6
15-1
2
6
3 0
10
6-15-f-2

EUSTATHIUS
IN HOMERUM

GRÆCE, ET LATINE,

ALEXANDRO POLITO

DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

I N T E R P R E T E.

Tomus Secundus.

Digitized by Google

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΕΗΣΕΩΝ

ΚΑΙ ΜΑΙΣΤΟΡΟΣ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΟΝ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ.

EUSTATHII

DIACONI A SUPPLICIBUS LIBELLIS,

ET ORATORUM MAGISTRI,

POSTEA

ARCHIEPISCOPI THESSALONICENSIS,

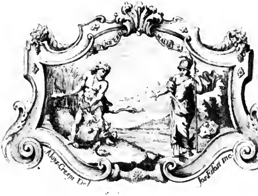
COMMENTARII IN HOMERI ILIADEM.

ALEXANDER POLITUS

FLORENTINUS DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

Nunc primum Latinè vertit, recenſuit, Notis perpetuis illuſtravit.

ACCEDUNT NOTÆ ANTONII M. SALVINI V. CL.

FLORENTIÆ ANNO MDCCXXXII.

APUD BERNARDUM PAPERINIUM.

CUM APPROBATIONE.

CLEMENTI XII.
PONTIFICI MAXIMO

[library stamp]

ALEXANDER POLITUS
DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

S. P. D.

CHRISTIANA Doctrina, quæ nobis eſt divinitus tradita, & cujus tute es, CLEMENS, PONTIFEX MAXIME, ſummus ac certus interpres divinitus conſtitutus, tum aliunde plurima ſibi ſubſidia, atque adjumenta adſciſcit, tum maximè ab iis litteris, & doctrinis, quas Noſtri, tamquam ab exteris gentibus ad nos perlatas, exteras appellarunt. Neque enim ſunt illæ inimicæ, aut contrariæ veritati; ſed veritati in primis divinæ

Digitized by Google

vinæ mirâ conſenſione inſerviunt. Non eget quidem divina veritas, quæ eſt ſupra omnem rationem, humanæ rationis, ac diſciplinæ adminiculo, ut ſummæ illi, primæque veritati aſſentiamur. Statim atque ea per Eccleſiam nobis proponitur, ideſt, ſtatim atque Eccleſiæ Catholicæ, atque Apoſtolicæ certo teſtimonio conſtat, Deum aliquid dixiſſe; mens noſtra altiori lumine colluſtrata, ac perfuſa, peculiari quodam Dei afflatu, atque inſtinctu, divinæ illi veritati firmiſſimè adhæret; & quæ jam nos ratio movet, atque adducit, ut Deo credamus, ipſa eſt Dei, qui nec falli, nec fallere poteſt, auctoritas. Verumtamen ad homines erudiendos depellendoſque eos errores, quibus impii ſæpe homines admiſcere, atque implicare multorum animos nituntur, tantum habent momenti liberales omnes diſciplinæ, ut non eæ modò utiles, ſed etiam neceſſariæ videantur eſſe Theologo, ſine quibus nemo quiſquam perfectus, conſummatuſque Theologus eſſe poſſit. Quod & res ipſa palam loquitur, & exempla omnium ſeculorum declarant, quando & officium Theologi eſt, Philoſophos, ubi a doctrinâ Chriſtianâ deflectunt, corrigere, atque judicare, & qui omni poſt Chriſtum natum ætate Chriſtianam religionem ab iniquis gentium criminationibus vindicarunt, ii, homines ſanè Chriſtianorum facilè eruditiſſimi, artes liberales doctrinaſque univerſas perfectiſſimè tenuerunt. Atque utinam, Pontifex Maxime, tantum mihi per Te otii, ac facultatis fiat, ut, quod jamdudum meditatus ſum, & nunc etiam meditor, tandem aliquando explere poſſim, ut in unum videlicet corpus recenſitos a me atque illuſtratos redigam eos omnes ſcriptores, qui Chriſtianæ religionis veritatem commentariis ſuis contra gentes aſſeruerunt! in quibus choros veluti ducunt, de Græcis quidem Clemens Alexandrinus, Origenes, Juſtinus ille Martyr, Athenagoras, Theophilus Antiochenus, Cyrillus Alexandrinus, Theodoritus; de Latinis verò Tertullianus, Cyprianus, Minutius Felix, Arnobius, Lactantius, Auguſtinus. Dignum profecto hoc Opus Eccleſiâ Romanâ, quæ columen ac firmamentum eſt Religionis Chriſtianæ; dignum majeſtate Tuâ, CLEMENS, qui pater es

omnium

omnium Chriſtianorum. Etſi enim horum iſtorum nonnulli malæ quidem doctrinæ ſunt convicti, aut certè ſuſpecti, Origenis etiam ſæpe damnata eſt memoria; tamen in iis libris, quos pro Chriſtianis contra gentes ſcripſerunt, humanarum etiam rerum ſcientiam tantam præ ſe ferunt, inde ut liquidò conſtet, eos ingenuarum diſciplinarum, humanæque eruditionis divitias omnes ad doctrinam Chriſtianam locupletandam contuliſſe. Auguſtini verò libris de Civitate Dei ad Marcellinum, quibus gentium in Chriſtianam religionem maledicta refellere inſtituit, diſputationumque omnium materiam Theologorum ſcholis largiſſimam ſubminiſtravit, quid umquam poteſt eſſe in omni doctrinæ genere excellentius? quos ego libros ita admirari, & obſtupeſcere ſoleo, omnino ut judicem, non extare apud Latinos Patres opus eo perfectius atque abſolutius, &, ut alibi Auguſtinus pleriſque omnibus Latinorum ingenio, ac doctrinâ antecellit, ita in Civitate Dei ipſummet ſibi longè præſtare, atque in eo demum Opere Auguſtinum oſtendiſſe, quantùm ipſe non in Chriſtianâ modò doctrinâ; ſed etiam in interioribus quibuſque, ac reconditioribus gentium litteris, atque in cognitione totius antiquitatis, valeret. Unde etiam meritò quis colligat, quò Chriſtiani Patres in divinis rebus doctiores, eò etiam eosdem fuiſſe ab humanioribus diſciplinis inſtructiores. Has porrò ipſas diſciplinas quis neſcit, Græcis primùm litteris conſignatas, & a Græcis ad Latinos manaſſe? Ego quum jam inde ab ineunte ætate Philoſophiam, arteſque omnes ingenuas Græcorum libris pleniùs contineri didiciſſem, legiſſemque etiam alicubi in Tullio, quæ de Philoſophiâ eſſent Latinis litteris explicata, ſine eruditione Græcâ intelligi ea non poſſe; facilè conſentiebam, eſſe Græcas quidem litteras iis, qui in Philoſophiâ, atque in aliis bonis diſciplinis perfecti eſſe vellent, pernecеſſarias. Poſtea verò quàm re ipsâ comperi permagna commoda, atque utilitates, quas majores quique Theologi ex Græcis doctrinis perceperunt, ad divinarum rerum ſcientiam Græcorum quoque artes, & diſciplinas adjungendas exiſtimabam, nec ſine Græcorum litteris quis mihi erat perfectus, omnibuſ-

que

que numeris abſolutus Theologus; valdeque probabam, quod de Origene, viro, ſiquis alius, omni doctrinâ erudito, teſtatum reliquit Euſebius Cæſarienſis, eum, quos de diſcipulis ſuis ingenioſos videbat, in Philoſophiam introduxiſſe; quos verò rudiores, atque imperitiores, ad humaniores eoſdem litteras incitaſſe, idque eum dicere ſolitum ad divinorum librorum intelligentiam multùm ipſis profuturum. Quæ Origenis ſententia vel eo maximè commemoranda mihi erat, quòd Græcæ linguæ cognitio non neceſſaria modò eſt ad res ipſas Græcorum pernoſcendas; ſed etiam perutilis ad divinos ipſos libros intelligendos, atque interpretandos. Non equidem nego, Pontifex Maxime, quod Patres Tridentini graviſſimè ac ſapientiſſimè decreverunt, editionem ſacrorum librorum Latinam, quæ vulgata eſt, & longo tot ſeculorum uſu in Eccleſiâ comprobata, pro authenticâ eſſe habendam, nec a quoquam rejici umquam poſſe. Scio, quod voce, & ſcripto ſemper confirmavi, ubi caput aliquod religionis noſtræ, aut morum honeſtè informandorum agitur, non eſſe ab editione vulgatâ Latinâ ad exemplaria Græca, aut Hebraica, provocandum; ſed in controverſiis hujuſcemodi de religione, ac moribus decidendis, ſtandum eſſe, tamquam certâ judiciorum, & veritatis regulâ, editione hac vulgatâ Latinâ, quam Eccleſia probavit. Sed tamen etiam dico, veterem hunc Latinum interpretem poſſe alicubi, Tuo, Pontifex Maxime, & Eccleſiæ Catholicæ judicio, caſtigari, atque ad ejus linguæ, ex qua ea eſt translatio, fidem exigi, & in melius reſtitui. Nam & Romani ipſi cenſores, homines ſine dubio doctiſſimi, atque eruditiſſimi, quibus hanc ipſam editionem recenſendam, atque emendandam Clemens VIII. commiſerat, diſertè præfati ſunt, nonnulla, quæ mutanda videbantur, relicta eſſe, ut erant, ad offenſionem populorum vitandam; profeſſique ſunt ingenuè, minimè omnium ſibi propoſitum fuiſſe, ut antiquum interpretem ullâ ex parte corrigerent, aut emendarent; ſed ipſam veterem ac vulgatam editionem Latinam ſuæ priſtinæ integritati, quoad ejus fieri poſſet, reſtituerent. Ubi quis non videat, perfecto Theologo Græcæ linguæ peritiam eſſe

maxi-

maximè neceſſariam? quum veteris quidem Fœderis libri non Hebraicis modò litteris ſint divinitus traditi; ſed & Græca eorumdem librorum a ſeptuaginta interpretibus translatio jam inde ab ipſo Chriſtianæ Eccleſiæ exordio ſummam ſemper apud Chriſtianos auctoritatem obtinuerit; libros autem Fœderis novi Græcè conſcriptos habeamus. Quòd ſi non privati juris eſt, ſed publicæ auctoritatis, quæ in Pontificibus Maximis, atque in Eccleſiâ Catholicâ reſidet, Latinum probatumque interpretem corrigere; certè cujuſque boni, ac perfecti Theologi eſt, poſt Græcorum Latinorumque Patrum veſtigia, & ſecundùm Eccleſiæ, Romanique Pontificis interpretationem, ſingulorum Dei verborum, quæ litteris ſunt mandata, veram ſententiam pro virili parte rimari, atque indagare. quod ſine Græcæ linguæ ſcientiâ quî fiat, certè quidem exactè atque accuratè? Etenim ut interpretis Latini magna ea, nec vulgaris ſit laus, quam vel ab ipſis Catholici, ac Romani nominis hoſtibus veritas ipſa extorſit, ut in reddendis Latinè ſententiis ſingulari fide, atque judicio utatur, tamen, pro Latinitatis ſuæ ingenio, quædam habet minùs dilucidè expreſſa, quibus quaſi quibusdam rivulis, nemo quiſquam ſitim verborum divinorum ſuam, in novo ſaltem Fœdere, penitus expleat, niſi in Græcos ſemet fontes plenè ingurgitet. Hoc autem quum officium ſit boni, conſummatique Theologi, divina ſcilicet verba intellectu aſſequi, atque aliis exponere, næ parùm Theologi mihi videantur, neceſſe eſt, qui linguam Græcam, eaſque artes, quæ linguam expoliunt, miſerè negligunt, ac prætermittunt. His ego potiſſimùm rationibus, Pontifex Maxime, adductus ſum, atque impulſus, ut Opus de omnibus Græciæ operibus longè maximum, Homerum videlicet, ejuſque interpretem Euſtathium, Archiepiſcopum Theſſalonicenſem, quem ego Euſtathium Latinum primus feci, meiſque animadverſionibus illuſtravi, munus majeſtate Tuâ minimè indignum exiſtimarem. Nam Græca quidem lingua unde meliùs, commodiùſque addiſcatur, quàm ex Homero, qui ejus linguæ, Græcarumque omnium Venerum, atque elegantiarum auctor eſt ſummus, atque in omni Græco-

rum linguâ tam varius, & copioſus, jure ut hinc etiam veteres collegerint, eum totâ Græciâ, cunctaſque per gentes fuiſſe peregrinatum? Unde etiam tamquam de theſauro quodam admirabilis Grammaticarum rerum copia ſuppeditata fuit Euſtathio, adeo ut ſuis illis Παρεκβολαῖς non magis in Homerum, quàm in linguam ipſam Græcam, commentarios confeciſſe videatur. Majorum verò rerum, ac diſciplinarum, quas a Græcis accepimus, totiuſque Græcæ ſapientiæ, Græcia ipſa principem atque auctorem Homerum prædicat: quem tantùm abeſt, ut Græcorum ſapientiſſimi propter fabellas, quas narrat, ſibi parvipendendum putent, ut eum etiam a ſapientiâ magnopere admirentur, eumque affirment illis veluti fabularum involucris ſummam Philoſophiam, rerumque omnium doctrinas mirificè occultaſſe. Hæc autem, quæ obſcurè Homerus, involucris illis rejectis, oſtendit, atque explicat omnia Euſtathius: ut proinde ejus in Homerum commentarii dilucida quædam, ac perſpicua ſint expoſitio univerſæ Græcorum ſapientiæ. ex quo etiam fit, ut Euſtathius, illuſtrando Homero, Græcos omnes ſcriptores, ad quos ab Homero, tamquam a fonte, univerſa doctrina eſt derivata, ſimul exponat, atque illuſtret. Ergo, quum Philoſophia viam ad Theologiam muniat, Græcaque ipſa litteratura, ut dixi, divinis libris interpretandis plurimum adjumenti afferat; cur non Tibi gratiſſimum munus, dignumque Summo Pontificatu Tuo, Euſtathium cenſeam? Immo verò, ſi, cum primùm Græcè dumtaxat editus eſt Romæ Euſtathius, Nicolaus Majoranus, qui edendum ipſum curaverat, Julio eumdem Tertio dedicavit, idque fecit ille rectiſſimè, ut ſummum Poëtæ ſummi interpretem ejus Pontificis præſidio, atque auctoritate muniret; facerem ego certè imprudenter, ac parùm piè, ſi eumdem hunc Euſtathium, quem non Græcè modò, ſed etiam Latinè, Græcis Latiniſque hominibus legendum nunc præbeo, non Tibi in primis, Tuoque Sanctiſſimo Nomini conſecrarem. Tenujora longè argumenta ſuperiori ætate docti viri Romanis Pontificibus obtulerunt. Quia tamen erant illa utilia, valdeque ad rem litterarum accommodata, ſunt ii

qui-

quidem laudes, atque etiam præmia ampliſſima conſecuti. tantùm abeſt, ut reprehenſionem meruerint. Quare mihi etiam ſperandum ſit, non Tibi certè eſſe diſpliciturum meum hoc Opus, quod maximum eſt, &, niſi ego vehementer fallor, utiliſſimum: quod ego tamen nullâ laudum, aut præmiorum cupiditate adductus ſuſcepi; ſed ut ſtudium dumtaxat meum Eccleſiæ Catholicæ probarem, iiſque omnibus, qui ad Theologiam, atque ad divinorum librorum intelligentiam adſpirant, humanâ quoque eruditione prodeſſem. Accedit, Beatissime Pater, quòd jam inde a principio publicè profeſſus eram, pro tanti Operis dignitate me eſſe facturum, ut ſingulas hujuſce Operis partes, prout eas deinceps in publicum eram daturus, maximis, ac potentiſſimis Regibus offerrem. Evocatus nondum eras ad Summum Sacerdotium, cum in illo Romanæ Eccleſiæ interregno in lucem prodiit id, quod primum erat Euſtathii in Iliadem. Sed, Te demum Pontifice Maximo renuntiato, in communi illâ Chriſtiani Orbis, ac præſertim Florentinorum Tuorum lætitiâ, quum in eo totus eſſem, ut reliquum Euſtathium veluti per partes emitterem, non diu deliberandum mihi fuit, a cujus potiſſimùm nomine reliqui Operis auſpicia mihi eſſent incipienda. Maxima eſt in terris, Romane Pontifex, majeſtas Tua: longè ea eſt ſupra Regiam omnem, & Imperatoriam dignitatem, proximèque accedere ad divinam videtur. Neque id tantùm Tibi divinitus tributum eſt, ut ſis ipſe Princeps Principum Orbis Chriſtiani; ſed & quæ nunc apud Germanos reſidet, dignitas Imperatoria, quæ in rebus humanis certè quidem eſt maxima, tota eſt a Romani Pontificis ſummâ auctoritate. Nihil hîc a me datur adulationi, quæ a moribus meis longiſſimè abeſt. Sed quod dico, graviſſimis hiſtoriarum monumentis teſtatum, ac manifeſtum eſt, Cathedræ Tuæ Romanæ beneficio, penes Germanos nunc, & non penes Gallos, neque Hiſpanos, conſiſtere in Occidente auguſtiſſimam illam Romani Imperii dignitatem: quam ut Romanus Pontifex, pro auctoritate ſuâ, in Francos ac Germanos commodè contulit; ſic etiam pariter in Hiſpanos, & quamcumque aliam Chriſtia-

nam gentem, conferre poſſet, & potuiſſet. Non quòd ROMANUS PONTIFEX, ut alibi uberiùs demonſtro, Germaniæ regibus quidquam novi juris in nova regna, aut in populos, quos in poteſtate ii minimè habebant, conceſſerit; ſed quia patronos eos, ac defenſores Eccleſiæ Romanæ adoptavit. Atque hoc demum nunc eſt, eſſe Imperatorem Romanum, Romanam Eccleſiam ex officio protegere, ac tueri. Abſit enim, BEATISSIME PATER, ut exiſtimemus id, quod falſiſſimum eſt, & non magis Italiæ, quàm Galliæ, Britanniæ, Hiſpaniæ, aliiſque regnis, ac gentibus, periculoſum, Germaniæ regibus ex titulo illo Imperatorio jus aliquod in provincias olim Romani Imperii, aut in Italiæ populos acceſſiſſe, niſi ſiquas fortè regiones Germani jure belli ſibi acquiſiverint, aut ſiqui populi ſeſe ultro Germanis dediderint: ut ſuperiori certè memoriâ plerique in Galliâ Ciſalpinâ populi ſeſe Germanis dediderunt. a quorum ſanè populorum exemplo alieni, quàm qui maximè, Florentini, Romanorum ex Germaniâ Imperatorum conatibus acriter ſemper reſtiterunt, nequam ab iis libertatis ſuæ imminutionem, aut detrimentum acciperent. ut proinde Germani titulo illo dignitatis Imperatoriæ nihil magis juris in Florentinos, magnumque eorum Ducem, vindicare ſibi poſſint, quàm in Hiſpanos, Gallos, Britannos, ac Venetos, qui omnes a Germanico illo Imperii Romani jure liberi prorſus ſunt, atque immunes. Non fuit, BEATISSIME PATER, Pontificum Romanorum Regibus Germanis de alieno quidquam largiri. Sed, poſteaquam Romani Imperatores, qui Conſtantinopoli erant, Romanæ Eccleſiæ tutelam deſeruerant, reſque ferè Occidentis maximam partem pro derelictis habuerant, ad PONTIFICIS MAXIMI auctoritatem, atque officium pertinuit, Romanum in Occidente Imperatorem, quem magis idoneum judicaret, contra tyrannos, alioſque Eccleſiæ Romanæ hoſtes, nominare, eique Imperatori ſuo præ ceteris Regibus Chriſtianis honoris prærogativam deferre. Qua in re ſupra Regiam omnem, atque Imperatoriam dignitatem mirè elucet ROMANI PONTIFICIS majeſtas, atque auctoritas. Sed & eſt alia cauſſa, quamobrem priores Euſtathii mei partes

nomi-

nomini in primis Tuo inſcriberentur. Patria mihi tecum, CLEMENS, communis eſt Florentia. Quòd ſi, ſecundùm Deum, pii maximè debemus eſſe in patriam, meum quoque erat, pietatem erga Te meam teſtari, noſtrum antea civem, nunc non civium modò ſuorum, ſed etiam totius Chriſtianæ Reipublicæ patrem. Natus es Florentiæ ſummo ac nobiliſſimo loco, e patriciâ Corsinorum Familiâ. Sufficit ad Generis Tui claritatem Corsinos nominaſſe, quorum, ob rectè facta & magna in Rempublicam merita, ea eſt nominis celebritas, ut vel ſola eorum commemoratio argumento eſſe poſſit veræ, ac germanæ nobilitatis. Quotus enim quiſque noſtrum eſt, qui vel ſolo audito nomine Andreæ Corsini, aut Americi, non ſtatim ſecum ipſe reputet gloriam, ac nobilitatem gentis Corsinæ, quæ per ſeſe magna, & illuſtris, major quodammodo, & illuſtrior comparuiſſe videtur in Andrea, Fæſularum Epiſcopo, cujus memoria ſacris anniverſariis colitur, & in Americo, qui primus patriæ ſuæ Archiepiſcopus, Florentinam Eccleſiam ſummâ cum laude gubernavit? Omitto Andreæ fratrem Nerium, qui fratri ſuo in Epiſcopatum Fæſulanum ſucceſſit, Octavium Archiepiſcopum Tarſenſem, Petrum Epiſcopum Florentinum, eumdemque Cardinalem, & Epiſcopum Portuenſem, Nerium item Cardinalem, Epiſcopum Aretinum, alioſque plurimos de gente Corsina, viros fortiſſimos, & clariſſimos cives, qui eam, quam a majoribus acceperant, nobilitatem generis, pro ſe quiſque, rectè agendo, majoribuſque ſuis imitandis, auxerunt atque amplificarunt. Omitto etiam virtutum nunc Tuarum æmulum, & imitatorem, Nerium Corsinum, Cardinalem, filium fratris Tui, & ad Te venio, Pater Beatissime, qui unus mihi es omnium inſtar, quippe qui majorum Tuorum laudes, atque ornamenta in Te omnia complexus fueris, atque etiam longè ſuperaveris. Litterarum ſtudia quum ſemper Corsini mirificè foverint, atque ornaverint, & quæ nunc Lyceum Florentinum inſignia habet, atque ornamenta honoris, ea maximè curaverit Petrus ille Corsinus Cardinalis, dum Florentinam Eccleſiam adminiſtraret, neque tantùm Corsini præſidio, ac

patro-

patrocinio bonis artibus fuerint; ſed & ipſi elegantes litteras, optimaſque omnes diſciplinas diligenter coluerint, ut, exempli cauſsâ, AMERICUS ille CORSINUS, amicitiâ maximè conjunctus cum Marſilio Ficino, quem Ficinus moribus, & litteris ornatiſſimum celebrat, & noſtrâ memoriâ PHILIPPUS CORSINUS, frater Tuus, variâ vir, bonâque litteraturâ, qui Archiconſul fuit Academiæ Cruſcanæ; id etiam in cauſsâ erat, ut mea hæc ſtudia Tibi, ac CORSINIS Tuis probare maximè cuperem, quæ pietatem meam erga patriam, Tua, ac CORSINORUM in patriam merita, apud omnem poſteritatem teſtarentur. Deinde, BEATISSIME PATER, Scholæ Piæ tantum Tibi debent, quantum cuiquam alteri ſuperiorum Romanorum Pontificum, qui eas primùm Scholas auctoritate ſuâ ſtabiliverunt, ac confirmarunt: eoque nomine, quòd illæ Tibi plurimùm debent, plurimùm etiam Tibi ego debeam, neceſſe eſt, qui commoda omnia, & ornamenta Scholarum Piarum, mea eſſe arbitror. Nam quum ab alienis quibusdam hominibus lis nova, atque inſolita Scholis Piis eſſet alicubi illata de gravioribus atque altioribus diſciplinis, quæ in Scholis Piis docentur, ne docere eas noſtris hominibus liceret, quum tamen bonorum etiam, & perfectorum Grammaticorum ſit, artes omnes liberales, omneſque doctrinas profiteri; judicatum a Te eſt ſecundùm Scholas Pias, &, de Patrum graviſſimorum ſententiâ, ſuaſore atque auctore JUSTO FONTANINO, Archiepiſcopo Ancyrano, viro noſtrorum temporum doctiſſimo, decretum interpoſitum eſt, liceat ut noſtris magiſtris, eorumque munus atque officium ſit, non Latinas modò ac Græcas litteras, ſed etiam majores quaſque doctrinas, & diſciplinas docere. Unde omnes facilè intelligant, id unum eſſe, quod tamquam ſibi proprium Scholæ Piæ ſacramento profitentur, jam inde a pueritiâ juventutem Chriſtianâ pietate, ac litteris erudire; &, quum varii ſint in Eccleſiâ Romanâ ſacrorum hominum Ordines, aliis atque aliis ſanctiſſimis inſtitutis valde inter ſeſe differentes, ac diverſi, aliique in ſacris ad populum concionibus, alii in diuturniori ſilentio, alii in rigidiori a cibis abſtinentiâ, alii in ægrotorum curâ, alii

ali-

Digitized by Google

aliter, ſeſe piè, ac religiosè exerceant; Ordinis Scholarum Piarum ſolemne, ſanctumque inſtitutum in eo propriè, atque ὁσιωδῶς ſitum eſſe, ut noſtrum quiſque non ad certum aliquod, ac finitum tempus; ſed, prout opus fuerit, uſque dum vita ſuppetat, pro cujuſque ætate ac viribus, bonis moribus atque optimis diſciplinis, ad rectum vitæ humanæ uſum, beatamque immortalitatem, adoleſcentes imbuamus. Hæc erant, BEATISSIME PATER, quæ tum publico, tum etiam privato nomine, me impellerent, ut majeſtati in primis, ac SANCTITATI TUÆ Euſtathium meum dedicarem. quæ ſi ſingula per ſeſe ſatis momenti apud me habere potuiſſent, ut Euſtathii veluti primitias Tibi Summo Sacerdoti offerendas ducerem; quantò magis omnia? præſertim quum vel me currentem graviſſimis verbis incitaret vir ſummus, LAZARUS PALLAVICINUS, Archiepiſcopus Thebanus, dum hîc Legatum Tuum ad MAGNUM ETRURIÆ DUCEM ageret: quem ego virum ut præſentem colebam, atque admirabar, ita & abſentem ſæpe mihi ante animum propono exemplar omnium virtutum. Reliquum eſt, BEATISSIME PATER, ut quidquid hoc eſt muneris mei, tamquam a filio, benignè gratèque ſuſcipias, meque Tibi ad pedes, ex veteri more, provolutum, eoſque pio ſanctoque oſculo venerantem, gratiâ, & benevolentiâ Tuâ clementer proſequaris. Vale.

Digitized by Google

ALEXANDER POLITUS

DE CL. REG. SCHOLARUM PIARUM

LECTORI SUO

S. P. D.

NIHIL eſt, amice Lector, quòd in partem operis mei iteratâ mihi præfatione utendum putes, quando, quæ e re eſſe videbantur, ſum ego omnia in principio, quantum quidem ſatis erat, non indiligenter, neque incuriosè, perſecutus. Scito, Euſtathii Commentariorum in Homerum partem me nunc tibi dare multò omnium difficillimam, maximèque operoſam, quæ Bœotiam videlicet continet. Non hic Homerus, ut alibi, fabulas tantùm, vetereſque hiſtorias conſectatur; ſed Geographum ſimul, & Chorographum agit, ita profectò diligenter, & accuratè, facilè ut hinc intelligas, quod a priſcis ſcriptoribus proditum eſt, eum, dum viveret, permagnam terrarum partem fuiſſe pervagatum, & tum mediterranea, tum maritima loca, atque inſulas, oculis ſuis perluſtraſſe, & quod cujuſque regionis proprium erat, ſedulò cognoviſſe, & de ſingulis rebus, quas exploraſſet, commentarios confeciſſe, unde Poeſin ſuam locupletaret. quod etiam de Homero disertè ſcribit Herodotus, ſi deo placet, Halicarnaſſenſis in ejus Vitâ: ὃς (Μέντης ὁ ναύκληρος) μιν ἔπεισε τὸν Μελησιγενῆ μεθ' ἑωϋτοῦ πλῆν, καταλύσαντα τὴν διδασκαλίην, μισθόν τε λαμβάνοντα, καὶ τὰ δέοντα πάντα, καὶ ὅτι χώρας, καὶ πόλιας θεήσασθαι ἄξιον εἴη αὐτῷ, ἕως νέος ἐστί. καί μιν οἴομαι μάλιστα τούτοισι προαχθῆναι. ἴσως γὰρ καὶ τῇ ποιήσει τότε ἐπενόει ἐπιθήσεσθαι. Καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν, ἐναυτίλλετο μετὰ τοῦ Μέντεω· καὶ ὅπη ἑκάστοτε ἀφίκοιτο, πάντα τὰ ἐπιχώρια διωρᾶτο, καὶ ἱστορέων ἐπυνθάνετο. Εἰκὸς δέ μιν ἦν καὶ μνημόσυνα πάντων γράφεσθαι. *Ego quidem de hac Bœotiâ cenſeo, germanam eam eſſe peregrinationis Homericæ, veramque hiſtoriam: hoc eſt, locorum populorumque recenſionem, ad quos Homerus adiiſſet; eamdemque principem eſſe totius Iliadis, & veluti caput, ex quo reliquum Iliadis corpus pendeat. Neque verò in ullam aliam Iliadis partem plura, atque uberiora veteres ſcripſerant; neque ulla alia pars Homericorum carminum eſt, de qua umquam plura, atque illuſtriora ſcribantur. Euſtathii autem doctrina, atque eruditio, quæ ſumma ſemper elucet, hic veluti exſultat, ac triumphat.*

Quod ad me attinet, illud in primis ſtudui, ne Spartæ huic meæ ornandæ deeſſem, maximèque in rebus Geographicis, quarum propria, ac præcipua eſt hujus libri tractatio: in quibus tamen tantum operæ collocandum mihi eſſe exiſtimavi, quantum ad Homerum Euſtathiumque illuſtrandum ſufficere planè videbatur. Ubi etiam mihi viſus ſum nonnihil lucis veteri Geographiæ attuliſſe: dum non contendendi ſtudio, ſed amore duntaxat veritatis, ad examen meum tum reliquos antiquos ſcriptores, tum præ ceteris Geographos, revoco, Euſtathiumque ipſum erroris aliquando redarguo. Magnus quidem homo, Euſtathius noſter; ſed tamen homo, hoc eſt, qui & labi potuit, & lapſus interdum fuit. Quid? licere mihi judicavi, quod veteribus aliquando Criticis licuit, ut edi-

tionem Homericam, eam, quæ in manibus hominum circumfertur, & doctorum virorum judicio probatur, alicubi emendarem, atque immutarem. Namque, ubi in Catalogo Homerico legunt:

Οἵ τ᾽ ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν·

ego hunc verſum ita arbitratu meo reconcinnandum cenſui:

Οἵ τ᾽ ἔχον Ὀρμένιόν τε παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην·

quum paullò ante pro vulgato altero Homeri verſu:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην·

ex antiquæ cujusdam editionis fide, cujus meminit Scholiaſta Pindari, ſcribendum mihi videretur:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν,

Temeritas fortaſſe hæc mea fuerit, fateor, & audacia longè major, quàm quæ in homine Critico ferri poſſit: quandoquidem nec Ephoro probabilis ratio defuit, ut ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ, pro verſibus illis Homericis:

Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη·

ipſe reſcriberet:

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ᾽ ἐξ Ἀλόπης, ὅθ᾽ Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Et tamen contra Ephorum graviſſimè monuit Strabo, τὴν μεταγραφὴν τὴν παρὰ τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀρχαίων πίστιν, κατατομημένην ἐπὶ τοσοῦτον, σχεδιασμῷ ἐοικέναι. *Verumtamen ea ſunt rationum momenta, quæ me ad verſum illum, quem dixi, Homericum, reficiendum, ac reſarciendum, movent, atque impellunt, mihi ut omnino ſit perſuaſum, eo modo, quo dixi, aut Homerum ſcripſiſſe, aut certè ſcribere debuiſſe. Sed ut in rebus iſtis Geographicis mihi ipſe ſatisfecerim, atque adeo ſperem, pleriſque me eſſe ſatisfacturum; tamen vix ſperandum, poſſe me cumulatè omnibus ſatisfacere. Nam quod in principio ſcripſeram, cum de Euſtathio, & ejus ſcriptis agerem, Theſſalonicam urbem, ſequiori ætate, adſcriptam eſſe Theſſaliæ, quòd Macedoniam tunc temporis Græci cum Theſſalia confunderent; id ſanè quidam, homo ſuo ipſius judicio valde eruditus, meo non valde temperatus, nec modeſtus, conatus eſt, tamquam falſum, notare, ac reprehendere. Qua ſua reprehenſione illud unum profecit, ut ipſe ſemet imprudentiæ damnaret, atque ignorantiæ. Neque enim me, opinor, notaſſet, ſi Græcos ſequioris ætatis ſcriptores conſuluiſſet, aut ſi penitus cognoviſſet, tranſlatitium illum tunc fuiſſe* τῶν ἀμαθεστέρων, *ac vulgi errorem, ut Theſſalonicam, Theſſaliam vocarent. Quod ſatis conſtat ex Tzetze in illis verſibus:*

Τὴν Θετταλίαν γίνωσκε, μὴ τὴν Θεσσαλονίκην,
Ὥσπερ τινὲς νομίζουσι, κἀγὼ νῦν παίζων εἶπον,
Πολλάκις καὶ μὴ παίζων δὲ, διὰ ἀμαθεστέρους.

Ac deinde poſt deſcriptam, ſuiſque terminis definitam Theſſaliam:

Ἐγὼ δὲ παίζων εἴρηκα τὰ τῆς Θεσσαλονίκης.
Καὶ γὰρ ἐξεβαρβαρώθησαν οἱ πλείους χειρουργίαις,
Βίβλους ἀναγινώσκοντες τῶν παλαιῶν οὐδόλως,
Ὡς τόπους, χώρας, πράγματα γινώσκειν σαφεστάτως,
Καὶ θησαυροὺς ἀρρύεσθαι λόγους σοφῶν παντοίων·
Τῶν ἀμαθῶν καπήλων δὲ πλοκῇ λαβυρινθώδει
Μόνῃ τὸν νοῦν προσέχοντες, καὶ κεκαπηλευμένῃ,

Unde certò colligas id, quod verè affirmabam, Theſſaliæ nomine intelligi a Pſello Theſſalonicam, cum ad Euſtathium, Archiepiſcopum jam Theſſalonicenſem, ſcribit Pſellus, ſeſe exiſtimare, multò nunc plures in Theſſaliam propter Euſtathianæ eloquentiæ celebritatem eſſe confluxuros, quàm eò antea, propter liquorem illum Demetriacum divinitus manantem, ex omnibus terris ventitarent.

Conſtat hic etiam, quod in limine totius Operis contra doctos nonnullos viros animadvertebam, non prætermiſiſſe omnino Euſtathium in Commentariis hiſce ſuis ad Homerum divinorum, ſacrorumque librorum teſtimonia. Nam, præter exempla, perſpicua illa quidem, & clara, quæ ibi afferebamus, luculentum eſt illud, & perinſigne ex libro ſecundo Iliadis pag. 450. num. 170. editionis noſtræ: Διὸ ὑπόσχεσις ἡ ὑπόληψις, ἤγουν τὸ χερσὶν ὑπολαβεῖν. ὅθεν τὸ, ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὔφρανας τοὺς ἐχθρούς μου,

Ideo

Ideo ὑπόχεσις idem eſt, atque ὑπόληψις, ſuſceptio, videlicet manibus ſuſcipere. Unde illud: ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὔφρανας τοὺς ἐχθρούς μου. Suſcepiſti me, neque obleƈtaſti inimicos meos. *Ubi Euſtathius locum citat ex Pſalmo XXIX. Quibus exemplis addi nunc debet ex Bœotiâ illud pag.* 614. *num.* 61. Ἐνταῦθα δὲ ἰςέον, ὅτι οἱ συνθέμενοι τὸ σικυήλατον, φράσαι δύνανται, κατὰ τὸ δαφνών, καὶ ἐλαιών, ἔνθα δηλαδὴ δάφναι, καὶ ἐλαῖαι, οὕτω καὶ σικυών, περιεκτικῷ τύπῳ, ὅπου περιέχονται σικυοί. Atque hoc quidem loci ſciendum eſt, iis, qui compoſitâ voce dicunt τὸ σικυήλατον, cucumerarium, integrum eſſe, ut, quemadmodum dici ſolet δαφνών, lauretum, & ἐλαιών, olivetum, ubi nimirum lauri, & olivæ; ſic etiam, inſtar nominum locum continentem ſignificantium, dicatur ab ipſis σικυών, cucumerarium, ubi continentur σικυοὶ, cucumeres. *Namque* οἱ συνθέμενοι τὸ σικυήλατον, *intelliguntur hic certè ab Euſtathio Interpretes ſeptuaginta, quorum eſt illud Eſaiæ cap.* 1. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιὼν, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηλάτῳ. *Ubi Euſtathius, atque olii legiſſe videatur*, ἐν σικυηλάτῳ. *Sic, quod, tamquam ex communi loquendi conſuetudine, affert Euſtathius pag.* 659. *n.* 97. γαςὴρ ᾅδου, inferorum venter, *hauſtum videtur ex illo Sapientiæ:* ἐκ βάθους κοιλίας ᾅδου. *Sic etiam ad librum* γ′ *Iliadis, atque ad verba illa Homerica:* Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα· *quod ad hoc loquendi genus illuſtrandum, exempli loco, inter cetera adducit Euſtathius, videlicet* φῶς ἀναβαλέσθαι, ἱματίου δίκην, lucem, veſtimenti inſtar, induere, *deſumptam plonè eſt ex illo Pſalmi* 103. ἐξομολόγησιν, καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἱμάτιον. *quod ad eum ipſum pariter locum adnotavimus.*

Sed & ſunt ſiniſtra quorumdam hominum judicia, qui, Grammatices nomine, de Euſtathio noſtro detrahunt, virumque illum ſapientiſſimum, ſummique Poetæ interpretem doƈtiſſimum, atque eruditiſſimum, tamquam Grammaticum quemdam, in contemptum hominum adducere moliantur. qui peræque, credo, eodemque modo, de Homero Poetâ ſunt detracturi, quem Poetam Euſtathius, Grammaticus videlicet, diligentiſſimè, ac pleniſſimè enarrat, & totum, quoatus ille umquam eſt, perfeƈtiſſimè exprimit, ac repræſentat. Sin autem Homerum, veluti ingeniorum fontem, univerſæque Græcorum ſapientiæ patrem, atque auƈtorem, in honore, atque in admiratione habent; cur deinde Euſtathium ſpernant, qui in Commentarios ſuos copioſiſſimè retulit, quidquid doƈtrinæ atque eruditionis eſt ab Homero in ceteros omnes Græcos ſcriptores derivatum? Et ſi, quod ait Quintilianus, magni viri eſt, virtutes Homeri intelleƈtu ſequi; cur Euſtathium non magnifaciant, qui virtutes omnes Homeri non ipſe modò intelleƈtu eſt ſecutus, ſed ceteris quoque intelligendas dedit, atque enucleavit? At enim momi iſti, atque obtreƈtatores, ignorare prorſus videntur, quid ſibi nomen illud velit Grammatici, cui tantùm detrahunt: perinde quaſi numquam ii legerint, aut omnino obliti ſint illud Quinƈtiliani de Grammatice, quod debebat iis eſſe notiſſimum, atque exploratiſſimum: Nam tenuis a fonte, aſſumptis Poëtarum hiſtoricorumque viribus, pleno jam ſatis alveo fluit: quum, præter rationem reƈtè loquendi, non parùm alioquin copioſam, prope omnium maximarum artium ſcientiam amplexa ſit. *Ergo Grammatice, non ut reliquæ artes, certis quibuſdam finibus eſt concluſa; ſed omnes propemodum maximas artes comprehendit; neque una eſt doƈtrina, ſed complexio quædam, ac veluti cinnus omnium doƈtrinarum; &, qui Grammaticen verè profitetur, ſit quoque, oportet,* πολυίςωρ, *& in omni diſciplinarum, atque eruditionis genere verſatiſſimus. Talis igitur Grammaticus eſt Euſtathius, quo neminem quemquam, mihi crede, in universâ Græciâ doƈtiorem, atque eruditiorem reperias. Quid enim eſt, non dico in fabulis, & hiſtoriis, aut in Oratoriâ etiam, & Poeticâ facultate; ſed in gravioribus diſciplinis, in Phyſice, in Politice, in omni Philoſophiâ, in Geometriâ, Arithmetice, reliquis omnibus Mathematicis, paullò magis reconditum, atque abſtruſum, quod ille non ſibi penitus perſpeƈtum habeat, atque exponat. Vel in ipſis vocibus explicandis, quorum ſanè vocum inſpeƈtio tota ad Grammatici officium pertinet, quæ, & quanta, & quàm profunda eſt ejus doƈtrina, neque illa ex vulgaribus, ſed ex interioribus Litteris, atque adeo ex ipſis Philoſophiæ fontibus, petita? Argumento eſſe poſſunt vel paucula Euſtathii verba ad librum* γ′ *Iliadis, atque ad illud Homericum:* κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαςοι. *ubi Euſtathius verba hæc,* ἑκάτερος, *&* ἕκαςος, ἐτυμολογικῶς, *pro Grammatici munere, in hunc modum interpretatur:* Ἰςέον δὲ, ὅτι φιλοσόφως, ἰδίᾳ μὲν τέθειται τὸ ἡγεμόνεσσι, κατ᾽ ἐξοχήν τινα· ἰδίᾳ δὲ τὸ ἕκαςοι. Οἱ μὲν γὰρ ἡγεμόνες, ὡς θεῖοι, καὶ θεοειδεῖς, τῇ μονάδι, καὶ τῷ ἑνὶ ἐγγίζουσιν· ἡ δὲ

πληθὺς, ἑκὰς, ἤτοι πόῤῥω, τοῦ τοιούτου καλοῦ εἰσιν, ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥηθέντος ἑκὰς, πρῶτα μὲν, ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς, γίνεται τὸ ἑκάτερος, ἐπὶ δύο τινῶν λεγόμενον· ὅπερ, ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυισμοῦ, ἔκαθεν τῆς μονάδος ἐστί. ἐξέστη γὰρ, καὶ οἷον ἀποκεχώρηκε τοῦ μοναδικοῦ τὸ δυαδικόν. Καὶ οὕτω μὲν τὸ ἑκάτερος, ἑκάς ἐστί πως τῆς μονάδος, δυάδα δηλοῦν, κατά τινα τύπον συγκριτικόν. Τὸ δὲ ἕκαστος, ὡς οἷά τι ὑπερθετικὸν, ἐσχημάτισται· τεθὲν μὲν ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς· λεγόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀπείρων ἀριθμῶν. καὶ ἔστι τρόπον τινὰ τὸ ἕκαστος, ἀντὶ τοῦ, ποῤῥώτατος. ὡς λέγεσθαι τὸ ἑκάτερος, καὶ ἕκαστος, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ ἑκαστέρω, καὶ ἑκαστάτω, ἤτοι ποῤῥωτέρω, καὶ ποῤῥωτάτω. Ἕκαστοι οὖν ἡ πληθὺς, ὡς εἴρηται, ἡ μακρὰν καὶ τῆς μονάδος, ναὶ μὴν καὶ τῆς δυάδος, ἥτις οὐδ' αὐτή ἐστι πληθύς. *Sic vel in inutilis, ac quiſquiliis Grammaticis ſui ubique ſimilis, hoc eſt, magnus ubique Philoſophus, Euſtathius. Fremant, licet, obtrectatores. Liberè ego dicam, quod ſentio: ut Homerica Poeſis doctorum hominum confeſſione, ipſiusque propemodum humani generis mirifico conſenſu, ſeminarium eſt totius Philoſophiæ; ita Euſtathianos in Homerum commentorios, theſaurum eſſe locupletiſſimum omnis generis doctrinæ. Itaque ego, Euſtathio interpretando, atque illuſtrando, non injuriâ fortaſſe ſperaverim, poſſe me de reconditioribus quibuſque litteris, ac doctrinis bene mereri. Neque me ideirco Grammaticum, aut Criticum ambitioſiùs jacto. Magnorum ea laus eſt hominum, &* πολυμαθεστάτων. *Profiteor me dumtaxat Critices, ac doctrinæ amatorem; ſatiſque mihi fuerit, operam non omnino fortaſſe pœnitendam in his litteris poſuiſſe. Nam certè quidem, quidquid in hoc litterarum genere valeo, quod ſentio, quàm ſit exiguum, reliquiæ ſunt quædam veterum meorum ſtudiorum. Etſi enim a primâ pueritiâ totum me in elegantiores has litteras dedi, adeo ut tredecim annos non ampliùs natus, Commentarios in Latinos etiam Poetas confecerim; tamen, poſteaquam vitæ meæ ratio me a Muſis ad ſeveriores gravioreſque diſciplinas, atque in primis ad Theologiam, cujus docendæ munus mihi demandatum fuit, traduxit; alios omnino ſcriptores mihi neceſſe fuit dies noctesque pervolutare, quàm qui ad Latinam Græcamque elegantiam conferrent. Cujus laboris mei ſpecimen, ut ſpero, erunt, quæ de rebus Theologicis, ac Chriſtianis fusè a me, ac variè diſputata, ſum ego aliquando* σὺν θεῷ *editurus. Nunc, poſt operam qualemcumque meam priſtinis Muſis redditam, videor mihi politioribus hiſce, atque amœnioribus Litteris pro viribus meis ſatis conſulere, ſi Euſtathium cum Latinis hominibus communicem.*

De MSS. Euſtathii codicibus nihil eſt, quod addam, niſi a Roſſo Antonio Martinio, Viro Clariſſimo, & de optimis Litteris optimè merito, ex Caroli Thomæ Strozzæ bibliothecâ communicatam mecum fuiſſe Petri Victorii ad Benedictum Varchium epiſtolam: qua in epiſtolâ meminit Victorius Euſtathiani cujusdam codicis, quem ipſe cum cautione, præſtante fidem Johanne Caſâ, utendum acceperat. Scripſerat eam epiſtolam Victorius patriâ Florentinorum linguâ ad Varchium, dum hic Patavii, ut mihi quidem nonnullus affirmabat, ſummâ cum ingenii, ac doctrinæ laude verſaretur. Ea autem epiſtola Latinè a me interpretata, ſententiam reddit hujuſcemodi:

Benedicto Varchio, excellenti, & honorato Viro.

Mi affinis, Caſæ noſtri operâ, codicem iſthinc nactus ſum, quæ pars eſt Euſtathii in Homerum, a Cœnobitis, opinor, Divi Dominici. Et eo quidem libro, quoaduſque placuit, uſus ſum; ſeu, ut meliùs loquar, quoad mihi commodum fuit, libri partem unam percurri. Alteram partem deſpero poſſe me legere in tot tantiſque occupationibus meis. Itaque eam lectionem in aliud tempus rejeci. Eum igitur codicem ad te remitto, reſtituendum ut ipſum cures, gratiaſque meo nomine diligenter iis agas, qui ejuſce exemplaris copiam fecerunt. Quia verò Caſa periculum præſtitit, fidejuſſâ grandiori pecuniâ ſupra quaterna, & neſcio quot alia, ſeſtertia, velim conſtet, redditum eſſe exemplar in tempore, & fidejuſſoria illa obligatio revocetur, ac reſcindatur. Maximopere a te peto, & quæſo, ut diligentiam hac in re adhibeas, quam magni referre vides, &, quid abs te actum ſit, mihi ſtatim ſignifices, ut & ego ejus rei certiorem Johannem faciam, &, ubi aliquid vehementer ejus intereſt, videar ipſi paullò diligentior, atque accuratior. Ego, mi Varchi, ut optabas, atque juſſeras, ſcripſi ad Sanctacrucium: iſque mihi ſtatim reſponſum dedit cum multâ amoris ſignificatione; &, quod ad caput illud epiſtolæ attinet, in hæc demum verba: Ego verò Varchii ad me litteras minimè accepi, hominis, quem valde amo,

Digitized by Google

charumque habeo, tum veteris inter nos amicitiæ cauſsâ, tum propter variam ejus doctrinam, atque eruditionem: cui certè quidem, quacumque in re poſſim, gratificari ſummopere cupio. Adnotationes meas brevi ad te mittam. Legito, aliiſque etiam, quibus tibi videbitur, legendas dato, hac tamen lege, ut judicium mihi de iis tuum liberè verèque aperias, eaſque arbitratu tuo, ubi opus ſit, corrigas. Plura nunc ad te verba non faciam, excepto quòd velim, me ames, meiſque verbis amicos ſalutes, maximèque Carolum Strozzam. Vale. Florentiâ a. d. III. Id. Auguſti MDXLI.

Petrus Victorius.

Euſtathiani codicis proprietarios ſi minus rectè ego expreſſi, tute iſthic facilè intelligere poteris.

Hactenus Petrus Victorins: ex cujus verbis de Euſtathiano illo codice nihil ſanè habebam divinare: quum de Patavino ullo Euſtathii exemplari nihil mihi adhuc ſuboluiſset. Neque verò codicis hujuſcemodi Patavini indicium dat ullum Thomaſinus in Patavinis ſuis bibliothecis: ſed in indice librorum Beſſarionis Cardinalis, qui ſunt Venetiis, Euſtathiani in Homerum mann exarati codices hi adnumerantur a Thomaſino: Homeri Odyſſea cum commentario Euſtathii. in membranâ. Homeri Ilias a litterâ K, cum expoſitione Euſtathii. in membr. Euſtathii Compendium quoddam ex iis, quæ in Iliadem Homeri dicta ſunt. in papyro. *Venetiis acceptum eum codicem, quo Euſtathii in Homerum partem contentam Victorins teſtatur, in familiari mecum ſermone nuper ſuſpicabatur Nicolaus Bargiacchius, vir in omni antiquitate, quàm qui maximè, eruditus, idemque mei amantiſſimus. Sed commodùm monuit Dominicus Mannius, Florentinarum rerum perquam diligens, & in MSS. Bibliothecæ Strozzianæ codicibus ſatis verſatus, quo tempore eam epiſtolam Victorius ſcribebat, non Patavii Varchium fuiſſe commoratum, ſed Bononiæ. Patavii antea ferè per triennium fuerat Varchius jam inde ab nnno MDXXXVII. Sed anno demum MDXLI. domicilium eum habuiſſe Bononiæ, certò cum Mannio colligas tum ex Coſmi Oricellarii ad Varchinm litteris, quæ in codice quodam Strozziano continentur; tum maximè in codice eodem ex Silveſtri Aldobrandini ad eumdem Varchium epiſtolá, quæ ſcripta fuit Ferrariá Bononiam V. Kal. Septembr. an. MDXLI. qua ex Aldobrandini epiſtolá perſpicuè apparet, fuiſse eo tempore, multòque etiam ante, Varchium Bononiæ. De exemplari autem Bononienſi, quod videre etiam contigit Adrinno Junio, alibi me monaiſse memini. Ad hæc, Euſtathii in Iliadem commentarios, fine, ac principio mutilos, ex Catalogo MSS. codicum Caroli De Montchal Archiepiſcopi Toloſani recenſet in Nová ſuá Bibliothecá Philippus Labbeus. At enim de editione hac meá fidenter tibi confirmare poſſum, multos me nævos Euſtathio deterſiſse, in eumque perpoliendum, atque exornandum ita me, & tam ſedulò incubuiſse, majorem ut fortaſſis accurationem, ac diligentiam ab homine uno requirere poſse minimè videare. Niſi quòd σφάλματα quædam typographica oculos meos inter recognoſcendum fugerunt: quæ tamen tam levia, ac tolerabilia eſse arbitror, ea ut mihi benignè te condonaturum ſperem, & tute per te facilè emendes. Homo ſum, iſque unus, qui nec omnia præſtare poſſim, nec omnia pervidere: & tamen totus mihi magnus hic labor eſt ſuſtinendus: non quòd non plerique omnes collegæ mei tantum mihi onus facilè allevarent; ſed quòd ſuo quiſque munere diſtentus ſit, in eoque vehementer occupatus. Itaque meá ipſe manu omnia penitus conſcribo, ipſeque omnia unus recenſeo, & impreſsa jam typis recognoſco. Ne ipſe quidem Argus, totus ille oculeus, tam multa, & tam varia, unus omnia perviderit, ut nequa ab operis menda per oculorum imprudentiam in verborum contextum irreperent.*

Ceterùm, benevole lector, de univerſo hoc Opere bene te ſperare velim. Firmæ mihi ſunt, propitio Deo, vires, & bona valetudo; itaque mihi videor a naturá, & ingenio comparatus, ut intra paucos annos plurimùm confidam, ſi benevolentiæ mihi tuæ favor adſpiret, grande hoc, & vaſtum opus me tibi omnino eſse expleturum. Quòd ſiquid, ut ſunt res humanæ fluxæ atque incertæ, &, ut præclarè, ac ſapienter ſapientiſſimus Poeta,

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιῆδε καὶ ἀνδρῶν,

mihi interea humanitus accidat; bono te adhuc animo eſse jubeo. Sunt enim plurimi alii collegæ mei, multò me ii quidem doctiores, ingenioque, ac viribus valentiores, qui relictum a me naturæ neceſſitate onus ſint ipſi ſuſcepturi, & ad metam uſque perlaturi. Ego de me tibi ſpondere poſsum, quoad vita, & vires ſuffecerint, numquam me id oneris eſse depoſiturum, aut abjecturum. De reliquo, quam tibi in communes, & incertos caſus fidem do operis hujuſce perficiendi, præſtabunt ſodales mei, qui Scholarum Piarum mecum nomen profitentur: quorum pro ſolemni inſtituto ſuo magnopere intereſt bene de

Litte-

Litteris Græcis ſimul ac Latinis promereri. Iſta a me tibi eſto in omnem eventum ſatiſdatio. Eſt etiam nunc accelerandi laboris hujuſce mei ille ſtimulus, quem mihi vel ſponte in hoc ſtadio currenti Cortonenſes nuper admoverunt. Etruſca ab hinc paucis annis Academia inſtituta eſt Cortonæ, urbe Etruriæ antiquiſſimâ, atque in primis nobili, eo præſertim conſilio, ut priſcarum rerum, totiuſque antiquitatis ſtudium, alicubi ferè intermortuum, in Etruriâ maximè, ad gloriam Etruſci nominis ſempiternam, revireſceret. Hac in Academiâ quum viri illi nobiliſſimi, & princeps, ſeu, voce quondam Tuſcorum propriâ, Lucumo, Academiæ, Salvator Aſcanius, Hiſpaniæ Regis ad Magnum Etruriæ Ducem Legatus, Vir religione, prudentiâ, doctrinâ, omnique virtute præſtantiſſimus, referente Marçello Venuto, equite maximè ſplendido, & Latinis Græciſque litteris erudito, me quoque numeratum voluerint, qui mihi quidem ſummus, ac ſingularis honor fuit, acribus inde, ac vehementibus ſtimulis ſum concitatus, ut meum quoque antiquitatis ſtudium hominibus Cortonenſibus in Euſtathio meo comprobarem.

Quod denique, amice Lector, tuâ maximè intererat ſcire, hortatu Clariſſimi, & humaniſſimi Viri, ſtudiorumque meorum fautoris ſingularis, Johannis Gibſonis, Typographo meo permiſi, ut ad partem hanc Euſtathii Indicem Homericam adtexeret M. Wolfgangi Seberi: cujus ſanè Indicis non ita pridem copiam nobis perhumaniter fecerat Typographi mei frater Deodatus Paperinius, Philoſophus, ac Theologus Franciſcani Ordinis perinſignis, idemque harum etiam litterarum perſtudioſus. Eum nos Indicem ut in manus ſumpſimus, ſtatim deprehendimus, depravatis alicubi, & corruptis libris Seberum ad contexendum ſuum illum Indicem uſum fuiſse. Ideò, ut nos ſtudiis tuis meliùs conſuleremus, quibus Seberi Indicem perutilem, & perneceſſarium fore intelligebamus, cum aliquantò, ut credimus, emendatiorem, abſterſis certè fœdioribus quibuſdam maculis purgatiorem, edendum hîc curavimus. Vale.

NERIO

NERIO · CORSINO
S. R. E.
DIACONO · CARDINALI
CLEMENTIS . XII . PONTIFICIS . MAXIMI

FRATRIS . FILIO

OB . SUSCEPTUM . EUSTATHIANI . HUJUS . OPERIS . PATROCINIUM

ET . OB . PIETATIS . AC . LITTERARUM . STUDIA . RESTITUTA

ATQUE . AMPLIFICATA

ALEXANDER . POLITUS

FLORENTINUS

DE . CL. REG. SCHOLARUM . PIARUM

HOMERI . SUMMI . AC . PRINCIPIS . POETARUM . VITAM

HERODOTO . HALICARNASSENSI . UT . AJUNT . AUCTORE

PRIMUM . A . PEREGRINO . ALLIO . FLORENTINO

AD . LAURENTIUM . MEDICEM . LATINE . PAULLO . LIBERIUS . VERSAM

NUNC . AD . ORNANDOS . ATQUE . AUGENDOS

EUSTATHII . IN . HOMERUM . COMMENTARIOS

DENUO . A . SESE . LATINE . ALIQUANTO . FORTASSE

FIDELIUS . INTERPRETATAM

EAMQUE . RECENSITAM . NOTISQUE . SUIS . ILLUSTRATAM

IN . IPSO . MAGNI . OPERIS . PONTIFICI . MAXIMO . CONSECRATI

VESTIBULO . ATQUE . ADITU

AD . AETERNITATIS . MEMORIAM

D. S. B. M.

DEDICAVIT.

ΗΡΟΔΟ-

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΗΟΣ
ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ
ΓΕΝΕΣΙΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΤΗΣ.
HERODOTI HALICARNASSENSIS
DE GENERE, ET
VITA HOMERI
HISTORIA,
EX RECENSIONE, ATQUE INTERPRETATIONE
ALEXANDRI POLITI DE CL. REG. SCHOLAR. PIAR.

HERODOTUS Halicarnaſſenſis de genere, ætate, ac vitâ Homeri percurſa hæc a ſeſe, quàm veriſſimè potuit, litteris conſignavit. Nam quo tempore Cuma, urbs antiqua Æolenſium, ædificabatur, eodem omnis generis Græcæ gentes confluxerunt; & quidem ex Magneſiâ tum nonnulli alii, tum Melanopus, Ithagenis filius, nepos Crithonis, non a multis ille ſarcinis inſtructus; ſed modicis facultatibus præditus. Hic igitur Melanopus in orbe Cumâ Omi-

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς περὶ Ὁμήρου γενέσιος, καὶ ἡλικίης, καὶ βιοτῆς τάδε ἱστόρηκε, ζητήσας ἐπεξελθεῖν εἰς τὸ ἀτρεκέστατον. Ἐπεὶ γὰρ ἡ πάλαι Αἰολιῶτις Κύμη ἐκτίζετο, συνῆλθον ἐν ταυτῷ παντοδαπὰ ἔθνεα Ἑλληνικά, καὶ δὴ καὶ ἐκ Μαγνησίας, ἄλλοι τέ τινες, καὶ Μελάνωπος ὁ Ἰθαγενέος τοῦ Κρίθωνος, οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων. Οὗτος δὲ ὁ Μελάνωπος ἐγή-

1. *Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς περὶ Ὁμήρου γενέσιος*) Herodoto etiam, & quidem, ut videtur, Halicarnaſſenſi, libellum hunc De Vitâ Homeri adſcribit Euſtathius. Sed ego facilè amplector graviſſimum olim judicium Peregrini Allii, ejus, qui primus libellum hunc Latinè vertit: ſi non adulterina hæc ſunt, atque notha, Herodoti certè, tanti auctoris, nomine parùm digna videri poſſe. Atque eò libentiùs Allium nominandum hic mihi duxi, quòd Latina ejus ad Laurentium Medicem interpretatio videtur vulgò minus nota. Nam plerique omnes cum Henrico Stephano interpretationem multò poſteriorem ſecuti ſunt Conradi Heresbachii: quam tamen idem Henricus Stephanus, Græcis ibidem verſibus, quos Heresbachius penitus omiſerat, convertendis, atque interpretandis ſupplevit. Ex his interpretationibus, illa Allii longè elegantior, ac cultior, multiſque in locis felicior: ſed & eadem ſæpe liberior. Altera Heresbachii preſſior, verborumque ſingulorum obſervantior: ſed quæ Latinis auribus vix alicubi ſatisfaciat, & aliquando etiam a ſenſu aberret. Utramque nos cum Græcis diligenter contulimus; & quia neutra ſatis nobis ubique placebat, inde noſtram, fidéliorem fortaſſis, &, quantùm judicare poſſumus, ad reddenda Latinè Græca magis aptam, atque accommodatam, adornavimus. POLITUS.

ἔγημεν ἐν τῇ Κύμῃ τὴν θυγατέρα Ὀμύρητος, καὶ αὐτῷ γίνεται ἐκ κοίτης θῆλυ τέκνον, ᾧ οὔνομα τίθεται Κρηθηΐς. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Μελάνωπος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἐτελεύτησαν τὸν βίον· τὴν δὲ θυγατέρα ἐπιτρέπει ἀνδρὶ, ᾧ ἐχρῆτο μάλιστα, Κλεάνακτι τῷ Ἀργείῳ. Χρόνου δὲ προϊόντος, συνέβη τὴν παῖδα, μιγεῖσαν ἀνδρὶ λαθραίως, ἐν γαστρὶ σχεῖν. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἐλάνθανεν· ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο ὁ Κλεάναξ, ἤχθετο τῇ συμφορῇ, καὶ καλεσάμενος τὴν Κρηθηΐδα χωρὶς πάντων, ἐν αἰτίῃ μεγάλῃ εἶχεν, ἐπιλεγόμενος τὴν αἰσχύνην τὴν πρὸς τοὺς πολίτας. Προβουλεύεται δὲ περὶ αὐτῆς τάδε. Ἔτυχον οἱ Κυμαῖοι κτίζοντες τοῦ Ἑρμείου κόλπου τὸν μυχόν. κτιζομένοισι δὲ τὴν πόλιν Σμύρναν ἔθετο τὸ ὄνομα Θησεὺς, μνημεῖον ἐθέλων καταστῆσαι τῆς ἑωυτοῦ γυναικὸς ἐπώνυμον. ἦν γὰρ αὐτῇ τοὔνομα Σμύρνη. Ὁ δὲ Θησεὺς ἦν τῶν τὴν Κύμην κτισάντων ἐν τοῖς πρώτοις Θεσσαλῶν, ἀπὸ Εὐμήλου τοῦ Ἀδμήτου, κάρτα εὖ ἔχων τοῦ βίου. Ἐνταῦθα ὑπεκτίθεται ὁ Κλεάναξ τὴν Κρηθηΐδα πρὸς Ἰσμηνίην τὸν Βοιώτιον τῶν ἀποίκων λελογχότα, ὃς ἔτυχεν αὐτῷ ἐὼν ἑταῖρος τὰ μάλιστα. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐξελθοῦσα ἡ Κρηθηῒς μετ' ἄλλων γυναικῶν πρὸς ἑορτήν τινα, ἐπὶ τὸν ποταμὸν καλούμενον Μέλητα, ἤδη ἐπίτοκος οὖσα, τίκτει τὸν Ὅμηρον, οὐ τυφλὸν, ἀλλὰ δεδορκότα· καὶ τίθεται ὄνομα τῷ παιδὶ Μελησιγενέα, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. Τέως μὲν οὖν ἡ Κρηθηῒς ἦν παρὰ τῷ Ἰσμηνίῃ· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐξῆλθε, καὶ ἀπὸ ἐργασίης χειρῶν ὡρμημένη, ἔτρεφε τό τε παιδίον, καὶ ἑωυτὴν, ἄλλοτε παρ' ἄλλων ἔργα λαμβάνουσα· καὶ ἐπαίδευσε τὸν παῖδα, ἀφ' ὧν ἐδύνατο. Ἦν δέ τις ἐν Σμύρνῃ τοῦτον τὸν χρόνον Φήμιος τοὔνομα, παῖδας γράμματα, καὶ τὴν ἄλλην μουσικὴν διδάσκων πᾶσαν. Οὗτος μισθοῦται τὴν Κρηθηΐδα, ὢν μονότροπος, ἐριουργῆσαι αὐτῷ ἔρια τινα, ἃ παρὰ τῶν παίδων εἰς μισθοὺς ἐλάμβανεν. Ἡ δὲ παρ' αὐτῷ εἰργάζετο, πολλῷ κοσμίως, καὶ σωφροσύνῃ πολλῇ χρωμένη, καὶ τῷ Φημίῳ κάρτα ἤρεσκετο. Τέλος δὲ προσηνέγκατο αὐτῇ λόγους, πείθων ἑωυτῷ συνοικεῖν, ἄλλα τε πολλὰ λέγων, οἷς μιν ᾤετο προσάξεσθαι, καὶ ἔτι περὶ τοῦ παιδὸς, υἱὸν ποιεύμενος. καὶ ὅτι τραφεὶς, καὶ παιδευθεὶς παρ' αὐτοῦ, ἄξιος λόγου ἔσται· (ἑώρα γὰρ τὸν παῖδα ὄντα συνετὸν, καὶ κάρτα εὐφυέα) ἔστ' ἀνέπεισεν αὐτὴν ποιεῖν ταῦτα. Ὁ παῖς δὲ ἦν τε φύσιν ἔχων ἀγαθὴν, ἐπιμελείης τε, καὶ παιδεύσιος προσγινομένης, αὐτίκα πολλὸν τῶν πάντων ὑπερεῖχε. χρόνου δὲ ἐπιγενομένου ἀνδρούμενος, οὐδὲν τοῦ Φημίου ὑποδεέστερος ἦν ἐν τῇ διδασκαλίῃ. Καὶ οὕτως ὁ Φήμιος ἐτε-

Omyretis filiam duxit uxorem; ex eâque filiam ſuſcepit, cui nomen inditum Critheidi. Defunctus eſt fato Melanopus ipſe cum uxore ſuâ, commiſsâ filiæ curâ Cleanacti, homini Argivo, quo familiariſſimè utebatur. Interjecto deinde tempore contigit, ut hæc ipſa puella, illato ei furtim ſtupro, prægnans fieret. Quod quidem ab initio eſt occultatum. Sed, quum id Cleanax reſciviſſet, caſum illum gravatè tulit, vocatamque, remotis arbitris omnibus, Critheidem vehementer objurgavit, expoſito etiam infamiæ dedecore, quod inde eſſet apud populares ſecuturum. Ergo ſic puellæ ſtatuit conſulere. Forte tum Cumani urbem in Hermei ſinus receſſu ædificabant. Urbem hanc Theſeus vocari juſſit Smyrnam de nomine uxoris ſuæ, ut ejus ita memoriam conſecraret ad poſteritatem. Erat namque ei nomen Smyrna. Erat autem hic Theſeus unus de principibus Theſſalorum, eorum, qui Cumam condiderunt, ab Eumelo Admeti filio oriundus, vir ſanè admodùm opulentus, & dives. Huc Cleanax Critheidem clam exportat ad Iſmeniam Bœotium, unum de illâ coloniâ, amicitiâ ſibi maximè conjunctum. Ibi, progreſſu temporis, Critheis, partui jam vicina, quum ad feſtum quoddam una cum aliis mulieribus egreſſa eſſet, juxta fluvium, qui Meles vocabatur, Homerum peperit, non cæcum, ſed bene oculatum, ac videntem, nomenque puero Meleſigeni, de nomine videlicet fluvii, impoſuit. Aliquamdiu igitur fuit apud Iſmeniam Critheis: a quo poſtea diſcedens, vitæ ſibi ſubſidia a labore manuum comparavit. Unde, aliàs aliis locatâ operâ ſuâ, ſeſe, & filium nutrivit, & hunc ipſum pro viribus erudiendum curavit. Erat eo tempore Smyrnæ quidam nomine Phemius, qui pueros litteras, & omne aliud genus liberalium diſciplinarum docebat. Hic, qui ſolus degeret, Critheidem conduxit ad excolendam lanam, quam a pueris in mercedem accipiebat. Illa verò eo in opere modeſtè admodum, & pudicè apud eum verſata eſt; itaque placuit Phemio, ut is demum ſermonem feminæ de ducendâ ipsâ in matrimonium intulerit. Quod ut ei perſuaderet, tum alia multa dixit, quibus eam facilè inductum iri putabat, tum etiam de puero adjecit, ſeſe illum ſibi filium eſſe adoptaturum: quem aſſerebat, ſi apud ſeſe educatus, & eruditus fuiſſet, virum magnum, ac celebrem eſſe evaſurum. Videbat enim puerum perſpicaci ingenio, optimâque indole præditum. Itaque perſuaſit tandem mulieri, ut ſibi aſſentiretur. Puer igitur, quippe qui egregiè eſſet a naturâ inſtructus, accedente curâ, & inſtitutione, continuò reliquos omnes longè anteceſſit: adeo ut, poſteaquam ad virilem ætatem pervenit, nihilò inferior eſſet Phemio in litteris docendis. Itaque, mortuo Phemio, qui here-

heredem illum ex aſſe reliquit, nec multò poſt, defunctâ quoque Critheide, ſubſtitutus eſt Meleſigenes in munere docendi: quando ipſe jam per ſeſe in majori apud homines luce verſabatur, admiratoreſque ejus tum indigenæ, & populares erant, tum advenæ, & peregrini, qui illuc commeabant. Emporium enim erat Smyrna; magnaque vis frumenti, ex agris vicinis in eam copioſiùs, atque abundantiùs advecti, inde abſportabatur. Advenæ igitur, ſiquando a negotiis ceſſabant, conſidebant apud Meleſigenem, eique operam dabant. Fuit tunc inter eos Mentes navicularius, qui e Leucadis finibus, frumenti cauſſâ, cò navi ſuâ venerat, vir, ut illis temporibus, multiplici eruditione, ac doctrinâ. Hic, oblatâ mercede, rebuſque omnibus neceſſariis, Meleſigeni perſuaſit, ut, relicto ludo, ſecum navigaret. facturum namque illum eſſe operæ pretium, ſi, dum per juventutem liceret, regiones, atque urbes viſeret. His ego eum maximè adductum fuiſſe exiſtimo. Nam jam tum fortaſſe manum Poëſi admovere cogitabat. Proinde, relicto ludo, cum Mente navigavit; & quocumque locorum perveniret, quæ erant regionis cujuſque propria, ac peculiaria, ea omnia perſpiciendo contemplabatur, percontandoque cognoſcebat. Et credibile eſt, eum rerum omnium illarum commentarios conſcripſiſſe. Quum autem ex Tyrrheniâ, atque Hiſpaniâ revecti, navem ad Ithacam appuliſſent, contigit, ut Meleſigenes ex oculorum morbo graviter admodum laboraret; ideoque eum Mentes, in Leucadem trajecturus, curandæ valetudinis gratiâ, apud hominem ſibi, quàm qui maximè, amicum relinqueret, Mentorem Alcimi filium Ithaceſium, ſummis ab eo precibus contendens, ut curam illius haberet, interea dum ipſe, ex Leucade revertens, eumdem reciperet. Itaque Mentor ægrotantem Meleſigenem ſedulò, ac diligenter curavit. Quippe homo erat ſatis dives, & ab juſtitiæ, atque hoſpitalitatis ſtudio multò maximè præ ceteris omnibus Ithacenſibus celebrabatur. Ibi contigit Meleſigeni, ut quærendo, atque interrogando de Ulyſſe certior redderetur. Et quidem Ithacenſes narrant, ibi tunc eum viſum amiſiſſe. Atqui ego dico, tunc eum convaluiſſe; ſed poſtea oculis eumdem captum in Colophone. id, quod & Colophonii mecum fatentur. Tum verò Mentes ex Leucade in Ithacam eſt reverſus; ac Meleſigenem recepit, eumque multo tempore per varia loca ſocium, ac comitem navigationis habuit: donec appulſus Colophonem Meleſigenes, in morbum oculorum rurſus incidit: quo ex morbo vitare, atque effugere ibi non potuit cæcitatem. Inde igitur ex Colophone jam cæcus Smyrnam rediit; itaque animum ad facienda carmina appulit. Sed, procedente tempore, quum Smyrnæ, propter rei familiaris inopiam, ægrè vitam toleraret, Cumam ſe conferre ſtatuit: profectuſque campeſtri itinere per prata Hermi, ad Novum Murum, Cumano-

ἐτελεύτησε τὸν βίον, καταλιπὼν πάντα τῷ παιδί. οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον καὶ Κρηθηῒς ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Μελησιγένης ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ καθειστήκει. Καθ᾽ ἑωυτὸν δὲ γενόμενος, μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἑωρᾶτο· καὶ αὐτοῦ θωϋμασταὶ καθειστήκεσαν οἵ τε ἐγχώριοι, καὶ τῶν ξένων οἱ ἐσαπικνεόμενοι. Ἐμπόριον γὰρ ἦν ἡ Σμύρνη, καὶ σῖτος ἐξήγετο πολύς, αὐτόθι ἐκ τῆς ἐπικειμένης χώρας δαψιλέως κάρτα ἐσαγόμενος ἐς αὐτήν. Οἱ οὖν ξένοι, ὁκότε παύσοιντο τῶν ἔργων, ἀπεσχόλαζον παρὰ τῷ Μελησιγενεῖ ἐγκαθίζοντες. Ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς τότε καὶ Μέντης ναύκληρος, ἀπὸ τῶν περὶ Λευκάδα τόπων καταπεπλευκὼς ἐπὶ σῖτον, ἔχων νηῦν, πεπαιδευμένος τε ἀνήρ, ὡς ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, καὶ πολυΐστωρ, ὅς μιν ἔπεισε τὸν Μελησιγενέα μεθ᾽ ἑωυτοῦ πλεῖν, καταλύσαντα τὴν διδασκαλίαν, μισθόν τε λαμβάνοντα, καὶ τὰ δέοντα πάντα· καὶ ὅτι χώρας, καὶ πόλιας θεήσασθαι ἄξιον εἴη αὐτῷ, ἕως νέος ἐστί. Καί μιν οἴομαι μάλιστα τούτοισι προαχθῆναι. ἴσως γὰρ καὶ τῇ ποιήσει τότε ἐπενόει ἐπιθήσεσθαι. Καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν, ἐναυτίλλετο μετὰ τοῦ Μέντεω· καὶ ὅπου ἑκάστοτε ἀφίκοιτο, πάντα τὰ ἐπιχώρια διεωρᾶτο, καὶ ἱστορέων ἐπυνθάνετο. Εἰκὸς δέ μιν ἦν καὶ μνημόσυνα πάντων γράφεσθαι. Ἀνακομιζόμενοι δὲ ἐκ Τυρσηνίας, καὶ τῆς Ἰβηρίης, ἀπικνέονται ἐς Ἰθάκην· καὶ τῷ Μελησιγενεῖ συνέβη, νοσήσαντι τοὺς ὀφθαλμούς, κάρτα δεινῶς ἔχειν, καὶ αὐτόν, θεραπείης εἵνεκα, πλεῖν μέλλων ἐς τὴν Λευκάδα, καταλιπεῖν ὁ Μέντης παρὰ ἀνδρὶ φίλῳ ἑωυτοῦ ἐς τὰ μάλιστα Μέντορι τῷ Ἀλκίμου Ἰθακησίῳ, πολλὰ δεηθεὶς ἐπιμέλειαν ἔχειν· ἐπαναπλώσας δέ, ἀναλήψεσθαι αὐτόν. Ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσήλευσεν αὐτὸν ἐκτενέως. καὶ γὰρ τοῦ βίου ἀρκεόντως εἶχε, καὶ ἥκεν εὖ ἐς δικαιοσύνην τε, καὶ φιλοξενίην μακρῷ μάλιστα τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα συνέβη τῷ Μελησιγενεῖ περὶ Ὀδυσσέως ἐξιστορῆσαι, καὶ πυθέσθαι. Οἱ μὲν δὴ Ἰθακήσιοι λέγουσι, τότε μιν παρ᾽ ἑωυτοῖς τυφλωθῆναι· ὡς δὲ ἐγώ φημι, τότε μὲν ὑγιᾶ γενέσθαι, ὕστερον δὲ ἐν Κολοφῶνι τυφλωθῆναι. Συνομολογοῦσι δέ μοι καὶ Κολοφώνιοι τούτοις. Ὁ δὲ Μέντης, ἀναπλέων ἐκ τῆς Λευκάδος, προσέσχεν ἐς τὴν Ἰθάκην, καὶ ἀνέλαβε τὸν Μελησιγενέα, χρόνον τε ἐπὶ συχνὸν συμπεριέπλει αὐτῷ. ἀπικομένῳ δὲ ἐς Κολοφῶνα συνέβη, πάλιν νοσήσαντα τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ δύνασθαι διαφυγεῖν τὴν νόσον, ἀλλὰ τυφλωθῆναι ἐνταῦθα. Ἐκ δὲ τῆς Κολοφῶνος τυφλὸς ἐὼν ἀπικνέεται ἐς τὴν Σμύρναν, καὶ οὕτως ἐπεχείρει τῇ ποιήσει. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐν τῇ Σμύρνῃ ἄπορος ἐὼν τοῦ βίου, διενοήθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην· πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἕρμου πεδίου, ἀπικνέεται

ἐς Νέον τεῖχος, ἀποικίην Κυμαίων. ᾠκίσθη δὲ τοῦτο τὸ χωρίον ὕστερον Κύμης ἔτεσιν ὀκτώ. Ἐνταῦθα λέγεται αὐτὸν ἐπιστάντα ἐπὶ σκυτεῖόν τι, ποιῆσαι πρῶτα τὰ ἔπεα τάδε·

Αἰδεῖσθε ξενίων κεχρημένον, ἠδὲ δόμοιο,
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν [1] Κύμην, ἐριώπιδα κούρην,
Ναίετε, Σαρδήνης πόδα νείατον ὑψικόμοιο·
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο
Ἕρμου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Ἡ δὲ Σαρδήνη, ὄρος ἐστὶν ὑπερκείμενον τοῦ τε Ἕρμου ποταμοῦ, καὶ τοῦ Νέου τείχους. Τῷ δὲ σκυτεῖ ὄνομα ἦν Τύχιος· ἀκούσαντι δὲ τῶν ἐπέων ἔδοξεν αὐτῷ δέξασθαι τὸν ἄνθρωπον. ἠλέησε γὰρ ἀλγέοντα τυφλὸν, καὶ μετέξειν ἔφη τῶν παρεόντων. Ὁ δὲ ἐσῆλθε. καθήμενος δὲ ἐν τῷ σκυτείῳ, παρεόντων καὶ ἄλλων, τήν τε ποίησιν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο, [2] Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας, καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῷ· καὶ περὶ τῶν λεγομένων ὑπὸ τῶν παρεόντων ἐς τὸ μέσον γνώμας ἀποφαινόμενος, θωύματος ἄξιος ἐφαίνετο εἶναι τοῖς ἀκούουσι. Τέως μὲν οὖν κατεῖχεν ὁ Μελησιγενὴς περὶ τὸ Νέον τεῖχος, ἀπὸ τοῦ ποιήσιός γε τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων. [3] Ἐδείκνυον δὲ οἱ Νεοτειχεῖς μέχρις ἐπ' ἐμοῦ τὸν χῶρον, ἐν ᾧ καθίζων τῶν ἐπέων τὴν ἐπίδειξιν ἐποιέετο. καὶ κάρτα ἐσέβοντο τὸν τόπον, ἐν ᾧ καὶ αἴγειρος ἐπεφύκει, τὴν ἐκεῖνοι ἔφασαν, ἀφ' οὗ ὁ Μελησιγενὴς ἦλθεν, αὐτοῖς πεφυκέναι. Χρόνου δὲ προϊόντος, ἀπόρως κείμενος, καὶ μόλις τὴν τροφὴν ἔχων, ἐπενοήθη εἰς τὴν Κύμην ἀπικέσθαι, ὅτι βέλτιον πρήξει. μέλλων δὲ πορεύεσθαι, τάδε τὰ ἔπεα λέγει·

Αἶψα πόδες με φέροιεν ἐς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν.
Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων, καὶ μῆτις ἀρίστη.

Ἀπὸ δὲ τοῦ Νέου τείχεος πορευόμενος, ἀπίκετο εἰς τὴν Κύμην, διὰ Λαρίσσης τὴν πορείαν ποιησάμενος. ἦν γὰρ οὕτως αὐτῷ εὐπορώτατον. καὶ, ὡς Κυμαῖοι λέγουσι, τῷ Φρυγίης βασιλεῖ Μίδῃ τῷ Γορδίεω, δεηθέντων πενθερῶν αὐτοῦ, ποιεῖ καὶ ἐπίγραμμα τόδε, τὸ ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ μνήματος τοῦ Γορδίεω ἐπιγέγραπται·

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα,
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Καθίζων δὲ ἐν ταῖς λέσχαις τῶν γερόντων ἐν τῇ Κύμῃ ὁ Μελησιγενὴς, τὰ ἔπεα τὰ πεποιημένα αὐτῷ ἐπεδείκνυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἔτερπε τοὺς ἀκούοντας· καὶ αὐτοῦ θωυμασταὶ καθεστήκεισαν. Γνοὺς δὲ, ὅτι ἀποδέκονται αὐτοῦ τὴν ποίησιν οἱ Ku-

rum coloniam, pervenit. Ædificatus autem hic locus fuerat annis octo poſt conditam Cumam. Hîc ipſe fertur ad officinam cerdonis cujusdam conſiſtens, primos hoſce verſus pronuntiaſſe:

Vos inopis, miſerique viri reverentia tangat,
Celſam qui colitis Cumam, pulchro ore puellam,
Imis Sardenes poſitam in radicibus altæ;
Ambroſiaſque undas divini ſumitis Hermi,
Vorticibus rapidi, genuit quem Juppiter amnem.

Mons eſt Sardene, Hermo fluvio, Novoque Muro imminens. Cerdoni verò nomen erat Tychius: cui, verſibus illis auditis, viſum eſt, hominem excipere. Miſeratus enim eſt hominem cæcum, qui ita doleret, atque angeretur; juſſitque eum frui ſecum bonis, quæ apud ſeſe haberet. Ingreſſus ille in ſutrinam, ibi conſedit, præſentibus etiam aliis, quibus tum Poëſin ſuam oſtendit, tum Amphiarai in Thebas Expeditionem, tum Hymnos, quos ipſe in deos fecerat. quumque de iis, quæ in medium a præſentibus proponebantur, ſententiam ipſe ſuam proferret, admirabili vir doctrinâ audientibus viſus eſt. Sic igitur Meleſigenes, aliquamdiu in Novo Muro eſt commoratus, quæſito ſibi victu a recitandis carminibus. Et ad mea uſque tempora monſtrant Neotichenſes locum, in quo ille ſedens carmina ſua oſtentabat; eumque locum in magnâ veneratione habent: ubi etiam dicunt populum creviſſe, poſtea natam, quàm eò Meleſigenes venerat. Sed, procedente tempore, preſſus inopiâ, quum vix ei alimenta ſuppeterent, Cumam petere conſtituit, tamquam meliùs ibi, ac faciliùs vitam toleraturus. Jamque iter ingreſſurus, verſus hoſce protulit:

O pes me rapidus venerandam ducat in urbem!
Prompti ubi ſunt homines animis, & mente ſagaces.

Itaque e Novo Muro profectus, Cumam pervenit, itinere facto per Lariſſam: quod ei iter maximè commodum fuit, atque expeditum. Atque, ut narrant Cumani, Midæ, Gordii filio, regi Phrygiæ, ſocero, ac ſocru ejus rogantibus, Epigramma hoc compoſuit: quod etiam nunc in columnâ ad Gordii monumentum inſcriptum legitur:

Ænea virgo ſum, mærenſque Midæ adſto ſepulcro.
Dum laticeſque fluent, arborque excelſa virebit,
Dumque oriens Phœbus ſplendebit, & aurea Phœbe,
Dumque fluent amnes, & erunt ſua littora ponto;
Hic ego ad hoc buſtum lacrymabile mæſta manebo,
Atque Midam hîc regem cunctis narrabo ſepultum.

Cumæ Meleſigenes, in ſenum conventiculis ſedens, compoſita a ſeſe carmina oſtentare, ſermonibuſque auditores oblectare, eoſque in admirationem ſui pertrahere. Itaque ſentiens, probare ſeſe Cumanis Poëſin ſuam, & auditores con

1. *Κύμην, ἐριώπιδα κούρην*) Cuma, urbs Æolica, ita appellata eſt de nomine Cumæ Amazonis. Hanc Homerus, a magnitudine, & pulchritudine oculorum, videtur vocaſſe *ἐριώπιδα κούρην*. Nec enim eos probo, qui nomen hîc proprium accipiunt *Ἐριώπιδα*. Alii tamen pro *ἐριώπιδα* ſcribere hic maluerunt *ἐρατώπιδα*, ex poſtremo illo Homericorum carminum, ubi hic verſus ita legitur:

Οἳ πόλιν αἰπεινὴν Νύμφης ἐρατώπιδος Ἥρης.

Sed ego ibi potiùs reſcriberem *ἐριώπιδος*. Namque ita arbitror veteres olim legiſſe. Inde fortaſſe Heſychius: *Ἐριώπιδος, εὐώπιδος*. Politus.

2. *Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας*) *Ἀμφιάρεω ἐξέλασις* dicitur Suidæ, Poëma attributum Homero. *Politus*.

3. *Ἐδείκνυον δὲ οἱ Νεοτειχεῖς*) Videtur olim ſcriptum, *οἱ Νεοτειχῖται*. Epitome Stephani v. *Νέον τεῖχος. Τὸ ἐθνικὸν, Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης· ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ*. Politus.

conſuetudinis ſuæ ſuavitate allici, hanc iis conditionem obtulit, ut, ſi publico eum ſumptu alere vellent, ipſe eorumdem urbem celeberrimam eſſet redditurus. Idque ſatis placebat iis, qui audierunt: qui etiam illum ſunt cohortati, ut ingreſſus ipſe in curiam, petitionem ſuam ad ſenatum referret; polliciti que ſunt, ſeſe ei operâ, & favore adſuturos. His facilè adductus Meleſignes, cum ſenatus cogeretur, ad curiam proceſſit, petiitque ab eo, cujus id muneris erat, ut ſeſe in ſenatum introduceret. Ille verò, tum ſeſe id facturum recepit, tum etiam, cum tempus fuit, introduxit. Hic ſtans Meleſigenes eadem de alimentis verba, quæ in conventiculis, habuit: iiſque expoſitis, egreſſus conſedit. Deliberantibus autem, & conſultantibus Patribus, quid e re eſſet homini reſpondere, quum ille, qui eum ipſum introduxerat, aliique etiam ſenatores, qui eum in conventiculis audiverant, Meleſigenis cauſſæ propenſiùs faverent, ferunt, unum de ſenatu commodo utilitatique ejus repugnaſſe, tum aliis multis de cauſſis, quas afferebat, tum etiam quia, ſi τὺς ὁμήρυς, *hoc eſt, cæcos*, ipſis alere videretur, futurum erat, ut multam, atque inutilem turbam haberent. Inde ab ipsâ illâ calamitate obtinuit Meleſigenes nomen hoc Homeri. Etenim Cumani cæcos, homeros appellant. ita ut, quum priùs ipſe Meleſigenes vocaretur, ei poſtea nomen hoc obvenerit Homerus: tametſi advenæ diſcreparent, quando mentionem ejus faciebant. Itaque Prætoris oratio exitum hunc habuit, ut Homerum non eſſe alendum decerneret: eaque ſententia univerſo ferè ſenatui placuit. Venit igitur ad Homerum is, cui munus commiſſum erat, ſedenſque apud eum, Patrum ſententias, contra atque ipſius commodum poſtulabat, ſenatuſque conſultum expoſuit. Quæ ut ille audivit, calamitatem ſuam verſibus his deploravit:

Qua me ſorte dedit, quàm incertâ, Juppiter atı!
Juppiter infantem lactavit me ubere matris,
Æolidis Smyrnæ, quam celſis turribus urbem,
Phriconis populi, ſtudio gens acris equeſtri,
Et belli experti juvenes, armiſque potentes,
Conſilia Jovis, ad pelagus ſtruxere ſuperbam;
Quamque Meles mediam ſacris interfluit undis.
Venerunt inde chorus plaudens, Jovis aurea proles,
Laudare hanc veſtram, Cumæi, verſibus urbem.
Sed vos ſacra meæ ſprevistis carmina vocis.
Et feciſſe quidem ſtultè ſe ſentiet olim,
Exitium mihi qui verbis molitur iniquis.
At mihi naſcenti dederint quam numina ſortem,
Æquo animo, fortique feram miſerandus acerbum.
Nec jam ſacra pedes mihi euat per compita Cumæ,
Nec mihi jam reſtat: aliò placet ire; remotam
Ad populum rapior, quamvis fortaſſe minorem.

Deinde Cumâ diſcedens, Phocæam contendit, id Cumanis imprecatus, ut nequis illuſtris Poëta eâ in regione exſiſteret, qui Cumanos celebraret. Phocæam autem quum perveniſſet, eodem modo victitabat, ſedens in conventiculis, ibique carmina oſtentans. Erat eo tempore Phocææ Theſtorides quidam ludimagiſter, homo parùm probus. Hic, Homeri Poëſi animadversâ, hu-

juſce-

Κυμαῖοι, καὶ εἰς συνήθειαν ἕλκων τοὺς ἀκούοντας, λόγους πρὸς αὐτοὺς τοιούσδε προσήνεγκε λέγων, ὡς εἰ θέλοιεν αὐτὸν δημοσίῃ τρέφειν, ἐπικλεεστάτην αὐτοῖς τὴν πόλιν ποιήσει. Τοῖς δὲ ἀκούουσι, βουλομένοις τε ἦν ταῦτα, καὶ αὐτοὶ παρῄνεον ἐλθόντα ἐπὶ τὴν βουλὴν δεηθῆναι τῶν βουλευτέων· καὶ αὐτοὶ ἔφασαν συμπρήξειν. Ὁ δὲ ἐπείθετο αὐτοῖς, καὶ, βουλῆς συλλεγομένης, ἐλθὼν ἐπὶ τὸ βουλεῖον, ἐδεῖτο τοῦ ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ καθεστῶτος, ἀπαγαγεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν βουλήν. ὁ δὲ ὑπεδέξατό τε, καὶ, ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἀπήγαγε. Καταστὰς δὲ ὁ Μελησιγενὴς ἔλεξε περὶ τῆς τροφῆς τὸν λόγον, ὃν καὶ ἐν ταῖς λέσχαις ἔλεγεν. ὡς δὲ εἶπεν, ἐξελθὼν ἐκάθητο. Οἱ δὲ ἐβουλεύοντο ὅ, τι χρεὼν εἴη ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. προθυμευμένου δὲ τοῦ ἀπάγοντος αὐτὸν, καὶ ἄλλων, ὅσοι τῶν βουλευτέων ἐν ταῖς λέσχαις ἐπήκοοι ἐγένοντο, τῶν βουλευτέων ἕνα λέγεται ἐναντιωθῆναι τῇ χρείῃ αὐτοῦ, ἄλλα τε πολλὰ λέγοντα, καὶ ὡς εἰ τοὺς ὁμήρους δόξει τρέφειν αὐτοῖς, ὅμιλον πολλόν τε, καὶ ἀχρεῖον ἕξουσιν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τοὔνομα Ὅμηρος ἐπεκράτησε τῷ Μελησιγενεῖ ἀπὸ τῆς συμφορῆς. Οἱ γὰρ Κυμαῖοι τοὺς τυφλοὺς ὁμήρους λέγουσιν. ὥστε πρότερον ὀνομαζομένου αὐτοῦ Μελησιγενέος, τοῦτο γενέσθαι τοὔνομα Ὅμηρος· καὶ οἱ ξένοι διηνέγκαν, ὅτε μνήμην αὐτοῦ ἐποιεῦντο. Ἐτελεύτα δ' οὖν ὁ λόγος τῷ ἄρχοντι μὴ τρέφειν τὸν Ὅμηρον, ἔδοξε δέ πως τῇ ἄλλῃ βουλῇ. Ἐπελθὼν δὲ ὁ ἐπιστάτης, καὶ παρεζόμενος αὐτῷ, διηγήσατο τοὺς ἐναντιωθέντας λόγους τῇ χρείῃ αὐτοῦ, καὶ τὰ δόξαντα τῇ βουλῇ. Ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν, ἐσυμφόρησέ τε, καὶ λέγει τὰ ἔπεα τάδε,

Οἵῃ μ' αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
Νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων,
Ἥν ποτ' ἐπύργωσαν, βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο
Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἵππων,
Ὁπλότεροι μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα ποντοτίνακτον·
Ἥν τε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
Ἠθελέτην κλῇσαι δῖαν χθόνα, καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀπανηνάσθην ἱερὴν ὄπα, φήμην ἀοιδῆς.
Ἀφραδίῃ τῶν μέν τι παθών τις φράσεται αὖθις,
Ὅς σφιν ὀνειδείοισιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ, τήν μοι θεὸς ὤπασε γεινομένῳ περ,
Τλήσομαι, ἀκράαντα φέρων τετληότι θυμῷ.
Οὐδ' ἔτι μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς
Κύμης ὁρμαίνουσι, μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν ἰέναι, ὀλίγον περ ἐόντα.

Μετὰ τοῦτο, ἀπαλλάσσεται ἐκ τῆς Κύμης ἐς Φώκαιαν, Κυμαίοις ἐπαρησάμενος μηδένα ποιητὴν δόκιμον ἐν τῇ χώρῃ γενέσθαι, ὅστις Κυμαίους ἐπαγλαϊεῖ. Ἀπικόμενος δὲ ἐς Φώκαιαν, τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἐβιότευσεν, ἔπεα ἐνδεικνύμενος, ἐν ταῖς λέσχαις κατίζων. Ἐν δὲ τῇ Φωκαίῃ τοῦτον τὸν χρόνον Θεστορίδης τις ἦν, γράμματα διδάσκων τοὺς παῖδας, ἀνὴρ οὐ κρήγυος. κατανοήσας δὲ τοῦ Ὁμήρου τὴν ποίησιν, λόγους τοιούσδε αὐτῷ προσ-

ήνεγ-

ἤνεγκε, φὰς ἕτοιμος εἶναι θεραπεύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλαβὼν, εἰ ἐθέλοι ἄγα πεποιημένα ἔπη αὐτῷ τῶν ἐπέων ἀναγράψασθαι, καὶ ἄλλα ποιεῦν, πρὸς ἑωϋτὸν ἀναφέρειν αἰεί. Τῷ δὲ Ὁμήρῳ ἀκούσαντι, ἔδοξε ποιητέα εἶναι ταῦτα. ἐνδεὴς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων, καὶ θεραπείης. Διατρίβων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ, ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή·

Ἴλιον ἀείδω, καὶ Δαρδανίην εὔπωλον,
Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος.

καὶ τὴν καλευμένην Φωκαΐδα, τήν φασιν οἱ Φωκαεῖς Ὅμηρον παρ' αὐτοῖσι ποιῆσαι. Ἐπεὶ δὲ τήν τε Φωκαΐδα, καὶ τἄλλα πάντα παρὰ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεστορίδης ἐγράψατο, διενοήθη ἐκ τῆς Φωκαίης ἀπαλλάσσεσθαι, τὴν ποίησιν θέλων τοῦ Ὁμήρου ἐξιδιώσασθαι· καὶ οὐκ ἔτι ὁμοίως ἐν ἐπιμελείῃ εἶχε τὸν Ὅμηρον. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ τὰ ἔπεα τάδε·

Θεστορίδη, θνητοῖσιν ἀνωΐστων πολέων περ,
Οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

Ὁ μὲν δὴ Θεστορίδης ἐκ τῆς Φωκαίης ἀπηλλάγη ἐς τὴν Χίον, καὶ τὴν διδασκαλίην κατεσκευάσατο· καὶ τὰ ἔπεα ἐπιδεικνύμενος, ὡς ἑωϋτοῦ ἐόντα, ἔπαινόν τε πολλὸν εἶχε, καὶ ὠφελεῖτο· ὁ δὲ Ὅμηρος πάλιν τὸν αὐτὸν τρόπον διήτατο ἐν τῇ Φωκαίῃ, ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων. Χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ μετέπειτα ἄνδρες Χῖοι ἔμποροι ἀπίκοντο ἐς τὴν Φωκαίην· ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπέων τοῦ Ὁμήρου, ἃ πρότερον ἀκηκόεσαν πολλάκις ἐν τῇ Χίῳ τοῦ Θεστορίδεω, ἐξήγγελλον, ὅτι ἐν τῇ Χίῳ τὶς ἐπιδεικνύμενος τὰ ἔπεα ταῦτα γραμμάτων διδάσκαλος, κάρτα πολλὸν ἔπαινον ἔχει. Ὁ δὲ Ὅμηρος κατενόησεν, ὅτι Θεστορίδης ἂν εἴη, καὶ παντὶ θυμῷ ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Χίον ἀπικέσθαι. Καταβὰς δὲ ἐπὶ τὸν λιμένα, ἐς μὲν τὴν Χίον οὐ καταλαμβάνει οὐδὲν πλοῖον πλέον· ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλα παρεσκευάζοντο πλεῖν. Καλῶς δὲ εἶχε τῷ Ὁμήρῳ δι' Ἐρυθραίης τὸν πλοῦν ποιήσασθαι· καὶ προσελθὼν ἔχρηζε παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σύμπλουν, πολλά τε προσαγωγὰ λέγων, εἴς σφέας ἔμελλε πείσειν. Τοῖς δὲ ἔδοξε δέξασθαι αὐτόν· καὶ ἐκέλευον ἐσβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ δὲ Ὅμηρος, πολλὰ ἐπαινέσας αὐτοὺς, ἐσέβη· καὶ ἐπεὶ ἕζετο, λέγει τὰ ἔπεα τάδε·

Κλῦθι, Ποσείδαον μεγασθενὲς, ἐννοσίγαιε,
Εὐρυχόρου μεδέων, ἠδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος.
Δὸς δ' οὖρον καλὸν, καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι
Ναύταις, οἳ νηὸς πομποὶ, ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν ὑψικρήμνοιο Μίμαντος
Αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν, ὁσίων γε κυρῆσαι.
Φῶτά τε τισαίμην, ὃς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας,
Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξενίην τε τράπεζαν.

Ἐπεὶ δὲ ἀπίκοντο εὐπλοήσαντες ἐς τὴν Ἐρυθραίην, τότε Ὅμηρος τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο· τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἔχρηζε τῶν ναυτέων τινὰ ἡγήσασθαι αὐτῷ ἐς τὴν πόλιν. οἱ δὲ συνέπεμψαν ἕνα αὐτῶν. Πορευόμενος δὲ Ὅμηρος,

ἐπεὶ

juſcemodi ei conditionem obtulit, ut paratum ſeſe diceret ad eum domi excipiendum, curandumque eum, eique victum ſuppeditandum, ſi, quæ carmina feciſſet, ſibi vellet adſcribere, & alia, quæ faceret, ſibi ſemper referret auctori. Homero autem, his auditis, viſum eſt conditionem accipere, quippe qui rebus ad vitam neceſſariis, alienâque operâ, ac curatione indigeret. Itaque apud Theſtoridem commoratus, Iliadem Minorem compoſuit, cujus hoc eſt initium:

Ilion Hectoream cano, Dardaniamque potentem,
Propter quam Danai multas ſubiere labores.

itemque quam vocant Phocaidem: quam ajunt Phocaënſes Homerum apud ſemetipſos feciſſe. Theſtorides igitur quum & Phocaidem, & alia omnia ab Homero deſcripſiſſet, e Phocæâ diſcedere conſtituit, ut Homeri ſibi Poëſin vindicaret. Neque jam perinde, ut antea, curam Homeri habebat. qui proinde his eum verſibus compellavit:

Theſtorides, necopina licet ſint pleraque nobis,
Res tamen humano nulla eſt magis abdita corde.

At verò Theſtorides inde ex Phocæâ in Chium abiit, ludumque ibi aperuit: ubi carmina illa pro ſuis venditans, magnam ſimul laudem, fructumque non exiguum retulit. Homerus autem ad idem ipſum vivendi inſtitutum Phocææ rediit, ut ex Poëſi victum ſibi compararet. Nec multò poſt mercatores Chii Phocæam pervenerunt: qui quum ab Homero ea carmina audirent, quæ ſæpius antea a Theſtoride in Chio, narrarunt, ludimagiſtrum quemdam in Chio, oſtentandis his carminibus, magnam admodum laudem eſſe conſecutum. Facilè Homerus intellexit, illum eſſe Theſtoridem, animumque eò totum, ac cogitationem intendit, ut in Chium navigaret. Portum igitur adiit; quumque nullam ibi navium offendiſſet, quæ Chium peteret; ſed quidam, ad ligna convehenda, ſeſe ad navigandum Erythræam compararent; percommodum fuit Homero per Erythræam tranſmittere. Itaque ad nautas acceſſit, & multis blandiſque verbis, quæ apta eſſent ad perſuadendum, eos oravit, ut ſeſe in navigium reciperent. Viſum eſt iis hominem recipere: itaque eum navem conſcendere juſſerunt. Fecit, quod juſſus fuerat, Homerus, magnis eos laudibus proſecutus; quumque conſediſſet, carmina hæc cecinit;

Audi, qui magno terram, Neptune, tridente
Concutis, & latum, flavumque Helicona gubernas.
Da faciles nautis auras, reditusque ſecundos,
Qui mihi ductores adſunt, navisque magiſtri.
Da mihi, qua celſo ſubjecta eſt terra Mimanti,
Nanciſcique viros juſtos, rectique tenaces,
Ulciſcique hominem, qui me malus arte fefellit,
Hoſpitiique fidem, & menſam violavit amicam.

Proſperâ autem navigatione quum in Erythræam perveniſſent; manſit eâ nocte Homerus in navi. Poſtridie verò, nautas rogavit, ut ab uno ipſorum aliquo ad urbem deduceretur: qui & unum de ſuis cum eo miſerunt. Profectus Homerus,

ut

ut Erythræam offendit aſpero loco, & montuoſo ſitam, in hæc carmina erupit:

Terra bona, & rerum mater fœcunda bonarum,
Quàm læta es, faciliſque aliis pingui ubere glebæ;
Quàmque aliis dura es, contra quos exſeris iras!

Deinde in Erythræorum urbem ingreſſus, interrogavit, num qui eſſent inde in Chium navigaturi. Quumque ad eum quidam propiùs acceſſiſſet, qui ipſum in Phocæâ viderat, eumdemque comiter ſalutaſſet, petiit ab hoc Homerus, ut ſecum de navi inquireret, qua in Chium tranſmitteret. Nulla tunc navis eò ex portu ſolvebat. Itaque duxit ille Homerum ad eum locum, ubi navigia piſcatoria ſtationem habebant. Ac forte fortunâ in quoſdam incidit in Chium trajecturos: ad quos adiens is, qui Homerum ducebat, rogavit, ut Homerum acciperent. Verùm illi, nullâ hominis ratione habitâ, navem in altum eduxerunt: quos quidem Homerus his verſibus eſt inſectatus:

Nautæ fluctivagi, dirâ gens triſtior Ate,
Queis veluti mergis miſerum dant æquora victum,
Reſpectate Jovem, hoſpitibus qui jura miniſtrat.
Jura hæc qui temuat, pœnas dabit impius acres.

Contigit autem, ut, quum jam in altum provecti eſſent, exorto vento adverſo, retrorſum rejicerentur, atque ad eum locum, unde ſolverant, recurrerent: ubi Homerum etiam tum in littore ſedentem deprehenderunt: qui, cognito eorum reditu: vobis, inquit, hoſpites, obortus eſt ventus adverſus. Sed vel nunc excipite me, & ſecunda vobis erit navigatio. Piſcatores, pœnitentiâ ducti, quòd non antea illum recepiſſent, per ſeſe jam non ſtare dixerunt, quominus ille, ſi vellet, ſimul navigaret, hominemque navem conſcendere juſſerunt. Itaque, illo recepto, vela fecerunt, ac littus tenuerunt. Ibi, converſis ad opera ſua piſcatoribus, Homerus eâ nocte in littore permanſit. Inſequenti verò die, profectus, quum per varia loca erraſſet, ad locum pervenit, quem Pinum appellant. Ibi ſuper eum per noctem quieſcentem nux pinea cecidit, quam nonnulli στρόβιλον, alii κῶνον vocant. Quare Homerus dixit hæc carmina:

Te melior, fructumque larix profert meliorem,
Ardua ventoſis ſinuoſæ in collibus Idæ:
Ferrum ubi proveniet mortalibus, horrida Martis
Arma, ibi cum pubes ponet Cebrenia ſedem.

Per id enim tempus operam dabant Cumani, ut Cebrenia ad Idam ædificarent, ubi naſcitur ferrum. Inde diſcedens Homerus, vocem paſcitantium caprarum eſt ſecutus: donec, latrantibus in eum canibus, clamorem ſuſtulit. Qua exauditâ voce Glaucus (id enim caprario nomen erat) celeriter accurrit, revocatoſque canes ab Ho-

ἐπεὶ ἔτυχε τῆς Ἐρυθραίης, τρηχείης, καὶ ὀρεινῆς ἐούσης, φθέγγεται τάδε ἔπεα·

Πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὔοχθος ἐτύχθης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος, καὶ τρηχεῖ', οἷς ἐχολώθης.

Ἀπικόμενος δὲ ἐς τὴν πόλιν τῶν Ἐρυθραίων, ἀπηρώτησε περὶ τοῦ ἐς τὴν Χίον πλοῦ· καί τινος προσελθόντος αὐτῷ τῶν ἑωρακότων ἐν τῇ Φωκαίῃ, καὶ ἀσπασαμένου, ἔχρηζεν αὐτοῦ συνεξευρεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Ἐκ μὲν δὴ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον· ἄγει δὲ αὐτὸν, ἔνθα τῶν ἁλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζεται. καί πως ἐντυγχάνει μέλλουσι τισὶ διαπλεῖν ἐς τὴν Χίον, ὧν ἐδέετο προσελθὼν ὁ ἄγων αὐτὸν, ἀναλαβεῖν τὸν Ὅμηρον. Οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, ἀνήγοντο· ὁ δὲ Ὅμηρος φθέγγεται τάδε τὰ ἔπεα·

Ναῦται ποντοπόροι, στυγερῇ ἐναλίγκιοι ἄτῃ,
Πτωκάσιν αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες,
Αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δεινὴ γὰρ μετόπισθε ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀλίτηται.

Ἀναχθεῖσι δὲ αὐτοῖς συνέβη, ἐναντίου ἀνέμου γενομένου, παλινδρομῆσαι, καὶ ἐς τὸ χωρίον ἀναδραμεῖν, ὅθεν ἀνηγάγοντο, καὶ τὸν Ὅμηρον ἀναλαβεῖν καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματωγῆς. Μαθὼν δὲ αὐτοὺς πεπαλινδρομηκότας, ἔλεξε τάδε· Ὑμᾶς, ὦ ξένοι, ἔλαβεν ὁ ἄνεμος ἀντίος γενόμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν με δέξασθε, καὶ ὁ πλοῦς ὑμῖν ἔσται. Οἱ δ' ἁλιεῖς, ἐν μεταμελίῃ γενόμενοι, ὅτι οὐ πρότερον ἐδέξαντο, εἰπόντες, ὅτι οὐ καταλιμπάνουσιν, ἢν ἐθέλοι συμπλεῖν, ἐκέλευον ἐσβαίνειν. Καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτὸν, ἀνήχθησαν, καὶ ἴσχουσιν ἐπ' ἀκτῆς. Οἱ μὲν δὴ ἁλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτράποντο· ὁ δὲ Ὅμηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατέμεινε, τὴν δὲ ἡμέρην πορευόμενος, καὶ πλανώμενος, ἀπίκετο εἰς τὸ χωρίον, ὃ Πίτυς καλεῖται. Κἀνταῦθα αὐτῷ ἀναπαυομένῳ τὴν νύκτα, ἐπιπίπτει καρπὸς τῆς πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι στρόβιλον, οἱ δὲ κῶνον καλέουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος φθέγγεται τὰ ἔπη τάδε·

1 Ἄλλη τίς σου πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης·
Ἔνθα σίδηρος Ἄρηος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
Ἔσσεται, εὖτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Τὰ δὲ Κεβρήνια τοῦτον τὸν χρόνον κτίζειν οἱ Κυμαῖοι παρεσκευάζοντο πρὸς τῇ Ἴδῃ, καὶ γίνεται αὐτόθι σίδηρος. Ἐντεῦθεν ἀναστὰς Ὅμηρος, ἐπορεύετο κατὰ φωνὴν τινα αἰγῶν νεμομένων. Ὡς δὲ ὑλάκτεον αὐτὸν οἱ κύνες, ἀνέκραγεν. ὁ δὲ Γλαῦκος, ὡς ἤκουσε τῆς φωνῆς, (ἦν γὰρ τοῦτο ὄνομα τῷ νέμοντι τὰς αἶγας) ἐπέδραμεν ὀτραλέως, τὰς

τὰ

1. Ἄλλη τίς σου πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν Ἴδης ἐν κορυφῇσι) Bene τὸ ἄλλη. Alia enim πεύκη, alia πίτυς. Πίτυς, pinus eſt, ſive etiam aliquando picea. Πεύκην Plinius, laricem interpretatur, ut nos alibi diximus. Diſtinguit etiam πίτυν, & πεύκην Iſidorus; atque rectè. Sed perperam idem ipſe facit, atque imperitè, cum πεύκην Græcorum vocat piceam, in his verbis: *Pinum autem, aliam πίτυν, aliam Græci πεύκην vocant, quam nos piceam dicimus, quòd deſudat picem. Nam & ſpecie ſibi differunt.* Quæ piceæ etymologia ſi admittitur, ut admittenda certè videtur, ita ut videlicet denominata ea ſit a pice; hoc modo picea dicetur Græcè πίτυς, & non πεύκη: quandoquidem πίτυς eadem ratione videri poterit nomen deductum a πίττα. Unde reſina pituina Scribonio Largo compoſit. 201. dicitur eſſe *ex piceâ arbore*. Πεύκαι autem illæ Idææ laudantur a Theophraſto: quarum στρόβιλοι μακρότεροι, καὶ χλωροὶ, καὶ ἧττον χάσκοντες, εἰς ἂν ἀχειρότεροι. Politus.

τε κύνας ἀνεκαλῆτο, καὶ ἀπεσόβησεν ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου. Ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ἐν θωύματι ἦν, ὅκως τυφλὸς ἐών, μόνος ἀπίκοιτο ἐς τοιούτους χώρους, καὶ ὅ, τι θέλων· προσελθών τέ μιν ἱστόρεεν, ὅστις τε εἴη, καὶ τίνι τρόπῳ ἀπίκοιτο ἐς τόπους ἀοικήτους, καὶ ἀστιβέα χωρία, καὶ τίνος κεχρημένος εἴη. Ὁ δὲ Ὅμηρος, αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην καταλεγόμενος, ἐς οἶκτον προηγάγετο. ἦν γάρ, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ἀγνώμων ὁ Γλαῦκος. Ἀναλαβὼν δὲ αὐτὸν ἀπήγαγεν ἐπὶ τὸν σταθμόν· πῦρ δὲ ἀνακαύσας, δεῖπνον παρασκευάζει, καὶ παραθείς, δειπνεῖν ἐκέλευεν ὁ Γλαῦκος. Τῶν δὲ κυνῶν μὴ ἐσθιόντων, καὶ ὑλακτεόντων δειπνέοντα, καθάπερ εἰώθεσαν, λέγει πρὸς τὸν Γλαῦκον Ὅμηρος τὰ ἔπεα τάδε·

Γλαῦκε πίθων, ἐπιών τι ἔπος τοι ἐνὶ φρεσὶ θέσω·
Πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι
Δοῦναι. ὣς γὰρ ἄμεινον. ὃ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἕρκεα θηρὸς ἰόντος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαῦκος, ἥσθη τῇ παραινέσει, καὶ ἐν θωύματι εἶχεν αὐτόν. Δειπνήσαντες δέ, διὰ λόγων ἱστιῶντο. Ἀπηγεομένου δὲ Ὁμήρου τήν τε πλάνην τὴν ἑωυτοῦ, καὶ τὰς πόλιας, ἃς ἐσαπίκοιτο, ἐκπεπληκτος ἦν ὁ Γλαῦκος ἀκούων. Καὶ τότε μέν, ἐπεὶ ὥρη κοίτης ἦν, ἀνεπαύετο· τῇ δ' ὑστεραίῃ διενοήθη ὁ Γλαῦκος πρὸς τὸν δεσπότην πορευθῆναι, σημανέων τὰ περὶ Ὁμήρου. ἐπιτρέψας δὲ τῷ συνδούλῳ νέμειν τὰς αἶγας, τὸν Ὅμηρον καταλείπει ἔνδον, εἴπων πρὸς αὐτόν, ὅτι διὰ ταχέων πορεύσομαι. Καταβὰς δὲ ἐς Βολισσόν, (ἔστι δὲ πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) καὶ συγγενόμενος τῷ δεσπότῃ, ἀπήγγελε ὑπὲρ Ὁμήρου πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, περί τε αὐτοῦ τῆς ἀφίξιος, ἐν θωύματι ποιεύμενος· ἠρώτεε τε, ὅ, τι χρὴ ποιέειν περὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ ὀλίγα μὲν προσίετο τῶν λόγων, κατεγίνωσκε δὲ τοῦ Γλαύκου, ὡς ἄφρονος ἐόντος, καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένου, καὶ τρέφοντος. ἐκέλευσε δὲ ὅμως τὸν ξεῖνον ἄγειν πρὸς ἑαυτόν. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Ὅμηρον διηγήσατο ταῦτα ὁ Γλαῦκος, καὶ ἐκέλευσε πορεύεσθαι τοῦτον. οὕτω γὰρ εὖ πρήξειν. ὁ δὲ Ὅμηρος ἤθελε πορεύεσθαι. Ἀναλαβὼν οὖν αὐτὸν ὁ Γλαῦκος ἤγαγε πρὸς τὸν δεσπότην. Διὰ λόγων δὲ ἰὼν τῷ Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, εὑρίσκει ἐόντα δεξιόν, καὶ πολλῶν ἔμπειρον· ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παιδίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ἦσαν γὰρ τῷ Χίῳ παῖδες ἐν ἡλικίῃ. Τούτους οὖν αὐτῷ παρατίθησι παιδεύειν. Ὁ δὲ ἐποίησε ταῦτα· καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικιχλίδας,[1] καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ· ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει περιβόητος ἤδη ἐγένετο ἐν τῇ ποιήσει. Καὶ ὁ

μὲν

Homero abegit. Ac diu eſt miratus, quomodo cæcus, ac ſolus, eò locorum perveniſſet, & quid ſibi vellet. Deinde accedens, ex eo percontatur, quiſnam eſſet, quo pacto ad deſerta, & invia loca veniſſet, qua re indigeret. Homerus omnem ei ſingillatim enarravit calamitatem ſuam: itaque hominem ad miſericordiam flexit. Neque enim erat Glaucus, ut videtur, ſenſu præditus inhumano. Quare exceptum Homerum ad ſtabulum deduxit, accenſoque igne, cœnam paravit; eâque appoſitâ, cœnare hoſpitem juſſit. Hic quum canes, nullo eis dato cibo, cœnantem de more allatrarent, Homerus Glaucum his verſibus compellavit:

Eſt, quòd te paucis moneam, dulciſſime Glauce.
Præ foribus ſtabuli canibus dato fercula primùm.
Sic etenim melius. Nam ſic canis audiet acer,
Si ſeptis latro, vel ſi fera ſæva propinquet.

His Glaucus auditis, monitum illud læto animo accepit, hominemque in admiratione habuit. Ita inter cœnandum, ſermonibus ultro citroque habitis, oblectabantur. Quum verò Homerus errores ſuos, quaſque urbes adierat, expoſuiſſet, Glaucus hæc audiens obſtupeſcebat. Et tunc quidem, quia tempus cubandi erat, quieti ſe dedit. Poſtero die Glaucus ad dominum ſuum adire conſtituit, ut eum de Homero certiorem faceret. Proinde, commiſsâ conſervo caprarum paſcendarum curâ, Homerum domi reliquit, eidem pollicitus, ſeſe, quàm maximâ poſſet, feſtinatione iturum. Diſcedens igitur Boliſſum, quæ urbs prope aberat, dominum convenit, eique de Homero, adventuque illius narravit, quod erat, movebatque ipſi admirationem; ac demum rogavit, quid homini facere oporteret. Verba hæc herus maximam partem non probavit: quin immo Glaucum redarguit, tamquam ſtolidum, & amentem, qui que oculis captos exciperet, atque aleret: tamen, ut hoſpitem ad ſeſe adduceret, imperavit. Venit Glaucus cum his mandatis ad Homerum, eumque juſſit ſecum ire. id enim ei bene, ac feliciter ceſſurum. Quod quum valde cuperet Homerus, ipſum Glaucus adjunctum ſibi comitem ad dominum abduxit. Itaque vir Chienſis cum Homero collocutus, hominem eum eſſe reperit acutum, multarumque rerum experientem: hortatuſque eſt illum, ut apud ſeſe maneret, liberorumque ſuorum curam ſuſciperet. Erant enim viro illi Chienſi liberi adoleſcentes, quos Homero erudiendos tradidit. Fecit, quod ſui erat muneris, Homerus; atque interim Cercopas, Batrachomyomachiam, Epicichlidas, & quæcumque extant alia ludicra Homeri carmina, hic Boliſſi apud Chienſem illum compoſuit: adeò ut jam a Poëſi in oppido illo multùm celebraretur. Theſtorides porrò,

rò,

1. καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου) Non ita cenſent alii, qui Homero dant tantum Iliadem, & Odyſſeam. Antiquus Auctor Vitæ Homeri: εἶναι δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ἰλιάδος, καὶ τῆς Ὀδυσσείας, οὐδὲ ἓν· καὶ τοὺς ὕμνους, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ εἰς αὐτὸν φερόμενα ποιήματα ἡγητέον ἀλλότρια, καὶ τῆς φύσεως, καὶ τῆς δυνάμεως ἕνεκα. Politus.

rò, cum primùm adeſſe Homerum cognovit, enavigando profugit e Chio. Tum, tranſacto tempore, Homerus, rogato hoſpite Chienſi, ut ſibi per eum urbem Chium petere liceret, eò ſeſe contulit: ubi etiam, inſtituto ludo, pueros carmina docebat. Ibi Chiis viſus eſt permagnam habere dexteritatem ingenii; multique ejus admiratores extiterunt. Hinc igitur ſibi quum ſatis facultatum comparaſſet, uxorem duxit, ex qua filias duas ſuſcepit. Harum altera deceſſit innupta; alteram Chio cuidam in matrimonium collocavit. Jam verò admotâ manu Poëſi, gratiam, quam potuit, retulit, primùm Mentori Ithaceſio in Odyſſeâ, quòd ipſum ex oculis laborantem in Ithacâ ſedulò ac prolixè curaſſet. Nam & nomen ejus in Poëſim inſeruit, & Ulyſſis ſocium eum fecit: ubi finxit, Ulyſſem, dum Trojam erat navigaturus, domum ſuam fidei Mentoris commiſiſſe, viri Ithaceſiorum longè optimi, & juſtiſſimi. Atque in multis etiam aliis Poëmatis locis honore eum afficit, quippe quum, quandocumque Pallas in alicujus colloquium, ac congreſſum venit, ſimilem eam Mentoris inducat. Phemio quoque, præceptori ſuo, præmia retulit nutricatus, & diſciplinæ in Odyſſeâ, maximè in his verſibus:

Auratam a docto citharam præcone prebendit
Phemius, in cantu quo non præſtantior alter.

Et rurſus:

Ille autem pulſis proluſit pollice nervis.

Naviculatii etiam (nomen ei fuit Mentes) qui cum varia loca circumnavigaverat, multaſque urbes, & regiones viderat, meminit his verſibus:

Sum Mentes, forti Anchialo genitore creatus,
Juraque do Taphiis, quibus eſt res nautica cordi.

Præterea Tychio ſutori gratiam retulit, ei, qui ipſum in Novo Muro ad tabernam ſutrinam accedentem exceperat. Nam & hunc ad Iliadem adjunxit, his verſibus:

Ajax fit propior: clypeumque ex ære ferebat,
Septem opus intextum tauris: quem turris ad inſtar
Fecit Hylæ Tychius, cunctorum illâ optimus arte.

Jam verò ab hac Poëſi magnam Homerus gloriam in Joniâ eſt conſecutus; jamque in Græciam fama ejus pervaſerat: cum, pleriſque in Chium ventitantibus, ubi ipſe domicilium habebat, &, propter carmina, in magnâ erat exiſtimatione, ii, qui eum conveniebant, ſuaſerunt, ut in Græciam abiret. Quorum ille probato conſilio, acri cupiditate exarſit in Græciam proficiſcendi. Quum autem intelligeret, multis magniſque elogiis celebratum eſſe Argos, non item Athenas; in ſuum Poëma, videlicet in majorem Iliadem, inſeruit hos verſus, quibus in Navium Catalogo magnificè Erechteum efferret:

Magnanimi tribum Erechthei, quem Pallas Athene
Nutriit orta Jove, omniparens quem terra creavit.

Meneſtheum quoque, Athenienſium ducem, tamquam qui inſtruendarum pedeſtrium copiarum, ordinandique equitatus peritiâ ceteris omnibus maximè antecelleret, memorat his verſibus:

μὲν Θεστορίδης, ὡς τάχιστα ἐπύθετο αὐτὸν παρεόντα, ᾤχετο ἐκπλέων ἐκ τῆς Χίου. Χρόνου δὲ προϊόντος, δεηθεὶς τοῦ Χίου πορεῦσαι αὐτὸν εἰς τὴν Χίον, ἀπίκετο εἰς τὴν πόλιν· καὶ διδασκαλεῖον κατασκευασάμενος, ἐδίδασκε παῖδας τὰ ἔπεα. Καὶ κάρτα δεξιὸς ἐδόκεεν εἶναι τοῖς Χίοις, καὶ πολλοὶ θωυμασταὶ αὐτοῦ καθεστήκεσαν. Συλλεξάμενος δὲ βίον ἱκανὸν, γυναῖκα ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ θυγατέρες δύο ἐγένοντο· καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ἄγαμος ἐτελεύτησε, τὴν δὲ συνῴκισεν ἀνδρὶ Χίῳ. Ἐπιχειρήσας δὲ τῇ ποιήσει, ἀπέδωκε χάριν, τὴν εἶχε, πρῶτον μὲν Μέντορι τῷ Ἰθακησίῳ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ὅτι μιν κάμνοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν Ἰθάκῃ ἐνοσήλευσεν ἐκτενέως, τοὔνομα αὐτοῦ ἐναρμόσας ἐς τὴν ποίησιν, Ὀδυσσέως τε ἑταῖρον φὰς εἶναι· ποιήσας, Ὀδυσσέα, ὡς ἐς Τροίην ἔπλεε, Μέντορι ἐπιτρέψαι τὸν οἶκον, ἐόντι Ἰθακησίων ἀρίστῳ, καὶ δικαιοτάτῳ. πολλαχῇ δὲ καὶ ἄλλῃ τῆς ποιήσεως τιμῶν αὐτὸν, τὴν Ἀθηνᾶν, ὁπότε ἐς λόγον τινὶ καθίσταται, τῷ Μέντορι εἰκέλην ποιεῖ. Ἀπέδωκε δὲ καὶ Φημίῳ τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ τροφεῖα, καὶ διδασκαλεῖα ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, μάλιστα ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι·

Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέ' ἔθηκε
Φημίῳ, ὅστις πολλὸν ἐκαίνυτο πάντας ἀείδων.

καὶ πάλιν·

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ναυκλήρου, μεθ' οὗ ἐκπεριέπλευσεν, καὶ εἶδε πόλιάς τε πολλὰς καὶ χώρας, (ᾧ ὄνομα ἦν Μέντης) ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε·

Μέντης, Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Ἀπέδωκε δὲ χάριν καὶ Τυχίῳ τῷ σκυτεῖ, ὃς ἐδέξατο αὐτὸν ἐν τῷ Νέῳ τείχει, προσελθόντα πρὸς τὸ σκυτεῖον, ἐν τοῖς ἔπεσι καταζεύξας ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῖσδε·

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον· ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Ἀπὸ δὲ τῆς ποιήσεως ταύτης εὐδοκιμεῖ Ὅμηρος περί τε τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη περὶ αὐτοῦ λόγος ἀνεφέρεται· καὶ οἰκέων δὲ ἐν τῇ Χίῳ, καὶ εὐδοκιμέων περὶ τὴν ποίησιν, ἀπικνεομένων πολλῶν, συνεβούλευον οἱ ἐντυγχάνοντες αὐτῷ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπικέσθαι. Ὁ δὲ προσεδέξατο τὸν λόγον, καὶ κάρτα ἐπεθύμει ἀποδημῆσαι. Καταννοήσας δὲ, ὅτι ἐς μὲν Ἄργος πολλαὶ, καὶ μεγάλαι εἶεν εὐλογίαι πεποιημέναι, ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας οὔ, ἐμποιεῖ ἐς τὴν ποίησιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, Ἐρεχθέα μεγαλύνων ἐν νεῶν καταλόγῳ, τὰ ἔπεα τάδε·

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα.

Καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Μενεσθέα, ὡς πάντων εἴη ἄριστος τάξαι πεζὸν στρατὸν, καὶ ἱππότας, ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν εἶπε·

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε, ϗ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Αἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος, ϗ Σαλαμινίους ἐν νεῶν καταλόγῳ ἔταξε πρὸς Ἀθηναίους, λέγων τάδε·

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.

Ἐς δὲ τὴν Ὀδυσσείην τάδε ἐποίησεν, ὡς Ἀθηναίη ἐς λόγους ἐλθοῦσα τῷ Ὀδυσσεῖ, ἐς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἀπίκετο, τιμῶσα ταύτην τῶν ἄλλων πολλῷ μάλιστα·

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα, ϗ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας·
Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον.

Ἐμποιήσας δὲ ἐς τὴν ποίησιν ταῦτα, ϗ παρασκευασάμενος, ἐς Ἑλλάδα βουλόμενος ποιέεσθαι τὸν πλοῦν, προσίσχει τῇ Σάμῳ. Ἔτυχον δὲ οἱ ἐκεῖσε τὸν τότε καιρὸν ἄγοντες ἑορτὴν Ἀπατούρια· καί τις τῶν Σαμίων ἰδὼν τὸν Ὅμηρον ἀπιγμένον, πρότερον αὐτὸν ἐπιστάμενος ἐν Χίῳ, ἐλθὼν ἐς τοὺς φράτορας, διηγήσατο, ἐν ἐπαίνῳ μεγάλῳ ποιεύμενος αὐτόν. Οἱ δὲ φράτορες ἐκέλευον ἄγειν αὐτόν· ὁ δὲ, ἐντυχὼν τῷ Ὁμήρῳ, ἔλεξεν, Ὦ ξεῖνε, Ἀπατούρια ἀγούσης τῆς πόλιος, καλοῦσί σε οἱ φράτορες οἱ ἡμέτεροι συνεορτάσοντα. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἔφη ταῦτα ποιήσειν, ϗ ᾔει μετὰ τοῦ καλέσαντος. Πορευόμενος δὲ ἐγχρίμπτεται [1] γυναιξὶ Κουροτρόφῳ θυούσαις ἐν τῇ τριόδῳ. ἡ δὲ ἱέρεια

Filius hos Petei clarus virtute Meneſtheus
Ducebat: nemo huic quiſquam certare locandis
Ritè equitum turmis poterat, peditumque catervis.

Quin & Ajacem, Telamonis filium, ac Salaminios, in Navium Catalogo cum Athenienſibus collocat, ubi hæc habet:

Bis ſex ducebat naves Salaminius Heros,
Quas locat, Actææ ſtabant ubi fortè phalanges.

Præterea in Odyſſeâ Palladem fingit, poſtequam in colloquium Ulyſſis venit, ad urbem Athenienſium conceſſiſſe: quippe quum hanc urbem multò maximè aliarum omnium in honore, atque in deliciis haberet.

Tum Marathona ſacrum, & ſpatioſas venit Athenas,
Tectaque Erechthei ſubiit regalia.

Hæc quum in Poëſim ſuam inſeruiſſet, ſeque ad navigationem comparaſſet, animo in Græciam trajiciendi, appulſus eſt ad Samum. Forte tunc Samii feſtum agebant Apaturia: quorum unus advenientem Homerum conſpicatus, quippe qui eum antea in Chio cognoviſſet, ad tribules ſuos adiens, adventum iis hominis, cum multis magniſque ejus laudibus, indicavit. Tribules verò hominem ad ſeſe adduci juſſerunt. Ille igitur Homerum convenit, &: quandoquidem, inquit, agit civitas Apaturia, vocant te tribules noſtri ad feſtum concelebrandum. Homerus ita ſeſe facturum reſpondit, ivitque cum eo, qui invitaverat. In itinere in mulieres offendit, quæ Lucinæ Curotropho in trivio ſacrificarent. Harum antiſtita, viri adſpectum gravatè ferens,

1. *γυναιξὶ Κουροτρόφῳ θυούσαις ἐν τῇ τριόδῳ*) Quæri poteſt, quiſnam hic deus, aut quænam dea hæc Κουροτρόφος. Nam Æmilius Portus, & Ludolphus Kuſterus ad Suidam, Apollinem hîc Κουροτρόφον intelligunt. Et quidem Κουροτρόφον dictum eſſe Apollinem ab alendis nutriendiſque juvenibus, argumento eſſe poſſunt verſus illi Heſiodi in Theogoniâ, ubi de Tethyâe, ejuſque liberis:

Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσι, σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς.

Ubi *κουρίζουσι* eſt *ἀνατρέφουσι*. Qua de cauſsâ, ut notat Scholiaſta. *Ἀπόλλωνι, ϗ ποταμοῖς οἱ νέοι ἀνετίθεσαν τὰς κόμας, διὰ τὸ αὐξάνειν, ϗ ἀναστροφῆς αἰτίους εἶναι.* Unde Euſtathius ad Iliadem: *κουροτρόφοι ἂν ὀνομάζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὸ ὑγρόν· καθὰ ϗ ὁ ἥλιος Ἀπόλλων, διὰ θερμότητα. κουροτρόφους δέ φασιν, τὰς τὴν νεότητα τρέφουσας.* Sed cui umquam perſuaſerint, Apollinem hunc eſſe Κουροτρόφον, cui mulieres illæ Samiæ ſacra in trivio faciebant? Peregrinus Allius, primus Vitæ hujus interpres, Lucinam hoc numine accipiebat. idque omnino melius. Nam Lucina eadem ferè, ac Diana. *Itaque*, ut rectè Tullius lib. 2. De Nat. Deorum, *ut apud Græcos Dianam, eamque Luciferam; ſic apud noſtros Junonem Lucinam in pariendo invocant.* Eadem Græcis Εἰλείθυια· de qua ſic Cornutus, lib. De Naturâ Deorum, ex Gentium Theologiâ: *θεοὶ δὲ ϗ πλείους (Ἄρτεμις) ἡ αὐτὴ εἶναι ϗ Εἰλείθυια, ἀπαύστως ἑλίσσεσθαι, ϗ δινεῖν περὶ τὴν γῆν. ἣν εὔχονται ἐλθεῖν αὐταῖς ἠπίαν, ϗ λυσίζωνον αἱ ὠδίνουσαι, λῦσαι τὸ ἐσφιγμένον τῶν κόλπων πρὸς τὸ φῦναι, ϗ ἀπονώτερον ποιῆσαι τὸ γινόμενον.* Atque hinc Diana, quippe quæ parientibus opituletur, ipſa de ſeſe apud Callimachum:

Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμείξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον, ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέωσι βοηθόον.

Unde etiam apud Ciceronem lepidum illud, atque urbanum dictum Timæi: *qui quum in hiſtoriâ dixiſſet, quâ nocte natus Alexander eſſet, eadem Dianæ Epheſiæ templum deflagraviſſe, adjunxit, minimè id eſſe mirandum, quòd Diana, quum in partu Olympiadis adeſſe voluiſſet, abfuiſſet domo.* Diana autem, Κουροτρόφος. Diſertè Diodorus Siculus: *Ἄρτεμιν δέ φασιν εὑρεῖν τὴν τῶν νηπίων παιδίων θεραπείαν, ϗ τροφάς τινας ἁρμοζούσας τῇ φύσει τῶν βρεφῶν· ἀφ' ἧς αἰτίας ϗ Κουροτρόφον αὐτὴν ὀνομάζεσθαι.* tametſi idem Diodorus aliam Dianam a Lucinâ facere videatur: quum *Ἄρτεμιν* vocet *συνεργὸν Εἰλειθυίας*. Et Orpheus ad Dianam:

Ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον.

Rurſus Diana eadem, atque Hecate, ſic, ut videtur Cornuto, appellata *διὰ τὸ ἕκαθεν δεῦρο ἀφιέναι, ϗ ἀποστέλλειν τὸ φῶς*. At qui Hecate, Κουροτρόφος. ut apud Heſiodum in Theogoniâ: *Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον*. quam Orpheus invocat:

Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν.

Præterea Dianæ Κουροτρόφῳ mulieres Samias ſacrificaſſe, illud fortaſſe eſt argumento, quòd Κουροτρόφῳ ſacrificabant in trivio. Nam triviis præcipuè præerat Diana; eaque in triviis colebatur. quod notat Scholiaſta Ariſtophanis ad Plutum: *τὴν ἐν ταῖς τριόδοις ἱδρυμένην ...., διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, ϗ Ἄρτεμιν, ϗ Ἑκάτην καλεῖσθαι.* Unde Hecate *εἰνοδία*, & *τριοδῖτις* Orpheo, Latinis eadem *Trivia*. Nec me movet, quòd & Ceres dicta eſt Κουροτρόφος. Heſychius: Κουροτρόφος, *παιδοτρόφος. ὑφ' ἑτέρων ἡ Δημήτηρ.* Unde ad Cererem, ſive ad Tellurem referebat Johannes Meurſius id, quod de Κουροτρόφῳ factiſque ei ſacris narratur in Vitâ hac Homeri. Nam plures certè Κουροτρόφοι. Sic Tellus, ut modò dicebamus, Κουροτρόφος· quam quidem videntur vulgò diverſam habuiſſe a Cerere. Præco Ariſtophanicus in Theſmophoriazuſis:

Εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν,
Τῇ Δήμητρι, ϗ τῇ Κόρῃ,
Καὶ τῷ Πλούτῳ, ϗ τῇ Καλλιγενείᾳ,
Καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ.

Pauſanias in Atticis: *ἔστι δὲ ϗ Γῆς κουροτρόφου, ϗ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. τὰ δὲ ἐς τὰς ἐπωνυμίας ἔστιν αὐτῶν διδαχθῆναι τοῖς ἱερεῦσιν ἐλθόντα ἐς λόγους.* Jam verò cognominis illius Κουροτρόφου, quod attributum eſt Terræ, rationem hanc reddidit ex Photio Auctor Magni Etymologici: *ὅτι Κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι, ϗ τὸν ἐκ ταύτης καρπὸν, κόρον· ὅθεν ϗ τὸ πληρωθῆναι τῆς τροφῆς, κορεσθῆναι λέγουσιν· ἀπὸ τῆς Κόρης· ἣν παρὰ Πλούτωνι ϗ κατὰ γῆν οὖσαν, ὑπὸ αὐτοῦ συμμιξομένην γυναῖκα, ὅμως κόρον λέγουσι, διὰ τὴν τοῦ καρποῦ κατ' ἐνιαυτὸν γενομένην γέννησιν.* Latona quoque Κουροτρόφος. Theocritus Idyl. 18.

Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν.

Sed, quamvis plures Κουροτρόφοι, ſacra tamen illa, quæ mulieres Samiæ faciebant in trivio, nulli cuiquam alteri videntur aptius quadrare, ac convenire, quàm Triviæ Dianæ. His ego maximè confirmabam id, quod opinatus eſt Allius, mulieres illas Samias Lucinæ ſacrificaſſe. Veruntamen non improbandum, ſiquis velit id, quod ego aliàs cenſebam, Κουροτρόφον hîc, Venerem eſſe intelligendam. Siquidem his ipſis verſibus, quibus Κουροτρόφῳ ſupplicaſſe dicitur Homerus, uſus eſt ad Venerem Sophocles, quum provectâ jam ipſe ætate Theoridem meretricem miſerè deperiret. Sed de induſtriâ videtur Sophocles ad Venerem traduxiſſe, atque in rem ſuam vertiſſe ea carmina, quæ aliâ longe mente, atque exſecrationis cauſsâ, ad Κουροτρόφον Dianam in antiſtitam Samiam protuliſſe Homerus ferebatur. *Politus.*

ferens, ad eum exclamavit: vir, procul hinc a ſacris. Quæ verba in Homeri animum altiùs penetrarunt: percontatuſque eſt ductorem ſuum, quis ita locutus fuiſſet, & cuinam deo ſacra fierent. Ut autem ex illo comperit, mulierem ita eſſe locutam, quæ Curotropho Lucinæ ſacrificaret; hos verſus cecinit:

Audi vota, preceſque meas, Curatrophe, & iſta,
Fac, juvenum vegetos mulier contemnat amores,
Oblectetque ſenes illam, queis prona voluntas
In Venerem fertur; Veneri ſed inutilis ætas.

Poſtea verò quàm ad tribulium conventum pervenit, atque in limine domus ſubſtitit, in qua illi epulabantur, alii dicunt, igne jam intra domum accenſo, Homerum ſequentes verſus cecinisſe: quum tamen alii velint, ignem eos poſtea accendiſſe, quàm verſus Homerus cecinerat.

Ut turres urbem, ſoboleſque virum ampla coronat;
Ut campus decoratur equis, & navibus æquor;
Ut cenſus augent, ornantque domum; ut fora reges
Nobilitant magni pro majeſtate ſedentes:
Sic lucente domus multò eſt illuſtrior igne.

Deinde, quum ingreſſus eſſet, atque ad menſam accubuiſſet, cum tribulibus eſt epulatus, qui eum in honore, atque in admiratione habuerunt. Ibi eâ nocte Homerus quievit. Poſtridie autem abeuntem eum conſpicati figuli quidam, qui fornacem ad coquenda tenuioris generis fictilia ſuccendebant, quum multa illi de ejusdem doctrinâ, atque eruditione accepiſſent, eum advocarunt, eumdemque canere ſibi juſſerunt, polliciti, ſeſe vaſa illi fictilia, & quidquid aliud haberent, daturos. Itaque Homerus cecinit illis hæc carmina, quibus carminibus titulus *Fornax*:

Si dabitis pretium, figuli, hæc ego carmina dicam.
Huc age, tu Pallas, fornacem protege dextrâ,
Ut cotylæ, vaſque omne ſacrum nigreſcat ab igne,
Et benè concoctum, ſibi præmia juſta reportet.
Vendita multa foro, inque viis ſint vendita multa,
Cumque lucro multo. mihi ſic ſapientia creſcat.
Sin vos depoſito vultis verba dare pudore,
Tum voco in hunc veſtrum peſtes quaſcumque caminum,
Syntribaque, & Smaragum, Asbeton, atque Sabactem,
Quique mala, Omodamum, permulta huic præparat arti.
Atria trade igni, atque ædes, &, flentibus ipſis,
Unus fornacem totam confundat acervus.
Maxillis ut mandit equus, ſic omnia fornax,
Toſta intus flammis, figularia vaſcula mandat.
Huc quoque, ſole ſata, inſidioſa venefica, Circe,
Virus funde atrum, figuloſque inſperge venenis.
Huc agat & multo centauros agmine Chiron,
Quique manus fugere Alcidæ, quique perempti.
Illi contundant opus omne, ruatque caminus.
Ipſi autem plorent figuli ſua damna videntes;

Tom. II. *Arſque*

ρια ἦπε πρὸς αὐτὸν, δυσχεράνασα τῇ ὄψει· Ἄνερ, ἀπὸ τῶν ἱερῶν. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐς θυμόν τε ἔβαλε τὸ ῥηθὲν, καὶ ἤρετο τὸν ἄγοντα, τίς τε εἴη ὁ φθεγξάμενος, καὶ τίνι θεῶν ἱερὰ θύεται. Ὁ δὲ αὐτῷ διηγήσατο, ὅτι γυνὴ εἴη Κυροτρόφῳ θύουσα. ὁ δὲ, ἀκούσας, λέγει τάδε τὰ ἔπεα·

1 Κλῦθί μοι εὐχομένῳ, Κυροτρόφε· δὸς δὲ γυναῖκα
Τήνδε νέων μὲν 2 ἀνήνασθαι φιλότητα, καὶ εὐνήν·
Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
3 Ὧν ὥρη μὲν ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν φρήτρην, καὶ τοῦ οἴκου, ἔνθα δὴ ἐδαίνυντο, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἔστη, οἱ μὲν λέγουσι, καιομένου πυρὸς ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ δὲ φασι, τότε ἐκκαῦσαι σφᾶς, ἐπειδὴ Ὅμηρος τὰ ἔπεα εἶπεν·

Ἀνδρὸς μὲν στέφανος, παῖδες· πύργοι δὲ, πόληος·
Ἵπποι δ', ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ, θαλάσσης·
Χρήματα δ' αὔξει οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες
Ἥμενοι ἐν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι·
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.

Εἰσελθὼν δὲ, κατακλιθεὶς ἐδαίνυτο μετὰ τῶν φρατόρων· καὶ αὐτὸν ἐτίμων, καὶ ἐν θωύματι εἶχον. Καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποιήσατο Ὅμηρος· τῇ δὲ ἐπαύριον ἀποπορευόμενον ἰδόντες κεραμέες τινὲς, κάμινον ἐγκαίοντες κεράμου λεπτοῦ, προσεκαλέσαντο αὐτὸν, πεπυσμένοι, ὅτι σοφὸς εἴη· καὶ ἐκέλευόν σφιν ἀεῖσαι, φάμενοι δώσειν αὐτῷ τοῦ κεράμου, καὶ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἔχωσιν. Ὁ δὲ Ὅμηρος ᾄδει αὐτοῖς τὰ ἔπεα τάδε, ἃ καλεῖται Κάμινος·

Εἰ μὲν δώσετε μισθὸν, ἀείσω, ὦ κεραμῆες.
Δεῦρ' ἄγ', Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου·
Εὖ δὲ μελανθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα μάλ' ἱρά·
Φρυχθῆναί τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
Πολλὰ μὲν ἐν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς,
Πολλὰ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆσαι.
Ἢν δ' ἐπ' ἀναιδείην τραφθέντες ψεύδε' ἄρησθε,
Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνων δηλητῆρας,
4 Σύντριβ' ὁμῶς, Σμάραγόν τε, καὶ Ἄσβετον, ἠδὲ Σαβάκτην,
Ὠμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζει.
5 Πρῆθε πυρ αἴθουσαν, καὶ δώματα, σὺν δὲ κάμινος
Πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἵππου βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος,
Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα.
Δεῦρο καὶ Ἠελίου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη,
Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε, καὶ ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
Οἵ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπόλοντο,
Τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος.
Αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὁρῴατο ἔργα πονηρά.

††† 2 Γαθί-

1. Κλῦθί μοι εὐχομένῳ) Sophocles: Κλῦθί μου εὐχομένου. Politus.

2. ἀνήνασθαι) Sophocles: ἀναίνεσθαι. Polit.

3. Ὧν ὥρη μὲν ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ) Sophocles per parodiam, accommodatè ad ſemetipſum, atque ad divinitatem mentis ſuæ: Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται δὲ, νοῦς θάλος δὲ μενοινᾷ. Politus.

4. Σύντριβ' ὁμῶς) Nomen hîc proprium unius τῶν δηλητήρων accipiebat τὸ Σύντριβ' Allatius, quippe qui verſum hunc ita expreſſit: *Syntrivum, & Smaragon ſimul, Aſſuetumque, & Amactum*, qua ratione legendum videtur, quemadmodum legendum confirmat Henricus Stephanus, Σύντριβ' ὁμῶς. ita ut ſit Σύντριβα a recto Σύντριψ. Suidas tamen ſcribit Συντρίψω. Politus.

5. Πέρθε πυρὶ αἴθουσαν) Lego cum Porto, & Kuſtero, Πρῆθε πυρ αἴθουσαν· tametſi Joſua Barneſius præferat ſuum Πέρθε, tamquam paullò, ut ipſe judicat, elegantius. At enim πρῆθεν ἐν πυρὶ, phraſis eſt Homerica. Il. lib. ι. Ἐν δὲ πυρὶ πρήσουσι. quod ipſum dicit alibi Homerus πρῆσαι πυρός. Il. lib. β. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Corruptè apud Suidam, Σύλα πυρὶ αἴθουσαν. Quòd ſi ſupra legere mavis cum Suidâ, Συντρίψω· conſequens hic etiam fuerit, ut legas, Πρήσω πυρὶ αἴθουσαν. Politus.

Γνοίησαν δ' ὄρμον αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
Ὡς δὲ χ' ὑπερκύψῃ, περὶ τοῦτο πᾶν τὸ πρόσωπον
Φλεχθείη· ὡς πάντες ἐπίσταιντ' αἴσιμα ῥέζειν.

Παραχειμάζων δὲ ἐν τῇ Σάμῳ, ταῖς νουμηνίαις προσπορευόμενος πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστάτας, ἐλάμβανέ τι, ἀείδων τὰ ἔπεα τάδε, ἃ καλεῖται Εἰρεσιώνη. ὡδήγουν δὲ αὐτὸν, καὶ συμπαρῆσαν αἰεὶ τῶν παίδων τινὲς τῶν ἐγχωρίων.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
Ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει, ὄλβιος αἰεί.
Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε, θύραι. πλοῦτος γὰρ ἔσεισι
Πολλός, σὺν πλούτῳ δὴ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα,
Εἰρήνη τ' ἀγαθή. Ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
[1] Κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μᾶζα.
Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφράδα βήσεται ὔμμιν·
Ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα.
Αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.
Νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
Ἕστα' ἐν προθύροισι· καὶ εἰ μέν τοι δώσεις, εἰ δὲ μή,
Οὐχ ἑστήξομεν. οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδε ἤλθομεν.

Ἤιδετο δὲ τάδε ἐν τῇ Σάμῳ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν παίδων, ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, ἐπεχείρησε πλεῖν Ὅμηρος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκ τῆς Σάμου· καὶ ἀναχθεὶς μετά τινων ἐγχωρίων, ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ἴον· καὶ ὡρμίσθησαν οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς. Συνέβη δὲ τῷ Ὁμήρῳ κατὰ πολύ τι ἄρξασθαι μαλακῶς ἔχειν· ἐκβὰς δὲ ἐκ τοῦ πλοίου, ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς κυματωγῆς, ἀδυνάτως ἔχων. Πλείους δὲ ἡμέρας ὁρμεόντων αὐτῶν δι' ἀπλοΐην, καταβαίνοντες αἰεί τινες τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἀπεσχόλαζον παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, καὶ ἐν θαύματι εἶχον αὐτὸν, ἀκούοντες αὐτοῦ. Τῶν δὲ ναυτέων, καὶ τῶν ἐκ τῆς πόλιος τινῶν ἡμένων παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, κατέπλωσαν παῖδες ἁλιῆες τὸν τόπον, καὶ ἐκβάντες ἐκ τοῦ ἀκατίου, προσελθόντες αὐτοῖς, τάδε εἶπον· Ἄγετε, ὦ ξένοι, ἐπακούσατε ἡμέων, ἂν ἄρα δύνησθε διαγνῶναι, ἅσσ' ἂν ὑμῖν εἴπωμεν. Καί τις τῶν παρεόντων ἐκέλευε λέγειν. Οἱ δὲ εἶπαν· Ἡμεῖς, ἅσσα εἵλομεν, κατελίπομεν· ἃ δὲ μὴ εἵλομεν, φέρομεν. Οἱ δὲ φασιν, μέτρῳ εἰπεῖν αὐτούς·

Ἅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθα· ἃ δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

Οὐ δυναμένων δὲ τῶν παρεόντων γνῶναι τὰ ῥηθέντα, διηγήσαντο οἱ παῖδες, ὅτι ἁλιεύοντες, οὐδὲν ἐδύναντο ἑλεῖν· καθήμενοι δὲ ἐν γῇ, ἐφθειρίζοντο· καὶ ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, κατέλιπον· ὅσους δὲ μὴ ἐδύναντο, ἐς οἴκους ἀπεφέροντο. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἀκούσας ταῦτα, ἔλεξε τὰ ἔπεα τάδε·

Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε,
Οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων.

Ἐκ δὲ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνέβη τὸν Ὅμηρον τελευτῆσαι ἐν Ἴῳ, οὐ παρὰ τὸ μὴ γνῶναι τὸ πα-

ρὰ

Arſque, ego lætabor, ſua quòd malè ceſſerit ipſis.
Et qui reſpiciet, faciem illi flamma perurat,
Juſtitiam ut diſcant omnes, nec temnere jura.

Interea autem, dum hyemem in Samo ageret, ſingulis Calendis locupletiſſimas quaſque domos adibat, cantandoque mercedem aliquam accipiebat, circumfuſis ei ſemper, & adſtantibus nonnullis locorum illorum pueris, qui eum deducebant, Canebat autem hæc carmina, quæ Ireſione vocantur:

Ad magnas magni civis divertimus ædes,
Qui potis eſt, reſonatque opibus longè ipſe beatus.
Expanſæ vos eſte, fores. Nam copia coram,
Et cum divitiis intrabunt gaudia pleno,
Et bona pax mentis. Semper ſic vaſa redundent,
Semperque in mactris ſerpat Cyrbæa placenta.
Hinc egreſſa nurus bigis generoſa vehatur,
Illamque æripedes revehant ad limina muli;
Ipſaque in electro percurrat ſedula telam.
Annuus en venio, venio tibi, qualis hirundo;
Veſtibulisque tuis adſum, modò munera dones.
Sin minus, haud mora, non iſtuc novus incola veni.

Atque hæc carmina longo poſtea tempore ſunt in Samo a pueris decantata, dum in Apollinis feſto ſtipem colligerent. Ineunte autem vere, e Samo navigare voluit Homerus Athenas; ſolvenſque una cum Samiis nonnullis, delatus eſt ad Ion: ubi non ad urbem, ſed in proximo littore, ſtationem habuerunt. Ibi tum forte Homerus in gravem morbum incidit. Itaque egreſſus e navi, in littore decubuit, quippe quem omnino vires defeciſſent: quumque complures ibi dies inopportunâ ad navigandum tempeſtate ipſi detinerentur, nonnulli ſubinde ex urbe ad Homerum ventitantes, eidem vacabant, eoque audito, magnâ ipſum admiratione proſequebantur. Jam verò, dum nautæ, atque ex urbe nonnulli apud Homerum conſidebant, pueri, qui piſcabantur, ad eum locum appulerunt, egreſſique e naviculâ, ac propiùs accedentes, his eos verbis compellarunt: Agite, hoſpites, audite verba noſtra, ſi fortè dignoſcere ea poteritis, ac dijudicare, quæ vobis proponemus. Ibi præſentium unus proloqui eos juſſit. At illi: Nos, inquiunt, quæcumque cepimus, reliquimus; quæ verò non cepimus, nobiſcum deportamus. Quidam ajunt, metro eos dixiſſe:

Non capta, auferimus: quæ capta, reliquimus illa.

Et quum eorum, qui aderant, nemo quiſquam verba illa percipere potuiſſet, ſic ea pueri explicarunt, ut dicerent, ſeſe piſcando piſcium nihil capere potuiſſe: inde ſedentes in littore, ſeſe quæſiviſſe pediculos; &, quotquot pediculos ceperant, ibi reliquiſſe; quotquot autem capere non potuerant, ſeſe domum referre. Quibus Homerus auditis, verſus hoſce protulit:

Eſtis namque patrum illorum de ſanguine creti,
Qui nec habent latos fundos, nec ovilia multa.

Ex hoc autem morbo mortuus eſt Homerus in Io, non, ut putant aliqui, eo quòd propoſitum a pue-

1. *Κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μᾶζα*) Τὸ Κυρβαίη, quod hic legitur, aut Κυρκαίη, quod legitur apud Suidam, ſuſpectum habet Kuſterus, ac proinde accuratius emendandum, & illuſtrandum relinquit. At rectum fortaſſe fuerit Κυρβαίη, a Cyrbâ, urbe Pamphyliæ: ut ita maza bonitate præſtans intelligatur, quales fortaſſe in urbe Cyrbâ fiebant. Sed, ſi locus emendationi, corrigendum mihi videtur ἑκταίη· ut hac voce ſignificetur grandis maza, quæque ex ſenis conſtet chœnicibus farinæ. Nam ἑκταίας quidem exponit Heſychius τὰς ἐκ χοινίκων ἕξ. Erit igitur maza ἑκταίη, ἡ ἐκ χοινίκων ἕξ. Sicuti & pueri quædam erant placentæ [illegible] τὰς χοίνικας, quas [illegible] vocabant. Peregrinus tamen Allatius loco hoc Herodoti legiſſe videtur Κερβαίη. Vertit enim: *Corvase ſegetes ab agris.* Politus.

a pueris ænigma intelligere nequiviſſet; ſed ex defectione virium, ac languore. Is igitur demortuus, ibidem in littore ſepultus eſt, tum ab iis, qui cum illo ſimul navigaverant, tum ab iis civibus, qui ſermones cum eo contulerant. Atque Jetæ, multo poſt tempore, quando ejus jam Poëſis ad vulgus manaverat, cunctiſque erat admirationi, inſcripſerunt in ejus ſepulcro Carmen hoc Elegiacum. Neque enim hoc eſt Homeri:

Conditur hoc tumulo ſacrum caput, arma, viroſque
Carmine qui cecinit culto, divinus Homerus.

Ceterùm Æolenſem fuiſſe Homerum, non verò Jonem, neque Dorienſem, tum ex iis, quæ diximus, oſtenſum eſt, tum inde etiam licet conjicere, quòd Poëtam talem, ac tantum, cum ea, quæ ſunt apud homines moribus, ac legibus inſtituta, in Poëſim ſuam conjicit, veriſimile ſit, aut ea, quæ ſunt omnium optima, excogitaſſe, aut ea, quæ ſua ſunt, patria videlicet, verſibus deſcripſiſſe. Inde jam igitur vos ipſi ſtatuetis, qui Homerica carmina audiatis. Nam ſolemnem ritum ſacrificii, aut excogitavit optimum, quem referret, aut retulit eum, qui patriæ ſuæ conveniret. At enim ſic refert:

Reflectunt primùm, jugulantque, & viſcera nudant,
Ac femora abſcidunt, arvinâque ipſa nitenti
Duplicia involvunt, atque addunt fruſtula cruda.

In his verſibus nulla fit mentio de lumbo, quem ad ſacrificia adhibent. Soli enim ex omnibus Græcis Æolenſes lumbum non adurunt. Quin & aliis his verſibus non obſcurè ſignificat, patriâ ſemet eſſe Æolenſem, quippe qui Æolenſium ritibus uſus fuerit:

Illa ſenex adolet, nigroque inſpergit Jaccho;
Ac verua interea juvenes benè quina tenebant.

Soli enim Æolenſes verua quinque adhibent ad torrenda inteſtina: quum verubus tribus reliqui omnes Græci utantur. Etenim Æolenſes pro πέντε, *quinque*, dicunt πέμπε. Atque hæc de genere, morteque, & vitâ Homeri habui, quæ litteris conſignarem, atque exponerem. De ætate verò Homeri, veluti ſubductâ ratione, accuratè rectèque ſtatuet, quiſquis eam hinc inſpiciat, atque expendat. Nam triginta, & centum poſt annis, quàm Agamemnon, & Menelaus exercitum in expeditionem adverſùs Trojam eduxerunt, cœpta eſt Leſbus oppidatim habitari, quum nullam antea civitatem habuiſſet. Poſt conditas in Leſbo urbes annis viginti ædificata eſt Cuma, quæ Æolica, & Phriconis eſt appellata. Octo, & decem a conditâ Cumâ annis Smyrnam Cumani coloniam deduxerunt: quo tempore Homerus naſcitur. Jam verò ab Homero nato anni ſunt ſupra ſexcentos duo & viginti uſque ad expeditionem Xerxis, cum ille videlicet in expeditionem adverſus Græcos profectus, ex Aſiâ in Europam trajecit, & ponte Helleſpontum conjunxit. Hinc facile eſt, tempus numerare, ſiquis quærere velit per Prætores Athenienſes. Octo & ſexaginta ſupra centum a Trojano bello annis natus eſt Homerus.

ρὰ τῶν παίδων ῥηθὲν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τῇ μαλακίῃ. Τελευτήσας δὲ ἐν τῇ Ἴῳ, αὐτοῦ ἐπ᾽ ἀκτῆς ἐτάφη ὑπό τε τῶν συμπλεόντων, καὶ τῶν πολιτέων, ὅσοι ἐν διαλογῇ ἐγένοντο αὐτῷ. καὶ τὸ ἐλεγεῖον τόδε ἐπέγραψαν Ἰῆται ὕστερον χρόνῳ πολλῷ, ὡς ἤδη ἥ τε ποίησις ἐξεπεπτώκεε, καὶ ἐθαυμάζετο ὑπὸ πάντων· οὐδὲ Ὁμήρου ἐστίν.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Ὅτι δὲ ἦν Αἰολεὺς Ὅμηρος, καὶ οὔτε Ἴων, οὔτε Δωριεὺς, τοῖς τε εἰρημένοις δεδήλωταί μοι, καὶ δὴ καὶ τοῖσδε τεκμαίρεσθαι παρέχει· ἄνδρα ποιητὴν τηλικοῦτον εἰκός ἐστι τῶν νομίμων τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ποιοῦντα ἐς τὴν ποίησιν, ἤτοι τὰ κάλλιστα ἐξευρόντα ποιέειν, ἢ τὰ ἑωϋτοῦ, πάτρια ἐόντα. Ἤδη τοίνυν τὸ ἐνθένδε αὐτοὶ τῶν ἐπέων ἀκούοντες κρινεῖτε. Ἱεροποιΐην γὰρ ἢ τὴν κρατίστην ἐξευρὼν ἐποίησεν, ἢ τὴν τῇ ἑωϋτοῦ πατρίδι προσήκουσαν. Λέγει γὰρ ὧδε·

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ᾽ ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ᾽ αὐτῶν δ᾽ ὠμοθέτησαν.

Ἐν τούτοις ὑπὲρ ὀσφύος οὐδὲν εἴρηται, ᾗ ἐς τὰ ἱερὰ χρέονται. μονώτατον γὰρ τῶν Ἑλλήνων τὸ Αἰολικὸν ἔθνος οὐ καίει ὀσφύν. Δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν, ὅτι Αἰολεὺς ὢν, τοῖς νόμοις τοῖς τούτων ἐχρῆτο·

Καῖε δ᾽ ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ᾽ αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε· νέοι δὲ παρ᾽ αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

Αἰολέες γὰρ μόνοι τὰ σπλάγχνα ἐπὶ πέντε ὀβελῶν ὀπτῶσιν, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ τριῶν. καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε, πέμπε. Τὰ μὲν οὖν ὑπὲρ τῆς γενέσιος, καὶ τελευτῆς, καὶ βίου δεδήλωταί μοι. Περὶ δὲ ἡλικίης τοῦ Ὁμήρου, ἐκ τῶνδ᾽ ἄν τις ἐπισκεπτόμενος, ἀκριβῶς καὶ ὀρθῶς λογίζοιτο. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς Ἴλιον στρατείας, ἣν Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἤγειραν, ἔτεσιν ὕστερον ἑκατὸν καὶ τριάκοντα Λέσβος ᾠκίσθη κατὰ πόλεις, πρότερον ἐοῦσα ἄπολις. μετὰ δὲ Λέσβον οἰκισθεῖσαν ἔτεσιν ὕστερον εἴκοσι, Κύμη, ἡ Αἰολιῶτις καὶ [1] Φρικῶτις καλεομένη ᾠκίσθη. μετὰ δὲ Κύμην, ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν ὕστερον Σμύρνα ὑπὸ Κυμαίων κατῳκίσθη· καὶ ἐν τούτῳ γίνεται Ὅμηρος. Ἀφ᾽ οὗ δὲ Ὅμηρος ἐγένετο, ἔτεά ἐστιν ἑξακόσια εἰκοσιδύο μέχρι τῆς Ξέρξεω διαβάσεως, ἣν στρατευσάμενος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, διέβη ἐκ τῆς Ἀσίας ἐς τὴν Εὐρώπην. Ἀπὸ δὲ τούτου ῥηϊδίως ἐστὶν ἀριθμῆσαι τὸν χρόνον τῷ ἐθέλοντι ζητεῖν ἐκ τῶν ἀρχόντων Ἀθήνῃσι. Τῶν δὲ Τρωϊκῶν ὕστερον γέγονεν Ὅμηρος ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξηκονταοκτώ.

1. Φρικῶτις) f. Φρικωνίς. Herodotus lib. 1. Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη. Politus.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA

PERE-

PEREGRINI ALLII

Oratoris Eximii in Homeri Vitam *ad* Laurentium Medicem *Epiſtola*.

SOCRATES ille ſapientiſſimus Apollinis oraculo judicatus, apud Platonem in libello, cui de Iliade, ſive Ion, eſt titulus, bonos omnis Poëtas, Homerum præcipuè, ſtudiosè legendum putat. Neque verò nuda tantùm illius figmenta ſpectari dicit oportere; ſed multò etiam magis ad ea mentem intendere, quæ ille ſub iis quaſi velaminibus tantâ cum venuſtate contexit, ut inſtinctu potiùs, afflatuque divino effuſa, quàm humano ſtudio elaborata videantur. In illis enim multa de hominum moribus, de domeſticâ, & eivili diſciplinâ, de imperio, de re militari, velut in expreſsâ, ſeu depictâ vitæ communis imagine contineri. His præterea de diis & inferis, de ſtellis, atque ſideribus, denique de omnium rerum naturâ eſſe admixta quàm plurima, quæ quidem ab eo tam doctè tractata ſunt, ut e ſapientiæ ſacrario deprompta videri poſſint. Tantam inſuper ineſſe illius in Poëmatis compoſitionis dignitatem, tam ſuavem numerorum leporem, tot verborum ſententisrumque lumina, ut nihil gravius, nihil ſuavius, nihil politius excogitari queat. Equidem non ignoro, eam fuiſſe quorundam philoſophorum de Poëtis opinionem, ut illos ſine calore vique mentis, qui divinus appellatur furor, nihil egregium ſcribere poſſe judicsrint. Sed ipſius Homeri Poëſim non tam, quòd vires hominis videbatur excedere, a Socrate tantopere laudatam, atque attributam furori, exiſtimo, quàm quòd divinum potiùs, quàm bumanum videri potuit, bominem luminibus captum in ſummâ paupertate tanta virtutis & ingenii ſui documenta præſtitiſſe. Nam cum illius vitam ab Herodoto ſcriptam nuper legerem, incredibile ferè mihi viſum eſt, virum fortunæ ludibrium, & humanæ calamitatis exemplum, tantam eſſe rerum ſcientiam ſummâ cum facundiâ conſecutum. Sed profecto animi mentiſque noſtræ ea vis eſt, ut vel ſummis oppreſſa difficultatibus, modò ſtudium & voluntas non remittatur, poſſit emergere. Hujus autem rei primùm immortali deo, a quo tam præclarum munus accepimus, gratia eſt habenda; deinde doctrinæ ac ſapientiæ, quæ rudes atque informes hominum animos ita effingit, & excolit, ut etiam ſi cetera deſint fortunæ præſidia, non ſolùm boni viri, ob eamque cauſam beati, verùm etiam clari atque illuſtres efficiantur. Atque hoc quidem parùm fortunatos homines maximè conſolsri poteſt, ne, dum aliorum divitias, opes, honores, potentiam, intuentur, ſeſe putent a naturâ eſſe deſertos, cum videant in eo, quod verum eſt hominis bonum, communem ſe cum ſummis regibus ſortem conſecutos. Si enim, quod Apollo præcepiſſe Pythius traditur, ſeipſos inſpexerint atque cognoverint; erunt profecto & ad cetera contemnenda fortiores, & ad bonas artes capeſſendas alacriores. Nullum inſuper, alienis præſertim exemplis admoniti, tantum eſſe fortunæ incommodum exiſtimabunt, quod in veram animi laudem tranſverſum poſſit incurrere. Quod quidem cum aliorum multorum, quibus vetus abundat hiſtoria, tum Homeri divini Poëtæ vita declarat. Quam quidem ego, licet adhuc & in Græcis litteris rudis, & in noſtris parùm exercitatus, non tantùm legiſſe contentus, Latino etiam ſermone interpretatus ſum, atque eâ potiſſimum cauſâ, ut frequens harum rerum meditatio meum in litteras ſtudium magis incenderet, ac veluti ſæpius hauſta medicina ſalſas opiniones radicitus extirparet. Non enim tam exercendi ingenii gratiâ, transferendi munus aſſumpſi (erant nempe alia plurima nec tam impedita & latinæ facundiæ magis in convertendo capacia) quàm ut me ipſum ærumnoſi hominis exemplo conſolarer. Neque enim putavi, minores me fructus, cogitandis aliorum progreſſibus & eventis, ex patientiæ meditatione, quàm periclitandis ingenii viribus, ex utriuſque linguæ facultate percepturum. Tibi verò potiſſimùm, Laurenti, has ſtudiorum noſtrorum primitias dedico: quoniam non ſolùm in ſtudiis tuis ac moribus, verum etiam in nomine ipſo libentiſſimè conquieſco. Neque verò eſſe debebit tibi quoque parvus hic ad ſtudia ſapientiæ ſtimulus, cum per ea calamitoſum hominem famam ſibi æternam propagaſſe cognoveris. Quanquam non ignorss, ad bene beatèque vivendum ſapientiæ neceſſarium omnibus eſſe præſidium; eoſque præſertim, qui ſummum in civitate ſuâ locum tenent, civili diſciplinâ, ceteriſque bonis artibus ornatos, atque inſtructos eſſe oportere. Meminiſti etiam, credo, Platonis illud graviſſimum, quod quidem, ut accepimus, M. Antoninus Pius frequenter uſurpabat, beatam fore remp. ſi aut docti ac ſapientes homi-

homines eam adminiſtrarent, aut ii, qui regerent, eſſent & doctrinæ, & ſapientiæ ſtudioſi. Sed te profecto non tam hæc ad ſapientiam excitare, quàm illa cohortari, vel potiùs incendere debent, quam abs te omnes jure optimo repetunt. Nempe nt & indole iſtâ, & tuorum ſplendore, & ampliſſimâ ſortunâ tuâ dignus evadas. Nam & iſtius ſortunæ gradus, & adoleſcentiæ tuæ ſpectata primordia, & ſpirantia domeſticæ virtutis exempla ad bonas artes, ad virtutem, ad decus & gloriam non ſolùm excitare debent; verùm etiam vehementer impellere. Eos enim viros ſortitus es, ut maximopere tibi cavendum ſit, ne illorum dignitas, atque amplitudo tibi magis oneri, quàm honori ſit: ſi ſorte ab eorum virtute deſciveris. Eam de te puer opinionem concitaſti, ut niſi optimis initiis pari laude reſponderint & progreſſus, & exitus, tute tibi depravatâ voluntate deſuiſſe, ac naturæ muneribus abuſus eſſe videaris. In eo ſortunæ gradu es conſtitutus, quem multarum & maximarum virtutum præſidio, atque ornamento commendari ac ſtabiliri oporteat, ut ceteri merita potiùs admirentur, quàm ſortunam ſuſpiciant. In quo etiam ad placandum invidiæ commune vitium neceſſe ſit, ut tu, quemadmodum & tui, quo ceteris hominibus magis genere, opibus, & bonore, tanto etiam quaſi magis virtutibus antecellas. Quæ tu quidem omnia ſacilè, mibi crede, conſequeris, ſi ut nberi ſolo adbibita agricolæ diligentia, ita ingenio tibi optimè a naturâ inſtituto ejus, quæ omnium bonarum rerum parens & educatrix eſt, doctrinæ, ac ſapientiæ cultus & ſplendor acceſſerit. Sed ne ſtudio tecum loquendi, qnod nos incautos longiùs fortaſſe provexit, progrediamur ulterius, jam ad ipſam Homeri vitam, Herodotum audituri, accedamus.

Allii *ejusdem ad* Laurentium Medicem.

POſtea quàm Homeri Vitam ex Herodoto a nobis in latinum converſam ad te miſimus, venit ad manus Plutarchi libellus quidam, qui de Homero inſcribitur: in quo inter alia plurima variæ antiquorum opiniones de illius patriâ, genere, & ætate continentur. Itaque ut de Poëtâ parùm ob vetuſtatem cognito plenior a noſtris notitia haberetur, eam partem omnem, quæ ad ejus vitam pertinebat, latinam fecimus; reliqua verò, quæ ad Poëſim magis ſpectare videbantur, omiſimus. Hanc itidem, Laurenti, ad te mittimus, ut totus tibi per nos Homerus innoteſcat. Magis certè pauca hæc Plutarchi probabis, quàm illa multa, quæ quidem, ut demum dicsm, quod ſentio, ſi non adulterina, atque notha, Herodoti certè tanti auctoris nomine parùm digna videri poſſunt. Vale.

Johannes Albertus Fabricius *Bibliothecæ Græcæ Lib. II. Cap. I.*

IPſe quidem Homerns tantâ ſuit modeſtiâ, ut in laudes aliorum propenſiſſimus, ac, veluti Themiſtio Orat. 21. & Dioni Chryſoſt. diſſ. XXXIII. p. 397. XXXVI. p. 440. & LIII. p. 555. obſervatum, ne viliſſima quidem ſine præclaro teſtimonio ſolitus tranſmittere, de ſe tamen rebuſque ſuis, ne verbulo * qnidem, meminerit. Hinc Lud. Caſtelvetrius in Commentario ad Ariſtotelis Poëticam, p. 129. reprehendit Dantem alioſque Poëtas longè, quàm Homerus, inſeriores, qui etiam nomine tenus ſe in Heroico Carmine compellare, laudeſque ſuas celebrare ipſi non dubitarunt. Neque tamen digniſſimum laude vatem, atque, ut Tzetzes Cbil. 10. hiſt. 319. vocat, χρυσόγλωττον, Muſa mori vetuit, aut memoriam ejus obliterari permiſit; ſed quàm latè Græcis gloria ſuit literis, per omnia pænè ſæcula admiratores illi innnmeros & encomiaſtas excitavit, quorum nonnulli etiam vitam ejus ſingularibus ſcriptis tradendam in ſe ſuſceperunt.

Ex his notiſſimus eſt *Herodotus*, cujus Liber de vitâ Homeri edi ſolet unà cum ſcriptis antiquiſſimi, & ſuaviſſimi Hiſtorici Herodoti Halicarnaſſei. Nec Jonicæ dialecti, qua Herodotus nſus eſt, in hoc libello deſunt veſtigia, & incipit bis ver-

* Dio Chryſoſt. XXXVI. p. 440.

Digitized by Google

verbis: Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικαρνασεὺς περὶ Ὁμήρου γενέσιος, καὶ ἡλικίης καὶ βιοτῆς, τάδε ἱςόρηκε· quæ planè veterem ſimplicitatem redolent. Alterius tamen Scriptoris videtur viris doctis, Tanaquillo Fabro de Poëtis Græcis p. 5. & p. 199. ad Longin. edit. Tollii, ubi hunc libellum non magis Herodoti eſſe, quàm Ciceronis, aut T. Livii affirmat. Voſſio de hiſt. Gr. p. 17. & Jonſio de Scriptoribus Hiſt. Philoſoph. p. 334. quibus noviſſimè aſſenſus Steph. Berglerus præf. ad Homerum edit. Wetſtenianæ. Obſervant enim, quòd nemo ex veteribus illius meminerit, præter Stephanum Byz. in νέον τεῖχος, & Suidam in Ὅμηρος, & quòd auctor vitæ in extremo libri affirmet, Homerum vixiſſe circa annum 168. poſt bellum Trojanum, & ante expeditionem Xerxis 622. * cum Herodotus in Euterpe, ſive L. II. hiſt. c. 53. ſcribat, Homerum ac Heſiodum ſe antiquiorem eſſe annis tantùm quadringentis, hoc eſt, annis ducentis amplius juniorem, quàm auctor vitæ fecerat. Vide & Theodorum Ryckium diſſ. de Æneæ in Italiam adventu, p. 446. Quamvis verò ſuſpicari poſſit aliquis, vitam Homeri ſcriptam ab Herodoto Olophyxio, quem περὶ νυμφῶν καὶ Θεῶν, ſive ἱερῶν ſcripſiſſe iidem Scriptores Stephanus, & Suidas in Ὀλόφυξος, & Euſtathius ad Iliados ε. p. 452. teſtantur; tamen fateor, argumenta non ſat magni momenti afferri, propter quæ vita Homeri certiſſimè Herodoto Halicarnaſſeo abjudicanda ſit; itaque adhuc cenſeo ampliandum.

Meminit etiam Scholiaſtes Luciani T. 1. p. 32. & T. 2. p. 17. Euſtathius prolegom. ad Iliadem, Suidas in χρήμη, & Tatianus, cujus non eſt omittendus locus, Euſebio etiam repetitus Lib. X. præparat. Evangel. c. 11. quia plures alios vetuſtiſſimos ſcriptores commemorat, qui de Homero egerunt, quanquam horum monumenta, non magis tulere ætatem, quàm quæ de Homero ſcripſerat Pythagoras quidam, & Cynicus Antiſthenes, & Artemon Clazomenius, & Democritus Abderita, & Metrodorus Lampſacenus: περὶ γὰρ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασεν, προηρεύνησαν οἱ πρεσβύτατοι, Θεαγένης τε ὁ Ῥηγῖνος ὁ κατὰ Καμβύσην γεγονώς, Στησίμβροτός τε ὁ Θάσιος, καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ἩΡΟΔΟΤΟΣ ** τε Ὁ ἉΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ, καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύνθιος, μετ' ἐκείνους Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μεγακλείδης *** τε, καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί, ἔπειτα γραμματικοὶ Ζηνόδοτος, Ἀριςοφάνης, Καλλίμαχος, Κράτης, Ἐρατοσθένης, Ἀρίςαρχος, Ἀπολλόδωρος. Epitomatorem Græcum vitæ Humeri ab Herodoto ſcriptæ allegat Allatius Lib. de Patriâ Homeri p. 122.

Et rurſus eodem Libro Cap. XX. Num. IV.

Scripſit præterea Herodotus Jonicâ dialecto ΕΞΗΓΗΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΙΟΤΗΣ, *Narrationem de Homeri vitâ*, quæ itidem exſtat, & de qua dixi hoc ipſo libro ſecundo c. 1. ubi & eorum expendi ſententiam, qui ſcriptum iſtud Herodoti noſtri eſſe negant. Herodoto tribuunt, præter ibi laudatos, Euſtathius prolegom. ad Iliadem, & auctor Scholiorum græcorum in Lucianum T. 1. p. 32. & T. 2. p. 17.

* Scaliger ad Euſebium p. 102. erratum in numeris eſſe putat, & pro 622. ψκβ. legendum 422. υκβ. Homerum 160. annis poſt Trojam captam vixiſſe legas etiam in Glycæ Annalibus p. 184.

** Nulla eſt ratio, cur Tatianum dicamus reſpexiſſe non ad librum de vitâ Homeri, ſed ad locum in Euterpe, quo obiter de Homero agit. Nam Herodotum commemorat Tatianus cum Theagene, & reliquis, qui fusè & ſingularibus etiam ſcriptis egerunt de Homero, ejuſque Poëſi, genere & ætate.

*** Male editur Μεγακλείδης ὁ χαμαιλέων, ut notatum etiam Meurſio p. 1597. Bibliothecæ Græcæ. Suid. in μεγακλείδης.

JACOBO . DE . COMITIBUS
PATRICIO . ASCULANO

MAGNO . ETRURIAE . DUCI . A . SUPPLICIBUS . LIBELLIS

ET . AB . INTIMIS . CONSILIIS

VIRO

LONGE . GRAVISSIMO . AC . SAPIENTISSIMO

ET . CIVILIS . PRUDENTIAE . IN . ETRURIA . ANTISTITI . SUMMO

OB . SINGULARIA

PROBITATIS . DOCTRINAE . JUSTITIAE . AEQUITATIS

ALIARUMQUE . VIRTUTUM

MERITA

QUIBUS . PRIVATIM . AC . PUBLICE . CLARUS . EST

ADEO . UT . IN . SUA . INTEGERRIMA . ET . INNOCENTISSIMA . VITA

NORMA . LEGUM . ABSOLUTISSIMA

IN . PRUDENTISSIMIS . SUIS . DE . JURE . ET . AEQUITATE . RESPONSIS

ORACULUM . ETRURIAE . CERTISSIMUM

HABEATUR

ALEXANDER . POLITUS

FLORENTINUS . DE. CL. REG. SCHOLARUM . PIARUM

BOEOTIAM . HANC . HOMERICAM

CUM . EUSTATHII . ARCHIEPISCOPI . THESSALONICENSIS . COMMENTARIIS

LATINE . A . SE . VERSIS . RECENSITIS . ET . ALIQUANTO . FUSIUS

ATQUE . UBERIUS . ILLUSTRATIS

OPTIMO . STUDIORUM . SUORUM . FAUTORI

AD . NOMINIS . EJUS . PERPETUITATEM

D . D . L . M

ſic Poëtam feciſſe, ut Muſis, quas ſupra invocaverat, gratificaretur: quarum domicilium, & ſedes, Bœotius erat Helicon, ut appellationem nunc etiam retinet. Qui enim Phocidi attribuunt Helicona, ii reclamantes ſibi priſcos auctores audiunt. Præterea verò a Bœotis initium ductum eſt, propterea quòd, ut ajunt, ipſi ſoli quinos duces habebant. Verùm nonnulli cauſſam hanc afferunt, quòd multæ erant urbes in Bœotiâ. Id tamen minùs rectè. Etenim a numero centenarum urbium celebrata eſt Creta; itemque Laconica. Cur igitur non eſt ab iis ipſis auſpicatus? Alii, quòd in Aulide, oppido Bœotiæ, ſtationem navium Græci habuerunt. Alii, quòd in medio maximè Græciæ ſita eſt Bœotia. Eſt enim ei ab Oriente Euripus, ab Occidente Phocis, a Septentrionibus Locris, a Meridie Attica. Nonnulli, quòd navalibus copiis plurimùm poterat Bœotia, utpote Phœnicum colonia, propter Phœnicem Cadmum; atque etiam quia Hellen, Deucalionis filius, habitaſſe in Bœotiâ fertur, qui Helladis populis, ſeu Græcis, initium hujus fecit appellationis. Ariſtarchus tamen auctor eſt, Poëtam exorſum eſſe a Bœotis, non de induſtriâ aliquâ, aut conſilio; ſed quia id ei in mentem incidit, ſive caſu quodam, & fortunâ, & prout res quomodolibet tulit. Quòd ſi ab aliâ quoque gente exordium ſumpſiſſet, cauſſam etiam, inquit, exquireremus. Verùm de Bœotis quærendum eſt ad Dionyſium Periegetam, qui Orbem terrarum deſcripſit. Sciendum autem eſt, Bœotiam vocatam etiam aliquando fuiſſe Aoniam ab Aonibus, qui eam incoluerunt. Gens Bœotia, Aones. unde & ferrum Aonium, ideſt, Bœotium, ut declaratur ad Dionyſium.

II. Veteres præterea in hunc locum hæc notant: ſcilicet ut admirabilis eſt Poëta, nec quidquam propoſitæ narrationis prætermittit; ſed regreſſu quodam omnia, pro loci opportunitate, enarrat: veluti, contentionem deorum, raptum Helenæ, mortem Achillis. Quæ enim, inquiunt, ordi-

διὰ τὸ χαρίζεσθαι ταῖς ἀνωτέρω παρακληθείσαις μούσαις· ὧν ἐνδιαίτημα ἦν ὁ Βοιώτιος Ἑλικὼν, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν τὴν κλῆσιν. [1] Οἱ δὲ τῆς Φωκίδος εἶναι τὸν Ἑλικῶνα λέγοντες, ἀκούουσιν ἐκ τῶν παλαιῶν ἐνστάσεις τινάς. Καὶ ἄλλως δὲ ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν ἡ ἀρχὴ, διότι, φασὶν, αὐτοὶ μόνοι πέντε εἶχον ἡγέμονας. Τινὲς δὲ, διότι πολύπολις ἡ Βοιωτία. Τοῦτο δὲ οὐχ ὑγιές. [2] Καὶ ἡ Κρήτη γὰρ, ἑκατόμπολις, [3] καὶ ἡ Λακωνικὴ δέ. Τί οὖν μὴ ἐξ αὐτῶν ἤρξατο; οἱ δὲ, ὅτι [4] ἐν Αὐλίδι πόλει τῆς Βοιωτίας ὁ ναύσταθμος γέγονε τοῖς Ἀχαιοῖς. Ἕτεροι δὲ, διότι ἐν μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλάδος κεῖται ἡ Βοιωτία. Ἔστι γὰρ αὐτῇ ἐξ ἀνατολῶν μὲν, Εὔριπος· ἐκ δὲ δυσμῶν, Φωκίς· ἐκ βορέων, Λοκρίς· καὶ ἐκ μεσημβρίας, Ἀττική. Κατὰ δέ τινας, διότι μέγιστον εἶχε ναυτικὸν ἡ Βοιωτία, ὡς Φοινίκων ἄποικος, διὰ τὸν Φοίνικα Κάδμον· καὶ διότι δὲ, φασὶν, Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος, ἐν Βοιωτίᾳ ᾤκησεν, ὁ τοῖς Ἕλλησι κατάρξας τῆς κλήσεως. Ἀρίσταρχος δέ φησιν, ἀπὸ Βοιωτῶν ἄρξασθαι τὸν Ποιητὴν, οὐκ ἔκ τινος παρατηρήσεως, ἀλλὰ κατὰ ἐπιφορὰν, ἤτοι κατά τινα φορὰν, καὶ τύχην, καὶ κατὰ τὸ ἁπλῶς ἐπιτυχόν. Εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν, φησὶ, τὴν αἰτίαν. Περὶ δὴ Βοιωτῶν ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Βοιωτία καὶ Ἀονία ἐκλήθη ποτὲ ἀπὸ τῶν κατοικούντων Ἀόνων. [5] ἔθνος δὲ Βοιώτιον οἱ Ἄονες. ὅθεν καὶ [6] σίδηρος Ἀόνιος ὁ Βοιώτιος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται.

β΄. Οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς θαυμάσιος ὁ Ποιητὴς, μηδ᾽ ὁτιοῦν μὲν παραλείπων τῆς ὑποθέσεως, πάντα δ᾽ ἐξ ἀναστροφῆς, κατὰ τὸ ἐπιβάλλοντα καιρὸν, διηγούμενος οἷον, θεῶν ἔριν, Ἑλένης ἁρπαγὴν, Ἀχιλλέως θάνα- *Editio Rom. p. 262.*

1. *Οἱ δὲ τῆς Φωκίδος εἶναι τὸν Ἑλικῶνα λέγοντες, ἀκούουσιν ἐκ τῶν παλαιῶν ἐνστάσεις τινάς*) Sacer Muſis Mons Helicon, ſtatuitur a Strabone finitimus Phocidi ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μερῶν· μικρὸν δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος, ὃν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Μυχόν. Locum hunc Strabonis non eſſe ſanum judicat Palmerius, eo quòd Phocis Heliconem potiùs ad Meridiem habet, quàm ad Septentrionem, ſed a quadam ſui parte, quæ ſinum Criſſæum attingit, ad Ortum: ideoque putat ſcripſiſſe Strabonem: ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος. Verùm in Græciâ Antiquâ de hoc ipſo loco cenſet, habere eum aliquid abſurdi, niſi pro ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν, legatur ἐκ τῶν πρὸς ἕω. Nec enim per αὐτῆς aliud intelligi poſſe, quam Φωκίδος, quum Helicon non ſit feminini generis. Sed neutra placet emendatio. Nam per αὐτῆς intelligit certè Strabo τὴν τῶν Θεσπιέων, de qua paullò ante dixerat: ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιέων ἐστὶ καὶ ἡ Ἄσκρη κατὰ τὸ πρὸς Ἑλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γάρ ἐστι τοῦ Ἑλικῶνος. Dicit ergo, Heliconem finitimum eſſe, ac vicinum Phocidi, qua parte Theſpienſis regio ſpectat ad Septentriones, ac nonnihil etiam ad Occidentem, portumque poſtremum Phocidis, Mychum. Nec ſenſum Strabonis percepit Xylander, qui ita locum vertit: *Heliconem autem Phocidis partibus Septentrionem ſpectantibus eſt contiguum, ac nonnihil etiam occiduis*. Sequitur ſtatim in Strabone: ὑπέρκειται γὰρ κατὰ τοῦτον μάλιστα τοῦ λιμένος τοῦ Κρεουσίου κόλπου, καὶ ὁ Ἑλικὼν, καὶ ἡ Ἄσκρη, καὶ ἔτι αἱ Θεσπιαὶ, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς ἡ Κρέουσα. Ubi pariter τὸ αὐτῆς eſt ſine dubio τῆς τῶν Θεσπιέων, ſeu regionis Theſpienſis. Nam Creuſa ἐπίνειον erat Theſpiarum. Geographus ſupra: ἐπίνειον δ᾽ ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρεοῦσαν, οἱ δὲ καὶ Κρεουσίαν καλοῦσι. Conſtat autem, Theſpias, urbem eſſe Bœotiæ, & non Phocidis; eamque urbem νοτιωτέραν eſſe τοῦ Ἑλικῶνος. Unde in poſitione Theſpiarum reſtituendi latitudinis numeri apud Ptolemæum. Quum enim Ptolemæus Heliconem ponat in gradu latitudinis λζ, ς΄. (ſi tamen rectè ſeſe hic numerus habet) non poteſt deinde Theſpias, quippe νοτιωτέρας, collocare in latitudinis gradu λζ, L'γ· ſed pro ſegmento illo gradus, ſeu dextante L'γ, reſcribendum ιβ΄, aut certè ς΄, quæ eſt ſextantis nota, ita ut tota latitudinis differentia inter Theſpias, & Heliconem, ſit ferè unius unciæ: præſertim quum Strabo Aſcram, quæ urbs ſita eſt in dextro latere Heliconis, diſtare ſcribat Theſpiis ad ſtadia quadraginta. *Politus*.

2. Καὶ ἡ Κρήτη γὰρ ἑκατόμπολις) Creta ἑκατόμπολος dicta: quia *centum ſuſtinet urbes*. Ovid. 3. de Arte. *SALVINUS*.

Pomponius Mela l. 2. c. 7. *Centum quondam urbibus habitata Crete*. Virgilius:

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtra.
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.

Verùm in Odyſſeâ Ulyſſes Cretæ urbes aſſignat nonaginta. Unde Ephorus exiſtimabat, decem urbes conditas fuiſſe a Dorienſibus, duce Althæmene, poſt tempora belli Trojani. *Politus*.

3. καὶ ἡ Λακωνικὴ δέ) Laconica etiam dicta olim ἑκατόμπολις. Hac de cauſâ refert Strabo, ſolita quotannis apud Lacedæmonios ſacrificari τὰ ἑκατόμβαια. Polit.

4. ἐν Αὐλίδι πόλει τῆς Βοιωτίας ὁ ναύσταθμος γέγονε τοῖς Ἀχαιοῖς) Mela l. 2. c. 3. *Aulis, Agamemnonia Grajorumque claſſis in Trojam conjurantium ſtatio*. Hinc Αὐλὶς appellata, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι αὐλισθῆναι τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Polit.

5. ἔθνος δὲ Βοιώτιον οἱ Ἄονες) Stephanus: Ἄονες, ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ᾽ ὧν ἡ Ἀονία. Polit.

6. σίδηρος Ἀόνιος ὁ Βοιώτιος) Dionyſius Periegeta, v. 476. Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ. Vide ibi Euſtathium. *Politus*.

θάνατον. Ἡ γὰρ κατὰ τάξιν, φασὶ, διήγησις, νεωτερικὸν, καὶ συγγραφικὸν, [1] καὶ Ποιητικῆς ἀποσεμνότητος. Εὔκαιρον οὖν, φασὶν, ἐπιθεὶς Ὅμηρος τῷ Νέστορι ῥητορείαν, τὸν κατάλογον τοῦτον ἐμνηστεύσατο, ἵνα ἐντεῦθεν γνωρισθῶσιν αἱ ἡρωϊκαὶ φρῆτραι, καὶ τὰ φῦλα, [2] καὶ μὴ ἐπιταράσσοιτο ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀκοὴ, παρεισκρινομένων τῶν τῆς Βοιωτίας διηγημάτων. Ἔτι καὶ ταῦτα τῶν παλαιῶν εἰσί. Τρεῖς ἰδέαι λόγων, κατὰ Πλάτωνα. [3] ἡ μιμητικὴ, καὶ δραματικὴ, [4] καθ' ἣν ὁ Ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς ἤθεσι τῶν εἰς μίμησιν ὑποκειμένων προσώπων, [5] δευτέρα ἰδέα, ἡ ἀμίμητος, ὡς ἡ Φωκυλίδου, καὶ Θεόγνιδος. [6] καὶ τρίτη, ἡ μικτὴ, ὡς ἡ τοῦ Ἡσιόδου. Ἐν γοῦν τοῖς ἀμιμήτοις, καὶ ψιλοῖς, ἀνάγκη τὸν Ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι πολυτρόπως ἐπικαλλύνοντα τὴν φράσιν σχήμασι, καὶ λοιπαῖς παντοίαις ἐξαλλαγαῖς, ὅπερ ἐνταῦθα τεχνησάμενος Ὅμηρος, τοῖς τε τῶν πόλεων ἐπιθέτοις [7] ἐγκροαίνει, [8] καὶ τούτοις ἠκριβωμένοις (οὐ γὰρ ἀνεξέλεγκτος, φασι, νῦν περὶ χωρίων Ἑλληνικῶν διεξιὼν) καὶ οὕτω γλυκαίνει τὴν ποίησιν. [9] Ἐξαλλάσσει δὲ καὶ τὰ τοῦ καταλόγου σχήματα πολυειδῶς. [10] Παρείρει δὲ καὶ ἱστορίας παλαιοτέρας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς ποικιλίαν, ἔτι δὲ καὶ εἰς ψυχαγωγίαν ἀκροατοῦ. Καὶ λέξεων δὲ πολυωνυμίαν ἀκριβοῖ, καὶ ἄλλα μυρία μεθοδεύει, ὡς ἐν τοῖς κατὰ μέρος φανήσεται, δι' ὧν τὸ τῆς ἀμιμήτου ἰδέας ὕπτιον ἐξανιστᾷ. Οὕτω δὲ, φασιν, ἡδὺς, καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ κατάλογος, ὥστε καὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσαι, Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ἐχρήσαντο πρὸς λύσιν ἔριδος, Καλυδῶνα μὲν γάρ, φασιν, Αἰτωλοῖς ὁ Ποιητὴς ἐχαρίσατο ἀμφισβητοῦσι πρὸς Αἰολέας, μνησθεὶς αὐτῆς ἐν Αἰτωλῶν καταλόγῳ, Ἀβυδηνοὶ δὲ Σηστὸν παρ' Ἀθηναίων ἐκομίσαντο, διὰ τοῦτο τὸ ἔπος·

Καὶ Σηστὸν, καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην.

Μιλη-

ordinatim, ductâque ſerie, procedit narratio, ex more ea eſt recentiorum auctorum, & commentariorum, atque hiſtoriarum propria, & procul a majeſtate Poëticâ. Poſtquam ergo, inqniunt, Homerus percommodam, atque appoſitam Neſtori orationem aptavit, catalogum hunc recenſet, ut curiæ hinc heroicæ, & tribus innoteſcant, neque auditus poſtea perturbetur, ac confundatur, ſi, quæ Bœotiæ propriæ erant narrationes, præter rem inſerantur. Sed & hæc a veteribus animadvertuntur. Tres, juxta Platonem, ſunt orationum formæ. Una per imitationem, & dramatica, io qua paſſim Poëta excellit, expreſſis, ac repræſentatis moribus perſonarum, quæ ad imitandum proponuntur. Altera forma, imitationis expers, ſeu ad imitandum minimè comparata, qualis eſt Phocylidis, & Theogoidis. Tertia, mixta, qualis eſt Heſiodi. Ubi ergo nulla eſt imitatio, & argumeotum eſt tenue, adnitatur, oeceſſe eſt, Poëta, ut orationem figuris, reliquiſque omnis generis coloribus variè exornet. quod quidem hoc loci artificioſè facit Homerus, quippe qui per urbium ipſarum epitheta, & hæc accuratiſſimè exquiſita, numeroſo cum ſonitu incedat (non enim ounc, inquiunt, in Græcis locis recenſendis poteſt non compertum eſſe, atque exploratum id, quod oarrat) atque ita carmini ſuo dulcedinem, & ſuavitatem conciliet. Quin & Catalogi figuras multiſariam immutat, hiſtoriaſque inſuper Trojano bello vetuſtiores adnectit, ad varietatem, atque etiam ut auditoris animum pertrahat, atque alliciat. Ad hæc, magnam vocum copiam diligenter perquirit, atque, ut ſigillatim videbitur, ſexceota alia artificioſè proſequitur, ac tractat, quibus aſſurgere facit ſupinam illam formam orationis, quæ nullâ utitur imitatiooe. Eâ autem ſuavitate majeſtateque hic eſſe Catalogus perhibetur, ut contendentes inter ſe civitates, Homericos verſus ad componeodam litem adhiberent. Tradunt enim, Calydooem, Poetæ beneficio, condonatam fuiſſe Ætolis, qui de eâ cum Æolibus litigarent, quòd eam in Ætolorum cenſu commemoraſſet. Abydenos quoque Seſtum ab Athenienſibus recepiſſe, propter hunc verſum:

Atque tenebant urbes, Seſton, Abydon, Ariſbam.

Item

1. καὶ Ποιητικῆς ἀποσεμνότητος) Horat. *nec bellum Trojanum orditur ab ovo.* Sic Virg. narrationem incipit a mediis rebus: *Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum Vela dabant læti.* Salvin.

2. καὶ μὴ ἐπιταράσσοιτο ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀκοὴ) Macrobius: *Homerus omnes, quos in Catalogo numerat, etiam pugnantes vel proſperè, vel ſiniſtrè forte commemorat, &, cum vult dicere occiſos, quos Catalogo non inſeruit, non hominis, ſed multitudinis nomen inducit.* Polit.

3. ἡ μιμητικὴ, καὶ δραματικὴ) quæ, ut explicat Plato lib. 3. De Republ. tota eſt διὰ μιμήσεως, ut in Tragœdiâ, & Comœdiâ. In hoc enim Dramaticæ Poëſeos genere nullos ſermones ſuos Poëta interponit; ſed ipſæ tantùm loquentes perſonæ μιμητικῶς inducuntur. *Politus.*

4. καθ' ἣν ὁ Ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ) Exemplum orationis hujus μιμητικῆς affert ſtatim Plato ex Homero, ubi hic Chryſem inducit Agamemnoni regi pro filiâ ſuâ ſupplicantem. Non enim jam, ut a principio, ipſe loquitur Poëta; ſed, ὥσπερ αὐτὸς ὢν ὁ Χρύσης, λέγει, καὶ πειρᾶται ἡμᾶς ὅτι μάλιστα ποιῆσαι μὴ Ὅμηρον δοκεῖν εἶναι τὸν λέγοντα, ἀλλὰ τὸν ἱερέα, πρεσβύτην ὄντα. Καὶ τὴν ἄλλην δὴ (obſervatio eſt Platonis) πᾶσαν σχεδόν τι οὕτω πεποίηται διήγησιν περί τε τῶν ἐν Ἰλίῳ, καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ὅλῃ Ὀδυσσείᾳ παθημάτων. Politus.

5. δευτέρα ἰδέα, ἡ ἀμίμητος) cujuſmodi dicta eſt a Platone ἁπλῆ διήγησις, ut diſtinguatur ab alterâ, quam ipſe vocat διήγησιν διὰ μιμήσεως. Polit.

6. καὶ τρίτη, ἡ μικτὴ) μετέχουσα ἀμφοτέρων, μιμήσεώς τε, καὶ τῆς ἁπλῆς διηγήσεως. Mixta hæc διήγησις maximè triumphat ἐν τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει. Polit.

7. ἐγκροαίνει) ἐγκροαίνω ab ἐγκρούω, vel ἐγκροτέω, *pulſo*, derivatur. Hom. Iliad. ζ' Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων. *laxatò curſitat*, de equo. Virgilius: *Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum.* Salvinus.

8. καὶ τούτοις ἠκριβωμένοις) Hinc meritò notat Strabo, Poëtam τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τοὺς συνέγγυς τόπους, καὶ λίαν συνέγγυς ἐξεταστικῶς, καὶ οὐδαμοῦ προδιδόναι κακῶς ἀποφαίνεται. Polit.

9. Ἐξαλλάσσει δὲ καὶ τὰ τοῦ καταλόγου σχήματα πολυειδῶς) Varietas Figurarum magna illa quidem eſt in Catalogo; ſed tamen non eſt tanta, ut Homerus eandem ſæpe figuram non repetat. Quare nonnullis multò uberior viſa eſt varietas Catalogi Virgiliani, quippe quum in Catalogo ſuo Virgilius maximè ſibi caverit a repetitione. Exempla Virgilianæ copiæ luculenta affert Macrobius, ubi Virgilianum Catalogum comparat cum Homerico; ac deinde judicium hoc ſuum ſubjicit: *Has copias fortaſſe putat aliquis divina illi ſimplicitati præferendas. Sed neſcio quomodo Homerum repetitio illa unice decet, & eſt genio antiqui Poëtæ digna, enumerationique conveniens, quòd in loco mera nomina relaturus, non incurvavit ſe, neque minutè torſit, deducendo ſtylum per ſingulorum varietates; ſed ſtat in conſuetudine percenſentium, tanquam per aciem diſpoſitos enumerans: quod non aliter, quam numerorum, fit vocabulis: & tamen egregiè, ubi oportet, de nominibus donum variat.* Politus.

10. Παρείρει δὲ καὶ ἱστορίας παλαιοτέρας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου) Macrobius Saturnal. L. 5. c. 16. *Homerus, inter enumeranda regionum, & urbium nomina, facit locum fabulis, quæ horrorem ſatietatis excludant.* Polit.

Mileſiis item, qui de Mycalâ cum Prienenſibus diſceptarent, ad obtinendam cauſſam ſatis ſuperque ſuiſſe hos verſus:

Qui Mileton habent, frondoſaque culmina Phthiræ,
Mæandrique fluentis aquas, Mycalæque cacumen.

Quin etiam dicitur Solon Salaminem Athenienſibus impertiiſſe, adjecto verſiculo, qui poſtea explicabitur, ubi mentio fiet de magno Ajace. Multos autem libros in hanc iſtam Bœotiam certatim elucubratos fuiſſe, hiſtoriæ palam loquuntur. Sciendum inſuper eſt, partem hanc Narrationis, Catalogum Navium, non autem Virorum, inſcribi, tamquam a parte, nimirum a navibus. Nam alioquin facit illud, quod ſibi propoſuerat, ut non naves modò enumeret, verùm etiam navium ipſarum ductores: quibus priſci ut auctoritatem, atque amplitudinem vindicent, eorum genus fabulis exornant, atque augent, eoſque ut plurimùm ad Jovem referunt, ipſoſque oſtendere conantur cognatione cum regibus conjunctos, videlicet cum Agamemnone, & Menelao. Sed, quamquam Catalogum hunc Heroicum dilatant; nihil tamen præſtant melius Homero, niſi quòd inſuetorum nominum congerie faſtidium dumtaxat legentibus afferunt. Ad hæc, Porphyrius obſervat, quod ad locorum deſcriptionem, propriaſque urbium notas attinet, Homerico in Catalogo nonniſi verum contineri: qui etiam narrat, leges quoſdam tuliſſe, ut pueri in ſcholis Homeri Catalogum memoriter recitarent: qualem etiam legem ſanxit Cerdias, qui patriæ ſuæ leges dedit. Addit quoque Porphyrius, præter alios, de Catalogo optimè ſcripſiſſe Apollodorum Athenienſem duodecim libris; Menogenem verò libris tribus, & viginti. Denique Græcorum duces numerat ad ſeptem ſupra quadraginta, ex quibus deni quaternique, inquit, apud Trojam occubuerunt.

III. Bœotis Peneleus, ac Leitus imperabant, Arceſilauſque, Prothoënorque, Cloniuſque. Hi, ut narrat, Hyriam incolebant, & Aulidem, Schœnumque, Scolumque, & Eteonum, Theſpiam, Græamque, & Mycaleſſum, & Harma, & Ileſium, & Erythras, & Eleonem, & Hylen, & Peteonem, & Ocaleam, & Medeonem, Copaſque, Eutreſinque, & Thisben, & Coroneam, & Haliartum, & Platæam, & Gliſſantem, & Thebas, ſeu Hypothebas, & Oncheſtum, & Arnen, & Mideam, & Niſam, & Anthedonem. Hoc autem loci ad ſatietatem uſque utitur Poëta eleganti Figurâ, quæ dicitur Repetitio per membra,

Μιλησίοις δὲ πρὸς Πριηνεῖς ὑπὲρ Μυκάλης διαφερομένοις, εἰς νίκην ἐπήρκεσε τὰ ἔπη ταῦτα·

[1] Οἱ δ' ἦ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Καὶ Σόλων δὲ τὴν Σαλαμῖνα, φασὶν, Ἀθηναίοις ἀπένειμε, [2] προσθεὶς ἔπος, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται, ὅπου μνήμη τοῦ μεγάλου Αἴαντος γένηται. Ὅτι δὲ καὶ πολλὰ βιβλία εἰς τὴν Βοιωτίαν ταύτην φιλοτίμως ἐπραγματεύθησαν, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι νεῶν κατάλογος ἡ περιπέτεια ἐπιγράφεται αὕτη, οὐ μὴν καὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐκ μέρους, τῶν νεῶν δηλαδή. Ἄλλως γὰρ, ἐκεῖνο ποιεῖ, ὃ προέθετο, οὐ μόνον τὰς νῆας ἐξαριθμούμενος, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτῶν ἀρχούς· [3] οἷς τὸ σεμνὸν οἱ ἀρχαῖοι περιποιούμενοι, γενεαλογοῦσιν αὐτοὺς μυθικώτερον, καὶ τὰ πολλὰ [4] εἰς τὸν Δία τούτους ἀνάγουσιν, ἐπαγωνιζόμενοι καὶ συγγένειαν αὐτοῖς ἀποδεῖξαι πρὸς τοὺς βασιλεῖς, ἤγουν πρὸς Ἀγαμέμνονα, καὶ Μενέλαον, πλατύνοντες μὲν τὸν ἡρωϊκὸν κατάλογον· κάλλιον δέ τι Ὁμήρου ποιοῦντες οὐδὲν, ἀλλ' ἢ μόνον ὀνομάτων ἀήθων φορυτῷ ἀηδίζοντες τοὺς ἐντυγχάνοντας. Παρασημειοῦται δὲ καὶ ὁ Πορφύριος, τὸν Ὁμηρικὸν κατάλογον πᾶσαν περιέχειν ἀλήθειαν [5] ἔν τε χωρογραφίᾳ, [6] καὶ πόλεων ἰδιώμασιν, ἱστορῶν καὶ, ὅτι νόμους τινὲς ἐξέθεντο, ἀποστοματίζειν τοὺς παιδευομένους, τὸν Ὁμήρου κατάλογον. ὡς καὶ ὁ Κερδίας νομοθετῶν τῇ πατρίδι. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι πρὸς ἄλλοις, [7] καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐπραγματεύσατο τὰ περὶ τοῦ καταλόγου ἄριστα, ἐν δώδεκα βιβλίοις· Μηνογένης δὲ ἐν τρισὶ καὶ εἴκοσι. Μετρεῖ δὲ καὶ ἡγεμόνας Ἀχαιῶν, μζ΄. ὧν ιδ΄, φησὶν, ἐν Τροίᾳ ἔθανον.

γ΄. Ὅτι Βοιωτῶν Πηνέλεως, καὶ Λήϊτος ἦρχον, Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε. Ἐνέμοντο δέ, φησιν, Ὑρίαν, καὶ Αὐλίδα, Baſ. p. 200.
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, καὶ Ἐτεωνὸν, Θέσπιαν, Γραῖάν τε, καὶ Μυκαλησσὸν, καὶ Ἅρμα, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθρὰς, καὶ Ἐλεῶνα, καὶ Ὕλην, καὶ Πετεῶνα, καὶ Ὠκαλέην, καὶ Μεδεῶνα, Κώπας τε, Εὔτρησίν τε, καὶ Θίσβην, καὶ Κορώνειαν, καὶ Ἁλίαρτον, καὶ Πλάταιαν, καὶ Γλίσαντα, καὶ Θήβας, ἢ Ὑποθήβας, καὶ Ὀγχηστὸν, καὶ Ἄρνην, καὶ Μίδειαν, καὶ Νίσαν, καὶ Ἀνθηδόνα. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Ποιητὴς χρᾶται κατακόρως καὶ σχήματι καλ-

λους

1. Οἱ δ' ἦ Μίλητον) lege ex Poëtâ, Οἳ Μίλητον, deleto τῷ δὲ. Sed Homericorum verſuum Euſtathius ſæpe negligentior. *Polit.*

2. προσθεὶς ἔπος) Adjectus verſiculus hic erat:
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.
Quinctilianus lib. 5. c. 11. *Neque eſt ignobile exemplum, Megareos ab Athenienſibus, cum de Salamine contenderent, victos Homeri verſu, qui tamen ipſe non in omni editione reperitur, ſignificante, Ajacem naves ſuas Athenienſibus junxiſſe.* Polit.

3. οἷς τὸ σεμνὸν οἱ ἀρχαῖοι περιποιούμενοι, γενεαλογοῦσιν αὐτοὺς μυθικώτερον) ut feciſſe inter alios videntur Damaſta Sigeenſis, & Polus Agrigentinus. *Politus.*

4. εἰς τὸν Δία τούτους ἀνάγουσιν) Hinc paſſim Homero διογενεῖς, & διοτρεφεῖς βασιλῆες, *ab Jove prognati, & ab Jove nutriti Reges.* Salvinus.

5. ἔν τε χωρογραφίᾳ) Quid diſcriminis interſit inter Chorographiam, & Geographiam, optimè docet Ptolemæus Geograph. Enarrat. lib. 1. cap. 1. quatenus τὸ μὲν Χωρογραφικὸν τέλος ἔχεται τῆς ἐπὶ μέρους προσβολῆς, ὡς ἂν εἴ τις οὖς μόνον, ἢ ὀφθαλμὸν μιμοῖτο· τὸ δὲ Γεωγραφικὸν, τῆς καθόλου θεωρίας, κατὰ τὸ ἀνάλογον τοῖς ὅλην τὴν κεφαλὴν ἀπογραφομένοις. Chorographum ſimul, & Geographum, agit hic in Catalogo Homerus. Nos etiam utrumque pro viribus, prout res, & locus tulerit, ſed breviter tamen, præſtare conabimur. *Politus.*

6. καὶ πόλεων ἰδιώμασιν) Chorographiæ eſt, præcipuè deſcribere τὰ μικρομερέστερα τῶν ἰδιωμάτων· ſicut Geographiæ, τὰς χώρας αὐτὰς μετὰ τῶν καθόλου παρακειμένων. Polit.

7. καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος) Apollodori hujus τὰ περὶ νεῶν citat etiam Strabo. *Polit.*

λως τῇ λεγομένῃ κατὰ κῶλον ἐπαναφορᾷ. Ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ τοῦ οἱ ἄρθρου πληθυντικοῦ ἀρτενικοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐπιμένει αὐτῷ, καὶ [1] ἐπαναφέρων, φησίν· Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Οἵ τ' Ἐ-
Rom. p.264. λεῶν' εἶχον. καὶ πάλιν, μετὰ δύο ἔπη· Οἵ τε Κορώνειαν· Οἵ τε Πλάταιαν, καὶ οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο· οἵ θ' [2] ὑπὸ Θήβας εἶχον. καὶ σωρεύσας ἐνταῦθα συνεχῶς τέσσαρας ἐπαναφοράς, πάλιν, μετὰ ἓν ἔπος, λέγει· Οἵ τε Ἄρνην εἶχον, οἵ τε Μίδειαν. Καὶ οὕτω κομματικῶς, ὡς εἰπεῖν, καλλύνας τὸ τῆς Βοιωτίας πρόσωπον, ἐπάγει· Πεντήκοντα δὲ νῆες αὐτοῖς· ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι ἑκατὸν, καὶ εἴκοσι βαῖνον. Εἴωθε δὲ οὕτω ποιεῖν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς Ὅμηρος, καὶ μετὰ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τὰς πόλεις, τιθέναι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν. Τούτων δὲ τῶν πόλεων τὰς μὲν πλείους, δίχα ἐπιθέτων προάγει· [3] τὴν δὲ Αὐλίδα, πετρήεσσαν λέγει, τοιαύτην ἀληθῶς οὖσαν, τὴν Ἐτεωνὸν, πολύκνημον, [4] τὴν Μυκαλησσὸν, εὐρύχωρον, τὴν Μεδεῶνα, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, ὡς καὶ τὰς Θήβας· τὴν δὲ Θίσβην, πολυτρήρωνα, ὡς πολλὰς, καθὰ μαρτυροῦνται, περιστερὰς ἔχουσαν· [5] τὴν Ἁλίαρτον, ποιήεντα, ὡς Πύλον ἠμαθόεντα. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Δημοσθένης. τὴν Ὀγχηστὸν, ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος· τὴν Ἄρνην, πολυστάφυλον· τὴν Νῖσαν, ζαθέην· τὴν δὲ Ἀνθηδόνα, ἐσχατόωσαν. [6] τοῦτο δὲ οὐ δι' ἀρετὴν τόπου, ἀλλὰ θέσιν. Φυλάττει δὲ καὶ νῦν τοὔνομα, ὡς καὶ ἡ Κορώνεια. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, τρὶς μὲν χρῆται τῷ, ἐνέμοντο τήνδε, ἢ τήνδε τὴν πόλιν· τὸ δὲ εἶχον, τετράκις. ἐπὶ ἑτέρων δὲ παρακατιὼν, τὸ, ἔναιον λέγει. Καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, διὰ τῶν τοιούτων ῥημάτων χορεύει, λέγων· οἳ ἐνέμοντο. οἳ ἀμφενέμοντο. οἳ εἶχον. οἳ ἔναιον.

δ'. Τὰ δὲ ῥηθέντα πέντε τῶν ἀρχηγῶν ὀνόματα, προληπτικῶς ἐτέθησαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, παισὶν οὖσιν, ἐξ ὧν ἐπιτηδεύειν ἔμελλον. Καὶ Πηνέλεως μὲν, στρατηγικὸν ὄνομα, παρὰ τὸ πένεσθαι, καὶ ἐνεργεῖν περὶ λαόν. ἵνα εἴη πένω Πενέλεως, καθάπερ καὶ μένω Μενέλεως. Καὶ πάλιν, ὥσπερ Μεθώνη Μηθώνη, Φέρης Φέρητος [7] Φηρητιάδης, Ἄδμητος, ἢ Εὔμηλος· οὕτω καὶ Πενέλεως Πηνέλεως, Ἀττικῶς. [8] οὐ τὸ κοινὸν, ἀχρη-

b'a. Ducto enim initio ab articulo maſculino ſubjunctivo plurali, οἳ, *qui*; perſiſtit in eo articulo, & per repetitionem dicit: *Quique Hyriam incolebant. Quique Eleonem tenebant*. Et rurſus poſt duos verſus: *Quique Coroneam: Quique Plataeam, & qui Gliſſantem incolebant: Quique Hypothebas tenebant*. Et, poſtquam quaternas hue repetitiones continenter congeſſit; rurſus, poſt verſiculum unum, dicit: *Quique Arnen tenebant; quique Mideam*. Atque ita quum Bœotiæ faciem per commata, ſeu inciſa, penè dixerim, pulchram atque elegantem reddidiſſet, tum demum ſubjicit: *Quinquaginta iis naves, quarum unamquamque centum, & viginti juvenes conſcenderant*. Sic autem & deinceps ſolet facere Homerus, ut poſt copiarum ductores, atque ipſas urbes, navium numerum collocet. Ex his verò urbibus, tametſi pleraſque profert ſine epithetis; tamen vocat Aulidem, petroſam, quippe quæ talis eſſet reverâ; Eteonum, jugoſam; Mycaleſſum, ſpatioſam, ſeu amplam; Medeonem, bene ædificatam urbem, ſicuti etiam Thebas: Thisben, columbis abundantem, quippe quæ multas, ut perhibent, columbas haberet: Haliartum, ποιήεντα, *herboſum*, perinde ut Pylum ἠμαθόεντα, *arenoſum*. Ejus autem meminit Demoſthenes. Oncheſtum, ſacrum Neptuno, clarum lucum; Aroen, uvis abundantem; Niſam, divinam; Anthedonem, extremam; idque non propter bonitatem, aut præſtantiam loci, ſed propter ſitum. Eaque etiam nunc nomen ſuum retinet, ut & Coronea. Ceterùm hoc loci ter utitur verbo ἐνέμοντο, *incolebant*, hanc nempe, vel illam urbem; quater autem verbo εἶχον, *tenebant*. At de aliis inferiùs dicit τὸ ἔναιον, *habitabant*. Immo & deinceps iſtiuſcemodi verbis ducit veluti choreas, cum ita loquitur: *Qui incolebant. Qui circumcolebant. Qui tenebant. Qui habitabant*.

IV. Illa porro, quæ diximus, quina ducum nomina, ſunt iis adhuc pueris, ut ajunt veteres, per anticipationem quamdam impoſita, a ſtudiis, vitæque inſtituto, quod amplexuri erant. Ac Peneleus quidem, unius de ducibus nomen, dicitur ex eo, quòd πένεται, *laborat*, ac ſatagit περὶ λαὸν, *de populo*. ita ut ex πένω, *laboro*, fit Πενέλεως, *Peneleus*, quemadmodum ex μένω, *maneo*, Μενέλεως, *Menelaus*. Et rurſus, ſicuti Μεθώνη, Μηθώνη, *Methona*, Φέρης, Φέρητος, Φηρητιάδης, *Pheres*, *Pheretis*, *Pheretiades*, Admetus, ſeu Eumelus; ſic etiam Πενέλεως, Πηνέλεως, *Peneleus*, Atticè. cujus nomen commune,

1. ἐπαναφέρων, φησίν· Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο) Loco hujus exempli reponendum videtur alterum, quod paullò poſt ſequitur per repetitionem: Οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο. Facile hic ſuis aliquid confundere. *Polit.*

2. ὑπὸ Θήβας) Alii legunt in Homero conjunctè, Ὑποθήβας, ut alibi notatum eſt. *Polit.*

3. τὴν δὲ Αὐλίδα, πετρήεσσαν λέγει, τοιαύτην ἀληθῶς οὖσαν) Paullò ante ex Strabone notabamus, Homerum nullum omnino locis fruſtra epitheton adjeciſſe. Hoc autem non eſt tantùm oblectare; verùm etiam docere. Unde contra Eratoſthenem rectè colligit Geographus, non tantùm oblectandi cauſſâ; verùm etiam docendi, Poëtam ſcripſiſſe. Sed & Apollodorus ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νεῶν obſervaverat, rectè Homerum urbibus iſtis Bœotiis epitheta, quæ illis ſcilicet propriè, ac verè convenirent, tribuiſſe. *Politus*.

4. τὴν Μυκαλησσὸν, εὐρύχωρον) Poeta, εὐρύχορον. Polit.

Euſtathius vocem Poëticā ad proſam oratione convertit. *Salv.*

5. τὴν Ἁλίαρτον, ποιήεντα) Atqui ex Homerico hoc epitheto colligit Stephanus dici Ἁλίαρτον ποιηεντικῶς. Utroque modo Ἁλίαρτον affert Geographus, ποιηεντικῶς τε, καὶ θηλυκῶς. Haliarti meminit Demoſthenes Orat. 1. in Philippum. *Politus*.

6. τοῦτο δὲ οὐ δι' ἀρετὴν τόπου, ἀλλὰ θέσιν) Eſt enim Anthedon Straboni ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὔβοιαν. Eam ponit Ptolemæus in gradu longitudinis νγ' latitudinis verò λη ιβ. *Polit.*

7. Φηρητιάδης, Ἄδμητος) Ovidius legebat Φηρητιάδης. *Fata Pheretiada conjux Pagaſea redemit*. Politus.

8. οὐ τὸ κοινὸν, ἀχρηστον ἡρωικῷ μέτρῳ) Dichoreus locum non habet in hexametro exempli cauſſâ, *Tuticanus* nomen proprium apud Ovidium, Triſtium. Quamobrem partem nominis *Tuti*, aſſignat extremo hexametro, alteram, *Canus*, principio pentametri ſequentis reſervat. *Salvini*.

mune, ineptum eſt ad Heroicum metrum, videlicet τὸ Πηνέλαος, *Penelaus*. Tale quoque eſt τὸ Ἀρχέλεως, *Archeleus*, in Trachiniis. Sciendum tamen eſt, τὸ Πηνέλεως Atticum, poſitum videri apud Homerum, tamquam commune, quippe quod ultimam corripiat. Et quamvis hoc loci id lateat; attamen, cum ait, Πηνελέοιο ἄνακτος, *Peneleï regis*, manifeſtè id, quod dicimus, apparet. Sicuti enim ex καλός, *pulcher*, fit καλοῖο, *pulchri*, ex σοφός, *ſapiens*, σοφοῖο, *ſapientis*; ſic prorſus ex Πηνέλεως, *Peneleus*, Πηνελέοιο, *Peneleï*. Verùm τὸ Λήϊτος, *Leitus*, nomen alterius ex Optimatibus, quum ſignificet eum, qui ex bello poſſidet, ac dives evaſit, dicitur a ληΐζω, *i. e. prædas ago, vel diripio*. ex quo λελῃσμένος per ſynæreſin apud Euripidem, ideſt, λεληισμένος, *direptus, vel prædando abactus*. Scribitur autem ὁ Λήϊτος, *Leitus*, cum unicâ, ac ſingulari ancipiti litterâ ι in penultimâ, non ſolùm tamquam a ληΐζω, verùm etiam propter regulam, quæ ita ſcribit propria ejuſmodi nomina: ex quibus item ὁ Μόνιτος, *Monitus*, quem Lycophron profert Jonicè cum υ· nec non, juxta Grammaticos, ὁ Ἐπίκτητος, *Epictitus*, nomen proprium viri, & ὁ Θεοδώριτος, *Theodoritus*. Deinde τὸ Ἀρκεσίλαος, *Arceſilaus*, nomen eſt hominis idonei ad injuriam propulſandam, ſive ad auxilium ferendum. Significat enim τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς, *eum, qui populis opitulatur*. Quemadmodum verò ex μνῶ, μνήσω, *memoro, memorabo*, componitur Μνησίλοχος, *Mneſilochus*; ſic ex ἀρκῶ, ἀρκέσω, *auxilior, auxiliabor*, Ἀρκεσίλαος, *Arceſilaus*. Præterea τὸ Προθοήνωρ, *Prothoenor*, nomen eſt comparatum ad oſtentandam audaciam. eo enim nomine ſignificatur ὁ προθέων ἐν ἠνορέῃ, *is, qui præcurrit virili robore*, videlicet fortitudine; ſeu ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν, *is, qui viris præcurrit*, tempore rei gerendæ. Ceterùm hoc ipſum nomen Προθοήνωρ ſimili ratione ſeſe habet, atque τὸ Ῥηξήνωρ, *Rhexenor*, Ἀγαπήνωρ, *Agapenor*, Ἀγήνωρ, *Agenor*, Ἐλεφήνωρ, *Elephenor*, aliaque hujuſcemodi. Denique Κλονίος, *Clonius*, vires præ ſe fert, ac robur, quaſi bellicoſus, ac ſtrenuus, & κλονῶν, *commovens, ſeu tumultuosè agitans, & concutiens*. Acuitur autem, juxta veteres, nomen hoc in penultimâ, juxta atque τὸ Σχεδίος, *Schedius*, & Ὀδίος, *Odius*, tamquam proprium nomen trium brevium. Hujuſcemodi enim nomina accentum habent acutum, unâ ante finem ſyllabâ, exceptis paucis nonnullis, ut & poſtea dicetur. quæ quidem ſunt, Ἅλιος, *Halius*, Ἄνιος, *Anius*, Κρόνιος, *Cronius*, Ξένιος, *Xenius*. Sciendum porrò eſt id, quod in hiſce iſtis militaribus quinque nominibus explicandis notant Scholiaſtæ, ſcilicet curæ imprimis priſcis hominibus fuiſſe res bellicas. Atque hæc quidem ſunt hujus loci.

V. Hyria, juxta veteres auctores, regio eſt prope Aulidem, olim etiam oppidulum. Hujus conditor vocabatur Hyrieus; incola verò ipſius, Hyriata. Quin & Hyria dicta eſt Seleucia in Iſauriâ: nec non Hyria urbs eſt Calabrica in Japygiâ, a Cretenſibus condita, quæ neutro etiam gene-

χρηστὸν ἡρωϊκῷ μέτρῳ, ἤγουν τὸ Πηνέλαος. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Ἰστέον δὲ, ὡς καὶ τὸ Πηνέλεως Ἀττικὸν δοκεῖ παρ' Ὁμήρῳ, οἷά τι κοινὸν κεῖσθαι, σμικρῦνον τὴν λήγουσαν. Καὶ ἐνταῦθα μὲν, λανθάνει τοῦτο· ἐν δὲ τῷ, Πηνελέοιο ἄνακτος, ἔκδηλον ἐστὶ τὸ ῥηθέν. Ὡς γὰρ καλὸς καλοῖο, σοφὸς σοφοῖο, οὕτω πάντως Πηνέλεος Πηνελέοιο. Τὸ δὲ Λήϊτος, ἀριστέως ὄνομα, δηλοῦν τὸν ἐκ πολέμου κτώμενον, ἀπὸ τοῦ ληΐζω τὸ λαφυραγωγῶ. ἐξ οὗ λελῃσμένος κατὰ συναίρεσιν παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ λεληϊσμένος. Γράφεται δὲ διὰ μόνου τοῦ ι διχρόνου κατὰ τὴν παραλήγουσαν ὁ Λήϊτος, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ τοῦ ληΐζω, ἀλλὰ καὶ διὰ κανόνα τὸν οὕτω γράφοντα τὰ τοιαῦτα κύρια ὀνόματα· ἐν οἷς καὶ ὁ Μόνιτος, [1] ὃν Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων· [2] καὶ ὁ Ἐπίκτιτος δὲ, τὸ κύριον, κατὰ τοὺς Τεχνικοὺς, καὶ ὁ Θεοδώριτος. Τὸ δὲ Ἀρκεσίλαος, ἀμυντικὸν, ἤτοι βοηθητικόν. Δηλοῖ γὰρ τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς. Ὥσπερ δὲ μνῶ μνήσω Μνησίλοχος, οὕτω καὶ ἀρκῶ ἀρκέσω Ἀρκεσίλαος. Τὸ δὲ Προθοήνωρ, θάρσους ἔνδειξις. Δηλοῦται γὰρ δι' αὐτοῦ ὁ προθέων ἐν ἠνορέῃ, ἤγουν ἀνδρίᾳ· ἢ ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου. Ἡ δὲ ἀναλογία τοῦ Προθοήνωρ, κατὰ τὸ Ῥηξήνωρ, Ἀγαπήνωρ, Ἀγήνωρ, Ἐλεφήνωρ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ Κλονίος, ῥωμαλεότητος, οἱονεὶ ὁ μάχιμος, καὶ γενναῖος, καὶ κλονῶν. Παροξύνεται δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καθὰ καὶ τὸ Σχεδίος, Ὀδίος, ὡς κύριον τρίβραχυ. Τὰ δὲ τοιαῦτα, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τὴν ὀξεῖαν ἔχουσι, δίχα τινῶν ὀλίγων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἅπερ εἰσὶν, Ἅλιος, Ἄνιος, Κρόνιος, Ξένιος. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ῥηθέντων πέντε στρατιωτικῶν ὀνομάτων φασὶν οἱ σχολιασταὶ, ὅτι τοῖς παλαιοῖς σφόδρα ἔμελε τῶν πολεμικῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις.

ε. Ἡ δὲ Ὑρία, χώρα ἐστὶ πλησίον Αὐλίδος, κατὰ τοὺς παλαιούς. [3] ἦν δέ ποτε καὶ πολίδιον. Ταύτην ὁ κτίσας, Ὑριεὺς ἐκαλεῖτο· πολίτης δὲ αὐτῆς, Ὑριάτης. [4] Ὑρία δὲ, φασι, καὶ ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια. [5] Ἔστι δὲ Ὑρία καὶ περὶ Ἰαπυγίαν Καλαβρικὴ πόλις, Κρητῶν κτί-

1. ὃν Ἰωνικῶς μετὰ τοῦ υ προφέρει ὁ Λυκόφρων) Vocat enim Lycophron Jonicè Μόνυτον, quem communiter Græci Μόνιτον. Polit.

2. καὶ ὁ Ἐπίκτιτος) Ἐπίκτητος non a verbo κτίζω, ſed a verbo κτῶμαι. Θεοδώρητος a δωρῶμαι. Quare & Anachoretæ ab ἀναχωρῶ, recedo, non Anachoritæ. Sed quod Euſtathius notat, eſt a confuſione vernaculæ pronunciationis τοῦ η, & ι cum litterâ *I*. *Salvin.*

3. ἦν δέ ποτε καὶ πολίδιον) Stephanus, ex quo hæc deſcripſit Euſtathius, πολίδιον. Polit.

Communior vox eſt πολίχνιον. Salvin.

4. Ὑρία δέ, φασι, καὶ ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια) Sua hinc lectio reſtituenda Stephano. Malè enim ejus exemplaria: ἔστι Ὑρία καὶ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν. quæ verba nonnullos in errorem induxerunt, perinde quaſi Hyria urbs ſit juxta Iſauriam Seleuciam, quam Calydnus, vel Calycadnus fluvius alluit. Atqui id minimè vult Stephanus; ſed tantùm, Hyriam etiam dictam eſſe olim Seleuciam ipſam Iſauriæ, ſeu Ciliciæ, ut idem docet Stephanus v. Σελεύκεια. ὠνόμασε δὲ Σελεύκειαν αὐτὴν Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι. πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, καὶ Ὑρία. οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας, Ὑριεῖς. Legendum eſt igitur apud Stephanum cum Euſtathio: ἔστι Ὑρία καὶ ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια. Politus.

5. Ἔστι δὲ Ὑρία καὶ περὶ Ἰαπυγίαν Καλαβρικὴ πόλις, Κρητῶν κτίσμα) Ὑρίαν Herodoto lib. 7. n. 170. ubi Cretenſes narrat, qui circa Japygiam claſſe navigarent, tempeſtatis vi in terram ejectos, quum nulla illis reditus ſpes, confractis navibus, ſupereſſet, urbem illic Ὑρίαν condidiſſe, & mutato nomine, pro Cretenſibus, Japyges Meſſapios eſſe appellatos. Ejus urbis Gentile Nomen, Ὑριεύς. Polit.

Digitized by Google

κτίσμα, [1] ἡ λεγομένη καὶ Ὕριον οὐδετέρως, ὡς ἐν
τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. [2] Ὁ δὲ Στράβων
λέγει, ὅτι Ὑρία τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστε-
ρον δὲ Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς, καὶ ἡ τοῦ Ὠρίω-
νος μεμύθευται [3] γέννησις. Κεῖται δὲ ἐγγὺς Αὐ-
λίδος. [4] κτίσμα δέ ἐστι Νυκτέως. [5] Συνεχῶς
δέ, φασι, λέγει τοὺς τόπους ἐνταῦθα, ὡς κεῖν-
ται, καθὰ καὶ ἐν τῷ, Οἵ δ' Ἄργος εἶχον, Τί-
Rom. p.265. ρυνθά τε, καὶ ἑξῆς, ἕως τοῦ Ἠϊόνας τε. ἀλλαχοῦ
δὲ οὐχ ὡσαύτως τῇ τάξει χρᾶται. Ἰστέον δὲ,
ὅτι, τοῦ Ποιητοῦ εἰπόντος, Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο,
τινὲς οὐ σύνδεσμον ἐνόησαν ἐνταῦθα τὸ τέ, ἀλλὰ
Θυρίην πόλιν ὑπέλαβον εἶναι. Οὐκ εὖ δὲ, ὥς
φασιν οἱ παλαιοί. [6] Ἀπὸ γὰρ Ὑριέως γενομένη,
οὐκ ἂν ἔχῃ τὸ θ', [7] ἀλλὰ τὸ συνδετικὸν τ'. Οἱ
δ' αὐτοὶ παράγουσι καὶ χρῆσιν Ἡσιόδου ταύτην,
βοηθοῦσαν τῇ δίχα τοῦ θ' γραφῇ· [8] Ἣν δίη Ὑ-
ρίη

genere dicitur Hyrium, ut oſtenſum eſt in Commentariis ad Periegetam. Verùm Strabo auctor eſt, Hyriam, territorii priùs fuiſſe Tanagræi, poſtea Thebaidos: ubi ferunt fabulæ, fuiſſe Hyrieum, editumque eſſe Orionem. Sitam autem eam eſſe prope Aulidem, conditamque fuiſſe a Nycteo. Notant etiam, Homerum loca hic continenter, prout ſita illa ſunt, deſcribere, ſicuti & cum ait: *Quique tenebant Argos, ac Tiryntha*, &c. uſque ad *Eionasque*: tametſi alibi non hoc perinde ordine utatur. Quoniam verò dixit Poëta: Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. *Quique Hyriam incolebant*: ſciendum eſt, nonnullos non conjunctionis loco hic accepiſſe illud τέ, *que*; ſed exiſtimaſſe, urbem eſſe Θυρίην, *Thyriam*. At non bene, ut cenſent veteres auctores. Quum enim ſit ab Hyrieo, non poteſt habere litteram θ', ſed τὸ τ', tamquam notam conjunctionis. Iidemque ad confirmandam ſcripturam ſine τοῦ θ', exemplum hoc Heſiodi afferunt:

Quam divina Hyrie, urbs aluit Bœota puellam.

Aulis

1. ἡ λεγομένη καὶ Ὕριον οὐδετέρως) Ὕριον ἐκλυαδὲς dicit Dionyſius Periegeta verſ. 379.

Φῦλά τ' Ἰηπύγων ἐπαναστρεφέων μέσφ' Ὑρίου
Παρραλίης· Ὕριον, τόθι οὔρεα Ἀδριὰς ἅλμη
Πόντον ἐς ἀγχίστερον Ἀπιλαίων.

ad quem locum hæc eſt obſervatio Euſtathii: Ἰστέον δὲ, ὅτι κτιστόν μοι τὸ Ὕριον ἀπὸ θηλυκοῦ, καὶ ἡ ἐπανάληψις σημείωσις, ὡς λόγου ἀξίαν. οἱ δὲ ἄλλοι οὐδετέρως τὸ Ὕριον λέγουσι. Κρητῶν δὲ κτίσμα ἡ πόλις Ὑρία, κατὰ Ἡρόδοτον. Sed puto, falli vehementer Euſtathium, qui exiſtimaverit, Ὑρίην, a Cretenſibus in Japygiâ, juxta Herodotum, conditam, urbem eſſe eamdem, atque Ὕριον memoratam Dionyſio, quam alii efferunt οὐδετέρως. Nam Ὕριον Dionyſii certum eſt eſſe in Apuliâ Dauniorum, prope Garganum montem, ad ſinum Adriaticum, τόθι οὔρεα Ἀδριὰς ἅλμη Πόντον ἐς ἀγχίστερον Ἀπιλαίων. Ptolemæo dicitur οὐδετέρως Ὕριον, collocaturque παρὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπον, ad gradum longitudinis 42. cum ſemiſſe, latitudinis 42. cum quadrante. Idem oppidum Straboni Οὐριον, ubi ait, ſtatim a promontorio Gargano itinere, occurrere πολισμάτιον Οὔριον. Sed neſcio, an pro Οὔριον ſcribendum ſit Οὔριον, ſeu potiùs Ὕριον. Certè im libenter legerem, ſi per antiquos codices liceret: præſertim quum ſcribat Euſtathius, vocari ab aliis, ut diximus, Ὕριον οὐδετέρως, quam Dionyſius Ὕριον appellat θηλυκῶς. Plinio tamen eſt *Uria*. Unde *Urias Sinus* Pomponio Melæ. Verùm quæ Herodoto, aliiſque Græcis Ὑρία dicitur, & Ὑρίη, κτίσμα Κρητῶν, ea eſt mediterranea in Meſſapiis, inter Tarentum, & Brunduſium: cujus quidem urbis in iiſdem locis disertè meminit Appianus. Sed, quemadmodum Ὕριον illud, quod diximus, Apuliæ Dauniæ, mutatum eſt, ut mihi quidem videbatur, in Οὔριον: ſic Ὑρία hæc Meſſapia dicta eſt a Strabone Οὐρία, in his verbis: ἐν ταύτῃ δὲ (ὁδῷ Ἀππίᾳ) πόλις Οὐρία τε, καὶ Οὐενούσιον, ἡ μὲν μεταξὺ Τάραντος, καὶ Βρεντεσίου· ἡ δ' ἐν μεθορίοις Σαυνιτῶν, καὶ Λευκανῶν. Itaque Οὐρία paullò etiam ante ſine dubio legendum eſt apud Strabonem, ubi urbem iſtam collocat in medio iſthmo peninſulæ Meſſapiæ. Sed pro Οὐρία inepti librarii feciſſe primùm videntur Θυρία, quod deinde magis depravatum in Θυραῖον, ſeu Θυραῖοι. Caſaubonus corrigebat Οὐρεῖον, minùs bene. Ego integrum Strabonis locum repræſentabo, ut legendum eum cenſeo: ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ μέσῳ Οὐρία, ἐν ᾗ βασίλειον (τι) δείκνυται τῶν δυναστῶν τινός. Εἰρηκότος δ' Ἡροδότου, Ὑρίαν εἶναι ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ, κτίσμα Κρητῶν πλανηθέντων ἐκ τοῦ Μίνω στόλου εἰς Σικελίαν, ἤτοι ταύτην δεῖ δέχεσθαι, ἢ τὸ Οὐερητόν. Dubitat igitur Strabo, an Οὐρία illa ſua ſit Ὑρία Herodoti; ſed ita tamen, ut unam eamdemque eam eſſe neceſſariò ſit concedendum, niſi ſiquis fortè malit, Ὑρίαν Herodoti eſſe τὸ Οὐερητόν. At quis hoc alterum credat? quum, ut certum eſt, Ὑρίαν in Japygiâ conditam eſſe a Cretenſibus, ita ipſa nominum diſſimilitudo ſatis per ſeſe oſtendat, aliud ab Ὑρίᾳ eſſe τὸ Οὐερητόν, oppidum ſitum in ultimis finibus Salentinorum: neque alia in totâ Meſſapiorum Japygiâ inveniri poſſit Ὑρία, niſi Οὐρία illa medio in iſthmo Strabonis. Mihi tamen veniebat aliquando in mentem, in ſuperiori Strabonis loco pro Θυραῖοι legere, Οὐερητόν, ita ut Geographus ſcripſiſſet: ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ μέσῳ Οὐερητόν, ἐν ᾧ βασίλειον. Nam Οὐερητόν, urbem Calabriæ mediterraneam, memorat Ptolemæus, eamdem, ut exiſtimo, atque Οὐρίαν. Verùm in Strabone legendum eſſe Οὐρίαν, certò convincit, ut dixi, id, quod apud eum ſequitur, ſitam eſſe urbem Οὐρίαν inter Tarentum, & Brunduſium. Neque enim, ſi ſupra Οὐερητόν, nunc Οὐρίαν dixiſſet, urbem illam in medio ferè iſthmo inter Tarentum, & Brunduſium. Eadem, ut opinor, Plinio *Varia*: niſi fortè, quod veriſimillimum eſt, librariorum errore, ſcriptum videatur *Varia* pro *Uria* in loco hoc Plinii lib. 3. c. 11. *Latitudo peninſulæ a Tarento Brunduſium terreno itinere, XXXV. mill. paſſ. patet, multòque brevius a portu Saſinâ. Oppida per continentem a Tarento, Varia, cui cognomen Apula, Meſſapia, Aletium*. Quid *Varia* illa *Apula* in peninſulâ Meſſapiâ, ſeu Calabriâ? Nam incolæ quidem, Strabone teſte, Apuliam vocant τὴν μετὰ τοὺς Καλαβρούς. Philippus certè Cluverius exiſtimat, Plinium ſcripſiſſe, *Uria, cui cognomen Meſſapia*. videlicet ad diſcrimen alterius *Uriæ*, quæ ſita eſt in Apulis Dauniis, ad Garganum, & Græcis dicitur *Hyrium*: niſi fortè, inquit, ſuſpicari libeat, ſcripſiſſe Plinium: *Uria, cui cognomen ad diſcrimen Apulæ, Meſſapia*. Neque mihi diſplicet conjectura. Sed, refragantibus libris, impetrare a me nondum potui, ut in eâ conjecturâ penitus acquieſcerem. *Politus*.

2. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι Ὑρία τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστερον δὲ Θηβαΐδος) Contra ſcribit Strabo, Hyriam, priùs Thebanorum, nunc eſſe Tanagræorum. Lib. 9. p. 404. καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγρικῆς νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος. Polit.

3. γέννησις) Libri editi Strabonis, γένεσις. Ortum hunc Orionis deſcripſerat Pindarus in Dithyrambis. *Polit.*

4. κτίσμα δέ ἐστι Νυκτέως) Atqui Strabo κτίσμα Νυκτέως non dicit eſſe hanc Hyriam, propinquam Aulidi; ſed Hyrienſium coloniam, Hyſias Paraſopiæ, ſitas ſub Cythærone, quas etiam nonnulli Hyriam vocarunt. Unde Stephanus v. Ὑρία. Ἄποικος Ὑριέων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀντιόπης πατρός. videlicet ex Strabone. Sed quum Ὑσιάς Strabo coloniam dicat Ὑριέων, videtur τὸ ἐθνικὸν Hyriæ Homericæ eſſe Ὑριεῖς. Et tamen Stephano Ὑριεῖς Gentile nomen eſt Hyriæ illius in Japygiâ, quam Cretenſes condiderunt, Hyriæ verò Bœoticæ civis dicitur Ὑριάτης. Ego in hac Gentilium Nominum diſcrepantiâ ſic exiſtimo: urbium illarum, ut una eademque fuit appellatio, ſic communia eademque fuiſſe aliquando τὰ ἐθνικά. Politus.

5. Συνεχῶς δέ, φασι, λέγει τοὺς τόπους ἐνταῦθα, ὡς κεῖνται) Obſervatum id Straboni. Sed tamen hic etiam Homerus, teſte eodem Strabone, ordinem hunc conturbat, cum Aulidi ſtatim ſubjungit Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε..... Θέσπειαν Γραῖάν τε. Quare meritò ſcribit Strabo lib. 1. Homerum in Catalogo urbes ordine non referre (neque enim id neceſſe erat) quamvis in gentibus enumerandis ordinem ſervaverit. *Polit.*

6. Ἀπὸ γὰρ Ὑριέως γενομένη) Dicta Hyria a conditore Hyrieo. Stephanus: Ὁ κτίστης, Ὑριεύς. Polit.

7. ἀλλὰ τὸ συνδετικὸν τ') Antiquus Homeri Scholiaſtes: Τὸ πλῆρες, Οἵ τε Ὑρίην. Polit.

8. Ἣν δίη Ὑρίη Βοιωτίης θρέψε κούρην) Daniel Heinſius, inter cetera alia Heſiodi Fragmenta, legebat, ſeu potiùs corrigebat, ita hunc verſum:

Ἣν δίη Ὑσίη Βοιωτίη θρέψε κούρην.

Intelligit autem Heſiodus Antiopen, cujus pater Nycteus Hyſias condidiſſe dicitur ad Aſopum ſub Cithærone. Quare quum Hyſias illas nonnulli, ut diximus, Hyriam vocaverint; mihi ſit veriſimile, Hyriam, de qua hic loquitur Heſiodus, non eſſe Hyriam Homericam, vicinam Aulidi, ſed Hyſias ipſas Paraſopiæ, in quibus Antiope jam inde ab incunabilis fuerit educata. Nam certè quidem Euripides Antiopen ſcripſit natam eſſe Hyſiæ. Hyſiarum, quæ ſitæ erant prope Erythras Bœotias ſub Cithærone, meminit etiam Euripides in Bacchis v. 750.

Ὑσιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἳ Κιθαιρῶνος λέπας
Νέρθεν κατῳκήκασιν.

Verſus ille Heſiodi mihi aliquando ita legendus videbatur:

Ἣν δίη Ὑσίη Βοιωτὶς θρέψε κούρην.

Politus.

Aulis porro, ſita e regione Eubœæ, nomen etiam nunc retinet. Sic autem vocata eſt, ex eo, quòd illic αὐλισθῆναι, *ſtationem habuerunt*, naves Græcorum, antequam ſolverent; ſive ex eo, quòd illuc ἀλισθῆναι, videlicet, *coactæ ſunt*, *& congregatæ*; ſive ab Aulide, ut ajunt, filiâ Euonymi, qui filius fuit Cephiſſi. Portus habere Aulis dicitur, quorum alii ad Ilium ſpectant, ad alios facilis eſt, atque expeditus ab universâ Græciâ appulſus. Quocirca eò coacti ſunt Græci, quando navigationem ſuſceperunt. Rurſus Strabo ſcribit, Aulidem locum eſſe ſaxoſum, ubi portus quinquaginta navium capax. quare videri naves Græcorum magno in portu ſtetiſſe. Propinquum ei Euripum eſſe Chalcidicum, ad quem a Sunio ſtadia eſſe ſeptuaginta. Ceterùm ἡ Αὐλὶς accentu dicitur acuto, ſimili ratione, atque alia hujuſcemodi nomina, eo quòd vox ea ſit denominativa, ut a πύλη, *porta*, πυλὶς, *portula*. Nomen verò barytonum, ex quo etiam ἡ ἔπαυλις, *villa*, *ſeu caſa*, dicunt eſſe Æolicum. Gaudent enim Æoles accentu gravi. Præterquam quòd ἡ Αὐλὶς habere forſitan poteſt accentum acutum, tamquam ab αὐλίζω, αὐλίσω, *ſtationem habeo*, *habebo*; at verò ἡ αὖλις, *domicilium*, *ſeu ſtatio*, gravem, ad differentiam. ut, ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν. *moleſtam in ſtationem inciderunt*. Idque ſimili ratione ſeſe habet, atque τὸ Θέτιδα, Θέτιν, *Thetida*, *Thetin*: Θέμιδα, Θέμιν, *Themida*, *Themin*: Κύπριδα, Κύπριν, *Cyprida*, *Cyprin*. quæ ſcilicet omnia contrahuntur: ad quorum etiam imitationem, quum Æoles gravent τὴν κνημῖδα, *ocream*. & σφραγῖδα, *ſigillum*, ſcribunt per contractionem κνᾶμιν, & σφρᾶγιν.

VI. Schœnus porro, vel a cognomine quodam viro, vel ἀπὸ σχοίνων, *ab juncis*, qui inibi naſcantur, ſicuti in Schœnunte Arcadiæ, eo quòd locus

ρίη Βοιωτίης τρέφε κύρλω. [1] Ἡ δὲ Αὐλὶς, ἀντιπέραν μὲν Εὐβοίας κεῖται. Φυλάσσουσα μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. Ἐκλήθη δὲ οὕτω, [2] παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας πρὸ τῆς ἀπόπλου. [3] ἢ ἀλισθῆναι, ἤγουν ἀθροισθῆναι. [4] ἢ ἀπὸ Αὐλίδος, φασὶ, θυγατρὸς Εὐωνύμου υἱοῦ Κηφισσοῦ. Ἔχει δὲ, φασι, λιμένας ἡ Αὐλὶς, [5] τοὺς μὲν, βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, [6] τοὺς δὲ, καταγωγοὺς ἀπὸ πάσης Ἑλλάδος. Διὸ καὶ ἀθροισθέντες οἱ Ἀχαιοὶ αὐτόθι, ἀπέπλευσαν. Ὁ Στράβων δὲ φησὶν, ὅτι [7] Αὐλὶς, πετρῶδες χωρίον, ἔνθα λιμὴν πεντήκοντα πλοίοις. [8] ὥστε εἰκὸς, τὸ ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι. Πλησίον δ' αὐτῆς, [9] Εὔριπος ὁ Χαλκιδικὸς, εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου στάδια ο΄. Ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλὶς, ἀναλόγως [10] διὰ τὴν παρωνυμίαν, ὡς πύλη, πυλίς. Τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικόν φασιν εἶναι. Βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Καὶ ἄλλως δὲ ἡ μὲν Αὐλὶς, ὡς ἐκ τοῦ αὐλίζω αὐλίσω, ἔχοι ἂν ἴσως τὴν ὀξεῖαν τόνωσιν· ἡ δὲ αὖλις τὴν βαρεῖαν, πρὸς διαστολήν. οἷον, [11] ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν. Καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη ἀναλογία, κατὰ τὸ Θέτιδα, Θέτιν· Θέμιδα, Θέμιν· Κύπριδα, Κύπριν. ἃ δὴ πάντα καὶ βραχύνονται. ὧν πρὸς μίμησιν, καὶ τὴν κνημῖδα, καὶ σφραγῖδα βαρύναντες οἱ Αἰολεῖς, κνᾶμιν, καὶ σφρᾶγιν συνεσταλμένως γράφουσι. Baſ. p. 201.

ς΄. Σχοῖνος δὲ, ἢ ἀπό τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς, [12] ἢ ἀπὸ σχοίνων φυομένων αὐτόθι, καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ Σχοινοῦντι, [13] διὰ τὸ ἑλῶδες τοῦ τόπου,

1. Ἡ δὲ Αὐλὶς, ἀντιπέραν μὲν Εὐβοίας κεῖται) Notandus hîc mihi obiter error Servii, qui ad lib. 4. Æneid. Aulidem ſcribit inſulam eſſe in Ægæo mari: quum urbs maritima ea ſit Bœotiæ, a regione inſulæ Eubœæ. Solinus c. 7. *Eubœa inſula laterum obpoſitu efficit Aulidis portum, ſeculis traditum Graja conjurationis memoriâ*. Polit.

2. παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι τὰς τῶν Ἀχαιῶν νῆας) Sic Etymologici Magni Auctor: Αὐλὶς, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι αὐλισθῆναι τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα. Et Tzetzes ad Heſiodum: Αὐλὶς δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε αὐλισθῆναι τοὺς Ἕλληνας. Ad hanc etymologiam pertinet illud Pomponii Melæ l. 2. c. 3. *Aulis, Agamemnonia Grajorumque claſſis in Troiam conjurantium ſtatio*. Polit.

3. ἢ ἀλισθῆναι) Videtur hujus alterius etymologiæ auctor fuiſſe Trypho Grammaticus. Nam apud Stephanum, ubi ex Tryphone etymologia affertur τοῦ Αὐλίδος, pro αὐλισθῆναι, legendum videtur ἀλισθῆναι, in his verbis: Τρύφων παρὰ τὸ αὐλισθῆναι, ἀλὶς, καὶ αὐλίς. Siquidem τὸ ἀλὶς, ſeu potiùs ἁλὶς, cum adſpiratione, fit παρὰ τὸ ἀλισθῆναι. Sicuti enim ab αὐλίζω, αὐλίσω fit αὐλὶς, ut docet Etymologus; ſic ab ἀλίζω, ἀλίσω, videtur, juxta Tryphonem Grammaticum, fieri ἀλίς. Atque hinc, tenuato ſpiritu, αὐλίς. Statius fortaſſe etymologiam hanc reſpexit, cum ait lib. 1. Achilleid. v. 447.

Prima rates Danaas Hecateia congregat Aulis.

Politus.

4. ἢ ἀπὸ Αὐλίδος, φασὶ, θυγατρὸς Εὐωνύμου) Tertiæ hujus etymologiæ meminerunt etiam Stephanus, & Tzetzes. Immo eam præ ceteris approbat Stephanus. Pauſanias tamen Aulidem, filiam dicit Ogygi. *Polit.*

5. τοὺς μὲν, βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον) ab eâ parte, quæ eſt ad Septemtriones. *Polit.*

6. τοὺς δὲ, καταγωγοὺς ἀπὸ πάσης Ἑλλάδος) a parte alterâ, quæ eſt magis ad Meridiem. Duos imprimis, ut & paullò poſt dicemus, diſtinguit Geographus portus Aulidis, unum, antequam a Delio Apollinis templo Aulidem pervenias, portum magnum, quem vocari ait profundum; alterum, portum ipſum Aulidis, quinquaginta navium capacem. Ceterùm de univerſâ illâ Bœotiæ orâ, quæ Eubœæ opponitur, Ephorus ſcripſerat, eam in utramque Euripi partem diduci, & qua parte Aulidem, & Tanagricum tractum continet, ſpectare ad Ægyptium, & Cyprium mare; qua verò parte Salganeum, & Anthedonem habet, ad Macedonicum mare, ac Propontidem, & Helleſpontum reſpicere. Aulidem collocat Ptolemæus in gradu longitudinis 53. cum quadrante; latitudinis 37. item cum quadrante. *Politus*.

7. Αὐλὶς, πετρῶδες χωρίον) Hinc Αὐλὶς Homero πετρήεσσα, epitheto maximè accommodato ad naturam illius loci, & maris. Plinius l. 35. c. 15. *Ab Oropo quidem Aulida uſque quidquid terra attingitur mari, mutatur in ſaxa*. Polit.

8. ὥστε εἰκὸς, τὸ ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι) nempe non in portu parvo Aulidis, quinquaginta dumtaxat navium capace; ſed in alio portu propinquo, medio inter Delium, & Aulidem. Diſtat autem Delium ab Aulide ſtadiis triginta. Portum hunc deſcribit Strabo magnum, & profundum: ut meritò ab eo portu, in quo univerſa Græcorum claſſis ſteterit, Aulidem veteres celebraverint. Plinius l. 4. c. 7. *Aulis, capaci nobilis portu*. Livius lib. 45. *A Chalcide Aulidem trajicit, trium millium ſpatio diſtantem, portum inclytum ſtatione quondam mille navium Agamemnoniæ claſſis*. Politus.

9. Εὔριπος ὁ Χαλκιδικὸς) Strabo, ut eſt in libris editis: Εὔριπος ὁ Χαλκιδέων. Polit.

10. διὰ τὴν παρωνυμίαν) Αὐλὶς, ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ. ideſt, *a canali*. Salvinus.

διὰ τὴν παρωνυμίαν, ὡς πύλη, πυλίς) Contra hanc rationem ſtare videtur Etymologici Magni Auctor, cui dicitur αὖλις βαρυτόνως, ἐκ τοῦ αὐλή. ὥσπερ φήμη, φῆμις. Sed Etymologus ſequitur, ut puto, morem Æolicum. Melior tamen, meo judicio, altera ratio, quæ diverſitatem accentûs inter Αὐλὶς, & αὖλις petit ex differentiâ ſignificationis. Suidas: Αὖλις ἡ κοίτη. Αὐλὶς δὲ, πόλις Βοιωτίας. Politus.

11. ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν) Oppiani videtur hemiſtichium ex Halieuticûn lib. 4. Ibidem: Πολλοὶ ναιετάουσιν, ὁμόστεγον αὖλιν ἔχοντες. Salvinus.

12. ἢ ἀπὸ σχοίνων) Quemadmodum Schœnus a ſchœnis, juncis; ita & Rhamnûs, ntis, a rhamnis, ſeu vepribus. Schœnûs, *juncetum*; Rhamnûs, *fruticetum*, *vepretum*. unde Rhamnuſia Nemeſis, quæ illic colebatur. *Salvinus*.

Sic etiam ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, Φηγοῦς, Μυῤῥινοῦς, Μαραθοῦς. quæ exempla afferuntur a Stephano v. Σχοινοῦς. Polit.

13. διὰ τὸ ἑλῶδες τοῦ τόπου) ut de Schœnunte Arcadiæ dicit Stephanus. *Polit.*

πυ. [1] Λέγεται δὲ ἀπὸ Σχοινέως τὴν κλῆσιν ἔχειν τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης. Ὁ δὲ Στράβων φησί· Σχοῖνος χώρα Θηβαϊκή, [2] ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα στάδια. [3] Ῥεῖ δὲ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς καλούμενος. [4] Σκῶλος δὲ ἀρσενικῶς, κώμης ὄνομα, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς, Σκώλιος, καὶ Σκωλιεύς. [5] Τὸ δὲ σκῶλον τὸ οὐδέτερον, τί ποτε δηλοῖ, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καί, ὅτι [6] ὁ Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας χώρας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, [7] ἤ, κατά τινας, ἐν τῇ τῶν Πλαταιέων, τόπος τραχὺς, καὶ δυσοίκητος. ὅθεν καὶ παροιμία· Εἰς Σκῶλον [8] μήτ' αὐτὸς εἶναι, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι. Καὶ Πενθεὺς δὲ ἐκεῖθεν, φασί, καταγόμενος, διεσπάσθη ὑπὸ τῶν Βακχῶν. Ἦν δὲ καὶ Ὀλυνθιακὴ Σκῶλος. Δοκεῖ δὲ ἡ κατὰ Βοιωτίαν Σκῶλος, ἐπιμεμελημένους ἄρτους ἔχειν, διὸ καὶ μεγαλάρτου, φασίν, ἐκεῖ, καὶ μεγαλομάζου Δήμητρος ἵδρυτο [9] ἄγαλμα. [10] Τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐν τῇ κατὰ Μεσαπίους Ἰαπυγίᾳ, [11] παρ' οἷς καὶ βασιλεὺς ἦν, Ἄρτος καλούμενος· [12] καὶ Ἄρτου

locus ille ſit paluſtris. Habere autem id nominis dicitur a Schœneo patre Atalantæ. De eo loco ſic Strabo: *Schœnus locus eſt regionis Thebaicæ, qua iter eſt Anthedonem; diſtatque Thebis ſtadia circiter quinquaginta. Fluit per eum amnis, nomine Schœnûs.* Deinde Scolus, genere maſculino, nomen eſt pagi; quique ex eo pago eſt, dicitur Scolius, & Scolienſis. At verò τὸ σκῶλον genere neutro, quid umquam ſignificet, deinceps explicabitur. Ad hæc, priſci auctores tradunt, Scolum, pagum eſſe Paraſopiæ regionis ſub Cithærone; ſive, juxta alios, in Platæenſium territorio, locum aſperum, & habitatu difficilem. Unde adagium:

Nec tu Scolon eas, nec eò comiteris euntem.

Pentheum quoque inde deſcendentem, ferunt a Bacchis diſcerptum fuiſſe. Quin & Scolum urbem fuiſſe circa Olynthum. Scolum autem Bœotiæ videri panes eximios, atque optimos habuiſſe, qui inibi magnâ curâ conficerentur. Quocirca collocatum ibi fuiſſe perhibent ſimulacrum Megalarti, & Megalomazi Cereris, *i. e. magnos panes, magnaſque mazas habentis.* Nec diſſimiliter contigiſſe apud Meſſapios in Japygiâ, apud quos rex fuit nomine Artus, ſeu Panis: & Magnum Artum, ſeu

1. Λέγεται δὲ ἀπὸ Σχοινέως τὴν κλῆσιν ἔχειν τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης) Ac enim, auctore Stephano, non Σχοῖνος Bœotiæ, ſed Σχοινοῦς, Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Quod eò magis veriſimile, quia Apollodoro Athenienſi lib. 3. cap. 8. Atalanta filia dicitur Schœnei τῶν Ἀρκαδίας. Videntur tamen alii Schœnum etiam Bœotiæ referre ad Schœneum Atalantæ patrem. Nam Papinius lib. 7. Thebaid. *Atalantæum Schœnon* vocat, hunc ipſum, ut videtur, Schœnum Bœotiæ. *Polit.*

2. ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ Ἀνθηδόνα) Strabo. κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνος. Polit.

3. Ῥεῖ δὲ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς καλούμενος) Τὸ καλούμενος additamentum eſt Euſtathii. Sic enim Strabo: ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς. Ubi pro Σχοινοῦς legendum ſuſpicor Σχοινοῦς. Videtur enim in gignendi caſu dici Σχοινοῦντος, ſeu Σχοινοῦντος Jonicè, tamquam a Σχοινοῦς· non Σχοινοῦντος, a Σχοινοῦς. Nicander in Theriac.

Ἤτοι Σχοινῆος τε ῥόος, Κνώποιό τε βένθος.

ad quem locum antiquus Scholiaſta: Σχοινοῦς δὲ, καὶ Κνώπος, ἀμφω ποταμοὶ Βοιωτίας εἰσί. Sic Σχοινοῦς Stephano hic ipſe, ut exiſtimo, fluvius Bœotiæ. Καὶ Σχοινοῦς ποταμός, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Quamquam paullò poſt apud eumdem Stephanum ὁ παραρρέων τὴν Σχοῖνον ποταμός, vocetur Σχοινοῦς, ἤτοι παρὰ τὰς χοίνικας, ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα. Sed vitio, & depravatione ſcripturæ pro Σχοινοῦς. quod quum librarii mutaſſent in Σχοινοῦς, fecerunt inde etiam χοίνικας pro χοίνους, unde forſan fluvio inditu eſſet appellatio. Ab eadem ſcripturæ depravatione civis quoque dicitur Σχοινοῦς pro Σχοινεύς. Atque hujus quidem nominis Gentilia ſequitur ſtatim in Stephano hæc ratio: Ὁ δὲ ποταμός, καὶ ὁ οἰκιστής, Σχοινοῦς, ὡς Ταρσοῦ Ταρσεύς. Ubi quis non videat, legendum eſſe Σχοινεύς; Sicuti enim Ταρσοῦ eſt Ταρσεύς· ita Σχοίνου Σχοινεύς. Præterquamquod ſcriptum perperam puto illud οἰκιστής pro οἰκητής. Hæc enim ſatis probabilis intelligitur ratio, cur ejus loci civis vocetur Σχοινεύς, quia non ſolùm fluvius, verùm etiam ὁ οἰκητὴς dicitur Σχοινοῦς, ut Ταρσοῦ Ταρσεύς. Illa verò altera ex nomine conditoris, cui videri umquam poſſit idonea ratio, cur unum, & idem quoque ſit nomen gentile? Ceterùm Σχοινοῦς nomen eſt fluvii, civis, conditoris urbis. Stephanus v. Ἀγάθη. Σχοινοῦς γὰρ καὶ πόλιν, καὶ ποταμόν, καὶ ἐθνικόν. Politus.

4. Σκῶλος δὲ ἀρσενικῶς, κώμης ὄνομα) Stephanus: Σκῶλος, πόλις Βοιωτίας. ἀρσενικῶς δὲ, κώμη τις. ὁ πολίτης, Σκώλιος, καὶ Σκωλιεύς. Polit.

5. Τὸ δὲ σκῶλον τὸ οὐδέτερον) ut Judic. c. 11. n. 35. ex interpretatione Symmachi: εἰς σκῶλον ἐγένου ἐν ὀφθαλμοῖς μου. Deuteron. c. 7. 16. ex verſione ſeptuaginta Interpretum: καὶ οὐ μὴ λατρεύσεις τοῖς θεοῖς αὐτῶν· ὅτι σκῶλον τοῦτο ἐστί σοι. Eſaiæ c. 57. 14. καὶ ἄρατε σκῶλα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ λαοῦ μου. Sed tamen etiam hoc ſenſu reperitur ὁ σκῶλος ἀρσενικῶς. Homerus lib. ν Il.

Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πεπηγώς.

Heſychius: Σκῶλος, ῥάβδος, σκόλοψ. ἢ σκώληξ. οἱ δὲ ὁ σκόλοψ, ἢ ῥάβδος, ἢ ὑποξυσμένος πάσσαλος. ὥστε σκῶλος πεπηγώς. ἢ ἀκάνθης εἶδος. Suidas: Σκῶλος, εἶδος ἀκάνθης, ἢ σκάνδαλον. Polit.

6. ὁ Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας) Ex Strabone lib. 9. c. 408. *Polit.*

7. ἤ, κατά τινας, ἐν τῇ τῶν Πλαταιέων) Strabo: ἔνιοι δ' ἐν τῇ Πλαταιικῇ φασὶ τόν τε Σκῶλον, καὶ τὴν Ἐτεωνόν, καὶ τὰς Ἐρυθράς. Polit.

8. μὴτ' αὐτὸς εἶναι) Scripſit fortaſſis Euſtathius ἴμεν pro ἴμεν, ſeu ἰέναι. Nam verſus ita ſeſe habet:

Εἰς Σκῶλον μὴτ' αὐτὸς ἴμεν, μὴτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι. Polit.

Verſus, qui in proverbium abiit. *Salvinus.*

9. ἄγαλμα) Athenæus ex Polemone ſcribit πλησιαστικῶς, ἀγάλματα. Quare ſuſpicabar, ἀγάλματα illic fuiſſe Cereris, & Proſerpinæ. Nam Cereri, & Proſerpinæ poſita erant Scoli ſimulacra. Pauſanias in Bœoticis c. 4. ἐστιν ἐρείπια Σκώλου. Δήμητρος δὲ, καὶ Κόρης ἐν τοῖς ἐρειπίοις οὐ ἐξειργασμένος ὁ ναός, ἡμίσεα δέ καὶ ταῖς θεαῖς ἐστὶ τὰ ἀγάλματα. Politus.

10. Τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐν τῇ κατὰ Μεσαπίους Ἰαπυγίᾳ) Μεσαπίων ἄρτος, idest, φαγάς, celebratur a Suidâ: proinde quaſi Meſſapii panes bonitate, aut magnitudine, præcellerent, aut potiùs, quod ego exiſtimo, in proverbium abierit Magnus ille Panis Meſſapiorum, quem videlicet Meſſapii, inſtituto fortaſſe in honorem regis ſui Arti Megalartiis, per eos feſtos dies ſolemni pompâ videntur inferre conſueviſſe. Ceterùm Μεσαπίους ſcribit his Euſtathius cum ſimplici σ, ut & Μεσαπίων Suidas. Idem tamen Suidas alibi Μεσσαπίων, geminato σ. Atque ita aliis communiter Μεσσαπία dicitur, & Gentile nomen Μεσσάπιος. Regis Meſſapiorum Artæ meminit Thucydides l. 7. *Politus.*

11. παρ' οἷς καὶ βασιλεὺς ἦν, Ἄρτος καλούμενος) Quid regi iſti Ἄρτῳ cum ἄρτῳ Cereali? Penè ego dixerim cum Athenæo: Οὐ τοῦτο οὖν τὸν Ἄρτον ὁ νῦν σπεύδων λέγω, ἀλλὰ τὸν ὑφ' ἡμῖν ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλούμενος Δήμητρος, καὶ Σιμαλίδος. Polit.

12. καὶ Ἄρτου δὲ τινος μεγάλου ἐπιλεγομένου) Videtur quidem Euſtathius ſignificare, ſolitos Meſſapios in Feſto illo ſuo Megalartiorum magnum panem, quem inferebant, ἄρτον μέγαν ἐπιλέγειν, in honorem fortaſſe, ut dixi, regis Arti, ad cujus nomen ea acclamatione alluderent. Sed Athenæus ex Semi Deliade videtur alia reſpicere Megalartia Deliorum, ubi ex Semo meminit panis Ἀχαΐνης, eumque ſcribit grandiorem fuiſſe, & ταῖς Θεσμοφορίοις fieri ſolitum, feſtumque illud vocatum Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων, Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον. Quam acclamationem haud dubiè corruptam, profitetur Caſaubonus, ſeſe doctis ſanandam relinquere. Nam medicinam Dalecampii, qui τράγημα ſolùm emendat pro τράγον, ipſa judicat priſtinam huic loco ſanitatem non afferre. Ipſe ergo Caſaubonus conjicit, Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων ἄρτον, favente nonnihil, ut ait, quod ſcribit ex hoc loco Euſtathius, ſolitum ἄρτον ἐπιλέγεσθαι. At enim Μεγαλάρτια, in quibus ſoleret ἄρτος ἐπιλέγεσθαι, videtur, ut dixi, Euſtathius longè alia intellexiſſe, non hæc videlicet Deliorum, ταῖς Θεσμοφορίοις ſacra, de quibus Semus loquebatur; ſed Μεγαλάρτια Meſſapiorum, quæ in honorem maximè Arti regis celebrare eos conſueviſſe, Euſtathius exiſtimavit. Quare in loco illo Athenæi pro τράγον mihi planè legendum videtur τράγημα. ita ut apud Delios, qui magnum illum panem Ἀχαΐνην inferrent, ii acclamarent, ac dicerent, Ἀχαΐνην, στέατος ἔμπλεων τράγημα. Eſt autem τράγημα, quidquid bellariorum ſecundis menſis apponitur: cujuſmodi certè generis fuit panis ille Ἀχαΐνας, totus oppletus adipe, talis fere, qualis apud nos *il pan' unto*. Politus.

ſeu Panem, dici acclamando, ac decantari conſueviſſe, dum Feſta in eum peragerentur Megalartia, hoc eſt, *Magni Panis*. Ac ſimul etiam Athenæus commemorat, ut panes quidam Forenſes vocarentur; itemque ut apud Syracuſanos in honore haberetur Ceres Sito, ob ſtudium, ut videtur, magnamque illic copiam frumenti. Eteonus autem, quæ poſtmodum vocata eſt Scarphe, nomen habet a neſcio quo Eteono, qui filius fuit Bœoti, pater Eleonis. Sita urbs ea dicitur in tumulo ad Aſopum amnem, qui pariter atque Iſmenus, per eam planitiem fertur, quæ eſt ante Thebas. Quo de Aſopo ſic Geographus: Cithæron haud procul Thebis deſinit: propter eum fluit Aſopus, quippe qui radices ipſius alluat. Ceterùm Gentile nomen Eteoni, eſt Eteonius. Hanc autem, πολύκνημον, *ſaltuoſam*, vocat, quippe montuoſam. Κνημοὶ enim, *i. e. ſaltus*, *ſeu colles*, ſunt partes montis humiliores, ut paullò poſt explicabitur. Quidam tamen exponunt *origano abundantem*, *ſeu feracem origani*, eo quòd Argivi κνημὸν dicant origanum.

VII. Ad hæc, ἡ Θέσπια, *Theſpia*, quæ ſita erat ad Heliconem, ſed magis Auſtrum verſus, metri cauſsâ, producit hoc loci penultimam. Nam alioquin ipſam habet brevem. Scribitur autem communiter penultima cum *i*, ut Λάμια, *Lamia*, Ἴαμνια, *Jamnia*. Verùm Herodianus in Proſœdiâ Generali largitur ei diphthongum ει. Contra is, qui Gentilia Urbium Nomina conſcripſit, rem miram notat, quî fiat, ut ſingulara per diphthongum ſcribatur. Ut hinc appareat, duplici modo efferri ſingulare τῶν Θεσπιῶν, *Theſpiarum*; plurale verò ſcribi dumtaxat cum ancipiti. Idemque auctor eſt, ſingulare hujus nominis acui in antepenultimâ (eſt enim ἡ Θέσπια, *Theſpia*, &c.) plurale verò in ultimâ. Dicuntur enim Θεσπιαί, *Theſpiæ*, ac reliqui ſimiliter caſus. Quod & ipſum fit in Πλάταια, *Platæa*, ut paullò poſt dicetur. Præterea verò, quemadmodum Athena ſingulari dicitur numero, & plurali, itemque Mycena, & Creta, & Thebe; ſic etiam vide, ne hæc iſta urbs utroque numero efferatur. Eadem enim eſt Theſpia, & Theſpiæ. Rurſus Gentilium Nominum ſcriptor, τὸ Θέσπια, & produci docet, &

Tom. II. cor-

τυ δέ τινος μεγάλυ ἐπιλεγομένυ, ἑορλὴ ἐπ' αὐτῷ ἐτελεῖτο τὰ Μεγαλάρτια. Ὡς δὲ καὶ [1] ἀγοραῖοι ἐκαλοῦντο τινὲς ἄρτοι, καὶ ὡς παρὰ Συρακυσίοις ἐτιμᾶτο [2] Δημήτηρ Σιτὼ διὰ τὴν, ὡς ἐικὸς, ἐπιμέλειαν, καὶ εὐφορίαν ἐκεῖ τοῦ σίτου, συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος. [3] Ἐτεωνὸς δὲ ἐκλήθη μὲν ὕστερον καὶ Σκάρφη, καλυμένη [4] ἀπό τινος Ἐτεωνοῦ, ὃς Βοιωτοῦ μὲν ἦν ἀπόγονος, πατὴρ δὲ Ἐλεῶνος. Κεῖται δέ, φασιν, ἐπὶ λόφου [5] περὶ τὸν Ἀσωπὸν, ῥέοντα ἐπὶ τοῦ πρὸ Θηβῶν πεδίου, καθὰ καὶ ὁ Ἰσμηνός. περὶ οὗ Ἀσωποῦ λέγει ὁ Γεωγράφος, καὶ ὅτι Κιθαιρὼν τελευτᾷ οὐκ ἄποθεν Θηβῶν. παρ' αὐτὸν δὲ ῥέει ὁ Ἀσωπὸς, κλύζων τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ. [6] Τὸ δὲ ἐθνικὸν τοῦ Ἐτεωνοῦ, Ἐτεώνιος. [7] Πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρεινήν. Κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους, ὡς μετὰ μικρὸν ῥηθήσεται. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ πολυορίγανον. κνημὸν γὰρ Ἀργεῖοι φασὶ τὴν ὀρίγανον.

ζ. Ἡ δὲ Θέσπια, ἡ πρὸς τῷ Ἑλικῶνι ἐκειτο, [8] νοτιωτέρα αὐτοῦ, ἐκτείνει ἐνλαῦθα τὴν παραλήγουσαν διὰ τὸ μέτρον. Ἄλλως γὰρ ἐν συστολῇ ἔχει αὐτήν. Γράφεται δὲ κοινῶς διὰ τοῦ ι ἡ παραλήγουσα, ὡς τὸ Λάμια, [9] Ἴαμνια. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ τὴν ει διφθόγγον χαρίζεται αὐτῇ. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, παρασημειοῦται, ὅτι θαῦμα, πῶς τὸ ἑνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται. ὡς ἐντεῦθεν διφορεῖσθαι μὲν τὰ ἑνικὰ τῶν Θεσπιῶν· [10] τὰ δὲ πληθυντικὰ, διὰ μόνου διχρόνου γράφεσθαι. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, τὰ μὲν ἑνικὰ ταύτης προπαροξύνεσθαι *Rom. p. 266.*
(ἡ Θέσπια γὰρ, καὶ τὰ ἑξῆς) [11] τὰ δὲ πληθυντικὰ ὀξύνεσθαι. Θεσπιαὶ γὰρ, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. Ταυτὸ δὲ πάσχει καὶ ἡ Πλάταια, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, [12] ὥσπερ Ἀθήνη ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς, καὶ Μυκήνη, καὶ Κρήτη, καὶ Θήβη, οὕτω καὶ ἡ πόλις αὕτη. Θέσπια γὰρ, καὶ Θεσπιαὶ ἡ αὐτή. Φησὶ δὲ ὁ τῶν Ἐθνικῶν συγγραφεὺς, καὶ ὅτι [13] τὸ Θέσπια καὶ ἐκτείνεται,

1. ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντο τινὲς ἄρτοι) lege, ἀγοραῖοι, qui panes in pretio erant apud Athenienſes. *Politus*.

2. Δημήτηρ Σιτώ) Hoc cognomine culta Ceres a Syracuſanis, ut ex Polemone ἐν τῷ περὶ τ Μορύχου refert Athenæus l. 3. c. 15. *Politus*. Quaſi Ceres frumentaria. *Salvinus*.

3. Ἐτεωνὸς δὲ ἐκλήθη μὲν ὕστερον καὶ Σκάρφη) Ex Strabone, & Stephano. Heſychio eſt Ἐτεών. Politus.

4. ἀπό τινος Ἐτεωνοῦ) Stephanus, ἀπὸ Ἐτεωνέως. Polit.

5. περὶ τὸν Ἀσωπὸν) Fallitur Stephanus, qui Eteonum adſcribit Eubœæ. Eſt enim urbs Paraſopiæ in Bœotiâ. *Polit.*

6. Τὸ δὲ ἐθνικὸν τ Ἐτεωνοῦ, Ἐτεώνιος) ut Σκωλιεύς. ex Stephano. *Polit.*

7. Πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρεινήν) Statius: *denſamque jugis Eteonon iniquis*. Polit.

8. νοτιωτέρα αὐτοῦ) ὑπερκειμένη δὲ τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ Ἑλικών. quod, Geographiæ cauſsâ, addere mihi viſum ex Strabone l. 9. p. 409. *Polit.*

9. Ἴαμνια) Sic quidem Stephano. Sed Straboni, & Ptolemæo ſcribitur Ἰάμνεια, per diphthongum ει. *Polit.*

10. τὰ δὲ πληθυντικὰ, διὰ μόνου διχρόνου γράφεσθαι) Sic Θεσπιαὶ Xenophonti, ac Diodoro Siculo, quæ Herodoto, & Pauſaniæ Θέσπεια. Atque hanc iſtam ſcribendi diverſitatem inter τὰ ἑνικὰ τῶν Θεσπιῶν, & τὰ πληθυντικὰ, videtur etiam animadvertiſſe, & obſervaſſe Suidas. Nam ἑνικῶς dicitur ei Θέσπεια, ὄνομα πόλεως. Deinde Θεσπιαί. Nihilominus tamen etiam πληθυντικὸς ſcriptum eſt cum diphthongo ει, Θεσπειῶν, & Θεσπειαὶ apud Stephanum in Ἀκαλὴν. Immo & Θεσπειαὶ ſunt Ptolemæo. *Politus*.

11. τὰ δὲ πληθυντικὰ ὀξύνεσθαι) Hanc etiam differentiam accentus inter Θέσπια, & Θεσπιαὶ obſervatam vidimus a Suidâ: & facilè cuique obvia ſunt exempla. Strabo: Θέσπειαν δὲ λέγει τὰς νῦν Θεσπιάς. Polit.

12. ὥσπερ Ἀθήνη ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς) quippe πολλῶν ὀνομάτων, τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀῤῥενικῶς, καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ἑτέρως. Quod in hanc ipſam rem notat Strabo. Sunt igitur urbium nomina, quæ ἀμφοτέρως, hoc eſt, tum ἑνικῶς, tum πληθυντικῶς, efferuntur. Hujuſcemodi ſunt hic, & alibi Euſtathio, Ἀθήνη, Μυκήνη, Θήβη, Θέσπια. Sunt & alia, quæ ἑτέρως, hoc eſt, alterutro tantùm modo, vel ἑνικῶς, vel πληθυντικῶς. Sic, ait Caſaubonus, Ἀθῆναι ſolùm πληθυντικῶς. Repugnat ergo Caſaubonus Euſtathio. Neque nunc meâ intereſt, hanc de nomine controverſiam dirimere, aut in eam curioſiùs inquirere. *Politus.*

Qui pluraliter urbes profert, κώμας intelligit, e quibus urbs collecta eſt: qui ſingulariter, collectionem ipſam vicorum. *Salvinus.*

13. τὸ Θέσπια καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ) Epitome Stephani: γράφεται καὶ διὰ τ ι, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. Politus.

Ita Πάχυνος promontorium Siciliæ tum productâ, tum correptâ ſecundâ ſyllabâ, legitur apud Periegetem. *Salvinus.*

Digitized by Google

καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. σοφὴ δὲ τὴν ποίησιν ἡ Κόριννα. καὶ ὅτι κτίσμα ἐστὶν ἡ Θέσπια Θεσπιάδου,[1] κατὰ δέ τινας, Θεσπίου, υἱοῦ Τεύθραντος[2] τοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἱστορεῖται δὲ, Θεσπιέα εἶναι τὸν Νάρκισσον, ὃς ἦν μὲν υἱὸς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ, καὶ Λειριοέσσης νύμφης. κάλλος δὲ ἔχων ἀμύθητον,[3] ἐπικύψας πηγῇ τινι, καὶ τῆς ἑαυτοῦ σκιᾶς ἐρασθεὶς, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐκεῖ, καὶ ἐναπεπνίγη τῷ ἐνόπτρῳ ὕδατι. καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν ὁμώνυμον τῷ νεανίᾳ. Ἐν δὲ τοῖς Ἐθνικοῖς φέρεται καὶ[4] Θεσσαλικὴ Θέσπια,[5] καὶ Σαρδῴα· ἐν δὲ τῇ κατὰ Βοιωτοὺς, ἐπίγραμμα Φιλιάδου τοῦ Μεγαρέως τοιοῦτον ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ὑπὸ Περσῶν·

Ἄνδρας τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

Ἱστορεῖται δὲ καὶ ὁ Πραξιτέλους Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος,[6] ἀνέθηκε δὲ ἡ ἑταίρα Γλυκέρα, ἐκεῖθεν οὖσα, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου.[7] Πολλοὶ δὲ ἀνέβαινον ὀψόμενοι τὸν Ἔρωτα. Ἐκεῖ δέ, φασι, καὶ ἡ Ἄσκρη[8] δεξιᾷ Ἑλικῶνος ἐφ' ὑψηλοῦ, καὶ τραχέος τόπου, ἀπέχουσα Θεσπιῶν, ὅσον τεσσαράκοντα στάδια. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Θεσπιῶν.[9] Γραῖα δέ ἐστι, κατά τινας, ἡ καὶ Τάναγρα·[10] ὧν οἱ πολῖται Γραῖος, καὶ

corripi apud Corinnam, inſignem illam, ac doctam Poëtriam; ipſamque Theſpiam conditam eſſe a Theſpiade, ſive, ut alii vocant, Theſpio, filio Teuthrantis, ejus, qui filius fuit Pandionis. Theſpienſem genere fuiſſe Narciſſum memorant, Cephiſſo amne, & Lirioëſsâ nymphâ natum, inſigni ſupra modum formâ, qui quum oculos in fontem quemdam demiſiſſet, ſuæque imaginis amore ipſe captus eſſet, ſeſe eò dejecit, ſuoque illo ſpeculo, nimirum aquis, eſt ſubmerſus: indeque ex humo florem adoleſcentuli illius cognominem enatum. Ceterùm a Gentilium Nominum Auctore Theſpia etiam affertur Theſſalica, & Sardoa: de Theſpiâ verò Bœoticâ, Philiadis Megarenſis Epigramma hujuſcemodi in eos, qui interfecti ſunt a Perſis:

Qui ſub verticibus degebant quondam Heliconis,
Fortibus exultat Theſpias ampla viris.

Fuiſſe inſuper Theſpiis perhibetur Praxitelis Cupido, quem a Praxitele ſculptum Glycera meretrix, patriâ Theſpienſis, dedicavit, quum eum ipſum dono ab artifice accepiſſet. Plerique illuc, Cupidinis ſpectandi gratiâ, proficiſcebantur. Ibi quoque ad dextram Heliconis ſitam eſſe tradunt Aſcram ſublimi & aſpero loco, quadraginta circiter a Theſpiâ ſtadiis. Atque hæc quidem de Theſpiis. Græa porrò, juxta nonnullos, eadem eſt, ac Tanagra: cujus urbis cives, Græus, & Ta-

1. *κατὰ δέ τινας, Θεσπίου*) Verba hæc intruſa videntur, nec ſatis apposite, ab Euſtathio in textum Stephani. Sic enim Stephani Epitome: *Θεσπιάδου κτίσμα, τοῦ Τεύθραντος τοῦ Πανδίονος*. Verùm alii non ad Theſpiadem, Teuthrantis filium, urbem referunt Theſpiam; ſed ad Theſpium, filium Erechthei. Pauſanias in Bœoticis c. 26. *οἱ δὲ Θεσπιεῖς φασιν ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι. γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθέως αὐτόν.* Quamquam alii, teſte ibidem Pauſaniâ, eamdem urbem appellatam velint a Theſpiâ, Aſopi filiâ. Theſpius, de quo diximus, filius Erechthei, vocatur Θέσπιος a Diodoro libro 4. Bibliothecæ p. 163. *Politus*.

2. *τοῦ τοῦ Πανδίονος*) Dele alterum τοῦ, quod nec videtur agnoviſſe Angelus Politianus. *Polit.*

3. *ἐπικύψας πηγῇ τινι*) Fontem hunc refert Pauſanias in Theſpienſium finibus poſitum, & Narciſſi appellatum. *Polit.*

4. *Θεσσαλικὴ Θέσπια*) Theſſalicæ Theſpiæ meminit Val. Flaccus Argonaut. l. 1. *Theſpia* ſunt Plinio l. 4. c. 9. inter alia oppida Magneſiæ. *Polit.*

5. *καὶ Σαρδῴα*) Urbs Sardiniæ Theſpia ſic appellata eſt *ἀπὸ τῶν Θεσπιαδῶν*, qui, Jolao duce, eò in coloniam ſunt profecti. *Polit.*

6. *ἀνέθηκε δὲ ἡ ἑταίρα Γλυκέρα*) Auctor Strabo l. 9. p. 410. Alii tamen Theſpienſem hanc meretricem, cujus amator fuit Praxiteles, dicunt Phrynen, ut Pauſanias l. 9. c. 27. *Politus.* Et Athenæus lib. 13. *Salvinus.*

7. *Πολλοὶ δὲ ἀνέβαινον ὀψόμενοι τὸν Ἔρωτα*) Nec ulla alia erat cauſſa viſendarum Theſpiarum, niſi Cupido ille Praxitelis. Strabo: *πρότερον μὲν οὖν ὀψόμενοί τινες τὸν Ἔρωτα ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν Θέσπιν, ἄλλως οὐκ οὖσαν ἀξιοθέατον.* Unde forſan Dicæarchus: *αἱ δὲ Θεσπιαὶ φιλοτιμίαν μὲν ἔχουσι μόνον ἀνδριάντων, καὶ ἀνδριάντας οὐ τετιμημένας, ἄλλο δὲ οὐδέν.* Cicero Accuſat. in Verrem l. 4. De Signis n. 2. *Idem, opinor, artifex* (Praxiteles) *ejuſmodi Cupidinem fecit illum, qui eſt Theſpiis, propter quem Theſpiæ viſuntur. nam alia viſendi cauſa nulla eſt. Itaque ille L. Mummius quum Theſpiis ea, quæ ad ædem Felicitatis ſunt, ceteraque profana ex illo oppido ſigna tolleret, hunc marmoreum Cupidinem, quod erat conſecratus, non attigit.* Plinius l. 36. c. 5. *Ejuſdem eſt* (Praxitelis) *& Cupido objectus a Cicerone Verri, ille, propter quem Theſpiæ viſebantur, nunc in Octaviæ Scholis poſitus.* Quanti opus illud ſuum artifex ipſe fecerit, conſtat ex Pauſaniâ l. 1. c. 20. Verùm, quem Verri Cicero objecit, Cupido, non eſt ille, propter quem Theſpiæ viſebantur, ut hallucinatur Plinius (illum enim certè Verres non abſtulit;) ſed alter ejuſmodi Cupido ejuſdem ſtatuarii, quem C. Verres Meſſanæ impudentiſſimè abſtulit ex ſacrario C. Heii Mamertini. Theſpienſem autem illum Cupidinem tradit in Bœoticis Pauſanias primo a Caio Cæſare ſublatum, Theſpienſibus deinde a Claudio remiſſum, demum a Nerone Romam reportatum, igne ibidem conſumptum fuiſſe. In ejus Cupidinis locum alter Theſpiis ſubſtitutus, quem ad illius exemplum fecit Menodorus Athenienſis. *Politus.*

8. *δεξιᾷ Ἑλικῶνος*) Strabo, *ἐν δεξιᾷ*. Polit.

9. *Γραῖα δέ ἐστι, κατά τινας, ἡ καὶ Τάναγρα*) juxta Pauſaniam imprimis, l. 9. c. 20. *Polit.*

10. *ὧν οἱ πολῖται Γραῖος, καὶ Ταναγραῖος*) Ex Stephano. Sed corrigendum, quod legitur apud Stephanum: *Γραῖα, πόλις Ἐρετρίας*. Qui enim urbs Eretriæ Græa, quum Eretria oppidum ſit Eubœæ? Idem alibi Stephanus: *Ἐρετρία, πόλις Εὐβοίας*. Quare verba illa Stephani ſic libenter ſupplerem: *Γραῖα, πόλις Βοιωτίας ἀντικρὺ Ἐρετρίας*, vel alio ſimili modo. Nam Græa, ſi non Oropus ipſe Bœoticus fuit, ut exiſtimabat Ariſtoteles, fuit certè, juxta alios, locus Oropo vicinus. Strabo: *Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστι, τόπος Ὠρωποῦ πλησίον*. Stephanus: *Ἔστι δὲ τόπος τῆς Ὠρωπίων πόλεως, πρὸς τῇ θαλάττῃ.* Dubitare autem nos non ſinit Geographus, quin Oropus ſitus fuerit e regione Eretriæ, trajectu quadraginta ſtadiorum, ſeu, ut ſcribit Thucydides, ſexaginta. Quem ſanè poſteriorem numerum exprimit Epitome ipſa Straboniana his verbis: *Ὅτι μεθόριον Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας, πρὸς τῇ Εὐβοϊκῇ θαλάττῃ, ἐστὶν ὁ Ὠρωπός, καὶ ὁ ἱερὸς λιμήν, ὃν καλοῦσι Δελφίνιον, ἀντιπέραν Ἐρετρίας τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀπὸ σταδίων τὸ διάρμα ξ'.* Similis etiam emendatio adhibenda alteri huic loco Stephani v. *Ὠρωπός*. *Ἡ δὲ Γραῖα, τόπος τῆς Ὠρωπίας, πρὸς τῇ θαλάττῃ καὶ Ἐρετρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη.* Nam legendum, *πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀντικρὺ Ἐρετρίας, καὶ Εὐβοίας, κειμένη*. Niſi mavis, *πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀντιπέραν Ἐρετρίας τῆς ἐν Εὐβοίᾳ κειμένη*. Pro *Ἐρετρίας* depravatè ſcriptum τὸ *Ἐρυθρίας*. Strabo: *κατὰ δὲ τοῦτο* (τὸν Ὠρωπόν) *ἐστιν ἡ παλαιὰ Ἐρέτρια· δίαπλους δ' ἐπ' αὐτὴν σταδίων τετταράκοντα.* Sic & paullò ante apud eumdem Stephanum, ubi poſt recenſitam Macedoniæ urbem Oropum, aliamque ejuſdem nominis urbem Bœotiæ, ſubdit: *Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας*: corrige: *Ἔστι καὶ ἀντιπέραν Εὐβοίας.* Illa ſcilicet eadem urbs, de qua dixerat: *καὶ ἄλλη Βοιωτίας*. Nam tertia deinde ſequitur urbs Syriæ. Quamquam verborum ordo perturbatus mihi videatur, & quæ interpoſita ſunt verba: *Κέκληται ἀπὸ Ὠρωποῦ τοῦ Μακεδόνος, τοῦ Λυκάονος* ad Oropum Macedoniæ urbem pertinere. Ego planè exiſtimo, eum, qui Stephani Opus de Gentilibus Urbium Nominibus in Epitomen redegit, non verba modò aliquando interpolaſſe; verùm etiam, reſectis ſæpe, quæ explendo ſenſui neceſſaria erant, verbis, ſententias ipſas depravaſſe. hinc pleruſque errores in egregium illum Scriptorem manaſſe. Poſſis tamen etiam fortaſſis in loco illo, quem ſupra attulimus, legere: *Γραῖα, πόλις Ἐρετρικὴ*, ideſt, urbs Eretriaca, ſeu Eretrienſis ditionis. Nam videntur loca aliquot Bœoticæ illius oræ ſub imperium ditionemque Eretrienſium veniſſe: quum, Strabone teſte, Eretria inſignes etiam colonias in Macedoniam miſerit, pluresque inſulas in ditionem ſuam

Tanagræus. Verùm, juxta alios, non eadem urbs eſt, ut palam faciunt, tum ille, qui ſcribit, Tanagram urbem eſſe Bœotiæ, quam Homerus Græam vocat, quòd in propinquo ea ſit; tum ii, qui narrant, minimè profectos eſſe Tanagræos ad bellum Trojanum, ut & Euphorio:

Qui dare ſe claſſi comites renuere per altum.

Urbs hæc Græa, ſive Tanagra, dicta quoque eſt Pœ-

ϰ Ταναγραῖος. Κατὰ δέ τινας, ὐκ εἰσὶν αἱ αὐταὶ, ὡς δηλῦσιν ὅ, τε γράψας, ὅτι Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πλησίον εἶναι, ϰ οἱ ἱςοροῦντες, ὅτι Ταναγραῖοι ὐκ ἐςράτευσαν εἰς Τροίαν, ὡς ϰ Εὐφορίων·

Οἳ πλόον ἠρνήσαντο, ϰ ὅρμυς αἰγιαλεῖα.

2 Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε ϰ ἡ Τάναγρα, ϰ Ποι-

ſuam redegerit. Præterquam quòd Gephyræi, qui Tanagricum tractum, ubi Græa erat, incoluerunt, oriundos ſeſe ab Eretriâ ipſi prædicabant, ut teſtatur Herodotus. Fuerit ergo, ſi ita fortè alicui placet, Græa quoque ipſa Eretrienſis, prope quam viſebatur monumentum Eretrienſis Narciſſi. Ἐρετριὰς autem, Eretrienſis eſt θηλυκῶς, & Eretriaca, ſeu Eretriana. Etymologici Magni Auctor: Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Ἐρετριεὺς, ϰ Ἐρετριαϊκὸς. τὸ θηλυκὸν, Ἐρετριαίη, ϰ Ἐρετριάς. Adjicit Stephanus, in Γραῖα factam eſſe συναίρεσιν τ ἀρχῆς, idque ſe oſtenſurum pollicetur in Ταναγραία. Unde hoc quidem loci videtur unam eamdemque urbem exiſtimaſſe Γραῖαν, ac Ταναγραίαν. ex qua fecerint Γραῖαν per aphæreſin. Ταναγραία vocata eſt alias Τάναγρα. Sed Stephanus in Τάναγρα ſcribit, Tanagram, Bœotiæ urbem, vocari ab Homero Græam, eo quòd prope eſſet. Ubi ſanè vult eas urbes diverſas; ſed Homerum, propter earum vicinitatem, unam alterius nomine appellaſſe. Atque hinc Euſtathius Stephanum iis accenſet, qui Græam aliam faciunt a Tanagrâ. In tantâ opinionum diverſitate, ſententia mea eſt, Γραῖαν ſignificari ab Homero ipſam Tanagram, urbem Bœotiæ mediterraneam, quæ toti tractui Tanagræo, ſeu Tanagrico, nomen fecerit, uſque ad maritimam oram, oppoſitam Eubœæ. In eo tractu plura erant oppida, ſeu pagi Tanagræorum, ut Eleon, Mycaleſſus, Harma Bœoticum, Pheræ, Aulis, Delium. Tanagræa denique regio uſque ad Oropum, ipſamque Atticam porrigebatur. Phylen enim, populum Atticæ, dicit Strabo ὅμορον τῇ Ταναγρᾳ. Melius τῇ Ταναγρικῇ. Stephanus: Ταναγραῖοι δ' αὐτὸς δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. Tota ergo iſta regio, Tanagræa, & Tanagrica: populi, Tanagræi, qui & Gephyræi. Sed præter regionem, urbs ipſa Tanagra, appellata antiquitus videtur Ταναγραία, ut eam etiam vocavit Callimachus, tamquam a Tanagrâ, quæ uxor fuit Pœmandri. Non enim de regione, ſed de urbe Γραῖα, affirmat Stephanus, eam ſic vocatam per aphæreſin τ ἀρχῆς, tamquam ex Ταναγραία. Ergo ſine aphæreſi, urbs illa dicta eſt Ταναγραία. Stephanus in Τάναγρα· Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν· ὡς δὲ ἐςι ϰ Καλλίμαχος. Scribit quidem Pauſanias, Pœmandri uxorem Tanagram, unde Tanagræ urbi nomen impoſitum, eò ætatis perveniſſe, ut, mutato nomine, appellata fuerit a vicinis Γραῖα· indeque urbem vocari cœpiſſe Γραῖαν, donec priſtinum nomen recepit. Sed ratio hæc mutati nominis mihi planè videtur anilibus fabellis quàm ſimillima. Multò veriſimilius, quod ego ex Stephano adſtruo, urbem illam, quæ de Tanagræ nomine Ταναγραία, ſeu Tanagræa, primùm vocaretur, deinde per aphæreſin, ex vulgari quodam loquendi more, dictam Γραῖαν. Sic etiam per aphæreſin ipſa regio Γραϊκὴ, ſeu Γραϊκὴ, pro Ταναγραϊκή. Tanagræam illam regionem appellatam vulgò eſſe Γραΐαν, ſeu Γραϊκὴν, colligere mihi videor ex corrupto hoc loco Thucydidis lib. 2. n. 23. παριόντες δὲ Ὠρωπὸν (οἱ Πελοποννήσιοι) τ γῆν τ Πειραϊκὴν καλυμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἐδῄωσαν. Eumdem Thucydidis locum Stephanus ſic repræſentat: παριόντες Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλυμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωσαν. Ex quo apparet, malè apud Thucydidem legi τ Πειραϊκὴν, fruſtraque eſſe, quidquid ad lectionis hujus defenſionem excogitat Palmerius. Sed pro Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλυμένην, Salmaſius, & Holſtenius ad Stephanum legebant Ὠρωπὸν τὴν Γραῖαν καλυμένην, perinde quaſi Thucydides dicat, Oropum, Græam vocatam. quod quidem opinabatur Ariſtoteles. Atqui non de urbe ipſâ Oropo id aſſerit Thucydides, ſcilicet vocatam eam eſſe aliquando Græam; ſed de proximâ urbi illi regione, quam regionem Peloponneſii ſunt depopulati. Itaque Johannes Hartungus legebat, τὴν γῆν Γραῖαν. Atqui Γραῖαν non regionem dicit Strabo, nec qui Strabonem auctorem ſequuntur; ſed locum Oropo vicinum. Quare Paullus Leopardus contra Hartungum Γραϊκὴν γῆν defendit. Sic Γραϊκὴν legit Caſaubonus: & mihi etiam aliquando placebat, neque nunc diſplicet, ita legere, præſertim quum ita legiſſe videam Stephanum. Mihi enim perinde eſt, utro modo de regione illâ legas, τὴν Γραῖαν· an verò τὴν Γραϊκήν. Utrobique enim aphæreſin agnoſco; ut, quemadmodum ex Ταναγραία dicta regio illa eſt Γραία, ita ex Γραία, dicta ſit Γραϊκή· ſimiliter atque extra aphæreſin eadem regio Ταναγραία dicitur, & Ταναγρική. Thucydides ergo τὴν γῆν τ Γραϊκὴν, ſeu Γραῖαν, Tanagræam ipſam regionem, ſeu Tanagricam vocaverit. Non totam tamen Tanagræam dicit Peloponneſios depopulatos; ſed quam Oropii colebant Ἀθηναίων ὑπήκοοι. Quæ igitur a Peloponneſiis vaſtata, pars illa erat Tanagræ. quæ quidem pars, quamvis ſub Athenienſium ditionem una cum Oropo cecidiſſet, videtur tamen antiquam Tanagræi agri, ſeu Græi, appellationem retinuiſſe. Situs enim erat Oropus in confinio Tanagræorum, & Atticæ, diſtabatque ab urbe Tanagrâ, ut ſcribit Dicæarchus, ad ſtadia centum, & triginta. Alii apud Dicæarchum legunt ſtadia tantùm triginta. Hinc, quia illa regio Γραία vulgò per aphæreſin vocabatur, factum exiſtimo, ut Ariſtoteles Oropum intelligeret, quam Γραῖαν Homerus appellat. Γραῖα etiam, quem locum Oropo vicinum ponit Strabo, & ad mare memorat Stephanus, non aliunde videtur id nominis habere, quàm a regione, in qua locus ille Oropius ſitus erat, Γραία i. e. Ταναγραία. Nam totus ille tractus erat olim, ut dixi, Tanagræorum. Quare non errat Plinius, ut credit Claudius Salmaſius, nec Tanagram enumerat pro Oropo, ubi in recenſendis aliquot maritimis Bœotiæ oppidis infra Thebas, ſic ait: *Tanagra liber populus; & in ipſis faucibus Euripi, quem facit objecta inſula Eubœa, Aulis capaci nobilis portu.* Etſi enim, ut Salmaſio occurramus, ſita eſt Tanagra ἐν τῇ μεσογαίᾳ· tamen non longiùs abeſt a mari, & agrum ſuum porrectum per oram habet. Unde & maritima illa regio, Tanagræa. Thucydides lib. 4. Δήλιον καταλαβὼν, τὸ ἐν τῇ Ταναγραίᾳ πρὸς Εὔβοιαν τετραμμένον Ἀπόλλωνος ἱερόν. Pauſanias in Bœoticis: Ἔςι δὲ τ Ταναγραίας ἐπὶ θαλάσσῃ καλύμενον Δήλιον. Quare ipſa quoque Aulis, κώμη Ταναγραίων Straboni. & Tanagræi Aulidis agrum colebant: quo de agro Pauſanias: Νέμονται δὲ Ταναγραῖοι ταύτην τε τὴν χώραν, ϰ ὅσοι περὶ Μυκαλησσόν εἰσι, ϰ Ἅρμα. quæ item duo loca erant, ut diximus, Tanagrica. Objicit Salmaſius, Plinium Tanagram & Aulida in orâ poſuiſſe, ubi Oropum pro Tanagrâ debuit. Atqui non Atticæ Plinius ibi oppida recenſet, ſed Bœotiæ. Oropum autem, quamvis in Bœotiæ confinio, non Bœotiæ tamen aſſignarat, ſed Atticæ: ſicuti etiam Atticæ adjudicant Ptolemæus, & Livius. Non debuit igitur Plinius in orâ maritimâ Bœotiæ ſimul cum Bœoticâ Aulida ponere Atticum Oropum. At graviùs ad Plinium errat Johannes Harduinus, cui Tanagra eadem eſt, ac quod dicitur Straboni *ab Aulide ſtadiis triginta diſſitum* Ταναγραίων πολίχνιον. Nam πολίχνιον illud Ταναγραίων, quod Strabo medio ferè itinere ponit inter Oropum, & Aulidem, & diſtare ſcribit Aulide ad ſtadia triginta, non Tanagra eſt, ſed Delium. Strabo: Εἶτα Δήλιον τὸ ἱερὸν τ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον, Ταναγραίων πολίχνιον, Αὐλίδος διέχον ςαδίυς τριάκοντα. Inde Tanagra ipſa abeſt quinque paſſuum millia. Livius lib. 35. *Templum eſt Apollinis Delium, imminens mari: quinque millia paſſuum a Tanagrâ abeſt. minùs quatuor millium inde in proxima Eubœæ eſt trajectus.* Non ſatis in hoc ipſo oppidulo accuratus Ptolemæus. quippe qui illud mediterraneis Bœotiæ urbibus accenſeat. Sita erat Tanagra in loco edito, & ſublimi. Dicæarchus: ἡ δὲ πόλις, τραχεῖα μὲν, ϰ μετέωρος. Hinc rectè, & accommodatè ad ſitum urbis Statius Thebaid. l. 7.

Mille ſagittiferos gelido de colle Tanagra.

Paullò poſt in Catalogo illo ſuo Statius Aulidis, & Grææ meminit. *Aulida qui, Græamque ferunt.* Nempe quia Græam aliam fortaſſe a Tanagrâ exiſtimabat. At nos jam oſtendimus, Græam per aphæreſin dictam pro Tanagræâ, Tanagræam autem tum urbem, tum regionem appellatam. *Paletus.*

1. ὃ τε γράψας) Stephanus v. Τάναγρα. Polit.

2. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα, εἴτε ϰ ἡ Τάναγρα, ϰ Ποιμανδρία) Una hîc, eademque urbs, Græa, & Tanagra, quæ dicta quoque eſt Pœmandria. Stephanus in Τάναγρα. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ποιμανδρία. videlicet a conditore urbis ipſius Pœmandro, ut refert in Bœoticis Pauſanias. Unde enim Tanagra, & Græa, ſeu Tanagræa, ſit appellata, jam eſt a nobis explicatum. Eadem etiam Gephyra. Etymologici Magni Auctor: Γέφυρα, πόλις Βοιωτίας, ἡ ϰ Τάναγρα, ϰ Γραῖα, ϰ Ποιμανδρία καλυμένη. Hinc Straboni Γεφυραῖοι οἱ Ταναγραῖοι. Pœmandriam autem dictam volunt Tanagram a Lycophrone in hoc verſu:

Ἣν ἐς βυθῶνα λαμπάσας Ποιμανδρίας.

Scholiaſta Lycophronis: Ποιμανδρία, πόλις Βοιωτίας, ἡ ϰ Τάναγρα καλυμένη, ἔνθα ἀρχαῖοι βίαι. Verùm Joſephus Scaliger, & Gulielmus Canterus ποιμανδρίαν ibi intelligunt σφαγὴν. quod probat Johannes Potterus non ſolùm ex modo ipſo loquendi; ſed etiam quia Iphigenia, de qua loqui videtur Lycophron, non Tanagræ mactata eſt, ſed in Aulide. Addi poteſt hæc alia ratio, quòd epithetum illud βυθῶνα non ſatis aptè quadrare videatur in Tanagram, urbem ſanè μετέωρον. Sed hæc tamen minimè omnium obſtant, quominùs Ποιμανδρίαν accipiamus potius ex ſenſu veterum Græcorum. De modo loquendi Lycophronis non eſt, cur nunc diſputem, aut meliùs judicare poſſe Potterum, aut Canterum credam, quàm Græcos illius magiſtros, Stephanum, Tzetzem, Euſtathium. Sciunt omnes, quam inſolens, audax, atque, ut uno omnia verbo complectar, obſcurum loquendi genus æmulator ille ſphingis in Alexandrâ ſuâ affectaverit. Ad ſenſum autem quod attinet, duæ ſunt interpretationes Tze-

tzis

Digitized by Google

Ποιμανδρία, ὡς κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. Ἀριστοτέλης δέ, φασι, Γραῖαν λέγει τὴν νῦν Ὠρωπόν. Τὸ δὲ τῆς κλήσεως αἴτιον [1] ἀπὸ Γραίας τῆς Μελεδῶνος. Στράβων δέ φησιν, ὅτι Γραῖα τόπος πλησίον Ὠρωποῦ, [2] ἔνθα ἱερὸν Ἀμφιαράου, καὶ μνῆμα [3] Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως, [4] ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ, ἐπεὶ σιγῶσιν οἱ παριόντες ἐκεῖ. Τὴν δὲ αἰτίαν οὐ λέγει. Τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν φασὶ τῇ Τανάγρᾳ τὴν Γραῖαν. [5] Καλοῦνται δέ, φησι, καὶ Γεφυραῖοι [6] οἱ Τανάγριοι. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι [7] τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι, ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τανα-

Pœmandria, ut habetur apud Lycophronem. Ariſtoteles verò, ut perhibent, Græam vocat, quæ nunc Oropus. Hujus cauſſa appellationis a Græâ Meledonis filiâ. Contra affirmat Strabo, Græam locum eſſe Oropo vicinum, ubi Amphiarai fanum, & Narciſſi Eretrienſis monimentum, quod vocant Sigeli, a ſilentio, eo quòd, qui illac prætereunt, tacent. cujus quidem rei cauſſam non affert. Scribit tamen, nonnullis eamdem Græam cenſeri, atque Tanagram. Quin & Tanagræos ipſos vocari Gephyræos. Adjicit denique, Thebis Argos proficiſcenti ad ſiniſtram eſſe Tana-

tzis. Secundùm alteram, verba illa Lycophronis non ad Iphigeniam referuntur; ſed ad Polyxenam, quam Neoptolemus, Achillis filius, ad patris tumulum mactavit: ita ut, ſicuti ſuperiora illa verba:

Σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους
Ἄξει θυηλὰς στυγνὸς Ἰφιδος λέων,
Μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μεμνημένος·

ſic etiam hæc ſequentia, ad Polyxenam converſa intelligantur:

Ἣν ἐς βαθεῖαν λαιμίσας Ποιμανδρίαν
Στεφηφόρον βοῦν δεινὸς ἀρταμος δράκων,
Ῥαίσει ξιφάζων φασγάνῳ Κανδάονος,
Λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὄρχιον χέσας.

& ſenſus hic ſit: *ἥν τινα σὲ ἐς βαθεῖαν, λέγει τὸ τάφρον, ὡς Ποιμανδρίαν, καὶ Βοιωτίαν στεφηφόρον βοῦν, ῥαίσει καὶ φθερεῖ, ἐν τῷ τριπάτρῳ, καὶ ξιφοποιῷ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος καὶ τοῦ Ἄρεος, ἤν ἀπόμεν, ὁ Ἰφιδος λέων, ὁ δεινὸς ἀρταμος δράκων.* quo ſanè ſenſu, *Ποιμανδρία* bos dicitur Tanagrica, & tota illa per ſe corruit difficultas de Aulide. Sed, ut primâ ſtemus interpretatione Tzetzis, quam veriorem cenſeo, & concedamus, poſteriora Lycophronis verba ad Iphigeniam ſpectare; hoc modo *Ποιμανδρία* non urbs Tanagra eſt, ſed Aulis, quæ dicta eſt *Ποιμανδρία*, ut bos paullò ante dicebatur *Ποιμανδρία*, hoc eſt, *Ταναγραία*, ſeu *Ταναγρική*. Eſt enim verè Aulis Tanagræa, & pagus Tanagræorum, ut ſcribit Geographus. Pœmandriam hanc, ſeu Tanagricam Aulidem Poëta ille tenebricoſus vocat *βαθεῖαν*, hoc eſt, profundam, fortaſſe a portu illo profundo, quem ſupra deſcripſimus ex Strabone. Portum enim proximum Aulidi, profundum vocabant. Strabo: *Εἶτα λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα.* Ibi ergo dicit Lycophro vittatam illam bovem, Iphigeniam, devoratum iri a ſævo dracone, videlicet immolandam eſſe a Diomede, vel ab altero quoquam ex ſacerdotibus, enſe, qui olim fuerat Orionis. Scholiaſta: *ἥν τινα Ἰφιδα, καὶ Ἰφιγένειαν, τὴν στεφηφόρον βοῦν, ῥαίσει, καὶ φθερεῖ ἐν τῷ τριπάτρῳ φασγάνῳ τοῦ Κανδάονος, καὶ Ὠρίωνος, ὁ δεινὸς δράκων, ἤτοι ὁ Διομήδης, ἤ τις ἱερεὺς, τοῖς λύκοις καὶ τοῖς Ἕλλησι χέσας, καὶ καταβαλὼν, καὶ θύσας τὸ πρωτόσφακτον ὄρχιον.* Itaque Ποιμανδρία & nomen eſt urbis, & nomen eſt Gentile *θηλυκόν*. Sed inconſideratè Stephanus *Ποιμανδρίαν* apud Lycophronem pro urbe Tanagrâ accipit: & a Stephano abductus eſt in errorem Euſtathius. Dicitur etiam *Ποιμανδρίς*, ut *Ταναγρίς* pro *Ταναγραία*, & *Ταναγρική*. Sic regio ipſa Tanagrica, *Ποιμανδρίς*. Strabo: *ἡ Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Ταναγρικῇ.* Politus.

1. *ἀπὸ Γραίας τῆς Μελεδῶνος*) Æoli filiam facit Pauſanias in Bœoticis cap. 20. quæ a longævâ ætate dicta ſit *Γραία*, quum proprio nomine appellaretur Tanagra, uxor Pœmandri. *Polit.*

2. *ἔνθα ἱερὸν Ἀμφιαράου*) Fuit igitur in loco Græâ fanum Amphiarai. Verba Strabonis hæc ſunt: *Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ, τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου.* Jam dixi, locum illum Oropo vicinum appellatum videri Græam pro Tanagrâ, eo quòd ad regionem olim Tanagræam pertinuerit, priſtinumque nomen, etiam poſtquam Oropus in Athenienſium poteſtatem tranſiit, conſervaverit. Fuerit ergo fanum Amphiarai in agro olim Tanagræorum, adeoque intra antiquos fines Bœotiæ. Alibi ſcribit Geographus fanum illud *μεθιδρῦσθαι ἐκ Κνωπίας τῆς Θηβαϊκῆς*. Finitimus agro ibi Oropiorum, Bœotico olim, ſeu Tanagræo, erat Rhamnus, pagus, ſeu populus, Atticæ. Strabo: *εἶτα Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων. ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειον ἐστὶ τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον.* Hinc, ut fieri ſolet, confuſis facilè finibus, Amphiarai fanum Rhamnunti alii attribuerunt. Pomponius Mela: *Rhamnus parva, illuſtris tamen, quòd in eâ fanum eſt Amphiarai.* Solinus: *Rhamne quoque, in qua Amphiarai fanum.* Fallitur Iſaacus Voſſius, cum ad Melam ait, longè inde ſatis Rhamnuntem abfuiſſe. Sed corruptum eſt apud Strabonem *τὸ Ψαφίς*. Caſaubonus Pſaphin hanc non reperit; non ideo tamen quidquam cenſet mutandum. Ortelius, Salmaſius, & Pineda legunt *Ψωφίς*. Eſt enim Stephano *Ψωφὶς* urbs Achajæ. Sed eam urbem Stephani vix credo poſſe habere hìc locum in agro Oropiorum: præſertim quum paullò poſt Strabo ad locum Græam, & non ad urbem Pſophin, collocet fanum Amphiarai. Corrigendum ſuſpicor: *Δαφνὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων.* Vocatam puto *Δαφνίδα* locum, unde ſtatim a Rhamnunte Tanagræa, ſeu Græa Oropiorum regio incipiebat, *παρὰ τὸ ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν*, pariter atque aliis locis hac eadem de cauſsâ impoſitum eſt nomen *Δάφνη*. Nam videtur locus ille tractûs Tanagræi intra fines Oropios magnam ſuccreſcentium laurorum copiam habuiſſe. Dicæarchus: *Ἐντεῦθεν* (i. e. ab urbe Athenarum) *εἰς Ὠρωπὸν διὰ Δαφνιδὸν, καὶ τοῦ Ἀμφιαράου Διὸς ἱεροῦ ὁδὸν ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας πρόσαντα.* Pro *διὰ Δαφνιδὸν*, legendum puto, *διὰ Δαφνίδος*. Diſtabat Amphiarai fanum Oropo duodecim ſtadia. Pauſanias in Atticis: *ἀπέχει δὲ δώδεκα τῆς πόλεως σταδίους μάλιστα ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου.* Atque hæc ſatis de fano Amphiarai. *Politus.*

3. *Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως*) Narciſſum hunc Pauſanias facit Theſpienſem. *Polit.*

4. *ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ*) Scribe cum Græcis Magiſtris *Σιγηλόν*, ut hac accentus diverſitate *Σίγηλος* Narciſſus diſtinguatur a communi voce *σιγηλός*. Polit.

5. *Καλοῦνται δέ, φησι, καὶ Γεφυραῖοι*) Cauſſam hujus appellationis habes ex Etymologo, *ὅτι ἐν πεδίῳ κώμῃ κατῴκησαν, καὶ ἐν τῇ πέραν γῇ τοῦ Ἀσωποῦ, διὰ τοῦ χειμῶνος ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίαις, γεφύραις ἐχρῶντο.* Polit.

6. *οἱ Τανάγριοι*) lege, *Ταναγραῖοι*, ut eſt apud Strabonem. Gentile enim nomen, auctore Stephano, *Ταναγραῖος*, & *Ταναγρίς*. Polit.

7. *τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι, ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα*) Strabo: *Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα· ἐν δεξιᾷ κεῖται, καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστί.* Facilè aſſentior doctis viris, locum hunc Strabonis eſſe corruptum. Sed neſcio, an fecerint ei adhuc medicinam. Erraſſe autem hìc Strabonem, & Hyriam Aulidi propinquam cum Hyſiis in Paraſopiâ ſub Cithærone ſitis confudiſſe, non mihi ſanè perſuadet Holſtenius. Somniabam ego aliquando: *Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἀνθηδόνα ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα· ἐν δεξιᾷ κεῖται ἡ Ὑρία. καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστί.* Et quidem *τὸ ἐν δεξιᾷ κεῖται ἡ Ὑρία* reſtitutum eſt ſecundùm veterem interpretem a Guilielmo Xylandro, & Iſaaco Caſaubono. Sic enim vetus interpres, ſeu Guarinus Veronenſis, ſeu Gregorius Tiſernas: *Ceterùm Tanagra Argos e Thebis deſcendenti a lævâ ſita eſt; Hyrbia verò a dextrâ. At Hyrrbia ipſa hoc tempore agri Tanagrai eſt.* At vero pro *εἰς Ἄργος* ſomniabam, ut dixi, *εἰς Ἀνθηδόνα*. Nihil enim pertinere videbam *τὸ Ἄργος* aut ad hunc locum, aut ad maritimam deſcriptionem Bœotiæ. Propoſitum ibi eſt Straboni maritimam Bœotiæ oram, quæ contra Eubœam eſt, deſcribere; atque ut loca etiam quædam mediterranea, ex ſerie quadam, & occaſione argumenti, adnectat; ab iis tamen identidem ad loca illa redit maritima, illaque ordine, ducto ab Atticâ initio, proſequitur. Sic primo Oropum cum Delphinio recenſet, deinde Delium, oppidulum Tanagræorum, tum Tanagræorum pagum, Aulidem, tum Salganeum. Hinc, antequam ad Anthedonem progrediatur; ad Oropum revertitur, & loca interjicit, atque explicat Tanagrææ regionis, ut Mycaleſſum, & Bœoticum Harma. Tum addit de Tanagrâ, & Hyriâ, eum eſſe urbium illarum ſitum, ut proficiſcenti Thebis *εἰς Ἄργος* una ſit ad ſiniſtram, altera ad dextram. Quum autem itineri illi nullo modo aptari poſſit *τὸ Ἄργος*, obverſabatur animo meo Anthedon, de qua dicat Geographus, ei, qui Thebis Anthedonem proficiſcatur, ſitam eſſe Tanagram a ſiniſtrâ; Hyriam verò a dextrâ, quæ ipſa quoque urbs eſt Tanagrææ. Nam & ejuſdem viæ, quæ Thebis Anthedonem ducit, meminit infra Geographus, ut ubi agit de Schœno: *Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνα.* Et de Peteone: *Πετεὼν δὲ ἐστὶ κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ.* Deſcribitur eadem via a Dicæarcho. Quare videtur fuiſſe olim celebris, & frequentata. Via erat ſtadiorum ſexaginta ſupra centum, eaque obliqua. Dicæarchus: *Ἐντεῦθεν (i. e. ab urbe Thebarum) εἰς Ἀνθηδόνα στάδια ρξ'. ὁδὸς πλαγία, ἁμαξήλατος δὲ ἀχὴν πορεία.* Erant Thebæ in mediâ ferè Bœotiâ; Anthedon autem extrema Bœoticæ ad Eubœam oræ. ita ut ſiquis Thebis profectus, viam illam obliquam, Anthedonem verſus, ingrederetur, habiturus ad dextram eſſet Hyriam, quippe Aulidi, adeoque Euboico mari, propinquam; ad ſiniſtram verò, Tanagram, quippe ab Euboico mari paullò remo-

Tanagram: itemque unam nunc ex Bœoticis urbibus Tanagram conſiſtere: aliarum rudera, & nomina ſupereſſe.

VIII. Mycaleſſus quoque, mediterranea urbs eſt Bœotiæ, cujus etiam mentio apud Thucydidem. Sic autem vocatur, vel ex eo quòd Gorgones, quum illuc perveniſſent, ἐμυκήσαντο, *mugitum ediderunt*; vel a vaccâ, quæ, quum Syrium Cadmum, ejuſque exercitum Thebas duceret, ibidem ἐμυκήσατο, *mugitum dedit*. Sed & alia eſt Mycaleſſus Cariæ, ubi illuſtre fanum Jovis Mycalenſis: nec non mons Mycaleſſus contra Samum. Mycaleſſi civis, Mycaleſſius. Ab hac tamen urbe diverſa eſt Mycale, ut infra legentibus manifeſtum erit. Verùm Strabo auctor eſt, Mycaleſſum, pagum eſſe Tanagricum, ſitum ſecùs viam, quæ Thebis Chalcidem tendit; eumque ait Bœoticè vocari Mycalettum. At verò Harma, pagus eſt prope Mycaleſſum: nec non populus cum caſtello munito, quod finitimum eſſe ajunt Tanagricæ. Ejus civis, Harmatenſis. Sic autem appellatum perhibent, vel quia fractum ibi eſt τὸ ἅρμα, *curriculum, ſeu currus*, Adraſti, vel ἀπὸ τοῦ ἅρματος, *a curru*, Amphiarai, qui

Τάναγρα· καὶ ὅτι [1] νῦν μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα· τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια, καὶ ὀνόματα λέλειπται. Baſ. p. 202.

ή. Μυκαλησσός δὲ, [2] μεσογεία πόλις Βοιωτίας, [3] κειμένη καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Καλεῖται δὲ οὕτως, [4] ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γεγονυίας τὰς Γοργόνας μυκήσασθαι, [5] ἢ ἀπὸ τῆς βοὸς, ἥτις τὸν Σύριον Κάδμον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ποδηγήσασα εἰς Θήβας, ἐνταῦθα ἐμυκήσατο. [6] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μυκαλησσὸς Καρικὴ, ἔνθα Μυκαλέως Διὸς λαμπρὸν ἱερόν· καὶ ὄρος δὲ Μυκαλησσὸς ἐναντίον Σάμου. [7] Τῆς δὲ Μυκαλησσοῦ ὁ πολίτης, Μυκαλήσσιος. [8] Ἡ μέντοι Μυκάλη, ἑτέρα ταύτης ἐστὶν, ὡς προϊοῦσι φανήσεται. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι Μυκαλησσὸς, [9] κώμη Ταναγρικὴ, κειμένη [10] παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν εἰς Χαλκίδα. [11] καλοῦσι δέ, φησιν, αὐτὴν Βοιωτικῶς, Μυκαληττόν. [12] Ἅρμα δὲ, κώμη τις πλησίον Μυκαλησσοῦ· [13] ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον, φασὶ, τῇ Ταναγρικῇ· [14] οὗ ὁ πολίτης, Ἁρματεύς. Ἐκλήθη δέ, φασιν, οὕτως, [15] ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἅρμα, [16] ἢ ἀπὸ τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου, κα-

mutiorem. Totum illum tractum ſic breviter, atque eleganter deſcribit Dicæarchus:

Αὐλίς τε Βοιωτῶν πόλις, πρὸς ᾗ λιμήν.
Κ' Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἅγιον, ὃ λέγεται κτίσαι
Ἀγαμέμνων, ἀπ' Ἐμπορίσιον ὠκλήμενοι
Ἀκρίτατον, ἀπ' Εὐρίπου. Ἀνθηδὼν δ' ἔχει
Ἀνθηδόνιον τὸν λιμένα· καὶ μετ' ὁ πολὺ
Τάναγρα. οὗτοι δ' ἐν μεσογαίᾳ πάνυ πολὺ
Πόλις, μεγάλαι Θῆβαι, σταδίων τὸ περίμετρον
Ἔχουσα τετταράκοντα, καὶ προσέτι τριάκ.

Ita quidem in animo meo cogitabam de loco illo Strabonis. Sed longiſſimè abſit, ut ſomnia umquam mea obtrudam pro genuinâ lectione veterum auctorum. *Politus*.

1. νῦν μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα) Immo verò Theſpiæ cum Tanagrâ. Hæ ſolæ ex omnibus Bœoticis urbibus conſiſtebant. Strabo: νυνὶ δὲ μόνη (*Theſpia*) συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων, καὶ Τάναγρα. Polit.

2. μεσογεία πόλις Βοιωτίας) Stephanus: Μυκαλησσὸς, πόλις μεσογεία Βοιωτίας. Pauſanias in Atticis: Βοιωτῶν ἐν μεσογαίᾳ πόλις Μυκαλησός ἦν. Sic enim ibi ſcribitur cum ſimplici σ'. Prope tamen aberat Mycaleſſus a mari. Quare adnumeratur a Plinio in orâ maritimâ Bœotiæ. Polit.

3. κειμένη καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ) Apud Thucydidem l. 7. n. 29. καὶ ἀποβιβάσας ἐς τὴν Βοιωτίαν, ἦγεν αὐτοὺς ἐπὶ Μυκαλησσόν. Quod ex Thucydide colligere mihi videor, diſtabat a mari Mycaleſſus non multò ampliùs ſexdecim ſtadiis. Nam Mercurii fanum, quod ſitum quidem videtur fuiſſe ad mare, ubi narrat Thucydides, Thraces in Bœotiam expoſitos per noctem clam ſubſidiſſe, diſſitum erat Mycaleſſo ἑκκαίδεκα μάλιστα σταδίους. Polit.

4. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γεγονυίας τὰς Γοργόνας μυκήσασθαι) Priorem hanc etymologiam non de Mycaleſſo Bœotiæ affert Stephanus, ſed de urbe, ac monte Cariæ, Mycale. Sic enim ille in Μυκάλη. ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόπου μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλέσαντο. Alii pro ἐπὶ τόπου legunt ἐπὶ τόπων. Holſtenius ex conjecturâ, ἐπὶ τῷ τόπῳ. Euſtathius noſter infra de monte ipſo Mycale: ὥσπερ δὲ ἡ Βοιωτία Μυκαλησσὸς, ἐκ μυκηθμοῦ, ὡς προεγράφη· οὕτω καὶ ἡ Μυκάλη αὕτη, κατὰ τὸν Ἐθνολόγον· ἐπεὶ αἱ Γοργόνες ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. Idem etiam etymon Μυκάλης affert Etymologici Magni Auctor παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας διωκούσας τὸν Περσέα. At verò Mycaleſſum Bœotiæ vetus Scholiaſta Homeri ita vult appellatam ἀπὸ Μυκάλης τῆς ἐν Καρίᾳ, Περσέως ἐν αὐτῇ ἱδρυσαμένου τὸ τοῦ Μυκαλέως Διὸς ἱερόν. Sed videntur utriuſque urbis, Mycaleſſi, & Mycales, confuſa inter ſe aliquando nomina, atque hinc fortaſſe etymon unius alteri eſt attributum. Suidas: Μυκάλη, καὶ Μυκαλησσὸς, ὄνομα πόλεως· παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας. Politus.

5. ἢ ἀπὸ τῆς βοὸς) Stephanus in Mycaleſſo: ἐκλήθη δὲ, ὅτι ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο, ἡ τὸν Κάδμον, καὶ τὸν σὺν αὐτῷ στρατὸν ἀγαγοῦσα εἰς Θήβας. Etymologici Magni Auctor: Μυκαλησσὸς, ἡ πόλις, ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν, κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος. Pauſanias in Bœoticis: Μυκαλησσὸν δὲ ὀνομασθῆναι ὁμολογοῦσιν ἀπομυκηθῆναι, ὅτι ἡ βοῦς ἐν- ταῦθα ἐμυκήσατο. ἡ Κάδμον, καὶ τὸ ὑπὸ αὐτῷ στρατὸν ἄγουσα ἐς Θήβας. Polit.

6. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μυκαλησσὸς Καρικὴ) Ita & Stephanus ex Ephoro. Sed hæc non eſt alia a Mycale. Ab hac illâ Mycale Juppiter Μυκαλεύς. Namque a Μυκαλησσὸς poſitâ eſſet Μυκαλησσιεύς. Sic & mons ille Mycaleſſus e regione Sami alius non eſt, quàm mons, ſeu promontorium Mycale. Herodotus lib. 1. n. 148. ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον, κατήκουσα Σάμῳ. Strabo l. 14. p. 636. ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον, καὶ εὔδενδρον. Ἐπίκειται δὲ τῇ Σαμίᾳ. Plinio Mycaleſſus mons eſt, & oppidum, de quo agimus, Bœotiæ. *Politus*.

7. Τῆς δὲ Μυκαλησσοῦ ὁ πολίτης, Μυκαλήσσιος) καὶ Μυκαλησσία, καὶ Μυκαλησσίς, τὸ θηλυκόν. Ex Stephano. *Polit.*

8. Ἡ μέντοι Μυκάλη, ἑτέρα ταύτης ἐστὶν) Ab hac urbe Bœoticâ Mycaleſſo alia eſt Mycale, de qua poſtea apud Homerum. *Polit.*

9. κώμη Ταναγρικὴ) Strabo, κώμη τῆς Ταναγρικῆς. Polit.

10. παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν εἰς Χαλκίδα) mihi id magis placet, quàm quod legitur apud Geographum, παρ' ὁδὸν Θηβαίων εἰς Χαλκίδα. Polit.

11. καλοῦσι δέ, φησιν, αὐτὴν Βοιωτικῶς, Μυκαληττόν) Attici quoque θάλασσαν dicunt θάλατταν. Θεσσαλίαν, Θετταλίαν. Vide Lucianum in Judicio Vocalium. *Salvinus*.

Alicubi etiam reperias Μυκαλησόν cum ſimplici, ut diximus, σ, apud Pauſaniam, & Etymologum. *Politus*.

12. Ἅρμα δὲ, κώμη τις πλησίον Μυκαλησσοῦ) Strabo: ὡς δ' αὔτως καὶ τὸ Ἅρμα, τῆς Ταναγρικῆς κώμη ἔρημος περὶ Μυκαλησσόν. Polit.

13. ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον, φασὶ, τῇ Ταναγρικῇ) Puto, falſum hic eſſe Euſtathium. Populi hujus Harmatos nulla apud alios mentio. Stephanus hæc habet: ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα, περὶ τὴν Φυλὴν καλουμένην. ὑπάρχει δὲ ὄντος δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. Hinc videtur Euſtathius exiſtimaſſe, eſſe quoque Harma δῆμον, ſeu Populum Atticæ, qui caſtellum munitum habeat, finitimum Tanagricæ. Sed falsò. Δῆμος enim ille, quem dicit Stephanus, non intelligitur Atticum Harma; ſed Phyle, populus Atticæ. Strabo: ἔστι (videlicet τὸ Ἅρμα τὸ κατὰ τὴν Ἀττικὴν) περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ὅμορον τῇ Τανάγρᾳ. Malim cum Stephano, τῇ Ταναγρικῇ. Nam Tanagra ipſa videtur aliquantò inde longiùs abfuiſſe. Neque eſt dubium, quin Atticum hoc Harma ſit idem ipſe locus circa Phylen, de quo paullò poſt ita Euſtathius: Ἔστι δὲ, φασι, καὶ τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρνηθι, Ἅρμα καλούμενος, κείμενος περὶ τὴν οὕτω καλουμένην Φυλήν. Eraſmus apud Strabonem pro ὅμορον legit ὅμοιον, malè. *Politus*.

14. οὗ ὁ πολίτης, Ἁρματεύς) Ex Stephano. *Polit.*

15. ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἅρμα) Opinio hæc nonnullorum apud Strabonem: οἱ δὲ τοῦ Ἀδράστου συντριβῆναι τὸ ἅρμα φεύγοντος φασὶν ἐνταῦθα, ἢ δὲ διὰ τὸ Ἀρίονος σωθῆναι. De Adraſto conſentit etiam Philochorus, ſed ſervatum eum ait ab Harmatenſibus. *Polit.*

16 ἢ ἀπὸ τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου) Ita alii, & communius quidem, opinantur. Strabo lib. 9. p. 404. Περὶ δὲ τὸ Ἅρμα-
τος

[1] καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. [2] Ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ Λουτρὰ Ἀμφιαράου. [3] Ἔστι δέ, φασι, καὶ τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρνηθι, Ἅρμα καλούμενος, κείμενος περὶ τὴν οὕτω καλουμένην Φυλήν. Τὸ δὲ παροιμιῶδες, τό, ὁπότ᾽ ἂν ἀστράψῃ δι᾽ Ἅρματος, ἤγουν ὀψέ ποτε, καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου, [4] τοῦ Ἀττικοῦ Ἅρματος μέμνηται, ἢ μᾶλλον τοῦ Βοιωτικοῦ. Φασὶ δέ, καὶ ὡς ἀστραπὴν ἐσημειοῦντο, κατά τινα χρησμόν, οἱ Πυθαϊσταί, βλέποντες ἐπὶ τὸ τοιοῦτον Ἅρμα, καὶ ὅτε ἤστραψεν, ἔπεμπον θυσίαν εἰς Δελφούς. Ἐτήρουν δέ, ἐπὶ τρεῖς μῆνας, καὶ καθ᾽ ἕκαστον μῆνα, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ νύκτας, [5] ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός. Περὶ δὲ Εἰλεσίου, οὗ ὁ πολίτης Εἰλεσιεύς, καὶ περὶ Ἐλεῶνος, κατωτέρω ῥηθήσεται. [6] Ἐρυθραὶ δέ, εἰ-
Rom. p. 267. σὶ μὲν καὶ Ἰωνίας, καὶ Λιβύης, καὶ Λοκρίδος, καὶ Κύπρου δέ, ἥτις ἐστί, φασίν, ἡ νῦν Πάφος. Εἰσὶ δὲ καὶ Βοιωτίας. Ἱστορεῖται δέ τις Ναυκράτης [7] Ἐρυθραιόθεν, Ὅμηρον ὑπομνηματίσαι. Ἀπίων μὲν οὖν, καὶ Ἡρόδωρος ὀξύνουσι τὴν λέξιν, λέγοντες Ἐρυθράς, ὡς καλάς. Ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι Ἐρύθραι μὲν βαρυτόνως, αἱ τῆς Βοιωτίας [8] ἀπὸ Ἐρυ-

qui illuc confugerit, nec deditus ſit iis, qui eum ipſum inſequebantur. Ab eodem quoque vocata ſunt Balnea Amphiarai. Eſt etiam, inquiunt, Atticæ locus in Parnethe, nomine Harma, ſitus juxta Phylen, quam ſic appellant. Harmatis porrò Attici, vel potiùs Bœotici fit mentio, cum proverbii loco dici ſolet: *Quandocumque in Harmate fulguraverit*. videlicet ſerò tandem, & per incertum tempus. Nam, ut ferunt, vates Pythici, obſervandi fulguris gratiâ, ad iſtud ipſum Harma, oraculi cujusdam juſſu, reſpiciebant, &, quando fulguraſſet, ſacra Delphos mittebant. Obſervabant autem ad menſes tres, &, ſingulis menſibus, tres dies, totidemque noctes, e foco Jovis Fulguralis. Ceterùm de Ileſio, cujus civis Ileſienſis, itemque de Eleone, dicetur infra. Ad hæc, Erythræ, aliæ ſunt Joniæ, aliæ Lybiæ, aliæ Locridis, aliæ etiam Cypri, quam eſſe cenſent hodiernam Paphum. Sed & ecce tibi Erythræ Bœotiæ. Ex Erythris fuiſſe traditur Naucrates quidam, qui Commentarios ſcripſit in Homerum. Apion ergo, & Herodorus hanc vocem acuunt, quippe qui dicant Ἐρυθράς, *Erythras*, ut καλάς, *pulchras*. Verùm alii docent, Ἐρύθρας, *Erythras*, accentu gravi, urbem eſſe Bœotiæ, ab

Ery-

τος τοῦ Βοιωτικοῦ, οἱ μέν φασιν, ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ἅρματος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὸν τόπον, οὗ νῦν ἐστι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, τὸ ἅρμα ἔρημον ἀνεχθῆναι περὶ τὸν ὁμώνυμον τόπον. Pauſanias in Bœoticis: τῇ μὲν (πόλει Ἅρματι) τὸ ὄνομα γενέσθαι εἰρημένον, ὡς οἱ Ταναγραῖοί φασιν, ἐντεῦθεν Ἀμφιαράῳ τοῦ ἅρματος, καὶ οὐχ ὅπη λέγουσιν οἱ Θηβαῖοι. Plutarchus in Parall. ex Teſimacho: οὗτ᾽ ἐκεῖ ... ἀπεπτώθη ὁ Ἀμφιάραος τῷ ἅρματι, ἔνθα νῦν πόλις Ἅρμα καλεῖται. Stephanus in Ἅρμα· ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος. Politus.

1. καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν) Ita quidem Stephanus. Sed ego exiſtimo, quod memoriæ proditum erat de Adraſto, fugâ eum evaſiſſe, id tranſlatum facilè eſſe ad Amphiaraum. Conſtat enim, fugientem Amphiaraum ſubito terræ hiatu una cum curru abſorptum fuiſſe. Pindarus:

. . . . . . ὁ δ᾽ Ἀμφιάρει
Σχίσσεν κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ᾽ ἅμ᾽ ἵπποις.

Sophocles:

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
Αὐτοῖσιν ὅπλοις, καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Hyginus de Adraſto: *Ibi Adraſtus beneficio equi profugit*. Deinde de Amphiarao: *Amphiaraus cum quadrigâ terrâ eſt devoratus*. Politus.

2. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ Λουτρὰ Ἀμφιαράου) Stephanus, ſeu potiùs, qui Stephanum breviavit, Hermolaus, poſtquam egit de Harmate Bœotico, deinde de Attico, hæc ſtatim ſubjungit: καλεῖται καὶ Λουτρὰ Ἀμφιαράου. Quæ verba alii de Harmate Attico accipiunt, ut Salmaſius, alii ad Bœotiæ oppidum referunt, ut & Lucas Holſtenius facere affirmat Euſtathium: eaque ipſa verba ſic vulgò intelligunt, quaſi Harma, ſeu Bœoticum, ſeu Atticum, vocatum quoque fuerit *Balnea Amphiarai*. Sed, aut ego unus fallor omnium quàm maximè, aut non hic eſt ſenſus Stephani, neque etiam forſitan Euſtathii. Stephanus Bœoticum Harma nomen hoc accepiſſe docet ἀπὸ Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος. Hinc illud adjicit de Balneis dictis Amphiarai, non quòd Harma altero hoc nomine vocatum fuerit, ſed, variæ eruditionis gratiâ, ut ſcilicet oſtendat, alia etiam loca, præter Harma, eſſe ab Amphiarao appellata. Dicit ergo, ut ab Amphiarai curru Harma, ita ab eodem Amphiarao denominata eſſe Balnea, quæ dicta ſunt Amphiarai. Sed in contrahendo, ſeu mutilando Stephano, nimis brevitati ſtuduit Hermolaus, ut non attenderet, quid ex eâ mutilatione obſcuritatis efficeretur, & quot, quantique ea obſcuritate errores conſequi poſſent. Nam Amphiarai Balnea alia certè fuerunt ab Harmate; & fallitur vehementer Salmaſius, qui in Harmate Attico Oropiis vicino fuiſſe cenſet fanum, & Balnea Amphiarai. Unde & apud Solinum, ubi legitur: *Rhamne quoque, in qua Amphiarai fanum*; pro *Rhamne* ipſe reponit *Harma*: ut & apud Melam pro *Rhamnus* legendum ſuſpicatur *Harma*. Atqui nullum ibi prope Oropum Harma. Atticum Harma Strabo, ut Stephanus collocant περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς. At enim non Phyle proxima ibi erat Oropio agro, fanoque Amphiarai; ſed Rhamnus. Strabo, cujus etiam teſtimonio ſupra uſi ſumus: εἶτα Ῥαμνοῦς τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Δελφὶς (Sic legebam pro Ψαφὶς) ἡ τῶν Ὠρωπίων. ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον. Eratque Rhamnus in ipſâ illâ viâ, quæ per littus Oropum ducebat. Pauſanias in Atticis: Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν. Καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσί, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω, Νεμέσεώς ἐστιν ἱερόν. Supra autem vidimus ex Pauſaniâ, Amphiarai fanum diſſitum ab urbe Oropo fuiſſe duodecim ſtadia. Unde etiam propter locorum illorum vicinitatem fieri potuiſſe conjiciebam, ut Pomponius Mela, eumque ſecutus Solinus, Amphiarai fanum pago Atticæ Rhamnunti adſcriberent. Diverſis igitur in locis Atticum Harma, & fanum Amphiarai. Proxima autem huic fano erant ea, quæ dicta ſunt, Balnea Amphiarai. Fontem Amphiarai vocat in Atticis Pauſanias, ubi & fontem ipſum ſic deſcribit: Ἔστι δὲ Ὠρωπίοις πηγὴ πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν, οὔτε θύοντες οὐδὲν ἐς αὐτήν, οὔτ᾽ ἐπὶ καθαρσίοις ἢ χέρνιβι χρῆσθαι νομίζοντες. Νόσου δὲ ἀκεσθείσης ἀνδρὶ μαντεύματος γενομένου, καθέστηκεν ἄργυρον ἀφεῖναι καὶ χρυσὸν ἐπίσημον ἐς τὴν πηγήν. ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Fontis hujus aqua laudata eſt ab Eraſiſtrato, atque Evenore, longèque propter ſalubritatem prælata aquæ Eretrienſi. Neque eſt dubitandum, quin hunc ipſum fontem, unde jam deus Amphiaraus adſcendiſſe putabatur, Amphiarai Balnea vocaverint, quando hæc Balnea vicina fuerunt Oropo, ut non obſcurè ſignificat Euphorio in his verbis apud Stephanum: Κλεῖτε, κόλωνας, Ὠρωπός τε, καὶ Ἀμφιάρεω λουτρά. De Harmate porrò Bœotico, ex Strabone ſatis conſtat, ſitum illud fuiſſe juxta Mycaleſſum, pagum Tanagricæ. Quare, quum procul ab utroque Harmate tum Attico, tum Bœotico, fuerit fanum Amphiarai; juxta autem hoc fanum in Oropio agro ſtatui debeant ea, quæ diximus, Balnea Amphiarai; certiſſimè inde concludendum eſt, illam Balneorum ab Amphiarao appellationem nullo modo in Harma, ſeu Bœoticum, ſeu etiam Atticum, convenire. *Politus*.

3. Ἔστι δέ, φασι, καὶ τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρνηθι) Hinc fortaſſe ſuppleri poteſt locus mutilatus Stephani. Niſi fortè malimus, quædam hic de ſuo Euſtathium Stephano addidiſſe. *Polit.*

4. τοῦ Ἀττικοῦ Ἅρματος μέμνηται) Certè quidem de Harmate Attico adagium intelligit Strabo. Item Suidas: Ἅρμα, τόπος τῆς Ἀττικῆς. καὶ παροιμία· Ὅταν δι᾽ Ἅρματος ἀστράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων. Polit.

5. ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός) ἔστι δ᾽ αὕτη, ait Strabo, ἐν τῷ τείχει μεταξὺ τοῦ Πυθίου, καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. Polit.

6. Ἐρυθραὶ δέ, εἰσὶ μὲν καὶ Ἰωνίας) Ἐρυθρὰ Stephano, numero ſingulari. Item Vellejo Paterculo inter urbes Jonicas *Erythra*. Polit.

7. Ἐρυθραιόθεν) Stephanus in vulgatis libris Ἐρυθραιόθεν. Atque ita quidem Stephanus: ὁ πολίτης, Ἐρυθραῖος. τὸ τοπικόν, Ἐρυθραιόθεν. ἐχρημάτιζε δὲ καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, ὁ Ὅμηρον ὑπομνηματίσας. Polit.

8. ἀπὸ Ἐρύθρου υἱοῦ Ποσειδῶνος) Erythrum, a quo Bœotorum oppidulum Erythræ appellatæ. Pauſanias l. 6. filium dicit Leuconis, & nepotem Athamantis. *Polit.*

Erythro, filio Neptuni, & Amphimeduſæ, quæ patrem habuit Danaum; eamque urbem ſitam eſſe ſub Cithærone: Ἐρυθραὶ verò, *Erythras*, accentu acuto, urbem eſſe Joniæ, cujus Geographus meminit his verbis: Inter Erythras, & loca illa prærupta, Mimas, mons excelſus, aptus ad venationem, & nemoroſus. Idemque inſuper tradit, harum ipſarum Erythrarum coloniam eſſe Erythras Jonicas.

IX. Hyle porrò ab Hyle, Theſpis filiâ, vel quia eſt ὑλώδης, *ſylvoſa*. Scribunt enim priſci auctores, Hylen, Ileſiumque, & Eleonem, de quibus ſupra facta eſt mentio, loca eſſe ſylvoſa, & paluſtria Bœotorum. Quamobrem ἀπὸ τοῦ ἕλους, *a palude*, tum Ileſium, tum Eleonem, dixerunt. Quin & Geographus ait, Eleonem, pagum eſſe Tanagricum, ſic ἀπὸ τῶν ἑλῶν, *a paludibus*, appellatum. Item Helos, Eleonemque, & Ileſium ſic vocari, eo quòd oppida hæc ſita eſſent ἐπὶ ἕλεσιν, *in paludibus*. Nunc verò, inquit, ſecùs cuncta ſeſe habent, vel quia oppidani ſedes inde tranſtulerunt, vel quòd lacus, defluentibus aquis, multum decreverit. Hic ergo Geographus disertè ſignificat, non perinde paluſtria, ut olim, ea eſſe loca, quæ commemoravimus. Verùm, juxta alios, nomen eſt Eleoni ab Eleone Eteoni filio: de quo Eteono meminimus ſupra. Et hoc quidem loci τὸ Ὕλη, *Hyle*, producit τὸ ύ. Sed illud infra correptum etiam reperitur. Quippe Strabo obſervat, in his locis: Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε. *Qui in Hylâ habitabat*. Et, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων. *Coriariorum longè præſtantiſſimus, in Hylâ ædes habitans*: corripi τὸ ύ. Ubi & eos reprehendit, qui ſcribunt: Ὕδῃ ἔνι οἰκία ναίων. *In Hydâ ædes habitans*. Hyda enim urbs eſt Lydiæ. Atqui non ex Lydiâ Ajax ſcutum petiiſſet. Similiter etiam corripitur τὸ Ὕλη, in hoc loco: Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς. *Qui in Hylâ habitabat, valde divitiis intentus*. Nam Hylam hoc loci Bœoticam intelligi, patet ex verbis, quæ ſubjungit: Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. *Paludi adjacens Cephiſſidi*. Si enim Bœotiæ palus Cephiſſis; Bœotius ergo & Hylæus hic, vir locuples & opulentus, qui paludi adjacens erat Cephiſſidi. At verò Peteon (pagus hic, ſecundùm Strabonem, agri Thebani, ſitus ſecus viam, quæ ducit Anthedonem) non ejuſmodi viſus eſt vete-

Tom. II. ri-

ρυθρῶ, υἱοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμφιμεδούσης θυγατρὸς Δαναοῦ· κεῖται δὲ ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα. Ἐρυθραὶ δὲ ὀξυτόνως, αἱ τῆς Ἰωνίας, ὧν μέμνηται ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, ὅτι μεταξὺ Ἐρυθρῶν, [1] καὶ τῶν ὑποκρήμνων, Μίμας ὄρος ὑψηλὸν, εὔθηρον, καὶ πολύδενδρον. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ, ὅτι [2] τῶν Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι, αἱ Ἰωνικαί.

θ'. Ὕλη δὲ, [3] ἀπὸ Ὕλης θυγατρὸς Θεσπιέως, ἢ ὅτι ὑλώδης ἐστί. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Ὕλη, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐλεὼν, ὧν ἀνωτέρω μνεία ἦν, ὑλώδεις εἰσὶ τόποι Βοιωτῶν, καὶ ἑλώδεις, [4] ὥστε ἀπὸ τοῦ ἕλους καὶ τὸ Εἰλέσιον, καὶ ὁ Ἐλεών. Καὶ ὁ Γεωγράφος δέ φησιν, ὅτι Ἐλεὼν, κώμη Ταναγρικὴ, ἀπὸ τῶν ἑλῶν [5] καλουμένη. καὶ ὅτι [6] Ἕλος, καὶ Ἐλεὼν, καὶ Εἰλέσιον, διὰ τὸ ἐπὶ ἕλεσιν ἱδρύσθαι. Νῦν δέ, φησιν, οὐχ ὁμοίως ἔχει πάντα, [7] ὡς ἢ ἀνοικισθέντων τῶν ἐνοικούντων, ἢ τῆς λίμνης ἐπιπολὺ ταπεινωθείσης διὰ ἐκρύσεων. Δηλοῖ γοῦν ἐν τούτοις ὁ Γεωγράφος, μὴ οὕτως ἑλώδεις τοὺς ῥηθέντας εἶναι τόπους, ὡς ἦσαν τὸ παλαιόν. Κατὰ δέ τινας, ὁ Ἐλεὼν, ἀπὸ Ἐλεῶνος ὠνόμασται υἱοῦ Ἐτεωνοῦ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος. Τὸ δὲ Ὕλη, ἐνταῦθα μὲν ἐκτείνει τὸ ύ· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, εὕρηται καὶ συστελλόμενον. Παρασημειοῦται γοῦν ὁ Στράβων, ὅτι ἐν τῷ, Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε. [8] Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, συστέλλεται τὸ ύ. ἔνθα καὶ αἰτιᾶται [9] τοὺς γράφοντας· Ὕδῃ ἔνι οἰκία ναίων. Ὕδη γὰρ, πόλις Λυδίας. Οὐκ ἂν δὲ ὁ Αἴας ἐκ Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο. [10] Ὁμοίως συστέλλεται τὸ Ὕλη καὶ ἐν τῷ, Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Ὅτι δὲ Ὕλη καὶ ἐνταῦθα ἡ Βοιωτική, [11] δηλοῖ ἐπιφέρων· Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. Εἰ γὰρ ἡ Κηφισὶς λίμνη Βοιωτικὴ, Βοιώτιος ἄρα καὶ [12] ὁ Ὑλαῖος οὗτος πλούσιος, ὁ τῇ Κηφισίδι λίμνῃ κεκλιμένος. Ἡ δὲ Πετεὼν (κώμη δὲ αὕτη Θηβαΐδος, κατὰ τὸν Στράβωνα, [13] πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη) οὐκ ἠξίωται λόγου πολλοῦ τοῖς παλαιοῖς,

C ἢ

1. καὶ τῶν ὑποκρήμνων) Strabo, καὶ τῆς ὑποκρήμνου. Polit.

2. τῶν Ἐρυθρῶν τούτων) Harum nempe Erythrarum Bœoticarum, quod docet Strabo l. 9. p. 404. *Polit.*

3. ἀπὸ Ὕλης θυγατρὸς Θεσπιέως) Ex Stephano. *Polit.*

4. ὥστε ἀπὸ τοῦ ἕλους καὶ τὸ Εἰλέσιον, καὶ ὁ Ἐλεών) Secundùm hanc etymologiam ſcribendum eſſet cum aſpiratione, Εἰλέσιον, & Ἑλεών, ut ſcribunt etiam apud Strabonem. Sic *Heleon*, & *Heleſion* legit in Plinio ſuo Harduinus. *Polit.*

5. καλουμένη) Strabo, ὀνομασμένη. Polit.

6. Ἕλος, καὶ Ἐλεὼν, καὶ Εἰλέσιον, διὰ τὸ &c.) Strabo lib. 9. pag. 406. Ἕλος τε, καὶ Ἐλεὼν, καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη, διὰ τὸ &c. *Polit.*

7. ὡς ἢ ἀνοικισθέντων τῶν ἐνοικούντων) Ita locum Euſtathius affert Straboni. Strabo enim tantùm, ἢ ἀνοικισθέντων. Polit.

8. Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος) Alterum hoc exemplum eſt ex lib. η Iliad. de Tychio coriario, qui ſcutum Ajacis fabricaverat. Prius ex lib. ε de Oreſbio Hylæo. *Polit.*

9. τοὺς γράφοντας· Ὕδῃ ἔνι) In hic, qui ita ſcribunt, adnumeratur Stephanus: qui tamen notat, Homerum eam urbem protuliſſe διὰ τοῦ λ· perinde quaſi Homerus de urbe Lydiæ Hydâ, & non de Bœoticâ Hylâ, locutus ibi fuiſſet. Hanc igitur opinionem impugnat Geographus. *Politus.*

Λ & Δ facile confunduntur in antiquis codicibus, quorum literæ majori formâ deſcriptæ. *Salvinus.*

10. Ὁμοίως συστέλλεται τὸ Ὕλη καὶ ἐν τῷ, Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε) Confuſa erant ſuperiora duo ex Homero exempla apud Strabonem. Nunc Euſtathius, non tamquam diverſum ab eo verſu, quem citarat, Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, citat verſum hunc: Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς· quum unus ſit, & idem verſus: ſed, quandoquidem dixerat ex Strabone, perperam nonnullos pro Ὕλῃ ſcribere Ὕδῃ in altero illo verſu, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, eo quòd Hylam Bœotiæ, & non Hydam Lydiæ (urbs enim Lydiæ, Hyda) ſignificat ibi Homerus; ſimiliter etiam addit, corripi τὸ Ὕλη in τῷ, Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε. quo pariter loci Hylam Bœotiæ Homerus intelligit. Nam & hic non deerant, qui pro Ὕλῃ ſcriberent Ὕδῃ. quos item redarguit Strabo: οἱ μὲν γὰρ ἔγνω ἐν Λυδίῃ

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

ἡ δὲ Βοιωτική. ἐπιφέρει γοῦν τῷ, Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, τό, πὰρ δέ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοί. Politus.

11. δηλοῖ ἐπιφέρων· Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι) & quod ſequitur: πὰρ δέ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες. Polit.

12. ὁ Ὑλαῖος οὗτος πλούσιος) quem Homerus nominat Oreſbium. *Politus.*

Ideſt, in montibus vitam degentem, ſylveſtrem ſcilicet hominem. *Salvinus.*

13. πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ) Strabo, ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ. Polit.

ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, ὅτι [1] ἀπὸ Πετεῶνος ἐκλήθη τινός. [2] Ἡ δὲ Ὠκαλέη, [3] εὕρηται μὲν καὶ Ὠκάλεια· καλεῖται δὲ οὕτω, [4] διὰ τὸ ὦκα, καὶ συντόμως ἐκεῖθεν εἰς Θήβας πορεύεσθαι, [5] ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παῤῥέοντος. Ἡ δὲ Γεωγραφικὴ ἱστορία λέγει καὶ, ὅτι Ὠκαλέη, [6] μέση Ἁλιάρτου, καὶ Ἀλαλκομενίου ἔκειτο, τριάκοντα σταδίους ἑκατέρου ἀπέχουσα. Παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. Μεδεὼν δὲ, [7] ἀπὸ Μεδέοντος, υἱοῦ Πυλάδου, καὶ Ἠλέκτρας. Ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ Φωκικὴ Μεδεὼν, [8] καὶ Ἠπειρωτική. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησί· Μεδεὼν ὁ μὲν Φωκικὸς, [9] ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας, στάδια ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς, ἀπ' ἐκείνου κέκληται.

ι. Αἱ δὲ Κῶπαι, [10] ἀπὸ Κωπέως, ἢ Κωπέωνος οὕτω καλοῦνται, υἱοῦ Ὀγχηστοῦ. Ταύτης ὁ πολίτης, Κωπαΐτης. [11] Περὶ αὐτὴν δὲ καὶ λίμνη μεγάλη, Κωπαῒς, [12] ἐν ᾗ ἐγχέλεις ἀγαθαί. Ταύτης, φασὶ, [13] τῆς λίμνης κειμένης πλησίον Ἁλιάρτου, περίμετρος, ὀγδοήκοντα, καὶ τριακόσια στάδια. Ἔκρυσις δὲ αὐτῆς, οὐδαμοῦ φαίνεται, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, [14] πλὴν τοῦ χάσματος τοῦ δεχομένου τὸν Κηφισσόν. Εἰσβάλλουσι δὲ, φησὶν, εἰς αὐτὴν καὶ [15] ἕτεροι ποταμοὶ δύο ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος. Ἔκειντο δὲ αἱ Κῶπαι προσάρκτιοι τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ. Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορῶν, ὡς ἐν τοῖς

ἑξῆς

ribus, ut de eo multa verba facerent, niſi quòd tantummodò dixerunt, nomen ei impoſitum fuiſſe a neſcio quo Peteone. Ceterùm ἡ Ὠκαλέη, *Ocalea*, invenitur etiam Ὠκάλεια, *Ocalia*. Sic autem vocatur, quòd ὦκα, *celeriter*, brevique itinere, ſit inde tranſitus Thebas; ſive a nomine amnis præterfluentis. De eâ ſic habet Hiſtoria Geographica: Ocalea medio ſita erat loco inter Haliartum, & Alalcomenium, triginta utrimque ſtadiis diſtans. Præterfluit eam parvus amnis ejusdem nominis. Medeon porrò a Medeone, Pyladis, & Electræ filio. Sed & Phocica urbs eſt, ut perhibent, Medeon, & Epirotica. Geographus verò: Medeon, inquit, alius eſt Phocicus, in Criſſæo ſinu, diſſitus a Bœotiâ centum, & ſexaginta ſtadiis; alius Bœoticus, qui ab illo nomen accepit.

X. Ad hæc, Copæ ſic vocantur a Copeo, vel Copeone, Oncheſti filio. Hujus civis, Copaita. Circa ipſam urbem palus magna Copais, in qua præſtantes anguillæ. Hujuſce ipſius paludis, quæ ſita ſit propè Haliartum, perhibent eſſe ambitum trecentorum, & octoginta ſtadiorum. Ejus autem exitus, ut ſcribit Geographus, nuſquam apparet, illo excepto hiatu, qui Cephiſſum excipit. Alii etiam duo fluvii, juxta eumdem auctorem, ex Helicone in eam paludem influunt. Copæ autem paludi Copaidi ad Septentriones adjacebant. Quumque idem auctor, ut poſtea di-

ce-

1. ἀπὸ Πετεῶνος ἐκλήθη τινός) ἀπὸ Πετεῶνος τοῦ Βοιωτοῦ. Vetus Scholiaſta Homeri. *Politus*.

2. Ἡ δὲ Ὠκαλέη) *Ocale* Plinio, Ὠκαλέη Dicæarcho. Harduinus tamen apud Plinium legebat *Ocalea*. Polit.

3. εὕρηται μὲν καὶ Ὠκάλεια) ut apud Apollodorum Athenienſem l. 2. c. 3. κατῴκει δὲ ἐν Ὠκαλέαις τῆς Βοιωτίας [illegible]. Ὠκάλεαν poſtea vocatam teſtatur vetus Scholiaſta Homeri. *Polit.*

4. διὰ τὸ ὦκα, καὶ συντόμως ἐκεῖθεν εἰς Θήβας πορεύεσθαι) Stephanus ſcribit, Ocaleam ſic vocatam, διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας. Erant enim Theſpiæ prope Ocaleam. Quare Ocalea ſic videtur appellata, quòd illuc ὦκα, & per compendium quoddam viæ, Theſpiis tranſiretur Thebas. *Polit.*

5. ἢ ἀπὸ ποταμοῦ παῤῥέοντος) ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ex veteri Scholiaſtâ Homeri. *Polit.*

6. μέση Ἁλιάρτου) Stephanus de Ocaleâ: Ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἅλῳ. Ad quem locum pro τῇ Ἅλῳ, quidam ex Strabone legendum affirmabant τῇ Ἁλιάρτῳ. Sunt enim verba hæc Strabonis: ἡ δ' Ὠκαλέα μέση Ἁλιάρτου, καὶ Ἀλαλκομενίου. Addi ab illis poterat, quod ſubdit Strabo, Ocaleam regionis eſſe Haliartiæ: Πετεὼν δὲ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ Μεδεὼν, καὶ Ὠκαλέα. Unde ego apud Stephanum pro τῇ Ἅλῳ, malim τῇ Ἁλιαρτίᾳ. Polit.

7. ἀπὸ Μεδέοντος, υἱοῦ Πυλάδου, καὶ Ἠλέκτρας) ut apud Stephanum. *Polit.*

8. καὶ Ἠπειρωτική) ἔστι δὲ τῆς Ἠπείρου πόλις, καὶ κώμη. Ex Stephano. *Polit.*

9. ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ) Minùs rectè editum in Strabone, Κρισαίῳ cum ſimplici σ. Polit.

10. ἀπὸ Κωπέως, ἢ Κωπέωνος οὕτω καλοῦνται, υἱοῦ Ὀγχηστοῦ) Stephanus: ἀπὸ Κωπέως τοῦ [illegible], τοῦ Ὀγχηστοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος. Polit.

11. Περὶ αὐτὴν δὲ καὶ λίμνη μεγάλη Κωπαΐς) Ab urbe Copis nomen paludi Copaidi: ut & eadem palus, antequam Copaidis nomen tota obtineret, varias ab adjacentibus locis appellationes ſortiebatur. Strabo: καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἑκάστους ἐπώνυμος ἐλέγετο. Κωπαῒς μὲν ἀπὸ Κωπῶν, Ἁλιάρτιος δὲ ἀπὸ Ἁλιάρτου, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ἄλλων. ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη, κατ' ἐπικράτειαν. Eadem etiam palus [illegible], auctore Stephano. *Politus*.

12. ἐν ᾗ ἐγχέλεις ἀγαθαί) Inde anguillæ Κωπαΐδες, veteribus laudatæ, & in primis Dorioni in libro de Piſcibus apud Athenæum. Magno in pretio erant Athenis, ut conſtat ex Acharnenſibus Ariſtophanis. Idem Ariſtophanes in Pace:

Κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν,
Χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους,
Καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας.

Et in Lyſiſtratâ:

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι
Μὴ δῆτα πάντας· ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ac rurſus.

Τῇ δὲ παιδὶ τὴν ἑταίραν καλέσαι 'κ τῶν γειτόνων,
Παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν.

Vetus Scholiaſta ad illud: ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις· Ἐν γὰρ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ μέγισται εἰσὶν ἐγχέλεις· περὶ ὧν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς φησίν. Ἄλλως. Ἐπειδὴ ἀπὸ Κωπαΐδος λίμνης Βοιωτίας φέρονται ἐγχέλεις Ἀθήναζε. De iiſdem anguillis Pauſanias in Bœoticis: αἱ δὲ ἐγχέλεις αὐτόθι καὶ μεγέθει μέγισται, καὶ ἐσθίειν εἰσὶν ἥδισται. Et Heſychius: Κωπαΐδες, ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ ἐγχέλεις μέγισται γίνονται. ταύτας οὖν τὰς ἐγχέλεις κωπαΐδας λέγουσι. Politus.

13. τῆς λίμνης κειμένης πλησίον Ἁλιάρτου) Non modò propè Haliartum ſita eſt palus Copais; verùm etiam propè alias urbes, quæ paludi illi circumjacent, quæ ſunt Copæ, Acræphiæ, Phœnicis, Oncheſtus, Ocalea, Alalcomenæ, Tilphuſium, Coronea. Sed ſcribit Geographus, propè Haliartum in paludem Copaidem confluere ex Helicone amnes duos, Permeſſum, & Olmejum. Ceterùm ab Haliarto cognomen antiquitus fuerat lacus Haliartii, ut teſtatur idem Strabo. *Polit.*

14. πλὴν τοῦ χάσματος τοῦ δεχομένου τὸν Κηφισσόν) Adde ex Strabone, καὶ τῶν ἑλῶν. A Cephiſſo flumine, quo maximè palus impletur, dicta illa etiam Κηφισσίς. Pauſanias in Bœoticis: ἐπὶ λίμνην τὴν Κηφισσίδα· οἱ δὲ Κωπαΐδα ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν. Sic Κηφισσίδα vocavit eam Pindarus. Quin & nonnulli paludem Copaidem interpretati ſunt, quam Homerus in libro ε' Il. dicit Κηφισσίδα. Sed, quum Geographus interpretationem hanc rejiciat, ipſeque exiſtimet, λίμνην intelligi ab Homero τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην, τὴν πρὸς Ὕλῃ, ὡς λέγει, ἀπὸ τῆς πλησίον πόλεως, ἣν καλοῦσιν Ὕλας, εἰς λίμνας, καὶ θύρας· in eam ego opinionem facilè adducor, ut credam, dictam a Poetâ Κηφισσίδα, unam ex minoribus iis paludibus, in quas magna palus Copais diffunditur: quæ ſanè minor palus a proximâ urbe Hylâ denominata fuerit Hylica. Iſtam ergo paludem Hylicam, vocatam eſſe a Poetâ Κηφισσίδα, veluti partem quamdam, & exitum aquarum Cephiſſidis, propagato ad eam quoque paludem, propter ſocietatem, & communicationem aquarum, totius magnæ paludis nomine. Nam, præter hiatum illum, qui Cephiſſum excipiebat, interjectæ quoque erant pratis paludes, in quas Cephiſſis palus effluebat. Sic autem Copaidem ipſam vocatam, fatetur poſtea Geographus. Malè ſcribitur apud Suidam Κηφισσός. Eſt enim Κηφισσός, ὄνομα ποταμοῦ, unde Κηφισσίς. Malè etiam apud Heſychium: Κήφισσος, λίμνη, Κηφισσὸς, ποταμός. ſcribe Κηφισσίς, & Κηφισσός. Politus.

15. ἕτεροι ποταμοὶ δύο ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος) Permeſſus, & Olmejus, ut paullò ante ex Strabone dictum eſt. *Polit.*

cetur, Platæenſes referat ſic appellatos ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας, *ab agendis, impellendiſque palmulis remorum*; docet etiam, id ipſum manifeſtum fieri in Copis, a quibus palus Copaïs, implente ipſam Cephiſſo. Sed, palude aquis auctâ, ita ut periculum eſſet, ne Copaënſes abſorberentur, apertum eſſe hiatum, qui fluvium exceperit, eumque poſtea alibi fecerit erumpere. Ubi conſiderandum, an ſimili umquam ratione, atque Copæ, & Platææ, appellata etiam ſit Elatea, tamquam ἀπὸ τοῦ ἐλᾶν, *ab agendo*, ex quo compoſitum verbum κωπηλατεῖν, *remos agere, ſeu remigare*. Alii porrò hæc ita clariùs explicant, ut dicant, Copas, & Copaidem appellationem hanc ſortitas fuiſſe propter τὰς κώπας, *remos*, quibus indigenæ utebantur, cum ad ſeſe invicem navigabant, eo quòd paludes ſtagnanteſque aquæ loca illa, ut ferunt, inundaſſent. Unde & urbs ibi Platæa a voce πλάτη, *palmula*, quæ remum ſignificat. Ut enim ex φώκη, *phoca, vitulus marinus*, Φώκαια, *Phocæa*, & ex νίκη, *victoria*, Νίκαια, *Nicæa*; ſic ex πλάτη, *palmula*, Πλάταια, *Platæa*. Contigit enim aliquando, ut, ſtagnantibus aquis, locorum illorum accolæ ſeſe invicem convenire non poſſent, niſi, lembis quibuſdam navigantes, πλάταις, *palmulis*, ſeu κώπαις, *remis*, uterentur. Conſtat autem, ambiguæ vocem ſignificationis eſſe τὰς κώπας. Nam & urbs eſt, quemadmodum expoſuimus, & inſtrumenta ſunt navium, quaſi earum alæ, & enſium ſunt capuli. Eutreſis porrò in honore habebat Eutreſiten Apollinem, cujus ibi celebre oraculum. Sic vocata eſt a multis ſectionibus viarum, quibus ea veluti

ἑξῆς ῥηθήσε). [1] τοὺς Πλαταιεῖς ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας, [2] λέγει, ὅτι καὶ αἱ Κῶπαι τὸ αὐτὸ ἐνδείκνυνται, ἀφ' ὧν ἡ Κωπαῒς λίμνη, πληρουμένη ἐκ τοῦ Κηφισοῦ. ἧς αὐξομένης, ὡς κινδυνεύειν καταποθῆναι [3] τοὺς Κωπαεῖς, ἀνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμὸν, [4] εἶτα ἐξέρρηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. Σκοπητέον δὲ, μή ποτε ἀκολούθως [5] ταῖς Κώπαις, καὶ ταῖς Πλαταίαις, καὶ ἡ Ἐλάτεια ὠνόμασται, [6] ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλᾶν, ἐξ οὗ σύνθετον, τὸ κωπηλατεῖν. [7] Ἕτεροι δὲ ταῦτα σαφέστερον φράζοντες, φασὶν, ὅτι Κῶπαι, καὶ Κωπαῒς ἐκλήθησαν, διὰ τὰς κώπας, αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι, [8] πρὸς ἀλλήλους πλέοντες, διὰ τὸ ἀπολιμνωθῆναι, φασὶ, τὰ ἐκεῖ. ὅθεν καὶ ἡ ἐκεῖσέ που Πλάταια πόλις, παρὰ τὴν πλάτην, ὃ δηλοῖ τὴν κώπην. Ὡς γὰρ φώκη Φώκαια, νί- Baſ. p. 203.
κη Νίκαια, [9] οὕτω πλάτη Πλάταια. Ἦν δέ ποτε καιρὸς, ὅτε διὰ τοὺς λιμνασμοὺς οὐκ ἦν ἀλλή- Rom. p.268.
λοις τοὺς αὐτόθι ἐντυγχάνειν, εἰ μὴ πλάταις, ἤτοι κώπαις ἐπλωΐζοντο ἐπὶ λέμβων τινῶν. Δῆλον δὲ, ὡς ὁμώνυμος λέξις αἱ κῶπαι. πόλις τε γὰρ, ὡς δεδήλωται, καὶ νηῶν ὅπλα, ὡσεὶ καὶ πτερὰ, [10] καὶ λαβαὶ ξιφῶν. Ἡ δὲ Εὔτρησις [11] ἐτίμα Εὐτρησίτην Ἀπόλλωνα, οὗ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ ἔνδοξον. Ἐκλήθη δὲ οὕτω [12] διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν

1. τοὺς Πλαταιεῖς ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας) Strabo: Πλαταιὰς γὰρ ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι νομίζουσι, καὶ Πλαταιεῖς τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας. Hanc ipſam appellandarum Platæarum originem ſtabiliverat Apollodorus in Catalogo. Sed Jacobus Palmerius ad Strabonem exclamat, nihil abſurdius hoc etymo: urbem in mediterraneo ſitam longè a mari, nullum habentem fluvium navigabilem, dictam fuiſſe a remorum palmulis, quam veriſimilius eſt, ἀπὸ τῆς πλάτης appellatas Πλαταιὰς, eo quòd, ſuperato Cithærone, prima occurrebat ἐν πλάτει πεδίῳ. Meliùs, inquit, dixiſſet Strabo, ſi ſic pronunciaſſet: ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν τόπων εἰρῆσθαι νομίζουσιν. At non ita, opinor, judicaſſet Palmerius, ſi, quam Strabo explicat illius appellationis cauſſam, & quàm ea cauſſa ſit ſimilis veri, pro Bœoticæ illius planitiei, magnâ ex parte paluſtris, terræque motibus plerumque obnoxiæ naturâ, meliùs perpendiſſet: quum inde doceat Strabo, τοὺς αὐτοὺς τόπους, ποτὲ μὲν πλεῖσθαι, ποτὲ δὲ πεζεύεσθαι, καὶ τὰς αὐτὰς πόλεις, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ποτὲ δὲ ἄπωθεν κεῖσθαι. Unde, ut notat, παρακολουθοῦσι [illegible], τὸ δὲ αὐτὴν προσηγορίαν φυλάττειν ὀνόματος [illegible] λεγομένους ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πρότερον, νῦν μηκέτ' ἐχόντων, ὡς πρότερον. Sic ergo cenſet, veriſimile eſſe, ut Platææ ita ſint appellatæ ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν, itemque Platæenſes ii, qui remigio victum quærerent: tametſi nunc, inquit, ἀπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ὁμοίως. Atque ita ex Strabone Helos, Heleonque, & Hileſium nomina hæc acceperunt διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι. Quamquam omnia poſtea, ut ait, ſunt mutata, vel tranſlatis ſedibus, vel defluentibus aquis. Nam & hoc ipſum fieri potuiſſe, ut ſcilicet aquæ defluerent, oſtendit exemplo Cephiſſi, qui, impletâ jam palude Copaide, quum in maximum periculum proximas Copas adduxiſſet, apertâ ſibi ſtatim per terræ hiatum viâ, aliò effluxit. Quare etiam ex Apollodoro refert Stephanus, ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, conſueviſſe τοὺς παροικοῦντας τῆς λίμνης Βοιωτοὺς πλάταις πορεύεσθαι ἐπ' ἀλλήλους. ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην, καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. Quod autem ad fluvium attinet, quem Palmerius negat ullum habere Platæas navigabilem, certè quidem Platæas præterlabebatur Aſopus, ut patet ex Strabone. Atque inde ortam puto fabulam, ut Platæam, a qua alii nomen urbi inditum exiſtimarunt, filiam Aſopi amnis facerent. Sed non eſt, cur hac de re pluribus diſputemus. *Politus.*

2. λέγει, ὅτι καὶ αἱ Κῶπαι τὸ αὐτὸ ἐνδείκνυνται) Tametſi Copæ dictæ videntur παρὰ τὰς κώπας: tamen non dicit hoc loci Strabo, quod Platæenſibus contigit, ut ſic vocarentur ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας, id ipſum manifeſtum fieri ex nomine etiam Coparum: ſed, exemplo Cephiſſi, qui, ut dictum eſt, aliò a palude Copaide defluxerat, demonſtrat, quod proximè docuerat, potuiſſe loca aliqua paluſtria, defluentibus aquis, exſiccari, διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ξηρότητας. Polit.

3. τοὺς Κωπαεῖς) fortaſſe, Κωπαιεῖς. Eſt enim Stephano Κωπαιεὺς. Strabo tamen dicit τὰς Κώπας. Politus.

4. εἶτα ἐξέρρηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατὰ Λάρυμναν τῆς Λοκρίδος, τῆς ἄνω. Ex Strabone. Polit.

5. ταῖς Κώπαις, καὶ ταῖς Πλαταίαις) lege, Πλαταιαῖς. Polit.

6. ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλᾶν) Alii Elateam appellatam volunt de nomine Elati conditoris. Pauſanias in Arcadicis: μετῴκησεν ὁ Ἔλατος ἐς τὴν νῦν καλουμένην Φωκίδα, καὶ τοῖς τε Φωκεῦσιν ἤμυνεν ὑπὸ Φλεγύων πολέμῳ πιεζομένοις, καὶ Ἐλατείας πόλεως ἐγένετο οἰκιστής. Stephanus: Ἐλάτεια, πόλις μεγίστη Φωκίδος, ἀπὸ Ἐλάτου. Polit.

7. Ἕτεροι δὲ ταῦτα σαφέστερον φράζοντες) Ex Stephano, ut videtur, in Πλαταιαί. Polit.

8. πρὸς ἀλλήλους πλέοντες) Sic Stephanus ſolitos narrat Bœotos πλάταις πορεύεσθαι ἐπ' ἀλλήλους. Ubi Holſtenius pro ἐπ' ἀλλήλους legebat ἐπ' ἀλλήλων. Polit.

9. οὕτω πλάτη Πλάταια) Πλάταιαν dici notat Stephanus, ὡς Λίμναιαν, Ἰσίαιαν, Δίκαιαν. Polit.

10. καὶ λαβαὶ ξιφῶν) Heſychius: Κώπη, ἡ τοῦ ξίφους λαβὴ, καὶ ἐγχειρίδιον, καὶ ἡ τῆς κώπης τῆς νεώς. Polit.

11. ἐτίμα Εὐτρησίτην Ἀπόλλωνα) Stephanus in Εὔτρησις. ὁ κωμήτης, Εὐτρησίτης· ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης, καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. Polit.

12. διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις, οἱονεὶ συντετρῆσθαι) Mutilus, meo judicio, eſt locus hic Stephani: ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρῆσθαι ῥύμαις. Quem ego locum ſic ex ingenio ſuppleverim: ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρῆσθαι ῥύμαις, οἱονεὶ συντετρημένην. Sic Εὐτρήσιον, παρὰ τὸ τετρῆσθαι, dixit per irriſionem Autolycum Eupolis, ut colligo ex his verbis Etymologi: Εὐτρήσιος, παρὰ τὸ τετρῆσθαι. τὸν Αὐτόλυκον ὁ Εὔπολις σκώπτει. Quaſi ita ſcilicet dicere eum voluerit εὔτρητον, ideſt, καλῶς τετρημένον. Non eſt tamen Εὐτρήσιος nomen Gentile pagi hujus Bœotici Eutreſis; ſed urbis Arcadicæ Eutres. Eutreſis Bœoticæ nomen Gentile eſt, ut diximus, Εὐτρησίτης. Unde Εὐτρησίτης Apollo, qui ibi colebatur. At verò ab urbe illâ Arcadiæ Eutre appellati, gentili nomine, Εὐτρήσιοι, quos Teleclides Doricè dixit Εὐτρείως. Heſychius: Εὔτρη, πόλις Ἀρκαδίας. Εὐτρεῖς, τοὺς ἀπὸ Εὔτρης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Δωρικῶς δὲ εἴρηκε Τηλεκλείδης. δῆλον γὰρ αὐτῶν Εὐτρησίους. Horum in Arcadicis meminit Pauſanias. Itemque Xenophon Hiſt. Græc. lib. 7. niſi quòd Xenophon vocat eos Εὐτρησίους, corruptè. Inde ipſum quoque eorum oppidum Eutre, appellatum videtur Εὐτρήσιον. Stephanus: τὸ δὲ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ οὐκ ἐθνικόν. Non negat ſanè Stephanus, Εὐτρησίους dici gentem illam Arcadicam; ſed vult, τὸ Εὐτρήσιον non eſſe nomen Gentile Eutreſis Bœoticæ. quod quidem verum eſt. Fortaſſe etiam Εὐτρήσιον ſcripſerat Etymologici Magni Auctor in Εὐτρήσιος, ubi de oppido illo Arcadico hæc le-

ῥυμοτομίαις, οἱονεὶ συντετρῆσθαι, τεμνομένην εἰς ἀμφόδους συχνάς. [1] Ἔκειτο δέ, φασι, παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιάς. ἐτείχισαν δὲ αὐτὴν Ζῆθος, καὶ Ἀμφίων, οἱ ἀδελφοί. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι Εὔτρησις, κώμιον Θεσπιέων, ἔνθα Ζῆθος, καὶ Ἀμφίων ᾤκησαν, πρὶν [2] βασιλεῦσαι Θηβαίων. Καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθέν, καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα λύριον, καὶ θύρα θύριον. Ἡ δὲ Θίσβη, πολίτην μὲν ἔσχε τὸν περίπυστον αὐλητὴν Ἰσμηνίαν. Θισβεὺς γὰρ ἦν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Θίσβης θυγατρὸς Ἀσωποῦ. [3] Ὁ δὲ λιμὴν τῶν Θισβέων, καὶ τὸ ἐπίνειον ἔχει, φασί, πλῆθος περιστερῶν, ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς ἐπεσημήνατο. Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο καὶ ὁ Γεωγράφος, λέγων· [4] Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης, [5] χωρίον ὅμορον Θεσπιεῦσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ, ὑποπεπτωκὸς [6] ἐκ νότου τῷ Ἑλικῶνι. Ἐπίνειον αὐτῆς πετρῶδες, περιστερῶν μεστόν. [7] Ἔνθα σημειοῦται καὶ, ὅτι λίαν περιέργως ἐξενήνοχεν ὁ Ποιητὴς τό, πολυτρήρωνα Θίσβην. ὡς καὶ τό, Ἁλίαρτον ποιήεντα, [8] καὶ τὰ λοιπά. Οὐδεμίαν γάρ, φησι, προσθήκην κενῶς ἀπορρίπτει.

ια'. [9] Ἡ δὲ Κορώνεια, ἐκλήθη ἀπὸ Κορώνου τοῦ Θερσάνδρου. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Κορώνειαι, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας ἀριθμεῖ, λέγων καὶ, ὅτι [10] ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης, κἂν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ, οὐ δύναται αὐτόθι ζῆν. Ἰστέον δέ, ὅτι, εἰ καὶ παραγωγόν ἐστιν ἡ Κορώνεια ἐκ τοῦ κορώνη, ἀλλ' οὖν ἡ τρισυλλάβως λεγομένη Κορώνη, πόλις Μεσσήνης ἐστίν. Ἐν δὲ τῷ Γεωγράφῳ φέρεται, ὅτι Κορώνεια ἐγγὺς Ἑλικῶνος, ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη. Παραρρέει δ' αὐτὴν [11] ποταμὸς Κουάριος· [12] ἔνθα τὰ Παμβοιώτια συνετέλουν. [13] Ταύτης τῆς Κορωνείας, φη-

συντέτρηται, *perforata eſt*, quippe in vicos frequentes diviſa. Sitam autem fuiſſe eam ferunt ſecus viam, quæ Theſpiis Platæas ducebat; muroque ipſam cinctam a Zetho, & Amphione, fratribus. De ea ſic Strabo: Eutreſis, κώμιον, *viculus*, Theſpienſium, ubi Zethus, & Amphion habitarunt, priuſquam Thebis regnarent. Ac vide, ut dictum ſit per diminutionem τὸ κώμιον, *viculus*, acutâ antepenultimâ, pariter atque ex λύρα, *lyra*, dicitur λύριον, *parva lyra*, & ex θύρα, *porta*, θύριον, *portula*. At verò Thisbe civem habuit ſuum, celebrem illum tibicinem, Iſmeniam. Erat enim Thisbenſis. Sic autem vocata eſt a Thisbe, Aſopi filiâ. Thisbenſium portus, & navale, magnam habere perhibetur multitudinem columbarum, ut Poëta ipſe indicat. Quod etiam commemorat Geographus his verbis: Thisbe, quæ etiam Thisbæ, habitatur paullulùm ſupra mare, locus Theſpienſibus finitimus, in agro Coroneaco, ab auſtrali parte ſubiectus Heliconi. Navale ejus ſaxoſum, refertum columbis. Ubi Poëtam obſervat curioſè nimis, & accuratè protuliſſe illud, *columbis abundantem Thisben*. ut & illud, *Haliartum herboſum*, & reliqua hujus generis. Nullum enim, inquit, epitheton fruſtra profundit.

XI. Coronea verò nomen habuit a Corono Therſandri filio. Sunt autem & aliæ Coroneæ, quemadmodum eas enumerat is, qui Gentilia urbium nomina conſcripſit: ubi etiam tradit, nullam in hac talpam conſpici, quamvis in totâ Bœotiâ talpæ reperiantur; &, ſiquis aliunde in Coronenſium agrum importet, non poſſe ibi eas vivere. Etſi verò nomen hoc Κορώνεια, *Coronea*, deductum eſt per paragogen ex κορώνη; tamen ſciendum eſt, quæ vocatur tribus ſyllabis Κορώνη, *Corone*, eam eſſe urbem Meſſeniorum. Geographus porrò hæc affert: Coronea ſita eſt edito loco prope Heliconem. Eam præterfluit amnis Cuarius. Ibi Pambœotia, communi totius Bœotiæ conventu, agebant. Hujus, inquit, Co-

guntur: Εὔξηνις, πόλις Ἀρκαδική. Sed depravata eſt, ut puto, ſcriptura, & factum eſt Εὔξηνις pro Εὐξήσιον. Aliàs ibi ex Heſychio legebam: Εὔξη, πόλις Ἀρκαδική. Politus.

1. Ἔκειτο δέ, φασι, παρὰ τὴν ὁδὸν) Ex Stephano. *Polit.*

2. βασιλεῦσαι Θηβαίων) Strabo, Θηβῶν. Polit.

3. Ὁ δὲ λιμὴν τῶν Θισβέων) Stephanus ex Epaphrodito, τῶν Θισβαίων. Utroque autem modo dictus videtur civis Thisbes, Θισβαῖος, & Θισβεύς. Polit.

4. Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι) Strabo: Ἡ δὲ Θίσβη, Θίσβαι νῦν λέγονται. Stephanus: λέγεται καὶ πληθυντικῶς. Polit.

5. χωρίον ὅμορον Θεσπιεῦσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ) Strabo: ὅμορον Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον καὶ τῇ Κορωνιακῇ. Polit.

6. ἐκ νότου) Strabo, ἐκ τοῦ νοτίου μέρους. Polit.

7. Ἔνθα σημειοῦται) Strabo lib. 1. pag. 16. *Polit.*

8. καὶ τὰ λοιπά) ut & ἐσχατόωσαν Ἀνθηδόνα. Polit.

9. Ἡ δὲ Κορώνεια, ἐκλήθη ἀπὸ Κορώνου) a quo Coroneam conditam ſcribit in Bœoticis Pauſanias. *Polit.*

10. ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης) Sic etiam Auctor libri De Mirabil. Auſcult. quem vulgò cenſent Ariſtotelem, & Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. c. 10. Sed id ipſum alii affirmant de Lebadiâ Bœotiæ. Ariſtoteles De Hiſt. Animal. lib. 8. cap. 28. ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἀσπάλακες μὲν περὶ τὸν Ὀρχομενὸν πολλοὶ γίγνονται· ἐν δὲ τῇ Λεβαδικῇ γειτνιώσῃ οὐκ εἰσίν, οὐδ', ἄν τις κομίσῃ, ἐθέλουσιν ὀρύττειν. Ælianus De Nat. Animal. lib. 17. c. 10. Ἡ Βοιωτῶν γῆ ἀσπάλακας ἀγαθή, καὶ αὐτὴν οὐ διορύττει τὸ ζῶον τοῦτο κατὰ Λεβάδειαν. ἐὰν δέ τις καὶ ἀλλαχόθεν εἰσκομίσωσιν, ἀποθνήσκουσι. περὶ μὲν γὰρ τὴν Ὀρχομενίων γίνονται καὶ πολλοί. Plinius lib. 8. c. 58. *In Bœotia Lebadiâ, illata ſolum ipſum fugiunt, quæ juxta in Orchomeno tota arva ſubruunt, talpæ.* Politus.

11. ποταμὸς Κουάριος) Κουάριον vocat Strabo l. 9. p. 411. pro quo alii ibidem legunt Κυράλιον. Nam Κυράλιος dicebatur fluvius Theſſalicus, cujus Bœoticus hic erat cognominis. Hunc Alcæus vocavit Κωράλιον. Polit.

12. ἔνθα τὰ Παμβοιώτια συνετέλουν) in templo Minervæ Itoniæ. Pauſanias in Bœoticis: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερόν. καλεῖται δὲ ἀπὸ Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Polit.

13. Ταύτης τῆς Κορωνείας, φησίν, οἱ πολῖται, Κορώνιοι) Hujus urbis cives, Κορώνιοι Straboni, tamquam a Κορωνία. Unde etiam ἡ Κορωνική, regio ipſa Coronenſis, ut apud Antigonum Caryſtium, & ἡ Κορωνιακή, ut apud Geographum: tametſi, ubi Strabo dicit τῇ Κορωνιακῇ, Euſtathius legat τῇ Κορωνειακῇ. Dictus etiam ejuſdem urbis civis Κορωναῖος, tamquam a Κορώνη. Nam Κορώνεια, ut bene notat Euſtathius, nomen eſt per paragogen derivatum ex Κορώνη. Stephanus: ὁ πολίτης, Κορωναῖος. Et Coronæos vocant Latini, ut Livius lib. 42. c. 44. *Et turba Coronæorum, Haliartiorumque convenerat ad defendendum decretum regiæ ſocietatis.* Item a Κορώνεια nomen Gentile eſt Κορωνεύς. Sic etiam Κορωνεὺς civis dicitur Stephano. Sunt ergo tria hæc Coroneæ Bœoticæ Gentilia Nomina, Κορώνιος, Κορωναῖος, Κορωνεύς. Primum ex Strabone: alia duo ex Stephano. Illa autem differentia, quam inter Coroneam Bœoticam, & Meſſeniacam ſtatuit Strabo, ut Bœoticæ cives, dicantur Κορώνιοι· Meſſeniacæ, Κορωνεῖς, neſcio, an ubique ſit vera. Nam & Bœotici illi, Κορωνεῖς vocati. Polybius in Excerpt. Legat. 63. οἱ δὲ Κορωνεῖς, καὶ Ἁλιάρτιοι, συνδεδραμηκότες εἰς τὰς Θήβας, ὁμοῦ ἀντεποιοῦντο τῶν πραγμάτων, καὶ μένειν ἔφασαν δεῖν ἐν τῇ πρὸς τὸν Περσέα συμμαχίᾳ. Ii ſunt Κορωνεῖς, quos Livius dicit *Coronæos*. Euſtratius ad lib. 3. Ariſtotelis De Moribus ad Nicomachum: Ἕρμαιον, ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος οὕτως λεγόμενος, ἐστὶ πεδινὸς ἐν αὐτῇ, ἔξω εἰλεῶν ἀνωμάλων ὄντων. ἐν ᾧ παρατεταγμένοι ποτὲ Κορωνεῖς σὺν τοῖς βοηθήσασιν αὐτοῖς στρατιώταις. Aliam alii nominum utriuſque

Coroneæ cives, Coronii; Meſſeniacæ verò, Coronenſes. Quare, ſecundùm hunc auctorem, urbs illa Meſſeniaca non Corone tantùm dicitur tribus ſyllabis; ſed ecce tibi etiam Coronea. Ubi vide τὸ Παμβοιώτια, *Pambœotia*. Feſtum enim erat commune univerſorum Bœotorum. Sicuti etiam univerſorum Jonum Feſtum, Panionia. Ac ſimiliter dicta Panathenæa. Atque hæc iſta initium ex Homero duxerunt, qui dixerit Παναχαιοί, *Panachæi, ſeu omnes Achivi*. cujus vocis per paraphraſin explicatio eſt τὸ Πανελλήνιον, *Græci univerſi, ſeu tota Græcia*. Haliartus porrò, juxta Gentilium Nominum ſcriptorem, genere dicitur maſculino, conditusque eſſe fertur ab Haliarto, Therſandri filio. Quamquam, ut idem refert, ſcribatur etiam Ariartus. Sed adſpiratione affici primam, apertè oſtendit illud, ποιήενθ' Ἁλίαρτον. *herboſum Haliartum*. Habet autem paludes, & lacus, multiſque eſt aquis irriguus: ideoque herboſus appellatur, hoc eſt, herbis abundans. Ceterùm Haliartus frater fuit Coroni, de quo ſupra commemoravimus. At Geographica Hiſtoria inſuper explicat, qui contigerit, ut Haliartus eſſet herboſus. Narrat enim, juxta Orchomenum, terram, factâ labe, apertam eſſe in hiatum, eoque hiatu Melanem fluvium exceptum, qui per agrum Haliartium fluebat, paludemque ibi faciebat, quæ calamum tibiis aptum produceret: periiſſeque omnino hunc fluvium, ſive eum hiatus, ut ait, in occultos meatus diffuderit, ſive Haliartiæ ipſum paludes abſumpſerint, a quibus paludibus herboſum Haliartum vocat Poëta. Quin & eadem Geographica Hiſtoria refert de hac ipsâ Haliarto (& obſerva, ut muliebri etiam genere dicatur Haliartus) de hac igitur Haliarto refert, eam hodie non extare, quippe everſam in bello contra Perſeum: agrum autem ab Athenienſibus, Romanorum conceſſu, poſſideri. Sin autem genere eſt muliebri Haliartus, & nihilominus tamen rectè ſic cohæret, ac conſtruitur illud ποιήενθ' Ἁλίαρτον, *herbidum Haliartum*; ergo obſerva, ut ſimili etiam genere prolatum ſit illud, Πύλον ἠμαθόεντα, *Pylum arenoſum*, & ὑλήεντα Ζάκυνθον, *ſylvoſum Zacynthum*. Verùm qui Gentilia Urbium nomina conſcripſit, genere eſſe tradit maſculino τὸν Ἁλίαρτον, *Haliartum*, his verbis: Haliartus, Bœotiæ urbs, genere virili. Magnum porrò Etymologicum ad denſandam primam conſpirat, cum de-

riva-

φησὶν, οἱ πολῖται, Κορώνιοι· οἱ δὲ ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, Κορωνεῖς. ὥστε, κατὰ τοῦτον, [1] οὐ μόνον Κορώνη ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἡ Μεσσηνιακὴ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ Κορώνεια. Ὅρα δὲ τὸ Παμβοιώτια. ἑορτὴ γὰρ ἦν κοινὴ πάντων Βοιωτῶν. [2] ὥσπερ καὶ ἡ τῶν Ἰώνων πάντων, Πανιώνια. Ὅμοιον καὶ τὸ Παναθήναια. Ἐξ Ὁμήρου δὲ τούτων ἡ ἀρχὴ, εἰπόντος Παναχαιοί. οὗ παράφρασις τὸ Πανελλήνιον. Ἁλίαρτος δὲ [3] ἀρσενικῶς λέγεται, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, [4] κτισθεὶς ὑπὸ Ἁλιάρτου υἱοῦ Θερσάνδρου. [5] Γράφεσθαι δέ, φησι, καὶ Ἀρίαρτος. Ὅτι δὲ δασύνεται ἡ ἄρχουσα, δηλοῖ τὸ, ποιήενθ' Ἁλίαρτον. Ἔχει δὲ ἄλση, καὶ λίμνας, καὶ ὑδατόρρυτός ἐστι: διὸ καὶ ποιήεις λέγεται, ὅ ἐστι βοτανώδης, [6] ἢ πολυβότανος. Ὁ δὲ Ἁλίαρτος, ἀδελφὸς ἦν Κορώνου τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος. Ἡ δὲ Γεωγραφία λέγει, καὶ πῶς ποιήεις ὁ Ἁλίαρτος. Ἐγένετο γάρ, φησι, κατὰ τὸν Ὀρχομενὸν χάσμα, ὃ τὸν Μέλανα ποταμὸν ἐδέξατο, τὸν ῥέοντα διὰ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ ποιοῦντα τὸ ἐκεῖ ἕλος τὸ φῦον [7] τὸν αὐλητικὸν κάλαμον· καὶ ἠφανίσθαι ὁ ποταμὸς τέλεον, εἴτε τοῦ χάσματος διαχέαντος, φησὶν, αὐτὸν εἰς ἀδήλους πόρους, εἴτε τῶν Ἁλιαρτίων ἑλῶν προσαναλισκόντων αὐτὸν, ἀφ' ὧν ποιήεντα τὸν Ἁλίαρτον ὁ Ποιητὴς λέγει. Λέγει δὲ ἡ αὐτὴ Γεωγραφία, καὶ ὅτι ἡ Ἁλίαρτος [8] (καὶ σημείωσαι, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Ἁλίαρτος) ἡ τοίνυν Ἁλίαρτος, νῦν, φησὶν, οὐκ ἔστι, [9] κατασκαφεῖσα ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ· τὴν χώραν δ' ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, δόντων Ῥωμαίων. Σημείωσαι δὲ, ὡς εἴπερ θήλεος μὲν γένους ἡ Ἁλίαρτος, [10] εὐσυντάκτως δὲ ἔχει οὕτω τὸ, ποιήενθ' Ἁλίαρτον, ἄρα κατὰ γένος ὅμοιον προλέλεκται καὶ τὸ, Πύλον ἠμαθόεντα, καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ συγγραψάμενος, ἄρρενος γένους παραδίδωσι τὸν Ἁλίαρτον, εἰπών· Ἁλίαρτος, [11] πόλις Βοιωτῶν, ἀρσενικῶς. Τὸ δὲ μέγα Ἐτυμολογικὸν συγκροτεῖ εἰς

τὴν

que urbis Gentilium differentiam faciunt apud Stephanum. *Οἱ δέ φασι περὶ τὴν Κορώνειαν, Κορωνεῖς· περὶ δὲ τὴν Κορώνην, Κορωνεῖς*. Sed ego hic ex Strabone libenter legerem: *Οἱ δέ φασι περὶ τὴν Κορώνειαν, Κορωνεῖς· περὶ δὲ τὴν Κορώνην, Κορωνεῖς*. Suſpicor enim vehementer, hoc quidem loci Stephanum ad Strabonem reſpexiſſe, & quæ ille attulerat Bœoticæ Coroneæ. & Meſſeniacæ nomina Gentilia, ex eo, tacito ejus nomine, referre, atque explicare voluiſſe. Scripſerat enim Strabo: *οἱ μὲν ἐν τῇ Κορωνείᾳ Κορώνιοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς*. Ubi, quamvis Κορώνην nominet, & non Κορώνειαν· conſtat tamen, Κορωνεῖς, quos vocat Strabo, dici tamquam περὶ τὴν Κορώνειαν. Polit.

1. *οὐ μόνον Κορώνη ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἡ Μεσσηνιακὴ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ Κορώνεια*) Id ex Strabonis verbis colligit Euſtathius. Et certè teſtatur in Meſſenicis Pauſanias, urbem illam Meſſeniacam de nomine Coroneæ Bœoticæ, poſt reductos eò Meſſenios, appellatam fuiſſe Coroneam: *τοὺς δὲ Μεσσηνίους ἐξ ἀρχῆς μὲν ἁμαρτεῖν περὶ τὸ ὄνομα, καὶ μᾶλλον ἔτι ἀνὰ χρόνον ἐκνενικηκέναι τὸ ἁμάρτημα*. Politus.

2. *ὥσπερ καὶ οἱ τῶν Ἰώνων*) Caſaubonus legebat, *ἡ τῶν Ἰώνων*. Quam ego lectionem amplexus ſum. Polit.

3. *ἀρσενικῶς λέγεται*) Stephanus: *Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικόν*. Polit.

4. *κτισθεὶς ὑπὸ Ἁλιάρτου*) ab Haliarto, Coroni fratre. Filius uterque erat Therſandri, nepos Siſyphi. Hic Haliartum, ille Coroneam condidit. Ex malè intellecto compendio ſcripturæ factum puto apud Etymologum, ut pro Ἁλιάρτου ſcriptum ſit Ἀλεξάνδρου, in his verbis de Haliarto: *λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου*. Scriptum enim fortaſſe fuerat per compendium, Αλ. vel alio ſimili modo. Politus.

5. *Γράφεσθαι δέ, φησι, καὶ Ἀρίαρτος*) Ab Armenidâ ita ſcriptum hoc nomen, teſtatur Stephanus. Polit.

6. *ἢ πολυβότανος*) lege, *ἢ πολυβότανος*. Et ſic Frobenius. Polit.

7. *τὸν αὐλητικὸν κάλαμον*) calamum tibialem. Plinius lib. 16. c. 36. *De Orchomenii lacûs arundinetis accuratiùs dici cogit admiratio antiqua. Characian vocabant craſſiorem firmioremque, plotian verò ſubtiliorem: hanc in inſulis fluitantibus natam, illam in ripis exſpatiantis lacûs. Tertia arundo eſt tibialis calami, quem auleticon dicebant*. Polit.

Orchomenius (calamus) *eſt continuo foramine pervius, quem auleticon vocant*. Sylvius.

8. *καὶ σημείωσαι, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Ἁλίαρτος*) Sic enim Geographus: *Ἁλίαρτος δὲ νῦν οὐκέτι ἐστὶ, κατασκαφεῖσα ἐν τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ*. Alibi tamen ex Apollodoro apud eum legas τὸν Ἁλίαρτον. Politus.

9. *κατασκαφεῖσα*) *urbs diruta a fundamentis*, ut narrat Livius lib. 42. Polit.

10. *εὐσυντάκτως δὲ ἔχει οὕτω τὸ, ποιήενθ' Ἁλίαρτον*) Apollodorus tamen, is, qui in Catalogum Homericum ſcripſit, ἀρσενικῶς dictum intellexit ab Homero ποιήεντα τὸν Ἁλίαρτον· ut & Stephanus. Polit.

11. *πόλις Βοιωτῶν*) Stephanus, *πόλις Βοιωτίας*. Polit.

τὴν δασεῖαν τῆς ἀρχούσης, [1] λέγει παραχθῆναι τὴν Ἁλίαρτον, ἀπὸ ἁλιέων, καὶ ἄρτου. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης εὑρίσκεσθαι ἀναγκαστέον πόλεις, ἢ κώμας, ὅσας ἱστορεῖ ὁ Ποιητής. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ λέγει· ὁ δὲ χρόνος πολλὰ ἠφάνισεν.

ιβ'. Ἡ δὲ ἑνικῶς νῦν λεχθεῖσα Πλάταια, ὅτι παρὰ τὴν πλάτην, ὅ ἐστι τὴν κώπην, λέγεται, προείρηται· καὶ ὅτι, ὥσπερ ἡ Θέσπια προ- Rom. p.269. παροξύνεται μὲν ἐν τοῖς ἑνικοῖς, ὀξύνεται δὲ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, οὕτω καὶ αὕτη. [2] Ἑνικῶς μὲν γὰρ ἡ Πλάταια· πληθυντικῶς δὲ, αἱ Πλαταιαί. Πολὺς δὲ ὁ τῆς πόλεως ταύτης λόγος, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι [3] τάφους, φασὶ, καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τῶν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δυλωσάντων. [4] Ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, Πλαταιεύς· οὗ αἰτιατικὴ ἑνικὴ, τὸν Πλαταιᾶ, [5] ὡς τὸν Πειραιᾶ· πληθυντικὴ εὐθεῖα, οἱ Πλαταιεῖς· [6] αἰτιατικὴ, τοὺς Πλαταιεῖς, καὶ Πλαταιᾶς. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησί· [7] Πλάταια ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν, καὶ Πλαταιεῖς, ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντες· εἰ καὶ ὕστερον, ἄποθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτι ἐτύμως προσαγορεύονται. [8] Καὶ Ἕλος δὲ, καὶ Ἑλεὼν, καὶ Εἰλέσιον, διὰ τὸ ἐπὶ ἕλεσιν ἱδρύσθαι· ὕστερον δὲ, καθὰ καὶ προερρέθη, οὐχ ὁμοίως ἔχει ταῦτα, ὡς ἢ τῶν ἀνθρώπων ἀνοικισθέντων, [9] ἢ τοῦ ὕδατος ἐπιπολὺ ταπεινωθέντος. Ζήτει δὲ καὶ τὰ περὶ Κωπῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ, ὅτι Ἐλάτειαν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος, μεγίστην τῶν Φωκικῶν πόλεων. Οὔπω γὰρ ἔκτιστο. Καὶ ὅτι Πλαταιαὶ μεταξὺ Κιθαιρῶνος, καὶ Θηβῶν, ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα. Παραρρεῖ δ' αὐτὰς

ὁ προρ-

rivari ait τὴν Ἁλίαρτον, *Haliartum*, ἀπὸ ἁλιέων, καὶ ἄρτου, *a piſcatoribus*, *& pane*. Sciendum tamen eſt, non illud eſſe neceſſarium, nec neceſſariò requirendum, ut urbes reperiantur, aut pagi, quoſcumque commemorat Poëta. Loca enim quum ipſe afferat, quæ tempore ſuo extabant; pleraque tamen ætas abolevit.

XII. Jam verò ſupra notatum eſt, quæ nunc ſingulari numero dicitur Πλάταια, *Platæa*, eam appellari a voce πλάτη, quæ palmulam, ſeu remum ſignificat; itemque, quemadmodum ἡ Θέσπια, *Theſpia*, ita & hanc ſingulari numero acui in antepenultimâ; plurali verò numero in ultimâ. Singulari enim numero dicitur ἡ Πλάταια, *Platæa*; numero verò multitudinis, αἱ Πλαταιαί, *Platææ*. Multa porro de hac ipsâ urbe memorantur, tum alia, tum illud etiam, quod dictitant, ſepulcra eam habuiſſe, & trophæa fortium virorum, qui Græciam in libertatem vindicarunt; regiumque exercitum devicerunt. Ejus civis, Πλαταιεύς, *Platæenſis*: cujus accuſativus ſingularis, τὸν Πλαταιᾶ, *Platæenſem*, ut τὸν Πειραιᾶ, *Piræenſem*: nominativus pluralis, οἱ Πλαταιεῖς, *Platæenſes*; accuſativus, τοὺς Πλαταιεῖς, & Πλαταιᾶς, *Platæenſes*. Geographus verò ſcribit, dictam eſſe Platæam ἀπὸ τῆς πλάτης, *a palmulâ*, remorum; & Platæenſes, eos, qui remigatione victum compararent: tametſi poſtea, cum procul a lacu habitent, non amplius verè, & pro etymi ratione ſic appellentur. Itemque Helos, Eleonemque, & Ileſium nomina hæc habuiſſe, quòd ſita ea eſſent loca ἐπὶ ἕλεσιν, *apud paludes*: poſtmodum verò, quemadmodum & ſupra dictum eſt, hæc aliter ſeſe habere, vel quia homines domicilia alibi poſuerunt, vel quia aqua multùm decrevit. Quære, quæ de Copis ſunt paullò ante commemorata. Quin & auctor eſt idem Geographus, Elateam, urbium Phocicarum maximam, minimè omnium notam fuiſſe Homero, quippe quæ tunc nondum fuiſſet ædificata. Item Platæas media jacere loca inter Cithæronem, & Thebas, in viâ, quæ Athenas, ac Megara ducit: & propter eam ipſam urbem

flue-

1. λέγει παραχθῆναι τὴν Ἁλίαρτον) Notat Lucas Holſtenius, diſcrepare Etymologum a Stephano in genere τῆς Ἁλιάρτου, & occaſione hujus generis Euſtathium utriuſque illius doctoris meminiſſe. Euſtathius quidem Etymologum illum conſpirare ait ad denſandam primam τῆς Ἁλιάρτου, quippe qui ejus etymon deducat ἀπὸ ἁλιέων, καὶ ἄρτου. At non video expreſſum quidquam ab Etymologo de genere. Niſi ſiquis fortè ex genere τῆς πόλεως argumentum ducere velit de genere Haliarti. Hæc enim verba Etymologi: Ἁλίαρτος, ἡ πόλις. ἡ ὅτι ἐκ τῶν ἁλιέων, καὶ τοῦ ἄρτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἁλιάρτιος. Quæ verba ſunt aliquâ ex parte corrupta, aut mutila. Legebam aliquando: Ἁλίαρτος, ἡ πόλις, εἴρηται ἐκ τῶν ἁλιέων, καὶ τοῦ ἄρτου. Videtur Etymologus Ἁλίαρτον ſibi fingere, tamquam nomen compoſitum ἐκ τῶν ἁλιέων, καὶ τοῦ ἄρτου. Hujuſcemodi enim ſunt aliquando nugæ, & quiſquiliæ Etymologorum. Atqui urbs Bœotiæ, Haliartus non aliunde etymon habet, niſi a Therſandri filio, Haliarto, qui urbem illam condidit. Sed ex ſcripturæ compendio per errorem, ut dictum eſt, apud eumdem Etymologum Haliartus mutatus eſt in Alexandrum. Quin mihi etiam perſuadeo, Etymologum ſcripſiſſe: λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. ſed quum ea nomina per compendiarias notas exarata fuiſſent, inde ex pravâ imperitorum hominum lectione natum illud: λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. Politus.

2. Ἑνικῶς μὲν γὰρ ἡ Πλάταια· πληθυντικῶς δὲ, αἱ Πλαταιαί) Stephanus: τὸ πληθυντικὸν, ὀξύτονον. Sic Πλαταιαί Eudoxo apud Stephanum, Straboni, Ptolemæo, Dicæarcho: Πλάταιαι verò Herodoto, Thucydidi, Pauſaniæ. Ad diſtinguendam ſignificationem videntur mihi in numero ſingulari extuliſſe Πλάταιαν urbem προπαροξυτόνως· ut nomen ſcilicet urbis pronunciatione diſtinguerent a nomine Platææ, Aſopi filiæ, a qua urbem ipſam vocatam nonnulli exiſtimarunt. Dicta eſt enim filia Aſopi, Πλαταιά. & rectè ſcriptum eſt in Pauſaniâ, Bœoticorum initio: ὄνομα δέ φασιν ἀπὸ Πλαταιᾶς, ἣν θυγατέρα εἶναι τοῦ ποταμοῦ νομίζουσι. Malè ibi Sylburgius pro Πλαταιᾶς legebat Πλαταίας, ut mox Πλάταιαν. Immo verò mox de Platææ, Aſopi filia, legendum eſt ὀξυτόνως, Πλαταιάν, in his verbis: δοκῶ δὲ καὶ τὴν Πλαταιάν, ἀφ' ἧς κέκληται πόλις, βασιλέως Ἀσωποῦ, καὶ οὐ τοῦ ποταμοῦ παῖδα εἶναι. Politus.

3. τάφους, φασὶ, καὶ τρόπαια εἶχεν ἀγαθῶν ἀνδρῶν) Ex Eudoxo apud Stephanum. Strabo lib. 9. Ἐνταῦθα Μαρδόνιον, καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· ταφή τε δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. Vid. Pauſaniam in Bœoticis, cap. 2. *Polit.*

4. Ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, Πλαταιεύς· οὗ αἰτιατικὴ ἑνικὴ, τὸν Πλαταιᾶ) Suppleri hinc forſitan poteſt Stephanus, quem hac etiam in parte nimis in anguſtum contraxiſſe videtur Hermolaus. *Polit.*

5. ὡς τὸν Πειραιᾶ) Piræenſis, accola portûs Athenarum, qui dicebatur Πειραιεύς. Salvinus.

6. αἰτιατικὴ, τοὺς Πλαταιεῖς, καὶ Πλαταιᾶς) Hinc Holſtenius diſtinguebat; & ſcribebat apud Stephanum: Οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς· κατὰ συναίρεσιν Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιᾶς. Nam vulgò quidem ita legunt apud Stephanum: Οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς κατὰ συναίρεσιν. Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιέας. Polit.

7. Πλάταια ἀπὸ τῆς πλάτης) Geographus multitudinis numero dicit Πλαταιαί. Polit.

8. καὶ Ἕλος δὲ, καὶ Ἑλεὼν, καὶ Εἰλέσιον, διὰ τὸ ἐπὶ ἕλεσιν ἱδρύσθαι) Si a paludibus loca hæc nomen habuere, aſpirari deberent ſpiritu denſo, Heleon, & Hileſium. *Salvinus.*

Iis cum aſpiratione leguntur apud Strabonem: Ἕλος τε, καὶ Ἑλεὼν, καὶ Εἰλέσιον. Polit.

9. ἢ τοῦ ὕδατος ἐπιπολὺ ταπεινωθέντος) nempe διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ἐκρύσεις. Polit.

fluere Aſopum, de quo dixerat ſupra. Ubi, inquit, Græci, ſtrato Mardonio cum trecentis Perſarum millibus, templum erexerunt Jovis Eleutherii, hoc eſt, Liberatoris, iiſque, qui in prælio ceciderant, publicâ ſepulturâ donatis, Eleutheria deſignarunt, gymnicum certamen, quo victor coronaretur. Denique pagum quoque Sicyonium eſſe Platæas. Præterea Γλίσσας, *Gliſſas*, colonia quædam, ut ferunt, Thebanorum in monte Hypato, nomen accepit a Gliſſone, ſive a Gliſſante, ut auctor eſt is, qui Gentilia Nomina conſcripſit. Quod autem ad accentum attinet, Γλίσσας, Γλίσσαντος, *Gliſſas*, *Gliſſantis*, ita dicitur, ut γίγας, γίγαντος, *gigas*, *gigantis*. Notant tamen Scholiaſtæ, inflecti ex conſuetudine penultimam, eo quòd dicere ſoleamus Γλισσᾶντα, *Gliſſantem*: quamquam Hiſtorici nomen hoc acuant in antepenultimâ. Veruntamen ſciendum, iis, qui accuratè, atque ad amuſſim loquuntur, perſpectam non eſſe, neque uſitatam, alteram hanc rationem declinandi, quæ in penultimâ circumflectit τὸ Γλισσᾶντα· niſi fortè declinetur ex γλισσάεις, & per ſynæreſin contrahatur, ut τὸ αἰγλῆντα, *ſplendidum*, *vel fulgentem*. & χρυσὸν τιμῆντα, *aurum pretioſum*. Verùm Chœroboſcus non, circumflexâ penultimâ, dicit Γλισσᾶντα· ſed, circumflexâ ultimâ, Γλισσᾶν, *Gliſſam*, ut Θωμᾶν, *Thomam*, & Κοσμᾶν, *Coſmam*, aliaque ejus generis. Hujuſce enim nominativus eſt ei Grammatico, ὁ Γλισσᾶς, *Gliſſas*. Ceterùm ii, qui litteris oppoſitâ ſerie collocandis operam dederunt, Γλίσσαν, *Gliſſam*, urbem referunt, fortaſſe quidem Homericam; ſed & fortaſſe quamdam alteram.

XIII. De Thebis dictum eſt in Commentariis ad Dionyſium De ſitu Orbis: ſi modò hoc loci legendum eſt Θήβας, *Thebas*, duabus ſyllabis. Quum enim Homerus ſcripſerit: Οἳ δ᾽ ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. *Quique ſub Thebas habitabant bene ædificatam urbem*; ſciendum eſt, pleroſque non accipere ὑπὸ Θήβας, *ſub Thebas*, tamquam partes duas orationis; ſed ſimul, ac conjunctè: quippe qui dicant Ὑποθήβας, Hypothebas, vel *Subthebas*, eo quòd multa loca cum præpoſitionibus appellentur. ut, exempli cauſſâ, Ἐπικνημίδιοι, *Epicnemidii*, Ὑπερβόρεοι, *Hyperborei*, Παραποτάμιοι, *Parapotamii*, Προποντὶς, *Propontis*, Παρωκεανῖται, *Paroceanitæ*, Ὑποχαλκὶς, *Hypochalcis*, urbs Ætoliæ. Sic igitur & Hypothe-

ὁ προῤῥηθεὶς Ἀσωπός. ἔνθα [1] Μαρδόνιον, καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν Ἕλληνες ῥίψαντες, ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες, ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν [2] τὰ Ἐλευθέρια. Ἔστι δὲ καὶ [3] Σικυώνιος δῆμος Πλαταιαί. [4] Γλίσσας δὲ, κατοικία τίς, φασι, Θηβαϊκὴ ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, [5] ἀπὸ Γλίσσωνος ὠνόμασται, ἢ Γλίσσαντος, ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ Ἐθνικά. Τῷ δὲ τόνῳ, Γλίσσας Γλίσσαντος, ὡς γίγας γίγαντος. Οἱ δὲ σχολιασταὶ φασὶν, ὅτι [6] ἡ μὲν συνήθεια προπερισπᾷ Γλισσᾶντα λέγουσα· [7] ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει τὸ ὄνομα. Ἰστέον δὲ, ὡς τὴν δευτέραν ταύτην κλίσιν οὐκ οἶδεν ἡ ἀκρίβεια, τὴν προπερισπῶσαν τὸ Γλισσᾶντα· [8] εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ Γλισσάεις κλίνεται, καὶ συναιρεῖται), ὡς τὸ αἰγλῆντα, καὶ [9] χρυσὸν τιμῆντα. Ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς, οὐ προπερισπωμένως Γλισσᾶντα, [10] ἀλλὰ περισπωμένως, Γλισσᾶν, ὡς Θωμᾶν, καὶ Κοσμᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Εὐθεῖα γὰρ ἐστι κατ᾽ αὐτὸν, ὁ Γλισσᾶς. [11] Οἱ δὲ περὶ τὰ ἀντίστοιχα πονησάμενοι, Γλίσσαν πόλιν ἀναγράφουσιν, ἴσως μὲν Ὁμηρικήν· ἴσως δὲ ἑτέραν τινά. Baſ. p.204.

ιγ΄. Περὶ δὲ Θηβῶν, εἴρηται ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ· εἰ τέως ἐνταῦθα, Θήβας δισυλλάβως ἀναγνωστέον. Ἰστέον γὰρ, ὅτι, Ὁμήρου γράψαντος, Οἳ θ᾽ ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, οἱ πολλοὶ οὐ νοοῦσιν ὑπὸ Θήβας ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ἀλλὰ ὑφέν, [12] Ὑποθήβας λέγοντες, ὅτι πολλοὶ τόποι καλοῦνται μετὰ προθέσεων. οἷον, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόρεοι, [13] Παραποτάμιοι, Προποντὶς, Παρωκεανῖται, [14] Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλίας. Οὕτω γοῦν καὶ Ὑποθῆβαι, [15] πολισμάτιόν τι, διὰ τὴν τοῦ τό-

που

1. Μαρδόνιον) Μαρδώνιον διὰ τοῦ ω, minùs rectè ſcribunt Scholia Græca ad Epigramma quoddam Luciani, lib. 2. Anthologiæ c. 1. ad illud: ἐν δὲ Πλαταιαῖς. ubi hæc notantur: Μεταξὺ Κιθαιρῶνος, καὶ Θηβῶν, ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα. παραῤῥεῖ δ᾽ αὐτὰς Ἀσωπός· ἔνθα Μαρδώνιον, καὶ τὰς λ΄ μυριάδας Ἕλληνες ῥίψαντες, ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν· καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες, ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. ut & Μαρδώνιον minùs rectè ſcriptum nunc exhibent vulgati libri Strabonis, ipſaque editio Strabonis Caſauboniana. *Politus*.

2. τὰ Ἐλευθέρια) Strabo: Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες. Pauſanias in Bœoticis: ἀγῶνα δὲ καὶ νῦν ἔτι ἀγῶσι διὰ ἔτους πέμπτου, τὰ δὲ Ἐλευθέρια. ἐν ᾧ μέγιστα ἆθλα πρόκειται δρόμου. θέουσι δὲ ὡπλισμένοι πρὸ τοῦ βωμοῦ. Polit.

3. Σικυώνιος) ἐν τῇ Σικυωνίᾳ. Platææ hæ Sicyoniæ, patria Muſalcæ poetæ, auctore Geographo. *Polit.*

4. Γλίσσας δὲ, κατοικία τίς, φασι, Θηβαϊκὴ ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει) Ex Strabone. Pauſanias in Bœoticis c. 19. ὑπὲρ δὲ Γλίσαντος, ὄρος ἐστὶν Ὕπατος καλούμενος. ἐπὶ δὲ αὐτῷ Διὸς Ὑπάτου ναός, καὶ ἄγαλμα. Polit.

5. ἀπὸ Γλίσσωνος ὠνόμασται, ἢ Γλίσσαντος) Stephanus, ut nunc quidem apud eum legunt, cum ſimplici σ· ἢ ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσαντος. non nimis certè ἀναλόγως. Nam eidem Stephano dictus Γλισᾶς, πόλις Βοιωτίας, & nomen gentile Γλισάντιος, cum duplici σ. Sed tamen Herodotus, Strabo, Pauſanias, atque alii, oppidum ipſum Gliſantem efferunt cum ſimplici σ. Politus.

Sic Latini cauſam, & cauſſam dicunt cum duplici s. Et Suidæ κουρίωσοι. pro iis, qui in Codice dicuntur Curioſi, titulo *De Curioſis, & curſu publico*. Salvinus.

6. ἡ μὲν συνήθεια προπερισπᾷ Γλισσᾶντα λέγουσα) quam conſuetudinem ſequitur Pauſanias. Inde Etymologus: Γλισᾶς, ὄνομα πόλεως. κλίνεται δὲ Γλισᾶντος. Politus.

7. ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει τὸ ὄνομα) Hiſtoriæ patet Herodotus in Calliope. Item Strabo, & Plutarchus. *Polit.*

8. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ Γλισσάεις κλίνεται, καὶ συναιρεῖται) Etymologus: ἀλλ᾽ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ Γλισάεις, Γλισάεντος, ὡς τιμήεντος, τιμῆντος. Polit.

9. χρυσὸν τιμῆντα) Homerus Il. σ΄ v. 475. Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον. Polit.

10. ἀλλὰ περισπωμένως Γλισσᾶν, ὡς Θωμᾶν) Etymologus: καὶ ὤφειλεν εἶναι Γλισᾶ (nempe genitivus a nominativo Γλισᾶς) ὡς Θωμᾶς, Θωμᾶ· Μητρᾶς, Μητρᾶ. Polit.

11. Οἱ δὲ περὶ τὰ ἀντίστοιχα πονησάμενοι) Heſychius: Γλίσσα πόλις. Temerè ibi Salmaſius legebat: Γλίσας, ὄνομα πόλεως. Polit.

12. Ὑποθήβας λέγοντες, ὅτι πολλοὶ τόποι καλοῦνται μετὰ προθέσεων) Ex Stephano: apud quem hinc apparet, Euſtathium legiſſe Ὑποθήβας, non, ut in libris excuſis nunc legitur, Ὑποθῆβαι. Polit.

13. Παραποτάμιοι) lege cum Frobenio, Παραποτάμιοι. quod apud Stephanum, ſcripturæ vitio, mutatum nunc eſt in Περιποτάμιοι, ubi hæc ipſa exempla τῶν τόπων μετὰ προθέσεως καλουμένων afferuntur, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόρεοι, Περιποτάμιοι, Προποντὶς, Παρωκεανῖται. Ibi igitur lege, Παραποτάμιοι. Alibi Stephano Παραποταμίαι, πόλις Φωκίδος. cujus civis, Παραποτάμιος. Παραποταμίους quoque nominant Herodotus, Strabo, Plutarchus, Pauſanias. *Politus*.

14. Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλίας) Stephanus: Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλίας κατ᾽ Εὐρώπην. Polit.

15. πολισμάτιόν τι, διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομασμένον) Ex Stephano. *Polit.*

Digitized by Google

που θέσιν οὕτως ὠνομασμένον. [1] Ὡς γὰρ Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλικὴ, διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος, φασὶ, τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι, οὕτω καὶ Ὑποθῆβαι αἱ ὑπὸ τὰς Βοιωτίας Θήβας. [2] Φασὶ δὲ οὕτω καλεῖσθαι τὰς Ποτνίας τῆς Βοιωτίας· [3] ἔνθα αἱ τοῦ Θρᾳκὸς Διομήδους ἵπποι ἐμάνησαν, κατά τινας· μάλιστα μὲν οὖν, κατὰ τὸν Γεωγράφον, [4] ἐφ' ὧν μυθεύεται ὁ Ποτνιεὺς Γλαῦκος ὑπὸ ἵππων διασπασθῆναι, [5] ἃς Εὐριπίδης Ποτνιάδας ἵππους φησίν. [6] Αἱ δὲ ῥηθεῖσαι Πότνιαι, καὶ δισυλλάβως εὕρηνται Πότναι λεγόμεναι. Φασὶ δέ τινες καὶ, ὅτι παρ' ἱστορίαν ἐστὶ τὸ μνησθῆναι Θηβῶν ἐνταῦθα τὸν Ποιητήν. Ὡς γὰρ δηλοῖ καὶ τὰ εἰς τὸν Λυκόφρονα ὑπομνήματα, [7] οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν, νεωστὶ πορθηθέντες ὑπὸ Ἀργείων, καὶ ἄρτι τὴν πόλιν συνοικίσαντες. [8] Τινὲς δὲ Ὑποθήβας φασὶ, τὰς ὑποκειμένας κώμας ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις. Ἑπτάπυλοι γὰρ αἱ Βοιώτιαι, [9] ὥσπερ ἑκατόμπυλοι αἱ Αἰγύπτιαι. Ἕτεροι δὲ Ὑποθήβας, [10] τὰς ἐλάττους Θήβας, ἃς δηλαδὴ ἠλαττω-

των

thebæ, oppidulum quoddam a loci poſitione, ac ſitu ſic nominatum. Sicuti enim Hypochalcis, urbs Ætolica, vocata eſt, eo quòd, ut memorant, ſub Chalcidem montem ſit ſubjecta; ita etiam Hypothebæ, quæ ſub Thebas Bœotias. Sic autem vocatas perhibent Potnias Bœotiæ: ubi Thracis Diomedis equæ, ut a nonnullis proditum eſt, percitæ ſunt, atque agitatæ furore: certè quidem, juxta Geographum, ubi ferunt fabulæ Potnienſem illum Glaucum diſcerptum fuiſſe ab equabus, quas Euripides Potniadas equas vocat. Hæ autem ipſæ Potniæ, binis quoque ſyllabis dictæ reperiuntur Potnæ. Quin & nonnulli affirmant, alienum id eſſe ab hiſtoriâ, quòd Poëta hoc loci mentionem faciat Thebarum. Nam, ut Commentarii in Lycophronem diſertè docent, minimè omnium militaverunt ad Trojam Thebani, quippe qui paullò ante oppreſſi everſique fuiſſent ab Argivis, urbemque ipſam nuper ædificaſſent. Nonnulli etiam Hypothebas explicant pagos ſubjectos Thebis illis Heptapylis, ſeu ſeptenarum portarum. Heptapylæ enim, ſeu ſeptenarum portarum, Thebæ erant Bœotiæ, ut Hecatompylæ, ſeu portarum centenarum, Ægyptiæ. Verùm alii Hypothebas, Thebas intelligunt minores, quas

nimi-

1. *Ὡς γὰρ Ὑποχαλκὶς, πόλις Αἰτωλική*) Stephanus: *Ὡς τὴν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι, διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι.* Eadem etiam, extra compoſitionem, dicta Χαλκίς. Strabo lib. 10. in deſcriptione Ætoliæ: *ὑπὲρ δὲ τῆς Μολυκρίας Ταφίασσος, καὶ Χαλκὶς, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς πολίχνια ἵδρυται, Μακυνία τε, καὶ Χαλκὶς ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα ὀνομάζουσι.* Quare & Χαλκὶς in Ætolicis urbibus adnumerata poſtea eſt ab Homero, illo verſu:

Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.

eamdemque Ætoliæ accenſent Ptolemæus, & Stephanus. Quid? ipſa quoque Χαλκὶς Euboica, eadem de cauſâ, quòd ſubjecta eſſet monti Chalcidi, vocata fuit Ὑποχαλκὶς, ſi credimus Stephano. Sic enim Stephanus de Chalcide Euboeæ: *τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος προσηγορεύετο, νῦν δὲ Ἀλικάρνα. ἀλλὰ καὶ Ὑποχαλκὶς, διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι ὄρει λεγομένῳ Χαλκίδι.* Sed ego tamen dubito, ne verba hæc Stephani ab eo ſint loco aliena, & reverâ ſint referenda ad Chalcidem illam Ætolicam: præſertim quum Stephanus ſcribat, Hypochalcidem illam vocari quoque Ἀλικάρναν. Nam forſitan ibi Ἀλικάρνα eadem eſt, quæ Μυκάρνα dicitur Scylaci Caryandenſi, inter urbes Ætolicas, his verbis: *Μετὰ δὲ Ἀκαρνανίαν Αἰτωλία ἐστὶν ἔθνος, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αἵδε· Καλυδὼν, Μυκάρνα, Μολυκρία, καὶ ὁ Δελφικὸς κόλπος.* Itaque Mycarna hoc modo eadem fuerit, ac Chalcis Ætolica, de quâ ſic Strabo lib. 9. pag. 427. *Αὐτὴ δὲ καὶ ἡ Χαλκὶς, ἧς μέμνηται καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ, ὑποκάτω Καλυδῶνος.* Et de hac ipſâ Hypochalcide Ætolicâ intelligo illud Heſychii: *Ὑποχαλκὶς, ἡ ὑπὸ Ὁμήρου Χαλκὶς διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ τὸ ὄρος.* Politus.

2. *Φασὶ δὲ οὕτω καλεῖσθαι τὰς Ποτνίας*) Strabo: *Τὸ δ' Ὑποθήβας, οἱ δ' ὑπὸ Θήβας ἄκουον. οἱ μὲν δέχονται πολίδιόν τι Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνίας.* Polit.

3. *ἔνθα αἱ τοῦ Θρᾳκὸς Διομήδους ἵπποι ἐμάνησαν, κατά τινας*) Quid? Thraciæ illæ equæ Diomedis actæ ne in furorem ad Potnias Bœoticas? Immo verò in ipſâ Thraciâ inflammatæ illâ rabie, efferatæque, ut videtur, ad amnem Coſſinitum, epotâ ejus fluminis aquâ. Quamquam & notat Ælianus, ſimili furore credi eos agitari equos, qui de fonte Potnio in Bœotiâ biberent. Sed Euſtathium fefellit ſua, ut puto, memoria. Sic enim Ælianus De Animal. Nat. lib. 15. c. 25. *Λόγος ἔχει, τοὺς ἵππους τοὺς πίνοντας ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ (ἔστι δὲ οὗτος ἐν Θρᾴκῃ) δεινῶς ἐξαγριοῦσθαι. ἐκδίδωσι δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἐς τὴν Ἀβδηριτῶν, καὶ ἀναλίσκεται εἰς τὴν Βιστονίαν λίμνην. ἐνταῦθά τοι καὶ τὰ βασίλεια γενέσθαι ποτὲ Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς, ᾧ καὶ αἱ ἀνήμεροι ἐκεῖναι ἵπποι κτῆμα ἦσαν, Ἡρακλέους ἆθλος. τὸ δὲ αὐτό φασι πάσχειν καὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἐκ τῆς Ποτνιάδος κρήνης πίνοντας. αἱ δὲ Πότνιαι τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ κρήνη, οὐ μακρὰν ἀπὸ Θηβῶν ἐστιν.* Quo etiam pertinet illud Plinii, de herbis eorumdem locorum, quarum vires duabus hiſce claris, ut ipſe quidem opinatur, exemplis declarat lib. 25. c. 8. *Circa Abderam, & limitem, qui Diomedis vocatur, equi paſti inflammantur rabie: circa Potnias verò & aſini.* Unde forſan data eſt occaſio fabulæ de Thracis illius Diomedis equabus, quæ Abderum Locrum, comitem, & delicias Herculis, interea dum Hercules cum Biſtonibus, & Diomede pugnabat, diſcerptum interemerunt, eo ipſo in loco, ubi poſtea in ejus honorem condita eſt ab Hercule urbe Abdera, ut refert Apollodorus Athenienſis lib. 2. c. 4. Illa de Diomede victoria, octavus fuit labos Herculis. Albricus, qui vulgò dicitur Philoſophus. De deorum imaginibus c. 22. *Octava Herculis victoria ſcribitur, qua altum malum ominis Diomedem mactavit: qui hoſpites advenas benignè recipiebat; & illis hilariter miniſtrabat, vinoque condito inebriabat; dumque gravi ſomno eſſent oppreſſi, illos occidebat, & equabus ſuis in eſum præbebat. Quo comperto, illuc Herculis acceſſit, & illum clavâ peremit, ipſumque in eſum eiſdem ſuis equabus appoſuit.* Aliter tamen fabulam hanc de equabus illis Diomedis explicat vetus Ariſtophanis Scholiaſta, ad hunc modum: *Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐδίδου ταύταις συνεῖναι, ἕως οὗ ποτε χάριν, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφάγους αὐτάς.* Politus.

4. *ἐφ' ὧν μυθεύεται ὁ Ποτνιεὺς Γλαῦκος*) Geographus lib. 9. *καὶ Πότνιαι, ἐφ' ὧν μυθεύεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων, τῆς πόλεως πλησίον.* Etymologici Magni Auctor: *Πότνιαι τόπος, χωρίον Βοιωτίας· ἔνθα φαγοῦσαι βοτάνην αἱ Γλαύκου ἵπποι τοῦ Βελλεροφόντου, καὶ μανεῖσαι, διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δεσπότην.* Una de Tragœdiis olim Æſchyli, Γλαῦκος Ποτνιεύς. Polit.

5. *ἃς Εὐριπίδης Ποτνιάδας ἵππους φησίν*) Ποτνιάδας πώλους dicit Euripides in Phœniſſis v. 1135.

Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
Ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ.

Vetus ibi Scholiaſta: *τὰς τοῦ Γλαύκου φησὶν, αἳ λυσσήσασαι, κατέφαγον τὸν δεσπότην Γλαῦκον, τὸν Σισύφου, ἐν Ποτνίαις τῆς Βοιωτίας.* Sic *Potniades equæ* Ovidio in Ibide, & *Potniades quadrigæ* Virgilio lib. 3. Georgic. Simili modo, eidem Euripidi in Oreſte v. 318. Eumenides, Ποτνιάδες θεαί. ideſt, ut explicat Scholiaſta, *μανιοποιοί. Πότνιαι γὰρ χωρίον ἐστὶ Βοιωτίας, οὗ φαγοῦσαι βοτάνην αἱ Γλαύκου ἵπποι, καὶ μανεῖσαι, διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δεσπότην Γλαῦκον.* Politus.

6. *Αἱ δὲ ῥηθεῖσαι Πότνιαι, καὶ δισυλλάβως*) Sic appellativa nomina, *πότνια*, & *πότνα*, ideſt, *veneranda*, apud Homerum. *Salvinus.*

7. *οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν*) Vide Tzetzen ad Lycophronem v. 1194. Artemidorus Oneirocrit. l. 4. c. 85. *μόνοι οἱ Θηβαῖοι τῶν Βοιωτῶν, οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Ἴλιον.* Polit.

8. *Τινὲς δὲ Ὑποθήβας φασὶ, τὰς ὑποκειμένας*) Ex brevibus Scholiis in Homerum. *Polit.*

9. *ὥσπερ ἑκατόμπυλοι αἱ Αἰγύπτιαι*) Hinc Ægyptiæ Thebæ hecatompyli. Ab his Thebaei; a Thebis Bœotiis Thebani. *Salvinus.*

Hujuſcemodi Gentilium Nominum differentiam pro Thebarum illarum diverſitate non videntur agnoviſſe Græci. Nam Stephanus quidem in Gentilium Nominum Commentario ita ſcribit de Thebis: *Θῆβαι, πόλις Βοιωτίας ἑπτάπυλος, ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως. ὁ πολίτης, ὁ Θηβαῖος, καὶ Θηβαΐς· καὶ Θηβαῒς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγυπτία.* Eſt tamen & Thebe in Ciliciâ Ὑποπλακία, cujus civis eidem Stephano Θηβαιεύς. Polit.

10. *τὰς ἐλάττους Θήβας, ἃς δηλαδὴ ἠλάττωσαν οἱ Ἐπίγονοι*) Hinc ex Euſtathio corrige illud veteris Scholiaſtæ: *Ὑποθῆβαι*

ὅτι

nimirum imminuerant, atque attriverant Epigoni, ſeu Poſteri ſeptem illorum ducum, qui bellum Thebis intulerunt, ut poſtea narrat Poëta. Ceterùm conſtat, Hypothebas denominatas ſic eſſe a Thebis. Ipſæ autem ſic vocantur, vel a Thebe, Aſopi, locorum illorum amnis, filiâ, vel propterea quòd eò uſque ἔθευσεν ἡ βοῦς, videlicet *ἔδραμε*, *bos illa*, *ſeu vacca cucurrit*, quæ dux viæ fuit Cadmo: qua ille vaccâ mactatâ, Thebam urbem nuncupavit, ἀπὸ τῆς θεύσεως, videlicet τοῦ δρόμου τῆς βοός, *a curſu bovis illius*: a qua etiam, juxta nonnullos, Bœotia eſt appellata. Bos porrò iſta, ſecundùm oraculum Pythicum, viam commonſtravit Cadmo, quo ipſe tempore, quærendæ Europæ ſororis cauſſâ, errabat, veneratque Delphos ſciſcitaturus, ubi umquam quæſitam ſororem poſſet invenire. Atque ad rogatum quidem nihil ille reſponſi accepit: ſed, quod primum forte fortunâ ſibi occurreret, id ſequi juſſus eſt, vel certè bove, duce itineris uti, urbemque ædificare, ubi defeſſa illa bos in dextrum latus procubuiſſet. Itaque bovi huic iter agenti obviam factus, eam eſt ſecutus, quæ ibi procubuit, ubi urbs hæc Thebarum. Quòd ſiquis Geographum legerit, hæc comperiet: Hypothebas nonnulli oppidulum quoddam eſſe ajunt, alii Potnias. Deſertas enim fuiſſe Thebas propter Epigonorum expeditionem, neque eas in belli Trojani ſocietatem veniſſe. Verùm

τωσαν οἱ Ἐπίγονοι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ὡς μετὰ ταῦτα [1] ἱστορήσει ὁ Ποιητής. Δῆλον δὲ, ὅτι αἱ Ὑποθῆβαι, τῶν Θηβῶν εἰσὶ παρώνυμοι. Αὗται δὲ οὕτω καλοῦνται, ἢ ἀπὸ Θήβης θυγατρὸς [2] Ἀσωποῦ, ἐντοπίου ποταμοῦ, ἢ διὰ τὸ θεῦσαι τὴν βοῦν, ἤτοι δραμεῖν μέχρις ἐκεῖ, τὴν ὁδηγὸν τοῦ Κάδμου· ἣν ἐκεῖνος θύσας, τὴν πόλιν Θήβην ἐκάλεσεν, ἀπὸ τῆς θεύσεως, ἤτοι τοῦ δρόμου τῆς βοός· [3] ἀφ' ἧς καὶ ἡ Βοιωτία, κατά τινας, ὠνόμασται. Ὡδήγησε δὲ ἡ τοιαύτη βοῦς τὸν Κάδμον, κατὰ *Rom. p.270.* τὸν Πυθοῖ χρησμὸν, ὅτε κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς ἀδελφῆς αὐτὸς πλανώμενος, ἧκεν εἰς Δελφοὺς ἐρησόμενος, ποῦ ποτὲ ἂν εὕροι τὴν ζητουμένην. Καὶ πρὸς ὃ μὲν ἤρετο, ἤκουσεν οὐδέν· [4] χρῆναι δὲ ὁδηγῷ παρηγγέλθη, τῷ πρώτῳ παρατυχόντι, [5] ἢ αὐτὸ δὴ τοῦτο, βοῒ, καὶ πόλιν κτίσαι, ἔνθα ἡ βοῦς εἰς τὰ δεξιὰ πέσοι καμοῦσα. Καὶ τοίνυν εἵπετο συντυχὼν ταύτῃ πορευομένῃ. [6] ἡ δὲ ἀνεκλίθη, ἔνθα αἱ Θῆβαι αὗται. Τῷ δὲ Γεωγράφῳ ἐντυχών τις, τάδε εὑρήσει· Ὑποθήβας τινὲς, [7] πολίδιόν τι φασίν· οἱ δὲ τὰς Ποτνίας. Τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ δὲ, μετα-

ὅν, τὰς ἐλάττω Θήβας, ἐλαττωμένας ὕστερον ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων. pro quo lege: Ὑποθήβας ἦν, τὰς ἐλάττους Θήβας, ἐλαττωμένας ὕστερον ἀπὸ τῶν Ἐπιγόνων. Romana etiam eorum Scholiorum editio, τὰς ἐλάττω Θήβας. Polit.

Propterea quòd deinceps ſequebatur, ἐλαττωμένας ὕστερον ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων, quaſi forte eſſet una vox Ἐλαττωθῆβας. Salvin.

1. ἱστορήσει ὁ Ποιητής) lib. δ' Il. v. 405. Vide, præter alios, Pauſaniam Bœoticis c. 9. & 25. & Phocicis c. 10. *Polit.*

2. Ἀσωποῦ, ἐντοπίου ποταμοῦ) τοῦ Βοιωτίου Ἀσωποῦ, καὶ οὐ τοῦ Φλιασίου. Erat enim controverſia inter Thebanos, & Phliaſios de Thebe, unde Thebanæ urbi nomen inditum: quam quidem Theben Phliaſii Aſopo Phliaſio, Thebani Aſopo, Bœotico amne, ortam contendebant. Ergo Euſtathius, ſiquidem a Thebe vocatæ ſunt Thebæ illæ Bœoticæ, filiam eam faſſus non Aſopi Phliaſii, qui per agrum Sicyonium fluit; ſed Aſopi Bœotici, qui Thebas ipſas præterfluit. Et a Thebanis ſtat Pindarus Thebanus, cum ita canit Olymp. Od. 6. in Ageſiam Syracuſanum.

Ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα,
Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι.

Antiqua ad Pindarum Scholia: Ματρομάτορα δὲ, τὴν Μετώπην λέγει ὁ Πίνδαρος, οὕτω. Θυγάτηρ μὲν γὰρ ἦν Μετώπη Λάδωνος τοῦ Ἀρκαδικοῦ ποταμοῦ. γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ κατὰ Θήβας ποταμοῦ. ἐκ ταύτης γέγονε νύμφη τις Θήβη· ἀφ' ἧς ἡ πόλις. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὰ τοῦτο ματρομάτορα ἰδίαν λέγει τὴν Μετώπην. Unde Etymologici Magni Auctor v. Θήβη. ἡ ἀπὸ Θήβης θυγατρὸς Μετώπης, γυναικὸς Ἀσωποῦ· ἀφ' ὧν (ſcribo, ἀφ' ἧς) καὶ ὀνομασθῆναι ἐκεῖ ταύτην, τὴν πόλιν. Idque ſeſe reperiſſe ſubjicit Etymologus in Scholio ad Pindarum in ode Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ. Item ad illud Pindaricum Iſthm. Od. 7.

Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα·

antiqua Scholia: ἐν ταυτῷ δὲ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ πρὸς τὴν ἡρωΐδα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις καλεῖται, τοὺς λόγους ποιεῖται. ὁ γὰρ χρύσασπις, ἐπὶ τῆς ἡρωΐδος, ἣν Ἀσωποῦ, καὶ Μετώπης τῆς Λάδωνος φασίν. Alii etiam a Thebe Thebarum nomen arceſſunt; ſed non perinde ii omnes Theben ſtatuunt filiam Aſopi. Apollodorus lib. 3. c. 5. Γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Θήβην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θῆβαι. Zethus hic fratrem habuit Amphionem, matrem Antiopen: quam Antiopen Apollodorus ipſe filiam dicit Nyctei, alii Aſopo fluvio natam prodiderunt, ut conſtat ex his verſibus Agidis:

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον, κ' Ἀμφίονα δῖον
Ἀσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος,
Ζηνί τε κυσαμένη, καὶ Ἐπωπέϊ ποιμένι λαῶν.

Ab his fratribus ſcribit in Bœoticis Pauſanias impoſitum eſſe urbi nomen Thebas, κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης. Erat enim Thebe eorum matertera, quippe Aſopi filia, juxta Pauſaniam. Falſa eſt huius loci Latina, quæ vulgata eſt, interpretatio: *ob cognationem, qua cum Thebe nymphâ Promethei filiâ ipſis fuit*. Ita tamen traditum a Stephano: Θήβη, πόλις Βοιωτίας ἐπώνυμος, ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως. Politus.

3. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Βοιωτία, κατά τινας, ὠνόμασται) ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης Κάδμου βοός, juxta Caſtorem apud Stephanum. Noti ſunt verſus Ovidiani lib. 3. Metamorph.

Bos tibi, Phœbus ait, ſolis occurret in arvis,
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri.
Hac duce, carpe vias, &, qua requieverit herbâ,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Polit.

Boſphorus etiam, Βόσπορος, ideſt, *vacca iter, ſeu trajectus*. Oxford apud Anglos, juxta ipſius vocis vim idem ſignificat, qua urbs Oxonium, ſeu Oxonia dicitur, Academiâ inſignis. *Salvinus.*

4. χρῆναι δὲ ὁδηγῷ παρηγγέλθη, τῷ πρώτῳ παρατυχόντι) Scholiaſta Sophoclis ad *Septem contra Thebas* v. 492. ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ ἱεροῦ, τῇ ἐντυχούσῃ βοῒ ἀκολουθεῖν. Polit.

5. ἢ αὐτὸ δὴ τοῦτο, βοῒ) Apollodorus: χρῆσθαι δὲ καθοδηγῷ βοΐ. Polit.

6. ἡ δὲ ἀνεκλίθη, ἔνθα αἱ Θῆβαι αὗται) Apollodorus: ἡ δὲ διεξιοῦσα Βοιωτίαν, ἐκλίθη, πόλις ἔνθα νῦν εἰσι Θῆβαι. Sic igitur nonnulli appellationem urbis Thebarum petunt, atque explicant ab hiſtoriâ illâ, ſeu fabulâ τῆς βοός, bovis, quæ Cadmo viam monſtravit: ὅτι, ut de Cadmo ait Etymologus, ζητῶν τὴν ἀδελφὴν, χρησμὸν ἔλαβε κατοικίσαι, ὅπου ἡ βοῦς ἑαυτὴν κατάθοιτο. Tzetzes ad Lycophronem: ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς σφαγιασθείσης ὑπὸ τοῦ Κάδμου βοός φασι Θήβην τὴν ἑπτάπυλον κληθῆναι. Verumtamen illam ipſam fabulam adhibent alii ad illuſtrandam etymologiam Bœotiæ: quam Bœotiam a bove Cadmeâ volunt nominatam. Scholiaſta Euripidis ad Phœniſſas, ubi agit de Cadmo: Τοίνυν ἐκεῖνος Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος. καὶ ἀγοράσας βοῦν, καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, ἔκτιζε τὰς Θήβας ὁμωνύμως τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος. καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη. Stephanus: Αὐτὴ δὲ, ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης Κάδμου βοὸς λαχθεῖσαν τὴν χώραν εἶπε. Etymologus v. Βοιωτία· ἡ ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης βοὸς τῷ Κάδμῳ. Ovidius:

qua requieverit herbâ,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Hyginus fab. 178. *Ex bove autem, quam ſecutus fuerat, Bœotia eſt appellata*. Politus.

7. πολίδιόν τι) Scriptum apud Strabonem, πολίδιά τι. Polit.

χῶν μὲν λέγουσιν, αἰκῶν δὲ [1] ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, ἀδυνατοῦντας [2] κτίσαι [3] τὴν Καδμείαν, ὅ ἐστιν, αὐτὰς τὰς Θήβας. ὅθεν ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν τὸν Ποιητὴν, ἤγουν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ, οἰκεῖν τοὺς τότε Θηβαίους. Καὶ ὅρα τὸ, [4] ὑπὸ Θήβας, ἤγουν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ. Διχῶς γὰρ συνέταξεν ὁ ῥήτωρ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν. ἤγουν μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δοτικῆς. πολλαχοῦ δὲ οὕτω γίνεται. Καὶ σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον ὑφὲν ἀναγνωστέον τὰς Ὑποθήβας, ἀλλὰ καὶ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ἵνα ᾖ ὑπὸ τὰς Θήβας.

ιδ΄. [5] Ὀγχηστὸς δὲ, ἄλσος ἐν τῇ Ἁλιαρτίων χώρᾳ, [6] ἱδρυθὲν ὑπὸ Ὀγχηστοῦ, παιδὸς Βοιωτοῦ, ὃς, φασιν, [7] ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἱδρύσατο ἱερόν. [8] Ἔστι δὲ καὶ πόλις μεγάλη, κατά τινας· [9] καὶ ποταμὸς δὲ ὁμώνυμος ταύτῃ Θετταλικὸς, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. [10] Ἱέρωται δὲ Ποσειδῶνι τὸ ῥηθὲν ἄλσος. διὸ καὶ ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος ὁ Ποιητὴς αὐτὸ καλεῖ. Περὶ δὲ τῆς λέξεως τοῦ Ποσιδηΐου, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ζητητέον δὲ, εἰ τὸ ταύτης ἁπλοῦν, εἰ προπαροξύνεται, ἵνα ᾖ, ὥσπερ Ἡράκλειον, [11] καὶ Ἀπολλώνιον, οὕτω καὶ Ποσίδειον, ἢ προπερισπᾶται, λεγόμενον Ποσιδεῖον, κατὰ τὸ Θησεῖον, καὶ Ἰσεῖον, καὶ Ἀσκληπιεῖον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ Στράβων φασὶ καὶ ταῦτα· Ὀγχηστὸς, ἐν ὕψει κείμενος, ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν, ψιλὸν καὶ αὐτό. [12] Οἱ δὲ Ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά. [13] Καὶ φέρει Πινδάρου χρῆσιν εἰς τοῦτο. Συνήγετο δέ, φησι, τὸ Ἀμφικτυονικὸν εἰς Ὀγ-

χη-

alii in parte ejus belli fuiſſe Thebanos aſſerunt: ſed in planis, ac campeſtribus locis eos habitaſſe, quippe qui minus ædificare poſſent Cadmeam. hoc eſt, ipſas Thebas. Unde dixerit Poeta, Thebanos, qui tunc temporis erant, *ὑπὸ Θήβας*, *ſub Thebas*, videlicet *ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*, *ſub Cadmeâ*, habitaſſe. Ac vide illud, *ὑπὸ Θήβας*, *ἤγουν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*. *ſub Thebas*, *videlicet ſub Cadmeâ*. Duplici enim modo Orator iſte conſtruit præpoſitionem *ὑπὸ*, *ſub*. videlicet cum accuſativo, & dativo: itaque multis fit in locis. Et obſerva, non legi modò debere conjunctè *τὰς Ὑποθήβας*, *Hypothebas*, *ſeu Subthebas*; verùm etiam binis orationis partibus, ac vocibus ſeparatis, ita ut ſit *ὑπὸ τὰς Θήβας*, *ſub ipſas Thebas*.

XIV. Oncheſtus, lucus in Haliartiâ regione, poſitus ab Oncheſto, Bœoti filio, qui primus ibidem dicitur templum erexiſſe Neptuno. Sed & urbs magna eſt, juxta nonnullos: nec non fluvius in Theſſaliâ, urbis hujus cognominis, ut docet is, qui Gentilia Nomina conſcripſit. Sacratus autem eſt hic lucus Neptuno. Ideoque *ſacrum Ποσιδήϊον*, *Neptunium*, *clarum lucum*, vocat ipſum Poeta. Et quidem de ipſâ hac voce *τοῦ Ποσιδηΐου*, *Neptunii*, egimus tum in Commentariis ad Dionyſium Periegetam, tum in iis, quos elucubravimus in Odyſſeam. Quærendum autem eſt, an nomen hoc, ſi planè, ac ſimpliciter ſcribitur, accentum habeat acutum in antepenultimâ, adeo ut, quemadmodum *Ἡράκλειον*, *Herculeum*, & *Ἀπολλώνιον*, *Apolloneum*, ita etiam ſit *Ποσίδειον*, *Neptuneum*; an verò circumflexum in penultimâ, ita ut dicatur *Ποσιδεῖον*, *Neptuneum*, juxta atque *τὸ Θησεῖον*, *Theſeum*, *Ἰσεῖον*, *Iſeum*, *ſeu fanum Iſidis*, *Ἀσκληπιεῖον*, *Aſclepieum*, *ſeu fanum Æſculapii*, & alia hujus generis. Strabo porro hæc habet: Oncheſtus, editiori in loco ſitus, vacuus ab arboribus: habetque fanum Neptuni, ipſum quoque ab arboribus nudum. Verùm Poetæ, ornandi gratiâ, templa, fanaque omnia, tametſi arboribus carent, tamen lucos appellant. Affertque hujus rei Strabo exemplum ex Pindaro; itemque in Oncheſtum ſcribit convenire ſolitum fuiſſe *τὸ Ἀμφικτυονικὸν*, *cœtum Am-*

phi-

1. *ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις*) *ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*. Polit.
2. *κτίσαι*) Strabo, *συστῆσαι*. Polit.
3. *τὴν Καδμείαν*) Cadmia. *Καδμεία*. arx Thebarum a Cadmo. *Salvinus*.

τὴν Καδμείαν. ὅ ἐστιν, αὐτὰς τὰς Θήβας) Aliæ enim *Θῆβαι*, aliæ *Ὑποθῆβαι*. Thebæ, ipſa eſt *Καδμεία*, editiori loco condita a Cadmo, arx, ſeu *ἀκρόπολις* Thebarum. Hypothebæ, urbs eſt Thebarum inferior, hoc eſt, in loco planiori, ac campeſtri, Cadmeiæ ſubjecta. *ὑπὸ δ' ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι*, hinc de ſententiâ quorumdam ſcribit Strabo. *ὑπὸ Θήβας ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ εἰπόντος τοῦ Ποιητοῦ τοὺς τότε Θηβαίους*. Alii tamen urbem ipſam inferiorem, *τὴν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*, vocatam Thaben exiſtimarunt; ſed, quum Amphion, ac Zethus oppidum inferius cum Cadmeâ conjunxiſſent, urbem totam Thebas eſſe nuncupatas. Pauſanias in Bœoticis: *ὡς δὲ ἐβασίλευσαν, τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔθεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης*. Ita auctâ urbe, *τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν συνέβη τῆς κάτω γενέσθαι Θηβῶν*. quod paullò ante ſcripſerat Pauſanias. *Politus*.

4. *ὑπὸ Θήβας, ἤγουν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*) Strabo, *ὑπὸ Θήβας ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ*. Polit.
5. *Ὀγχηστὸς δὲ, ἄλσος ἐν τῇ Ἁλιαρτίων χώρᾳ*) Ex Stephano. Pauſanias in Bœoticis: *ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε, καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσε*. Polit.
6. *ἱδρυθὲν ὑπὸ Ὀγχηστοῦ, παιδὸς Βοιωτοῦ*) Alii *ὑπὸ Ὀγχήστου*. fortaſſe ut diverſitate hac accentus diverſitatem innuant ſignificationis inter Oncheſtum lucum, & Oncheſtum, luci, & urbis conditorem. Oncheſtum hunc alii natum perhibent Neptuno. Pauſanias in Bœoticis: *Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει, καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια Ὀγχηστοῦ. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα Ὀγχηστόν*. Polit.
7. *ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἱδρύσατο ἱερόν*) Hinc fortaſſe Oncheſtus dictus eſt filius Neptuni: qui reverâ, juxta Heſiodum, filius erat Bœoti. Ab eo etiam templo *ὁ ἐννοσίγαιος*, ſeu Neptunus, Pindaro Iſthm. Odiſſ. 4. *Ὀγχήστιος* dicitur. Politus.
8. *Ἔστι δὲ καὶ πόλις μεγάλη, κατά τινας*) Stephanus: *Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος πόλιν μεγάλην φησὶ τὴν Ὀγχηστὸν, μεταξὺ Ἁλιαρτίων, καὶ Ἀκραιφίων*. Lucas Holſtenius loco hoc Stephani ex Euſtathio legendum ſic exiſtimabat: *ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Τινὲς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὴν Ὀγχηστόν*. Nempe quia, quod Apollonio ibi Rhodio tribuebatur, id nuſquam apud eum reperias. Siquidem Apollonius lucum dumtaxat Oncheſti commemorat lib. 3. v. 1241. *ἐξ ἄλσεος Ὀγχηστίοιο*. Ubi Scholiaſta: *Ὀγχηστὸς δὲ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος*. Politus.
9. *καὶ ποταμὸς δὲ ὁμώνυμος ταύτῃ Θετταλικὸς*) Stephanus: *ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θετταλίᾳ*. Polit.
10. *Ἱέρωται δὲ Ποσειδῶνι τὸ ῥηθὲν ἄλσος*) Scholiaſta Pindari: *ἱερὸν γὰρ τῷ θεῷ τὸ χωρίον*. & ruſus: *Ὀγχηστὸς δὲ, τῆς Βοιωτίας χωρίον πάραλον ἀνατεθειμένον Ποσειδῶνι*. Polit.

Lugo in Hiſpaniâ, *Luco* in Etruriâ in Mugellanâ provinciâ, a Deorum Lucis, loca denominata. *Salvinus*.

11. *καὶ Ἀπολλώνιον*) ut & *τὸ Ἀθήναιον* apud Polyænum l. 1. c. 20. n. 2. *Polit.*
12. *Οἱ δὲ Ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ*) Pauſanias tamen Bœoticis, ſeu l. 9. c. 26. lucum hunc verè agnoſcit, quem Homerus carminibus ſuis celebrat. *ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε, καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσεν*. Notavit id etiam Caſaubonus. *Polit.*
13. *Καὶ φέρει Πινδάρου χρῆσιν εἰς τοῦτο*) Illuſtrat Strabo id, quod dixerat, exemplo Pindari, qui ita cecinit de Apolline:

Κινηθεὶς ἐπῄει γᾶν τε, καὶ θάλασσαν,
Καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
Καὶ μυχοὺς δινάσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.

Polius.

phictyonum. Ubi quid ſit τὸ Ἀμφικτυονικὸν, *Amphictyonicum*, ediſſerere non eſt hujus loci: niſi id tantùm velimus dicere, publicum quoddam fuiſſe populorum collegium, ſeu concilium, quod rebus ſacris vindicandis præeſſet.

XV. Arne, cognominis eſt Heroinæ. Ea, nomine a patre impoſito, vocata videtur Arne, propter magnam copiam ἀρνῶν, *agnorum*: pariter atque ipſa, cum filium ſuſcepit ex Neptuno, vocavit eum Bœotum, ἐκ τῶν βοῶν, *a bobus*: quippe quum ita ſcriptum reliquerit Euphorio:

Nomine Bœotum dixit. Sic namque bubulci
Bubili in ſtabulo expoſitum tum forte vocarant.

Quem-

χρηστόν. Τί δὲ τὸ Ἀμφικτυονικὸν, οὐ νῦν εὔκαιρον εἰπεῖν· ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, [1] ὅτι σύνταγμά τι ἦν πλῆθος, [2] ἐκδικοῦν τὰ ἱερά.

ιέ. Ἡ δὲ Ἄρνη, ὁμώνυμός ἐστι τῇ ἡρωΐδι. [3] Αὕτη δὲ, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀρνῶν, ἔοικεν [4] ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἄρνη κληθῆναι· [5] καθὰ καὶ αὐτὴ παῖδα ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι τεκοῦσα, Βοιωτὸν ἐκ τῶν βοῶν ἐκάλεσε. Φησὶ γοῦν Εὐφορίων· Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. [6] Τὸν γὰρ καλέσαντο νομῆες· [7] ὅτι ῥα [8] πατρῴῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κό-

1. ὅτι σύνταγμά τι ἦν πλῆθος) Straboni poſtea τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα. Amphictyonas tamen, qui Onchestum, Bœotiæ urbem, conveniebant, non puto a Strabone intelligi id, quod a Cicerone dictum eſt *commune Græciæ concilium*, & a Plinio *publicum Græciæ concilium*, ſed peculiare, ac proprium concilium gentis Bœoticæ: pariter atque peculiaris alius ſuis Amphictyonicus cœtus ſeptem civitatum ad fani Neptuni aſylum in Calauriâ, parvâ inſulâ, prope Trœzen, urbem ſacram Neptuno, ut refert Strabo his verbis: Ἦν δὲ καὶ Ἀμφικτυονία τις, περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο, ἑπτὰ πόλεων, αἳ μετεῖχον τῆς θυσίας, ἦσαν δὲ Ἑρμιών, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος. Hi igitur peculiares aliquarum gentium Ἀμφικτυόνες appellati ita videntur, quaſi ἀμφικτιόνες, & ἀμφίοικοι, ſeu περίοικοι, i. e. *circumcirca habitantes*, eo quòd circumcirca habitabant, qui ad illud concilium cauſſarum judices mittebantur. Suidas: Ἀμφικτυόνες, οἱ ἐκ πόλεων, καὶ ἐθνῶν ἀθροισθέντες δικασταί. οἷον ἀμφικτιόνες, καὶ περίοικοι. Lege, οἷον ἀμφικτιόνες. Etymologici Magni Auctor ex Oro: Ἀμφικτύονες (Sic enim eo ibi vna ſcripta eſt προπαροξυτόνως) οἱ περιοικοῦντες. Τὸ γὰρ κτίσαι ἐπὶ τοῦ οἰκῆσαι ἔλαβον οἱ παλαιοί, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἐυκτίμενον πτολίεθρον. καὶ, ἐυκτιμένην κατ' ἀλωήν. ἔστιν οὖν οἰκίζω οἰκίσω, οἰκιών, καὶ κιτιών, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ', καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτιών· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, ἀμφικτύων, ὡς τρίφαλος, τρύφαλος. Vetus Scholiaſta ad verba illa Thucydidis lib. 3. n. 104. καὶ περικτιόνων νησιωτῶν. Περικτίονές εἰσι, καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιοικοῦντες. Sic etiam totius Græciæ, ſeu magni Concilii Amphictyones, ut opinatus quidem eſt Anaximenes, vocati, quaſi περίοικοι τῶν Δελφῶν, ſeu circum Delphos habitantes. Erant enim Delphi, ex veterum ſententiâ, in medio ferè totius Græciæ: quos etiam urbis terrarum umbilicum dixerunt. Harpocration v. Ἀμφικτυόνες. ἢ ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας, ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν. Suidas: οἱ δέ φασιν, ὀνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας. Heſychius: Ἀμφικτύονες περίοικοι Δελφῶν. Idemque videtur ſenſiſſe Androtion in Hiſtoriâ Atticâ, ut patet ex his verbis Pauſaniæ in Phocicis: Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῇ Ἀτθίδι ἔφη συγγραφῇ, ὡς τοεξαρχῆς ἀφίκοντο ἐς Δελφοὺς παρὰ τῶν προσοικούντων συνεδρεύσοντες. καὶ ὀνομασθῆναι μὲν Ἀμφικτύονας τοὺς συνελθόντας· ἐκνικῆσαι δὲ ἀνὰ χρόνον τὸ νῦν σφισιν ὄνομα. Ubi pro παρὰ τῶν προσοικούντων legendum ſuſpicor παρὰ τῶν περιοικούντων. Atque huic etiam etymologiæ facilè forſan adhæſerit Geographus, quippe qui Amphictyonici ordinis originem non ad Amphictyonem, Deucalionis filium, retulerit, ſed ad Acriſium, ex iis certè, qui memoriæ proditi ſunt: qui Acriſius, ut ait, πρῶτος διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τοὺς Ἀμφικτυόνας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς μετεχούσας τοῦ συνεδρίου, καὶ ψῆφον ἑκάστῃ δοῦναι, τῇ μὲν καθ' αὑτήν, τῇ δὲ μεθ' ἑτέρας, ἢ μετὰ πλειόνων· ἀποδεῖξαι δὲ καὶ τὰς Ἀμφικτυονικὰς δίκας, ὅσαι πόλεσι πρὸς πόλεις εἰσί. Nun hos iſtos igitur Amphictyonas, περιοίκους τῶν Δελφῶν, qui Græciam univerſam concilio illo ſuo repræſentabant, intelligit, ut puto, Strabo, cum Amphictyonas ſolitos dicit Onchestum convenire. Nam Amphictyones quidem illi, ex quibus commune Græciæ concilium conſtabat, non Onchestum Bœotiæ, ſed Delphos, ubi propter loci commoditatem inſtitutum primùm ferunt τὸ Ἀμφικτυονικὸν, & Pylas, quæ Thermopylæ ſunt vocatæ, conveniebant. Pauſanias in Achaicis: Ἐς δὲ Ἄργος καὶ ἐφ' ἡμῶν ἔτι συνέδριον τῶν Ἀχαιῶν ἀθροίζεται, καθότι ἐς Θερμοπύλας τε, καὶ ἐς Δελφοὺς οἱ Ἀμφικτύονες. Harpocration: Ἀμφικτυόνες, συνέδριόν τι ἐστιν Ἑλληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. Unde Suidas: Ἀμφικτυόνες. συνέδριόν ἐστιν ὁ Ἀμφικτυὼν Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. Kuſterus delet duas illas voces, ὁ Ἀμφικτυὼν, tamquam a ſenſu loci hujus alienas: pro quibus ego repono, οἱ Ἀμφικτυόνες. Ex eo verò, quòd Pylas Amphictyones ad diſceptandas, judicandaſque civitatum cauſſas convocabantur, eorum concilium appellatum eſt Πυλαία, ipſique, Πυλαγόραι. Heſychius: Ἀμφικτύονες, περίοικοι Δελφῶν, συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν Πυλαγόροι. Lege, ἐπὶ Πυλαίαν. Legendum etiam olim ſuſpicabar, Πυλαγόραι. Sed iidem videntur pariter dicti Πυλαγόραι, ut certo argumento eſſe poſſunt verba hæc Herodoti in Polymniâ: ἐπὶ τῶν Πυλαγορέων, τῶν Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων. ut & verba illa Plutarchi in Themiſtocle: καὶ μετέθηκε τὰς γνώμας τῶν Πυλαγόρων. Namque a recto, Πυλαγόραι, dixiſſet Jonicè Herodotus, Πυλαγορέων, & Ἑλληνικῶς Plutarchus, Πυλαγορῶν. Communiùs tamen iidem dicti Πυλαγόραι. Idem Heſychius: Πυλαγόραι, οἱ πρεσβεύοντες τῇ Πυλαίας. Πυλαία δέ ἐστι, ἡ εἰς Πύλας τὰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Strabo: τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν, τὴν μὲν ἐαρινήν, τὴν δὲ μετοπωρινήν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν· ἔθυον δὲ τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. Suidas ex Harpocratione: Πύλαι, καὶ Πυλαία, καὶ Πυλαγόραι. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο, ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινές, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. Erant hi Pylagoræ a principio ex duodecim civitatibus Græciæ, & bis quotannis, vere ſcilicet, & autumno, Pylas congregabantur, proficiſcebanturque etiam Delphos, ἐπιτηροῦντες, ut ſcribit Suidas, τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. Ergo, ut dicere cœperamus, hi ex omni Græciâ Amphictyones, quorum concilium Πυλαία, alii erant ab iis Amphictyonibus, quos narrat Strabo ſolitos fuiſſe convenire Onchestum ad paludem Copaidem. Ii enim, ut diximus, videntur fuiſſe Amphictyones proprii Bœotiæ, ſic & ipſi appellati quaſi ἀμφικτίονες, ſeu περιοικοῦντες, *circum Onchestum habitantes*. Aut, ſi mavis cum veteribus aliis ſcriptoribus, dictos Amphictyones de nomine Amphictyonis, qui filius fuit Deucalionis, & primus fertur Amphictyonicum Græcorum concilium Delphis inſtituiſſe; ita ad exemplum horum Amphictyonum, qui cauſſas Græciæ communes judicabant, exiſtimandum erit, Amphictyonas quoque nuncupatos judices illos Bœoticos, ad quos Oncheſti in concilium coactos communes Bœotiæ cauſſæ deferebantur: ut & Amphictyonium vocatum diximus a Strabone conventum ſeptem civitatum ad fanum Neptuni in Calauriâ. Sic ad Amphictyonis exemplum, qui Græcas inter ſe gentes Amphictyonici fœderis ſocietate conjunxit, tradit Dionyſius Halicarnaſſenſis, Jonas, itemque Dorienſes, eos, qui ex Europâ in Aſiam ſedes tranſtulerunt, extructis templis, morem hunc inſtituiſſe, ut, ſiqua inter civitates offenſio exoriretur, eâ ſedentes judices cognoſcerent, & de bello contra barbaros gerendo, ac de mutuâ concordiâ inter ſe conſultarent. *Politus.*

2. ἐκδικοῦν τὰ ἱερά) Rerum quoque ſacrarum commendatæ curæ erant Amphictyonibus. unde dicti iidem ἱερομνήμονες. Heſychius: Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς Πυλαίαν ἱερογραμματεῖς. Suidas ex Harpocratione: Ἱερομνήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως, τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν, ὡς δηλοῦται. Polit.

3. Αὕτη δὲ, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἀρνῶν) Immo urbem ipſam Arnen dictam Crates credidit παρὰ τὸ ἀρνας. idque ſatis probabiliter, judicio Auctoris Etymologici, eo quòd urbs illa ἐπιτηδεία εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν. Inde igitur, tamquam ἄρνειος, appellatam eam Ἄρνην, ἀπὸ τῆς συγκοπῆς γενικῆς· & Ἀρνίων, ἀπὸ τῆς ἁπλῆς τῆς, ἀρνός. ut quidem docuerat Etymologus declinari ἀρνίον, ἀρνίος. ex quo per ſyncopen τὸ ἀρνός. Crates ille, quem paullò ante auctorem laudavimus, Craton dicitur in Scholiis ad Lycophronem v. 644. *Politus.*

4. ὑπὸ τοῦ πατρὸς) Patrem Arnes Æolum tradunt Pauſanias, Stephanus, & Magni Etymologici Auctor. *Polit.*

5. καθὰ καὶ αὐτὴ παῖδα ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι τεκοῦσα) Euphorion:

Τὸν ῥα Ποσειδάωνος ὀπυιομένη τέκεν Ἄρνη.

Atque ita Nicocrates Bœotum filium eſſe dixit Arnes, & Neptuni. Alii tamen Arnen, a qua appellata ſit urbs Arne, nutricem dederunt Neptuno. Iſaacius Tzetzes ad Lycophronem: Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ. ὅτε Κρόνου ζητοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτόν· ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, πρότερον Σινόεσσα λεγομένη, ὥς φησι Θησεὺς ἐν τρίτῃ Κορινθίων. Sed, quod de ipsâ urbe notat Tzetzes, vocatam eam priùs fuiſſe Sinouſſam, ſeu Sinoëſſam, id ex eodem auctore Theſeo refert Etymologus de nutrice Neptuni Arne, his verbis: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβοῦσα παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη ὀνομάσθη. Politus.

6. Τὸν γὰρ καλέσαντο νομῆες) Etymologici Magni Auctor: τὸν γὰρ καλέσαντο βοτῆρες. Polit.

7. ὅτι ῥα) Pro ratione metri ſcribendum, ut ſcriptum eſt apud Stephanum, & Etymologum, Οὕνεκ'. Sed pro more ſuo facit Euſtathius, ut metricam rationem diſſolvat. *Polit.*

8. πατρῴῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπρους) Etymologici Magni Auctor v. Βοιωτός. Ἄρνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τεκοῦσα αὐτόν, λαθοῦσα βουλο-

κόπροις. Ὡς οὖν ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐκλήθη Βοιωτὸς ἐκ τῶν βοῶν, οὕτω καὶ αὐτή, ὡς εἰκός, Ἄρνη ἐκ παρωνυμίας ἀρνῶν, ζώων φιλουμένων τοῖς παλαιοῖς·[1] ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀρνοῦσθαι ἐπὶ ἀντικαταλλαγῆς, καὶ ὁ πολύαρνος Θυέστης.[2] Τέσσαρες δὲ Ἄρναι ἀριθμοῦνται τοῖς παλαιοῖς·[3] ἐν αἷς καὶ Θετταλική, ἄποικος τῆς Βοιωτίας, περὶ ἧς ἐχρήσθη οὕτως·

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

Τὰ δὲ σχόλια γράφουσι καί, ὅτι[4] Ἄρνη νῦν Χαιρώνεια·[5] καὶ ὅτι ἦν καὶ Τάρνη τις πόλις Ἀχαΐας.[6] Ἡ δὲ παρ' ἑτέροις Λεοντάρνη,[7] κώ-
Baſ. p. 205. μη καὶ αὐτὴ περὶ τὸν Ἑλικῶνα, ἢ κρήνη κληθεῖσα οὕτω, διότι, Ἀδράστου θύοντός, φασιν, ἐκεῖ, λέων τὸν ἄρνα ἥρπασε. Τὴν δὲ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρνην, ταύτην Ζηνόδοτος Ἄσκρην γράφει. Οὐ δύναται δέ, φασι, πολυστάφυλος ἡ Ἄσκρη λέγεσθαι. Ἀξιοπιστότερος γὰρ αὐτὸς Ἡσίοδος, λέγων,

[8] Ἄσκρη, χεῖμα κακή, θέρος ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή.

ὥστε[9] οὐδὲ πολύκαρπος ἡ τοιαύτη λέγοιτο ἄν· περὶ ἧς, φασιν, Εὔδοξος πολὺ χείρονα Ἡσιόδου εἶπε.[10] Τοὺς δὲ γράψαντας Τάρνην ἀντὶ Ἄρνης, αἰτιῶνται οἱ παλαιοί.[11] Λυδῶν γάρ, φησιν, ἡ Τάρνη. ὅθεν ἦν Φαῖστος υἱὸς Βώρου, ὃν[12] ἐν Ἰλιάδι ἀναιρεῖ Ἰδομενεύς.[13] Ἡ δὲ μνημονευθεῖσα Χαιρώνεια, πλησίον ἦν Ὀρχομενοῦ, περὶ οὗ ῥη-

Quemadmodum igitur appellatus eſt filius ejus Bœotus a bobus, ita & ipſa, ut videtur, Arne, deducto nomine ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, *ab agnis*, animali in deliciis a veteribus habito: ex quo verbum ἀρνοῦσθαι, *commutare*, de commercio, ſeu mercium commutatione, itemque Thyeſtes ille πολύαρνος, *agnis abundans*, *ſeu dives*. Quatuor porrò a veteribus Arnæ enumerantur: in quibus & Theſſalica, colonia Bœoticæ, de qua editum eſt hoc oraculum:

Bœotum exſpectat viduata urbs Arna maritum.

Ad hæc, Scholia ſcribunt, Arnen vocari nunc Chæroneam, itemque urbem eſſe Tarnen Achajæ. Quæ verò apud alios dicta eſt Leontarne, ea quoque pagus eſt circa Heliconem, ſeu fons ita appellatus, eo quòd, ſacrificante ibi, ut perhibent, Adraſto, λέων τὴν ἄρνα, *leo agnum*, rapuit. Ceterùm, quam Arnen vocat Homerus, hanc Zenodotus ſcribit Ἄσκρην, *Aſcren*. Atqui Aſcre, ut notant, dici nequit vitifera. Major enim fides habenda eſt Heſiodo ipſi, cui dicitur:

Aſcra, byeme, atque æſtate gravis, ſemperque moleſta.

Ita ut minimè omnium a fructuum ubertate poſſit urbs iſta commendari: de qua Eudoxus multò deteriora tradidiſſe fertur, quàm Heſiodus. Reprehendunt etiam auctores priſci eos, qui pro Arne ſcribunt Tarnen. Tarne enim, ut Geographus ait, eſt Lydiæ: unde erat Phæſtus, filius Bori, cujus quidem interfectorem memorat Ilias Idomeneum. At, quæ memorata eſt Chæronea, vicina erat Orchomeno, de quo infra agimus: ubi (verba ſunt

βουλομένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς βοῶνα. παρὰ τὸ οὖν μετὰ βοῶν τραφῆναι, Βοωτός, καὶ Βοιωτὸς ἐκλήθη. Polit.

1. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀρνοῦσθαι ἐπὶ ἀντικαταλλαγῆς) ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῶν ἄλλων ζώων τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. ex Etymologo. Heſychius: Ἀρνύμενοι, ἀντικαταλλασσόμενοι, ἀντιπραττόμενοι. Ἄρνυσθαι, λαμβάνειν, ἀντικαταλλάσσεσθαι. Polit.

2. Τέσσαρες δὲ Ἄρναι) Quatuor Stephano Arnæ, una Bœotiæ, altera Theſſaliæ, tertia Meſopotamiæ, quarta Eraſiniosum juxta Thraciam. *Polit.*

3. ἐν αἷς καὶ Θετταλική, ἄποικος τῆς Βοιωτίας) Ita quidem Stephano Arne Theſſalica, ἄποικος τῆς Βοιωτίας. Sed alii e contrario volunt, Arnen Bœoticam, ἄποικον fuiſſe Theſſalicæ. Scholiaſta Thucydidis: Ἄρνη, πόλις Θετταλίας, ἀφ' ἧς ὠνόμασται κατὰ μετοικίαν καὶ ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνη. Itaque, juxta hunc Scholiaſtam, Arnæ Bœoticæ nomen a Theſſalicâ: quum in illam Bœoti, ex Arnâ Theſſalicâ pulſi, commigraſſent. Narrat enim Thucydides lib. 1. Bœotios, qui nunc ſic appellantur, ſexageſimo poſt expugnatam Trojam anno, Arnâ a Theſſalis pulſos, eum agrum, qui nunc Bœotius, antea Cadmeus vocabatur, incoluiſſe. *Politus.*

4. Ἄρνη νῦν Χαιρωνεὺς) Sic legebat etiam Phavorinus. Sed corrige, Χαιρώνεια, Scholia Thucydidis: ἡ δὲ Βοιωτία Ἄρνη, νῦν Χαιρώνεια καλεῖται. Stephanus v. Χαιρώνεια. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Pauſanias in Bœoticis: Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Sed non proinde debebat Holſtenius corrigere oraculum illud:

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

ita ut pro χηρεύουσα ipſe affirmaret omnino eſſe legendum, Χαιρώνεια. Non percepit vir doctiſſimus vim oraculi, nec quam lepidè, & eleganter urbs aliqua dicatur vidua, quæ, tamquam mulier orbata viro ſuo, ſit ipſa ſolitaria, ac deſerta, hoc eſt, privata civibus, ac deſtituta. Genus loquendi eſt Homericum, ex illo Odyſſeæ de inſulâ quadam deſertâ, atque incultâ:

Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

itemque ex illo Iliadis:

Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Ubi χήρωσε veteri Scholiaſtæ exponitur ἐκένωσεν, ἐρήμωσεν, ἐρήμους ἐποίησεν, ἐχήρωσεν ἀπὸ τῶν οἰκείων. Unde illud Virgilii: *tam multis viduaſſet civibus urbem*. Hæc eſt enim urbium, ac locorum χηρεία, ſeu viduitas, λειπανδρία. Neque in ſacris Litteris inſolens ea eſt locutio, ut patet ex Threnis Hieremiæ, ubi is Hieroſolymitanæ urbis viduitatem μετὰ τὸ αἰχμαλωτισθῆναι τὸν Ἰσραήλ, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἐρημωθῆναι, deplorat his verbis: Πῶς ἐκάθισε μόνη ἡ πόλις ἡ πεπληθυμμένη λαῶν; ἐγενήθη, ὡς χήρα, πεπληθυμμένη ἐν ἔθνεσιν. Ergo oraculi illius ſenſus eſt, Arnen Theſſalicam, expulſis inde Bœotis, relictam eſſe in viduitate, ac ſolitudine; ideoque, tamquam ab incolis, & habitatoribus vacuam, exſpectare, dum rurſus a Bœotis colatur, & frequentiſſimè habitetur. *Politus.*

5. καὶ ὅτι ἦν καὶ Τάρνη τις πόλις Ἀχαΐας) Urbs ipſa Bœotica Ἄρνη vocata eſt a quibusdam Τάρνη. Etymologus: καλεῖται δὲ καὶ Τάρνη, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Sed ii, ut videtur, minùs rectè. Tarne enim, urbs eſt Achajæ, ſi credimus Stephano, aut Lydiæ, ut Geographus, & Heſychius teſtantur. Celebratur item a Plinio fons *Tarne* in Lydiâ. *Polit.*

6. Ἡ δὲ παρ' ἑτέροις Λεοντάρνη) apud Lycophronem in Caſſandrâ v. 645.

Γραίαν πεδῶντες, καὶ Λεοντάρνης πάγους. Polit.

7. κώμη καὶ αὐτὴ περὶ τὸν Ἑλικῶνα) Lycophronis interpreti, Iſacio Tzetzæ urbs Bœotiæ, Leontarne, ſic appellata, διότι, Ἀδράστου ἐκεῖ μέλλοντος θύειν ἄρνα, λέων ἐλθὼν ἥρπασεν ἐκ τῆς θυσίας τὴν τεθυσομένην ἄρνα. De fonte Leontarne nihil Tzetzes. Alius eſt fons Ἄρνη in Arcadiâ, circa quem fontem ἐποιμαίνοντο οἱ ἄρνες, teſte in Arcadicis Pauſaniâ. *Polit.*

8. Ἄσκρη, χεῖμα κακή, θέρος ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή) Heſiodus effert in caſu dandi:

Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

Præcedit enim hic verſus:

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ.

In verſu autem iſto Heſiodi mihi magis probatur, quod ſcribit Euſtathius, θέρος, ut ſimiliter id dicatur, ac præcedens χεῖμα, quàm τὸ θέρει, quod pervulgatum eſt in libris editis Heſiodi, atque etiam apud Strabonem, ubi is citat hoſce verſus Heſiodi. *Politus.*

9. οὐδὲ πολύκαρπος ἡ τοιαύτη λέγοιτο ἄν) vocata eſt tamen Aſcra πολυλήϊος in epitaphio Heſiodi apud Pauſaniam. *Polit.*

10. Τοὺς δὲ γράψαντας Τάρνην ἀντὶ Ἄρνης) forte qui legebant. ΤΑΡΝΗΝ, legebant τ' ἄρνην. ne verſus hiaret, *multis uviſque abundantem Arnen*. Sed τὸ Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην, propter cæſuram ſuſtinetur. *Salvinus.*

11. Λυδῶν γάρ, φησιν) auctor Geographus: ex quo etiam deſumpta ſunt illa ſuperiora, de variâ lectione Zenoduti: Heſychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ. Polit.

12. ἐν Ἰλιάδι) lib. ε. v. 43.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μῄονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει. Polit.

13. Ἡ δὲ μνημονευθεῖσα Χαιρώνεια) Arne appellata poſtea eſt Chæronea a Chærone, Apollinis filio, ut ſcribit Pauſanias. Exiſtimat autem Pauſanias, notam fuiſſe Homero appellationem illam Chæroneæ; ſed ipſum tamen maluiſſe antiquiori nomine uti, ſicuti & cum Ægyptum, Nilum ipſum fluvium appellat. *Politus.*

ſunt Strabonis) Philippus, magno prœlio devictis Athenienſibus, Bœotiſque, & Corinthiis, factus eſt dominus Græciæ. Immo & ſunt, qui dicant, Homericam hanc Arnen, ac Mideam, abſorptas fuiſſe a palude Copaide. Midea porrò, Græcè Μίδεια, non modò hæc eſt; ſed & urbs Argiva, quæ etiam Perſepolis, ſeu urbs Perſei, ſic vocata a Mideâ, Aloëi filiâ. quæ item urbs dicta eſt Μίδεα, *Midea*, ſine ι. Unde & Alcmena Μιδεᾶτις, *Mideatis*. Obſervant tamen, Bœoticam quidem urbem dici Μίδειαν, voce proparoxytonâ, ut πρόνοια, *providentia*; at verò eam urbem, quæ eſt in Tirynthis viciniâ, Μιδέαν, *Mideam*, ſimiliter ac dicitur Τεγέα, *Tegea*.

XVI. Niſa porrò, alia eſt Megarica, alia Bœotica, quæ Liberi patris templum perilluſtre habebat, & ſic eſt nominata ab heroë quodam Niſo. Megarica verò, dicta quoque eſt Niſæa, quæ navalia erant Megaridis, ſic appellata a Niſo Pandionis filio. Ejus paullò poſt fit mentio, quo loci agitur de Salamine. Verùm auctores poſteriores Homero nuſquam in Bœotiâ Niſam

οὐ ῥαθήσεται, ὅπου, φησὶ, Φίλιππος [1] μεγάλη μάχη νικήσας Ἀθηναίους, καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, [2] κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. Φασὶ δὲ καὶ, τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην [3] Ἄρνην, ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καταποθῆναι, καὶ τὴν Μίδειαν. Μίδεια δὲ, οὐ μόνον αὕτη, [4] ἀλλὰ καὶ Ἀργεία, ἡ καὶ πόλις Περσέος, κληθεῖσα οὕτως, ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Ἀλωέως· [5] λεγομένη καὶ Μίδεα χωρὶς τοῦ ι. [6] ὅθεν καὶ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνη. Φασὶ δὲ, ὅτι [7] ἡ μὲν Βοιωτικὴ, Μίδεια λέγεται, προπαροξυτόνως, ὡς πρόνοια· ἡ δὲ περὶ Τίρυνθα, Μιδέα, ὡς Τεγέα. Rom. p. 271

ιϛ΄. [8] Νῖσα δὲ, ἔστι μὲν καὶ Μεγαρικὴ· ἡ δὲ ἐν Βοιωτοῖς, Διονύσου ἱερὸν ἦχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρώνυμος Νίσῳ τινὶ ἥρωϊ. Ἡ δὲ Μεγαρικὰ, καὶ Νισαία ἐλέγετο, τὸ Μεγαρίδος οὖσα ἐπίνειον, [9] ἀπὸ Νίσου κληθεῖσα υἱοῦ Πανδίονος. Μνήμη δὲ αὐτῆς ἔσται μετ᾽ ὀλίγα ἐν τῷ περὶ Σαλαμῖνος λόγῳ. [10] Οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον φασὶν, ὅτι Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται

1. μεγάλῃ μάχῃ νικήσας) Strabo, ut eſt in libris editis, μεγάλως νικήσας. Polit.

2. κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος) lege κατέσχε, ut rectè apud Strabonem. Sic, Philippo Græciæ domino conſtituto, pugna illa, ut clades Chæronenſis fuit Græcis omnibus calamitoſa. *Politus*.

3. Ἄρνην ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καταποθῆναι) Ex Strabone. *Politus*.

4. ἀλλὰ καὶ Ἀργεία, ἡ καὶ πόλις Περσέως) Ex Stephano. *Polit.*

5. λεγομένη καὶ Μίδεα χωρὶς τοῦ ι) Sic urbs hæc Argolidis, Μίδεα ſine τοῦ ι, quamvis παροξυτόνως, Pauſaniæ l. 6. & l. 8. Nam libro quidem ſecundo, quo Corinthiaca deſcribit, vocat Μιδέαν. nempe, ut opinor, prout alibi aliter nomen urbis hujus efferebatur. Sed προπαροξυτόνως, pariter atque hic in Euſtathio, ſcripta eſt Μίδεια Stephano, & Scholiaſtæ Theocriti ad Idyll. 13. Urbis quoque Μιδέας καλουμένης τοῦ Ἄργους meminit Scholiaſta Pindari ad Olymp. Od. 10. Variâ apud Apollodorum ſcripturâ, tum Μιδέαν legas, tum Μίδειαν. *Politus*.

6. ὅθεν καὶ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνη) lege, Μιδεᾶτις. Falluntur ad Thebaidem Statii, Poëtæ illius interpretes ii, qui Alcmenam, Herculis matrem, natam eſſe ſcribunt in Bœotiæ civitate Midea. Argolica fuit, non Bœotia, mater Herculis Alcmena. Unde *Argolis Alcmena* Ovidio. Ferunt, natam eam Electryone, qui filius fuit Perſei. Electryonem autem hunc regnaſſe in urbe Argiæ Mideâ, memorat in Corinthiacis Pauſanias. Hinc Μιδεᾶτις Alcmena. Theocritus Idyll. 13.

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας.

ad quem locum Scholiaſta: Μίδεα, πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεία δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη. Urbs eadem Argolidis dicta priùs fuiſſe videtur Perſepolis, quòd eam Perſeus, Tirynthis imperio potitus, muro circumdediſſet. Deinde ipſa appellata Midea, a Mideâ, muliere Phrygiâ, de qua Electryon filium ſuſcepit Licymnium. Ceterùm, quum Μίδεα vocata quoque ſit urbs Bœotica, χωρὶς τοῦ ι, adeoque penultimâ brevi, hinc facilè corrigas, quod legitur apud Statium Thebaid. lib. 7. v. 331. *quos Mide, quos humida ſuggerit Arne*. Pro *Mide*, cujus quidem vocis prima ſyllaba eſt brevis, ſcribunt alii *Mideo*. Sed legendum *Midee*. Jonicè enim dicitur Μιδέη. Facilè omitti potuit a librariis altera litera ε, & ex *Midee* fieri *Mide*: ex qua etiam literæ e geminatione factum eſt fortaſſe, ut extremam e verterent alii in conjunctionem &, ut ſcriberent: *quos Mide, & quos humida ſuggerit Arne*. quo tamen pacto, melius ipſi metro conſuluiſſent, ſi ſcripſiſſent: *quos Midea, & quos humida ſuggerit Arne*. propterea quòd, ut dixi, *Midea* primam habet brevem. Sic etiam legendum *Midee* Thebaid. lib. 4. ubi mentionem facit Papinius de Mideâ aliâ, hoc eſt, Argolicâ, in hoc verſu:

Aptior armentis Midee, pecoroſaque Phyllos,

Vulgò ſcriptum, *Midea*. Politus.

7. ἡ μὲν Βοιωτικὴ, Μίδεια λέγεται) Sic etiam Μίδεια in vulgato Strabone l. 8. p. 373. etſi alibi, ubi nempe citat Homerum, exhibeat Μίδειαν. Ergo ſic ait: Μιδέα, ἑτέρα οὖσα τῆς Βοιωτικῆς. ἐκείνη μὲν γὰρ ἐστι Μίδεια, ὡς πρόνοια· αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς Τεγέα. Iſaacus Caſaubonus legere vult, Μιδέα, ὡς πρόνοια· eo quòd aliter exemplo non reſponderet. Atqui non in diphthongo reſpondere debet exemplo, ſcilicet νοι, πρόνοια (qua ratione reſpondere non poteſt huic exemplo, etiamſi legas Μίδεαν, ob diphthongorum ει, & οι diverſitatem) ſed, ut ex Euſtathio clarè apparet, in accentu, ſcilicet ut proparoxytona vox ſic Μίδεια, juxta atque ἡ πρόνοια. Ut autem exemplo ſic reſpondeat, perinde eſt legere Μίδειαν, atque Μίδεαν. Quod ſi legere mavis Μίδεαν, & exemplum deſideras, quod per omnia quadret, ecce tibi Νίμεαν, urbs Theſſaliæ Etymologo, ἔνθα ἦν ὁ Νεμεαῖος λέων. quo pacto dicendum erat Straboni; ἐκείνη μὲν γάρ ἐστι Μίδεαν, ὡς Νίμεαν. Politus.

8. Νῖσα δὲ) Scribe hic, & paullò poſt, Νῖσα, circumflexâ priori ſyllabâ. Euſtathius infra: Τοὺς τὴν Κρῖσαν, ὥσπερ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν Νῖσαν, δι᾽ ἑνὸς σ γράφουσι, περισπῶντες τὴν ἀρχουσαν. Polit.

9. ἀπὸ Νίσου κληθεῖσα υἱοῦ Πανδίονος) Stephanus: Νισαία, ἐπίνειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρίς, ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. Eadem Suidæ Νισαία, ἡ Μεγαρίδος νεώριον. ut & Νισσαία, per duplex σ, Ptolemæo. Ubi, ut vides, effertur ipſa παροξυτόνως, pariter atque nomen muliebre, Νισαία, adeo ut ſit Νισαῖος, Νισαία, ut Νικαῖος, Νικαία. Sic Νισαῖοι Μεγαρῆες Theocrito. Scholiaſta: ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νῖσα· ἀφ᾽ ἧς Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς. ἀνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος συμπονήσαντος αὐτῷ ἀρχεῖν ὄντος. Sic ergo & Νισαία παροξυτόνως apud Strabonem, Plutarchum, Pauſaniam, & alios: videlicet Νισαία χώρα, *locus*, ubi navalia erant Megarenſium. Immo & regio ipſa Megarica univerſa, a Niſo, Pandionis filio, appellata eſt Νισαία. Suidas: Νισαία δὲ ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρὶς ὅλη, ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. Unde patet, emendandum eſſe locum Stephani, quem paullò ante afferebamus, &, ubi ſcriptum eſt, καὶ αὕτη ἡ Μεγαρὶς, legendum: καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρὶς· id, quod conjiciebat Holſtenius. Vitioſè in loco Helladii ſcriptum eſt προπαροξυτόνως apud Suidam: Νισαίων δ᾽ ἄλς. Scribendum eſt παροξυτόνως, Νισαίων, ſeu Νισαίων, ut legitur apud Stephanum. Eodem modo ἀκρόπολις, ſeu arx navalium illorum Megarensium vocata eſt Νισαία, teſte Pauſaniâ: & urbs ipſa Megarorum dicta eſt Νισαία, ſi non nos fallit locus hic Ptolemæi: Καὶ μετὰ τὸν Ἰσθμὸν Νισαία ἡ καὶ Μέγαρα καλουμένη. Occurrit tamen apud alios navalium eorumdem Megarensium nomen, Νίσαια, προπαροξυτόνως, ut Νίκαια, quo Lyſimachus nomine ab uxore ſuâ Nicæa vocavit urbem nobiliſſimam, ac clariſſimam Bithyniæ. Sic Νίσαια eſt Thucydidi, ejuſque Scholiaſtæ: eodemque item modo alibi ſcribitur apud Strabonem, & Pauſaniam. *Politus*.

10. Οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον φασὶν, ὅτι Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται Βοιωτίας) in quibus Apollodorus ἐν τοῖς περὶ νεῶν. Hinc igitur Iſum reponi voluerunt pro Niſâ. Strabonis locus, quo emendationis hujus ratio ſubjicitur, miſerè eſt affectus, ac mutilatus: quem docti viri notarunt; ſed, niſi ego vehementer fallor, ſucceſſu parùm proſpero. Sic enim editio Aldina: ἡ γὰρ Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν· ὥς τ᾽ οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Νῖσαν οὕτως εἴρηκεν. ἦν γὰρ ὁ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ· ὅπουθεν ἐπαινετρμένη πρὸς ---- ὄρειος. Xylander ingenuè fatetur, locum hunc emendari a ſe non potuiſſe; quid tamen ſentiret, ex ſuâ ipſius verſione, poſſe intelligi. Ejus autem interpretatio ſic habet: *quia nullibi in Bœotiâ invenitur Niſa, ſicut docet Apollodorus in Commentario navium Homerica recenſionis. Itaque non locum habet, niſi Iſum fortaſſis Niſa nomine expreſſeris. Fuit enim Niſa Megaridis urbs, & alia in Bœotiam* inde

ται Βοιωτίας. Διὸ καὶ γράφουσί τινες, [1] Ἶσόν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τε. ὡς τῆς Ἴσου εὑρισκομένης. Τινὲς δὲ, Κρεῦσάν τε ζαθέην, [2] τὴν νῦν Κρέουσαν, [3] ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ. Ἄλλοι, Νῦσάν τε ζαθέην. [4] Κώμη δέ ἐστιν Ἑλικῶνος ἡ τοιαύτη Νῦσα. Ἕτεροι δὲ, ἀντὶ τοῦ, [5] Νῖσάν τε ζαθέην, ἔγραψαν, Φηράς τε ζαθέας· εἰπόντες, ὅτι [6] τετρακωμία περὶ Τάναγραν, Ἐλεὼν, Ἅρμα, Μυκαλησσὸς, Φηραί· ἃς δὴ Φηρὰς, ἀντὶ τῆς Νίσης ἔθεντο. Ὅτι δὲ οὔτε ἐκ ταύτης, οὔτε ἐκ τῆς Μεγαρίδος Νισαίας [7] οἱ Νισαῖοι ἵπποι λέγονται, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Τῆς δὲ ῥηθείσης Ἴσου ἡ ἄρχουσα ἐκτείνεται, φασὶ, ποιητικῶς. [8] συστέλλει δὲ αὐτὴν ὁ καλούμενος Ἶσος, τόπος ἐκεῖ ἱεροπρεπής.

ιζ'. Ἡ δὲ Ἀνθηδὼν, καλεῖται μὲν οὕτω, [9] διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρὸν, [10] ἢ ἀπὸ Ἀνθηδόνος, ἢ Ἀν-

ſam conſpici affirmant. Qua de cauſsâ ſcribunt nonnulli, Ἶσόν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τε, *Iſumque divinam, Anthedonemque.* quippe quum ibi reperiatur Iſus. Alii verò, Κρεῦσάν τε ζαθέην, *Creuſamque divinam.* ideſt, hodiernam Creuſam quæ navalia ſunt Theſpienſium ad ſinum Criſſæum. Alii, Νῦσάν τε ζαθέην, *Nyſamque divinam.* Eſt autem hæc Nyſa, pagus Heliconis. Denique alii pro Νῖσάν τε ζαθέην, *Niſamque divinam*, ſcribunt, Φηράς τε ζαθέας, *Pheraſque divinas*: quum quatuor eſſe ſtatuant pagos territorii Tanagrici, Eleonem, Harma, Mycaleſſum, Pheras: quas ſcilicet *Pheras* reponunt pro *Niſâ*. Ceterùm neque a Bœoticâ hac Niſâ, neque a Niſæa Megaricâ, appellari equos Niſæos, poſtea adnotabitur. Urbis autem Iſi quam diximus, primam ſyllabam docent produci per licentiam Poëticam: quum eam corripiat Iſus qui vocatur, ſacer ibi, & religione ſpectabilis locus.

XVII. Denique Anthedon vocatur ita, διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρὸν, *quòd ſit ipſa florida*, vel ab Anthedone, ſive Anthiâ, qui ortus eſt ex Neptuno.

inde ducta colonia ab .... dromo. Quæ interpretatio ipſa ſibi videtur manifeſtè ἀντιλεκτική. Qui enim Niſa alia in Bœotiâ, colonia Niſæ Megaricæ, ſi nuſquam in Bœotiâ apparet Niſa? Itaque Palmerius locum hunc ſic reſtituebat: ὥσ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκε. ἦν γὰρ καὶ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀνῳκισμένη πλησίον Κιθαιρῶνος. quæ ſic explicat: *Non poteſt, niſi Iſum ita dixerit. Erat enim Iſus urbs in Megaricâ, inde habitata prope Cithæronem.* Mihi quoque in mentem venerat apud Strabonem emendare, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκε. ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Nec parùm ſum delectatus, cum poſtea vidi, animadverſum idem fuiſſe Palmerio. Sed nondum tamen ita reſtitutus eſt locus. Demus igitur & nos si quid ingenio noſtro, conemurque, ſiquam poſſumus, medicinam facere præſtantiſſimo Geographicarum rerum ſcriptori: cujus locum non abſurdè ita legi, ac ſuppleri poſſe exiſtimaverim: ὥσ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκε. ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀνῳκισμένη πρὸς τοῦ Μεγαρέως τοῦ Ποσειδῶνος. ita ut hæc ſit integra Strabonis ſententia: *Nuſquam enim Bœotia Niſa conſpicitur, ut docet Apollodorus in Commentario De Navibus. Quare eſſe ea non poteſt, niſi Iſum ita appellaverit. Iſus enim Megaridis civitas, deducta inde, & translata fuerat a Megareo, Neptuni filio.* Imprimis ſententia ipſa exigit, ut legamus εἰ μὴ τὴν Ἶσον. Sed quia fortaſſis conjunctè ſcriptum fuerat, τηνισον· malè poſtea diviſæ ſunt voces, factumque eſt, τὴν Νῖσαν· quum præſertim femininum genus minimè cadere poſſe exiſtimarent in Ἶσον, quem paullo ante maſculinè Strabo extuliſſet. Quare etiam ſtatim correxerunt, ἦν γὰρ ὁ Ἶσος, obi legebant, ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις. Præceſſerat enim ὁ καλούμενος Ἶσος. At magna eſt differentia inter τὴν Ἶσον, & τὸν Ἶσον· eamque differentiam ſatis exprimit Strabo. Ὁ Ἶσος, locus eſt Bœotiæ, non urbs; ſed ἴχνη πόλεως ἔχων. Verùm ἡ Ἶσος, ipſa eſt antiqua urbs, cujus veſtigia tantùm ſupererant, prope Anthedonem: quæ, regionis quondam Megaricæ civitas, poſtea ἐκεῖθεν ἀνῳκισμένη, ideſt, translata inde eſt, ſeu migrare juſſa in Bœotiam: ut migrationes hæ gentium fieri aliquando conſueverunt. Hujus ergo Megaricæ Iſi cives in Bœotiam deductos fuiſſe conjicio a Megareo, filio, ſeu, ut volunt alii, nepote Neptuni: quum regionis, quæ ab ipſo Megarica eſt appellata, imperium obtinuiſſet, Bœotius hic Megareus; ſedemque habuit Oncheſti. Hinc Μεγαρέα τὸν Ὀγχήστιον dixit Hellanicus, videlicet τὸν ἐν Ὀγχηστῷ, ut rectè Suidas. Unde aliter, ac vulgò ſolent, interpungo, atque explico verba illa Hippomenis apud Ovidium lib. 10. Metamorph.

Namque mihi genitor Megareus Oncheſtius: illi
Eſt Neptunus avus: pronepos ego regis aquarum.

Vulgò enim legunt:

Namque mihi genitor Megareus: Oncheſtius illi
Eſt Neptunus avus.

Megareum autem hunc, ex Megarenſium ipſorum teſtimonio, narrat Pauſanias Atticis c. 39. uxore ductâ Iphinoe Niſi filiâ, ſocero in regnum ſucceſſiſſe. Quamquam hæc aliter commemorabant Bœotii. Sed apud Pauſaniam irrepſit mendum in hunc ipſum locum: Μεγαρέα δὲ τὸν Πανδίονος, θυγατρὶ Νίσου συνοικήσαντα Ἰφινόῃ, διαδέξασθαι τὴν τοῦ Νίσου παιδὸς ἀρχήν. Ubi procul dubio legendum, Μεγαρέα δὲ τὸν Ποσειδῶνος. quod & vidit Latinus Interpres. Namque Niſus, filius Pandionis, ut patet ex ſuperioribus verbis Pauſaniæ: Megareus verò, Neptuni. Hæc mea eſt de loco illo Strabonis conjectura, ſeu divinatio: cui ſi quis non acquieſcat, ei non repugno: dummodo afferat ipſe meliora. *Politus.*

Non video, quomodo excludi debeant verba πλησίον Κιθαιρῶνος; & pro illis reponi verba, πρὸς τοῦ Μεγαρέως τοῦ Ποσειδῶνος, quæ ab illis prioribus longe abſunt; & illa priora notam loci continent. *Salvinus.*

Verba illa quidem priora, πλησίον Κιθαιρῶνος, notam loci continent: ſed, ut ſunt illa, æquè ac mea, ex conjecturâ, ac divinatione, ad ſupplendum locum mutilum Strabonis: ita non æquè, ac mea, videntur cohærere cum Strabonis ſententiâ. Dicit Strabo: ἦν γὰρ ὁ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀνῳκισμένη πρὸς ...... δρόμος. Ubi omittit Palmerius τὸ πρὸς, fortaſſe quia neque illud invenit in libro ſuo. Nam reverâ illud non apparet in editione Strabonis Caſaubonianâ: quum eis ſatis intelligi poſſit ex editione Latinâ antiquioris interpretis, ac Xylandri. Deinde Palmerius, ut locum det verbis illis ſuis, πλησίον Κιθαιρῶνος, non benè explicat id, quod dicit Strabo, ἐκεῖθεν ἀνῳκισμένη, *inde habitata.* Siquidem ἀνῳκισμένη non eſt *habitata*, ſed ex uno loco in alium translata, ac miſſa ad habitandum, amandata. Unde Heſychio ἀνῴκισεν eſt ἐμετῴκισε. Rectè vetus Strabonis interpres, ac prorſus ad mentem auctoris: *Iſus enim erat in Megaricâ terrâ ſita, illinc deducta a .... dromo.* Quare, quum Strabo non obſcurè intelligatur nomen expreſſiſſe illius, qui Iſum ex Megaride in Bœotiam tranſtulit, nec aliter lacuna expleri poſſit, niſi nomen illud reſtituatur, quod eſt obliteratum vetuſtate; commodius ex tota antiquitate nomen, quod divinarem, non habebam, quam Megarei, quem Pauſanias filium dicit Ποσειδῶνος. Afferant alii, ſiquem alium habent a Megareo. Certè locus Strabonis reſtitui non poteſt, niſi reſtituto ejus nomine, a quo narrabat Geographus, Megaricam quondam civitatem Iſum ἐκεῖθεν ἀνῳκίσθαι. Politus.

1. εἰς τῆς Ἴσου εὑρισκομένης) quæ tamen urbs Iſus in Bœotiâ, Strabonis ætate, defecerat. Ejus tantùm urbis veſtigia prope Anthedonem viſebantur, locuſque ille, Iſus vocabatur, correptâ priore ſyllabâ. *Polit.*

2. τὴν νῦν Κρέουσαν) Ita vocat Strabo, itemque Ptolemæus. Κρεῦσις eadem Stephano. Verùm apud Pauſaniam ſcribitur, Κρεῦσις, & Κρεῦσις. Polit.

3. ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ) Θεσπιέων etiam hinc lego apud Strabonem hoc loci: τὸ τῶν Θεσπιέων ἐπίνειον ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον, niſi fortè pro gentili nomine Θεσπιέων, mavis Θεσπιῶν, ita ut Θεσπιαὶ ipſæ ſignificentur. *Polit.*

4. Κώμη δέ ἐστιν Ἑλικῶνος) Quæ Straboni κώμη, πόλις hæc dicitur Stephano ἐν Ἑλικῶνι. Polit.

5. Νῖσάν τε) Scribe, Νῖσάν τε. Producta namque hic eſt, tamquam in carmine, prior ſyllaba. *Polit.*

6. τετρακωμία περὶ Τάναγραν) Strabo de Pheris, qui pagus eſt Tanagricæ: Ἐστὶ δὲ τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἐλεῶνος, Ἅρματος, Μυκαλησσοῦ, Φηρῶν. Pro τετρακωμίας libri editi habent τετρακώμης. Polit.

7. οἱ Νισαῖοι ἵπποι λέγονται) qui equi dicti Niſæi a campo Mediæ Niſæo. Herodotus in Polymniâ: Νισαῖοι δὲ καλέονται ἵπποι ἐπὶ τοῦδε. ἔστι πεδίον μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὔνομά ἐστι Νίσαιον. τοὺς ὦν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο. Polit.

8. συστέλλει δὲ αὐτὴν ὁ καλούμενος Ἶσος) eſt igitur differentia (id, quod paullò ante obſervabamus) inter τὴν Ἶσον, productâ Poëticè priori ſyllabâ, & τὸν Ἶσον, primâ ſyllabâ brevi. Ἡ Ἶσος, urbs eſt Megarica, poſtea Bœotica. Ὁ Ἶσος, locus eſt Bœotiæ, ἴχνη πόλεως ἔχων. Ex Strabone. *Polit.*

9. διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρὸν) Stephanus: διὰ τὸ πάνυ ἀνθηρὰν εἶναι. Polit.

10. ἢ ἀπὸ Ἀνθηδόνος, ἢ Ἀνθία ἀπογόνου Ποσειδῶνος) Forſitan ſcribendum: ἢ ἀπὸ Ἀνθηδόνος τοῦ Διὸς ἀπογόνου Ποσειδῶνος. *vel ab Anthedone, Dii filio, qui Dius nepos fuit Neptuni.* Patet enim

Digitized by Google

ptuno. Eam Thraces ædificarunt. Ideoque Lycophron vocat *Thraciam Anthedona*. Ex hac urbe Glaucus, deus juxta fabulam marinus: qui, quum expoſitum in terram piſcem, defici jam vitâ vidiſſet, herbæque cujusdam contactu, priſtino vigori reſtitutum, ſeſe rurſus in mare demiſiſſe; imitatus eſſe fertur, quod viderat, comesâque herbâ eadem, in mare inſiluiſſe, mutatuſque in cetum, immortalitatem obtinuiſſe. Fuit autem hic piſcatorum præſtantiſſimus, & natandi, urinandique peritiâ ceteros anteivit; ita ut in fundo maris, juxta atque in ſicco, ſine ullâ reſpirandi difficultate, moraretur. Atque hæc confingendæ de eo ipſo fabulæ non procul a ſimilitudine veri materiam præbuerunt. Ceterùm apud veteres, Glauci hujus genus fingitur hujuſcemodi:

Urbs eſt littoreo Anthedon Bœotia tractu,
Eubœam contra, Euripi refluentis ad undas.
Inde mihi genus eſt: Copeus mihi ſanguinis
auctor.

Eum ferunt, quòd rei nauticæ, urinandique peritiam habebat, ideo Ponticum, ſeu Marinum eſſe appellatum: flagraſſeque amore Symes, cujus cognominis eſt Syme, inſula Cariæ. Quin & navis Argonis architectus fuiſſe celebratur, eamque navem gubernaſſe, dum pugnam Jaſon cum Tyrrhenis committeret; ſoluſque ipſe in eo navali certamine a vulneribus
prot-

Ἀνθίῳ, ἀπογόνῳ Ποσειδῶνος. [1] Συνῴκισαν δὲ αὐτὴν Θρᾷκες. διὸ καὶ Λυκόφρων [2] Θρηΐκιον Ἀνθηδόνα φησίν. Ἐκ ταύτης [3] Γλαῦκος, θαλάσσιος δαίμων, κατὰ τὸν μῦθον· ὃς ἰχθὺν εἰς γῆν ἔκθετον ἰδὼν λειπόμενον τοῦ ζῆν, [4] καί τινος βοτάνης ψαύσαντα, καὶ ἀναζωπυρηθέντα εἰς ὅπερ ἦν, καὶ τῆς θαλάσσης αὖθις γενόμενον, μιμεῖται, καὶ τῆς αὐτῆς πόας ἐμφαγὼν, [5] καθάλλεται εἰς θάλασσαν, [6] καὶ εἰς κῆτος μεταβαλὼν, [7] ἀπαθανατίζεται, φασίν. [8] Ἁλιεὺς δὲ ἦν ἄριστος, καὶ νήξασθαι δεινότατος, καὶ ἐμβραδῦναι τῷ βυθῷ, καθὰ καί τινι χέρσῳ, εὔπνους. Καὶ ταῦτα τὸν περὶ αὐτοῦ μῦθον πλασθῆναι πιθανῶς ἐχορήγησαν. [9] Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, γένος τοῦ Γλαύκου ἱστορεῖται τοιόνδε, Ἀνθηδών τις πόλις ἐστὶν [10] ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης, Ἀντίον Εὐβοίης. Ἔνθεν ἐγὼ γένος εἰμί, [11] πατὴρ δέ με γείνατο Κωπεύς. [12] Ναυτικὸς δέ, φασι, καὶ κολυμβητὴς ἀγαθὸς γενόμενος, Πόντιος ἐκαλεῖτο, [13] Σύμης ἐραστὴς, ἧς ὁμώνυμος ἡ ἐν Καρίᾳ νῆσος Σύμη. [14] Ἄδεται δὲ καὶ τῆς Ἀργοῦς δημιουργὸς γενέσθαι, καὶ κυβερνῆσαι αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων Τυῤῥηνοῖς ἐμάχετο, μόνος αὐτὸς ἄτρωτος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ μεῖναι.
Τὴν

enim Dii erat Antha, filius Neptuni. Stephanus: ἀπὸ Ἀνθηδόνος τοῦ Διὸς τοῦ Ἄνθα, τοῦ Ποσειδῶνος. Ex quibus Stephani verbis ſuſpicabar etiam aliquando, Euſtathium pro ἢ Ἀνθίῳ, ſcripſiſſe ἢ Ἄνθᾳ. quaſi ſcilicet dubitaverit, uter urbi Anthedoni appellationem dederit, Anthedon ἀπόγονος, ſive *pronepos*, Neptuni, an verò Antha. Nam & alios dubitaſſe, utrum ab Anthedone nymphâ, an ab Anthâ, filio Neptuni, urbs Anthedo nomen acceperit, ſcimus ex Pauſaniâ. Ἄνθας, qui vocatur Stephano, dictus quoque Ἄνθης. Pauſanias in Bœoticis, de urbe Anthedone: γενέσθαι δὲ τῇ πόλει τὸ ὄνομα οἱ μὲν ἀπὸ Ἀνθηδόνος νύμφης, οἱ δὲ Ἀνθᾶν δυναστεύσαντα λέγουσιν ἐνταῦθα, Ποσειδῶνός τε παῖδα, καὶ Ἀλκυόνης τῆς Ἄτλαντος. Pro Ἀνθᾶν legendum ibi eſſe Ἄνθαν, facilè mihi perſuadent ex eodem Pauſaniâ in Corinthiacis: ubi ab Anthâ appellatam quoque eſſe conſtat urbem Antheam. Sic enim Pauſanias: Τοὺς δὲ ὕστερον βασιλεύσαντας οὐκ ἴσασιν, ἄχρις Ὑπέρητος, καὶ Ἄνθα. τούτους δὲ εἶναι Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης Ἄτλαντος θυγατρὸς, καὶ πόλεις αὐτοὺς ἐν τῇ χώρᾳ φασὶν Ὑπέρειάν τε, καὶ Ἄνθειαν οἰκίσαι. Politus.

1. Συνῴκισαν δὲ αὐτὴν Θρᾷκες) Ex Stephano. Sed pro συνῴκισαν dubito, ne ſcribendum ſit, συνῴκησαν. Tzetzes ad Lycophronem: ἡ δὲ Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας, ἣν ᾤκουν Θρᾷκες, *Urbs Bœotia, Anthedo, quam Thraces habitarunt*. Politus.

2. Θρηΐκιον Ἀνθηδόνα) Θρηϊκίας Ἀνθηδόνος ſcribit ex Lycophrone Stephanus. Sed pro Θρηϊκίας legunt alii Θρῃκίας· alii Θρῃκίης, in hoc verſu Lycophronis:
Ἀσφ' εὐναίας Θρῃκίας Ἀνθηδόνος.
Politus.

3. Γλαῦκος, θαλάσσιος δαίμων) Scholiaſta Apollonii de hoc ipſo Glauco: ἐνομίσθη, ὡς θαλάσσιος δαίμων. Palæphatus: Γλαῦκος Θαλάσσιος ἐκλήθη. qui Glaucus vocatur eſt etiam Πόντιος, ad differentiam Glauci Potnienſis. Nota veteribus, & ab iis laudata, Tragœdia Æſchyli, Γλαῦκος Πόντιος. Polit.

4. καί τινος βοτάνης ψαύσαντα) Scribit Apollonii Scholiaſta, piſcem, comeſâ herbâ immortali, revixiſſe. Ridiculè prorſus, atque inconſideratè. Qui enim comedere, aut guſtare herbam potuit piſcis emortuus? Cautiùs, ac circumſpectius Tzetzes ad Lycophronem: ἰχθὺν γὰρ ἁλιεύσας, καὶ ῥίψας νεκρὸν εἰς γῆν, εἶδε προσεγγίσαντα βοτάνῃ, καὶ ἀναζήσαντα. itemque Servius ad Virgilium: *Glaucus piſcator fuit de Anthedone civitate: qui quum captos piſces ſuper herbam poſuiſſet in littore; & illi, recepto ſpiritu, curſus mare petiſſent, ſenſit quarundam herbarum potentiam, quibus converſus eſt in numen marinum*. Lepidè Glaucus ipſe apud Ovidium:

Utque recenſerem captivos ordine piſces,
Inſuper expoſui, quos aut in retia caſus,
Aut ſua credulitas in aduncos egerat hamos.
Res ſimilis fictæ. Sed quid mihi fingere prodeſt?
Gramine contacto cœpit mea præda moveri,
Et mutare latus, terrâque, ut in æquore, niti.
Dumque moror, miror que ſimul, fugit omnis in undas
Turba ſuas; dominumque novum, littuſque relinquunt.
Politus.

5. καθάλλεται εἰς θάλασσαν) Loco, unde in mare Glaucus inſiluit, nomen Γλαύκου πήδημα, auctore Pauſaniâ in Bœoticis. Ovidius in Ibide:
Inque maris ſalias, Glaucus ut alter, aquas.
Politus.

6. καὶ εἰς κῆτος μεταβαλὼν) Strabo: Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν Γλαῦκον μυθεύεται τὸν Ἀνθηδόνιον, ὅν φασιν εἰς κῆτος μεταβαλεῖν. Politus.

7. ἀπαθανατίζεται) Tzetzes ad Lycophronem. φαγὼν δὲ καὶ αὐτὸς, γέγονεν ἀθάνατος. Scholiaſta Apollonii: λαβὼν δὲ καὶ ὁ Γλαῦκος, φαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη. Glaucus apud Ovidium:
Terra, vale, dixi, corpuſque ſub æquora merſi.
Di maris exceptum ſocio dignantur honore.
Polit.

8. Ἁλιεὺς δὲ ἦν ἄριστος) Eodem ferè modo fabulam hanc de Glauco illo Marino explicat, atque interpretatur Palæphatus Περὶ ἀπίστων ἱστορ. cap. 28. *Polit.*

9. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς) apud Theolytum Methymnæum in Carminibus Bacchicis, ut vetuſtum hunc Poëtam citat Athenæus. *Polit.*

10. ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης) Apud Athenæum, ἐπὶ πλευρῇσι θαλάσσης. Verſus qui ſequitur, ab Euſtathio mutilatus, integer ſic legitur apud eundem Athenæum:
Ἀντίον Εὐβοίης, χεῦεν Εὐρίποιο ῥοάων.
Polit.

11. πατὴρ δέ με γείνατο Κωπεύς) Hic aſt ille fortaſſis Copeus, a quo appellatas quidam exiſtimaverunt Copas, urbem Bœotiæ. Sed Promathidas Heracleotes patrem Glauco Marino dabat Polybum, filium Mercurii. Atque hunc Promathidam ſecutus imprimis auctorem videtur vetus Apollonii interpres, quippe qui & ipſe Glaucum illum Anthedonium, filium dicat Polybi. Mnaſeas contra eundem Glaucum filium fuiſſe affirmabat Anthedonis. Cujus quidam Græci ſcriptoris ſententiam ſecuti ſunt nonnulli de Mythographis Latinis. Denique Evanthes Glaucum filium faciebat Neptuni. *Politus.*

12. Ναυτικὸς δέ, φασι) Ex Mnaſeâ, libro tertio Europæorum, apud Athenæum. *Polit.*

13. Σύμης ἐραστὴς) Proditum a Mnaſeâ, Glaucum, raptâ Symâ, ἀποπλεῦσαι εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν ἐγγὺς τῆς Καρίας νῆσον ἔρημον κατοικήσαντα, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Σύμην αὐτὴν προσαγορεῦσαι. Alii tamen frequentes narrant, amatam a Glauco Marino Scyllam. Extabat apud veteres Scylla Hedyles Poëtriæ, de amore Glauci in Scyllam. *Politus.*

14. Ἄδεται δὲ καὶ τῆς Ἀργοῦς δημιουργός) Ex Poſi Magneſio, libro tertio Amazonidis, apud Athenæum. *Polit.*

[1] Τὴν δὲ βοτάνην, ἣν φαγὼν, ἄτρωτος, ἢ καὶ ἀθάνατος ἐλέχθη γενέσθαι, [2] ἄγρωστιν εἶπεν ὁ γράψας τό, καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος [3] κατέσπειρε. Μαθεῖν δὲ αὐτὴν λέγεται, κατὰ μέν τινας, ὑπὸ ἰχθύος· [4] κατὰ δὲ ἄλλους, ὑπὸ λαγωοῦ τεθηραμένου, [5] ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι ὑπό τινι κρήνῃ, καὶ πόᾳ παρακειμένῃ ἀπομάξαι τὸ ζῶον ἤδη ψυχόμενον. Ὡς δὲ ἀνεζωπύρησεν ὁ λαγωὸς τῇ βοτάνῃ, ἐπιγνοὺς, φασὶν, ὁ Γλαῦκος αὐτῆς τὴν δύναμιν, ἐνέφαγε. [6] καὶ οὕτως ἔνθεος γενόμενος, εἰς θάλασσαν ἑαυτὸν ἐξέρριψε, καὶ τὸ ἐντεῦθεν λαβὰς ἐνδέδωκε τῷ μύθῳ, ἀοίδιμον θέσθαι αὐτόν. Καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα περὶ τοῦ Ἀνθηδονίου Γλαύκου. Ἀνηγορεύθη δὲ, φασι, [7] Νίκων Παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. [8] καὶ Λεωνίδας δὲ ζωγράφος, Ἀνθηδόνιος ἦν, μαθητὴς Εὐφράνορος. Κεῖται δὲ παρὰ τὸν Εὔριπον ἡ Ἀνθηδὼν, περὶ ἧς καὶ οὕτω γράφεται· Ἀνθηδὼν, πόλις λιμένα ἔχουσα, [9] ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας [10] τῆς πρὸς Εὔβοιαν.

prorſus liber, atque immunis permanſiſſe. Herbam porrò, qua ille comesâ invulnerabilis, ſive enim immortalis evaſiſſe perhibetur, ἄγρωστιν, *gramen* vocat is, qui ſcribit in hunc modum:

& deûm es
Ἄγρωστιν *aſſecutus, a diis ſatam.*

Eamque herbam, juxta nonnullos, didiciſſe fertur a piſce, ſive, juxta alios, a lepore, quem venando captaverat, & ex acriori inſectatione exanimatum ſub ſontem quemdam pertulerat. Abſterſit enim herbâ viciná extinctum jam animal, atque emortuum. Statim autem, atque herbâ illâ cœpit lepus recreari, ac reviviſcere, agnitâ Glaucos vi ejus herbæ, comediſſe illam memoratur, atque ita ſanatico quodam furore percitus, ipſe ſeſe in mare præcipitaſſe; indeque in cauſsâ fuiſſe, cur celebrem ejus memoriam fabula ad poſteritatem tranſmitteret. Atque ita quidem ſeſe hæc habent de Glauco illo Anthedonio. Sed & Anthedonius fuiſſe fertur Nicon, is, qui Pancratiaſtes publicè eſt appellatus. Anthedonius quoque fuit Leonidas pictor, diſcipulus Euphranoris. Sita eſt Anthedon ad Euripum, de qua ita ſcriptum reperimus: Anthedon, urbs cum portu, extrema Bœotici littoris, quod ad Eubœam ſpectat.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Ἄρηϊ κρατερῷ. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ.
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Qui verò Aſpledona habitabant, & Orchomenum Minyeum,
His imperabat Aſcalaphus, & Jalmenus, filii Martis,
Quos peperit Aſtyoche in domo Actoris Azidæ,
Virgo verecunda, ſuperiorem partem domus quum aſcendiſſet,
E Marte forti. Hic enim cum eâ clam concubuerat.
Horum triginta cava naves ordine procedebant.

ιή. Ὅτι τριάκοντα νῆες ἦσαν Ἀσκαλάφῳ, καὶ Ἰαλμένῳ, οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο, ἤγουν υἱοῦ Ἀζέως, ἀνδρὸς οὕτω καλουμένου· παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Ἄρηϊ κρατερῷ. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. Καὶ σημείωσαι, ὅτι [11] παρθένιοι ἦσαν υἱοὶ τῆς Ἀστυόχης, Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος. Τίνες δὲ οἱ παρθένιοι, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Rom. p. 272. Τὸ δὲ Ἄρηϊ κρατερῷ, ἐλλιπῶς εἴρηται. Λείπει γὰρ ἡ ὑπὸ πρόθεσις. Διὸ προϊὼν, ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγχίσου, ἐρεῖ· [12] ὅν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη, ὁμοίως καὶ ἐπὶ Πολυποίτου· [13] Τὸν ὑπὸ

XVIII. Naves erant triginta Aſcalapho, & Jalmeno, quos Aſtyoche pepererat in domo Actoris Azidæ, videlicet cujus pater erat Azeus, qui nomine hoc vocabatur. Aſtyoche, inquam, Marte forti, quum virgo illa verecunda ſuperiorem partem domus conſcendiſſet. Mars enim cum eâ clanculùm concubuit. Et obſerva, filios fuiſſe Aſtyoches parthenios, ſeu virginales, Aſcalaphum, atque Jalmenum. Qui parthenii, ſeu virginales dicerentur, poſtea explicabitur. Dictum eſt autem per ellipſin τὸ Ἄρηϊ κρατερῷ. *Marte forti*. Deficit enim præpoſitio ὑπὸ, *ex*. Quocirca inferiùs, integrâ perfectâque ſententiâ, dicit de Anchiſe: ὅν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη. *quem ex Anchiſe peperit Venus*. ac ſimiliter de Polypœte: Τὸν ὑπὸ Πειρίθῳ τέκετ' Ἱπποδάμεια.

1. Τὴν δὲ βοτάνην, ἣν φαγὼν, ἄτρωτος, ἢ καὶ ἀθάνατος ἐλέχθη γενέσθαι) ἀθάνατον βοτάνην vocat Scholiaſta vetus Apollonii. *Polit.*

2. ἄγρωστιν) quam ἄγρωστιν dixit in Jambis ſuis Æſchrion Samius, eamdem alii ἀείζωον. Tzetzes ad Lycophronem: τὴν δὲ βοτάνην, ἣς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. Et ſic eam vocat Athenæus lib. 15. c. 7. Eamdem in Piſcatore celebrabat Alexander Ætolus............. ἐπ' αἰγιαλῷ φαίδοντι
'Εν μακάρων νήσοισι λετὰ φύει ἄγρια γαίη
Ἥλιος δ' ἵπποις θυμήρεα δόρπα νεάζει.
Politus.

Italis *gramigna*. Sed herba, quâ Glaucus immortalitatem conſecutus eſt, non ἄγρωστις ſimpliciter, ut Euſtathius ait, a Poetâ, quem ilico citat, dicta eſt, ſed ἄγρωστις θεῶν. *gramen deorum*. Salvinus.

3. κατέσπειρε) legendum: κατέσπειρεν, ut verſus conſtet Jambicus. *Salvinus*.

4. κατὰ δὲ ἄλλους, ὑπὸ λαγωοῦ) juxta Nicandrum, libro primo Ætolicorum, apud Athenæum. *Polit.*

5. ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι) Non cohæret ſeries verborum, niſi legas, ut eſt apud Athenæum, ἀπαγαγεῖν pro ἀπαχθῆναι. Sequitur enim τὸ ἀπομάξαι. Nec apud Athenæum me admodum movet Caſaubonus, qui ſcribere nos jubet ἀπηγαγεῖν, non ἀπαγαγεῖν. Antiquam enim huic ſcripturæ favet hic non obſcurè Euſtathius. *Politus*.

6. καὶ οὕτως ἔνθεος γενόμενος) Tzetzes ad Lycophronem: ἐμμανὴς δὲ γενόμενος, ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. Glaucus ipſe de ſeſe apud Ovidium:

Vix bene combiberant ignotos guttura ſuccos,
Cum ſubitò trepidare intus præcordia ſenſi,
Alteriuſque rapi naturæ pectus amore.
Nec potui reſtare loco.
Politus.

7. Νίκων Παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος) Ex Stephano. Et ſanè aliquem credo fuiſſe Niconem Anthedonium Pancratiaſten: quippe quum Nico quidam pugil, & pancratio ſæpe victor celebretur a Suidâ. Sed per errorem videtur Suidas ad Niconem hunc retuliſſe ea, quæ de Theagene Thaſio narrat in Eliacis Pauſanias. *Polit.*

8. καὶ Λεωνίδας δὲ ζωγράφος) Stephanus: καὶ Λεωνίδας ζωγράφος, Εὐφράνορος μαθητὴς, Ἀνθηδόνιος. Polit.

9. ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας) Papinius Thebaid. l. 7.
teque, ultima tractu
Anthedon, ubi gramineo de littore Glaucus
Poſcentes irrupit aquas, jam crine, geniſque
Cæruleus, & mixtos expavit ab inguine piſces.
Politus.

10. τῆς πρὸς Εὔβοιαν) Vulgati libri Strabonis, cujus hæc ſunt verba, πρὸς Εὔβοιαν. Polit.

11. παρθένιοι ἦσαν υἱοὶ τῆς Ἀστυόχης) ideſt, γενόμενοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γάμου. Polit.

12. ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ) Il. έ v. 312. Ἀφροδίτη, Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. Polit.

13. Τὸν ὑπὸ Πειρίθῳ) infra v. 742. Τόν ῥ' ὑπὸ Πειρίθῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Polit.

μιαν. *Hunc ex Pirithoo peperit Hippodamia*. Verùm τὸ κρατερῷ, *forti*, *potenti*, non laudem modò; ſed etiam vim quamdam, ac vehementiam ſignificat. Ea enim multis in locis eſt vocis hujus ſignificatio, ut & quando dicit, ἀπηνέα τε, κρατερόν τε, *immitemque*, *vehementemque*. Quoniam verò ſupina, atque inſuper jejuna eſt Homericæ Bœotiæ tractatio, cui unicè propoſitum eſt, navium duces, naveſque omnes enumerare; ſciendum, adnecti interponique a Poetâ & fabulas, & hiſtorias, & laudes, & alia hujuſcemodi, quibus uniformem illum narrationis tenorem variat, materiæque exiguitatem amplificat, & ſupinum orationis genus in vividum, atque acre transfert, ac commutat. Solet autem, de ſingulis vel exordiri hoc modo, quemadmodum dixerat a principio: Βοιωτῶν μὲν ἦρχε. *Bœotis imperabat*, hic, & ille: οἳ, *qui*, ideſt, Bœoti, has urbes habitabant. vel ita: Hic, exempli cauſâ, ἦγε, *ducebat*, hos, & illos, οἳ ἔχον, *qui tenebant*, *vel incolebant*, hanc, & illam urbem. vel etiam hac ratione: Οἳ δὲ, *qui verò*, has & illas urbes ἐνέμοντο, *habitabant*, τῶν ἦρχεν, *his imperabat*, hic, & ille. ut hoc loci: Οἳ δ' Ἀσπληδόν' ἔναιον, ἠδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον, *Qui Aſpledona habitabant*, *& Orchomenum Minyeum*, his hi duces imperabant.

XIX. Vide porro, ut τὸ ὑπερῷον, *pars ædium ſuperior*, *ſeu cœnaculum*, adſcriptum habeat τὸ ἰ. quod quidem hoc loci ſtigmate, ſeu puncto eſt expreſſum: quemadmodum etiam λῷον, & λώϊον, ideſt, melius. Hæc autem vox ὑπερῷον, ut docent, ſignificat ſecundum tectum, vel ſecundam contignationem domus. Hujuſcemodi autem priſci homines cubicula, nimirùm ὑπερῷα, *ſumma in ædibus*, *ſive in ſuperiori parte domus conſtituta*, virginibus faciebant, ut ne ad eas facilis aditus pateret. Ceterùm ἡ Ἀσπληδὼν, *Aſpledon*, ſcribitur etiam apud alios ſine τοῦ α. Sic autem vocata eſt ab Aſpledone, filio Neptuni, vel Presbonis, vel Orchomeni. Orchomeni enim filii fuiſſe referuntur,

Aſpledon, *Clymenuſque etiam*, *Amphidocuſque decorus*.

Urbs Phocica traditur eſſe Aſpledon. Verùm apud Geographum hæc afferuntur: Aſpledon, dicta etiam ſine primâ ſyllabâ. Deinde, mutato nomine, tum ipſa, tum regio, vocata eſt Eudielos, eo quòd forteſſe ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος, *ex inclinatione ad occaſum*, naturam loci exhiberet, habitatoribus ſuis percommodam, atque opportunam, & hyemes maximè bonas, ac faciles. Tempora enim hyemis frigidiſſima quum ſint diei extrema, ex his veſpertinum crepuſculum frigidius eſt matutino, propterea quòd,

Tom. II. quum

ἀπὸ Πειριθόῳ τέκεν Ἱπποδάμεια. Τὸ δὲ κρατερῷ, οὐ μόνον ἔπαινον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ σφοδρότητος. Πολλαχοῦ γὰρ τοιαύτη ἡ λέξις αὕτη, ὡς καὶ ἐν τῷ, [1] ἀπηνέα τε, κρατερόν τε. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἐπεὶ ὕπτιον τὸ τῆς Ὁμηρικῆς Βοιωτίας βιβλίον, ἔτι δὲ καὶ γλίσχρον, οὗ μόνος οὗτος σκοπὸς, ἀρχοὺς ναῶν ἐρεῖν, νῆάς τε προπάσας, παρεμπλέκει καὶ μύθους, καὶ ἱστορίας, καὶ ἐπαίνους, καὶ ἕτερα ὁ Ποιητὴς, δι' ὧν καὶ τὸ μονοειδὲς ἐξαιρεῖ τῆς ἀφηγηματικῆς πραγματείας, καὶ πλατύνει τὸ ὀλιγοῦλον, καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου μεταποιεῖ πρὸς γοργότητα. Ἔθος δὲ αὐτῷ, ἢ οὕτως ἄρχεσθαι ἐπὶ ἑκάστων, ὡς ἐξ ἀρχῆς εἶπε· Βοιωτῶν μὲν ἦρχεν ὁ δεῖνα, καὶ δεῖνα· οἳ, τουτέστιν, οἱ Βοιωτοὶ, τάσδε τὰς πόλεις ἐνέμοντο. ἢ οὕτως· Ὁ δεῖνα ἦγε τούσδε τινὰς, οἳ εἶχον τὴν δεῖνα, καὶ δεῖνα πόλιν. ἢ καὶ οὕτως· Οἳ δὲ τὰς δεῖνα πόλεις ἐνέμοντο, τούτων ἦρχεν ὁ δεῖνα. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα· Οἳ δ' Ἀσπληδόν' ἔναιον, καὶ Ὀρχομενὸν Μινύειον, τούτων ἦρχον οἱ δεῖνα. Baſ. p. 206.

ιθ'. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ ὑπερῷον, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ. ὅπερ καὶ ἐνταῦθα [2] στιχθὲν, ἐκπεφώνηται· ὥσπερ καὶ λῷον, καὶ λώϊον τὸ κρεῖττον. Δηλοῖ δὲ, φασιν, [3] ὑπερῷον τὸ δίστεγον. Τοιούτους δὲ θαλάμους, ὑπερῴους δηλαδὴ, ταῖς παρθένοις οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν, ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι. [4] Ἡ δὲ Ἀσπληδὼν, γράφεται παρ' ἑτέροις καὶ χωρὶς τοῦ α. Ἐκλήθη δὲ [5] ἀπὸ Ἀσπληδόνος υἱοῦ Ποσειδῶνος, [6] ἢ Πρέσβωνος, ἢ Ὀρχομενοῦ. Ὀρχομενοῦ γάρ, φασιν, υἱοί,

Ἀσπληδὼν, Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

[7] Ἔστι δὲ καὶ Φωκικὴ, φασὶν, Ἀσπληδών. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Γεωγράφου καὶ ταῦτα φέρεται· [8] Ἀσπληδὼν καὶ δίχα τῆς πρώτης συλλαβῆς. Μετωνομάσθη δὲ Εὐδείελος καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ χώρα, ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος, οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχείμερον. Ψυχρότατα μὲν γὰρ χειμῶνος, τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας· τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον, εἰς ἐπίτασιν γὰρ ἄγει

E πλη-

1. ἀπηνέα τε, κρατερόν τε) ideſt, μῦθον. Politus.

2. στιχθὲν, ἐκπεφώνηται) Jota littera, quæ olim adſcribebatur, poſtea ſubſcripta, & ob ſcribendi celeritatem, commoditatemque, in punctum reducta. hinc patet, quòd pronunciabatur. Sed contra paulò inferius. forte legi debet: οὐκ ἐκπεφώνηται. Salvinus.

Τὸ ἰ στιχθὲν adſcribebatur ab Euſtathio, non ſubſcribebatur. Ideo rectè hic illud dicitur ἐκπεφωνῆσθαι. Sic adſcriptum erat τὸ ἰ, non, quemadmodum hodie, ſubſcriptum in τῷ λῷον, quod etiam extra contractionem dictum eſt tribus ſyllabis λώϊον. Quare ad mentem Euſtathii ita hic ſcripſeris: τὸ ὑπερῷον προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ. ὅπερ καὶ ἐνταῦθα στιχθὲν ἐκπεφώνηται· ὥσπερ καὶ λῷον. καὶ λώϊον. Politus.

3. ὑπερῷον τὸ δίστεγον) Heſychius: Ὑπερῷον, ὑπερῷον, ἀνώγεον οἴκημα. Ὑπερῷον, ἀνώγεων. Adſcribe, vel ſubſcribe τὸ ἰ in ὑπερῷον. Suidas: Ὑπερῷον, τὸ ἀνώγεων. Inde inter οἰκοδόμων ἔργα, apud Pollucem, ὑπερῷον ποιεῖν. ſive ὑπαίρειν. Polit.

4. Ἡ δὲ Ἀσπληδὼν, γράφεται παρ' ἑτέροις καὶ χωρὶς τοῦ α) οὐκ' ὁ παρ' Ὁμήρῳ, ait Stephanus. Herodianus tamen περὶ παθῶν, volebat apud Homerum pleonaſmum eſſe Poeticum τοῦ α in Ἀσπληδόνα. Polit.

5. ἀπὸ Ἀσπληδόνος υἱοῦ Ποσειδῶνος) Ex Stephano, & Pauſaniâ. Aſpledonem autem filium fuiſſe Neptuni, confirmabant verſus illi Cherſiæ Orchomenii:

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος, ἀγακλυτῆς τε Μιδείης,
Ἀσπληδὼν γένεθ' υἱὸς ἀν' εὐρύχορον πτολίεθρον. Politus.

6. ἢ Πρέσβωνος) Alii ſcribunt Πρεσβώνου. Hunc, & Steropes filium fuiſſe apud Etymologum referunt Σπληδόνα. Inde urbs Σπληδών, χωρὶς τοῦ α. Polit.

7. Ἔστι δὲ καὶ Φωκικὴ, φασὶν, Ἀσπληδών) Stephanus: Ἀσπληδών, πόλις Φωκίδος. Alii tamen urbem hanc adſcribunt Bœotiæ. Heſychius: Ἀσπληδών, πόλις τῆς Βοιωτίας. At fallitur Stephanus, cum putat, urbem hanc adſcriptam eſſe ab Homero Bœotiæ. Nam neque Bœotiæ, neque Phocidi accenſet eam urbem Homerus; ſed ab utrâque illam gente, pariter atque Orchomenum, ſejungit. Erat Aſpledon Orchomeniæ. Orchomenia autem adjuncta poſtea eſt Bœotiæ. Antea Orchomenii, & Bœotii, ſejuncti inter ſeſe erant, ac ſeparati. Οὐ γὰρ, ait Strabo, ὅσον κοινῇ πρότερον, οὐδ' Ὅμηρος μετὰ Βοιωτῶν αὐτοὺς κατέλεξε. Rurſus idem Strabo: Ἑξῆς δ' ὁ Ποιητὴς μέμνηται τὸν τῶν Ὀρχομενίων κατάλογον, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους. Politus.

8. Ἀσπληδὼν καὶ δίχα τῆς πρώτης συλλαβῆς) Notaverat etiam Apollodorus, Aſclepiadem dixiſſe, Σπληδόνα τ' ἠγάθεον. Polit.

[1] πλησιάζον τῇ νυκτί. Ἴαμα δὲ ψύχους, ἥλιος. Τὸ οὖν ἡλιαζόμενον πλεῖστον ἐν ψυχροτάτῳ καιρῷ, [2] εὐχειμερώτατον. ὥστε, κατὰ τοῦτον τὸν τοῦ σοφοῦ λόγον, εὐδείελος, ἡ ἐν καιρῷ χειμῶνος εὖ ἔχουσα τοῦ πρὸς δείλην καταστήματος, διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς τοῦ τόπου θέσεως.

κ΄. Ὅτι δὲ ὁ νῦν παρ' Ὁμήρῳ Ὀρχομενὸς, ἡ ῥηθεῖσα πόλις ἀνωτέρω, εὐδαίμων ἦν, καὶ πλουσία, [3] δηλώσει που ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Ποιητὴς, ὃς καὶ περὶ Ἀρκαδικοῦ Ὀρχομενοῦ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. [4] Ἔστι δὲ Θετταλικὸς Ὀρχομενὸς, οὗ καὶ αὐτοῦ σώζεται μέχρι καὶ νῦν ἡ κλῆσις. Καὶ Μακεδονικὸν δέ φασιν εἶναι Ὀρχομενὸν,

quum ad noctem proximè accedat, frigus auget, atque intendit. Medicina autem, & curatio frigoris, ſol. Quod igitur gelidiſſimo tempore maximè apricum eſt, illud etiam ad hyberna eſt maxime accommodatum. Quare, ex his Strabonis verbis, urbs εὐδείελος intelligitur ea, quæ, hyemis tempore, πρὸς δείλην, *horis pomeridianis, ſeu ſub veſperam*, bona eſt aëris temperie, propter commodum ſitum, & opportunitatem loci.

XX. Orchomenus hic Homericus, qua de urbe dictum eſt ſupra, quàm felix urbs, atque opulenta fuerit, ſub Achillis perſonâ declarat deinceps Poëta ipſe, qui & paullò poſt Orchomenum Arcadiæ commemorat. Eſt etiam in Theſſaliâ Orchomenus, cujus pariter ad hæc uſque tempora nomen permanet. Quin & Macedonicum ferunt eſſe Orchomenum, & Caryſtium.

1. πλησιάζον τῇ νυκτί) Omiſſum eſt ab Euſtathio alterum membrum, quod ſtatim ſequitur in Strabone, nempe: τὸ δ' εἰς ἄρκτον ὑφεστάμενον τῇ νυκτός. Polit.

2. εὐχειμερώτατον) Libri editi Strabonis, εὐχειμερώτερον. Polit.

3. δηλώσει που ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Ποιητής) Il. *l.* v. 381. Idem ex Homero obſervatum a Strabone, & Pauſaniâ. De antiquâ felicitate, & gloriâ Orchomeni Pauſanias in Bœoticis. *Politus*.

4. Ἔστι δὲ Θετταλικὸς Ὀρχομενός) *In Theſsaliâ Orchomenus* memoratur etiam a Plinio lib. 4. c. 8. Sed videtur Plinius Theſſalicum illum Orchomenum confudiſſe cum Orchomeno hoc Homerico. Siquidem ſic ait: *In Theſſaliâ autem Orchomenus, Minyeus antea dictus*. Atqui Orchomenus, qui Minyeus antea dictus eſt, non Theſſalicus eſt, ſed Bœoticus. Thucydides lib. 4. c. 76. Ὀρχομενὸν τὸν Μινύειον πρότερον καλούμενον, νῦν δὲ Βοιώτιον. Unde Hermolaus primùm Barbarus, ac deinde Johannes Harduinus, inducti ſunt in errorem, ut Plinii locum intelligerent, atque explicarent de Orchomeno Bœotico: quum tamen Plinius non in Bœotiâ, ſed in Theſſaliâ Orchomenum illum Minyeum diſertè collocet. Sejungi igitur inter ſe debent, ac diſtingui duo illi Orchomeni, Orchomenus Minyeus, qui eſt Bœoticus, & Orchomenus Theſſalicus: ut eos rectè diſtinguit vetus Homeri Scholiaſta ad illud: Ὀρχομενὸν Μινύειον· Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχομενὸν, τὸν ἀπὸ Μινύου βασιλεύσαντος, τὸν ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομενοῦ τοῦ Διὸς υἱοῦ, καὶ Ἑρμίππης, τῆς Βοιωτοῦ. Παραρρεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ὑφ' οὗ Μινύαι ἐκλήθησαν οἱ τῆς χώρας κατοικοῦντες. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχομενὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμηλον καλεῖ ὁ Ποιητής· καὶ ἕτερος Θετταλίας. Ac proinde dicendum, erraſſe Plinium, cum id, quod proprium erat Orchomeni Bœotici, ut Minyeus antea vocaretur, tranſtulit ad Theſſalicum. Niſi ſiquis fortè ita velit Plinium defendere, ut dicat, potuiſſe Orchomenum etiam Theſſaliæ appellari olim Minyeum a Minyis, qui ex urbe Bœotiæ Orchomeno coloniam in Theſſaliam deduxerint, urbemque ibi fortaſſe cognominem condiderint. Nam &, teſte Geographo, litteris proditum eſt, ex Bœotico Orchomeno ἀποικήσαι τινας τῶν Μινυῶν εἰς Ἰωλκόν, ὅθεν τοὺς Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. tradiditque Demetrius Scepſius, τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας, Μινύας προσαγορεύεσθαι, quod nos docet vetus Scholiaſta Apollonii. Immo & Μινύα legitur in Stephano, urbs Theſſaliæ, ἡ πρότερον Ἀλμωνία. Sed, quum ſequatur in Plinio: *& oppidum Almon, ab aliis Elmon*, ſive, ut alii ex MSS. codicibus ſcribunt, *Salmon*; eò magis judico Plinium erraſſe, & Bœotica illa loca in Theſſaliam longè tranſtuliſſe. Siquidem Almon, urbs eſt Bœotiæ, quæ ab Hellanico dicta eſt Salmos. Stephanus: Ἄλμων, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ἑλλάνικος καὶ Σάλμον αὐτήν φησι, κακῶς. Unde ſatis mirari non poſſum ſupinam Harduini negligentiam, quippe qui teſtimonium hoc Stephani ad confirmandam veterem Plinii ſcripturam adhibuerit: perinde quaſi Plinius de urbe aliquâ Bœoticâ, & non de Theſſalicâ, loquatur. Idem Stephanus: Σάλμος, πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Hellanicum autem exiſtimo a Stephano reprehenſum, non quòd urbem hanc efferret cum τῷ Σ, in principio; ſed quòd Σάλμον diceret pro Σάλμωνα, ſeu Σάλμωνα. Namque a Σάλμῳ nomen Gentile eſſet Σάλμιος, ut ab Ἄλμῳ, Ἄλμιος, ab Ἀνανθος, Ἀνάνθιος, a Λίμνῳ, Λίμνιος, a Τῆνος, Τήνιος. Atqui nomen urbis hujus Gentile eſt Σαλμώνιος, ut ſcripſiſſe quidem videtur Hellanicus, per parvum ο, tanquam a genitivo Σάλμωνος· ſeu, ut alii ſcribunt, Ἀλμώνιος a genitivo Ἄλμωνος· perinde ut ex genitivo Ἀπολλῶνος fit Gentile Ἀπολλώνιος, ex Ἀβυδῶνος, Ἀβυδώνιος, ex Κρανῶνος, Κρανώνιος, itemque ex Καλυδῶνος, Καλυδώνιος. Stephanus: τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς Ἄλμωνος γενικῆς, Ἀλμώνιος, καὶ Ἀλμωνία. Eadem, quæ Stephano urbe Bœotiæ, κώμη eſt Pauſaniæ: cui etiam πληθυντικῶς dicuntur Ἄλμωνες, ſive cum aſpiratione, Ἅλμωνες, ab Almo, ſive ab Halmo, Siſyphi filio. Pauſanias in Bœoticis c. 34. καὶ αἱ κῶμαι τότε ἐκλήθησαν Ἄλμωνες ἀπὸ τοῦ Ἄλμου τούτου. χρόνῳ δὲ ἐξενίκησεν ὕστερον ὀνομάζεσθαι τὴν κώμην Ὄλμωνας. Sed ſupra idem Pauſanias cap. 24. vocaverat Ὄλμωνας, ſive Ὅλμωνας, ab Holmo, Siſyphi filio, eodem, de quo poſtea in Orchomeniorum hiſtoriâ ſeſe dicturum profeſſus fuerat: ubi eum, Halmum appellat. Nempe quia idem nomen ſcriptum reperiebatur diverſè. Sic ſcribitur apud Stephanum Ἄλμων ut deinde Ὄλμωνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὄλμου τοῦ Σισύφου. Παυσανίας ἐννάτῳ. Sic autem de Olmonibus, Bœotico pago, in libro nono Pauſanias: Κατιὸν δὲ ἐν ἀριστερᾷ σταδίους προελθόντι ὡς δώδεκα, εἰσὶν Ὄλμωνες. Ὀλμώνων δὲ ἑπτά που σταδίοις Ὕηττος ἀφέστηκε. κῶμαι νῦν τε ὄντα καὶ διὰ τῆς ἀρχῆς. μοίρας δὲ (ἐμοὶ δοκεῖν) τῆς Ὀρχομενίας εἰσὶ καὶ αὗται, καὶ πεδίον τὸ Ἀθαμάντιον. Unde fit, cum ſuſpicarer, ſicuti etiam nunc vehementer ſuſpicor, in Plinio, ubi ait: *& oppidum Almon, ab aliis Elmon*, pro *Elmon*, legendum eſſe *Olmon*. Idem enim ſeu oppidum, ſeu pagus Bœotiæ, Ἄλμων, & Ὄλμων, ſeu, ut Græci dicere aliquando ſolebant, multitudinis numero, Ὄλμωνες. Nec me movet, quòd τὸν Ὀλμώνων nomen Gentile afferi Stephanus ex Pauſaniâ Ὀλμωνεὺς· quum ex Ἄλμων Gentile nomen deducatur, ut diximus ſupra, Ἀλμώνιος, & Ἀλμωνία. Neque enim novum, aut inſolens eſt, Gentile aliquod unius oppidi, aut loci, nomen duobus aut pluribus etiam modis terminari, atque inflecti. Quippe ex genitivo Ἀγκῶνος dicitur Ἀγκώνιος, & Ἀγκωνίτης ex Βαβυλῶνος, Βαβυλώνιος, & Βαβυλωνεύς· ex Πλαθῶνος, Πλαθώνιος, & Πλαθωνεύς. Sic igitur ex Ὄλμωνος, Ὀλμώνιος & Ὀλμωνεύς. Hinc, quia oppidum Almon ſitum erat in Bœotiâ prope Orchomenum Minyeum, certo argumento colligere licet, Bœotica fuiſſe, & Bœotiæ reſtituenda loca illa, quæ Plinius vindicat Theſſaliæ, Orchomenum Minyeum, & oppidum Almona, ſeu, ut alii videntur vocaſſe, Olmona. Quia tamen Stephanus Minyam collocat in Theſſaliâ, quam prius vocatam fuiſſe ſcribit Almoniam, & aliunde conſtat, Minyas aliquando in Theſſaliâ habitaſſe; inde cenſeo, auctorem, & principem erroris fuiſſe Plinio Græcum nonnullum ſcriptorem, qui, ideo quòd Minyas quoſdam Theſſaliæ adſcriptos legeret, Theſſaliæ quoque adſeruerit loca omnia, quæ in Bœotiâ erant Minyarum. Unde non alibi, quàm in Bœotiâ, quærenda ſit urbs illa Stephani Minya. Atque hic mihi videtur eſſe ſenſus horum verborum Stephani: Μινύα.... ἡ πρότερον Ἀλμωνία, πρὸς ἣν οἱ Μινύαι, ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα. Falluntur docti viri, qui pro Ἀλμωνία reſcribunt Ἀλμωπία. Regio Macedoniæ Almopie, quæ nihil ad gentem Minyarum. Quare, ut in medium liberè proferam conjecturam meam, omnino arbitror, Minyam illam Stephani, Almoniam quondam ab Almonibus vicinis appellatam, non aliam eſſe urbem ab Orchomeno Bœotico: adeòque Stephanum erraſſe, qui urbem illam Theſſaliæ aſſignaverit. Scribit enim in Bœoticis Pauſanias, Minyas primùm in Bœotiâ nominatos, ſuâque adhuc ætate nominari, eos, quibus Chryſogeniæ nepos, Almique pronepos, Minyas imperavit: deinde ab Orchomeno, qui filius fuit Minyæ, patrique in regnum ſucceſſit, urbem ipſam appellatam eſſe Orchomenum, populuſque, Orchomenios: & nihilominus tamen Minyarum ipſis cognomen permanſiſſe, quo ab iis, qui in Arcadiâ ſunt, Orchomeniis diſtinguerentur. Verba hæc ſunt Pauſaniæ: Τούτῳ δὲ υἱὸς γίνεται Χρύσης Μινύας, καὶ ὑπ' αὐτοῦ Μινύαι καὶ νῦν ἔτι, ὧν ἦρχεν, ὀνομάζονται. & paullò poſt: Μινύα δὲ ἦν Ὀρχομενός. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος, ἥ τε πόλις Ὀρχομενὸς, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκλήθησαν Ὀρχομένιοι. ὑπέμεινε δὲ οὐδὲν ἧσσον καὶ Μινύας ἐπονομάζεσθαι σφᾶς ἐς διάκρισιν τῶν Ὀρχομενίων τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Pindarus Olymp. Od. 14. quæ Ode inſcripta eſt Aſopico Orchomenio, παιδὶ Σταδιεῖ, ὅτε Ὀλυμπιονίκας ἁ Μινύεια σεῦ ἕκατι. Ἁ Μινύεια dicitur ipſe Orchomenus. Attamen Pindari Scholiaſte obſtare videtur ſententiæ huic meæ, quatenus Minyadas facit ipſe vicinos Orchomeniis. Ita enim Minya minimè fuerit Orchomenus; ſed urbs proxima Orchomeno. Secundùm quam ſententiam dixerim, Minyam, quam vocat Stephanus, non aliam fuiſſe ab oppido Almone, quod quum ita quondam ab Almo vocaretur, nomen poſtea ſuum a Minyâ rege in Minyam mutaverit. Sed fallitur ille Scholiaſta, qui Minyidas diverſos ponit ab Orchomeniis. Aut, ſi Minyidæ illi erant Theſſali, quod velle videtur Scholiaſta; non igitur, quod ille affirmat, erant iidem πλησιόχωροι, καὶ γείτονες Ὀρχομενίων. Meliùs de Minyis,

ſtium. Orchomenus verò Bœoticus nomen accepit a filio Jovis Orchomeno. Ex hac fuit urbe Clymeni filius Erginus, qui tributum Thebanis impoſuit: quod & pendere perrexerunt, uſque dum eos Hercules liberavit, Ergino, Aſcalaphi, Jalmenique abavo, interſecto. Ergini enim filius fuit Azeus, is, quem diximus ſupra, pater Actoris. Filia autem Actoris fuit Aſtyoche, ex qua, patre Marte, Aſcalaphus & Jalmenus nati. Sciendum porro eſt, Bœoticum Orchomenum, atque Arcadicum epithetis inter ſe diſtingui. Arcadicus enim, ut paullò poſt videbimus, πολύμηλος, *ideſt*, *pecorum dives*; Bœoticus verò, Minyeus, quia Minyas amnis eum præterfluit, vel quia Minyæ, clara, & perilluſtris familia, ſic a Minyâ rege appellata, ibi aliquando floruerunt. Ad hæc, Geographus non tantùm opibus, verùm etiam potentiâ, permultùm valuiſſe oſtendit Bœotios Orchomenios: ubi etiam memorat, Orchomeni regem Eteoclem Gratiarum fanum primum dedicaſſe; itemque quos-

τόν, [1] καὶ Καρύστιον. [2] Ὁ Βοιώτιος δέ, ἀπὸ τοῦ Διὸς Ὀρχομενοῦ ἐπωνόμασται. [3] Ταύτης πολίτης, Ἐργῖνος Κλυμένου παῖς, ὃς δασμὸν Θηβαίοις ἐπέθηκεν· ὃν καὶ ἔφερον, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε, φονεύσας Ἐργῖνον τὸν Ἀσκαλάφου, καὶ Ἰαλμένου πρόγονον. Ἐργίνου γὰρ Ἀζεὺς ὁ προῤῥηθείς, οὗ Ἄκτωρ, οὗ Ἀστυόχη, ἧς, καὶ Ἄρεος, Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος. Ἰστέον δέ, ὅτι [4] ὁ Βοιώτιος Ὀρχομενός, καὶ ὁ Ἀρκαδικός, τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλονται. [5] Ὁ μὲν Ἀρκαδικός, πολύμηλος, ὡς μετ' ὀλίγον εἰσόμεθα· [6] ὁ δὲ Βοιώτιος, Μινύειος· [7] ἐπειδὴ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥέει, [8] ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι, ἀπό τινος Μινύου βασιλέως κληθέν, ἐν αὐτῷ ποτε ᾤκησαν. Ὁ Γεωγράφος δὲ [9] οὐ μόνον πλουσίους, ἀλλὰ καὶ [10] μάλα δυνατοὺς τοὺς Βοιωτίους Ὀρχομενίους δείκνυσι· λέγων καί, ὅτι Ἐτεοκλῆς Ὀρχομενοῦ βασιλεύς, [11] Χαρί-

nyis, iiſdemque Orchomeniis, Scholiaſta vetus Apollonii: cui Minyas habitaſſe dicitur in urbe Orchomeno: ἀφ' οὗ, inquit, οἱ λαοὶ Μινύαι ἐκλήθησαν. quod omnino ſententiam meam confirmat. Scholia recentiora in Pindarum: ἡ τῶν Μινυῶν πόλις, τουτέστιν, ὁ Ὀρχομενός. Inde Clymenus, qui rex fuit Orchomeni, rex Minyarum Apollodoro Athenienſi, & Orchomenii ipſi, Minyæ. Sic, qui in Bœotiâ erant Orchomenii, magnoque prœlio devicti ſunt ab Hercule, Minyæ appellati a Diodoro Siculo, a Polyæno, a Pauſaniâ, denique, ut alios omittam, ab Euripide in Hercule Furente, ubi ita Amphitryon de Hercule, filio ſuo:

Μινύας κρατήσας οὑμὸς εὐγενὴς τόκος.

ac poſtea ad Thebanos:

Τοιαῦτ' ἀμείβεθ' Ἡρακλῆ, νικηφόρου;
Ὃς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών,
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν.

Quamquam non nego, Minyarum nomen, quod proprium ab initio fuit, ac peculiare Orchomeniorum, ad finitimos quoque, aliosque etiam populos, fuiſſe inde diffuſum, ac propagatum. quandoquidem, ut ſcribit in Corinthiacis Pauſanias, οἱ Μινύαι εἰσὶν Ὀρχομενίοις ὅμοροι, καὶ ἐπὶ Καφηρεῖ τὴν Λοκρῶν καθήκουσι. Sunt etiam, qui cum Hermolao Barbaro, & vetuſtis aliquot editionibus, legant in Plinio: *In Theſſaliâ autem amnis Orchomenus*. ita ut, auctore Hermolao, ſit *Orchomenus & oppidi nomen, & fluminis*. Cui lectioni Harduinus adſtipulari putat Homerum, cum ait:

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.

At enim qui Μινυήϊος dicitur fluvius Homero, non eſt is fluvius Theſſaliæ, ſed Peloponneſi, ἐγγύθεν Ἀρήνης in Triphyliâ: quem Geographus ſcribit eumdem eſſe, atque Anigrum; appellatum verò fuiſſe quondam Minyeium, ἀπ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου· ἢ ἀπὸ τῶν Μινυῶν (Sic enim reſtituendum cenſeo locum Strabonis, vulgò depravatum) οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον· ἐντεῦθεν δ' εἰς Τριφυλίαν, καὶ ᾤκησαν περὶ τὴν Ἀρήνην ἐν τῇ χώρᾳ τῇ νῦν Ὑπαισίᾳ καλουμένῃ, οὐκ ἐχούσῃ ἔτι τὰ τῶν Μινυῶν κτίσματα. ita ut dicat Geographus, fluvium illum Triphyliæ Minyeium, vocatum ſic eſſe, five ab iis, qui eò cum Chloride, Neſtoris matre, ex Orchomeno Minyeo venerunt; ſive a Minyis, iis, qui ex Argonautis orti, atque extorres, in Triphyliam tandem conceſſerunt. Fluvium eumdem quidam poſtea, corrupto nomine, dixerunt Minterium. Deinde falſum eſt, quod ad Plinium exiſtimant, & amni, & oppido commune fuiſſe nomen Orchomenum. Nuſquam enim gentium Orchomenum fluvium reperias. Orchomenus, quem dant Theſſaliæ Scholiaſtæ Græci, urbs eſt, non fluvius: & Orchomenus Minyeus dictus eſt is, qui eſt Bœotiæ, ad diſtinctionem aliorum. Heſychius: Ὀρχομενός, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Μινυῶν καλεῖται. Quare & Μινύεια, urbs ipſa Bœotica Orchomenus vocata eſt a Pindaro, ut paullò ante dicebamus. Et regio Orchomenia, γῆ Μινυῶν in Epitaphio Heſiodi. Orchomenius autem in Bœotiâ lacus, unde calamus Orchomenius, non alius eſt a Copaide: qui lacus, ut ab Haliarto Haliarſius, ab Alalcomenis Alalcomenius, a Copis Copaicus; ita ab Orchomeno Orchomenius eſt appellatus, aliaque etiam ab aliis in orbem jacentibus oppidis cognomina accepit. *Politus.*

1. καὶ Καρύστιον) Strabo: καὶ περὶ Κάρυστον δ' ἄν τις Ὀρχομενόν. Polit.

2. Ὁ Βοιώτιος δέ, ἀπὸ τοῦ Διὸς Ὀρχομενοῦ ἐπωνόμασται) Auctor, quem retulimus ſupra, Brevium Scholiorum in Homerum appellatum eſſe ſcribit Orchomenum Bœoticum ἀπὸ Ὀρχομενοῦ τοῦ Διὸς υἱοῦ, καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ. Pauſanias tamen in Bœoticis, Orchomenum filium fuiſſe dicit Minyæ; & ab eo Orchomenios vocatos, qui de nomine patris prius Minyæ appellarentur. Paullulùm in Orchomeni genere enarrando diverſus Scholiaſta vetus Apollonii: Ἡσιόνης δὲ τῆς Δαναοῦ, καὶ Διὸς γίνεται Ὀρχομενός, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Ὀρχομενὸς καλεῖται. Ὀρχομενοῦ δέ, καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος· ὃς ᾤκει ἐν Ὀρχομενῷ· ἀφ' οὗ οἱ λαοὶ Μινύαι ἐκλήθησαν. Politus.

3. Ταύτης πολίτης, Ἐργῖνος Κλυμένου παῖς) ὁ τῶν Μινυῶν βασιλεύς. cujus Ergini, præter alios, meminerunt Diodorus Siculus, Apollodorus, Pauſanias. Geographus. Et quidem Geographus Orchomeniorum quondam potentiæ argumento id eſſe ducit, ὅτι Θηβαῖοι δασμὸν ἐτέλουν τοῖς Ὀρχομενίοις, καὶ Ἐργίνῳ τῷ τυραννοῦντι αὐτῶν, ὃν ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθῆναι φασι. Politus.

4. ὁ Βοιώτιος Ὀρχομενός, καὶ ὁ Ἀρκαδικός, τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλονται) Scholiaſta Thucydidis: δύο εἰσὶν Ὀρχομενοί· ὁ μὲν τῆς Ἀρκαδίας, ὃν Ὅμηρος καλεῖ πολύμηλον· ὁ δὲ τῆς Βοιωτίας, ὃν Ὅμηρος καλεῖ Μινύειον. Etymologici Magni Auctor: Ὀρχομενός. δύο εἰσί, Βοιωτικός, καὶ Ἀρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικός, Μινύειος καλεῖται· ὁ δὲ Ἀρκαδικός, πολύμηλος. καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. Polit.

5. Ὁ μὲν τῶν Ἀρκαδικός, πολύμηλος) Statius: *Dives & Orchomenos pecorum*. Polit.

6. ὁ δὲ Βοιώτιος, Μινύειος) Vetus Poeta apud Pauſaniam: Ἶξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινυήϊον. Polit.

7. ἐπειδὴ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥέει) Scholiaſta vetus Homeri: Παραῤῥεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ἀφ' οὗ Μινύαι ἐκλήθησαν οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες. Polit.

8. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι) Magnum, ac celebre vetuſtis illis temporibus fuit nomen Minyarum. Notat id in Bœoticis Pauſanias: Τὸ δὲ ἀξίωμα τῶν Μινυῶν ἐπὶ τοσοῦτον ἦλθε προϊόν, ὥστε καὶ Νηλεὺς Κρηθέως βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχε τῶν Ὀρχομενοῦ Χλῶριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰασίου. Uxorem hanc Nelei, ac Neſtoris matrem, vocat Geographus Χλωρίδα. Polit.

9. οὐ μόνον πλουσίους) Orchomenios Bœotios opibus quàm maximè abundaſſe, non obſcurè colligunt Geographus, & Pauſanias ex verbis illis Homeri: Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας. Fertur Minyas rex Orchomeni ſuperiores omnes reges divitiis ſuperaſſe, primuſque ærarium, in quo pecunia ſervaretur, conſtruxiſſe. quod loco miraculi eſt in Græciâ habitum. Nec immeritò queritur Pauſanias de nonnullis ſcriptoribus Græcis, qui res exterarum gentium accuratiùs exornaverint; ſuas autem ipſorum, nihilò minùs mirabiles, omnino neglexerint: ὅπου γε, inquit, ἀνδράσιν ἐπιφανέσιν ἐς συγγραφήν, πυραμίδας μὲν τὰς παρὰ Αἰγυπτίοις ἐπῆλθεν ἐξηγήσασθαι πρὸς τὸ ἀκριβέστατον, θησαυρὸν δὲ τὸν Μινύου, καὶ τὰ τείχη τὰ ἐν Τίρυνθι οὐδὲ ἐπὶ βραχὺ ἤγαγον μνήμης, οὐδὲ ὄντα ἐλάττονος θαύματος. quibus ſanè verbis Herodotum perſtringit. *Politus.*

10. μάλα δυνατοὺς τοὺς Βοιωτίους Ὀρχομενίους) Maximè valuerunt equitatu Orchomenii. quod teſtatur Polyænus. Inde, ab equitandi præſtantiâ, Minyæ πλήξιπποι in Epitaphio Heſiodi. Tzetzes ad Lycophronem: ἄριστοι δὲ ἱππικοὶ οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ Θηβαίους νικήσας, φόρον ὑποτελεῖς εἶχεν. Ἡρακλῆς δὲ τούτους ἠλευθέρωσε. Polit.

11. Χαρίτων ἱερὸν πρῶτος ἱδρύσατο) Theocritus Idyllio XVI.

Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις. Salvin.

Χαρίτων ἱερὸν πρῶτος ἱδρύσατο) ut ita ſcilicet opes, potentiamque ſuam Eteocles oſtentaret: ὡς, ut egregiè obſervat Strabo,

ρίτων ἱερὸν πρῶτος ἱδρύσατο· καὶ ὅτι [1] Μινύαι τινὲς Ὀρχομένιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν. [2] ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται, Μινύαι παρὰ Λυκόφρονι. Ὁ αὐτὸς δὲ ἱστορεῖ καὶ, ὅτι Ὀρχομενὸς, πρότερον ᾤκεῖτο ἐπὶ πεδίῳ· ἐπιπολαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων, ἀπῳκίσθησαν [3] πρὸς τὸ Ἀκόντιον ὄρος. καὶ ὅτι οἱ ἐν τῷ Πόντῳ Ἀχαιοὶ, [4] οἱ καὶ παρὰ τῷ Περιηγητῇ, Ὀρχομενίων ἄποικοι πλανηθέντων ἐκεῖ σὺν Ἰαλμένῳ τῷ ἀρχηγῷ μετὰ Τροίας ἅλωσιν. καὶ ὅτι πλησίον τοῦ τοιούτου Ὀρχομενοῦ ἡ προῤῥηθεῖσα Χαιρώνεια. καὶ ὅτι χωρίζει αὐτὸν ὁ Ποιητὴς τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους, καλέσας αὐτὸν Μινύειον ἀπὸ ἔθνους Μινυῶν τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων. καὶ ὅτι ἐκαλοῦντο καὶ [5] οἱ παρά γε Λυκίαν Σόλυμοι, [6] Μινύαι ἀπό τινος Μίνωος, [7] ὡς

Rom. p.273. ἐν τῷ τῶν Λυκίων καταλόγῳ ῥηθήσεται· [8] Εἰ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Μινύαι, καὶ ὁ ποταμὸς Μινύας οὕτως ἐτυμολογοῦνται, τίς ἂν εἰδείη; δόξοι δ' ἂν ὁ Μινύας παρὰ τὸ μινυὸν, ὅ ἐστι μικρὸν, λεχθῆναι, καθὰ καὶ [9] ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τοῦ τυτθόν. Ὅτι δὲ Ἀττικὸν τὸ μινυὸν, καὶ ὡς μέχρι νῦν ἐγχώριος Ἀθήν-

quosdam ex Minyis Orchomeniis in Jolcum demigraſſe. unde & Argonautæ dicti Minyæ apud Lycophronem. Idem quoque narrat, habitatum ab initio in planitie ſuiſſe Orchomenum; ſed, redundantibus aquis, translatam eſſe eam civitatem in Acontium montem: item Achæos, qui in Ponto ſunt, quorum etiam mentio apud Dionyſium Periegetam, colonos eſſe Orchomeniorum, qui eò locorum, poſt captam Trojam, Jalmeno duce, aberraſſent: iſti huic Orchomeno vicinam eſſe Chæroneam, de qua antea memoravimus; ipſumque per Poëtam ſecerni, ac ſegregari a Bœoticâ gente, quatenus vocat eum Minyeum a gente Minyarum, de quibus ſupra dictum eſt: quin & Solymos ipſos Lyciæ vocatos Minyas a quodam Minoë, ut in Lyciorum catalogo adnotabitur. An verò reliqui Minyæ, amniſque Minyas, ad eamdem vocis originem referantur, quis umquam ſciveris? Videri forſitan poterit appellatus eſſe Minyas a voce *μινυὸς*, quæ parvum, vel exiguum ſignificat: pariter ac Tydeus a *τυτθὸς*, *parvulus*, *puſillus*. Conſtat autem, vocabulum eſſe Atticum *τὸ μινυὸν*, patriamque etiam nunc eſſe hanc vocem, & pro-

priam

bo, εἴτ' ἐν τῷ λαμβάνειν χάριτας, εἴτ' ἐν τῷ διδόναι κατορθοῦν, εἴτε καὶ ἀμφότερον, τὰς θεὰς ἐτίμησε ταύτας. Hinc Pindarus Olymp. Od. 14.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι.

Politus.

1. Μινύαι τινὲς Ὀρχομένιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν) Unde ſit veriſimile, quod ſcripſit Demetrius Scepſius, eos, qui circa Jolcum habitabant, Minyas appellatos. *Polit.*

2. ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται, Μινύαι παρὰ Λυκόφρονι) Strabo: ὅθεν τοὺς Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. De Lycophrone, obſervatio eſt Euſtathii. Sic enim Lycophron:

Ὁ Κηφέως ἄμικτος, ὁρμίσας σκάφος,
Ἔδαμνε ... ποντίοις ...
Κρᾶναι δὲ Μινυῶν ...
Τορμύνου.

Tzetzes: Μινύαι, οἱ Ἀργοναῦται, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἦσαν. Errare exiſtimo Scholiaſtam Pindari, cum Theſſalum facit Minyam, eum, a quo τὸ τῶν Μινυῶν γένος ἀρχαῖον. Erat enim Minya patriâ Bœotius, ſeu Orchomenius. ideſt, ex eâ regione, quæ poſtea appellata eſt Orchomenia, antea ab ipſo vocabatur Minyea. Inde Argonautæ, Minyæ, ſeu quia eorum plerique ex Orchomeno Minyeo erant, quod docet Tzetzes, & ſignificat Strabo; ſeu quia genus a Minyâ ducebant, ex filiabus ejus procreati. quod tradit Apollonius Rhodius his verbis:

Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι. ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Vetus Apollonii interpres: ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχε θυγατέρας. καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός. Στησίχορος Ἐτεοκλυμένης φησί. Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου. & paullò poſt: ἐκ δὲ Μινύου, καὶ Κλυτοδώρας γίνεται Πρέσβων, καὶ Περικλυμένη, καὶ Ἐτεοκλυμένη. Filiæ igitur fuerunt Minyæ, Clymene, Periclymene, Eteoclymene, aliæque etiam, ut videtur, quarum ἀφ' αἵματος plerique Argonautarum. Atque ita intelligi debet illud Tzetzæ ad Lycophronem: ὅτι παρὰ Μινύου, καὶ Τριτογενείας, τῆς Αἰόλου, οἱ πλείους τῶν Ἀργοναυτῶν. Magnum quondam nomen videtur Minyas ubique locorum per Græciam habuiſſe: adeò ut honori ſibi, & gloriæ ducerent principes Theſſalorum viri, filias ejus ex Orchomeno Bœotico ſibi uxores adjungere. Sic enim & Pyli Rex Neleus, propter ſummam Minyarum dignitatem generis, atque amplitudinem nominis, Chloridem ex Orchomeno Minyeo in matrimonium poſtea ducere concupivit. Ovidio quoque, ad Poëtarum Græcorum exemplum, Minyæ, ipſi Argonautæ. Verùm, cum in Simmiæ Epigrammate Hercules dicitur Μινυομάχος, Minyæ, contra quos Hercules pugnavit, non intelligantur ibi Argonautæ, ut falsò exiſtimavit Suidas; ſed Orchomenii ex Bœotiâ, quos Hercules prœlio, interfecto rege eorum Ergino, ſuperavit. Legitur Epigramma illud Simmiæ in Anthologiâ lib. 6. cap. 25. cujus Epigrammatis primi duo verſus hi efferuntur a Suidâ:

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μινυομάχε, τοῦτο Φιλόστρατος
Δέρμα ταυροκτόνου λέοντος θῆκε βοός.

Corruptum eſt autem regis Ergini nomen apud Scholiaſtam Theocriti, & pro Ἐργίνῳ ſcriptum Ὀργίλῳ: ubi notat Scholiaſta, dictum eſſe Orchomenum a Theocrito ἀντεχθόμενον ταῖς Θήβαις, διὰ τὸ τεθρυλλημένον ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. Οὗτος γὰρ, ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων, εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως ὁ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους. Politus.

3. πρὸς τὸ Ἀκόντιον ὄρος) Mons Bœotiæ Acontius memoratur Plinio lib. 4. c. 7. *Politus.*

4. οἱ καὶ παρὰ τῷ Περιηγητῇ) Dionyſius in Periegeſi:

ἀλωήσαντες Ἀχαιοὶ,
Τοὺς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο, καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος
Πνοιαὶ ἀπεσκέδασαν νοτίου τε, καὶ βορέαο
Ἑσπομένους μετὰ δῆθεν Ἀρητιάδῃ βασιλῆϊ.

Aretiaden hunc regem, quem Achæi ad bellum, Trojanum videlicet, ſunt ſecuti, intelligere videtur Dionyſius Jalmenum Orchomenium, filium Martis. *Politus.*

5. οἱ παρά γε Λυκίαν Σόλυμοι) Malim, περί γε Λυκίαν, ut apud eumdem Euſtathium in lib. ζ. Il. τόπος γάρ ἐστιν ὀχυρώτατος περί γε τὴν Λυκίαν, ὃ οἱ ἐγχώριοι βαρβαρικώτερον τοῖς ἐκεῖ καλοῦν) Τζόλυμοι. Politus. cum litterâ τζ ad c. *Salvin.*

6. Μινύαι ἀπό τινος Μίνωος) Sic quidem & alibi Euſtathius, ut in fine hujus libri, & in lib. ζ. Sed malè legit Strabonem: aut, ſi vitioſo codice uſus eſt, legit negligenter, quod non conſuluerit Herodotum, quem auctorem citat Strabo. Herodoto enim Μιλύαι dicti, non Μινύαι, lib. 1. c. 173. ὡς ἐκράτησε τῇ στάσει Μίνως, ἐξήλασε αὐτόν τε Σαρπηδόνα, καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ. οἱ δὲ ἀπωσθέντες, ἀπίκοντο τῆς Ἀσίης ἐς γῆν τὴν Μιλυάδα. τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμουσι, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. οἱ δὲ Μιλύαι τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο. τέως μὲν δὴ αὐτῶν Σαρπηδὼν ἦρχε. οἱ δὲ ἐκαλέοντο τό περ τε ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι. Neque umquam ſomniavit Strabo, a Minoë, qui in Cretâ regnabat, dictos fuiſſe Minyas, Solymos populos Lyciæ: ſed de Termilis narrat l. 12. p. 573. hos ἀγαγεῖν ἐκ Κρήτης Σαρπηδόνα, Μίνω, καὶ Ῥαδαμάνθυος ἀδελφὸν ὄντα, καὶ ὀνομάσαι Τερμίλας τοὺς πρότερον Μιλύας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος· ἔτι δὲ πρότερον Σολύμους. Milyarum, qui antea Solymi vocabantur, ſeu Milvium, appellationem arceſſit Stephanus ἀπὸ Μιλύας τῆς γυναικὸς Σολύμου, καὶ ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κραγογονικάς. Politus.

7. ὡς ἐν τῷ τῶν κίων) l. ὡς ἐν τῷ τῶν Λυκίων. Error typographicus: quem tamen ſecutus eſt Frobenius. *Polit.*

8. Εἰ δὲ καὶ οἱ λοιποὶ Μινύαι) reliqui Minyæ, præter illos, quos diximus, Orchomenios. *Polit.*

9. ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τοῦ τυτθόν) Etymologici Magni Auctor: Τυδεὺς, παρὰ τὸ τυτθὸν, μικρὸς γὰρ ἦν τῇ ἡλικίᾳ. Polit.

Digitized by Google

priam Athenis; indeque fieri τὸ μινυρίζειν, *minurizare, exilem vocem edere, flebili voce lamentari.*

Phocenſibus autem Schedius, & Epiſtrophus imperabant,
Filii Iphiti magnanimi Naubolidæ:
Qui Cypariſſum tenebant, Pythonemque petroſam,
Criſſamque divinam, & Daulida, & Panopen;
Quique Anemoream, & Hyampolin habitabant;
Quique fluvium Cephiſſum nobilem accolebant;
Quique Lilæam tenebant ad fontem Cephiſſi;
Hos ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi porro Phocenſium ordines circumeundo conſtituerunt,
Et prope Bœotos ad lævam armabantur.

XXI. Nauboli filius Iphitus. Iphiti autem filii, Schedius, & Epiſtrophus, ductores, ac principes Phocenſium, qui Cypariſſum tenebant, urbem ita appellatam, ſeu potiùs pagum, cypariſſi, hoc eſt, cupreſſi, arboris cognominem; Pythonemque, Criſſamque, & Daulida, & Panopea, & Anemoream, & Hyampolin, & Lilæam ad fontem Cephiſſi, de quo etiam dictum eſt ad Dionyſium Periegetam. His autem naves erant quadraginta: quas etiam, ut ait, prope a Bœotis, quippe iis finitimi, ad ſiniſtram ſtatuerunt. Ἔμπλην porro aut ſignificat prope, aut idem eſt, ac ſeorſum, & ſeparatim, ut veteres pariter docent. Ceterùm cum epithetis tum Pythonem effert, tum Criſſam. Nam Pythonem, petroſam dicit a proximo monte Parnaſſo; Criſſam verò vocat divinam, ſeu religioſam, a templo perilluſtri Cereris, quod in eâ fuiſſe perhibent, aut tamquam ſacram Apollini: ex qua campus Criſſæus, ſinuſque ibi Criſſæus, idemque etiam Cirrhæus: propterea quòd Criſſa, quæ ſic vocatur juxta recentiores, per geminum σ', Cirrha quoque appellatur. Sicuti enim πυρσὸς, πυῤῥὸς, *rufus*, verſo ſimplici σ' in ῥ, & Τυρσηνὸς, Τυῤῥηνὸς, *Tyrrhenus*; ſic etiam ſinus Κρισσαῖος, *Criſſæus*, Κιῤῥαῖος, *Cirrhæus*. Eſt autem propriè ſinus, juxta veteres auctores, ut alibi quoque diximus, mare promontoriis clauſum, ac comprehenſum. Neque ſum neſcius, ſcribere nonnullos τὴν Κρῖσαν, *Criſam*, cum ſimplici σ', juxta atque τὴν Νῖσαν, *Niſam*, de qua paul-

1. καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ μινυρίζειν γίνεται) Τὸ μινυρίζειν τὸ ἰσχνῶς κλαίειν, καὶ θρηνεῖν, aliunde derivat Etymologus, videlicet ſeu ἀπὸ τῆς μοίρας, unde κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν μυρμυρίζω, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι, καὶ τοῦ μ εἰς τὸ ν, μινυρίζω· ſeu παρὰ τὸ μινὸν, unde μινύζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, μυμινύζω, καὶ τροπῇ, μινυρίζω. Polit.

2. περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται) Dionyſius Periegetes, ubi agit de Phocide:

τῆς διὰ μέσσης
Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει.

Euſtathius ad eum locum: ὁ δὲ Διονύσιος λέγει καὶ, ὅτι διὰ μέσης τῆς Φωκίδος ταύτης Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει, ὡς τοῦ Κηφισσοῦ Φωκικοῦ ὄντος ποταμοῦ. Politus.

3. Ἔμπλην) quaſi πλησίον. Salvinus.

Ἔμπλην δὲ, ἢ τὸ ἐμπελαδὸν) Etymologici Magni Auctor: Ἔμπλην, πλησίον, ἐγγύς· παρὰ τὸ πέλω ῥῆμα τὸ πλησιάζω, συγκοπῇ πλῶ· καὶ πεπλησίασα, ἐμπλῶ, καὶ ἔμπλην. Suidas: Πλῶ ἐκ τοῦ πέλω, πλῶ· ὡς τέλω, τλῶ. παρὰ δὲ τὸ πλῶ, πλὴν· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἔμπλην, ἐπίῤῥημα σημαντικὸν, τὸ πλησίον. Polit.

4. ἢ τὸ χωρίς) Suidas: Τὸ δὲ πλὴν (unde ſcilicet compoſitum eſt τὸ ἔμπλην) τὸ χωρὶς, κατ' ἀντίφρασιν ἐξηνέχθη. Scholiaſtes Nicandri: παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρίς. εἶπεν· Ἔμπλην ἐμεῦ τε, καὶ ἔφθη. παρὰ δὲ τῷ Ποιητῇ, ἀντὶ τοῦ πλησίον. Heſychius: Ἔμπλην, χωρὶς, ἐγγὺς, πλησίον. Polit.

5. παιδίον Κρισσαῖον) lege, πεδίον, ut correxit etiam Frobenius. Stephanus: τὸ ἐθνικὸν Κρισσαῖος, καὶ Κρισσαῖον πεδίον. nempe quia Stephano ſcribitur Κρίσα, cum ſimplici σ'. Atque ita Κρισσαίου πεδίου meminit Herodotus in Uraniâ: & Κρισσαῖον πεδίον legitur in Oratione Theſſali, qui filius fuit Hippocratis. Strabo: ὑπόκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον. Nihilominùs hoc ipſum πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίῤῥας, quod Strabo prædicat εὔδαιμον, Pauſanias dicit eſſe ψιλὸν ἅπαν. καὶ φυτεύειν (verba ſunt Pauſaniæ) δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐπί τινος ἀρᾶς, ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν ἐς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Inde a Cirrhâ *Cirrhæi Phocidis campi* apud Plinium l. 4. c. 3. *Politus.*

6. καὶ κόλπος ἐκεῖ Κρισσαῖος) Euſtathius, quum Criſſæum ſinum, eumdem quoque appellatum affirmet Cirrhæum, Criſſam urbem eamdem ſtatuit, quæ poſtea dicta eſt Cirrha. Unde & Heliodorus in Æthiopicis eumdem ſinum alibi Κρισσαῖον, alibi Κιῤῥαῖον vocat. Et de Criſſæo quidem ſinu ita loquitur l. 2. διὰ σὲ τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ τῇ Κίῤῥῃ προσορμισθεὶς, ἐκ νεὼς ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνῆλθον. ubi ſanè pro τῇ Κίῤῥῃ legendum τῇ Κίῤῥᾳ. Verùm Geographus non urbem illam Cirrham, a qua campus Criſſæus, ſed aliam urbem Criſſam nomen dediſſe ſcribit ſinui Criſſæo. Sic enim ille l. 9. in Phocicis: πρόκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον· πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. Criſſæi hujus ſinus meminit Thucydides l. 2. & Plinius l. 4. Sinus idem Pauſaniæ πέλαγος τὸ Κρισσαῖον. Politus.

7. διὰ τὸ καὶ τὴν Κρίσσαν διπλάζουσαν, κατὰ τοὺς νεωτέρους, τὸ σ', Κίῤῥαν λέγεσθαι) Atqui, ut ἡ Κρίσσα dicatur Κίῤῥα, non neceſſe eſt, τὴν Κρίσσαν διπλάζειν τὸ σ'. quia, ut rectiùs Etymologus, ex Κρίσα fit per hyperthesin Κίρσα, unde Κίῤῥα· ut ex Χερσόνησος, Χεῤῥόνησος. Verùm Pauſanias in Phocicis tradit, quam Homerus priſco nomine Criſſam vocaverit, eamdem de nomine Cirrhæ nimphæ, Cirrham ætate ſuâ appellatam. *Polit.*

8. οὕτω καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος, Κιῤῥαῖος) Τόρνος Lat. terris. μυρσίνη. myrtea (virga). Sed Κιῤῥαῖος non itidem eſt a κιρσαῖος, ſed a κρισσαῖος per metatheſin. *Salvinus.*

9. τινὲς τὴν Κρίσσαν) Malim, hoc quidem loci, Κρῖσαν. Sic Κρῖσα, παρωνυμίως apud Stephanum. *Polit.*

Apud Stephanum, juxta Euſtathium, ſcribendum Κρῖσα, circumflexâ primâ ſyllaba. *Salvinus.*

θήπησιν ἡ λέξις, δῆλόν ἐστι· [1] καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ μινυρίζειν γίνεται.

Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν, καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

κα. Ὅτι Ναυβόλου Ἴφιτος. οὗ Σχεδίος, καὶ Ἐπίστροφος, ἄρχοντες Φωκήων, οἳ Κυπάρισσον ἔχον, πόλιν οὕτω καλουμένην, ἢ μάλιστα κώμην, ὁμώνυμον τῷ φυτῷ· Πυθῶνά τε, Κρῖσάν τε, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα, καὶ Ἀνεμώρειαν, καὶ Ὑάμπολιν, καὶ Λίλαιαν πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο, [2] περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται. Ἦσαν δὲ τούτοις τεσσαράκοντα νῆες· ἃς καὶ ἔστησαν ἔμπλην, φησὶ, Βοιωτῶν ἐπ' ἀριστερὰ, ὡς ὅμοροι αὐτοῖς. [3] Ἔμπλην δὲ, ἢ τὸ ἐμπελαδὸν, [4] ἢ τὸ χωρὶς, ὡς καὶ τοῦτο φασὶν οἱ παλαιοί. Προάγει δὲ μετ' ἐπιθέτων τήν τε Πυθῶνα, πετρήεσσαν εἰπὼν διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὄρος τὸν Παρνασσόν· καὶ τὴν Κρῖσαν. Ζαθέην γὰρ αὐτὴν λέγει, ἐπεὶ Δημήτριον, φασὶ, περὶ αὐτὴν ἐπιφανὲς ἢ ὡς ἀνακειμένην Ἀπόλλωνι· ἐξ ἧς καὶ [5] πεδίον Κρισσαῖον, [6] καὶ κόλπος ἐκεῖ Κρισσαῖος. Ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Κιῤῥαῖος, [7] διὰ τὸ καὶ τὴν Κρίσσαν διπλάζουσαν, κατὰ τοὺς νεωτέρους, τὸ σ', Κίῤῥαν λέγεσθαι. Ὡς γὰρ πυρσὸς πυῤῥὸς, τροπῇ τοῦ ἑνὸς σ' εἰς ῥ, καὶ Τυρσηνὸς Τυῤῥηνὸς, [8] οὕτω καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος, Κιῤῥαῖος. Ἔστι δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται, κόλπος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κυρίως, θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. Οὐκ ἠγνόηται δὲ οὐδ', ὅτι [9] τινὲς τὴν Κρίσσαν, ὥσπερ καὶ τὴν πρὸ μικροῦ ῥηθεῖσαν Νῖσαν, δι'

Baſ. p. 207.

[1] δι' ἑνὸς σ' γράφουσι, περισπῶντες τὴν ἄρχουσαν. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι Κρίσα τῆς Φωκίδος, ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης, καὶ Κίῤῥα, καὶ [2] Ἀντίκιῤῥα. [3] ὥστε, κατ' αὐτὸν, ἑτέρα ἡ Κρίσα, καὶ ἑτέρα ἡ Κίῤῥα. Λέγει δ' ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι [4] πόλις ἀρχαία Κίῤῥα ἐπὶ θαλάσ-

paullò ante dictum eſt, primamque eius ſyllabam cirumflectere. Verùm Geographus: Criſſa, inquit, urbs Phocidis, ſita ad ipſum mare, & Cirrha, & Anticirrha. adeò ut, juxta Strabonem, alia ſit Criſſa, alia Cirrha. Scribit etiam idem auctor, urbem antiquam Cirrham ſitam eſſe

1. *δι' ἑνὸς σ' γράφουσι*) Unde etiam, cum ſimplici *σ'*, dicunt *Κρισαῖον κόλπον*. quod notat Auctor Magni Etymologici: *Κρίσα, πόλις τῆς Φωκίδος. ἀπὸ τούτου λέγεται Κρισαῖον κόλπον*. Itaque apud Homerum circumflectunt primam: *Κρῖσάν τε ζαθέην*. Nec enim aliter ſtaret ibi aptè in metro, niſi prima eſſet longa ſuapte naturâ: ut & in verſu illo Nonni Dionyſiac. lib. 13.

Κρῖσαν ἐυδομένην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα.

Sic apud Sophoclem in Electrâ: *Οὗτε γὰρ ὁ τῶν Κρίσων*. Nam & ibi primam circumflecto. Sic, ubicumque nomen hoc occurrit cum ſimplici *σ'*, quippe alterâ ſyllabâ brevi, ſcribitur a me *Κρῖσα*, *προπερισπωμένως*: ut & apud Heſychium: *Κρῖσα, πόλις Φωκίδος*. & apud Scholiaſtam Sophoclis: *Κρῖσα γὰρ, πόλις Φωκίδος*. itemque apud Stephanum, ex Hecatæo: *Κρῖσα, πόλις Φωκίδος*. Vulgò ſcribunt *Κρίσα*, *παροξυτόνως*. Quam tamen ipſam ſcripturam non videntur permittere Poëtæ, quippe qui, non geminato *τῷ σ'*, priorem ejus vocis ſyllabam longam habeant naturâ. Arceſſit Stephanus nomen urbis *Κρίσος ἀπὸ Κρίσου τοῦ Φώκου*. Et quidem *Κρῖσον* filium Phoci nominat ex Aſio Poëtâ Pauſanias. qua ſanè ratione ſcriberem *Κρῖσον*, *προπερισπωμένως*, pariter ac *Νῖσον*, a quo urbs *Νῖσα*. Sed tamen filium eumdem Phoci vocant alii *Κρίσσον* cum duplici *σσ'*, ut ita prior ſyllaba, ſimiliter atque in *Κρίσσα*, longa ſit poſitione. Euſtathius paullò poſt: *Κρίσσα δὲ, πεδίον, καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς, ἢ ἐν Δελφοῖς, ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυράννου, ἢ, ὡς Ἑκαταῖός φησι, παιδὸς Φώκου*. Vetus Scholiaſta Homeri: *ὠνόμασται ἀπὸ Κρίσσου, τοῦ τυράννου*. Antiqua Scholia ad Oreſtem Euripidis: *Φώκου παῖδες, Κρίσσος, καὶ Πανοπεύς. τούτων ὁ Κρίσσος ἔκτισε τὴν νῦν Κίῤῥαν, τότε Κρίσσαν καλουμένην*. Politus.

2. *Ἀντίκιῤῥα*) Ptolemæo *Ἀντικυῤῥα*. Scylaci, Helladio, Ptolemæo Hephæſtioni, Pauſaniæ, Stephano, Suidæ, aliis pleriſque omnibus Scriptoribus Græcis, *Ἀντίκυρα*. Noſtris *Anticyra*. Livius lib. 32. *Anticyra in Phocide, in Corinthium verſa ſinum*. Politus.

3. *ὥστε, κατ' αὐτὸν, ἑτέρα ἡ Κρίσα, καὶ ἑτέρα ἡ Κίῤῥα*) Id obſervat Euſtathius, quia alii unam eamdemque Phocidis urbem voluere eſſe Criſſam, & Cirrham. Stephanus v. *Κρίσα*. *Τινὲς δ' αὐτὴν τὴν Κίῤῥαν φασί*. Lege: *Τινὲς δὲ τὴν αὐτήν*. Etymologici Magni Auctor: *Λεωκρίνης δὲ ἠγνόει, δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίῤῥαν. Ἀντίκειται δὲ αὐτῷ πολλῶν. Οὔτε γὰρ τῶν Γεωγράφων ἀπέστας πόλεις δύο διαιρῶν, οὐκ' οὐδὲ τῶν Περιηγητῶν. Μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἄγνοιαν, καὶ ἰδιωτισμὸν τὸ πάθους, ὅθεν ἑτέραν δίδωσι διεζευγμένην. ἡ αὐτὴ δὲ Κρίσα, καὶ Κίῤῥα*. Ita quidem Etymologus: quem docti hodie viri conclamant, in reprehendendo Leocrine falſum ipſum vehementer, totoque cœlo aberraſſe, quòd neſciverit, quid de duabus illis urbibus, Criſsâ, & Cirrhâ, Geographi docuerint, ut præſertim Geographorum princeps, Strabo. At ego rectè ſentire dico Etymologum, rectèque ab eo Leocrinem reprehenſum, nec, qui manifeſti erroris Etymologum redarguunt, ipſos mentem ejus percepiſſe. Verùm quidem certè eſt, quod teſtatur Strabo, tres illas maritimas fuiſſe, diverſaſque inter ſeſe, urbes Phocidis, Cirrham, Criſſam, Anticirrham. Neque id negat, aut ignorare potuit Etymologus, quod teſtatum maximè erat Geographis: quum & Geographorum potiſſimùm auctoritate nitatur ipſe adverſus Leocrinem. Quippe & a Ptolemæo in Phocidis *παραλίᾳ* referuntur *Κυῤῥα*, *Κρίσα*, *Ἀντίκυῤῥα*: eaſque etiam urbes in Phocicis ex Scriptoribus noſtris adnumerat Plinius lib. 4. c. 3. *Ultra Cirrhæi Phocidis campi, oppidum Cirrha*. & paullò poſt: *Præterea oppidum Criſſa, & cum Bulenſibus, Anticyra*. Diſertè Strabo: *ὑπόκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον. πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος· εἶτα Ἀντίκυρα*. Quare ut Cirrha, *πόλις ἀρχαία*, cui campus adjacet Criſſæus, confundenda minimè eſt cum Criſsâ, urbe aliâ Phocicâ, a qua ſinus Criſſæus, ita una illa, eademque Cirrha non eſt in urbes duas dividenda, quarum una ſit Cirrha, alia Criſſa. quod volebat Leocrines contra Geographorum omnium, & Periegetarum fidem. ita ut hoc modo maritima quatuor eſſent oppida Phocidis, Cirrha, Criſſæ duæ, & Anticirrha. Nam quæ Criſſa antiquitus vocabatur, ut vocata certè eſt ab Homero; eadem poſteriori ætate Cirrha eſt appellata. Pauſanias in Phocicis: *Ἀφίκετο δὲ ἐς τὴν Κίῤῥαν, καὶ ἀπὸ τῆς Κίῤῥας τὸ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν τεθῆναι τῷ χωρίῳ φασίν. Ὅμηρος μέντοι Κρῖσαν ἔν τε Ἰλιάδι ὁμοίως, καὶ ὕμνῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα ὀνόματι τῷ ἐξ ἀρχῆς καλεῖ τὴν πόλιν*. Scholiaſta Euripidis ad Oreſtem: *Φώκου παῖδες, Κρίσσος, καὶ Πανοπεύς. τούτων ὁ Κρίσσος ἔκτισε τὴν νῦν Κίῤῥαν, τότε Κρίσσαν καλουμένην*. Erat igitur urbs eadem Cirrha, quæ Criſſa. Idque ipſum innuere quodammodo mihi videtur ipſe Geographus, quippe qui poſt Cirrham, cui adjacet campus Criſſæus, aliam eſſe dicat urbem Criſſam, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. perinde quaſi Criſſa quoque vocaretur, quam ipſe Cirrham nominat. Inde ab hac urbe campus *Κρισσαῖος*, qui & idem *Κιῤῥαῖος*. Quod ipſum pariter indicat, utroque nomine urbem vocatam. Unde qui *Κιῤῥαῖοι* ſunt Æſchini, Pauſaniæ, Polyæno, antiquo Pindari Scholiaſtæ, aliiſque ſcriptoribus, iidem *Κρισσαῖοι* dicti ſunt a Strabone; iidemque, cum ſimplici *σ'*, *Κρισαῖοι* a Theſſalo Hippocratis filio. Quamquam videtur nonnullis, quos vocat Strabo *Κρισσαίους*, tempore belli Criſſæi, non ab antiquâ illâ Criſsâ, quæ Cirrha dicta eſt, eos appellare, ſed ab alterâ urbe Criſsâ. Sic enim verba ejus concipiunt, quaſi dicat, Cirrham priùs a Criſſæis, deinde Criſſam ipſam ab Eurylocho Theſſalo, tempore belli Criſſæi, deletam fuiſſe. Qua de re poſtea videbimus. Namque ii, quos dixi, Scriptores Græci *Κιῤῥαίους*, tamquam ab urbe Cirrhâ, eos denominant, qui, templo Delphico, & donariis violatis, Criſſæum bellum excitarunt; ipſamque eorum urbem *Κίῤῥαν* vocant. Et de Eurylocho quidem Theſſalo ita commemorat Scholiaſta Pindari: *Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς, καταπολεμήσας Κιῤῥαίους, συνεστήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦ θεοῦ· οἱ δὲ Κιῤῥαῖοι, λῃστρικὴν ὁδὸν χρώμενοι, ἐσύλων τοὺς παραβάλλοντας εἰς τὰ τοῦ θεοῦ ἄλση*. Erat Eurylochus dux belli gerendi conſtitutus: cujus etiam mentio apud Hippocratis filium Theſſalum. Quare, ſi illud idem bellum Criſſaicum dictum eſt, & Criſſæum, quod geſtum eſt adverſus Cirrhæos: inde patet, eoſdem Cirrhæos eſſe, & Criſſæos, eorumque adeò urbem & Cirrham & Criſſam eſſe appellatam. Athenæus lib. 13. *καὶ ὁ Κρισσαῖος δὲ πόλεμος ὀνομαζόμενος, ὥς φησι Καλλισθένης ἐν τῷ περὶ ἱεροῦ πολέμου, ὅτε Κιῤῥαῖοι πρὸς Φωκεῖς ἐπολέμησαν, δέκαετὴς ἦν· ἁρπασάντων Κιῤῥαίων τὴν Πελάγοντος τοῦ Φωκέως θυγατέρα Μεγιστὼ, καὶ τὰς Ἀργείων θυγατέρας ἐπανιούσας ἐκ τοῦ Πυθικοῦ ἱεροῦ. δεκάτῳ δὲ τῷ ἔτει ἑάλω καὶ ἡ Κίῤῥα*. Ubi videtur Athenæus diverſos Cirrhæos facere a Phocenſibus, quod Cirrhæi pariter ac Delphi, communem Phocenſium appellationem reſpuerent. Siquidem *οἱ Δελφοὶ προσήγαγον ὀνομάζεσθαι Φωκεῖς*. Ceterùm quæ jam inde a principio Criſſa, videtur mihi nomen poſtea ſuum per metatheſin mutaſſe in Cirrham, ut ab aliâ Criſsâ diſtingueretur, a qua ſinus Criſſæus. Quamquam videntur alii Criſſæum ſinum dictum exiſtimaſſe ab illâ eadem Criſsâ, quæ eſt etiam Cirrha: quippe quum Criſſæum ſinum, vocent quoque Cirrhæum. Heliodorus Æthiopic. lib. 2. *διά τε τοῦ Κρισσαίου κόλπου τῇ Κίῤῥᾳ προσορμισθεὶς, ἐκ ταύτης ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνῄειν*. ac rurſus lib. 5. *Κιῤῥαίων μὲν δὲ κόλπος, καὶ Παρνάσσου πρόποδες*. Atque hos potiſſimùm ſequitur auctores Euſtathius. Iidem tamen non videntur alterius Criſſæ rationem ullam habuiſſe: ut nec habuit Euſtathius, cum Criſſæum ſinum, eumdem quoque vocatum ait Cirrhæum, propterea quòd Criſſa dicitur pariter Cirrha. Nam qui Criſſam diſertè ſeparat a Cirrhâ Geographus, ſinui Criſſæo factum eſſe vult nomen a Criſsâ. Itaque Criſſæum vulgò vocant hunc ſinum ſcriptores. At verò campum, quem denominatum cenſent a Cirrhâ, quamvis aliquando dictum reperias *Κρισσαῖον*, eo quòd Cirrha ipſa, *Κρίσσα* quondam, ut diximus, vocaretur, unde videtur campus priſtinum nomen retinuiſſe, ut apud Dicæarchum:

Παρ' οἷς πεδίον Κρισσαῖον. ὑπὸ Κίῤῥας δ' ἄνω
Προσβάντι Δελφῶν πόλις ἄκρας, καὶ ἱερόν.

attamen frequentiùs, *ἀπὸ τῆς Κίῤῥας*, appellaſſe eum videntur *Κιῤῥαῖον*. Sic *Κιῤῥαῖον ἐναγὲς καὶ ἐπάρατον πεδίον* memorat Æſchines in Oratione contra Cteſiphontem. Sic *ἱερᾶς χώρας τῆς ὀνομαζομένης Κιῤῥαίας* meminit Diodorus Siculus lib. 16. Sic *χώραν τὴν Κιῤῥαίαν* dicunt Polyænus, & Pauſanias. Sic denique dicitur Plinio *Sinus Criſſæus*: ac deinde *Cirrhæi Phocidis campi, oppidum Cirrha*. unde, corrupto facilè nomine ex *Κιῤῥαῖον*, ſeu *Κίῤῥαιον*, factum eſt *Κύῤῥαιον*: ut *Κύῤῥαιον πεδίον* legitur in Periplo Scylacis: pariter ac pro *Ἀντίκιῤῥα* dici cœpta eſt *Ἀντίκυῤῥα*, & *Ἀντίκυρα*. Itaque, ut ad Etymologum revertamur, fallitur ipſe aliquâ ex parte, quatenus videlicet ab eadem Criſsâ, quæ eſt Cirrha, nomen imponit ſinui Criſſæo, quum ab aliâ Criſsâ cognomen illud ſinus acceperit: ſed, quatenus Cirrham eamdem quoque eſſe affirmat, quæ dicta eſt Criſſa, rectè utique ſenſit, atque ex mente Geographorum. *Κρίσα* igitur eſt ei cum ſimplici *σ'*. unde, per metatheſin, ſeu hypertheſin, *Κίῤῥα*. Qua in re turpiter lapſus eſt Leocrines, qui, quum urbem illam vocatam alibi videret *Κρίσσαν*, alibi *Κίῤῥαν*, propter ignorationem *τοῦ πάθους*, duas ex unâ urbes fecerit. ſimiliter ac ſiquis Criſſæum campum diverſum crederet a Cirrhæo, propterea quòd alii eum *Κρισσαῖον*, alii *Κιῤῥαῖον* nominant. Hæc mens eſt Etymologi: quem propter illam unam eamdemque Criſſam, ac Cirrham non magis poſſumus erroris reprehendere, quàm Pauſaniam, Scholiaſtam veterem Euripidis, Euſtathium noſtrum, eos denique omnes, qui Criſſæum campum, & Cirrhæum, eumdem omnino, ut reverà erat, arbitrantur. *Politus.*

4. *πόλις ἀρχαία Κίῤῥα*) Strabo: *ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίῤῥᾳ πόλις ἀρχαία Κίῤῥα*. Mons eſt *ἡ Κίῤῥις*, aliis *Κίῤῥιον*. Theſſalus, filius Hippocratis: *Τὸ δὲ Κίῤῥιον ὄρος, ὃ Φωκεῖς παρήκασιν*. Politus.

eſſe ad mare: unde adſcenſus ſit Delphos, ſtadiorum circiter octoginta, e regione Sicyonis. Cirrhæ, inquit, adjacet Criſſæus campus felix, atque opimus. Sequitur inde alia urbs Criſſa, a qua ſinus Criſſæus. Dirutæ autem hæ urbes ſunt, Cirrha, & Criſſa. Verùm olim, inquit, beati ſatis, ac felices fuerunt Criſſæi, & vectigabilia acerbiùs ab iis exegerunt, qui ad Apollinis templum adventabant. Magna porrò, validaque gens, Phocenſes, & permultùm Demoſtheni memorata: eorumque etiam meminit Dionyſiana Orbis Deſcriptio. Jacere dicitur Phocis poſt Bœotiam, & Orchomenum, Bœotiæ ad ſeptemtriones appoſita. Quemadmodum autem Phocenſes Apollinis olim templum diripuerint, unde bellum exarſit, quod Phocicum, ac Sacrum vocant, ſumus poſtea declaraturi.

XXII. Hic verò, quod ſcire oportet, tametſi τὸ Ἴφιτος, *Iphitus*, metri cauſsâ, producit mediam, ſeu penultimam ſyllabam; tamen alibi ſervat tempus breve. ut, Ἴφιτος Εὐρυτίδης. *Iphitus Eurytides*. Porro τὸ Φωκήων, *Phocenſium*, dupliciter effertur, juxta veteres auctores: qui ſcribunt, vocem hanc apud Ariſtarchum bifariam legi; Φωκείων, *Phoceinſium*, nimirum per diphthongum, & Φωκήων, *Phocenſium*, per litteram ἠ. Et ſimile occurrit exemplum apud Dionyſium Periegetam, ubi agit de Hyllenſibus. Schedios autem auctores priſci enumerant duos, tum hunc ipſum filium Iphiti, tum alium, qui filius fuit Perimedis. Dicit enim alicubi Poëta: Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν, Ἀρχὸν Φωκήων. *Schedium, Perimedis filium, ducem Phocenſium*. ducem videlicet ſecundarium, parti copiarum præfectum. & rurſus: Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν, Φωκήων ὄχ' ἄριστον. *Schedium magnanimi Iphiti filium, Phocenſium longè præſtantiſſimum*. quem utrumque Hector interfecit. Quin & ipſe idem Poëta Eurybatas duos agnoſcit præcones, unum regis, alterum Ulyſſis Ithacenſem: duoſque Eurymedontas, unum Agamemnonis, alterum Neſtoris. Nec non alia ſunt apud eum ipſum nomina, pluribus eadem communia, ut multis liquidò in locis apparet. Phocenſes porrò, quos diximus, vocantur ita a Phoco, filio Æaci, & Pſamathes, quæ una erat Nereidum. At Cyparis-

λάσσης ἱδρυμένη, ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς, [1] ὀγδοήκοντά που σταδίων, ἀντικρὺ Σικυῶνος. [2] Πρόσκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισαῖον πεδίον εὔδαιμον. ἐφεξῆς δὲ ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. [3] Κατεσπάσθη δὲ καὶ ἡ Κίῤῥα, καὶ ἡ Κρίσσα. [4] Εὐτύχησαν δέ ποτε, φησίν, οἱ Κρισσαῖοι, καὶ πικρῶς ἐτελώνουν [5] τοὺς ἐπὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀφικνουμένους. Μέγα δὲ ἔθνος οἱ Φωκεῖς, [6] καὶ πολλοῦ λόγου τῷ Δημοσθένει ἀξιωθέν· [7] καὶ μέμνηται καὶ αὐτῶν ἡ Περιήγησις. Κεῖται δέ, φασιν, ἡ Φωκὶς, μετὰ Βοιωτίαν, καὶ Ὀρχομενόν, πρὸς ἄρκτον [8] παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ. Ὅτι δὲ οἱ Φωκεῖς ἐσύλησαν ποτὲ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, [9] ὅθεν ὁ Φωκικὸς, καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται.

κβʹ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ Ἴφιτος, ἐνταῦθα μὲν διὰ μέτρον, ἐξέτεινε τὴν μέσην συλλαβὴν, ἤτοι τὴν παραλήγουσαν· ἀλλαχοῦ δὲ φυλάσσει τὸν βραχὺν χρόνον. οἷον, [10] Ἴφιτος Εὐρυτίδης. Τὸ δὲ Φωκήων, διφορεῖται, κατὰ τοὺς παλαιούς· οἵ φασιν, ὅτι ἐν τῇ Ἀριστάρχου, διχῶς φέρεται. Φωκείων, διὰ διφθόγγου δηλαδὴ, καὶ Φωκήων, διὰ τοῦ ἠ. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ τοιοῦτόν τι, [11] ἐν οἷς περὶ τῶν Ὑλλέων λέγει. Σχεδίους δὲ ἀπαριθμοῦνται οἱ ἀρχαῖοι, δύο, τοῦτόν τε τὸν Ἰφιτίδην, καὶ τὸν τοῦ Περιμήδους. Φησὶ γάρ που ὁ Ποιητής· Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν, Ἀρχὸν Φωκήων. ἤγουν ὕπαρχον, ἡγεμόνα τῶν ἐπὶ μέρους. καὶ πάλιν· Σχεδίον [12] μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν, Φωκήων ὄχ' ἄριστον. οὓς καὶ ἀμφοτέρους ὁ Ἕκτωρ ἀναιρεῖ. Ὁ δ' αὐτὸς Ποιητὴς καὶ δύο Εὐρυβάτας οἶδε κήρυκας, τὸν βασιλικὸν, καὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως τὸν ἐξ Ἰθάκης· καὶ δύο Εὐρυμέδοντας, τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τὸν τοῦ Νέστορος. Καὶ ἄλλαι δὲ ὁμωνυμίαι εἰσὶ παρ' αὐτῷ, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. Οἱ δὲ ῥηθέντες Φωκεῖς, καλοῦνται οὕτως [13] ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ, [14] καὶ Ψαμάθης μιᾶς τῶν Νη- Rom. p. 274.

1. ὀγδοήκοντά που σταδίων) Paullulùm diſcrepat in ſtadiorum numero Pauſanias: Ἐς δὲ Κίῤῥαν τὸ ἐπίνειον Δελφῶν, ὁδὸς μὲν σταδίων ἑξήκοντά ἐστιν ἐκ Δελφῶν. Quod & obſervavit Caſaubonus. *Polit.*

2. Πρόσκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ) Vulgatus Strabo: Πρόκειται δὲ τῇ Κίῤῥῃ. Unde emendarunt τῆς Κίῤῥας. Quod non feciſſent, ſi veram loci hujus lectionem ex Euſtathio didiciſſent. *Politus*.

3. Κατεσπάσθη) Strabo, κατεσπάσθησαν. Politus.

4. Εὐτύχησαν δέ ποτε, φησίν, οἱ Κρισσαῖοι) Videlicet, ut narrat Strabo, διὰ τὰ ἐκ τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Ἰταλίας τέλη. Theſſalus, Hippocratis filius, de Criſsæis: Οὗτοι δὲ οἱ Κρισσαῖοι γενόμενοι τότε πολλοί, καὶ ἰσχυροί, καὶ πλάσιοι, τυτέως τοῖς ἀγαθοῖς, ἐπὶ κακῷ ἐχρήσαντο. ἐξυβρίσαντες γὰρ, πολλὰ ἄνομα, καὶ ἀπρέπεα πρήγματα εἰργάσαντο, ἐς τὸ θεὸν αὐτέοντες, Δελφοὺς καταδουλούμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, γεωργοὺς συλέοντες. Polit.

5. τοὺς περὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος) Ex Strabone lege, τοὺς ἐπὶ. Polit.

6. καὶ πολλοῦ λόγου τῷ Δημοσθένει ἀξιωθέν) tum alibi, tum maxime in Oratione De Falſa Legatione. *Polit.*

7. καὶ μέμνηται καὶ αὐτῶν ἡ Περιήγησις) Dionyſius Periegetes v. 437.

Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα πρὸς ἀντολίην τε, καὶ ἠῶ,
Ἑλκομένη βορέηνδε, κατὰ στόμα Θερμοπυλάων,
Παρνησσοῦ σκοπιῇσιν ὑπὸ πτυχί. ἣ διὰ μέσσης
Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει. Politus.

8. παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ) Apud Strabonem in recentioribus editionibus vitiosè excuſum, παραβεβλημένου τῇ Βοιωτίᾳ. Quare corrigendus eſt locus ex Euſtathio. *Polit.*

9. ὅθεν ὁ Φωκικὸς, καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος) Strabo lib. 9. ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκέων· ἐξ ἧς ὁ Φωκικὸς, καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος. Pauſanias in Phocicis: Δεκάτῳ δὲ ὕστερον ἔτει μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν, ὑπέθηκεν ὁ Φίλιππος πέρας τῷ πολέμῳ, Φωκικῷ τε, καὶ ἱερῷ κληθέντι αὐτῷ. Diodorus Siculus lib. 16. ἐπὶ δὲ τούτων (Archonte videlicet Athenis Calliſtrato, Coſs. Romæ M. Fabio, & C. Plotio) ὁ κληθεὶς ἱερὸς πόλεμος συνέστη, καὶ διέμεινεν ἔτη ἐννέα. Multò bello hoc antiquius bellum, quod appellatum eſt *Criſſaum*, & *Criſſaicum*: non ab alterâ tamen urbe Criſſâ, ut falsò putant Strabonem voluiſſe; ſed a Criſsâ illa antiquâ, cui nomen etiam erat Cirrhæ: unde Criſſæi iidem, qui Cirrhæi, ut paullò ante notabamus. Nec eſt opus cum Palmerio mutare apud Strabonem τὸ Κρισαῖον in Κιῤῥαῖον. Politus.

10. Ἴφιτος Εὐρυτίδης) Lib. φʹ. Odyſs. v. 14. *Polit.*

11. ἐν οἷς περὶ τῶν Ὑλλέων λέγει) Nam & apud Dionyſium variat τὸ Ὑλλέων, & τὸ Ὑλλείων, teſte ibidem Euſtathio. τὸ δὲ Ὑλλείων, τὸ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, πολλὰ τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφουσι, πλεονασμῷ τοῦ ἰ. Politus.

12. μεγαθύμου Ἰφίτου) Pleraque Homeri exemplaria ad v. 306. lib. ρʹ Il. μεγαθύμου. Polit.

Sed malè: nam verſus claudicat. Miror, in editione etiam μεγαλογραμμάτῳ Henrici Stephani μεγαλοθύμου legi, cui lectioni lex carminis repugnat. *Salvinus*.

Editio illa μεγαλογράμματος Henrici Stephani, μεγαθύμου. Politus.

13. ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ) Scholiaſta Apollonii: οἱ Φωκεῖς ἐκλήθησαν ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ. Politus.

14. καὶ Ψαμάθης) Pſamathe Nereis, dicta ἀπὸ τῆς ψαμάθου. ab arenis. Salvinus.

Νηριΐδων. [1] Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον [2] ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι υἱοῦ Μινύου, ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ. [3] Οἱ δὲ, ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων· ὧν ἐτυμολογία στιχηρὰ, οὐ παλαιὰ, τό·

[4] Κύει παρίσους ἡ κυπάρισσος κλάδους.

[5] Ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦντα, [6] καὶ Ἀπολλωνιάδα· πρότερον δέ ποτε καὶ [7] Ἔραννον ἐν δυσὶ νν, [8] πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐράνου. οὗ χρῆσις τὸ, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. πρὸς ὃ παίζων τὶς παλαιὸς, συνήλειψε, καὶ εἶπε, [9] γ' ἔρανον· καὶ ἠπάτησε τὸν ἀκούσαντα, ὡς δῆθεν περὶ ζώου γεράνου λαλοῦν. [10] Ἔκειτο δὲ ἐν Παρνασσῷ, κατὰ τοὺς Δελφούς.

κγ'. Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μέν ποτε, [11] Παρνασσία ἐκαλεῖτο Νάπη, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου. εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, [12] διὰ τὸ ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ σαπέντα δράκοντα, [13] ὡς ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω. ἐξ οὗ τὸ, [14] σοῦ δ' ὀστᾶ πύσει ἄρουρα. [15] ἢ διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι τὰ μέλλοντα, ἤτοι μαθεῖν.

riſſus, quam commemoravimus, dicta eſſe fertur a Cypariſſo, Minyæ filio, fratre Orchomeni. Quamquam alii nomen hoc deductum velint a multitudine ibi, & copiâ cypariſſorum, ſeu cupreſſorum: quarum etymologia, illo expreſſa fuit verſiculo, non admodum ſanè antiquo:

Parere cupreſſus compares ramos ſolet.

Immo & Cypariſſunta eam vocabant, & Apolloniada: quum priùs aliquando eadem diceretur Ἔραννος, *Erannus*, gemino νν, ad diſtinctionem τοῦ ἐράνου, *cœnæ, in quam aliqui, ſuam quiſque ſymbolam dederint*, in Odyſſeâ. cujus quidem vocis exemplum eſt illud: ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. *quoniam non e ſymbolis paratum convivium hoc eſt*. ex quo neſcio quis veterum luſit, cum, mixtis per ſynalœphen vocibus, dixit, γ' ἔρανος. atque ita in errorem induxit auditorem ſuum, quaſi ſcilicet de gerano ave, ideſt, de grue, loqueretur. Sita erat Cypariſſus in Parnaſſo, juxta Delphos.

XXIII. Pytho porro, antiquitus aliquando Parnaſſia Nape, a Parnaſſo monte adjacente vocabatur: poſtea dicta ipſa eſt Python, eo quòd draco ibi ſagittis ab Apolline confoſſus computruerit, tamquam a verbo πύθω, quod ſignificat putrefacio. ex quo illud: σοῦ δ' ὀστᾶ πύσει ἄρουρα. *tua verò oſſa putrefaciet terra*. aut propterea quòd ii, qui ibi oraculum conſulunt, poſſunt πυθέσθαι, *audire*, ſive addiſcere, futura. Unde &

1. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον) quam urbem, Anticyram poſtea vocarunt, ſi credimus Pauſaniæ. Sic enim ille in Phocicis: τῇ δὲ ἀρχαιότερα ὄνομα εἶναι Κυπάρισσον τῇ πόλει φασί. καὶ Ὅμηρον ἐν Φωκέων καταλόγῳ τὸ ὄνομα θελῆσαι θέσθαι γε αὐτῇ, ὅτι ἤδη καλουμένην ἐκάλουν Ἀντίκυραν. Sed Strabo ea inter ſe loca ſeparat, ac diſtinguit. *Politus*.

2. ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι υἱοῦ Μινύου) Epitome Stephani: ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου. Idque eſt, quod vult Strabo, cum ait, aliquos Cypariſſum dicere παρωνύμως, ὁμώνυμον ὑπὸ τῇ Λυκωρείᾳ. Παρωνύμως idem eſt, atque ἀπὸ Κυπαρίσσου. Politus.

3. Οἱ δὲ, ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων) Epitome Stephani: οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων. Idque etiam ſignificat Strabo, cum ait, aliquos Cypariſſum dicere ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. Namque ὁμωνύμως τῷ φυτῷ idem eſt, atque ἀπὸ τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων. Heſychius: Κυπάρισσος, πόλις, καὶ τὸ δένδρον. Etymologus: Κυπάρισσος, ἀπὸ τῶν κυπαρισσῶν. Ubi videtur Etymologus accentu diſtinguere Κυπάρισσον oppidum, & κυπαρισσὸν arborem. Politus.

4. Κύει παρίσους ἡ κυπάρισσος κλάδους) Hic Jambicus, quo etymon cypariſſi, ſeu cupreſſi, continetur, verè antiquus non eſt, ut ait Euſtathius. nam peccat in ſecundâ ſyllabâ τοῦ κυπάρισσος. Salvinus.

5. Ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦντα) Stephanus: ἣν Κυπαρισσοῦντά τινες, καὶ Ἀπολλωνιάδα φασί. Polit.

Cypariſſunta, ideſt, Cupreſſetum. *Salvin.*

Dicebatur igitur Κυπαρισσοῦς ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε κυπαρίσσων, urbs hæc Phocidis, pariter atque ἀπὸ τῶν ῥάμνων Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Politus.

6. καὶ Ἀπολλωνιάδα) Sive etiam Ἀπολλωνίαν. Nam undecima inter urbes hujus nominis enumeratur a Stephano Apollonia, urbs Phocidis: ἣν, inquit, Ὅμηρος Κυπάρισσον φησι, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, ὡς Δίδυμος. Politus.

7. Ἔραννον ἐν δυσὶ νν) Hinc ſcribe apud Stephanum, ἡ πρότερον Ἔραννος. Vulgo enim ibi Ἔρανος, cum ſimplici ν. Polit.

8. πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐράνου) Minùs igitur rectè ſcribitur Heſychio cum duplici νν, Ἔραννος. quod ei exponitur συναγωγή, δῶρον, εὐωχία, ἢ ἀπὸ μέρους δεῖπνον, ἢ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον. Suidæ ἔρανοι ſunt δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς. Aliis dicitur ἔρανος. Vetus Scholiaſtes Homeri ad Odyſſeam: Ἔρανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. Athenæus lib. 8. c. 16. Ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων συναγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνερᾶν, καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Politus.

9. γ' ἔρανον) ſcribendum videtur, γ' ἔρανος. Polit.

ita ut hemiſtichium tale eſſet: ἐπεὶ οὐ γ' ἔρανος τάδε γ' ἐστί. quaſi eſſet οὐ γέρανος. Salvinus.

10. Ἔκειτο δὲ ἐν Παρνασσῷ) Ex Stephano. *Polit.*

11. Παρνασσία ἐκαλεῖτο Νάπη) antiquus Scholiaſta Pindari ad Pyth. Od. 1. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον, Νάπη· εἶτα Πετρήεσσα· εἶτα Κρῖσα· εἶτα Πυθώ. Varia paucis verbis confundit hic Scholiaſta. Πετρήεσσα epitheton eſt, non nomen urbis. Criſſa alia urbs eſt a Pythone. Ἀπολλωνίαν νάπαν dicit Pindarus Pyth. Od. 6. Ubi τὴν πολύχρυσον Ἀπολλωνίαν νάπην intelligit Scholiaſtes urbem Pythonem, vel certè Apollinis templum in urbe Pythone. ἐκεῖ γὰρ, inquit, ὁ Ἀπολλώνιος ναὸς, περὶ ἧς ἐν τοιαύτῃ ἀγῶνας ἐποίουν. Ἔνιοι δὲ αὐλῶνα, τὸ πεδίον λέγουσιν, ἐν ᾧ οἱ ἱππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. Τινὲς δέ φασιν, ὡς ἔθος μοίρας ἀφορίζεσθαι τοῖς Δελφοῖς. καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται νάπη· ἡ δὲ μέση, ἐν ᾗ ἐστι καὶ αὐτὸ ὁ καλούμενος ναός. Politus.

12. διὰ τὸ ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ σαπέντα δράκοντα) Auctor Hymni in Apollinem:

Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἠελίοιο·
Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται· οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι
Αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος Ἠελίοιο.

Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τοῦ σαπῆναι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων· ἢ παρὰ τὸ πύθεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν χρησμῶν. Duplicem hanc etymologiam afferunt etiam Scholiaſtæ Pindari, & Apollonii. *Polit.*

13. ὡς ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω) Heſychius: Πύθεται, σήπεται. Suidas: Πύθω, σήπω. καὶ τὸ πυθόμενος, σηπόμενος. ὅθεν καὶ ἡ Πυθὼ διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ σαπῆναι τὸ τοῦ δράκοντος σῶμα. Pauſanias in Phocicis: Λόγος δέ, ὅς [illegible] τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς [illegible], τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοξευθέντα σαπῆναι φασιν ἐνταῦθα, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τῇ πόλει γενέσθαι Πυθώ. πύθεσθαι γὰρ δὴ τὰ σηπόμενα, οἱ τότε ἔλεγον. Politus.

14. σοῦ δ' ὀστᾶ πύσει ἄρουρα) Il. l. δ' v. 174. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα. Et Hymno in Apollinem v. 368. ἀλλά σέ γ' αὐτοῦ πύσει γαῖα μέλαινα. Heſychius: Πύσει, σήψει. Homerus in Odyſſeâ, de inſulâ Sirenum:

πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.

Polit.

15. ἢ διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι) Ita, juxta hanc etymologiam, dicta fuerit ἡ Πυθὼν παρὰ τὸ πυθέσθαι, productâ primâ ſyllabâ. quod obſervatione dignum viſum eſt Straboni. Scribit enim, vocatam eſſe τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι. ἐκτείνεσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, καὶ διακόνου. Etymologici Magni Auctor: Πυθέσθαι, τὸ ἀκοῦσαι, καὶ μαθεῖν. ἐκ τοῦ πεύθω, πεύσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπυθον, ἐπυθόμην, ἐπύθετο. καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, πυθέσθαι. Quia igitur prima τοῦ πυθέσθαι τὸ μαθεῖν brevis eſt, longa autem prima in Πυθὼν repugnare analogiæ exiſtimarunt Grammatici alteram hanc etymologiam: quam neque ſatis in Pythio Apolline probarunt Phyſici. Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. Ἀπόλλων Πύθιος, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, i. e. *non a conſultatione oraculorum, dictus a Phyſicis exiſtimatur; ſed ἀπὸ τοῦ πύθειν, i. e. σήπειν, quod numquam ſine vi caloris efficitur. Hinc ergo Πύθιον dictum exiſtimant: licet hoc nomen ex nece draconis inditum deo, Græci fabulentur. Quæ tamen fabula non abhorret ab intellectu naturalis arcani.* Sed & tertiæ etymologiæ meminit Macrobius, unde Apollo, qui ſol eſt, vocatus ſit Pythius: *Cum enim, inquit, ſol in ſigno Cancri æſtivum ſolſtitium facit, in quo eſt longiſſimi diei terminus, & inde retrogreſſum agit ad diminutionem dierum: Pythius eo tempore appellatur, ὡς τὸν πύματον θέοντα δρόμον, ἤτοι τὸν τελευταῖον δρόμον τρέχων. Idem ei nomen convenit, & cum Capricornum rurſus ingreditur, ultimum breviſſimi diei curſum intelligitur peregiſſe: & ideo in alterutro ſignorum, peracto annuo ſpatio, draconem Apollo, ideſt, flexuoſum iter ſuum, confeciſſe memoratur. Hanc opinionem Cornificius in etymis retulit.* Politus.

& Pythius Apollo, qui ibidem colitur, & feſtum celebre, ac ludi, Pythia, & vates Pythias: nec non πυθιάζειν, ideſt, divinare. Poſtea tamen Pythoni factum eſt nomen Delphis, eo quòd illius gens loci ſint Delphi. Eſt etiam urbs illa Πυθώ, *Pytho*, ſine τῷ ν, ut Λητώ, *Latona*,

Tom. II. &

θῶν. [1] ὅθεν καὶ Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ ἐκεῖ τιμώμενος, [2] καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ, καὶ ἀγῶνες, τὰ Πύθια, [3] καὶ προφῆτις Πυθιάς· ἔτι δὲ καὶ [4] πυθιάζειν τὸ μαντεύεσθαι. [5] Ὕστερον μέντοι Δελφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. [6] Ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ ἡ πόλις, δίχα τοῦ ν, ὡς

F An-

1. ὅθεν καὶ Πύθιος Ἀπόλλων) qui etiam Πυθῷος. Unde Πυθῷον libenter legerem pro Πύθιον in verſu illo Hymni in Apollinem:

Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι.

Polit.

2. καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ, καὶ ἀγῶνες, τὰ Πύθια) Antiquus Scholiaſta Pindari ad Pyth. Od. 1. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν, ἀπὸ τοῦ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ πύθεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. De Pytheis ludis vide præ ceteris Pauſaniam in Phocicis c. 7. Ovidius 1. Metamorph. ubi interfectum ſagittis ab Apolline ſerpentem Pythonem deſcribit:

Neve operis famam poſſit delere vetuſtas;
Inſtituit ſacros celebri certamine ludos,
Pythia, de domiti ſerpentis nomine dictos.

Politus.

3. καὶ προφῆτις Πυθιάς) quæ etiam Πυθία. Stephanus: καὶ Πυθία, καὶ Πυθιάς, ὡς Ἐλευσινιάς. Pollux l. 1. c. 1. ἰδίως δὲ αἱ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. ubi alii ſcribunt Πυθιάς. Suidas: Πυθία, ἡ μάντις. Cicero De Divinat. lib. 1. n. 36. *Terra vis Pythiam Delphis incitabat, natura Sibyllam.* Neque tantùm προφῆτις Πυθιάς· verùm etiam Πυθιὰς πανήγυρις, καὶ ἑορτή. Sic Πυθιὰς βοῦ apud Suidam. & ὁδὸς Πυθιὰς apud Ælianum in Variâ Hiſtoria. *Politus.*

4. πυθιάζειν) Lege ex Stephano, πυθιάζειν. cujus vocis habes hic ex Euſtathio expoſitionem, ab Henrico Stephano deſideratam. *Polit.*

5. Ὕστερον μέντοι Δελφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη) ἀπὸ τοῦ Δελφοῦ, quæ urbs eſt ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ. Gentile nomen Δελφὶς Stephano, Δελφίς. Verùm Euſtathio Δελφοὶ, gens ibi eſt, ſeu populus unde urbs ipſa Pytho, vocata eſt Δελφὶς, ideſt, Delphica. pariter ac *Delphica Pytho* dicitur Tibullo, & Δελφὶς πόλις Pauſaniæ in Phocicis c. 8. Euripides in Oreſte:

Γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,

ad quem locum ſcribit Scholiaſta, urbem Δελφίδα nominatam ita eſſe a Delpho, qui pronepos fuit Deucalionis. Eadem tamen communiùs appellata eſt Δελφοί. quam eamdem vulgò ſtatuunt eſſe, atque Pythiam, ſeu Pythonem. Pauſanias in Phocicis: Χρόνῳ δὲ ὕστερον καὶ Πυθὼ τὴν πόλιν, οὐ Δελφοὺς μόνον ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες. Suidas: ἐκλήθη δὲ Δελφοὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ τὸν Δελφίνην δράκοντα ἐκεῖ διατρίβειν, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. Etymologici Magni Auctor: Πυθὼ, πόλις Φωκίδος· ἣν νῦν φασι, Δελφοί. Sed communi ſcriptorum ſententiæ difficultatem magnam affert Ptolemæus, quòd urbes duæ ſint ei Phocidis mediterraneæ, Πυθία, Δελφοί. Salmaſius in Notis ſuis ad Stephanum facilè, ut putat, nodum hunc expedit. Obſervat enim Salmaſius, quæ Stephano dicitur Πυθὼ, urbs Apollinis, hanc dictam eſſe a Ptolemæo Πυθίαν, illis verbis: Φωκίδος Πυθία Δελφοί. Ubi cenſet Salmaſius, Ptolemæum omnino non aliam intelligere, neque aliam intelligere poſſe. An aliam intelligere poſſit Ptolemæus Pythiam a Delphis, mox diſquiremus. Nunc certum omnino eſt, eum aliam intellexiſſe. Non enim duo unius, & ejuſdem urbis nomina affert ibi Ptolemæus, ut cum alibi dicit: Ὀλυμπία Πίσα, ſeu Πίσα· una illa urbs eſt, duplici nomine diſtincta, atque appellata, Olympia, & Piſa: ſed Pythiam ſeparat prorſus a Delphis, quippe quum uni alterique urbi ſuos per ſe, ac diverſos aſſignet longitudinis, ac latitudinis gradus. Sic namque una non eſt alia. Reliquum eſt igitur, ut videamus, an aliam intelligere potuerit, adverſantibus, ut videtur, ceteris Geographis, qui Delphos non aliam faciunt urbem a Pythone. Mihi verò non fit veriſimile, in re adeo clarâ, ac manifeſtâ, diligentem illum, accuratumque ſcriptorem Ptolemæum turpiſſimè erraſſe. Itaque exiſtimo, Delphos, aliam illam urbem a Pythiâ, intelligi a Ptolemæo Lycoream. Erat Lycorea urbs antiqua Delphorum in ſummo Parnaſſi jugo, antequam inde Delphi ad humiliora aliquantò loca deſcenderent, & Pythiæ, in qua templum erat, & μαντεῖον Apollinis, ſedem ac domicilium gentis collocarent. Strabo lib. 9. ubi Delphos deſcribit, πετρῶδες χωρίον, θεατροειδὲς, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν πόλιν, σταδίων ἑκκαίδεκα κύκλον πληροῦσαν. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς ἡ Λυκώρεια, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἵδρυντο οἱ Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι περὶ τὴν κρήνην τὴν Κασταλίαν. Urbem illam narrat in Phocicis Pauſanias, ab iis ædificatam, qui, Deucalionis temporibus, luporum ululatum ſequuti, ad ſumma Parnaſſi juga ex aquis evaſerunt; ideoque ἀπὸ τῶν λύκων vocatam eſſe Lycoream, in qua etiam ferunt regnaſſe Deucalionem. Marmor Arundelianum, quod viſitur Londini: ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε. Sed Magni Etymologici Auctor vult eam ita appellatam a Lycoro, filio Corycææ. Dicitur hic Stephano, ut & Scholiaſtæ Apollonii,

Λυκωρεύς. Urbs verò ipſa dicitur Etymologo παροξυτόνως, Λυκωρεία, quæ Λυκώρεια Stephano, & Pauſaniæ. Verba hæc ſunt Etymologi: Λυκωρεία, πόλις Δελφίδος, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ Λυκώρου κτίσαντος αὐτὴν, υἱοῦ Κωρυκίας, οἰκοῦντος ἐν τῷ Παρνασσῷ. Atque ita pleroſque ſolitos narrare, apparet ex verbis illis Pauſaniæ: Λέγεται δὲ καὶ ἄλλος διάφορος λόγος τῷ προτέρῳ, Ἀπόλλωνι ἐκ νύμφης Κωρυκίας γενέσθαι Λύκωρον, καὶ ἀπὸ μὲν Λυκώρου πόλιν Λυκώρειαν, τὸ ἄντρον δὲ ὀνομασθῆναι τὸ Κωρύκιον ἀπὸ τῆς νύμφης. Additque Pauſanias id, quod in ore, atque in ſermone hominum erat, Hyamo Lycori filio filiam fuiſſe Celænonem, e qua Apollo Delphum ſuſceperit, unde urbi nomen Delphis. Antea Delphi, Lycorenſes vocabantur. Vetus Apollonii interpres ad verſum illum lib. 4.

Τίοντες Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κόρηνον·

Λυκωρείου, ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ πρότερον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας. Quin & ab hac Lycoreâ mons Parnaſſus, ſeu montis vertex, ad quem naviculâ appulſus eſt Deucalion, appellatus videtur Lycoreus. Sic enim Lucianus in Timone: ναυάγιον ἐν κιβωτίῳ χρόνιον μικρὸν ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς, ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ. Nomen Gentile ſimul, & nomen urbis apud Suidam: Λυκωρεῖς. καὶ Λυκώρεια, ὄνομα πόλεως. Hæc aliquantò fuſiùs de antiquâ Delphorum urbe, Lycoreâ: ut inde confirmem, quod ſuſpicor, quam Delphorum nomine, diverſamque a Pythiâ, ſignificat Ptolemæus, hanc ab eo intelligi Lycoream. Nec enim eſt alia, quam Delphos vocet: ſiquidem non eſt Pythia. *Politus.*

6. Ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ ἡ πόλις, δίχα τοῦ ν) Auctor Hymni in Apollinem: Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται. Itaque ſine τῷ ν ſcribitur pleriſque, ut Pauſaniæ, Stephano, Heſychio, Etymologo, Athenæo, Suidæ, Scholiaſtis Pindari, & Apollonii: fortaſſe ut ne Πυθὼν urbem, in qua Pythii Apollinis templum, eodem modo efferrent, ac ſerpentem Πύθωνα. Nam differentiæ ſanè hujus cauſâ, videtur, exempli cauſâ, Scholiaſta Pindari ſic locutus: τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ πύθεσθαι τὸν Πύθωνα ἐν αὐτῇ. Sed Homero urbs eſt Πυθών. Dicit namque, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. quomodo etiam Dionyſius in Deſcriptione Orbis, Πυθῶνος θυόεν πέδον. Verumtamen cum Græcè dicitur cum ν, differentiam ſignificationis petit Etymologus ab accentu. ita ut vox ſit oxytona, Πυθὼν, & nomen muliebre, cum urbem ſignificat; una verò ſit barytona, Πύθων, & nomen virile, cum ſignificet draconem, ſeu ſerpentem. Quam differentiam credo ab iis diligentiùs obſervatam, qui maximè omnium accentu, urbem ac templum diſtinguerent a ſerpente; & inde eſſe factum, ut ſcriptores Græci, barytonâ ſæpiùs voce, dicerent τὸν Πύθωνα. Sic Apollodorus lib. 1. c. 4. ὡς δὲ ὁ φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις, ἐκώλυεν αὐτὸν (Apollinem) παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα. Plutarchus in Quæſt. Græcis: Τὸ μὲν οὖν Σεπτήριον ἔοικε μίμημα τῆς πρὸς τὸν Πύθωνα τοῦ θεοῦ μάχης εἶναι. & De Oraculor. defectu: ἀλλὰ κἀκεῖνα δαιμόνων ἔρωτας ἄνω πάθη μεγάλα, καὶ ταῦτα δὴ περὶ Πύθωνα. Macrobius l. 1. Saturnal. c. 17. *Sed, ubi quandoque partus effuſus eſt, draconem ferunt,* qui Πύθων *vocabatur, deorum cunas invaſiſſe; Apollinemque in primâ infantiâ ſagittis belluam confeciſſe.* Inde etiam Πύθων, δαίμων μαντικός. quo qui afflatus, is dicebatur πυθόληπτος. ideſt, ὑπὸ τοῦ Πυθῶνος ληφθείς. Namque & Πύθων, Apollo. Actorum c. 16. Ἐγένετο δὲ, πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς, μαντευομένη. Vetus Interpres Latinus legit, ut nonnulli ſanè antiqui Codices habent, Πύθωνα. ut τὸ πνεῦμα Πύθωνα dictum ſit per appoſitionem, quod mihi admodum placet. Heſychius: Πύθων, δαιμόνιον μαντικόν. Suidas: Πύθωνος, δαιμονίου μαντικοῦ. Unde Πύθωνα jam ſcribo, non Πύθωνι, in his Macrobii verbis de Apolline: *Hinc ergo* Πύθωνα *dictum exiſtimant: licet hoc nomen ex nece draconis inditum deo, Græci fabulentur.* Scriptum antea erat Πύθων. quod recentes editiones mutaverant in Πύθωνι. Ac curſus Πύθων, is, qui afflatus erat fatidico Pythone. Plutarchus De Oracul. def. Εὔηθες γάρ ἐστι, καὶ παιδικὸν κομιδῆ τὸ οἴεσθαι τὸν θεὸν αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ Πύθωνας προσαγορευομένους, ἐνδυόμενον εἰς τὰ σώματα τῶν προφητῶν ὑποφθέγγεσθαι, τοῖς ἐκείνων στόμασι, καὶ φωναῖς χρώμενον ὀργάνοις. Heſychius: Πύθων, ὁ ἐγγαστρίμυθος. Sic Πύθων, βαρυτόνως, inſignis ille, & teterrimus latro, unde accepta eſt fabula de ſerpente Pythone. Strabo lib. 9. τοὺς δὲ Παρνασσίους συμμίξαντας αὐτῷ (Apollini) καὶ ἄλλο μηνῦσαι χαλεπὸν ἄνδρα Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα. Et Πύθων Byzantius, Orator non ignobilis, de quo, præter alios, Suidas. *Politus.*

Digitized by Google

Λητώ, καὶ Σαπφώ. [1] καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Πυθῶδε, [2] καὶ, τοῦ Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Περὶ δὲ ταύτης [3] δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. [4] Κρίσσα δὲ, πεδίον, καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς, ἢ ἐν Δελφοῖς, ἀπὸ Κρίσσου τινὸς τυράννου, ἢ, ὡς Ἑκαταῖος φησὶ, παιδὸς Φώκου. Περὶ δὲ αὐτῆς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται. [5] Τὸ δὲ Δαυλὶς ὀξύνεται, καθὰ καὶ ἡ Αὐλὶς, τὸ τοπικόν. Ἡ γὰρ αὖλις, ὡς προεῤῥέθη, Αἰολικῶς βαρύνεται. Δασεῖα δὲ ἡ πόλις, καὶ σύμφυλος. [6] ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔλαχε. [7] Δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως,

& Σαπφώ, *Sappho*. idque liquidò apparet ex Πυθῶδε, *ad Pythonem*; itemque ex Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, *Pythone in divinâ*. De hac pariter diſtinctè agimus in commentariis ad Dionyſium Periegetam. Ad hæc, Criſſa, campus, & oppidum eſt in Locrorum regione, ſeu Delphorum, a Criſſo quodam tyranno, ſeu, ut auctor eſt Hecatæus, Phoci filio. Sed de eâ quoque dictum eſt ſupra. Ad hæc, acuitur τὸ Δαυλὶς, *Daulis*, juxta atque ἡ Αὐλὶς, *Aulis*, nomen loci. Namque ἡ αὖλις, *domicilium, ſeu ſtatio*, Æolicè gravatur, ut antea notatum eſt. Urbs ea eſt a ſylvis denſior, & arboribus conſita. unde & nomen eſt ſortita. Δαῦλον enim, circumflexâ primâ, dicebant id,

1. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Πυθῶδε) Odyſſ. λ' v. 579.
Λητὼ γὰρ ἕλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθώδ' ἐρχομένην.
Apollonius lib. 2.
Ἤμος ἔβην Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρέων.
Notum ex Heſychio adagium: Πυθῶδε ὁδὸς· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων. Polit.

2. καὶ τοῦ Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ) lib. θ' Od. v. 80. Sic lib. ι Il. v. 405. Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ. Heſychius: Πυθοῖ, ἐν Πυθῶνι. Polit.

3. δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) ad verſum 441. Perieg. ubi Euſtathius: ὅτι ἡ ἡ Πυθὼ παρὰ τὸ πύθω, τὸ σήπω, λέγεται, ὡς ἐν αὐτῇ σαπέντος τοῦ [illegible] δράκοντος· ἢ παρὰ τὸ πυθέσθαι, τὸ μαθεῖν, ὡς τῶν χρησομένων ἐκεῖθι μανθανόντων τὰ μέλλοντα, ἱκανῶς παρέστηκεν. Polit.

4. Κρίσσα δὲ, πεδίον, καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς, ἢ ἐν Δελφοῖς) Vetus Scholiaſta Homeri: Κρίσσαν, πεδίον ἐν Λοκρίδι, ὅ, ὡς οἱ πολλοί φασιν, ἐν Δελφοῖς. Quæ verba ſupplenda ſic videntur ex Euſtathio: Κρίσσαν, πεδίον, καὶ πόλιν. Finitimi erant Criſſæ Amphiſſenſes, qui Locri erant Ozolæ. Hi Criſſam, bello jam pridem Criſſæo everſam, refecerunt, Criſſæumque agrum, qui ſacer erat Apollini, ſibi contra jus faſque vindicarunt, ac coluerunt. Strabo lib. 9. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τοῖς Ἀμφισσεῦσι συνέβη. Λοκρῶν δ' εἰσὶν οὗτοι τῶν Ὀζολῶν. ἐπελθόντες γὰρ οὗτοι τήν τε Κρίσσαν ἀνέλαβον, καὶ τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὐθις κατεγεώργουν, καὶ χεῖρον ἦσαν περὶ τοὺς ξένους τῶν πάλαι Κρισσαίων. Ubi Xylander minimè percepit verba illa: ἐπελθόντες γὰρ οὗτοι τήν τε Κρίσσαν ἀνέλαβον· quippe qui ſic ea interpretatus fuerit: *qui cum irruptione factâ Criſſam occupaſſent*. At enim ſignificat Strabo, Criſſam, quæ ſuperiori quodam bello diruta fuerat, Amphiſſenſes refeciſſe, atque inſtauraſſe. Quod & vidit prior Interpres. Sic enim vertit: *Iſti enim advenientes, reparatâ Criſſâ*. Æſchines contra Cteſiphontem: οἱ Λοκροὶ, οἱ Ἀμφισσεῖς, μᾶλλον δὲ οἱ προεστηκότες αὐτῶν, ἄνδρες παρανομώτατοι ἐπηργάζοντο τὸ πεδίον, καὶ τὸν λιμένα τὸν ἐξάγιστον, καὶ ἐπάρατον, πάλιν ἐτείχισαν, καὶ συνῴκισαν. Nam Criſſam quidem deletam olim fuiſſe, diſertè ſtat paullò ante Strabo. Sed Strabonis verba, nonnihil per ſe corrupta, mirum, quantum doctiſſimi viri perturbarint. Ea ſunt hujuſmodi: ὁ δὲ Κίῤῥα, καὶ ἡ Κρίσσα κατεσκάφησαν· ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων. αὕτη δ' ἡ Κρίσσα, ἡ δ' ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον. Xylander, aſſentiente ei Caſaubono, pro ὑπὸ Κρισσαίων, legit, ὑπὸ Κρισσαίων, atque ita locum interpretatur: *Cirrha autem, & Criſſa deletæ ſunt: Cirrha prius a Criſſæis, Criſſa ipſa deinde ab Eurylocho Theſſalo, tempore belli Criſſæi*. Atqui conſtat, tempore belli Criſſæi expugnatam ab Eurylocho Theſſalo, atque everſam Cirrham, eam, quam diximus Criſſam antiquitus appellatam. Hinc alia Scholia in Pindarum: τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα ἐτίθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς, νικήσας Ἀμφικτύοσι τοὺς Κιῤῥαίους καταπολεμήσας. Et ruſus: ὅτε Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιῤῥαίους ἐπόρθησε, μαρτυρεῖ ὁ Εὐφορίων. Æſchines contra Cteſiphontem, de bello illo Amphictyonum adverſus Cirrhæos: συναθροίσαντες δύναμιν ἱκανὴν ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς λιμένας ἔχωσαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν κατέσκαψαν, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν καθιέρωσαν, κατὰ τὴν μαντείαν. Pauſanias in Phocicis: Ἀμφικτύονες δὲ, ὡς εἷλον τὴν πόλιν, ἐπεξῆλθον ὑπὲρ θεοῦ δίκας παρὰ Κιῤῥαίων. καὶ ἐπίνειον Δελφῶν ἐστιν ἡ Κίῤῥα. Ergo Strabonem ſic intelligo, ut dicat, priùs everſam Criſſam, quæ erat ad ſinum Criſſæum, deinde Cirrham ab Eurylocho Theſſalo, tempore belli Criſſæi. Itaque ad Criſſam referuntur verba illa: ἡ μὲν πρότερον· ut ſtatim applicanda ea, quæ ſequuntur, tametſi eadem omnino inducenda Caſaubono videantur: αὕτη δ' ἡ Κρίσσα. Quæ tamen verba non ſunt, ut putat Caſaubonus, gloſſema ſequentium: ἡ δ' ὕστερον· ſed pertinent ad explicationem antecedentium: ἡ μὲν πρότερον. At verò ſequentia illa, ἡ δ' ὕστερον, accipienda prorſus ſunt de Cirrhâ, quæ expugnata eſt, ac diruta ab Eurylocho. Atque hunc ordinem non ſemel obſervant ſcriptores tum Latini, tum Græci, ut in partitionibus, prius membrum, rem viciniorem, ſeu poſteriori loco expreſſam, denotet; alterum remotiorem. Quid igitur, inquies, eſt apud Strabonem, deletam eſſe, atque everſam Criſſam ὑπὸ Κρισσαίων; ut emendat quidem Xylander. Nam antiquus Interpres legiſſe videtur: ἐπὶ τῷ κόλπῳ Κρισσαίῳ· quum Latinè id verterit, *ad ſinum Criſſæum*. Non equidem ſpero, ſine ope bonorum librorum, poſſe me umquam locum illum Strabonis certò reſtituere. Sed, ſi rectum eſt ὑπὸ Κρισσαίων, dixerim, Criſſæos hic vocatos Cirrhæos ipſos, qui erant ex urbe Cirrhâ, eademque Criſſâ. Hos, quippe homines nefarios, atque improbos, veriſimile eſt, urbem illam Criſſam, quæ ſita erat ad ſinum Criſſæum, diripuiſſe, atque everriſſe; idque etiam facinoris ceteris eorum maleficiis, ac ſceleribus, quibus moti Amphictyones arma contra Cirrhæos movere decreverant. Nam & in vicinos maximè injurioſi fuerunt Cirrhæi, eoſque omnibus modis affixerunt. Theſſalus, filius Hippocratis: [illegible] ὄντες γὰρ, πολλὰ δεινὰ, καὶ παράνομα ἐποίησαν [illegible] αὐτῶν, Δελφοὺς ἀνδραποδισάμενοι, προσίπους λωβώμενοι, γυναῖκας συλήσαντες. Itaque ſcripſerit Strabo, Criſſam priùs a Cirrhæis, deinde Cirrham eaſiſam, ac deletam fuiſſe ab Eurylocho, tempore belli Criſſæi, ſeu Cirrhæi. Euſdem Eurylochi mentio apud Theſſalum: δεῖν τὸ χρῆναι τοῦ Εὐρυλόχου [illegible] πολέμου, Θεσσαλὸς ἐών, καὶ ἀνελθὼν ἐξ Ἡρακλειδῶν, [illegible] τῷ δηλῷ, δι' ὃ τὸ ὕδωρ ἦγεν ἐς τὸ τεῖχος, [illegible] Νέβρος φαρμάκοισιν ἐμίηνε τὸ ὕδωρ, [illegible] τῶν Κρισσαίων [illegible]. καὶ μεγάλα δή τε ξυνεβάλετο [illegible] τὸ ἑλεῖν τὴν πόλιν. Ergo, quod dicere cœperamus, everſa jam pridem priori bello ſactæ Cirrhæ, quam Locri Ozolæ, ſeu Amphiſſenſes, tandem refecerunt, ſibique cum Cirrhæo agro aſſeruerunt. Inde eam urbem, ac regionem opinor Locris attributam: præſertim quum Cirrha in confinio eſſet Locrorum. Theſſalus: καλεῖται δὲ τὸ μὲν Κρισσαῖον πεδίον, ὃ Λοκροὶ νέμονται, καὶ ἡ Μελαίνων [illegible]. Herodotus in Uraniâ: [illegible] Λοκροὶ [illegible], ἐς Ἀμφισσαν πόλιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Κρισαίου πεδίου οἰκημένην. Atque hinc eſt fortaſſe, quòd Athenæus, quum duplex bellum ſacrum diſtinguat, utrumque decennale, alterum, quod ſacrum ſpeciatim dixerunt, cui finem Philippus Macedo impoſuit, alterum, quod Cirrhaicum vocarunt; ex Calliſthenis libro De bello ſacro referat, in bello illo Cirrhaico Cirrhæos certaſſe adverſus Phocenſes, perinde quaſi alii a Phocenſibus eſſent Cirrhæi. Nam, ut videtur, Cirrhæos jam Calliſthenes Locris accenſebat. Hic eſt ille Calliſthenes, cui res Græcorum ab Artaxerxis regis temporibus uſque ad expilatum templum Delphicum a Philomelo, decem libris eſt complexus. Verùm alii Cirrham adſcripſerunt Delphidi. Unde de Eurylocho, qui Cirrham urbem expugnavit, dixit Euphorion: Πυρσώσαντ Λυκωρέως οἰκία Φοίβου. Cirrham, tamquam urbem Delphicam, vocat Euphorion ædes, ac domicilium Apollinis Lycorei, hoc eſt, Delphici. Delphi enim, ut ſupra notatum eſt, Lycorenſes. Sic Λυκωρέως Φοῖβος apud Callimachum hymn. in Apollinem:
Ἠ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
itemque apud alios Poëtas. Unde etiam ſuſpicor, natum illorum errorem, qui urbem Pythonem, hoc eſt, Delphos, Criſſæ aliquando nomine appellatam exiſtimarunt. Niſi ſiqui fortè voluerint Criſſam, navalia dicere Delphorum. Nam certè quidem Criſſa, ſeu Cirrha, poſtquam priori bello eſt ab Amphictyonibus expugnata, cœpit eſſe navalia Delphorum. quod teſtatur Pauſanias. Delphi autem venire cum Phocenſibus in ejuſdem nominis ſocietatem planè recuſabant. quod conſtat ea his verbis Pauſaniæ: οἱ Δελφοὶ τηλικοῦτο ἀποταξάσθαι Φωκεῖς. Politus.

5. Τὸ δὲ Δαυλὶς ὀξύνεται) Stephanus: ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς, τὸ δὲ αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. Polit.

6. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔλαχε) Strabo l. 9. de Daulide: τοὔνομα δὲ τῇ πόλει γεγονέναι ἀπὸ τοῦ δάσους. Δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Stephanus: Δαῦλος δὲ, τὸ δασύ. δαυλὶς δὲ ἡ πόλις. Pauſanias in Phocicis: τῆς δὲ ἐστιν εἰρημένον, ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις ἐστὶν, παρέχεται συνεχῆ δένδρα· καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα τῶν παλαιῶν δαῦλα. Etymologici Magni Auctor v. Δαυλίς, ἤτοι διὰ τὸ πολὺ δάσος ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ δασύ. Politus.

6. Δαῦλον γὰρ τὸ δασύ) Δαῦλον, idem ac δασύ. unde denſum. Salvinus.

Δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως) Sic quidem δαῦλον τὸ δασὺ προπερισπωμένως dicitur Etymologo, Stephano, Heſychio. Sed alii, in eadem etiam ſignificatione, ſcribunt δαυλός, ὀξυτόνως. Idem Etymologus: Δαυλὸς, ὁ δασύς. Zenobius in Proverbiis: Δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. Suidas: Δαυλὸν, τὸ δασύ. Sic δαυλοὶ τρωγλοδύται, δάσκιοι τε σχέδοι apud Æſchylum in Supplicibus v. 97. Atque in hanc ſcribendi rationem propendet Strabo, quippe qui δαυλοὺς vocata dicat τὰ δάση. Politus.

Digitized by Google

id, quod denſum, atque hiſpidum eſt, ut oſtendit Pauſanias his verbis: Δαῦλον, denſum, vel hiſpidum. Prior circumflectitur. Æſchylus: Δαῦλος δ' ὑπήνη. *Denſa, & hirſuta barba*. Verùm, juxta alios, ſic appellata eſt a Daulieo tyranno. Poſteriores tamen auctores vocant eam Dauliam, antepenultimâ acutâ, & cum diphthongo, ut is teſtatur, qui Nomina urbium Gentilia conſcripſit. Pauſanias verò in libro decimo nomen urbi impoſitum eſſe ait a nymphâ Daulide. Quocirca civis ejus, Daulieus, & Daulius, & Daulidius. Rurſus Geographus, apud quem etiam legimus, δαυλοὺς loca eſſe ab arboribus denſiora, narrat, Daulidem oppidulum eſſe in mediterraneo ſecundùm Delphos ad orientem: ubi ferunt nonnulli Tereum Thracem fuiſſe dominatum; & quæ in fabulis ſunt de Philomelâ, & Procne, contigiſſe illic perhibent, aut certè, juxta Thucydidem, Megaris.

XXIV. Panopeus nomen accepit a Panopeo, Phoci filio. Verùm alii urbem hanc ſcribunt

μένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, ἠπών· Δαῦλον τὸ δασύ. ἡ προτέρα περισπᾶται. [1] Αἰσχύλος· Δαῦλος δ' ὑπήνη. Κατὰ δὲ ἑτέρους, ἀπὸ Δαυλιέως τυράννου ἐκλήθη οὕτως. [2] Οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλειαν αὐτὴν φασὶ προπαροξυτόνως, καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας λέγει. [3] Παυσανίας δέ φησιν ἐν ἰῶτα. Διὸ [4] πολίτης αὐτῆς, Δαυλιεύς, [5] καὶ Δαύλιος, [6] καὶ Δαυλίδιος. Ὁ δὲ Γεωγράφος, παρ' ᾧ κεῖται καὶ, ὅτι δαυλοὶ τὰ δάση, ἱστορεῖ, ὅτι [7] Δαυλὶς ἐν μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς ἕω, πολίχνιον· ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾷκα φασί τινες δυναστεῦσαι, καὶ τὰ [8] περὶ Φιλομήλαν, καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι, [9] ἢ καὶ ἐν Μεγάροις, κατὰ Θουκυδίδην.

κδ'. Ὁ δὲ Πανοπεὺς, [10] ἀπὸ Πανοπέως ὠνόμασται, υἱοῦ Φώκου. [11] Ἕτεροι δὲ Πανόπην μὲν

1. Αἰσχύλος· Δαῦλος δ' ὑπήνη) Pauſanias in Phocicis: ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένειον, ὑπήνην ὀνομάσαι δαῦλον. Æſchyli verſus de barbâ Glauci Anthedonii extat hic apud Etymologum: Δαῦλος ὑπήνη, καὶ γενειάδος πυθμήν. Qui quidem verſus ſuppleri ita debet ex Euſtathio:

Δαῦλος δ' ὑπήνη, καὶ γενειάδος πυθμήν.

Politus.

Et ſic verſus conſtat. *Salvinus*.

2. Οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλειαν αὐτὴν φασὶν) Ita ex Stephano: apud quem ita fortaſſis in codice ſuo Δαύλειαν cum diphthongo, & προπαροξυτόνως, legebat Euſtathius. Sed codicem illum hac in parte vitioſum exiſtimaverim. Nam poſteriores quidem Homero ſcriptores vocaſſe videntur Δαυλίαν, non Δαύλειαν. Strabo lib. 9. p. 423. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν· οἱ δ' ὕστερον Δαυλίαν. Etymologici Magni Auctor: καὶ ἡ πόλις δὲ νῦν Δαυλία καλεῖται. Sophocles in Oedipo Tyranno:

Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

Δαυλία urbs eſt Sophocli, quæ Homero Δαυλίς. Sed notat Sophoclis Scholiaſta, id, quod maximè notandum eſt nobis ad Homerum, τὴν Δαυλίδα, dicere nonnullos Ἀνακρίδα, hoc modo:

Κρίσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Πανοπῆα.

Thucydides lib. 2. n. 29. ἐν μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεὺς ᾤκει. Conon in Bibliothecâ Photii: Τηρεὺς βασιλεὺς Θρᾳκῶν, τῆς περὶ Δαυλίαν, καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα. Apollodorus lib. 3. c. 13. αἱ δὲ ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος γενόμεναι προκαταλαμβάνονται, θεοῖς εὔχονται ἀπορνιθωθῆναι. Zenobius Adag. Cent. 3. numer. 14. περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην, μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. Unde non dubito, quin apud Plutarchum De Oracul. def. corruptè ſcriptum ſit, ἐκ Δαυλέας. Δαυλίαν πόλιν dicit Herodotus in Uraniâ. Idem oppidum Polybius lib. 4. Δαύλιον. Politus.

3. Παυσανίας δέ φησιν ἐν ἰῶτα) Videtur poſt hæc verba aliquid deeſſe, illud ipſum nempe, quod in libro decimo dicit Pauſanias. Nam ſi locus hic Euſtathii eſt integer, ut exiſtimaſſe videntur ii, qui edendo primùm Euſtathio præfuerunt; hinc etiam fit magis manifeſtum, malâ Stephani lectione uſum eſſe Euſtathium: quippe qui ſic Stephanum citet auctorem, quaſi ille dicat, poſterioribus quidem ſcriptoribus Δαύλειαν efferri διὰ διφθόγγου· verùm Pauſaniæ cum ἰῶτα. Unde ejus urbis civis dicatur Δαυλιεύς, & Δαύλιος, tamquam videlicet ἀπὸ τῆς Δαυλίας. At longè aliud ſibi vult Stephanus: apud quem τὸ ι nota eſt numeri, & decimum ſignificat librum Pauſaniæ. Quare multò meliùs ad mentem Stephani ita ſcripſiſſet Euſtathius: Παυσανίας δέ φησι ἐν δεκάτῳ ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος. διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς. ὁ πολίτης αὐτῆς, Δαυλιεύς, &c. Dictum fuerat ſupra, Daulidem urbem ita eſſe appellatam ἀπὸ τοῦ δάσους, quippe δασεῖαν, καὶ σύμφυτον. Sive, juxta alios, a Daulieo tyranno: quam quidem poſteriores Homero ſcriptores vocant Δαυλίαν. Sic enim ex Stephano ſcribendum erat Euſtathio, non Δαύλειαν. Pauſanias verò in libro decimo nomen urbi impoſitum eſſe ait a nymphâ Daulide. Quocirca ipſa quoque dicitur Daulis. Ejus urbis civis, Daulienſis, &c. Ita totus hic locus rectè Euſtathio proceſſiſſet. Namque ita Stephani Epitome: Παυσανίας δὲ δεκάτῳ, ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος. Διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς. Ὁ πολίτης, Δαυλιεύς. Reſpicit autem Stephanus verba hæc Pauſaniæ in Phocicis: τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει τεθῆναι λέγουσιν ἀπὸ Δαυλίδος νύμφης. Politus.

Pauſanias ἐν ι. ideſt, ἐν δεκάτῳ. Salvinus.

4. πολίτης αὐτῆς, Δαυλιεύς) Strabo lib. 9. p. 424. διορίζων δὲ Ἀμβρυσσέας, καὶ Πανοπέας, καὶ Δαυλιέας. Pauſanias lib. 10. Δαυλιεῦσι δὲ Ἀθηνᾶς ἱερόν, καὶ ἄγαλμά ἐστιν ἀρχαῖον. Polit.

5. καὶ Δαύλιος) Herodotus lib. 8. n. 35. καὶ γὰρ τῶν Πανοπέων τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίων. Politus.

6. καὶ Δαυλίδιος) Quod videlicet Gentile eſt ἀπὸ τοῦ Δαυλίς. Hinc ex Euſtathio Stephanum correxerunt: quippe quum apud Stephanum pro Δαυλίδιος ſcriptum eſſet Δαυλίδος. Politus.

7 Δαυλὶς ἐν μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς ἕω) Idem Geographus non multò ante: ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ Παρνασσῷ, Δελφοί τε, καὶ Κίρρις, καὶ Δαυλίς. Etymologici Magni Auctor: Δαυλίς, πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ κειμένη. Politus.

8. περὶ Φιλομήλαν) Philomela, Poëtis *Daulias ales*. Salvinus.

Thucydides lib. 2. n. 29. Πολλοῖς δὲ καὶ τῶν Ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. Et Δαυλιάδας legendum fortaſſe eſt pro Δαυλίδας in hoc loco Plutarchi Sympoſiac. lib. 8. quæſt. 7. ἐξ ὧν τὸν Τηρέα, καὶ τὰς γυναῖκας, τὰς μὲν δρᾶσαι, τὰς δὲ παθεῖν ἄθεσμα, καὶ σχέτλια λέγουσι. καὶ μέχρι νῦν Δαυλίδας ὀνομάζουσι τὰς ὄρνιθας. Gentile nomen θηλυκὸν eſt Δαυλιάς. Politus.

9. ἢ καὶ ἐν Μεγάροις, κατὰ Θουκυδίδην) Strabo: Θουκυδίδης δ' ἐν Μεγάροις φησί. Sic autem conſtat, falli vehementer Strabonem. Namque Thucydides fabulam illam de Procne, & Philomelâ Dauliæ Phocidis, non Megaris, adſcribit. Quare Strabonis locum ita reſtituebat, ſeu corrigebat Caſaubonus: τὰ περὶ Φιλομήλαν, καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσιν, ὡς Θουκυδίδης. ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασίν. Et de loco facilè cum Thucydide conſentiunt pleriqve ſcriptores. Inde in Adagiis Δαυλία κορώνη, luſcinia: in quam videlicet alii Philomelam, alii Procnen commutatam fabulantur. Suidas: Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. Heſychius: Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. οὕτως δὲ ἀηδὼν ἐλέχθη. Etymologus: Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Zenobius Cent. 3. n. 14. Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συμβῆναι. Verùm Megarenſes regnaſſe Tereum in Megaride dictitabant. Pauſanias in Atticis: Τούτου δέ ἐστιν οὐ πόρρω τάφος Τηρέως τοῦ Πρόκνην γήμαντος τὴν Πανδίονος. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Τηρεὺς, ὡς μὲν λέγουσιν οἱ Μεγαρεῖς, περὶ τὰς Παγὰς τὰς καλουμένας τῆς Μεγαρίδος· ὡς δὲ ἐγώ τε δοκῶ, καὶ τεκμήρια ἐς τόδε λείπεται, Δαυλίδος ἦρχε τῆς ὑπὲρ Χαιρωνείας. Addit autem Zenobius, Δαυλίαν κορώνην ideo dictam alios exiſtimaſſe, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην, μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. quod quidem tradidit Apollodorus. Immo & nonnullus ducit inde etymologiam Δαυλίδος, quaſi Διαυλίδος, ὅτι ταῖς δύο ἀδελφαῖς ἐκεῖ συνηυλίσθη ὁ Τηρεύς. Hinc, ut ait idem Etymologus, καί τινες Δαυλιάδα καλοῦσιν. Ubi Δαυλιάδα vir quidam doctus urbem Daulidem intelligit, quam putat etiam vocatam Δαυλιάδα. Sed ego legendum ſuſpicor Δαυλιάδας, eoque nomine intelligi duas illas ſorores, quas mutatas in aves Poëtæ finxerunt, dixeruntque Dauliadas. ita ut velit Etymologus, dictam eſſe urbem Daulidem ex eo, quòd ταῖς δύο ἀδελφαῖς ἐκεῖ συνηυλίσθη ὁ Τηρεύς· ab urbe verò Daulide vocatas illas eſſe Δαυλιάδας. Stephanus: τὸ θηλυκὸν, Δαυλιάς. Unde magis confirmo, quod paullò ante de loco quodam Plutarchi divinabam, pro Δαυλίδας legendum ibi eſſe Δαυλιάδας. Politus.

10. ἀπὸ Πανοπέως ὠνόμασται, υἱοῦ Φώκου) Stephanus: κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός. Scholiaſta Euripidis ad Oreſtem: Φώκου παῖδες, Κρίσος, καὶ Πανοπεύς. Pauſanias in Corinthiacis: Φώκῳ δὲ Ἄσιος, ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, γενέσθαι φησὶ Πανοπέα, καὶ Κρῖσον. Politus.

11. Ἕτεροι δὲ Πανόπην μὲν γράφουσι) Πανόπην ſcribunt Stephanus, & Heſychius: *Panopen* Ovidius, & Statius: quam ipſam vocat Livius *Panopeam*. Politus.

Sed idem eſt, ut Calliope, Calliopea: Penelope, Penelopea. Καλλιόπεια, Πηνελόπεια. Salvinus.

Sic *Panopea* nomen eſt nymphæ marinæ apud Virgilium, quæ Πανόπη eſt Homero. Sic Φανότη urbs dicta aſt, & Φανό-

τεια,

γράφυσι τὴν πόλιν· [1] Παιοπέα δὲ, τὸ αὐτῆς πολίτην, ὡς ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς γράφεται. [2] Ζήτει δὲ καὶ τὸ Σοφοκλέυς ἠπόρημα, Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖ τινα χρήσιμα
Baſ. p. 208. τοῖς ἐνταῦθα. Φάμενοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι ὁ Ζηνόδοτος ἐν Ἰλιάδι, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα, γράφει, καὶ Πανόπεων, ὡς Μενέλεων, αἰτιῶνται τὴν γραφὴν, διότι ἄμετρόν τε ποιεῖ τὸν στίχον, καὶ οὐδὲ σχηματίζει καθ' Ὅμηρον τὸ ὄνομα. Ἔστι γὰρ Πανοπέως, ὡς Ἀχιλλέως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, [3] ἐν κλυτῷ Πανοπῆϊ. Ἐν δὲ τῷ Γεωγράφῳ κεῖται, ὅτι [4] Πανοπεὺς, ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς [5] περὶ Λεβάδειαν τόποις. καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. καὶ ὅτι ἐκεῖ μυθεύονται τὰ περὶ τὸν Τιτυόν· [6] ἦγεν ἡ τῆς Λητοῦς βία ὑπ' αὐτοῦ, δι' ἣν οἱ μυθικοὶ γῦπες [7] αὐτῷ κατὰ τοῦ ἥπατος ἐμφύονται, καὶ κείρουσι, τροφὴν εὑρηκότες ταύτην καλὴν, καὶ διηνεκῆ, καὶ ἀδάπανον, ὡς ὁ μῦθος βούλεται. Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια, ὠνόμασται μὲν, φασιν, [8] ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. Ὑπέρκειται γὰρ αὐτῆς [9] τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον· [10] ἐξ οὗ δι' ἡμέρας, καὶ νυκτὸς καταιγίζεται πανταταχόθεν.

Πανόπην, *Panopen*; Πανοπέα verò, *Panopeum*, *vel Panopenſem*, ejus urbis civem, ut ſcribitur in Gentilium Nominum Commentario. Quære etiam, ubi Sophocles dixerit, Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς. *Phanotenſis Phocenſis*. Nonnulla enim ibi afferunt veteres peropportuna, atque accommodata ad hunc locum. Notant porro priſci auctores, ubi ait Homerus, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα, *Daulidem*, *& Panopeum*, Zenodotum ſcribere, καὶ Πανόπεων, ut Μενέλεων, *Menelaum*: quam quidem ſcripturam ii reprehendunt, tum quia vitioſum, atque in metro peccantem verſum facit, tum quia non ex conſuetudine Homeri nomen illud format. Eſt enim Πανοπέως, *Panopei*, ſeu *Panopis*, ut Ἀχιλλέως, *Achillis*, ut oſtendit illud: ἐν κλυτῷ Πανοπῆϊ. *in inclyto Panopeo*. Ceterùm Geographus habet, Panopeum, quem nunc Phanoteum dicimus, finitimum eſſe iis locis, qui ſiti ſunt circa Lebadeam: patriam eam eſſe Epei: eòque referri, quæ ſunt in fabulis de Tityo: cum hic videlicet vim inferre voluit Latonæ. qua de cauſsâ fabuloſi vultures in ejus jecore inhærent, tondentque illud, ac devorant: quum hoc ſibi bonum, ac perpetuum, inexhauſtumque alimentum, ut placet quidem fabulæ, repererint. Deinde Anemorea nomen e re natâ habuiſſe dicitur. Ei namque locus imminet, quem vocant Catopterium: ex quo ea undique diu, noctuque ventorum vi, ac proceſſis vexatur. Confinium ea

...πην, Eadem verò hæc eſt, quæ Πανόπη. Unde apud Stephanum v. Φανοτεὺς, ubi ſcriptum eſt, Τινὲς Πανόπην φασὶ, pro Πανόπην libenter ego reſcripſerim Πανόπεων. quod poſtea vidi in mentem quoque veniſſe Holſtenio. Πανόπη, ὄνομα, legitur apud Suidam, Verùm urbs illa Phocidis frequentiùs ſcriptoribus Græcis dicitur Πανοπεύς. Ita vocata eſt Straboni, Scylaci, Pauſaniæ: eademque Herodoto τῶν Πανοπέων πόλις. Politus.

1. Πανοπέα δὲ, τὸ αὐτῆς πολίτην) ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ, ut dicit Stephanus. Nominata enim hæc eſt urbs ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου. Quare ex verbis illis, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ, non ſequitur, quod quis facilè ſuſpicari potuiſſet, in nomine ipſo urbis pro Πανόπη legendum eſſe apud Stephanum Πανοπεύς. Polit.

2. Ζήτει δὲ καὶ τὸ Σοφοκλέυς ἠπόρημα, Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς) Sophocles in Electrâ:

Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πράγμα προσφέρων μέγα.

Nihil ibi antiqua Scholia, quod huc pertineat, Idem Sophocles in eadem Tragœdiâ, non longè a principio.

ἐπεὶ ξένος μέν σοι

Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκω.

Ubi hæc habet vetus Scholiaſta: ἡ Φωκὶς πόλις, ἐπώνυμος Φανοτία, ἀπὸ τό ὅλον εἰς τὸ μέρος [illegible]. ὁμοίως τῷ, Ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, Ἐς Πάφον. Ἐλέγοντο γὰρ [illegible] μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρους δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς. Πόλεως δὲ ὄνομα φασὶ τὸ Φανοτεύς. Politus.

3. ἐν κλυτῷ Πανοπῆϊ) Ad exactam rationem metri ſcribendum κλυτῷ, in hoc verſu Homeri:

Φωκήων ἀρχὸς ἔσκεν, ὃς ἐν κλυτῷ Πανοπῆϊ.

Politus.

4. Πανοπεὺς, ὁ νῦν Φανοτεὺς) Henricus Glareanus ad Livium lib. 32. non Φανοτεὺς, ſed Φανοπεὺς, legendum hic putat apud Strabonem: *reclamantibus*, inquit, *omnibus & Græcis, & Latinis, quæ nos vidimus, exemplaribus. π' enim in φ' mutatum eſſe, idque in principio verbi, non π' in τ', perhibet Strabo.* Atqui etiam π' mutatum eſſe in τ', ſatis conſtat ex Stephano, cui diſerte ſcribitur Φανοτεύς. Nec eſt dubitandum, quin una eademque urbs ſit Πανοπεὺς, ſeu Πανόπη, & Φανοτεὺς, quamvis, pro diverſâ ſcribendi ratione, diſtincta hæc urbs apud Stephanum videatur. Itaque aliis quoque vocatur Φανοτεύς. Thucydides l. 4. ὑπὸ Νικομάχου, ἀνδρὸς Φωκέως ἐκ Φανοτέως. Inde ejus urbis civis, Φανοτεὺς Sophocli: & Φανοτεῖς Straboni iidem, qui Πανοπεῖς Theopompo, Herodoto, & Pauſaniæ. Sic enim Strabo: Παραπόταμιοι δ' εἰσὶ κατοικία τις ἐπὶ τῷ Κηφισσῷ ἱδρυμένη πλησίον Φανοτέως, καὶ Χαιρωνείας, καὶ Ἐλατείας. Φησὶ δὲ Θεόπομπος, ὅτι τοῦτο τὸ χωρίον διέχει τῆς μὲν Χαιρωνείας, ὅσον σταδίους τετταράκοντα, διορίζειν δὲ Ἀμβρυσσεῖς, καὶ Πανοπεῖς, καὶ Δαυλιεῖς. Et Herodotus lib. 8. Παραποταμίους δὲ παραμειβόμενοι οἱ βάρβαροι, ἀπίκοντο ἐς Πανοπέας. Et Pauſanias lib. 10. Στάδια δὲ ἐκ Χαιρωνείας εἴκοσι ἐς Πανοπέας. ἔστι δὲ πόλις Φωκέων. Iidem etiam Φανοτεῖς Polybio: eorumque regio Thucydidi Φανοτίς, in his verbis: ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδος. Ubi nihil ſanè erat, quòd Joannes Hudſo ſuſpicaretur eſſe legendum Φανοτεῖ. Namque ἡ Φανοτὶς regio eſt Phanotenſium. At non niſi ἀρσενικῶς dici videtur ὁ Φανοτεὺς, ſeu Πανοπεύς. Strabo: Πανοπεὺς δ' ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις. Pauſanias: κατοικεῖν αὐτὸν ἐν τῷ Πανοπεῖ. & rurſus ἐς ὄρος καλλίχορον τὸν Πανοπῆα ἵκοντο. Homerus videlicet: qui & alibi dicit, ἐν κλυτῷ Πανοπῆϊ. Urbs eadem muliebri genere, ut diximus ſupra, Πανόπη· itemque, ut teſtatur Stephanus, Φανότη, & Φανότεια. Sed non propterea probo Carolum Sigonium, qui ex Stephano *Phanoteam* legit in hoc loco Livii, lib. 32. c. 18. *Phocidis primo impetu Panopeam ſine certamine cepit*. Nam de veteribus quidem libris, quos ſæpe citat Sigonius, ingenuè fateor me ſæpius dubitaſſe. Omnino igitur mihi placet *Panopeam*: utpote quam video alios ex Latinis *Panopen* appellaſſe. Ovidius Met. lib. 3.

Jam vada Cephiſi, Panopeſque evaſerat arva.

Statius Theb. l. 7. *qui Panopen, qui Daulida, qui Cypariſſon*. Atque ita apud Stephanum legebam Πανόπην, ubi ſic ſcribunt: Τινὲς Πανόπην φασί. Quòd ſi rectum eſt τὸ Πανόπην, jam non facta ibi fuerit mutatio τοῦ π' in φ' in principio verbi, ſed τοῦ π' in τ', contraquam in ſuo illo *Phanopeo*, factum eſſe aeſtimabat Glareanus. *Politus*.

5. περὶ Λεβάδειαν) Scribunt nunc in Strabone, extra diphthongum, Λεβάδιαν. pariter atque idem nomen ſcribitur Ptolemæo. Sed Λεβάδεια eſt Pauſaniæ, *Lebadea* Plinio: quæ Livio, & A. Gellio *Lebadia*. Λεβάδειαν per diphthongum videtur apud Græcos legiſſe Papinius, ex illo ejus verſu:

Et valles, Lebadea, tuæ, & Hyampolin acri.

Politus.

6. ἦγεν ἡ τῆς Λητοῦς βία ὑπ' αὐτοῦ) Addita hæc, explicationis cauſsâ, ab Euſtathio, ad illuſtrandum locum Strabonis de fabuloſo illo Tityo. *Polit.*

7. αὐτῷ κατὰ τοῦ ἥπατος ἐμφύονται, καὶ κείρουσι) Dum hæc lego, ſubit animum recordatio verſuum illorum Homericorum de Tityo in Odyſſeâ:

Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί.
Λητὼ γὰρ ἕλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθώδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Sed & graphicè noſter Virgilius:

roſtroque immanis vultur obunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viſcera, rimaturque epulis, habitatque ſub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Politus.

8. ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους) Eſt hoc integrum, ex Strabone. Nam Stephani Epitome minùs plenè: ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος, ſuppreſſo videlicet τῷ πάθους. Tzetzes ad Lycophronem vocatam eſſe ait Anemoream, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψυχρὰν, καὶ ἀνεμώδη. Polit.

9. τὸ καλούμενον Κατοπτήριον) ideſt, ſpecula. *Salvinus*.

10. ἐξ οὗ δι' ἡμέρας, καὶ νυκτὸς καταιγίζεται) Hinc facilè corrigas vulgatam Epitomen Stephani, cujus quidem hic locus in libris editis ita ſcribitur depravatè: Ὑπερκείμενον γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον, δι' ἡμέρας, καὶ νυκτὸς καταιγιζόμενον πανταχόθεν. Politus.

Digitized by Google

ea urbs eſt Phocidis, ac Delphorum, ſita in excelſo colle. Hæc Auctor Nominum Gentilium: qui etiam Anemoream dici nunc tradit Anemoleam. Anemurium verò, quod eſt in Ciliciâ, quamvis ex ſimili re appellationem nactum fuerit; neutro tamen genere profertur. Item Geographus, ipſe quoque narrat de Anemoreâ, a Catopterio illic loco, magno cum impetu, ventos in Anemoream ingruere; locumque Catopterium præruptum eſſe, ac præcipitem, qui eò uſque a Parnaſſo pertineat. Nonnullos eſſe, qui Anemoleam hanc appellent: eumque locum terminum eſſe Delphorum, ac Phocenſium.

XXV. Hyampolis verò utrùm ab Hyantibus, Bœoticis populis, ſit nominata, certò affirmare non poſſumus: neque ea veteribus admodum memoratur. Ferunt, indigenas proferre eam cum σ', Ὑσάμπολιν, *Hyſampolin*. Verùm Geographus, qua eſt in rebus Geographicis explicandis diligentiâ, tradit, Anemoream, quam proximè dicebamus, mutato nomine, vocatam fuiſſe Hyampolin, in quam ejecti e Bœotiâ Hyantes ſeſe receperunt. Alia verò, inquit, hæc eſt ab Hyampoli, quæ ſita eſt in Parnaſſo. Ac vide, ut tres hinc Hyampoles apertè demonſtrentur, una hæc Homerica; altera, quæ priùs Anemorea, poſtea Hyampolis eſt nominata; tertia, Parnaſſia.

ταχόθεν. Ἔστι δὲ μεθόριον Φωκίδος, καὶ Δελφῶν, κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ. Ταῦτα ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς· ἐν οἷς, καὶ ὅτι Ἀνεμώρεια, ἡ νῦν Ἀνεμώλεια. [1] Τὸ μέντοι ἐν Κιλικίᾳ Ἀνεμούριον, ἐξ ὁμοίου μέν τινος πάθους ὠνόμασται· οὐδετέρως μέντοι προάγεται. Ἡ δὲ τοῦ Γεωγράφου περὶ Ἀνεμωρείας ἱστορία φησὶ καὶ αὐτὴ, ὅτι Κατο- Rom. p. 275.
πτήριος χῶρος ἐκεῖ καταιγίζων εἰς Ἀνεμώρειαν, κρημνός τις ἀπὸ Παρνασσοῦ διήκων. καὶ ὅτι τινὲς Ἀνεμώλειαν ταύτην εἶπον. καὶ ὅτι [2] ὅριον ἦν ὁ τόπος Δελφῶν, καὶ Φωκέων.

κέ. Ἡ δὲ Ὑάμπολις, ἡ μὲν [3] ἀπὸ τῶν Ὑάντων ὠνόμασται [4] τῶν περὶ Βοιωτίαν, οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς εἰπεῖν. οὐ πολὺν δὲ λόγον ἔχει παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Φασὶ δὲ, τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ σ' λέγειν αὐτήν, Ὑσάμπολιν. Ἡ δὲ Γεωγραφικὴ ἀκρίβεια παραδίδωσιν, ὅτι Ἀνεμώρεια ἡ προσεχῶς ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, Ὑάμπολις μετωνομάσθη, εἰς ἣν ἐξέπεσον ἐκ Βοιωτίας Ὕαντες. Ἑτέρα δὲ αὕτη τῆς ἐν Παρνασσῷ, φησιν, Ὑαμπόλεως. [5] Καὶ ὅρα, ὅτι τρεῖς ἐντεῦθεν Ὑαμπόλεις ἀναφαίνονται, εἴτε Ὁμηρικὴ αὕτη, εἴτε μετονομασθεῖσα ἐξ Ἀνεμωρείας Ὑάμπολις, καὶ τρίτη ἡ Παρνασσία. Ἐν ἄλ-

1. Τὸ μέντοι ἐν Κιλικίᾳ Ἀνεμούριον) Significare hîc videtur urbem Ciliciæ, quæ Ἀνεμούριον Ptolemæo, *Anemurium* Plinio. Nam & Promontorium eſt ejuſdem nominis apud Strabonem, & Pomponium Melam. *Politus*.

2. ὅριον ἦν ὁ τόπος Δελφῶν, καὶ Φωκέων) ab eo videlicet tempore, quo, ut explicat Strabo, ἀπέστησαν τοὺς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ συστήματος τῶν Φωκέων Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐπέτρεψαν καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι. Polit.

3. ἀπὸ τῶν Ὑάντων ὠνόμασται) quaſi Ὑάντων πόλις, unde poſtea Ὑάμπολις. Pauſanias in Phocicis: Ὕαντες γὰρ οἱ ἐκ Θηβῶν Κάδμον, καὶ τὴν σὺν ἐκείνῳ φυγόντες στρατιὰν, ἀφίκοντο ἐνταῦθα. Τὰ μὲν δὴ ἀρχαιότερα ὑπὸ τῶν περιοίκων ἐκαλεῖτο Ὑάντων πόλις· χρόνῳ μέντοι ὕστερον Ὑάμπολιν ἐξενίκησεν ὀνομασθῆναι. Politus.

4. τῶν περὶ Βοιωτίαν) Gens quondam Bœoticâ, Hyantes. Pauſanias in Bœoticis: Ὕαντες, καὶ Ἄονες, Βοιώτιοι (ἐμοὶ δοκεῖν) γένη, καὶ οὐκ ἐπηλύδων ἀνθρώπων. Scholiaſta Pindari: Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκουν τὴν Βοιωτίαν. Scholiaſta Apollonii: Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Etymologici Magni Auctor: Ὕαντες γὰρ λέγονται οἱ κατοικοῦντες τὴν Βοιωτίαν. Unde & Bœoti ipſi antiquitus, Hyantes. Plinius l. 4. c. 7. *Bœotos Hyantas antiquitus dixere*. Etymologus: Ἐγατῆνες, οἱ Βοιωτοὶ οὕτως ὠνομάζοντο, ὥσπερ καὶ Ὕαντες. & Hyantius idem aliquando eſt, ac Bœotius, ut apud Ovidium *juvenis Hyantius*. i. e. Bœotius. & apud Apollonium ἄλσος Ὑάντιον Ὀγχηστοῖο, ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Inde ab Hyantibus in Adagiis Βοιώτιος ὗς, *Bœotica ſus*: quoniam Ὕαντας nonnulli, depravatâ voce, ὗς vocarunt. Scholiaſta Apollonii: Ὕαντες γὰρ Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον. ὅθεν καὶ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Scholiaſta Pindari, de Hyantibus: ὥς τινες ἐκ διαφθορᾶς τοῦ ὀνόματος, ἀντὶ τοῦ Ὕαντας λέγειν, Ὗς ἐκάλουν· ὅθεν καὶ τοὺς ὕστερον διαδοθῆναι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ λοιπὸν νομισθῆναι, διὰ πολλὴν ἀλογίαν, καὶ ἀχρειότητα, ὅπως ἐξ ἀρχῆς αὐτοὺς ἐκλῆσθαι, τούς τε βουλομένους ἐξ ἀναιδείας ὀνειδίζοντας τινὰς, τοῦτο λέγειν, Βοιωτία ὗς. Pindarus in Dithyrambis:

Ἦν, ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον.

Tzetzes ad Lycophronem ex veteri quodam ſcriptore: Ὕαντες, ἔθνος βάρβαρον, τὰς Θήβας ᾤκησαν. οἱ δὲ ἰδιῶται, κατὰ ἰδιωτισμὸν, παραφθορᾷ τοῦ ὀνόματος ὕας εἶπον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιωτούς, ὡς Βοιώτιος λέγοντες. Politus.

5. Καὶ ὅρα, ὅτι τρεῖς ἐντεῦθεν Ὑαμπόλεις ἀναφαίνονται) Urbes tres eſſe Hyampoles, facilè conceſſerim, hoc pacto, ut una illarum fuerit in Bœotiâ: in qua ſcilicet Hyantes habitaverint, antequam inde in Phocidem expellerentur. Nam & a Ptolemæo in urbibus Bœotiæ mediterraneis adnumerata eſt Ὑάμπολις. & de hac urbe intelligo id, quod notat Stephanus: Ὕαντες, ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν. ita ut urbs hæc Hyantum ſita fuerit in confinio agri Alalcomenii. Sed unde Euſtathius ex verbis illis Strabonis urbes tres Hyampoles eruerit, ac veluti exſiſtere ſibi fecerit, unam Homericam, alteram eamdem, atque Anemoream, tertiam Parnaſſiam, hoc prorſus me fateor ignorare. Duas enim tantùm diſtinguit Strabo Hyampoles, alteram, quæ nomen mutavit in Hyampolin ex Anemoreâ; alteram, Parnaſſiam. Jam verò conſtat, Homericam non poſſe eamdem intelligi, atque Anemoream: quippe quum Homerus unam ſeparet ab aliâ. Ac præter Anemoream, niſi ego vehementiſſimè fallor, non eſt alia in Phocide Hyampolis, niſi Parnaſſia: de qua proinde accipiendus ſit locus hic Homeri. Eaque ipſa eſt, quam antea dixerat Strabo ab Hyantibus ædificatam. Itaque exiſtimo, expulſos ex Bœotiâ Hyantes, non omnes in unum Phocidis locum conveniſſe; ſed alios Anemoream conceſſiſſe, quæ idcirco, mutato nomine, ſit Hyampolis vocata; alios in monte Parnaſſo Hyampolin urbem condidiſſe. Neque verò, quam Hyantes τῆς Φωκίδος Ὑάμπολιν ᾤκησαν, ea eſſe poteſt Anemorea: quippe quæ, Anemorea ante diceretur, quàm Hyantes ſeſe eò reciperent: unde ipſa antiquum nomen mutaverit. Adde, quòd Anemorea finis erat Phocenſium, ac Delphorum, poſteaquam Delphi a ceteris Phocenſibus ſunt ſeparati: at verò Hyampolin finitimam ponit Strabo Opunti, quæ urbs erat primaria, ac princeps Locrorum Epicnemidiorum. Verba namque hæc ſunt Strabonis: Τέτακται δ' Ὀρχομενίοις ὁ Πανοπεὺς Φωκικὴ πόλις, καὶ Ὑάμπολις. τούτοις δ' ὅμορος Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων. Ergo, quum, præter Anemoream, nullam aliam in Phocide agnoſcat Strabo Hyampolin, niſi τὴν ἐν Παρνασσῷ, certè hinc colligo, non aliam eſſe, niſi Parnaſſiam Hyampolin, eam, quam idem Strabo proximam dicit Opuntiis Locridis Epicnemidiæ. Nam Parnaſſus quidem medius eſt Locrorum, tum Ozolarum, tum Epicnemidiorum. παραμήκης, ut montem illum deſcribit Geographus, εἰς τὸ προσάρκτιον μέρος ἐκτεινόμενος, ἀπὸ τῶν περὶ Δελφοὺς τόπων, μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν τε Οἰταίων ὀρῶν, καὶ τῶν Αἰτωλικῶν, καὶ τῶν ἀνὰ μέσον Δωριέων. Unde a monte, ut videtur, Parnaſſo dicta eſt Pauſaniæ ὀρεινὴ, *montana*, via, quæ ab urbe Elateâ Abas, & Hyampolin ducebat, ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἐλατέων ἄστεως. Siquidem & via erat λεωφόρος ab urbe Orchomeno ad has urbes, & Opuntem: qua de viâ idem Pauſanias: Ἐπανελθόντι δ' ἐς τὴν ὁδὸν τὴν ἐς Ὀποῦντα εὐθεῖαν, Ὑάμπολις τὸ ἀπὸ τούτου σε ἐκδέξεται. Rurſus Pauſanias: ὑπὲρ δὲ Ὑάμπολιν, καὶ Ἄβας, οἱ πόλιν τε Ὀποῦντα, καὶ Ὀπουντίων ἐπίνειον νεμόμενοι Κῦνον. Quia igitur in confinio Locrorum Epicnemidiorum ſita erat Hyampolis, hinc etiam Locris Epicnemidiis eſt eadem aliquando contributa. Plinius lib. 4. c. 7. *Locri deinde Epicnemidii cognominantur, olim Leleges appellati, per quos amnis Cephiſſus defertur in mare. Oppida, Opûs, unde & ſinus Opuntius, Cynos. Phocidis in littore unum Daphnus. Introrſus in Locris Elatea, & in ripâ Cephiſſi, ut diximus, Lilæa, Delphosque verſus, Cnemis, & Hyampolis*. Ubi vides pleraque Locris adſcripta, quæ erant Phocidis. Nam alii aliàs fuerunt utriuſque regionis fines. Et de Phocide ſcribit Strabo, eam antiquitus πρὸς ἄρκτον παραβεβλῆσθαι τῇ Βοιωτίᾳ παρατείνουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ὁ γὰρ Δαφνοῦς, inquit, τότ' ἦν τῆς Φωκίδος, σχίζων ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, καὶ μέσος ταττόμενος τοῦ τε Ὀπουντίου κόλπου, καὶ τῆς τῶν Ἐπικνημιδίων παραλίας. νῦν δὲ Λοκρῶν ἐστὶν ἡ χώρα. τὸ δὲ πόλισμα κατέσκαπται· ὥς τ' οὐδὲ κατὰ τοῦτο ἔτι μέχρι τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ θαλάττης ἡ Φωκίς. τῷ δὲ Κρισαίῳ κόλπῳ συνάπτει.

Itaque

ἄλλοις δέ φησιν ὁ Γεωγράφος, ὅτι [1] Ὕαντες τῆς Φωκίδος Ὕαν πόλιν ἔκτισαν. ἴσως δὲ καὶ Ὑάμπολις ἡ τοιαύτη, ἐν ἑνὶ μέρει λόγου. καὶ ὅτι [2] Ὕαντες ἐκ Βοιωτίας ἀπελθόντες, Αἰτωλοῖς συνῴκησαν.

κϛʹ. Ἡ δὲ Λίλαια, [3] πόλις λέγεται καὶ αὐτὴ Φωκική, [4] ὁμώνυμος Λιλαίᾳ τῇ τοῦ Κηφισσοῦ. [5] Ἔκειτο δὲ παρὰ τὸν Παρνασσόν. Εἰ δὲ καὶ [6] ἀπὸ τοῦ λιλαίω τὸ ἐπιθυμῶ γίνεται, οὐκ ἔστι διαβεβαιώσασθαι τὸ μὴ ἐξ ἱστορίας συγκροτούμενον. Περιρρέει δὲ ταύτην ἐνταῦθα παρεισρυεὶς τῷ Ὁμηρικῷ λόγῳ Κηφισσός· μᾶλλον δὲ [7] τὰς πηγὰς αὐτόθεν ποθὲν ἔχει, ὡς προσεχῶς δεδήλωκεν ὁ Ποιητής. ᾧ συμφωνῶν καὶ [8] Ἡσίοδος περὶ Κηφισσοῦ λέγει·

Ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ.

Λέγει δὲ καὶ ὁ Γεωγράφος, ὅτι Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας πόλεως Φωκικῆς τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. καὶ ὅτι [9] εἰς τὴν Κωπαΐδα ἐκδίδωσιν. [10] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Κηφισσὸς, διὰ Φωκέων ῥέων, φασὶ, καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Καὶ Ἀττικὸς δὲ

ſia. Alibi tamen ſcribit Geographus, Hyantas Ὕαν πόλιν, *Hyam urbem*, Phocidis ædificaſſe. Sed iſta fortaſſe eſt Ὑάμπολις, *Hyampolis*, conjunctè, & parte unâ orationis. Ac rurſus Hyantas ſcribit e Bœotiâ profectos, domicilium cum Ætolis junxiſſe.

XXVI. Lilæa, urbs & ipſa Phocidis perhibetur, cognominis Lilææ, quæ filia fuit Cephiſſi. Sita erat ſecus Parnaſſum. An autem nomine ſit derivata a λιλαίω, quod ſignificat concupiſco, nemini ſanè uni licet affirmare, niſi ex re olim geſtâ, ac litteris proditâ id colligat. Hanc circumfluit, qui in Homericum hoc loci carmen influit, Cephiſſus: immo etiam fontes alicunde inde habet, ut ſtatim explicavit Poëta. cui etiam conſentit Heſiodus, dum ait de Cephiſſo:

Quique Lilæâ ortus, divina fluenta profundit.

Quin & Geographus tradit, oriri Cephiſſum ex urbe Phocidis Lilæâ, atque in Copaidem influere. Eſt autem & alius Cephiſſus, per Phocidem, ut ajunt, fluens, & in Corinthiacum ſinum ſeſe effundens. Præterea Atticus eſt Cephiſſus, &

Itaque jam erat Locridis Daphnûs: ac proinde legendum ſuſpicor in Plinio: *Locridis in littore oppidum Daphnûs*. Unde ſtatim ſubjicitur: *Introrſus in Locris Elatea*. Quippe loca cujuſque regionis maritima diſtinguit, ut ſolet, Plinius a mediterraneis. Audaculi correctores fortaſſe pro *Locridis* ſubſtituerunt *Phocidis*, quòd Daphnunta urbem quondam Phocidis alibi legerant, ac præſertim apud Strabonem. Nam Straboni Δαφνοῦς dicitur ὁ Φωκικός. Idem Strabo lib. 9. Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν κατέσκαπται· ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἀπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάττης. Addit ibidem Strabo, Locridem diviſam eſſe bifariam, ita ut pars una ſint οἱ πρὸς Εὔβοιαν Λοκροί, οἳ χίζονται ἑκάτερα τοῦ Δαφνοῦντος. quorum quidem Locrorum alii, Opuntii ſunt vocati a principe urbe Opunte, alii Epicnemides a monte Cnemide: altera vero pars, ſint Locri Ozolæ, ſeu Occidentales, quos ab Opuntiis, & Epicnemidiis mons Parnaſſus ſecernit. Ut proinde Daphnûs non jam, ut olim, Phocidi, ſed Locridi, ſit adſcrendus. Sic igitur in locis quoque mediterraneis accenſet Plinius Locridi Hyampolin, eamque Delphos verſus, utpote ſitam in Parnaſſo: quam ipſam Hyampolin inter alias urbes Phocidis memorat Papinius Theb. lib. 7. in his verſibus:

Et valles, Lebadea, tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo, vel qui Parnaſſon utrumque,
Aut Cirrham tauris, Anemoriamque ſupinant.

Unde apparet inconſiderata eorum negligentia, qui Hyampolin illam Statii, *acri ſcopulo ſubnixam*, Anemoream intelligunt, eo quòd Anemorea dicatur Stephano κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ. Namque Statio, pariter atque Homero, alia eſt Hyampolis, alia Anemorea. Ergo, quæ *acri ſcopulo ſubnixa* dicitur Papinio Hyampolis, Parnaſſia eſt, & hæc ipſa Homerica. Neque enim, præter Anemoream, aliam Phocidis Hyampolin, niſi τὴν ὑπὸ Παρνασσῷ, aut Strabo, aut ullus unquam novit Geographorum. Sita autem urbs hæc erat, qua parte venientibus a Theſſaliâ tranſitus erat per Locros in Phocidem. Ingreſſum illum Herodotus dicit ἐσβολὴν κατὰ Ὑάμπολιν, ubi Phocenſes Theſſalos equites incurrentes inſigni ſtrategemate percuſſerunt. Alia eſt Ὑαντία, quæ memoratur Stephano. πόλις Λοκρῶν· eadem, quæ Ὑάνθεια, Plutarcho, urbs Locrorum Ozolarum. *Politus.*

1. Ὕαντες τῆς Φωκίδος Ὕαν πόλιν ἔκτισαν) perinde quaſi urbem illam in Phocide ab Hyantibus ædificatam, Ὕαν nominaverint. Libri tamen nunc editi Strabonis habent conjunctè, quemadmodum Euſtathius legendum ſuſpicabatur, Ὑάμπολιν, in his verbis: Ὕαντες δὲ τῆς Φωκίδος Ὑάμπολιν ᾤκισαν. Atque hinc paullò ante comprobabam, hanc ipſam Hyampolim intelligi non poſſe Anemoream, quam non videntur Hyantes ædificaſſe: quippe quum Anemorea ante vocaretur, quam in eam Hyantes ex Bœotiâ commigrarent. *Politus.*

2. Ὕαντες ἐκ Βοιωτίας ἀπελθόντες, Αἰτωλοῖς συνῴκησαν) Strabo lib. 10. καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν, ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀπελθόντας Ὕαντας ἱστορεῖσθαι, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους. *Politus.*

3. πόλις λέγεται καὶ αὐτὴ Φωκική) Plinius, ut diximus, ut alia loca Phocidis mediterranea, ſic etiam Lilæam in ripâ, ut ait, Cephiſſi, dat Locris Epicnemidiis. Ptolemæo tamen, ut & Scholiaſtæ Pindari, urbs ea eſt Doridis. *Politus.*

4. ὁμώνυμος Λιλαίᾳ τῇ τοῦ Κηφισοῦ) Pauſanias in Phocicis; Λίλαιαν δὲ τῶν καλουμένων Ναΐδων, καὶ θυγατέρα εἶναι τοῦ Κηφισοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς νύμφης τὸ ὄνομα τεθῆναι τῇ πόλει φασί. Politus.

5. Ἔκειτο δὲ παρὰ τὸν Παρνασσόν) κατιόντι διὰ τοῦ Παρνασσοῦ aberat Lilæa a Delphis iter unius diei, hoc eſt, ſtadia fermè CLXXX. auctore in Phocicis Pauſaniâ, *Politus.*

6. ἀπὸ τοῦ λιλαίω τὸ ἐπιθυμῶ) Idem etiam λιλῶ. Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ λῶ, ἀναδιπλασιασμῷ, γίνεται λιλῶ τὸ πάνυ θέλω. καὶ λιλαίω κατὰ παραγωγήν, ὡς κορῶ, κοραίω. τορῶ, τοραίω. Heſychius: Λιλῶ, φθονῶ, ἐπιθυμῶ. Inde a λιλῶ, ſeu potiùs λιλάομαι, ut vult nonnullus, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ λ', apud Homerum λελιημένος. idest, προθυμούμενος, ἐπειγόμενος. & λελιημένοι. idest, παρωρμημένοι, ὠθούμενοι. Frequentius tamen in uſu eſt λιλαίομαι, idque pariter Poeticè. Homerus Il. lib. π' v. 89. Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν, lib. γ' v. 133. ὀλοιοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο. lib. α Od. v. 315. λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. l. ν v. 053. Ἠδη ἐπὶ κλισίῃσι λιλαιόμενος. Heſiodus in ſcuto Herculis: λιλαιόμενος πολέμοιο Φυλόπιδος [illegible]. Heſychius: Λιλαίεσθαι. ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, [illegible]. [illegible] ἐπιθυμοῦντες. Λιλαιόμενον, ἐπιθυμοῦντα. Suidas: Λιλαίομαι, προθυμοῦμαι, ἢ ἐπιθυμῶ. Politus.

Homero haſta infixa dicitur: λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, *Satiari corpore cupiens*. Salvinus.

Etymologus: λῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ οὗ τὸ, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι. Politus.

7. τὰς πηγὰς αὐτόθεν ποθὲν ἔχει) Pauſanias in Phocicis, ubi agit de Lilæâ: καὶ ὁ ποταμὸς ἐνταῦθα ἔχει τὰς πηγάς. Plinius lib. 4. c. 3. *Cephiſſus præfluens Delphos, ortus in Lilæâ quondam urbe*. Hinc dicit Papinius, *propellentemque Lilæam Cephiſſi glaciale caput*. Politus.

8. Ἡσίοδος περὶ Κηφισοῦ λέγει) Heſiodo tribuunt auctori verſum, quem, tamquam Homericum, citant alii ex Hymno in Apollinem. *Politus.*

9. εἰς τὴν Κωπαΐδα ἐκδίδωσιν) Unde Copaïs vocata eſt etiam Cephiſſis. Pauſanias in Bœoticis: ἐς δὲ τὴν λίμνην [illegible] ὁ Κηφισὸς ἐκδίδωσιν, ἀρχόμενος ἐκ Λιλαίας, τῆς Φωκέων, [illegible] πλεύσαντι ἐς Κώπας. Politus.

10. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Κηφισός, διὰ Φωκέων ῥέων) Alium hunc Cephiſſum, qui per Phocidem fluat, & in Corinthiacum ſinum ſeſe exoneret, neſcio, unde Euſtathius hauſerit. Certè quidem Strabo non alſi unum in Phocide Cephiſſum agnoſcit, qui e Lilæâ ortus, διὰ Ἐλατείας ῥέων, μεγίστης τῶν Φωκέων πόλεων, καὶ διὰ Παραποταμίων, καὶ Φανοτέων [illegible] Βοιωτικῶν πολισμάτων, εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν. εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας, καὶ τῆς Κορωνειακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην [illegible] deinde, apertâ ſibi prope a Copis ſubterraneâ viâ, ad triginta uſque ſtadia decurrens, ad Larymnam Locridis ſuperiorem emergit. Duas namque diſtinguit Strabo Larymnas, alteram Locridis τὴν ἄνω, alteram ἐπὶ τῇ θαλάττῃ Bœoticam: ᾗ, inquit, προσέθεσαν Ῥωμαῖοι τὴν ἄνω. videlicet Locricam. Nam fallitur ad Plinium Harduinus, cum ex Strabone ſcribit hanc Locridis Larymnam, inferiorem appellatam, ad oſtia Cephiſſi amnis. Itaque Cephiſſus erumpit e terrâ ad Larymnam Locridis, donec tandem prope a Larymnâ Bœotiæ exeat in mare. Locus ille vocatus eſt Anchoë, ubi etiam lacus Anchoë: unde jam Cephiſſus ſeſe in mare effundit. Strabo lib. 9. καλεῖται δ' ὁ τόπος

Ἀγχόη

& Salaminius, & Argivus, & Sicyonius: nec non Bœotiæ palus eſt Cephiſſis, quæ etiam dicta eſt Hylica, accepto nomine ab Hylâ Bœoticâ. Ii verò, qui Cephiſſum fluvium accolunt, vocantur Epicephiſſii, & a nonnullis Para-

δέ ἐςι Κηφισσὸς, καὶ Σαλαμίνιος,[1] καὶ Ἀργεῖος, καὶ Σικυώνιος· καὶ λίμνη δὲ Βοιωτίας ἐςὶ Κηφισσίς,[2] ἡ λεγομένη καὶ Ὑλική, παρωνύμως τῇ Βοιωτικῇ Ὕλῃ. Οἱ δὲ παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, Ἐπικηφίσσιοι λέγονται·[3] ὑπὸ δέ τινων, Πα-

Ἀγχόη· ἐςὶ δὲ λίμνη ὁμώνυμος. ἀντεῦθεν δ' ἤδη ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσιν ἐπὶ τὴν θάλατταν. Hinc, quum inter reliqua Bœotiæ oppida legeretur apud Plinium lib. 4. c. 7. *juxta Cephiſſum amnem Lamia, & Anichia*; Hermolaus Barbarus meritò conjiciebat, ſcribendum, *Larymna, & Anchoa. Etenim*, inquit, *Larymna duplex: Locrorum altera, de qua poſt dicetur; altera Bœotia, ut inquit Strabo, prope locum eum, cui nomen eſt Anchoa. Dicitur & Anchoa ibi palus. Locrorum autem Larymna ſuperior, Bœotorum inferior, & maritima vocabatur: cui poſtea Romani ſuperiorem junxere.* Quam quidem Hermolai emendationem ita amplexus eſt Harduinus, ut eam pro ſuâ venditaverit, atque in Plinii textum intulerit. Eſt Larymna ille Bœotica, non longè ab Anthedone, e regione Eubœæ. Strabo: Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ· ἀνθηδόνιος τε καὶ ὁ Ποιητὴς ἔφησεν, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Εἰσὶ μέν τοι ἔτι καὶ προϊόντι μικρὸν, πολίχναι δύο τῶν Βοιωτῶν, Λάρυμνά τε, παρ' ἣν ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσι· καὶ ἔτι ἐπέκεινα Ἁλαὶ ὁμώνυμοι τοῖς Ἀττικοῖς δήμοις. Ita rectè correxit Holſtenius: quum antea pro Ἁλαὶ mendosè ſcriptum eſſet ἄλλαι. Ἁλαιὰς, ut idem Holſtenius notat, vocat eas Plutarchus in Syllâ, in his videlicet verbis: ἐνέπρησε γὰρ, ὅτι τὴν πρὸς Ὀρχομενῷ μάχην νενικηκὼς, ἐδίωκε τοὺς πολεμίους, ἅμα τρεῖς πόλεις τῆς Βοιωτίας, Ἀνθηδόνα, Λάρυμναν, Ἁλαιὰς ἀνῃρηκώς. Sed in eo diſſentio ab Holſtenio, quòd ipſe dici ibi putat a Plutarcho Halas Araphenidas, qui eſt pagus Atticæ, μεταξὺ Φηγέως τε πρὸς Μαραθῶνι, καὶ Βραυρῶνος, e regione Caryſti Eubœicæ; ego verò ibidem intelligo Halas Bœoticas in confinio ipſo Locridis. Quippe proximæ inter ſeſe erant tres hæ urbes Bœotiæ, Anthedon, Larymna, Halæ, quas uno ſimul victoriæ impetu Sylla, dum hoſtes inſequeretur, cepit, atque excidit. Eumdem omnino errorem errat Holſtenius ad hæc alia verba Strabonis in Locridis deſcriptione: Ἐφεξῆς τοίνυν ταῖς Ἁλαῖς, εἰς ἃς ἀπολήγει ἡ Βοιωτιακὴ παραλία ἡ πρὸς Εὐβοίᾳ, τὸν Ὀπούντιον κόλπον συμβαίνει κεῖσθαι. ubi rectè quidem pro ἄλλαις legit Ἁλαῖς· ſed tamen vult ſignificari a Strabone locum, *ubi erat collimitium Atticæ, & Bœotiæ.* At enim Bœotiam ſpectat ibi Geographus, non qua parte Atticam contingit, ſed qua Locridem, ad ſinum Opuntium: ubi ſcilicet παραλία Bœotica Ægas reſpicit τὰς ἐν Εὐβοίᾳ. Ergo non Hales Atticæ ſignificat Araphenidas, ad quas δίαπλους eſt a Caryſto; ſed Hales Bœoticas, longiùs inde diſſitas, medio inter utraſque Halas toto illo maritimo Bœotiæ tractu, qui objectus eſt, atque oppoſitus Eubœæ. Erant enim Bœoticæ hæ Halæ in confinio Bœotiæ, & Locridis. Pauſanias lib. 9. Ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ ποταμοῦ (Πλατανίου) Βοιωτῶν ἔσχατοι αὕτη πόλισμα οἰκοῦσιν Ἁλὰς ἐπὶ θαλάσσῃ, ᾗ τῆς Λοκρίδος ὅμορον ἀπὸ τῆς Εὐβοίας ὀπωρῖ. Verùm ut inde ad urbem Bœotiæ Larymnam revertamur; ita de eâ Pauſanias: ὑπερβαλόντων δὲ τὸ ὄρος τὸ Πτῶον, ἔςιν ἐπὶ θαλάσσης Βοιωτῶν πόλις Λάρυμνα. γενέσθαι δὲ αὐτῇ τὸ ὄνομά φασιν ἀπὸ Λαρύμνης τῆς Κυνοῦ. Addit Pauſanias, contributam fuiſſe quondam Larymnam Opunti; ſed, auctis poſtea Thebanorum rebus, ultro ſeſe oppidanos ad Bœotos adjunxiſſe. Pomponius Mela: *Anthedon, Larymna.* Heſychius: Λάρυμνα, πόλις Βοιωτίας. Rurſus de Larymnâ Locridis Plinius: *Locrorum ora, in qua Larymna.* Hinc illud Solini: *In hac continentiâ Opuntius ſinus, Lariſſa oppidum.* Lariſſam vocat, quam dicere debebat Larymnam. Scylax in Periplo: Μετὰ δὲ Βοιωτούς εἰσι Λοκροὶ ἔθνος. Καί εἰσι κατὰ Εὔβοιαν αὐτοῖς πόλεις αἵδε· Λάρυμνα, &c. Hæc nos breviter ex priſcis ſcriptoribus de utrâque illâ Larymnâ, ad curſum curvumque explicandum Cephiſſi amnis: qui varius adeo, obliquiſque gyris decurrit, ut, quemadmodum dixit Heſiodus, ſerpentis inſtar, circumvolvi videatur. Dicæarchus:

Ποταμὸς τε Κηφισσὸς, ὁ ῥέων ἐκ Φωκίδος.

Dionyſius Periegeta de hoc Cephiſſo:

τῆς διὰ μέσσης

Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει

Agit ibi Dionyſius de Phocide. Ideo igitur, quia per mediam Phocidem fluit Cephiſſus, Phocicus hic appellatus, ad differentiam aliorum. Nam & ſunt alii Cephiſſi: quorum primus numeratur a Strabone Cephiſſus hic Phocicus. Strabo: Ἐςι δὲ Κηφισσὸς, ὁ, τε Φωκικὸς, &c. Non videtur verborum Strabonis bene meminiſſe Euſtathius, dum alterum Phocidis Cephiſſum deſcriberet, qui in ſinum Corinthiacum influat. *Politus.*

σφάλματα μνημονικὰ omnibus auctoribus, etiam præclariſſimis, quippe hominibus, communia. *Salvinus.*

1. καὶ τῇ Ἀργεῖος) Dele alterum καί. Politus.

2. ἡ λεγομένη καὶ Ὑλική) Λίμνη Bœotiæ Cephiſſis, eadem, quæ Copais, ut ſupra dictum eſt. Strabo: ὕςερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐκλήθη, κατ' ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τόπον τὸ χωρίον φησὶ Πίνδαρος, καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. Atqui Cephiſſis, Euſtathio teſte, eadem eſt, atque Hylica, ita appellata παρωνύμως τῇ Βοιωτικῇ Ὕλῃ. Copais igitur eadem, atque Hylica. quod tamen negarunt alii apud Strabonem: qui diverſam fecerunt Hylicam a Copaide. Quare in verſibus illis Homeri l. ε. Il.

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλὼς
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί.

per Cephiſſidem illam λίμνην non intelligunt Copaidem; ſed τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην, ut ait Strabo, τῇ προσεδρείᾳ, ὡς λιμναῖον, διὰ τῆς πλησίον πόλεως, ἀπὸ καλουμένης Ὕλης, ὡς λίμνας, καὶ θέρεσι. Ego exiſtimo, confluentibus omnibus in Copaidem, eaundaxibuſque inde aquis in prata vicina, plures fuiſſe ibi paludes minores, quæ a variis locis varia nomina ſortitæ fuerint. Scribit enim Geographus, Copaidis illius magnæ, confluentiumque in eam fluviorum, ἐκρύσεις nuſquam apparere, πλὴν τοῦ δεχομένου τὸν Κηφισσὸν χάσματος, καὶ τῶν ἑλῶν μεταξὺ κειμένων λιμνῶν. Erant igitur ibi paludes, in quas Copais, eademque Cephiſſis, effundebatur, atque effluebat. Quare etiam paullò ante meminerat Strabo τῶν περὶ Ἁλίαρτον ἑλῶν, καὶ λειμώνων. Una ex his paludibus, ſeu lacubus, circa Hylam urbem fuerit Hylica: quam proinde Hylicam videntur mihi alii, a conſortio, communione aquarum, unam eamdemque, ac Copaidem; alii, e peculiari ejus ſitu, diverſam a Copaide ſtatuiſſe. *Politus.*

3. ὑπὸ δέ τινων, Παραποτάμιοι) Fuerunt certè, qui Παραποταμίους Homericos non oppidum Phocidis exciperent, ſitum in ripâ Cephiſſi, de quo Strabo l. 9. ſed intelligerent eos, qui Cephiſſum fluvium accolebant. Pauſanias in Phocicis, eo loco, quo illius ad Cephiſſum tractûs ubertatem, ac felicitatem celebrat: καὶ γεωργεῖται πάντα μάλιςα τῆς χώρας· ἔςι καὶ λόγος τοὺς ἐς τὴν πόλιν μὴ Παραποταμίους μὴ ἐνομασθῆναι· ἐπεὶ δὲ τῶν παρὰ τὸν Κηφισσὸν γεωργούντων πεποιῆσθαι τὸ ἔπος·

Οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισσὸν δῖον ἔναιον.

Sed hæc illorum ſententia tum aliunde redarguitur a Pauſaniâ; tum ex Herodoto, qui καταλέγων τὰς πόλεις, ὅσας βασιλεὺς Ξέρξης τῶν ἐν Φωκεῦσιν ἐνέπρησε, καὶ Παραποταμίους κατέλεξεν ἐν αὐτῇ πόλιν. Locum Herodoti habes in Uraniâ n. 33. Itaque alii urbis Parapotamiorum meminerunt, ut Plutarchus in Syllâ, & Stephanus. Urbs illa tum Παραποτάμιοι vocata, tum Παραποταμία. Sic enim Geographus: Τὰ δὲ ςενὰ τὰ περὶ τοὺς Παραποταμίους, ἢ τὴν Παραποταμίαν, λέγονται ἀμφοτέρως. Παραποταμίαν non bene ibi interpretantur *regionem Parapotamiam*. Urbs ibi eſt, non regio, Parapotamia. Stephanus: Παραποταμία, πόλις Φωκίδος. Urbis ejus ſitum paullò ante explicaverat Geographus his verbis: κεῖται δ' ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, μεταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ, καὶ τοῦ .... ὄρους. Ubi, ad explendam lacunam, ſcribo: καὶ τοῦ Ἡδυλίου ὄρους. ut & paullò poſt, ubi apud Strabonem ita legunt: Τὸ δὲ Δαυλίον παρατείνειν ἴσον ἑξήκοντα ςαδίων μέχρι τῆς Τραχῖνος· pro Τὸ δὲ Δαυλίον, ſcribendum cenſeo, Τὸ δ' Ἡδύλιον. Inconſultè, ac temerè Palmerius ex ſequenti hoc loco Strabonis, quippe corrupto, ac depravato, conjicit, in ſuperiori illo hiatu fuiſſe Δαυλίου. Ἡδύλιον enim montem vocat Plutarchus in Syllâ, ubi hunc eumdem Parapotamiorum ſitum deſcribit adeò graphicè, & accuratè, ut eum quaſi ob oculos ponere videatur. Verba hæc ſunt Plutarchi de Syllâ: ἐκέλευσε ἰδεῖν μετὰ τῶν ὅπλων ἐλθεῖν ἐκεῖσε, δόξης αὐτοῖς τὴν πρότερον μὲν γενομένην ἀκρόπολιν τῶν Παραποταμίων· τότε δὲ ἀνῃρημένης τῆς πόλεως, λόφος ἐλείπετο πετρώδης, καὶ περίκρημνος, τοῦ Ἡδυλίου διηρημένος ὄρους, ὅσον ὁ Ἄσσος ἐπέχει ῥέων, εἶτα συμπίπτων ὑπὸ τὴν ῥίζαν αὐτὴν τῷ Κηφισσῷ, καὶ συντραχυνόμενος, ὀχυρὰν ἐνστρατοπεδεῦσαι τὴν ἄκραν ποιεῖ. Plutarcho qui dicitur λόφος πετρώδης, καὶ περίκρημνος, ille idem eſt Straboni μετρίως ὑψηλός. Ait igitur Strabo, ſitam fuiſſe urbem Parapotamiam, ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, μεταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ, καὶ τοῦ Ἡδυλίου ὄρους, πεντεςαδίου χώρου τε ἀπολειπόντων τῶν .... ὀρῶν· διαιροῦντος δὲ τοῦ Κηφισσοῦ, ςενὴν ἑκατέρωθεν διδόντα πάροδον. Quod ſi in mentem veniſſet Caſaubono, non utique negaſſet ad Polyænum, fieri poſſe, ut duos iſtos montes Cephiſſus interfluat, quòd Parnaſſus Phocidis ſit mons, Hedylius Bœotiæ. Placet cum Palmerio ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ. Nam & λόφον illum dicit Plutarchus τοῦ Ἡδυλίου διηρημένον ὄρους. Deinde, locum illum mutilum, atque hiantem ſic ſuppleo: τῶν αὐτῶν ὀρῶν· διαιροῦντος δὲ τοῦ Κηφισσοῦ &c. ita ut dicat Strabo, collem illum, in quo ſita eſt Parapotamia, quinque ferè ſtadiis ab iiſdem montibus diſtare, quos videlicet proximè ante nominaverat, Parnaſſo, & Hedylio: eos autem inter ſeſe montes dirimi a Cephiſſo. Quod de Cephiſſo addit Strabo, oriri eum ab urbe Phocicâ Lilæâ, atque in Copaidem ſeſe effundere, eumdemque extendi prœter Hedylium ad ſtadia ſexaginta. Lectionis mihi hujus, atque emendationis auctores, Plutarchus ſimul, & Polyænus. Nam Plutarchus quidem Parapotamiorum collem, tanto ſpatio diremptum eſſe ſcribit, ac divulſum ab Edylio monte, ὅσον Ἄσσος ἐπέχει ῥέων

Digitized by Google

Παραποτάμιοι. [1] Ὁ δὲ Γεωγράφος, ἑπτὰ μετρεῖ Κηφισσούς.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Μείων, οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων. ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ.
Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς·
Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

κζ'. Ὅτι Λοκρῶν ἡγεμόνευεν Ὀϊλέως ταχὺς Αἴας μείων. Εἶτα ἑρμηνεύων τὸ, μείων, ἵνα μή τις νοήσῃ καὶ αὐτὸν τυτθὸν τὸ δέμας, κατὰ τὸν Τυδέα, ἐπάγει· οὔτι τόσος γε, [2] ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. Καὶ ὅρα τοὺς δύο στίχους εἰς τὸ Αἴας καταλήγοντας, κατὰ σχῆμα κάλλους [3] ὁμοιοκατάληκτον. Ἐπεὶ δὲ τὸ, οὔτι τόσος, ἀοριστάνει καὶ αὐτὸ, καὶ οὐ δηλοῖ, πόσον ἦν ὁ Λοκρὸς Αἴας ἥττων τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος, ἐπιφέρει· Ἀλλὰ πολὺ μείων. Διὸ καὶ Αἴας ἐκεῖνος, ὁ μέγας ἐλέγετο, ἔτι δὲ καὶ ὁ μείζων, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. Εἶτα ὁ Ποιητὴς παραφράζων τὸ, μείων, φησίν· ὀλίγος μὲν ἔην. Λέγει δὲ καὶ, [4] ὅτι λινοθώρηξ ἦν. Φανήσεται γὰρ, ὅτι πεζῶν ἦρχεν. ὅθεν οὐδὲ αὐτὸς σιδηροῦ χιτῶνος πάνυ ἐδέετο. Ἐγχείῃ δὲ, φησιν, ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς. ἤγουν ἐγχέσπαλος ἦν, καὶ αἰχμητής· εἰ καὶ μὴ τοιούτων ἦρχεν, ἀλλὰ σφενδονητῶν τε, καὶ τοξοτῶν, καὶ τοιούτων τινῶν. Ὅτι δὲ τοιοῦτοι οἱ Λοκροὶ, δηλώσει καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰπὼν, μὴ σταδίαν ὑσμίνην μέλειν τοῖς

Parapotamii. Geographus ſeptem Cephiſſos enumerat.

Locris autem imperabat Oilei filius velox Aiax
Minor, non tantus certè, quantus Telamonius Aiax;
Sed multò minor. parvus enim erat, thorace linteo indutus.
Lanceâ tamen clarus erat inter omnes Græcos, & Achivos:
Qui Cynum incolebant, Opuntaque, Calliarumque,
Beſſamque, Scarpheque, & Augeas amabiles,
Tarpheque, Throniumque, circa Boagrii fluenta.
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur
Locrorum, qui habitant ultra ſacram Eubœam.

XXVII. Locris imperabat Oilei filius, velox Ajax, Minor. Tum explicat, quomodo dicatur is *Minor*, ut nequis corpore eum puſillo, ſimiliter ac Tydeum, intelligat; additis his verbis: *non tantus certè, quantus Telamonius Ajax*. Ac vide duos illos verſus deſinentes in Αἴας, *Ajax*, per elegantem, pulchramque figuram ſimiliter deſinentium. Quoniam verò id, quod dicit, *non tantus*, ipſum quoque interminatum eſt, atque incertum, nec declarat, quantò Locrus hic Ajax minor eſſet Salaminio Ajace; ſubdit: *Sed multò minor*. Quare etiam Ajaci illi cognomen erat Magno, nec non Majori, ut apud Sophoclem. Deinde Poëta aliis, & clarioribus verbis explicat id, quod dixerat, *Minor*, dum ait: *parvus quidem erat*. Et addit, linteo eum thorace indutum fuiſſe. Pedeſtribus enim copiis, ut videbimus, præerat. Unde nec ferreâ ipſe loricâ admodum indigebat. Verùm lanceâ, ut ait, clarus erat, atque inſignis inter univerſos Græcos, & Achivos. Haſtatus videlicet erat, & armatus lanceâ: etſi non haſtatis ille militibus imperaret; ſed funditoribus, ac ſagittariis, & ſiqui alii erant hujuſmodi. Ejuſcemodi autem Locros fuiſſe, clarè poſtea oſtendit Poëta, cum minimè ſtatariam pugnam curæ Locris eſſe affirmat; ſed ar-

ſίων. Aſſus hic poſtea ſub ipſam radicem aquas ſuas commiſcet cum Cephiſſo. Polyænus verò hæc habet de Cephiſſo: ὁ δὲ ποταμὸς Κηφισσὸς ὁρίζων ὄρη δύο, Παρνασσὸν, καὶ Ἡδύλιον. τέμνων δὲ μέσον τὴν ἀνάμεσον, πρὶν ἐκβάλλειν εἰς θάλασσαν, ἐμπίπτων μεγάλῳ χάσματι, ἀφανὴς γίνεται. Itaque Parapotamiorum collis medio videtur eſſe ſpatio inter Parnaſſum, & Hedylium, montes, quod ſpatium quinque ferè utrinque ſtadiis Geographus definit, inde a Parnaſſo, Cephiſſo amne: hinc ab Hedylio, fluentis Aſſi alveo dirimitur. Quippe duos iſtos montes Cephiſſus terminat: at verò Parapotamiorum collis, quem præterfluit Cephiſſus, ab Hedylio monte, ut dictum eſt, tanto disjungitur ſpatio, quantum fluens Aſſus occupat. Quare totus ille locus Strabonis ita a me ſcribitur: κεῖται δ' ἐπὶ τῇ ἐμβολῇ τῆς Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, μεταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ, καὶ τοῦ Ἡδυλίου ὄρους, πεντασταδίου χώραν τι ἀπολειπόντων, [illegible] ὁρῶν' [illegible] δὲ τὸν Κηφισσὸν στενὴν ἑκατέρωθεν διδόντα πάροδον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκ Λιλαίας ἔχοντα Φωκικῆς πόλεως, καθάπερ καὶ Ὅμηρος φησίν,

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο·

εἰς δὲ τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκδιδόντα. Τὸ δ' Ἡδύλιον παρατείνει ἐπὶ ἑξήκοντα στάδια μέχρι τοῦ Ὑφαντίου. Imperiti fortaſſe librarii nomen illud Hedylii montis in Strabone ſuſpectum habuerunt; aut, quia evaneſcentibus vetuſtate litteris, non bene legebant, ideo illud poſtea mutarunt in Δαύλιον. Alii tamen non Ἡδύλιον vocant, ſed Ἡδύλειον, per diphthongum. Suidas: Ἡδύλειον. ὄρος, ὅπερ ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ. Harpocration ex Demoſthene, itemque ex Theopompo, eo, quem in exponendo Parapotamiorum ſitu citat, ac ſequitur auctorem Geographus: Ἡδύλειον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδύλειον, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδοῇ πέμπτῃ φησίν. Demoſthenes in Orat. De falsâ legatione: ἑβδομήκοντα, καὶ διακοσίας [illegible] ἐπὶ τῷ Ἡδυλείῳ. Ulpianus Rhetor ad Demoſthenem: τὸ Ἡδύλειον δὲ, τόπος, ἢ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ. Eumdem autem volunt eſſe montem, quem Plinius, vitio, ut opinantur, ſcriptorum, vocat *Adyliſum*. Atque hæc de ſitu urbis Parapotamiæ: cujus urbis civis, Παραποτάμιος. Unde apparet, Cephiſſi fluvii accolas, Epicephiſſios potiùs appellatos, quam Parapotamios, eo quòd hoc alterum nomen oppidani ii, quos diximus, proprium ſibi, ac præcipuum vindicaſſent. *Politus*.

1. Ὁ δὲ Γεωγράφος, ἑπτὰ μετρεῖ Κηφισσούς) Euſtathius ad Dionyſium Periegetam: ἑπτὰ δὲ ὁ Γεωγράφος καταριθμεῖται Κηφισσούς. Cephiſſi autem, quos enumerat Geographus, ſunt hi: Phocicus, Atticus, Salaminius, Sicyonius, Scyrius, Argivus. Denique fons Cephiſſus in urbe Apolloniâ, quæ proxima eſt Epidamno. *Politus*.

2. ὅσος Τελαμώνιος) Ὅσος, *tantus*, tum de virtute, tum de ſtaturâ, intelligi poteſt, & μείων potiùs de exiguâ ſtaturâ: ἥττων potiùs reſpiceret virum virtute minorem. Virgilius: *Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei*. ideſt, Ajacis Oilei filii; Ajacis Oilidæ. *Salvinus*.

3. ὁμοιοκατάληκτον) ac ſimul etiam ὁμοιόπτωτον. *Politus*.

4. ὅτι λινοθώρηξ ἦν) Lineos thoraces Homerus, puto, intelligit, non è ſimplici lino, ſed è lino ſeptemplici, aut multoties duplicato confectos. *Salvinus*.

ὅτι λινοθώρηξ ἦν) Plinius lib. 19. c. 1. ubi agit de lino: *Honor* (lino) *etiam & Trojano bello. Cur enim non & præliis interfuit, ut naufragiis? Thoracibus lineis paucos tamen pugnaſſe, teſtis eſt Homerus*. Hi pauci, Locrenſis hic Ajax, & Adraſti frater Amphius. Notat tamen Euſtathius, Locrenſem Ajacem ideo thoracem lineum geſtaſſe, quia thorace ferreo non multùm ipſe indigebat, quippe qui levis armaturæ militibus imperaret, nec cominus, tamquam in ſtatariâ pugnâ, rem gereret. perinde quaſi, ſi gravis armaturæ milites, maximèque equites, duxiſſet, non magnæ admodum uſui thorax ei lineus futurus fuiſſet. At profectò, tametſi ſæpe veteres, & in magnis præliis, thoraces lineos pro armaturâ adhibuerunt, ipſeque Alexander θώρακα διπλοῦν λινοῦν, ἐκ τῶν ληφθέντων ἐν Ἰσσῷ, geſtavit; tamen ego verum cenſeo, quod de hoc armaturæ genere admonet Pauſanias his verbis: Οἱ δὲ θώρακες οἱ λινοῖ μαχομένοις μὲν οὐχ ὁμοίως εἰσὶ χρήσιμοι. διιᾶσι γὰρ καὶ βιαζόμενοι τὸν σίδηρον. Θηρεύοντας δὲ ὠφελοῦσιν. ἐναποκλῶνται γὰρ σφίσι καὶ λεόντων ὀδόντες, καὶ παρδάλεων. Mirus in hoc genere thorax ille linteus Conradi Montiſferratenſis: de quo ita Nicetas Choniates in Iſaacio Angelo: καὶ πρῶτος ὁ Κορράδος ἐπικουρεῖ, φοινικοβαφὲς μετὰ τῶν αὐτῷ συνόντων Λατίνων τὸ [illegible] ἔχων ἐπίσημον' αὐτὸς μέντοι ἀπὸ θωρακίου ἀνηγάνιζεν, ἐκ δὲ λίνου πεποιημένου ὕφασμα οἴνῳ αὐστηρῷ ἱκανῶς ἀλσαμίῳ διάβροχον πολλάκις περιπτυχθὲν, δίκην θώρακος, ἐνδύεται. Ἐς τοσοῦτον δ' ἦν ἀσπιδωθὲν ἁλοί, καὶ οἴνῳ συμπιληθὲν, ὡς καὶ βέλους εἶναι παντὸς στεγανώτερον. *Politus*.

arcus, ac fundas. Cujus quoque generis milites Ætoli, ut manifeſtum erit, cum de iis agetur. Ceterùm a Locris ipſis derivatum fertur hoc adagium: *Locrorum pactum*. in fallaces, ac fœdifragos. Fama enim eſt, Locros, poſtquam fœdus cum Peloponneſiis injerant, ſuppetias Heraclidis tuliſſe. Sciendum tamen eſt id, quod proditum eſt in hiſtoriâ, habuiſſe Opuntios Locros tabulas pictas, ſeu imagines Ajacum duorum, ita tamen, ut non eos ad Poëtæ exemplum pinxerint; ſed ſuum ipſorum Ajacem, majorem pingere non dubitaverint. Qui ei porro obtemperabant, auctore Homero, oppida hæc incolebant: Cynum, & Opoënta, ſive Opunta, & Calliarum, & Βῆσαν, *Beſam*, ſic, juxta nonnullos, appellatam cum ſimplici σ', ad diſtinctionem τῆς βήσσης, *ſaltûs*, qui locus eſt montanus: Scarphenque, & Augeas amabiles, Tarphenque, & Thronium, circa Boagrii fluenta: quippe quòd Boagrius amnis illac ferme fluat.

XXVIII. Deinde, poſt intermedios illos octo verſus, per repetitionem: *Locris*, inquit, *qui habitant ultra ſacram Eubœam*. Hæc iſta autem repetitio, quum ſimiliter ſeſe habeat, atque altera ſuperior, qua Phocenſium duces, poſt ſeptem verſus, iterum nominat; res etiam duas feliciter præſtat, atque efficit. Nam & reliquam narrationem allicit, atque invitat, quippe quum de Eubœâ ſtatim ſit dicturus, & Locrorum differentiam non obſcurè indicat: quaſi ſcilicet alterius quoque generis ſint Locri. Hi enim, juxta priſcos ſcriptores, Epicnemidii. Atqui ſunt etiam Ozolæ, ſiti ad latus Occidentale Phocidis. Vocati autem ſunt Ozolæ, vel propter eam cauſſam, quam attulimus ad Dionyſium Periegetam, vel quia, ut de iis perhibent, greges agunt caprarum, & τραγᾶς, *hircinas pelles*, nondum paratas, & δυσώδεις, *malè olentes, ac fœtidas*, induunt. Τραγαῖ porrò, circumflexâ ultimâ, pelles ſunt τῶν τράγων, *hircorum*: ut λεονταῖ, & παρδαλαῖ, *pelles leonum, & pardorum*. Verùm de Locris hæc habet Strabo: Occidentalium Locrorum Homerus non meminit. Attamen, additis illis verbis: *qui habitant trans Eubœam*: innuit, non tantùm

τοῖς Λοκροῖς, [1] ἀλλὰ τόξα, καὶ σφενδόνας. Τοιοῦτοι δέ τινες καὶ οἱ Αἰτωλοί, ὡς ἐν τῷ περὶ αὐτῶν λόγῳ φανήσεται. Φέρεται δὲ ἀπ' αὐτῶν παροιμία ἥδε· [2] Λοκρῶν σύνθημα. ἐπὶ ἀπατεώνων. Δοκοῦσι γὰρ Λοκροί, Πελοποννησίοις συνθέμενοί ποτε, εἶτα Ἡρακλείδαις βοηθῆσαι. Ἰςέον δέ, ὅτι, κατὰ τὴν ἱςορίαν, οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί, γραφάς, ἤτοι εἰκόνας γεγραμμένας, τῶν δύο Αἰάντων ἔχοντες, οὐ κατὰ τὸν Ποιητὴν ἀνέγραψαν, ἀλλ' ἐτόλμησαν μείζονα τὸν ἴδιον γράψαι. Ἐνέμοντο δέ, φησιν, οἱ ὑπ' αὐτόν, πόλεις Rom. p.276. ταύτας· Κῦνον, Ὀπόεντά τε, ἤτοι τὴν Ὀποῦντα, καὶ Καλλίαρον, Βῆσσάν τε, δι' ἑνὸς σ' λεγομένην, κατά τινας, [3] πρὸς διαςολὴν τῆς ὀρεινῆς Baſ. p.209. βήσσης· Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς, Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ὡς τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ ἐκεῖσέ που ῥέοντος.

κή. Εἶτα μετὰ ὀκτὼ ςίχους τοὺς διὰ μέσου, ἐπαναλαβών, φησί· Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης. Ἡ δὲ τοιαύτη ἐπανάληψις, ὁμοία μέν ἐςι τῇ πρὸ ταύτης, ἐν ᾗ τοὺς Φωκέων ςρατηγούς, μετὰ ἑπτὰ ςίχους, ἐπανέλαβε· κατορθοῖ δὲ δύο τινά. Τήν τε γὰρ ἐφεξῆς ἱςορίαν προκαλεῖται (αὐτίκα γὰρ περὶ Εὐβοίας ἐρεῖ) καὶ Λοκρῶν διαφορὰν ἐμφαίνει, [4] ὡς καὶ ἑτέρων ὄντων. Οὗτοι μὲν γὰρ Ἐπικνημίδιοι, κατὰ τοὺς παλαιούς. Εἰσὶ δὲ καὶ Ὀζόλαι κείμενοι μὲν περὶ τὰ δυτικὰ τῆς Φωκίδος· κληθέντες δὲ Ὀζόλαι, [5] ἢ διὰ τὴν ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ῥηθεῖσαν αἰτίαν, [6] ἢ διότι, φασίν, αἰγονόμοι εἰσί, [7] καὶ τραγᾶς ἀβυρσεύτους, καὶ δυσώδεις ἀμφιέννυνται. [8] Τραγαῖ δέ εἰσι περισπωμένως, αἱ τῶν τράγων δοραί· ὡς καὶ λεονταῖ, καὶ παρδαλαῖ, αἱ τῶν λεόντων, καὶ τῶν παρδάλεων. Στράβων δὲ περὶ Λοκρῶν καὶ ταῦτα φησίν· Ἑσπερίων Λοκρῶν Ὅμηρος οὐ μέμνηται. εἰπὼν δέ, οἳ ναίουσι πέρην Εὐβοίης, ἐμφαίνει, μὴ

1. ἀλλὰ τόξα, καὶ σφενδόνας) Pauſanias in Atticis: Λοκροὺς γὰρ τοὺς Ὀπουντίους, ὡπλισμένους ἰδὼν κατὰ τὰ Μηδικὰ ἔτι, ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν, εἰς φερομένους τόξα, καὶ σφενδόνας ἐς Ἴλιον ἐλθεῖν. Polit.

2. Λοκρῶν σύνθημα) Eodem modo adagium efferunt Zenobius, Diogenianus, & Heſychius. Paullò etiam aliter idem Zenobius: Λοκροὶ τὰς συνθήκας. Intellige, παρέβησαν. quod verbum exprimunt Diogenianus, & Heſychius. Suidas: Λοκρῶν ξυνθήματα. Non a Locris tamen hiſce Achaicis derivatum volunt alii hoc adagium; ſed a Locris Italicis, qui dolo malo Siculos deceperant, ut narrant Polybius, & Polyænus. Politus.

3. πρὸς διαςολὴν τῆς ὀρεινῆς βήσσης) Hanc vocis, ſeu ſcripturæ differentiam non faciunt alii. Heſychius: Βῆσσαι, δρυμοί, καὶ τὰ βάσιμα ὄρη, καὶ πόλεις, καὶ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων. Βήσσας, ὁμοίως. Paullò poſt tamen ſcribit cum ſimplici σ', Βησίνας, τόπους βασίμους τῶν ὀρέων. Ubi in τῷ Βησίνας puto tranſpoſitas litteras, & ſcribendum: Βησσίνας, τόπους βασίμους τῶν ὀρέων. Etymologici Magni Auctor: Βῆσσα, ὁ βαθυμάχηλος, καὶ ὑψηλός, καὶ κοῖλος τόπος. παρὰ τὸ βῆναι μέλλοντα γίνεται βῆσσα, πλεονασμῷ ἑτέρου σ'. ὁ δὲ ἂν ἔςι βῆναι, καὶ πορεύεσθαι. Οἱ δὲ πόλιν Λοκρίδος φασίν. Immo verò etiam Strabo urbem hanc Locridis ſcribi vult Βῆσσαν cum duplici σ', eo quòd ita ſit appellata ἀπὸ τοῦ βησσώδους τόπου, ὁμωνύμως. Sed apud Strabonem corruptè ſcriptum ſuſpicor πεδίον pro πολίχνιον, hoc loci: ἑξῆς δὲ Βῆσσα τὸ πεδίον· καλεῖται δ' οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ. δρυμώδης γάρ ἐςι. ταύτην μὲν ἐν τῷ Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ χρηςέον σ. ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυμώδους ὠνόμαςαι ὁμωνύμως. Sequitur illud: ὥσπερ καὶ Νάπη ἐν τῷ Μηθύμνης πεδίῳ. Inde fortaſſe mali correctores in ſuperiori illo loco τὸ πολίχνιον mutarunt in πεδίον. Stephanus: Βῆσσα, πόλις Λοκρῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν τόπον σύνδενδρον, νεμώδη εἶναι. Sic & veteri Homeri Scholiaſtæ Βῆσσα hæc Locrenſis videtur nominata διὰ τὸ σύμφυτον εἶναι τὸ χωρίον. πάντας γὰρ, inquit, οἱ συνδένδρους τόπους, καὶ μάλιςα τῶν ὀρῶν, βήσσας λέγουσι. Politus.

4. ὡς καὶ ἑτέρων ὄντων) Ex Strabone p. 426. Polit.

5. ἢ διὰ τὴν ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ῥηθεῖσαν αἰτίαν) Euſtathius ad Dionyſium hanc affert cauſſam ex Strabone, cur Locri illi Occidentales appellati ſint Ozolæ: οἱ δὲ Ὀζόλαι ἀπὸ τῆς δυσωδίας, φασίν, ἐκλήθησαν τῶν ὑπὸ ... Κενταύρων. ... Eamdem cauſſam Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. c. 129. ... De vario Ozolarum etymo vide Pauſaniam in Phocicis. c. 38. & Servium ad Virgilium. Politus.

6. ἢ διότι, φασίν, αἰγονόμοι εἰσί) Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ ὄζω, ὄζολος. ἔνθεν καὶ Ὀζόλαι οἱ Λοκροὶ καλοῦνται, διὰ τὴν ἐκ τῶν αἰγονομιῶν δυσωδίας. Polit.

7. καὶ τραγὰς ἀβυρσεύτους, καὶ δυσώδεις ἀμφιέννυνται) quippe jam inde a principio ... ut ait Pauſanias. Inde ... Ita Pauſanias. Polit.

8. Τραγαῖ δέ εἰσι περισπωμένως, αἱ τῶν τράγων δοραί) Juxta illud, Τραγῆν ... μέλαιναν, ἀντὶ τῆς αἰγίδα, Polit.

μόνον τούτους εἶναι, οὓς λέγει, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους. Τὸ γὰρ, οἳ ναίουσι πέραν Εὐβοίας, πρὸς διαστολὴν, φησὶ, τῶν Ἑσπερίων εἴρηκε. Διαιρεῖ δὲ ὁ αὐτὸς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ, εἰς Ἐπικνημιδίους, καὶ Ὀπουντίους. ὥστε καὶ δύο γένη Λοκρῶν, καθ' Ὅμηρον· [1] ἤγουν οἱ Ἐπικνημίδιοι ἅπαντες κοινῶς, καὶ αὖ πάλιν κοινῶς οἱ ἕτεροι, τουτέστιν, οἱ Ἑσπέριοι οἱ καὶ Ὀζόλαι. [2] Τρία δέ εἰσι γένη τῶν αὐτῶν, ἐάν τις ὑποδιέλῃ, κατά τινα ἐξοχὴν, ἢ διαφορὰν, τοὺς Ὀπουντίους ἀπὸ τῶν Ἐπικνημιδίων· περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Λέγει δὲ ὁ Στράβων καὶ, ὅτι Ἑσπερίοις μὲν Λοκροῖς συνεχεῖς Αἰτωλοί· [3] Ἐπικνημιδίοις δὲ Αἰνιᾶνες. καὶ ὅτι ἡ Ναύ-

hos eſſe, quos dicit; ſed & alios Locros. Verba enim illa; *qui habitant trans Eubœam*; ut notat Strabo, addidit ad diſtinctionem Occidentalium. Idem etiam Strabo diſtinguit Homericos Locros in Epicnemidios, & Opuntios. Itaque duo ſunt, juxta Homerum, Locrorum genera: videlicet Epicnemidii communiter univerſi; & rurſus communiter alii, hoc eſt, Occidentales, iidemque Ozolæ. Tria verò ſunt eorumdem genera, ſiquis, peculiari quadam notâ, aut differentiâ, Opuntios ſubdiſtinguat ab Epicnemidiis: de quibus etiam dilucidè agimus ad Dionyſium De ſitu Orbis. Addit Strabo, Occidentalibus Locris proximè adjacere Ætolos, Epicnemidiis Ænianas: item Naupactum, quam Phi-

1. *ἤγουν οἱ Ἐπικνημίδιοι ἅπαντες κοινῶς*) qui ſcilicet ſimul Epicnemidii, & Opuntii. Sic una, & communis appellatio utroſque aliquando complectitur. Plinius lib. 4. c. 7. *Locri deinde Epicnemidii cognominantur, olim Leleges appellati, per quos amnis Cephiſſus defertur in mare. Oppida: Opus, unde Opuntius ſinus, Cynos.* Locrorum Epicnemidiorum nomine intelligit, ut patet, Plinius etiam Opuntios. Strabo lib. 9. *Ὀποῦς δ' ἐστὶ Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων.* Stephanus: *Ὀποῦς, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων.* Hujus generis Locri dicti univerſè *Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ.* Hinc illud Servii ad l. 3. Æneid. *Alii Naryćios Opuntios eoſdem, & Epicnemidios dicunt. Namque priùs Naryx, Opuns poſtea dicta, eadem autem & Epicnemidia vocatur.* Quanquam alia urbs ſit Narya, alia Opuns. *Politus.*

2. *Τρία δέ εἰσι γένη τῶν αὐτῶν, ἐάν τις ὑποδιέλῃ*) Nempe Locrorum eorum, qui ſunt in Græciâ. Nam Locri quidem Epizephyrii, ſive Italici, ad quartum genus pertinent. Euſtathius ad Dionyſium: *ὅθεν κατανοητέον τέσσαρα Λοκρῶν εἶναι γένη, τρία μὲν ταῦτα, τοὺς Ὀπουντίους, καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους, καὶ τοὺς Ὀζόλας· τέταρτον δὲ, τοὺς Ἰταλικοὺς, ὅσοι τοὺς Ἐπιζεφυρίους.* Unde conſtas, quatuor eſſe Locridas. *Polit.*

3. *Ἐπικνημιδίοις δὲ Ἐνιᾶνες*) Lege, *Αἰνιᾶνες.* quemadmodum, avorum noſtrorum memoriâ, legiſſe apud Strabonem videtur Hermolaus Barbarus. Nam nunc quidem in libris editis Strabonis ſcriptum eſt *Αἰνιᾶνες.* itemque apud Heliodorum Æthiopic. l. 2. Plutarchum in Quæſtionibus Græcis, & Pauſaniam lib. 10. ut & *Αἰνία* ſinus apud Polybium l. 10. & *Αἰνία* urbs apud Strabonem *ἡ ἐπὶ τῷ Ἀχελῴῳ.* Sed enim Stephano ſcribitur *Αἰνία, διὰ τοῦ ι, πόλις Περραιβῶν· καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες.* itemque ſinus *Αἰνιακὸς.* videlicet, ut puto, & videtur velle Stephanus, ad diſtinctionem *Αἴνιας* Thraciæ, ſeu Macedonicæ, quæ ſic appellata eſt, ut *Αἰνιὰς* & *Ζώνη.* cujus etiam cives *Αἰνεᾶται* dicti ſunt Dionyſio Halicarnaſſenſi. Urbs hæc, *Ἄνια* ſcribitur apud Scylacem depravatè, pro *Αἴνεια.* *Æneam* hanc vocat Livius libro 40. c. 4. *Proficiſcuntur a Theſſalonicâ Æneam ad ſtatum ſacrificium, quod conditori Æneæ cum magnâ cærimoniâ quotannis faciunt.* quamvis alii legant ibi *Æniam.* Itaque *Æneam* malim ego ſcribere apud eumdem Livium lib. 44. c. 10. in his verbis: *Receptis igitur in naves militibus, omiſſâque Theſſalonices oppugnatione, Æneam inde petunt. quindecim millia paſſuum ea urbs abeſt, adverſùs Pydnam poſita, fertili agro.* Hic etiam vulgò legunt *Æniam.* ut & libro eodem, c. 32. *Æniam mille equites cum Antigono miſit ad tuendam maritimam oram.* Ubi ego pariter *Æneam.* Eadem eſt urbs, quæ *Αἴνεια* Herodoto, & Dionyſio Halicarnaſſenſi; itemque Straboni in Epitome lib. 7. Ergo ad *Αἴνιας* hujus diſtinctionem, ſcribitur Stephano *Αἰνία*, urbs illa Perrhæborum, cujus cives *Αἰνιᾶνες.* Et quidem notat Stephanus, ſi gentile nomen *Αἰνιὰν* factum ſit *ἀπὸ τοῦ πατρὸς Αἰνιᾶνος, ἄλογον* eſſe *τὴν ὁμοφωνίαν αὐτοῦ εἰς τὸ Τρὼς,* inquis, *καὶ Ἀχαιός.* Sin autem derivatum ſit ab urbe, videlicet *Αἰνία*, prius quidem eſſe *τὸ Αἰνιεύς*, pariter ut a Lyciâ dicitur Lycius; ſed tamen poſtea, ad effugiendam *ὁμωνυμίαν* Ænii fluvii, factum inde eſſe *τὸ Αἰνιάν·* ſimiliter atque ex *μέγιστος* dicitur *μεγιστάν.* Sic *Αἰνιᾶνας* nominant alii: quorum teſtimonia ideo aliquantò copioſiùs tetixo, quia ad Geographum notat Caſaubonus, pauca de Ænianibus, quippe jam deletis, legi apud veteres etiam Geographos. Thucydides lib. 5. *τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, Ἡρακλεώταις τοῖς ἐν Τραχῖνι μάχη ἐγένετο πρὸς Αἰνιᾶνας, καὶ Δόλοπας, καὶ Μηλιέας, καὶ Θεσσαλῶν τινάς.* Scylax in Periplo: *Ἡ δὲ Αἰτωλῶν παραλία ἡ Λοκρίδα πᾶσαν ἀπὸ μεσογαίας μέχρι Αἰνιάνων.* ac deinde de Malienſibus: *Καὶ τῇ Μαλιέων χώρᾳ ἐπικεῖνται ἄνωθεν ἐπὶ μεσογαίας Αἰνιᾶνες, καὶ δι' αὐτῶν ῥεῖ ὁ Σπερχειὸς ποταμὸς ἔξω τοῦ Μαλιέων κόλπου.* Et de Theſſaliâ: *Ἡ δὲ Θετταλία παρήκει ἐν μεσογαίᾳ ὑπὲρ Αἰνιάνων, καὶ Δολόπων, καὶ Μαλιέων, καὶ Ἀχαιῶν, καὶ Μαγνήτων, μέχρι Τέμπων.* Scymnus Chius in deſcriptione Orbis:

> Τῇ Θετταλίᾳ δ' ἐστ' ὅμορος ἡ Ἀθαμανία,
> Δόλοπές τε, Περραιβοί τε συνορίζοντα ἔθνη,
> Τά τ' Αἰνιάνων, οἵ τινες τῶν Αἰμιάνων
> Λαπιθῶν, Ἀπιδόνων, Μυρμιδόνων τε γεγονέναι.

Sic igitur *Αἰνία* ſcribi debet apud Strabonem, non *Αἰνεία* & *Αἰνιᾶνες*, non *Αἰνειᾶνες*, ubicunque apud eum horum populorum fit mentio. ut l. 1. p. 61. *καὶ Αἰνιᾶνες οἱ νῦν Αἰτωλοῖς ὅμοροι, περὶ τὸ Δώτιον ᾤκουν, καὶ τὴν Ὄσσαν μετὰ Περραιβῶν.* Strabonianum hoc *Δώτιον*, circa quod Ænianes quondam cum Perrhæbis habitarunt, Caſaubono videtur eſſe *Δάτον* Stephani. At non item mihi, qui ſciam, *Δάτον* illud Stephani procul hinc ſummovendum ad Thraciam, atque ad Edonos. Corrigo in Strabone: *περὶ τὸ Δώτιον.* Urbs Dotion Theſſaliæ. Stephanus: *Δώτιον, πόλις Θετταλίας.* itemque regio ibi campeſtris cognominis. *Τὸ Δώτιον πεδίον* memorat Strabo lib. 9. ubi de Athamanibus: *καὶ δὴ καὶ λέγονται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συχνὸν οἰκοῦντες τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι πεδίῳ. τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίον τῶν ὀρῶν λεχθέντων Περραιβικῶν, καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἔτι τῆς Βοιβηίδος λίμνης. ἐν μέσῳ τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδίοις περικλειόμενον.* Et de eodem campo Stephanus: *Ἔστι δὲ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίοις ὄρεσι περιεχόμενον.* Circa campum hunc Dotion Ænianas olim habitaſſe, narrat Plutarchus in Quæſtionibus Græcis: ubi in quærit, *τί τὸ πτωχικὸν κρέας παρ' Αἰνιᾶσι·* & de Ænianibus ſic commemorat: *πλεονάκις γεγόνασιν Αἰνιᾶνες μεταναστάντες. Πρῶτον μὲν γὰρ οἰκοῦντες περὶ τὸ Δώτιον πεδίον, ἐξέπεσον ὑπὸ Λαπιθῶν εἰς Αἴθικας.* Plura ibi habet Plutarchus de Ænianibus; apud quem gentile hoc nomen eſſe debet *Αἰνιᾶνες*, pariter atque apud Strabonem lib. 10. in deſcriptione Ætoliæ, & Acarnaniæ: *τῶν δ' Αἰτωλῶν (φησὶ) Περραιβοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἰνιάνων τι μέρος τῶν τὴν Οἴτην ἐχόντων.* & paullò poſt: *καὶ ἡ Αἰνία δὲ καὶ αὕτη ἐπὶ τῷ ποταμῷ* (*Ἀχελῴῳ*). ac rurſus lib. 9. *τὰ δ' αὐτὰ πεπόνθασι καὶ οἱ Αἰνιᾶνες. καὶ γὰρ τούτους ἐξέβαλον Αἰτωλοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες.* Itaque ſcribendum apud Pauſaniam in Phocicis: *βουλευταὶ δὲ Αἰνιᾶνές τε μετέχειν καὶ Νεοπτολέμιοι τοῖς πρὸς τῷ Ἀντίῳ ταφείσῃ τῷ Ἀμφικτυόνων ἔθνους. Μάγνητες μὲν οὖν, καὶ Μαλιεῖς, καὶ Αἰνιᾶνες, καὶ Φθιῶται Θεσσαλοῖς συντελοῦν.* Vides Ænianas Theſſalis contributos. Hinc Heliodoro Æthiopic. lib. 2. *Οἱ μὲν Αἰνιᾶνες* (ſic enim & ibi ſcribendum) *Θετταλικῆς ἐστὶ μοίρας τὸ εὐγενέστατον, καὶ ἀκριβῶς Ἑλληνικὸν, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὸ μὲν ἄλλο τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ παρατεινόμενον· μητρόπολιν δὲ σεμνυνόμενον Ὑπάτην, ὡς μὲν αὐτοὶ βούλονται, ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων ὑπατεύειν, καὶ ἄρχειν ὀνομαζομένην· ὡς δὲ ἑτέροις δοκεῖ, διότι περ ὑπὸ τῷ Οἴτῃ τῷ ὄρει κατῴκισται.* Sed *Ὑπάτην* illam ſcribere ego malim *προπαροξυτόνως*, *Ὕπατην·* quæ etiam Stephano *Ὕπατα, πόλις Αἰνιάνων.* Meminit quoque poſtea Ænianum Pauſanias, ubi de duplici ſemitâ, ſive *ἀτραπῷ*, *διὰ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης·* quarum *μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχῖνος, ἀπότομός τε τὰ πλεῖω, καὶ ὄρθιος δεινῶς· ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιάνων ἐλθεῖν στρατῷ ῥᾴων, δι' ἧς καὶ Ὑδάρνης ποτὲ Μῆδος κατὰ νώτου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπῆλθεν Ἕλλησιν.* Idem *Ἐνιῆνες* paullò poſt Homero in illo verſu:

> *Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.*

Et ſic etiam Herodoto in Polymniâ: *καὶ Περραιβοί, καὶ Ἐνιῆνες, καὶ Δόλοπες, καὶ Μάγνητες, καὶ Ἀχαιοί.* Idem quoque, *Αἰνιεῖς*, ut teſtatur Stephanus. Suidas: *Αἰνιᾶνες ἔθνος, ὄνομα ἔθνους. καὶ Αἰνιεῖς πληθυντικόν.* Unde *Ænienſes* Plinio, qui eos, pariter atque Perrhæbos, accenſet Ætoliæ lib. 4. cap. 2. *Ætolorum populi, Athamanes, Tymphæi, Ephyri, Ænienſes, Perrhæbi, Dolopes &c.* Et *Aenienſes* citat ex Livio Hermolaus. Sed neſcio, an ſua hic Hermolaum memoria fefellerit. Sinus Æniani meminit Livius lib. 28. c. 5. & loci, quo res geſtas narrat a Philippo Macedonum rege contra Ætolos: *Hunc conventum ut turbaret ſubito adventu, magnis itineribus Heracleam duxit, & concilio quidem dimiſſo, jam venit: ſegetibus tamen, quæ prope maturitatem erant, maximè in ſinu Æniano evaſtatis, Stotuſſam copias reducit.* Ubi alii ſcribunt, *in ſinu Ænianum*. Eſt autem idem ipſe ſinus, de quo Polybius lib. 5. *τῆς δὲ τῶν φθιώτης, καὶ παραλόμενος τῶν περὶ τὸν Αἰνίων κόλπων κατεσκευασμένων, στρατόπεδο.* Verum ego in Polybio libenter reſcripſerim, *τὸν Αἰνιακὸν κόλπον.* Nomen eſt κτητικὸν, *Αἰνιακός.* Inde Stephano *Αἰνιακὸς κόλπος.* Atque hinc etiam fortaſſis legendum eſt in Livio: *in ſinu Æniaco.* Fortaſſe etiam Hermolaus ibi legerat: *in ſinu Ænienſium.* Alibi, ubi Livius *Ænianum* meminit, ſuſpecta ea eſt lectio, ſeu po-

Digitized by Google

Philippus Æ̈tolis adjudicavit, ſic eſſe appellatam *ἀπὸ ναυπηγίας*, *a compactione navium*, ſactâ ab Heraclidis, ſeu Locris, cum ibi claſſem ædificarunt. item Parnaſſi latus, quod eſt ad occaſum, tenere Locros Ozolas, qui & dicuntur Occidentales; latus verò, quod eſt ad auſtrum, Delphos. Atque hæc quidem ita. Sed & præterea ſic ſcribit Geographus: Locris in partes duas diviſa eſt a Parnaſſo. Una ob occaſu, Parnaſſo adjacet, & ad ſinum uſque Criſſæum pertinet; altera eſt ab ortu, atque ad mare Euboicum deſinit. Vocantur illi Locri Occidentales, & Ozolæ: reliquorum, alii a principe urbe Opuntii, Phocenſibus, & Bœotis finitimi; alii Epicnemidii, ſub Cnemidem montem, Oetæis, & Malienſibus proximi. Atque hæc quidem ad hunc modum ſeſe habent.

XXIX. Ceterùm Poëta commemorat, ut Locris iſtis Homericis quadraginta naves ἕποντο, *comites irent*, *eoſque ſequerentur*. Ac vide τὸ ἕποντο, *ſequebantur*, quàm dulciter dicatur, & quàm frequenter. Decem enim ampliùs vicibus ea vox in Navium Catalogo uſurpatur. Rurſus, quando ait: *Horum autem triginta naves ordine ibant, ſeu procedebant*. &: *Horum quidem quinquaginta naves gradiebantur, ſive iter faciebant*: in his, inquam, locis dulci oratione utitur, atque jucundâ, perinde quaſi naves, animantium more, moverentur. Habet etiam neſcio quam ſuavitatem id, quod de hoc, aut illo duce ait, qui tot, exempli cauſsâ, naves ἄγε, *ducebat*: propterea quòd τὸ ἄγειν, *ducere*, *agere*, ipſum quoque, juxta atque τὸ ἕποντο, *ſequebantur*, ſolet de animantibus dici; & tamen hoc loci de navibus uſurpatur. Ad hæc, Homerus, quippe homo linguâ varius, ac verſatilis, variam circa naves phraſin, ſeu genus loquendi diverſum, adhibet. ut: *Horum quidem tot ibant*. & rurſus: *Horum verò tot naves procedebant*. &: *His verò ſimul tot naves comites ibant*. &: *Horum centenis navibus imperabat, ſeu dux erat*, unus aliquis. &: *hic, vel ille tot naves ducebat*. Atque iſtiuſmodi locutionibus in orbem ducendis, atque iterandis choreas velui celebrat Poëta. Quamquam, ut dictum eſt, frequentiùs, ac ſæpiùs illud uſurpat, *tot naves comites ibant, ſeu ſequebantur*. Sciendum inſuper eſt, nonnullos eſſe, in quibus etiam Zenodotus, qui loco moveant, atque expellant illos verſiculos: *Sed*

[1] ἡ Ναύπακτος, ἣν Φίλιππος Αἰτωλοῖς προσέκρινεν, [2] ἀπὸ ναυπηγίας Ἡρακλειδῶν, [3] ἢ Λοκρῶν ἐκλήθη, στόλον ἐκεῖ ναυπηγησαμένων. ϗ ὅτι Παρνασοῦ τὸ πρὸς δύσιν πλευρὸν, Ὀζόλαι Λοκροὶ κατέχουσιν οἱ ϗ Ἑσπέριοι· τὸ δὲ νότιον, οἱ Δελφοί. Καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Λέγει δὲ ϗ οὕτως Γεωγράφος. Ἡ Λοκρὶς ὑπὸ Παρνασοῦ διήρηται δίχα· ἡ μὲν, ἐκ τοῦ ἑσπερίου μέρους [4] κειμένη τῷ Παρνασῷ, ϗ καθήκουσα ἐπὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον· ἡ δὲ ἐκ τοῦ πρὸς ἕω, [5] τελευτῶσα δὲ ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν, [6] Ἑσπέριοι Λοκροὶ, ϗ Ὀζόλαι· οἱ δὲ ἕτεροι, οἱ μὲν, Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ὅμοροι Φωκεῦσι, ϗ Βοιωτοῖς· οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι, [7] ὑπὸ ὄρος Κνημῖδα, Οἰταίοις, ϗ Μαλιεῦσι [8] πρόσοικοι. Καὶ τοιαῦτα μὲν ϗ ταῦτα.

κθʹ. Ὁ δὲ Ποιητὴς λέγει, ὅτι εἵποντο τοῖς Ὁμηρικοῖς Λοκροῖς νῆες τεσσαράκοντα. Καὶ ὅρα τὸ εἵποντο, γλυκέως τε λεχθὲν, ϗ πλεονασθέν. Πλέον γὰρ, ἤπερ δεκάκις, ἡ λέξις ἐν τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ κεῖται. Καὶ ὅτε δὲ εἴπῃ, τῶν δὲ τριάκοντα νῆες ἐστιχόωντο· ϗ, τῶν μὲν πεντήκοντα νῆες κίον, ἤτοι ἐπορεύοντο, γλυκέως λέγει, ὡς εἴπερ ἐμψύχως ἐκινοῦντο αἱ νῆες. Ἔχει δέ τι γλυκύτητος ϗ τὸ, ὁ δεῖνα τόσας ἄγε νῆας, διὰ τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων μὲν ϗ αὐτὸ εἰωθὸς λέγεσθαι, ὡς ϗ τὸ, εἵποντο· τεθὲν δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ νεῶν. Διαφόρως δὲ ὁ πολύτροπος τὴν γλῶσσαν Ὅμηρος, φράζει ϗ τὰ περὶ τὰς νῆας. οἷον, τῶν μὲν τόσαι κίον. ϗ πάλιν· τῶν δὲ τόσαι νῆες ἐστιχόωντο. ϗ, τοῖς δὲ ἅμα τόσαι νῆες ἕποντο. ϗ, τῶν, ἑκατὸν νηῶν ἦρχεν, ἢ [9] ἡγεμόνευεν, ὁ δεῖνα. ϗ, ὁ δεῖνα τόσας νῆας ἄγεν. Καὶ χορεύει ἀνακυκλῶν τὰ τοιαῦτα ὁ Ποιητής. Πλεονάζει δὲ, ὡς εἴρηται, τὸ, νῆες τόσαι ἕποντο. Ἰστέον δὲ, ὅτι [10] ἀθετοῦσι τινὲς, ἐν οἷς ϗ Ζηνόδοτος, τὸ, Ἀλλὰ πολὺ μείων, ϗ τὰ ἑξῆς.

potiùs falſa. Certè non ſunt ii populi, qui ad Æ̈tolos, ſinumque Æniacum pertinent. Ut cum paullò ante de Macedonum copiis dicit Livius: *additi quingenti Ænianum*. Et l. 40. c. 4. *Archo Porridi cuidam longè principi gentis Æ̈nianum nupſit*. Quibus de locis non eſt, cur aliorum dicta recoquamus. Ab urbe Macedonicâ Æneâ gentile nomen eſt, *Æ̈neenſes*, & *Æ̈neatæ*, Græcis Αἰνεεῖς, & Αἰνεᾶται, ſive Αἰνιᾶται. Hoc appellationis, & ſcripturæ diſcrimine ſunt ii ab Ænianibus, ſive Ænienſibus diſtinguendi. *Politus*.

1. ἡ Ναύπακτος) Ναύπακτος, hodie *Lepanto*, licet corruptâ voce, accentum tamen Græcum retinet; acutum videlicet in antepenultimâ, ut *Taranto*, ἀπὸ τοῦ Τάραντος. Salvinus.

2. ἀπὸ ναυπηγίας Ἡρακλειδῶν) Etymologici Magni Auctor: Ναύπακτος, πόλις, παρὰ τὸ ναυπήγιον γενέσθαι τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ. Polit.

3. ἢ Λοκρῶν) De Locris auctorem citat Ephorum Strabo. Polit.

4. κειμένη τῷ Παρνασῷ) Strabo: παρακειμένη τῷ Παρνασῷ. itaque legendum eſt apud Euſtathium. *Politus*.

5. τελευτῶσα δὲ) Strabonianі libri non habent τὸ δέ. Polit.

6. Ἑσπέριοι Λοκροὶ, ϗ Ὀζόλαι) Adjicit Strabo ſingulare inſigne Locrorum Ozolarum: ἔχουσί τε ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸν ἕσπερον ἀστέρα ἐγκεχαραγμένον. Polit.

7. ὑπὸ ὄρος Κνημῖδα) Strabo, ὑπὸ ὄρει Κνημῖδι. Polit.

8. πρόσοικοι) Strabo, προσεχεῖς. Polit.

9. ἡγεμόνευεν) l. ἡγεμόνευεν, ut correctum eſt a Frobenio. Polit.

10. ἀθετοῦσι τινὲς, ἐν οἷς ϗ Ζηνόδοτος, τὸ, Ἀλλὰ, &c.) Grammaticorum hæc eſt ſuperſtitio, atque temeritas. *Salvinus*.

Zenodotus duos hinc verſus rejiciebat. Sed præterea alii Grammatici verſum etiam illum pejorem: Μείων, οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. eo quòd ſcilicet alibi Homerus Locrenſem Ajacem ſtaturâ parem, atque Ajacem illum Telamonium, facere videatur, ubi unum, atque alterum ita inter ſe comparat:

Αἴας δ' οὐκέτι πόμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Ἴσον ἂν Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
Ἀλλ' ὥς τ' ἐν νηῒ δύω οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον.

De altero verſu: Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ· communis eſt Zenodoto cum aliis Grammaticis ea difficultas, ὅτι οὐ οἶδεν λινοῖς θώραξι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας ὁ Ποιητής. Quod ſi verum eſt, delendus quoque infra erit alius ille verſus, quo jam inde a temporibus Trojanis antiquus pariter uſus traditur thoracis lintei: Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε, ϗ Ἄμφιος λινοθώρηξ. Certè Thucydides ſcribit, Græciam olim univerſam σιδηροφορεῖσθαι, primoſque de Græcis Athenienſes τόν τε σίδηρον καταθέσθαι, ϗ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μεταστῆναι. Quin immo addit, non multum temporis fuiſſe, ἐπειδὴ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, &c. Denique tertium hunc verſum: Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, ϗ Ἀχαιούς· explodebat quoque, tamquam minimè genuinum, Ariſtarchus, eâ ipſâ de cauſsâ, quòd communis illa Hellenum appellatio nondum, tempore Homeri, ad omnes Græciæ populos pervaſerat. Neque hæc Grammatico-

Digitized by Google

οὐ μόνον διότι οὐ χρὴ, φασὶ, διλογεῖν (εἶπε γὰρ ἤδη, ὅτι μείων, καὶ οὔτι τόσος γε) ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λινοθώρηξ. Οἱ Ἕλληνες γὰρ χαλκοχίτωνες. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ, Πανέλληνας. Οὐ γὰρ λέγει, φησὶν, Ἕλληνας ὁ Ποιητὴς, ἀλλ' Ἀργείους, Δαναοὺς, Ἀχαιούς· διότι οὐδὲ Ἑλλάδα, φησὶ, λέγει τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων χώραν, [1] ἀλλὰ μίαν τινὰ πόλιν Θετταλικὴν, καὶ τοὺς ἐκεῖθεν Ἕλληνας, ὡς κατωτέρω δηλωθήσεται. Οἱ δὲ τὸν ῥηθέντα Ζηνόδοτον μεμφόμενοι, ἐφ' οἷς, ὡς εἴρηται, ἠθέτηκε, φασὶ πρὸς ἄλλοις, καὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ χωρίον. Ποιότητα γὰρ προσώπων δηλοῖ, καὶ
Rom.p.277. προσυνίστησιν, ὅτι [2] ἥττων τοῦ Σαλαμινίου τὸ μέγεθος ἐστὶν ὁ Λοκρός.

λ'. Τὸ δὲ Ὀϊλεὺς, ψιλωτέον κατὰ τὴν ἀρχοῦσαν, [3] ὡς ἓν μέρος λόγου, κατὰ τὸν Ὅμηρον, Ἡσίο-

multò minor. &c. non ſolùm quia minimè opus eſt, ut ajunt, bis idem dicere (jam enim minorem illum, non tantum certè, eſſe dixerat) verùm etiam quia Ajax linteo armatus thorace inducitur. Nam Græci quidem loricas æreas geſtabant. immo etiam propter vocem illam Πανέλληνας, *Hellenas, ſeu Græcos univerſos*. Non enim, ut ait Zenodotus, Hellenas nominat Poëta; ſed Argivos, Danaos, Achæos: propterea quòd, inquit, neque Helladem, ſeu Græciam, vocat regionem ab Hellenibus, ſive a Græcis, habitatam; ſed urbem unam Theſſaliæ; ejuſque oppidanos, Hellenas, ut inferiùs declarabitur. Veruntamen, qui hunc ipſum Zenodotum, ob expunctos ab eo, amotoſque, ut diximus, verſiculos illos, reprehendunt; præter alia, dicunt etiam, locum illum eſſe neceſſarium. Declarat enim perſonarum qualitatem, apertèque confirmat, Ajacem hunc Locrum minorem eſſe ſtaturâ Ajace Salaminio.

XXX. Ad hæc, τὸ Ὀϊλεὺς, *Oileus*, tenui eſt ſpiritu afficiendum in primâ, tamquam ſi pars una

rum ſententia damnanda facilè videtur ſuperſtitioſis, aut temeritatis: quandoquidem graviſſimum auctorem habet Thucydidem l. 1. πολλῷ γὰρ ὕστερον (Homerus) ἔτι καὶ τῶν Τρωικῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους, ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν. Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι, καὶ Ἀργείους, καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Et rectè notat Thucydidis Scholiaſta illud ξύμπαντας. Τὸ γὰρ, inquit, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς, νενόθευται. Politus.

1. ἀλλὰ μίαν τινὰ πόλιν Θετταλικήν) Iuxta:

Οἵ τ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

Et Il. lib. ι' v. 395.

Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε, Φθίην τε.

Sed quam ibi Homerus Ἑλλάδα, urbem, an verò regionem, intelligat, apud veteres incertum. Strabo: Ὁ μὲν οὖν Ποιητὴς δύο ποιεῖ (Hellada videlicet, & Phthiam)· πότερον δὲ πόλεις, ἢ χώρας, οὐ δηλοῖ. Itaque Zenodotus πόλιν eſſe ibi Hellada exiſtimabat, quam ſententiam plerique videntur ſecuti. Strabo: οἱ δ' αὖ τινες πόλιν, Φαρσαλίων μὲν διέχουσαν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα· καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηίδα, καὶ Ὑπέρειαν. Μελιταιεῖς δ' ἄπωθεν ἑαυτῶν ὅσον δέκα σταδίους οἰκεῖσθαι τὴν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνιπέως, ἡνίκα ἡ αὐτῶν πόλις Πύρρα ὠνομάζετο· ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐν ταπεινῷ χωρίῳ κειμένης, εἰς τὴν ἑαυτῶν μετοικῆσαι τοὺς Ἕλληνας. Hinc Dicæarchus: ἡ γὰρ Ἑλλὰς παλαιὸν εἶναί ποτε πόλις, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε, καὶ ἐκτίσθη, τῆς τῶν Θετταλῶν οὖσα χώρας, κειμένη Φαρσάλου τε μεταξὺ, καὶ τῆς τῶν Μελιταιέων πόλεως. Scribo ex Strabone, Μελιταιέων. Quippe nomen Gentile, Μελιταιεύς. Stephanus: Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας. Heſychius: Ἑλλάς, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Etymologici Magni Auctor: Ἑλλὴν, παρὰ τὸ Ἑλλάς, ὃ σημαίνει τὴν πόλιν. tameſi alibi idem Etymologus valde erret, cum urbem Hellada collocat in Peloponneſo. ἡ γὰρ πόλις, ἐστὶν ἡ Ἑλλάς. ἡ δὲ χώρα, Ἀπία. *Apia* autem vocata eſt Peloponneſus. Vetus Scholiaſta Homeri ad Bœotiam: Ἑλλὰς, ὄνομα πόλεως. Plinius l. 4. c. 7. ubi de Theſſaliâ: *oppida celebria, Hellas, Halos, Lamia, Phthia, Arne*. Recenſet nimirum Plinius, quæ a Græcis Theſſaliæ olim oppida celebrabantur. Verùm alii χώραν ibi apud Homerum Hellada accipiebant: & quidem nonnulli partem Theſſaliæ. Strabo: Οἱ δ' ὕστερον τὴν Ἑλλάδα, οἱ μὲν αὖ τινες χώραν, διατετάσθαι φασὶν εἰς τὰς Θήβας τὰς Φθιώτιδας ἀπὸ τῆς πόλεως Φαρσάλου. Ita lego ex conjecturâ. Nam locus hic Strabonis vulgò eſt corruptus. Sic Phthiam Parmeniſcus χώραν voluit eſſe Theſſaliæ, & non πόλιν. Phthiam autem quidam eamdem eſſe dixerunt, atque Hellada, & Achajam; hanc verò, ut refert Strabo, εἶναι διατεμνομένης τῆς συμπάσης Θετταλίας θάτερον μέρος τὸ νότιον. Unde apparet, Hellada ab illis partem totius Theſſaliæ Auſtralem eſſe appellatam, eamdemque etiam Phthiam, ſeu Phthiotidem. Scholia antiqua ad illud Apollonii l. 1.

Ἥρωας κλείουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντας.

Ἑλλάδα νῦν τὴν Φθιωτικὴν λέγει χώραν. Sed exquiſitiùs, ac diligentiùs alii Phthiam, ſeu Phthioticam illam χώραν, ab Hellade diſtinxerunt. Vetus Scholiaſta Apollonii l. 1. Ἑλλάδα οἱ μὲν τὴν Φθίαν φασὶ συνωνύμως. ἡμεῖς δὲ χώραν ὑπολαμβάνομεν εἶναι Ἑλλάδα, οὐ μέντοι γε τὴν αὐτὴν τῇ Φθίᾳ. Certè Homerus Phthiam ab Hellade diſtinguit, ut obſervat Strabo. Iis tamen, qui unam non ſecernunt ab aliâ, ſuffragari illud poteſt, quòd Theſſalia univerſa in quatuor partes eſt diviſa, Phthiotidem, Eſtiæotidem, Theſſaliotidem, & Pelaſgiotidem. Phthiotis autem, pars Auſtralis eſt Theſſaliæ, & complectitur, juxta Strabonem, τὰ παρὰ τὴν Οἴτην, ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, καὶ Πυλαϊκοῦ, μέχρι τῆς Δολοπίας, καὶ τῆς Πίνδου διατείνοντα, πλατυνόμενα δὲ μέχρι Φαρσάλου, καὶ τῶν πεδίων τῶν Θετταλικῶν. Unde Hellas regio non alia videtur eſſe a Phthiotide. Neque obſtat Poeta, qui diſtinguit. Nam fortaſſe Homerus de urbibus eſt locutus.

Deinde alias ille, pluresque fecit diviſiones Theſſaliæ, παρὰ τὰς τῶν ἐπικρατούντων δυνάμεις. Notat Geographus, Poetam εἰς ἐννέα (alii malunt δέκα) μέρη, καὶ δυναστείας διελεῖν τὴν σύμπασαν γῆν, ἣν νῦν Θετταλίαν προσαγορεύουσιν. At poſteriores ſcriptores, qui Theſſaliam in quatuor dumtaxat partes diviſerunt, partem totam auſtralem videntur duplici illo nomine tum Hellados, tum Phthiotidis, deſignaſſe. Quamquam pars eadem in varias alias portiones, pro cujuſque urbis territorio, ſit diſtributa. Veruntamen alii non partem Theſſaliæ, ſed totam Theſſaliam, videntur apud Homerum Hellada intellexiſſe: cujus ſententiæ princeps, & auctor Ariſtarchus. Vetus Scholiaſta Homeri ad lib. ι' Il. Ἀρίσταρχος παρ' Ὁμήρῳ Θεσσαλίαν μόνην τὴν Ἑλλάδα φησὶν εἶναι, καὶ Ἕλληνας τοὺς Θετταλούς, παρακολουθῶν Θουκυδίδῃ. Secutus dicitur Ariſtarchus Thucydidem. Nam Thucydides ſcribit l. 1. Ἕλληνος, καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον vocatos Ἕλληνας. Unde etiam Ariſtarchus ipſe, ut ſupra notatum eſt, rejiciebat ex Homero illum verſum:

Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς.

Sic Plinio Hellas dicta quondam videtur Theſſalia, & Hellenes, juxta Homerum, Theſſali. *Sequitur*, inquit, *mutatis ſæpe nominibus, Æmonia: eadem Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia: ibi Hellen, a quo Hellenes. Hos eoſdem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos.* Quamquam etiam eidem Plinio, ut diximus ſupra, urbs ſit Hellas Theſſaliæ. Et re verâ dubitari non poteſt, quin Hellas, regio fuerit Theſſalica, & urbs cognominis; adeoque utramque potuerit Homerus, urbem videlicet, & regionem, nomine illo Hellados intelligere. Sicuti etiam Phthia urbs erat, & pars Theſſaliæ, πόλις, καὶ μοῖρα Θετταλίας, juxta Stephanum. Vetus interpres Apollonii: ἐς Ἑλλάδα. Ἑλλάδα νῦν τὴν Φθιωτικὴν λέγει χώραν, ὁμωνύμως τῇ πόλει. ἐν ξένοις Ἄργος καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ χώρα. Dicæarchus De Statu Græciæ: ἐστὶ δὲ ἡ Ἑλλὰς ἀφ' Ἕλληνος οἰκισθεῖσα πόλις τε, καὶ χώρα. Pauſanias quidem non diſtinguit, utram dicat Hellada, urbem, an verò regionem Theſſaliæ, cum in Laconicis ſcribit, vocatos Ἕλληνας τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλουμένης Ἑλλάδος. Sed & ipſe utramque fortaſſe intellexit. Illud certè conſtat, inde ab Hellade Theſſalicâ diffuſam eam eſſe appellationem, ac propagatam ad univerſam illam regionem, quam poſtea Hellada, ſeu Græciam vocarunt. quo utitur argumento Dicæarchus, ut oſtendat, Theſſaliam Helladi jure optimo adſcribendam: ἡ δὲ καλουμένη νῦν Ἑλλὰς, λέγεται μὲν, οὐ μέντοι ἐστί. Τὸ γὰρ ἑλληνίζειν [illegible] Αὕτη ἐστὶν ἀφ' Ἕλληνος· ἡ δὲ Ἑλλὰς ἐν Θετταλίᾳ κεῖται. [illegible] Ἕλληνας, τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν εἶναι. Politus.

2. ἥττων τοῦ Σαλαμινίου τὸ μέγεθος ἐστὶν ὁ Λοκρός) At enim alii, ut dictum eſt, Locrenſem hunc Ajacem parem in ſtaturâ fuiſſe cenſent Ajaci Salaminio. Vetus Scholiaſta: οὐ δὴ μακρότερος ὁ Ὀϊλῆος Αἴας τοῦ Τελαμωνίου. quod confirmat teſtimonio Homeri. *Politus.*

3. ὡς ἓν μέρος λόγου, κατὰ τὸν Ὅμηρον) Virgilius Homerum ſecutus: *Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei*. Aen. lib. 1. quamquam ex duabus, ut ego cenſeo, vocibus unam fecerit alibi, illo loco: *proximus ardet Ucalegon*; id eſt, οὐκ ἀλέγων. *non animadvertens*. Sic ab Homericis duabus vocibus. Εἰν Ἀρίμοις. finxit ſuam illam Inarimen. *Salvinus.*

Atqui Οὐκαλέγων non ſunt Homero voces duæ; ſed nomen proprium viri Trojani lib. γ' Il. *Politus.*

una ſit orationis, juxta Homerum. Nam Heſiodus quidem, ut notant, & Steſichorus, id ipſum efferunt dupliciter. Non enim tribus tantùm apud eos ſyllabis Ὀϊλεύς, *Oileus*; verum etiam binis, Ἰλεύς, *Ileus*. Idque plerique alii recentiorum: qui & hoc loci cum adſpiratione legunt τό, ὁ Ἰλῆος ταχὺς Αἴας. *Ilei velox Ajax*. perinde quaſi articulus ſit τὸ ὁ. ita ut ſenſus ſit: ὁ τοῦ Ἰλῆος Αἴας. *Ilei filius Ajax*. Hoc tamen non eſt Homericum, ſiquis animum adverterit ad illud: οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο. *At non Oilei filium magnanimum Locri ſequebantur*. Item, quod dicit Πανέλληνας, *omnes Hellenas*, non juxta Zenodotum, explicandum eſt; ſed Homerico ſenſu, juxta veteres auctores: quippe qui illud, Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς, *omnes Hellenas, & Achivos*, dictum accipiant pro Theſſalis, & Argivis. ita ut a ceteris omnibus Argivis diſtinguat per oppoſitionem, ac ſeparet eos, qui ſub Achillis imperio, propriè, ac ſpeciatim, ſingulari quadam prærogativâ, Hellenes appellabantur. Atque hæc quidem hujuſmodi. Porro autem Cynus, promontorium eſt, ſinum terminans Opuntium, navale Opoëntis, urbis Locrorum Epicnemidiorum, eorum, qui, juxta Poëtam, ſiti ſunt ultra Eubœam. Ex hac urbe fuit Patroclus, cognatus ille, & neceſſarius, ſodaliſque Achillis: eaque urbs ſic vocata eſt ab Opoënte, qui in eâ regnaverat. Gentile τοῦ Ὀπόεις, *Opois*, eſt Ὀποέσιος, *Opoiſius*: ut a Σιμόεις, *Simois*, gentile eſt nomen Σιμοέσιος, *Simoiſius*. Rurſus, quemadmodum dicitur πλακόεις, & per ſynæreſin πλακοῦς, *placenta*, itemque Σιμόεις, Σιμοῦς, *Simus*; ſic etiam Ὀπόεις, Ὀποῦς, *Opus*, & declinatur Ὀποῦντος, *Opuntis*: & gentile inde nomen Ὀπούντιος, *Opuntius*, ut ſubdocet etiam Comicus, ubi Athenienſem quemdam Opuntium, altero hominem oculo captum, mordet, ac deridet. Verùm Cynus nomen a Cyno habuit, homine Locro. Opuntis enim filius fuiſſe fertur Cynus, pater Hodœdoci, avus Oilei. Et veteres quidem ita narrant: Amphictyone, & Chthonopatrâ natus eſt Phyſcus, Phyſco Locrus: quorum ab altero Phyſci primùm, ab altero Locri iidem ſunt appellati. Locro ortus eſt Opus, ſeu Opuns, cui cum Locro patre diſſidium interceſſit. Itaque pater regno illi, ac principatu cedens, ipſe Occidentalem Parnaſſi plagam incol-

Ἡσίοδος δέ, φασι, καὶ Στησίχορος, διχῶς αὐτὸ προάγει. [1] Οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς. Τοῦτο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεωτέρων· οἱ καὶ δασύνουσιν ἐνταῦθα τό, ὁ Ἰλῆος ταχὺς Αἴας, ὡς ἄρθρου ὄντος τοῦ ὁ. ἵνα λέγῃ, ὅτι ὁ τοῦ Ἰλῆος Αἴας. Τοῦτο δὲ οὐχ Ὁμηρικόν, εἴ τις ἐπιστήσει λάβοι τό, οὐδ' ἄρ [2] Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο. Τὸ Πανέλληνας δέ, οὐ κατὰ Ζηνόδοτον, ἀλλ' Ὁμηρικῶς ἑρμηνευτέον, κατὰ τοὺς παλαιούς, λέγοντας τὸ Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς, ἀντὶ τοῦ Θεσσαλούς, καὶ Ἀργείους. ἵνα ἀντιδιαιρῇ τοῖς ὅλοις Ἀργείοις τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεγομένους ἰδίως Ἕλληνας, κατά τινα ἐξοχήν. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. [3] Ἡ δὲ Κῦνος, ἄκρα τις τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον, ἐπίνειον [4] Ὀπόεντος πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, τῶν πέραν Εὐβοίας, κατὰ τὸν Ποιητήν. [5] ἀφ' ἧς ἦν καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως συγγενής τε, καὶ ἑταῖρος Πάτροκλος, [6] κληθείσης οὕτως ἀπὸ Ὀπόεντος ἄρξαντος ἐν αὐτῇ. [7] Ἐθνικὸν τοῦ Ὀπόεις, Ὀποέσιος· ὡς Σιμόεις, Σιμοέσιος. Ὥσπερ δὲ πλακόεις, καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς, καὶ Σιμόεις Σιμοῦς, [8] οὕτω καὶ Ὀπόεις Ὀποῦς, καὶ κλίνεται Ὀποῦντος· καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐξ αὐτοῦ Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει, [9] Ἀθηναῖον ἄνδρα, μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῖν ὀφθαλμοῖν. Ὠνόμασται δὲ Κῦνος, ἀπὸ Κύνου Λοκροῦ ἀνδρός. Ὀποῦντος γάρ, φασι, Κῦνος, οὗ Ὁδοιδόκος, οὗ Ὀϊλεύς. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα. Ἀμφικτύονος, καὶ Χθονοπάτρας, ἀπόγονος Φύσκος, οὗ Λοκρός· ὧν ἀπὸ μὲν Φύσκου, Φύσκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ, Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκροῦ δέ, Ὀποῦς· πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατὴρ Λοκρός, ἐκείνῳ μὲν ἀρχὴν ἐκεῖνον· αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων Baſ. p. 210.

ὑφ'

1. Οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεύς) ut non modò dictus eſt Ὀβριάρεως· verùm etiam Βριάρεως. Sic Ἰλεύς Suidæ, ὄνομα κύριον. Hinc Heſychio Ἰλιάδης, ὁ Ἰλέως παῖς. Palmerius ibi legebat, ὁ Ἴλου παῖς. Perperam. Ἰλιάδης filius eſt Ilei Ajax, qui & Ὀϊλιάδης, ſive Ὀϊληϊάδης Homero, Lycophron in Alexandrâ:

Καὶ παῖς Ὁδοιδόκειος Ἰλέως δέμας.

Politus.

2. Ὀϊλιάδῃ) Al. Ὀϊλιάδῃ. Polit.

3. Ἡ δὲ Κῦνος, ἄκρα τις τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον) Strabo: Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. Polit.

4. Ὀπόεντος πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων) Stephanus: Ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων. Plinius l. 4. c. 7. *Locri deinde Epicnemidii cognominantur, olim Leleges appellati, per quos amnis Cephiſſus defertur in mare. Oppida, Opus, unde & ſinus Opuntius, Cynus*. Alibi tamen Locri Epicnemidii diſtincti ſunt, ut diximus, ab Opuntiis. *Polit.*

5. ἀφ' ἧς ἦν καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως συγγενής τε) Strabo: Ὅτι δ' ἐξ Ὀπόεντος ἦν Πάτροκλος, λέγει Ὅμηρος. Politus.

6. κληθείσης οὕτως ἀπὸ Ὀπόεντος) Sic Stephano Ὀπόεις ἀπὸ Ὀπόεντος. Duo fuiſſe feruntur Opoëntes nomine: alter, rex Eleorum, pater Protogeniæ, juxta Pindarum; alter Protogeniæ, & Jovis, ſeu potiùs Locri, filius, qui de nomine avi ſui materni appellatus & ipſe eſt Opois. Ab hoc nomen urbi Locridis Opoënti. Unde & eadem, *urbs Protogeniæ* Pindaro. Falli enim videtur Scholiaſta Apollonii, cum urbem hanc Opoënta vocatam ſcribit ab Opoënte illo Eleo. Pindarus Olymp. Od. 9. de Locro, qui uxorem duxerat Protogeniam:

ἀρφανὸν τι ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν·
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
τε, καὶ ἔργοισι· πόλιν δ' ὤπασεν, λαόν τε δίαιταν.

Antiqua in Pindarum Scholia: ἦν δὲ ὁ Λοκρός, Ἀμφικτύονος τοῦ Διός. καὶ ἐκάλεσε τὸν μητροπάτορος τὸ ὄνομα. Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἠλείων, ᾧ ὁμώνυμος ἦν. hic ſcilicet Opus, cui ἀνδρωθέντι ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν ἐνεχείρισε. Hinc veterum ſcriptis proditum eſt, nonnullos quoque fuiſſe in Eleâ Opuntios, qui cum Locris Opuntiis cognationem, & neceſſitudinem habuerunt. *Politus*.

7. Ἐθνικὸν τοῦ Ὀπόεις, Ὀποέσιος) Stephanus: τὸ ἐθνικόν, Ὀποέσιος, Ὀπουντία. Polit.

Sic ab Acherunte, hoc eſt, Acheronte, Acheruſius: ab Amathunte, Amathuſius. A Selinunte tamen in nummis ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΝΩΝ. & Peſſinuntia Dea. Livius. *Salvinus*.

8. οὕτω καὶ Ὀπόεις Ὀποῦς, καὶ κλίνεται Ὀποῦντος) Stephanus: λέγεται καὶ Ὀποῦς Ὀποῦντος, κατὰ κρᾶσιν. Politus.

9. Ἀθηναῖον, ἄνδρα μὴ ἀκεραιούμενον) Malim ſine interpunctione illâ legere: Ἀθηναῖον ἄνδρα, μὴ ἀκεραιούμενον. Ariſtophanis locus eſt in Avibus v. 153. Ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος Οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου. ad quem locum Scholiaſta: Οὗτος ἀνηρίς, ἢ μονόφθαλμος. ἔπαιξεν οὖν, ὅτι οὐκ ἂν γενοίμην τυφλός. Ἄλλως. ὅτι ἑτερόφθαλμός τις ἦν. ὅθεν ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς φασιν. Eadem ferè legitur explicatio apud Suidam. Hinc idem Ariſtophanes:

Μονόπτηρ δ' ἦν Χαλκίδων τύραννος·
Ὀπούντιος δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ.

Politus.

ὑφ' ἑαυτῇ ἴῃς ἐκεῖ, οἱ Ἑσπέριοί τε, καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο, [1] περὶ Αἰτωλίαν, ἐπὶ τὴν ἑτέρας, φασὶ, πλευρᾶς οἰκοῦντες κατὰ Κρισαῖον πεδίον· [2] ἀφ' ὧν ὕστερον καὶ ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, [3] ἔνθα Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, [4] ὧν καὶ ὁ Περιηγητὴς μέμνηται. οὓς Πίνδαρος ἐπαινεῖ, [5] ὡς εὐνομουμένους,

coluit, imperiumque in loci illius populos exercuit, qui tum Occidentales, tum Ozolæ vocabantur, circaque Ætoliam in altero, ut ferunt, latere juxta Criſſæum campum habitabant: a quibus etiam poſtea miſſa eſt in Italiam colonia, ubi Locri Epizephyrii. Atque horum in Deſcriptione Orbis meminit Dionyſius, eoſque commendat Pindarus, tamquam bonis legibus uten-

1. περὶ Αἰτωλίαν) Strabo: Τοῖς δὲ Λοκροῖς τοῖς μὲν Ἑσπερίοις συνεχεῖς εἰσὶν Αἰτωλοί· τοῖς δ' Ἐπικνημιδίοις Αἰνιᾶνες συνεχεῖς οἱ τὴν Οἴτην ἔχοντες, καὶ μέσοι Δωριεῖς. Politus.

2. ἀφ' ὧν ὕστερον καὶ ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη) Diſſident inter ſe veteres auctores de Locris, qui in Italiâ ſunt, Epizephyriis, utrum ἄποικοι ii ſint Locrorum Ozolarum, an verò Opuntiorum. Nam certum eſt, ab alterutris ortum eos habuiſſe. Scymnus Chius in Deſcriptione Orbis:

Εἰσὶ δ' ἄποικοι τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν.

Ἔνιοι δὲ Λοκρῶν φασι τῶν ἐν Ὀζόλαις.

Itaque ab Opuntiis ſtare videtur Scymnus: a quibus etiam ſtetit Ephorus, & plures alii. Unde refert in Laconicis Pauſanias, Locros illos Italicos, prœlium jam cum Crotoniatis commiſſuros, κατὰ οἰκειότητα πρὸς Ὀπουντίους, Ajacem Oilei filium invocaſſe. Quippe quia hic Ajax genere erat Opuntius, patriâ Narycius. Unde ab Ajace hoc Narycio, quem in honore habebant, videtur mihi præcipuè Virgilius Italiæ Locros Narycios vocaſſe lib. 3. Æneid.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Vulgò ibi ex Servio Narycios, Opuntios interpretantur, ab urbe Opuntiorum Naryce: perinde quaſi ita Virgilius Locros illos Italicos ab Opuntiis oriundos ſignificet. Sed falſi ſunt, qui apud Servium urbem eamdem putarunt Narycem, atque Opuntem. Præſtat, ni fallor, mecum dicere, Narycios vocatos eſſe Opuntios a rege ipſo, duceque Opuntiorum Ajace Narycio, qui & *Narycius heros* Ovidio. Niſi ſiquis fortè velit, quod placet nonnullis, ex oppido uno Narycio eos fuiſſe, qui Locros, Italicam urbem, condiderunt. quo fortaſſe ſenſu dixeris Solinus, *a Naricii Locros* conſtitutos. Utrolibet modo explices, videtur ſentire Virgilius, originem ab Opuntiâ gente duxiſſe Locros Italicos, ſeu Epizephyrios. Nam & Narycii, gens erant Opuntia. Hinc Servius: *Cnemis promontorium, in quo Opuntii Locri poſiti ſunt, a quibus originem trahunt, qui in Italiâ ſunt.* Et eamdem ſententiam ſequitur Scholiaſta Pindari ad Olym. Od. 11. γένη γὰρ Λοκρῶν εἰσὶ τρία· Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι. τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοί εἰσι Λοκροὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Epicnemidiorum autemque nomine Opuntios quoque comprehendit. Sed ego Straboni adhæreo, Locros hoſce Italicos ab Ozolis deducenti. Sic enim ille lib. 6. εἶθ' ἡ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, ἔποικοι Λοκρῶν ὄντες τῶν ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ μικρὸν ὕστερον τῆς ἀπὸ Κρότωνος, καὶ Συρακουσῶν κτίσεως ἀποικισθέντες ὑπὸ Εὐάνθους. Ἔφορος δ' οὐκ εὖ, τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν ἀποίκους φήσας. Locri οἱ ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, ſunt Ozolæ: ad quos refert Euſtathius illud Dionyſii Periegetæ de probroſo, ac ſervili genere Locrorum Epizephyriorum:

Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρῳ παρακέκλιται ἄκρη.

Τῇ δ' ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐνιαυτοῖς

Ἦλθον ἐπ' Αὐσονίην, γαστέρες μιχθέντες ἀνάσσαις.

Euſtathius igitur Locros ibi Ozolas intelligit, a quibus, juxta Dionyſium, profecti ſint in Italiam ii, qui appellati poſtea ſunt Epizephyrii. Ἱστέον δὲ, ὅτι ὁ διαβάλλει τὸ γένος τῶν τοιούτων ἀποίκων ... Λοκρῶν ἔθνος ὅλον εἰς ἐκ δούλων συστησάμενον, δοῦλοι γάρ, φησὶν, ὄντες προτέροις ἔτεσι, παρὰ τοῖς Ὀζόλαις δηλαδὴ Λοκροῖς, τοῖς πρὸς τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ τῷ κατὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀπελθόντων εἰς πόλεμον, ἐμίγνυντο ταῖς σφετέραις ἀνάσσαις. Ἐπανελθόντων δὲ τῶν δεσποτῶν ἀποστάντες ἐπὶ κολάσει, τὰς δεσποίνας συνεξῆγον, καὶ ᾤκησαν ἐν Ζεφυρίῳ, ὧν γένος εἰσὶν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ, δοῦλοι ὄντες τὸ ἀνέκαθεν. Sed peccat, & quidem graviter, Euſtathius in Geographiam, cum ſinum Criſſæum, ubi Locri Ozolæ poſiti ſunt, dicit τὸν κατὰ τὴν Εὔβοιαν, quod eſt miſcere ſimul, ac confundere ea, quæ ſunt maximè ſeparanda. Strabo: Διττὴ γάρ ἐστιν (ἡ Λοκρὶς) διῃρημένη ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ δίχα· ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἑσπερίου μέρους παρακειμένη τῷ Παρνασσῷ, καὶ μέρος αὐτοῦ νεμομένη, καθήκουσα δ' ἐπὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον, ἡ δ' ἐκ τοῦ πρὸς ἕω τελευτῶσα ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλατταν. ac rurſus de Locride: Διῄρηται δὲ δίχα. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν, οἱ πρὸς Εὔβοιαν Λοκροὶ, οἳ σχίζονται ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Δαφνοῦντος, ἐπικαλοῦνται δ' οἱ μὲν, Ὀπούντιοι, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους τινὸς Κνημῖδος. τὸ δὲ λοιπὸν, οἱ ἑσπέριοι εἰσὶ Λοκροὶ, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Ὀζόλαι καλοῦνται. Itaque ſinus ὁ κατὰ τὴν Εὔβοιαν non Criſſæus eſt, ſed Opuntius. quo de ſinu idem Geographus: Ἐφεξῆς ... τὴν ἀκτὴν, εἰς ἣν κατέληξεν ἡ Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὐβοίᾳ, τὸν Ὀπούντιον κόλπον συμβαίνει κεῖσθαι. Ac proinde qui ad Eubœam, non Ozolæ ii ſunt; ſed Opuntii: quos uno Epicnemidiorum nomine, pariter atque alicubi facit Strabo, complectitur, ac denotat Scholiaſta Pindari, cum utroſque Locros ita diſtinguit: οἱ δὲ Ὀζόλαι, πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ· οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι πρὸς Εὐβοίᾳ, ὅθεν ὁ Ὀϊλέως Αἴας. Hinc eſt, quòd Homerus, ut Locros Opuntios deſignet, eoſque ab Ozolis diſtinguat, vocat eos Locros, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης. quaſi videlicet ita ſignificet, alios alibi eſſe Locros, nimirum Ozolas, ſeu Heſperios, qui habitant ad ſinum Criſſæum. quod eſt ingenioſè animadverſum a Geographo. Ab his igitur Ozolis vult Euſtathius cum Strabone, profectos eſſe Locros Epizephyrios. Idem Strabo lib. 9. ὧν μὲν δὴ (nimirum Ozolæ, ſeu Heſperii) ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων· οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι, τούτων. videlicet Ozolarum. *Politus.*

3. ἔνθα Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι) Epizephyrii, ideſt, ad Zephyrum, ſeu Favonium oppoſiti, ideſt, ad ſolis occaſum. *Salvin.*

ἔνθα Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι) Eadem ratio hujus appellationis apud Euſtathium ad Dionyſium: Λοκροὶ δ' αὖθις Ἐπιζεφύριοι λέγονται, ὡς πρὸς ἀνέμῳ Ζεφύρῳ κείμενοι, ὅς τινα δὲ αὐτῶν. Quare & ventus ipſe Zephyrus vocatus eſt a Dionyſio, Λοκρὸς, ſeu Locricus, per quamdam videlicet, ut lepidè notat Euſtathius, ἀντίδοσιν κλήσεως, τὸ μὲν ἔθνους ὀνόματος ... πρὸς τὸν Ζέφυρον ἄνεμον, τὸ δὲ Ζεφύρου οὐ ... τοῦ τῶν Λοκρῶν ἔθνα. quia ſcilicet Zephyrus a Locris dicitur Locricus, ut ab Iſmaro urbe Thraciâ Boreas dictus eſt Iſmaricus; ut viciſſim Locri a Zephyro denominati ſunt Epizephyrii, quippe ſiti ad Zephyrum. Sed mihi tamen appellati potiùs videntur hi Locri Epizephyrii a promontorio ipſorum Zephyrio, eo quòd ſcilicet ἐπὶ τῷ Ζεφυρίῳ, ut narrat Strabo, primùm habitaverant. Quod voluit etiam Servius, licet per errorem hujuſmodi Locros in Græciâ collocaverit. *Et appellantur Epizephyrii, quòd Zephyrium promontorium vocatur a Græcis, in quo ſunt conditi Locri, qui in Græciâ ſunt.* Nec enim, cur ſingulari illâ appellatione præcipuè inſignirentur, cauſſa ſatis explicari poteſt ex eo, quòd poſiti eſſent ad Zephyrum, ideſt, ad occaſum ſolis: quandoquidem Locri quoque Ozolæ poſiti erant ad occaſum; ideoque Heſperii, ſeu Occidentales, vocabantur, & Stellam Heſperum, inſigne gentis ſuæ, habebant. Idem Euſtathius ad Dionyſium: Ζεφύρου ἄκραν τινὰ περιφραστικῶς ὁ Διονύσιος, ὡς τὸ τινὰ ὄρος καὶ Ζεφύριον ... καλούμενον. ἀφ' ὃ καὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ δοκοῦσι κληθῆναι ὡς περὶ αὐτὸ κείμενοι. Plinius lib. 3. c. 5. *Locri cognominati a promontorio Zephyrio.* Inde illi Locri a Locris ceteris diſtincti, ut apud Pauſaniam lib. 6 ἀνατεθῆναι δὲ (ἄγαλμα ... Ἀπόλλωνος) ὑπὸ Λοκρῶν φασι τῶν πρὸς Ζεφυρίῳ τῇ ἄκρᾳ. Sic enim ibi lego cum Sylburgio pro vulgato τῇ πρὸς Ζεφύρῳ. quum & ſupra Locri Italici dicti eſſent a Pauſaniâ, οἱ χώραν τὴν πρὸς τῷ Ζεφυρίῳ τῷ ἄκρῳ νέμονται. Inde etiam iidem ſimpliciter aliquando voce Zephyrii. Ita certè iidem dicti ſunt Pindaro Olymp. Od. 10. v. 18. Euſtathius ad v. 426. Dionyſii. Οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροὶ ἀπὸ Κνημῖδος ὄρους τὴν κλῆσιν ἔχοντες· ὡς ἀπὸ Ζεφυρίου ὄρους ἄκρας, Λοκροὶ οἱ Ζεφύριοι. Quamquam frequentiùs, ac communiùs appellati ſunt iidem Ἐπιζεφύριοι, ut Ἐπικνημίδιοι. Unde & paullò poſt, inter varia genera Locrorum, τέταρτον dicit Euſtathius τοὺς Ἰταλικοὺς, ἤτοι τοὺς Ἐπιζεφυρίους. Et Ἐπιζεφυρίους Locros iſtos Italicos vocat alibi idem Pindarus, ut & Ariſtoteles, Strabo, Ælianus, Athenæus, Stephanus, Scymnus Chius, ceteri ferè ſcriptores. Zephyrium autem promontorium ideò ſic eſt vocatum, quòd portum habet obverſum in Zephyrum. Strabo lib. 6. Ἄκρα τῆς Λοκρίδος, ὃ καλεῖται Ζεφύριον, ἔχουσα τοῖς ἑσπερίοις ἀνέμοις λιμένα, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα. Unde etiam idem promontorium per periphraſin Dionyſio Ζεφύρου ἄκρα. Politus.

4. ὧν καὶ ὁ Περιηγητὴς μέμνηται) Meminit Periegeta Locrorum Epizephyriorum: ſed in dedecore, ac probro. Auctorem enim ſequitur Ariſtotelem in iis, quæ ſcripſit de Republicâ Locrorum: eamque generis ſui notam Locrenſes ipſi palam præ ſe ferebant, ſi credimus Polybio. Sic namque Polybius lib. 12. Σύνοιδα γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ὁμολογοῦσιν, ὅτι παραδόσιμος αὐτοῖς ἐστιν αὕτη περὶ τῆς ἀποικίας ἡ φήμη παρὰ πατέρων, ἣν Ἀριστοτέλης εἴρηκε. Politus.

5. ὡς εὐνομουμένους) hoc eſt, bonæ mentis. *Salvinus.*

Hoc ſenſu opinor ſcribendum potiùs fuiſſe, εὐγνωμονοῦντας, ſeu εὐγνωμονήσαντας. Eſt enim εὐγνωμονεῖν, non εὐνομεῖν· pariter atque εὐγνωμοσύνη, non εὐνομία· διχογνωμονεῖν, non διχονομεῖν, φιλογνωμονεῖν, non φιλονομεῖν. ceteraque ejus generis. Sed omnino ſcripſit Euſtathius, quemadmodum edidit Frobenius, ὡς εὐνομουμένους. Et ſanè a bonis legibus, ut explicant antiqua quædam Scholia, Locros Zephyrios laudat Pindarus Olymp. Od. 10. his verbis:

Νέμει γὰρ ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν

Ζεφυρίων.

Vetus Scholiaſtes: ὃ βούλεται λέγειν, ἔστι τοιοῦτον. κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν ὄντα, ἄρχεται. videlicet ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. Itaque alii a bonis eos legibus laudarunt. Strabo lib. 6. Πρῶτοι δὲ νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσί· καὶ πλεῖστον χρόνον εὐνομηθέντες, Διονύσιος ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακουσίας, ἀνομώτατα πάντων διεχρήσατο. quod ita ex Strabone refert ad Dionyſium Euſtathius: Πρῶ-

τοι

Digitized by Google

utentes, eruditos, ac bellicoſos. Atque hæc quidem alii de Opuntiis. Verùm Geographus Opuntem, metropolin dicit, ſeu primariam urbem Locrorum Epicnemidiorum; eamque ſatis ſignificat urbem eſſe maritimam, cum, ducto ab eâ nomine, ſinum commemorat Opuntium. Ac præterea Eleos quoſdam Opuntios refert: quorum, inquit, non eſt operæ pretium mentionem facere.

XXXI. Calliarus porro appellata eſſe fertur a Calliaro, Hedœdoci, & Laonomes filio. Alii tamen, neutro genere, dicunt Calliara, eo quòd terra ibi ſit εὐήροτος, *facilè arabilis*. Gentile hujus nomen, *Calliarenſes*. At verò ἡ Βῆσσα, *Beſſa*, tametſi, ut paullò ante dictum eſt, juxta nonnullos, ſcribitur cum ſimplici σ': tamen Herodianus ſcribit cum duplici σ'. Sic autem vocatam eam ferunt a naturâ loci, eo quòd ſaltuoſa ſit, ac ſylvoſa. Sunt etiam Thracia gens, Beſſi. Quin & Geographo ſcribi ipſam placet Βῆσσαν, *Beſſam*, cum duobus σ'. A ſylvosâ enim, inquit, dumosâque ibi regione, communi eodemque nomine, eſt appellata. Quamquam, ut idem ait, populus Atticæ ἡ Βῆσα, ſcribatur cum unico σ'. Unde populares, Βησαιεῖς, *Beſæenſes*. Ad hæc, Scarphe ſita eſſe dicitur prope Thermopylas, nomenque hoc accepiſſe a Scarpheâ, feminâ quadam illuſtri. Verùm, juxta Geographum, ſita eſt Scarphe in loco edito, ac ſublimi, agrumque habet

νους, [1] καὶ λογίους, καὶ μαχίμους. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ταῦτα περὶ Ὀπουντίων. Ὁ δὲ Γεωγράφος, [2] καὶ μητρόπολιν Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, τὴν Ὀποῦντα λέγει· ὑποδηλῶν δὲ αὐτὴν καὶ παραθαλασσίαν, [3] Ὀπούντιον κόλπον ἱστορεῖ, παρώνυμον αὐτῇ. [4] Καὶ Ἠλείους δέ τινας Ὀπουντίους λέγει· ὧν οὐκ ἄξιον, φησὶ, μεμνῆσθαι.

λα'. Καλλίαρος δὲ, [5] ἀπὸ Καλλιάρου, φασὶν, ὠνόμασται υἱοῦ Ὁδοιδόκου, καὶ Λαονόμης. [6] Οἱ δὲ, Καλλίαρα οὐδετέρως φασὶ, διὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς. Ἐθνικὸν δὲ ταύτης, [7] οἱ Καλλιαρεῖς. Ἡ δὲ Βῆσσα, ὅτι μὲν, κατά τινας, δι' ἑνὸς γράφεται σ', εἴρηται πρὸ βραχέων. [8] Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο σσ' γράφει. [9] Ὠνομάσθη δὲ, φασιν, ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ναπώδους οὔσης. [10] Ἦν δὲ καὶ ἔθνος Θρακικὸν οἱ Βῆσσοι. Ἀρέσκει δὲ καὶ τῷ Γεωγράφῳ ἡ διὰ τῶν δύο σσ' γραφὴ τῆς Βήσσης. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐτόθι [11] δρυμώδους, φησὶν, ὠνόμασται ὁμωνύμως. Ὁ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ, φησὶ, δῆμος ἡ Βῆσα, ἐν τῷ ἑνὶ σ'. [12] ἐξ οὗ οἱ δημόται, Βησαιεῖς. Ἡ δὲ Σκάρφη κεῖται, φασὶν, ἐγγὺς Θερμοπυλῶν· [13] ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σκαρφείας ἐνδόξου τινὸς γυναικός. Κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον, [14] ἐφ' ὕψους ἡ Σκάρφη κεῖται, χώραν εὔκαρπον,

καὶ

ται δ' οἱ ἐκεῖ νόμοις χρηστοῖς τισὶ[?] κεχρῆσθαι, καὶ πολὺν χρόνον ἀνηνέχθαι. Scymnus Chius:

Τούτους δὲ πρώτους φασὶ χρήσασθαι νόμοις
Γραπτοῖσιν, οὓς Ζάλευκος ὑποθέσθαι δοκεῖ.

Seneca epiſt. 90. *Zaleuci leges, Charondæque laudantur. Hi non in foro, nec in conſultorum atrio; ſed in Pythagoræ tacito illo, ſanctoque ſeceſſu didicerunt jura, quæ florenti tunc Siciliæ, & per Italiam Græciæ ponerent*. Tullius l. 2. De Legibus: *Quod idem & Zaleucum, & Charondam feciſſe video, cum quidem illi non ſtudii, & delectationis, ſed reipublicæ cauſsâ leges civitatibus ſuis ſcripſerunt*. Zaleucum quidem iſtum negabat ullum fuiſſe Timæus Tauromenita. Sed a ceteris tamen omnibus ſcriptoribus minimè diſſenſit Timæus in laudandis Locrorum inſtitutis. Quin immo ducto inde argumento ingenioſè uſus eſt, ut refelleret, quod tradiderat Ariſtoteles, illam Locrorum Italicorum coloniam conditam fuiſſe a ſervis fugitivis, qui, ſtupratis dominorum ſuorum uxoribus, cum iis illuc profecti fuerant. Collectanea Conſtantini Porphyrogenetæ ex Polybio: μεταβὰς δὲ πάλιν (Timæus) ἐπὶ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρούς, ἀφίστασθαι ἀλλήλοις καὶ τοὺς νόμους φησὶ τοὺς παρ' αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐθισμούς, εἰ τῇ τῶν οἰκετῶν ῥᾳδιουργίᾳ· τῇ δὲ τῶν ἐλευθέρων ἀποικίᾳ. Πάντως γὰρ καὶ τοῖς ἀνδραποδισταῖς ἐπιτίμια τετάχθαι παρ' αὐτοῖς· ὁμοίως τοῖς μοιχοῖς, τοῖς δραπέταις, ὧν οὐδὲν ἂν ὑπάρχειν, εἰ συνῄδεσαν αὑτοῖς ἐκ τοιούτων πεφυκόσι. Reprehendit Timæum Polybius. Sed enim narrationem illam Ariſtotelis, quam, ut diximus, ſecutus eſt Dionyſius Periegeta, calumniam vocat Euſtathius; nec ad maculam illam, & turpitudinem generis in Locris hominibus delendam leve hoc argumentum videtur, quòd tam honeſta, ac præclara apud eos inſtituta viguerunt. *Politus*.

1. καὶ λογίους, καὶ μαχίμους) Nam & has Locrorum Zephyriorum laudes prædicat Pindarus illis verbis:

μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης.

ad quem locum recentior Scholiaſta: νόμου φ'· ἤγουν διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀγησιδάμου, ἀξίως. ἀτρέκεια, ἀλήθεια. καὶ διὰ φροντίδος ἐστὶν ἡ Καλλιόπη. ποιητικοί, καὶ ποιητικοί εἰσι. καὶ ὁ Ἄρης, ἤτοι ὁ πόλεμος, ὁ χαλκῷ, ἤτοι ὅπλοις ὠχυρωμένος. μέλει αὐτοῖς τοῖς Λοκροῖς. ποιητικοί, καὶ πολεμικοί εἰσι. Politus.

2. καὶ μητρόπολιν Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, τὴν Ὀποῦντα) Strabo: Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων. Certum eſt autem, hic Strabonem Epicnemidiorum appellatione comprehendere etiam Opuntios. Nam, ubi Opuntios ab Epicnemidiis diſtinguit, Opuntem, μητρόπολιν dicit Opuntiorum, ut aliquantò poſt: ἐπικαλοῦνται δ' οἱ μὲν, Ὀπούντιοι, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως· οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους τινὸς Κνημῖδος. Sic Stephano Ὀποῦς, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων. Politus.

3. Ὀπούντιον κόλπον ἱστορεῖ) Strabo: Ἑξῆς τούτων τῶν ἄλλως, εἰς ἃς κατέληξεν ἡ Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὐβοίᾳ, τὸν Ὀπούντιον κόλπον συμβαίνει κεῖσθαι. Plinius: *Opûs, unde & ſinus Opuntius*. Politus.

4. Καὶ Ἠλείους δέ τινας Ὀπουντίους λέγει) Sic appellatos ab Opunte, rege Eleorum, qui, ut ſcribit Pindarus, avus fuit maternus Opuntis Locri. Eſt & Opus Stephano urbs Eleæ. *Polit.*

5. ἀπὸ Καλλιάρου, φασίν) Auctore Hellanico, ut teſtatur Stephanus. *Politus*.

6. Οἱ δὲ, Καλλίαρα οὐδετέρως φασί) Sic neutro genere urbes, Patara, Megara, Myra, Solyma, Suſa, Ecbatana; aliæque ſexcentæ. *Salvinus*.

Qui Καλλίαρα dicunt οὐδετέρως, iidem urbem hanc ita appellatam cenſent διὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς. Auctorem ſententiæ hujus citat Stephanus Strabonem: Στράβων δ' ἐν ἐνάτῃ, παρὰ τὸ εὐήροτον αὐτὴν εἶναί, φησι Καλλίαρα οὐδετέρως. Sed hodie nihil tale habetur in Strabone. *Politus*.

7. οἱ Καλλιαρεῖς) Ut Μεγαρεῖς. Politus.

8. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο σσ' γράφει) Immo Herodianum teſtatur Stephanus Βῆσαν ſcribere δι' ἑνὸς σ'. Apollodorum verò, Epaphroditum, & Heracleonem Βῆσσαν, διὰ δύο. Politus.

9. Ὠνομάσθη δὲ, φασιν, ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως) Ex Stephano. Idem autem eſt τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ac quod dicit Strabo, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ. Politus.

10. Ἦν δὲ καὶ ἔθνος Θρακικὸν οἱ Βῆσσοι) Βησσοὶ iidem Galeno ὀξυτόνως, ſicuti etiam Herodoto. Iidem, per ε, Βέσσοι Straboni, Βεσσοὶ Stephano. *Politus*.

11. δρυμώδους) Lege, δρυμώδους. Politus.

12. ἐξ οὗ οἱ δημόται, Βησαιεῖς) In Itinerario Sponii: Eleuſine Inſcriptio: ΕΚ ΒΗΣΑΙΕΩΝ. Et. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΒΗΣΑΙΕΩΣ. ibidem. *Salvinus*.

13. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σκαρφείας ἐνδόξου τινὸς γυναικός) Unde & urbs ipſa appellata eſt Σκάρφεια. Stephanus: Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφείας. Sic & Σκάρφεια eſt Ptolemæo, Appiano, Pauſaniæ: nec non Straboni, ut apud hunc quidem legit Euſtathius, in his ejus verbis lib. 9. Μετὰ δὲ ταῦτα, Σκάρφεια, σταδίοις ὑπερκειμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τοῦ Θρονίου ξ' σταδίους. εἶτα Νίκαια, καὶ αἱ Θερμοπύλαι. Vulgo nunc editur Σκάρφη. Quare & Σκάρφειαν lego apud eumdem Strabonem lib. 1. καὶ Σκάρφειαν ἐκ θεμελίων ἀνατραπῆναι. ubi libri editi Σκαρφίαν. Sic Σκαρφίαν alibi etiam apud nonnullum alium ſcriptorem legas, ubi ego Σκάρφειαν. Κάρφεια eadem Pauſaniæ in Corinthiacis: ſed vitioſâ, ut patet, ſcripturâ, ac capite deminutâ. Eadem omnino eſt, quæ Σκάρφη. Nec moror doctum hominem, qui ad Troadas Senecæ falli putat Euſtathium, quòd Scarphen, & Scarphiam eamdem conſtituerit. Nam fallitur ipſe, & quidem errore ſatis craſſo, ac ſupino. *Politus*.

14. ἐφ' ὕψους ἡ Σκάρφη κεῖται) Apud Strabonem hoc quidem loci legendum eſt Τάρφη, ut rectè monuit Caſaubonus. Locus eſt hic lib. 9. Ἡ δὲ Σκάρφη κεῖται ἐφ' ὕψους. Corrupta jam pridem exemplaria Euſtathium fefellerunt. *Politus*.

καὶ εὔδενδρον ἔχουσα. [1] Καλεῖται δέ, φησι, νῦν Φαρύγαι, καὶ ἔχει Φαρυγαίας Ἥρας ἱερόν. Λέγει δὲ καί, ὅτι Σκάρφεια εἶτα Νίκαια, καὶ αἱ Θερμοπύλαι. καὶ ὅτι Σκάρφεια, σταδίοις δέκα ὑπέρκειται θαλάσσης, διέχουσα Θρονίου, σταδίους τριάκοντα. Καὶ ὅρα, ὅτι καὶ [2] Σκάρφην τὴν αὐτὴν λέγει, καὶ Σκάρφειαν, [3] ὡς δοκεῖ καὶ τῷ τὰ Ἐθνικὰ γράψαντι. [4] Φασὶ δὲ καί, ὅτι ἐκ θεμελίων ἡ πόλις αὕτη ἀνερρίφη, ὥστε καὶ σώματα καταδῦναι, χιλίων ἑπτακοσίων οὐκ ἐλάττω. [5] Αὐγειαὶ δέ, οὐ μόνον Λοκρικαί, ὧν ὁ πολίτης Αὐγεάτης, [6] ἀλλὰ καὶ Λακωνικὴ πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος. [7] Τάρφη δέ, διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα. Ταρφέα γάρ, τὰ πυκνά, καὶ τάρφος τὸ δάσος. Ὅμηρος· [8] βαθείης τάρφεσιν ὕλης.

λβ′. Τὸ δὲ Θρόνιον [9] τὸ κατὰ τὴν μεσογαίαν τῆς Κνημῖδος [10] (τῶν Ἐπικνημιδίων γάρ ἐστι Λοκρῶν) αὐτὸ μέν, οὐκ ἐγκαθημένους ἔχει τοὺς παλαιοὺς εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ πολὺν λόγον. [11] ὁ δὲ Βοά-
Rom. p. 278. γριος ποταμὸς ὁ παραρρέων αὐτό, ἠξίωται πλείονός τινος λόγου. Φησὶ γοῦν ὁ Γεωγράφος, ὅτι Μάνην ἐπονομάζουσιν αὐτόν· καὶ ὅτι χειμάρρους ἐστίν, ὥστε ἀβρόχοις ἐμβαίνειν ποσίν· [12] ἴσχει δέ ποτε καὶ δίπλεθρον πλάτος. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν παρ᾽ Ὁμήρῳ Λοκρῶν. Ἡ δὲ ἱστορία οἶδε καὶ Ἐπιζεφυρίους, ὡς ἐρρέθη, Λοκρούς· ἐξ ὧν εἰς Ἕλληνας ἦλθε παροιμία, τὸ ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ· [13] ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μέν, οὐ πιστευομένων

habet frugum, atque arborum feracem. Eam autem ſcribit vocari nunc Pharygas; templumque in ea eſſe Pharygææ Junonis. Præterea, Scarphea, inquit, deinde Nicæa, & Thermopylæ. Item: Scarphea, ſtadiis decem diſſita eſt a mari: Thronio diſtat ſtadiis triginta. Ac vide, ut Scarphen eamdem dicat, ac Scarpheam, ut videtur etiam Ethnicorum ſcriptori. Addunt, urbem hanc terræ motu everſam fuiſſe a fundamentis, ita ut ruinis homines ſepelirentur non minùs, quàm mille, & ſeptingenti. Augeæ verò non modò ſunt Locricæ, quarum civis Augeata; verùm etiam urbs eſt Laconica cognominis. Rurſus Tarphe, ita vocata eſt propter denſitatem ſylvarum. Ταρφέα enim eadem, ac denſa, & τάρφος denſitatem ſignificat. Homerus: *βαθείης τάρφεσιν ὕλης. profundæ in denſitatibus ſilvæ.*

XXXII. Thronium in regione Cnemidis mediterranea (Locrorum eſt enim Epicnemidiorum) tametſi non eſt ipſum ejuſmodi, ut in ejus celebratione diu multumque veteres conſederint; tamen amnis Boagrius, qui id ipſum præterfluit, dignus habitus eſt, de quo plura commemorarent. Quippe ſcribit Geographus, Manen eum nuncupari, torrentemque ipſum eſſe, ita ut ſiccis modò pedibus tranſmittatur, modò duorum jugerum ſpatium in latum occupet. Atque hæc quidem de Locris Homericis. Ceterùm in hiſtoriis Locri quoque, ut dictum eſt, Epizephyrii memorantur, a quibus ad Græcos fluxit adagium: veriora iis, quæ apud Sagram. iis de rebus, quæ, tametſi veriſſimæ, tamen minimè omnium creduntur. Sagra autem,

1. Καλεῖται δέ, φησι, νῦν Φαρύγαι) At enim Pharygæ urbs eadem eſt, atque Tarphe Homerica. Unde confirmabat Caſaubonus, Τάρφη legendum eſſe, non Σκάρφη, in ſuperiori illo loco Geographi. Stephanus: Φαρύγαι, πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ. Politus.

2. Σκάρφην τὴν αὐτὴν λέγει, καὶ Σκάρφειαν) ut Calliope, Calliopea, Penelope, Penelopea. Salvinus.

3. ὡς δοκεῖ καὶ τῷ τὰ Ἐθνικὰ γράψαντι) cui quidem eſt, ut diximus, Σκάρφεια. Politus.

4. Φασὶ δὲ καί, ὅτι ἐκ θεμελίων ἡ πόλις αὕτη ἀνερρίφη) Malim Φασί. Scribit enim id Strabo lib. 1. Politus.

5. Αὐγειαὶ δέ, οὐ μόνον Λοκρικαί) Locricas has Augeas jam pridem periiſſe, teſtatur Strabo. Politus.

6. ἀλλὰ καὶ Λακωνικὴ πόλις) Quæ urbs Laconica nomen poſtea ſuum, Geographo teſte, mutavit in Ægeas. Αἰγὰς vocat eaſdem Pauſanias in Laconicis. Utriuſque urbis meminit Stephanus. Politus.

7. Τάρφη δέ, διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα) Strabo: ἤδη γὰρ καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασται. idest, Τάρφη. Hoc inter cetera certiſſimo argumento utebatur Caſaubonus, ut oſtenderet, Τάρφην ſupra ſcripſiſſe Strabonem, non Σκάρφην. Stephanus v. Τάρφη· Οἱ δὲ καὶ αὐτήν, καὶ τὴν τόπον διὰ τὸ τῆς ὕλης πυκνότητα. Τὰ πυκνὰ γάρ, τάρφεα Ὅμηρος λέγει. Politus.

8. βαθείης τάρφεσιν ὕλης) Il. ε. v. 555. Ubi & vetus Scholiaſta legit τάρφεσιν προπαροξυτόνως, tamquam a τάρφος. idest, πυκνώμασι, συνεχέσι τόποις. Verùm Heſychius legiſſe ibi videtur ταρφειαῖς, παροξυτόνως, tamquam a ταρφύς. Reſpexiſſe enim videtur locum hunc Homeri, cum ait: ταρφειαῖς, πυκναῖς. Idem Heſychius: Τάρφη, πόλις Λοκρίδος. Politus.

9. τὸ κατὰ τὴν μεσογαίαν τῆς Κνημῖδος) Strabo: Μετὰ δὲ Κνημῖδας σταδίους ἀπὸ Κνημῖδος λιμήν, ὑπὲρ οὗ κεῖται τὸ Θρόνιον ἐν σταδίοις ὡς εἴκοσι κατὰ τὴν μεσόγαιαν. Atque ita in Euſtathio malim ſcribere μεσόγαιαν, προπαροξυτόνως, quam, quemadmodum editum eſt, μεσογαίαν, προπερισπωμένως. Sic Ptolemæus urbs Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων μεσόγειος, Θρόνιον. Quia tamen Thronium non longè aberat a mari (aberat enim inde ſtadia viginti) ideo oppidum illud litorale eſt Livio lib. 32. c. 36. *Litus ad Thronium colloquio deſtinatur.* Politus.

10. τῶν Ἐπικνημιδίων γάρ ἐστι Λοκρῶν) Videtur id de induſtria Euſtathius notaſſe. Nam Scylax quidem Caryandenſis Thronium vindicat Phocenſibus. quo tamen nomine non erat Scylax e eccentioribus reprehendendus: quia alii alias, non ſemper iidem, fuerunt Phocidis, & Locridis fines: & nonnulla Locrorum loca ad Euboicum mare, fuerunt aliquando Phocenſium. Diſertè Strabo l. 9. ἡ Φωκὶς ἐστὶ πρὸς ἄρκτον παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ παραπλησίως ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν, τό γε παλαιόν. Ὁ γὰρ Δαφνοῦς ἦν τότε τῆς Φωκίδος, σχίζων ἀφ᾽ ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, καὶ μέσος τεταγμένος τοῦ τε Ὀπουντίου κόλπου, καὶ τῆς τῶν Ἐπικνημιδίων παραλίας. νυνὶ δὲ Λοκρῶν ἐστὶν ἡ χώρα. τὸ δὲ πολισμάτιον κατέσκαπται. ὥστ᾽ οὐδ᾽ ἐκεῖ καθήκει οὐκέτι μέχρι τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ θαλάττης ἡ Φωκίς. τῷ δὲ Κρισαίῳ κόλπῳ συνάπτει. Ac curſum: Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν κατέσκαπται. ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἁπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάττης, διαιροῦσα τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς, τοὺς μὲν ἐπὶ τὸ πρὸς Βοιωτίαν, τοὺς δ᾽ εἰς Φωκίδα τὴν ἀπὸ θαλάττης καθήκουσαν. Cui quidem rei ſubdit Geographus argumentum eſſe τὸ ἐν αὐτῷ Σχεδίου, hoc eſt, Schedii, Phocenſium quondam ducis, monumentum, quod Daphnunte viſebatur. Perperam enim locum illum Strabonis accipit Caſaubonus de Opunte. Ex his luculentè apparet, Phocenſes non ad ſinum tantùm Criſſæum; ſed ad mare etiam Euboicum aliquando pertinuiſſe. quod de temporibus ſuis teſtatur Scylax: Διήκουσι γὰρ καὶ οὗτοι (Phocenſes) ἐς τὴν θάλατταν αὐτόθι. videlicet τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ. Hinc & Phocenſibus contributum ab eo eſt Thronium, quod tamen, belli Trojani tempore, oppidum fuerat Locrorum. Loquitur enim de temporibus ſuis Scylax, cum de Phocenſibus ait: Καὶ πόλεις αὐτοῖς εἰσιν αἵδε, Θρόνιον, Κνημίς, Ἐλάτεια, Πανοπεύς. Itaque nihil erat, quòd docti viri veterum teſtimonia congererent, ut Thronium Locrenſibus darent: quando illud Homerus, jam inde a vetuſtiſſimis temporibus, Locris adnumerat. Sed, ut Scylacem reprehenderent, hoc iis unum erat oſtendendum, videlicet ſemper poſtea Thronium in Locrorum ditione permanſiſſe, nec Phocidis, ac Locridis fines, Scylacis ætate, mutatos eſſe potuiſſe. Atqui eos fines fuiſſe ſubinde mutatos, inde etiam conſtat, quòd Elatea, Lilæa, & Hyampolis, urbes certè Phocicæ, & Phocicarum maximè inſignes, in Locris a Plinio collocentur. Sic enim ille lib. 4. c. 7. *Phocidis in litore unum* (oppidum) *Daphnus. Introrſus in Locris Elatea, & in ripâ Cephiſſi, ut diximus, Lilæa, Delphoſque verſus, Cnemis, & Hyampolis.* Polit.

11. ὁ δὲ Βοάγριος ποταμὸς ὁ παραρρέων αὐτό) Plinius l. 4. c. 7. *Rurſus Locrorum ora, in qua Larymna, Thronium, juxta quod Boagrius amnis defertur in mare.* Pauſanias lib. 5. Λοκροῖς τοῖς ἐν Θρονίῳ τῷ ἐπὶ Βοαγρίῳ ποταμῷ. Boagrii etiam fluvii in Locris Epicnemidiis meminit Ptolemæus. Polit.

12. ἴσχει δέ ποτε) Strabo: ἄλλοτε δὲ καὶ δίπλεθρον ἴσχων πλάτος. Politus.

13. ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μέν, οὐ πιστευομένων δέ) Hoc ſenſu adagium explicat Suidas. Neque aliter Strabo lib. 6. Μετὰ δὲ Λοκρούς,

fluvius eſt illius Locridis. Itaque de Locris iſtis perhibent, eos, quum bellum adverſus Crotoniatas finitimos molirentur, atque appararent, auxilium a Lacedæmoniis poſtulaſſe: illos autem reſpondiſſe, ſeſe exercitum non habere, ſed dare ſe ipſis Dioſcuros. Quod tametſi per ludibrium, atque irriſionem reſponſum erat, tamen inde Locros omine accepto, ut narrat Pauſanias, tum navem avertiſſe, tum precatos eſſe Dioſcuros, ut ſecum navigarent. Quum verò, ut ait, eodem die & victoriam reportaſſent, & ejus victoriæ fama Spartam perlata fuiſſet, rem primò incredibilem viſam fuiſſe; ſed, poſteaquam rei veritas comperta eſt, proverbium illud, quod diximus, inde in vulgus dimanaſſe.

μένων δέ. Ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος [1] ἡ Σάγρα. Καὶ φασὶ, τοὺς ταύτης Λοκροὺς, πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. Ὡς δὲ ἐκεῖνοι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, διδόναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, οἰωνισάμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Λοκροὶ, ὥς φησι Παυσανίας, τήν τε ναῦν ἀπέστρεψαν, καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν αὐτοῖς. [2] Ὡς δ' ἐνίκησαν αὐθημερὸν, φησὶ, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπιστία ἦν· ἐπεὶ δ' εὑρέθη ἀληθῆ, ἐξέβη ἐκεῖθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία.

Qui autem Eubœam tenebant, robur ſpirantes Abantes,
Chalcidemque, Eretriamque, abundantemque uvis Hiſtiæam,
Et Cerinthum maritimam, altumque oppidum Dii:
Quique Caryſtum tenebant, & qui Styra incolebant:
Horum porro dux erat Elephenor, ramus Martis,
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum.
Hunc ſimul Abantes ſequebantur veloces, ab occipite comati,
Haſtati, cupientes porrectis lanceis
Thoraces diſrumpere hoſtium circa pectus.
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.

3 Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ', Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον·
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ, ὄπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

XXXIII. Elephenor Chalcodontiades, ſive Chalcodontis filius, Abantum magnanimorum dux, ac princeps, naves habebat quadraginta. Abantas autem vocat populos Eubœæ, ut inferiùs notabitur. Et ipſum quidem Elephenorem, ramum Martia appellat, tamquam bellicoſum, ac martialem; Abantas verò, robur ſpirantes, quod de aliis etiam uſurpat; ac præterea veloces, & haſtatos, & ab occipite comatos. quod erat peculiare, ac proprium tonſuræ Euboicæ, ut paullò poſt pariter explicabitur. Erant autem ſub Elephenoris imperio ii, qui Eubœam tenebant, Chalcidemque, & Eretriam, & uvis abundantem Hiſtiæam, Cerinthumque maritimam, excelſumque Dii oppidum, & Caryſtum, & Styra. Ex quibus Eubœa appellationem hanc habet ab Eubœâ, Aſopi filiâ, ſive, juxta alios, ſic nominata eſt ab Ione, quam commutatam in bovem fabulantur. Sic enim, inquiunt, & bovis aula, antrum dicitur in hac iſtâ inſulâ maritimum, in quo Io fertur Epaphum peperiſſe. Quamobrem qui ita dicunt, Eubœam hanc denominatam eſſe volunt ab Ione in bovem commutatâ: qua de Eubœâ hæc etiam habet Geogra-

λγ'. Ὅτι Ἐλεφήνωρ Χαλκωδοντιάδης, [4] ἤτοι Χαλκώδοντος υἱὸς, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων, τεσσαράκοντα νῆας ἦχεν. Ἄβαντας δὲ λέγει τοὺς ἐξ Εὐβοίας, ὡς ῥηθήσεται κατωτέρω. Λέγει δὲ τὸν μὲν Ἐλεφήνορα, ὄζον Ἄρηος, ὡς πολεμικὸν, καὶ ἀρήϊον· τοὺς δὲ Ἄβαντας, μένεα πνέοντας, ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων λέγει· καὶ θοοὺς δὲ, καὶ αἰχμητὰς, καὶ ὄπιθεν κομόωντας. ὅπερ ἴδιον ἦν κουρᾶς Εὐβοϊκῆς, ὡς καὶ περὶ τούτου μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ἦσαν δὲ ὑπὸ τῷ Ἐλεφήνορι οἱ τὴν Εὔβοιαν ἔχοντες, Χαλκίδα τε, Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν τε Ἱστίαιαν, Κήρινθόν τε ἔφαλον, Δίου τε αἰπὺ πτολίεθρον, Κάρυστόν τε, καὶ Στύρα. ὧν Εὔβοια μὲν, [5] ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ τὴν κλῆσιν ἔχει· [6] κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ὠνομάσθη, ἣν εἰς βοῦν ἐξαλλαγῆναι μυθεύονται. Οὕτω γὰρ, φασὶ, καὶ βοὸς αὐλὴ, ἄντρον παράλιον περί που τὴν τοιαύτην νῆσον, ὅπου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασὶν Ἔπαφον. ὥστε βούλονται οἱ οὕτω λέγοντες, τῆς ἀποβοωθείσης Ἰοῦς παρώνυμον εἶναι ταύτην τὴν Εὔβοιαν. περὶ ἧς καὶ ταῦτα ὁ Γεωγράφος φη- Baſ. p. 211.

 H

πρὸς, Σάγρας, ὃν θηλυκῶς ὀνομάζουσιν, ἐφ' ᾧ βωμοὶ Διοσκούρων, περὶ οὓς Λοκροὶ μύριοι μετὰ Ῥηγίνων, πρὸς ὀκτωκαίδεκα μυριάδας Κροτωνιατῶν συμβαλόντες ἐνίκησαν. ἀφ' ὧ τὴν παροιμίαν πρὸς τοὺς ἀπιστοῦντας ἐκπεσεῖν φασιν, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Zenobius tamen proverbium ἁπλῶς intelligit ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. quemadmodum etiam intellexiſſe videtur Cicero De Nat. Deor. lib. 3. c. 5. *Nam de Sagrâ, Græcorum etiam eſt vulgare proverbium: qui, quæ affirmant, certiora eſſe dicunt, quàm illa, quæ apud Sagram*. Politus.

1. ἡ Σάγρα) Qui etiam fluvius Straboni, ut vidimus, Σάγρας. Politus.

2. Ὡς δ' ἐνίκησαν αὐθημερὸν, φησὶ, καὶ ἡ φήμη διηγγέλθη εἰς Σπάρτην) Juſtinus lib. 20. c. 3. *Eadem die, qua in Italiâ pugnatam eſt, & Corintho, & Athenis, & Lacedæmone nunciata eſt victoria*. Similia exempla apud Plutarchum, & Plinium. Politus.

3. Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον) Præcedentem verſum, Λοκρῶν, οἳ ναίουσι &c. quem a ſuperiori Locrorum claſſe. atque ordine temerè motum, alieno hic loco editiones Romana, & Baſileenſis exhibebant, nos ſupra in ſuum locum reſtituimus, *Politus*.

4. ἤτοι Χαλκώδοντος) Unde videtur Eubœa vocata quondam Chalcodontis. pariter atque ab Abante dicta aſt Abantis. Eſt namque, ut docet Stephanus, τὸ Ἀβαντὶς ἀπὸ τοῦ Ἄβαντος γενικὸς, ὡς Ἐλευσὶς τοῦ Ἐλευσῖνος, Βίστωνος Βιστονὶς, Αὔσονος Αὐσονίς. Sic igitur ἀπὸ τοῦ Χαλκώδοντος γενικὸς Χαλκωδοντίς. Certè *antea vocitata eſt Chalcodontis*, ut ſcribit Plinius lib. 4. c. 12. Nec probo ibi Harduinum legentem, *Chalcodotis*. Politus.

5. ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ τὴν κλῆσιν ἔχει) Unde etiam eadem inſula Aſopis. nempe ab Aſopo, Eubœæ patre. Plinius: *ut Poëtæ vulgò, Aſopis*. Mirandus eſt autem Harduinus, cum ab Aſopide, hoc eſt, a Danaë, ut ipſe quidem ait, vel Æginâ Aſopi filiâ, nomen huic inſulæ inditum eſſe ſcribit Aſopide, ex Scymno Chio. Ab Eubœâ Aſopide, ſeu Aſopi filiâ, inſulam appellatam eſſe Eubœam ſignificat Scymnus illis verſibus:

Ἔπειτ' ἀπὸ τῆς λεγομένης Ἀσωπίδος
Χρόνῳ λαβοῦσα τοὔνομα Εὔβοια πόλιν.

Sic ab Eubœâ heroinâ nomen inſulæ arceſſunt Geographus, & Stephanus. *Politus*.

6. κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ὠνομάσθη, ἣν εἰς βοῦν ἐξαλλαγῆναι μυθεύονται) Sic ex fabulis conjiciebat Geographus: cujus conjecturam explicat hic, atque illuſtrat Euſtathius. Eamdem appellationis cauſſam tangit inter alias Etymologus: ὅτι ἐν αὐτῇ βοῦς γενομένη καλλίστη ἀνέβη ἡ Ἰώ. Aliæ duæ appellationis cauſſæ apud Etymologum hæ ſunt: ὅτι τῇ Ἰοῖ εἰς βοῦν μεταβληθείσῃ ἐκεῖ ἐπαίδευσε· ὅτι εὔβοτός τε, καὶ εὔβολος ἡ νῆσος ἐστίν. Politus.

φησί· Νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα, καὶ ἔρημος, παραμήκης, ὅσον στάδια ἑξήκοντα τὸ μῆκος. ἧς ὁ Ποιητὴς μέμνηται ἐν τῷ, [1] Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην, ἡ Εὔβοια [2] πρόκειται, ὁμοίως [3] στενὴ, καὶ μακρά. [4] ἣν τρόπον τινὰ μέρος τῆς Βοιωτίας πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, [5] στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν διπλέθρῳ. Καὶ ὅρα γέφυραν ταύτην δίπλεθρον· ἧς καὶ προϊὼν μέμνηται ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, ὅτι περὶ τὴν ῥηθεῖσαν δίπλεθρον γέφυραν, πύργος ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν, ἐκ τῆς Χαλκίδος· ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας. Ὅτι δὲ πολλαὶ Εὔβοιαι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν· [6] οἳ καὶ τόπον ἐν Σικελίᾳ, [7] καὶ ἐν Ἄργει, [8] καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ, οὕτω κληθῆναί φασι. Σημειοῦνται δὲ καὶ, ὅτι Εὔβοιαν εἰπὼν, οὐδέποτε παρωνύμως τοὺς ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας εἶπεν, [9] ἀλλ' Ἄβαντας, οἷον, Οἱ

graphus: Inſula Helena, aſpera, & deſerta, oblonga, porrecta in longum ad ſtadia ferme ſexaginta. cujus meminit Poëta in illis verbis: *Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην. Inſulâque in Cranaë corpus miſcui.* Poſt Helenam, objecta eſt Eubœa, itidem arcta, & longa: quam partem quodammodo Bœotiæ fecit Euripus, quippe anguſtus, & duorum jugerum ponte cum eâ conjunctus. Et vide pontem hunc jugerum duorum: cujus etiam poſtea meminit Geographus, ubi narrat, ad hunc ipſum, quem diximus, jugerum duorum pontem turrim utrimque, unam a Chalcide, alteram a Bœotiâ, extare. Multas porrò eſſe Eubœas, ex veteribus conſtat: qui & locum in Siciliâ, & in Argis, nec nòn in Macedoniâ, ſic vocari affirmant. Quin etiam de Homero obſervant, eum, tametſi Eubœam nominat, tamen nuſquam, derivato ex Eubœâ ipsâ nomine, vocare Euboënſes; ſed Abantas. ut

1. Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ μίγην) lege, ἐν Κρανάῃ ἐμίγην. ex lib. γ' Il. v. 445. Κρανάη, loquam. παροξυτόνως, ut obſervat Vetus Scholiaſta, ἵνα κύριον ὄνομα γένηται. Δοκεῖ δὲ, inquit, ἡ νῆσος ἡ Ἀττικῆς εἶναι. ὅθεν καὶ ὕστερον ἐκαλεῖτο αὐτὴ Κρανάη, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. τὴν αὐτὸ μετὰ μίξεως Ἑλένη καλεῖται. Politus.

2. πρόκειται) videlicet τῆς ἑξῆς παραλίας, ut ait Strabo. Politus.

3. στενὴ, καὶ μακρά) Unde Eubœa appellata eſt aliquando Μακρίς, ſeu Μάκρις. Geographus lib. 10. Διὸ δὲ τῆς στενότητα, καὶ τὸ λεχθὲν μῆκος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. Agathemerus De Geograph. lib. 1. Ἔστι δὲ μακρά. διὸ Μάκρις ὠνομάσθη. Stephanus: Εὔβοια, παραμήκης (ſic enim lego cum Holſtenio, non περιμήκης) ἡ καὶ Μάκρις. Rurſus idem Stephanus: Μάκρος, ἡ Εὔβοια. οἱ οἰκοῦντες, Μακραῖοι. Heſychius: Μάκρις, Εὔβοια ἡ νῆσος. Scymnus Chius in Orbis Deſcriptione:

Εὔβοια κεῖται νῆσος, ἡ παλουμένη
Διὰ τὴν φύσιν τὸ πρότερον, ὥς φασιν, Μάκρις.

Dionyſius Periegeta:

Εὐρώπης δ' ὅπη μὲν Ἀβαντιὰς ἔπλετο Μάκρις.

Euſtathius ibidem: Εὔβοια νῆσος μία τῶν εἰρημένων ἐστὶ, ἡ καὶ Μάκρις ὀνομασθεῖσα. Μάκρις, διὰ τὸ τῆς θέσεως ἐπίμηκες. ὅτι γὰρ πως παραμήκης ἐστίν. Plinius lib. 4. c. 12. *Macris, ut Dionyſius. & Ephorus tradunt; ut Ariſtides, Macra.* Eademque de cauſsâ dicta eſt Δολίχη, ſeu potiùs, ut proprium nomen diverſitate accentûs noretur, Δολίχη. Etymologici Magni Auctor: Εὔβοια, ἡ νῆσος ἡ καὶ Μάκρις, καὶ Δολίχη. Politus.

4. ἣν τρόπον τινὰ μέρος τῆς Βοιωτίας πεποίηκεν ὁ Εὔριπος) Quod ex Ephoro tradit Strabo lib. 9. *Politus.*

5. στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος) Plinius: *Eubœa & ipſa avulſa Bœotia, tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Agathemerus: Ἡ δὲ Εὔβοια γεφύρᾳ πρὸς τὴν Βοιωτίαν ἐζεύγνυται. Politus.

6. οἳ καὶ τόπον ἐν Σικελίᾳ) Eubœæ, urbis quondam in Siciliâ a Leontinis conditæ, meminit Geographus lib. 6. Eadem fortaſſe eſt, quam lib. 10. conditam in Siciliâ ſcribit a Chalcidenſibus: ἦν δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ Εὔβοια, Χαλκιδέων τῶν ἐκεῖ κτίσμα, ἣν Γέλων ἐξανέστησε, καὶ ἐγένετο φρούριον Συρακουσίων. Politus.

7. καὶ ἐν Ἄργει) Stephanus: ἔστι καὶ τόπος ἐν Ἄργει. Etymologici Magni Auctor: ἐν Εὐβοίᾳ χωρίῳ τοῦ Ἄργους. ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας. Mons hic fuit in Argiâ, nomine Eubœa, ab Eubœâ nutrice Junonis: quo de monte ita Pauſanias in Corinthiacis: τὸ γὰρ δὴ ὄρος τοῦτο ὀνομάζουσιν Εὔβοιαν, λέγοντες, Ἀστερίωνι γενέσθαι τῷ ποταμῷ θυγατέρας, Εὔβοιαν, καὶ Πρόσυμναν, καὶ Ἀκραίαν. εἶναι δὲ σφᾶς τροφοὺς τῆς Ἥρας. Eumdem montem, λόφον, vocat Strabo lib. 10. ubi & alias Eubœas affert, unam in Corcyrâ, alteram in Lemno: καὶ ἐν Κερκύρᾳ δὲ, καὶ ἐν Λήμνῳ τόπος ἦν Εὔβοια. καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ λόφος τις. Politus.

8. καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ) Stephanus: ἔστι καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀποικοῦντες, Ἄβαντες ἐπελάβοντο. Reſpicere mihi videtur Stephanus locum hunc Strabonis: Τῶν δ' ἐκ Τροίας ἐπανιόντων Εὐβοέων τινὲς, εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπεσόντες Ἄβαντες, οἴκαδε διὰ τῆς Μακεδονίας περὶ Ἔδεσσαν ἔμειναν, συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις, καὶ ἔκτισαν πόλιν Εὔβοιαν. Itaque ſenſus Stephani eſt, urbem eſſe in Macedoniâ Eubœam, in qua vocati ſunt Abantes ii, qui ex Eubœâ inſulâ profecti, in Illyricum aberraverunt. videlicet cum poſt captam Trojam domum redirent. Tunc enim in Illyricum delati, cum inde per Macedoniam domum repeterent, circa Edeſſam conſtiterunt, urbemque ædificarunt Eubœam: cujus habitatores Abantes ſunt appellati. Iidemque etiam, κατὰ παραφθορὰν, ſive, ut loquitur Stephanus, κατὰ βαρβαρικὴν φωνὴν τοῦ β' εἰς μ', Ἄμαντες. Unde & Ἀμαντία Stephano, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ, καὶ Κεραυνίων, ὑπὸ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Auctor Magni Etymologici: Ἄμαντες, οἱ περὶ Ἐλεφήνορα μετὰ Τροίας ἅλωσιν διέβησαν εἰς τὴν Ἤπειρον, καὶ ᾤκησαν παρὰ τὰ Κεραύνια ὄρη. ἔκτισαν δὲ Εὔβοιαν. ὅθεν Ἄβαντες ἐκλήθησαν ἐν ἀπομνήμοσι Αυ... καὶ, κατὰ μεταφθορὰν, Ἄμαντες. De Elephenore ſequitur Etymologus Lycophronem, qui Elephenorem facit μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν ad illa Epiri loca navigaſſe, ibique in urbe Abantiâ, ſeu Amantiâ, ſedem ſuam collocaſſe: quum tamen conſtet ex Homero, eum ad Trojam occiſum fuiſſe. Itaque Ἀμαντία Ptolemæi, quæ urbs eſt Oreſtidis in Macedoniâ, eadem mihi videtur eſſe, atque Eubœa. Verùm, quum duas ibi diſtinguat Ptolemæus Amantias, unam maritimam, alteram mediterraneam: hinc ab Euboenſibus, qui illa in loca delapſi fuerant, duas ibi conditas fuiſſe cenſeo Eubœas, primò maritimam prope Oricum, ac montes Epiri Ceraunios, deinde alteram in Macedoniâ mediterraneam. *Initium Epiri Plinio, montes Acroceraunia.* Illyricum autem poſt Liburnos littus a Strabone, aliiſque veteribus Geographis ad montes uſque Ceraunios porrigitur. *Politus.*

9. ἀλλ' Ἄβαντας) Unde Eubœa ipſa, Ἀβαντίς. Strabo: οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκλήθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Heſiodus:

Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κικλήσκεσκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

Stephanus, & Suidas: Ἀβαντίς, ἡ Εὔβοια. Itemque Ἀβαντιάς. Plinius: *ut Menæchmus* (tradit) *Abantias.* Hinc, quemadmodum aliæ alibi Eubœæ, ſic aliæ quoque alibi Abantides, ſeu Abantiades. Sic & Abantis Illyrica, ſeu, ut volunt alii, Epirotica, ubi ab Abantibus prope a montibus Ceraunils conditam diximus Eubœam. Pauſanias in Eliacis: Ἡ δὲ Ἀβαντὶς καλουμένη χώρα, καὶ πόλισμα ἐν αὐτῇ Θρόνιον, ἡ Θεσπρωτίδος ἐστιν Ἠπείρου κατὰ τὰ ὄρη τὰ Κεραύνια. Σκεδασθέντων γὰρ Ἑλλήνων, ὡς ἀνεκομίζοντο ἐξ Ἰλίου, τῶν νεῶν, Λοκροί τε οἱ ἐκ Θρονίου τῆς ἐπὶ Βοαγρίῳ ποταμῷ, καὶ Ἄβαντες ἀπὸ Εὐβοίας, ναυσὶν ὀκτὼ συναμφότεροι πρὸς τὰ ὄρη κατηνέχθησαν τὰ Κεραύνια. οἰκήσαντες δὲ αὐτόθι, καὶ πόλιν οἰκίσαντες Θρόνιον, καὶ τῇ γῇ ὅσην ἔσχον κοινῷ λόγῳ θέμενοι Ἀβαντίδος ὄνομα. Vetus Epigramma Apolloniatarum:

Οἱ γᾶς τέρμαθ' ἑλόντες Ἀβαντίδος, ἐνθάδε ναὸν
Ἔστασαν νικῶντες ἐκ Θρονίου ἀκρόθινα.

Atqui ibi quoque Abantes Eubœam ædificarunt. Etymologus ſupra: καὶ ᾤκησαν παρὰ τὰ Κεραύνια ὄρη. ἔκτισαν δὲ Εὔβοιαν. ὅθεν Ἄβαντες ἐκλήθησαν ἐν ἀπομνήμοσι Αυ..., καὶ, κατὰ μεταφθοράν, Ἄμαντες. Inde igitur regio illa Ἀβαντίς, & Ἀβαντιάς. Verùm τὸ Ἀβαντιάς videtur maximè eſſe ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος, ut ἀπὸ τοῦ Ἑλλάδιος Ἑλλαδιάς, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς, ἀπὸ τοῦ Δήλιος Δηλιάς. quæ ſunt Stephani exempla. Tametſi enim fieri poteſt, quod conjicit Stephanus, ut τὸ Ἀβαντιάς deductum ſit ἀπὸ τοῦ Ἀβαντίς, pariter atque τὸ Λεσβιάς ἀπὸ τοῦ Λεσβίς· tamen, ut idem Stephanus obſervat, μαρτυρεῖ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος Ἀβαντιάς, τὸ Ἀβαντία δηλονότι. Atqui Abantum ibi urbs Abantia, corruptè, ut diximus, Amantia. Lycophron in Alexandrâ, ubi de Elephenore, tamquam poſt Trojanum bellum ſuperſtite: εἰς Ἀβαντίαν πόλιν Πλεύσει. Tzetzes ἐλθὼν (Elephenor) εἰς τὴν Ἀβαντίαν ταύτην κατῴκησεν. ὅθεν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἀντὶ τῶν Ἀβάντων, Ἄμαντες μετωνομάσθησαν, Ἀβαντία δὲ, πόλις Ἠπείρου. Ergo ab Abantiâ urbe regio illa Abantias. Abantia autem, ſive Amantia, meo quidem judicio, non alia eſt, ut diximus, atque Eubœa. Hanc ipſam, pro ſtatuendorum finium inter ſcriptores diverſitate, alii Epiro,

ut, Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες. *Qui autem Eubœam tenebant robur ſpirantes Abantes.* Et, Τῷ δ' ἅμα Ἄβαντες ἕποντο. *Hunc ſimul Abantes ſequebantur.* Addunt, ex urbe Phocidis Abâ tractam eſſe appellationem hanc Abantum, ut paullò poſt dicturi ſumus, ubi rurſus agemus de Eubœâ, & de Abantibus. Verùm, quam diximus Abam, Herodotus multitudinis numero vocat Abas: ubi delubrum fuiſſe narrat locuples Apollinis. Ac ſimiliter Sophocles numero effert plurali. Quamquam in exemplaribus nonnullis ſcribantur etiam apud illum accentu acuto αἱ Ἀβαί, *Abæ.*

XXXIV. Præterea verò Eubœa, tamquam a parte, appellata etiam quondam fuiſſe dicitur Oche. Sic autem vocatur mons ejus maximus prope Caryſtum: cujus notatio nominis ſeſe habet perinde atque τὸ ὄχα, *præ ceteris, excellenter, ſupra modum.* ita ut, quemadmodum ὄχα idem eſt, atque τὸ ἐξόχως, *ſupra modum*; ſic etiam Oche ſit, quæ præ aliis ibi locis eminet, atque attollitur. Eubœæ porrò flumina referuntur

Tom. II. Ci-

Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα [1] πνείοντες Ἄβαντες. καὶ, Τῷ δ' ἅμα Ἄβαντες ἕποντο. Φασὶ δὲ καὶ, [2] ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς ἑλκύσθαι τὴν τῶν Ἀβάντων κλῆσιν, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, ὅπου καὶ περὶ Εὐβοίας αὖθις, καὶ Ἀβάντων εἰρήσεται. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἄβαν, [3] Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνός φησι πλούσιον. [4] Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει. [5] Rom. p. 279. Παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί.

λδ'. Ἡ δὲ Εὔβοια [6] ἐκλήθη, ὡς ἀπὸ μέρους, φασί, ποτὲ καὶ Ὄχη. Καλεῖται δὲ οὕτω τὸ μέγιστον ἐν αὐτῇ ὄρος τὸ κατὰ Κάρυστον· ἧς ἡ ἐτυμολογία κατὰ τὸ ὄχα. ἵνα ᾖ, ὥσπερ ὄχα τὸ ἐξόχως, [7] οὕτω καὶ Ὄχη ἡ ἔξοχος ἐν τοῖς ἐκεῖ. Ἱστοροῦνται δὲ Εὐβοϊταὶ ποταμοί, [8] Κιρεὺς,

H 2 καὶ

ro, alii Illyrico, alii Macedoniæ aſſignarunt. Certè ex Scylace Illyrii, qui Liburnos ſequuntur, παροικοῦσι παρὰ θάλατταν μέχρι Χαονίας τῆς κατὰ Κέρκυραν. Hinc & Illyrici Abantes, ſive Amantes, ii, qui proximi erant Oricis. Idem Scylax: Οἱ δὲ Ὠρικοὶ κατοικοῦσιν τῆς Ἀμαντίας χώραν. οἱ δὲ Ἀμαντιεῖς εἰσὶ μέχρι ἐνταῦθα Ἰλλυριοὶ ἀπὸ Βουλινῶν. Porro Ἀμαντιεῖς, ſive Ἀβαντιεῖς ſunt Abantes. Stephanus v. Ἀμαντία. λέγεται καὶ Ἀβαντίς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντιδεύς. καὶ Ἄμαντας αὐτούς φασιν. & v. Ἀμαξία, τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιεύς, ὡς τῆς Ἀμαντίας Ἀμαντιεύς. Politus.

1. πνείοντες) Poëta, πνείοντες. Polit.

Poëticum verbum ad pedeſtrem orationem traduxit, ut ſæpe aliàs, Euſtathius. quæ ratio quodammodo gloſſam imitatur. πνέοντες namque interpretatio & declaratio eſt τοῦ πνείοντες. Salvinus.

2. ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς ἑλκύσθαι τὴν τῶν Ἀβάντων κλῆσιν) Strabo ex Ariſtotele: Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾷκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον, καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν. Polit.

3. Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει) Herodotus l. 1. n. 46. & rurſus l. 8. n. 33. καὶ Ἄβας. ἔνθα ἦν ἱρὸν Ἀπόλλωνος πλούσιον, θησαυροῖσί τε, καὶ ἀναθήμασι πολλοῖσι κατεσκευασμένον. Politus.

Urbes, quæ plurali numero efferuntur, originem, & geneſin ſuam oſtendunt. natæ enim ſunt a pluribus vicis, ut Ariſtoteles adnotat in Politicis l. 5. *Salvinus.*

4. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει) Heſychius: Ἄβαι πόλις περὶ τὴν Φωκίδα τόπος. οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαῖον. Σοφοκλῆς. Abas memorat Sophocles in Oedipo Tyranno. Sic etiam πληθυντικῶς Geographus, Diodorus Siculus, Pauſanias, Lycophro, Philoſtratus, Stephanus, pleriſque alii, qui Abarum harum Phocicarum meminerunt. *Politus.*

5. Παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί) Scriptum namque erat apud Sophoclem in illis codicibus, ſicuti etiam nunc in noſtris, Ἀβαῖον, in hoc verſu: Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν. Itaque Ἀβαί ὀξυτόνως ſcribebant antiquior Sophoclis Scholiaſtes, & Demetrius Triclinius: qui tamen ambo toto cœlo aberrant, cum Abas haſce Sophocleas, locum ſtatuunt Lyciæ. Sed & pariter ὀξύνονται αἱ Ἀβαί apud Geographum, Diodorum Siculum, & Philoſtratum. Pleriſque aliis βαρύνονται αἱ Ἄβαι. Politus.

6. ἐκλήθη, ὡς ἀπὸ μέρους) videlicet a monte Ochâ, unde tota inſula, Oche appellata. Strabo: καὶ Ὄχη δὲ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος. καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Sub hoc monte urbs Caryſtus. *Polit.*

7. οὕτω καὶ Ὄχη ἡ ἔξοχος) perinde quaſi mons Euboicus Oche appellationem hanc, juxta Euſtathium, habeat ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς. Aliunde nomen derivat Stephanus. *Polit.*

8. Κιρεὺς) Idem, qui Κέρων Antigono Caryſtio, & Κίρβης Ariſtoteli. Narrat Antigonus, in Eubœâ, juxta Italicam, finitimam Chalcidi, eſſe amnes duos, Ceronem, & Neleum: ὧν αἱ γυναῖκες, inquit, τοῦ περὶ τὸ συλλαμβάνειν καιρὸν πίνουσι, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ μὲν Κέρωνος, μέλανα τίκτουσι· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ Νηλέως, λευκά. Ubi fortaſſe pro αἱ γυναῖκες, ſcribendum αἱ αἶγες. Scriptum fortaſſe erat antiquitus, uno literarum ductu, αιαιγες. Unde in diſtinguendis poſtea vocibus, rejecto, tamquam ſuperfluo, altero αι, ex reliquo γες fecerunt γυναῖκες. De ovibus tamen refert Geographus, eas ab aquis potis fluvii Cirei albeſcere, fluvii verò Nelei, nigreſcere. Hoc enim modo de diverſitate illâ fluminum Strabonem eſſe intelligendum, facilè mihi perſuadent verba hæc Ariſtotelis in Admirandis: ἐν δὲ Εὐβοίᾳ δύο ποταμούς εἶναι· ἀφ' οὗ μὲν τὰ πίνοντα πρόβατα, λευκὰ γίνεται), ὅς ὀνομάζεται) Κίρβης. ὁ δὲ Νηλεύς, ὃς μέλανα ποιεῖ. Quamquam e contrario Antigonus nigrum partuum colorem eſſe vo-

lit a fluvio Cerone; album a Neleo. Quod etiam Eudici auctoritate confirmare videtur Plinius: niſi quòd, quos alii fluvios, dicit ipſe fontes l. 31. c. 2. *Eudicus in Heſtiæotide fontes duos tradit eſſe, Ceronem, ex quo bibentes oves, nigras fieri; Neleum, ex quo albas: ex utroque autem varias.* Ubi ſcribo ego *Neleum* pro *Mellem*, quod repræſentabant vetuſtiores Plinii editiones pleræque omnes: unde recentiores fecerant *Melan.* Falſum namque eſt id, quod affirmat Harduinus, priùs lectum fuiſſe in libris omnibus editis, *Melan*: pro quo etiam Harduinus reſcribebat *Nelea.* Sed mirum, quantùm erret Harduinus, cum Hæſtiæotidem in Plinio hic intelligit partem Theſſaliæ; eòque magis mirum, quòd ex Antigono Caryſtio legere ſeſe fateatur *Nelea*, pro vulgato *Melan.* Nam Antigonus ille Caryſtius Ceronem, & Neleum fluvios in Eubœâ eſſe dicit, non in Theſſaliâ. Impoſuit Harduino, quod Ἑστιαιῶτις pars dicta ſit Theſſaliæ. id, quod & in errorem induxit Iſidorum l. 13. Origin. c. 13. ut Theſſaliæ daret, quod erat Eubœæ. *In Theſſaliâ duo ſunt flumina. ex uno bibentes oves, nigras fieri ferunt; ex altero, albas; ex utroque varias.* Sed advertere debebat ex Strabone Harduinus, Heſtiæotidem regionem quondam fuiſſe Eubœæ, ab urbe ibi Hiſtiæâ: unde quum populus abductus a Perrhæbis fuiſſet in Theſſaliam, partem quoque Theſſaliæ ab Heſtiæis appellatam eſſe Heſtiæotidem, quæ Doris olim vocabatur. Strabo l. 9. ἐκαλεῖτο δὲ, ὥς φασι, πρότερον Δωρίς. κατασχόντων δὲ τῶν Περραιβῶν αὐτήν, οἳ καὶ τὴν Εὐβοίας τὴν Ἑστιαιῶτιν κατεστρέψαντο, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἤπειρον ἀνέστησαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπακολουθησάντων Ἑστιαιέων, τὴν χώραν ἀπ' ἐκείνων οὕτως ἐκάλεσαν. Caſaubonus malit Ἱστιαιῶτιν. *Sic enim,* inquit, *perpetuò ſcribi video τὴν Εὐβοϊκήν. quæ vox eſt Ἰωνικωτέρα.* Et quidem Ἰωνικώτερον eſſe τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν, notat paullò poſt Euſtathius. Unde καλουμένην Ἱστιαιῶτιν legas apud Herodotum, τὴν ὑπὸ τὴν Ὄσσαν τε, καὶ τὸν Οὔλυμπον χώρην. Nam primam quidem efferendam eſſe cum adſpiratione oſtendit illud Homericum: πολυσταφυλόν θ' Ἱστίαιαν. Sic apud Stephanum ſcribitur Ἱστίαια, πόλις Εὐβοίας. Sed tamen urbs illa Euboica ſcribitur etiam, ſi places, Ἑστίαια. Stephanus: ἡ δὲ Εὐβοίας διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε ψιλῇ. Itaque eidem Stephano Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας. & in Homero legunt alii, πολυσταφυλόν θ' Ἑστίαιαν. Euſtathius: γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τοῦ ι. Et ſic Ἑστίαιαν vocant etiam alii ſcriptores. Scholiaſtes Thucydidis l. 5. Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας, ἥτις νῦν Ὠρεὸς καλεῖται. Plutarchus in Themiſtocle: ἔστι δὲ τῆς Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμίσιον ὑπὲρ τὴν Ἑστίαιαν. Scylax in Periplo: Χαλκὶς, καὶ λιμήν. Ἑστίαια, καὶ λιμήν. Oppidani, Ἑστιαιεῖς Thucydidi, & Dionyſio Halicarnaſſenſi. Pauſanias alibi Ἱστίαιαν dicit, alibi Ἑστίαιαν. Quare minimè omnium ſollicitanda videtur vulgata lectio Strabonis, ubi is narrat, Heſtiæotidem Theſſalicam ita eſſe appellatam ad exemplum Heſtiæotidis Euboicæ, a multitudine ſcilicet Heſtiæorum, qui eò ex Eubœâ commigraverant: tametſi poſtea idem Strabo Ἱστίαιαν nominet, & Ἱστιαιῶτιν διὰ τοῦ ι, τὴν Εὐβοϊκήν. Nam & Ἱστιαιῶτιν ibi nominat τὴν Θετταλικήν. ubi ſcilicet ſic ait: φησὶ δ', ὅτι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Ἱστιαιῶτις ἀπὸ τῶν ἀνασπασθέντων ἐνθένδε ὑπὸ Περραιβῶν. Nec tamen quiſquam inde inferat, ſupra legendum eſſe Ἱστιαιῶτιν, ubi Ἑστιαιῶτιν partem vocat Theſſaliæ. ut proinde minimè concludendum videatur, in his verbis Strabonis: οἳ καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν Ἑστιαιῶτιν κατεστρέψαντο· ideo legendum eſſe Ἱστιαιῶτιν, quia ſic poſtea ſcriptam apud Strabonem videmus τὴν Εὐβοϊκήν. Quòd enim Ἱστιαιῶτις vox ſit Ἰωνικωτέρα, quid id ad Strabonem, ſcriptorem minimè Jonicum? Hæc ego aliquantò fuſiùs de Heſtiæotide illâ Euboicâ: ut clariùs hinc appareat, quod advertere poterat, & debebat Harduinus, Heſtiæotidem illam Plinii, Cerone, & Neleo fontibus celebrem, non alibi,

niſi

[1] καὶ Νηλεύς· ὧν ἀφ' οὗ μὲν τὰ πίνοντα πρόβατα λευκὰ γίνονται· ἀφ' οὗ δὲ, ὡς ὁ Γεωγράφος καὶ τοῦτό φησι, μέλανα. [2] ὁποῖόν τι καὶ περὶ τὸν Κρᾶθιν συμβαίνει. Ἡ δὲ Χαλκὶς [3] ἐλέγετο, φασὶ, πρότερον Εὔβοια· ἐκλήθη δὲ Χαλκὶς, [4] ἀπὸ θυγατρὸς Ἀσωποῦ Κόμβης τῆς καὶ Χαλκίδος. Τινὲς δὲ, διὰ τὸ [5] χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι. Ἐκαλεῖτο δέ, φασι, τὸ παλαιὸν καὶ Στύμφηλος, [6] ὁμωνύμως τῇ Ἀρκαδικῇ. [7] Ὁ πολίτης αὐτῆς, Χαλκιδεύς. Ταύτης ἄποικοι καὶ ἕτεροι μὲν, [8] καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ δὲ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. Ἦν δὲ καὶ Κορίνθου πόλις Χαλκίς· [9] καὶ Αἰτωλικὴ δέ, [10] ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ῥεῖ· ἧς μέμνηται καὶ ὁ Περιηγητής. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι, ὧν μία καὶ Συριακή. [11] Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, Χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς κοίλης Συρίας. [12] Νῦν δὲ καὶ Θρᾳκικὴ λέγεται Χαλκίς. Περιφέρονται δὲ καὶ Χαλκιδικὰ ποτήρια, ὡς καὶ ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ. [13] Ἐκ ποίας δὲ αὐτά εἰσι Χαλκίδος, ζη-

Cireus, & Neleus: quorum ex altero bibentes oves, fiunt albæ; ex altero, ut Geographus pariter tradit, nigræ. cujuſmodi etiam illud eſt, quod apud Crathin contingit. Ruſus Chalcis dicta eſſe priùs fertur Eubœa: ſed vocata eſt Chalcis a Combe, Aſopi filiâ, quæ etiam Chalcis. Quamquam nonnulli velint, ſic eam appellatam, en quòd apud Chalcidenſes primùm viſa ſunt χαλκεῖα, *officinæ ærariæ*. Quin etiam antiquitùs nuncupata eadem dicitur Stymphelus, eodem nomine, atque Stymphelus Arcadica. Ejus civis, Chalcidenſis. Inde miſſæ coloniæ tum aliorum, tum eorum etiam Chalcidenſium, qui ſunt in urbe Cumâ Siciliæ. Ad hæc, urbs Corinthiorum fuit Chalcis: nec non alia Ætoliæ, unde fluit Achelous: cujus quidem Chalcidis meminit quoque Dionyſius Periegeta. Sed & aliæ fuerunt Chalcides, quarum una etiam Syriaca. Siquidem magnus ille Philoſophus Jamblichus patriâ fuit Chalcidenſis ex Cœleſyriâ. Nunc verò Chalcis etiam appellatur Thracia. Immo & Chalcidica pocula circumferuntur, ut apud Comicum. Sed de iis anquirendum, quanam ſint ex Chalcide. Traditum eſt

oiſi in Eubœâ, eſſe quærendam. Verumtamen ego exiſtimo, paullò aliter, ac nunc referant, verba Plinii ſeſe priùs habuiſſe. Nam vetuſtiores quidem editiones ſic legunt: *Eudiem in Heſtia Eutiche fontes duos tradit eſſe.* Unde in eam ſententiam facilè adducor, ut credam, Plinium ſcripſiſſe, *in Heſtiæâ Eubœa.* Pro *Heſtiâ* etiam Hermolaus Barbarus vidit, reſcribendum eſſe *Heſtiæâ*. Quæ vocis corruptela invaſerat etiam in locum hunc Thucydidis l. 7. καὶ ἔνι Ἑστιαιῆς, οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑστίαιαν οἰκοῦντες, ἄποικοι ὄντες ξυνεστράτευσαν. Nam pro Ἑστίαιαν legebant ibi vulgò Ἑστίαν. *Eutiche* verò, ſeu, ut fecerunt alii, *Eurbiæ*, depravatum puto ex *Eubœa*. Porro autem Heſtiæa tum urbs eſt, tum regio Eubœæ: hoc tamen diſcrimine, quòd nomen proprium urbis Græcè eſt Ἑστίαια προπαροξυτόνως, nomen verò regionis Ἑστιαία παροξυτόνως· quòd hoc alterum eſt nomen gentile muliebre a virili Ἑστιαιεύς. ita ut ſit χώρα Ἑστιαία. Hinc tota differentia accentûs inter Ἑστίαιαν, & Ἑστιαίαν apud Græcos ſcriptores. *Politus.*

1. Νηλεύς) Corruptè in Strabone Νηλεύς. Polit. ex hodiernâ confuſione litterarum ι & ε. Sed verius eſt Νηλεύς. Salvinus.

2. ὁποῖόν τι καὶ περὶ τὸν Κρᾶθιν συμβαίνει) Plinius l. 31. c. 2. *Theophraſtus* (tradit) *in Thurios Crathim candorem facere, Sybarim nigritiam bobus, ac pecori. Quin & homines ſentire differentiam eam. Nam qui e Sybari bibant, nigriores eſſe, duriores que, & criſpo capillo: qui ex Crathi, candidos molliores que, ac porrectâ comâ.* Strabo lib. 6. de Crathide: Ὁ δὲ Κρᾶθις τοὺς ἀνθρώπους ξανθοτριχεῖν, καὶ λευκοτριχεῖν ποιεῖ λουομένους. Politus.

3. ἐλέγετο, φασι, πρότερον Εὔβοια) Hecatæus apud Stephanum. *Polit.*

4. ἀπὸ θυγατρὸς Ἀσωποῦ Κόμβης) Stephanus. ἀπὸ Κομβῆς τῆς Χαλκίδος καλουμένης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ. Polit.

5. χαλκεῖα) Hæc Stephano χαλκουργεῖα. Alioquin Χαλκεῖα dicta, ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαίστῳ ἱερά. Euſtathius ad Dionyſium: ἱστορεῖται δὲ, καὶ σιδήρου, καὶ χαλκοῦ μέταλλα εἶναι κατὰ τὴν Εὐβοϊκὴν Χαλκίδα, καὶ ὅτι ἐκεῖ... ὅτι οἱ μόνοι ... χαλκοῦ ... Κουρῆτες μετὰ Διός. Inſulam quoque ipſam Eubœam, vocatam eſſe Chalcidem, *ære ibi primum reperto*, ſcribit ex Callidemo Plinius l. 4. c. 12. *Politus.*

Χαλκεῖα propriè, ærifodinæ. χαλκουργεῖα, officinæ ærariæ. *Salvinus.*

6. ὁμωνύμως τῇ Ἀρκαδικῇ) Heſychius: Στύμφαλος, πόλις, καὶ ὄρος Ἀρκαδίας. Polit.

7. Ὁ πολίτης αὐτῆς, Χαλκιδεύς) ὡς ἀπὸ τῆς Χαλκίδος γενικῆς, ut docet Stephanus. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὁμώνυμον τῇ πόλει, ὡς Φωκίς, Λοκρίς, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. Polit.

8. καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ δὲ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς) Corrige hinc Stephanum: Κολλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ Κύμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. Οὗτοι δ' ἄποικοί εἰσιν τῆς Εὐβοίας. Legendum enim ibi eſt, ἐν τῇ Κύμῃ τῆς Σικελίας. Certum autem eſt, Siciliæ nomine, partem Italiæ, ſeu Campaniam, in qua ſitæ ſunt Cumæ, Chalcidenſium ἄποικοι, deſignari. Ideo hæ Cumæ, Virgilio *Euboicæ*. Servius ad Virgilium: *A coloniâ Cumas appellavit. Nam Euboea inſula eſt, in qua Chalcis civitas eſt, de qua venerunt, qui condiderunt civitatem in Campaniâ, quam Cumas vocarunt.* De iiſdem Cumis Strabo l. 5. Κύμην, Χαλκιδέων, καὶ Κυμαίων παλαιότατον κτίσμα. πασῶν γάρ ἐστι πρεσβυτάτη τῶν τε Σικελικῶν, καὶ τῶν Ἰταλιωτίδων. Οἱ δὲ τὸν στόλον ἄγοντες, Ἱπποκλῆς ὁ Κυμαῖος, καὶ Μεγασθένης ὁ Χαλκιδεύς, διωμολογήσαντο πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, τῶν μὲν ἀποικίαν εἶναι, τῶν δὲ τὴν ἐπωνυμίαν. ὅθεν νῦν μὲν προσαγορεύεται Κύμη· κτίσαι δὲ αὐτὴν Χαλκιδεῖς δοκοῦσι. Scribit etiam alibi Strabo, τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελίας πολλὰ χωρία eſſe Chalcidenſium. *Politus.*

9. καὶ Αἰτωλικὴ δέ) cujus Poeta infra meminit in recenſione Ætolorum. Hæc etiam alia Ὑποχαλκίς, ad diſtinctionem montis Chalcidis. Strabo lib. 10. ὑπὲρ δὲ τῆς Μολυκρίας Ταφιασσὸν, καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς πολίχνια ἵδρυτο, Μακυνία τε, καὶ Χαλκὶς, ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσιν. Unde lux verbis Plinii lib. 4. *Dein Macynia, Molycria: cujus a tergo Chalcis, & mons eſt Taphiaſſus.* Mons hic Ætolicus, Chalcis, Artemidoro Χάλκεια. Ex monte hoc Chalcide fluit Achelous. Dionyſius Periegeta:

Νήσων τ' ἀλλάων, ὅσσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἔρπων
Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἐλίσσει.

Euſtathius ad Dionyſium: ὅτι Χαλκὶς ὄρος ἐστὶν Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχελῷος ἕρπει δίναις ἀργυρέαις. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Χαλκίδες, ὄρη δηλαδὴ, ἢ πόλεις. Politus.

10. ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ῥεῖ) Serpit ex Chalcide Achelous, ut dicis Dionyſius: qui tamen fluvius oritur a Pindo. Strabo l. 10. Αἰτωλοὶ μὲν οὖν, καὶ Ἀκαρνᾶνες, ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν, ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων, καὶ τῆς Πίνδου. Plinius lib. 4. c. 1. *Amnis Achelous e Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætoliâ dirimens.* Politus.

11. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, Χαλκιδεὺς ἦν) Eunapius in Iamblicho: πατρὶς δὲ ἦν αὐτῷ Χαλκίς. κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην Συρίαν ἐστὶν ἡ πόλις. Chalcidis tamen hujus Syriacæ gentile nomen eſt Stephano Χαλκιδηνός. Hinc Plinio *regio Chalcidena fertiliſſima Syriæ.* Politus.

12. Νῦν δὲ καὶ Θρᾳκικὴ λέγεται Χαλκίς) Euſtathius ad Dionyſium: καὶ ἡ Θρᾳκικὴ, ἣ καὶ μέχρι νῦν σώζει τὸ ὄνομα. Politus.

13. Ἐκ ποίας δὲ αὐτά εἰσι Χαλκίδος, ζητητέον) Chalcidica hæc pocula, de quibus dubitat nunc Euſtathius, cuinam potiſſimùm Chalcidi ſint attribuenda, in Commentariis ad Dionyſium repetit a Chalcide Eubœæ: ὅθεν, inquit, καὶ Χαλκιδικὰ ποτήρια παρὰ τῷ Κωμικῷ. Hæc autem erant ὀστράκινα. quæ etiam vetus quidam Scholiaſta Ariſtophanis Chalcidi Euboicæ adſeruit, illis verbis: Πόλις Εὐβοίας, ἄποικοι Ἀθηναίων. ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὀστρακίνοις εἰς τὸ συμπίνειν. Sed eadem pocula alii ad Chalcidem Thraciam retulerunt. Neque magnopere refert, utri ea Chalcidi vindices, Euboicæ, an Thraciæ: quandoquidem Chalcis Thracia colonia erat Chalcidenſium ex Eubœâ. Quare utrique videntur pocula ejuſdem generis uſurpaſſe. Attamen quod dicitur apud Comicum in Equitibus Χαλκιδικὸν ποτήριον, ita ibi vocatum videtur per reſpectum ad Chalcidem Thraciam, quæ ea jam tempore ab Athenienſibus defecerat. Vult enim ibidem Cleo, viſo in famuli manibus poculo Chalcidico, occaſionem inde calumniæ adversùs ſervos nanciſci, perinde quaſi ii cum Chalcidenſibus contra rempublicam conjuraſſent. Sic comicè notatur, atque irridetur Cleo, qui levibus, immo nullis de indiciis, atque, ut loquitur Scholiaſta, ἀπὸ μικρῶν, καὶ ἁπλῶν προφάσεων, magna crimina fingeret, atque objectaret. Cleo ipſe apud Ariſtophanem:

Οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον·
Ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
Οὐκ ἔστιν, ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.

Anti-

eſt in hiſtoriâ, Chalcidenſes illos Euboënſes fortitudine præſtitiſſe. Nam qui in oraculo celebrantur, videlicet

Qui de fonte viri ſacræ potant Arethuſæ,

dicuntur eſſe Chalcidenſes, quippe homines fortiſſimi. Habet enim & illa regio fontem Arethuſæ, ut alibi quoque eſt explicatum. Porro autem ex Homericâ hac Chalcide, proverbii loco, dictum eſt chalcidiſſare, ideſt, ſordidè parcum eſſe, atque avarum. Nam Chalcidenſes Euboici avaritiæ nomine a Comicis notabantur, atque irridebantur. Rurſus in Geographicâ Hiſtoriâ hæc continentur: Chalcis, juxta quam cum continente maximè jungitur, eique adhæret Eubœa, incurvata vergit ad ea Bœotiæ loca, quæ propinqua ſunt Aulidi, atque Euripum efficit. Addit Geographus, & in hac urbe, & in reliquâ Eubœâ, viros extitiſſe in Philoſophiâ præſtantes, ut palam facit Eretricorum Philoſophorum ſchola, qui Menedemo adhæſerunt, & Ariſtotelis in urbe Chalcide commoratio. De his quoque urbibus ſcribit, eas ſemper de Lilantio inter ſe concertaſſe: ambas ante bellum Trojanum ab Athenienſibus ædificatas: colonias ab iis inſignes, ac memorabiles miſſas, quæ multis in locis recenſentur: magnis eas aliquando viribus valuiſſe, multiſque inſulis imperaſſe: antiquam Eretriam dirutam, atque everſam a Perſis, qui oppidanos in quamdam veluti indaginem concluſiſſent; poſtea verò aliam ædificatam: Chalcidem primo eſſe loco dignitatis, eamque metropolin vocari, ſeu urbem primariam Euboënſium: ſecundo loco eſſe Eretriam: de qua priſci auctores hæc memorant.

XXXV. Ere-

ζητητέον. Ἀνδρείους δὲ τοὺς Εὐβοεῖς Χαλκιδεῖς [1] ἡ ἱστορία οἶδεν. Οἱ γοῦν τοῦ χρησμοῦ [2] ἄνδρες, οἱ πίνοντες ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης, οἱ Χαλκιδεῖς λέγονται εἶναι, ὡς ἄριστοι ὄντες. [3] Ἔχει γὰρ καὶ ἡ ἐκεῖ χώρα κρήνην Ἀρέθουσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ἐκ δὲ τῆς Ὁμηρικῆς Χαλκίδος καὶ χαλκιδίζειν παροιμιακῶς, τὸ γλισχρεύεσθαι. [4] ἐπεὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδεῖς. Ἡ δὲ Γεωγραφικὴ ἱστορία καὶ ταῦτα περιέχει. Χαλκὶς, καθ' ἣν [5] συνάπτει τῇ ἠπείρῳ μάλιστα ἡ Εὔβοια, [6] κυρτὴ προσπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν Εὔριπον. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι καὶ φιλοσόφους ἔσχον ἄνδρας αὕτη τε, καὶ ἡ Εὔβοια, ὡς ἡ σχολὴ δηλοῖ τῶν Ἐρετρικῶν σοφῶν τῶν περὶ Μενέδημον, καὶ ἡ Ἀριστοτέλους ἐν Χαλκίδι διατριβή. Εἶχον δὲ καὶ διενέξεις, [7] φησὶν, ἀεὶ [8] περὶ τοῦ Λιλαντίου. καὶ ὅτι ἀμφότεραι πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθησαν. καὶ ὅτι ἀποικίας ἀξιολόγους ἔστειλαν, ἃς καὶ καταλέγονται πολλαχοῦ. καὶ ὅτι [9] μεγάλην ποτὲ δύναμιν ἔσχον, καὶ πολλῶν ἐπῆρχον νήσων. καὶ ὅτι τὴν ἀρχαίαν Ἐρέτρειαν κατέσκαψαν Πέρσαι, [10] σαγηνεύσαντες τοὺς ἐκεῖ· ὕστερον δὲ ἐπεκτίσθη ἑτέρα. καὶ ὅτι Χαλκὶς φέρεται τὰ πρωτεῖα, καὶ μητρόπολις Εὐβοέων λέγεται· δευτερεύει δὲ ἡ Ἐρέτρεια. περὶ ἧς οἱ παλαιοὶ τάδε φασίν.

λέ. Ἐρέ-

Antiqua ad eum locum Scholia: Ἔστι μὲν, ὅτι ὁ θεράπων εἶπεν, καὶ ἔχων ἐπὶ χεῖρας τὸ ποτήριον. Ἰδὼν οὖν ὁ Κλέων, ἀφορμὰς καὶ τούτῳ κέχρηται τῆς συκοφαντίας, καὶ τὸ ποτήριον ἐδίδου, ὡς Χαλκιδικόν. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι μεγάλα μεμφόμενον. Οἱ δὲ Χαλκιδεῖς εἰσὶ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας ἄποικοι Ἀθηναίων. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ Θρᾴκης οἱ Χαλκιδεῖς, ἄποικοι ὄντες ἀπὸ τῆς Εὐβοίας. Πολλὰ δὲ ἦν τότε χωρία τῆς Θρᾴκης ὑπακούοντα τοῖς Ἀθηναίοις· περὶ ὧν νῦν λέγει. καὶ γὰρ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῖς ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Ἀθηναίων. Φησὶν οὖν, ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο Χαλκιδικόν ἐστι· καὶ πόθεν ὑμᾶς αὐτὸ ἔχετε, εἰ μὴ δῶρον ὑμῖν ἐδόθη, ἵνα ἀποστῶσιν. ἔλαβε δὲ τὴν πρόφασιν εὔκαιρον τοῦ ὀνόματος τῶν Χαλκιδέων, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀποστῆναι αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων. ἀπέστησαν δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων Χαλκιδεῖς ἐπὶ Εὐκλείδου Ἄρχοντος. Archontem hanc Euclidem, ſub quo Chalcidenſes οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ab Athenienſibus deſciverunt, ſecutus eſt Euthydemus, Euthydemum Stratocles. Hinc conſtat, Chalcidenſes illos ab Athenienſibus tertio ante anno defeciſſe, quàm Equites Ariſtophanes doceret. Nam Fabulam hanc Ariſtophanes edidit, Archonte Stratocle. Plura de iis Chalcidenſibus Thucydides. *Politus*.

1. ἡ ἱστορία οἶδεν) Hiſtoria etiam Geographica Strabonis. *Politus*.

2. ἄνδρες, οἱ πίνουσι) Oraculum datum, ut ferunt, Ægienſibus:

Ἵππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίαν τε γυναῖκα,
Ἄνδρας δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης.

Politus.

3. Ἔχει γὰρ καὶ ἡ ἐκεῖ χώρα κρήνην Ἀρέθουσαν) Euſtathius ad Dionyſium: δεῖ γὰρ εἰδέναι, ὅτι οὐ μία ἡ Σικελική, ἀλλὰ πολλαί εἰσιν Ἀρέθουσαι. Politus.

4. ἐπεὶ φιλαργυρίᾳ γάρ) Lege, ἐπὶ φιλαργυρίᾳ. Appendix Vaticana Proverbiorum: Χαλκιδίζειν ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. οἱ γὰρ ἐν Χαλκιδεῦσιν ἐπὶ φιλαργυρίαν ἐν Εὐβοίᾳ ἐκωμῳδοῦντο. Ubi malim, οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο. Verùm alii χαλκιδίζειν dicunt de turpi puerorum amore, propter quem Chalcidenſes malè audiebant. Heſychius: Χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων· ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Hinc de puerorum amoribus χαλκιδίζειν, non, quomodo ediderant, φικιδίζειν, legendum arbitror apud Suidam in hoc loco: Χαλκιδίζειν, καὶ Χαλκιδίζεσθαι, ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. καὶ Φικιδίζειν, ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν· ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρένων ἔρωτες ἤκμαζον. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ φοινικίζειν· ἐπεὶ αὐτοί τε, καὶ Ἐρετριεῖς δοκοῦσι τῷ ῥ κατακόρως χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ' τιθέναι. Lego igitur, καὶ χαλκιδίζειν, ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν. ita ut dicat Suidas, χαλκιδίζειν triplici ſignificatione uſurpari, tum de iis, qui reſtricti ſunt, ac tenaces, tum de iis, qui infamibus puerorum amoribus indulgent, tum denique de iis, qui φοινικίζουσιν, hoc eſt, Chalcidenſium more, frequenter in vocibus τῷ ῥ utuntur. *Politus*.

5. συνάπτει τῇ ἠπείρῳ μάλιστα ἡ Εὔβοια) *tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur*, ut ait Plinius lib. 4. cap. 12. Politus.

6. κυρτὴ προσπίπτουσα) Ipſa Eubœa Straboni, κατὰ Χαλκίδα, κυρτὴ προσπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν Εὔριπον. Et bene legunt προσπίπτουσα. quæ lectio hinc confirmatur ex Euſtathio. Nam alii in Strabone ſcripſerunt προπίπτουσα. Politus.

7. φησὶν, ἀεὶ) ἀεὶ, Euſtathii? idque Geographus? Immo verò ſcribit Geographus, τὸ πλέον ὡμολογηκυίας ἀλλήλαις τὰς πόλεις ταύτας· περὶ δὲ Λιλάντου διενεχθείσας, οὐδ' οὕτως τελέως παύσασθαι, ὥστε τῷ πολέμῳ κατὰ αὐθάδειαν δρᾶν ἕκαστα, ἀλλὰ συνθέσθαι, ἐφ' οἷς συστήσονται τὸν ἀγῶνα. Euſtathio fortaſſe, dum hîc Strabonem referret, animo ſimul obverſabatur id, quod ex Archemacho tradit alibi Strabo de Curetibus, eos, antequam in Ætoliam migrarent, ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι, & συνεχῶς de Lelanto campo dimicaſſe. Pervetuſtum hoc bellum, quod inter Chalcidenſes, & Eretrienſes geſtum fuit, tangit Thucydides l. 1. Scholiaſta Thucydidis: ἐπολέμουν ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ Ληλαντίου πεδίου. Politus.

8. περὶ τοῦ Λιλαντίου) Ideſt, Λιλαντίου πεδίου. Sed Ληλάντου legunt nunc in Strabone. Πεδίον Ληλάντιον dicit Callimachus Hymno in Delum: quem in Eubœâ campum notat Scholiaſta ita appellatum a rege Lelante. *Polit*.

9. μεγάλην ποτὲ δύναμιν ἔσχον) De Eretrienſibus ſpeciatim id dicit, non de utrâque ſimul civitate, Geographus: Eretrienſes ſcilicet vires olim magnas habuiſſe, pluribuſque inſulis imperaſſe. *Politus*.

10. σαγηνεύσαντες τοὺς ἐκεῖ) Strabo: σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει, περιχυθέντων τῶν βαρβάρων τῷ τείχει. De Eretrienſibus, quos ad unum omnes quadam veluti indagine cinxit, ac cepit Datis, dux Perſarum, memorabilis eſt locus Platonis in Menexeno: Ὁ δὲ (Datis) πλεύσας εἰς Ἐρέτριαν ἐπ' ἄνδρας, οἳ τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις ἦσαν τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ οὐκ ὀλίγοι, τούτους ἐχειρώσατο μὲν ἐν τρισὶν ἡμέραις· διηρευνήσατο δὲ αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν, ἵνα μηδεὶς ἀποφύγοι, τοιούτῳ τρόπῳ· ἐπὶ τὰ ὅρια ἐλθόντες τῆς Ἐρετρικῆς οἱ στρατιῶται αὐτοῦ, ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν διαστάντες, συνάψαντες τὰς χεῖρας, διῆλθον ἅπασαν τὴν χώραν, ἵν' ἔχοιεν τῷ βασιλεῖ εἰπεῖν, ὅτι οὐδεὶς σφᾶς ἀποπεφευγὼς εἴη. Politus.

λέ. Ἐρέτρια, ἐκαλεῖτο μὲν καὶ Μελανηὶς, ἀπὸ Μελανέως, πατρὸς Εὐρύτου· ἔσχε δὲ τὴν κλῆσιν ἀπὸ Ἐρετριέως, υἱοῦ Φαέθοντος, ἑνὸς τῶν Τιτάνων. [1] Ταύτης ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς. οὗ γενικὴ, Ἐρετριέως, καὶ συναιρέσει Ἐρετριῶς, [2] ὡς Στιριεὺς Στιριέως Στιριῶς. χοεὺς χοέως χοῶς, εἶδος μέτρου· οὗ καὶ αὐτοῦ ἡ αἰτιατικὴ, τὸν χοᾶ. ὡς Πειραιεὺς Πειραιέως Πειραιῶς Πειραιᾶ. Ἐκωμῳδοῦντο δὲ, φασιν, οἱ Ἐρετριεῖς, [3] ὡς πολλῷ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. Διὸ καὶ αὐτοὶ, [4] καθὰ καὶ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐκ ῥητορικοῦ εὕρηται λεξικοῦ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ. Οἱ μέντοι Κᾶρες ἄλλως βαρβαρόφωνοι, ὡς φανήσεται. Εἰ δὲ διὰ τὴν τοῦ ρ χρῆσιν μόνην ἐκληροῦντο οἱ Ἐρετριεῖς τὸ βαρβαρόφωνον, τίνες ἂν καλεῖντο οἱ Αἰτωλοὶ, ἀλλόκοτα λαλοῦντες, ὡς ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης παρέπηξεν, οἷς ἔφη περὶ καινοτέρων λέξεων; Τὴν γὰρ γέρων γέροντος γενικὴν, ἀναγαγόντες εἰς εὐθεῖαν, γράφουσιν οὕτω. Μιλασίοις, καὶ ταῖς συναρχίαις, καὶ τοῖς γερόντοις. τουτέστιν, ἐπιστέλλομεν οἱ Αἰτωλοὶ τοῖς Μιλησίοις, καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ πάθηματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, μὴ καταγελᾶτε [5] τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις. Ὁ δὲ Γεωγράφος, οὐ μόνον [6] ἀπὸ Ἐρετριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναι φησὶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἐρετρίας, καθ' ἑτέρους, τῆς Ἀθήνησιν, ἣ νῦν ἐστιν ἀγορά. Ὥσπερ δὲ πολλαὶ Χαλκίδες, οὕτω καὶ Ἐρέτριαι. [7] Ἔστι γὰρ καὶ Θετταλικὴ, καὶ περὶ Φάρσαλον δέ. Ἴσχυσαν δέ, φασι, ποτὲ πολλὰ οἱ Ἐρετριεῖς· [8] καὶ πόλεις δὲ πολλὰς ἡ Ἐρέτρια, ὡς καὶ ἡ Χαλκὶς, συνῴκισε. Κατεσκάφη δὲ, ὡς εἴρη-

Rom. p.280. Baſ. p. 212. ται, ἡ παλαιὰ Ἐρέτρια, ἡ ἐν Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ, ἡ παρ' Ὁμήρῳ δηλαδή. ἐπεκτίσθη δὲ ὕστερον ἑτέρα, ἧς μεμνημένος ἐν ἄλλοις ὁ Γεωγράφος, φησίν. [9] Ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια κατὰ τὸν Ὠρωπόν. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι μετὰ Γεραιστὸν, Ἐρέτρια, πόλις με-

XXXV. Eretria vocata eſt etiam Melaneis a Melaneo, Euryti patre. Sed nomen hoc accepit ab Eretrieo, Phaethontis filio, uno de Titanibus. Hujuſce urbis civis, Ἐρετριεύς, *Eretrienſis*, cujus genitivus, Ἐρετριέως, *Eretrienſis*, & per ſynæreſin, Ἐρετριῶς, ut Στιριεύς, Στιριέως, Στιριῶς, *Stirienſis*. χοεύς, χοέως, χοῶς, *congius*, *congii*, genus menſuræ: cujus item accuſativus, τὸν χοᾶ, *congium*. ut Πειραιεύς, Πειραιέως, Πειραιῶς, Πειραιᾶ; *Piræeus*, *Piraei*, *Piræeum*. Scribunt autem, Comicè notatos, ludibrioque habitos eſſe Eretrienſes, quòd ſuis in colloquiis frequenti litterâ ρ uterentur. Quare ipſi quoque, juxta atque Elei, linguâ barbari vocabantur, ut in Dictionario Oratorio repertum eſt, propter litteræ ρ uſum frequentiorem: quum tamen Cares, aliâ ratione, ſermone barbari audirent, ut videbitur. Quòd ſi, propter unum, ſolumque uſum litteræ ρ, Eretrienſibus obtigit, ut barbari ipſi pronuntiatione dicerentur; Ætolis quid fiet, qui aliena, & abſurda vocabula adhibent, ut Grammaticus Ariſtophanes adnotavit, ubi de novis is vocibus diſputat? Genitivum enim γέρων, γέροντος, *ſenex*, *ſenis*, reducunt, ac transferunt in nominativum, itaque ſcribunt: Μιλασίοις, καὶ ταῖς συναρχίαις, καὶ τοῖς γερόντοις. *Milaſiis*, *Magiſtratuumque collegiis*, *ac ſenioribus*. hoc eſt, mittimus Ætoli Mileſiis, &c. Idemque etiam conſpici affirmat in hac voce, παθήματος, *cupiditas*, ut palam facit illud: μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις. *Ne irrideatis meas cupiditates*. Geographus tamen non tantùm ab Eretrieo, qui eò habitatum conceſſerit, vocatam hanc urbem aſſerit; verùm etiam, juxta alios, ab Eretriâ illâ Athenienſi, quæ nunc eſt forum. Rurſus, quemadmodum multæ ſunt Chalcides; ſic etiam Eretriæ. Alia eſt enim Theſſaliæ, nec non circa Pharſalum. Magnâ autem olim potentiâ præditi fuiſſe Eretrienſes dicuntur; multaſque etiam urbes fertur Eretria, ut & Chalcis, ædificaſſe. Everſa eſt, ut diximus, vetus Eretria, urbs ſcilicet inſulæ Eubœæ, nimirum Homerica: ſed poſtea alia condita eſt, cujus alibi Geographus meminit, his verbis: Hodierna Eretria e regione eſt Oropi. Atque hæc etiam aſſert: Poſt Geræſtum Eretria, urbs, ſecundùm Chalcidem, maxima

1. Ταύτης ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς) itemque Ἐρέτριος, & Ἐρετριαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Ἐρετρὶς, Ἐρετριαὶ, & Ἐρετριάς. Polit.

2. ὡς Στιριεὺς Στιριέως Στιριῶς) Stephanus v. Στίρια, qui eſt δῆμος Atticus Pandionidis tribûs: Ὁ δημότης Στιριεύς, Στιριέως, καὶ, κατὰ συναίρεσιν, Στιριῶς. Politus.

3. ὡς πολλῷ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι) οὐ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ. Hinc in adagio Ἐρετριέων ῥῶ, ἐπὶ τῶν κατακόρως τινὶ χρωμένων. Namque Eretrienſes τῷ ρ κατακόρως χρῶνται. Hoc autem dicunt ῥωτακίζειν. Politus.

4. καθὰ καὶ Ἠλεῖοι) ἀποίκους ex Elide habuerunt ipſi Eretrienſes, ut teſtatur Strabo. *Politus.*

Ἠλεῖοι, Elei, apud Plautum in Amphitruone Doricè dicuntur Alii. *Salvinus.*

5. τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις) Sic etiam Latini *epigrammatis*, pro *epigrammaſin*, *epigrammatibus*. Salvinus.

6. ἀπὸ Ἐρετριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναι) Paullò aliter Strabo: Ἐρετριεῖς δ' οἱ μὲν, ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας ἀποικισθῆναι φασιν ὑπ' Ἐρετριέως. Non opus eſt tamen hic apud Euſtathium pro ἀποικήσαντος reſcribere cum nonnullis ἀποικίσαντος. quam quidem emendationem locus ipſe Euſtathianus via videtur admittere. Satis enim conſtat, quantùm ſibi arroget Euſtathius in interpolandis locis tum Strabonis, tum aliorum etiam ſcriptorum. *Politus.*

Si apud Euſtathium deberet ſcribi ἀποικίσαντος, delendum τὸ εἰς. Salvinus.

7 Ἔστι γὰρ καὶ Θετταλικὴ, καὶ περὶ Φάρσαλον δέ) Videtur his verbis Euſtathius Eretrias duas diſtinguere, unam Theſſalicam, alteram circa Pharſalum: quæ tamen una eſt Theſſalica Eretria, eademque circa Pharſalum. Strabo lib. 10. ἔστι δὲ καὶ περὶ Φάρσαλον Ἐρέτρια. ut & l. 9. in Theſſaliæ deſcriptione, inter urbes Phthiotidis, enumeraverat Φάρσαλος, Ἐρέτριαν ὁμώνυμον τῇ Εὐβοϊκῇ. Eretriæ ejuſdem Theſſalicæ meminerat Polybius Hiſt. lib. 17. ubi explenda adhuc ſupereſt vocis unius lacuna in illis verbis, quæ in Excerptis leguntur: Ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν ἀμφότεροι διανύσαντες, ὁ μὲν Τίτος ἐπὶ τὴν προσαγορευομένην Ἐρέτριαν τῆς Φ . . . . ς, ὁ δὲ Φίλιππος ἐπὶ τὸν Ὀγχηστὸν ποταμὸν, αὐτοῦ κατέζευξαν. Qui Polybium converterunt Latinè, lacunam illam ita explebant, ut dicerent, *ad Eretriam Pheraa*: perinde quaſi Græcè legerent τῆς Φεραίας. At enim ſine dubio ſcribendum, Ἐρέτριαν τῆς Φαρσαλίας. Eſt namque hæc Eretria περὶ Φάρσαλον. Eodem modo paullò poſt Polybius: Τίτος δὲ περὶ τὸ Θετίδειον τῆς Φαρσαλίας. Ἐρετρίας, vocat eamdem Ptolemæus, eamque collocat in Phthiatide. *Politus.*

8. καὶ πόλεις δὲ πολλὰς ἡ Ἐρέτρια, ὡς καὶ ἡ Χαλκὶς, συνῴκισε) Ἐρέτρια μὲν γὰρ συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην, καὶ τὸν Ἄθω πόλεις· ἡ δὲ Χαλκὶς τὰς ὑπὸ Ὀλύνθῳ, ἃς Φίλιππος διελυμήνατο. Strabo. *Politus.*

9. Ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια κατὰ τὸν Ὠρωπόν) Eretria nova oppoſita eſt Oropo Bœotico, media trajectu ſtadiorum quadraginta. Ab hac ipsâ novâ Eretriâ abfuiſſe videtur vetus, ſtadia fermè viginti. Siquidem totidem ſtadia ab Oropo diſtabat in Bœotiæ, & Atticæ finibus ſitus portus, ſeu Delphinium: cui quidem portui oppoſita erat Eretria vetus, δίαυλον ἔχουσα σταδίων ξ, ut docet Geographus. *Politus.*

ma Eubœæ. Tum Chalcis, metropolis quodammodo, ac caput inſulæ, ad Euripum ipſum ſita, e regione Aulidis. Eretria autem vocata eſt etiam aliquando Arotria. Homerus tamen, propter metrum, vocat eam Εἰρέτριαν, *Iretriam*, additâ per epentheſin litterâ ι. Quod etiam ſcire oportet, Sopatrum referunt Eretriam dixiſse λευκάλφιτον, *albâ præditam farinâ:* quoniam mazæ Eretriacæ excellenti erant bonitate, juxta atque Tejæ. Quamquam alioquin Archeſtratus elatiori multò oratione, quam iſte auctor, utatur: quippe qui magis Poëticè de inclytâ illâ Lesbo dixerit, eam ad conficiendas mazas farinam ferre ætheriâ nive candidiorem; atque inſuper addiderit, ſiquidem dii mazis veſcuntur, eò Mercurium proficiſci, ad mazas inde iis comparandas; de aliis autem mazis, ſeu farinis, affirmaverit, acinos quidem vinaceos eas videri, ſi cum illis conferantur. Invenire porrò eſt apud veteres ſcriptores, diverſam eſſe mazam a pane: faciliorem concoctu eſſe panem, quàm mazam: denique ex oppoſito inter ſe dici puros panes, & Cilicios, eo quòd ſint hi ſordidi, atroque præditi colore.

XXXVI. Ad hæc, ἡ Ἱστίαια, *Hiſtiaa*, juxta accuratiores quidem Grammaticos, accentu legitur acuto in antepenultimâ, ſimiliter atque τὸ Νίκαια, *Nicæa*, Φώκαια, *Phocæa*: & diligenti quadam cum animadverſione dicta eadem eſt a Poëtâ πολυστάφυλος, *uvis abundans*. Obſervant enim veteres, Poëtam ne minimùm quidem hiſce in rebus mentiri, aut aberrare. Scribitur autem tum per ι in principio, tum per ε, quemadmodum etiam ἱστία de laribus familiaribus dicitur, & ἑστία. Quamquam ex Jonicâ magis conſuetudine ſit, ut ajunt, ſcribere per ι. Ceterùm hæc poſtmodum vocata eſſe dicitur Oreus. Hujus quidem civis, Ἱστιαιεύς, *Hiſtiæenſis*. Verùm Hiſtiææ Theſſalicæ civis, Ἱστιαιώτης, *Hiſtiaotes*, vel *Hi-*

[1] μεγίστη τῆς Βοιωτίας, μετὰ Χαλκίδα. Ἔπειτα ἡ Χαλκὶς, μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη, ἀντικρὺ Αὐλίδος. Ἐκαλεῖτο δέ ποτε ἡ Ἐρέτρια καὶ [2] Ἀρότρια. Ὅμηρος δὲ, διὰ μέτρον, Εἰρέτριαν καλεῖ, ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι Σώπατρος ἱστορεῖται λευκάλφιτον λέγειν τὴν Ἐρέτριαν· ἐπεὶ διάφοροι αἱ ἐκ ταύτης μᾶζαι, [3] ὡς καὶ ἐκ τῆς Τέω. Ἀρχέστρατος μέντοι, ἄλλως ὑπερφωνῶν [4] τὸν τοιοῦτον ῥήτορα, Ποιητικώτερον εἰπὼν, [5] τὴν κλεινὴν Λέσβον, [6] λευκότερα αἰθερίας χιόνος ἄλφιτα φέρειν· καὶ ἐπαγαγών· θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιτα, ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει· τὰ δ' ἄλλα, γίγαρτα φαίνεσθαι [7] πρὸς ἐκεῖνα, φάμενος. Ὅτι δὲ [8] διαφέρει ἄρτου μᾶζα, [9] καὶ ὡς εὐπεπτότερον μάζης ὁ ἄρτος, καὶ ὅτι ἀπεναντίας κεῖνται τοῖς καθαροῖς ἄρτοις οἱ Κιλίκιοι, ῥυπαροὶ ὄντες, καὶ φασὶ, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

λϛ'. [10] Ἡ δὲ Ἱστίαια, προπαροξυτόνως μὲν, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, ἀναγινώσκεται, ὁμοίως τῇ Νίκαια, Φώκαια. Πολυστάφυλος δὲ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ παρατετηρημένως εἴρηται. [11] Παρασημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ, τὸν Ποιητὴν κατὰ μηδέν τι μηδὲ τῶν τοιούτων ψεύδεσθαι, ἢ ἀστοχεῖν. [12] Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τοῦ ι. ὥσπερ καὶ [13] ἡ κατ' οἴκους ἱστία, καὶ ἑστία λέγεται. [14] Ἰωνικωτέρα δέ, φασιν, ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. [15] Ὕστερον δέ, φασιν, ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός. [16] Ὁ πολίτης ταύτης, Ἱστιαιεύς. ὁ δὲ [17] τῆς Θεσσαλι-

1. μεγίστη τῆς Βοιωτίας) Ex Strabone lege, τῆς Εὐβοίας. Polit.

2. Ἀρότρια) Straboni Ἀρότρια. Politus.

Arotria eſt Aratrix, ob fertilitatem agrorum. *Salvinus.*

3. ὡς καὶ ἐκ τῆς Τέω) Hinc facilè corrigas Athenæum, ex quo hæc habet Euſtathius. Nam corrupta ſunt hodiè verba hæc Athenæi lib. 4. c. 16. Διαφέρειν δέ φησιν καὶ τῶν ἐυταίων μαζῶν, ὡς καὶ τῶν τῆς Ἐρετρίας. Ergo ex Euſtathio pro τῶν ἐυταίων μαζῶν, lege τῶν ἐν τῇ Τέῳ μαζῶν. Itaque in verſibus Timonis Pyrrhonii apud eumdem Athenæum:

Οὔ τί μοι ἐυταίη μαῖζ' ἁνδάνει, ὃ τε καρύκη
Ἡ Λυδῶν.

pro ἐυταίη, quæ vox in errorem induxit Interpretem, lege, ἡ Τηΐη. Eumdem Athenæi locum e veſtigiis veteris ſcripturæ ſimiliter corrigendum conjecerat Caſaubonus. Mihi verò ad hanc ipſam emendationem præluxit Euſtathius. *Politus.*

4. τὸν τοιοῦτον ῥήτορα) Meliùs Poëtam, quàm ῥήτορα, Sopatrum hunc Euſtathius dixiſſet: cujus quidem Sopatri verſiculum hunc e Mecebidis Protis citat Athenæus:

Ἐρέβαιον ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον.

Videtur autem Euſtathius Comicum hunc Poëtam confudiſſe cum Sopatro Apamenſi, claro cumprimis Philoſopho, & diſcipulo Jamblichi. *Politus.*

Ad illum verſum alludit Euſtathius. *Salvinus.*

5. τὴν κλεινὴν Λέσβον) Propriè Ereſum, oppidum Lesbi, a farinæ bonitate laudat in ſuâ Gaſtronomiâ Archeſtratus, ut eſt apud Athenæum l. 3. c. 28.

Ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ
Λευκότερ' αἰθερίας χιόνος.

Quoniam verò Euſtathius Lesbum ipſam ex Archeſtrato dicit κλεινὴν, videtur ſanè ibi legiſſe, quomodo ſcribi nunc malunt docti viri:

Ἐν Λέσβῳ κλεινῇ, κ' Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ. *Politus.*

6. λευκότερα αἰθερίας χιόνος) Lege, λευκότερα. Politus.

Homerus de Equis: Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. Virg. *Qui candore nives, anteirent curſibus auras.* Salvinus.

7. πρὸς ἐκεῖνα) Lege ex Archeſtrato, πρὸς ἐκεῖνο. refertur enim ad ἄλφιτον. Politus.

8. διαφέρει ἄρτου μᾶζα) quam panis, & mazæ differentiam indicat etiam adagium apud Zenobium, & Diogenianum: σήμερον καὶ μᾶζα μετ' ἄρτου. Politus.

9. καὶ ὡς εὐπεπτότερον μάζης ὁ ἄρτος) Athenæus lib. 3. c. 29. Μνησίθεός φησι, τὸν ἄρτον τῆς μάζης εὐπεπτότερον εἶναι. Hippocrates tamen in libro De Salubri victûs ratione, ut hyeme panem in cibum longè præferat; vere tamen, atque æſtate mazam commendat præ pane. Hæc ejus verba: ὁκόταν δὲ τὸ ἔαρ ὑπολαμβάνῃ, τότε χρὴ πόμα πλέον πίνειν οἶνον ὑδαρέστερον, καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ τοῖσι σιτίοισι μαλακωτέροισι χρῆσθαι, καὶ ἐλάσσοσι, καὶ τὸν ἄρτον ἀφαιρέοντα, μᾶζαν προστιθέναι. Et paullò poſt de æſtate: τοῦ δὲ θέρεος, τῇ τε μάζῃ μαλακῇ χρῆσθαι, καὶ τῷ ποτῷ ὑδαρεῖ, καὶ πολλῷ. Politus.

10. Ἡ δὲ Ἱστίαια, προπαροξυτόνως μὲν, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους) Namque alibi legitur Ἱστιαία, παροξυτόνως, ut apud Suidam. Sed minùs accuratè. *Politus.*

11. Παρασημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοί) In his Geographus obſervat, Poëtam οἰκείως προσθεῖναι αὐτοῖς ἐπιθέτοις. Sic Thisben Homerus dixit πολυτρήρωνα, Haliartum ποιήεντα, Anthedonem ἐσχατόωσαν. Sic igitur Hiſtiæam πολυστάφυλον. Politus.

12. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν) Unde Ἱστίαιαν, & Ἑστίαιαν Stephano. Sic civis Ἱστιαιεύς, διαφόρως κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε. Politus.

13. ἡ κατ' οἴκους ἱστία, καὶ ἑστία λέγεται) ἱστία quidem ab ἵζω; ἑστία verò ab ἕζω, ut docet Etymologus. *Politus.*

14. Ἰωνικωτέρα δέ, φασιν, ἡ διὰ τοῦ ι γραφή) Stephanus: ἡ δὲ διὰ τοῦ ι, Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. Sic dicunt Jones ἱστιῶ, & ἱστία. Atticorum namque eſt dicere, ἑστιῶ, & ἑστία. Politus.

15. Ὕστερον δέ, φασιν, ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός) Mendosè in Epitome Stephani v. Ἱστίαια. νῦν δὲ καλεῖται Ὠρωπός. Legendum eſt cum Euſtathio: νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός. Scholiaſta Thucydidis: Ἑστιαία, πόλις Εὐβοίας, ἣ νῦν Ὠρεὸς καλεῖται. Pauſanias in Achaicis: κατ' ἐμὲ δὲ ἔτι οἱ Ὠρεὸν τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τῷ ὀνόματι Ἑστιαίαν ἐκάλουν τῷ ἀρχαίῳ. Accuratiùs ſcripſiſſent alii, Ἑστίαιαν, προπαροξυτόνως. Scholiaſta Ariſtophanis ad Pacem: Ὠρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὅμηρος Ἱστίαιαν φησί. Politus.

16. Ὁ πολίτης ταύτης, Ἱστιαιεύς) Thucydides lib. 7. Ἑστιαιῆς, οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑστίαιαν οἰκοῦντες. Ejuſdem etiam urbis cives, poſteaquam ſcilicet dici ipſa cœpit Oreus, Ὠρεῖται. Οὕτω γὰρ, ut rectè Geographus, ὠνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Ἱστιαίας Ὠρεός. Ejuſdem urbis civis dictus quoque Ephoro & Straboni Ἑστιαῖος, Herodoto Ἱστιαιεύς. Politus.

17. τῆς Θεσσαλικῆς Ἱστιαίας) quæ Ἱστιαία, pars una Theſſaliæ, vocata quoque eſt, & quidem, ut videtur, frequentiùs, Ἱστιαιῶτις, ſive Ἑστιαιῶτις. Hanc ſcribit Strabo ita eſſe denominatam ab

λιχῆς Ἱστιαίας πολίτης, [1] Ἱστιαιώτης. [2] Ἦν δὲ καὶ γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρινὴ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τὴν κλῆσιν Ἱστιαία, ἢ [2] Ἑστιαία, συνεισενεγκοῦσά τι καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου· καὶ ἑτέρα δὲ ἀρχαία ἡρωῒς, θυγάτηρ Ὑριέως, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις ὠνόμασται. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι, ὥσπερ ἀπὸ δήμου Ἀττικοῦ Ἐρετριέων ἡ Ἐρέτρια, ἤγουν ἀπὸ Ἐρετρίας τῆς Ἀθήνησιν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη· οὕτως ἀπὸ δήμου Ἱστιαιέων ἡ Ἱστιαία. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Ἱστιαία, ὕστερον Ὠρεός· καὶ οἱ Ἱστιαιεῖς, Ὠρεῖται. Οἱ δὲ, οὐ τοὺς αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς φασὶν εἶναι, ἀλλὰ [3] ἰδίᾳ ὄντας τοὺς Ὠρείτας, [4] συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι, καὶ γενηθῆσαν μίαν πόλιν ἀμφοτέροις χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς Λακεδαίμων, καὶ Σπάρτη, ἡ αὐτή. Κεῖται δὲ ἡ Ἱστιαία, [5] ὑπὸ ὄρει παρὰ τὸν Κάλλαντα ποταμὸν, ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. Διὸ καὶ Ὠρεὸς ἐκλήθη, ἐκτάσει δηλαδὴ τοῦ ο εἰς ω, διὰ τὸ ὀρεῖς, φασὶν, εἶναι [6] τοὺς προσοικήσαντας. Δοκεῖ δέ, φασι, καὶ ὁ Ὠρίων ἐνταῦθα τραφεὶς, ἀφεῖναι αὐτῇ τὸ ὄνομα. [7] Οἱ δὲ ἀνάπαλιν, ὅτι καὶ ὁ Ὠρίων ἐνταῦθα τραφεὶς, οὕτω λέγεται ὀνομασθῆναι.

λζ΄. [8] Ἡ δὲ Κήρινθος, ἐκλήθη ποτέ, φασι, καὶ Ἐλλοπία, ἀπὸ Ἔλλοπος, υἱοῦ Τιθωνοῦ. Ποταμὸς δὲ περὶ αὐτὴν Βουδόρας καλούμενος, ἢ Βούδορος, φασὶν, ὁμώνυμος ὄρει Σαλαμινίῳ. Ἔφαλον δὲ ταύτην ὁ Ποιητὴς λέγει, ὡς μὴ ἁπλῶς αἰγίαλον, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς, ὡς εἰπεῖν, τῆς ἁλός. Κατὰ γὰρ τοὺς παλαιοὺς, ταύτης τὰ θεμέλια ὑπὸ θα-

Hiſtiæota. Fuit & docta mulier Alexandrina, juxta Geographum, nomine Hiſtiæa, vel Heſtiæa, quæ & ipſa aliquid contulerit in Iliadem Hnmeri: nec non altera priſca heroina, Hyriei filia, a qua oppidum ipſum eſt appellatum. Tradit inſuper Geographus, quemadmodum a populo Eretrienſium Attico dicta eſt Eretria, videlicet ab Eretriâ Atheoienſi, ut paullò ante ſcriptum eſt; ita ab Hiſtiæenſium populo dictam eſſe Hiſtiæam. Scribit item, Hiſtiæam vocatam poſtmodum eſſe Oreum; & Hiſtiæenſes, Oritas. Verùm alii, eodem teſte, affirmant, non eosdem eos a priocipio fuiſſe; ſed Oritas, quum ſeorſum, ac per ſe eſſent, domicilia cum Hiſtiæenſibus junxiſſe; ac de duabus unam urbem factam, utroque nnmine eſſe uſam, perinde ut eadem eſt Lacedæmon, ac Sparta. *Sita* eſt Hiſtiæa ὑπὸ ὄρει, *ſub monte*, propter Callantem fluvium, in altâ rupe. Quare & Ὠρεὸς, *Oreus*, eſt nuncupata, producto per ectaſin τοῦ ο in ω, propterea quòd ὀρεῖς, *montani* (ſic enim ajunt) eſſent accolæ. Ae præterea ſcribunt, Orionem, quippe qui fuerit ibi enutritus, videri nomen urbi reliquiſſe. Quamquam e contrario alii velint, ideo quòd Orion ibi nutritus fuerit, ſic eum appellatum.

XXXVII. Cerinthus dicta eſt etiam aliquando, ut ferunt, Ellopia ab Ellope, Tithoni filin. Fluvius circa eam nomine Budoras, ſive, ut vocant, Budnrus, Salamioii montis cognominis. Hanc Poëta maritimam dicit, ſeu ἔφαλον, quippe quæ non quomodocumque ſita eſſet ad mare; ſed in ipſo, pene dixerim, mari. Hujus namque fundamenta, juxta veteres ſcripto-

ab Heſtiæis, quos Perrhæbi, ab Hiſtiæâ, ſive Heſtiæâ Bœoticâ eò commigrare fecerunt. Hæc etiam Stephano Θετταλικὴ μοῖρα. Hujus civis, ſive habitator, Ἱστιαιεύς. Epitome Stephani aliquantò magis concisè: Καὶ Ἱστιαιώτης, ὁ Θετταλικός. nimirum ὁ πολίτης. Corrupte ibi legitur Ἱστιώτης. Quo ipſo loco Stephani Lucas Holſtenius poſt ὁ Θετταλικός addi jubet ex Euſtathio, Ἱστιαίης· ut oſtendatur, inquit, *hanc tantum per ι in principio ſcribi*. Sed enim hæc Theſſalica ſcribitur etiam aliquando per ε in principio, Ἑστιαία, ſicp.ut Ἑστιαιώτις. Stephanus v. Ἑστίαια. Ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ὁ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς. Locus eſt confuſus ac depravatus; ſed qui oſtendat, ab ε incipere nomen partis illius Theſſalicæ, quam Heſtiæotin vocamus. Legendum mihi videtur: καὶ Ἑστιαιῶτις, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα. ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης. Paullò ante dixerat Stephanus, urbem Eubœæ, Ἑστίαιαν ita eſſe vocatam ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ὄλυμπον Ἑστιαίας. videlicet ab hac ipſâ Heſtiæâ Theſſalicâ. quod contra ſeſe habet, ſed ita tamen, ut etiam Strabo partem illam Theſſaliæ per ε ſcribat Ἑστιαιῶτιν, in illis verbis: Ταῦτα τὰ χωρία ἐστι μέν τῆς Ἑστιαιώτιδος· ἐκαλεῖτο δὲ, ὥς φασι, πρότερον Δωρίς. κατασχόντων δὲ τῶν Περραιβῶν αὐτὴν, οἳ καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν Ἑστιαιῶτιν κατεστρέψαντο, καὶ τοὺς ἐνθένδε ἀνθρώπους εἰς τὴν ἤπειρον ἀνέσπασαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐποικησάντων Ἑστιαιέων, τὴν χώραν ἀπ᾽ ἐκείνων οὕτως ἐκάλεσαν. Ubi perquam mihi mirabilis Caſaubonus, quòd Ἑστιαιῶτιν illam Eubœæ malit ipſe Ἱστιαιῶτιν. *Sic enim*, inquit, *perpetuò ſcribi videa τῆς Εὐβοικῆς*. Sed quàm verè, ipſe ille viderit. Jam verò ex Caſaubono proprium erit Euboicæ, quod Holſtenius tribuit Hiſtiææ, ſeu Hiſtiæotidi Theſſalicæ, ut in principio per ι ſcribatur. Ruiſus de Heſtiæotide Theſſalicâ Stephanus ex Strabone: Στράβων δὲ εἰς τέτταρα διαιρεῖ τὴν Θετταλίαν, Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, Πελασγιῶτιν. Sic Ἑστιαιῶτιν hanc Theſſaliæ ſcribit Harpocration. Non eſt igitur propoſitum Stephano v. Ἱστίαια, oſtendere, Ἱστιαίαν Theſſalicam ſcribi tantùm per ι, veluti ad differentiam Euboicæ, quæ utroque modo in principio, cum per ι, tum per ε, ſcribi poſſit: ſed tota differentia, quam tradere ibi vult Stephanus, & clariſſimè docet Euſtathius, eſt nominum Gentilium: quorum alterum ab Hiſtiæâ Euboicâ eſt Ἱστιαιεύς, ſive etiam Ἑστιαιεύς· alterum a Theſſalicâ, Ἱστιαιώτης. Nam & Ἑστιαιῶτιν Theſſalicam poſſe utroque modo in principio proferri, apertè conſtat ex Herodoto, qui eam Jonicè dicit Ἱστιαιῶτιν, τὴν ὑπὸ τὴν Ὄσσαν τε, καὶ τὸν Ὄλυμπον χώρην, καλεομένην δὲ Ἱστιαιῶτιν. Sententiam Stephani turbant verba illa, quæ in Epitome ſequuntur: Τῆς δὲ Εὐβοίας διαφέρει κατὰ τὴν χρῆσιν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε. Sed, quantum ex Euſtathii lectione conjicio, verba illa loco ſuo ſunt mota, totuſque locus Stephani eſt miſerè luxatus: quem ego, Euſtathii veſtigia perſequutus, mihi videor ita poſſe in priſtinum reſtituere: Ἱστίαια, πόλις Εὐβοίας, διαφέρει κατὰ τὴν χρῆσιν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε. Ὅμηρος· πολυστάφυλόν θ᾽ Ἑστίαιαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ι, Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός. Ὁ πολίτης τῆς Εὐβοικῆς, Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ Ἐθνικὸν Ἑστιαιέα φησί. Καὶ Ἱστιαιώτης, ὁ Θετταλικός. Itaque legerit Stephanus in Homero, licet minùs Jonicè, Ἑστίαιαν. quod nuper apud Stephanum contra librorum omnium fidem, in Ἱστίαιαν eo loci mutavit Berkelius. *Politus.*

1. Ἱστιαιώτης) cujus muliebre nomen, Ἱστιαιῶτις. Politus.

2. Ἑστιαία, συνεισενεγκαμένη τι καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου) ἡ συγγραψαμένη περὶ τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος, πυνθανομένη, εἰ περὶ τὴν νῦν πόλιν ὁ πόλεμος συνέστη, καὶ τὸ Τρωικὸν πεδίον τὸ μεταξὺ τῆς πόλεως, καὶ τῆς θαλάττης ὁ Ποιητὴς φράζει. ex Strabone. Heſtiæam Grammaticam citat Scholiaſta Homericus. *Politus.*

Heſtiæa mulier grammatica laudata. Sic Anagallis Corcyræa in Homerum ſcripſit commentarius, teſte Athenæo, & noſtris temporibus, feminarum, & Galliæ decus, Fabra Daceria, non ſolùm Gallicâ Homeri verſione, ſed & adnotationibus in eum editis nobilis: Tanaquilli Fabri filia, Dacerii uxor, qui Græca præſertim vertendo, & interpretando, optimè de orbe literario meretur. *Salvinus.*

3. ἰδίᾳ ὄντας τοὺς Ὠρείτας) πόλιν ἔχοντας ἰδίαν, Politus.

4. συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι) πολιορκουμένους ὑπὸ τῶν Ἐλλοπιέων, μεταβῆναι, καὶ συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσιν. ex Strabone. *Politus.*

5. ὑπὸ ὄρει) Strabo: ὑπὸ τῷ Τελεθρίῳ ὄρει. Politus.

6. τοὺς προσοικήσαντας) Lego, προσοικήσαντας. Vulgò apud Strabonem, περιοικήσαντας. Politus.

7. Οἱ δὲ ἀνάπαλιν) Ex his Strabo: Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ὠρίων ἐνθένδε τραφεὶς, οὕτως ὀνομασθῆναι. Politus.

8. Ἡ δὲ Κήρινθος ἐκλήθη ποτέ, φασι, καὶ Ἐλλοπία) Ellopi cum aliis Euboicis urbibus paruit etiam Cerinthus: quæ ab Ellopia fortaſſe ibi domicilio appellari potuit Ellopia: ſi tamen verum eſt, quod tradit Euſtathius, eam umquam Ellopiam nuncupatam. Nam certè quidem alia fuit Ellopia, ab Ellope ipſo condita in Eubœâ: immo & tota aliquando inſula

ptores, aquâ maris alluuntur. Ceterùm Strabo Cerinthum, Hiſtiæenſium oppidulum vocat, ſitum ad ipſum mare. Deinde Dii excelſum oppidum, dicit per periphraſin Dium, poſitum, ut videtur, loco excelſo, & ſublimi. Hoc ipſum Dium ſitum ferunt circa Cenæum promontorium Eubœæ. Ejus civis, Dienus. Sed & Dium aſſertur Macedoniæ, ubi Olympiacum certamen peragebatur; nec non aliæ urbes, Dii ſunt nomine appellatæ, ut clarè apparet ex Gentilium Nominum ſcriptore. quibus in urbibus etiam Dium Cœles Syriæ, urbs condita ab Alexandro: cujus quidem aquæ ſolent morbos procreare. Extat de his aquis Epigramma:

Dienos latices, dulces quando hauſeris undas,
Unus erit vitæ terminus, atque ſitis.

Præterea, auctore Geographo, Dium eſt prope Oreum, de quo diximus, & Athenæ ibi Diades, oppidum ab Athenienſibus conditum. Caryſtus porrò ſita eſſe perhibetur ſub Ochâ, qui, ut ſupra dictu eſt, mons eſt maximus Eubœæ: ex quo Eubœa ipſa appellata eſt olim Ocha. Vocata eſt autem Ocha, vel διὰ τὸ ἐξέχειν, *eo quòd eminet*, ex quo, ut dictum eſt, adverbium ἔχα, *præ ceteris, excellenter, eximiè*, ſive, juxta veteres, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, *a coitu ibi*, ſive concubitu Jovis, & Junonis, ſive propter ovium ibi ὀχείαν, *coitum*, jam verò etiam propter alimentum. Achæi enim alimentum dicunt ὀχὴν, accentu acuto, ad diſtinctionem τῆς Ὄχης, *Ochæ*, montis. Ceterùm a voce hac Argivâ ὀχὴ, *cibus, alimentum*, per ectaſin fit ἡ εὐωχία, *convivium, ſive epulum, aut epulatio*, quippe εὖ συνέχουσα τὸ

θαλάσσης [1] ἁλμίζεται. Ὁ δὲ Στράβων [2] πολίδιον Ἱστιαιέων, τὴν Κήρινθον λέγει, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ κείμενον. Διὸς δὲ πτολίεθρον αἰπὺ, τὸ Δῖον λέγει περιφραστικῶς, ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς εἰκὸς, ἱδρυμένον. Κεῖται δέ, φασι, τὸ Δῖον τοῦτο [3] περὶ τὸ Κήναιον τῆς Εὐβοίας ἀκρωτήριον. [4] Πολίτης αὐτοῦ, Διηνός. [5] Ἦν δὲ καὶ Μακεδονικὸν, φασί, Δῖον, ἔνθα καὶ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐτελεῖτο. καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις [6] τὴν τοῦ Διὸς κλῆσιν εἶχον, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, δηλοῖ. [7] ἐν αἷς καὶ ἡ κατὰ κοίλην Συρίαν, Ἀλεξάνδρου κτίσμα· ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. ἐφ' ᾧ καὶ ἐπίγραμμα·

[8] Νᾶμα τὸ Διηνὸν, γλυκερὸν ποτὸν, [9] ἣν δέ γε πίῃς,
Παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι [10] τὸ Δῖον ἐπὶ τῷ ῥηθέντι Ὠρεῷ, [11] καὶ Ἀθῆναι Διάδες αὐτόθι, κτίσμα Ἀθηναίων. Ἡ δὲ Κάρυστος ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, φασί, κεῖται, ἥτις ἐστίν, ὡς καὶ προερρέθη, ὄρος μέγιστον τῶν ἐν Εὐβοίᾳ· ἐξ οὗ καὶ ἡ Εὔβοια, Ὄχη ὠνομάσθη ποτέ. Ἐκλήθη δὲ Ὄχη, ἢ διὰ τὸ ἐξέχειν, ἐξ οὗ, ὡς εἴρηται, καὶ [12] τὸ ὄχα ἐπίρρημα, ἢ, [13] κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι μίξεως Διὸς, καὶ Ἥρας, ἢ διὰ τὴν αὐτόθι τῶν προβάτων ὀχείαν, [14] ἤδη δὲ καὶ τροφήν. [15] Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν τροφὴν, ὀχὴν λέγουσιν ὀξυτόνως, εἰς διαστολὴν τῆς ὀρεινῆς Ὄχης. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀργείας ὀχῆς καὶ εὐωχία, κατὰ ἔκτασιν, ὡς εὖ συνέχουσα τὸ σῶμα. [16] Τινὲς δὲ ἄλ- *Rom. p. 281.*

la dicta eſt ab Ellope Ellopia. Strabo l. 10. Καὶ Ἐλλοπία δ' ὠνομάσθη (ἡ νῆσος) ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος. οἱ δὲ Αἴκλου, καὶ Κόθου ἀδελφὸν φασίν· ὃς καὶ τὸν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται χωρίον ἐν τῇ Ὠρείᾳ καλουμένῃ τῆς Ἱστιαιώτιδος πρὸς τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, καὶ τὴν Ἱστίαιαν προσκτήσασθαι, καὶ τὴν Περιάδα, καὶ Κήρινθον. Perperam Xylander τὸ προσκτήσασθαι interpretatur *condidiſſe*, quod antiquior interpres rectè reddit *adeptum eſſe*. Stephanus: Ἐλλοπία, χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὐτὴ (lego cum Holſtenio αὐτὴ) ἡ νῆσος ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος. Hunc tamen Ellopem Euſtathius filium dicit Τεθυνοῦ. *Politus.*

1. ἁλμίζεται) ἀπὸ τῆς ἅλμης. *a maris ſalſedine.* Salvinus.

2. πολίδιον) Apud Strabonem πολίχνιον. Polit.

3. περὶ τὸ Κήναιον) Stephanus: Δῖον, πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον. Polit.

4. Πολίτης αὐτοῦ, Διηνός) Τὸ ἐθνικὸν urbis hujus Euboicæ videtur eſſe Διεύς. Nam Διηνός videtur eſſe nomen gentile Dii urbis in Cœleſyriâ. qua de urbe paullò poſt ſequitur Epigramma. Vide Stephanum. *Politus.*

5. Ἦν δὲ καὶ Μακεδονικὸν) Macedonici quoque Dii Gentile videtur eſſe, Διεύς. Stephanus: Ἔστι καὶ Μακεδονίας, ἔνθα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐτέλουν. Τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Παυσανίας δὲ Διαστὰς φησι. Politus.

6. τὴν τοῦ Διὸς κλῆσιν) Δῖον. quaſi ætherium. in ſublimi poſitum. vel quaſi Δίϊον hoc eſt, Jovi dicatus lucus. *Salvin.*

7. ἐν αἷς καὶ ἡ κατὰ κοίλην Συρίαν, Ἀλεξάνδρου κτίσμα) Stephanus: ἑβδόμη, Κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, ἡ καὶ Πέλλα. Hæſitant hic docti viri, Nam duæ hæ urbes, non una, atque eadem, Dium, & Pella, in Cœleſyriâ. Sed locus Stephani eſt mutilus. præſertim quum MSS. codices non agnoſcant τὸ ἡ. Hoc ſæpe vitio Epitome hæc Stephani laborat, ut reſecta imperitè ſint verba, a quibus pendet ſententia. Id autem non verè eſt epitomen, ſeu compendium integri Operis facere; ſed Stephanum miſerè mutilare, ac lacerare. Dium Cœleſyriæ, κτίσμα Alexandri, id nominis reperit a Dio Macedonico. Sic Pellam, quam Seleucus Nicator in Cœleſyriê condidit, Macedones a Pellâ ſuâ Macedonicâ aliquando appellarunt. Ipſa autem eſt Apamea, ita dicta de nomine Apamæ, quæ uxor fuit Seleuci. Strabo l. 16. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πέλλα ποτὲ ὑπὸ τῶν πρώτων Μακεδόνων, διὰ τὸ τοὺς πλείστους τῶν Μακεδόνων ἐνταῦθα οἰκῆσαι τῶν στρατευομένων. τὴν δὲ Πέλλαν, ὥσπερ μητρόπολιν γεγονέναι τῶν Μακεδόνων, τὴν Φιλίππου, καὶ Ἀλεξάνδρου πατρίδα. Stephanus in Ἀπάμεια. ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων· καὶ Πέλλα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Euſtathius ad Dionyſium de Apameâ: καὶ Πέλλα δὲ ὠνομάσθη ποτὲ ὑπὸ τῶν αὐτόθι Μακεδόνων, διὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλαν, τὴν τοῦ Φιλίππου πατρίδα. Quæ de Pellâ nos idem attulimus, ut divinare quis poſſit, quid de Pellâ eo loci ſcribere potuerit, aut fortaſſis etiam ſcripſerit Stephanus. Nos illum locum, quandoquidem per libros non licet, ita ex ingenio ſupplebamus: ἑβδόμη, κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τοῦ Δίου Μακεδονικοῦ, ὡς ἡ κοίλης Συρίας Πέλλα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Politus.

8. Νᾶμα τὸ Διηνὸν] Hoc ego diſtichon ſic vertebam:
Suave latex potu Dienus; at illum
Qui biberit, vitam finiet, atque ſitim.
Salvinus.

9. ἣν δέ γε πίῃς) Apud Stephanum, εἰ δέ πίῃς. Politus.

10. τὸ Δῖον ἐν τῷ ῥηθέντι Ὠρεῷ) ſcribo: τὸ Δῖον ἐπὶ τῷ ῥηθέντι Ὠρεῷ. Urbs enim eſt Oreus, ſeu Hiſtiæa; nec in ea, ſed prope eam, eſſe potuit Dium. Strabo: Ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῷ τό, τε Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον. Politus.

11. καὶ Ἀθῆναι Διάδες αὐτόθι, κτίσμα Ἀθηναίων) Gentile nomen Dii Euboici eſt, ut diximus, Διεύς. Τὸ θηλυκὸν, Διάς· ὡς Ἀθῆναι Διάδες, inquit Stephanus, αὕτη πρὸς αὐτὴν (Eubœæ urbem Dium) οὕτω Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι. Athenarum harum Diadum cives, Ἀθηναῖοι. Politus.

12. τὸ ὄχα ἐπίρρημα) Ab ὄχα factum eſt ἔξοχα, quod valet, *excellenter*. Salvinus.

Heſychius: Ὄχα, ἐξόχως. Suidas: Ὄχα, ἐξόχως, ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν, ἔξοχος, τὸ ἔξοχον, τὰ ἔξοχα. ἐπίρρημα ἔξοχα, καὶ ἀποβολῇ τῆς προθέσεως, ὄχα. Politus.

13. κατὰ τοὺς παλαιοὺς) juxta Stephanum. *Polit.*

14. ἤδη δὲ καὶ τροφήν) Berkelius hic legebat, ἢ διὰ τὴν τροφήν. Politus.

15. Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν τροφὴν, ὀχὴν λέγουσιν) Ex Stephano. Inde Etymologo Juppiter Αἰγίοχος, videlicet παρὰ τὸ ὀχῶ, ὃ σημαίνει τὴν τροφήν. Inde etiam Orus derivabat τὸ ποιμήν, videlicet ἀπὸ τοῦ πιαίνειν περὶ τὴν ὀχήν, τουτέστι, τὴν τροφήν. Notant tamen Græci magiſtri, numquam Homerum τὴν τροφὴν ὀχὴν dixiſſe. *Polit.*

Exhibere apud Juriſconſultos veteres ſignificat alere. *Salvin.*

16. Τινὲς δὲ ἄλλως τὴν εὐωχίαν) Athenæus l. 8. c. 16. Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν, οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι τροφή, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ τοῦτο δεῖ ἔχειν, οἱ δὲ δεῖ σωφρονοῦντας, οἱ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἄνεσιν αὐτοὺς μεθιέντες. Auctor tamen Magni Etymologici melius eſſe judicat, τὴν εὐωχίαν derivare ἀπὸ τοῦ τὴν τροφὴν ὁμαλῶς εὖ ἔχειν, eo quia eſt etiam ἡ παροχὴ, ὅτι πολλὰ ὀχὰ πρόκειται. Ergo, ut concludit, ἐκ τοῦ ὀχὴ γίνεται εὐωχία, κατ' ἐπισυνθέσει τῷ ὁ εἰς ω, ἡ καλῶς φέρουσα τὸ σῶμα. Politus.

λως τὴν εὐωχίαν γίνεσθαι φασὶν, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τοὺς συνιόντας εἰς εὐφροσύνην, τιμῇ τοῦ θείου, καὶ εἰς ἄνεσιν ἑαυτοὺς καθιέντας. ¹ Λέγεται δὲ, φασιν, ἡ Ὄχη αὕτη καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ὄχης. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος ² καὶ Αἰγαία ἀπὸ Αἰγαίωνος δυνάστου, ἀφ' οὗ καὶ πέλαγος Αἰγαῖον. ³ Ἦν δὲ καὶ λατόμιον τὸ Μαρμάριον Καρυστίων κιόνων, κατὰ τὸν Γεωγράφον, περὶ αὐτὴν· ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου. ⁴ Καὶ λίθος δὲ, φησι, περὶ αὐτὴν ἐφύετο ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε χειρόμακτρα ποιεῖν· ἃ ῥυπωθέντα, καὶ εἰς φλόγα ἐμβληθέντα, ἀποκαθαίροντο, φησι, τοῦ πίνου, παραπλησίως τῇ πλύσει. Κεῖται δὲ, φασι, Κάρυστος, ἀντικρὺ Χίου ⁵ περὶ τὸν περὶ τὸ Μυρτῷον πέλαγος πλοῦν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Καρύστου, υἱοῦ Χείρωνος, ἐξ οὗ καὶ Χειρωνία ποτὲ ὠνομάσθη. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι Καρύστιος οἶνος, οὐκ ἐντεῦθεν ἦν, ἀλλὰ ἀπὸ Καρύστου Ἀρκαδικοῦ· ⁶ κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον, ἀπὸ Λακωνικῆς Καρύστου. Στύρα δὲ, φυλάσσει μὲν εἰσέτι καὶ νῦν τὸ ὄνομα· κεῖται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ⁷ πλησίον Καρύστου καὶ αὐτὰ, καὶ τὸ ῥηθὲν Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ ῥηθὲν λατόμιον. ⁸ Ἐθνικὸν αὐτῶν, Στυριεύς. ⁹ Τὸ δέ γε Στυράκιον, ἄλλο τι παρὰ

σῶμα, *quæ bene contineat, ac conſervet corpus.* Quamquam nonnulli τὴν εὐωχίαν, *epulationem*, derivatam aliter velint, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν, *ex eo, quòd bene ſit iis*, qui, in divini Numinis honorem, ſimul ad hilaritatem conveniunt; iidemque animum ſuum ad oblectationem remittant. Hæc autem Ocha dicitur quoque, ut ajunt, genere maſculino ὁ Ὄχης, *Oches*. Caryſtus verò vocabatur etiam Ægæa ab Ægæone, dynaſtâ, ſeu viro præpotenti, a quo etiam mare Ægæum. Juxta eam urbem, auctore Geographo, Marmarium fuit, lapicidina columnarum Caryſtiarum: ubi Marmarini, ſeu Marmorei Apollinis templum. Eodem etiam auctore, apud eam ipſam urbem lapis naſcebatur, quem plectebant, texebantque, ut mantilia inde conficerent: quæ, ubi ſordem contraxiſſent, in flammam conjecta, perinde atque lotione, a maculis, ut ait, purgabantur. Sita eſt, ut perhibent, Caryſtus contra Chium, ſiquis per mare naviget Myrtoum; itaque eſt appellata a Caryſto, Chironis filio: ex quo Chirone nomen illi aliquando fuit Chironia. Caryſtium tamen vinum apud Alcmanem non inde erat; ſed ex Caryſto Arcadiæ, ſive juxta Geographum, ex Caryſto Laconicâ. Styra porro ad hæc uſque tempora nomen ſuum retinent. Sita ſunt, juxta Geographum, prope Caryſtum, tum ipſa, tum Marmarium, de quo diximus: ubi ea etiam, quam diximus, lapicidina. Gentile ejus urbis nomen, Styrienſis. Aliud verò a Styris eſt Styracium, quip-

1. Λέγεται δὲ, φασιν, ἡ Ὄχη αὕτη καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ὄχης) Stephanus: Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς τὸ ὄρος ὁ Ὄχης. Polit.

2. καὶ Αἰγαία ἀπὸ Αἰγαίωνος) Ægæon idem ac Briareus. *Salvin.* Stephanus, ἀπὸ Αἴγωνος. Polit.

3. Ἦν δὲ καὶ λατόμιον τὸ Μαρμάριον) Strabo lib. 10. pag. 446. πλησίον δὲ τῶν Στύρων, καὶ τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. Caryſtiæ columnæ olim perquam celebres. Unde illud Tibulli l. 3. Eleg. 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis,
Tænare, ſive tuis, ſive, Caryſte, tuis. Politus.

4. Καὶ λίθος) Lapis hic textilis amiantos, ſeu asbeſtos dicitur. h. e. intaminatus, & inextinctus. *Salvinus.*

Amiantum lapidem, quem vocant, ſcribit Dioſcorides l. 5. c. 156. in Cypro naſci. quem & in Cypro multum inveniri, teſtatur Apollonius Dyſcolus. Eumdem idem Apollonius ex Sotaco vocatum ait Caryſtium, a Caryſto, ubi naſcebatur. Sic autem eum lapidem deſcribit Sotacus: ὁ Καρύστιος, φησὶν, λεγόμενος λίθος ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις, καὶ χνοώδεις. ἐξ ὧν νήθεται, καὶ ὑφαίνεται χειρόμακτρα. στέφανος δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐν λυχνίῳ, καὶ ὅταν καιόμενα λάμπει, καὶ ἀκατάκαυστα. [illegible] γίνεται, εἰ δὲ ὕδατος, ἀλλὰ κλήματος καίεται, καὶ [illegible] ὑπερτίθεται. καὶ ὁ μὲν φύσει [illegible], αὐτὸ δὲ λευκὸν, καὶ καθαρὸν γίνεται ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς ἔγχεται χρείας. De eodem Plinius l. 36. c. 19. *Amiantus, alumini ſimilis, nihil igni deperdit.* Simile videtur eſſe linum asbeſtinum, quippe ſimili virtute præditum, quod alicubi in Indiâ naſcitur. Vivum id linum vocarunt. Plinius lib. 19. c. 1. *Inventum jam eſt etiam* (linum) *quod ignibus non abſumeretur. Vivum id vocant, ardentesque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas, ſordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, quàm poſſent aquis. Regum inde funebres tunicæ, corporis favillam ab reliquo ſeparant cinere. Naſcitur in deſertis, aduſtisque ſole Indiæ, ubi non cadunt imbres, inter diras ſerpentes: aſſueſcitque vivere ardendo, rarum inventu, difficile textu propter brevitatem. Rufus de cetero color, ſplendeſcit igne. Cum inventum eſt, æquat pretia excellentium margaritarum. Vocatur autem a Græcis asbeſtinum ex argumento naturæ.* Hinc a ſimilitudine lapidem ipſum ſeu Caryſtium, ſeu Cyprium, linum, atque etiam carbaſum, dixerunt. Nam Carbaſus, genus eſt lini, ſeu lintei ſubtilioris. Solinus c. 11. *Caryſtos aquas calentes habet, Ellopias vocant: & Caryſtias aves, quæ flammas impunè involant: carbaſa etiam, quæ inter ignes valent.* Carbaſa ſine dubio intelligit ὑφαινόμενα ex lapide Caryſtio. Pauſanias in Atticis: λύχνον δὲ τῇ θεῷ (Minervæ) χρυσοῦν Καλλίμαχος ἐποίησεν. ἐμπλήσαντες δὲ ἐλαίου τὸν λύχνον, τὴν αὐτὴν τοῦ μέλλοντος ἔτους ἀναμένουσιν ἡμέραν. ἔλαιον δὲ ἐκεῖνο τὸν μεταξὺ ἐπαρκεῖ χρόνον τῷ λύχνῳ, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ φαίνοντι. Καὶ οἱ λίνου Καρπασίου θρυαλλίς ἔνεστιν, ὃ δὴ πυρὶ λίνων μόνον οὐκ ἔστιν ἁλώσιμον. Carpaſium hic linum dici putat Salmaſius lapideum Cyprium a Cypri urbe Carpaſo, ſeu Carpaſiâ. Sed nemo alius veterum, quod ſciam, Carpaſium unquam nominet, nec Carpaſiæ præcipuè urbi tribuit amiantum. Apollonius Alexandrinus, is, qui Hiſtoriam ſcripſit συναγωγὴν θαυμασίων, ubi narrat, multum in Cypro amiantum provenire, aliorum ibi prorſus locorum, in quibus proveniebat, meminit, non Carpaſiæ. Τὰ δ' ἐλλύχνια, inquit, μένει τὸν ἅπαντα χρόνον ἀκατανάλωτα καιόμενα μετ' ἐλαίου. ἀποσμήχεται δὲ καὶ τοὺς ῥυπαινομένους ἡ ὁρμὴ τοῦ ἐλλυχνίου καιομένη. Γίγνεται δὲ ὁ λίθος οὗτος, καὶ ἐν Καρύστῳ μὲν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔλαβεν· πολὺς δὲ ἐν Κύπρῳ, καταβαινόντων ἀπὸ τῆς Γερανδρυ ὡς ἐπὶ Σόλας πορευομένοις, ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Ἐλμαίου ἀπὸ πέντε πετρῶν. Immo verò ne Cyprii quidem lapidis nomine amiantum veteres deſignarunt. Nam lapides plures erant Cyprii, iique maximè nobiles, atque eximii, ut ſmaragdus, ſapphirus, jaſpis, achates, cyanus, chalcitis, aliique aliorum generum: in quibus etiam adamas, qui Cyprius vocabatur. Nec inter tot, tamque ſingulares lapides Cyprios videtur amiantus ſic diſtinctus, ut ipſe præ ceteris omnibus Lapis Cyprius κατ' ἐξοχὴν appellaretur. Veteres amiantum, tametſi magnâ copiâ in Cypro gigneretur, tamen Caryſtium lapidem nuncuparunt. Hoc ipſum nomine ab aliis lapidibus diſtinctum voluerunt: ut clarè docent verba illa Apollonii, quæ paullò ante attulimus: γίγνεται δὲ ὁ λίθος οὗτος καὶ ἐν Καρύστῳ μὲν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔλαβεν· πολὺς δὲ ἐν Κύπρῳ. Dicit, hunc lapidem multum in Cypro inveniri; ſed tamen nomen a Caryſto accepiſſe. Rupes erat quædam apud Caryſtum, ex qua hic lapis eruebatur. Τὴν ἐν Καρύστῳ πέτραν vocat Plutarchus, quæ Plutarchi jam tempore ferre μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, videlicet amiantum, ceſſaverat. Ex his apud Pauſaniam, quo loci legimus, Καὶ οἱ λίνου Καρπασίου θρυαλλίς ἔνεστιν, pro λίνου Καρπασίου ſcribi ego malim, λίνου Καρυστίου. ut ita a lini ſimilitudine, quemadmodum dixi, linum Caryſtium appellatum intelligamus, quem lapidem paſſim Caryſtium, peculiari notâ, vocabant. Scriptum fortaſſe per compendium fuerat, λίνου Καρ. Inde aliquis imperitus, qui in genere lini κάρπασον, ſeu carbaſum, maximè celebrari audierat, videtur mihi per errorem legiſſe Καρπασίου· linumque adeò Carpaſinum pro Caryſtio nobis in Pauſaniâ obtruſiſſe. Meliùs *carbaſa* dixerit Solinus, *quæ inter ignes valent*: videlicet Caryſtia. Sic *Caryſtiæ aves* idem Solinus. *Politus.*

5. περὶ τὸν περὶ τὸ Μυρτῷον πέλαγος πλοῦν) Epitome Stephani: πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει. Politus.

6. κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον) Strabo l. 10. p. 446. Κάρυστος δέ ἐστι καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἰγύος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε. De hoc item vino Athenæus lib. 1. c. 24. καὶ τὸν ἐν Καρύστῳ, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας. Politus.

7. πλησίον Καρύστου καὶ αὐτά) Geographus: πλησίον δὲ τῶν Στύρων, καὶ τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. Polit.

8. Ἐθνικὸν αὐτῶν, Στυριεύς) Stephano, atque aliis, Στυρεύς. Politus.

9. Τὸ δέ γε Στυράκιον) Unde, auctore Stephano, Apollo Στυρακίτης, Politus.

Digitized by Google

quippe mons Cretæ. Styrax tamen qui dicitur, arbor eſt: qua ex arbore ſpicula, quæ vocant ſtyracia, corneis ſimilia. Everſa autem ſunt Styra a Phædro, duce Athenienſium.

XXXVIII. Atque hæ quidem urbes Elephenoris. Qui verò imperio ejus parebant, communiter Abantes. Sic enim ait: *Hunc ſimul Abantes ſequebantur, veloces ii, ab occipite comati, haſtatique, quique fraxineis haſtis porrectis, hoſtium thoraces in eorumdem pectoribus diſrumpere cuperent*. Jam autem diximus id, quod hoc loci veteres obſervant, Poëtam, tametſi Eubœam novit, tamen non nominare Euboënſes: quemadmodum etiam, quum dicat Ilium, tamen ejus cives minimè vocat Ilienſes. Et ſic Siculos appellat; non tamen Siciliam, ſed Sicaniam. Sic etiam, auctore Geographo, dicta urbs eſt Babylon: & tamen Babylonii, quod nomen eſt gentis, non ab ipsâ urbe ſunt appellati, ſed a regione. His addit Porphyrius, Zelitarum regionem vocatam eſſe Lyciam, eodem nomine, atque vocata eſt Lycia ad Xanthum; & tamen habitatores non dictos eſſe Lycios; ſed, diverſo nomine, Troas. Sic & eos, qui ex Elide, ſive Eleos, in eorumdem ipſorum catalogo Epeos nominatos comperiemus: præterquam quòd in libro α' de Thebe Atramyttene notavimus, ejus urbis habitatores non Thebæos; ſed alio nomine, Cilicas appellatos. Ad hæc ſciendum, Poëtam Eubœam, non totam inſulam,

ρὰ τὰ Στύρα ἔστιν, ὄρος Κρήτης ὄν. [1] Ὁ μέντοι στύραξ, φυτόν ἐστιν, [2] ἐξ οὗ ἀκοντίσματα φασὶ στυράκια, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. Κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα ὑπὸ Φαίδρου, Ἀθηναίων στρατηγοῦ.

λή. Καὶ πόλεις μὲν αὗται τῶν περὶ Ἐλεφήνορα· κοινῶς δὲ οἱ ὑπ' αὐτὸν, Ἄβαντες. Φησὶ γάρ· Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο, θοοὶ, ὄπιθεν κομόωντες, αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσιν. Εἴπομεν δὲ ἤδη, [3] ὅτι σημειοῦνται ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὡς Εὔβοιαν μὲν οἶδεν ὁ Ποιητὴς, Εὐβοεῖς δὲ οὐ λέγει· ὥσπερ καὶ Ἴλιον λέγων, Ἰλιεῖς οὐ φησὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς. Οὕτω δὲ καὶ [4] Σικελοὺς μὲν λέγει, Σικελίαν δὲ οὔ· ἀλλὰ Σικανίαν. Καὶ ὁ Γεωγράφος δέ φησιν, ὅτι οὕτω καὶ Βαβυλὼν μὲν, πόλις· [5] Βαβυλώνιοι δὲ τὸ ἐθνικὸν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χώρας. Καὶ Πορφύριος δὲ ἐφίστησιν, ὅτι τὴν ἐκ Ζελείας τὴν χώραν, Λυκίαν ἐκάλει, συνωνύμως [6] τῇ ἐν τῷ Ξάνθῳ· [7] τοὺς δὲ οἰκήτορας, οὐ Λυκίους, ἀλλ' ἑτερωνύμως, Τρῶας. Οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἐξ Ἤλιδος, εὑρήσομεν ἐν τῷ αὐτῶν καταλόγῳ καλουμένους Ἐπειούς. Ἐῤῥέθη δὲ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ, καὶ [8] ὅτι οἱ τῆς Ἀτραμυττηνῆς Θήβης, οὐ Θηβαῖοι, ἀλλ' ἑτερωνύμως ἐλέγοντο Κίλικες. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι Εὔβοιαν ὁ Ποιητὴς, [9] οὐ τὴν ὅλην αὐ-

Pas. p. 213.

1. Ὁ μέντοι στύραξ, φυτόν ἐστι) Atqui ipſa quoque urbs Euboica dicta alicubi videtur Στύραξ. Heſychius: Στύραξ, πόλις Εὐβοίας. Verùm hæc urbs, communiter Στύρα. Ὁ στύραξ, arbor eſt, itemque lacryma ejuſdem arboris. Nam vehementer errat Henricus Stephanus, cui in hac ſignificatione, genere στύραξ eſt muliebri. De lacrymâ Dioſcorides lib. 1. c. 79. Στύραξ δάκρυόν ἐστι δένδρου τινὸς ὁμοίου κυδωνέᾳ. διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ξανθὸς, καὶ λιπαρὸς, ῥητινώδης, θρόμβους ἔχων ὑπολεύκους, ἐπιδιαμένων τῇ εὐωδίᾳ εἰς πολὺ χρόνον, καὶ ἐν τῷ μαλάσσεσθαι ἀνιεὶς ὑγρασίαν τινὰ μελιτώδη. De arbore ipſa Strabo lib. 12. πλῆθος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς (Πισίδαις) δένδρον οὐ μέγα ὀρθόκλαδον. quæ quidem arbor ita deſcribitur a Plinio: *Arbor eſt eodem nomine, cotoneo malo ſimilis, lacryma ex auſtero jucundiore, intus ſimilitudo arundinis, ſucco prægnans*. Ex hac igitur arbore ſunt ea, quæ dicit Euſtathius, ἀκοντίσματα στυράκια. Strabo lib. 12. ἀφ' οὗ (στύρακος) καὶ τὰ στυράκεια ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. Malè libri editi, κρανέοις. Ubi vides, ἀκοντίσματα ἐπιθετικῶς dicta στυράκεια, pariter atque κρανεῖνα. Eadem Euſtathius στυράκια. Inde ὁ στύραξ, pars etiam haſtæ, ipſaque lancea. Λόγχη Heſychio. Sed aliis pars eſt haſtæ ſuperior, ſeu ſumma, videlicet cuſpis, qua infigitur vulnus: aliis pars haſtæ ima, ſeu inferior, qua in terram haſta infigitur. Utraque enim, cuſpis: & de utraque cuſpide intelligi videtur στύραξ ab Heſychio, quippe cui non modò exponatur σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος, verùm etiam λόγχη. Λόγχη autem Polluci eſt τὸ τοῦ δόρατος πρόχειρον σιδήριον· quæ etiam dicta αἰχμὴ, & ἐπιδορατίς. Itaque στύραξ Polluci, inter nomina armorum, cuſpis eſt ſuperior, ſeu anterior, haſtæ· τὸ δὲ πρόχειρον, αἰχμὴ, καὶ ἐπιδορατὶς, καὶ στύραξ. Nomina hæc tria ſunt cuſpidis anterioris, ac prominentis. Verùm idem Pollux alibi τὸν στύρακα inter nomina enumerat cuſpidis imæ, ac poſterioris. Sic enim ille lib. 10. Δόρατα, ἀκόντια, ἀκοντίσματα, κοντοί· καὶ τὸ τοῦ δόρατος ἐσχάτιον, σαυρωτὴρ, καὶ στύραξ, καὶ στυράκιον, καὶ τὸ πρόχειρον σιδήριον, λόγχη, αἰχμὴ, ἐπιδορατίς. Atque in hac poſteriori ſignificatione frequentiùs ab aliis ſumitur. Harpocration: Στύραξ καλεῖται τὸ κάτω τοῦ δόρατος ξυλήλιον, ὃ κατεπηγνύασιν εἰς τὴν γῆν αὐθέντες. Quæ verba tranſcripſerunt Etymologus, & Suidas. Rurſus Suidas: Στύραξ, ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται. Partus pro ἀρχὴ conjiciebat αἰχμή. quæ conjectura non diſplicebat Kuſtero. At ea mihi non probatur: quia Etymologus etiam ſcribit ἀρχή· nec αἰχμὴ videtur eſſe quælibet extrema pars haſtæ; ſed hæc una aſſignata propriè eſt a Græcis ſignificandæ ἐπιδορατίδι. Suidas alibi: Αἰχμὴ, ἡ ἐπιδορατὶς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος. Item Heſychius: Αἰχμὰς, τὰς ἐπιδορατίδας, τὸ σίδηρον τῶν δοράτων. Et, Αἰχμὴ, ἐπιδορατὶς, ὁ σίδηρος τῶν δοράτων, videlicet ὁ πρόχειρος σίδηρος. ut diſertè Pollux: τὸ πρόχειρον σιδήριον, λόγχη, αἰχμὴ, ἐπιδορατίς. Nec aliam ſignificationem præ ſe fert etymologia τῆς αἰχμῆς παρὰ τὸ αἷμα χέειν, *a fundendo ſanguine*. quod nullo modo quadrat in partem haſtæ poſteriorem: quam στύρακα, vocat Suidas. Non eſt igitur apud Suidam στύραξ, αἰχμὴ τοῦ δόρατος, ſed ἀρχή. Inde a στύραξ, tamquam per diminutionem nominis, στυράκιον. Pollux: καὶ στύραξ, καὶ στυράκιον. Scholiaſta Thucydidis: στυράκιόν ἐστιν ὁ καλούμενος σαυρωτὴρ τῶν δοράτων. Στυρακίου ἀκοντίῳ dixit Thucydides lib. 2. c. 4. in illis verbis: τῶν δὲ Πλαταιέων τις τὰς πύλας, ᾗ ἐξῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι μόναι, ἔκλῃσε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλόν. Sic apud Thucydidem legebant Pollux, Harpocration, & Suidas: ita ut στυράκιον ἀκοντίου idem ſit, atque τὸ κάτω τοῦ δόρατος ξυλήλιον. Nam qui τὸ στυράκιον ibi intellexerunt τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου, inſipientiæ reprehenduntur a Scholiaſtâ, eo quòd totum οὐκ ἐδύνατο ἐν τῷ μοχλῷ καταπορευθῆναι· εἰ δὲ ὑπερέχοι, ἀπεσπάσθη ἂν ὑπό τινος τῶν Θηβαίων. Sed auctor Magni Etymologici legit στυρακίῳ ἀκοντίῳ. perinde quaſi ἐπιθετικῶς, στυράκιον ἀκόντιον dictum ibi ſit telum ſtyracium, ſive ex ſtyrace: ut στυράκεια ἀκοντίσματα dicit Geographus. quæ in uſu olim erant ex ſtyrace arbore, ſimiliaque erant corneis. *Politus*.

2. ἐξ οὗ ἀκοντίσματα φασὶ στυράκια) Styrax Polluci ἐπιδορατὶς. αἰχμή. *haſtæ mucro, cuſpis*. Salvinus.

3. ὅτι σημειοῦνται ἐνταῦθα οἱ παλαιοί) ex Geographo. *Polit.*

4. Σικελοὺς μὲν λέγει, Σικελίαν δὲ οὔ· ἀλλὰ Σικανίαν) Σικελοὺς vocat Poeta l. υ' Odyſſ. v. 383. Σικανίην verò, ſeu Σικανίαν, l. ω' Odyſſ. in hoc verſu:

Πλαγχθεὶς ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα.

Quare nihil erat, quòd Plinius notaret de Siciliâ, Sicaniam eam dictam Thucydidi: quando, ut taceam de aliis Græcis ſcriptoribus, vetuſtiſſimus illorum omnium Homerus hoc eam nomine nuncupaverat. *Politus*.

5. Βαβυλώνιοι δὲ τὸ ἐθνικὸν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χώρας) Strabo lib. 16. Ὥσπερ δὲ Βαβυλωνίαν τὴν χώραν καλοῦμεν, οὕτω καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐκεῖθεν Βαβυλωνίους καλοῦμεν, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χώρας. Politus.

6. τῇ ἐν τῷ Ξάνθῳ) Malim, τῇ ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ. Urbs Lyciæ maxima, Xanthus: itemque fluvius cognominis. *Polit.*

7. τοὺς δὲ οἰκήτορας, οὐ Λυκίους, ἀλλ' ἑτερωνύμως, Τρῶας) Horum regio, qui Pandaro parebant, Troja Minor appellata, ἡ περὶ Ζέλειαν. Itaque Homerus Pandarum ait ἄρχειν Τρώων, & ἡγάθεον Τρώων, nimirum, ut notat Euſtathius, τοὺς Ζελειώτας. Politus.

8. ὅτι οἱ τῆς Ἀτραμυττηνῆς Θήβης) l. οἱ Ἀδραμυττηνῆς. Polit.

9. οὐ τὴν ὅλην εἶδε νῆσον, ἀλλά τι μέρος αὐτῆς) perinde quaſi Homerus Εὔβοιαν non inſulam dixerit, ſed urbem. Certè quidem ſcribit Geographus, urbem ibi fuiſſe Eubœam, terræ demum motu abſorptam, cujus Æſchylus in Pontio Glauco meminerit. *Politus*.

δὲ νῆσον, ἀλλά τι μέρος αὐτῆς. ὅθεν οὐδὲ εἶχε κοινῶς Εὐβοεῖς εἰπεῖν τοὺς ὑπὸ τῷ Ἐλεφήνορι τεταγμένους· ὥσπερ οὐδὲ Ἐρετριεῖς κοινῶς, ἢ Χαλκιδεῖς. ὅθεν τὸ κοινὸν εἶπε τοὺς Ἄβαντας, εἰς ὃ πάντες οἱ τῆς νήσου ὑπέπιπτον. ἀφ' ὧν καὶ [1] Ἀβαντὶς Εὔβοια, [2] ὡς ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, ἢ υἱοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀρεθούσης. ἧς ὁμώνυμος ἡ προρρηθεῖσα πηγὴ Ἀρέθουσα. [3] Οἱ δὲ λέγουσι καὶ, ὅτι Θρᾷκες, κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁρμηθέντες ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς, ἐπῴκησαν τὴν νῆσον, καὶ ἐπωνόμασαν Ἄβαντας τοὺς ἐκεῖ. οἱ δὲ, ἀπὸ ἥρωος φασὶν Ἄβαντος κληθῆναι, καθὰ καὶ Εὔβοιαν ἀπὸ ἡρωΐνης. Σημείωσαι οὖν, ὅτι, ὥσπερ ἔθνος μὲν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ οἱ Φωκεῖς, καὶ οἱ Λοκροὶ, περὶ ὧν ἐρρέθη, πόλεις δὲ αὐτῶν αὗται, καὶ ἐκεῖναι, οὕτω καὶ ἐθνικὸν μὲν ἐνταῦθα, οἱ Ἄβαντες· αἱ δὲ κατ' αὐτοὺς πόλεις, ἡ δεῖνα, καὶ ἡ δεῖνα.

lam, ſed partem ejus quamdam, intelligere. Unde nec Elephenoris milites communiter poterat nominare Euboënſes: ſicuti neque Eretrienſes communiter, aut Chalcidenſes. Hinc communi uſus eſt Abantum nomine, quod inſulares omnes complectebatur. Ab his etiam Eubœa Abantis, quippe ab Abante Argivo, vel filio Neptuni, & Arethuſæ: cujus cognominis fons, de quo ſupra egimus, Arethuſa. Verùm alii dicunt, Thraces, juxta Ariſtotelem, ex Abà Phocidis urbe profectos, inſulam hanc tenuiſſe, ejuſque habitatoribus Abantum nomen impoſuiſſe. Alii, ab Abante heroë nuncupatos ipſos tradunt, quemadmodum etiam Eubœam ab ejus nominis heroinâ. Sicuti igitur gens Bœoti, & Phocenſes, & Locri, de quibus dictum eſt; eorum verò urbes, hæ, & illæ; ita etiam hoc loci obſerva, gentis eſſe nomen, Abantas; urbes verò ipſorum, hanc eſſe, & illam.

λθ'. Ἔστι δὲ καὶ ἱστορία γενεαλογικὴ, δηλοῦσα περί τε Ἀβάντων, καὶ τοῦ προρρηθέντος Δίου, καὶ περὶ ἑτέρων τινῶν χρησίμων, τοιαύτη. Ἐρεχθέως, υἱοῦ Πανδίονος, γίνεται Κέκροψ, [4] Ὀρνεὺς, Πάνδωρος, Μητίων. ὧν Ὀρνέως μὲν, Πετεώς. οὗ Μενεσθεὺς ὁ ῥηθησόμενος τῶν Ἀθηναίων βασιλεύς. Πάνδωρος δὲ Εὔβοιαν οἰκίζει, οὗ Ἄλκων, καὶ Δίας. ὧν ὁ μὲν Δῖον κτίζει· ὁ δ' Ἄλκων Ἄβαντα ἴσχει, ὃς Ἄβαντας ἐκάλεσεν. οὗ Χαλκώδων, οὗ Ἐλεφήνωρ ὁ προρρηθεὶς τῶν Ἀβάντων βασιλεύς. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται καὶ ταῦτα. Ἄτλαντος, καὶ Πληϊόνης τῆς Ὠκεανοῦ, Ἀλκυόνη. ἧς, καὶ Ποσειδῶνος, Ὑπέρης. οὗ Ἀρέθουσα ἡρωῒς γυνή. ἧς, καὶ Ποσειδῶνος, Ἄβας. οὗ Χαλκώδων, οὗ Ἐλεφήνωρ. Ἡ δὲ ῥηθεῖσα γυνὴ Ἀρέθουσα, κληθῆναι δέδωκεν ἐξ ἑαυτῆς, τὴν Εὐβοΐδα πηγὴν, Ἀρέθουσαν· ἧς [5] ὁ χρησμὸς ἐμνήσθη, ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη. Ὅτι δὲ οὕτω ἐπίσημος ὁ Καλκώδων, [6] ὡς ἀπ' αὐτοῦ καὶ Χαλκωδοντίδας λέγεσθαι τοὺς Εὐβοεῖς, δηλοῖ Εὐριπίδης Ἴωνι, εἰπών· τοῖς Ἀθηναίοις, τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, οἳ γῆν ἔχουσιν Εὐβοΐδα.

XXXIX. Eſt etiam hiſtoria, per generis ſeriem deducta, qua res Abantum, & Dii, de quo diximus ſupra, aliaque etiam nonnulla percommoda, atque utilia, illuſtrentur: eaque hiſtoria eſt hujuſmodi. Erechtheo, Pandionis filio, naſcuntur Cecrops, Orneus, Pandorus, Metion. Orneo ortus eſt Peteus, Peteo Meneſtheus, is, qui commemorabitur, rex Athenienſium. Pandorus Eubœam condit, pater idem Alconis, & Diantis: ex quibus hic Dium ædificat, Alcon filium habet Abantem. Nomen Abas dedit Abantibus. Abante natus Chalcodon, Chalcodonte Elephenor, is, de quo ſupra mentionem fecimus, rex Abantum. Quin & apud Porphyrium hæc afferuntur: Atlante, & Pleione, quæ filia erat Oceani, nata eſt Alcyone. Alcyone, & Neptuno Hyperes, pater heroidis mulieris Arethuſæ. Ex hac, & Neptuno ortus Abas, pater Chalcodontis, avus Elephenoris. Quæ porrò commemorata eſt mulier Arethuſa, de ſuo ipſa nomine appellandum reliquit Euboicum fontem, Arethuſam: cujus, ut paullò ante dictum eſt, oraculum meminit. Ceterùm nomine adeò inſigni, atque illuſtri fuit Chalcodon, ut ab eo Euboënſes ipſi Chalcodontidæ vocarentur, ut Euripides Jone oſtendit, his verbis: *Athenienſibus, & Chalcodontidis, qui terram tenent Euboicam.*

Rom. p. 282. μ'. Ὄπισθεν δὲ κομόωντας τοὺς Ἄβαντας λέγει, κατά τι ἔθος ἴδιον. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Κουρῆτες ἐν Χαλκίδι [7] ᾤκησαν. συνεχοῦς δὲ πολέμου ὄντος αὐτοῖς [8] περὶ τοῦ Λιλαντίου πεδίου, ἐπεὶ τῆς κόμης οἱ πολέμιοι δραττόμενοι, κατέσπων αὐτοὺς, [9] ὀπισθόκομοι γεγόνασι, τὰ ἔμπρο-

XXXX. Comatos a tergo Abantas dicit, ex propriâ quadam gentis ejus conſuetudine. Tradunt enim ſcriptores priſci, Curetas in Chalcide habitaſſe; quumque perpetua iis eſſet de Lilantio campo dimicatio, eoſque hoſtes comâ apprehenſos proſternerent, capillatum occiput, detonſum ſinciput gerere inſtituiſſe: ideoque Curetas

1. Ἀβαντὶς Εὔβοια) itemque Ἀβαντιάς. Polit.

2. ὡς ἀπὸ Ἄβαντος) ἀπὸ τοῦ Ἄβαντος γενικῶς, ὡς Ἑλικωνὶς ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος. Namque Ἀβαντιάς videtur eſſe ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς. ex Stephano. *Politus.*

3. Οἱ δὲ λέγουσι) Strabo lib. 10. *Polit.*

4. Ἀρνεὺς) Scribo Ὀρνεύς. & paullo poſt: ὧν Ὀρνέως μὲν, Πετεώς. Malè ibi quoque Ἀρνέως. Pater enim Petei, Orneus, a quo Orneæ, & Orneatæ. Pauſanias Corinthiacis c. 25. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ Ὀρνέως, τοῦ Ἐρεχθέως. τοῦ δὲ Ὀρνέως ἦν τότε Πετεώς, τοῦ δὲ Μενεσθεύς, ὃς Ἀγαμέμνονι μετὰ Ἀθηναίων τὴν Πριάμου συγκαθεῖλεν ἀρχήν. Polit.

5. ὁ χρησμὸς) quod oraculum, teſte Strabone lib. 10. p. 449. datum eſt Ægienſibus. *Polit.*

6. ὡς ἀπ' αὐτοῦ καὶ Χαλκωδοντιάδας λέγεσθαι τοὺς Εὐβοεῖς) Lego Χαλκωδοντίδας. ut & paullò poſt Χαλκωδοντίδαις, non Χαλκωδοντιάδαις, legendum in loco Euripidis. Namque ita Euripides in Jone:

Ἦν τοῖς Ἀθηναίοις, τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων.

Sic a Cecrope appellati ſunt Athenienſes, Κεκροπίδαι. Et inter populos Atticæ, a Titaco dicti Τιτακίδαι, a Dædalo Δαιδαλίδαι, a Semacho Σημαχίδαι. Sic igitur & Euboënſes, a Chalcodonte Χαλκωδοντίδαι. a quo etiam ipſa inſula, Χαλκωδοντίς. Plinius de Eubœâ: *Antea vocitata eſt Chalcodontis.* Harduinus ibi reſcribit *Chalcodotis*, quòd æs prima dederit. Imperitè. A Chalcodonte, maximè inſigni, & illuſtri Heroë, vocata eſt aliquando Eubœa, *Chalcodontis*: ut & ab Abante, Abantis. *Politus.*

7. ᾤκησαν) συνῴκησαν. ex Strabone. *Polit.*

8. περὶ τοῦ Λιλαντίου) Et ſic etiam ſupra ſcripſerat Euſtathius. Strabo Ληλάντου. Polit.

9. ὀπισθόκομοι) ὄπισθεν κομόωντες. Polit.

retas appellatos ἀπὸ τῆς κυρᾶς, *a tonſurâ*; ſtatuaſque apud eos hoc habitu extitiſſe. Quum verò inde in Ætoliam commigraſſent, Acarnanas dicunt eos vocatos, propterea quòd intonſa ipſi capita ſervabant. Sed de Curetibus, atque Acarnanibus fuſiùs hæc poſtea commemorabuntur, ad illud Poëtæ: *Curetesque pugnabant, & Ætoli.* Quin etiam veteres notant, peculiare illud, ac præcipuum in tonſurâ Euboënſium fuiſſe, ut longas ab occipite comas, fortitudinis gratiâ, haberent.

XXXXI. Ceterùm τὸ ὄπισθεν, *a tergo*, hoc etiam loci Poëta dicit ὄπιθεν, per ellipſin τῦ σ', propter neceſſitatem metri. Hæc enim vox naturâ ſuâ eſt cum τῷ σ', quippe per ſyncopen contracta ex ὀπίσω, *retrorſum*. Præterea haſtâ armatos, ac bellatores, Abantas fuiſſe, tum illud oſtendit, quod hiſtoriarum monumentis proditum eſt, turpe videlicet apud eos habitum, ſagittis uti, tum ipſe etiam oſtendit Poëta, quatenus explicat, quid ſignificet hæc vox αἰχμηταὶ, *haſtis armati, ac bellatores*, dum eos promptos, paratoſque fuiſſe dicit ad hoſtium thoraces, porrectis fraxineis haſtis, diſrumpendos. Verè enim bellatores, atque haſtati, qui tales fuiſſe referuntur. Sunt autem μελίαι, *fraxini*, eædem, atque haſtæ, eo quòd ex ligno fraxini conficerentur; ὀρεκταὶ verò, eædem, atque porrectæ, & extenſæ in hoſtes: ita ut Abantes αἰχμηταὶ, *haſtati*, ſint, qui non dimittunt τὰς αἰχμὰς, *haſtas*, ſed manibus porrigunt, ſeu extendunt, atque ita feriunt. Ὀρέξαι enim eſt a manu ferire, ſeu haſtam manu tentam incutere. Unde & ὀρεκτὴ μελία, *fraxinea haſta porrecta, atque extenta*. Verùm hac de re antiquus auctor eruditè in hunc modum diſſerit: Duplex, inquit, uſus eſt haſtarum. Unus, a manu, ſeu cominus, quando haſtæ dicuntur ἀγχέμαχοι, *cominus pugnantes, ſeu quibus cominus pugnatur*, & ὀρεκταὶ, *porrectæ, atque extentæ*. Alter, ut in telis, atque jaculis. Sicuti & contus utrumque uſum præſtat, tum conferendæ videlicet cominus pugnæ, tum ut eminus emittatur. quam ad rem ſaliſſa valet, & pilum. Ubi & obſerva, convenire inter ſeſe, ac differre

πρόσθεν κειρόμενοι. διὸ καὶ Κυρῆτες ἀπὸ τῆς κυρᾶς ἐκλήθησαν. [1] καὶ ἀγάλματά εἰσι παρ' αὐτοῖς οὕτως ἔχοντα. [2] Μετοικήσαντας δὲ εἰς Αἰτωλίαν, φασὶν Ἀκαρνᾶνας κληθῆναι, διὰ τὸ ἀκύρως φυλάσσειν τὰς κεφαλάς. Περὶ δὲ Κυρήτων, καὶ Ἀκαρνάνων, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πλατύτερον ῥηθήσεται, [3] ὅπου ἐρεῖ ὁ Ποιητής· Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. Οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ, ὅτι ἴδιον κυρᾶς Εὐβοέων, [4] τὸ βαθείας ἔχειν τὰς ὄπισθεν κόμας, ἀνδρίας χάριν.

μα'. Τὸ δὲ ὄπισθεν, ὄπιθεν καὶ ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς εἶπε, κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ', διὰ χρείαν μετρικήν. Φύσει γὰρ σὺν τῷ σ' ἐστὶν, [5] ὡς ἐκ τοῦ ὀπίσω συγκοπέν. Ὅτι δὲ οἱ Ἄβαντες αἰχμηταὶ, δηλοῖ μὲν καὶ [6] ἡ ἱστορία, εἰποῦσα, αἰσχρὸν εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸ τοξεύειν· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Ποιητὴς, ἑρμηνεύων τὴν λέξιν, ἐν τῷ εἰπεῖν, αὐτοὺς προθυμεῖσθαι θώρηκας ῥήξειν δηΐων ὀρεκτῇσι μελίαις. Αἰχμηταὶ γὰρ πάντως οἱ τοιοῦτοι. Εἰσὶ δὲ μελίαι μὲν, τὰ δόρατα, [7] διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐσκευάζετο· ὀρεκταὶ δὲ, αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων. ἵνα εἶεν Ἄβαντες αἰχμηταὶ, οἱ μὴ ἀφιέντες τὰς αἰχμὰς, ὀρέγοντες δὲ ταῖς χερσὶ, καὶ οὕτω πλήσσοντες. Ὀρέξαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. [8] ὅθεν καὶ ὀρεκτὴ μελία. [9] Ἡ δὲ σοφωτέρα περὶ τῶν τοιούτων ὁμιλία ἡ παλαιὰ, τοιαύτη. Διττὴ ἡ τῶν δοράτων, φησὶ, χρῆσις. ἡ μὲν, ἐκ χειρὸς, ὅτε καὶ ἀγχέμαχα, καὶ ὀρεκτὰ λέγονται· [10] ἡ δὲ, ὡς ἐν παλτοῖς, [11] καθὰ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι. [12] συστάδην τε γὰρ, καὶ κοντοβολοῦντων. ὅπερ καὶ [13] ἡ σάρισσα δύναται, [14] καὶ ὁ ὑσσός. Ἔνθα καὶ σημείωσαι κοινωνίαν, καὶ διαφορὰν δόρατος,

1. καὶ ἀγάλματά εἰσι παρ' αὐτοῖς οὕτως ἔχοντα) Hæc verba non leguntur apud Strabonem. *Politus.*

2. Μετοικήσαντας δ' εἰς Αἰτωλίαν, φασὶν Ἀκαρνᾶνας κληθῆναι) l. Μετοικήσαντας. Verùm non univerſè Curetas in Ætoliam profectos Acarnanum appellationem obtinuiſſe narrat ex Archemacho Geographus; ſed eos, qui trans Acheloum habitarent. μετοικήσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ Ἀχελώου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι. Politus.

3. ὅπου ἐρεῖ ὁ Ποιητής) Il. ι' v. 544. *Polit.*

4. τὸ βαθείας ἔχειν τὰς ὄπισθεν κόμας, ἀνδρίας χάριν) Vetus Scholiaſta: Ὄπιθεν κομόωντες· τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες, ἀνδρείας χάριν. Ἴδιον δὲ τοῦτο τῶν Εὐβοέων κουρᾶς τὰς ὄπισθεν τρίχας βαθείας ἔχειν. Politus.

5. ὡς ἐκ τοῦ ὀπίσω συγκοπέν) Etymologici Magni Auctor: ὄπιθεν, ὀπίσω· Στῆ δ' ὄπιθεν. ἀπὸ τοῦ ὀπίσω, ὀπίσωθεν, καὶ συγκοπῇ τῆς σω συλλαβῆς. ἢ δὲ ὄπισθεν, ἀποκοπῇ τοῦ σ. Politus.

ab ὀπίσω, *retro*, eſſet ὀπίσωθεν, ut ab ἔξω, *extra*, ſit ἔξωθεν. ab ἔσω, *intra*, ἔσωθεν. Sed per ſyncopen factum eſt ὄπισθεν. & poëticè ὄπιθεν. ſic πολλάκι pro πολλάκις apud Poëtas: ubi τὸ ſigma ob metri neceſſitatem eliditur, eo propemodum more, quo apud Latinos veteres litera s in fine elidebatur. Lucretius: *Lumina quis etiam ſolis bonus Ancu' reliquit.* Ennius: *Aſpicite, o cives, ſenis Ennii imagini' formam.* Salvinus.

6. ἡ ἱστορία, εἰποῦσα, αἰσχρὸν εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸ τοξεύειν) Unde olim Archilochus:

> Οὔτοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται, οὐδὲ θαμειαὶ
> Σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
> Ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον.
> Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαήμονές εἰσι μάχης.
> Δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

Politus.

7. διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐσκευάζετο) Sic buxus, λωτὸς, pro tibiâ: quia e buxo, atque loto conficerentur. *Salvinus.*

8. ὅθεν καὶ ὀρεκτὴ μελία) Heſychius: Ὀρεκτῇσι, μελίῃσι. αἷς ὀρέγοντες, καὶ οὐκ ἐκ διαστήματος χρῶνται συνιστάμενοι, καὶ ἐκτείνοντες τὰ δόρατα. Politus.

9. Ἡ δὲ σοφωτέρα περὶ τῶν τοιούτων ὁμιλία ἡ παλαιά) Ex Strabone. *Politus.*

10. ἡ δὲ, ὡς ἐν παλτοῖς) Strabo: ἡ δ' ὡς παλτοῖς, ſine τῷ ἐν. Παλτὸν porrò τὸ ἀκόντιον. Heſychius: Παλτά, ἀκόντια. Παλτῶν, ἀκοντίων. Pollux, de armis Barbaricis: παλτὸν Μηδικὸν, τὸ ἀκόντιον. Arrianus alicubi: Ἐξηκόντιζον εἰς τὰς προμαχομένας τὰ τόξα, οἱ μὲν παλτά, οἱ δὲ τοξεύματα. Xenophon De Inſtitut. Cyri lib. 2. οἱ δ' αὖ πολέμιοι, ὡς εἶδον τοὺς Μήδους προσιόντας, διασπασάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔφευγον. Nihilominus tamen παλτὰ etiam aliquando τὰ δόρατα, quibus ἐκ χειρὸς pugnatur. Eidem Heſychio παλτά, λόγχαι. Suidas: Παλτά, τὰ δόρατα. De hoc genere haſtæ Xenophon: ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχων παλτὸν ὡς εἰκοσάπηχυ, ἔμπροσθεν μὲν λόγχην ἔχον, ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ τὰ ξύλα σφαιροειδῆ. Itaque utrique eſſe videntur olim fuiſſe παλτά. Xenophon De Inſt. Cyri l. 4. παλτὰ δὲ, οἷς καὶ μαθόντες, καὶ ἔχοντες χρώμεθα αὖ. Politus.

11. καθὰ καὶ ὁ κοντός) Alii κόντος, παροξυτόνως. Heſychius: Κόντος, δόρυ. Politus.

12. συστάδην τε γὰρ, καὶ κοντοβολοῦντων) Legunt hodie in Strabone: καὶ γὰρ συστάδην χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες. Politus.

13. ἡ σάρισσα) Suidas: Σάρισσα, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, δόρυ μακρὸν παρὰ Μακεδόσι. Duplici hoc explicatione complecti videtur, atque exprimere utrumque uſum ſariſſæ. Item Heſychius: Σάρισσα, δόρυ μακρὸν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, ὅπλον βαρβαρικὸν Μακεδόνες. Scribendum fortaſſe Μακεδόνων. Sic σάρισσαν Μακεδονικὴν, τὸ δόρυ, enumerat Pollux inter arma Barbarica. Feſtus: *Sariſſa, haſta Macedonica.* Politus.

14. καὶ ὁ ὑσσός) Suidas: Ὑσσός, ἀκόντιον. Telum propriè erat Romanorum, quod propriâ ipſi voce *pilum* vocarunt. Ex Polybio eſt, quod affert Suidas: Τῶν δὲ ὑσσῶν οἱ μὲν εἰσι παχεῖς· οἱ δὲ λεπτοί. Politus.

τος, καὶ παλτοῦ, καὶ κοντοῦ, καὶ σαρίσσης, καὶ ὑσσοῦ. Λέγει δὲ ἡ αὐτὴ παλαιὰ γραφὴ, καὶ [1] ὅτι ἀγαθοὶ οἱ Εὐβοεῖς πρὸς μάχην σταδίαν, [2] ἣ καὶ συσταδὴν λέγεται, καὶ ἐκ χειρός. [3] Ὁ δὲ εἰπὼν, Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. Καὶ οἱ μονομαχοῦντες δὲ, παλτοῖς χρῶνται δόρασι πρότερον· εἶτα ἐπὶ τὰ ξίφη βαδίζουσιν. Ἀγχέμαχοι δὲ, οὐ μόνον οἱ χρώμενοι ξίφει, ἀλλὰ καὶ δόρατι ἐκ χειρὸς, ὡς τὸ, [4] Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει. Ἔγνωσται οὖν ἐκ τοῦ τοιούτου λόγου σαφῶς, ὅτι ὀρεκτὰ δόρατα, τὰ μὴ ἐκπετόμενα τῶν χειρῶν, κατὰ τὴν [5] ἰθυπτίωνα μελίην, ἀλλὰ ἐν τῷ κραδαίνεσθαι βαλλόμενα, ὅπερ ὁ Νέστωρ παρήγγελλεν ἐν τῷ, [6] Ἔγχει ὀρεξάσθω.

μβ΄. Τὸ δὲ θώρηκας ῥήξειν, ῥηξιθώρακας τοὺς Ἄβαντας ποιεῖ. ὥσπερ τὸ, ἀνέρας ῥήξειν, [7] παράγει τὸ ῥηξήνορα. Τὸ δὲ δηΐων, ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀξιοῦσι δῄων ἀναγινώσκειν δισυλλάβως, δίχα ἐκφωνήσεως τοῦ ῑ· καὶ γίνεται οὕτω τὸ ἔπος, ὁλοσπόνδειον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι νῦν μὲν ὁ Ποιητὴς εἶπε τοὺς Ἄβαντας, μεμαῶτας μελίαις θώρηκας ῥήξειν πολεμίων· προϊὼν δὲ ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος ἐρεῖ, ὅτι ἅμα τούτῳ λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσι, πάνυ ἐλλειπτικῶς εἰπών. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν Ἀβάντων, ἐντελῶς ἔχει τὸ, μεμαῶτες μελίαις ῥήξειν τοὺς τῶν πολεμίων θώρακας· ἐκεῖ δὲ ἐλλιπῶς ἐρρέθη τὸ, μεμαότες ἐγχείῃσι. Λείπει γὰρ τὸ, ῥήξειν θώρακας πολεμίων, ἢ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Ἔνθα καὶ σημειωτέον, ὅτι τὸν Τρωϊκὸν ὅλον κατάλογον ἐπισπέρχων ὁ Ποιητὴς, συνέτεμε κἀνταῦθα τῇ ἐλλείψει

Baſ. p. 214. τὴν πολυλογίαν, καὶ τοῖς Τρωϊκοῖς πράγμασι τὴν φράσιν συνεξωμοίωσεν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι [8] τὸ μεμαῶτες, ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν Ἰωνικώτερον, ἐκεῖ δὲ κοινότερον ἐσμίκρυνε· καὶ τὴν προπαραλήγουσαν δὲ, ἐνταῦθα μὲν συνέστειλεν, ἐκεῖ δὲ ἐξέτεινεν.

te haſtam, telum, contum, ſariſſam, ac pilum. Idem etiam vetus auctor ſcribit, valuiſſe Euboenſes ſtatariâ pugnâ, quæ collato pede fieri dicitur, atque a manu. Verùm is, qui dicit: *tantùm haſtâ jaculor, quantùm non alius quiſquam ſagittâ*, miſſilem haſtam intelligit. Et in ſingulari certamine, ii, qui pugnant, miſſilibus primùm haſtis utuntur: deinde ad gladios veniunt. Cominus autem pugnant, non ii modò, qui enſem adhibent; verùm etiam qui haſtâ a manu prœliantur, ſecundùm illud, *Vulneravit æratâ haſtâ*. Ex his igitur verbis perſpectum clarè eſt, ac cognitum, ὀρεκτὰ δόρατα, *porrectas haſtas*, non eas eſſe haſtas, quæ e manibus avolant, ut quam dicit Poëta ἰθυπτίωνα μελίην, *rectâ volantem haſtam*; ſed quæ ictum ſimul infligunt, dum manu retinentur. quod quidem Neſtor præcipiebat illis verbis: Ἔγχει ὀρεξάσθω. *Haſtâ petat, ſeu haſtam porrigat, & intendat.*

XXXXII. Quod autem dictum eſt, θώρηκας ῥήξειν, *thoraces, ſeu loricas fracturos eſſe, ac diſrupturos*, facit, ut Abantas inde vocemus ῥηξιθώρακας, *thoracum, ſeu loricarum ruptores*. quemadmodum τὸ ἀνέρας ῥήξειν, *viros eſſe fracturum, ſeu hoſtium aciem eſſe perrupturum*, deducit ex ſeſe, ac derivat τὸ ῥηξήνορα, *eum, qui viros conſertas, ſeu hoſtium aciem perrumpit*. At τὸ δηΐων, *hoſtium*, veteres legendum hic putant δῄων, duabus ſyllabis, non expreſſo, nec prolato τῷ ῑ· ſicque ita verſus totus ſpondaicus. Quum verò nunc Poeta Abantas dicat μεμαῶτας μελίαις θώρηκας ῥήξειν πολεμίων, *frangere cupientes, ſeu promptos, paratoſque ad hoſtium thoraces haſtis diſrumpendos*; attamen obſerva, ut poſtea figuratum prorſus per ellipſin loquendi genus adhibeat, ubi ita loquitur de Hectore: ἅμα τούτῳ λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσι. *Simul cum ipſo populi armabantur, cupientes haſtis*. Hoc enim loci de Abantibus integra, ac perfecta ea eſt oratio: μεμαῶτες μελίαις ῥήξειν τοὺς τῶν πολεμίων θώρακας. *cupientes haſtis thoracas hoſtium diſrumpere*. Ibi verò per ellipſin dictum eſt illud: μεμαότες ἐγχείῃσι. *cupientes haſtis, ſeu lanceis*. Deeſt enim τὸ ῥήξειν θώρηκας πολεμίων, *thoraces hoſtium perfringere, ac diſrumpere*, aut ſiquid aliud eſt hujuſcemodi. Ubi etiam obſervandum, ut Trojanas univerſè copias recenſere feſtinet Poëta, qui & eo loci per ellipſin orationem longiorem contrahat, & genus ipſum loquendi ad Trojanarum rerum exemplum ſimul aptet, atque accommodet. Ac vide, ut τὸ μεμαῶτες, *cupientes*, hoc quidem loci penultimam Jonicè habeat per ω magnum; ibi verò ex communiori uſu per parvum ο· itemque ut antepenultimam hic corripiat, illic producat.

Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα,
Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ἔνθα δέ μιν ταύροισι, καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.
Rom. p. 283. Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε, καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Νέστωρ οἶος ἔριζεν. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Qui verò Athenas tenebant, bene ædificatam urbem,
Populum Erechthei magnanimi, quem olim Minerva
Enutrivit Jovis filia, & peperit alma tellus,
Collocavitque Athenis in ſuo pingui templo:
Ubi eam tauris, & agnis placant
Filii Athenienſium, vertentibus annis:
Horum dux erat filius Petei Meneſtheus.
Huic nondum quiſquam ſimilis in terris vir extitit
In inſtruendis equitibus, militibuſque ſcutatis.
Neſtor ſolus contendebat. Hic enim major natu erat.
Eum autem ſimul quinquaginta nigræ naves ſequebantur.

μγ΄. Ὅτι

XXXXIII. A-

1. ὅτι ἀγαθοὶ οἱ Εὐβοεῖς πρὸς μάχην σταδίαν) Abantes etiam Plutarcho πολεμικοὶ, καὶ ἀγχέμαχοι, καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες. Politus.

2. ἣ καὶ συσταδὴν) Lege, ἢ καὶ συσταδίαν. Politus.

3. Ὁ δ' εἰπὼν, Δουρὶ δ' ἀκοντίζω) Ulyſſes l. θ' Od. v. 229. Politus.

4. Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει) v. 469 lib. δ' Il. Polit.

5. ἰθυπτίωνα μελίην) μελίην ἰθυπτίωνα ex v. 169. φ' Il. Polit.

6. Ἔγχει ὀρεξάσθω) v. 307. lib. δ' Il. Politus.

7. παράγει τὸ ῥηξήνορα) Etymologici Magni Auctor derivat ἀπὸ τοῦ ῥήξαι τὴν ἠνορέην. Nam ῥηξήνορα exponit τὸν ῥηγνύοντα τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι, τὴν ἀνδρείαν. Minùs tamen probo alteram ejus auctoris etymologiam ἀπὸ τοῦ ῥήξαι. Siquidem ῥηξήνορα dicit etiam τὸν ῥήξαι τί, ἢ πρᾶξαι τῇ ἠνορέῃ δυνάμενον. Politus.

8. τὸ μεμαῶτες) Heſychius: Μεμαῶτες, προθυμούμενοι, θέλοντες, ποθοῦντες, πεποιθότες, ἐνθυμοῦντες. Polit.

XXXXIII. Athenas, oppidum vocat ἐϋκτίμενον, perinde quaſi bene, atque eleganter ipſum ædificatum, aut etiam quia bonos habet bellatores: quos Tragicus Poëta dicit κτίτας, habitatores, & ipſos per ellipſin τοῦ σ'. Eaſdem etiam Athenas, populum vocat Erechthei magnanimi, quem filia Jovis Minerva olim enutrivit, terraque alma peperit. Nobili vir genere hic Erechtheus, ingenioque præditus perſpicaci, tamquam Minervæ alumnus, & indigena; non verò advena, ut nonnulli Cecropem ſuſpicantur. Quocirca ut ingenioſus, ac ſagax, enutritus dicitur eſſe a Minervâ; ut indigena, a terrâ procreatus. Itaque appellare eum licet terrigenam, ſeu ortum e terrâ. Quæ utique nomina de germinibus etiam ſenſu deſtitutis cum jucunditate, & dulcedine quadam uſurpantur, ut palam faciunt αὐτόχθονα λάχανα, *olera indigena*, & qui oriuntur μύκητες γηγενεῖς, *fungi terrigenæ*. qui & μύκαι dicuntur, declinatione parium ſyllabarum, ut luculento eſt exemplo is, qui dixit, nonnulla tubera, ὁμοίως τοῖς μύκαις, *ſimiliter, ac fungos*, vim habere ſuffocandi. Immo & fortaſſis, Tityi inſtar, magno corpore conſtabat. Quocirca ut ille ſimpliciter appellatus eſt terrenus; ita hic, terræ almæ filius. Ubi veteres notant, propriè dictum de Atticis videri τὸ ζείδωρος, *largiens, ſeu donans zeam*. Ibi enim primùm fruges provenerunt: quarum unum genus, zea. unde ἡ ζείδωρος, *zea ferax, ac fertilis, ſeu quæ zeam largitur, ac ſuppeditat*. Quare nunc primùm, ut ajunt, ipſo hoc epitheto uſus eſt: ex quo illa etiam extiterunt, videlicet βιόδωρος, *largiens victum*, βωτιάνειρα, *alens viros*, παμβῶτις, *omnium altrix*, aliaque hujuſcemodi.

XXXXIV. Ad

μγ'. Ὅτι τὰς Ἀθήνας, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον λέγει, [1] ὡς αὖ καὶ αὐτὸ ἐκτισμένον, ἢ καὶ [2] ὡς ἀγαθοὺς ἔχον πολεμιστάς· [3] οὓς κτίτας ἡ Τραγῳδία φησὶ, κατ' ἔλλειψιν καὶ αὐτοὺς τοῦ σ'. Λέγει δὲ τὰς αὐτὰς Ἀθήνας, καὶ δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποθ' Ἀθήνη ἔθρεψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα. Εὐγενὴς δὲ ἀνὴρ ὁ Ἐρεχθεὺς, καὶ συνετὸς, ὡς οἷα καὶ Ἀθηνᾶς τρόφιμος, καὶ αὐτόχθων· οὐ μὴν ἔπηλυς, [4] καθά τινες ὑπέλαβον τὸν Κέκροπα. Διὸ καὶ, ὡς μὲν ἀγχίνους, ὑπ' Ἀθηνᾶς λέγεται τραφῆναι· ὡς δὲ αὐτόχθων, ὑπὸ γῆς γεννηθῆναι. [5] ὥστε ἐξεῖναι λεχθῆναι αὐτὸν, γηγενῆ. ἃ δὴ καὶ τοῖς γεννήμασιν ἀψύχοις γλυκέως ἐπιλέγονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ [6] αὐτόχθονα λάχανα, καὶ τοῦ [7] φύονται μύκητες γηγενεῖς. οἳ καὶ μύκαι λέγονται, κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον, ὡς δηλοῖ [8] ὁ εἰπὼν, ὅτι ἔνια ὕδνα, ὁμοίως τοῖς μύκαις, πνιγώδη εἰσί. Τάχα δὲ καὶ, κατὰ τὸν Τιτυὸν, μεγάλῳ διῴκητο σώματι. Διόπερ [9] ἐκεῖνος μὲν, ἁπλῶς γαιήϊος· οὗτος δὲ, τόκος ζειδώρου ἀρούρης. Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι κύριον ἐπὶ Ἀττικοῖς τὸ ζείδωρος δοκεῖ. Ἐκεῖ γὰρ πρῶτον ἀνεδόθη καρπός· οὗ μέρος καὶ [10] ἡ ζειά. ὅθεν ἡ ζείδωρος. Διὸ, φασὶ, νῦν πρώτως τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ ἐχρήσατο· ἐξ οὗ ἀνέκυψε καὶ τὸ βιόδωρος, καὶ βωτιάνειρα, καὶ παμβῶτις, καὶ τὰ ὅμοια.

μδ'. Ὅτι

1. ὡς αὖ καὶ αὐτὸ ἐκτισμένον) Quod alibi Homero ἐΰκτιτον. Heſychius: Εὔκτιτον, καλῶς κατεσκευασμένον, ἢ κτιζόμενον. Hoc ſenſu Κτιμένη Heſychio, κατῳκισμένη. & Κτίται, κτίστορες. Politus.

2. ὡς ἀγαθοὺς ἔχον πολεμιστάς) Lege ἔχον, ideſt, habens habitatores bonos, ac fortes, adeoque bellicoſos. Namque ἐϋκτίμενον dicitur etiam id, quod bene habitatur. Etymologici Magni Auctor ex Oro: Τὸ δὲ κτίσαι, ἐπὶ τοῦ οἰκῆσαι ἔλαβον οἱ παλαιοί, ὥς φησιν Ὅμηρος ἐϋκτιμένων πολιέθρων. καὶ, ἐϋκτιμένην κατ' ἀγυιάν. Perperam autem ibi Sylburgius οἰκίσαι pro οἰκῆσαι. Heſychius: Εὐκτιμένη, ἢ οἰκουμένη. Εὐκτίμενον, ἢ οἰκούμενον. Et κτίμενον eidem Heſychio, τὸ οἰκούμενον. Unde & κτίσαι apud eumdem inter alia exponitur οἰκῆσαι. Sic κτίται Euripidi, habitatores. Scholiaſta: Κτίται, οἰκήτορες. Eodem ſenſu ἐϋκτίμενον ἄστυ, quod dicit Poëta, Scholiaſta Euripidis accipit ἀντὶ τοῦ ἐνοικουμένην πόλιν. & ναὸς ἐρημαῖος apud Pindarum, ἀντὶ τοῦ ἐρημαίου. Politus.

3. ὡς κτίτας ἡ Τραγῳδία φησὶν) Euripides in Oreſte v. 1621.
Ὦ γαῖα Δαναοῦ, ἱππία τ' Ἄργους κτίται.
Politus.

4. καθά τινες ὑπέλαβον τὸν Κέκροπα) Nam Cecropem, qui ante hunc Erechtheum Athenis regnaverat, nonnulli Ægyptium fecerunt. Unus ſit omnium inſtar Joh. Tzetzes Chil. 5. Hiſt. 18.
Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σάεως πόλεως Αἰγυπτίας
(Σάϊς δ' ἐστὶν ἡ Ἀθηνᾶ τῇ Αἰγυπτίων γλώσσῃ)
Μετὰ τὸν κατὰ Ὤγυγον κατακλυσμὸν εὐθέως
Ὁ Κέκροψ παραγέγονεν Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος. Politus.

5. ὥστε ἐξεῖναι λεχθῆναι αὐτὸν, γηγενῆ) Herodotus lib. 8. n. 55. ἔστι ἐν τῇ ἀκροπόλι ταύτῃ Ἐρεχθέος τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι νηός. De Erechtheo hoc Homerico, quem ſcriptores plerique Erichthonium vocarunt, accipi debet locus hic Herodoti; non, ut volunt nonnulli, de Erechtheo altero, qui tertius ab eo in Athenarum regnum ſucceſſit. Nam minor hic Erechtheus, filius fuit Pandionis, nepos Erechthei majoris, ſeu Erichthonii: Erechtheum verò illum majorem, ſeu Erichthonium, e terrâ ortum fabulantur. Hinc ab eodem Erichthonio Athenienſes ipſos nuncupatos exiſtimant γηγενεῖς, quia ſcilicet ὁ Ἐριχθόνιος ἐκ τῆς γῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη. ὅθεν πάντας Ἀθηναίους γηγενεῖς φάσκουσιν ὑπὸ τούτου. Sed & ipſi γηγενεῖς, quòd nati e terrâ crederentur: iidemque αὐτόχθονες. Dio Chryſoſtomus Orat. 64. ἀρχαῖον μὲν γένος τὸ αὐτοχθόνων, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι, μητέρα μὲν τὴν γῆν αὐχοῦντες, τροφὸν δὲ τὴν Δήμητραν. Juſtinus lib. 2. c. 6. *Soli enim, præterquam incremento, etiam origine gloriantur. Quippe non advena, neque paſſim collecta populi colluvies originem urbi dedit; ſed eodem innati ſolo, quod incolunt, & quæ illis ſedes, eadem origo eſt.* Politus.

6. αὐτόχθονα λάχανα) Ex Poliocho Comico apud Athenæum. Appoſitè, ac lepidè in Philopſeude Lucianus de Athenienſibus, olerum inſtar, αὐτόχθονες, ſeu γηγενεῖς· Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασι. καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα. Politus.

7. φύονται μύκητες γηγενεῖς) Ex Athenæo lib. 2. cap. 19. Φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι, οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσι. Quod, ex ſententiâ Euſtathii, perinde quaſi de quibuſdam terrigenis, γλυκέως dictum accipe. Politus.

8. ὁ εἰπὼν, ὅτι ἔνια ὕδνα ὁμοίως τοῖς μύκαις πνιγώδη εἰσί) Diphilus: ex quo refert Athenæus, ἔνια αὐτῶν (ὕδνων) ὁμοίως τοῖς μύκαις πνιγώδη εἶναι. Polit.

9. ἐκεῖνος μὲν, ἁπλῶς γαιήϊος) videlicet γαιήϊος υἱός, ut apud Homerum in Odyſſeâ: Τιτυὸν, γαιήϊον υἱόν. *Terrigenam Tityum* dicit Statius. At enim non tantùm γαιήϊος υἱός, ἁπλῶς dicitur Tityus Homero; verùm etiam cum epitheti ad terram adjunctione, γαίης ἐρικυδέος υἱός. Politus.

Virg. Tityon vocat *terræ omniparentis alumnum*. Salvin.

10. ἡ ζειά. ὅθεν ἡ ζείδωρος) Plinius lib. 18. cap. 8. de zea. *Ægypto autem, ac Syria, Ciliciaque, & Aſia, ac Græcia peculiares, zea, olyra, tiphe. Ægyptus ſimilaginem conficit e tritico ſuo, nequaquam Italicæ parem. Qui zea utuntur, non habent far. Eſt & hæc Italiæ, in Campania maximè, ſemenque appellatur. Hoc habet nomen res præclara, ut mox docebimus: propter quam Homerus ζείδωρος ἄρουρα dixit, non, ut aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret.* Facit igitur cum Plinio in explicatione τοῦ ζείδωρος, hoc quidem loci Euſtathius. Et ſic apud Etymologum ζείδωρος ἄρουρα dicta eſt, tamquam ζειάδωρος, παρὰ τὸ τὰς ζειὰς δωρεῖσθαι. Ζειὰς namque ſcribit Etymologus ὀλύρας. Quamquam aliis, apud eumdem Etymologicum auctorem, dicta videatur ζείδωρος ἄρουρα, tamquam ζήδωρος, παρὰ τὸ ζῆν, ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένη, verſo ſcilicet Bœoticè τοῦ η in diphthongum ει. Hoc modo ζείδωρος erit, quæ largitur vitam. Atque hoc etiam ſenſu, κύριον ἐπὶ Ἀττικοῖς τὸ ζείδωρος δοκεῖ. Namque Athenienſes, ut diximus, γηγενεῖς. Unde illa Iſocratis gloriatio in Panegyrico: ἐξ ἧς περ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν, αὐτόχθονες ὄντες, καὶ τοῖς ὀνόμασι τοῖς αὐτοῖς, οἷς περ τοὺς οἰκειοτάτους, τὴν πόλιν ἔχοντες προσειπεῖν. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν, καὶ πατρίδα, καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει. Hinc illud Tullii pro L. Flacco de Athenienſium urbe: *quæ vetuſtate ea eſt, ut ipſa ex ſeſe ſuos cives genuiſſe dicatur, & eorum eadem terra parens, altrix, patria, dicatur.* Itaque Attica non modò ζείδωρος, tamquam ζειάδωρος, a frugibus ibi primùm, ut ajunt, repertis; verùm etiam ζείδωρος, quaſi ζήδωρος, quòd vitam natis ex ſeſe mortalibus donaverit. *Politus.*

μδ΄. Ὅτι δὲ καὶ ἱερὸς ἦν ἀνὴρ ὁ Ἐρεχθεὺς, δηλοῖ ὁ Ποιητὴς, εἰπὼν, ὅτι ἐκάθισεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, ὡς οἷά τινα ζάκορον, ἢ νεωκόρον, ἢ καὶ ἱερέα. ὥστε καὶ ἱερᾶτο ἐκείνος τῇ Ἀθηνᾷ. Οὕτω δὲ ἦν περικλυτὸς, ὥστε πάνυ ἔχαιρον [1] Ἀθηναῖοι, Ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι. Οὕτω δὲ, φασὶ, καὶ Κοδρίδαι, [2] καὶ Κεκροπίδαι, καὶ Θησεῖδαι. Καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῆς ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον. [3] Τινὲς δὲ τὸν αὐτὸν καὶ Ἐριχθόνιον φασὶν, ὁμώνυμον τῷ παλαιῷ Τρωϊκῷ βασιλεῖ Ἐριχθονίῳ· οὗ καὶ αὐτοῦ μέμνηται καὶ ὁ Ποιητής. Πλάττουσι δὲ ἕτεροι καὶ μῦθον αἰσχρὸν ἐκεῖνον, [4] τὸν περὶ τοῦ ἐρίου, καὶ τῆς χθονὸς, καὶ τὸν Ἡφαίστου κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἔρωτα, καὶ τὴν ἀτελεσφόρητον ἐν αὐτοῖς αἰσχρουργίαν. ἃ πάντα ῥητέον εἰς σιωπὴν, καὶ δοτέον κατασαπῆναι τῇ γῇ. Λέγει δὲ ὁ Ποιητὴς καὶ, ὅτι οἱ τῶν Ἀθηναίων κοῦροι [5] ἐν τῷ ῥηθέντι ναῷ, ταύροισι, καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται τὴν Ἀθηνᾶν, τουτέστιν, ἱλάσκονται, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. [6] Ἔοικε δὲ τὰ Παναθήναια ἱστορεῖν· ὧν ἔκτοτε, ὡς εἰκὸς, ἀρ-

XXXXIV. Ad hæc, ſacrum hominem fuiſſe Erechtheum, oſtendit Poëta, cum commemorat, ut eum Minerva in ſuo pingui templo collocaverit, perinde quaſi ædituum, aut cuſtodem templi, ſive etiam ſacerdotem. Itaque ſacerdotio ille Minervæ fungebatur. Nomine autem fuit inclyto adeo, ac celebri, ut Athenienſes Erechtheidas ſeſe appellari libenter admodum acciperent. Et ſic dicti perhibentur Codridæ, Cecropidæ, & Theſeidæ. Atque has porro appellationes majori ſibi laudi, ac gloriæ, quàm ſi e patriâ ipſâ vocarentur, ducebant. Eumdem tamen nonnulli Erichthonium vocant, vetuſti illius Trojani regis Erichthonii cognominem: cujus pariter meminit Poëta. Rurſus alii turpem illam fabulam περὶ τοῦ ἐρίου, καὶ τῆς χθονὸς, *de lanâ, & terrâ*, comminiſcuntur, amoremque Vulcani erga Minervam, & fœdum illud opus, quod perfici inter ipſos non potuit. Quæ omnia prætereunda ſunt ſilentio, mandandaque ſunt terræ, ut terræ ipſius tabe computreſcant. Narrare porro pergit Poëta, ut in eo, quod dixit, templo Athenienſium juvenes tauris, atque agnis Minervam ἱλάονται, *placent*, hoc eſt ἱλάσκονται, *propitiam reddant*, vertentibus annis. Memorare autem videtur Panathenæa: quorum jam inde ab eo tempore, quantum per conjecturam aſſequi

1. Ἀθηναῖοι, Ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι) Athenienſes, olim aliquando appellatos fuiſſe Ἐρεχθεῖδας, argumento fortaſſe eſſe poteſt id, quod ſcribit Pauſanias in Achaicis: Τὰ δὲ ἀρχαιότερα ὀνόματα ἐς Ποσειδῶνα ἐπάγεσθαι τῶν ὕστερον, καθεστηκός ἐστιν Ἑλληνικόν. καὶ Ἀμφιαράειόν τε, καὶ Ἄδραστοι Φορωνεῖδαι, καὶ Ἐρεχθεῖδαι ἐπονομάζονται τῷ Θησεῖ. a quo Poetarum Græcorum exemplo Ovidius *Erechthidas* vocat Athenienſes lib. 7. Metamorph.

Nullus Erechthidis fertur celebratior illo
Illuxiſſe dies.

Quamquam Theſeus dictos videatur Ἐρεχθεῖδης, πατρωνυμικῶς, non tam ab Erechtheo hoc majore, & Homerico, quàm ab Erechtheo altero minori, qui abavus fuit Theſei. Ad alterum hunc Erechtheum, Erechthei majoris nepotem, refertur tribûs Ἐρεχθηΐδος, quæ ita poſtea nominata eſt, itemque populi Attici Ἐρεχθεῖδαι appellatio. cujus quidem populi ὁ δημότης, Ἐρεχθεΐδης. Sub Erechtheo demùm Minori Athenienſes cœpti appellari, qui priùs Cecropidæ vocabantur. *Politus.*

Virg. Ciris: *Qualis Erechtheis olim portatur Athenis.* Salvin.

2. καὶ Κεκροπίδαι, καὶ Θησεῖδαι) Priſcianus lib. 2. ubi de Patronymicis: *A regibus, ſive conditoribus Theſida. Cecropida, ideſt, Athenienſes: Æneada, Romulida, ideſt, Romani. Virg. in 4. Georg. Præmiaque ingentes pagos, & compita circum Theſida poſuere. Idem in 6. Æn. Tum pendere pœnas Cecropidæ juſſi.* Politus.

3. Τινὲς δὲ τὸν αὐτὸν καὶ Ἐριχθόνιον φασίν) Vetus Scholiaſtes: Ἐρεχθεὺς, τῶν βασιλέων τῶν Ἀθηναίων, ὃ καὶ Ἐριχθόνιος καλούμενος. Euſebius in Chron. Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν δ΄ Ἐριχθόνιος ἔτη ν΄. Οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου ὁ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς. Hieronymus: *Athenienſium quartus Erichthonius ann. L. Erichthonius Vulcani, & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his regnantibus fuit.* Etymologici Magni Auctor: Ἐρεχθεὺς, ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος. Politus.

4. τὸν περὶ τοῦ ἐρίου, καὶ τῆς χθονός) Unde nomen Erichthonii. Nam Erechtheus quidem paullò aliter ab Etymologo derivatur, videlicet ἀπὸ τοῦ ἐρεχθῆναι εἰς τὸν ἔρωτα, ὅ ἐστι τῇ ὀρέξει τοῦ Ἡφαίστου, ἢ παρὰ τὸ ἐρίον. unde Ἐρεχθεὺς, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι αὐτοῦ τὴν γονὴν, καὶ γεννηθῆναι ἀπὸ τοῦ σπέρματος Ἡφαίστου, ὅπερ ἀπέμαξεν αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ γῇ. Fabulæ, cujus interpretem Homericum pudet, non pudet interpretem Virgilianum. Sic enim Servius ad lib. 3. Georg. *Vulcanus, impetrato a Jove Minervæ conjugio, illâ reluctante, effectum libidinis projecit in terram: inde natus eſt puer draconteis pedibus, qui appellatus eſt Erichthonius, quaſi de terrâ, & lite procreatus. Nam ἔρις eſt lis, & χθὼν, terra.* In eamdem Erichthonii ἀπὸ τῆς ἔριδος, καὶ χθονὸς etymologiam conſpirant Cœlius Lactantius l. 1. c. 17. Auguſtinus De Civit. Dei l. 18. c. 12. Hyginus Fab. 166. & Poetic. Aſtronom. l. 2. n. 13. Fulgentius Myth. lib. 2. c. 14. alii etiam Latinorum. Sed ego Euſtathium, alioſque Græcos magiſtros, potiſſimùm ſequor: quorum hac quidem in re maxima auctoritas. Vetus Homeri Scholiaſtes: Ἡ δὲ μισοῦσα (Ἀθηνᾶ) ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν. ὅθεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς· κατά τινα ὀνομολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου, καὶ τῆς χθονός. Tzetzes ad Lycophronem: ὁ Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου κληθεὶς, καὶ τῆς χθονός. Etymologici Magni Auctor: καὶ ἐπεδίωκεν, ἀπεσπερμάτισεν (ὁ Ἥφαιστος) εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, λαβοῦσα ἔριον, ἀπέμαξε τὸ σπέρμα, καὶ ἔρριψεν ἐν τῇ γῇ. καὶ ἐγένετο ἐκ τῆς γῆς, καὶ τοῦ ἐρίου, ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃν ἐκάλεσαν Ἐριχθόνιον, ἀπὸ τοῦ ἐρίου, καὶ τῆς χθονὸς λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦτο. Vide eamdem fabellam apud Apollodorum. *Politus.*

Ovid. 2. Met. de Erichthonio: *proles ſine matre creata.* Salvini.

5. ἐν τῷ ῥηθέντι ναῷ) Hyginus Aſtronom. in Henioco: *Erichthonius & quadrigas, ut ante diximus, & ſacrificia Minervæ, & templum in arce Athenienſium primus inſtituit.* Polit.

6. Ἔοικε δὲ τὰ Παναθήναια ἱστορεῖν) Alii etiam τὰ Παναθήναια Erichthonio adſcripſerunt auctori. Hyginus in Heniocho: *Alii autem anguina tantùm crura habuiſſe Erichthonium dixerunt, eumque primo tempore adoleſcentiæ ludis Minervæ Panathenæa feciſſe, & ipſum quadrigis concurriſſe, pro quibus factis inter ſidera dicitur collocatus.* Apollodorus lib. 3. ubi de Erichthonio: καὶ τῶν Παναθηναίων τὴν ἑορτὴν συνεστήσατο. Sed ea tunc Ἀθήναια appellata. Nam, quæ poſtea vocata ſunt Παναθήναια, ea certè inſtituit Theſeus. Pauſanias lib. 8. c. 2. τοῦτο γὰρ τῷ ἀγῶνι Ἀθήναια ὄνομα ἦν, Παναθήναια δὲ κληθῆναι φασὶν ἐπὶ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συναχθεῖσιν ἐς μίαν ἁπάντων πόλιν. Inde ſua verbis his Harpocrationis: ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φησιν Ἑλλάνικός τε, καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἴστρος ἐν γ΄ τῶν Ἀττικῶν. Et verbis hiſce Suidæ: ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν πρῶτος Ἐριχθόνιος, ὁ Ἡφαίστου. τὰ δὲ Παναθήναια πρότερον Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Harpocrationis verba ita accipiebat Joſephus Scaliger, quaſi diceret, auctorem τῶν Παναθηναίων Erichthonium fuiſſe; ſed ante Erichthonium Ἀθήναια vocata, non Παναθήναια. Falsò, longèque a mente veterum ſcriptorum. Παναθήναια non ſunt antè appellata, quàm Theſeus univerſos Atticæ populos in unam civitatem cogeret. Tum demùm, a coactis in unam Athenarum civitatem univerſis, tamquam omnibus communia, appellationem illam acceperunt. Plutarchus in Theſeo: καταλύσας οὖν τὰ παρ᾽ ἑκάστοις πρυτανεῖα, καὶ βουλευτήρια, καὶ ἀρχὰς, ἓν δὲ ποιήσας ἅπασι κοινὸν ἐνταῦθα πρυτανεῖον, καὶ βουλευτήριον, ὅπου νῦν ἵδρυται τὸ ἄστυ, τήν τε πόλιν, Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Antea Ἀθήναια vocabantur, ut liquet ex Pauſaniâ. Ergo, quod ex Iſtro dicit Harpocration, πρὸ τούτου Ἀθήναια καλεῖσθαι, non ſignificat id, quod putat Scaliger, ante Erichthonium vocata fuiſſe Ἀθήναια, ea ſcilicet, quæ ſub Erichthonio Παναθήναια. qua quidem interpretatione nihil a fide, aut a veritate eſt alienius. Sed ſignificat ſeu Iſter, ſeu Harpocration, antequam Παναθήναια vocarentur, nuncupata eadem Ἀθήναια. Id demum eſt τὸ πρὸ τούτου, quod Suidas dicit πρότερον. videlicet πρὸ τοῦ τῆς ὀνόματος Παναθηναίων· nec poteſt ullo modo ad Erichthonium referri. Sed qui Παναθήναια inſtituta fuiſſe ab Erichthonio dixerunt, ii ex temporum ſuorum conſuetudine ſunt locuti, quando jam inde a Theſeo Παναθήναια, non, ut ante Theſeum, jam inde ab Erichthonii temporibus, Ἀθήναια nominabantur. Hinc Suidas: Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ· πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου, τοῦ Ἡφαίστου, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Politus.

qui licet, poſitum initium, ac veluti præjactum fuerat, quum non ea annis ſingulis, ſed vertentibus annis, celebrarentur. Nam & ipſa, juxta atque Olympia, quinto quoque anno agebantur. Atque interim Poëta Athenienſes diis charos, atque acceptos refert: quibus etiam præfuiſſe dicit Meneſtheum, Petei filium. Victimas autem feminas mactatas perhibent Minervæ. Ceterùm, quod dicit, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, *vertentibus annis, redeuntibus, ſeſe circumagentibus, circumeuntibus*; aliud eſt ab eo, quod dictum eſt in Odyſſeâ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, *circumactis, circumvolutis, ſeu revolutis annis*: ipſumque uſurpatum eſt ad exemplum verborum, ἐπιτέλλειν, *oriri*, & ἀνατέλλειν, *oriri, ſeu oriri facere*. Quod autem ad τὸ Πετεῶο, *Petei*, attinet, vel id fit a Πετεὼς Πετεῶ, *Peteus, Petei*, Atticè, ut λαγὼς, λαγῶ, *lepus, leporis*, ταὼς, ταῶ, *pavo, pavonis*; & per pleonaſmum parvi ο, Πετεῶο, ſecundùm Herodianum: vel nominativus eſt communis, ſecundùm Ariſtarchum, Πετεὸς, *Peteus*, ut καλὸς, *pulcher*. cujus genitivus, Πετεοῖο, *Petei*, ut καλοῖο, *pulcbri*; & per ectaſin, Πετεῶο.

XXXXV. At verò Meneſtheum, cujus etiam mentionem ſecimus, cum de Abantibus ageremus, laudat hîc, ac commendat Poëta, tamquam ad inſtruendam aciem peritiſſimum, his verbis: *Huic nondum quiſquam ſimilis in terris vir extitit, in equitibus, ſcutatiſque militibus inſtruendis. Neſtor cum eo ſolus contendebat. Hic enim major ætate erat*. Ubi vide, ut minimè dixerit, Neſtorem ſolum præcelluiſſe, aut ſuperaſſe; ſed contendiſſe. Ambiguum igitur erat, uter eorum vinceret: idque non propter tardum, aut hebes Meneſthei ingenium; ſed propter magnam experientiam, quam ætate, & longo annorum uſu grandævus maximè ſenex Neſtor comparaverat. Vide etiam illud κοσμῆσαι ἵππους, καὶ ἀνέρας, *inſtruere, ſeu ordine collocare equos, & milites*. unde reges ipſi κοσμήτορες λαῶν, *ordinatores, ſeu moderatores populorum*. Atque hîc veteres obſervant, primum fuiſſe Homerum, qui inſtructionem ipſam exercitûs, κόσμον πολέμου, *ordinem bellicum, ſeu ordinationem pugnæ*, appellaverit: itemque hanc eum laudem Meneſtheo tribuiſſe, quòd nuſquam alibi in prœliis eſt eum celebraturus. Naves autem fuiſſe ei dicit quinquaginta. Atque ut harum numerus ſit modicus; tamen, poſterioribus temporibus, eam navium copiam Athenienſes habue-

ἀρχή τις προκατεβέβλητο, οὐ κατὰ ἐνιαυτὸν ἕκαστον τελουμένων, ἀλλὰ περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. [1] Κατὰ πενταετηρίδα γὰρ ἤγοντο καὶ αὐτὰ καθὰ καὶ τὰ Ὀλύμπια. Καὶ θεοφιλεῖς ἐν τούτοις τοὺς Ἀθηναίους ὁ Ποιητὴς ἱστορεῖ· ὧν ἡγεμόνευε, φησιν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. [2] Θήλεα δέ, φασιν, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ. Τὸ δὲ περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, ἕτερον μέν τι ἐστὶ παρὰ τὸ [3] περιπλομένων ἐνιαυτῶν τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθέν· εἴρηται δὲ κατὰ ὁμοιότητα τοῦ ἐπιτέλλειν, καὶ ἀνατέλλειν. Τὸ δὲ Πετεῶο, ἢ ἀπὸ τοῦ Πετεὼς Πετεῶ γίνεται Ἀττικῶς, ὡς λαγὼς λαγῶ, ταὼς ταῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ, Πετεῶο, κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν· ἢ εὐθεῖα ἐστὶ κοινὴ, κατὰ Ἀρίσταρχον, Πετεὸς, ὡς καλός. οὗ γενικὴ, Πετεοῖο, ὡς καλοῖο, καὶ ἐκτάσει, Πετεῶο.

με. [4] Τὸν δὲ Μενεσθέα, οὗ μνήμη γέγονε καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀβάντων λόγῳ, ὁ Ποιητὴς ἐπαινῶν ἐνταῦθα, ὡς τακτικώτατον, λέγει, ὅτι τούτῳ οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ κοσμῆσαι ἵππους τε, καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Νέστωρ οἶος ἔριζεν. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν· Ὅρα δὲ, ὅτι οὐκ εἶπεν, ὡς Νέστωρ μόνος ἐνίκα· ἤριζε δέ, φησιν. Ἀμφήριστος ἄρα ἦν αὐτοῖς ἡ νίκη. καὶ τοῦτο δὲ, οὐ δι' ἀφυΐαν τοῦ Μενεσθέως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξ ἡλικίας πολυπειρίαν τοῦ γεραιτάτου Νέστορος. Ὅρα δὲ τὸ κοσμῆσαι ἵππους, καὶ ἀνέρας. ὅθεν κοσμήτορες λαῶν οἱ βασιλεῖς. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος κόσμον πολέμου, τὴν παράταξιν ὠνόμασε· καὶ ὅτι ἐγκώμιον τοιοῦτον τῷ Μενεσθεῖ ἐχαρίσατο, ἐπεὶ μὴ εὐδοκιμήσει που ἐν ταῖς μάχαις. Πεντήκοντα Rom. p. 284.
δέ φησιν αὐτῷ νῆες ἦσαν. Καὶ αὗται μὲν μετρίως ἔχουσιν· ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ, [5] τοσοῦτον εὐφόρησαν οἱ Ἀθηναῖοι νεῶν, [6] ὡς μόνοι τῶν ὑφ'

1. Κατὰ πενταετηρίδα γὰρ ἤγοντο καὶ αὐτά) Erant hæc igitur Panathenæa majora, quippe quinquennalia. Nam minora quotannis agebantur. Harpocration: Διττὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, τὰ δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Quamquam etiam Minora illa aliquando videantur tertio quoque anno agitata. Sic enim Auctor Argumenti in Orationem Demoſthenis contra Midiam: Διάφοροι παρ' Ἀθηναίοις ἤγοντο ἑορταί. ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ Παναθήναια, ἅπερ ἦν μικρά τε, καὶ μεγάλα. καὶ τὰ μὲν μεγάλα κατὰ πενταετηρίδα ἐτελεῖτο· τὰ δὲ μικρά, κατὰ τριετηρίδα. ἐν μὲν οὖν τοῖς μεγάλοις γυμνάσιά τινα ἐγίνοντο· καὶ προεβάλλετο ἀφ' ἑκάστης φυλῆς εἷς γυμνασίαρχος, λαμβάνων χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν ἑορτήν, καὶ δαπανῶν τὰς τούτων δαπάνας ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς. Majora autem hæc Panathenæa concurrebant in annum tertium cujuſque Olympiadis. Quippe ad annum tertium Olympiadis LIII. notat Euſebius τὸν τῶν Παναθηναίων γυμνικὸν ἀγῶνα, qui tunc eſt celebratus. Politus.

2. Θήλεα δέ, φασιν, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ) Fuerint igitur, oportet, boves feminæ, quibus ab Athenienſibus Minervæ in Panathenæis ſacrificabatur. Boves namque, ſacrificiorum cauſâ, ab Atticis urbibus mittebantur. Quare hinc fortaſſe colligas, minùs accuratè, minuſque rectè loqui veterem quemdam Scholiaſtam, cum hæc notat ad Nubes Ariſtophanis: ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς Παναθηναίοις πάσας πόλεις αἱ ἀπὸ τῆς Ἀθηναίων ἀποικισθεῖσαι βοῦν θυσίμενον ἔπεμπον, συνέβαινε δὲ πολλὴν εἶναι τῶν κρεῶν, ὥστε πληροῦσθαι πάντας καὶ παρὰ τὸ δέον ἐσθίοντας, διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν κρεῶν. Nam ſi, quod ex aliis auctoribus obſervat hîc Euſtathius, θήλεα ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ· Scholiaſtæ illi Ariſtophanico ſcribendum erat, βοῦν θυσομένην, non θυσίμενον. ut βοῦς χιλίας dicit Herodotus, quas Minervæ Iliacæ Xerxes immolavit. Et ſic Latini, ubi res ipſa poſtulat, bovem genere efferunt muliebri, ut Virgilius lib. 3. Georg. *Quæſitas ad ſacra boves Junonis*. Sed Euſtathianis illis auctoribus obſtare illud videtur, quòd Poeta ipſe dicat, ſolitos eſſe Athenienſes, ταύροισι, καὶ ἀρνειοῖς, propitiam ſibi, ac placatam, Minervam reddere. Sic enim & tauros videntur, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, Minervæ ſacrificaſſe. qua etiam ratione Scholiaſta Ariſtophanis rectè dixerit βοῦν θυσίμενον, ἀρσενικῶς. Niſi fortè, quod mihi aliquando propius vero videbatur, variarunt Athenienſes pro temporibus ritum illum ſacrificandi; &, qui primum boves indifferenter ad ſacrificium in Panathenæis adhibuerant, deinde poſt Homeri tempora ſolas ex bobus feminas uſurpare cœperunt. *Politus*.

3. περιπλομένων ἐνιαυτῶν) περιερχομένων, πλανωμένων, ut explicat vetus Scholiaſta ad Odyſſeam. Heſychius: Περιπλομένων, περιπολευομένων, ἤγουν περιερχομένων. Politus.

4. Τὸ δὲ Μενεσθέα) l. Τὸν μὲν Μενεσθέα. Politus.

5. τοσοῦτον εὐφόρησαν οἱ Ἀθηναῖοι νεῶν) Triremes namque habuerunt poſtea Athenienſes uſque ad quadringentas. Strabo l. 9. ἀξιόν τε ἐπὶ ναυσὶν [illegible] ὧν οὐκ ἐλάττους ἔστελλον Ἀθηναῖοι. Pauſanias in Atticis, ubi de Lycurgo Lycophronis filio: Κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ Θεῷ (Minervæ) καὶ Νίκας χρυσᾶς, καὶ παρθένοις κόσμον ἑκατόν· ἐς δὲ πόλεμον, ὅπλα, καὶ βέλη, καὶ τετρακοσίας ναυμαχοῦσιν εἶναι τριήρεις. Politus.

6. ὡς μόνοι τῶν ὑφ' ἥλιον, ἄριστοι εἶναι ναυμαχεῖν) Vera illa laudatio Iſocratis in Panegyrico: οὐδεὶς γὰρ ἂν ἑτέραν πόλιν ἐπιδείξειε, τοσοῦτον ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ γῆν ὑπερέχουσαν, ὅσον τὴν ἡμετέραν ἐν τοῖς κινδύνοις τοῖς κατὰ θάλατταν διαφέρουσαν. Politus.

Baſ. p. 215. ἦλιον, ἄριστοι εἶναι ναυμαχεῖν, καὶ θαλαττοκρατῆσαι χρόνους ἱκανούς. Ὅτι δὲ καὶ ἄλλως πολὺ τὸ σεμνὸν αἱ Ἀθῆναι πάλαι ποτὲ εἶχον, δηλοῖ καὶ [1] ὁ εἰπὼν τὰς Ἀθήνας, Ἑλλάδος μουσεῖον· ἔτι δὲ καὶ [2] Πίνδαρος, Ἑλλάδος αὐτὰς ἔρεισμα καλέσας· [3] καὶ Θουκυδίδης, Ἑλλάδος Ἑλλάδα· [4] καὶ ὁ Πύθιος, ἑστίαν, καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. ἐξ ὧν ὁρμημένος τις εἰς ἔννοιαν σεμνὴν, [5] κόσμου κόσμον ἐκάλεσε τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀσύγκριτον ναόν.

μϛʹ. Τὸ δὲ δῆμον Ἐρεχθῆος, πολυωνυμίας ἔχει λόγον. [6] Ταὐτὸν γὰρ Ἀθήνας εἰπεῖν, καὶ δῆμον Ἐρεχθέως. Ἔοικε δὲ καὶ τὸ δημοκρατικὸν ἐμφαίνειν, ᾧ μάλιστα ἔχαιρον Ἀθηναῖοι· οὕς φασιν αἱ ἱστορίαι, παντοίας πειραθῆναι ἀρχῆς. Καὶ γὰρ καὶ ἐβασιλεύθησαν, καὶ εἰς δημοκρατίαν μετέστησαν, [7] εἶτα καὶ ἐτυραννήθησαν, [8] καὶ ὕστερον εἰς ὀλιγαρχίαν μετῆλθον. Ἐξενίκα δὲ ἡ δημοκρατία, φιλουμένη αὐτοῖς πλέον τῶν ἄλλων πολιτειῶν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι Ἀθηναίων [9] πόλεις, ἢ δήμους, ἢ ὅλως εἰπεῖν, τόπους, οὐκ ἠρίθμησεν ὁ Ποιητὴς, διά τε πλῆθος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὅτι οὐκ εἶχε πάντα, φασὶν, εἰς μετροποιΐαν καταταξεῖν· καίτοι [10] ἑκατὸν ἑβδομηκοντατεσσάρων, φασὶ, δήμων ὄντων τῆς Ἀττικῆς. ὧν πολλοὶ λαμπρὰ εἶχον διηγήματα. [11] καθάπερ Ἀφίδνα μὲν τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ

runt, ut ſoli inter omnes mortales, navalibus in certaminibus maximè valerent, imperioque maris per longa tempora potirentur. Quamquam etiam alioquin, priſcis aliquando temporibus, magna admodum Athenarum dignitas, atque auctoritas extiterit, ut claro argumento eſt is, qui Athenas, Muſeum Græciæ appellat: nec non Pindarus, cum vocat eas columen, ac firmamentum Græciæ; & Thucydides, qui Græciam Græciæ; itemque Pythius Apollo, qui larem, ac Prytaneum ipſam nuncupat Græcorum. a quibus exemplum quidam accepit, ut incomparabile Conſtantinopolitanæ urbis templum, magnificâ grandique ſententiâ, Mundum Mundi appellaret.

XXXXVI. Quod autem dicit, δῆμον Ἐρεχθῆος, *populum Erechthei*, ſpectat ad nominum multitudinem, quæ idem ſignificant. Idem namque eſt, Athenas dicere, atque populum Erechthei. Itaque innuere videtur regimen populare, quo Athenienſes maximè delectabantur: quos hiſtoriarum monumentis proditum eſt omnes cujuſcumque generis regendi formas expertos fuiſſe. Nam & reges habuerunt, & ad gubernationem inde popularem tranſierunt. Tum tyrannos ſunt paſſi: poſtremo ad paucorum imperium devenerunt. Sed prævaluit tamen adminiſtratio popularis, quippe quòd eâ magis Athenienſes, quàm ceteris regendæ reipublicæ formis, afficerentur. Et obſerva, ut Athenienſium urbes, ſeu populos, ſive, ut univerſè loquar, loca, Poëta minimè enumeret, tum propter multitudinem, ſecundum veteres auctores, tum quia non poteſt omnia, ut ajunt, metricis legibus adſtringere: tametſi quatuor & ſeptuaginta ſupra centum populos Atticæ recenſeant. quorum populorum plerique res habebant relatu inſignes, & luculen-

1. ὁ εἰπὼν τὰς Ἀθήνας, Ἑλλάδος μουσεῖον) Athenæus lib. 5. Glorioſè de Athenis Velleius l. 1. Hiſt. *Una urbs Attica pluribus annis eloquentia, quàm univerſa Græcia, operibuſque floruit: adeo ut corpora gentis illius ſeparata ſint in alias civitates; ingenia verò ſolis Athenienſium muris clauſa exiſtimes. Neque ego hoc magis miratus ſum, quàm neminem Argivum, Thebanum, Lacedæmonium oratorem, aut, dum vixit, auctoritate, aut poſt mortem memoriâ dignum exiſtimatum. quæ urbes, & multa alia. talium ſtudiorum fuere ſteriles, niſi Thebas unum os Pindari illuminaret. Nam Alcmana Lacones falsò ſibi vindicant.* Juſtinus lib. 2. c. 6. *Litteræ certè, ac facundia, & hic civilis ordo diſciplinæ, veluti templum, Athenas habent.* Politus.

2. Πίνδαρος, Ἑλλάδος αὐτὰς ἔρεισμα καλέσας) Athenæus: ταύτην (Athenienſium urbem) ὁ μὲν Πίνδαρος, Ἑλλάδος ἔρεισμά φησι. Plutarchus in libro, quo quærit, Rebus ne bellicis, an doctrinæ, & ſapientiæ ſtudiis, clariores fuerint Athenienſes: ὃν τρόπον Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας. Polit.

3. καὶ Θουκυδίδης, Ἑλλάδος Ἑλλάδα) ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι, ut ſcribit Athenæus. Refert hoc Epigramma Thomas Magiſter in Vitâ Euripidis: quod eſt hujuſmodi:

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ Μούσας
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Ad elogium hoc Athenarum pertinet illud Philonis, e libro, quo homines omnes probos, liberos eſſe oſtendit: ὅπερ γὰρ ἐν ὀφθαλμῷ κόρη, ἢ ἐν ψυχῇ λογισμὸς, τοῦτ' ἐν Ἑλλάδι Ἀθῆναι. Politus.

4. καὶ ὁ Πύθιος, ἑστίαν, καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων) Athenæus: ὁ δὲ Πύθιος, ἑστίαν, καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Paullò tamen aliter idem Athenæus lib. 6. ταύτην (Athenienſium urbem) ὁ μὲν Πύθιος ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος ἀνεκήρυξε· πρυτανεῖον δὲ Ἑλλάδος ὁ δυσμενέστατος Θεόπομπος. Politus.

5. κόσμου κόσμον ἐκάλεσε τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀσύγκριτον ναόν) Templum S. Sophiæ intelligit. *Salvinus.*

Viſum eſt hoc templum magnificentiâ, & majeſtate ſuâ omnem Græcorum eloquentiam longo poſt ſe intervallo reliquiſſe. Nicephorus Calliſtus Eccleſiaſt. Hiſt. l. 17. c. 10. ἐδείματο δὲ (Juſtinianus) μέγα τι χρῆμα, καὶ ἀπαράβλητον, μηδὲ ποῖ ποτε ἱστορηθὲν, τὸν μέγαν τοῦ Θεοῦ λόγου Σοφίας ναὸν, μέγιστόν τε λίαν, καὶ ἀπερινόητον, καὶ λόγου δύναμιν ὑπερβαίνοντα. Politus.

6. Ταὐτὸν γὰρ Ἀθήνας εἰπεῖν, καὶ δῆμον Ἐρεχθέως) Hinc illud Platonis de Athenienſibus in Alcibiade I. εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθέως· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. Politus.

Demi, ſeu Populi Athenienſium picturam vide apud Plin. lib. XXXV. *Salvinus.*

7. εἶτα καὶ ἐτυραννήθησαν) τυράννων ἐπιθεμένων αὐτοῖς, Πεισιστράτου, καὶ τῶν παίδων. ex Strabone. *Polit.*

8. καὶ ὕστερον εἰς ὀλιγαρχίαν μετῆλθον) Diſtinctè, atque explicatè Strabo: ὕστερόν τε ὀλιγαρχίας γενομένης, ἥ τε τῶν τετρακοσίων, καὶ ἡ τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἐπέστησαν Λακεδαιμόνιοι, τούτους μὲν διεώσαντο ῥᾳδίως, ἐφύλαξαν δὲ τὴν δημοκρατίαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Vide, præter alios, Diodorum. *Politus.*

9. πόλεις, ἢ δήμους, ἢ ὅλως εἰπεῖν, τόπους) Tametſi omne oppidum locus eſt; tamen poſita eſt aliqua diſtinctio inter oppidum, & locum, quatenus & locus eſt, qui non eſt oppidum. Hinc Cicero ad Atticum ſe defendit, quòd dixerit in *Piræea*, additâ præpoſitione *in*: quòd ſcilicet non ut de oppido, locutus eſt, ſed ut de loco. allatoque exemplo illo Terentii: *Mercator hoc addebat, captam e Sunio*, ſubjungit: *Quòd ſi δήμους oppida volumus eſſe, tam eſt oppidum Sunium, quàm Piræeus.* Certè hìc Euſtathius diſtinguere videtur inter πόλεις, & δήμους, atque, ut univerſè loquatur, τόπους dicit Athenienſium. ut mirari jam deſinant Grammatici noſtri, ſi Cicero, ut moleſtiâ Grammaticâ ſemet liberaret, de Piræeo, ut de loco, & non ut de oppido, fuerit locutus. Nam videtur olim a veteribus dubitatum, utrum δῆμοι eſſent oppida; & Dionyſius, ac Nicias Cous Grammatici, non rebantur oppidum eſſe Piræea. Ἀνιστόρητοι Grammatici noſtri, qui Ciceronem ἀνιστορησίας reprehendunt. Quòd autem exiſtimaverit Cicero, non eſſe oppidis addendam præpoſitionem, non tam id crimini dandum Ciceroni, quàm Attico, qui Ciceronem reprehendit, quòd præpoſitionem addidiſſet. Ciceroni igitur, qui elegantiſſimus Latinitatis haberi auctor, & princeps volebat, ſatis fuit ita ſe defendere, ut diceret, ſeſe præpoſitionem illam, non ut oppido, ſed ut loco, adjunxiſſe. Et quidem ita Romanæ linguæ uſus ferebat, ut non facilè oppidorum nomina cum præpoſitione efferrentur. Inde a Grammaticis ſua eſt regula conſtituta. Chariſius Inſt. Grammatic. lib. 1. ex C. Julio Romano: *Generaliter autem, & canonicè, ut Romanus diſertiſſimus artis ſcriptor refert, præpoſitiones gentibus, ſeu nationibus adduntur, civitatibus adimuntur, & detrahuntur, licet contra nonnullos veteres dixiſſe reperiamus, ut apud eundem Romanum invenies.* Politus.

10. ἑκατὸν ἑβδομηκοντατεσσάρων φασὶ δήμων ὄντων τῆς Ἀττικῆς) Strabo l. 9. Ἐλθόντα τὰ ἄστη ἐκ τῶν ἑκατὸν, καὶ ἑβδομήκοντα δήμων, φησὶ δὲ καὶ τεττάρων, ὥς φασιν, οὐδεὶς τῶν ἄλλων εἰρήκασιν. Loquitur autem de Polemone Periegetâ. *Polit.*

Totidem Athenienſium tribus, populoſque recenſet in Itinerario Græciæ Sponius. *Salvin.*

11. καθάπερ Ἀφίδνα) Straboni Ἄφιδνα, Stephano, & aliis Ἀφι-

Digitized by Google

lentas. Ut Aphidna raptam a Theſeo Helenam, receptamque a Dioſcuris ſororem, qui Aphidnam ipſam expugnarunt, atque everterunt. Marathon, poſterioribus temporibus, pugnam Perſicam; ante tempora verò Homeri, taurum Marathonium, quem Theſeus interfecit. Rhamnus ſculptum ſimulacrum Nemeſeos, mole, & eleganti à maximè commendabile, quod nec ipſis Phidiæ operibus cederet. Sic & Decelea, arx poſtea Peloponneſiis fuit, & propugnaculum belli adversùs Athenas: ac ſimiliter etiam Phyle Thraſybulum adversùs tyrannos excepit. Memoratu quoque digna eſt Academia, hortique Philoſophorum, & Porticus Pœcile, ſeu Varia. Præterea Anaphlyſtus templum habebat Veneris Coliadis. Ad hunc pagum ejecta ſunt fluctibus Perſicarum navium fragmenta, de quibus ita prædixerat oraculum:

Remis Choliades viſis matres horrebunt.

Hæc Geographus. Sed de Athenienſibus, Atticâque, & Cecrope, agitur etiam ad Dionyſium Periegetam.

XXXXVII. Addit Geographus, in his verbis: *Qui autem Athenas tenebant*, Megarenſes quoque eſſe intelligendos. Nam & ipſi in expeditionem ſunt ſimul profecti. Præterea multas eſſe Athenas, multaſque ab Athenienſibus colonias fuiſſe deductas, res eſt apud omnes maximè pervulgata. Siquidem & Amiſus Pontica, ſecundùm Geographum, miſſis eò in coloniam Athenienſibus, denominata eſt Piræeus, eodem nomine, atque Piræeus Atticus; & Atramyttium coloniam Athenienſium habuit. Ceterùm de Peteo, & universè de hoc Athenienſium ſub regibus ſtatu, hæc memorantur. Theſeus, Pallantidis occiſis, Peteum cum filio ejus Meneſtheo ejecit, quòd Pallantidis opem tuliſſet. Poſtea verò, quàm Aphidnæ a Dioſcuris propter ſororem Helenam ſunt captæ, & Theſeidæ in Eubœam fugerunt, invaſit in Athenienſium regnum Meneſtheus. Verùm Athenienſes, motâ ſub ejus reditum ſeditione, regem ſibi Demophontem, Theſei filium, conſtituerunt. cujus quidem Demo-

ὑπὸ Θησέως, καὶ ὡς οἱ Διόσκουροι ἐκπορθήσαντες αὐτὴν, ἐκομίσαντο τὴν ἀδελφήν. Μαραθὼν δὲ ὕστερον μὲν, τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· πρὸ δὲ Ὁμήρου, [1] τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. [2] Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, μεγέθει, καὶ κάλλει [3] κατωρθωμένον, καὶ τοῖς τοῦ Φειδίου ἐνάμιλλον. Δεκέλεια δὲ, [4] ὁρμητήριον Πελοποννησίοις κατὰ Ἀθηνῶν ἐχρημάτισεν ὕστερον. Ὁμοίως δὲ καὶ [5] ἡ Φυλὴ τὸν Θρασύβουλον κατὰ τῶν τυράννων ἐδέξατο. Ἀξία δὲ λόγου καὶ ἡ Ἀκαδημία, καὶ οἱ κῆποι τῶν Φιλοσόφων, [6] καὶ ἡ Ποικίλη στοά. Ἀνάφλυστος δὲ Κωλιάδος Ἀφροδίτης εἶχεν ἱερόν. περὶ τοῦτον τὸν δῆμον ἐξεκυμάνθη τὰ Περσικὰ ναυάγια, περὶ ὧν χρησμὸς προεῖπε· Κωλιάδες δὲ [7] γυναῖκες φρίξουσιν ἐρετμοῖς. Ταῦτα τοῦ Γεωγράφου. Περὶ δὲ Ἀθηναίων, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Κέκροπος, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ κεῖται.

μζʹ. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι ἐν τῷ, Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, δέχεσθαι δεῖ καὶ [8] τοὺς Μεγαρέας. Καὶ αὐτοὶ γὰρ μετέσχον τῆς στρατείας. Ὅτι δὲ [9] πολλαὶ Ἀθῆναι, καὶ ὅτι [10] πολλαὶ Ἀθηναίων ἐγένοντο ἀποικίαι, τεθρύλληται. [11] καὶ Ἀμισὸς γοῦν ἡ Ποντικὴ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, Ἀθηναίων ἐποικισάντων, Πειραιεὺς μετωνομάσθη, ὁμωνύμως τῷ Ἀττικῷ Πειραιεῖ· καὶ [12] τὸ Ἀτραμύττιον δὲ Ἀθηναίων ἔσχεν ἀποικίαν. Περὶ δὲ Πετεῶο, καὶ ὅλως περὶ τῆς Ἀθηναίων ταύτης ἀρχῆς, καὶ τοιαῦτα ἱστορεῖται. Θησεὺς, τοὺς Παλλαντίδας ἑλὼν, ἐκβάλλει Πετεὼν ἅμα τῷ παιδὶ Μενεσθεῖ, ὡς συναιρόμενον τοῖς Παλλαντίδαις. Ἐπεὶ δὲ ὕστερον αἱ Ἀφίδναι ὑπὸ Διοσκούρων ἑάλωσαν διὰ τὴν ἀδελφὴν Ἑλένην, καὶ οἱ Θησεῖδαι εἰς Εὔβοιαν ἔφυγον, [13] ἐπιθέμενος ἦρξεν Ἀθηναίων ὁ Μενεσθεύς. [14] Περὶ δὲ τὸν ἀπόπλουν στασιάσαντες οἱ Ἀθηναῖοι, προΐστασιν ἄρχειν σφῶν, Δημοφῶντα τὸν Θησείδην. [15] ὡς καὶ

Ἀφίδνα. Popularis non modò Ἀφιδναῖος, ut tradit Stephanus; verùm etiam Ἀφίδνιος. Lapis vetus apud Jacobum Sponium:

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΧΑΡΙΞΕΝΙΔΟΥ
ΑΦΙΔΝΙΟΣ

Politus.

1. τὸ Μαραθώνιον ταῦρον) Strabo: Ἐνταῦθα μεμυθεύκασι καὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Polit.

2. Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον) Hinc Nemeſis paſſim Rhamnuſia appellatur. Salvinus.

3. κατωρθωμένον) Corruptè excuſum apud Strabonem, κατορθούμενον. Polit.

4. ὁρμητήριον Πελοποννησίοις) Strabo: Δεκέλεια μὲν ὁρμητήριον τοῖς Πελοποννησίοις κατὰ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον. Polit.

5. ἡ Φυλὴ τὸν Θρασύβουλον) Strabo: Φυλὴ δὲ, ὅθεν ἐπήγαγε τὸν δῆμον Θρασύβουλος εἰς Πειραιᾶ, κἀκεῖθεν εἰς Ἄστυ. Polit.

6. καὶ ἡ Ποικίλη στοά) ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν. Suidas: Ποικίλη στοὰ ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ ἐγράφησαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες. Plinius de Polygnoto: *Hic Delphis ædem pinxit: hic & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuito: quum partem ejus Micon mercede pingeret.* Polit.

7. γυναῖκες φρίξουσιν ἐρετμοῖς) Lege: γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, ut eſt apud Herodotum, & Strabonem. Polit.

Hunc verſum ita concinno: Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσιν. Salvinus.

Non eſt opus, verſum hunc aliter concinnare, quàm legatur apud Herodotum, & Strabonem, Siquidem verſus hic eſt, ut vocant, Spondaicus.

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι.

Neque ego mutare audeo τὸ φρίξουσι· tametſi nonnullus reſcribendum putet φρύξουσι. Promontorium, & ora Atticæ, Colias. unde Venus Κωλιάς. Politus.

8. τοὺς Μεγαρέας) Strabo, τοὺς καὶ Μεγαρέας. Polit.

9. πολλαὶ Ἀθῆναι) Vide Stephanum. Polit.

10. πολλαὶ Ἀθηναίων ἐγένοντο ἀποικίαι) Iſocrates in Panathenaico, de Athenienſibus: καὶ μετὰ ταῦτα πολλὰς πόλεις ἐφ' ἑκάστῳ τῷ ὀνόματι, καὶ μεγάλας ἔκτισαν· καὶ τοὺς μὲν βαρβάρους ἐξέωσαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἐδίδαξαν, ὃν τρόπον διοικοῦντες τὰς αὑτῶν πατρίδας, καὶ πρὸς τοὺς πολεμοῦντας, μεγάλην τὴν Ἑλλάδα ποιήσειαν. Polit.

11. καὶ Ἀμισὸς γοῦν ἡ Ποντική) Amiſum, perilluſtrem, & celebrem urbem, narrat ex Theopompo Geographus, ὑπ' Ἀθηνοκλέους, καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν, Πειραιᾶ μετονομασθῆναι. Politus

12. τὸ Ἀτραμύττιον δὲ Ἀθηναίων ἔσχεν ἀποικίαν) Strabo: τὸ Ἀδραμύττιον, Ἀθηναίων ἀποικία πόλις, ἔχουσα καὶ λιμένα, καὶ ναύσταθμον. Polit.

13. ἐπιθέμενος ἦρξεν Ἀθηναίων ὁ Μενεσθεύς) Vide Plutarchum in Theſeo. Polit.

14. Περὶ δὲ τὸν ἀπόπλουν) Meneſtheum a Trojano bello redeuntem, in inſulâ Melu mortem obiiſſe, ſcribit Euſebius in Chron. Polit.

15. ὡς καὶ Εὐριπίδης μέμνηται) Euripides in Hecubâ v. 123.

Τὼ Θησείδα δ' ὄζω Ἀθηνῶν.

Scholiaſtes: οἱ τοῦ Θησέως παῖδες, Ἀκάμας, καὶ Δημοφῶν, ὄντες Ἀθηναῖοι τὸ γένος, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἴλιον, οὐχ ἡγεμόνες ὄντες. διὸ καὶ Ὅμηρος λέγει τὸν Μενεσθέα μόνον ἡγεῖσθαι τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Αἴθρας ταύτης ἐστρατεῦσθαι φασίν. Polit.

Εὐριπίδης μέμνηται, ὅστις Ἀθηνῶν ὀνομάζων αὐτὸν, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀκάμαντα. Ὅτι δὲ [1] πρῶτοι Ἀθηναῖοι ἐχαλκούργησαν, [2] δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι Χάλκεια, ἑορτὴ ἀρχαία, δημοτελής· ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τῶν τεχνιτῶν ἔνη καὶ νέᾳ Πυανεψιῶνος· [3] ἐπεί περ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο. Πυανεψιὼν δὲ, ὅ, τι μηνὸς ὄνομα παρ' Ἀττικοῖς, [4] κυάμων ἑψήσει παρωνυμούμενος· καὶ [5] ὡς ἔνη καὶ νέα ἡ νεμηνία, καθὰ καὶ τῷ Κωμικῷ, καὶ ἑτέροις ἀρέσκει, οὐ τοῦ νῦν λόγου πλατύνειν.

mophontis Euripides etiam meminit, ubi eum, fratremque ejus Acamantem, ramos Athenarum appellat. Primos porrò Athenienſes æra eſſe fabricatos, apertè docet, qui ita ſcribit: Chalcea, feſtum antiquum, ac publicum: poſtea verò a ſolis fabris trigeſimo Pyanepſionis die celebrari cœperunt, quòd Vulcanus in Atticâ æs cudiſſet. Quemadmodum autem Pyanepſion, quod nomen menſis eſt apud Atticos, denominatus ſit a *κυάμων ἑψήσει, a fabarum, ſeu leguminum coctione*; itemque, ut ἔνη, καὶ νέα, *vetus, & nova*, ſit nova ipſa, & renaſcens luna, ut Comico, atque aliis placet, non eſt hujus loci fuſiùs explicare.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.

Ajax porrò ex Salamine ducebat duodecim naves,
Quas adductas ſtatuit, ubi Athenienſium ſtabant phalanges.

μη. Ὅτι Αἴας ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας. Ἕτεροι δὲ γράφουσιν, ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νῆας. πρὸς ὅπερ παρῴδηται τὸ, ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νήσσας. Καὶ ὅρα, ὅπως πάνυ ἀπεστένωσεν ὁ Ποιητὴς τὸν περὶ τοῦ μεγάλου Αἴαντος λόγον, μονονουχὶ λέγων, ὅτι, ὃν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα σεμνυνοῦσιν αἱ ἀνδραγαθίαι, τί ἄν τις ἐνταῦθα περιεργάζοιτο; Τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ μηδέν τι ἀξιόλογον ἔχειν εἰπεῖν περὶ τῶν κατὰ τὴν Σαλαμῖνα. Τὸ δὲ μεγαλεῖον τοῦ ἥρωος δηλοῖ καὶ τὸ ᾆδειν Τελαμῶνος, παροιμιακῶς λεχθὲν, ἀπὸ Σκολιοῦ μέλους, οὗ ἀρχή· Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσι, σ' ἐς Τροίαν ἄριστον [6] ἐλθεῖν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα. [7] Ἦν δὲ, φασι, περιμάχητος Ἀθηναίοις, καὶ Μεγαρεῦσιν, ἡ Σαλαμίν. Σόλων δὲ, ἢ Πεισίστρατος, παρενέγραψεν ἐνταῦθα, μετὰ τὸν Ὁμήρου στίχον, τὸ, Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες. [8] Καὶ οὕτω μάρτυρι τῷ Ποιητῇ ἐχρήσατο τοῦ τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι, ὡς ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ, ὁ καὶ λέγων, ὅτι [9] πολλὰ ἔστιν ἀντιμαρτυρεῖν τῷ τοιούτῳ λόγῳ· καὶ ὅτι οὐκ ἀρέσκει τοῖς Κριτικοῖς ἡ τοιαύτη τοῦ ἔπους παρένθεσις· Κριτικοὺς εἰπὼν, τοὺς κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν εἰδότας κρίνειν τὰ ποιήματα. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ, ὅτι

Rom. p. 285.

XXXXVIII. Ducebat Ajax ex Salamine naves duodecim. Verùm alii ſcribunt: ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νῆας. *ex Salamine ducebat naves tredecim*. ad cujus locutionis exemplum compoſitum eſt per parœdiam illud: ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε τρισκαίδεκα νήσσας. *ex Salamine ducebat anates tredecim*. Ac vide, quàm omnino in anguſtum coarctet Poëta mentionem de magno illo Ajace, perinde quaſi dicat: quem res fortiter, ac præclarè geſtæ ſunt deinceps commendaturæ, quid hîc quiſpiam curioſiùs, ac diligentiùs exornet? Sed & eâ fortaſſis de cauſſâ, quòd nihil ei dictu memorabile Salaminiis de rebus occurrebat. Magnitudinem autem herois declarat cantio illa *Telamonis*, adagii loco dicta, a Scolio Carmine, cujus initium: *Fili Telamonis, Ajax bellator, ajunt, te ad Trojam fortiſſimum perrexiſſe Achivorum, proximè, & ſecundùm Achillem.* Ceterùm de Salamine multa, & magna fuiſſe fertur contentio Athenienſibus cum Megarenſibus: Solon verò, ſeu Piſiſtratus, poſt verſum Homeri, hoc alterum illum inſeruiſſe:

Et ſtetit, Actæ ſtabant ubi fortè phalanges.

Atque ita Poëtam ipſum teſtem adhibuit, ut inſulam a principio Athenienſium fuiſſe oſtenderet, ut narrat Geographus. qui etiam ſcribit, pleroſque verſus contra atque hoc carmine exprimitur, teſtimonium præbere: neque Criticis placere additionem hanc ejus carminis. ubi Criticos vocat eos, qui, ex Grammatices præceptis, judicare poëmata noverunt. Idemque etiam tradit, Mega-

1. πρῶτοι Ἀθηναῖοι ἐχαλκούργησαν) ære primùm apud Chalcidem reperto. Chalcis autem, colonia fuit Athenienſium, ab ipſis condita ante bellum Trojanum, ut teſtatur Geographus. *Politus*.

2. δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι Χάλκεια) Etymologus: Χάλκεια, ἑορτὴ ἀρχαία, καὶ παλαιὰ δημώδης. ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ εἰργάσατο. ἔστι δὲ ἔνη, καὶ νέα τοῦ Πυανεψιῶνος, ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει, ὅτι ὁ πλείων χρῆσις προπερισπᾷ. Vide Harpocrationem, & Suidam. *Polit.*

3. ἐπεί περ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ χαλκὸν εἰργάσατο) Hinc Χαλκεῖα, feſtum ſacrum Vulcano. Pollux lib. 7. c. 24. Χαλκεῖα, ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαίστῳ ἱερά. Polit.

4 κυάμων ἑψήσει παρωνυμούμενος) Malim, ut etymon reſpondeat, πυάνων ἑψήσει. Politus.

Ita enim veteres. *Salvinus*.

5. ὡς ἔνη καὶ νέα ἡ νεμηνία, καθὰ καὶ τῷ Κωμικῷ, καὶ ἑτέροις ἀρέσκει) Sic quidem Ariſtophanis Scholia ad verſ. hunc 1132. Nubium:

Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε, καὶ νέα.

nempe μετὰ δευτέραν. Ἔνη καὶ νέα, ἡ νεμηνία, διὰ μὲν οὖν τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα, ἔνη· διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν, νέα. Ἄλλως, Ἡ καλουμένη νεμηνία, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου. Verumtamen propriè νεομηνία primus eſt dies, ſeu Calendæ, novi menſis; ἔνη verò, καὶ νέα, dies eſt ultimus menſis prioris, & diverſus a primo novæ Lunæ die. quod ex ipſo Ariſtophane manifeſtiſſimè apparet v. 1198.

Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ.

Ubi Scholiaſta: Ἀποδοτέος ὁ τόπος, ὅτι ἔνη, καὶ νέα λέγεται ἡ τριακάς. αὐτοδιέσταλται γὰρ πρὸς νουμηνίαν. Atque hîc vide, ut aſpero ſpiritu afficiatur apud Ariſtophanem τὸ ἕνη, quamquam apud alios auctores ea ſcriptura variet. *Politus*.

6. ἐλθεῖν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα) apud Athenæum, apud quem extat hoc Scolion lib. 15. c. 15. legitur, Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα. Polit.

7. Ἦν δὲ, φασι, περιμάχητος Ἀθηναίοις) Ex Strabone l. 9. *Polit.*

8. Καὶ οὕτω μάρτυρι τῷ Ποιητῇ ἐχρήσατο) l. τῷ Ποιητῇ. Sic apud Ariſtotelem Rhetoric. l. 1. c. 15. Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος. Fabius l. 5. c. 11. *Neque eſt ignobile exemplum, Megareos ab Athenienſibus, cum de Salamine contenderent, victos Homeri verſu, qui tamen ipſe non in omni editione reperitur, ſignificans, Ajacem naves ſuas Athenienſibus junxiſſe* Polit.

9. πολλὰ ἔστιν ἀντιμαρτυρεῖν) cujuſmodi eſt illud: Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες, καὶ Πρωτεσιλάου. Polit.

garenſes, quippe qui Salaminem ſibi ex adverſo vindicarent, ita per parœdiam repoſuiſſe:

E Salamine rates bis ſenas egerat Ajax,
Atque ex Ægiruſâ, Niſæâ, Tripodiſque.

Hæc autem loca ſunt, ut ait, Megarica: ex quibus Niſæa denominata eſt a Niſo, cujus fratres, Ægeus, Pallaſque, & Lycus, Pandionis filii.

XXXXIX. De Salamine dictum etiam eſt ad Dionyſium Periegetam. Sed & alia eſt Salamis in Cypro: quam quum Teucer, captâ jam Trojâ, ædificaſſet, ipſam quoque de patriæ ſuæ nomine Salaminem nuncupavit. Et obſerva, aberrare eos, qui a Niſæâ, de qua commemoravimus, vel Niſâ Homerica, celebres illos, ac decantatos equos dicunt Niſæos. Nihil enim hujuſcemodi compertum eſt Geographo: ſed hoc, idque unum, tradit, Niſæos equos optimos, ac maximos, quibus reges utebantur, ex Armeniâ fuiſſe: licet alii dicant ex Mediâ. Quin etiam ſciendum, Porphyrium vetus hoc Epigramma in Ajacem protuliſſe:

Ipſa ego conſido virtus miſeranda ſepulcro
Triſti hoc Ajacis, ſquallida, tonſa comas:
Icta dolore gravi cordis, quòd ſubdola Ulyſſis
Facta mihi Danai, prætulerintque dolos.

Quod utique neſcio quis imitatus, in voluptariam Philoſophiam ſcripſit hanc Parœdiam:

Ipſa ego conſido virtus miſeranda ſepulcro
Ecce voluptatis, ſquallida, tonſa comas:
Icta dolore gravi cordis, quòd ubique voluptas
Sit prælata meis inſidioſa bonis.

Refert inſuper idem Porphyrius, confectum eſſe librum ab Ariſtotele, quem Peplum vocavit, quo in libro tum ductorum familias ſua per genera deductas, tum ſingularum navium numerum expoſuit, atque in eos ipſos duces epigrammata, quæ Porphyrius in ſuum retulit Commentarium in Homerum. Sunt ea ſanè ſimplicia, nihilque prorſus pingue habent, ac turgidum: biniſque omnia illa verſibus comprehenduntur, excepto epigrammate, de quo diximus, in Ajacem. Epigrammatum namque horum auctor fortaſſe de induſtriâ facere contra voluit, atque Poëta, ut celebrem illum, clarumque Ajacem fuſius,

τι οἱ Μεγαρεῖς αὖθις μεταποιήμενοι τῆς Σαλαμῖνος, ἀντιπαρῴδησαν οὕτως· Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος [1] δώδεκα ἄγε νέας, [2] ἐκ τ' Αἰγειρούσσης, Νισαίης τε, [3] Τρίποδός τε. Χωρία δέ, φησι, ταῦτα Μεγαρικά· [4] ὧν ἡ Νίσαια, παρώνυμος Νίσῳ, οὗ ἀδελφοί, Αἰγεύς, καὶ Πάλλας, καὶ Λύκος, Πανδίονος υἱοί.

μθ'. Περὶ δὲ Σαλαμῖνος καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται. Ἔστι δὲ καὶ Κυπρία Σαλαμίν· ἣν Τεῦκρος οἰκίσας, μετὰ Τροίας ἅλωσιν, [5] ὁμωνύμως τῇ πατρίδι καὶ αὐτὴν Σαλαμῖνα ἐκάλεσε. Σημείωσαι δέ, ὅτι πλανῶνται οἱ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης Νισαίας, ἢ Νίσης Ὁμηρικῆς τινος τοὺς ᾀδομένους Νισαίους ἵππους λέγοντες. Τῷ Γεωγράφῳ γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον ἔγνωσται· ἀλλὰ τοῦτο, καὶ μόνον φησίν, ὅτι [6] Νισαῖοι ἵπποι ἄριστοι, καὶ μέγιστοι, [7] οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς, ἐξ Ἀρμενίας ἦσαν. [8] Οἱ δέ φασιν ἀπὸ Μηδίας. Ἰστέον δὲ καί, ὅτι Πορφύριος εἰς Αἴαντα ἐπίγραμμα παλαιὸν προφέρει τόδε· Baſ. p. 216.

[9] Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους·
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, οὕνεκ' Ἀχαιοῖς
Ἁ δολόφρων ἀπάτα [10] κρίνον ἐμεῦ κέκριται.

[11] Ὁ δὴ παρῳδήσας τις κατὰ τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας, ἔγραψεν οὕτως·

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι,
Ἡδονῇ, αἴσχιστως κειραμένα πλοκάμους·
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· εἴπερ ἅπασιν
Ἁ κακόφρων τέρψις κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος, καὶ ὅτι [12] Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο, καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμόν, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτούς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα, καὶ οὐδέν τι παχύ, καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα· δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα, δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα. Ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο, ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ Ποιητῇ, ἐπὶ μὲν τοῦ λαμπροῦ

1. δώδεκα ἄγε νέας, ἐκ τ' Αἰγειρούσσης) Vulgata Strabonis lectio: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νέας, ἐκ τε Πολίχνης, ἐκ τ' Αἰγειρούσσης, &c. Verùm antiquus Strabonis interpres legiſſe ita videtur:
Αἴας δ' ἐκ τε Σαλαμῖνος ἄγεν νέας, ἐκ τε Πολίχνης.
quippe quum ita verterit: *E Salamine rates Ajax agit, atque Polichnâ*. Polit.

2. ἐκ τ' Αἰγειρούσσης) Vulgati libri Strabonis, Αἰγειρούσης, cum unico σ. Et ita hæc urbs ſcribitur Stephano, atque aliis. *Polit.*

3. Τρίποδός τε) Strabo, Τριπόδων τε. Οἱ Τρίποδοι, eidem Straboni, Τριποδίσκοι. Polit.

4. ὧν ἡ Νίσαια, παρώνυμος Νίσου) Strabo l. 9. τῶν Πανδιονιδῶν τεττάρων ὄντων, Αἰγέως τε, καὶ Λύκου, καὶ Πάλλαντος, καὶ τετάρτου Νίσου, καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιρεθείσης, ὁ Νῖσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι, καὶ κτίσαι τὴν Νίσαιαν. Polit.

5. ὁμωνύμως τῇ πατρίδι καὶ αὐτὴν Σαλαμῖνα ἐκάλεσε) Unde *ambigua Salamis*. Horatius Carm. lib. 1. Od. 7.
Nil deſperandum Teucro duce, & auſpice Teucro.
Certus enim promiſit Apollo,
Ambiguam tellure novâ Salamina futuram. Polit.

6. Νισαῖοι ἵπποι) Νισαῖοι ἵπποι Stephano, & aliis, per ι. Sed Herodoto l. 3. n. 106. Νησαῖοι per η. qui & l. 7. n. 40. πεδίον Νήσαιον commemorat, a quo equi Niſæi. & regio *Niſæa* dicitur Plinio l. 6. c. 25. *Polit.*

7. οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς) οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Geographus in deſcriptione Armeniæ: οὕτω δ' ἐστὶν ἱππόβοτος σφόδρα ἡ χώρα, καὶ οὐχ ἧττον τῆς Μηδίας, ὥστε οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνονται, οἷς περ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. Ergo non modò in Armeniâ; verùm etiam in Mediâ collocat Geographus equos Niſæos. Idem Geographus in deſcriptione Mediæ: ἱππόβοτος δ' ἐστὶ διαφερόντως, καὶ ἡ Ἀρμενία· λέγεται δέ τις καὶ λειμὼν Ἱππόβοτος, ὃν καὶ διεξίασιν οἱ ἐκ τῆς Περσίδος, καὶ Βαβυλῶνος εἰς Κασπίους πύλας ὁδεύοντες, ἐν ᾧ πέντε μυριάδας ἵππων θηλειῶν νέμεσθαι φασὶν ἐπὶ τῶν Περσῶν· εἶναι δὲ τὰς ἀγέλας ταύτας βασιλικάς. Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστους οὖσι, καὶ μεγίστους, οἱ μὲν ἐνθένδε λέγουσι τὸ γένος, οἱ δ' ἐκ τῆς Ἀρμενίας. Politus.

8. Οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Μηδίας) ut, præter alios, Herodotus l. 7. n. 40. Νισαῖοι δὲ καλέονται ἵπποι ἐπὶ τοῦδε. ἐστὶ πεδίον μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὔνομά ἐστι Νίσαιον. Inde herba, quæ equos maximè alit, *Medica* a Græcis appellata. *Polit.*

9. Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων) Hoc ipſum epigramma jam verteram ad hunc modum:
Infelix Virtus apud hoc conſido ſepulcrum
Ajacis, virtus, hei mihi! tonſa comas.
Tacta dolore gravi, quòd grex armatus Achivûm
Me fraudi, atque dolo poſthabuiſſe velit. Salvinus.

10. κρίνον) L. κρέσσον. itaque paullo poſt in ſimili epigrammate κρέσσον pro κρίναν. Correxit quoque in margine codicis ſui Salvinus. *Politus.*

11. Ὁ δὴ παρῳδήσας τις κατὰ τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας) Maſſales Sicyonius contra voluptariam Philoſophiam: cujus epigramma adducit Athenæus. *Polit.*

12. Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος) In Peplum hunc Ariſtotelis relatum etiam erat Epigramma in Ajacem, quod in Anthologiâ attribuitur Aſclepiadæ. Nec de auctore ipſo Pepli inter veteres ſatis convenit, utrum fuerit Ariſtoteles Stagirita. *Polit.*

πρὸ Αἴαντι πολυλογῆσαι· τοὺς δὲ ἄλλους ἧττον σεμνῦναι. Ἔτι καὶ ταῦτα τοῦ Πορφυρίου, ὅτι, εἰ καὶ Πηλεὺς, καὶ Τελαμὼν ἀδελφοὶ ἐξ Αἰακοῦ, ὧν Πηλέως μὲν Ἀχιλλεὺς, Αἴας δὲ Τελαμῶνος, ἀλλ' Ὅμηρος οὔτε Αἰακίδην φησὶ τὸν Αἴαντα, οὔτε αὐτανεψίους ἀλλήλοις αὐτόν τε, καὶ τὸν Ἀχιλλέα. καὶ ὅτι Εὐφορίων λέγει, [1] τοῦ αἵματος τοῦ ῥυέντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς, ὑάκινθον ἀκφῦναι. καὶ ὅτι ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, ἱστορεῖ, μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ, διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἔτι κἀκεῖνα περὶ τῆς ῥηθείσης νήσου λέγε). [2] Σαλαμὶν νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ, μῆκος ἑβδομήκοντα, ἢ ὀγδοήκοντα σταδίων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. Ἐκλήθη δέ ποτε καὶ [3] Πιτυοῦσα ἀπὸ φυτῶν. Ταύτην ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, σκηψάμενοι τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν Ὁμηρικὴν δῆθεν μαρτυρίαν. Φάλαγγας δὲ, οὐ μόνον στρατιωτικάς τινας παρατάξεις οἴδαμεν, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, ὅθεν πέπαικται καὶ τὸ, λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, ἀλλὰ καὶ [4] ζωύφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνιώμενα, ὧν καὶ ἡ Κωμῳδία μέμνηται· [5] ἔτι δὲ καὶ τὰ ὑποτιθέμενα ἑλκομέναις ναυσὶν, ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ παρεδηλώθη. ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ, φάλαγγας ἐπικαρσίας. καὶ ἐν τῷ, ἡδράσθη τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ φαλάγγων.

ſiùs, alios parciùs commendaret. Ad hæc, tametſi Peleus, quo ortus eſt Achilles, & Telamon, quo natus eſt Ajax, fratres fuerunt ex Æaco; tamen Homerus, ut animadvertit Porphyrius, neque Ajacem Æacidem vocat, neque Ajacem ipſum, atque Achillem fuiſſe inter ſe dicit conſobrinos. Euphorion etiam, auctore Porphyrio, tradit, ex vulnere cæſi Ajacis cruorem manaſſe, quo ortus ſit flos hyacinthus: & Minoris Iliadis ſcriptor narrat, ne Ajacis quidem cadaver pro more combuſtum fuiſſe; ſed, propter iram, atque indignationem regis, repoſitum ſic fuiſſe in ſepulcro. Illa etiam præterea de hac ipſâ inſulâ memorantur. Salamis inſula prope Atticam, longitudine ſeptuaginta, vel octoginta ſtadiorum, urbem habet cognominem. Vocata eſt etiam aliquando Pityuſa, a pinorum frequentiâ. Hanc Athenienſes poſſident, nixi eo, quod diximus ſupra, Homerico videlicet teſtimonio. Phalanges porrò, non ſolùm inſtructa agmina, & cuneos militares intelligimus, ut multis in locis videbitur, unde illud per jocum dictum eſt, λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, *patellarum inſtructa phalanx*; verùm etiam parvula animalia ex araneorum genere, telas ſub tectorum contignatione texentium, quorum & Comœdia meminit: nec non ſubjecta, ſuppoſitaque navibus ligna, cum eæ trahuntur, ut alibi quoque eſt declaratum. quorum exempla illa apud Athenæum: φάλαγγας ἐπικαρσίας. *phalangas tranſverſas*. &, ἡδράσθη τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ φαλάγγων. *firmatum eſt tutò navigium ſuper phalangis*.

Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον·
Rom. p. 286. Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φὼς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Rurſus qui Argos tenebant, Tirynthaque muris munitam,
Hermionen, Aſinenque, profundum ſinum habentes,
Trœzena, Eionaſque, & vitibus conſitam Epidaurum:
Quique tenebant Æginam, Maſetaque juvenes Achivorum;
Horum dux erat bello ſtrenuus Diomedes,
Et Sthenelus Capanei inclyti charus filius:
Et una cum his Euryalus tertius ibat, ſimilis deo vir,
Meciſtei filius Talaïonidæ regis.
Univerſis autem præerat bello ſtrenuus Diomedes:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.

ν'. Ὅτι οἳ δ' Ἄργος εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κάτα κόλπον ἐχούσας, Τροιζῆνα, Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον· οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, τούτων Διομήδης ἡγεμόνευε, καὶ Σθένελος Καπανέως υἱὸς, καὶ Εὐρύαλος ὁ Μηκιστέως. Συμπάντων δὲ ἡγεῖτο Διομήδης. τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο. Ἰστέον δ', ὡς

ὐκ

L. Ceterùm qui Argos tenebant, Tirynthaque muris munitam, Hermionen, Aſinenque, ſinum altum habentes, Trœzena, Eionaſque, vitibusque conſitam Epidaurum: quique Æginam, Maſetaque tenebant; his imperabat Diomedes, Stheneluſque, Capanei filius, & Euryalus filius Meciſtei. Omnibus autem præerat Diomedes: & hos ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur. Ubi ſciendum, ne hunc quidem locum ab Home-

1. τοῦ αἵματος τοῦ ῥυέντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς, ὑάκινθον ἀκφῦναι) Plinius lib. 21. c. 11. *Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens ejus, quem Apollo dilexerat, aut ex Ajacis cruore editi, ita diſcurrentibus venis, ut Græcarum litterarum figura AI legatur inſcripta*. Ab his velati litteris inſcripti, dicti Theocrito γραπτὰ ὑάκινθος, nempe, ut explicat Scholiaſta, διὰ τὸ τὴν ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. Hinc de hyacinthis iſtis Virgilius Ecl. 3.

Dic, quibus in terris inſcripti nomina regum
Naſcantur flores.

Ejuſmodi autem florem, qui, poſt Ajacis interitum, primùm apud Salaminios ſit enatus, ita deſcribit Pauſanias in Atticis: Λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν Σαλαμῖνα οἰκοῦντες, ἀποθανόντος Αἴαντος, τὸ ἄνθος ἐν τῇ γῇ σφίσι τότε φανῆναι πρῶτον. λευκόν ἐστιν, ὑπέρυθρον, κρίνου καὶ αὐτὸ ἔλασσον, καὶ τὰ φύλλα. γράμματα δὲ ἔπεστιν, οἷα καὶ ὑακίνθοις, καὶ τοῦτο. Politus.

2. Σαλαμὶν) Straboni Σαλαμίς. Polit. Sic delphin, & delphis. Salvin.

3. Πιτυοῦσα) Lege: *Pityuſa*, ut ſupra Aegiruſa; illa a pinubus, hæc a populis, & *Pithecuſæ*, a ſimiis, cum unicâ s. Salvinus.

4. ζωύφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνιώμενα, ὧν καὶ ἡ Κωμῳδία μέμνηται) Ariſtophanes Ranis v. 1348.

Αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
Εἱειειειειλίσσετε δακτύλοις, φάλαγγες,
Ἱστόπονα πηνίσματα.

Plato etiam Comicus apud Suidam, & Euſtathium: Ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι ταῖς λεπταῖς ἀράχναις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. Latinis *phalangia* ex araneis *appellantur, quorum noxii morſus, corpus exiguum, varium, acuminatum, aſſultim ingredientium*, ut ait Plinius lib. 11. cap. 24. *Politus*.

5. ἔτι δὲ καὶ τὰ ὑποτιθέμενα ἑλκομέναις ναυσὶν) Phalanx etiam dicitur digitorum pedum ſeries. *Salvinus*.

Heſychius: Φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑποφέρματα. Polit.

mericâ varietate diſcedere, aut abhorrere: in quo, prætermiſſo genere Diomedis, Diomedem ipſum ſemel atque iterum bonum tantummodò appellat; Sthenelum verò, charum Capanei filium dicit, ejuſque patrem celebrat, quem valde inclytum prædicat, & perilluſtrem. At verò Euryalum epitheto exornat, quum eum vocet virum ſimilem deo, ejuſque genus exponat, Talajone rege avo, Meciſteo patre. Ad hæc, τὴν Ἑρμιόνην, *Hermionen*, & τὴν Τροιζῆνα, *Trœzenem*, extra connexionem, ac ſine conjunctionibus ſcribit: tametſi cetera alia loca conjunctionibus colliget, ac nectat.

LI. Quod verò ad hæc ipſa loca attinet, de Argis ſatis dictum eſt ad Dionyſium Periegetam. Nunc tantùm dicendum, adagium inde referri apud Pauſaniam, quod eſt hujuſmodi: *Argivus proventus*. Notabantur enim, inquit, per ludibrium Argivi, tamquam litium amantes, & calumniatores. At verò Tiryntha, τειχιόεσσαν, *muratam*, vocat, eo quòd bonis muris cincta fuerat, ac munita. Ferunt, videri eam mœnibus communitam ab iis Cyclopibus, qui fuerunt Argis: qui etiam ἐγχειρογάστορες, & χειρογάστορες, *quaſi Manuventres*, ſunt appellati, tamquam operarii, quique ex labore manuum victum ſibi, explendi ventris cauſſâ, quærerent, Atque id quidem eſt hiſtoriæ. Nam certè quidem fabula portenta, ac monſtra confingit, cum eorum ſingulis ex ventre enatas manus comminiſcitur. Itaque ab his Cyclopibus muro circumdatum Argos perhibent, non verò a Siculis, quibus nihil eſt cum his Cyclopibus commune. Tres autem dumtaxat fuerunt hi Cyclopes, aut, ſecundùm aliquos, ſeptem, quorum unicuique unus in fronte oculus inerat, ſecundùm Heſiodum: a quibus etiam ſpeluncæ in Argivâ regione denominantur. Ceterùm Tiryns ſic vocata eſſe fertur a Tirynthe, fratre Amphitryonis. Eadem priùs appellata eſt Haliis a multitudine τῶν ἁλιευομένων, *piſcatorum*, qui in eâ habitabant. Quamquam, ſecundùm Pauſaniam, Halici ſint circa Tirynthem ii, qui mariti-

ἀπήλλακται τῆς Ὁμηρικῆς ποικιλίας οὐδὲ τὰ ῥηθέντα· ἐν οἷς τὸν μὲν Διομήδην ἀγενεαλόγητον ἀφεὶς, ἀγαθὸν μόνον δὶς προσεῖπε· τὸν δὲ Σθένελον, φίλον υἱὸν Καπανέως φράσας, τὸν πατέρα ἐπῄνεσεν, ἀγακλειτοῦ ἐχεῖνον ἠρώων· τὸν δὲ Εὐρύαλον καὶ ἐπιθέτῳ ἀσέμνυνεν, ἰσόθεον φῶτα καλέσας, καὶ Ταλαϊονος ἄνακτος πάππου, καὶ Μηκιστέως πατρὸς ἐγενεαλόγησεν. Ἔτι τὴν μὲν Ἑρμιόνην, καὶ τὴν Τροιζῆνα, δίχα συνδέσμων ἔγραψεν ἀπαστατικῶς· τὰ δ᾽ ἄλλα συνέδησε.

να΄. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, περὶ μὲν Ἄργους, ἀρκούντως ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται· νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι παροιμία ἐκ τούτου φέρεται, τὸ Ἀργεία φορὰ, παρὰ Παυσανίᾳ. Ἐσκώπτοντο γάρ, φησιν, Ἀργεῖοι, [1] εἰς φιλοδόξους, καὶ συκοφάντας. Τὴν δὲ Τίρυνθα, [2] τειχιόεσσαν λέγει, διὰ τὸ εὖ τετειχίσθαι. Δοκεῖ δέ, φασιν, [3] ὑπὸ Κυκλώπων τειχισθῆναι τῶν κατὰ τὸ Ἄργος· [4] οἳ καὶ Ἐγχειρογάστορες ἐκαλοῦντο, καὶ Χειρογάστορες, εἶτα χειροτέχναι, καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, τῆς ἱστορίας. Ὁ δὲ μῦθος τερατολογεῖ, τῆς γαστρὸς ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκπεφυκέναι τὰς χεῖρας. Ὑπὸ τούτων οὖν, φασὶ, τῶν Κυκλώπων ἐτειχίσθη τὸ Ἄργος, ἀλλ᾽ οὐχ [5] ὑπὸ τῶν Σικελικῶν, οἷς οὐδὲν κοινὸν πρὸς τούτους, τρεῖς μόνους ὄντας, ἢ ἑπτὰ, κατά τινας· ὧν ἑκάστῳ εἷς ὀφθαλμὸς ἐνέκειτο μετώπῳ, [6] κατὰ Ἡσίοδον· [7] οἷς καὶ σπήλαια ἐν τῇ Ἀργείᾳ χώρᾳ ἐπονομάζονται. Καλεῖται δέ, φασι, Τίρυνς, [8] ἀπὸ Τίρυνθος, ἀδελφοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [9] Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς ἁλιευομένους οἰκεῖν ἐκεῖ· κατὰ δὲ Παυσανίαν, [10] Ἁλικοὶ περὶ Τίρυν-

1. εἰς φιλοδόξους) Legendum videtur, εἰς φιλοδίκους. Ita namque Diogenianus: Ἀργεία φορά. ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλοδίκαι. Eodem modo Michael Apoſtolius. Nec aliter, ac nos, videtur in Euſtathio, legiſſe Eraſmus. *Politus*.

2. τειχιόεσσαν λέγει. διὰ τὸ εὖ τετειχίσθαι) quaſi καλὰ τείχη ἔχουσαν, ut τειχιόεσσαν explicat Heſychius. *Politus*.

3. ὑπὸ Κυκλώπων τειχισθῆναι τῶν κατὰ τὸ Ἄργος) Pauſanias in Corinthiacis c. 16. Κυκλώπων δὲ καὶ ταῦτα ἔργα εἶναι λέγουσιν, οἳ Προίτῳ τὸ τεῖχος ἐποίησαν ἐν Τίρυνθι. Polit.

4. οἳ καὶ Ἐγχειρογάστορες ἐκαλοῦντο, καὶ Χειρογάστορες) qui etiam apud Strabonem Γαστερόχειρες. Unde per ſyncopen Γαστρόχειρες. Heſychius: Ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι, καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Λέγονται δὲ καὶ Γαστρόχειρες. Polit.

5. ὑπὸ τῶν Σικελικῶν) τῶν περὶ τὸν Πολύφημον, Polit.

6. κατὰ Ἡσίοδον) Heſiodus in Theogoniâ:

Οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν·
Μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ᾽ ὄνομ᾽ ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ᾽ ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Verùm Heſiodeorum horum Cyclopum genus, diverſum prorſus fuit a Cyclopibus iis Argivis, qui Tiryntha, & Mycenas ἐτείχισαν. Vetus Heſiodi Scholiaſta: Κυκλώπων γ᾽ γενῶν εἶναι. Κύκλωπες, οἱ τὰς Μυκήνας τειχίσαντες, οἱ περὶ τὸν Πολύφημον, καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί. Tres ab Heſiodo Cyclopes hi memorantur, Brontes, Steropes, & Arges: quos Latini Poëtæ diſertè ſtatuunt in Siciliâ, niſi quòd pro Arge nominant ipſi Pyracmonem, præeunte Virgilio l. 8. Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Politus.

7. οἷς καὶ σπήλαια ἐν τῇ Ἀργείᾳ χώρᾳ ἐπονομάζονται) videlicet ab his Cyclopibus ſunt Argivæ hæ ſpeluncæ denominatæ, qui venerant ex Lyciâ, ut auxilium ferrent Prœto. Nam Heſiodei illi Cyclopes ſunt omnino alii, ut diximus. *Polit.*

8. ἀπὸ Τίρυνθος, ἀδελφοῦ Ἀμφιτρύωνος) Immo fortaſſe, ἀπὸ Τίρυνθος, ἀδελφῆς Ἀμφιτρύωνος. Stephanus: ἀπὸ Τίρυνθος τῆς Ἄλου θυγατρὸς, ἥτις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή. Attamen Pauſanias in Corinthiacis Τίρυνθα dicit ἥρωα, ἀφ᾽ οὗ τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐγένετο, παῖδα Ἄργου τοῦ Διός. Polit.

9. Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς ἁλιευομένους οἰκεῖν ἐκεῖ) Stephanus: Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονεῖς ἁλιευομένους οἰκεῖν αὐτήν. Refert autem Strabo, Hermionenſes, expulſos ab Argivis, demigraſſe εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους· Tirynthios verò εἰς Ἐπίδαυρον. Undè mihi olim videbatur, ea ſententiâ quidem Strabonis, alia fuiſſe Tiryns, ſeu Tiryntha, alii οἱ καλούμενοι Ἁλιεῖς. Verba hæc enim Strabonis lib. 8. p. 373. ἠρήμωσαν δὲ τὰς πλείστας οἱ Ἀργεῖοι ἀπειθούσας. οἱ δ᾽ οἰκήτορες, οἱ μὲν ἐκ Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀπῆλθον· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους. Volius.

Ἁλιεὶς eſt Piſcatrix. *Salvinus.*

10. Ἁλικοὶ περὶ Τίρυνθα, οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες) Heſychius: Ἁλικοὶ καλοῦνται οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου. Eorum regio Ἁλική. Idem Heſychius: Ἁλικὴ ἐν Πελοποννήσῳ, τῶν ἁλιέων χώρα. Urbs autem Ἁλίκα Pauſaniæ in Corinthiacis, ut ita accentu Halica urbs ab Halicâ regione diſtinguatur. Quòd ſi alia eſt Tiryns, alia Halica, ut patet ex diverſo eorum ſitu apud Pauſaniam; non eſt igitur Halica eadem, atque Ἁλιεῖς· quandoquidem Tiryns ipſa vocata eſt Ἁλιεῖς. Stephanus ex Ephoro: Ἔφορος ἐν τῇ ἕκτῃ, ὅτι οἱ (Ἁλιεῖς) Τιρύνθιοί εἰσιν. & paullò poſt: ἐλέγοντο δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιευομένους κατὰ τοῦτο τὸ μέρος οἰκεῖν τῆς χώρας. Unde, ubi dicit Euſtathius: Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς, pro Ἁλιεῖς, fortaſſe legendum Ἁλιεὺς. quod ſuſpicabatur Holſtenius. Idem Stephanus: Ἁλιεῖς, πόλις Λακωνικῆς, παραθαλασσία. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς. Eadem porrò urbs hæc eſt, quæ Ἁλιαὶ Thucydidi. Unde regio apud eumdem Thucydidem Ἁλιάς. Scholiaſta: Ἁλιαὶ οἰκήτορες, πόλις Πελοποννήσου, περὶ Τροιζῆνα, τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Nec proinde opus

Digitized by Google

ρινθα, οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες. Ὁ δὲ Γεωγράφος, ὁρμητήριον Προίτου τὴν Τίρυνθα λέγει, τειχισθὲν διὰ Κυκλώπων· [1] οὓς ἑπτὰ εἶναι φησὶ, χειρογάστορας μὲν καλουμένους, τρεφομένους δ' ἐκ τῆς τέχνης, μεταπέμ-
Baſ. p. 217. πτους ἐκ Λυκίας ἐλθόντας. Πλησίον δέ που, φησὶ, καὶ Μιδέα, παροξυτόνως, ἑτέρα τῆς Βοιωτικῆς. [2] ἐκείνη δὲ καὶ προπαροξύνεται, φησιν, ὡς πρόνοια, καθὰ καὶ προεγράφη. [3] Διέχει δὲ Ναυπλίας περὶ δώδεκα στάδια· ἥτινι Ναυπλίᾳ ἀφεξῆς, σπήλαια, φησὶ, [4] καὶ οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι. καλοῦνται δὲ Κυκλώπεια. Ἔνθα σημειῶσαι τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν παλαιῶν σπουδήν. Οὐ γὰρ μόνον ταῦτα, καὶ [5] ὁ κατὰ Κρήτην λαβύρινθος λόγον πολὺν ἔσχον, ἀλλὰ καὶ ὁ Αἰγύπτιος, περὶ οὗ φησὶν Ἡρόδοτος, ὅτι λαβύρινθος περὶ Αἴγυπτον, λόγου μείζων. Εἰ γάρ τις [6] τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσεται, οἷον τείχη, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐλάσσονος πόνου φανεῖται τοῦ λαβυρίνθου τούτου.

νβ'. Ἡ δὲ Ἑρμιόνη καλεῖται οὕτως, [7] ἐπειδὴ Ζεὺς, καὶ Ἥρα ἐνταῦθα ὡρμίσθησαν, ἀπὸ Κρήτης ἀφικόμενοι. Ἀπὸ γοῦν τοῦ ὁρμίζω, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, Ἑρμιόνη. [8] Τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς, Ἑρμιών· ἡ γενικὴ Ἑρμιόνος. Ὥσπερ δέ φασι κάλυκος καλύκη, χιτῶνος χιτώνη, ἡγεμόνος ἡγεμόνη, οὕτως Ἑρμιόνος Ἑρμιόνη. Ἕτεροι δὲ πρωτότυπον μέν φασι τὴν Ἑρμιόνην. Ἑρμιόνα δὲ εἰπεῖν, ὅμοιον, [9] ὡς καὶ Σοφοκλῆς Δωδῶνα, τὴν Δωδώνην φησίν. Ἐθνικὸν ταύτης, οἱ Ἑρμιονεῖς. Ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῇ παρθένου Ἥρας. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι Ἑρμιόνη, οὐκ ἄσημος πόλις· καὶ ὅτι τεθρύλληται, παρ' Ἑρμιονεῦσι τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διὸ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς [10] ναῦλον. [11] Εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ
Rom. p. 287. Λακωνικοῦ Ταινάρου σπηλαίου ἐκείνου μεγάλου, καὶ ἀφεγγοῦς καταβαίνειν ἦν εἰς ᾅδην, ἕτερος μῦθος εἰπεῖν ἐτόλμησεν οὐκ ἀφυῶς. Καὶ Σκύλλαιον δέ, φησι, [12] τόπος ἐν αὐτῇ, ἀπὸ Σκύλλης ὀνομασθὲν τῆς Νίσου θυγατρὸς, περὶ ἧς ἀλλαχοῦ εἴρηται· οὐ μὴν ὅθεν καὶ [13] τὸ περὶ τὴν Σικελίαν Σκύλλαιον. Ἀσί-

ritimam Peloponneſi oram incolebant. Verùm Geographus Tirynthem, propugnaculum dicit, ac receptaculum Prœti, muro a Cyclopibus munitum, quos ſeptem fuiſſe ait, Chirogaſtoras appellatos, qui ſuâ ſibi arte victum compararent: veniſſe autem eos e Lyciâ, unde arceſſiti fuerant. Proxima verò, inquit, ibi alicubi eſt Μιδέα, *Midea*, acutâ penultimâ; urbs alia a Bœoticâ. Illa namque, ut ait, accentum habet acutum in antepenultimâ, ut πρόνοια, *providentia*, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt. Diſtat autem a Naupliâ duodecim circiter ſtadia: poſt quam Naupliam dicit eſſe ſpeluncas, ædificatoſque in iis labyrinthos; eaque opera Cyclopea vocari. Ubi obſerva, quantum hiſce in rebus ſtudii veteres poſuerunt. Non enim hæc tantùm opera, & labyrinthus Cretenſis, multâ in commendatione fuerunt; verùm etiam Ægyptius, de quo teſtatur Herodotus, labyrinthum Ægyptium famâ ipsâ eſſe ſuperiorem. Si quis enim, inquit, Græcorum magno opere extructa ædificia, ut muros, aliaque hujuſcemodi conſideret, minori ea labore, quàm hic labyrinthus, ſtetiſſe videbuntur.

LII. Hermione porrò ſic appellatur ex eo, quòd Juppiter, atque Juno, ex Cretâ profecti, huc ὡρμίσθησαν, *navem appulerunt*. Itaque ab ὁρμίζω, *appello*, *vel ſtationem habeo*, verſo τοῦ ο in ε, dicta eſt Ἑρμιόνη, *Hermione*. Ejus primitivum, Ἑρμιών, *Hermion*: genitivus, Ἑρμιόνος, *Hermionis*. Quemadmodum autem a κάλυκος, *calycis*, dicitur καλύκη, *calyculus roſæ*; a χιτῶνος, *tunicæ*, χιτώνη, *tunica*; ab ἡγεμόνος, *ducis*, ἡγεμόνη, *ducatus*, *vel imperium*; ita, ut ajunt, ab Ἑρμιόνος, *Hermionis*, Ἑρμιόνη, *Hermione*. Verùm alii primitivum dicunt τὴν Ἑρμιόνην, *Hermionen*. Quòd ſiquis dicit Ἑρμιόνα, *Hermiona*, ſimiliter id dictum volunt, atque cum Sophocles τὴν Δωδώνην, *Dodonen*, vocat Δωδῶνα. Gentile hujus nomen, οἱ Ἑρμιονεῖς, *Hermionenſes*. Erat autem in eâ templum Junonis virginis. Geographus præterea ſcribit, Hermionen oppidum eſſe minimè obſcurum, neque ignobile; &, ut rumore vulgi pervulgatum eſt, apud Hermionenſes brevem eſſe ad inferos deſcenſum; ideoque portorium demortuis minimè ibi imponi conſueviſſe. An verò ex magno illo, ac tenebricoſo apud Laconas ſpecu Tænaro deſcenſus ad inferos pateret, alterius eſt fabulæ, quæ id non ineptè auſa eſt fingere. Eſt etiam, inquit, locus agri Hermionici, Scyllæum, ſic appellatum a Scyllâ, Niſi filiâ, de qua alibi dictum eſt; non verò ab eâ Scyllâ, unde nomen habet Scyllæum prope Siciliam. At verò Aſi-

opus eſt cum Berkelio apud Stephanum pro Λακωνικῆς reponere Ἀργολικῆς. Quippe ſita fuiſſe videtur hæc urbs in finibus Laconicæ, & Argiæ. Hinc a Thucydidis Scholiaſtâ Argolicæ; a Stephano Laconicæ eſt aſſignata. *Politus.*

1. οὓς ἑπτὰ εἶναι φησὶ) lege, φασί. Polit.

2. ἐκείνη δὲ καὶ προπαροξύνεται, φησιν) Strabo: ἡ πλησίον Μιδέα, ἑτέρα οὖσα τῆς Βοιωτικῆς. ἐκείνη γάρ ἐστι Μίδεα, ὡς πρόνοια. αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς Τεγέα. Vide nos ſupra. *Polit.*

3. Διέχει δὲ Ναυπλίας) De Lycimnâ, non de Tirynthe, aut Mideâ, videtur id aſſerere Strabo: ἡ δὲ ἀκρόπολις Λικύμνα ἐπώνυμος Λικυμνίου. διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα στάδια. Polit.

4. καὶ οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι) Strabo lib. 8. p. 369. Ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλίᾳ, τὰ σπήλαια, καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι. Κυκλώπεια δ' ὀνομάζουσι. Polit.

5. ὁ κατὰ Κρήτην λαβύρινθος) Labyrinthus viſitur in nummis ΚΝΩΣΙΩΝ. Labyrinthum Etruſcorum affabre deſcribit Plinius. *Salvin.*

6. τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα) Herodotus, τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, καὶ ἔργων ἀπόδεξιν. Polit.

7. ἐπειδὴ Ζεὺς, καὶ Ἥρα ἐνταῦθα ὡρμίσθησαν) Ex Stephano. *Polit.*

8. Τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς, Ἑρμιών) cujus παρώνυμον, ſecundùm Etymologici Magni Auctorem, Ἑρμιόνη. Sed hic Auctor etymologiam vocis aliam adducit, videlicet παρὰ τὸ ὁρμῶ τὸ ὁρμίζω· ἀφ' οὗ Ἑρμῆς, Ἑρμιών. Meliùs tamen videri poteſt dicta Ἑρμιόνη ἀπὸ τοῦ Ἑρμίονος, videlicet ab Hermione ejus urbis conditore. Pauſanias in Corinthiacis: Ἐστὶ δὲ τοῦ Ἰδαίου τῆς Τροιζηνίας ὅμορος ἐστιν Ἑρμιόνη. οἰκιστὴν δὲ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἑρμιονεῖς γενέσθαι φασὶν Ἑρμίονα Εὐρωπος. Politus.

9. ὡς καὶ Σοφοκλῆς Δωδῶνα, τὴν Δωδώνην φησίν) ut in Trachiniis dicit Δωδῶνι Sophocles pro Δωδώνῃ. Polit.

10. ναῦλον) πορθμεῖον, quod mortui Charonti perſolverent. *Polit.*

In Lexico Mœridis Attico Londini excuſo, κατιτήριον id dicitur, quaſi naulum ob deſcenſum in navim portitoris Charontis. *Salvin.*

11. Εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ Λακωνικοῦ Ταινάρου σπηλαίου) Scholiaſta Ariſtophanis ad Acharn. Ταίναρον γάρ ἐστι τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον τὴν κατάγον εἰς ᾅδου. Polit.

12. τόπος ἐν αὐτῇ) Strabo: Τὸ δὲ Σκύλλαιον τὸ ἐν τῇ Ἑρμιονίδι. Scyllæum agri Hermionici dicit Livius l. 31. *Polit.*

13. τὸ περὶ τὴν Σικελίαν σπήλαιον) Suſpicatus ſum aliquando, retineri poſſe τὸ σπήλαιον, ex illo Homerico, de Scyllâ:

Μέσσῳ

Aſine, non hæc eſt tantummodò; verùm etiam aliæ: de quibus una, urbs Laconica, ſic vocata ab Aſinâ, Lacedæmonis filiâ. Geographus porrò tum Aſinæum ſinum agnoſcit, tum maximè Aſinam, urbis hujus cognominem. Sic enim ait: Aſinæus ſinus, ubi urbes, quæ ab Agamemnone promiſſæ ſunt Achilli. Tradit etiam Geographus, Aſinam, atque Hermiona, Dryopum domicilium fuiſſe, quos Dryops Arcas a Spercheio amne, proximiſque ei flumini locis illuc tranſtulerit. Atque inſuper docet, Hermionicum ſinum ab oppido Aſinâ initium ducere.

LIII. Deinde Trœzen, urbs minimè obſcura, neque ignobilis, ſita ſupra mare, ad quinque, & decem ſtadia: ante quam parva inſula jacet. Nomen ea habet a Trœzene, Pelopis filio: eademque vocata eſt etiam aliquando Aphrodiſias, & Saronia, vel etiam Neptunia, aut Neptunias, quippe ſacra Neptuno, ut ſcribit Strabo: nec

Tom. II. non

[1] Ἀσίνη δὲ, ἡ μὲν αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἑτέρα· [2] ὧν μία ἡ Λακωνικὴ πόλις, ἀπὸ Ἀσίνης κληθεῖσα, θυγατρὸς Λακεδαίμονος. Ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ [3] κόλπον Ἀσιναῖον, μάλιστα δὲ [4] Ἀσίνην οἶδεν ὁμώνυμον ταύτῃ. Φησὶ γοῦν· [5] Ἀσιναῖος κόλπος, ἔνθα αἱ πόλεις αἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑπεσχημέναι ἐξ Ἀγαμέμνονος. [6] Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Ἀσίνη, καὶ Ἑρμιὼν, Δρυόπων οἰκητήριον, [7] Δρύοπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος αὐτοὺς ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων. Λέγει δὲ καὶ [8] κόλπον Ἑρμιονικὸν, ἀρχόμενον ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης.

νγ΄. Τροιζὴν δὲ, πόλις οὐκ ἄσημος, ὑπερκειμένη θαλάσσης πεντεκαίδεκα σταδίων· [9] ἧς πρόκειται νησίδιον. Καλεῖται δὲ ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. ἡ δ' αὐτή ποτε καὶ Ἀφροδισιάς, καὶ Σαρωνία, καὶ [10] ἡ Ποσειδωνία, ἡ Ποσειδωνιάς, ὡς ἱερά, φησι, Ποσειδῶνος· καὶ Ἀπολλω-

L νιάς

Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐςὶ σπέος ἠεροειδές.
Unde & Virgilianum illud:
At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris.
Sed legendum haud dubiè eſt, Σκύλαιον, ſeu potiùs Σκυλλαῖον. Eſt celebre illud in freto Siculo Scyllæum, de quo Strabo lib. 6. Ἐκδέχεται δ' ἀπὸ Λόκρων τὸ Σκύλλαιον, πέτρα χερρονησίζουσα ὑψηλή. Idem Ptolemæo Σκύλλαιον ἄκρον Βρεττίων. Politus.

1. Ἀσίνη δὲ, ἡ μὲν αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἑτέρα) Aſina hæc Homerica, ad differentiam alterius, dicta eſt ἡ πρὸς Ἑρμιόνῃ. Polit.

2. ὧν μία ἡ Λακωνικὴ πόλις) Stephanus: Ἀσίνη, πόλις Λακωνική, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμονος. Laconicæ hujus urbis meminit Thucydides l. 4. n. 54. καὶ τῇ ξύμπασῃ ἐπὶ ξύλα ἐς μεγάλας (Lacedæmonii) παρέπλευσαν τῶν νεῶν τινας ἐς Ἀσίνην. Scholiaſtes ad eum locum: ἡ δὲ Ἀσίνη, πόλις ἐςὶ Λακωνική. Item Xenophon Hiſt. Græc. lib. 7. Ἐξαναδραμόντες δὲ (Arcades) καὶ εἰς Ἀσίνην τῆς Λακωνικῆς, ἐνίκησάν τε τὴν τῶν Λακεδαιμονίων φρουρὰν, καὶ τὸν Γεραιὸν πολέμαρχον Σπαρτιάτην γεγενημένον ἀπέκτειναν. Quæ teſtimonia afferenda mihi obiter duxi contra Abrahamum Berkelium, qui ſolum Stephanum ſcribit Aſinam Laconicam agnoſcere, quam ipſe nuſquam repeřiſſet. Unde apud Stephanum ſcribendum ſuſpicabatur, Ἀσίνη, πόλις Ἀργολική. Quamquam revera ego exiſtimo, Aſinam hanc Laconicam non aliam eſſe ab Argolicâ; ſed, mutatis aliquando utriuſque regionis finibus, eamdem urbem aliàs ad Laconas, aliàs ad Argivos pertinuiſſe. Quod planè innuere mihi videntur verba illa Stephani de Aſinâ Meſſeniacâ: Δευτέρα, Μεσσήνης, παρὰ τὸ Λακωνικὸν, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Ἀργείων. Nam Aſina illa Meſſeniaca vocata eſt de nomine Aſinæ Argolicæ, quippe ab iis condita, qui ab Argolicâ hac Aſinâ, armis inde Argivorum expulſi, in Meſſeniam demigrarant. Strabo lib. 8. πρέμενον δὲ τοὺς πλάνης οἱ Ἀργεῖοι ἀνάστατον· οἱ δ' οἰκήτορες, οἱ μὲν ἐν Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀπῆλθον· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους· οἱ δ' ἐκ τῆς Ἀσίνης (ἔστι δὲ κώμη τῆς Ἀργείας πλησίον Ναυπλίας) Λακεδαιμονίους εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῴκισαν· καὶ ὁμώνυμος τῇ Ἀργολικῇ Ἀσίνῃ πολίχνη. Οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, ὥς φησιν ὁ Θεόπομπος, πολλὴν κατακτώμενοι τῆς ἀλλοτρίας, εἰς ταύτην κατῴκιζον τοὺς φυγόντας ἐπ' αὐτούς· καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπλίας ὁμοίως ἐτύγχανον. Pauſanias in Corinthiacis: Τὸ δὲ ἀρχαῖον ἐστὶ Ἀργείοις ἐπὶ τῇ Ἀσίνῃ καλουμένῃ. καὶ Ἀσίνης ἐστὶν ἐρείπια ἐπὶ θαλάσσῃ. Λακεδαιμονίων δὲ, καὶ τοῦ βασιλέως Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου τοῦ Πολυδέκτου τοῦ Εὐνόμου τοῦ Πρυτάνιδος τοῦ Εὐρυπῶντος, ἐς τὴν Ἀργολίδα ἐσβαλόντων στρατιᾷ, συνεσέβαλόν σφισιν οἱ Ἀσιναῖοι, καὶ ἐκάκωσαν τῶν Ἀργείων τὴν γῆν. ὡς δὲ ὁ στόλος τῶν Λακεδαιμονίων ἀπῆλθεν οἴκαδε, στρατεύουσιν ἐπὶ τὴν Ἀσίνην οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λᾶφης ὁ Ἐρατοῦ. καὶ χρόνον μέν τινα ἀπὸ τοῦ τείχους ἠμύνοντο οἱ Ἀσιναῖοι, καὶ ἀποκτείνουσιν ἄλλους τε, καὶ Λυσίστρατον ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις ὄντα Ἀργείων. ἁλισκομένου δὲ τοῦ τείχους, ἐνθέμενοι ἐς τὰ πλοῖα ἐνθέμενοι, καὶ παῖδας, ἐκλείπουσιν αὐτοὶ τὴν πατρίδα· Ἀργεῖοι δὲ ἐς ἔδαφος καταβαλόντες τὴν Ἀσίνην, καὶ τὴν γῆν προσορίσαντες τῇ σφετέρᾳ, Πυθαέως τε Ἀπόλλωνος ὑπελίποντο ἱερὸν ἔτι καὶ νῦν ἐπιφανές· καὶ τὸν Λυσίστρατον πρὸς αὐτῷ θάπτουσιν. Et in Laconicis: ἐσέβαλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀργολίδα ὁ Νίκανδρος στρατιᾷ, καὶ τὰ πολλὰ ἐσίνατο τῆς χώρας. μετασχόντες δὲ Ἀσιναῖοι Λακεδαιμονίοις τοῦ ἔργου, δίκην μετ' οὐ πολὺ Ἀργείοις ἔδοσαν, σφίσι μεγάλην τὸν ὄλεθρον, καὶ φυγὴν τῇ σφετέρᾳ. Politus.

3. κόλπον Ἀσιναῖον) qui eſt Sinus Meſſeniacus, ſeu pars Meſſeniaci, Aſinæus vocatus ab Aſinâ Meſſeniacâ. Alius namque eſt Hermionicus, ubi Aſine Argolica, ſeu Hermionica. Strabo lib. 8. Τῇ δὲ Μεθώνῃ συνεχής ἐστιν ὁ Ἀκρίτας, ἀρχὴ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Ἀσιναῖον, ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης πρώτης ἐν τῷ κόλπῳ, ὁμωνύμου τῇ Ἑρμιονικῇ. αὕτη μὲν οὖν ἡ ἀρχὴ πρὸς δύσιν τοῦ κόλπου ἐστί. Politus.

4. Ἀσίνην οἶδεν ὁμώνυμον ταύτῃ) Aſinam Meſſeniacam, cognominem hujus Argolicæ, atque Hermionicæ. Polit.

5. Ἀσίνη, κόλπος) lego Ἀσιναῖος κόλπος. Sic enim Strabo lib. 8. p. 359. ἐν δὲ τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ, καὶ τῷ συνεχεῖ Ἀσιναίῳ λεγομένῳ, ἀπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀσίνης, αἱ ἑπτὰ ἦσαν πόλεις. Polit.

6. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Ἀσίνην, καὶ Ἑρμιόνα, Δρυόπων οἰκητήριον) Strabo lib. 8. poſtquam egit de Hermionâ: Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι καὶ τὴν Ἀσίνην. Qui Strabonis locus ſuppleri percommodè poteſt ex Euſtathio, ita: Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι τὴν Ἑρμιόνην, καὶ τὴν Ἀσίνην. præſertim quum Herodotus etiam teſtetur in Uraniâ, Hermionam, ſive Hermiona, & Aſinam τὴν πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ, orbes Dryopum fuiſſe. Verba hæc Herodoti n. 73. Δρύοπες δὲ, Ἑρμιών τε, καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. ut ex codice quidem Mediceo legit Jacobus Gronovius. Nam vulgò editum eſt, Ἑρμιών τε. Sed enim Aſina ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ alia omnino eſt ab Aſinâ τῇ πρὸς Ἑρμιόνῃ. Siquidem Aſina illa πρὸς Καρδαμύλῃ, Meſſeniaca eſt, primaque orbs ſinûs Meſſeniaci, ſeu Aſinæi: quo in ſinu ſita erat Cardamyla. Strabo lib. 8. ἐν δὲ τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ, καὶ τῷ συνεχεῖ Ἀσιναίῳ λεγομένῳ ἀπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀσίνης, αἱ ἑπτὰ ἦσαν πόλεις, ἃς ὑπέσχετο δώσειν Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ· Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρήν, &c. Aſinam autem Hermionicam ſignificat Strabo, cum eam, Dryopum domicilium appellat. Eadem a Dryopibus dicta eſt etiam, ni fallor, Δρυόπη. Certè Δρυόπη Stephano, πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα. Etymologici Magni Auctor: Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Aſina igitur Hermionica, orbs fuit Dryopum. Sed quia hæc urbs ſolo æquata erat ab Argivis, quique inde fugerant Dryopes, Aſinam aliam in Meſſeniâ condiderant; ideo rectè Herodotus urbes in Peloponneſo duas Dryopum enumerat, Hermiona, quæ ſanè erat Argolica, & Aſinam τὴν πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. De induſtriâ diſtinguit ita Herodotus Aſinam illam Meſſeniacam: quia deleta jam erat, ut diximus, Aſina ἡ πρὸς Ἑρμιόνῃ, in qua Dryopas a principio habitaverant. Pauſanias in Meſſenicis: Ἀναχθέντες δὲ (Dryopes) ἐς Πελοπόννησον, χρήσαντος Ἡρακλεῖ τοῦ θεοῦ, πρῶτα μὲν τὴν πρὸς Ἑρμιόνι Ἀσίνην ἔσχον· ἐκπεσόντες δὲ ἐντεῦθεν ὑπὸ Ἀργείων, οἰκοῦσιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, Λακεδαιμονίων δόντων. Paullò poſt Pauſanias τὴν ἐν τῇ Ἀργολίδι Ἀσίνην dicit illam Hermionicam, quam primùm Dryopes tenuerunt. Ac rurſus de Aſinâ Dryopum Meſſeniacâ: Κεῖται δὲ ἐπὶ θαλάσσῃ καὶ αὕτη κατὰ τὰ αὐτὰ τῇ ποτε ἐν μοίρᾳ τῇ Ἀργολίδι Ἀσίνῃ. Pollitus.

7. Δρύοπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος αὐτοὺς ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων) Sic quidem Strabo ſecundùm Ariſtotelem. Sed & addit, ſecundùm pleroſque alios: ὁ δ' Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτούς. Polit.

8. κόλπον Ἑρμιονικὸν, ἀρχόμενον ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης) Geographus: καὶ ἐφεξῆς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος, καὶ τοῦτον τὸν τόπον τάξαντος ὑπὸ τῇ Ἀργείᾳ, καὶ ἡμῖν ὁ παροντικὸς ἀνάλογον ὁ μερισμὸς τῆς περιοδείας ἀνῆκε. Ἄρχεται δ' ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης. Polit.

9. ἧς προκείται νησίδιον) nomine Calauria, ambitu ſtadiorum circiter triginta, ut auctor eſt Strabo p. 373. Polit.

10. ἡ Ποσειδωνία, ἡ Ποσειδωνιάς) Ποσειδωνία apud Strabonem, Ποσειδωνιάς apud Stephanum. Vide & Pauſaniam in Corinthiacis. Boiv.

Digitized by Google

νιὰς δέ, [1] Ἔστι δέ, φασι, καὶ ἑτέρα ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτική. Τῆς δὲ Τροιζῆνος ταύτης λιμὴν ᾄδεται ὁ Πώγων· ὅθεν ἐπὶ τῶν ἀτρίχων τὸ γένειον, καὶ ψευδομένων τὸν ἀνδρικὸν πώγωνα, [2] λέγεται παροιμιωδῶς τό, πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα. Ἱστορεῖ δὲ Ἀθήναιος Τροιζήνιον οἶνον, [3] ὃς λέγεται, φησιν, ἀγόνους ποιεῖν τοὺς πίνοντας· λέγων καὶ, περὶ που τὴν Ἀχαΐαν, ἀμπέλου τι γένος εἶναι, ἀφ' ἧς οἶνος ἐκθλίβεται, ποιῶν ἐξαμβλοῦν τὰς ἐγκύμονας γυναῖκας· [4] κἂν τῶν βοτρύων δέ, φησι, φάγωσιν, ἐξαμβλοῦσι. Σεσημείωται δέ, ὅτι [5] τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων Τροίζηνα προπαροξυτόνως ἔγραψαν· οἷς καὶ Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ, ἐν τῷ περὶ ταχυτῆτος, καὶ δηϊότητος ἐπῶν, ὡς ἡ Δωρὶς, καὶ Αἰολὶς διάλεκτος οὐδέποτε κατὰ γενικὴν περιττοσύλλαβον τὸ η μετατιθέασιν εἰς ἄλφα, εἰ μὴ βαρύνοιτο. Ἕλλην Ἕλλαν. Τροίζην Τροίζαν. Ποιμὴν δέ, καὶ λιμὴν, οὐκ ἂν ἐροῦσι διὰ τοῦ ἄλφα, ἐπεὶ ὀξυτονοῦνται. Ἐπὶ μέντοι μονοσυλλάβων μετατιθέασι τὸ, σφὴξ, καὶ μὴν, σφὰξ λέγοντες, καὶ μάν. Σεσημείωται, φησὶ, τὸ ἐσθὰς, ὀξυνόμενον, καὶ διὰ τοῦ ἄλφα λεγόμενον [6] παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις. Τὰς δὲ Ἠϊόνας, οὐχ εὕρομεν πάνυ περιλαλουμένας. Ἑνικῶς δὲ Ἠϊὼν λέγεται [7] πόλις Χερρονησία παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἔστι δὲ καὶ Στρυμονική. [8] Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα Ἠϊὼν Πιερική. Ἰστέον δέ, ὅτι [9] τὰ παλαιὰ σχόλια καὶ τὰς Ὁμηρικὰς ταύτας Ἠϊόνας, ἑνικῶς λεγομένας ἀδᾶσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἡ δ' Ἠϊὼν οὐκ οἰκεῖται. Τινὲς δὲ οἴονται αὐτὴν εἶναι τὴν Καλαυρίαν. Φασὶ γάρ, ὅτι ἀοίκητός ἐστιν ἡ Ἠϊὼν, νομιζομένη παρά τινων, ἡ Καλαυρία νῆσος εἶναι, [10] περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Ὁ Στράβων δέ φησιν, ὅτι Ἠϊόνες, κώμη τις, ἣν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι, [11] ἢ Ἀθηναῖοι, ναύσταθμον ἐποιήσαντο.

νδ'. [12] Ἐπίδαυρος δὲ [13] θηλυκῶς μὲν λέγεται, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, εἰπόντα, ὅτι τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, μετὰ ἀρσενι-

κοῦ

non Apollinias. Quin & aliam eſſe referunt Maſſalioticam in Italiâ. Hujuſce autem ipſius Trœzenis celebratur portus Pogon, id eſt, *Barba* Unde in imberbes, qui, adſcitis aliunde pilis, barbam virilem fingunt, atque imitantur, dici ſolet per adagium: *Trœzenem naviges*. Memorat præterea Athenæus vinum Trœzenium, quod, ut ipſe quidem refert, vim generandi iis, qui bibunt, adimere perhibetur: ubi etiam tradit, in Achajâ genus quoddam eſſe vitis, unde expreſſum vinum abortum importat mulieribus prægnantibus: &, ſi uvas, inquit, comedunt, aboriuntur. *Sed tu, velim, obſerves*, nonnulla antiqua exemplaria ſcribere Τροίζηνα, *Trœzenem*, acutâ antepenultimâ: quibus & adſtipulatur Herodianus in Commentario περὶ ταχυτῆτος. καὶ δηϊότητος, *quæ voces velocitatem, & pugnam ſignificant*: ubi docet Herodianus, apud dialectos, Doricam, & Æolicam, cum genitivus numero eſt impari ſyllabarum, mutari numquam ſolere τὸ η in α, niſi accentu gravi efferatur. Ἕλλην, *Hellen, vel Græcus*, Ἕλλαν. Τροίζην, *Trœzen*, Τροίζαν. Neque enim dicerent per α, ποιμὴν, *paſtor*, & λιμὴν, *portus*, quòd hæc nomina accentum habeant acutum. Mutari tamen in nominibus monoſyllabis, quum τὸ σφὴξ, *veſpa*, & μὴν, *menſis*, dicant σφὰξ, & μάν. Exceptum eſt, inquit, τὸ ἐσθὰς, *veſtis*, quippe quod nomen ſit acutum, & dicatur cum α apud Pindarum in Pythionicis. Ceterùm Ejonas non admodum celebratas reperimus. Unitatis numero dicitur Ejon, urbs Cherſoneſia apud Thucydidem. Eſt & alia ad Strymonem. Quin & alia eſſe fertur Ejon in Pieriâ. Sciendum autem eſt, quod notant antiqua ſcholia, Homericas quoque haſce Ejonas unitatis numero uſurpatas, ut palam facit is, qui dixit: ἡ δ' Ἠϊὼν οὐκ οἰκεῖται. *Ejon minimè habitatur*. Verùm aliqui ipſam eſſe putant Calauriam. Ajunt enim, deſertam eſſe Ejonem, quippe quam nonnulli exiſtiment inſulam eſſe Calauriam, de qua agitur in Commentariis ad Periegetam. Sed enim Strabo: Ejones, inquit, pagus quidam fuit, quem Mycenæi, aut Athenienſes, ejectis inde, atque expulſis incolis, navale ſibi fecerunt.

LIV. Præterea Epidaurus genere dicitur muliebri, ſecundum Gentilium Nominum ſcriptorem, qui τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, *vitiferum Epidaurum*, femininum eſſe affirmat cum epitheto

ma-

1. Ἔστι δέ φασι, καὶ ἑτέρα ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτική) Stephanus: ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς Χάραξ Τροιζῆνιδα χώραν φησί. Unde Holſtenius legebat hic in Euſtathio, ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτικῇ. Politus.

2. λέγεται παροιμιωδῶς τὸ, πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα) Suidas: Πώγων, Πώγωνος, Τροιζήνιος λιμήν, ὑπὸ καλούμενος. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν κακοπωγώνων· Εἰς Τροιζῆνα βαδίζειν. Polit.

3. ὃς λέγεται, φησιν, ἀγόνους ποιεῖν τοὺς πίνοντας) Athenæus ex Theophraſto. Inde etiam Plinius lib. 14. c. 18. *Trœzenium vinum qui bibant, negantur generare*. Polit.

4. κἂν τῶν βοτρύων δέ, φησι, φάγωσι, ἐξαμβλοῦσι) Ita quidem Athenæus, tamquam ex Theophraſto. Nec aliter Plinius: *At in Achaiâ maximè circa Caryniam abigi partum vino, atque etiam ſi uvam edant gravidæ*. At enim quod de uvarum illarum Achaicarum eſu dicitur, provenire inde abortum prægnantibus, id de canibus narrat Theophraſtus Lib. 9. De Hiſt. Plantar. c. 20. φασὶ δ' ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ μάλιστα περὶ Καρυνίαν, ἄμπελόν τι γένος εἶναι, ἀφ' ἧς ὁ οἶνος ἐξαμβλοῦν ποιεῖ τὰς γυναῖκας ἐγκύμονας οὔσας· κἂν αἱ κύνες φάγωσι τῶν βοτρύων, ἐξαμβλοῦσι καὶ αὗται. Sed fortaſſe Plinius, atque Athenæus pro αἱ κύνες legebant in Theophraſto, ἐγκύμονες. Politus.

5. τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων Τροίζηνα προπαροξυτόνως ἔγραψαν) Et ſic Florentina Homeri editio, ipſaque Euſtathii Romana, & Baſilienſis. *Polit.*

6. παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις) apud Pindarum Pyth. Od. 4. Ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρα μιν ἔχεν. Polit.

7. πόλις Χερρονησία παρὰ Θουκυδίδῃ) Ita quidem Stephanus: quem in urbibus, ac locis recenſendis auctorem ſequi ſolet Euſtathius. Sed Thucydidi non eſt alia urbs Ejon, niſi Strymonica. Multò meliùs Harpocration: Ἠϊὼν πόλις Θρᾴκης, Μενδαίων ἀποικία, ὡς Θουκυδίδης. Polit.

8. Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα Ἠϊὼν Πιερική) Hanc quoque Euſtathius habet ex Stephano. *Polit.*

Non mirum, multas eſſe urbes Ejonas. nam Ejon littus eſt. *Salvinus*.

9. τὰ παλαιὰ σχόλια) Antiqua Scholia citat Euſtathius, quæ nunc in omnium manibus verſantur ſub nomine Didymi. In his enim ita legitur: Ἠϊόνας δέ, αἱ παλαιοὶ ἑνικῶς. Polit.

10. περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται) ad illud Periegetæ, Καλαύρειαν τε Τροιζῆνα. Polit.

11. ἢ Ἀθηναῖοι) Verba hæc duo deſunt hodiè in Strabone. *Polit.*

12. Ἐπίδαυρος) ἡ πρὸς τῷ Ἄργει, ſeu ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Ἀργείας. Duæ namque aliæ ſunt Epidauri, altera in Dalmatiâ, altera ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ Λακωνικῆς. Polit.

13. θηλυκῶς μὲν λέγεται) quod, præter Stephanum, notat etiam Auctor Magni Etymologici: Ἐπίδαυρος, θηλυκὸν ὄνομα πόλεως. Polit.

maſculino. Sicuti etiam τὸ ψολόεντος ἐχίδνης, *ardentis, ſeu flammantis viperæ*, apud Nicandrum. & τὸ ἠμαθόεντος Πύλου, *arenoſi Pyli*, & quæcumque alia ſunt hujus generis. Vocata eſt autem aliquando Λειμηρὴ, *Leimere*, cum diphthongo, eo quòd haberet λειμῶνας, *prata*, vel etiam cum ι, tamquam πολυλίμενος, *multis portubus inſtructa*, ſecundùm Artemidorum, quaſi λιμενηρὰ, *portuoſa*. Eam ſcribunt ſitam eſſe ad ſinum Saronicum, vocatamque etiam Mileſiam, & Αἱμηρὰν, *Hæmeram*, propterea quòd crebrâ victimarum immolatione ᾑμάσσετο, *cruentabatur*, ara ibi Æſculapii, qui eximio, & peculiari ritu colebatur. Poſtea nominatam eſſe Epitaurum, indeque Epidaurum. Immo etiam, ſecundùm Geographum, nonnulli dictam ipſam putant Epicarum, quòd eam Cares aliquando obtinuerunt. Neque obſcura, inquit, urbs eſt, maximè propter celebre, atque illuſtre nomen Æſculapii. Sita eſt in intimo receſſu ſinus Saronici, reſpicitque ad ortum æſtivum: ipsâ naturâ loci undecumque munita, & ſiquis mari prætervehatur, navigatione eſt ſtadiorum quindecim, altiſque eadem montibus includitur. Quin & ejuſdem ſinûs eſſe ait Æginam, quæ ſita eſt ante Epidaurum. Quamquam aliqui Myrtoo mari Æginam attribuant. Æſculapii autem templum eâ in urbe perhibent ægrotantibus refertum fuiſſe, tabuliſque appenſis, in quibus, quo quiſque morbo liberatus eſſet, perſcribebatur. Vocatur nunc etiam urbs, antiquo nomine,

κοῦ ἐπιθέτου, θηλυκόν ἐστιν. ὡς καὶ τὸ [1] ψολόεντος ἐχίδνης παρὰ Νικάνδρῳ. καὶ [2] τὸ ἠμαθόεντος Πύλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. [3] Ἐκαλεῖτο δέ ποτε Λειμηρὴ διὰ διφθόγγου, ὡς λειμῶνας ἔχουσα, [4] ἢ καὶ διὰ τοῦ ι, ὡς πολυλίμενος, κατὰ Ἀρτεμίδωρον, οἱονεὶ λιμενηρά τις οὖσα. [5] Ἔστι δέ, φασι, τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. [6] Ἐκλήθη δὲ καὶ Μιλησία, [7] καὶ Αἱμηρά, διὰ τὸ συχνὰ αἱμάσσεσθαι θύμασι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃς κατ' ἐξαίρετον ἐτιμᾶτο. [8] Εἶτα Ἐπίταυρος ὠνομάσθη, καὶ ἐκεῖθεν Ἐπίδαυρος. Κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον, [9] καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἴονταί τινες, ὡς Καρῶν αὐτήν ποτε κατασχόντων. Οὐκ ἄσημος δέ, φησιν, ἐστὶ πόλις δι' ἐπιφάνειαν Ἀσκληπιοῦ μάλιστα. Κεῖται δ' ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· [10] ἐρυμνὴ φυσικῶς πανταχόθεν, [11] παράπλουν ἔχουσα στάδια πεντεκαίδεκα. περικλείεται δὲ ὄρεσιν ὑψηλοῖς. [12] Τοῦ δ' αὐτοῦ φησὶν εἶναι κόλπου καὶ τὴν προκειμένην Αἴγιναν. [13] Τινὲς μέντοι τοῦ Μυρτῴου φασὶ τὴν Αἴγιναν. [14] Τὸ δὲ ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιεῖον, καμνόντων τε πλῆρες ἦν, φασί, καὶ πινακίων ἀνακειμένων, [15] ἐν οἷς αἱ θεραπεῖαι ἀναγεγράφαται. Φυλάσσει δὲ μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα,

1. ψολόεντος ἐχίδνης παρὰ Νικάνδρῳ) apud Nicandrum in Ther. ἀντὶ τῆς ψολοέσσης ἐχίδνης, ut ibi notat Scholiaſta. *Polit.*

2. τὸ ἠμαθόεντος Πύλου) Locupletanda hoc exemplo eſt Stephani Epitome, in qua id ipſum hodiè deſideratur. *Polit.*

3. Ἐκαλεῖτο δέ ποτε Λειμηρὴ διὰ διφθόγγου, ὡς λειμῶνας ἔχουσα) Stephanus: Τινὲς δὲ Λειμηρὰν αὐτήν φασι, τὸ λειμῶνας ἔχουσαν, quaſi nempe Λειμωνηρὰν, &, conciſo vocabulo, Λειμηρὰν. Polit.

4. ἢ καὶ διὰ τοῦ ι, ὡς πολυλίμενος, κατὰ Ἀρτεμίδωρον, οἱονεὶ λιμενηρά τις οὖσα) Unde βραχέως, καὶ ὑποσυγκοπτομένως, Λιμηρά. Sed enim *Limera* appellata præcipuè eſt Epidaurus Laconica. Stephanus: Τινὲς δὲ Λιμηρὰν, Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατὸν, διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. Geographus de Epidauro Laconicâ, quæ eſt in ſinu Argolico: καὶ ἡ Λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὥς Ἀρτεμίδωρός φησι. Ἀπολλόδωρος δὲ Κυθήροις πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· ὀλλίμενον δ' οὖσαν, βραχέως, καὶ ὑποσυγκοπτομένως Λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν Λιμενηρὰν, μεταβεβλῆσθαι δὲ τοὔνομα. Illa eadem Thucydidi, & Pauſaniæ, Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρά. nempe ad differentiam alterius Epidauri, quæ eſt in ſinu Saronico Argiæ. Eadem tamen Epidaurus Laconica, non a portuum commoditate, appellata aliis videtur Λιμηρὰ, ſed ἀπὸ τοῦ λιμοῦ. quam eorum etymologiam improbat Scholiaſtes Thucydidis: οὐκ ἐκ λιμοῦ ὥς τινες οἴονται, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. ἀντὶ τοῦ λιμενηρά. Politus.

5. Ἔστι δέ, φασι, τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου) Strabo: Τοῦ δὲ Σαρωνικοῦ Ἐπίδαυρός τε ἐστι, καὶ ἡ προκειμένη νῆσος Αἴγινα· εἶτα Κεγχρεαὶ τὸ τῶν Κορινθίων ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη ναύσταθμον. εἶτα λιμὴν Σχοινοῦς, πλεύσαντι τὸν, καὶ... σταδίους. Non eſt igitur, ut exiſtimat Euſtathius, hæc Epidaurus, eadem ac quæ vocata eſt ſuo quodam cognomine Λιμηρά. Namque Epidaurus Limera erat Laconicæ ad Sinum Argolicum. Strabo: Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τοῦ Ἀργολικοῦ (κόλπου) Λάκωνες ἔχουσι, τὰ δὲ λοιπὰ Ἀργεῖοι. ἐν οἷς ἐστι τῶν μὲν Λακώνων τὸ Δήλιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὁμώνυμον τῷ Βοιωτιακῷ· καὶ Μινῴα φρούριον, ὁμώνυμος καὶ αὕτη τῷ Μεγαρικῷ· καὶ ἡ Λιμηρὰ Ἐπίδαυρος. Plinius lib. 4. c. 5. *Qui ſequitur Sinus ad Scyllæum, Argolicus appellatur, trajectu quinquaginta M. paſs. idem ambitu CLXII. millium. Oppida: Bœa, Epidaurus Limera cognomine.* Et paullò poſt: *A Scyllæo ad Iſthmum CLXXVII. M. paſs. Oppida: Hermione, Trœzen, Coryphaſium, appellatumque aliàs Inachium, aliàs Dipſium Argos. Portus Schœnitas. Sinus Saronicus, olim querno nemore redimitus, unde nomen, ita Græciâ antiquâ appellante quercum. In eo Epidaurum oppidum, Æſculapii delubro celebre.* Ab Argolicâ hac Epidauro profectos eos, qui Epidaurum Limeram in Laconicâ condiderunt, narrat Pauſanias in Laconicis. *Politus.*

6. Ἐκλήθη δὲ καὶ Μιλησία) Legendum videtur ex Stephano, Μελισσία. Niſi fortè mecum ſcribere mavis, Μελισσία. Meliſſia appellata aliquando videtur Epidaurus a Meliſsâ, Proclis filiâ, Periandri uxore: de qua ita Pauſanias in Corinthiacis: Οὐ πόῤῥω δὲ τῆς πόλεως (Ἐπιδαύρου) Μελίσσης μνῆμά ἐστιν, ἣ Περιάνδρῳ συνῴκησε τῷ Κυψέλου, καὶ ὅπερ Προκλέους, παῖς τῆς Μελίσσης. ἐτυράννει δὲ καὶ οὗτος Ἐπιδαυρίων, καθὰ δὴ καὶ ὁ γαμβρὸς οἱ Περίανδρος Κορίνθου. Politus.

7. καὶ Αἱμηρά) Προπαροξυτόνως apud Stephanum, Αἵμηρα. Polit.

8. Εἶτα Ἐπίταυρος ὠνομάσθη) Epitaurus forte a tauris immolatis, ut Hæmera a ſanguine victimarum. *Salvin.*

9. καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἴονταί τινες, ὡς Καρῶν αὐτήν ποτε κατασχόντων) Ex Stephano videntur malè eruditi homines depravaſſe locum Strabonis. Nam quia in Stephano legebant de Epidauro: εἶτα Ἐπίταυρος, καὶ Ἐπίδαυρος· ideo in Strabone pro Ἐπίκαρος videntur feciſſe Ἐπίταυρος, hoc Strabonis loco: Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίταυρος. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην. Sed enim ex Euſtathio legendum apud Geographum conſtat Ἐπίκαρος, non Ἐπίταυρος. Politus.

10. ἐρυμνὴ φυσικῶς. πανταχόθεν παράπλουν ἔχουσα στάδια πεντεκαίδεκα) Verba malè interpuncta. Lege, & diſtingue: ἐρυμνὴ φυσικῶς πανταχόθεν. παράπλουν ἔχουσα &c. Strabo: τὸν περίπλουν ἔχουσα σταδίων πεντεκαίδεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς. περικλείεται δ' ὄρεσιν ὑψηλοῖς, μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥσθ' ἐρυμνὴ κατεσκευάσθαι φυσικῶς πανταχόθεν. Polit.

11. παράπλουν ἔχουσα στάδια πεντεκαίδεκα) Altero tanto plura ſtadia, videlicet ſtadia triginta, prænavigationi Epidauri dat Scylax Caryandenſis. Sed tam hic apud Euſtathium, tum maximè apud Strabonem, ex quo tranſcripſit hæc Euſtathius, corruptum eſt τὸ περίπλουν, ejuſque loco certiſſimè reponendum, παράπλουν. quod miror doctiſſimos viros in Strabone non vidiſſe. Scylax Caryandenſis: Μετὰ δὲ Τροιζηνίων πόλις Ἐπίδαυρος, καὶ λιμήν. Παράπλους δὲ τῆς Ἐπιδαυρίων χώρας στάδια λ'. Politus.

12. Τοῦ δ' αὐτοῦ φησὶν εἶναι κόλπου καὶ τὴν προκειμένην Αἴγιναν) Strabo: Τοῦ δὲ Σαρωνικοῦ Ἐπίδαυρός τε ἐστι, καὶ ἡ προκειμένη νῆσος Αἴγινα. Polit.

13. Τινὲς μέντοι τοῦ Μυρτῴου φασὶ τὴν Αἴγιναν) Strabo: καλεῖται δὲ (Σαρωνικὸς) πᾶς ὁ συνεχὴς πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς, καὶ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν θαλάττης, τῷ τε Μυρτῴῳ πελάγει, καὶ τῷ Κρητικῷ. Et rurſus: τὸ δὲ ἑωθινὸν μέρος (Æginæ inſulæ) καὶ τὸ νότιον πελάγει κλύζεται τῷ τε Μυρτῴῳ, καὶ τῷ Κρητικῷ. Polit.

14. Τὸ δὲ ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιεῖον) Livius lib. 45. *haud parem opibus Epidaurum; ſed inclytam Æſculapii nobili templo: quod quinque millibus paſſuum ab urbe diſtans, nunc veſtigiis revulſorum donorum, tum donis dives erat, quæ remediorum ſalutarium ægri mercedem ſacraverant deo.* Polit.

15. ἐν οἷς αἱ θεραπεῖαι ἀναγεγράφαται) ſive etiam in columnis, in quibus curationes hæ morborum inſcriptæ erant linguâ Doricâ. Pauſanias in Corinthiacis: Στῆλαι δ' εἱστήκεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου, τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλέονες, ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἓξ λοιπαί. ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἐστιν ὀνόματα ἀκεσθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ καὶ νόσημα, ὅ τι ἕκαστος ἐνόσησε, καὶ ὅπως ἰάθη. γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωρίδι. Politus.

μα, καλουμένη Ἐπίδαυρος. ἑτέρα δέ ἐστιν αὕτη παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον. Ἐκείνη γὰρ ἑτερογραφουμένη, [1] πόλις ἐστὶν Ἰλλυρικὴ τὸ νῦν Δυρράχιον.
Rom. p. 288. Ἀμπελόεσσαν δὲ λέγει Ἐπίδαυρον, ὡς τὴν Ἱστίαιαν εἶπε πολυστάφυλον· πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν ἐκ τοῦ καρποῦ, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τὸ ἐπίθετον εἴληπται.

νε΄. Αἴγινα δὲ, [2] ἧς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἡ παραλήγουσα, διὰ τὸ μέτρον, ἀρκούντως ἠξίωται λόγου ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. [3] Κεῖται δὲ πλησίον Ἐπιδαύρου πρὸ τῆς Ἀττικῆς. [4] ἔχει δὲ τοὔνομα
Bas. p. 218. ἐξ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, Οἰνώνη πρότερον καλουμένη. [5] Καὶ τόπος δέ τις, φασὶ, τῆς Ἐπιδαυρίας, Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Διὸ πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας, γράφουσί τινες παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀντὶ τοῦ, Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Νῆσόν τ' Αἴγιναν. ἵνα διαστείλωσι τῆς νήσου τὴν χέρσον Αἴγιναν. [6] Ἔνδοξος δέ ποτε ἡ νῆσος Αἴγινα, Οἰνώνη δὲ, φασιν, ἐκαλεῖτο πάλαι ποτε, [7] ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις Ἀττικοῖς. [8] Γέγονε δὲ ἐμπόριον, διὰ λυπρότητα χώρας, θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς τῶν ἐκεῖ. [9] Ἐκόπη δὲ καὶ ἀργύριον πρῶτον ὑπὸ Φειδίου ἐνταῦθα. καὶ ἦν, φασιν, ἐξαίρετόν τι ἐν ἀργυρίοις, [10] ὁ Αἰγιναῖος ὀβολός. Μάσης δὲ, τὸν μὲν πολίτην παράγει Μασή-

mine, Epidaurus, aliaque hæc eſt, atque Epidamnus. Illa enim, præterquam quòd aliter ſcribitur, urbs eſt Illyrica, quæ nunc Dyrrhachium. Ἀμπελόεσσαν autem, *i. e. vitibus conſitam*, vocat Epidaurum, perinde ut Hiſtiæam dixerat πολυστάφυλον, *uvis abundantem*: excepto quòd ibi ex fructu, hic epitheton deſumptum eſt ex plantâ.

LV. Ad hæc, Ægina, cujus hîc penultima, metri cauſsâ, producitur, ſatis ſuperque memorata eſt in Commentariis ad Dionyſium. Sita eſt in propinquo Epidauri ante Atticam; nomenque habet ab Æginâ, Aſopi filiâ: quum Oenone priùs vocaretur. Quin & locus Epidauriæ appellatus eſſe fertur Ægina. Quocirca nonnulli, ad ambigui nominis diſtinctionem, pro his verbis: Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν. *Quique Æginam tenebant*: apud Poëtam ſcribunt: Νῆσόν τ' Αἴγιναν. *Inſulamque Æginam*. ut ita ab inſulâ Æginam illam continentis diſcernant. Celebris olim inſula Ægina. Ferunt, priſcis aliquando temporibus vocatam eam Oenonen, ſeu Oenoën, nomine cum duobus Atticæ pagis communi; clarumque emporium evaſiſſe, quòd inſulani, propter ſterilitatem agrorum, mercaturam maritimam exercerent. Ibi etiam argentum cudi cœptum a Phidiâ: ſelectiſſimumque argentum fuiſſe tradunt, obolum Æginæum. Præterea Μάσης, *Maſes*, civem ex ſeſe deducit Maſetium: dicitur-

1. πόλις ἐστὶν Ἰλλυρικὴ τὸ νῦν Δυρράχιον) Strabo lib. 7. Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον, ὁμωνύμως τῇ Χερρονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. Stephanus: Ἐπίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίδος, ἐπὶ χερρονήσου ἡ νῦν καλουμένη Δυρράχιον. Polit.
De Epidamno Plautus argutatur. *Salvinus*.
2. ἧς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἡ παραλήγουσα, διὰ τὸ μέτρον) Sic producit penultimam Dionyſius Periegeta:
Φαίνονται Σαλαμίς τε, καὶ Αἰγίνης πολίεδρον.
Et Ovidius:
Aeacus Æginam genitricis nomine dixit.
Auctor etiam Hymni in Apollinem:
Νῆσός τ' Αἴγινα, ναυσικλειτή τ' Εὔβοια.
Politus.
3. Κεῖται δὲ πλησίον Ἐπιδαύρου πρὸ τῆς Ἀττικῆς) Plinius l. 4. cap. 12. *Contra Epidaurum Cecryphalos, Pityonеſos VI. millibus paſſuum a continente. Ab hac Ægina liberæ conditionis XVII. millibus paſs. cujus XX. mill. paſs. prænavigatio eſt. Eadem autem a Piræeo Athenienſium portu XX. mill. paſs. abeſt*. Rectè dicit Plinius, Æginæ prænavigationem eſſe XX. mill. paſs. Eſt enim ea inſula, Agathemero teſte, περίμετρος ςαδίων ρξ΄. Unde multò majori circuitu Ægina ſit, oportet, quàm ſtadiorum CLXXX. quot eam ſtadiis in orbem circumſcribunt Strabo, & Euſtathius ad Dionyſium. Sed fortaſſe error eſt in numero in hoc loco Strabonis: Αἴγινα δ' ἐστὶν ςαδίων ρπ' ὁ κύκλος τῆς νήσου. Notat ibi Caſaubonus, parùm variare in hac ſummâ Plinium lib. 4. c. 12. cum ſcribit, Æginæ prænavigationem eſſe XX. mill. paſs. hoc eſt, ſtadiorum CLX. Sed enim multùm variet, neceſſe eſt: quam ſumma Pliniana tantùm diſtare debeat a Strabonianâ, quantùm Æginæ prænavigatio a circumvectione, hoc eſt, quantum unum Æginæ latus, quo ipſa in longum porrigitur, minus eſt totâ eadem in orbem inſulâ. Non diſtinxit Caſaubonus inter παράπλουν, quem dicit Plinius, & περίπλουν, quem intelligit Geographus. De Æginæ magnitudine id ſi alii animadvertiſſent, minùs fortaſsè mirati fuiſſent, quod refert Scholiaſta Pindari, fuiſſe quondam in eâ inſulâ, cujus ipſi ambitum putant a Plinio XX. paſs. millibus definitum, τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας οἰκετῶν. Politus.
4. ἔχει δὲ τοὔνομα ἐξ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, Οἰνώνη πρότερον καλουμένη) Scymnus Chius in Periegeſi:
κατ' Ἐπίδαυρον δ'
Πρότερον μὲν Οἰνώνη προσαγορευομένη,
Ὕστερον ἀπ' Αἰγίνης δὲ τῆς Ἀσωπίδος
Αἴγιναν ἐκάλεσε ταύτην Αἰακός.
Ovidius Metamorph. l. 7.
Oenopiam veteres appellavere; ſed ipſe
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.
Fuerunt nuper, qui apud Ovidium pro *Oenopiam* legerent *Oenonen*, ex conſenſu videlicet cæterorum ſcriptorum, qui Æginam, *Oenonen* priùs vocatam prodiderunt. Sed & conſtat, appellatam quoque *Oenopiam*. Pindarus Iſthm. Od. 8.
Σέ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν,
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακόν.
Politus.
5. Καὶ τόπος δέ τις, φασὶ, τῆς Ἐπιδαυρίας, Αἴγινα) Ecce tibi altera Ægina, locus Epidauriæ, ex Strabone. *Polit.*
6. Ἔνδοξος δέ ποτε ἡ νῆσος Αἴγινα) Geographus: Ὅτι μὲν δὴ τῶν σφόδρα γνωρίμων ἐστὶν ἡ νῆσος, τί δεῖ λέγειν, ἐντεῦθεν γὰρ Αἰακός τε λέγεται, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. αὕτη δ' ἐστὶν ἡ καὶ θαλαττοκρατήσασα ποτε, καὶ περὶ πρωτείων ἀμφισβητήσασα ποτὲ πρὸς Ἀθηναίους ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ κατὰ τὰ Περσικά. Politus.
7. ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις Ἀττικοῖς) Oenoe, populus, iſque duplex, Atticæ. Harpocration: Οἰνόη, ὁ μὲν δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθεραῖς· ὁ δὲ Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι. Similiter Suidas. At verò Æginæ, Straboni, cæteriſque aliis ſcriptoribus, *Oenone*. Itaque miratur Caſaubonus, quomodo dicat Strabo, ſi ſcripſit ipſe *Oenone*, eſſe commune hoc nomen duobus Atticæ δήμοις τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς, καὶ μετὰ τῶν ἐν τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα. Fortaſſe utroque nomine appellata eſt quondam Ægina, Οἰνώνη videlicet, & Οἰνόη. pariter atque eam vidimus quoque a Pindaro dictam eſſe Οἰνοπίαν. Unde etiam fortaſſe ſcripſerat Strabo: Ὠνομάζετο δ' Οἰνώνη πάλαι, καὶ Οἰνόη, ὁμωνύμως (Euſtathius legit ὁμωνύμως) δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς, τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς, Οἰνόης σύγχορτα ναίων πεδία, ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς· καὶ μετὰ τῶν ἐν τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα, καθ' ἧς ἡ παροιμία, Οἰνόη τὴν χαράδραν. Sed ex negligentiâ, ut potiùs imperitiâ librariorum, omiſſo altero nomine Οἰνόη, orta mihi videtur potius Straboniani loci perturbatio. *Politus*.
8. Γέγονε δὲ λαμπρὸν) Lego: Γέγονε δὲ ἐμπόριον. Strabo: ἐμπόριον γὰρ γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς. Polit.
9. Ἐκόπη δὲ καὶ ἀργύριον πρῶτον ὑπὸ Φειδίου) Lege, ὑπὸ Φείδωνος. Strabo: Ἔφορος δ' ἐν Αἰγίνῃ ἄργυρον πρῶτον κοπῆναί φησιν ὑπὸ Φείδωνος. Etymologici Magni Auctor: πάντων δὲ πρῶτος Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ. Multa, ac percelebris eſt apud ſcriptores veteres Phidonis hujus mentio: de quo alibi Geographus: καὶ μέτρα ἐξεῦρε τὰ Φειδώνια καλούμενα, καὶ σταθμοὺς, καὶ νόμισμα κεχαραγμένον, τό τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀργυροῦν. Appoſitè admodum monetam, quippe ſignatam, dicit Geographus νόμισμα κεχαραγμένον. Hinc apud Pollucem lib. 9. c. 6. quo loci hæc habet: Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔγραψε νόμισμα, ubi docti quidam viri concoquere ſatis non poſſunt, tanquam novum, & inſolens, genus illud loquendi, ἔγραψε νόμισμα· ego certiſſimè legendum exiſtimo, ἐχάραξε νόμισμα. Primos autem Æginetas numiſma percuſſiſſe, teſtatur, præter alios, etiam Ælianus Var. Hiſt. lib. 12. c. 10. καὶ πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο. Politus.
10. ὁ Αἰγιναῖος ὀβολός) Ὀβολὸς Αἰγιναῖος memoratur etiam Polluci ex Ariſtotele. Stephanus: Αἰγιναῖος δὲ ὁ ἐνοικος, ἢ πάροικος,

Digitized by Google

turque etiam, ut ajunt, tribus ſyllabis ὁ *Μάσητος*, *Maſetus*. Quin & pagus eſſe fertur Maſetus, & lacus, & inſula. At verò Maſium tribus ſyllabis, ut Parium, montem eſſe perhibent Meſopotamiæ, alicubi juxta Niſibin, quæ eſt urbs in Oriente. Ceterùm τὸ ὀγδώκοντα, *octoginta*, craſin habet litterarum ό, & ή. cujuſmodi etiam craſin habet τὸ δῶμα, *domus*, & ἡ σιωπή, *ſilentium*, & τὸ ἐπιβώσομαι, *invocabo*, *implorabo*, pro βοήσω, *inclamabo*, & τὸ βωστρεῖν, *vocare*, in Odyſſeâ, & τώμισυ, *ſemis*, *vel dimidium*, apud Heſiodum; & quod eſt apud Herodotum, ἐκ τοῦ θρόνου ἀποδήσας, ἀνέβωσε. *e ſolio deſiliens, exclamavit*. &, βωθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμόν. *quum auxilio ad Iſthmum veniſſent*. & τὸ ἐπιβωτᾷν, *inclamare*, *ſeu invocare*, apud eumdem, & τὸ ἐννώσαντα, *intelligentem*, *vel animadvertentem*, pro ἐννοήσαντα, & alia hujuſcemodi. Rurſus de Meciſteo, quem paullò ante commemoravimus, ſciendum eſt, vocari eum a Poëtâ Ταλαϊονίδην, *Talajonidem*, videlicet filium Talai. Videtur autem hic Talaus binominis fuiſſe, ita ut ſcilicet tum ſic appellaretur, ex quo nomen erit patronymicon ὁ Ταλαΐδης, *Talaides*, tum Talajon, unde ὁ Ταλαϊονίδης, *Talajonides*. Sin autem minimè eſt binominis, ſed uno dumtaxat nomine vocatur Talaus; pleonaſmum ſyllabarum duarum habet ὁ Ταλαϊονίδης, *Talaionides*, utpote deductus ex nomine Ταλαὸς, *Talaus*, ut ajunt veteres.

LVI. Univerſos Argivos ducebat Diomedes, tamquam vir fortiſſimus. Nam alioquin, quum minimè eſſet ipſe purè, germanèque Argivus, neque ex Argivis oriundus, non aliis certè prælatus fuiſſet, ut imperaret. Quod enim ad ejus majores attinet, genere erat Ætolus. Tydeus namque, cum domeſticâ ſeſe cæde in Ætoliâ polluiſſet, atque Argos profugiſſet, ductâ ibi uxore Deipylâ, Adraſti filiâ, Diomedem ex eâ ſuſcepit: ad quem pars regni, quod Adraſti fuerat, devenit, quòd Adraſtus ſine prole maſculâ deceſſiſſet. Atque ut fuſiùs latiùſque explicem, quo pacto regnum ad Diomedem pervenerit; ſciendum eſt, ex hiſtoriâ, quo

σήπιον· λέγεται δὲ, φασι, καὶ τρισυλλάβως [1] ἡ Μάσητος. [2] Ἔστι δὲ κώμη Μάσητος, καὶ λίμνη, φησὶ, καὶ νῆσος. Τὸ δὲ Μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, [3] περί που τὴν ἑώαν Νίσιβιν. [4] Τὸ δὲ ὀγδώκοντα, κρᾶσιν ἔπαθε τοῦ ό καὶ ή. [5] οἷαν καὶ τὸ δῶμα, καὶ ἡ σιωπή, καὶ [6] τὸ ἐπιβώσομαι, ἀντὶ τοῦ βοήσω, καὶ [7] τὸ βωστρεῖν ἐν Ὀδυσσείᾳ, [8] καὶ τώμισυ παρὰ Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, ἐκ τοῦ θρόνου ἀποδήσας, [9] ἀνέβωσε. καὶ, [10] βωθήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμόν. καὶ τὸ ἐπιβωτᾷν παρὰ τῷ αὐτῷ, καὶ τὸ ἐννώσαντα, ἀντὶ τοῦ ἐννοήσαντα, καὶ τὰ ὅμοια. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα Μηκιστέα, Ταλαϊονίδην ὁ Ποιητὴς καλεῖ, ἤγουν υἱὸν Ταλαοῦ. Ἔοικε δὲ διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαὸς, οὕτω τὲ καλούμενος, ἐξ οὗ καὶ πατρωνυμικὸν ἔσται ὁ Ταλαΐδης, [11] καὶ Ταλαΐων, ὅθεν ὁ Ταλαϊονίδης. Εἰ δέ γε μὴ διωνυμεῖ, ἀλλὰ μοναχῶς λέγεται Ταλαὸς, πλεονασμὸν ἔπαθε δύο συλλαβῶν ὁ Ταλαϊονίδης, ἀπὸ τοῦ Ταλαοῦ γεγονὼς, ὡς καὶ οἱ παλαιοί φασιν.

νς'. Ἡγεῖτο δὲ συμπάντων τῶν Ἀργείων ὁ Διομήδης, ὡς ἄριστος. Ἄλλως γὰρ, ὡς μὴ ἀκραιφνὴς Ἀργεῖος, καὶ ἐκ προγόνων αὐθιγενὴς, οὐκ ἂν προεκρίθη ἄρχειν. Τὰ γὰρ ἀνέκαθεν, Αἰτωλὸς ἦν. [12] Τυδεὺς γὰρ, ἐν Αἰτωλίᾳ ἐμφυλίῳ φόνῳ χρανθεὶς, καὶ φυγὼν εἰς Ἄργος, καὶ γήμας Δηϊπύλην τὴν Ἀδράστου θυγατέρα, Διομήδην ποιεῖται· εἰς ὃν περιέστη τὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδράστου μέρος, ἄπαιδος τὰ πρὸς ἀῤῥένων τελευτήσαντος. Πλατύτερον δὲ εἰπεῖν, ὅπως ἡ ἀρχὴ [13] περιῆλθε τῷ Διομήδει, ἰστέον, ὅτι, κατὰ τὴν

φασμος, ὀβολός, Ælianus: καὶ τῶν αὐτῶν (Αἰγινητῶν) ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Numiſma autem, quod a Phidone primùm cuſum eſt in Æginâ, fuit argenteum, ut docet ex Ephoro Geographus. Chronicon Marmoris Arundeliani, ubi de Phidone Argivo: καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν Αἰγίνῃ ἐποίησε. Nam numiſma quidem aureum primùm percuſſit idem Phido in Eubœâ, qui locus erat Argis. Unde hoc ipſum appellatum eſt numiſma Euboicum. Etymologici Magni Auctor: Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ἐπειδὴ Φείδων ὁ Ἀργείων βασιλεὺς, ἐν Εὐβοίᾳ χωρίῳ τῆς Ἄργους, πρῶτος ἔκοψε χρυσοῦν νόμισμα. ὠνόμασαν δὴ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας. Politus.

1. ἡ Μάσητος) Stephanus, ἡ πόλις Μάσητος. Polit.

2. Ἔστι δὲ κώμη Μάσητος, καὶ λίμνη, φησὶ) Stephanus Μασῆτες. Sic enim ille: ἔστι καὶ λίμνη, καὶ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος. Polit.

Et hoc verum. *Salvinus*.

3. περί που τὴν ἑώαν Νίσιβιν) Stephanus, ὑπὲρ τῆς Νισίβιος. Strabo lib. 11. Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐπ' αὐτῷ, ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν. Et lib. 16. ἐν οἷς ἐστιν ἡ Νίσιβις, ἣν καὶ αὐτὴν Ἀντιόχειαν τὴν ἐν τῇ Μυγδονίᾳ προσηγόρευσαν, ὑπὸ τῷ Μασίῳ ὄρει κειμένην. Polit.

4. Τὸ δὲ ὀγδώκοντα, κρᾶσιν ἔπαθε) Sic, ut notat Etymologus, ταύτα. καὶ κρᾶσιν τῶν ό, καὶ ή εἰς ώ, ταύτα. εἰς ὀγδώκοντα, ὀγδώκοντα. Polit.

Latinè itidem eleganter dicitur octoginta, non octuaginta. *Salvinus*.

5. οἷαν καὶ τὸ δῶμα, καὶ ἡ σιωπή) Δῶμα, quaſi a δόμημα, domum. Δῶμα, *domus*, mihi videtur eſſe a δέμω, *ædifico*, δόμος, *domus*, & ό parvo in ώ mutato, factum neutrum δῶμα. Sic πόμα, πῶμα, & poëticè πῶμα. Obſcura craſis eſt in σιωπή, verùm lux petenda ab Etymologico: σιωπὴ ἐκ τῆς σιγῆ, καὶ τῆς ὀψ ὀπός. quaſi eſſet σιγηόπη, credo, vel potiùs σιγηόπη, *ſilens vultus*; & γ' extritum eſſet, ut exterunt recentiores Græci in ὀλίγος, dicendo ὀλίος. &c. *Salvinus*.

Δῶμα, τὸ οἴκημα, ſecundùm Etymologos Græcos, eſt a δομῶ δομήσω δεδόμημαι, δεδόμημαι. Hinc δόμημα, & rejecto τῷ μ', δόημα, unde per craſin τῶν ό, & ή in ω, δῶμα. At verò δῶμα τὸ διδόμενον, ut rectè obſervat Etymologici Magni Auctor, ſcribitur per parvum ό. Eadem eſt craſis in σιωπή. Etymologicum Magnum: ἐκ τῆς σιγῆ, καὶ τῆς ὤψ ὠπὸς, ἢ τῆς ὄψ, ὁ σημαίνει τὴν φωνὴν, γίνεται σιγηοπή. καὶ ἀποβολῇ τῆς γ', καὶ κράσει τῆς ή, καὶ τῆς ό μικρὰ εἰς ὦ μέγα, γίνεται σιωπή. Politus.

6. τὸ ἐπιβώσομαι) Od. lib. ά. ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Scholiaſta: ἐπιβώσομαι, ἐπικαλέσομαι. Heſychius: ἐπιβώσομαι, ἐπικαλέσομαι, ἐπιβοήσομαι. Polit.

7. τὸ βωστρεῖν ἐν Ὀδυσσείᾳ) τὸ βωστρεῖν lib. μ' Od. ideſt, βοᾶν, καλεῖν, ἐπικαλεῖσθαι, tamquam ἀπὸ τοῦ βοῶ βοήσω βοητὸν, καὶ κατὰ κρᾶσιν βωτὸν, καὶ πλεονασμῷ τῆς σ', καὶ τῆς ῥ, βωστρῶ, ut docet Euſtathius ad Odyſſeam. *Polit.*

8. καὶ τώμισυ παρὰ Ἡσιόδῳ) Non puto, hac craſi uſum eſſe Heſiodum, ut diceret τώμισυ· ſed, in hujus craſis exemplum, afferri ab Euſtathio τώμισυ apud Heſiodum, ideſt, quod Heſiodus magno opere commendat, & τῷ παντὶ longè præfert, in illo verſu:

Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

videlicet ex Moſchopulo (hunc enim in hac ſententiâ interpretandâ ſequor nunc auctorem) ὅσῳ μεῖζον δηλονότι ὑπάρχει πλέον τὸ ἥμισυ τὸ ἀπὸ τῆς δικαίας δηλονότι, τὸ ὁλοκλήρου τῆς ἐξ ἀδικίας. Politus.

9. ἀνέβωσε) Sic alibi Herodotus: μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ τῆς ἀνδρὸς, οὕτω ἀνέβωσε. & alibi: ἀμβώσας μέγα ἀναθρώσκει. Sic apud eumdem βῶσαι. Polit.

10. βωθήσαντες) Heſychius: βωθεῖν, βοηθεῖν. Βωθέοντες, βοηθέοντες. Polit.

11. καὶ Ταλαΐων, ὅθεν ὁ Ταλαϊονίδης) Ταλαΐων diminutivum a Ταλαὸς, vel patronymicum, ut Κρονίων, Πηλείων, *Saturnius*, *Pelides*. Ταλαϊονίδης, derivati derivatum. *Salvinus*.

12. Τυδεὺς γὰρ, ἐν Αἰτωλίᾳ ἐμφυλίῳ φόνῳ χρανθεὶς) Scholiaſta Homericus ex Pherecyde: Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδροφόνος δὲ τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος. Ἔτι νέος ὢν, ἐφόνευσε τὸν πατέρα, διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. Διόπερ ὀνειδοῦ τοὺς ἀνεψιοὺς, καὶ παρ' αὐτοῖς ἀνεψιοῖς ἀνεῖλεν. Vide & Apollodorum l. 1. *Polit.*

13. περιῆλθε) L. περιῆλθε. Polit.

τὴν ἱστορίαν, [1] ἐπὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Προίτου βασιλέως Ἄργους, ὁ μάντις Μελάμπους, καθάρας τῆς μανίας τὰς Ἀργείας, ἤ, ὥς τινες μᾶλλον φασὶ, τὰς Προιτίδας, ἐκοινώνησεν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς, ἅμα Βίαντι τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ, καθάπερ συνήρεσε. Τούτων δὲ, Βίαντος μὲν, Ταλαὸς, Μελάμποδος δὲ, Ἰοκλῆς, Ἀναξαγόρου δὲ, Ἶφις· ὧν καταδυναστεύσας ὁ Βιαντίδης Ταλαὸς, μόνος ἦρξεν. ὕστερον δὲ Ἀμφιάραος ὁ τοῦ ῥηθέντος Ἰοκλέος, ἄρχει, Ταλαὸν ἀνελών. Ἄδραστος δὲ ὁ Ταλαοῦ δείσας, καὶ εἰς Σικυῶνα ἐλθὼν, [2] τὴν ἐκεῖ ἀρχὴν δέχεται Πολύβου τοῦ μητροπάτορος, καὶ ἅμα Ἴφιδι ἐπιστρατεύσας Ἀμφιαράῳ, καὶ νικήσας, [3] πάλιν εἰς τρία κατέστησε τὴν ἀρχήν. εἶτα, Ἀμφιαράου μὲν ἐν Θήβαις ἀπολωλότος, Ἴφιδος δὲ ἐν νόσῳ, Ἀδράστου δὲ ἐπὶ τῷ πένθει Αἰγιαλέως, Ἀγαμέμνων, ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος τὸ Ἄργος, ἐμέρισεν αὐτὸ ἐν τῷ στρατεύειν ἐπὶ Ἴλιον τοῖς ἀπογόνοις τῶν ἀρχόντων ἐκείνων, Σθενέλῳ Προιτίδῃ, Εὐρυάλῳ Ταλαϊονίδῃ, καὶ Διομήδει ὁμοίως διὰ τὴν ἐπιγαμίαν Ἀδράστου. Οὐ γὰρ μόνον θυγατριδοῦς ἦν ὁ Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγατρί. Τοὺς γὰρ τοῦ Ἀμφιαράου ὑπενόει, τουτέστιν, ὑπώπτευεν, ὡς φίλους Θυέστου. Τοιαῦτα τὰ τῆς ἱστορίας· ἣν οἱ ἐκθέμενοι, φασὶ καὶ, ὅτι [4] τὸ Ἄργος ἀπὸ Ἄργου ὠνομάσθη, ἀπογόνου Φορωνέως· καὶ ὅτι διὰ τὸ πρῶτον οἰκισθῆναι τὸ Ἄργος, διὰ τοῦτο καὶ πρῶτον ἐτάχθη τῶν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι ἐν τῷ ῥηθέντι καταλόγῳ. [5] ἐξ οὗ, φασὶ, καὶ πάντες Ἕλληνες, Ἀργεῖοι· δι' οὓς ὦφλε δίκην ἐξ ἐρήμης ὁ Ποιητὴς ἀνδρὶ φθονερῷ. Κατὰ γὰρ τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Κλεισθένης Σικυώνιος τύραννος, Ἀργείοις πολεμήσας, ἔπαυσε τοὺς ῥαψῳδοὺς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι, [6] τῶν Ὁμήρου, φησὶν, ἐπῶν ἕνεκα, [7] διότι Ἀργεῖοι, καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνεῖται. Δῆλον δὲ, ὅτι οὐ μικροβασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων, ὃς, καθάπερ ἄλλοις ἑτέρους τόπους, οὕτω καὶ τοῖς περὶ Διομήδην τὴν Ἀργείαν ἀπεχαρίσατο. Λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ τῶν Ἀργείων τούτῳ καταλόγῳ, καὶ ὅτι ἀκολούθως μετὰ Σαλαμῖνα ἐπὶ Πελοπόννησον ἥκει ὁ Ποιητής. Ἐπεὶ δέ, φασι, [8] τότε ἓξ ἦσαν ἐκεῖ δυναστεῖαι, ἐν μὲν τῷ πρὸς

ἠῶ

Rom. p.289.

quo tempore Argis regnavit Anaxagoras Prœti filius, Melampodem vatem, quòd Argivas mulieres, vel, ut aliqui malunt, Prœti ipſius filias, expiatas purgataſque a furoris morbo liberaſſet, in regni ſocietatem cum fratre ipſius Biante, prout inter eos convenerat, eſſe ab Anaxagorâ adſcitum. Biante natum eſſe Talaum, Melampode Joclem, Anaxagorâ Iphidem: ſed, Jocle, & Iphide oppreſſis, ſolum regnaſſe Biantis filium, Talaum. Poſtea, interfecto Talao, imperaſſe Amphiaraum, Joclis, de quo diximus, filium: Adraſtum verò, Talai filium, quippe qui ſibi metueret, Sicyonem veniſſe, ibique Polybo avunculo ſuo in regnum ſucceſſiſſe: inde cum Iphide bellum intuliſſe Amphiarao, eoque ſuperato, tria iterum regna conſtituiſſe. Deinde, extincto apud Thebas Amphiarao, Iphide ex morbo, Adraſto ex luctu, mœroreque animi, ob Ægialei interitum, Agamemnonem, redactis in poteſtatem ſuam Argis, eos in expeditione hac Trojanâ regum illorum poſteris, ſeu nepotibus partitè attribuiſſe, Sthenelo Prœtidæ, Euryalo Talajonidæ, ac ſimiliter Diomedi ob ejus cum Adraſto conjunctionem affinitatis. Non enim tantùm Adraſti nepotem ex Deipylâ filiâ fuiſſe Diomedem; verùm etiam generum ob uxorem Ægialeam, quæ filia erat Adraſti. Suſpectos enim fuiſſe Adraſto, hoc eſt, in ſuſpicionem veniſſe, Amphiarai liberos, quippe benevolentiâ conjunctos cum Thyeſte. Hujuſmodi eſt hiſtoria: quam qui litteris prodiderunt, ii etiam referunt, nominatum eſſe Argos ab Argo, Phoronei nepote; &, quòd primum conditum Argos fuiſſet, ideo in hoc ipſo Catalogo primum eſſe collocatum earum urbium, aut locorum, quæ ſubjecta erant Agamemnoni. Unde etiam, inquiunt, Græci omnes, Argivi: quorum cauſâ coactus eſt Poëta, deſerto veluti vadimonio, invido homini pœnas dependere. Nam, ut narrat quidem Herodotus, Cliſthenes Sicyonis tyrannus, quum bellum cum Argivis gereret, vetuit Rhapſœdos Sicyone inter ſeſe canendis carminibus certare, ob carmina, ut ait, Homeri, in quibus Argivi, & Argos magno opere celebrantur. Manifeſtum autem eſt, non parvâ quadam, anguſtâque regem ditione fuiſſe Agamemnonem, qui, ut alia aliis loca, ita & Diomedi, ejuſque ſociis, Argivam regionem eſt elargitus. Scribunt etiam veteres, ordine quodam Poëtam in hoc Argivorum catalogo procedere, qui poſt Salaminam ad Peloponneſum veniat. Quoniam verò, ut ajunt, ſex ibi tunc erant δυναστεῖαι, *dominia*, ſeu ſuæ quæ-

quo

1. *ἐπὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Προίτου βασιλέως Ἄργους*) Pauſanias Corinthiacis c. 18. *ἐπὶ γὰρ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀναξαγόρου τοῦ Ἀργείου τοῦ Μεγαπένθους*. Polit.

2. *τὴν ἐκεῖ ἀρχὴν δέχεται Πολύβου τοῦ μητροπάτορος*) Herodotus: *ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτοῦ Πολύβου. ὁ δὲ Ἄδρηστος τοῦ Πολύβου θυγατριδέος. ἄπαις δὲ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήστῳ τὴν ἀρχήν*. Polit.

3. *πάλιν εἰς τρία κατέστησε τὴν ἀρχήν*) Pauſanias in Corinthiacis: *Μόνους δὲ Ἑλλήνων οἶδα Ἀργείους ἐς τρεῖς βασιλείας διανεμηθέντας*. Polit.

4. *τὸ Ἄργος ἀπὸ Ἄργου ὠνομάσθη, ἀπογόνου Φορωνέως*) Ab hoc Argo Phoronei nepote non urbs modò dicta eſt Argos; verùm etiam tota Peloponneſus. Apollodorus Athenienſis l. 2. *Ἄργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος*. Polit.

5. *ἐξ οὗ, φασὶ, καὶ πάντες Ἕλληνες, Ἀργεῖοι*) Strabo lib. 8. p. 371. *ἡ δόξα τῆς πόλεως ταύτης, ἀπ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καλεῖσθαι παρεσκεύασε*. Polit.

6. *τῶν Ὁμήρου, φησὶν, ἐπῶν ἕνεκα*) Herodotus in Therpſicore: *τῶν Ὁμηρείων ἐπέων εἵνεκα, ὅτι Ἀργεῖοί τε, καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται*. Polit.

7. *διότι Ἀργεῖοι, καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνεῖται*) Pro his laudibus, quibus Homerus Argivorum gloriam præ ceteris ferè Græcis magnificè illuſtravit, atque auxit, Argivi poſtea Homero gratiam & honores, quantos potuerunt maximos, habuerunt. Ælianus in Variâ Hiſtoriâ: *Ὅτι Ποιητικῆς ἀνάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδοσαν, δευτέρους δὲ αὐτῷ ἔταττον πάντας. Ποιοῦντες δὲ θυσίαν, ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ὅμηρον*. Politus.

8. *τότε ἓξ ἦσαν ἐκεῖ δυναστεῖαι*) pro diviſione, ac diſtributione copiarum Peloponneſiacarum, quam facit Homerus in Catalogo. Pomponio autem Melæ adnumerantur in *Peloponneſo Argolis*, *Laconice*, *Meſſenia*, *Achaja*, *Elis*, *Arcadia*. Polit.

que ditionis, regiones, duæ ad auroram, ſive ad ortum, quatuor ad occaſum; primas orientales enumerat, Argolicam, ſive regionem Argivorum, & Mycenidem, quæ Agamemnoni parebat: tum Laconicam, ac Pyliam: deinde Eleam, atque Arcadiam. Quærendum tamen eſt, quid ſibi tandem velit illud: ἓξ ἦσαν δυναστεῖαι. *ſex erant dominia, ſeu regiones, ſuæ quæque ditionis*, ut ſcriptum eſt ſupra, nequa hic diſſenſio cum Herodoto intercedat, qui Peloponneſum a gentibus ſeptem incoli teſtatur.

τὰ μέρη, ἤτοι τῆς ἀνατολικῆς, δύο, ἐν δὲ τῇ πρὸς ἑσπέραν, τέσσαρες· πρώτας τὰς πρὸς τὰ ἀνατολικὰ λέγει, τὴν Ἀργολικὴν, ἤτοι τὴν τῶν Ἀργείων, καὶ τὴν Μυκηνίδα, ἥτις ἦν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι· εἶτα Λακωνικὴν, [1] καὶ Πύλιον· εἶτα Ἠλείαν, καὶ Ἀρκαδικήν. [2] Ζητητέον δὲ, τί δή ποτε δηλοῖ τὸ, ἓξ ἦσαν δυναστεῖαι, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, ἵνα μὴ διαφωνία τις ἐνταῦθα εἴη πρὸς Ἡρόδοτον εἰπόντα, ὅτι οἰκεῖ Πελοπόννησον [3] ἔθνη ἑπτά.

Qui verò Mycenas tenebant, bene ædificatum oppidum,
Opulentumque Corinthum, & bene ædificatas Cleonas,
Orneasque incolebant, Aræthyreamque amabilem,
Et Sicyona, ubi Adraſtus primum regnavit;
Quique Hypereſiamque, & excelſam Gonoeſſam,
Pellenenque tenebant, & Ægium incolebant,
Per omnem Ægialum, & circa Helicen ſpatioſam:
Horum centum navibus imperabat rex Agamemnon
Atrides. Hunc ſimul quàm plurima, & fortiſſima
Copia ſequebantur. Ipſe verò ſplendida arma induerat,
Exſultans, quòd inter omnes heroas conſpicuus eſſet:
Quoniam fortiſſimus erat, & quàm plurimas copias ducebat.

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν·
Οἵ θ' Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν·
Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ'. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν,
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν·
Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Baſ. p. 219.

LVII. Qui Mycenas tenebant, & Corinthum, & Cleonas, Orneaſque, Aræthyreamque, & Sicyonem, Hypereſiamque, & Gonoeſſam, Pellenenque, & Ægium, oramque illam maritimam univerſam, & Heliceo, ſubjecti ii erant Agamemnoni, centum navium ductori. Simul hunc, inquit, quàm plurimæ, fortiſſimæque copiæ ſequebantur. Idque addit propter naves illas centenas, quippe quæ fortaſſis fuerint triremes. Hinc autem demonſtratur eſſe εὐρυκρείων, *longè lateque regnans*. Quamquam, ubi intellexerimus, eumdem Agamemnonem naves vacuas ſexaginta Arcadibus dediſſe, tunc majorem in eo amplitudinem, ac majeſtatem agnoſcemus. Verùm hic velim, obſerves, ut Poeta pro eodem habeat dicere, νῆες ἕποντο, *naves ſequebantur*, atque λαοὶ ἕποντο, *copiæ ſequebantur*: deinde, quum honorabilem illum imprimis, maximèque auguſtum regem nolit præterire, quin verſibus eum ſuis exornet, ſubjiciat: *ipſeque ſplendidiſſima arma induerat, exſultans, quòd inter heroas omnes conſpicuus eſſet, ac decorus: quoniam præſtantiſſimus erat, & quàm plurimas copias ducebat.* Atque hæc encomia ſunt regis, brevi illa quidem ambitu verborum, ſed multiplici ſententiarum varietate. Ubi vide, ut illud, πολὺ πλείστους ἄγε λαούς, *quàm plurimos, ſeu multò plurimos populos ducebat*, expreſſum ſit per parœdiam ex eo, quòd ſupra dictum eſt, ſcilicet ex illis verbis: ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. *ſimul hunc multò plurimi, & fortiſſimi populi ſequebantur*. Et nunc quidem ita breviter, atque anguſtè regem laudat: verùm poſtea fuſiùs, atque ornatiùs. Etſi verò, quantum ex communi lectione novimus, hic iſte rex Mycenarum dicitur Agamemnon; tamen ſcire oportet id, quod veteres affirmant, multis videlicet in locis appel-

νζ'. Ὅτι οἱ τὰς Μυκήνας εἶχον, καὶ Κόρινθον, καὶ Κλεωνὰς, Ὀρνειάς τε, Ἀραιθυρέην τε, καὶ Σικυῶνα, Ὑπερησίην τε, καὶ Γονόεσσαν, Πελλήνην τε, καὶ Αἴγιον, αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ Ἑλίκην, ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι ἦσαν, ἄρχοντι νηῶν ἑκατόν. Ἅμα τούτῳ, φησὶ, πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. Τοῦτο δὲ εἶπε, διὰ τὰς ἑκατὸν νῆας, τάχα που καὶ τριήρεις οὔσας. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐρυκρείων δείκνυται εἶναι. Ὅτε δὲ μάθωμεν, ὅτι καὶ τοῖς Ἀρκάσιν ἑξήκοντα νῆας κενὰς ὁ αὐτὸς Ἀγαμέμνων δέδωκε, τότε πλεῖόν τι σεμνὸν ἐπ' αὐτῷ γνωσόμεθα. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι ταυτὸν ἡγεῖται ὁ Ποιητὴς λέγειν, νῆες ἕποντο, καὶ λαοὶ ἕποντο· εἶτα μὴ θέλων ἀπαράλειπτον ἀφεῖναι τὸν γεραρώτατον εὐρυκρείοντα, ἐπάγει· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν, κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. Ἐγκώμια δὲ ταῦτα βασιλέως, βραχέα μὲν τῇ περιγραφῇ, πολυειδῆ δὲ τοῖς νοήμασιν. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ, πολὺ πλείστους ἄγε λαοὺς, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος παρῴδηται, ὅπερ ἦν τὸ, ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. Καὶ νῦν μὲν οὕτως ἐν στενῷ τὸν βασιλέα ἐπαινεῖ· προϊὼν δὲ, πλατύτερον, καὶ λαμπρότερον. Εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι ὅσα μὲν γνῶναι ἀπὸ συναναγνώσεως κοινῆς, Ἀγαμέμνων ὁ ῥηθεὶς, τῶν Μυκηνῶν λέγεται βασιλεύς· οἱ δὲ πα-

[1] καὶ Πύλιον) Al. Πυλίαν. Polit.
Sed Πύλιον magis Atticum, ut ἀφνειὸν Κόρινθον Homerus. *Salvin.*
[2] *Ζητητέον δὲ, τί ποτε δηλοῖ τὸ, ἓξ ἦσαν δυναστεῖαι*) Sex illæ in Peloponneſo δυναστεῖαι, quæ erant Trojanis temporibus, ſunt ex ipſis, quas, pro ditionum diverſitate, diſtinguit, ut diximus, ac recenſet Poeta. Verùm quid timet Euſtathius, nequa hic diſſenſio cum Herodoto intercedat, qui ſeptem Peloponneſiacas gentes enumerat, Arcades, Cynurios, Achæos, Dorienſes, Ætolos, Dryopas, Lemnios, quarum quidem gentium poſteriores quatuor aliunde in Peloponneſum advenerant? quando alii etiam aliter, nunc in plures, nunc in pauciores partes, mutatis ſubinde regionum finibus, Peloponneſum diviſerunt. Nam Thucydides quidem quinque facit partes Peloponneſi. Unde Thucydidis Scholiaſtes: Πελοποννήσου αἱ πέντε μοῖραι, Λακωνική, Ἀρκαδική, Ἀργολική, Μεσσηνιακή, καὶ ἡ Ἠλεῖος. ἀποδασμένης δὲ Κρεσφόντῃ, εἶχον τὴν Μεσσηνιακὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Sed de hac Peloponneſi in partes quinque diviſione ad mentem, ut puto, Thucydidis, meliùs Pauſanias: Ὅσοι δὲ Ἑλλήνων Πελοποννήσου πέντε εἶναι μοίρας, καὶ οὐ πλείονάς φασιν, ἀνάγκη σφᾶς ὁμολογεῖν, ὡς ἐν τῇ Ἀρκάδων νέμονται Ἠλεῖοι, καὶ Ἀρκάδες, δευτέρα δὲ Ἀχαιῶν, τρεῖς δὲ ἐπὶ ταύταις αἱ Δωριέων. Brevem Peloponneſi totius deſcriptionem vide apud Pauſaniam, initio Arcadicorum, & apud Plinium lib. 4. c. 4. *Politus*.
[3] ἔθνη ἑπτά) quæ Herodoto, ἔθνεα, eadem Pauſanias in Eliacis primis vocat γένη, ubi narrat, γένη οἰκεῖν Πελοπόννησον, Ἀρκάδας μὲν αὐτόχθονας, καὶ Ἀχαιούς. *Polit.*

παλαιοὶ εὑρεθῆναί φασιν ἐν πολλοῖς, Ἀγαμέδοντα λεγόμενον· ὥσπερ καὶ τὸν Ἀχιλλέα, Ἀθηλέα, καὶ τὸν Κάλχαντα, Χάλκαντα. Καὶ ὁ Βελλεροφόντης δέ, φασιν, Ἐλλεροφόντης, ἐν τοῖς Ζηνοδότου εὕρηται·[1] καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς δέ που, Ὀλυσσεύς· καὶ ἡ Ὀδύσσεια, Ὀλύσσεια· καὶ ὁ Ἰκάριος, Ἰκάδιος. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ Ποιητὴς, μετ᾽ ἐπιθέτων προάγει τινὰς τῶν ῥηθεισῶν πόλεων, τὰς μὲν Μυκήνας, εὐκτίμενον πτολίεθρον εἰπών· τὴν δὲ Κόρινθον, ἀφνειόν. ὡς καὶ εἶναι ἀμφίβολον, εἴτε τὸν ἀφνειὸν Κόρινθον χρὴ εἰπεῖν,[2] ὁμωνύμως τῷ ἥρωϊ, ἀφ᾽ οὗ καλεῖται, εἴτε Ἀττικῶς, καὶ Ἰωνικῶς, τὴν ἀφνειὸν Κόρινθον. τὰς δὲ Κλεωνὰς, εὐκτιμένας λέγει, ἐρατεινὴν δὲ τὴν Ἀραιθυρέην, αἰπεινὴν δὲ τὴν Γονόεσσαν, καὶ εὐρεῖαν τὴν Ἑλίκην.

νη΄. Τούτων δὲ ἡ μὲν Μυκήνη,[3] ἀπό τινος νύμφης, φασὶ, Λακωνικῆς ὠνομάσθη,[4] ἢ ἀπὸ Μυκηνέως, υἱοῦ Σπάρτωνος, ἀδελφοῦ Φορωνέως, ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεύς·[5] οὗ πεσόντος, φασὶ, κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἐκεῖ ἔκτισε.[6] Μύκης δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρ᾽ Rom. p. 290. Ἡροδότῳ ἐν τῷ, καὶ τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἀποπίπτει. Πολυσήμαντος δὲ ἡ τοῦ μύκητος λέξις, λεγομένη οὐ μόνον[7] ἐπὶ τοῦ ἐκ γῆς φυομένου ἐδωδίμου περιττώματος, ὃ δὴ ἀμανίτην φαμὲν κοινότερον,[8] ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μύξης, ἥτις ἀνθρακοειδὴς τῶν ἀναπτομένων ἐλλυχνίων προβέβληται· δηλοῦσα δὲ, ὡς εἴρηται, καὶ τὴν τοῦ ξί-

φους

pellatum eum inveniri Agamedontem: quemadmodum etiam Achillem, Athelem; & Calchantem, Chalcantem. Quin & apud Zenodotum, Bellerophontem dictum inveniri ajunt Ellerophontem: nec non Odyſſem alicubi, Olyſſem, & Odyſſeam, Olyſſeam; & Icarium, Icadium. Atque hæc quidem hujuſmodi. Ceterùm Poëta cum epithetis nonnullas profert earum urbium, quas commemoravimus. Nam Mycenas quidem, benè ædificatum oppidum appellat; Corinthum verò, ἀφνειὸν, *divitem, ac locupletem*. ita ut ambiguum ſit, utrum τὸν ἀφνειὸν Κόρινθον, *divitem, ſive opulentum Corinthum*, dicere oporteat, cognominem herois, a quo appellatur, an verò Atticè, atque Jonicè, τὴν ἀφνειὸν Κόρινθον, *divitem, ſive opulentam Corinthum*. Tum Cleonas vocat benè ædificatas; Aræthyream, amabilem; Gonoëſſam, excelſam; Helicen, ſpatioſam.

LVIII. Quod autem ad has urbes attinet, nomen habuiſſe fertur Mycena a nymphâ quadam Laconicâ, ſive a Myceneo, Spartonis filio, ejus, qui frater fuit Phoronei, ſive ἀπὸ μύκητος, *a capulo*, enſis, quem Perſeus geſtabat: cui cum capulus ille cecidiſſet, urbem ibi, ut perhibent, Mercurii juſſu, ædificavit. Μύκης porrò, ſecundùm veteres, manubrium eſt enſis. Uſus hac voce eſt Herodotus, ubi ait: καὶ τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης ἀποπίπτει. *atque e vaginâ enſis capulus decidet*. Eaque ipſa vox τοῦ μύκητος, *mycetis*, variæ eſt ſignificationis, quippe quum non tantùm dicatur de eduli illo, natoque e terrâ excremento, quod ſcilicet com muniùs amaniten, ideſt, fungum, vocamus; verùm etiam de illo mucore, qui carbonis in modum ardens, accenſis ellychniis eſt obductus; nec non ſignificet, ut dictum eſt, manubrium enſis, a quo manubrio denomina-

tæ

1. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς δέ που, Ὀλυσσεύς) Hinc Olyſſippona, celeberrima Luſitaniæ urbs, quaſi Ulyſſis civitas. & Ὀλυσσεὺς, Latinis Ulyſſes. *Salvinus*.

2. ὁμωνύμως τῷ ἥρωϊ. ἀφ᾽ οὗ καλεῖται) Pauſanias initio Corinthiacorum: Ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου τὸ ὄνομα ἔσχηκε. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον οὐδένα οἶδα εἰπόντα που σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν. Polit.

3. ἀπό τινος νύμφης, φασὶ, Λακωνικῆς ὠνομάσθη) cujus etiam Mycenes volunt meminiſſe Homerum Odyſſ. lib. β΄. illo verſu:

Τυρώ τ᾽, Ἀλκμήνη τε, ἐϋστέφανός τε Μυκήνη.

Pauſanias in Corinthiacis, allato verſu hoc Homeri, ſubjicit de Mycene: Ταύτην εἶναι θυγατέρα Ἰνάχου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἠοίας μεγάλας. ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει. Politus.

4. ἢ ἀπὸ Μυκηνέως, υἱοῦ Σπάρτωνος, ἀδελφοῦ Φορωνέως) Stephanus: ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ. Sed verba fortaſſe Stephani ſunt mutilata: quæ ego ita ſuppleverim: ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος τοῦ Φηγέως τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ. Neque enim Sparto, filius fuit Phoronei; ſed Phegei, ejus, cujus frater Phoroneus. Scholiaſta Euripidis ad Oreſtem: Ἰνάχου ἐκ Μελίας ἐγένετο Φορωνεὺς, καὶ Φηγεύς. Τούτων ὁ Φορωνεὺς ἄρξας τὸ νῦν Ἄργος, Φορωνικὸν ἄστυ ἐκάλεσεν. ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Πειθοῦς, Αἰγιαλέα, Ἄπιν, Εὐρώπην, Νιόβην. Φηγεὺς, πόλιν ἔκτισε Φηγέας, καὶ παῖδας ἔσχε Σπάρτωνα, καὶ Μάσσωνα. Σπάρτωνος δὲ παῖς Μυκηνεὺς, ὃς Μυκήνας ἔκτισεν. Verùm alii Spartonem filium dixerunt Phoronei, quod minimè probabat Pauſanias, ut oſtendunt hæc ejus verba in Corinthiacis: ἐν δὲ φασὶ προσποιούμενοι ἀκοῦσαι λόγον, Μυκηνέα υἱὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, οὐκ ἂν ἔγωγε ἀποδεξαίμην, διότι μηδὲ αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι. Λακεδαιμονίοις γὰρ Σπάρτης μέν γυναικὸς εἰκών ἐστιν ἐν Ἀμύκλαις, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως παῖδα θαυμάζοιεν ἂν καὶ ἀρχὴν ἀκούσαντες. Malè interpretes Latini ſuperiora illa verba Stephani, ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ, verterunt ita: *A Myceneo Spartonis filio, Phoronei fratre*. Ibi namque non Myceneus, ſed Sparto, frater dicitur Phoronei. *Politus*.

5. οὗ πεσόντος, φασὶ, κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἐκεῖ ἔκτισεν) Ex Stephano. Pauſanias in Corinthiacis: Περσεὺς δὲ, ὡς ἀνέστρεψεν ἐς Ἄργος (αἰσχυνόμενος τῷ τοῦ φόνου τῇ φήμῃ) Μεγαπένθην τὸν Προίτου πεῖθει οἱ τὴν ἀρχὴν ἀντιδοῦναι. παραλαβὼν δὲ αὐτὸς τὴν ἐκείνου, Μυκήνας κτίζει. τοῦ ξίφους γὰρ ἐνταῦθα ἐξέπεσεν ὁ μύκης αὐτῷ. καὶ τὸ σημεῖον ἐς οἰκισμὸν ἐνόμιζε συμβῆναι πόλεως. Hinc Abrahamus Berkelius apud Etymologici Magni Auctorem in illis verbis: ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ὑπὸ ὄνος ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκῆναι· pro ὄνος legendum ſuſpicabatur, τοιῶσ. Sed rectum ibi eſt, atque ex fide etiam antiquæ hiſtoriæ, τὸ ὄνος. Hiſtoriæ illius auctor Chryſermus Corinthius apud Plutarchum in lib. De Fluviis: Περσέως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, ἔλαβεν χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἂν εὕρῃ ξίφους μύκητα, ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἀργεῖον ὄρος, καὶ εὑρὼν τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος προσηγόρευσε Μυκήνας. Videtur certè Chryſermus regem illum Epidauriorum Gorgophonum, qui oraculo juſſus eſt Argolicas urbes obire, atque ibi demum urbem condere, ubi enſis μύκητα reperiſſet, alium dicere a Perſeo, cui per aërem equitanti enſis μύκης ceciderat. Nec eos audio, qui, contra mentem ſcriptoris, regem illum Epidauriorum, Perſeum ipſum Γοργοφόνον intelligunt. Quamquam alii ſcriptores Græci magno conſenſu velint, Perſeum ipſum Mycenas condidiſſe. Ex his Geographus l. 8. ἔκτισε δ᾽ αὐτὰς (Μυκήνας) Περσεύς. Politus.

6. Μύκης δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους) Etymologici Magni Auctor: μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Sic etiam Suidas. Sed alias propriè dicitur τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ καταπολάζον τὴν θήκην. Auctor Etymologici: Μύκης δὲ, τὸ καταπολάζον τῆς θήκης τοῦ ξίφους, τὸ κατὰ τὴν λαβίδα, ὅπερ σφαιροῦται. Heſychius: Μύκης, τὸ ξίφος ὁ κατὰ τὴν λαβὴν, ὁ σφαιρωτὸς καλούμενος. Polit.

7. ἐπὶ τοῦ ἐκ γῆς φυομένου ἐδωδίμου περιττώματος) Atque in hac etiam ſignificatione ὁ μύκης creditus eſt nonnullis fuiſſe in cauſsâ, cur Mycenæ appellarentur. Pauſanias in Corinthiacis: ἤκουσα δὲ καὶ, ὡς διψῶντι (Perſeo) ἐπελθεῖν ἀνελέσθαι οἱ μύκητα ἐκ τῆς γῆς· ῥυέντος δὲ ὕδατος πιὼν, καὶ ἡσθεὶς, Μυκήνας ἔθετο τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ. Polit.

8. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μύξης, ἥτις ἀνθρακοειδής) Etymologici Magni Auctor: σημαίνει δὲ τὸ συμβαῖνον, ἤγουν τοὺς σπινθῆρας ἀπὸ τῶν λύχνων ἀποσπινθηριζομένους ἐν χειμῶνι· ὡς τὸ, ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν. Ἄρατος. Verſus eſt hic Arati in Dioſemiis:

Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν.

ad

tæ ſunt Mycenæ. Verùm, ut volunt nonnulli, dicta eſt Mycena ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι, *a mugitu, quem edidit* Io, ibi in vaccam commutata. Mycena autem tum numero unitatis dicitur, tum multitudinis. Ejus civis, non modò Mycenæus; verùm etiam Mycenenſis, ſecundùm Gentilium Nominum ſcriptorem, Rurſus Geographus: decreverunt, inquit, magiſque ſunt attenuatæ poſt Trojanum bellum Mycenæ; quique Argis potiebantur, habebant etiam Mycenas, quippe quæ uni eidemque genti adnumerarentur. Sed multo poſt tempore dirutæ ſunt, æquatæque ſolo ab Argivis, ita ut ne veſtigium quidem Mycenæorum urbis appareat. Ac videtur id quodammodo Poeta divinando ſub Junonis perſonâ prædixiſſe: quæ Juno, ut ipſa alicubi apud Homerum ait, tametſi Mycenam, tamquam chariſſimam ſibi, maximè in oculis ferebat, tamen eam Jovi diruendam, atque evertendam, cum id illi placuerit, permittit. Nihil eſt igitur, quòd modò quæras Mycenas, quando, ut ait Geographus, pleraque Homericorum locorum vetuſtas ipſa temporis abolevit, & Homerus non hodierna ſanè loca, ſed antiqua commemorat. Proditum eſt etiam hiſtoriæ, Mycenas Perſeum condidiſſe: ei Stheneleum, huic Euryſtheum, ipſum quoque ex poſteris Perſei, ſucceſſiſſe. Poſtquam verò Euryſtheus, commiſſâ cum Athenienſibus pugnâ, in eâ cecidit, ex oraculi monitu, delatum eſſe regnum Atreo, qui, ob Chryſippi cædem, cum Thyeſte fratre ibi moram traheret. Beatè olim Mycenas, ac feliciter egiſſe; ſed adverſâ poſtea fortunâ uſas fuiſſe. Nam, poſt navale ad Salaminam prœlium, Argivos, Cleonæoſque, & Tegeates, invaſiſſe in Mycenas, urbemque funditus evertiſſe, & agrum inter ſe diviſiſſe.

LIX. Corinthus porrò, urbs valdè celebris, quæque largam dicendi materiam veteribus ſcriptoribus præbuit, atque inter eos Pindaro, intra Peloponneſi iſthmum ſita. Ferunt, vocatam eam aliquando Ephyram ab Ephyrâ heroinâ: immo & dictam narrant Heliopolin, ſeu ur-

φης λαβεῖν, ἧς αἱ Μυκῆναι παρώνυμοι. Κατὰ δέ τινας, Μυκήνη, [1] ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰώ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην. Λέγεται δὲ καὶ ἑνικῶς Μυκήνη, καὶ πληθυντικῶς. Ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, οὐ μόνον Μυκηναῖος, ἀλλὰ καὶ Μυκηνεύς, κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. [2] Ἐταπεινώθησαν δέ, φησι, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκῆναι· καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες, εἶχον καὶ Μυκήνας συντελέσας εἰς ἕν. Χρόνοις δ' ὕστερον, κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως, Καί πως ἔοικεν ἡ Ποιητικὴ μαντικὴ τοῦτο προειπεῖν διὰ τῆς Ἥρας· [3] ἥτις φιλτάτην, ὥς πού φησι παρ' Ὁμήρῳ, τὴν Μυκήνην ἔχουσα, ὅμως ἀφίησι πορθηθῆναι τῷ Διΐ, ὅτε ἐκεῖνος βούλοιτο. [4] Οὔκουν ζητητέον ἄρτι τὰς Μυκήνας. ὁ χρόνος γάρ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τῶν Ὁμήρου ἠμαύρωκε τὰ πολλά, λέγοντος οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰ ἀρχαῖα. [5] Φέρεται δὲ ἱστορία, καὶ ὅτι Μυκήνας Περσεὺς μὲν ἔκτισε· διεδέξατο δὲ Σθένελος· εἶτα Εὐρυσθεὺς Περσείδης καὶ αὐτὸς ὤν. Ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν Ἀθηναίοις τελευτᾷ, προΐστασι, κατά τι λόγιον, Ἀτρέα, αὐτόθι διάγοντα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Θυέστου, ἐπὶ τῷ φόνῳ Χρυσίππου. Εὐδαιμονήσασα δὲ τὸ παλαιόν, ὕστερον ἐδυστράγησε. Μετὰ γὰρ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, Ἀργεῖοι, καὶ Κλεωναῖοι ἐπελθόντες, καὶ Τεγεᾶται, ἄρδην αὐτὰς καθεῖλον, καὶ τὴν γῆν διενείμαντο.

νθ'. Ἡ Κόρινθος δέ, πόλις περιώνυμος, καὶ πολλῶν αἰτία λόγων τοῖς πάλαι σοφοῖς, [6] ἐν οἷς ἐστι καὶ Πίνδαρος, ἔσω τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἰσθμοῦ κειμένη. [7] Ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ποτὲ καὶ Ἐφύρα, [8] ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωΐνης, [9] καὶ Ἡλιούπολις δέ, φασιν, ἐκλήθη [10] διὰ τὸ ξηρὰν

bem ... ρὰν

ad quem locum Theo: Τὸ πῦρ ἀμαλδύνεται) ξηρῆς ὕλης· ὀξὺς δ' ὁ ἀήρ. Πολλάκις γὰρ ἐν χειμῶνι ἐμπίπτοντος τῷ πυρί, ἀποπλεῖ τούτους τοὺς σπινθῆρας. διὸ γὰρ αὐτὸν ἐναντίαν ἀλλήλοις ἐμπίπτοντα, τοῦτο ἀποπλεῖ. τὸ γὰρ πῦρ μὴ φέρον τὸ ὄχλον τοῦ ἀέρος ἐμπεσόντος, ἀφίησι τινὰς σπινθῆρας ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ποιεῖ, ὅπου· Εὖτ' ἂν λύχνου ὁμοῖα αὐτῇ ἔγωνται μύκητες. Προσέχειν οὖν δεῖ, ὅταν καὶ περὶ τὰς μύξας τῶν λύχνων μύκητες ἀθροίζωνται. συμβαίνει δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πάχος τοῦ ἀέρος. καὶ γὰρ κατὰ τὴν χειμερινὴν ὥραν, τὸ περὶ τῷ λύχνῳ φῶς, ποτὲ μὲν ἐν τάχει φέρεται, ποτὲ δὲ πομφόλυξιν ὅμοια ἀναβάλλει, σπινθῆρας δὲ ἀίσσει αὐτοῦ σημεῖα. Eodem ſenſu Latini etiam dixerunt *fungos*. Politus.

1. ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰώ) Ex Stephano. Alii ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τήν τε Σθενώ, καὶ τὴν Εὐρυάλην, ſorores Meduſæ. *Polit.*

2. Ἐταπεινώθησαν δέ, φησι) Geographus, cujus hæc ſunt verba lib. 8. p. 372. *Polit.*

3. ἥτις φιλτάτην, ὥς πού φησι παρ' Ὁμήρῳ, τὴν Μυκήνην ἔχουσα) Tres erant urbes Junoni chariſſimæ, de quibus ſeſe minimè obſtare ait, quia ab Jove evertantur. Il. lib. δ' v. 51.

Ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.
Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.

Politus.

4. Οὔκουν ζητητέον ἄρτι τὰς Μυκήνας) Nihil quidem erat, quòd Mycenæ quærerentur, quas jam pridem Argivi everterant. Erat tamen, quòd ſtudioſè quærerentur, atque explorarentur ejus urbis rudera, quæ vide apud Pauſaniam in Corinthiacis. *Polit.*

5. Φέρεται δὲ ἱστορία) Hiſtoria Geographica Strabonis: quam Euſtathius magnâ ex parte interpolat. *Polit.*

6. ἐν οἷς ἐστι καὶ Πίνδαρος) Pindarus Olymp. Od. 13.

γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.

Pindari æmulator Flaccus lib. 1. Od. 7.

Laudabunt alii clarum Rhodon, aut Mitylenem,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi
Mœnia.

Politus.

7. Ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ποτὲ καὶ Ἐφύρα) Heraclides in Politiis: Κόρινθος Ἐφύρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἔχει. Pauſanias ex Hiſtoriâ Corinthiacâ narrat, Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ. Μαραθῶνα δὲ ὕστερον τὸν Ἐπωπέως τοῦ Ἀλωέως τοῦ Ἡλίου, φεύγοντα ἀνομίαν, καὶ ὕβριν τοῦ πατρός, ἐς τὰ παραθαλάσσια μετοικῆσαι τῆς Ἀττικῆς· ἀποθανόντος δὲ Ἐπωπέως, ἀφικόμενον ἐς Πελοπόννησον, καὶ τὴν ἀρχὴν διανείμαντα τοῖς παισίν, αὐτὸν ἐς τὴν Ἀττικὴν αὖθις ἀναχωρῆσαι· καὶ ἀπὸ μὲν Σικυῶνος τὴν Ἀσωπίαν, ἀπὸ δὲ Κορίνθου τὴν Ἐφυραίαν μετονομασθῆναι. Politus.

Propertius: *Ephyrea Laidos ædes*, ideſt, Corinthiæ. *Salvinus.*

8. ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωΐνης) Stephanus: ἀπὸ Ἐφύρας τοῦ Μύρμηκος τῆς Ἐπιμηθέως γυναικός. Polit.

9. καὶ Ἡλιούπολις) Horatius ait *claram Rhodon*: & Anthologiæ libro primo. Antiphili epigramma in Rhodum ſic habet:

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἁ Ῥόδος εἰμί &c.

quod ego ſic vertebam.

Ut quondam Solis, nunc Cæſaris inſula dicor,
Atque æquale Rhodo lumen utrimque venit.
Pace tua, Mundi ſax o clariſſima; diam
Afflicta exoriens Sol tulit alter opem.
Me pæne extinctam radiis luſtravit amicis,
Et ſacro fovit me prius ore Nero.
Cui debere magis me dicam neſcio: cœlo
Ille oſtendit, & hic fluctibus eripuit.

Salvinus.

10. διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι) Stephanus, ex quo hæc Euſtathius, διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι. Qui verò Corinthus ξηρά, quando Euripides ipſam dixit

ρὰν εἶναι· καὶ Πάγος δὲ ἡ αὐτή. Εὐθήνησε δέ ποτε τῇ τῶν ἑταιρίδων εὐφορίᾳ. ὅθεν καὶ [1] κορινθιάζεσθαι, τὸ μαστροπεύειν, ἢ ἑταιρεῖν, [2] ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. [3] Ἦν δέ τι καὶ σχῆμα κιόνων Κορινθιουργὲς λεγόμενον. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος [4] ἐκαλεῖτο, φασὶ, καὶ Ἐπώπη, διότι Σίσυφος ἐκεῖ [5] ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπώπτευσεν, ὅπως ὑπὸ Διὸς ἡ Αἴγινα ἥρπαστο. Ἀφνειὸν δὲ Κόρινθον ὁ Ποιητής φησι, διὰ τὸ ἐκεῖ ἐμπόριον, κείμενον ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, κατὰ τὸν Γεωγράφον· ὃς καὶ δυοῖν λιμένων κύριον αὐτόν φησι, δι' ὧν αἱ ἀμοιβαὶ τῶν φορτίων ῥᾴδιαι ἦσαν ἔκ τε Ἀσίας, καὶ Ἰταλίας. Ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἀκροκορίνθου ὄρους, Πειρήνη κρήνη. Λαλεῖ δὲ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰς ταύτην τὴν Κόρινθον· [6] ἐν οἷς καὶ ὅτι περιᾴδονται τὰ Κορινθιουργῆ χαλκώματα. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι Κόρινθον, [7] ἡνίκα ἡρωϊκόν ἐστι τὸ λαλοῦν πρόσωπον, Ἐφύρην καλεῖ. [8] Θουκυδίδης δὲ, ἐμπόριον αὐτὴν Ἑλλάδος λέγει. Ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ ταῦτα περὶ Κορίνθου φησίν· Ἀφροδίτης ἐκεῖσε ἱερὸν πλουσιώτατον.
Baſ. p. 220. Πλείους οὖν, ἢ χιλίας, ἱεροδούλους εἶχεν ἑταίρας· [9] καὶ διὰ ταύτας πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο, ἐξαναλισκομένων [10] τῶν ναυτίλων. ὅθεν ἡ παροιμία φησίν·

[11] Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

Πα-

bem Solis, ob ſiccum, & aridum ſolum: eamdemque etiam, Pagum. Ea quondam urbs magnâ meretricum copiâ abundavit. Unde & κορινθιάζεσθαι, *corinthiaſſare*, idem eſt, ac lenocinium facere, ſeu meretricari, & quæſtum corpore facere, a meretricibus Corinthiis. Fuit etiam figura quædam columnarum, quæ Corinthiaci operis dicebatur. Circa hanc ipſam urbem arx fuit, nomine Acrocorinthus, quæ appellata etiam fertur Epope, *quaſi Inſpectio*, eo quòd e ſummo ibi vertice Siſyphus Æginæ per Jovem raptum inſpexiſſet. Ceterùm Poëta Corinthum vocat locupletem, propter urbis illius emporium, in Iſthmo ſitum, ut declarat Geographus: qui & portuum duorum dominam dicit Corinthum, per quos portus facilè merces ex Aſiâ, atque Italiâ commutabantur. Sub vertice ipſo montis Acrocorinthi fons Pirene. Multa ipſe præterea memorat de hac Corintho: in quibus etiam celebrari ait opera ex ære Corinthiaca. Sed & veteres obſervant, cum una aliqua heroica perſona loquens inducitur, Corinthum vocari ab eâ Ephyram. Item hanc ipſam urbem Thucydides, emporium Græciæ appellat. Addit Geographus de Corintho: Veneris ibi templum locupletiſſimum. Quippe plures, quàm mille, ſacro miniſterio addictas meretrices habebat: quarum gratiâ, magnâ hominum multitudine urbs frequentabatur, opibuſque augebatur, quum navicularii rem ſuam penitus exhaurirent. unde adagium:

Non eſt Corinthum adire cuilibet datum.

Ex-

dicit περίκλυστον. Videlicet, ut rectè Geographus, τὸ περίκλυστον, εἴτε κατὰ βάθους λεκτέον, ὅτι καὶ ὑψηλοὶ, καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς· ἢ τὸ παλαιὸν ὑπολειπτέον τὴν Πειρήνην ὑπερπολάζειν, καὶ καταρρέουσαν ποιεῖν τὸ ὄρος. Sacra Soli urbs erat olim Corinthus. Ideo Heliopolis aliquando appellata. Dio Chryſoſtomus in Corinthiacâ: ὑπὲρ ἧς (urbis Corinthi) τοὺς δύο θεοὺς φασὶν ἐρίσαι, Ποσειδῶνα, καὶ τὸν Ἥλιον· τὸν μὲν τοῦ πυρὸς κύριον, τὸν δὲ τοῦ ὕδατος. ἐρίσαντες δὲ, καὶ τὴν δίαιταν ἐπιτρέψαντες ξένῳ θεῷ πρεσβυτέρῳ. οὗ πλεῖσται μὲν κεφαλαὶ, πλεῖσται δὲ χεῖρες τοῦ Βριάρεω, τούτῳ τὴν δίαιταν ἐπιτρέψαντες ἀμφότεροι, τὸ δὲ τὴν πόλιν τε, καὶ τὴν χώραν ἔχουσιν· οὐ τί πω μικρὸν, οὐδ' ἄμφω ... πρὸς τὰς ἄλλας ὑπεροχῆς. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι λάξεις τι, καὶ κτήσεις τῶν θεῶν κατὰ μόνας αὐτῶν· Ἄργος μὲν Ἥρας, Ἀθῆναι δὲ Ἀθηνᾶς. καὶ αὐτῶν γε τούτων θεῶν, Ῥόδος μὲν Ἡλίου, Ὀγχηστὸς δὲ Ποσειδῶνος· Κόρινθος δὲ ἀμφοτέρων. Refert autem ex Corinthiorum ipſorum ſermone Pauſanias, Iſthmum Neptuno, promontorium, quod urbi imminet, fuiſſe Soli a Briareo adjudicatum. *Politus*.

1. κορινθιάζεσθαι, τὸ μαστροπεύειν, ἢ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν) Sic etiam ἑταιρῶν, παροξυτόνως ſcribe apud Stephanum, hoc loci: καὶ κορινθιάζεσθαι, τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν, ἢ τὸ μαστροπεύειν. Nam vitioſè editum nunc eſt in Stephano ἑταίρων. ubi etiam lego κορινθιάζεσθαι pro vulgato κορινθιαζόμενα. Similiter Heſychius: Κορινθιάζειν, μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν. Ceſſit veluti in proverbium τὸ κορινθιάζεσθαι. Nec injuriâ Dio Chryſoſtomus Corinthum dixit πόλιν τῶν οὐσῶν τε, καὶ γεγενημένων ἐπαφροδιτοτάτην. Politus.

2. ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν) Hinc proverbium: *Non omnibus datum eſt adire Corinthum*: *Non omnibus eſt Corinthum navigatio*, ob famoſarum mulierum ſumptuoſiſſimum quæſtum. *Salvinus*.

3. Ἦν δέ τι καὶ σχῆμα κιόνων Κορινθιουργὲς λεγόμενον) Elegantem hiſtoriam ordinis columnarum Corinthii texit Vitruvius Architecturæ libro 4. cap. primo, de acanthi foliis calathum circumplexi. *Salvinus*.

Ἦν δέ τι καὶ σχῆμα κιόνων Κορινθιουργές) Ex Stephano. Sic χαλκώματα Κορινθιουργῆ apud Geographum, κηλωστῆρες Κορινθιουργεῖς apud Pollucem, χρυσοῦ κάνιστρον Κορινθιουργές apud Ælianum. Callixenus Rhodius apud Athenæum: τῶν δὲ κιόνων τὰ μὲν σώματα ἦν κυπαρίσσινα, αἱ δὲ κεφαλαὶ Κορινθιουργεῖς ἐλεφαντι, καὶ χρυσῷ διακεκοσμημέναι. Politus.

4. ἐκαλεῖτο, φασὶ, καὶ Ἐπώπη) ex Stephano. *Polit*.

5. ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπώπτευσε) Miranda altitudo illa Acrocorinthi. Livius lib. 45. *arx quoque, & Iſthmus, præbuere ſpectaculum: arx inter omnia, in immanem altitudinem edita*. Polit.

6. ἐν οἷς καὶ ὅτι περιᾴδονται τὰ Κορινθιουργῆ χαλκώματα) Scribit Geographus, fuiſſe quondam Romæ in pretio νεκροκορίνθια, ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς Κορινθιουργέσι. Vocabant νεκροκορίνθια τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα, καὶ μάλιστα τὰ ὄστρακινα. Illa autem χαλκώματα Κορινθιουργῆ non ſolùm ab artificio; verùm etiam ab ære, ſeu potiùs metallorum miſturâ, maximè celebrabantur. De ære Corinthio vide Plinium lib. 34. cap. 2. *Politus*.

De metallo Corinthio vide Ælianum. *Salvinus*.

7. ἡνίκα ἡρωϊκόν ἐστι τὸ λαλοῦν πρόσωπον) ut Glaucus ille Homericus Il. lib. ζ' v. 152.

Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἔνθάδε Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.

Ab hoc Glauco Siſyphi filio videtur mihi Simonides Corinthum, Glauci urbem appellaſſe, hoc verſu:

Οὐ πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες.

De Siſypho non obſcurè ſignificat Strabo, fuiſſe ei templum dedicatum in Acrocorintho ſub Pirene. *Politus*.

8. Θουκυδίδης δὲ, ἐμπόριον αὐτὴν Ἑλλάδος λέγει) Thucydides lib. 1. n. 13. Οἰκοῦντες γὰρ τὴν πόλιν οἱ Κορίνθιοι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, αἰεὶ δή ποτε ἐμπόριον εἶχον, τῶν Ἑλλήνων τὸ πάλαι κατὰ γῆν τὰ πλείω, ἢ κατὰ θάλασσαν, τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου, καὶ τῶν ἔξω, διὰ τῆς ἐκείνων παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων. Polit.

9. καὶ διὰ ταύτας) Vulgatus Strabo, καὶ διὰ ταύτας. Polit.

10. τῶν ναυτίλων) qui Straboni ναύκληροι. Polit.

11. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς) Citat Heſychius ex Ariſtophane. Et ſanè notata eſt ab Ariſtophane in Pluto, & graphicè ad turpitudinem uſque, & obſcœnitatem deſcripta, Corinthicarum meretricum rapacitas illis verſibus:

Καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
Ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.

Scholiaſta: Ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι μνημονεύονται, Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυρρίνη, Σινώπη. Στράβων δὲ ἐν ὀγδόῳ τῶν Γεωγραφουμένων εἶναί φησιν ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλείους ἢ χιλίας, ἑταιρίδας, ἀφωσιωμένας τῇ θεῷ, προσεδρεύειν τοῖς βουλομένοις, ἐκ τῶν ἀφικνουμένων ὑπαγομένας, μηδένα μέντοι τῶν μὴ βίῳ διαφερόντων προσιεμένας. ὅθεν τὸ λεγόμενον παροιμιάσθαι,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

Φανίας δὲ ὁ Περιπατητικὸς, ἐν τῷ Κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένη ἱστορεῖ, Λαΐδος αὐτὸν μυρίας δραχμὰς αἰτουμένης, εἰς μίαν συντυχίαν, Οὐκ ὠνοῦμαι, φάναι, μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Phocionem Peripateticum, quem dicit Scholiaſta, auctorem etiam citat A. Gellius narratiunculæ illius de Demoſthene, & Laide, ex eodem libro τοῦ Κέρως τῆς Ἀμαλθείας. Sed docti nuper viri,

poſt

Expreſſum autem id eſt, & per imitationem accommodatum ad illud, quod ſaoè dicit Sophocles:

Huc nemo mentis integræ compos venit.

Habet etiam montem excelſum, qui in acutum verticem deſinit. Monti nomen Acrocorintho. Et vertex quidem ſacellum Veneris habet: ſub ipſo verò vertice occurrit fons Pirene, qui, quum minimè effluat, neque effundatur, plenus ſemper eſt limpidæ aquæ, bonæque ad bibendum. Inde, atque etiam ex aliis tamquam per cuniculos venulis, contractâ, ac compreſsâ ad radicem montis aquâ, fons elicitur, qui in urbem effluit. unde oppidani ſatis copiosè aquantur. Ibi Pegaſum, cum biberet, captum eſſe ajunt a Bellerophonte. Deſerta poſtmodùm ea urbs eſt; ejuſque agri maximam partem Sicyonii obtinuerunt: ſed poſtea a Cæſare eſt inſtaurata. Agro fuit non admodum fertili; ſed obliquo, atque aſpero: ex quo ſuperciliosa Corinthus vocabatur; circumferebaturque vulgare hoc proverbium:

Habet ſupercilia Corinthus, & cava.

LX. Cleonas verò ſcribunt, oppidum fuiſſe in viâ, quæ Argis Corinthum ducit, in tumulo circumdato undique domiciliis, & muris pulchrè, atque eleganter munito. Diſtat hoc oppidum ab Argis ſtadia viginti, a Corintho octoginta. Ibi & Nemea eſt inter Cleonas, & Phliuntem, & lucus, in quo Nemea celebrabantur. Vocantur autem Cleonæ a Cleonâ, cujus pater Aſopus, Oceani filius, mater Metope, ea, cujus etiam apud Pindarum mentio: ſive,

Tom. II. ſecuo-

παρεξεσμένη πρὸς τό,

Οὐκ ἐνθάδ' ἀπλοῦ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.

[1] ἃ δή φησι Σοφοκλῆς. Ἔχει δὲ [2] ὄρος ὑψηλόν, ὅπερ εἰς ὀξεῖαν μὲν τελευτᾷ κορυφήν· καλεῖται δὲ Ἀκροκόρινθος. Καὶ ἡ μὲν κορυφὴ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης· ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ, [3] τὴν Πειρήνην εἶναι [4] συμβαίνει κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεστὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς, καὶ ποτίμου ὕδατος. Ἐξ αὐτῆς δέ, καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων φλεβίων συνθλίβεται πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνη, ἐκρέουσα εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἱκανῶς ὑδρεύονται. Ἐνταῦθα φασὶ πίνοντα τὸν Πήγασον, ἁλῶναι ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου. [5] Ἠρημώθη δὲ ὕστερον ἡ πόλις, καὶ τὴν πλείστην αὐτῆς ἔσχον οἱ Σικυώνιοι. [6] ἀνελήφθη δ' ὕστερον ὑπὸ Καίσαρος. Χώραν δὲ ἔσχεν οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ [7] σκολιάν τε, καὶ τραχεῖαν. ὅθεν ὀφρυόεις Κόρινθος ἐλέγετο. καὶ παροιμία ἐφέρετο λέγουσα· [8] Κόρινθος ὀφρύεται, καὶ κοιλαίνεται.

ξ'. [9] Κλεωναὶ δέ, πόλισμα, φασίν, ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον, ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν, καὶ τετειχισμένου καλῶς. Διέχει δὲ Ἄργους μέν, στάδια εἴκοσι· Κο- Rom. p. 291.
ρίνθου δέ, ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα καὶ [10] ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν, καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα συνετελοῦντο. [11] Καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ ἀπὸ Κλεώνης τῆς Ἀσωποῦ, τοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ, [12] καὶ Μετώπης τῆς καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ· κατὰ

M 2 δὲ

poſt Henricum Stephanum, apud Gellium, *Phocionem* mutarunt in *Sotionem*: cujus quidem Sotionis librum veteres memorant περὶ τῶν διαδοχῶν, ſeu *De ſucceſſione Philoſophorum*. quaſi ſcilicet διαδοχαὶ τῶν φιλοσόφων citentur ibi a Gellio, & non Κέρας Ἀμαλθείας, ut propterea ſit ibi Sotion in Phocionis locum ſubſtituendus. Miror etiam, doctos alios, tamquam huc pertinentia, adducere potuiſſe verba illa Laërtii ex Sotione: Ἐχρῆτο καὶ Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, καθά φησι καὶ Σωτίων ἐν δευτέρῳ τῶν διαδοχῶν. πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη· ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι. Namque alia prorſus eſt hiſtoria illa ex Sotione, neque ea ad Demoſthenem, ſed ad Ariſtippum, pertinet. Qua de Ariſtippo Tullius epiſt. ad Pætum: *Sed tamen ut Ariſtippus quidem ille Socraticus erubuit, cum eſſet objectum, habere eum Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græcè hoc melius.* & Lactantius Divin. Inſt. libro III. qui eſt De Falſâ Sapientiâ: *Ariſtippo Cyrenaicorum magiſtro cum Laide nobili ſcorto fuit conſuetudo. quod flagitium gravis ille Philoſophiæ doctor ſic defendebat, ut diceret, multùm inter ſe, & cæteros Laidis amatores intereſſe, quòd ipſe haberet Laidem, alii verò a Laide haberentur.* At verò Gellii ex Phocione hiſtoria, illa quidem eſt de Demoſthene, ac toto, quod ajunt, cœlo diverſa; eaque eſt hujuſmodi lib. 1. cap. 8. *Phocion ex Peripateticâ diſciplinâ haud ſanè ignobilis vir fuit. Is librum multæ variæque hiſtoriæ refertum compoſuit, eumque inſcripſit,* Κέρας Ἀμαλθείας. *Ea vox hoc ferme valet, tamquam ſi dicas, Cornucopia. In eo libro ſuper Demoſthene rhetore, & Laide meretrice hiſtoria hæc ſcripta eſt: Lais, inquit, Corinthia, ob elegantiam venuſtatemque formæ, grandem pecuniam demerebat, conventuſque ad eam ditiorum hominum ex omni Græciâ celebres erant: neque admittebatur, niſi qui dabat, quod popoſcerat. Poſcebat autem illa nimium quantum. Hinc ait natum eſſe illud frequens apud Græcos adagium,* Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, *quòd fruſtra iret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare, quod poſceretur. Ad hanc ille Demoſthenes clanculùm adit; &, ut ſibi copiam faceret, petit: at Lais* μυρίας δραχμάς, ἢ τάλαντον *popoſcit. Hoc facit nummi noſtratis denariûm decem millia. Tali petulantiâ mulieris, atque pecuniæ magnitudine ictus, expaviduſque Demoſthenes avertitur; & diſcedens: ego, inquit, pœnitere tanti non emo. Sed Græca ipſa, quæ fertur dixiſſe, lepidiora ſunt:* οὐκ ὠνοῦμαι, *inquit,* μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Politus.

1. ἃ δή φησι Σοφοκλῆς) Sophocles in Philoctete v. 309. *Polit.*

2. ὄρος ὑψηλόν) ὅσον τριῶν ἥμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον, ἡ δ' ἀνάβασις καὶ τριάκοντα σταδίων. ex Strabone. *Politus.*

3. τὴν Πειρήνην) Perſius in Prologo:

Heliconidaſque, pallidamque Pirenen
Illis relinquo.

Salvinus.

4. συμβαίνει) & ita legendum apud Strabonem, apud quem vulgò συμβαίνειν. Polit.

5. Ἠρημώθη δ' ὕστερον ἡ πόλις) quid ἠρημώθη; Immo verò Corinthus κατεσκάφθη. Strabo: αὐτὴ δ' οὖν κατεσκάφη ὑπὸ Λευκίου Μομμίου, καὶ τ' ἄλλα μέχρι Μακεδονίας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο· ἐν ἄλλοις ἄλλων πεμπομένων στρατηγῶν. Τὴν δὲ χώραν ἔσχον Σικυώνιοι τὴν πλείστην τῆς Κορινθίας. Politus.

6. ἀνελήφθη δ' ὕστερον ὑπὸ Καίσαρος) Strabo: Πολὺν δὲ χρόνον ἔρημος μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους. Hinc in nummis COL. IVL. COR. & Plinio *colonia Corinthus*. Politus.

7. σκολιάν τε) Caſaubonus apud Strabonem mallet, σπιλώδη. Sed fruſtra. Σκολιὰ enim tellus, ſeu obliqua, eadem eſt atque clivoſa, & devexa. cujuſmodi ager Corinthius, atque inde ſuperciliosus. Vocata namque ſunt ſupercilia, loca ad breve ſpatium devexa, ac clivoſa. Unde Siculus Flaccus De condit. agror. *Supercilia, de quibus mentionem habui, ſi finem faciunt, intuendum erit, in qua tum ſpatium devexitas ſupercilii extendatur, ne menſura ſupercilium ſit. intra paucos enim pedes ſupercilia vocabula accipiunt.* Politus.

8. Κόρινθος ὀφρύεται) Rectè Xylander ſcripſit apud Strabonem, ὀφρυοῦταί τε, ut ita conſtet verſus:

Κόρινθος ὀφρυοῦταί τε, καὶ κοιλαίνεται.

Sed Euſtathius pervertit ſæpe carmina, eaque ad ſolutam numeris orationem traducit. *Politus.*

9. Κλεωναὶ δέ, πόλισμα, φασί) Strabo l. 8. p. 377. *Polit.*

10. ἡ Νεμέα) τὸ χωρίον. Polit.

11. Καλοῦνται δὲ Κλεωναὶ ἀπὸ Κλεώνης τῆς Ἀσωποῦ) Alii a Cleone, Aſopi filiâ, alii a Cleone, filio Pelopis, appellatas volunt Cleonas. Pauſanias in Corinthiacis: παῖδα δὲ εἶναι Πέλοπος Κλεώνην λέγουσιν· οἱ δὲ τῷ παρὰ Σικυῶνα ῥέοντι Ἀσωπῷ θυγατέρα εἶναι τὴν ἄλλως Κλεώνην γενέσθαι. τὸ δ' οὖν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τούτων ἐτέθη τῇ πόλει. Politus.

12. καὶ Μετώπης τῆς καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ) Metopes, quæ uxor fuit Aſopi, & Ladonis filia, mentio apud Pindarum, cui dicta eſt Στυμφαλὶς ἀγλαὸς Μετώπα, Olymp. Od. 6. Vetus Scholiaſtes: τὴν δὲ Μετώπην φασὶ γήμαντα Ἀσωπὸν τὸν Ποταμόν, Λάδωνος οὖσαν θυγατέρα, γεννῆσαι Κέρκυραν, Αἴγιναν, Σαλαμῖνα, Θήβην, Ἀρπίνναν, Νεμέαν. Politus.

Digitized by Google

δά τινας, [1] ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος, ὃν ἀνῄρει Ἡρακλῆς, [2] οἱονεὶ Λεωναί, καὶ πλεονασμῷ Κλεωναί. [3] Πληθυντικῶς δὲ αὕτη ἀεὶ λέγεται. [4] ἡ μέντοι Κλεώνη νῆσος, [5] περί που τὴν ᾀδομένην Κέρνην, αὕτη ἑνικῶς, καὶ διὰ δύο νν γράφεται. [6] Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἔσω τοῦ Ἄθω οἶδε πόλιν Κλεωνάς. Ὀρνιαὶ δὲ, ἢ δίχα τοῦ ι, Ὀρνεαί, (τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κεῖται,) [7] κώμη ἐστὶν Ἀργείας, κατὰ τὸν Γεωγράφον. [8] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος. Ταύτην δὲ [9] ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, πόλιν λέγει, οὐ κώμην. Πληθυντικῶς δὲ καὶ αὗται λέγονται, ὡς καὶ αἱ Κλεωναί. Γράφονται δὲ [10] διὰ διφθόγγου αἱ Ὀρνιαὶ, ὡς καὶ Βρυσειαὶ, καὶ Αὐγειαί. [11] Καλοῦνται δὲ οὕτως, [12] ἢ ἀπὸ Ὀρνέως υἱοῦ Ἐρεχθέως, ἢ ἀπὸ Ὀρνέας νύμφης, [13] ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους κεῖνται, ἢ ὁμωνύμως Ὀρνέᾳ τῷ ποταμῷ. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ Γεωγράφος φησὶ, λέγων, ὅτι Ὀρνεαὶ ἐπώνυμοι τῷ παραρρέοντι ποταμῷ, ὃς καὶ ταῦτα φησὶν, ὡς νῦν μὲν ἔρημοι, πρότερον δ' οἰκούμεναι καλῶς. Ἐτιμᾶτο δ' ἐκεῖ Πρίαπος. ὅθεν καὶ Ὀρνεάτης ἐκαλεῖτο. Κεῖνται δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ τῶν Σικυωνίων. Ἡ δὲ Ἀραιθυρέα [14] καὶ Φλιοῦς, φασίν, [15] ἐκλήθη ἀπὸ Φλι-

ſecundùm alios, a leone Nemeæo, quem Hercules interfecit, quaſi Leonæ, & per pleonaſmum Cleonæ. Dicitur hæc ſemper multitudinis numero: tametſi Cleonne inſula, circa decantatam illam, & celebrem Cernen, numero ipſa unitatis, ac duplici νν ſcribatur. Quin & Herodotus urbem in Atho intus agnoſcit Cleonas. Ceterùm Ὀρνιαὶ, *Orniæ*, aut ſine τοῦ ι, Ὀρνεαὶ, *Orneæ*, (id enim maximè eſt in uſu communi) pagus eſt regionis Argivæ, juxta Geographum. Quamquam aliæ etiam ſunt Orneæ inter Corinthum, & Sicyonem. Has tamen Gentilium Nominum ſcriptor urbem vocat, non pagum. Atque hæ etiam multitudinis numero appellantur, juxta atque Cleonæ. Scribuntur autem per diphthongum αἱ Ὀρνιαὶ, *Orneæ*, pariter atque Βρυσειαὶ, *Bruſeæ*, & Αὐγειαὶ, *Augeæ*. Vocantur porro ita, aut ab Orneo, Erechthei filio, aut ab Orneâ nymphâ, aut quia ſitæ ſunt loco edito, & ſublimi, aut communicato cum iis nomine fluvii Orneæ. Idque affirmat Geographus, ubi Orneas cognomines eſſe dicit amnis præterfluentis. qui hæc etiam adjicit: Nunc eæ quidem deſertæ: antehac incolarum multitudine ſatis frequentes. Colebatur ibi Priapus. Unde Orneata etiam vocabatur. Sitæ autem eæ fuerunt ſupra campum Sicyoniorum. Ad hæc, Aræthyrea vocata etiam fertur Phlius a Phliunte Liberi patris filio. Refert

1. ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος) Silius Italicus: *eliſa leonis Ora Cleonæ patulo celantur hiatu.* Salvinus.

Suidas: Κλεωναῖον χάρμα. τοῦ χειρωθέντος λέοντος. Polit.

2. οἱονεὶ Λεωναί) Etymologici Magni Auctor: Κλεωναί, τόπος ἐστὶ περὶ τὴν Νεμέαν, ὃς οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐκεῖ φονευθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους λέοντα. λεωναί, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ', καὶ αὔξησιν, Κλεωναί. Ad hanc fortaſſe etymologiam alludit Suidas illa verba: Κλεωναί· ὄνομα τόπου, ἔνθα διέτριβεν ὁ λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς. Politus.

3. Πληθυντικῶς δὲ αὕτη ἀεὶ λέγεται) Sic *Cleonæ* legendum videtur apud Plinium lib. 4. c. 3. Nam vulgò ibi *Cleone*. Polit.

4. ἡ μέντοι Κλεώνη νῆσος) Scribe, Κλεώννη, ex ipſo textu Euſtathii. *Polit.*

Sed credo vitium eſſe pronuntiationis Euſtathii. *Salvin.*

5. περί που τὴν ᾀδομένην Κέρνην) Cerne inſula Dionyſio, ultima Oceani πρὸς νότον, ad Æthiopiam. Sic enim ille in Periegeſi: ἐν δὲ μυχοῖσιν

Βόσκοντ' ἀπείρατα πανύστατοι Αἰθιοπῆες,

Αὐτῷ ἐπ' ὠκεανῷ, ὑψηλῆς παρὰ τέρματα Κέρνης.

Sed quia de ſitu Cernæ variè olim eſt dubitatum, eſt operæ pretium, veterum eâ de inſulâ ſententias ex Euſtathio cognoſcere ad locum illum Dionyſii: Ὅτι ἐν μυχοῖς τῆς Λιβυκῆς ἀπείρου πρὸς νότον βόσκονται πανύστατοι Αἰθίοπες, αὐτῷ ἐπ' ὠκεανῷ, ἔνθα τέρματα, ποτέ, ἄστυ, καὶ ἄλλα, ὑψηλῆς Κέρνης. Ταύτην δὲ τὴν Κέρνην, οἱ μὲν νῆσόν φασιν ἐν τῷ ὠκεανῷ, οἱ δὲ ... ἀφορίζεται. ... Ὁ δὲ Γεωγράφος, παραδοξολόγους τὰς λέγοντας τὴν Κέρνην σώζεσθαι, ... Κέρνην Ἐρατοσθένης ὀνομάζει, καὶ ἄλλους τόπους ... Ὁ δὲ Διονύσιος καὶ δυτικήν τινα Κέρνην παραδέδωκεν, ... Τυρσηνίαν, ἔνθα Κερναίων ... ἀπὸ Κέρνης παρωνομάζεσθαι. itemque ex Plinio lib. 6. c. 31. *Cerne nominatur inſula adverſa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum a continente conſtat. Æthiopas tantùm populos habere proditur. Ephorus auctor eſt, a Rubro mari navigantes in eam, non poſſe propter ardores ultra quaſdam columnas (ita appellantur parvæ inſulæ) provehi. Polybius in extremâ Mauritaniâ contra montem Atlantem a terrâ ſtadia octo abeſſe prodidit Cernen. Nepos Cornelius ex adverſo maximè Carthaginis a continente paſſus mille: non ampliorem circuitu duobus millibus.* Nec minus fortaſſe, quàm veteres, diſcordant inter ſeſe de Cerne recentiores ſcriptores: tametſi pleriqne valde conſentiant Ptolemæo, adjacere Cernen Libyæ in Oceano occidentali. Sed tamen negari non poteſt, veterum nonnullis Cernen creditam eſſe Menuthiadem, quæ maxima inſula eſt in ſinu Barbarico: quando, quæ de Cerne, adverſâ Æthiopiæ, memorat Plinius, ea ad amuſſim quadrare videntur in Menuthiadem. *Politus.*

6. Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἔσω τοῦ Ἄθω οἶδε πόλιν Κλεωνάς) Herodotus in Polymniâ: νῦν δὲ ... ἔσω δὲ τοῦ Ἄθω οἰκημένας, τὰς τότε ὁ Πέρσης νησιώτιδας ἀντὶ ἠπειρωτίδων ὥρμητο ποιέειν, εἰσὶ αἵδε, Δῖον, Ὀλόφυξος, Ἀκρόθωον, Θύσσος, Κλεωναί. πόλιες μὲν αὗται, αἳ τὸν Ἄθων νέμονται. Plinius lib. 4. c. 10. *Fretum, quo montem Athon Xerxes rex Perſarum continenti abſcidit, in longitudine paſſuum M. D. Mons ipſe a planitie excurrit in mare LXXV. mill. paſſuum. Ambitus radicis centum quinquaginta mill. colligit. Oppidum in cacumine fuit Acrothon: nunc ſunt Uranopolis, Palæorium, Thyſſus, Cleonæ, Apollonia.* Politus.

7. κώμη ἐστὶν Ἀργείας, κατὰ τὸν Γεωγράφον) Has tamen Orneas, pagum Argeæ, teſte eodem Geographo, Homerus non novit. Ὅμηρος δ' αὐτὰς οὐκ οἶδεν, οὐδὲ τὸ Λυρκεῖον, οὐδ' Ὀρνεάς: κῶμαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας. Aliæ igitur ſunt Orneæ, quarum Homerus meminit, ſitæ nimirum inter Corinthum, & Sicyonem, quarum cognominem pagum illum Argeæ tradit Strabo. *Polit.*

8. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος) Notat ſtatim Euſtathius, Orneas, quæ ſitæ ſunt inter Corinthum, & Sicyonem, Gentilium Nominum ſcriptori πόλιν eſſe, & non κώμην. At neque Geographus has ipſas Orneas dixit κώμην, ut intelligit hoc loci Euſtathius, ſed tantummodò dicit, Orneas, pagum illum quidem Argivum, cognomines eſſe earum Ornearum, quas ſitas eſſe ait inter Corinthum, & Sicyonem. Verba hæc ſunt Strabonis: κῶμαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας (loquitur autem Strabo de Lycurgio, & Orneis) ἡ μὲν ὁμώνυμος τῷ ὄρει, αἱ δὲ ταῖς Ὀρνεαῖς, ταῖς μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις. Sed enim etiam Pauſanias Orneas haſce Homericas, πόλιν appellat. *Politus.*

9. ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας) Mutila ad nos hæc in parte pervenerunt Ἐθνικὰ Stephani: quæ ego, juvante Deo, ſpero me aliquando ex Euſtathio pluribus in locis ſuppleturum. *Politus.*

Hermolaus grammaticus illa concidit. *Salvinus.*

10. διὰ φθόγγου) Scribe διὰ διφθόγγου, ut bene Frobenius. Polit.

11. Καλοῦνται) Malim, καλεῖται, juxta atque τὸ λέγονται, & τὸ γράφονται. itemque κεῖνται. Polit.

12. ἢ ἀπὸ Ὀρνέως υἱοῦ Ἐρεχθέως) Pauſanias in Corinthiacis: ἐκαλοῦντο δὲ ἀπὸ Ὀρνέως τοῦ Ἐρεχθέως. τοῦ δὲ Ὀρνέως ἦν υἱὸς Πετεώς, τοῦ δὲ Μενεσθεύς, ὃς Ἀγαμέμνονι μετὰ Ἀθηναίων τὴν Πριάμου συγκαθεῖλεν ἀρχήν. ἀπὸ μὲν δὴ τούτου τὸ ὄνομα ἐγένετο τῇ πόλει. Politus.

13. ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους κεῖνται) Quaſi ſint ἀπὸ τοῦ ὄρους, ὀρειναί, & per metatheſin, Ὀρνεαί. Polit.

Vel ἀπὸ τῶν ὀρνέων, quaſi more avium in altum evolent. *Salvinus.*

14. καὶ Φλιοῦς, φασίν, ἐκλήθη) *Phliûs* Plinio. Scholiaſtæ Apollonii Φλιοῦς. Unde in errorem inductus eſt Salmaſius, ut Phliuſam quoque dictam eam crederet a Melâ; atque adeo, ubi Mela ait: *Circa Peloponneſon etiam nunc in Ægæo Phityuſa*, pro *Phityuſa* ipſe legendum cenſeret *Phliuſa*. Sed jam alii ſcribendum ibi monuerunt *Pityuſa*: eaque apud Melam inſula eſt maris Ægæi circa Peloponneſum, non urbs Sicyoniæ in Peloponneſo. Sic Plinio l. 4. c. 12. *In Argolico* (ſinu) *Pityuſa*. Polit.

15. ἐκλήθη ἀπὸ Φλιοῦντος υἱοῦ Διονύσου) Scholiaſta Apollonii: πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν

fert Gentilium Nominum ſcriptor, filium Aranti heroi fuiſſe Aorin, filiam Aræthyream. De his Phliaſios narrare, ut in venationem, ac bella ſtudium omne ſuum contulerint: mortuâ priùs ſorore, regionem de ejus nomine fuiſſe appellatam: nomen ejus loci gentile eſſe τὸ, Aræthyreenſis. Rurſus Geographus in ſuâ Hiſtoriâ: Aræthyrea, inquit, quæ nunc Phliaſia, urbs Phliuntis, jacet in medio Sicyoniæ, Argeæ, Cleonarum, ac Stymphali. Urbs ſuit, regionis ipſius cognominis ad montem nomine Celuſſam: ſed poſtea oppidani inde demigrantes, ad triginta procul ſtadia, Phliuntem ædificarunt.

LXI. *Sicyon* porrò, eodem Geographo auctore, vocata eſt priùs Mecone, antea etiam Ægiali. Mecones autem meminit Heſiodus in Theogoniâ. Præterfluit, juxta Geographum, Sicyonium agrum Aſopus, qui quum ortum ducat ex Celoſſâ, cujus ſupra memineramus, regionem Aſopiam efficit. Alius verò, inquit, hic eſt ab Aſopo, qui Thebas, Platæaſque, & Tanagram præterlabitur: a quo etiam alius eſt Aſopus Heracleæ Trachiniæ; aliuſque item in Paro. Et ecce tibi quatuor hi Aſopi amnes, ex Hiſtoriâ, Geographicâ. Ceterùm Sicyon & feminino dicitur genere, & maſculino. Quin & vocata eſt aliquando Telchinia, quòd eam Tel-
chi-

Φλιοῦντος υἱοῦ Διονύσου. [1] Φέρεται δὲ ἐν τοῖς τοῦ Ἐθνογράφου, ὅτι [2] Ἄραντος ἥρωος υἱὸς ἐγένετο Ἄορις, καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα. Τούτους Φλιάσιοι θηρατάς φασι, καὶ πολεμικούς. [3] προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς, ἀπ' αὐτῆς ἡ χώρα ἐκλήθη. [4] Τοπικὸν αὐτῆς, Ἀραιθυρεεύς. Ἡ δὲ τοῦ Γεωγράφου ἱστορία φησὶν, ὅτι Ἀραιθυρέα, ἡ νῦν Φλιασία, [5] πόλις Φλιοῦντος, κειμένη μέσον Σικυωνίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν, [6] καὶ Στυμφάλου. πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει ὀνομαζομένῳ [7] Κηλώσσῃ. Οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, [8] πρὸ τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν τὴν Φλιοῦντα.

ξα'. Σικυὼν δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν Γεωγράφον, Μηκώνη πρότερον ἐκαλεῖτο, [9] πρὸ δὲ τούτου Αἰγιαλοί. [10] Μέμνηται δὲ Μηκώνης καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ. Παραῤῥεῖ δὲ τὴν Σικυωνίαν Ἀσωπὸς, κατὰ τὸν Γεωγράφον, [11] ἐκ τῆς προῤῥηθείσης Κηλώσσης λαμβάνων τὴν ἀρχήν. [12] καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν χώραν. [13] Ἕτερος δὲ, φησιν, οὗτος παρὰ τὸν ῥέοντα περὶ Θήβας Ἀσωπὸν, καὶ Πλαταιὰς, καὶ Τάναγραν· καὶ τὸν ἐν Ἡρακλείᾳ [14] τῇ Τραχινίᾳ· καὶ τὸν ἐν τῇ Πάρῳ. Καὶ ἰδοὺ τέσσαρες οὗτοι Ἀσωποὶ ποταμοὶ, κατὰ τὴν Γεωγραφικὴν ἱστορίαν. Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀρσενικῶς ἡ Σικυών. [15] Ἐκλήθη δέ ποτε καὶ Τελ-
χι-

καὶ ὀνομαζομένην Φλιοῦντα ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, καὶ Χθονοφύλης. Quo de loco Scholiaſtæ valdè aſſentior Holſtenio, malè ibi legi Φλιοῦντα pro Φλιοῦς, á ex ſequenti voce perperam repetito. Stephanus: Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα, καὶ Ἀραντία, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, καὶ Χθονοφύλης. Pauſanias tamen ex Apollonio Phliuntem nominat, a quo nomen urbi Phliunti; & Phliuntis hujus matrem non Chthonophylen fuiſſe dicit, ſed Aræthyream: Chthonophylen verò fuiſſe Phliantis uxorem. *Politus.*

1. Φέρεται δὲ ἐν τοῖς τοῦ Ἐθνογράφου) Stephanus ex Pauſaniâ. *Polit.*

2. Ἄραντος ἥρωος) a quo Arante urbs eadem, Ἀραντία. Stephanus: Ἀραντία, πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, ἀπό τινος Ἄραντος αὐτόχθονος. Pauſanias in Corinthiacis de hoc Arante: ἀναστῆναι δὲ πόλιν φησὶ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τό, τε ἀρχαῖον ἡ γῆ, καὶ ἡ πόλις Ἀραντία ἐκλήθησαν. Politus.

3. προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς, ἀπ' αὐτῆς ἡ χώρα ἐκλήθη) Pauſanias: προαποθανούσης δὲ Ἀραιθυραίας (lege, Ἀραιθυρέας) Ἄορις ἐς μνήμην τῆς ἀδελφῆς μετωνόμασεν Ἀραιθυρέαν τὴν χώραν. Polit.

4. Τοπικὸν αὐτῆς, Ἀραιθυρεεύς) Legebam: Τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς, Ἀραιθυρεεύς. Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀραιθυρεύς, καὶ Ἀραιθυρέηθεν. Fortaſſe ſcripſerat Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀραιθυρεύς, καὶ τοπικὸν, Ἀραιθυρέηθεν. Polit.

5. πόλις Φλιοῦντος) Immo & urbs ipſa Φλιοῦς. Straboni ὁ Φλιοῦς. Polit.

6. καὶ Στυμφάλου) Strabo, Στυμφάλῳ. Polit.

7. Κηλώσσῃ) Strabo, Κελώσσῃ. Polit.

8. πρὸ τριάκοντα σταδίων) Libri editi Strabonis, πρὸς τριάκοντα σταδίων. Polit.

9. πρὸ δὲ τούτου Αἰγιαλοί) quæ etiam Αἰγιάλη. Pauſanias in Corinthiacis: καὶ ἀπὸ τούτου (Σικυῶνος) βασιλεύσαντος ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Αἰγιαλείας ἡ πόλις ὠνομάσθη. Sed & Achaja, quæ ab Iſthmo incipit, vocata eſt antiquitus Ægialus, ſive ab Ægialeo Sicyoniæ rege, ut volebant olim Sicyonii, ſive a regionis ſitu, ac formâ in modum littoris. Pauſanias Achaicis: Ἀχαΐα δὲ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν ἔχουσα ἀπὸ τῶν ἀνοικούντων, οὖσα τε Αἰγιαλὸς τὸ ἀρχαῖον, καὶ οἱ νεμόμενοι τὴν γῆν ἐκαλοῦντο Αἰγιαλεῖς· λόγῳ μὲν τῷ Σικυωνίων ἀπὸ Αἰγιαλέως βασιλεύσαντος ἐν τῇ νῦν Σικυωνίᾳ, εἰσὶ δὲ, οἵ φασιν ἀπὸ τῆς χώρας, εἶναι γὰρ τὰ πολλὰ αὐτῆς αἰγιαλόν. Poſteriorem hanc ſententiam ſequitur Plinius l. 4. c. 5. *Achaia nomen provinciæ ab Iſthmo incipit: antea Ægialos vocabatur, propter urbes in littore per ordinem diſpoſitas.* Politus.

10. Μέμνηται δὲ Μηκώνης καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ) Heſiodus in Theogoniâ:

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ. Polit.

11. ἐκ τῆς προῤῥηθείσης Κηλώσσης λαμβάνων τὴν ἀρχήν) Strabo: ἐκ δὲ Κελώσσης μέρος ὂν Καρνεάτου, ὅθεν λαμβάνει τὴν ἀρχὴν Ἀσωπός. Aſopi hujus meminit Apollonius Argonaut. l. 1.

Φλιοῦς δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.

Politus.

12. καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν χώραν) quæ *Aſopis* Plinio. *Polit.*

13. Ἕτερος δὲ, φησιν, οὗτος παρὰ τὸν ῥέοντα περὶ Θήβας) Ex Strabone lege, παρὰ Θήβας. Errat igitur Scholiaſta ille doctiſſimus Apollonii, cui hic ipſe Aſopus, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ, dicitur ποταμὸς Θηβῶν. Polit.

14. τῇ Τραχινίᾳ) Corruptè apud Strabonem τῇ Τραπεζίᾳ. Heraclea hæc Trachinia deſcribitur a Livio lib. 36 *Sita eſt Heraclea in radicibus Oetæ montis: ipſa in campo, arcem imminentem loco alto, & undique præcipiti habet.* Aſopum autem ejus regionis fluvium fluere dicit Geographus παρὰ πόλιν, τὴν Παρασωπίαν ὀνομαζομένην. Politus.

15. Ἐκλήθη δέ ποτε καὶ Τελχινία, διὰ τὸ τοὺς ᾀδομένους Τελχῖνας ἐν αὐτόθι οἰκῆσαι) Stephanus: Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο. Ita appellatam Sicyonem volunt a Telchinibus, qui in eâ quondam habitarunt. Sed, quemadmodum Sicyon dicta eſt primùm Ægiale ab Ægialeo, qui ibi primus regnavit; ita etiam Telchinia videri poteſt eadem vocata a Telchine, tertio Sicyoniæ rege, de quo Euſebius in Chronico. Telchinis hujus filius, Apis, a quo tota Peloponneſus, Apia. At vereor, ut verum ſit, quod ſcribit Euſebius, quæ nunc Peloponneſus vocatus, eam priùs nuncupatam eſſe Ægialeam: tametſi Joſephus Scaliger confidenter dicat ad Euſebium, nihil frequentiùs occurrere in Commentariis Græcorum, quàm τὴν νῦν Πελοπόννησον priùs Αἰγιάλειαν vocatam fuiſſe. quod ego ſanè non puto: niſi fortè id alicubi occurrat Poeticè, & συνεκδοχικῶς, ut fortaſſe apud Theocritum in Hercule Leontophono, ubi dicit:

Ἑσπόμεθ', οὐχ ὅπερον τόδε πλάζεται Αἰγιαλήων,
Ἤ σοί.

Αἰγιαλῆες poteſt generatim intelligi Peloponneſius. Quamquam non ſit neceſſe ita ibi cum Scaligero intelligere; ſed Αἰγιαλεὺς intelligendus mihi videatur propriè, & ſpeciatim Achivus: præſertim quum in Theocrito præceſſerint illa verba:

Ἤλυθε γάρ τις ἐπ' αὐτὸν Ἄργευς ἐκ τῶν αὐτῶν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή οἱ μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις ἴδοι περιώσιον ἄλλων
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοῖλον αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.

Scimus namque, Ægialeam non Peloponneſum univerſè appellatam fuiſſe, ſed partem unam Peloponneſi. Pauſanias in Corinthiacis: Σικυώνιοι δὲ (εἰσὶ γὰρ οὗτοι Κορινθίοις οἱ ὅμοροι)
περὶ

χινία, διὰ τὸ τοὺς ᾀδομένους Τελχῖνας καὶ αὐτόθι οἰκῆσαι. [1] Εὐδαίμων δὲ ἡ Σικυών· καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ παροιμία, λέγουσα·

[2] Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος.

[3] Ἄδραστος δὲ πρῶτα ἐμβασίλευε, φησιν, αὐτόθι, ἐπειδὴ ἐκπεσὼν Ἄργους, ὡς προεῤῥέθη, ἐκεῖ κατέστη, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς οὐκ εἰωθότας, φασὶν, ἄρχεσθαι. [3] Διὸ πρῶτα ἐμβασιλεύειν ἐῤῥέθη, διὰ τὸ αὐτῷ πρώτῳ ἐκείνους ὑποταγῆναι. [4] Ἀνῴκισται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἡ Σικυὼν, ἀπὸ θαλάσσης [5] ὀλίγα στάδια, ἐπὶ λόφου ἐρυμνοῦ. Ταύτης ἐτυράννησεν Ἄρατος ἀνὴρ ἐπιφανέστατος, [6] ὁ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἄρξας. Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον, ὅτι [7] οἱ συνθέμενοι τὸ σικυήλατον, φράσαι δύνανται, κατὰ τὸ δαφνὼν, καὶ ἐλαιὼν, ἔνθα δηλαδὴ δάφναι, καὶ ἐλαῖαι, οὕτω καὶ σικυὼν, περιεκτικῷ τύπῳ, ὅπου περιέχονται σικυοί· οὓς οἱ παλαιοὶ καὶ σικύους παροξυτόνως ἔγραψαν· [8] καὶ σίκυας, ὡς νέκυας. [9] Ὑπερησία δὲ, πόλις, φασὶν, Ἀχαΐας, ἀπὸ Ὑπέρητος ὀνομασθεῖσα, υἱοῦ Λυκάονος. [10] Οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὴν Ὑπέρειαν, κακῶς εἶπον. [11] Ὑπέρεια γὰρ, φασι, πηγὴ Μεσσηΐδος, καὶ

chines, homines illi quidem famoſi, incoluerunt. Urbs felix, atque opulenta ſuit Sicyon: ejuſque rei certo argumento eſt adagium illud:

Sit mihi, quod Sicyona interjacet, atque Corinthon.

Adraſtum autem dicit ibi primùm regnaſſe, quòd ipſe Argis profugus, ut ſupra dictum eſt, illuc venerit, Sicyonioſque ditioni ſuæ, ac poteſtati ſubjecerit, quos ajunt neminis unius ferre imperium conſueviſſe. Ideòque dicit, eum primùm regnaſſe, quia ei primo homines illi paruerunt. Reædificata eſt, ſecundùm Geographum, Sicyon, paucis a mari ſtadiis, in tuto, & munito colle. Hæc tyranno uſa eſt Arato, viro maximè claro, & perilluſtri, qui Achæis quoque imperavit. Atque hoc quidem loci ſciendum eſt, iis, qui compoſitâ voce dicunt τὸ σικυήλατον, *cucumerarium*, integrum eſſe, ut, quemadmodum dici ſolet δαφνὼν, *lauretum*, & ἐλαιὼν, *olivetum*, ubi nimirum lauri, & olivæ; ſic etiam, inſtar nominum locum continentem ſignificantium, dicatur ab ipſis σικυὼν, *cucumerarium*, ubi continentur σικυοί, *cucumeres*: quos veteres ſcribunt etiam accentu in penultimâ σικύους· itemque σίκυας, ut νέκυας, *mortuos*. Verùm Hypereſia urbs dicitur eſſe Achajæ, ſic appellata ab Hyperete, Lycaonis filio. Alii vocant eam Hypeream: ſed perperam. Namque Hyperea fons eſt, ut perhibent, Meſſeidis, & oppidum Siciliæ. At verò

περὶ τῆς χώρας τῆς σφετέρας λέγουσιν, ὡς Αἰγιαλεὺς αὐτόχθων πρῶτος ἐν αὐτῇ γένοιτο· καὶ Πελοποννήσου δὲ ὅσον ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλὸς, ἀπ' ἐκείνου βασιλεύοντος ὀνομασθῆναι, καὶ Αἰγιάλειαν αὐτὸν οἰκίσαντα πρῶτον ἐν τῷ πεδίῳ πόλιν. ἡ δὲ ἦν ἵνα νῦν σφισὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀκρόπολιν ταύτῃ εἶναι. Αἰγιαλέως δὲ Εὔρωπα γενέσθαι φασίν, Εὐρώπου δὲ Τελχῖνα, Τελχῖνος δὲ Ἆπιν. οὗτος ὁ Ἆπις δὲ τοσόνδε ηὐξήθη δυνάμεως, πρὶν ἢ Πέλοπα ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὴν ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν, Ἀπίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Vides apertè hic diſtingui Πελοποννήσου ὅσον ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλὸς, καὶ τὴν ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν· atque illam quidem, quæ dicta eſt Ægialos, ſeu Ægialea, partem eſſe Peloponneſi, hanc, quæ vocata eſt Apia, totum eſſe Peloponneſum. Sic Ægialeam ab Apiâ diſtinxit Apollodorus: qui tamen Apin non Telchinis filium facit, ſed Phoronei. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη. Φορωνεὺς δὲ ἀνάσσων τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης, ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης, δυναστεύων, Ἆπιν, καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Ἆπις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν, καὶ βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελξίονος, καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς, ἄπαις ἀπέθανε. Illam autem Ægialeam, regionem Peloponneſi, Achajam poſtea vocarunt. Pauſanias ipſo Achaicorum initio: Ἡ δὲ τῆς Ἠλείας μέση, καὶ Σικυωνίας, καθήκουσα μὲν ἐπὶ τὴν πρὸς ἕω θάλασσαν, Ἀχαΐα δὲ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν ἔχουσα ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων, αὕτη τὸ ἀρχαῖον Αἰγιαλὸς, καὶ οἱ νεμόμενοι τὴν γῆν, ἐκαλοῦντο Αἰγιαλεῖς. Inde Jones, qui eam regionem tenuerunt, olim Ægialenſes, Herodotus in Polymniâ: Ἴωνες δὲ, ὅσον μὲν χρόνον ἐν Πελοποννήσῳ οἴκεον τὴν νῦν καλεομένην Ἀχαιΐην, καὶ πρὶν ἢ Δαναόν τε, καὶ Ξοῦθον ἀπικέσθαι ἐς Πελοπόννησον, ὡς Ἕλληνες λέγουσι, ἐκαλέοντο Πελασγοὶ Αἰγιαλέες. Et Strabo lib. 8. p. 383. Ὑπερησίαν δὲ, καὶ τὰς ἑξῆς πόλεις, ἃς λέγει ὁ Ποιητὴς, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν, τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης, καὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠλείας. Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν παλαιὸν, Αἰγιάλεια· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς· ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων Ἰωνία, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Atque hæc ipſa pars Peloponneſi, Achaja propriè dicta eſt Ptolemæo. *Politus.*

1. Εὐδαίμων δὲ ἡ Σικυών) maximè a proventu uberi olivetorum. Unde *olivifera* Sicyon apud Latinos Poetas. *Polit.*

2. Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος) Verſus hexameter, quem ego ſic tranſtuli: *Sint mihi, quæ Sicyona inter ſunt, atque Corinthon*. Salvinus.

3. Διὸ πρῶτα ἐμβασιλεύειν ἐῤῥέθη, διὰ τὸ αὐτῷ πρώτῳ ἐκείνους ὑποταγῆναι) Manifeſtum eſt, ex regum Sicyoniorum ſerie apud Euſebium, primum Sicyone regnaſſe Ægialeum, tertium & vigeſimum Adraſtum. Pauſanias quoque in Corinthiacis primum Sicyoniorum regem ſtatuit Ægialeum, octavum ab eo ſupra decimum, niſi mea me fallit enumeratio, Adraſtum: quem Adraſtum refert Pauſanias Polybo in regnum illud ſucceſſiſſe, Herodotus de Adraſto: ἡ γὰρ χώρη ἦν αὐτῶν Πολύβου· ὁ δὲ Ἄδρηστος ἦν Πολύβου θυγατριδοῦς. ἄπαις δὲ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήστῳ τὴν ἀρχήν. Menæchmus Sicyonius: Χρόνου παρελθόντος πολλοῦ, Πρώναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ, καὶ Λυσιμάχης τῆς Πολύβου, βασιλεύων Ἀργείων, ἀποθνήσκει, κατασταθεὶς ὑπὸ Ἀμφιαράου, καὶ τῶν Μελαμποδιδῶν, καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν. Ἄδραστος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρώνακτος φυγὼν, ἦλθεν εἰς Σικυῶνα· καὶ τὴν Πολύβου μητροπάτορος βασιλείαν λαβὼν, ἐβασίλευσε τῆς Σικυῶνος. Qui igitur Homerus vel ad fabuloſæ hiſtoriæ fidem primum Sicyonis regem Adraſtum faciat? Ego ſanè non ita Poëtam intelligo, nec puto eum ignoraſſe, quæ de antiquiſſimis ſuis regibus Sicyonii palam jactabant. Et valde hic cum Græcis Grammaticis errare exiſtimo Euſtathium noſtrum, qui ita Homerum explicat, quaſi Adraſtus Sicyonios ſibi ſubjecerit οὐκ εἰωθότας ἄρχεσθαι, ideoque Homerus dixerit, ibi Adraſtum πρῶτα ἐμβασιλεύειν, διὰ τὸ αὐτῷ πρώτῳ ἐκείνους ὑποταγῆναι. Jam pridem vidit Joſephus Scaliger, intelligendum hic eſſe πρῶτα, ἀντὶ τοῦ πρότερον· ita ut hic ſit ſenſus: Sicyone priùs regnaſſe Adraſtum, quàm ſcilicet Argis imperaret. Rectè omnino, & accomodatè ad veterem hiſtoriam. Nam Adraſtus poſtea Argos rediit, quod teſtatur Pauſanias, & ad eum, Argorum jam regnum obtinentem, Polynices, & Tydeus confugerunt, de quibus Diodorus Siculus, & Apollodorus Athenienſis, ipſeque alibi Euſtathius. Servius ad Virgilium: *Rex Sicyonis Adraſtus primò fuit, poſt Argivorum, ſocer Tydei, & Polynicis.* Politus.

4. Ἀνῴκισται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἡ Σικυὼν) Reædificata eſt Sicyon in loco magis commodo, atque opportuno a Demetrio Poliorcete, de cujus etiam nomine vocata eſt Demetrias. Plutarchus in Demetrio: Σικυωνίους δὲ φύσας παρὰ τὴν πόλιν οἰκοῦντας, τὴν πόλιν ὅπου νῦν οἰκοῦσι, μετοικίσαι. τῷ δὲ τόπῳ καὶ τοὔνομα τὴν πόλιν συμμεταβαλόντας, ἀντὶ Σικυῶνος, Δημητριάδα προσηγόρευσε. Politus.

5. ὀλίγα στάδια) Strabo: ὅσον εἴκοσι σταδίους, οἱ δὲ δώδεκα φασίν. Polit.

6. ὁ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἄρξας) Strabo de hoc Arato: ὃς καὶ τὴν πόλιν ἠλευθέρωσε, καὶ Ἀχαιῶν ἦρξε, παρ' ἐκείνων λαβὼν τὴν ἐξουσίαν· καὶ τὸ σύστημα ηὔξησε, προσθεὶς αὐτῷ τήν τε πατρίδα, καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τὰς ἐγγύς. Polit.

7. οἱ συνθέμενοι τὸ σικυήλατον) LXX. Interpretes Eſaiæ c. I. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιὼν, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ. Euſtathius, & alii, legiſſe videntur ἐν σικυηλάτῳ. Suidas: σικυήλατον, ὁ κῆπος. Polit.

8. καὶ σίκυας, ὡς νέκυας) Σίκυας, videlicet eâdem formâ, quâ νέκυας. ideſt, accentu in antepenultimâ. *Salvinus.*

9. Ὑπερησία δὲ, πόλις, φασὶν, Ἀχαΐας) Ex Stephano. Strabo lib. 8. Ὑπερησίαν δὲ, καὶ τὰς ἑξῆς πόλεις, ἃς λέγει ὁ Ποιητὴς, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν, τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης, καὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠλείας. Polit.

10. Οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὴν Ὑπέρειαν) Theon apud Stephanum. *Polit.*

11. Ὑπέρεια γὰρ, φασι, πηγὴ Μεσσηΐδος) lege: Μεσσηνίδος. Meſſenidos, regionis circa Meſſenen. *Salvinus.*

11. Ὑπέρεια γὰρ, φασι, πηγὴ Μεσσηΐδος) Ita quidem Stephanus. Vir tamen doctiſſimus legit Μεσσηνίδος. Neque ego ſanè emendationem hanc aſpernor. Nam Scholiaſta etiam Pindari Hypeream fontem memorat in Laconicâ. Meſſenia autem anti-

τὸ Gonoëſſa, promontorium eſt Pellenes, quæ inferiùs commemorabitur. Ideoque vocat eam Poëta excelſam, ac ſublimem, quòd excelſa ut plurimùm, atque alta ſint promontoria. Γονῦσα tamen, *Gonuſa*, tribus ſyllabis, urbs eſt Perrhæbiæ: ſicuti & Γόννος, *Gonnus*, cum duplici ν', cujus mentio apud Lycophronem. Ceterùm αἱ Γοννεῖς, *Gonnenſes*, ne ipſi quidem ſunt Homerici;

[1] καὶ πόλις Σικελική. Γονόεσσα δὲ, [2] ἀκρωτήριον Πελλήνης, ἥτις ῥηθήσεται κατωτέρω. Διὸ καὶ αἰπεινὴν αὐτὴν ὁ Ποιητὴς καλεῖ διὰ τὸ τῶν ἀκρωτηρίων ὑψηλὸν ὡς ἐπιπολύ. [3] Γονοῦσα μέντοι τρισυλλάβως, πόλις Περραιβίας· [4] ὥσπερ καὶ Γόννος ἐν δυσὶ νν, ὁ καὶ παρὰ Λυκόφρονι. [5] Οἱ δὲ Γοννεῖς, οὐδὲ

quitus, pars Laconicæ. Et plures potuerunt eſſe in variis locis fontes Hypereæ cognomines. Sic Scholiaſte Homerico Ὑπέρεια, κρήνη Ἄργους. Et Heſychio Ὑπέρεια, ἡ τῶν Φαιάκων πόλις, καὶ κρήνη. Sic etiam fortaſſe Meſſeis alia in Laconicâ. Scholiaſta Homeri: Μεσσηΐς, καὶ Ὑπέρεια, κρῆναι τῆς Πελοποννήσου· οἱ δὲ τῆς Λακωνικῆς. Certè Pauſanias vidiſſe ſemet ait ad Therapnen in Laconicâ fontem Μεσσηΐδα. Λακεδαιμονίων δὲ, inquit, ἑτέρας ἐστὶν ἀκουσάν, τὴν Πολυδεύκειαν ὀνομαζομένην ὑφ' ἡμῶν, οἱ τὴν ἐν Θεράπνῃ Μεσσηΐδα καλοῦσι τὸ ἀρχαῖον. ἡ δὲ Πολυδεύκεια ἐστιν αὐτή τε ἡ κρήνη, καὶ Πολυδεύκους ἱερὸν ἐν δεξιᾷ τῆς ἐς Θεράπνην ὁδοῦ. Verumtamen Hypeream nuſquam ſpeciatim lego fontem Meſſenidis: ut nec etiam Meſſeidem. Siquidem Therapne, ad quam Pauſanias Meſſeidem fontem collocat, ex ipſo eodem Pauſaniâ, locus erat Laconicæ, non Meſſenicæ. Nam Meſſenica quidem, ut Menelai olim tempore in Laconicâ incluſa fuerit, tamen a Laconicâ eſt diſtincta. Ac enim Hyperea, & Meſſeis, fontes fuerunt percelebres in Theſſaliâ. Geographus lib. 9. οἱ δ' ἀπόντες πόλιν, Φαρσάλου μὲν διεστῶσαν ὅσον ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἐκεῖθεν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἐν συνεχδέχονται εἶναι τὴν Ἑλλάδα· καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα, καὶ Ὑπέρειαν. Ac poſtea de Hypereâ: ἡ δὲ Ὑπέρεια κρήνη ἐστὶν ἐν μέσῃ τῇ Φεραίων πόλει μεταλλωσίᾳ. Corrupta eſt vox poſtrema, pro qua ego aliquando legendum ſuſpicabar μεσογαιώσῃ. Erat igitur Pheris in Theſſaliâ fons Hyperea. Pindarus Pyth. Od. 4. de Pherete, Jaſonis patruo: ἐγγὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηΐδα λιπών. Scholiaſta: Ὑπέρεια δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς· Ὦ γῆ καὶ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον. Unde & infra apud Homerum, ubi nunc legimus:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην·

vetus quædam editio, cujus meminit Scholiaſta Pindari, habuit:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν.

Sed Hypeream fontem memorat paullò poſt Poëta illo verſu:

Οἳ τ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν.

Quare, ſi rectè ſeſe habet, ut videtur, vetus illa editio, ne Homerus ea longè ſejungat, quæ ſunt inter ſeſe maximè conjungenda, neve alibi Pheras collocet, alibi fontem, qui Pheris eſt, Hypeream; corrigi etiam debet verſus ille poſterior Homericus, & hoc, vel ſimili modo reconcinnari:

Οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον τε παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

quomodo videtur ſcribere debuiſſe Homerus, vel etiam fortaſſis ſcripſiſſe. Erat namque Ormenium ad lacum Bœbeidem, inter Pheras, & Lariſſam. Strabo: Τὸ μὲν ἐν Ὀρμένιον καλεῖται νῦν Ὀρμίνιον. ἔστι δ' ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνοικισθεισῶν εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ὡς εἴρηται. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην εἶναι πλησίον. ἐπειδὴ καὶ ἡ Βοίβη τῶν περιοικίδων ἦν τῆς Δημητριάδος, καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Id ipſum oppidum vocatum quoque Armenium, ex quo Armenius, qui nomen dediſſe ferebatur Armeniæ. Idem Strabo: Τὸ δὲ Ἀρμένιον εἶναι τῶν Ἀρμενία πόλεως τῶν περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν, καὶ Λαρίσσης. Ubi tamen Euſtathius legit τῆς Ὀρμενία πόλεως. Præterea Hyperea fons celebratur etiam in Theſſaliâ a Plinio: *Fons*, inquit, *Hyperia*. *Oppida: Pheræ, quarum a tergo Pieris ad Macedoniam protenditur. Lariſſa, Gomphi, Thebæ Theſſaliæ, nemus Pteleon: Sinus Pagaſicus, Oppidum Pagaſa, idem poſtea Demetrias dictum.* Jam verò conſtat, Pagaſas ἐπίνειον eſſe Pheræum, inde diſſitum ſtadiis nonaginta. Hypereæ, & Meſſeidis fontium meminit Homerus Il. lib. ζ'.

Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος, ἢ Ὑπερείης.

Verba hæc ſunt Hectoris ad Andromachen: quibus proximè præcedunt illa:

Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις.

Quia igitur in ſuperioribus his verbis mentio fit Argorum, ubi Hector Andromachen dicit texendæ telæ operam eſſe daturam; ideo, ut Andromache in uno loco telam texat, in alio aquam ferat, ſuſpicor, quoſdam apud Argos, & in Peloponneſo quæſiviſſe, atque adeo reperiſſe Meſſeidem, & Hypeream fontes, de quibus Andromache aquam hauriret. Facile namque fuit, fontibus, quibus vellent, Peloponneſiis nomina illa Theſſalicorum fontium aptare, atque attribuere: ut Polydeuceam, fontem Laconicæ, non defuerunt, qui Meſſeidem antiquitus vocatam affirmarent. Unde & Val. Flaccus Argonaut. lib. 4. Meſſeidem, & Hypeream, tamquam in Peloponneſo, miſerè flentes inducit de amiſsâ Inachi filiâ, Jone:

Flevit Amymone, flerunt Meſſeidos undæ,
Flevit & effuſis revocans Hyperia lacertis.

Sed in Homero, ut loca locis ritè reſpondeant, neve fontes illos, Meſſeidem, & Hypeream, a Theſſaliâ in Peloponneſum derivare, ſeu transferre cogamus, præſtat fortaſſe Argos Theſſalicum intelligere. Præclarè Euſtathius: Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐν Ἄργει ἐοῦσα, δοκεῖ μοι νοηθῆναι καὶ διὰ τὸ Πελοποννήσιον Ἄργος· κρεῖττον δὲ εἰς τὸ Θετταλικὸν ἐκλαβέσθαι αὐτό, ἵνα μὴ διεσπασμένως ὦσιν ἐν ἄλλῳ μὲν τόπῳ, τῇ Πελοποννήσῳ δηλαδὴ, στοχάζονται τὴν Ἀνδρομάχην ὑφαίνουσαν ἐστὶν, ἐν ἑτέρῳ δὲ ὑδροφοροῦσαν, ἐν τῷ Θετταλικῷ δηλονότι. Θετταλικαὶ γὰρ εἶναι κρῆναι μεμαρτύρηνται ἥ, τε Μεσσηΐς, καὶ ἡ Ὑπέρεια, περὶ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ ἱστοροῦσιν Ἑλλάδα οὖσαι· ὧν ἡ Ὑπέρεια πλησίον Φερῶν πόλεως Θετταλικῆς κατὰ τὸν Γεωγράφον. Εἰ δὲ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ οἴονταί τινες ὁμωνύμους ταύταις κρήνας, ἵνα συναπτῶς ἐκεῖ νοοῖτο τὸ ὑφαίνειν, καὶ ὑδροφορεῖν, ζητητέον πάντως καὶ ἱστορίαν, δι' ἧς ὁ λόγος συγκροτηθήσεται. Quod autem nonnulli eruditi viri notant, fontes illos Theſſalicos, Meſſeidem, & Hypeream, conjungi a Pindaro in Pythiis, falſum eſt. Nam Hypereæ quidem meminit, ut diximus, Od. 4. Pindarus, cum Pheretem, inviſendi Jaſonis gratiâ, ad urbem Jolcum acceſſiſſe commemorat ex vicino fonte Hypereâ, ſeu ex urbe Pherarum, ubi fons Hyperea. Sed Meſſeidis ibi ſanè non meminit: niſi quòd ſubjungit, veniſſe etiam Meſſene ad Jaſonem, alterum ejus patruum, Amythaonem. Locorum differentiam apertè oſtendit Pindarus, cum ex loco quidem propinquo veniſſe dicit Pheretem, Meſſene verò Amythaonem: perinde quaſi Meſſene longè inde diſtaret.

Καί κασίγνητοι σφίσιν ἀμφότεροι
Ἤλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος, ἐγ-
γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηΐδα λιπών·
Ἐκ δὲ Μεσσάνας, Ἀμυθάν.

ad quæ poſtrema verba Scholiaſta: ἐκ δὲ τῆς Μεσσήνης τῆς Λακωνικῆς πόλεως ὁ Ἀμυθάν παραγίνεται. Ex his apparet, nihil eſſe, quòd vir doctiſſimus in his verbis Euſtathii ex Stephano: Ὑπέρεια γὰρ, φησι, πηγὴ Μεσσηΐδος· legat Μεσσηνίδος, ideſt, *regionis circa Meſſenen*. Potiùs exiſtimandum eſt, deeſſe aliquid in Stephano, & poſſe ita ſuppleri: πηγὴ πλησίον Μεσσηΐδος. Conſtat enim ex Strabone, duos hos fontes vicinos fuiſſe inter ſeſe. Hypereæ porrò fonti auctor eſt Pherecydes inditum eſſe nomen ab Hyperete, Melanis filio. Scholiaſta Pindari: Φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν (Ὑπέρειαν) τὴν κλῆσιν, ὡς Φερεκύδης. Φησὶ γὰρ οὕτω. Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρυκλεῖαν. τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερηΐδι. Politus.

1. καὶ πόλις Σικελική) Ex Stephano. Eadem hæc urbs videtur eſſe, de qua Homerus in Odyſſeâ lib. ζ'.

αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε, πόλιν τε·
Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.

Nam qui inſulam ibi Hypeream intelligunt, eos obſervat Euſtathius minimè omnium conſentire cum Homero: Σημείωσαι δὲ, ὅτι οὐ συνέχεσθαι δοκεῖ τῷ Ποιητῇ οἱ τὴν Ὑπέρειαν νῆσον λέγοντες, πῶς γὰρ ἂν κατῴκηντο ὅμως οἱ ἐν αὐτῇ, ὑπὸ Κυκλώπων ἐβλάπτοντο, οἷς οὔπως ἂν ἦσαν κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν; Itaque alii, Hypeream urbem olim Siciliæ, eamdem eſſe volunt, quæ poſtea dicta eſt Camarina. Idem Euſtathius: Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ὑπέρειαν, πόλιν Σικελίας τινές φασι τὴν ὕστερον Καμάριναν. Ex Hypereâ illâ, quæcumque tandem fuerit, narrat Poëta, Phæacas, quòd a vicinis Cyclopibus divexarentur, deductos a Nauſithoo fuiſſe, & in Scheriâ collocatos. Scheria autem eſt Corcyra. *Politus.*

2. ἀκρωτήριον Πελλήνης) l. ἀκρωτήριον. Verùm non promontorium modò eſt Gonoëſſa, verùm etiam urbs, ſita, ut videtur, in promontorio. Heſychius: Γονόεσσα, πόλις. & paullò poſt: Γονόεσσα, πόλις Πελοποννήσου. Ideo autem, quia ſita in promontorio, dicitur Senecæ in Troadibus, *carens numquam Gonoëſſa vento*. Politus.

3. Γονοῦσα μέντοι τρισυλλάβως, πόλις Περραιβίας) Stephano cum duplici νν', Γοννοῦσα, πόλις Περραιβίας. Urbs eadem, ut videtur, quæ Gonus, ſeu Gonnus. Tzetzes ad Lycophronem: Γόννος, ἡ λεγομένη Γοννοῦσα, πόλις Περραιβίας. Sed Euſtathius videtur has inter ſe urbes diſtinguere. *Polit.*

4. ὥσπερ καὶ Γόννος ἐν δυσὶ νν, ὁ καὶ παρὰ Λυκόφρονι) Sic *Gonnus* cum duplici *nn* apud Livium. Atque hæc conſonantium geminatio eſt Æolica. Euſtathius alibi: καὶ λέγει ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περραιβοὶ, ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα, Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες, καὶ πόλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς εἶναι, καὶ Γόννους, καὶ τοιοῦτό τινα. Unde vides, quàm mutila, & imperfecta ſit hodierna Stephani Epitome, in qua hæc dumtaxat apparent: Τοὺς δὲ Περραιβοὺς καλοῦντες ἑαυτούς. καὶ Γόννον διὰ δύο ν, τὴν πόλιν. Γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Nunc tamen apud Lycophronem legimus Γόνον, cum ſimplici ν, in hoc verſu:

Γόνον, Φάλαννάν τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων γύας.

Politus.

5. Οἱ δὲ Γοννεῖς) Γονεῖς apud Stephanum, cum unico ν. Polit. & fortè hoc melius. *Salvinus.*

Digitized by Google

οὐδὲ αὐτοὶ Ὁμηρικοί εἰσιν, ἀλλὰ πόλις Θρᾴκης, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ καὶ Ἀδριανοπολῖται.

ξβʹ. [1] Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας. [2] Ταύτης ἐθνικὸν, Πελληνεὺς, καὶ Πελληνιος. [3] Ἡ μέντοι Παλλήνη διὰ τοῦ α, πόλις ἐστὶ Θρᾴκης, [4] καὶ χερρόνησος δὲ [5] τρίγωνος [6] ἡ καὶ Φλέγρα λεγομένη, [7] περὶ ἣν Ἡρακλῆς τοὺς γίγαντας κατεπολέμησεν.
Rom. p.292. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι μετὰ Σικυῶνα, Πελλήνη κεῖται· [8] εἶτα Αἴγειρα δευτέρα, τρίτη Αἰγαί. [9] ἃς καὶ Αἰγὰν λέγουσιν ἑνικῶς, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα, τετάρτη Βοῦρα, μεθ' ἣν Ἑλίκη· μετὰ δὲ αὐτὴν, [10] Αἴγιον, καὶ Πατρεῖς. [11] εἶτα Ὤλενος, παρ' ᾧ ποταμὸς μέγας Μέλας·
Baſ. p. 221. εἶτα [12] Δύμη, κληθεῖσα διὰ τὸ δυσμικωτέρα κεῖσθαι. [13] πρότερον γὰρ, φασὶ, Στρατὸς ἐκαλεῖτο. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Πελλήνη στάδια ἑξήκοντα τῆς θαλάσσης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, [14] ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν· [15] ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν. Αἴγιον δὲ, πόλις Ἀχαΐας καὶ αὐτὸ, οὗ πολίτης Αἰγιεύς. ὡς ὁ χρησμός·

Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

τυ-

rici; ſed, juxta veteres auctores, civitas eſt Thraciæ, qui etiam Adriannopolitæ, ſeu Adrianopolitani.

LXII. Pellene autem, urbs & ipſa Achajæ. Hujus nomen gentile, Πελληνεὺς, *Pellenenſis*, & Πελλήνιος, *Pellenius*. Attamen ἡ Παλλήνη, *Pallene*, per α, urbs eſt Thraciæ, nec non peninſula, trianguli formâ, quæ dicta etiam Phlegra, in qua Hercules bello gigantes devicit. Verùm Geographus: poſt Sicyonem, inquit, ſita eſt Pellene: deinde ſecunda Ægira, tertia Ægæ, quas & Ægam vocant numero ſingulari, Neptuni templo inſignes, quarta Bura: poſt hanc Helice: poſt Helicen, Ægium, & Patrenſes. Tum Olenus, apud quem fluvius magnus, Melas: deinde Dyme, ſic dicta, eo quòd ſita ſit, & collocata πρὸς δυσμὰς, *ad Occidentem*, quum priùs ipſa, ut ferunt, Stratus vocaretur. Addit Geographus, Pellenen, caſtellum munitum, diſtare a mari ſtadiis ſexaginta: itemque pagum eſſe Pellenen, unde chlænæ Pellenicæ, quas, præmii loco, proponebant in certaminibus, quæ ibi peragebantur: ſicuti etiam apertè Comicus in Avibus ſignificat. Deinde Ægium, urbs & ipſa Achajæ, cujus civis Αἰγιεὺς, *Ægienſis*, juxta illud oraculum:

Vos neque tertii apud me, nec quarti, Ægienſes.

hoc

1. Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας) Stephanus: Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας. Pellene in Achajâ memoratur etiam a Strabone, & Ptolemæo. *Politus.*

2. Ταύτης ἐθνικὸν, Πελληνεὺς, καὶ Πελλήνιος) Immo Stephanus hæc duo tantummodò hujus urbis gentilia eſſe nomina teſtatur: Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη, δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εὺς καὶ τὸ ἰος, καὶ τὸ ἀεύς. At enim oppidanos videntur etiam Latini vocaſſe *Pellenaos*. Unde Plinius lib. 4. in deſcribendâ Achaiâ provinciâ: *Mox Oluros, Pellenæorum caſtellum.* Oluros autem Stephano, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, οὐ πόῤῥω Πελλήνης. Politus.

3. Ἡ μέντοι Παλλήνη διὰ τοῦ α. πόλις ἐστὶ Θρᾴκης) Stephanus: Σημειωτέον δὲ, ὅτι Παλλήνη, καὶ Πελλήνη, ἑνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Unâ quidem litterâ Pallene, & Pellene, ſed magno locorum intervallo inter ſeſe differunt. Idem Stephanus: Παλλήνη, πόλις Θρᾴκης. Politus.

4. καὶ χερρόνησος δὲ τρίγωνος ἡ καὶ Φλέγρα λεγομένη) Stephanus: Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιόν. Ergo Pallene non urbs modò eſt, ſed etiam regio, ſeu peninſula: eademque etiam Phlegra, quamvis Plinius Pallenen, & Phlegram, oppida, diſtinguat. Eadem peninſula, Ποτνάλλην dicitur Ptolemæo, manifeſto ſcripturæ vitio pro Παλλήνη, eaque propriè eſt peninſula Macedoniæ inter Toronaicum, & Thermaicum ſinum. Sed quia ipſa hæc Cherſoneſus alias ab aliis attributa fuit Thraciæ; ideo in errorem inductum fuiſſe ſuſpicor Dionyſium Halicarnaſſenſem, ut Pallenen appellatam crederet Cherſoneſum, quam dicimus, Thraciæ. Neque enim dubium, quin Cherſoneſum Thraciæ deſignet Dionyſius lib. 1. Antiq. Rom. ubi de navigatione Æneæ, illis verbis: Τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας Αἰνείας παραλαβὼν, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν, ἐποιεῖτο παρασκευάσας τὸ ναυτικὸν αὐτῷ, ἀπέπλει τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ἔγγιστα σημαίνης Χερρόνησον τὴν πλεῖν ποιούμενος, ἡ πρόκειται μὲν τῆς Εὐρώπης, καλεῖται δὲ Παλλήνη. Politus.

5. Γίγαντες) Stephanus Aldi, & Juntarum: Γίγαντες τὴν βάσιν ἔχουσα. Polit.

6. ἡ καὶ Φλέγρα λεγομένη) Phlegra ἀπὸ τοῦ φλέγειν, a comburendo. Salvinius.

7. περὶ ἣν Ἡρακλῆς τοὺς γίγαντας κατεπολέμησεν) Ex Stephano. Excerpta ex Strabone: φασὶ δ' αὐτόθι οἱ μυθολογοῦντες γίγαντας, ἔθνος ἀσεβὲς, καὶ ἄνομον· οὓς Ἡρακλῆς διέφθειρεν. Politus.

8. εἶτα Αἴγειρα δευτέρα) Plinius lib. 4. c. 5. *Sicyon, Ægira.* Minùs rectè editum in Strabone, Αἴγιρα. Polit.

9. ἃς καὶ Αἰγὰν λέγουσιν ἑνικῶς) Animadverſio Euſtathii ex ipſo Strabone, qui poſt Achaicarum urbium catalogum, hoc ſubjungit de Ægâ: Ἡ δ' Αἰγὰ (καὶ γὰρ οὕτω λέγουσι τὰς Αἰγὰς) νῦν μὲν οὐκ οἰκεῖται. Politus.

10. Αἴγιον, καὶ Πατρεῖς) Inter Ægium, & Patrenſes interpoſiti a Strabone Ῥύπες, qui & Ῥίπες Pauſaniæ. Hoc ab Euſtathio omiſſos in citando loco Strabonis notavit etiam, ni fallor, Xylander. *Polit.*

11. εἶτα Ὤλενος, παρ' ᾧ ποταμὸς μέγας Μέλας) Strabo: εἶτ' Ὤλενος, παρ' ὃν ποταμὸς μέγας Μέλας. Idem fluvius alias Πεῖρος. Polit.

12. Δύμη, κληθεῖσα διὰ τὸ δυσμικωτέρα κεῖσθαι) Strabo: ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Stephanus: Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν. Etymologici Magni Auctor v. Δύμη· λέγεται καὶ Δύμαι, καὶ Δυμαῖοι, ὅτι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀχαΐας κεῖται, δύσμη τις οὖσα, καὶ Δύμη· ἢ ἀπὸ Δύμου ἀρχηγέτου. Polit.

In fragmentis Stephani a Berkelio editis: Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν. Εἰς Δύμην ἀπιόντα τὸν Ἀχαιικόν. Strabo lib. VIII. ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, πασῶν δυσμικωτάτη. ὅθεν καὶ τοὔνομα, Salvinius.

13. πρότερον γὰρ, φασὶ, Στρατὸς ἐκαλεῖτο) Strabo: πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Στρατός. Dyme, antiquitus ipſa regio; urbe autem, Stratus. Epitome Stephani: καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο· ἡ δὲ πόλις Στρατός. ὕστερον δὲ καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. Politus.

14. ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι) unde etiam Πελληναῖος χιτὼν in proverbio. Suidas: Πελλήνη, πόλις. καὶ Πελληναῖος χιτών· ἐπὶ τῶν παλαιῶν στερεῶν ἱματίων. ἐν δὲ Πελλήνῃ διάφοροι χλαῖναι ἐγίνοντο. Explicat Xaſterus *de iis, qui veteres, & attritas veſtes gerunt.* Qua quidem explicatione nihil, meo judicio, abſurdius, aut a veritate alienius. Erant namque in pretio, atque in honore apud veteres lænæ Pellenææ, ſeu Pellenicæ, ut ſtatim docet ipſe Suidas. Malè ab Interpretibus quibuſdam Latinis cum Eraſmo διάφοροι χλαῖναι exponuntur *veſtes diverſa*, quæ ſunt præſtantes, atque excellentes. Sic ab excellentiâ dicit eas Heſychius διαφέρειν. Inde locus proverbio. Heſychius: Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἐπεὶ διαφέρειν ἐδόκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γενόμεναι, ἃς καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι ἐδίδοσαν. Pollux: αἱ δὲ Πελληνικαὶ χλαῖναι ὥσπερ ἀθλήματα, ἃς καὶ τοῖς νικῶσιν ἀθληταῖς ἐδίδοσαν. Fortaſſe apud Suidam pro παλαιῶν ſcribendum παχέων. Talia enim, ἱμάτια illa Pellenica. Scholiaſta Pindari ad Od. 10. Nem. Τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἀγῶνα. Ideo autem, quia craſſior, dicta eſt alibi a Pindaro læna Pellenica, ψυχρᾶν εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν. Poſſis etiam fortaſſis pro παλαιῶν in Suidâ legere μαλακῶν, juxta illud Pindari de lænis Pellenicis Nem. Od. 10.

Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

Sic *pallium malacum* apud Plautum in Mil. act. 3. ſc. 1. *emi, mi vir, lanam, unde tibi pallium Malacum, & calidum conficiatur, tunicaque hiberna bona, Ne algeas hac hieme.* De hujuſcemodi ergo palliis malacis, ac craſſioribus, quæ per hiemem ſatis commodè corpus foverent, & calefacerent, non de veteribus, & attritis veſtibus, videntur lænæ Pellenicæ per adagium uſurpatæ. *Politus.*

15. ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισι) Ariſtophanes Avibus v. 1421.

Μῶν ἀλλὰ Πελληνῆς πτερῶν δέει;

ubi Scholiaſta: ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἑρμαίοις ἆθλον ἐτίθετο χλαῖνα. Χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται, οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τούτῳ ἔπαθλον τίθεται. Alii etiam Pellenenſe feſtum, in quo præmia victoribus dabantur lænæ, memorant Θεοξένια. Scholiaſta Pindari ad Od. 7.

Olymp.

hoc eſt, non ſolùm neque primùm, neque verò ſecundum, fortitudinis gradum obtinetis, ut audire vos vultis; verùm etiam ne tertii quidem eſtis, nec quarti in fortitudine. Ad hæc, Strabo: Ægium, inquit, oppidum ſatis frequens. Ibi narrant Jovem nutritum fuiſſe ὑπ' αἰγός, *a caprâ*, quam Aratus vocat Oleniam, propterea quòd in propinquo eſt Olene, genere muliebri, ſeu virili, Olenus, oppidum Ætolici Oleni cognomine, inter Patras, & Dymen. Fluit ibi Selinus amnis. Quamquam & alii ſunt, juxta eumdem auctorem, amnes, Selinuntis hujus cognomines.

LXIII. Præterea Ægialus, juxta Geographum, ipſe quoque eſt Achæorum; & regio ibi antiquitus Ægialea, incolæ Ægialenſes. Poſtea verò ab Jonibus Jonia eſt appellata, ſicuti & Attica, ab Jone Xuthi filio. Athenienſes enim, inquit, Jonum eò coloniam miſerunt, qui pro Ægialo regionem illam, Joniam vocarunt, & incolas pro Ægialenſibus, Jonas. Videtur autem regio hæc Ægiali amplior fuiſſe, & latè patens, atque ad longum terrarum tractum pertinuiſſe. Ideoque Poëta ſignificanter ſcripſit: Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, *Ægialumque per omnem*. Nam τὸ πάντα, *omnem*, ſeu *totum*, amplitudinem quamdam loci, & frequentiam ſignificat. Ægialum porrò dictum eſſe ferunt maritimum latus Peloponneſi, quod a Sicyone extenſum eſt uſque ad Elidem. Et propter hunc fortaſſis Ægialum dixit Poëta τό, ἀνὰ πάντα, *per omnem*, ſeu *per totum*: quippe quòd regio tanta ſubjecta eſſet Agamemnoni. Quamquam autem vocabula ſunt ſynonyma, ἡ ἠϊών, *ora*, *ſeu ripa*, & ὁ αἰγιαλός, *littus*; tamen vide, ut non idem ſit in hiſtoria locus, Ἠϊών,

τουτέστιν, οὐ μόνον πρωτεῖον ἐν ἀνδρίᾳ οὐ πλουτεῖτε, οὔτε μὴν δευτερεῖον, ὡς ἀκοῦσαι βούλεσθε, ἀλλ' [1] οὐδὲ τρίτοι, οὐδὲ τέταρτοι τὰ εἰς ἀνδρίαν ἐστέ. Ὁ δὲ Στράβων λέγει καί, ὅτι Αἴγιον ἱκανῶς οἰκούμενον. Ἱστοροῦσι δ', ἐνταῦθα τὸν Δία ὑπ' αἰγὸς τραφῆναι, [2] ἣν Ὠλενίην Ἄρατος λέγει, διότι πλησίον [3] ἡ Ὠλένη, ἢ ὁ Ὤλενος, [4] κτίσμα ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλικῷ, [5] μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης. [6] Ῥεῖ δὲ αὐτόθι Σελινοῦς ποταμός. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι, φησίν, ὁμώνυμοι τούτῳ ποταμοί.

ξγ'. [7] Ὁ δὲ Αἰγιαλός, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τῶν Ἀχαιῶν ἐστὶ καὶ αὐτός· καὶ χώρα ἤκουσε Αἰγιάλεια τὸ παλαιόν, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς. ὕστερον δέ, [8] Ἰωνία ἐκλήθη ἀπὸ Ἰώνων, καθάπερ καὶ οἱ Ἀττικοί, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Ἀθηναῖοι δέ, φησιν, ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν ἐκεῖ τοὺς Ἴωνας, οἳ ἀντ' Αἰγιαλοῦ, Ἰωνίαν τὴν χώραν ἐκάλεσαν, καὶ τοὺς ἄνδρας ἀντ' Αἰγιαλέων, Ἴωνας. Πλατὺς δέ τις [9] ὁ Αἰγιαλὸς οὕτως ἔοικεν εἶναι, καὶ εὐρύχωρος, καὶ διήκων ἐπὶ πολύ. Διὸ καὶ ἐπεσημήνατο ὁ Ποιητής, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Τὸ γὰρ πάντα, πληθυσμόν τινα δηλοῖ τόπου. [10] Ἐλέγετο δέ, φησιν, Αἰγιαλὸς καὶ ἡ παραθαλασσία πλευρὰ Πελοποννήσου, [11] ἡ παρατείνουσα ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἤλιδος. Καὶ τάχα διὰ τοῦτον τὸν Αἰγιαλὸν εἶπεν ὁ Ποιητὴς τό, ἀνὰ πάντα, ὡς τοσούτου τόπου ὄντος ὑπὸ Ἀγαμέμνονι. Ὅρα δὲ καί, ὅτι [12] συνωνύμων οὐσῶν λέξεων τῆς ἠϊόνος, καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅμως οὐ ταυτόν

Olymp. παλαίεται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια. τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἕρμαια. τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα. Scholia in Pindarum recentiora: ἐν Πελλήνῃ, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια, καὶ τὰ Ἕρμαια. τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα. Quin & alii Διῖα, ut docet Scholiaſtes Pindaricus ad Nem. Od. 10. ὁ δὲ ἀγὼν Διός· καλεῖται δὲ Δῖα. Politus.

1. οὐδὲ τρίτοι, οὐδὲ τέταρτοι) quod reſponſum Ægienſibus datum, abiit in proverbium. Zenobius: Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν ἀτελῶν, καὶ μηδενὸς ἀξίων. οἱ γὰρ Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ νικήσαντες Αἰτωλούς, τὴν Πυθίαν ἐπηρώτων, τίνες εἶεν κρείττους τῶν Ἑλλήνων. ἡ δὲ εἶπεν· Ὑμεῖς δ' Αἰγιεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. Alii tamen non Ægienſibus, ſed Megarenſibus id reſponſi datum tradiderunt. Joh. Tzetzes Chil. 9. n. 291.

Τοῦτον, ὃν ἔφην τὸν χρησμόν, κατ' ἔπος ὧδε λέγει
Μνασέας. Αἰγιεῦσι μὲν αὐτοῖς χρησμοδοτηθέντα.
Ὁ δὲ Καλλίμαχος αὐτῷ τοῖς λόγοις ἀντιτείνων,
Οὐκ Αἰγιεῦσι φράζει, ἀλλὰ τοῖς Μεγαρεῦσι.

Oraculi autem Megarenſibus editi verſus erat hujuſmodi:

Ὑμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

Suidas: Ἱστορεῖ δὲ Μνασέας, ὅτι Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ καταναυμαχήσαντες Αἰτωλούς, καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν, δεκάτην Πυθοῖ ἀνατεθεικότες, ἠρώτων, τίνες εἶεν κρείττους τῶν Ἑλλήνων. ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ προκείμενα. καὶ ἴσως δὲ Αἰγιεῦσι ἐδόθη τὸν χρησμὸν ἱστορεῖ. Τινὲς δὲ οἴονται, Μεγαρεῦσιν εἰρῆσθαι αὐτόν, καὶ προφέρονται·

Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

Ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν·

ὁ δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

Politus.

2. ἣν Ὠλενίην Ἄρατος λέγει, διότι πλησίον ἡ Ὠλένη) Aratus in Phænom.

Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν.
Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Epitheton illud Ὠλενίην ſic accipit Geographus, quaſi eo Aratus ſignificet τὸν τόπον, διότι πλησίον Ὠλένη. Sed aliò detorquet Theon, quaſi ſcilicet ſacram illam, cœleſtemque αἶγα dicat Aratus Ὠλενίην, διὰ τὸ εἶναι ἐπ' ὠλένης τοῦ ἡνιόχου· ἤ, ὥς ἄλλοι, Ὠλένου θυγατέρα. Poëtarum Græcorum imitatione Ovidius Faſtor. lib. 5.

Naſcitur Olenia ſignum pluviale Capellæ.
Illa dati cœlum præmia lactis habet. Politus.

3. ἡ Ὠλένη, ἢ ὁ Ὤλενος) Videntur Euſtathii ætate variaſſe in hac ſcriptura exemplaria Strabonis. Libri nunc editi exhibent, διότι πλησίον Ὠλενός. Sed antiquior interpres legiſſe videtur, πλησίον Ὠλένη. quippe qui ſic verterit: *quia proxima eſt Olene*. Communius tamen vocatur hæc urbs Græcis ſcriptoribus, ipſiſque etiam Straboni, Ὤλενος. Immo & Ὤλενος utroque genere effertur, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, quod notat Stephanus. Idem ipſe Strabo: ὁ δ' Ὤλενος ἐστὶ μὲν ἔρημος. Pauſanias Achaicis: ἐπὶ πόλισμα μικρὸν τῶν ἀρχῆς ἡ Ὤλενος. Polit.

4. κτίσμα ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλικῷ) Strabo: τῷ δὲ Ὠλένῳ (ὁμώνυμον) τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ κτίσμα, καὶ αὐτὸ ἴχνη σώζον μόνον. Politus.

5. μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης) Strabo: δείκνυται δ' ἴχνη μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης, τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὠλενίων κτίσματος. Politus.

6. Ῥεῖ δὲ αὐτόθι Σελινοῦς ποταμός) Strabo: Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Αἰγιέων πόλεως ποταμὸς Σελινοῦς. Politus.

7. Ὁ δὲ Αἰγιαλός, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τῶν Ἀχαιῶν) Geographus: τὸν Αἰγιαλὸν τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης, καὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠλείας. Polit.

8. Ἰωνία ἐκλήθη ἀπὸ Ἰώνων, καθάπερ καὶ οἱ Ἀττικοί, ἀπὸ Ἴωνος) Strabo: ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων Ἰωνία, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Unde apud Euſtathium legendum puto, ἡ Ἀττική, pro, οἱ Ἀττικοί. Vide etiam Pauſaniam l. 7. c. 1. Polit.

9. ὁ Αἰγιαλὸς οὕτως) lego, ὅλος. Polit.

10. Ἐλέγετο δέ, φησιν, Αἰγιαλὸς καὶ ἡ παραθαλασσία πλευρὰ Πελοποννήσου) Immo inde Ægialo inditum nomen voluerunt, videlicet ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, *a littore*. Plinius: *Achaia nomen provinciæ ab Iſthmo incipit: antea Ægialos vocabatur, propter urbes in littore per ordinem diſpoſitas.* Polit.

11. ἡ παρατείνουσα ἐκ Σικυῶνος ἕως Ἤλιδος) Pauſanias Achaicis: Ἡ δὲ ἡ Ἠλείας μέση, καὶ Σικυωνίας, καθήκουσα μὲν ἐπὶ τὴν πρὸς ἕω θάλασσαν, Ἀχαΐα δὲ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν ἔχουσα ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων, πάλαι μὲν Αἰγιαλὸς τὸ ἀρχαῖον, καὶ οἱ νεμόμενοι τὴν γῆν ἐκαλοῦντο Αἰγιαλεῖς. Scylax Caryandenſis in Periplo: Μετὰ δὲ Σικυῶνα Ἀχαιοὶ ἔθνος. καὶ πόλεις εἰσὶν ἐν αὐτοῖς αἵδε. Πελλήνη, Αἴγειρα, Αἴγιον, Αἰγαί, Ῥύπες, ἔξω δὲ Ῥίου, Πάτραι, Δύμη. Παράπλους δὲ τῆς Ἀχαΐας χώρας στάδια φ. Μετὰ δὲ Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἔθνος Ἦλις. Politus.

12. συνωνύμων οὐσῶν λέξεων τῆς ἠϊόνος, καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ) Suidas: ἠϊών, αἰγιαλός. ἠϊόνα, αἰγιαλόν, ὄχθην. Polit.

ἐςι ἰσοπικῶς ἐν ἱςορίαις, Ἠϊὼν, καὶ Αἰγιαλός· ἀλλ᾽, ὡς ἤδη ἐφάνη, [1] ἕτερον μὲν Ἠϊὼν, ἕτερον δὲ Ἠϊόνες, καὶ ἕτερον Αἰγιαλός. [2] Ὅτι δὲ καὶ πολλοὶ Αἰγιαλοὶ, ἐν τοῖς ἑξῆς μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται. [3] Ἑλίκη δὲ ἀπὸ Ἑλίκα, φασὶ, καλεῖται τοῦ Λυκάονος, [4] ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς, τοῦ Ποσειδῶνος. [5] Ἠφανίσθη δέ, φασιν, αὕτη ὑπὸ κύματος. [6] ἐξαρθὲν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν, [7] καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ ἐτίμων οἱ Ἴωνες, θύοντες ἐκεῖ τὰ Πανιώνια, περὶ ὧν φθάσαντες εἴπομεν. [8] Τῆς θυσίας ὑπονοεῖται μεμνῆσθαι καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ, βοῦς

Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

Τότε γάρ, φασι, νομίζουσι καλλιερεῖν περὶ τὴν θυσίαν ταύτην Ἴωνες, ὅταν θυόμενος ὁ ταῦρος [9] ἐρεύξηται μυκητικῶς. [10] Λέγεται δὲ καὶ ἄλλη Ἑλίκη Θετταλική. Νώροπα δὲ χαλκὸν λέγει, τὸν λαμπρὸν, καὶ στερίσκοντα τοῦ ὁρᾷν, οἷα δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα. ἔστι γὰρ στερητικὸν μὲν, τὸ νω· ὁρᾷν δὲ τὸ ἐλέπειν· [11] ἐξ οὗ ὁ νώροψ. [12] Κυδιόων δὲ, ὁ γαυριῶν, καὶ ὑψαυχενῶν. ὁποῖόν τι ἔοικε ποιεῖν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ νῦν εἰς μάχην ἐξόδῳ.

Eion, atque *Αἰγιαλός*, *Ægialus*; ſed, ut jam conſtat, alia ſit Eion, aliæ Eiones, alius demum Ægialus. Quin & multos eſſe Ægialos, ſumus deinceps, nec multò poſt, dicturi. Ad hæc, Helice vocata eſt, ut ferunt, ab Helicâ, Lycaonis filio, ſive ab Helice Jonis uxore, eademque Selinuntis filiâ: qui Selinus filius fuit Neptuni. Hanc narrant fluctibus abſumptam, periiſſe. Terræ enim motu quum elatum eſſet mare, tum ipſam aquis obrutam fuiſſe, tum templum Neptuni Heliconii, quod Jones obſervabant, ac venerabantur, quippe qui Panionia ibi ſacrificarent: de quibus diximus ſupra. Atque hujus ſanè ſacrificii nonnulli ſuſpicantur Poëtam meminiſſe eo loci, quo bovem mugientem repræſentat,

Cum trahitur regis ſacras Heliconii ad aras,

Tunc enim, ut perhibent, ſeſe hoc ſacrificio perlitare Jones arbitrantur, cum inter immolandum taurus mugitum edit. Sed & alia aſſertur Helice Theſſalica. Ceterùm *νώροπα χαλκὸν*, *æs lucidum*, dicit, ideſt, ſplendidum, & tale, quod privet *τοῦ ὁρᾷν*, *videndi uſu*, quippe quum eo ipſo ſplendore oculorum acies perſtringatur. Eſt enim privationis nota, *τὸ νω*· *ὁρᾷν* autem idem eſt, ac videre, ſeu perſpicere: ex quo *ὁ νώροψ*, *ſplendidus*, *is*, *qui viſum obtundit*, *atque offuſcat*. Denique *κυδιόων*, *glorians*, *atque exultans*, is eſt, qui ſemet ipſe effert, erectâque cervice incedit. quod ſane videtur facere nunc Agamemnon, dum egreditur ad pugnam.

Οἳ δ᾽ εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ᾽ ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Οἵ τ᾽ ἄρ᾽ Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ᾽ ἔφαλον πτολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ᾽ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
Ἐν δ᾽ αὐτὸς κίεν, ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε, στοναχάς τε.

Rurſus qui tenebant cavam Lacedæmonem cetariam,
Pharinque, & Spartam, columbiſque abundantem Meſſen,
Bryſeaſque incolebant, & Augeas amabiles;
Quique Amyclas tenebant, & Helos oppidum maritimum;
Quique Laam tenebant, & Oetylum circumcirca incolebant:
Horum frater ejus imperabat prælio ſtrenuus Menelaus
Navibus ſexaginta: & ſeorſum armabantur.
Ipſe autem inter eos ibat, ſtudiis ſuis fretus,
Adhortans ad bellum; maximèque animo cupiebat
Helenæ raptum que, & gemitus ulciſci.

ξδ᾽. Ὅτι οἱ περὶ Λακεδαίμονα, Φάριν τε, Σπάρτην τε, Μέσσην τε, καὶ Βρυσειὰς, καὶ Αὐγειὰς

LXIV. Lacedæmones, Pharaltæ, Spartiatæ, Meſſenii, Bryſeatæ, Augeatæ, Amyclæi, Helei, Lai,

1. ἕτερον μὲν Ἠϊὼν, ἕτερον δὲ Ἠϊόνες) Eion, urbs Thracica ad Strymonem. Tzetzes ad Lycophronem: Ἠϊὼν, πόλις Θρᾴκης ἐπὶ Στρυμόνι. Eiones, pagus regionis Argivæ. Strabo lib. 8. Ἠϊόνες δὲ κώμη τίς ἦν, ἣν ἐρημώσαντες Μυκηναῖοι, ναύσταθμον ἐποίησαν· ἠφανίσθη δ᾽ ὕστερον, οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστι. Politus.

2. Ὅτι δὲ καὶ πολλοὶ Αἰγιαλοὶ) Vide apud Stephanum. Polit.

3. Ἑλίκη δὲ ἀπὸ Ἑλίκα, φασὶ, καλεῖται τοῦ Λυκάονος) Vulgata lectio Stephani, ἀπὸ Ἑλίκα. Politus.

4. ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς) Pauſanias Achaicis c. 5. Polit.

5. Ἠφανίσθη δὲ, φασιν, αὕτη ὑπὸ κύματος) Ex Strabone l. 8. p. 484. Ovidius 15. Metamorph.

Si quæras Helicen, & Burin, Achaïdas urbes,
Invenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Polit.

6. ἐξαρθὲν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν) Seneca Nat. Quæſt. lib. 6. c. 23. *Calliſthenes in libris, quibus deſcribit, quemadmodum Helice, Buriſque merſa ſunt, quæ illas caſus in mare, vel in illas mare immiſerit, dicit id, quod in priore parte dictum eſt. Spiritus intrat terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita & ſub mari. Deinde cum eſt obſtructus ille trames, per quem deſcenderat, reditum autem illi a tergo reſiſtens aqua abſtulit, huc & illuc fertur, & ſibi ipſe occurrens, terram labefactat. Ideo frequentiſſimè mari oppoſita vexantur, & inde Neptuno hæc aſſignata eſt movendi potentia. Quiſquis primas litteras Græcas didicit, ſcit illum apud Homerum ἐνοσίχθονα vocari.* Politus.

7. καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ ἐτίμων οἱ Ἴωνες) Pauſanias Achaicis: ἐπῳκίσθη φησιν Ἑλίκη πόλις, καὶ Ἴωσιν ἱερὸν ἁγιώτατον Ποσειδῶνος ἦν Ἑλικωνίου. Dictus eſt autem Neptunus Heliconius, ut alibi explicat Euſtathius, ὁ ἐν Ἑλίκῃ τῆς Ἀχαΐας τιμώμενος. Eſtque id nominis, nempe τὸ Ἑλικώνιος, per formationem Æolicam [illegible] Ἑλικῶν· pariter atque ex ἑτέρων, ἑτερώνιος· ex ἄλλων, ἀλλώνιος· ex ἀνέμων, ἀνεμώνιος. unde, melioris ſoni gratiâ, ἀνεμώλιος. Politus.

8. Τῆς θυσίας ὑπονοεῖται μεμνῆσθαι καὶ ὁ Ποιητὴς) Certè quidem Heliconium regem, Neptunum Poëta dicit illis verſibus:

ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.

Unde Pauſanias Achaicis: ἐστι δὲ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα ἐς Ἑλίκην, καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. Ariſtarchus tamen volebat, ab Helicone, monte illo Bœotiæ, cognomen Neptuno inditum eſſe Heliconio. Vetus Scholiaſta: Ἑλικώνιον τὸν Ποσειδῶνα [illegible] ἀπὸ Ἑλικῶνος, ὡς Ἀρίσταρχος βούλεται· ἐπεὶ Βοιωτία [illegible] ἱερὰ Ποσειδῶνος. Οὐ γὰρ [illegible] ἀπὸ Ἑλίκης, ὥς φασιν· Οἱ δὲ [illegible] Ἑλίκην τι, καὶ Αἰγὰς [illegible]. Ἑλικώνιον γὰρ [illegible], [illegible] τοῦ μέτρου. Politus.

9. ἐρεύξηται μυκητικῶς) μυκᾶται. Polit.

10. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλη Ἑλίκη Θετταλική) Strabo: Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλης Ἑλίκης μέμνηται Θετταλικῆς. Heſiodus in Scuto Herculis:

Ἄργος τ᾽, ἠδ᾽ Ἑλίκην, Ἀνθειάν τε ποιήεσσαν.

Polit.

11. ἐξ οὗ ὁ νώροψ) Suidas: Νώροψ ὁ λαμπρός. Οἱ μὲν ἐτυμολόγοι παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὁρᾶν. ἀμαυροῖ γάρ, φασὶ, τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρὰ, καὶ στιλπνά. ὡς ὁ νώροψ χαλκὸς, ὁ μὴ ἐῶν ὁρᾷν εἰς αὐτόν. Melius tamen deducit Etymologus παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ ὄψ, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Polit.

Non ſolùm νη, ſed & νω, & νι particulæ privativæ ſunt. νήπιος, *infans*. νώποδες, *piſces*· quaſi abſque pedibus. Ut concilientur etyma, forte νώροψ eſt ἀπὸ τοῦ νω ὁρᾷν ὦπα, ideſt, *ab eo quod aſpectus*, *ſeu oculus non videat*. Salvinus.

12. Κυδιόων δὲ, ὁ γαυριῶν) Suidas: Κυδιόων, γαυριῶν. Polit.

Digitized by Google

Lai, atque Oetylii, ſubjecti erant, & obedientes Menelao, qui navibus ſexaginta imperabat. Quoniam verò id ſibi ſumpſerat Poëta, ut in eum etiam quidpiam laudis impenderet, pariter atque in fratrem ejus Agamemnonem, quicum etiam hunc ipſum conſociat, & conjungit, de induſtriâ commemorat, ut ipſe procederet, ᾗσι, hoc eſt, ταῖς ἑαυτοῦ προθυμίαις, *ſuis ipſe ſtudiis, ſuâque alacritate*, fretus, ac confiſus, eum ad pugnam adhortaretur; maxime verò animo ulciſci idem cuperet curaſque, & gemitus Helenæ, videlicet ulciſci, ac perſequi, quemadmodum antea a Neſtore dictum eſt, furtivam ejus a principio ex raptu profectionem, ſecutamque poſtea pœnitentiam. Sæpe enim Poëta ingemiſcere eam ob raptum facit, ducique pœnitentiâ, quæ ſcilicet omne ſanat peccatum. Quod autem dicit, προθυμίῃς πεποιθώς, *ſtudiis fretus*, ob metri neceſſitatem, ancipitem producit litteram penultimæ ſyllabæ in τῷ προθυμίῃς, *ſtudiis*. Neque verò id fortem Menelaum repræſentat; ſed viam munit comparationi, in qua Poëta muſcæ eum audaciam habere eſt dicturus. Ceterùm de Menelai poteſtata, atque imperio hæc a priſcis ſcriptoribus memorantur. Oebalus, Perieris filius, regnum Lacædemoniorum tenuit: cujus filii, Tyndareus, ſeu Tyndares, Icarus, & Arne, legitimo nati hi matrimonio: ſpurius, Hippothoon, qui, præſidio, atque ope Icari, Tyndarem expulit, filiorumque multitudine permunitus, imperio eſt potitus. Interea Hercules, poſt Pyliam pugnam, oraculi monitu, Amyclas ſacrificaturus venit. Verùm quum Oeonus, Licymnii filius, ad viſendam Lacedæmonem proceſſiſſet (famulus, ſodaliſque Herculis erat Oeonus) Hippothoontiis eum filii, ob interfectum canem, occiderunt. Qua de cauſsâ Hercules, ipſis, eorumque ſimul patre, cæſis, regnum Tyndari, liberiſque ejus tradidit, Caſtori nimirum, & Polluci: quibus ad bellum nequaquam profectis, imperium tenet Menelaus. Atque id quidam eſt hujuſmodi.

LXV. Quod autem ad ea loca, quæ diximus, attinet, Lacedæmonem, juxta atque in Odyſſeâ, vocat κοίλην, *cœlen*, *ſeu cavam*, eâ ratione, qua Syria etiam dicitur κοίλη, *cœle*. Taygeto namque, & Parthenio montibus cingitur, atque includitur Lacedæmon. Eamdemque, ſicuti etiam in Odyſſeâ, appellat κητώεσσαν, *cetariam*. Tum Meſſen, columbis abundantem, ut & antea Thisben: Augeas verò, amabiles, propter loci illius, ut videtur, pulchritudinem, atque elegantiam: Helos denique, maritimum oppidum, ſicuti & Cerinthum paullò ante maritimam vocaverat. Quòd ſi haſce ipſas urbes, tamquam in conſpectu, ſingillatim contemplari, & colluſtrare voluerimus, earum ferè inſpectio eſt hujuſmodi. Lacedæmon ita appellata eſt a Lacedæmone, cujus

λαιάς, καὶ Ἀμύκλας, καὶ Ἕλος, καὶ Λάαν, καὶ Οἴτυλον, *Rom. p.293.* ὑπὸ τῷ Μενελάῳ ἦσαν, ὃς νεῶν ἦρχεν ἑξήκοντα. Ἑλόμενος δὲ ὁ Ποιητὴς δαπανῆσαί τι ἐπαίνου καὶ εἰς αὐτὸν, καθὰ καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν Ἀγαμέμνονα, ᾧ καὶ συνέταξε τοῦτον, ἐπίτηδες λέγει, ὅτι καὶ αὐτὸς προσήει, ᾗσι, τουτέστι, ταῖς ἑαυτοῦ προθυμίαις πεποιθὼς, ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε, στοναχάς τε, ἤγουν ἐκδικῆσαι, ὡς καὶ προείρηται ὑπὸ Νέστορος, τὴν ἐξ ἀρχῆς ἁρπαγιμαίαν αὐτῆς ὁρμὴν, καὶ τὸ ὕστερον μετάμελον. Πολλαχοῦ γὰρ ὁ Ποιητὴς στενάζουσαν αὐτὴν ποιεῖ, ἀφ' οἷς ἡρπάγη, καὶ μετάμελον τιθεμένην, ὃς δὴ ἀκεῖται πᾶν ἁμάρτημα. Τὸ δὲ προθυμίῃς πεποιθὼς, ἐκτείνει μὲν, διὰ μέτρου ἀνάγκην, τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον τοῦ, προθυμίῃς. Οὔτε δὲ ἀνδρεῖον παραδείκνυσι τὸν Μενέλαον, καὶ ἀφορμὴν δὲ δίδωσι τῇ παραβολῇ, ἐν ᾗ μυίας θάρσος αὐτὸν ἔχειν ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ. Ἱστοροῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τῆς Μενελάου ἀρχῆς ταῦτα. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους, ἦρχε Λακεδαιμονίων· οὗ παῖδες, Τυνδάρεως, ἢ Τυνδάρης, ¹ καὶ Ἴκαρος, καὶ Ἄρνη, γνήσιοι οὗτοι· νόθος δὲ, Ἱπποθόων, ὃς συμφραξάμενος Ἰκάρῳ, Τυνδάρεων ἀπελαύνει, καὶ ἄρχει, πολλοῖς πλήθων υἱοῖς. Ἡρακλῆς δὲ, μετὰ τὴν ἐν τῇ Πύλῳ μάχην, θύσων εἰς Ἀμύκλας ἔρχεται, κατὰ χρησμόν. Οἰωνοῦ δὲ, υἱοῦ Λικυμνίου, προελθόντος ἐπὶ θέαν Λακεδαίμονος (θεράπων δὲ ἦν ὁ Οἰωνὸς ἑταῖρος τοῦ Ἡρακλῆ) ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ἱπποθοωντίδαι, θανάτου κυνὸς ἕνεκα· *Baſ. p.222.* ἐφ' οἷς Ἡρακλῆς, ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς, τὴν ἀρχὴν τῷ Τυνδάρῃ δίδωσι, καὶ τοῖς παισὶ, Κάστορι δηλαδὴ, καὶ Πολυδεύκει· ὧν μὴ στρατευσάντων, Μενέλαος ἄρχει. καὶ ταῦτα μὲν, τοιοῦτον.

ξέ. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, τὴν μὲν Λακεδαίμονα, κοίλην λέγει, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ² δι' ὃν λόγον καὶ Συρία κοίλη λέγεται. Περιέχεται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ταϋγέτου, καὶ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἡ Λακεδαίμων. Τὴν δ' αὐτὴν καὶ κητώεσσαν καλεῖ, ³ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Τὴν δὲ Μέσσην πολυτρήρωνα, ὡς καὶ πρὸ τούτων τὴν Θίσβην· τὰς δὲ Αὐγειὰς, ἐρατεινὰς, διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου, ὡς ἔοικε· τὸ δὲ Ἕλος, ἔφαλον πτολίεθρον, ὡς καὶ τὴν Κήρινθον πρὸ ὀλίγων ἔφαλον εἶπεν. Ἡ δὲ κατὰ μέρος θεωρία τῶν ῥηθεισῶν πόλεων, ὡς ἐν συνόψει, τοιαύτη τίς ἐστιν. ⁴ Ἡ μὲν Λακεδαίμων, ἀπὸ Κακεδαίμονος ὠνόμασται, ὗ

1. καὶ Ἴκαρος) lege, Ἰκάριος. Sic enim Strabo, Pauſanias, Apollodorus. Sed Apollodorus nominat etiam Ἰκαρίωνα. *Polit.*

2. δι' ὃν λόγον καὶ Συρία κοίλη λέγεται) Cœleſyria. Cava Syria, ideſt, maritima. Sic Cœlum, quaſi κοῖλον, ideſt, concavum. Sic Hol—landt, *Cava regio*, Hollandia. *Salvinus.*

Dionyſius in Periegeſi:

Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
Μέσσην, καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσιν,
Ἑσπερίη Κασίοιο, καὶ ἠώη Λιβάνοιο.

Ubi Euſtathius: ὅτι καὶ Ὅμηρος τὴν Λακεδαίμονα κοίλην λέγει, διὰ τὸ περιειλῆφθαι κοιλάδων ὄρεσι. Polit.

3. ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ) lib. δ' Od. v. 1. *Polit.*

4. Ἡ μὲν Λακεδαίμων ἀπὸ Λακεδαίμονος ὠνόμασται) Ab hoc Lacedæmone, qui Jovis filius vulgi ſermone ferebatur, regio potiſſimùm Lacedæmon eſt appellata: urbs de nomine uxoris ejus, Sparta. Pauſanias Laconicis: *συνῴκει δὲ ὁ Λακεδαίμων Σπάρτῃ θυγατρὶ τοῦ Εὐρώτα. τότε δὲ, ὡς ἔσχε τὴν ἀρχὴν, πρῶτα μὲν τῇ χώρᾳ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις μετέθετο ἀφ' αὑτοῦ τὸ ὄνομα· μετὰ δὲ τοῦτο, ᾤκισέ τε, καὶ ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς γυναικὸς πόλιν, ἣ Σπάρτη καλεῖται καὶ ἐς ἡμᾶς.* Politus.

[1] οὗ υἱὸς Ἀμύκλας· [2] ἢ διότι συνθέμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι, ἐποίησαν οὕτω, [3] καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος. ὅθεν Λαβεδαίμων, [4] ἢ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι, ἤγουν, τύχῃ, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχὼν, καὶ τροπῇ τοῦ β', ἢ τοῦ χ' εἰς κ', Λακεδαίμων. [5] Λέγεται δέ, φασι, Λακεδαίμων, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις. ἡ μὲν χώρα, ἐν τῷ, τά οἱ ξεῖνος [6] Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. ἡ δὲ πόλις, ἐν τῷ, Οἱ δ' [7] ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα πρὸς δώματα Μενελάου. καὶ ὅτε γοῦν τις ἀκούσῃ, [8] τὴν Λακεδαίμονα ἑκατόμπολιν εἶναι, τὴν χώραν νοήσῃ. Σαφέστερον δέ, καὶ ἀκριβέστερον ὁ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν μὲν, ἑκατόμπολις, καὶ [9] τὰ ἑκατόμβαια διὰ τοῦτο ἐθύετο ἐκεῖ κατ' ἔτος· νῦν δέ, φησι, [10] πολίχναι τινές εἰσι τριάκοντα τὸν ἀριθμόν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀχαϊκὸν Ἄργος, οὐ μόνον ἡ Πελοπόννησος ὅλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως ἡ Λακωνική, ὡς δηλοῖ τὸ, [11] ἢ Μενέλαος οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαϊκοῦ; ἤγουν, οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ; [12] Εἰ δὲ καὶ ἀτείχιστος κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν ᾤκεῖτο ἡ Λακεδαίμων, [13] πῶς ἂν πόλις λέγοιτο; κώμη γὰρ μᾶλλον λέγεσθαι ὤφειλεν. [14] Οἱ δὲ περὶ Σπάρτης τοῦτο φασίν. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Λακεδαιμόνιοι, λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν εἰς παράσημον ἔγραφον, ἐκ τοῦ καταρχοῦντος στοιχείου χαρακτηρίζοντες ἑαυτούς, [15] ὥσπερ οἱ Μεσσή-

cujus filius Amyclas; aut ex eo, quòd Heraclidæ, quum inter eos de diſtribuendâ, diſpertiendâque ſortitò regione convenisſet, ita, ut convenerat, fecerunt; & *ὁ λαχὼν πρῶτος*, *is, qui primus ſortitus eſt*, hanc *λαβὼν*, *accipiens*, ab ipſâ re nuncupavit. Unde Λαβεδαίμων, *Labedæmon*, ſeu Λαχεδαίμων, *Lachedæmon*, propterea quòd bono δαίμονι, *Genio*, hoc eſt, fortunâ, hanc ἔλαβεν ὁ λαβὼν, *is, qui accepit, acceperit*, aut ἔλαχεν ὁ λαχὼν, *is, qui eſt ſortitus, ſortitus fuerit*: verſoque τοῦ β', vel τοῦ χ' in κ', Λακεδαίμων, *Lacedæmon*. Dicitur autem, ut perhibent, Lacedæmon, tum regio, tum urbs ipſa: & regio quidem in illis verbis: τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. *quæ et hoſpes in Lacedæmone dedit obviam factus*. urbs verò, ubi Poëta ait: Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα πρὸς δώματα Μενελάου. *Itaque hi venerunt ad cavam Lacedæmonem ad ædes Menelai*. Ideoque cum quis Lacedæmonem vocatam audierit ἑκατόμπολιν, *centum urbibus præditam*, regionem ipſam intelliget. Sed manifeſtiùs, ac planiùs dicit Geographus, hecatompolin antiquitus Laconicam *a centum*, quas habuit, *urbibus* appellatam; & hac de cauſsâ ſacra ibi Hecatombæa quotannis fieri conſueviſſe. Nunc tamen, inquit, oppidula numero fermè ſunt triginta. Quin & Argos Achaicum non totam modò Peloponneſum vocatam fuiſſe memorat; verùm etiam propriè, ac ſpeciatim Laconicam, ut certo argumento eſt illud de Menelao; Ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαϊκοῦ; *An non in Argis erat Achaicis?* videlicet, *non erat in Laconicâ?* Quòd ſi Lacedæmon, quemadmodum priſcâ hiſtoriâ proditum eſt, nullis cincta mœnibus ab habitatoribus fuerat, quo umquam pacto urbs ea dici poterat? pagum enim dici magis oporteret. Nonnulli tamen de Spartâ id referunt. Narrant etiam, Lacedæmonios in ſuis ipſorum clypeis, tamquam inſigne, litteram λάμβδα inſcripſiſſe, ut ex primâ hac nominis ſui litterâ ipſi ſemet denotarent; ſicuti Meſſenios, quip-

1. οὗ υἱὸς Ἀμύκλας) a quo urbs, Amyclæ. Pauſanias: Ἀμύκλας δὲ ὁ Λακεδαίμονος, βουλόμενος ὑπολείπεσθαι τι καὶ αὐτὸς ἐς μνήμην, πόλισμα ἔκτισεν ἐν τῇ Λακωνικῇ. Politus.

2. ἢ διότι συνθέμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι) Ex Stephano: cujus locus in Epitome nimis ſanè mutilus, & depravatus corrigi hinc, & ſuppleri poteſt. Ad hanc hiſtoriæ partem illuſtrandam pertinet etiam id, quod ex Ephoro refert Geographus, videlicet τοὺς κατασχόντας τὴν Λακωνικὴν Ἡρακλείδας, Εὐρυσθένη τε, καὶ Προκλῆ, διελεῖν εἰς ἓξ μέρη, καὶ πολίσαι τὴν χώραν. Politus.

3. καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην) Contra ſcribit Apollodorus, πρώτην λῆξιν fuiſſe τὸ Ἄργος. δευτέραν, τὴν Λακεδαίμονα. Pauſanias etiam in Meſſeniacis narrat, priorem cadiſſe ſortem Creſphontis, qui Meſſeniam elegerit. Sed de primâ illâ Spartæ ſortitione non valdè diſſentit Polyænus lib. 1. c. 6. Κρεσφόντης, καὶ Τήμενος, καὶ οἱ Ἀριστοδήμου παῖδες, τὴν Πελοπόννησον ἑλόντες, ἔδοξε κλήρῳ νέμειν τὴν χώραν, Σπάρτην, Ἄργος, Μεσσήνην. Κρεσφόντης βουλόμενος τὴν Μεσσήνην ὡς ἀρίστης κρατῆσαι, γνώμην ἀγορεύει· λαχεῖν ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος ἑλέσθω Σπάρτην, ἢ Ἄργος. Μεσσήνη δ' ἔσω τοῦ τρίτου. Politus.

4. ἢ Λαχεδαίμων) Etymologici Magni Auctor: ἡ Λακεδαίμων πόλις, λαχεδαίμων τὶς οὖσα. ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον, καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις. Polit.

5. Λέγεται δὲ, φασι, Λακεδαίμων, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις) quod notatum Straboni. Urbis nomen erat, Sparta; regionis, Lacedæmon. Deinde regionis nomen fuit cum urbe communicatum. Pauſanias Laconicis: ἡ πόλις, Σπάρτη μὲν ὀνομασθεῖσα ἐξ ἀρχῆς, προσλαβοῦσα δὲ ἀνὰ χρόνον καὶ Λακεδαίμων ἡ κοινὰ καλεῖσθαι. τοῖς δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν τῇ γῇ. Polit.

6. Λακεδαίμονι) ναί, ἐν τῇ χώρᾳ, ut ait vetus Scholiaſta. Polit.

7. ἷξον) apud Strabonem ἧξαν. Verſus ſunt Homeri initio lib. δ' Od.

Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Ubi corrigenda vetera Scholia: ποτὲ μὲν τὴν πόλιν καλεῖ Λακεδαίμονα· ποτὲ δὲ τὴν χώραν Λακεδαίμονα, τὴν Σπάρτην. Legendum, tranſpoſitis vocibus: ποτὲ μὲν τὴν πόλιν καλεῖ Λακεδαίμονα, τὴν Σπάρτην· ποτὲ δὲ τὴν χώραν, Λακεδαίμονα. Sparta enim, ut diximus, urbs, non regio. *Politus*.

8. τὴν Λακεδαίμονα ἑκατόμπολιν εἶναι) videlicet τὴν Λακωνικήν. Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων ſcripſiſſe fertur Polemon cognomento Helladicus. *Politus*

9. τὰ ἑκατόμβαια διὰ τοῦτο ἐθύετο) ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἑκατὸν πόλεων. Polit.

10. πολίχναι τινές εἰσι τριάκοντα) πλὴν τῆς Σπάρτης, ut ait Geographus *Polit*.

11. ἢ Μενέλαος οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαϊκοῦ) Poëta: Ποῦ Μενέλαος ἔην; Deinde paullò poſt: Ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαϊκοῦ; Polit.

12. Εἰ δὲ καὶ ἀτείχιστος κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν ᾤκεῖτο ἡ Λακεδαίμων) Pectora Lacedæmoniorum dicebantur eſſe mœnium loco, *Salvianus*,

Tzetzes Hiſt. Chil. 9. c. 276.

Πάλαι μὲν Σπαρτιάται τε, καὶ γοῦν τῶν Λακώνων,
Κάλλιστα λογιζόμενοι σοφῇ τῇ διανοίᾳ,
Ὡς ἄνδρες φύλακες τειχῶν, οὐ τῶν ἀνδρῶν τὰ τείχη,
Τοῖς ὅπλοις, καὶ τοῖς σώμασι, τὰ τείχη ἀνεπλήρουν.

Politus.

13. πῶς ἂν πόλις λέγοιτο;) tamen vel ſine muris Spartam, urbem vocabant. Xenophon D. Ageſilao rege: αὐτῶν Σπαρτιατῶν οἱ μόνοι ἀπολωλότων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ, ὁ λειπομένων, ὅμως διεφύλαξε τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα ἀτείχιστον οὖσαν. Juſtinus lib. 14. c. 5. *Profectus in Græciam* (Caſſander) *multis civitatibus bellum infert: quarum excidio, velut vicino incendio, territi Spartani, urbem, quam ſemper armis, non muris defenderant, tum contra reſponſa fatorum, & veterem majorum gloriam, armis diffiſi, murorum præſidio includunt*. Politus.

14. Οἱ δὲ περὶ Σπάρτης τοῦτο φασίν) Hiſtoria hæc de Spartâ quondam ἀτειχίστῳ certa adeò eſt, atque explorata, ut fidem ei derogare, hominis parùm ſani, & conſiderati eſſe videatur. Livius lib. 34. c. 38. *Fuerat quondam ſine muro Sparta. Tyranni nuper locis patentibus, planiſque objecerant murum: altiora loca, & difficiliora aditu, ſtationibus armatorum pro munimento objectis tuebantur*. Polit.

15. ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι τὸ μ') Sic & Sicyonii τὸ σ'. Xenophon Hiſt. Græc. lib. 4. οἱ δὲ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο. οὗτος δὴ λέγεται αὐτῶν ὁ Πασίμαχος, ναὶ τὰ Σιώ, Ἀργεῖοι, ψεύσει ὑμᾶς τὰ σίγματα ταῦτα. Hujuſcemodi clypeorum inſignia, alia apud alios, in uſu

quippe eorum finitimos, atque hoſtes, litteram μ'. Eupolis: *Expavi namque, ſplendentia conſpicatus τὰ λάμβδα*. videlicet clypeos Laconicos.

LXVI. Mirantur autem veteres ſcriptores, quid ſit, quare Poëta de Lacedæmone nihil prorſus admirabile, ſeu præclarum protulit; &, præter alia, id etiam cauſſæ afferunt, quòd Lycurgi nondum legibus atque inſtitutis informati, eruditique Lacones fuerant, ita ut quidquam ipſi admodum memorabile haberent. Sed & alia eſt Lacedæmon in Cypro. Gentile nomen, Lacedæmonius, & per ſyncopen, Lacon: ſimiliter atque ex *Cydoniatæ*, contractum eſt per ſyncopen nomen, *Cydones*, in Odyſſeâ. Quamquam peritioribus, accuratioribuſque Grammaticis id minimè omninm ſit probatum. Verùm alii diminutivum nomen eſſe dicunt τὸ Λάκων, *Lacon*: cujus femininum Λάκαινα, *Lacæna*, poſſeſſivum Λακωνική, *Laconica*. Eſt autem & clavis Laconica, novæ formæ: nec non Laconice, genus quoddam calceamenti, genuſque etiam quoddam ſaltationis: & flagella Laconica, & ferrum Laconicum. Namque ex vario temperandi in aciem ferri genere, aliud eſſe perhibent Chalybdicum, aliud Sinopicum, aliud Lydium, aliud Laconicum. Et Sinopicum quidem, atque Chalybdicum uſui eſſe ad fabrilia; Laconicum verò ad limas, terebraſque ferreas, ad imprimendas notas, lapideſque incidendos. Lydium denique, ipſum quoque ad limas, ad ſicas, ad novaculas, ad ſcalpra. Ita Daimachus in Poliorceticis Commentariis, ut Gentilium Nominum ſcriptor teſtatur. Ceterùm τὸ κητώεσσα, *cetaria*, ſignificat magnam, a ceto, quæ bellua eſt aquatilium omnium maxima. Verumtamen alio etiam modo apud veteres ſcribitur καιετάεσσα. videlicet, ut explicant, calaminthâ abundans. Magnâ enim iſtiuſce plantæ copia apud Spartam. Alii verò ita dici putant, quòd terræ motibus obnoxia ſit Laconica. Καιετοὶ namque fiſſuræ ſunt, & rupturæ terræ ex terræ motibus. Unde Καιέτας, *Caetas*, carcer apud Lacedæmonios, caverna quædam, ac ſpelunca. Quamquam alii cavernas iſtas κώας appellent. Unde Homericum illud: φηρσὶν ὀρεσκῴοις. *Feris montanos ſpecus habitantibus*. Qua de voce redibit paullò poſt ſermo, cum de in-

σήνιοι πλησιόχωροι ὄντες αὐτοῖς, καὶ πολέμιοι, τὸ μ'. Εὔπολις· ἐξεπλάγην γὰρ, ἰδὼν ςίλβοντα τὰ λάμβδα. [1] ἤγουν τὰς Λακωνικὰς ἀσπίδας.

ξς'. Θαυμάζουσι δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅπως οὐδέν τι θαυμαςὸν περὶ Λακεδαίμονος εἶπεν ὁ Ποιητής· καὶ λέγουσι πρὸς ἄλλοις καὶ τοῦτο, ὅτι οὔπω ἦσαν ὑπὸ Λυκούργου πεπαιδευμένοι οἱ Λάκωνες, ὡς ἔχειν τι πολλοῦ λόγου ἄξιον. [2] Ἔςι δὲ καὶ Κυπρία Λακεδαίμων. Ἐθνικὸν Λακεδαιμόνιος, καὶ συγκοπῇ, Λάκων, ὡς καὶ τοῦ Κυδωνιάται συγκέκοπται τὸ, [3] Κύδωνες ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. τοῦτο δὲ τοῖς ἀκριβεςέροις οὐκ εὐαρέςηται. Τινὲς δὲ ὑποκοριςικὸν εἶπον τὸ, Λάκων· οὗ θηλυκὸν Λάκαινα, κτητικὸν Λακωνική. Ἔςι δὲ καὶ [4] κλεὶς Λακωνικὴ, καινοτέρα τις· [5] καὶ εἶδος δὲ ὑποδήματος, [6] καὶ ὀρχήσεως εἶδος· [7] καὶ μάςιγες Λακωνικαὶ, καὶ σιδήριον Λακωνικόν. Τῶν γὰρ ςομωμάτων φασὶ, [8] τὸ μὲν, Χαλυβδικὸν, [9] τὸ δὲ, Σινωπικὸν, τὸ δὲ, Λύδιον, τὸ δὲ, Λακωνικόν. Καὶ Σινωπικὸν μὲν, καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά· Λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά. τὸ δὲ Λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, καὶ ξυςῆρας. Οὕτω Δάϊμαχος ἐν Πολιορκητικοῖς ὑπομνήμασι, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα. Τὸ δὲ [10] κητώεσσα, δηλοῖ μὲν τὴν μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος τὸ μεῖζον τῶν ἐνύγρων. γράφεται δὲ καὶ ἄλλως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, [11] καιετάεσσα. ἤγουν καλαμινθώδης, φασί. Πολὺ δὲ ἐν Σπάρτῃ τὸ τοιοῦτον φυτόν. Οἱ δὲ, [12] ὅτι εὔσειςος ἡ Λακωνική. Καιετοὶ γὰρ, οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοί. [13] ὅθεν Κεάτας, δεσμωτήριον παρὰ Λακεδαιμονίοις, σπήλαιόν τι. Τινὲς δὲ, κώας τὰ τοιαῦτα κοιλώματα φασίν· ἀφ' οὗ φηρσὶν ὀρεσκώοις φησὶν Ὅμηρος. Τῆς δὲ τοιαύτης λέξεως μνήμη τις ἔςαι καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς περὶ Rom. p. 294.

ſ

uſu olim ad diſcernendos ſuos ab hoſtibus. Unde Corœbus ille Virgilianus:

Mutemus clypeos, Danaûmque inſignia nobis
Aptemus.

& paullò poſt in Virgilio, *clypei inſigne decori*. ubi tamen vulgò legunt cum Servio, *inſigne decorum*. Politus.

1. ἤγουν τὰς σακωνικὰς ἀσπίδας) lego τὰς Λακωνικάς. *Laconicos clypeos*. quippe qui primâ ejus gentis litterâ notati erant. *Salvinus*.

Emendationem Salvini confirmo ex Pauſaniâ in Meſſenicis: καὶ δὴ Μεσσηνίων λογάδες χίλιοι φθάνουσιν ἀφικόμενοι πρὸς τὴν Ἦλιν, σημεῖα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων Λακωνικὰ ἔχοντες. Politus.

2. Ἔςι δὲ καὶ Κυπρία Λακεδαίμων) urbs in Cypro μονόγενος, auctore Stephano *Politus*.

3. Κύδωνες ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ) Vetus Scholiaſta ad lib. γ' Odyſſ. Κύδωνες, ἔθνος Κρήτης, καὶ Κυδωνὶς πόλις Κρήτης, ποταμὸν ἔχουσα Ἰάρδανον. Polit.

4. κλεὶς Λακωνικὴ, καινοτέρα τις) τρεῖς ἔχουσα γομφίους. Polit.

5. καὶ εἶδος δὲ ὑποδήματος) quod calcei genus, ſimpliciter Λακωνικαί. Stephanus: καὶ Λακωνικὴ τὸ θηλυκὸν, εἶδος ὑποδήματος. Suidas: Λακωνικαί. ἀνδρεῖα ὑποδήματα. Pollux: αἱ δὲ Λακωνικαὶ, τὸ μὲν χρῶμα ἐρυθραὶ, τοὔνομα δὲ δηλοῖ τὴν ἐξ ἧς ἤρξαντο τόπον. Polit.

6. καὶ ὀρχήσεως εἶδος) Stephanus: ἔςι καὶ ὄρχησις Λακωνικὴ, De ſaltationibus quibusdam Laconicis vide Pollucem lib. 4. c. 14. *Politus*.

7. καὶ μάςιγες Λακωνικαί) Pueri a Laconibus flagellabantur ad exercendam tolerantiam. Erant etiam Scytalæ Laconicæ, de quibus Gellius, & alii. *Salvinus*.

καὶ μάςιγες Λακωνικαί) Feſtum erat apud Lacedæmonios. Διαμαςίγωσις. Politus.

8. τὸ μὲν, Χαλυβδικόν) Populi Chalybes id nominis chalybi dedere. Catull. *Chalybon omne genus pereat*. Forte Callimachus dixerat: Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Salvinus.

Jam pridem Muretus conjecerat ad Catullum, Callimachum forſaſſe dixiſſe: Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Polit.

9. τὸ δὲ, Σινωπικόν) l. Σινωπικόν. Polit.

10. κητώεσσα) Heſychius: Κητώεσσα. ὑγρὰ, κοίλη, μεγάλη, βαθεῖα, καλαμινθώδης. οἱ δὲ, ὅτι ὑπὸ τῆς θαλάσσης συνεχοῦς αὐτὴ εἰσβάλλει. Polit.

11. καιετάεσσα. ἤγουν καλαμινθώδης) Heſychius: καιέτα, καλαμίνθη. Βοιωτοί. Polit.

Calamintha. menta ſylveſtris: Laſerpitifera Cyrenæ a Catullo dictæ ob laſeris frequentiam, cujus imago in nummis Cyrenenſium. *Salvinus*.

12. ὅτι εὔσειςος ἡ Λακωνική) Unde illa imprecatio Poetæ Comici in Lacedæmonios:

Κινήσαι ὁ Ποσειδῶν, ὁ ἐπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
Σείσας ἅπαντας ἐμβάλοι τὰς οἰκίας.

Polit.

13. ὅθεν Καιέτας) qui & Καιάδας, &, ut paſſim ſcribunt, Καιάδας. Sic Καιάδας vulgò nunc legitur in Strabone. Scholiaſta Thucydidis: τόπος ὁ Καιάδας ὀρυγματώδης ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου τοὺς κακούργους ἀνῄρουν ἐμβάλλοντες. *Cavernam lautumiarum* vocat Plinius, in quam olim a Lacedæmoniis conjectus Ariſtomenes Meſſenius. Καιάδας ſunt Heſychio ὀρύγματα, ἢ τὰ ἀπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία. Fruſtra vir doctus pro ὀρύγματα ſuſpicabatur ῥήγματα. Politus.

Digitized by Google

τῆς νήσου Κῶ. Ζήτει δὲ περὶ τούτου καὶ τὰ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, οὐκ ἀνάξια ἐντυχίας ὄντα. Ζητητέον δὲ, μήποτε ἡ Λακεδαίμων κητώεσσα λέγηται καὶ [1] διὰ τὸ τὴν ζωννῦσαν ἐκεῖ θάλασσαν, κητοτρόφον εἶναι, καὶ οὕτω θηριώδη. καθ' ὃ καὶ [2] Ἡρόδοτος θηριωδεστάτην φησὶ θάλασσαν, τὴν περὶ τὸν Ἄθω. Εἰκὸς δὲ, τοιαύτην ἔννοιαν ὑπεῖναι τῇ κητωέσσῃ, καὶ διὰ Φώκαιαν, ἥτις διὰ κῆτος διὰ φώκας ὠνόμασται. Φώκαιαν δὲ φαμὲν, τὴν Ἀσιανὴν, ἥτις λέγεται εἶναι Ἰωνίας μὲν ἀρχὴ, Αἰολίδος δὲ πέρας.

ξζ΄. [3] Τὴν δὲ Φάρην ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, διὰ τοῦ ι εἰδέναι φαίνεται, ὡς ἀπὸ τῆς στοιχειακῆς ἀκολουθίας. Τὰ δὲ πλείω τῶν ἀντιγράφων, διὰ τοῦ η γράφουσι. καὶ ἔχει τοῦτο λόγον ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ. Ὡς γὰρ Σπάρτη Σπαρτιάτης, οὕτω Φάρη Φαριάτης. Τὴν δὲ Σπάρτην, οἱ μὲν βασίλειον φασὶ, λέγοντες καὶ, ὅτι [4] τῶν κατὰ Πελοπόννησον πόλεις ἐνδοξόταται, Ἄργος τε, Σπάρτη τε. Τινὲς δὲ, ὅτι Λακεδαίμων μὲν ἡ χώρα, Σπάρτη δὲ ἡ πόλις, [5] εἰς ταυτὸ ἄγοντες οὕτοι τὴν Λακεδαίμονα πόλιν, καὶ τὴν Σπάρτην. [6] Οἱ δέ τινες καὶ αὐτῆς τῆς μιᾶς πόλεως, τὸ μέν τι, Λακεδαίμονα, τὸ δὲ, Σπάρτην καλοῦσιν. Ἡρόδοτος δὲ λέγει, [7] ὅτι ἐν Λακεδαίμονι, Σπάρτη πόλις ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων μάλιστα. Ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι Λακεδαίμων, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, [8] ἡ Σπάρτη πρότερον [9] ἀπὸ Σπάρτου υἱοῦ Ἀμύκλαντος, [10] ἢ διότι Λέλεγες οἱ πρῶτοι συνοικήσαντες τὴν πόλιν, διεσπαρμένοι τὸ πρὶν, εἶτα ἐκεῖ συνῆλθον, καὶ ᾤκησαν εἰς ταυτό. Οἱ δέ τινες, [11] χωρίον φασὶ τὴν Σπάρτην Λακωνικὸν, κληθὲν ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν,

inſulâ Co agemus. Hac autem de re quære etiam, quæ ſcribimus in Odyſſeam, lectu ſanè minimè indigna. Quærendum porrò eſt, num fortè dicatur Lacedæmon κητώεσσα, *cetarta*, propterea quòd ambiens loca illa mare cetos nutrit, itaque eſt belluoſum. qua item ratione mare, quod Atho monti adjacet, Herodotus vocat belluoſiſſimum. Veriſimile autem eſt, ejuſcemodi ſenſum ineſſe in voce hac κητώεσσα, *cetaria*, vel propter Phocæam, quæ ita appellata eſt, propter phocas, ſeu vitulos marinos, de genere cetorum. Phocæam autem dicimus urbem Aſiæ, quæ initium fertur eſſe Joniæ, terminuſque Æolidis.

LXVII. Ad hæc, τὴν Φάρην, *Pharen*, Gentilium Nominum ſcriptor, ut ex ſerie ipsâ litterarum ſeſe ordinatim conſequentium apparet, agnoviſſe videtur cum ι. Verumtamen plura exemplaria ſcribunt cum η. Idque ratione nititur, ex nomine ipſo gentili. Sicuti enim ex Σπάρτη, *Sparta*, dicitur Σπαρτιάτης, *Spartiates*, ſic ex Φάρη, *Phare*, Φαριάτης, *Phariates*. Spartam autem nonnulli regiam urbem dicunt: qui etiam ſcribunt, omnium, quæ in Peloponneſo ſunt, urbium celebratiſſimas, maximèque illuſtres, Argos haberi, & Spartam. Alii Lacedæmonem, regionem eſſe; Spartam, urbem: itaque hi Lacedæmonem urbem eamdem, ac Spartam faciunt. Alii ipſius unius urbis partem unam, Lacedæmonem; alteram, Spartam vocant. Herodotus in Lacedæmone Spartam eſſe urbem tradit octo millium plurimùm virorum. Alii Lacedæmonem dicunt urbem Peloponneſiacarum omnium clariſſimam, quæ Sparta priùs appellata eſt a Sparto, Amyclantis filio, vel propterea quòd Leleges, qui primi in urbe hac pariter habitarunt, cum priùs διεσπαρμένοι, *diſperſi*, fuiſſent, deinde illuc convenerunt, ibique ſimul domicilium conſtituerunt. Nonnulli denique Spartam Laconici agri locum dicunt, ſic appellatum a Spartis, qui ſimul erant cum Cadmo; qui in La-

1. διὰ τὸ τὴν ζωννῦσαν ἐκεῖ θάλασσαν, κητοτρόφον εἶναι) Heſychius, ut paullò ante vidimus: οἱ δὲ, ὅτι ἐκεῖ ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει. Polit.

2. Ἡρόδοτος θηριωδεστάτην φησὶ θάλασσαν, τὴν περὶ τὸν Ἄθω) Herodotus Ἄθων, lib. 6 num. 44. θηριωδεστάτης ἐούσης τῆς θαλάσσης ταύτης τῆς περὶ τὸν Ἄθων. Polit.

3. Τὴν δὲ Φάρην ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, διὰ τοῦ ι εἰδέναι φαίνεται) Non Stephanus modò in Gentilibus Nominibus; ſed & Strabo, & Pauſanias. Strabonis hæc verba: ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ ἡ Φᾶρις. Pauſanias in Laconicis: ἐπὶ τούτου (Τηλέκλου) πόλεις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες, ἐξεῖλον Ἀμύκλας, καὶ Φᾶριν, καὶ Γεράνθρας ἐχόντων ἔτι Ἀχαιῶν. Et rurſus: Φᾶρις πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ ποτε ᾠκεῖτο. Una autem, eademque urbs eſt, quæ antiquius, & Homericis temporibus Φᾶρις, poſtea Φάρη, ſeu Φαραί, eſt vocata, & attributa aliquando eſt Meſſeniæ. Perperam alii ex urbe unâ duas fecerunt. Pauſanias in Meſſenicis: ἦλθεν (Ἀριστομένης) ἐπὶ πόλιν τῆς Λακωνικῆς τὸ μὲν ἀρχαῖον ὄνομα καὶ ἐν Ὁμήρου καταλόγῳ Φᾶριν, ὑπὸ δὲ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ προσοίκων καλουμένην Φαράς. A duplici illâ urbis appellatione duplex nomen gentile. A Φᾶρις dicuntur Φαρῖται. Vitioſè nunc, ut puto, editum apud Pauſaniam in Laconicis, Φαρεῖται. Stephanus: Φᾶρις, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Οἱ πολῖται, φαρῖται, ὡς Παυσανίας. A Φάρη dicti ſunt Φαριᾶται, ſicuti a Σπάρτη Σπαρτιᾶται. quod hîc probat Euſtathius. Quare Φαριᾶται lego in loco hoc Strabonis: καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας, Φαριεῖς· οἱ δ' ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς, Φαριᾶται. Ubi vulgo Φαριᾶται. Alii ex Stephano ibi corrigunt, Φαραῖται. Atque id etiam rectè. Nam & tertium eſt nomen Gentile, ex Φαραὶ Φαραῖται, ut ex Θῆβαι Θηβαῖται. Stephanus: τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίας, Φαραίτης, ὡς Θῆβαι Θηβαίτης, καὶ Συκαὶ Συκαίτης. Quamquam autem, Euſtathio teſte, plura exemplaria Homerica legunt Φάρην cum η, & hanc lectionem repræſentat editio etiam Florentina; tamen mihi potior eſt Pauſaniæ auctoritas, qui hanc ipſam urbem ab Homero vocatam Φᾶριν affirmat, quam Spartani, populique alii finitimi nuncupant Φαράς. Malè Joachimus Kuhnius pro Φᾶριν reponendum in Pauſaniâ exiſtimat Φάρην. Quin & Papinium Statium legiſſe in Homero Φᾶριν, conſtat ex illo ejus verſu Thebaid. l. 4.

Quos Pharis, volucrumque parens Cytherea Meſſe.

Unde non dubito de vetuſtiſſimâ hac lectione Homeri: tametſi pleique poſterioribus temporibus prætulerint Φάρην. Politus.

4. τῶν κατὰ Πελοπόννησον πόλεις ἐνδοξόταται, Ἄργος τε, Σπάρτη τε) l. ἐνδοξόταται. Strabo: Τῶν δὲ κατὰ Πελοπόννησον πόλεων ἐνδοξόταται γεγόνασι, καὶ μέχρι νῦν εἰσιν Ἄργος τε, Σπάρτη τε. Stephanus: Λακεδαίμων, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Politus.

5. εἰς ταυτὸν ἄγοντες οὗτοι τὴν Λακεδαίμονα πόλιν, καὶ τὴν Σπάρτην) Heſychius: Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη. καὶ ποτὲ μὲν ἡ Πελοπόννησος, ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ, πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. Politus.

6. Οἱ δέ τινες καὶ αὐτῆς τῆς μιᾶς πόλεως, τὸ μέν τι, Λακεδαίμονα) Vetus Scholiaſta Homeri, τὸ μέν τι Λακεδαίμονα. Polit.

7. ὅτι ἐν Λακεδαίμονι) Vulgata Herodoti lectio, ἐν τῇ Λακεδαιμονίῃ. Rectè Jacobus Gronovius, poſt Thomæ Galæi veſtigia, ex Codice Mediceo, & Euſtathio reſtituit, ἐν τῇ Λακεδαίμονι. Locus eſt Herodoti in Polymniâ n. 234. *Politus.*

8. ἡ Σπάρτη πρότερον) l. ἢ Σπάρτη. Et ſic Stephanus. Polit.

9. ἀπὸ Σπάρτου υἱοῦ Ἀμύκλαντος) Stephani libri editi, ἀπὸ Σπαρτοῦ. Euſebius autem in Chron. Can. ædificatam ſcribit Spartam ἀπὸ τοῦ Σπάρτου, παιδὸς Φορωνέως. Alii Spartam urbem nuncupatam volunt a Spartâ, Eurotæ filiâ, Lacedæmonis uxore, ut Pauſanias, & Scholiaſta Euripidis. *Polit.*

10. ἢ διότι Λέλεγες) Leleges primùm vocati Lacedæmonii a Lelege, primo eorum rege. Scholiaſta Euripidis ad Oreſtem: Λακεδαίμονος πρῶτος ἦρξε Λέλεξ, ἀφ' οὗ καὶ Λέλεγες ὠνομάζοντο. Et Laconica, primùm Lelegia. Pauſanias in Meſſenicis: ἀποθανόντος Λέλεγος, ὃς ἐβασίλευεν ἐν τῇ νῦν Λακωνικῇ, τότε δὲ ἀπ' ἐκείνου Λελεγίᾳ καλουμένῃ. Politus.

11. χωρίον φασὶ τὴν Σπάρτην Λακωνικόν) Ex Stephano. *Polit.*

Laconicam profecti, nomen a ſemetipſis Spartæ indiderunt. Fortiſſimi porrò viri priſcis aliquando temporibus fuerunt Spartani. Sed & mons eſt, ut perhibent, Spartum, & Sparte pagus ad Pontum Euxinum. In Spartam autem Laconicam luſit Comicus, quippe quæ eodem nomine vocaretur, atque τὰ σπάρτα, hoc eſt, funes ex ſparto, quod eſt genus quoddam fruticis. Etſi verò aliqui, ut dictum eſt, Lacedæmonem, & Spartam, unam & eamdem fecerunt; tamen vide, ut Poëta hoc loci hanc, & illam per ſeſe, & ſeparatim efferat. Quod autem diximus ſupra, Spartam regiam urbem fuiſſe, patet id ex Geographo, ubi Heraclidas tradit, Laconicâ ſex in partes diviſâ, partem unam, videlicet Amyclas, eximiam ſelectamque Philonomo dediſſe, qui Laconicam ipſis prodiderat; Spartam verò eoſdem ſibi pro regiâ conſtituiſſe. Idemque auctor eſt, infra Taygetum jacere in mediterraneis Spartam, & Amyclas, ubi Templum Apollinis. Præterea Ælius Dionyſius ſic ait: Lacedæmonem, ac Spartam ita diſtinguunt, ac diſcriminant nonnulli, ut Lacedæmonem, univerſam vocent Laconum regionem; Spartam, unam tantummodò urbem: quam ipſam tamen Attici dicunt etiam Lacedæmonem. Verùm Cratinus Spartæ etiam nomine, & non tantummodò Lacedæmonis, regionem intelligit.

LXVIII. Μέσση, *Meſſe*, pro Μεσσήνη, *Meſſene*. Namque alioqui nuſquam locorum Meſſen monſtrari affirmant. Atque hæc etiam in hiſtoriis celebratur, in quibus urbs Siciliæ Meſſene, hujus colonia, memoratur. Scribitur autem & hæc, & illa, cum gemino σσ'. Quamquam & alia traditur Meſena, quæ cum ſimplici σ' ſcribatur. Apocopen igitur, ſeu amputationem ultimæ ſyllabæ, habet Μέσση, *Meſſe*, Homerica ex Μεσσήνη, *Meſſene*. Et quamvis nova hæc, atque inſolens figura videatur, tamen Geographus alia in

τῶν, [1] οἱ ἐκπεσόντες εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν Σπάρτην ὠνόμασαν. Ἀνδρειότατοι δὲ πάλαι ποτὲ καὶ οἱ Σπαρτιᾶται. [2] Ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ Σπάρτον ὄρος, καὶ Σπάρτη κώμη περὶ Εὔξεινον. [3] Ὁ δὲ Κωμικὸς ἔπαιξεν ἐς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην, ὡς ὁμωνυμοῦσαν [4] τοῖς σπάρτοις, ἅπερ ἐστὶ σχοινία ἀπὸ τοῦ τῶν σπάρτων φυτοῦ. *Baſ. p. 223.*
Ὅρα δὲ, ὅτι, εἰ καὶ εἰς ταυτὸν τινες ἤγαγον, ὡς ἐῤῥέθη, τὴν Λακεδαίμονα, καὶ τὴν Σπάρτην, ἀλλ' ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα, ἰδίᾳ μὲν ταύτην, ἰδίᾳ δὲ ἐκείνην ἐκφωνεῖ. Ὅτι δὲ βασίλειον ἡ Σπάρτη, ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, δηλοῖ καὶ ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, ὅτι διελόντες [5] Ἡρακλεῖδαι τὴν Λακωνικὴν εἰς ἕξ, μίαν μερίδα τὰς Ἀμύκλας ἐξαίρετον [6] ἔδωκαν Φιλονόμῳ τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικήν· τὴν δὲ Σπάρτην, βασίλειον ἀπέφηναν σφίσιν αὐτοῖς. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι ὑποπέπτωκε τῷ Ταϋγέτῳ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, [7] καὶ Ἀμύκλαι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν οὕτω· Λακεδαίμονα, καὶ Σπάρτην, διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν, πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν· Σπάρτην δὲ, τὴν μίαν πόλιν. Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν, καὶ Λακεδαίμονα. Κρατῖνος δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα.

ξη'. Μέσση δὲ, ἀντὶ τοῦ Μεσσήνη. [8] Ἄλλως γὰρ, φησὶ, Μέσση οὐδαμοῦ δείκνυται. Περιάδεται δὲ καὶ αὕτη ἐν ταῖς ἱστορίαις, ἐν αἷς φέρεται καὶ, ὅτι [9] ἡ Σικελικὴ Μεσσήνη, ταύτης ἄποικος. [10] Γράφεται δὲ καὶ αὕτη, καὶ ἐκείνη ἐν δυσὶ σσ'. [11] Παραδίδοται δέ τις καὶ ἑτέρα Μεσήνη δι' *Rom. p. 295.* ἑνὸς σ' γραφομένη. Ἀποκοπὴν οὖν ἡ Ὁμηρικὴ ἔχει Μέσση, ἀπὸ τοῦ Μεσσήνη. Καὶ δοκεῖ μὲν τὸ πάθος καινόν· ὁ δὲ Γεωγράφος ἐκτίθεται καινότε-

1. οἱ ἐκπεσόντες εἰς τὴν Λακωνικὴν) Salmaſius ad Stephanum legebat, εἰσπεσόντες. Polit.

2. Ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ Σπάρτον ὄρος, καὶ Σπάρτη κώμη περὶ Εὔξεινον) Stephanus, πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Polit.

3. Ὁ δὲ Κωμικὸς ἔπαιξεν εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην) Jocus Comici in urbem Spartam hic eſt in Avibus:

Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει;
Οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε σχοινίαν ἔχων.

Poſteriorem hunc verſum ita explicabat vetus Scholiaſta: Οὐδ' ἂν τὴν χαμεύνην ὀνομάσαιμι Σπάρτην, εἰ γε σχοίνους ἔχοιμι, καὶ μὴ σπαρτίον δυναίμην αὐτῇ ἐντεῖναι. Sed de loci hujus Ariſtophanici ſententiâ nos ſupra aliquantò fuſiùs, ac diſtinctiùs. *Politus.*

4. τοῖς σπαρτοῖς) lege, σπάρτοις. Polit.

5. Ἡρακλεῖδαι) Euryſthenes, & Patrocles, ut eos nominat Strabo. *Polit.*

6. ἔδωκαν Φιλονόμῳ τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικήν) Fortaſſe hinc ſupplendus locus Strabonis, prout legitur in vulgatis exemplaribus, ubi nomen deeſt proprium Philonomi hujuſce proditoris: μίαν μὲν ἐν τῶν μερίδων τὰς Ἀμύκλας ἐξαίρετον δοῦναι τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικήν. Occurrit poſtea apud Strabonem: Φιλονόμῳ προδόντι τὴν χώραν τοῖς Δωριεῦσι. Politus.

7. καὶ Ἀμύκλαι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν) lege ex Strabone: Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Polit.

8. Ἄλλως γὰρ, φησὶ, Μέσση οὐδαμοῦ δείκνυται) Ita quidem Geographus, ſeu potiùs alii apud Geographum, lib. 8. Sed enim Meſſam urbem monſtrat Pauſanias in Laconicis: ὀλίγον δὲ ἀνωτέρω Μέσση πόλις, καὶ λιμήν. Hanc ego puto ſignificatam ab Homero. Statius ex Homero: *volucrumque parens Cytherëia Meſſe*. Heſychius: Μέσσην, πόλις Λακωνικῆς. Lego πόλιν. Μέσσην hanc Homeri dicere videtur Heſychius. At verò nulla tunc erat urbs Meſſene in Peloponneſo. Meſſenen, quam vocat alibi Poëta, regionem, non urbem, intelligit. Pauſanias in Meſſenicis: πρὶν δὲ τὴν μάχην, ἣν Θηβαῖοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐμαχέσαντο ἐν Λεύκτροις, καὶ τὸν οἰκισμὸν Μεσσήνης τῆς ἐφ' ἡμῶν ὑπὸ τῇ Ἰθώμῃ, πόλιν οὐδεμίαν πω καλεῖσθαι πρότερον δοκῶ Μεσσήνην. τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τῶν ἐπῶν Ὁμήρου μάλιστα. ἐν μὲν γὰρ καταλόγῳ τῶν ἐς Ἴλιον ἀφικομένων Πύλον, καὶ Ἀρήνην, καὶ ἄλλας καταλέγων, οὐδεμίαν πόλιν Μεσσήνην καλοῦσιν. Papinio quoque alia eſt Meſſe, alia Meſſene, de qua idem Statius paullò ante dixerat:

Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Politus.

9. ἡ Σικελικὴ Μεσσήνη, ταύτης ἄποικος) Μεσσήνη, Latinis *Meſſana*, celebratiſſima urbs Siciliæ, Meſſeniorum colonia, eorum, qui ſunt in Peloponneſo. Strabo lib. 6. ubi de Meſſana: κτίσμα δ' ἐστὶ Μεσσηνίων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, παρ' ὧν τοὔνομα μετέβαλε, Ζάγκλη πρότερον καλουμένη, διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων. Politus.

10. Γράφεται δὲ καὶ αὕτη, καὶ ἐκείνη, ἐν δυσὶ σσ') Corrige vulgatam Stephani Epitomen, in qua Μεσήνη illa Sicula legitur cum ſimplici σ'. Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσήνη τῆς Σικελίας. Scribe, Μεσσήνη, geminato σσ, ut conſtanter eam urbem vocant Græci ſcriptores. Cauſſa vitioſæ ſcripturæ in Stephano fuit id, quod ſequitur: Καὶ χώρα Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ. quod imperiti librarii putarunt pertinere ad Μεσσήνην quoque Siciliæ: quum tamen ex Euſtathio luculentè appareat, id, quod notat Stephanus de ſcriptione illâ per ſingulare σ', intelligendum tantummodò eſſe de Meſene, quæ regio eſt Perſidis interamna. *Politus.*

11. Παραδίδοται δέ τις καὶ ἑτέρα Μεσήνη δι' ἑνὸς σ' γραφομένη) Stephanus ex Aſinio Quadrato: Καὶ χώρα Μεσήνη δι' ἑνὸς σ', ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν αὐτῇ μεταζομένη. Duo illi fluvii, quorum in medio hæc Meſene, brachia ſunt duo Tigridis fluminis: quorum ſanè brachiorum uni nomen Delas, ſeu Sellas, alteri Tigris, quod eſt nomen magni illius fluminis, antequam alveo dividatur. Stephanus v. Ἀπάμεια. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ἐν ᾗ σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμός, καὶ ἐν μὲν τῷ δεξιῷ μέρει περιέρχεται ποταμὸς Δέλας, ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ Τίγρης, ὁμώνυμος τῷ μεγάλῳ. Alibi etiam Stephano hæc Meſene, μέση τοῦ Τίγρητος. Politus.

Digitized by Google

ρότερα ἕτερα· [1] ἐν οἷς καὶ ὅτι ὁ ἧλος, ἧλ, παχέα τισὶν εὕρηται. ὥσπερ πολλῷ τολμηρότερον τοῦ Μεσσήνη Μέσση. [2] Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κρίμνον, τὸ κρῖ. [3] καὶ ὁ Ἀλκιμέδων, Ἄλκιμος. Ἡσίοδος δέ, φησι, [4] τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν, βρῖ λέγει. καὶ Σοφοκλῆς τὸ ῥᾴδιον ῥᾴ. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἡ Μεσσήνη ὑπὸ Μενελάῳ ἦν, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς· ὕστερον δὲ καὶ πόλις ἐκτίσθη Μεσσήνη, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη, καὶ ὅτι [5] ἐκ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ὃς καὶ Ἀσιναῖος ἀπὸ Ἀσίνης πόλεως ἐλέγετο, αἱ προῤῥηθεῖσαι ἦσαν [6] ἑπτὰ βασιλικαὶ πόλεις. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ, ὅτι [7] Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν, μέρος τῆς Λακωνικῆς ὑπὸ Μενελάῳ, ἡ δὲ νῦν, φησι, πόλις Μεσσήνη, ἧς ἐῤῥέθη ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη, οὔπω ἔκτιστο. καὶ ὅτι μετὰ Μεσσηνίαν, ἡ Λακωνικὴ, καὶ ἡ Ἀργεία μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ.

ξθ'. Αἱ δὲ Βρυσειαὶ, καὶ [8] αἱ Αὐγειαὶ, οὐ περιλαλοῦνται. Πολίτης δὲ τῶν Αὐγειῶν, Αὐγεάτης. [9] Τάχα οὖν καὶ Βρυσεάτης ὁμοίως. [10] Ἔστι δέ, φασι, καὶ Λοκρίδος πόλις Αὐγειαί. [11] Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ Βρυσεαὶ, καὶ Αὐγεαὶ, ὥσπερ [12] Ὀρνεαὶ, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου εἴρηται. [13] Ἀμύκλαι δὲ, μία, φασὶ, τῶν ἑκατὸν τῆς Λακωνικῆς πόλεων, Ἀπόλλωνος ἱερὰ, ὡς εἴρηται· [14] ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισεν, ὃς καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται Ἀμύκλαντος, καὶ ἰσοσυλλάβως δὲ, Ἀμύκλα. Πολίτης ταύτης, Ἀμυκλαΐτης· [15] ἔτι δὲ καὶ Ἀμυκλαῖος, ἐξ οὗ καὶ Ἀμυκλαιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμύκλαιον πόλις ἐν Κρήτῃ, καὶ ὅρμος. [16] Αἱ δὲ Ἀμυκλαΐδες, εἶδος ὑποδημάτων, ἐν Ἀ-

μυ-

in medium afferre magis nova, atque inuſitata: in quibus ὁ ἧλος, clavus, inventus eſt dici apud quosdam ἧλ. quod certè quidem multò eſt audacius, quàm τὸ Μέσση, Meſſe, ex Μεσσήνη, Meſſene. Sic etiam τὸ κρῖ, hordeum, ex κρίμνον. & ὁ Ἀλκιμέδων, Alcimedon, ex quo Ἄλκιμος, Alcimus. Item apud eum Heſiodus τὸ βριθὺ, ponderoſum, & βριαρὸν, robuſtum, dicit βρῖ. Et Sophocles τὸ ῥᾴδιον, facile, ῥᾴ. Scribit præterea Geographus, Trojanis illis temporibus paruiſſe Meſſenen Menelao, quippe quæ pars eſſet Laconicæ: poſtea verò urbem Meſſenen fuiſſe ædificatam, cujus arx Ithoma. item e ſinu Meſſeniaco, qui & Aſinæus ab urbe Aſinâ vocabatur, fuiſſe ſeptem illas urbes regias, de quibus dictum eſt ſupra. Quin & idem auctor eſt, poſt Triphyliam ſitam eſſe Meſſenen, quæ pars erat Laconicæ ſub imperio, ac ditione Menelai. Quæ verò, inquit, urbs nunc eſt Meſſene, cujus arx Ithoma eſt memorata, ædificata nondum fuerat. Docet denique, poſt Meſſeniam ſequi Laconicam, & Argeam uſque ad Iſthmum.

LXIX. Ceterùm αἱ Βρυσειαὶ, Bryſeæ, & αἱ Αὐγειαὶ, Augeæ, non in multo ſanè ſermone verſantur. Augearum civis, Augeata: adeoque etiam fortaſſis ſimiliter Bryſeata. Sed & aliæ eſſe Augeæ perhibentur, urbs Locridis. Primitivum autem nomen videtur eſſe τὸ Βρυσεαὶ, Bryſeæ, & Αὐγεαὶ, Augeæ, juxta atque Ὀρνεαὶ, Orneæ, de quibus paullò ante dictum eſt. Amyclæ porrò, una eſſe fertur de centum urbibus Laconicæ, Apollini, ut diximus, ſacra: quam quidem urbem ædificavit Lacedæmonis filius Amyclas, qui tum Amyclantis declinatur, impari ſyllabarum numero, tum etiam Amyclæ, numero pari. Hujus civis, Amyclaita: nec non Amiclæus, ex quo etiam Amiclæenſis. Amyclæum præterea urbs eſt in Cretâ, & navium ſtatio. Amyclaides autem, genus eſt calceamenti,

1. ἐν οἷς καὶ ὅτι ὁ ἧλος, ἧλ) Sic apud Latinos priſcos, volup, capital, facul. Græci tamen, propterea quòd nullam vocem finiunt in L, dicebant pro Hannibal Ἀννίβας, genitivo Ἀννίβα. Ab Hebræo El, Deus, fecerunt contra, ἥλιος, Sol. ab Hebr. Chol, omnis; ὅλος, totus. Homerus dixit ἀλφιτοῦ ἀκτῆς, id naſcens hordeum, non ἀπὸ κρίμνου, ſed ἀπὸ τῆς κριθῆς. ut ... δῶ pro δῶμα. Iliados α'. Salvinus.

In hisce τῆς βραχυλογίας ἐλλείψεσι ſecutus eſt Homerus dialectum Dorienſem, ut obſervat vetus Auctor De Poeſi Homericâ. Sed, quod attinet ad τὸ ἧλ ex ἧλος, notat Strabo, id uſurpaſſe Euphorionem. Politus.

2. Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κρίμνου, τὸ κρῖ) Non vult Salvinus, eſſe τὸ κρῖ ἀπὸ τοῦ κρίμνου, ſed ἀπὸ τῆς κριθῆς. At facit cum Euſtathio Suidas: Κρίμνον ἀπὸ τοῦ ἰ, ἡ κριθή. παρ' Ὁμήρῳ δὲ κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. Κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι. καὶ πολύκριθος, ὁ πολύκριμνος. Potuit tamen τὸ κρῖ Homericum factum etiam eſſe ex κριθή. Unde idem Suidas: Κρῖ, ἡ κριθή. καὶ Ὅμηρος· Κρῖ λευκόν. Et Heſychius: Κρῖ, κριθή. ac deinde: κριμνὸς, ἡ κριθή. Utriuſque igitur illius vocis, & κρίμνου, & κριθῆς, ſub eadem hordei ſignificatione fieri ea potuit apud Homerum apocope. Eodem modo dici potuit per apocopen κρῖ ex κρίμνον, quatenus etiam hæc vox ſignificat τὸ παχὺ τοῦ ἀλεύρου. Etymologici Magni Auctor: Κρῖ λευκὸν σημαίνει τὴν κριθήν. ἢ ἀπὸ τοῦ κριθὴ γέγονε κατὰ ἀποκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ κρίμνον τοῦ σημαίνοντος τὸ παχὺ τοῦ ἀλεύρου ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν κρῖ. ἔστι γὰρ κρίμνον καὶ γένος κριθῆς. Politus.

3. καὶ ὁ Ἀλκιμέδων, Ἄλκιμος) Il. lib. π' v. 197. Polit.

4. τὸ βριθὺ, καὶ βριαρὸν, βρῖ λέγει) Heſychius: Βρῖ, ἐπὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ χαλεποῦ τίθεται. Polit.

5. ἐκ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ὃς καὶ Ἀσιναῖος) Duos videtur Strabo facere ſinus, Meſſeniacum, & Aſinæum: ἐκ γὰρ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, καὶ τοῦ συνεχοῦς Ἀσιναίου λεγομένου, ἀπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀσίνης, αἱ ἑπτὰ ἦσαν πόλεις. quia nempe Aſinæus pars eſt Meſſeniaci. Nam alioquin unus idemque eſt ſinus, ut infra agnoſcit Strabo, & hic docet Euſtathius. Politus.

6. ἑπτὰ βασιλικαὶ πόλεις) quas ſcilicet ſeſe Achilli daturum Agamemnon pollicitus eſt pollicitus:

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,

Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,

Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν. Politus.

7. Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν, μέρος τῆς Λακωνικῆς ὑπὸ Μενελάῳ) Strabo: Ἔστι δὲ ἡ Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν. κοινὴ δὲ ἄκρα ἀμφοῖν ἐστιν. Quæ hic, tamquam ex Strabone, addit Euſtathius, videlicet, μέρος τῆς Λακωνικῆς ὑπὸ Μενελάῳ, Meſſenen reſpiciunt, & traducta huc ſunt ex ſuperioribus his verbis Strabonis de Meſſeniâ: αὕτη δ' ἐστὶ μὲν τῆς Τρωικῆς ὑπὸ Μενελάῳ ἐτέτακτο, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς. ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη. Politus.

8. αἱ Αὐγειαὶ) Urbis hujus Laconicæ nomen videtur poſtea mutatum in Αἰγειάς. Pauſanias in Laconicis: ἀπὸ πολίσματος ἔστιν Αἰγειῶν. Ὅμηρον δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι τὸ πόλισμα τοῦτο ὀνομάζειν λέγουσιν Αὐγειάς. Sed pro Αἰγειάς, ſeu Αἰγίας, legendum fortaſſe Αἰγαίας. Strabo: τὰς δὲ μετωνομάσθαι, καθάπερ αἱ Αὐγειαί, Αἰγαίας. Loquitur Strabo de urbibus iis Laconicis, quarum apud Poetam mentio. Politus.

9. Τάχα οὖν καὶ Βρυσεάτης) Sic Βρυσεάτης Gentile nomen eſt Stephano ex Βρυσειαί. Polit.

10. Ἔστι δέ, φασι, καὶ Λοκρίδος πόλις, Αὐγειαί) Lege apud Stephanum: Αὐγειαί, πόλις Λοκρίδος. Malè ibi vulgò, Αὐγαῖ. Augeas Locricas teſtatur Strabo non ampliùs ætate ſuâ extitiſſe. Polit.

11. Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ Βρυσεαὶ) Sic Βρυσέαι, ſeu Βρυσεαὶ, legitur apud Pauſaniam in Laconicis: quam lectionem per ε, in penultimâ minimè ſollicitare debuit Sylburgius. Polit.

12. Ὀρνεαὶ) l. Ὀρνειαί. Polit.

13. Ἀμύκλαι δὲ, μία, φασὶ, τῶν ἑκατὸν τῆς Λακωνικῆς πόλεων) Ex Stephano. Polit.

14. ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισεν) Pauſanias in Laconicis: Ἀμύκλας δὲ ὁ Λακεδαίμονος, βουλόμενος ὑπολείπεσθαί τι καὶ αὐτὸς ἐς μνήμην, πόλισμα ἔκτισεν ἐν τῇ Λακωνικῇ. Polit.

15 ἔτι δὲ καὶ Ἀμυκλαῖος) Virg. Georg. l. 3. Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis Cyllarus. Salvinus.

16. Αἱ δὲ Ἀμυκλαΐδες, εἶδος ὑποδημάτων) Hujuſmodi crepidis utebatur Empedocles, qui ardentem frigidus Aetnam inſiluit. Salvinus.

Ἀμυ-

ti, repertum in urbe Amyclarum. Helos, poſterioribus temporibus parva fuit regio, & pagus cognominis: urbs antea fuit, ut perhibent, ſecundùm Homerum, condita ab Helio, Perſei filio. Qua de urbe hæc alii litteris prodiderunt. Helos, oppidum Laconicum. Cives, Heilotes, & Heilotæ, & Helii, & Heleatæ. Eſt etiam Helos Ægypti. Hæc Gentilium Nominum ſcriptor affert in alterum illud Helos, quod deinceps recenſebitur ſub Neſtoris ditione. Alii ſcribunt, non urbem modò eſſe Helos; verùm etiam in regionem id quamdam patere, e qua veriſimiliùs videntur fuiſſe ii Heilotes, qui, conflatâ cum Meſſeniis ſocietate, negotium aliquando Lacedæmoniis faceſſerunt, & in ſervitutem poſtea ſunt redacti. Atque ab iis nomen hoc Heilotum in ſervilem generatim appellationem tranſiit; quodque erat nomen loci, ad conditionem ſervilem ſignificandam eſt translatum. Ceterùm, ut conſtat, τὸ ἕλος, *palus*, locum aquoſum, & ſtirpibus conſitum ſignificat. Idque etiam non obſcurè indicat vulgaris, & corruptus uſus loquendi, cum hujuſcemodi locum dicimus ζύγραν. quod quidem nihil aliud eſt, quàm regio humida, & uliginoſa. Sciendum autem eſt, eorum, quos diximus, Heilotum, muliebre nomen eſſe τὰς Εἱλώτιδας, *Heilotidas*, ut in Dictionario Rhetorico reperimus, in quo etiam notatum eſt, ut Heilotas Lacedæmone, ita Peneſtas apud Theſſalos appellatos eſſe eos, qui non genere, & natalibus ſervi erant; ſed jure belli: eoſdemque Clarotas in Cretâ, Mariandynos in Heracleâ Ponticâ, Cillicyrios Syracuſis. Rurſus ſciendum id, quod affert Dictionarium Oratorium, genus quodam eſſe muſcarum, quæ vocantur heleæ. Neque tamen diſtinguit, quodnam ſit Helos, a quo hæ denominantur. Sed

Tom. II. for-

μύκλαις ἐπινοηθέν. [1] Ἕλος δὲ, χωρίον, καὶ κώμη ὁμώνυμος ὕστερον· [2] πρότερον δὲ ἦν, φασὶ, πόλις, καθ' Ὅμηρον, [3] κτίσμα Ἕλιου υἱοῦ Περσέως. Τινὲς δὲ καὶ ταῦτα εἶπον. Ἕλος, πόλις Λακωνική. [4] οἱ πολῖται, Εἵλωτες, καὶ Εἱλῶται, καὶ [5] Ἕλιοι, καὶ Ἑλεᾶται. Ἔστι δὲ καὶ Ἕλος Αἰγύπτου. [6] Ταῦτα δὲ ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας εἰς τὸ ἕτερον Ἕλος λέγει τὸ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑπὸ τὸν Νέστορα. Ἕτεροι δὲ, ὅτι οὐ μόνον πόλις τὸ Ἕλος, [7] ἀλλὰ καὶ εἰς χώραν τινὰ πλατύνεται, ἀφ' ἧς καὶ μᾶλλον οἱ Εἵλωτες, οἳ συνελθόντες τοῖς Μεσσηνίοις, ἦν ὅτε καὶ πράγματα παρασχόντες τοῖς Λακεδαιμονίοις, εἶτα ὑπετάγησαν ὡσεὶ καὶ δοῦλοι. Καὶ ἐξ αὐτῶν τὸ ὄνομα τῶν Εἱλώτων εἰς δουλικὴν ἁπλῶς μετελήφθη κλῆσιν, [8] καὶ τὸ τοπικὸν εἰς δουλικῆς τύχης σημασίαν μετέπεσεν. Ὅτι δὲ [9] τὸ ἕλος ὑγρόν τινα τόπον δηλοῖ, καὶ σύμφυτον, δῆλον. Ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἰδιωτικὴ παραφθορὰ, ζύγραν τὸν τοιοῦτον λέγουσα τόπον. [10] ὅπερ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ δίυγρά τις ἐστίν. Ἰστέον δὲ, ὅτι [11] τὸ θηλυκὸν τῶν ῥηθέντων Εἱλώτων, αἱ Εἱλώτιδες, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι, ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω [12] Πενέσται μὲν, παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένει δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ· [13] Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Κρήτῃ, [14] Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, [15] καὶ Ἀρόται, ἐν Συρακούσαις. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ φέρεται, ὡς ἔστι εἶδός τι μυιῶν, αἳ λέγονται ἐλειοί. οὐ διαρθροῖ δὲ καὶ, ποίου ἕλους αὗται.

O ται.

Ἀμύκλας vocat Suidas, κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. eratque id ornamenti, quod in pedibus geſtabat Empedocles, æreum, ut ſtatim explicat Suidas. Ab hoc ornamenti genere, quod ab urbe Amyclis, ubi primùm repertum fuerat, Ἀμύκλας vocabant, denominatæ videntur Ἀμυκλαΐδες, ideſt, calcei, qui Amyclæo illo ornamento inſigniebantur. Erant namque Ἀμυκλαΐδες, calcei quidam liberaliores. Unde Polluci Ἀμυκλαΐδες, ἐλευθεριώτερον ὑπόδημα. Politus.

1. Ἕλος δὲ, χωρίον) ἑλῶδες χωρίον, ut diſertè Geographus. *Polit.*

2. πρότερον δὲ ἦν, φασὶ, πόλις) & quidem πόλις παραθαλάσσιος, ex Scholiaſtâ Homerico. Pauſanias in Laconicis: ἐπὶ θαλάσσῃ πόλισμα Ἕλος ἦν, οὗ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐμνημόνευσε. Polit.

3. κτίσμα Ἕλιου υἱοῦ Περσέως) qui Helius filius fuit natu minimus Perſei. Pauſanias in Laconicis: τοῦ ἥκιστα μὲν Ἕλιος νεώτατος τῶν Περσέως παίδων. Polit.

4. οἱ πολῖται, Εἵλωτες) Scholiaſta Thucydidis: Ἕλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἵλωτες. Polit.

5. Ἕλιοι) Stephani libri editi, Ἕλαιοι. Et Ἑλείους vocat Strabo. *Polit.*

6. Ταῦτα δὲ ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας εἰς τὸ ἕτερον Ἕλος λέγει) Confundit namque Stephanus Helos Laconicum cum altero cognomine, quod parebat Neſtori, allatis, tamquam de Laconico, verbis illis Homericis, quæ ſunt de urbibus Neſtoris: Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον. Polit.

7. ἀλλὰ καὶ εἰς χώραν τινὰ πλατύνεται) quæ regio, ut conſtat ex Stephano, dicta Εἱλωτεία. Quamquam alioquin εἱλωτεία ſit ἡ δουλεία. Polit.

8. καὶ τὸ τοπικὸν) Legendum fortaſſe, τὸ ἐθνικόν. Namque Εἵλωτες nomen gentile. Suidas: Εἵλως, εἵλωτος, ὁ δοῦλος. καὶ τὸ ἐθνικὸν Εἵλωτες, παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι, καὶ οἱ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι, ἀπὸ τοῦ Ἕλους. Heſychius: Εἵλωτες οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι, οἱ παρὰ Λάκωσι δουλεύοντες. Sed & fortaſſe τὸ τοπικὸν intelligi poteſt τὸ Εἱλωτεία, quod ex Stephano diximus nomen regionis. Siquidem nomen hoc τοπικὸν translatum fuiſſe videtur ad ſervitutem ſignificandam. Unde Suidæ εἱλωτεία ἡ δουλεία. Strabo lib. 8. σχεδὸν δέ τι καὶ τὴν εἱλωτείαν, τὴν ὕστερον συμμείνασαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οἱ περὶ Ἆγιν εἰσὶν οἱ καταδείξαντες. Politus.

9. τὸ ἕλος ὑγρόν τινα τόπον δηλοῖ, καὶ σύμφυτον) Unde urbs Helos nomen accepit, videlicet, ut ait Stephanus, παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι, *ex eo, quòd ſita ea ſit in loco paluſtri*. Heſychio etiam ἕλος, σύμφυτος τόπος, καὶ ὁ πηλματώδης τόπος, καὶ πόλις ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Politus.

10. ὅπερ οὐδὲν, ἀλλ' ἢ δίυγρά τις ἐστίν) Sic ζάθεος Poëtis, quaſi διάθεος, θεῖος. ζάκορος. διάκορος. Salvinus.

11. τὸ θηλυκὸν τῶν ῥηθέντων Εἱλώτων αἱ Εἱλώτιδες) τὸ θηλυκὸν Stephano, Εἱλωτίς, ὀξυτόνως. Sic Suidæ Εἱλωτίς, ἡ δούλη. Polit.

12. Πενέσται μὲν, παρὰ Θετταλοῖς) Peneſtæ, quaſi a πένομαι, *laboro*. unde πόνος. *labor*. πενία. *paupertas*. Salvinus.

Peneſtarum huic etymologiæ favere nonnihil videtur Heſychius: Πενέσται, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, οἵ τινες εἰργάζοντο τὴν γῆν. τινὲς δὲ, οἱ εἵλωτες. τινὲς δὲ, λαβοὺς, ἢ ἐργάται πένητες, ἢ ὑπήκοοι. Alii tamen vocatos ſcripſerunt Πενέστας, quaſi Μενέστας, ἀπὸ τοῦ μένειν. Suidas v. Πενέσται. Παρέδοσαν δὲ αὐτοὺς ἐφ' ὅρκοις ἐπὶ τῷ μήτε παθεῖν ἐργαζόμενοι, μήτε ἐκβῆναι ἀπὸ τῆς χώρας. καὶ ἀπὸ τοῦ μεῖναι, Μενέσται καλούμενοι, ὕστερον Πενέσται μετωνομάσθησαν, παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος. οὓς ἐν Λακεδαίμονι καλοῦσιν Εἵλωτας, τούτους Θετταλοὶ Πενέστας λέγουσι. Politus.

13. Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Κρήτῃ) Heſychius: Κιλλικύριοι, οἱ ἐπανελθόντες γεωμόροι. δοῦλοι δὲ ἦσαν. οὗτοι καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Sed hi Syracuſis fuerunt, non in Cretâ: qui Herodoto Κιλλύριοι, Suidæ Καλλικύριοι. Legendum eſt in Heſychio: οἱ ἐπανελθόντες Γεωμόροις. Namque Cillicyrii, Geomoris, dominis ſuis, expulſis, locum illorum occuparunt. Suidas: Καλλικύριοι, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι. Herodotus in Polymniâ: τοὺς Γαμόρους καλεομένους τῶν Συρηκουσίων, ἐκπεσόντας ὑπό τε τοῦ δήμου, καὶ τῶν σφετέρων δούλων, καλεομένων δὲ Κιλλυρίων, ὁ Γέλων καταγαγὼν τούτους ἐκ Κασμένης πόλιος ἐς τὰς Συρηκούσας, ἔσχε καὶ ταύτας. Verùm qui in Cretâ fuerunt ſervi, variis ii nominibus, pro variâ ipſorum conditione, appellati: Χρυσώνητοι, Ἀφαμιῶται, Κλαρῶται, aliiſque etiam nominibus. Athenæus ex Calliſtrato Ariſtophanico: καλοῦσι δὲ οἱ Κρῆτες τοὺς μὲν κατὰ πόλιν οἰκέτας, Χρυσωνήτους· Ἀφαμιώτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον, διὰ τὸ κληρωθῆναι δὲ, Κλαρώτας. Politus.

14. Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ) Strabo lib. 12. Εἴρηται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πρότερον τὴν Ἡράκλειαν κτίσαντες Μιλήσιοι, τοὺς Μαριανδυνοὺς εἱλωτεύειν ἠνάγκασαν, τοὺς προκατέχοντας τὸν τόπον, ὥστε καὶ πιπράσκεσθαι ὑπ' αὐτῶν, μὴ εἰς τὴν ὑπερορίαν δέ. Vide etiam Athenæum lib. 6. *Polit.*

15. καὶ Ἀρόται ἐν Συρακούσαις) Ἀρόται, forte ἀροτῆρες. aratores. Salvinus. Ego

ται. [1] ἴσως δὲ ἁπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι.

ό. [2] Λάαν δὲ Ὅμηρος μὲν δισυλλάβως προάγει· οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι Λᾶ μονοσυλλάβως ἐλέγετο ἀρσενικῶς τε, καὶ θηλυκῶς, [3] ἤγουν καὶ ἡ Λᾶ, καὶ ὁ Λᾶς· ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων δηλοῖ ἐν τῷ, [4] Καὶ Λᾶν περήσεις. Ὁ δὲ Ποιητὴς διέλυσε, φασι. Κεῖται δ' ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. [5] διὸ Λᾶ καλεῖται, ὡς ἀπὸ τοῦ, λᾶς ὁ λίθος. Ταύτην, φασὶ, τὴν Λᾶν [6] οἱ Διόσκουροι ἐκ πολιορκίας εἷλον. διὸ ἐκλήθησαν Λαπέρσαι. [7] Οἱ δὲ οἰκοῦντες, ἄδηλον, εἴτε Λααὶ ὀξυτόνως, εἴτε Λᾶοι προπερισπωμένως. Ἡ δὲ ἀμφιβολία, διὰ τὴν τῶν ἀντιγράφων διαφωνίαν. Οἴτυλος δὲ τρισυλλάβως, ὡς δάκτυλος, [8] ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. [9] Ἕτεροι δὲ τὸ, Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν, ἄρθρον μὲν τιθέντες τὸ οἳ· πόλιν δὲ τὴν Τύλον. ἵνα λέγῃ, ὅτι καὶ οἳ τὴν Τύλον ἀμφενέμοντο. [10] Οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβέσιν, οἳ Τύλιν μὲν πόλιν Θρᾴκης οἴδασι κλινομένην Τύλεως· Τύλον δὲ οὐ πόλιν Λακωνικήν. καὶ Τυλησσὸν δὲ ὄρος ἐκεῖνοι λέγουσιν Ἰταλίας. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐν τῷ, Ἐν δ' αὐτὸς κίεν, ἤτοι ἐπορεύετο, [11] κατ' ἐξοχὴν εἴρηται τὸ, αὐτός. Λέγει γὰρ, ὅτι ὁ Μενέλαος, καίτοι βασι-
Rom. p. 296. λεὺς ὤν, αὐτὸς ἑαυτὸν παρατάσσει. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ βασιλέως ἔφη· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. Καὶ σημείωσαι, ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀγαμέμνονος, ὡς ἀνδρείου, ἔφη, αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν· ἐπὶ δὲ Μενελάου μὴ τοιούτου ὄντος, ἠρκέσθη εἰπεῖν· ἐν δ' αὐτὸς κίεν, ἰδίαις προθυμίαις πεποιθώς. ὡς ἐκείνου μὲν ἀνδρείου ὄντος, τού-
Baſ. p. 224. του δὲ θαρραλέου. Διό που ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ πρὸς

μῦαν

fortaſſe ſic eas vocat generatim, quæ ἐν τοῖς ἕλεσι, *in paludibus*, verſantur.

LXX. Λάαν, *Laam*, tametſi Homerus duabus ſyllabis profert; tamen veteres teſtantur, Λᾶν unâ ſyllabâ appellatum, tum maſculino genere, tum feminino, ita ut videlicet tum ἡ Λᾶ diceretur, tum ὁ Λᾶς· ut liquidò patet ex illo Lycophronis: καὶ Λᾶν περήσεις. *& Lan tranſibis*. Sed Poëta, ut ajunt, utitur dialyſi. Sita ea urbs in altâ petrâ: ideoque vocatur Λᾶ, tamquam a nomine λᾶς, quod lapidem ſignificat. Hanc ipſam Lan Dioſcuri cepiſſe ex obſidione memorantur. Quocirca Laperſæ iidem nuncupati. Incolæ, non ſatis liquet, utrum Λααὶ, *Lai*, dicendi accentu acuto, an verò, inflexâ primâ ſyllabâ, Λᾶοι, *Lai*. Et hæc ambiguitas a variâ codicum lectione. Verùm Οἴτυλος, *Oetylus*, tribus dicitur ſyllabis, ut δάκτυλος, *dactylus*, *ſeu digitus*, ab Oetylo heroe, ut Gentilium Nominum ſcriptor teſtatur. Alii tamen illud, Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, *Oetylum circumcirca habitabant*, legunt duabus partibus orationis, quippe qui τὸ οἳ articuli loco habeant; ipſam verò urbem eſſe cenſeant Τύλον, *Tylum*. ita ut dicat: οἳ τὴν Τύλον ἀμφενέμοντο. *Qui Tylum circum circa incolebant*. Verùm peritioribus id viris, & diligentioribus minimè omnium probatur, qui urbem quidem Thraciæ Τύλιν, *Tylin*, declinatam ſciunt Τύλεως, *Tyleos*; at nullam eſſe urbem Laconicam Tylum. Tyleſſium verò montem illi dicunt Italiæ. Quin etiam ſciendum, his in verbis: Ἐν δ' αὐτὸς κίεν, ſive ἐπορεύετο. *Inter eas autem ipſe ibat, ſeu procedebat*; per notam quamdam excellentiæ dictum eſſe τὸ, αὐτὸς, *ipſe*. Facit enim hunc ſenſum: Tametſi Rex erat Menelaus; tamen ipſe ſemet in acie collocat. Itaque de rege ejus fratre dixerat: ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. *Et ipſe inter alias arma induerat*. Et obſerva, ut de Agamemnone, tamquam forti viro, commemoret, arma eum ipſum induiſſe; de Menelao verò, qui fortitudine non adeò excelleret, ſatis habeat dicere, ſuis ipſum fretum ſtudiis proceſſiſſe: perinde quaſi ille eſſet fortis, hic audax. Quocirca alicubi poſtea per

com-

Ego exiſtimo, τὸ Ἀρέντα corruptum eſſe ex Κλαρεῦ, & locum eſſe luxatum, ita ut, perturbato nunc ordine, Cillicyrii, qui ſunt Syracuſarum, ponerentur in Cretâ, & Clarotæ, qui ſunt Cretenſium, collocarentur Syracuſis. Quare ſic ego hunc locum reſtituendum cenſeo: Κλαρῶται δὲ, ἐν Κρήτῃ. Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις. Suidas: Κλαρῶται· μέτοικοι· ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ, καὶ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, καὶ ἐν Θετταλίᾳ Πενέσται, καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις. Politus.

1. ἴσως δὲ ἁπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι) In Oaſi parvâ inſulâ Ægypti, quo Romani damnatos relegabant, auctor Gloſſæ Græcus muſcas quasdam ingentes, ſeu palmares naſci ait, quas interpres Latinus vocat Palæſtinas, quaſi e Palæſtinâ eſſent, quum Græce vox ſit παλαιστιαῖαι. hoc eſt, ut dixi, palmari magnitudine. *Salvinius*.

Oaſis quaſi inſula eſt, non verè & propriè inſula. Unde genus quoddam *quaſi in inſulam* relegationis in Provinciâ Ægypto, dicitur in Ovaſin, ſeu Oaſin, relegare. *L. 7. D. De interdictis, & relegatis*. Avaſis ab aliis vocatus, auctore Stephano, quæ vox eſt Ægyptiaca. Strabo: Αὐάσεις δ' οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας, περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. Politus.

2. Λάαν δὲ Ὅμηρος μὲν δισυλλάβως προάγει) Λᾶ, ἃ λᾶα, ut μνᾶ corripitur in μνᾶ. Livius l. 36. *Las vicus*. *Lan vicum maritimum*. Salvinius.

At enim Stephanus docet, Homerum per dialyſin dixiſſe Λάαν ex Λᾶ, quod eſt nomen urbis Laconicæ. Ex hac dialyſi Homerus primam corripit in Λάαν. Ceterùm quomodo τὸ λᾶς factum ſit per craſin ex genitivo λᾶος, qui pariter eſt per craſin ex λάαος a recto λάας, tranſiitque ipſe etiam in nominativum, vide apud Etymologici Magni Auctorem. *Politus*.

3. ἤγουν καὶ ἡ Λᾶ, καὶ ὁ Λᾶς) Ετιam in Stephani Epitome v. Λᾶ λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Id ita explicat Euſtathius, ut muliebri quidem genere dicatur Λᾶ, & virili Λᾶς. Veruntamen & τὸ Λᾶς alicubi cohærere reperias cum genere muliebri, ut apud Pauſaniam in Laconicis: Τῇ δὲ ἐν δεξιᾷ Γυθίῳ Λᾶς ἐστι, ἀπωκισμένη δέκα σταδίοις, Γυθίου δὲ τεσσαράκοντα ἀπέχουσα. quod tamen accipiendum cum reſpectu ad id, quod intelligitur, videlicet ad τὸ, πόλις. Politus.

4. Καὶ Λᾶν περήσεις) Scholiaſtes Lycophronis: Λᾶν, πόλιν Λακεδαίμονος, ἣν Ὅμηρος Λάαν φησί. Polit.

5. διὸ Λᾶ καλεῖται, ὡς ἀπὸ τοῦ, λᾶς ὁ λίθος) Aliis huic urbi impoſitum nomen videtur a La conditore. Pauſanias in Laconicis: τοῦτο δὲ Λᾶν οἰκιστὴν εἶναι λέγουσιν οἱ αὐτῇ. Sed rurſus nomen viri proprium τὸ Λᾶς videri poteſt ortum ἀπὸ τοῦ, λᾶς ὁ λίθος. Namque, ut Etymologus ait, ἀπὸ τοῦ λάας τὸ προσηγορικὸν γίνεται τὸ κύριον· καὶ γὰρ ἐκεῖνος λιθογλύφος ἦν. Nomen autem proprium integrum eſt τὸ, Λάας. unde per craſin Λᾶς. Politus.

6. οἱ Διόσκουροι ἐκ πολιορκίας εἷλον) Ex Strabone, ex quo Stephanus. *Polit.*

7. Οἱ δὲ οἰκοῦντες, ἄδηλον, εἴτε Λααὶ ὀξυτόνως) Stephani Epitome: οἱ κατοικοῦντες, Λααί. Polit.

8. ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος) quo de Heroë Pauſanias in Laconicis: ὁ δὲ ἥρως, ἀφ' οὗ τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐγένετο, Ἀργεῖος τὸ ἀνέκαθεν, Ἀμφιάνακτος αὐτὸν υἱὸς ἦν τοῦ Ἀντιμάχου. Polit.

9. Ἕτεροι δὲ τὸ, Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσι) Lege, diviſis vocibus, Οἳ Τύλον. Et ſic quidem legiſſe apud Homerum videtur Strabo. *Polit.*

10. Οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο τοῖς ἀκριβέσιν) Non placet certè Stephano, qui Tylum, urbem Laconicam, minimè agnoſcit; ſed Tylin urbem Thraciæ, & Tyleſſum montem Italiæ. *Polit.*

11. κατ' ἐξοχὴν εἴρηται τὸ, αὐτός) Emphaſin quoque apud Latinos ſæpe habet τὸ, *ipſe*, ut in illo Virgilii Æneid. lib. 3. de Palinuro:

Ipſe diem noctemque negat diſcernere cælo,
Nec meminiſſe viæ mediâ Palinurus in undâ. Politus.

comparationem muſcæ aſſimilabitur projectæ admodum ad audendum.

Qui verò Pylum colebant, & Arenen amabilem,
Et Thryum, Alphei vadum, beneque ædificatum Æpy,
Et Cypariſſeenta, & Amphigeniam habitabant,
Pteleumque, & Helos, & Dorium, ubi Muſæ
Occurrentes, Thamyrin Thracem cantu privarunt,
Ex Oechaliâ venientem ab Euryto Oechalienſi.
Affirmabat enim gloriabundus, ſe ſuperaturum, ſi vel ipſæ
Muſæ canerent, filiæ Jovis Ægiochi.
Illæ verò iratæ eum excæcarunt, & cantu
Divino ſpoliarunt, & oblivisci citharisticæ fecerunt.
His porrò imperabat Gerenius eques Neſtor,
Quicum nonaginta cavæ naves ordine procedebant.

μῦιαν διὰ παραβολῆς εἰκασθήσεται καταθρασυνομένην πολλά.

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπὺ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι, Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο.
Αἳ δὲ, χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

LXXI. Neſtor naves ducebat nonaginta, multitudine navium ſecundus a rege. Urbes autem, ex quibus navales copias conflaverat, ſuo ſub imperio has habebat, Pylum, Arenen, quam etiam amabilem vocat, &. Alphei vadum, Thryum, & bene ædificatum Æpy, & Cypariſſeenta, & Amphigeniam, & Pteleum, & Helos, & Dorinm. Equidem, qualis Neſtor extiterit, tum ex Poetâ, tum ex pleriſque aliis, quis intelliget. Sed & ſenis hujus virtutem declarat vetus in eum epigramma, quod mortalium eum præſtantiſſimum prædicat, mente hominem profundâ, animâ in corpore præditum divinâ, virum denique bonum. Eum etiam propinquitate cum regibus conjunctum hiſtoria commemorat. Uxorem namque, ſecundùm Homerum, habuit Eurydicen, Clymeni filiam: qua mortuâ, Anaxibiam duxit, Agamemnonis ſororem. Pyli porrò tres ſunt, ſecundùm Gentilium Nominum ſcriptorem, Meſſeniæ, Triphyliæ, Arcadiæ. Verùm Geographus, apud quem virili etiam genere dicitur ὁ Πύλος, *Pylus*, ſcribit, Neſtoris domicilium, ac ſedem poni in Pylo Triphyliaco. tres item in Peloponneſo Pylos commemorari: qua ratione in ſermonis conſuetudinem verſus ille venit:

Eſt Pylus ante Pylum: quamvis alius Pylus extet.

unumquemque autem de his Pylis conari, dareque operam, ut a præterfluente flumine Emathoëntem, ſeu arenoſum, ſemet eſſe demonſtret; indiciaque, & notas exhibere, Gerenum locum, Gerontemque fluvium, aliumque Gerenium: ex quibus fidem facit, Neſtori cognomen impoſitum fuiſſe Gerenio. Quin etiam apud unumquemque Pylum, fluvium eſſe affirmat Ema-

οα'. Ὅτι ὁ Νέστωρ ἐνενήκοντα νῆας ἦγε, δευτερεύων τῶν τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ πλῆθος. Εἶχε δὲ ὑπ' αὐτὸν πόλεις, ἐξ ὧν τὸ ναυτικὸν συνεκρότησε, τὴν Πύλον, τὴν Ἀρήνην, ἣν καὶ ἐρατεινὴν λέγει, καὶ Θρύον, Ἀλφειοῦ πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἶπυ, καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν, καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον. Οἷος μὲν οὖν ὁ Νέστωρ, καὶ ἐκ τοῦ Ποιητοῦ εἴσεταί τις, καὶ ἐξ ἑτέρων πολλῶν. Δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, ὅπερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνουν, καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θεῖαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν. Λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸν προσγενῆ τοῖς βασιλεῦσιν. Εὐρυδίκῃ γὰρ, καθ' Ὅμηρον, συνὼν τῇ Κλυμένου, θανούσης αὐτῆς, Ἀναξιβίαν ἔγημεν, ἀδελφὴν Ἀγαμέμνονος. [1] Πύλοι δὲ τρεῖς, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας. Ὁ δὲ Γεωγράφος, παρ' ᾧ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Πύλος λέγεται, φησὶν, ὅτι ὑπόκειται ὁ Νέστωρ τὸν Τριφυλιακὸν Πύλον οἰκῶν. καὶ ὅτι Πύλοι τρεῖς ἱστοροῦνται ἐν Πελοποννήσῳ· καθότι καὶ ἔπος εἴρηται.

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γε μὲν [2] ἔστι καὶ ἄλλη.

[3] Ἕκαστοι δὲ τὸ παρὰ σφίσιν ἠμαθόεν πειρῶνται δεικνύειν ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος· καὶ γνωρίσματα δεικνύουσι, [4] Γέρηνον τόπον, καὶ Γέροντα ποταμὸν, καὶ ἄλλον Γερήνιον· ἐξ ὧν ἀπιθάνως φησὶ πιστοῦνται Γερήνιον Νέστορα. Λέγει δὲ καὶ, [5] ὅτι παρ' ἑκάστῳ Πύλῳ ποταμὸς ἠμαθόεις ἀλλα-

1. Πύλοι δὲ τρεῖς, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα) Hæc non extant in hodiernâ Stephani Epitome. De tribus his Pylis vide Strabonem lib. 8 Sed non bene Stephanus hos ipſos Pylos videtur diſcreviſſe, unum Meſſeniæ, alterum Triphyliæ, tertium Arcadiæ. Namque non eſt alius Pylus Triphyliæ, alius Arcadiæ; ſed Pylus Triphyliacus idem dicitur, qui Arcadicus. Strabo lib. 8. p. 350. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χώρᾳ ἐστὶν ἡ πατρὶς τοῦ Νέστορος, ἣν φαμὲν Τριφυλιακὸν Πύλον, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Λεπρεατικόν. Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι Πύλοι ἐπὶ θαλάττῃ δείκνυνται· οὗτος δὲ πλείους ἢ τριάκοντα σταδίους ὑπὲρ αὐτῆς. Ita igitur ſunt hi Pyli diſtribuendi, ut unus ſit Meſſeniæ, alter Triphyliæ ἢ κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν, tertius Elidis. Ideo Pylum, quem nos Triphyliacum vocamus, vetus Homeri Scholiaſta disertè adſcribit Arcadiæ: nempe quia, ut diximus, Pylus ille Triphyliacus idem eſt, atque Arcadicus. Idem Strabo: Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἀπὸ τοῦ τρία φῦλα συνεληλυθέναι, τό, τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς Ἐπειῶν, καὶ τὸ τῶν ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν, καὶ τὸ τῶν ὕστατα ἐπικρατησάντων Ἠλείων. οἱ δ' ἀντὶ τῶν Μινυῶν, Ἀρκάδας φασὶν ἀμφισβητήσαντας τῆς χώρας πολλάκις, ἀφ' οὗ καὶ Ἀρκαδικὸς Πύλος ἐκλήθη. Errat, & quidem vehementer, Iſaacus Voſſius ad Melam, cum ab iſtis tribus Pylis dictam eſſe regionem contendit Triphyliam. *Politus.*

2. ἔστι καὶ ἄλλη) Alii communiùs, ἄλλος. Polit.

3. Ἕκαστοι δὲ τὸ παρὰ σφίσιν ἠμαθόεν πειρῶνται δεικνύειν ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος) Vulgata Strabonis lectio: ἕκαστοι δὲ παρὰ σφίσιν ἠμαθόεντα πειρῶνται δεικνύναι, καὶ τὴν τοῦ Νέστορος πατρίδα ταύτην ἀποφαίνειν. Polit.

4. Γέρηνον τόπον) Vulgatus Strabo, Γέρηνον. Polit.

5. ὅτι παρ' ἑκάστῳ Πύλῳ ποταμὸς ἠμαθόεις) Fluvius Ἀμαθόεις ad Pylum Triphyliacam memoratur a Scholiaſtâ Pindari, & quidem, ut ipſe ait, καθ' Ὅμηρον. Sed enim Homerus ἠμαθόεντα dicit ipſum Pylum; nec apud Strabonem fluvium reperias nominatum Emathoënta, ſeu Amathoenta; ſed Amathum fluvium, unde quibusdam videbatur Pylus vocatus Amathoëis. Quare ἐπιθετικῶς malim hîc accipere de fluvio illo Pylio, quem & Pamiſum nominant. τὸ ἠμαθόεις, pro *ſabuloſo*. ἄμαθος namque ἡ ψάμμος. Sic Alphei πόρον ἠμαθόεντα dicit Auctor Hymni in Mercurium. Unde autem Pylo cognomen Amathoënti, valde olim dubitatum. Pauſanias in Meſſenicis ſentit, Neſtoris Pylum dictum ab Homero ἠμαθόεντα, quòd ἐπίψαμμός ἐστιν ὡς ἐπίπαν ἡ τῶν Πυλίων χώρα, καὶ πόαν βουσὶν οὐχ ἱκανὴ ποιεῖν παρέχεσθαι. Sed Geographus ex aliorum teſtimonio fluvium ibi, vel agrum eſſe negat ſabuloſum. Itaque alii alias appellationis illius cauſſas attulerunt, quas breviter complexus eſt in Lexico ſuo Heſychius, illis verbis: ἠμαθόεντα, τὸν ψαμμώδη, ἢ τὸν πολλὰς ἀμάθους ἔχοντα. τῶν δὲ ὁ πολύσπερμος δηλοῦται, ἢ παρ' ὃν ῥέει Ἄμαθος ποταμὸς, ἢ μεσημβρινὸν, ἢ ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος. Politus.

ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι [1] ποταμὸς πρὸς ἄρκτον, Ἄμαθος. ὅθεν ἠμαθόεις Πύλος. ἀμαθώδη γὰρ τὸν ποταμὸν, ἢ τὴν χώραν εἰπεῖν, ψεῦδός φασιν. Ὁ δ' αὐτός φησι καὶ, ἔτι οὐκ ἂν ἀπογνοίη τις, ἠμαθόεντα Πύλον κληθῆναι, καὶ διότι θινώδης, καὶ στενός ἐστιν ὁ ἐκεῖ θαλάσσης αἰγιαλός. Κἀκεῖνο δὲ λέγει, ὅτι πατρὶς Νέστορος, Πύλος ὁ λεγόμενος Τριφυλιακὸς, καὶ Ἀρκαδικὸς, καὶ Λεπρεατικὸς, πλείους, ἢ τριάκοντα σταδίους ἀπὸ θαλάσσης, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος, ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐπὶ τοὺς ἑταίρους Τηλεμάχου πρὸς τὸ ἐκείνου πλοῖον, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ. Οἱ δὲ ἄλλοι Πύλοι, φησὶν, ἐπὶ θαλάσσης δείκνυνται. Εὐρύχωρος δὲ ὁ Πύλος· [2] ὥσπερ ἑπτὰ πόλεις περὶ τὴν Πυλίαν εἰσὶ θαλάσσιαι, ἃς ὑπέσχετο ὁ Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ. Φησὶ γάρ·

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.

οβ' Ἀρήνη δὲ, ἧς καὶ ἀλλαχοῦ μνησθήσεται ὁ Ποιητὴς, [3] τὸν μὲν πολίτην αὐτῆς, Ἀρηναῖον παράγει· ἐρατεινὴ δὲ παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, διότι ποταμὸς ἀρδεύει αὐτήν. Φησὶ γὰρ ὁ Γεωγράφος, [4] ὅτι Ἀρήνη, ὅπου ποταμὸς Ἄνιγρος, καλούμενος πρότερον Μινυήιος, ὡς ὁ Ποιητής·

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων
Ἐγγύθεν Ἀρήνης.

[5] Ἀπὸ Μινυῶν δὲ, φησιν, ἐκλήθη ὁ ποταμὸς Ὀρχομενίων, ἐλθόντων ἐκεῖ. [6] Δύο δὲ, φασι, πόλεις Ἀρῆναι, Μεσσήνης μία, καὶ Τριφυλίας ἑτέρα. [7] Θρύον δὲ, πόλις Ἤλιδος ἡ καὶ Θρυόεσσα. τοῦ Θρύου τὸ ἐθνικὸν, Θρυΐτης· τῆς δὲ Θρυοέσσης Θρυοέντιος Θρυούντιος. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησί· Θρύον, πόλις Μεσσηνίας, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη. ἔτι δὲ καὶ παρωνύμως Θρυόεις, καὶ [8] Θρυόεσσα, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται. Κεῖται δὲ περὶ τὸν Ἀλφειὸν, ὃς, κατὰ τὸν Γεωγράφον, κα-

Rom. p.297.

Emathoëntem. Alibi verò, fluvium ad Septentriones eſſe Amathum. Unde Pylus Emathoëis. Namque ἀμαθώδη, *ſabuloſum*, fluvium illum, aut agrum eſſe, falsò, ut ajunt, perhiberi. Idemque auctor eſt, neminem unum jure eſſe unquam diſſenſurum, quin Pylus vocatus ſit ἠμαθόεις, *arenoſus*, propterea quòd maris ibi littus ſabuloſum eſt, atque anguſtum. Quin & illud adjicit, patriam videlicet Neſtoris, Pylum eſſe eum, qui dicitur Triphyliacus, Arcadicuſque, & Lepreaticus, triginta ampliùs a mari ſtadiis, ut in Odyſſeâ palam facit is nuntius, qui ad ſocios Telemachi, eorum ad hoſpitium invitandorum cauſsâ, ad illius navem miſſus eſt. Reliqui autem, inquit, Pyli ad mare monſtrantur. Hujus porrò Pyli regio ſatis latè patuit: ſiquidem circa mare Pylium ſeptem ſunt urbes, quas Agamemnon pollicitus eſt Achilli. Hæc enim ejus verba:

Omnia ſunt Pylis vicina hæc oppida ponto.

LXXII. Arene porrò, cujus & alibi mentionem facturus eſt Poëta, civem ſum derivat Arenæum. Amabilis ea, ſeu amœna, apud Homerum vocatur propter fluvium, qui eam ipſam irrigat. Scribit enim Geographus, ibi Arenen fuiſſe, ubi Anigrus fluvius, olim Minyeus appellatus, juxta illud Poëtæ:

In mare prorumpens plenis Minyeius undis
Eſt juxta Arenen fluvius.

Et hunc ipſum fluvium nomen accepiſſe ait a Minyis Orchomeniis, cum eò commigrarunt. Duæ autem Arenæ urbes referuntur, una Meſſeniæ, altera Triphyliæ. Thryum verò, urbs Elidis, quæ etiam Thryoëſſa. Gentile Thryi nomen eſt Thryita; Thryoëſſæ, Thryoëntius, Thryuntius. Ceterùm Gentilium Nominum ſcriptor ſic ait: Thryum, urbs Meſſeniæ, ſic appellata a naſcentibus in eâ θρύοις, *juncis*, eodem nomine, atque ipſa planta: nec non derivato inde nomine, Thryoëis, & Thryoëſſa, ut alicubi poſtea videbitur. Sita ea eſt ad Alpheum, qui, ſecundùm Geographum, ſic vocatur a ſa-nan-

1. ποταμὸς πρὸς ἄρκτον, Ἄμαθος) Strabo: τοῦ παρεῤῥέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον, Ἀμάθου καλουμένου πρότερον, ὃς νῦν Μάμαος, οἱ δ' Ἀρκαδικὸν καλοῦσι, ἀπὸ τούτου Ἠμαθόεντα κεκλῆσθαι. Ab hoc ipſo Amatho flumine Pylum denominatum eſſe Emathoëntem, opinio eſt etiam Etymologi. *Politus.*

2. ὥσπερ ἑπτὰ πόλεις περὶ τὴν Πυλίαν εἰσὶ θαλάσσιαι) Strabo: τὴν θαλάττιον τὴν Πυλίαν ὁ Ποιητὴς ἐκτείνει μέχρι τῶν ἑπτὰ πόλεων, ἃς ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ. Polit.

3. τὸν μὲν πολίτην αὐτῆς, Ἀρηναῖον παράγει) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρηναῖος. τὸ τοπικὸν, Ἀρήνηθεν. Occurrit τὸ ἀρήνηθεν apud Apollonium Rhodium Arg. l. 1. v. 152. 471. Polit.

4. ὅτι Ἀρήνη, ὅπου ποταμὸς Ἄνιγρος) Arenen quum nuſquam invenirent, ut Geographus ait, ibi maximè fuiſſe eam conjectarunt, ὅπου καὶ ὁ παρακείμενος Ἄνιγρος ποταμὸς, καλούμενος πρότερον Μινυήιος, ἐκδίδωσι. Lege cum Euſtathio, Μινυήιος. Scribit in Eliacis prioribus Pauſanias, neminem quemquam, neque Meſſeniorum, neque Eleorum potuiſſe ſibi Arenes veſtigia demonſtrare; ſed proximè Anigrum fluvium rudera oſtendi, quæ antiquæ Arenes eſſe credebantur. *Politus.*

5. ἀπὸ Μινυῶν) l. Μινυῶν. In confeſſo erat apud Arcadas, Minyeium fuiſſe nomen apud veteres, qui poſtea Anigrus eſt vocatus. quod teſtatur Pauſanias. Sed non æquè certum, neque exploratum erat, fuiſſe Minyeium dictum a Minyis Orchomeniis. Videtur tamen Straboni poſſe inde peti ratio hujus appellationis, videlicet ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου. Polit.

6. Δύο δὲ, φασι, πόλεις Ἀρῆναι) auctore Stephano in Ethnicis. Arene Meſſeniaca eadem quibuſdam viſa eſt, quæ poſtea Erana; Triphylica, eadem, quæ poſtea Samicum. Et fortaſſe ea Arenes fuit Samicum, ut ſibi facilè perſuadebat Geographus. *Politus.*

7. Θρύον δὲ, πόλις Ἤλιδος ἡ καὶ Θρυόεσσα) Urbs Eleæ Straboni, Thryon. Eleam autem, ſeu Elidem, vocat Strabo τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε, καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, ἀνέχουσαν εἰς τὴν μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ Φολόην, καὶ Ἀζᾶνας, καὶ Παῤῥασίους. Eam tamen urbem Stephanus adſcribit Meſſeniæ. Qua in re ſecutus mihi videtur eorum Scriptorum, ac Poëtarum ſententiam, qui Meſſenium Neſtorem fecerunt. Sed enim Thryon dicit Homerus Ἀλφειοῖο πόρον. Alpheus autem amnis Meſſeniam nuſquam attingit, ut Geographus teſtatur; ſed Piſatidem, & Triphyliam percurrit, quæ ſunt partes Eleæ. ut proinde urbs ad Alpheum ſita, minimè potuerit ad Meſſeniam pertinere. Deinde idem eſt Thryon, quod poſtea Epitalium dixerunt. Strabo: Θρύον δὲ, καὶ Θρυόεσσαν τὸ Ἐπιτάλιον φασίν, ὅτι πᾶσα μὲν ἡ αὐτὴ χώρα θρυώδης, μάλιστα δ' αἱ ποταμίαι. Epitalium autem Stephano ex Polybio urbs eſt Triphyliæ, quæ Triphylia eidem Stephano Elis. Quamquam meliùs Triphyliam, partem dixeris Elidis, ſeu Eleæ. Certè quidem Epitalium ſitum erat ad Alphei fluminis trajectum. Idem Strabo, ubi agit de Thryo: Ἀλφειοῦ δὲ πόρον φησὶν (Homerus) ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον τῆς Μακιστίας χωρίον. Quare falli videtur Stephanus, cum Thryon urbem dicit Meſſeniæ: niſi fortè urbes duas cognomines, unam Triphyliæ, alteram Meſſeniæ, comminiſcamur. Idem Thryon Heſychio, urbs Arcadiæ, nempe quia πᾶσαν ὁ Ποιητὴς, καὶ τῆς Τριφυλίας τὰ πλεῖστα ὁμορεῖ τῇ Ἀρκαδίᾳ. Quam notat cauſſam Strabo, cur Ἀρκαδικὰ εἶναι δοκεῖ τὰ πλεῖστα τῶν Πυλιακῶν ἐν καταλόγῳ φραζομένων χωρίων. Politus.

8. Θρυόεσσα, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται) Il. λ' v. 710.

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.

Politus.

Digitized by Google

nandis alphis, ſeu vitiliginibus, fluitque ex Arcadiâ in mare Triphyliacum. Magnam autem, inquit, juncorum copiam gignit Triphylia; omniſque circa Thryum regio juncis, ſeu ulvâ, abundat; maximè verò flumina. Alphei vadum, Thryum, propterea quòd, ut ipſe pariter Geographus tradit, ibi locorum Alpheus transiri poſſe pedibus videtur. Sed & vir olim fuit Alpheus. Quippe Herodotus viros de Laconibus fortiſſimos novit, Maronem, & Alpheum. Ceterùm non Thryoëſſa modò; ſed alia etiam loca nomen habent a plantâ derivatum, ut alibi ſatis expoſuimus. Quod autem ad verba illa attinet, εὔκτιτον Αἰπύ, *bene ædificatum Æpy*, quidam dicunt, in diſceptationem quæſtionemque vocari, utrum utrius ſit epitheton. Verùm alii epitheton eſſe volunt τὸ εὔκτιτον, *bene ædificatum*; nomen verò urbis eſſe τὸ Αἰπύ, *Æpy*: cujus civis, Αἰπύτης, *Æpyta*. Sic autem, ſecundùm Geographum, vocatur a naturâ loci, videlicet eo quòd urbs ipſa loco ſit excelſo, & ſublimi. Quidam tamen, de quibus etiam eſt Ethnicorum ſcriptor, accentu gravi ſcribunt Αἶπυ, *Æpy*, hoc eſt, circumflexâ primâ, ad diſtinctionem epitheti: & hoc ei nomen impoſitum eſſe affirmant a loci ipſius munitione: hujuſque præterea meminiſſe dicunt Poëtam in illis verbis: πόλις αἰπεινὴ κολώνη. *urbs, altus tumulus*. Quin etiam narrant, videri Herodiano, conſentaneum magis eſſe, & convenientem analogiæ accentum gravem hoc loci: καὶ εὔκτιτον Αἶπυ. *& bene ædificatum Æpy*. Ac fortaſſe, ut ajunt, nomen habuit ab Æpyto, de quo paullò poſt mentionem faciemus.

LXXIII. Cypariſſeeis, urbs Meſſeniæ. Ejus nomen gentile, Cypariſſeentius. Verùm Cypariſſus urbs eſt in Parnaſſo, cujus Homerus in Pho-

[1] καλεῖται μὲν οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας. [2] Ῥέει δὲ ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν. Πολὺ δέ, φησι, γεννᾷ θρύον ἡ Τριφυλία, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὸ Θρύον χώρα, θρυώδης· μάλιστα δ' οἱ ποταμοί. Ἀλφειοῦ δὲ πόρος, τὸ Θρύον, διότι, ὡς ὁ Γεωγράφος καὶ τοῦτο φησίν, ἐνταῦθα πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ ὁ Ἀλφειός. Ἦν δέ ποτε καὶ ἀνὴρ Ἀλφειός. [3] Ἡρόδοτος οὖν οἶδε Λακωνίας ἀριστεῖς, Μάρωνα, καὶ Ἀλφειόν. Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἡ Θρυόεσσα παρώνυμός ἐστι φυτῷ, [4] ἀλλὰ καὶ ἕτεροι τόποι, ἐν ἄλλοις ἱκανῶς δεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, [5] εὔκτιτον Αἰπύ· οἱ μέν φασιν, ὅτι [6] ζητεῖται, πότερον ποτέρου ἐπίθετον· οἱ δέ, ἐπίθετον μέν φασι τὸ εὔκτιτον· πόλεως δὲ ὄνομα τὸ Αἰπύ, οὗ ὁ πολίτης, Αἰπύτης. Καλεῖται δὲ οὕτω, κατὰ τὸν Γεωγράφον, [7] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἤγουν [8] διότι συμβέβηκεν αὐτῷ ὑψηλῷ εἶναι. Τινὲς δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ τῶν Ἐθνικῶν γραφεύς, [9] βαρυτόνως μὲν γράφουσιν Αἶπυ, τουτέστι, προπερισπωμένως, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. *Baſ. p. 225.*
[10] Ἀπὸ τῆς ἐρυμνότητος δὲ κληθῆναί φασι· λέγοντες καί, ὅτι [11] ἐν τῷ, πόλις αἰπεινὴ κολώνη, ταύτης μέμνηται ὁ Ποιητής. Λέγεται δὲ καὶ Ἡρωδιανῷ δοκεῖν, [12] ἀναλογωτέραν εἶναι τὴν βαρεῖαν τάσιν ἐν τῷ, καὶ εὔκτιτον Αἶπυ. Ἴσως δέ, φασιν, ἀπὸ Αἰπύτου τοῦ μετ' ὀλίγα ῥηθησομένου, ὠνόμασται.

ογ'. [13] Κυπαρισσήεις δέ, πόλις Μεσσηνίας. [14] Ἐθνικὸν αὐτῆς, Κυπαρισσηέντιος. Κυπάρισσος μέντοι, [15] πόλις ἐν Παρνασσῷ, ἧς Ὅμηρος ἐμνήσθη

1. καλεῖται μὲν οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας) Etymologus in Methodio: Ἀλφειός, ὁ ἐν Ἤλιδι ποταμός· παρὰ τὸ τοὺς ἀλφοὺς θεραπεύειν· ἢ παρὰ τὸ ἄλφειν, ὅ ἐστιν εὑρίσκειν. εὑρίσκεται γὰρ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Hic ipſe fluvius ἐρατεινότατος ποταμῶν dicitur Dionyſio in Periegeſi. *Politus.*

2. Ῥέει δὲ ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν) Geographus: Παρεῤῥεῖ δὲ ὁ Ἀλφειός (Piſatidem) ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν, μεταξὺ δύσεως, καὶ μεσημβρίας. Scholiaſta Pindari ad Olymp. Od. 6. ἄρχεται μὲν τὰ ῥεῖθρα ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἐν Ἤλιδι δὲ ἐκλάμπει πολύς. Vide Pauſaniam in Eliacis, & Arcadicis. *Polit.*

3. Ἡρόδοτος οὖν οἶδε Λακωνίας ἀριστεῖς, Μάρωνα, καὶ Ἀλφειόν) Herodoto ſcribitur Ἀλφεός. Maronem etiam, & Alpheum, viros fortiſſimos, celebrat Pauſanias, eorumque virtutem ait in prælio ad Thermopylas poſt Leonidam maximè enituiſſe. Herodotus tamen poſt Leonidam fortitudinis primas inter Lacedæmonios tribuere videtur Dieneci. *Politus.*

4. ἀλλὰ καὶ ἕτεροι τόποι) Sic a pinis denominatæ Inſulæ Pityuſſæ, a ceraſis Ceraſus, urbs Pontica, a ſeſamo Seſamus, ora Amaſtris, ab ulmis Pteleon, urbs apud Stephanum. *Polit.*

5. εὔκτιτον Αἰπύ) Homerus per dialyſin, ἐΰκτιτον. Polit.

6. ζητεῖται, πότερον ποτέρου ἐπίθετον) Ex Strabone. *Polit.*

7. ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος) Strabo: ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος φυσικῶς, ὡς Ἕλος, καὶ Αἰγιαλόν, καὶ ἄλλα πλείω. Polit.

8. διότι συμβέβηκεν αὐτῷ ὑψηλῷ εἶναι) Statius Theb. 4. v. 180.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Polit.

9. βαρυτόνως μὲν γράφουσιν Αἶπυ) Etymologici Magni Auctor: Αἶπυ βαρυτόνως, ὄνομα πόλεως· αἰπεινὴ γάρ, ἢ μέγαν· ὡς τό, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. Heſychius tamen nullam facit differentiam accentûs: Αἰπύ, τὸ ὑψηλόν, καὶ χαλεπόν, καὶ πλῆθος, ἡ πόλις τῆς Πύλου. Polit.

10. Ἀπὸ τῆς ἐρυμνότητος δὲ κληθῆναί φασι) Stephanus: ἀπὸ τῆς ἐρυμνότητος Αἶπυ καλουμένη. Atque id ipſum eſt, quod dicit Geographus, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος φυσικῶς. Unde non injuria plerique olim intellexerunt, τὸ Αἶπυ nomen eſſe proprium urbis in Maciſtiâ, quòd locus ille eſſet naturâ munitus. Verba hæc ſunt Strabonis lib. 8. p. 349. τὸ δ' εὔκτιτον δ' Αἶπυ ζητοῦσι μὲν ζητοῦσι, πότερον ποτέρου ἐπίθετον, καὶ τίς ἡ πόλις, καὶ εἰ αἱ νῦν Μαργάλαι τῆς Ἀμφιγενείας. αὗται μὲν οὖν οὐ φυσικὸν ἔρυμα, ἄλλο δ' ἐστὶ φυσικὸν ἐν τῇ Μακιστίᾳ. Ὁ μὲν οὖν τοῦθ' ὑπονοῶν φράζεσθαι, ὄνομα φησὶ τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος φυσικῶς. Errare autem in hac urbe videtur Stephanus, qui urbem eam facit Meſſeniæ: præſertim ſi vera eſt eorum conjectura, qui olim ſuſpicati ſunt, Thryum vocatum ab Homero Alphei vadum; Æpy verò, ipſum Epitalium. Namque Epitalium diximus ſitum fuiſſe ad Alpheum amnem; Alpheum verò nuſquam Meſſeniam attingere. Falluntur etiam docti viri, qui Æpy hoc Homericum idem eſſe oppidum putant, atque Æpeam Meſſeniacam ad Pamiſi fluminis dexteram, Coronen poſtea appellatam, de qua Pauſanias in Meſſenicis. *Politus.*

11. ἐν τῷ, πόλις αἰπεινὴ κολώνη, ταύτης μέμνηται ὁ Ποιητής) Sic quidem vetus neſcio quis Homeri Scholiaſta. Sed magno certè errore. Thryoëſſæ ibi meminit Homerus, non Æpyos, neque τὸ Αἰπεινὴ proprium nomen eſt urbis, ſed epitheton.

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.

Vulgatus Scholiaſta: Θρυόεσσα. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Ἤλιδος, καὶ Πύλου. ταύτην ἐν τῷ καταλόγῳ Θρύον εἶπε. Politus.

12. ἀναλογωτέραν εἶναι τὴν βαρεῖαν τάσιν ἐν τῷ, καὶ εὔκτιτον Αἶπυ) pro accentu gravi forte Herodianus intelligit, ut prior ſyllaba τοῦ Αἶπυ acuto accentu ſignetur. *Salvinus.*

Pro accentu gravi intelligit Herodianus id, quod paullò ante Euſtathius ex aliis docet, atque explicat, ut ſcribatur τὸ Αἶπυ προπερισπωμένως, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. Politus.

13. Κυπαρισσήεις δέ, πόλις Μεσσηνίας) Ex Stephano. Poſita erat hæc urbs, ut docet Strabo, trans Nedam fluvium in priſcâ Maciſtiâ, quæ trans Nedam etiam fluvium porrigebatur: poſtea verò, quam eo flumine Meſſeniam ab Eleâ diviſerunt, ea urbs attributa eſt Meſſeniæ. Idem Strabo de fluvio Nedâ: ῥεῖ δὲ παρὰ Φιγαλίαν, καθ' ὃ γειτνιῶσι Πυργῖται Τριφυλίων ἔσχατοι Κυπαρισσεῦσι πρώτοις Μεσσηνίων. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλως διώριστο, ὥς τινας τῶν πέραν τῆς Νέδας ὑπὸ τῷ Νέστορι εἶναι, τήν τε Κυπαρισσήεντα, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπέκεινα. Politus.

14. Ἐθνικὸν αὐτῆς, Κυπαρισσηέντιος) Videtur etiam hujus urbis ἐθνικὸν eſſe, Κυπαρισσεύς. Namque Strabo Κυπαρισσεῖς vocat habitatores hujus urbis. *Polit.*

15. πόλις ἐν Παρνασσῷ) Libri editi Stephani, ἐν Παρνησσῷ. Polit.

Digitized by Google

σθη ἐν τῷ Φωκικῷ καταλόγῳ. Ἐκείνης δὲ ὁ πολίτης, Κυπαρισσεύς. Ὁ δὲ Γεωγράφος, καὶ ποταμὸν λέγει Κυπαρισσήεντα, καὶ ὅτι Κυπαρισσία ἐστὶν ἄλλη παρὰ τὴν Κυπαρισσήεντα,[1] Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή. Ἡ δὲ Ἀμφιγένεια,[2] παρά τισι καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ Ἀμφιγένειον.[3] Πολίτης αὐτῆς Ἀμφιγενειάτης, καὶ Ἀμφιγενεύς. Εἶχε δὲ Λητοῦς ἱερὸν, ἐπεὶ, φασιν, ἐκεῖ Λητὼ παραγενομένη, ἔτεκεν Ἀπόλλωνα. Πτελεὸς δὲ, ἢ Πτελεὸν οὐδετέρως, ἔστι καὶ Ἰωνίας πόλις, καὶ Τρωάδος·[4] ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Καλεῖται δέ, φασιν, οὕτως, ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, καὶ Πτελεούσιος, καὶ Πτελεεύς.[5] Ἔστι δὲ καὶ Πτελέα, δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς τῆς λεγομένης, Οἰνηΐδος· ἧς ὁ δημότης, Πτελεάσιος. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι τὸ Πτελεὸν, κτίσμα ἐστὶ[6] τῶν ἐκ Πτελεοῦ τοῦ Θετταλικοῦ· ὃν ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, Πτελεὸν λεχεποίην.[7] Ἔστι δέ, φησι, δρυμῶδες χωρίον ἀοίκητον, Πτελεάσιμον καλούμενον.[8] Ἕλος δὲ, παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι, κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον. εἴρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Λακώνων. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι Ἕλος οἱ μὲν, χώραν τινὰ περὶ Ἀλφειόν· οἱ δὲ, καὶ πόλιν, ὡς τὴν Λακωνικὴν τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθεῖσαν.[9] Ὅτι δὲ ἐκ τοιούτων Ἑλῶν παρωνομάσθησαν οἱ Εἵλωτες, οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται, οἳ οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσιν ὀνόματος, ἀλλά καί τι ἑτεροῖον δηλοῦσιν. Ἐν γοῦν

τοῖς

Phocenſium catalogo meminit. Illius civis, Cypariſſenſis, At verò Geographus tum fluvium memorat Cypariſſeenta, tum Cypariſſiam aliam eſſe tradit a Cypariſſeente, urbem & ipſam Meſſeniæ. Verùm Amphigenia apud nonnullos neutro quoque genere dicitur Amphigenium. Ejus civis, Amphigeniata, & Amphigenenſis. Fanum habebat Latonæ, quòd eò adveniens, ut ferunt, Latona, Apollinem ibi peperiſſet. Pteleus porrò, aut, neutro genere, Pteleum, tum Joniæ urbs eſt, tum Troadis: nec non Achæorum, qui ſunt in Theſſaliâ. Sic autem, ut ajunt, vocatur a magnâ copiâ πτελεῶν, *ulmorum*. Civis, Preleata, Pteleuſius, & Pteleenſis. Quin & Ptelea, populus eſt tribus Atticæ, quæ Oeneis vocatur: cujus popularis, Pteleaſius. Sed & Strabo auctor eſt, Pteleum ab iis eſſe conditum, qui profecti ſunt ex Pteleo Theſſaliæ: quem Poëta poſtea dicit Pteleum herboſum. Eſt autem, inquit, locus ſylveſtris, & minùs habitabilis, quem vocant Pteleaſimum. Helos nomen habet ex eo, quòd ſit ἐν ἕλει, *in palude*, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem. Aliquid de eo dictum eſt in Laconum catalogo. Verùm Geographus: Helos, inquit, alii locum quemdam eſſe dicunt circa Alpheum, alii itidem urbem, ut & fuit Laconica, de qua paullò ante dictum eſt. Ab ipsâ hac urbe, quæ eſt Helos, Heilotas denominari, non multò ante expoſuimus: qui non modò nomen ſunt ſervile; verùm etiam quid aliud ſignificant: quippe quum in Herodiani

Com-

1. Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή) Alia eſt Cypariſſia Meſſeniæ a Cypariſſeente priſcæ Maciſtiæ, ſeu Triphyliæ. Sed ipſa quoque urbs Cypariſſeeis dicta poſtea eſt communi nomine Cypariſſia; fluvius verò appellatus Cypariſſeeis. Strabo: Ὁ δὲ Κυπαρισσήεις ἐστὶ μὲν περὶ τὴν προτέραν Μακιστίαν, ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιστία· οὐδ' ἔτι οἰκεῖται, ὡς οὐδὲ ἡ Μάκιστος· ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία. ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ καὶ νῦν λέγεται Κυπαρισσία, ἑνικῶς τε, καὶ θηλυκῶς· ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις. Hinc, quia hæ urbes cognomines, utriuſque etiam idem nomen Gentile, Κυπαρισσεύς. Namque a Κυπαρισσία τὸ ἐθνικὸν Stephano eſt Κυπαρισσεύς. Quamquam apud Stephanum malè ſcriptum ſit Κυπαρισσαία. Sed in utrâque hac Cypariſſiâ videtur mihi Stephani Epitome neſcio quid confudiſſe. Ita illa quidem Epitome: Κυπαρισσία, πόλις τῆς Τριφυλίας, ἥτις Ἐρανα ἐκαλεῖτο. At enim Cypariſſia, quæ vocata eſt Eranna, ſeu Erana, Meſſeniæ eſt, non Triphyliæ. Quocirca Geographus minimè eos probabat, qui volebant, Eranam eſſe Arenen ipſam Homericam: quia nempe Arene Homerica eſt in Triphyliâ, Erana in Meſſeniâ. Neque enim videtur Strabo Arenas duas, quas diſtinguit Stephanus, alteram Meſſeniacam, alteram Triphyliacam, agnoviſſe. Negat quidem Geographus, Cypariſſiam eſſe Eranam; ſed ita tamen, ut Eranam diſertè collocet in Meſſeniâ. Dixerat lib. 8. Ἐφεξῆς δ' ἂν τῷ Κυπαρισσήεντι ἐπὶ τὴν Μεσσηνιακὴν Πύλον παραπλέοντι τὸ Κορυφάσιον, ἃ τε Ἐρανά ἐστιν, ἣν τινες Ἀρήνην νομίζουσιν οὐκ εὖ ἐκαλεῖσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ. &c. Deinde poſt plura, in Meſſeniæ deſcriptione ſubjungit: Πλησίον δὲ Κυπαρισσία, κατὰ μέσον τῆς τοῦ κόλπου, ὁ Παμισσὸς ποταμὸς ἐμβάλλει, ἐντὸς μὲν ἐν δεξιᾷ ἔχων, καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν ἡ Πύλος, καὶ Κυπαρισσία. μέση δὲ τούτων Ἐρανα, ἣν οὐκ εὖ τινὲς Ἀρήνην εἶναι νομίζουσι. Quare ſi Erana ſine dubio urbs eſt Meſſeniæ; Meſſeniæ quoque ſit, oportet, Cypariſſia, quæ, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, eadem eſt, atque Erana. Sequitur in Stephano: Κυπαρισσήεις, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Rectè ut omnia, atque ordine procedant, malim, mutatis urbium locis, ita dicere: Κυπαρισσία, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Κυπαρισσήεις, πόλις τῆς Τριφυλίας. Quamvis enim Cypariſſeeis, quippe trans Nedam fluvium ſitus, ex poſteriori limitum partitione, intra fines ſit Meſſeniæ, tamen, diſtinctionis gratiâ, dici etiam poteſt urbs Triphyliæ, quia antiquitus Triphylia, ſub Neſtoris ditione, eò uſque porrigebatur. At verò Cypariſſia, ipſo fatente Geographo, alia urbs eſt Meſſeniæ. Hanc ipſam Cypariſſiam, quæ alia eſt a Cypariſſeente, vocatam fuiſſe puto Eranam; & hac facilè ratione Stephanum cum Geographo concilio, ut Stephanus, qui eamdem facit Cypariſſiam, atque Eranam, Cypariſſiam hanc Meſſeniacam ſignificet, Geographus verò, qui diverſam Cypariſſiam ab Eranâ ſtatuit, loqui intelligatur, ut reverâ loquitur, de Cypariſſeente: quem & ipſum communi nomine θηλυκῶς vocatam diximus Cypariſſiam. Sic Cypariſſia Meſſeniaca fuerit Straboni eadem, atque Erana. Sed illorum finium urbes ideo ſæpe a ſcriptoribus confuſas arbitror, quòd, quum tres in Peloponneſo eſſent Pyli, eorumque unuſquiſque Neſtorem ſibi vindicaret, plures ibi etiam Neſtorearum, ſeu Pyliacarum urbium urbes cognomines reperiuntur. *Politus*.

2. παρά τισι καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ Ἀμφιγένειον) apud Menelaum, quem citat Stephanus. Caſaubonus tamen apud Euſtathium, & Stephanum legit, Ἀμφιγένειον. Polit.

3. Πολίτης αὐτῆς, Ἀμφιγενειάτης) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιγενειάτης, διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα. Polit.

4. ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν) Libri editi Stephani: Πτελεὸν, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν. Nihil depravatius. Corrige: καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Euſtathius infra: ἕτεροι δὲ οὐδετέρως φασὶ τὸ Πτελεὸν, πόλιν αὐτὸ εἶναι τῶν Ἀχαιῶν τῶν ἐν Θετταλίᾳ. Politus.

5. Ἔστι δὲ καὶ Πτελέα, δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς τῆς λεγομένης, Οἰνηΐδος) Auctor Stephanus. *Polit.*

6. τῶν ἐκ Πτελεοῦ) Lege ex Strabone, τῶν ἐκ Πτελεοῦ. Politus.

7. Ἔστι δέ, φησι, δρυμῶδες χωρίον) nemus *Pteleon* Plinio. *Polit.*

8. Ἕλος δὲ, παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι, κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον) Helos Pylium unam eamdemque habet etymologiam, atque Laconicum, de quo loquitur Ethnicographus: tametſi locum Homeri is afferat, qui eſt de urbibus Neſtoris. *Polit.*

9. Ὅτι δὲ ἐκ τοιούτων Ἑλῶν παρωνομάσθησαν οἱ Εἵλωτες) Ejus urbis, quæ dicitur Helos, gentile nomen οἱ Εἵλωτες. Sed ſervile nomen οἱ Εἵλωτες ab oppido hujus nominis Laconico. Scholiaſta Thucydidis: Ἕλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἵλωτες. οἱ οὖν Λακεδαιμόνιοι, διὰ τὸ ἀεὶ ἀνθεστῶτας εἶναι αὐτοῖς, τοὺς δούλους αὐτῶν ἐκάλουν Εἵλωτας, κατὰ ἀτιμίαν, καὶ ὕβριν. Res Heilotum multò notior eſt, quàm ut explicationem meam deſideret. *Politus*.

Commentariis compertum ſit, Heilotas dictos fuiſſe Satyros, eos, qui ſunt in Tænaro. Dorium, cujus nomen gentile, Dorius, & Dorienſis, ſic appellatum veteribus videtur, propterea quòd Dorica ibi modulatio reperta fuerit a Thamyride, de quo ſtatim dicetur. Geographus porrò ſic narrat: Dorium ſunt, qui montem, ſunt, qui campum dicant. Nihil tamen, inquit, nunc monſtratur. Sed de eo rurſus inferiùs agetur.

LXXIV. Tum ad hoc ipſum Dorium Poëta, quodam veluti glutine, fabulam de Thamyride adnectit; itaque narrat, ut ibi Muſæ Thamyridi Thraci occurrentes, qui ex Oechaliâ ab Euryto Oechalienſi veniebat, cantu eum ſpoliaverint. Affirmabat enim gloriabundus, victorem ſeſe evaſurum, etiamſi ipſæ Muſæ, Jovis Ægiochi filiæ, canerent. At verò illæ iratæ eum excæcarunt, cantuque divino privarunt, & pulſandæ citharæ immemorem reddiderunt. Videtur porrò Thamyris hic e Thraciâ, fuiſſe homo glorioſus, & ſuperbus oſtentator ſui, gloriatuſque is eſſe, ne Muſis quidem ipſis canendi ſeſe peritiâ, ac ſuavitate conceſſurum. Quocirca Nemeſis, ſeu Indignatio Divina non oculis modò eum multavit; verùm etiam privavit cantu. contraquam fit in aliis, quibus ſi oculorum lucem, ut eſt apud Poëtam, deus eripit; tamen dulcem cantum largitur. Sciendum autem eſt, in Adagiorum commentariis Amyrin neſcio quem inventum ſine τῷ θ', ſive Muſicus, ſive quicumque alius ille fuerit. Ideoque in adagio, quod ſic habet: Θάμυρις μαίνεται. *Thamyris inſanit:* nonnulli ſcribunt Ἄμυριν, *Amyrin*, ſine litterâ θ' in principio. Quo de Thamyride Pauſanias in Dictionario ſuo Oratorio, quod ex litterarum ordine diſpoſuit, commemorat, eum Delphos ad conſulendum oraculum de proſpero rerum ſucceſſu a Sybaritis miſſum fuiſſe; quumque deus reſpondiſſet, perditum iri Sybaritas, ubi hominibus plus honoris habere cœpiſſent, quàm diis, viſum ab eo ſervum, qui flagris cæſus, ad templum confugerit, neque fuerit liberatus; ſed poſtea ad monumentum patris ejus, a quo vapulabat, confugiens, ſit liberatus, ac dimiſſus. Itaque Thamyrin, mente oraculi intellectâ, rebus ſuis divenditis, pecuniâque inde conflatâ, in Peloponneſum demigraſſe: Sybaritas autem id, quod ille certâ ratione fecit, inſaniam eſſe interpretatos; cœpiſſeque eos dicere: *Amyris inſanit*. verùm illum, temporis tractu, ob ſimulatam illam inſaniam, admirationi, & laudi fuiſſe. Atque id quidem hujuſmodi. Quod verò ad loci hujus vocabula attinet, τὸ ἀντόμεναι, occur-

τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὕρηται, ὅτι Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ Σάτυροι. Δώριον δὲ, [1] οὗ ἐθνικὸν Δώριος, καὶ Δωριεὺς, κληθῆναι οὕτω δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὸ αὐτόθι εὑρεθῆναι [2] τὴν Δώριον ἁρμονίαν ὑπὸ Θαμύριδος, περὶ οὗ αὐτίκα ἐρήσεται. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι τὸ Δώριον, οἱ μὲν, ὄρος φασὶν, οἱ δὲ, πεδίον. [3] Οὐδὲν δέ, φησι, νῦν δείκνυται. Κατωτέρω δὲ καὶ ἄλλως ἐρήσεται περὶ τούτου.

οδ΄. [4] Εἶτα κολλᾷ τῷ Δωρίῳ τὸν περὶ τοῦ Θαμύριδος μῦθον ὁ Ποιητὴς, καὶ λέγει, ὅτι ἐνταῦθα Μοῦσαι ἀντόμεναι, Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς, Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος, νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο. αἱ δὲ, χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Φαίνεται δὲ ἀλαζὼν γενέσθαι ὁ Θρᾷξ Θάμυρις, καὶ καυχήσασθαι, μὴ ἂν μηδὲ τῶν Μουσῶν δευτερεῖον ᾄδων οἴσεσθαι. Διὸ καὶ θεία τις Νέμεσις, οὐ μόνον τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἐκόλασεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ᾠδῆς ἐστέρησεν, ἀπεναντίας ἑτέροις, [5] οὓς ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε θεὸς, κατὰ τὴν Ποίησιν, ἔδωκε δὲ γλυκεῖαν ἀοιδήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ [6] Ἄμυρίς τις εὕρηται δίχα τοῦ θ' ἐν ταῖς τῶν Παροιμιῶν ἀναγραφαῖς, εἴτε μουσικὸς, εἴτε καὶ ἕτερος. Διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ· Θάμυρις μαίνεται, τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν, δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ'. Περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον, καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα, καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα, καὶ ἀπολυθέντα, συνεὶς τὸ λόγιον, καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. Καὶ Συβαρῖται μὲν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μαίνεται. Ὁ δὲ, τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη. Καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. Τῶν δὲ λέξεων τοῦ χωρίου τούτου, τὸ μὲν ἀντόμεναι, ἀπὸ

Rom. p. 298.

1. οὗ ἐθνικὸν Δώριος, καὶ Δωριεὺς) Stephani Epitome: Τὸ ἐθνικὸν Δώριος, καὶ Δωριεὺς, καὶ Δωριαῖς. Καὶ θηλυκὸν, Δωρίς. Lege: καὶ Δωριεύς. Καὶ θηλυκὸν, Δωρίς, καὶ Δωριάς. Politus.

2. τὴν Δώριον ἁρμονίαν) Pollux lib. 4. c. 9. Ἁρμονίαι δὲ, Δωρὶς, Ἰὰς, Αἰολὶς, αἱ πρῶται. καὶ Φρύγιος δὲ καὶ Λύδιος. Vetus erat adagium: ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. Harmoniam autem Doricam inventam eſſe a Thamyride in urbe Dorio, auctor eſt Doſitheus apud Stephanum. Dorios modulos a Thamyride, ſive a Thamyrâ, inventos, alii quoque conſentiunt. Clemens Alexandrinus Stromat. lib. 1. καὶ τὴν Δώριον (ἁρμονίαν) Θάμυρις ἐπενόησεν ὁ Θρᾷξ. Plinius l. 7. *Lydios modulos Amphion, Dorios Thamyras Thrax*. Politus.

3. Οὐδὲν δέ, φησι, νῦν δείκνυται) Addit Geographus: ὅμως δ' ἔνιοι τὸν νῦν Ὄλουρον, ἢ Ὄλουρον, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην Δώριον λέγουσι. Polit.

4. Εἶτα κολλᾷ τῷ Δωρίῳ τὸν περὶ τοῦ Θαμύριδος μῦθον ὁ Ποιητής) Pauſanias in Meſſenicis: Πεποίηκε δὲ Ὅμηρος μὲν Θαμύριδι ἀσμάτων ἐν τῷ Δωρίῳ γενέσθαι τὴν συμφορὰν, ὅτι καὶ αὐτὰς Μούσας νικήσειν ἔφασκεν ᾄδουσας. Et de hac Thamyridis cum Muſis ſtultâ concertatione exponit Zenobius adagium: Θάμυρις μαίνεται. Polit.

5. οὓς ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε θεὸς, κατὰ τὴν Ποίησιν) ut de cantore illo Odyſſ. lib. θ'.

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε.
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

quod quidem optimè convenit in Homerum. Egregiè Pauſanias in Meſſenicis: Διεφθάρη δὲ ὁ Θάμυρις (ſcribe [illegible]) ὑπὸ νόσου τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ὁμήρῳ συνέβη ὕστερον. ἀλλ' ὁ μὲν καὶ ὡς ᾄδων διετέλει ποιῶν. οὐ γάρ τι ἀνῆκε τῇ συμφορᾷ. Θάμυρις δὲ τὴν ᾠδὴν ὑπὸ κακοῦ τοῦ παρόντος ἐξέλιπεν. Politus.

6. Ἄμυρίς τις εὕρηται δίχα τοῦ θ' ἐν ταῖς τῶν Παροιμιῶν ἀναγραφαῖς) Sic Ἄμυρις legitur in Proverbiis Diogeniani; idemque in iiſdem Proverbiis Θάμυρις. Sic Ἄμυρις, & Θάμυρις apud Suidam: & utramque hanc ſcripturam retinuit poſtea in Paroemiis ſuis Apoſtolius. Corruptè apud Athenæum ſcribitur Ἰσόμυρις. Proverbii meminit etiam Heſychius: Θάμυρις μαίνεται. παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων. Politus.

[1] ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γίνεται, τοῦ ἄντω, [2] καὶ δηλοῖ τὸ, συναντήσασαι. Οἶδε δὲ Ὅμηρος καὶ περισπᾶσθαι τὸ τοιοῦτον ῥῆμα, ὡς δῆλον καὶ ἐν τῷ, [3] οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα οὕτω διφορεῖται. ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ, [4] Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. καὶ, Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται. καὶ τὸ κοινῶς μὲν λεγόμενον ὀφρυᾶσθαι, ἄλλως δὲ, ὀφρύεσθαι, ὡς ἐδήλωσε τὸ, [5] Κόρινθος ὀφρύεται, καὶ κοιλαίνεται.

οε'. Ἡ δὲ Οἰχαλία, πόλις ἐστὶν, ἧς Ὅμηρος καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μεμνήσεται, ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν λόγῳ. ἧς ποτε ἦρχεν ὁ τοξικώτατος Εὔρυτος, οὗ θυγάτηρ, Ἰόλη, τὸ τοῦ Ἡρακλέους τελευταῖον, εἴτε ἆθλον εἰπεῖν τις βούλοιτο, εἴτε κακόν. αὐτὴν γὰρ αἰχμαλωτίσας Ἡρακλῆς ἐξ Οἰχαλίας, εἶτα δι' αὐτὴν οὐκ εὐκλεῶς μετήλλαξε. Σημείωσαι δὲ, ὅτι Οἰχαλία, οὐ μία, κατὰ τὸν Γεωγράφον, παρ' ᾧ καὶ [6] Ἀρκαδική τις Οἰχαλία, πόλις Εὐρύτου. ὃ καὶ ἀμφιβολίαν, φησὶ, ποιεῖ, πόθεν ὁρμηθέντα τὸν Θάμυριν, ᾠδῆς ἔπαυσαν αἱ Μοῦσαι. Ὁ δ' αὐτὸς εἰπὼν καὶ, ὅτι Δώριον, οἱ μὲν, ὄρος, [7] οἱ δὲ πεδίον, τὴν νῦν Ὄλουριν, ἢ Ὄλουραν, κειμένην ἐν τῷ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας, λέγει καὶ, ὅτι αὐτοῦ δά που καὶ [8] Οἰχαλία ἡ τοῦ Εὐρύτου, [9] πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ Εὐβοϊκῷ. ὅθεν φησὶν ὁ Ποιητὴς ἐς τὸ Δώριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θρᾶκα, ὑπὸ Μουσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικήν. Ἐν ἑτέροις δέ φησιν ὁ αὐτὸς, ὅτι Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετρικῆς, ὁμώνυμος [10] τῇ Τραχινίᾳ, καὶ τῇ περὶ Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. ἐξ οὗ πέντε ἀναφαίνονται Οἰχαλίαι· ὧν αἱ μὲν τρεῖς, ἀναμφίλεκτοι μὴ εἰδέναι τὰ κατὰ Θάμυριν· αἱ δὲ δύο, ἤγουν ἡ Ἀρκαδικὴ, καὶ ἡ περὶ Τρίκκην, ἤτοι ἡ Θετταλικὴ, μεταποιοῦνται τοῦ κατὰ Θάμυριν πάθους. Νικᾷ δὲ ἡ Ἀρκαδική. Κατὰ δὲ τὸν ἀναγραψάμενον τὰ Ἐθνικὰ, [11] καὶ ὑπὲρ τὰς πέν-

τε

occurrentes, fit a verbo barytono, ἄντω, *occurro*, & ſignificat, συναντήσασαι, *obviam factæ*, *obviam venientes*, *ſive obviam ſeſe ferentes*. Quin & hoc ipſum verbum ſolet Poëta facere circumflexum, ut patet in illis verbis: οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα. *Non enim ego quidem obviam ivi*. Itaque alia multa duplici modo efferuntur. cujuſmodi etiam eſt illud: Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. *Verecundantium autem virorum*. &, Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται. *Neque prorſus me reverebitur*. &, quod communiter uſurpatur, ὀφρυᾶσθαι, *eſſe ſuperciliosum*, *ſupercilia attollere*, *atque oſtentare*, aliter ὀφρύεσθαι, ut oſtendit illud: Κόρινθος ὀφρύεται, καὶ κοιλαίνεται. *Superciliosa eſt Corinthus*, *ac cava*.

LXXV. Oechalia porrò, urbs eſt, cujus etiam poſtea Poëta mentionem facit, ubi de Æſculapii liberis loquitur. Ejus urbis imperium quondam tenuit Eurytus, ſagittarius præſtantiſſimus: cujus filia Jole, poſtremum, ſeu certamen quis dicere velit, ſeu malum Herculis. Eam enim quum Hercules captivam ex Oechaliâ adduxiſſet, inglorium poſtea propter eam, & ignobilem vitæ exitum habuit. Volo tamen, obſerves, Oechaliam non eſſe unam, ſecundùm Geographum, apud quem etiam Oechalia memoratur Arcadica, urbs Euryti. Unde, eodem auctore, ambiguum relinquitur, quanam ex Oechaliâ profectus ſit Thamyris, cum eum Muſæ cantu privaverunt. Idemque præterea Geographus, quum præmiſiſſet, Dorium ab aliis montem, ab aliis campum intelligi, quæ nunc urbs dicitur Oluris, ſive Olura, ſita in Aulone Meſſeniæ; ſubdit, ibi locorum Oechaliam eſſe Euryti, oppidulum Arcadiæ, ejusdem nominis, atque eſt Theſſalicum, & Euboicum. unde narrat Poëta Thamyrin Thracem Dorium deveniſſe, ubi ei Muſæ muſicam artem ademerunt. Alibi verò idem auctor ſcribit, pagum Eretricæ regionis eſſe Oechaliam, cognominem Trachiniæ, ejuſque, quæ eſt circa Triccam, & Arcadicæ, atque Ætolicæ. Hinc Oechaliæ quinque exſurgunt: de quibus ſanè tres ſine controverſiâ minimè omnium noverunt ea, quæ de Thamyride circumferuntur; duæ verò, Arcadica videlicet, & quæ eſt circa Triccam, ſive Theſſalica, caſum ſibi Thamyridis vindicant. Vincit tamen Arcadica. Immo verò, ſecundùm Ethnicorum

ſcri-

1. ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γίνεται, τοῦ ἄντω) Ἄντω non reperitur, ſed ἄντομαι. Nam quod ſequitur ex Homero ἤντησα, non eſt ab ἄντω, ſed ab ἀντάω. Αἰδομένων eſt tanquam ab αἴδομαι. αἰδεῖται ab αἰδέομαι. Hom. Αἰδέομαι Τρῶας, καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Salvinus.

Ἄντω reperitur apud Grammaticos, qui vocum analogiam, non ſcriptorum uſum, conſiderant. Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ ἄντω ῥῆμα βαρύτονον γίνεται ἀντὰ περισπώμενον, ἀφ' οὗ . αὐτὴν ἐπίῤῥημα, καὶ ἀντίος. Politus.

2. καὶ δηλοῖ τὸ, συναντήσασαι) Heſychius: Ἀντόμεναι, ὑπαντῶσαι ὑπὸ Ταραντίνων. Ἀντομεῖν, ὑπαντήσασα, ἐντυχοῦσα. Ita lego, & quidem ſecundùm literarum ſeriem. Vulgò editum, ἀντομενών, Sic etiam lego apud Suidam: Ἀντομεών, συναντήσοντα, καὶ Ἀντόμενοι, συμβαλόντες. Nam ibi quoque editum, Ἀντομεὼν, & Ἀντοίμενοι. Polit.

3. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα) Odyſſ. lib. δ' οὐ γὰρ ἔγωγε Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον. Polit.

4. Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν) Homerus: Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται. Polit.

5. Κόρινθος ὀφρύεται) lego: Κόρινθος ὀφρυᾶ τε, καὶ κοιλαίνεται (Iambicus ſic conſtat) idest: Corinthus tum ſupercilium attollit, tum cavat, ac deprimit. Salvinus.

Jam pridem hunc Jambicum ſic reſtituerat ad Strabonem Xylander. Sed exiſtimo, homines vulgò in jactando hoc adagio, neglectâ lege metricâ, dixiſſe, ut citat Euſtathius. Κόρινθος ὀφρύεται, καὶ κοιλαίνεται. Politus.

6. Ἀρκαδική τις Οἰχαλία, πόλις Εὐρύτου) Argumentatur contra Apollodorum Geographus. Oechaliam quoque Arcadicam dictam eſſe urbem Euryti, ſi rectè Demetrius Scepſius Oechaliam intellexit Arcadicam, ex qua profectus eſt Thamyris; adeòque non unam eſſe urbem illam Euryti Oechaliam. Nam ſi urbs illa erat Theſſalica, malè igitur Scepſium Oechaliam Arcadicam protuliſſe. Politus.

7. οἱ δὲ πεδίον, τὴν νῦν Ὄλουριν, ἢ Ὄλουραν) Alii pro Ὄλουραν legunt in Strabone Ὄλουρον. Sed præterea aliquid hic deeſt apud Euſtathium, quod ſupplendum eſt ex his verbis Strabonis: Δώριον δ' οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν. οὐδὲν δὲ νῦν δείκνυται. ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὄλουριν, ἢ Ὄλουραν, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσι. Polit.

8. Οἰχαλία ἡ τοῦ Εὐρύτου) ἡ νῦν Ἀνδανία. ex Strabone. Politus.

9. πολίχνιον Ἀρκαδικὸν) Hic clarè ex Euſtathio apparet, quomodo legendus, & intelligendus ſit Geographus. Namque aliqui τὸ πολίχνιον Ἀρκαδικὸν ad Dorium perperam retulerunt. Politus.

10. τῇ Τραχινίᾳ) Trachiniæ, ideſt, illi, quæ Trachine, ut Stephanus loquitur. Salvinus.

11. καὶ ὑπὲρ τὰς πέντε εἰσὶν Οἰχαλίας] Oechalia, quam Ethnicorum ſcriptor obſervat poſitam ab Homero ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει, eadem eſt, quam ipſe ille ſcriptor collocat in Theſſaliâ: quandoquidem Pelaſgicum Argos dicta eſt Theſſalia. Idem alibi Stephanus: ἀφ' οὗ (Θετταλίας) Πελασγικὸν Ἄργος αὐτὴν

Ὁμη-

ſcriptorem, plures ſunt Oechaliæ, quàm quinque. Hæc enim ejus verba: Oechalia, quam Homerus in Argis Pelaſgicis collocat. Verùm recentiores ponunt eam in Eubœâ. Sed & alia, inquit, eſt Meſſenica, alia in Trachine, alia in Theſſaliâ, alia in Arcadiâ. Civis Oechaliæ, Oechalienſis, & Oechaliota, & Oechalius. Ceterùm ſatis conſtat, Eurytum, regem ab aliis dici Oechaliæ Theſſalicæ; ab aliis Arcadicæ: quæ pariter Oechaliæ Thamyrin ſibi vindicant. Et hac ipſâ de cauſſâ incompertum quoque eſt, qua ex Oechaliâ ſit Linus. Memoriæ enim proditum eſt, hiſtoriæ auctorem, Linum Oechaliotam fuiſſe. Thamyridis præterea inſaniam, ſecundùm adagium, cujus ſupra mentionem fecimus, ſcriptor is exponit, qui ita de eo commemoravit: Thamyris, Philammonis filius, genere Thrax, præſtans formâ, turpis nefandique amoris morbo primus laboravit. Hic, quum cantu maximè præcelleret, cum Muſis certavit, poſitâ hac conditione, ut, ſi ſuperior evaderet, earum omnium complexu potiretur; ſin victus diſcederet, qua illæ re vellent, privaretur. Itaque Muſæ eum ſuperatum oculis orbarunt, vociſque damno affecerunt, atque a mentis, rationiſque uſu abalienarunt. Altera tamen fabula commemorat, non cum omnibus quidem Muſis conſueſcere Thamyrin voluiſſe; ſed, ſiquidem vinceretur, pœnam ſibi cæcitatem conſtituiſſe; ſin autem victoriam reportaret, præmium ſibi, unius Muſarum conjugium definiviſſe. Eum inſuper tradunt duplicibus pupillis fuiſſe, quippe qui oculorum unum cæruleum, alterum nigrum haberet. Nonnulli etiam narrant, non ambos eum oculos, ſed alterum perdidiſſe. Notant autem, dici illum cum articulo a Poëtâ *τὸν Θρῆκα*, *Thracem*, non ad alterius cujuſquam Thamyridis diſtinctionem; ſed ut eum, quaſi præmonſtrando, ad hominis illius indicium, & notam, extollat. Rurſus veteres obſervant, probabile illud eſſe, & accommodatum ad fidem, quòd Thamyris cum Euryto verſetur, homine moribus ſimillibus prædito. Nam illum quoque ſuperbo elatoque ingenio fuiſſe prodiderunt. Quare ipſe etiam ſibi exitium comparavit. Itaque Poëta docet, cum malis improbiſque hominibus nullas eſſe conſuetudines, ac familiarita-

Tom. II. tes

τε εἰσὶν Οἰχαλίαι. Λέγει γὰρ, ὅτι Οἰχαλία, ἣν Ὅμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει τάττει. Οἱ δὲ νεώτεροι τεθήκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. [1] Ἔστι δέ, φησι, καὶ Μεσσήνης, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ. Πολίτης δὲ Οἰχαλίας, Οἰχαλιεύς, καὶ Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχάλιος. Δῆλον δὲ, ὅτι Εὔρυτον, βασιλέα Οἰχαλίας οἱ μὲν, τῆς Θετταλικῆς εἴπον, οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδικῆς· αἳ καὶ τὰ κατὰ Θάμυριν μερίζονται. [2] Ἄδηλον δὲ διὰ ταῦτα, καὶ ποίας ἦν ὁ Λῖνος. Φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λῖνος, Οἰχαλιώτης ἦν. Ὅτι δὲ καὶ ἐμάνη ὁ Θάμυρις, κατὰ τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν παροιμίαν, δηλοῖ ὁ ταῦτα ἱστορήσας· Θάμυρις, παῖς Φιλάμμωνος, [3] τὸ γένος Θρᾷξ, κάλλει διενεγκὼν, καὶ [4] πρῶτος αἰσχρὸν ἔρωτα νοσήσας. [5] Οὗτος ἐν ἀοιδῇ καλλιστεύων, ἤρισε Μούσαις, συνθέμενος, εἰ μὲν νικήσει, πλησιάσαι πάσαις· [6] εἰ δὲ ἡττηθῇ, στερήσεσθαι, οὗ ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. αἱ δὲ ὑπερσχοῦσαι, τῶν ὀμμάτων αὐτὸν ἐστέρησαν, καὶ περὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν, καὶ ἔκφρονα πεποιήκασιν. Ἕτερος δὲ μῦθος λέγει, μὴ κατὰ πασῶν τῶν Μουσῶν ἐθελῆσαι τὸν Θάμυριν, ἀλλὰ τῆς μὲν ἥττης πρόστιμον ἑαυτῷ, τὴν πήρωσιν ὁρίσαι· τῆς δὲ νίκης, γάμον μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἱστοροῦσι δὲ, αὐτὸν καὶ δίκορον εἶναι, τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν, γλαυκὸν ἔχοντα, τὸν δὲ, μέλανα. Φασὶ δέ τινες καὶ μὴ τοὺς δύο αὐτοῦ, τὸν ἕτερον δὲ ἀπολέσαι τῶν ὀφθαλμῶν. Μετὰ τοῦ ἄρθρου δέ, φασι, [7] λέγει τὸν Θρᾷκα, οὐ πρὸς διαστολὴν ἑτέρου Θαμύριδος, ἀλλ᾽ ἀναφέρων, ὡς ἐν ὑποδείξει, πρὸς τὸ ἐπίσημον τοῦ ἀνδρός. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ, ὅτι πιθανῶς ὁ Θάμυρις τῷ ὁμοιοτρόπῳ Εὐρύτῳ συνδιατρίβει. Ὑψαύχην γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἱστόρηται. διὸ καὶ ἀπώλετο. Διδάσκει οὖν ὁ Ποιητὴς, μὴ ποιεῖσθαι πονηρὰς ὁμι-

Baſ. p. 226.

Rom. p. 299.

P

ᵃὍμηρος. Geographus: τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἡ Θετταλία λέγεται, τὸ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ. καὶ τῶν Θερμοπυλῶν, ἕως τῆς ὀρεινῆς τῆς κατὰ Πίνδον, διὰ τὸ ἐπάρξαι τῶν τόπων τούτων Πελασγούς. Non ſunt igitur, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, Oechaliæ plures, quam quinque: quæ ſunt videlicet Euboica, Meſſenica, Trachinia, Theſſalica, Arcadica. At enim Meſſenica fortaſſe non eſt alia, atque Arcadica. Erat enim ibi ferè locorum, ubi Dorium, ſive Oluris. Oluris autem ſita erat in Aulone Meſſeniæ, Ibi quoque locorum Oechalia, urbs Arcadica, Strabo: αὐτοὶ δέ που καὶ ἡ Οἰχαλία ἐστὶν ἡ τοῦ Εὐρύτου, ἡ νῦν Ἀνδανία, πολίχνιον Ἀρκαδικόν, ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ, καὶ τῇ Εὐβοϊκῇ. Hac ratione quatuor tantummodò Oechaliæ in Stephano ſupererint: quibus ex Strabone addenda eſt Ætolica, ut quinque omnino ita ſint Oechaliæ, ſcilicet Thaſſalica, Euboica, Trachinia, Ætolica, Meſſenica, quæ & eadem Arcadica. Verumtamen Pauſanias in Meſſenicis ſcribit, eſſe in Meſſeniâ Καρνάσιον ἄλσος, κυπαρίσσων μάλιστα πλῆρες, quod quidem antiquitùs vocatum ſit Oechalia: præter locum hunc Carnaſium fluere Charadrum amnem: inde ad ſtadia fermè octo Andaniæ ἐρείπια conſpici. Ergo, ſi Andania, Strabone auctore, vetus fuit Oechalia, urbs Euryti, duæ circa Meſſeniæ fines Oechaliæ diſtingui poſſe videntur, una, Καρνάσιον ἄλσος· altera, urbs vocata poſtea Andania. *Politus*.

1. Ἔστι δέ, φησι, καὶ Μεσσήνης, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ) Lege ex Stephano: ἔστι δέ, φησι, καὶ Μεσσήνης, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Polit.

2. Ἄδηλον δὲ διὰ ταῦτα, καὶ ποίας ἦν ὁ Λῖνος) nempe quia non una ſolaque Oechalia hunc hiſtoriæ ſcriptorem Linum ſibi vindicabat. Stephanus: Λῖνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς, Οἰχαλιώτης ἦν. Politus.

3. τὸ γένος Θρᾷξ) ἀνὴρ Ὀδρύσης. Polit.

4. πρῶτος αἰσχρὸν ἔρωτα νοσήσας) Zenobius in Adagiis de Thamyride: ἄρξαι πρῶτον ἐρᾶν ἀρρένων. Lego πρῶτος. Apollodorus: πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾶν ἀρρένων. Suidas: πρῶτος ἠράσθη παιδὸς Ὑμεναίου τοὔνομα, υἱοῦ Καλλιόπης, καὶ Μάγνητος. Polit.

Politianus in Nutricia de Thamyride: *princeps idem (ut vana vetuſtas) Ad faciles Venerem inlicitam convertit ephebos*. Salvinus.

5. Οὗτος ἐν ἀοιδῇ καλλιστεύων) Hinc occaſio fabulæ de Muſis a Thamyride ad cantandum provocatis. Plutarchus in Libro de Muſicâ, ex Heraclide: Θάμυριν δὲ τὸ γένος Θρᾷκα, εὐφωνότερον, καὶ ἐμμελέστερον πάντων τῶν τότε ᾆσαι, ὡς τὰς Μούσας, κατὰ τοὺς Ποιητάς, εἰς ἀγῶνα προκαλέσασθαι. Polit.

6. εἰ δὲ ἡττηθῇ, στερήσεσθαι) Lego, στερηθήσεσθαι. Zenobius Parœmiographus: εἰ δ᾽ ἡττηθῇ, στερηθήσεσθαι, ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. Unde & corrigendum illud Apollodori: ἐὰν δὲ ἡττηθῇ, στερηθῇ, ὅ ἂν ἐκεῖναι θέλωσι. Namque ibi pro στερηθῇ legendum pariter eſt, στερηθήσεσθαι. Polit.

7. λέγει τὸν Θρᾷκα) Thamyrin cur Odryſam, & Thracem vocaverint, explicat Pauſanias in Meſſenicis: quia nempe mater ejus Argiope, quum jam uterum ferret, in Odryſas demigraverat. Pauſanias: παῖδα δὲ αὐτὸν (Thamyrin) Φιλάμμωνος, καὶ Ἀργιόπης τῆς νύμφης εἶναι. τὴν δὲ Ἀργιόπην τέως μὲν περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκεῖν. ἐπεὶ δὲ εἶχεν ἐν γαστρί, ἐς Ὀδρύσας λέγουσι μετοικῆσαι. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. καὶ Θάμυριν μὲν Ὀδρύσην τε, καὶ Θρᾷκα ἐπὶ τούτῳ καλοῦσιν. Politus.

μιλίας. Γνωμολογοῦσι δὲ καὶ, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἡ τέχνη δίχα συνέσεως, πρὸς ὄγκον ἄγουσα. καὶ [1] ὅτι Θρᾷκες ἦσαν οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, Ὀρφεὺς, Μουσαῖος, καὶ Θάμυρις. καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ περὶ τὸν Ἄθων Θάμυρις ὁ Θρᾷξ ἐβασίλευσε, τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων γενόμενος, ὧν καὶ ὁ Κίκων Ὀρφεύς. ὃς Ὀρφεὺς, τὰ πρῶτα μὲν, ἀγυρτεύων διέζη· εἶτα καὶ μειζόνων ἀξιῶν ἑαυτὸν, καὶ ὄχλον, καὶ δύναμιν περιποιούμενος, διεφθάρη ἐξ ἐπισυστάσεως, ἀνὴρ γόης ἀπὸ μουσικῆς τε, καὶ μαντικῆς, καὶ τῶν περὶ τὰς τελετὰς ὀργιασμῶν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω.

ος'. Τὸ δὲ παρ' Εὐρύτου, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐρύτου. Πρόθεσις γὰρ ἤλλακται ἀντὶ προθέσεως. Σαφηνισμὸς δέ ἐστι τοῦτο τοῦ Οἰχαλίηθεν. [2] Τοῦτο γὰρ οὐδέν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ Οἰχαλιέως Εὐρύτου· ὃν διδάσκαλον τοῦ τοξεύειν Ἡρακλεῖ Θεόκριτος ἱστορεῖ. Τὸ δὲ στεῦτο, ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς ἐπὶ ὑποσχέσεως κεῖται, ἐν τῷ, [3] Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ. ἀντὶ γὰρ τοῦ, ὑπισχνεῖται, δοκεῖ κεῖσθαι, ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς δηλοῖ τὸ ὑφίστατο, ἢ ἐνίστατο, καὶ ἐνστατικῶς ἔλεγε. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στέω. οἷον, στέωμεν, καὶ [4] ἀλεξώμεθα. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, στεύω, ἐξ οὗ στεύετο, καὶ ἐν συγκοπῇ, στεῦτο. Τὸ δὲ, αὐταὶ Μοῦσαι, κατ' ἐξοχὴν εἴρηται. καὶ τοιοῦτον γάρ τι ἐστὶν, ὅτε σημαίνει ὁ αὐτὸς ἀντωνυμία. ὡς καὶ ἐπὶ Ἀγαμέμνονος πρὸ ὀλίγου εἶπεν· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. καὶ ἐπὶ Μενελάου· ἐν δ' αὐτὸς κίεν. Διατὶ δὲ ὁ Ζεὺς Αἰγίοχος λέγεται, ζητητέον ἑτέρωθι. [5] Πηρὸς δὲ, ὁ παθὼν τὴν ὅρασιν, ὀξυτόνως. [6] Ἀττικοὶ δέ φασι προπερισπωμένως, ὁμοίως τῷ, λῆρος. Οὕτω δὲ αὐταὶ καὶ τὸ μωρὸς, μῶρος φασί. Θεσπεσίαν δὲ ἀοιδὴν ἔφη, οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ οἱονεὶ λέγων, ὅτι Θεοῦ δῶρον οὖσαν, θεὸς αὖθις ἀφείλετο ἀπὸ τοῦ ἀλαζόνος. Ἔστι δὲ νῦν θεσπεσία, [7] οὐχὶ ἡ θεόθεν πεσοῦσα, ἀλλ' ἣν θεὸς εἴποι ἄν, τουτέστιν, ᾄσοι. [8] Ταυτὸν γάρ ποτε τὸ ἐνέπειν, καὶ τὸ ἀείδειν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀπίωνος, καὶ Ἡροδώρου φέρεται, ὅτι πηρὸν ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς, [9] κατὰ τοὺς νεωτέρους, τὸν τῆς ᾠδῆς πηρωθέντα λέγει. Τί γάρ, φασι, βλαβερὸν τῷ Θαμύριδι κιθα-

tes contrahendas. Ad hæc, gnomen illam, ſeu dictum memorabile, in medium proferunt, nulli bono, nullique uſui artem eſſe ſine prudentiâ, quippe quæ tumidum animum faciat, atque inflet. Memorant quoque, Thraces fuiſſe eos, qui priſcæ Muſicæ operam dederunt, Orpheum, Muſæum, & Thamyrin. Item Thamyrin illum Thracem in maritimâ orâ regnaſſe montis Atho, eademque ipſum ſtudia conſectatum fuiſſe, quæ Orpheus Cicon. qui Orpheus primùm præſtigiis maliſque artibus vitam traduxit. Deinde fortunâ ſemet ipſe meliori dignum ratus, quum factioſorum hominum copias, vireſque ſibi validas comparaſſet, ex conſpiratione, facto in eum impetu, de medio eſt ſublatus, ſubdolus homo, ac præſtigiator, qui per Muſicen, divinationemque, & Orgia, ſeu Liberi patris cæremonias, mortalibus impoſuit. Atque hæc quidem ita.

LXXVI. Quod autem dicit, παρ' Εὐρύτου, perinde eſt, ac ſi diceret, ἀπὸ τοῦ Εὐρύτου, *ab Euryto*. Sumpta eſt enim una præpoſitio pro aliâ. Hinc autem explicatur, quid ſit τὸ Οἰχαλίηθεν, *ab Oechaliâ*. Hoc enim nihil aliud eſt, quàm τὸ, ἀπὸ τοῦ Οἰχαλιέως Εὐρύτου, *ab Oechalienſi Euryto*: quem Theocritus narrat dirigendarum ſagittarum præceptorem Herculi extitiſſe. Verbum porrò στεῦτο, *affirmabat*, etſi poſtea promittendi ſenſu uſurpetur, quo loci Poëta ait: Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ. *Pollicetur enim, ac recipit aliquod ſeſe verbum Hector dicturum* (poſitum enim videtur ſenſu promittendi, ac pollicendi) tamen hoc loci generatim ſignificat, ſuggerebat, aut inſtabat, & inſtanter, pugnaciterque dicebat. Fit autem a στέω, *ſtatuo*, *vel ſto*. ut, στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεθα. *ſtemus*, *& propulſemus*. & pleonaſmo τοῦ υ, στεύω, ex quo στεύετο, & per ſyncopen στεῦτο, *inſtanter dicebat*. Dictum eſt autem per notam quamdam excellentiæ illud, αὐταὶ Μοῦσαι, *ipſæ Muſæ*. Ejuſcemodi namque excellentiæ, & prærogativæ notam habet pronomen αὐτὸς, *ipſe*, cum indicat, atque oſtendit. ut & paullò ante de Agamemnone dixerat: ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν. *ipſe autem arma induerat*. & de Menelao: ἐν δ' αὐτὸς κίεν. *inter quos ipſe ibat*. Quid autem ſit cauſſæ, quamobrem Juppiter Ægiochus vocetur, alibi quærendum eſt. Πηρὸς porrò is dicitur, qui oculis captus eſt, acutâ ultimâ. Quamquam Attici id efferant, circumflexâ primâ, ſimiliter atque τὸ λῆρος, *nugæ*. Et ſic τὸ μωρὸς, *ſtultus*, *ſeu fatuus*, dicunt ipſi μῶρος. Neque verò otioſè, nec inutiliter cantilenam vocat θεσπεσίαν, *divinam*; ſed perinde ac ſi diceret, quod donum Dei erat, Deum rurſus a ſuperbo, & arroganti homine abſtuliſſe. Eſt autem nunc θεσπεσία, *divina*, non quæ θεόθεν πέσοι, *a deo deſcendat*; ſed quam θεὸς εἴποι ἄν, *deus dicat*, hoc eſt, canat. Idem enim aliquando eſt τὸ ἐνέπειν, *dicere*, atque τὸ ἀείδειν, *canere*. Sciendum tamen eſt id, quod in Apionis, & Herodori Commentariis legitur, πηρὸν ſcilicet hoc loci, juxta Grammaticos recentiores, eum a Poëtâ intelligi, qui cantu læſus eſt, ac debilitatus. Quid enim, inquiunt, damni Thamyris ille,

1. ὅτι Θρᾷκες ἦσαν οἱ ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς) De priſcis Muſicis vide Plutarchum in libro de Muſicâ. *Politus*.

2. Τοῦτο γὰρ οὐδέν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ Οἰχαλιέως Εὐρύτου) Οἰχαλίηθεν potius eſt ab Oechaliâ, quam ab Oechalienſe, ſi figuram vocis ſpectemus. *Salvinus*.

Stephanus: Οἰχαλίηθεν, ἐκ τόπου. Heſychius: Οἰχαλίηθεν, ἀπὸ Οἰχαλίας. Politus.

3. Στεῦται γάρ τοι) l. γάρ τι, ex v. 83. l. γ' Il. *Polit.*

4. ἀλεξώμεθα) Poeta, ἀλεξώμεσθα. Polit.

5. Πηρὸς δὲ, ὁ παθὼν τὴν ὅρασιν) Πηρὸς. ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν. Πήρωσις ἡ τύφλωσις. Suidas. Heſychius: Πηρὸν, τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα. *Polit.*

6. Ἀττικοὶ δέ φασι προπερισπωμένως) Sic ὅμοιος veteribus Atticis ὁμοῖος. Salvinus.

7. οὐχὶ ἡ θεόθεν πεσοῦσα, ἀλλ' ἣν θεὸς εἴποι ἄν) Utraque namque affertur etymologia τοῦ θεσπέσιος. Sed & tertia eſt etymologia παρὰ τὸ ἕπεσθαι, καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς. Polit.

8. Ταυτὸν γάρ ποτε τὸ ἐνέπειν, καὶ τὸ ἀείδειν) Initia id duorum ſublimium Homeri poematum declarant: Μῆνιν ἄειδε, θεά. Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα. Salvinus.

9. κατὰ τοὺς νεωτέρους, τὸν τῆς ᾠδῆς πηρωθέντα λέγει) Ex horum recentiorum explicatione, apud Heſychium legas Πηρὸν, ἐστερημένον τῆς φωνῆς. qui etiam Heſychius notat, ſi προπερισπωμένως dicimus πῆρον, tunc eâ voce ſignificari τὸν τυφλόν. Polit.

Digitized by Google

ille, quippe citharœdus, accepiſſet, ſi oculis orbatus fuiſſet? Siquidem majori ille curâ in exercendam, perficiendamque vocem incubuiſſet. Quibus ſanè reſpondendum, eos Poëtæ mentem minimè omnium percepiſſe. Non enim poſt oculos amiſſos conſecutam eſſe ait oblivionem canendi; ſed duo Thamyridi mala contigiſſe, oculorum jacturam, & privationem cantûs. Denique illud: ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, *fecerunt, ut citharizare oblivisceretur, ſeu citharizandi immemorem eum reddiderunt*, valet ad explicandum, quid ſit τὸ, ἀοιδὴν ἀφέλοντο, *cantum ademerunt*. Una enim, eademque res eſt, ademptio cantûs, & cithariſtices, ſive artis citharœdicæ oblivio. Ac vide τὸ ἐκλέλαθον, *obliviſci fecerunt*, conſtructum cum accuſativo. Quamquam hujuſce verbi Paſſivum cum gignendi caſu conſtruat, ubi ait: καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. *& oblivisceretur nuptiarum*. Et hoc quidem ſic ſimplex, nec curioſiùs exquiſitum. Verùm antiqui eò animum adjiciunt, ut obſervent, quemadmodum de naturali bono Poëta dixerit, ἀφέλοντο, *abſtulerunt, vel ademerunt*; de bono autem, quod ſub diſciplinam, atque eruditionem cadit, ἐκλέλαθον, *obliviſci fecerunt*. Quod enim quis didicit; non id certè perdit, ſed obliviſcitur.

Qui verò Arcadiam tenebant, ſub altum montem Cyllenes,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus pugnantes:
Quique Pheneum incolebant, & Orchomenum pecoroſum,
Rhipenque, Stratienque, & ventis oppoſitam Eniſpen,
Et Tegeam tenebant, & Mantineam amabilem,
Stymphelumque tenebant, & Parrhaſiam incolebant;
Horum imperabat Ancæi filius rex Agapenor
Sexaginta navibus. Multi autem unamquamque navem
Arcades viri conſcenderant, rei militaris periti.
Ipſe enim iis dederat rex virorum Agamemnon
Naves bonis tranſtris inſtructas, ut nigrum pontum trajicerent,
Atrides: quoniam iis minimè curæ erant res maritimæ.

LXXVII. Navibus ſexaginta dux erat Agapenor, Ancæi filius, rex Arcadum: quos ita collaudat Poëta, ut Arcadas dicat viros rei militaris peritos. & rurſus, viros cominus pugnantes. Ait etiam, ſitam eſſe Arcadiam ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, *ſub altum montem Cyllenes, prope Æpytium buſtum*. Ac vide τὸ αἰπὺ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. *altum, Æpytium prope buſtum*. Habet enim neſcio quam obſcuram emphaſin ornatûs. De Arcadibus autem refert, ut Pheneum incolerent, & Orchomenum, Rhipenque, Stratienque, & Eniſpen, & Tegeam, & Mantineam, Stymphelumque, & Parrhaſiam. Atque hic etiam nonnulla loca profert cum epithetis, quippe qui Eniſpen vocet ventis perviam, ac perflabilem, Mantineam amabilem, Orchomenum pecoroſum. Quum verò ad ſenos hic verſus hæc iſta ſeſe enumeratio porrigat, ter utitur Poëta verbo ἔχον, *habebant, vel tenebant*, & ſemel atque iterum verbo ἐνέμοντο, *incolebant*, utpote qui, ut ſupra ſcriptum eſt, hujuſcemodi vocibus gaudet, tamquam appoſitis, & opportunis. Atque, ut omnia paucis complectar, ita ſeſe habet loci hujus catalogus. Quæ autem in eo ſunt particulatim obſervanda, ea ſunt hujuſmodi. Arcades dicti ab Arcade,

Tom. II. Jovis

κιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρητο; [1] μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἐγίνετο τῇ φωνασκίᾳ. Πρὸς δὴ ἐκείνους ῥητέον, ὅτι οὐκ ἐνόησαν τὸ τοῦ Ποιητοῦ. Οὐ γὰρ τῇ πηρώσει τῆς ὄψεως ἀκολουθῆσαι εἶπε τὴν λήθην τῆς ᾠδῆς, ἀλλὰ δύο παθεῖν τὸν Θάμυριν, ὄψεως πήρωσιν, καὶ ἀοιδῆς ἀφαίρεσιν. Τὸ δὲ, ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἀοιδὴν ἀφέλοντο. [2] Ταυτὸν γὰρ, ἀοιδῆς ἀφαίρεσις, καὶ λήθη κιθαριστύος, ἤτοι τῆς κιθαρῳδικῆς τέχνης. Καὶ ὅρα τὸ ἐκλέλαθον αἰτιατικῇ συνταχθέν. [3] Τὸ μέντοι παθητικὸν τούτου γενικῇ συντάσσει ἐν τῷ, [4] καὶ ἐκλελάθοιντο γάμοιο. Καὶ τοῦτο μὲν, ἁπλοῦν οὕτω, καὶ ἀπερίεργον. Οἱ δὲ παλαιοὶ σημειωδῶς ἐφιστῶσιν, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ, ἀφέλοντο εἶπεν ὁ Ποιητής· ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ, ἐκλέλαθον. ὃ γάρ τις ἔμαθεν, οὐκ ἀπόλλυσιν, ἐπιλήθεται δέ.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί·
Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο,
Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ
Ἑξήκοντα νεῶν. πολέες δ' ἐν νηὶ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, *Baſ. p. 227.*
Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει. *Rom. p. 300.*

οζ'. Ὅτι ἑξήκοντα νηῶν ἦρχεν Ἀγαπήνωρ, υἱὸς Ἀγκαίου, βασιλεὺς Ἀρκάδων· οὓς ἐπαινῶν ὁ Ποιητὴς, λέγει· Ἀρκάδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι πολεμίζειν. καὶ πάλιν· ἀνέρες ἀγχιμαχηταί. Λέγει δὲ καὶ, τὴν Ἀρκαδίαν κεῖσθαι ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. Καὶ ὅρα τὸ αἰπὺ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. ἔχει γάρ τινα ἔμφασιν κάλλους ἀμυδράν. Ἐνέμοντο δὲ, φησιν, οἱ Ἀρκάδες Φενεὸν, καὶ Ὀρχομενὸν, Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ Ἐνίσπην, καὶ Τεγέην, καὶ Μαντινέην, Στύμφηλόν τε, καὶ Παῤῥασίην. Προάγει δὲ κἀνταῦθα τόπους τινὰς μετὰ ἐπιθέτων, εἰπὼν Ἐνίσπην ἠνεμόεσσαν, Μαντινέην ἐρατεινὴν, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον. Ἓξ δὲ ὅλων ἐνταῦθα στίχων τοῦ καταλόγου, τρὶς μὲν χρᾶται ὁ Ποιητὴς τῷ, εἶχον· δὶς δὲ τῷ, ἐνέμοντο, χαίρων, ὡς προεγράφη, ταῖς τοιαύταις λέξεσι, διὰ τὸ καίριον. Καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ μὲν εἰπεῖν, τοιοῦτος ὁ παρὼν κατάλογος· τὰ δὲ ἐν μέρει αὐτοῦ, τάδε. [5] Ἀρκάδες

ἀπὸ

1. μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἐγίνετο τῇ φωνασκίᾳ) Secùs viſum Pauſaniæ, qui Thamyrin ait præ calamitate illâ cæcitatis caneſe deſiiſſe. *Politus*.

2. Ταυτὸν γὰρ, ἀοιδῆς ἀφαίρεσις, καὶ λήθη κιθαριστύος, ἤτοι τῆς κιθαρῳδικῆς τέχνης) Ergo non Cithariſta modò Thamyris; ſed etiam citharœdus. Apollodorus: Θάμυρις δὲ, κάλλει διενεγκὼν, καὶ κιθαρῳδίᾳ. Zenobius in Adagiis: ἀναδειχθεὶς ἐν κιθαρῳδίαις, ἢ Μούσαις ἤρισε. Statius Thebaid. l. 9. imitatione Homericâ:

Dorion. hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutus Thamyris damnatus in annos
Ore ſimul, citharâque (quis obvia numina temnat?)
Conticuit præceps.

Attamen, auctore Plinio. *citharâ ſine voce cecinit Thamyras primus; cum cantu Amphion; ut alii, Linus*. Politus.

3. Τὸ μέντοι παθητικὸν τούτου γενικῇ συντάσσει) Obliviſci, paſſio eſt: obliviſci facere, actio: ideoque hoc cum accuſativo; illud cum genitivo: ſupplendo, χάριν. ἕνεκα. quæ particulæ ſubintellectæ, genitivum poſt ſe poſtulant. *Salvinus*.

4. καὶ ἐκλελάθοιντο γάμοιο) l. ἐκλελάθοιτο. Sic enim Poëta Odyſſ. lib. γ' v. 224. Alibi: καὶ ἐκλελάθοιτ' Ἀφροδίτης. Politus.

5. Ἀρκάδες ἀπὸ Ἀρκάδος υἱοῦ Διὸς) Pauſanias in Arcadicis: ἀπὸ τούτου δὲ βασιλεύσαντος (Ἀρκάδος) Ἀρκαδία τε ἀντὶ Πελασγίας ἡ χώρα, καὶ ἀντὶ Πελασγῶν Ἀρκάδες ἐκλήθησαν οἱ ἄνθρωποι. Polit.

ἀπὸ Ἀρκάδος τοῦ Διός, καὶ ἡ χώρα αὐτῶν, Ἀρκαδία, κληθεῖσά ποτε καὶ Πελασγία, καὶ Παῤῥασία, καὶ Λυκαονία, καὶ Γιγαντὶς, καὶ Ἀζανία. Ὅτι δὲ ὁ Ἀρκὰς τό, τε κύριον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, συστέλλει τὸ ά, καὶ ὀξύνεται, καὶ διὰ τοῦ δός κλίνεται, κατὰ τὸ, φυγὰς, φυγάδος, καὶ τὰ ὅμοια, ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ δῆλον· ὃς παρατιθεὶς [1] τὸ ἱμὰς, καὶ ἀνδριὰς, ἐκτεινόμενα ἐν τῇ ληγούσῃ κατὰ μετοχὰς, μιμήσασθαί φησιν αὐτὰ καὶ τὴν τῶν μετοχῶν κλίσιν τε, ἱστὰς ἱστάντος, καὶ βιβὰς βιβάντος. [2] Τὸν μέντοι παρὰ τῷ Κωμικῷ ἀλλᾶντα, προπαρισπᾷ ἐκεῖνος, ὀκνῶν βαρύνειν αὐτὸν κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Λέγει γὰρ, ὅτι ὁ ἀλλᾶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλλάεις, κέκλιται διὰ τοῦ ντ. ἵνα ᾖ ἀλλάεντος, καὶ, κατὰ κρᾶσιν, ἀλλᾶντος. Ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐντελῆ εὐθεῖαν τοῦ ἀλλᾶντος περισπᾶσθαι. Δῆλον γὰρ, ὡς ὁ ἀλλάεις γενόμενος ἀλλᾶς περισπωμένην ἀπαιτεῖ τὴν ἀπὸ κράσεως. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰρημένοις παρατίθησι καὶ [3] τὸν παρὰ τῷ Κωμικῷ Μαρικᾶν, τὸ βάρβαρον ὄνομα, διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην· Ἀλλ' οὖν ἔγωγέ σοι λέγω, Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν.

οή. Δοκεῖ δέ, φασι, [4] παλαιότατα ἔθνη Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά. Διὸ καὶ [5] Προσέληνοι ἐλέγοντο οἱ Ἀρκάδες. ὅπερ, φασιν, Ἵππυς ὁ Ῥηγῖνος [6] πρῶτον αὐτοὺς ἐκάλεσε. Τοῦτο δὲ ὁ Λυκόφρων παραφράζων, [7] πρόσθε μήνης τοὺς Ἀρκάδας βαλανηφαγεῖν εἶπεν. [8] Ὁ δὲ Κωμικὸς ἐκ τῶν προσελήνων ὁρμώμενος, τὸ βεκκεσέληνος ὄνομα συνέθετο, [9] δηλοῦν ἀρχαιότητα, καὶ ἁπλότητα. Τότε δέ, φασι, καὶ τὸ ἄστρον ἡ ἅμαξα, ἐκλήθη ἄρκτος διὰ τὸ καὶ τὸν ῥηθέντα Ἀρκάδα, τὸν ἐκ Διός, [10] καὶ Θεμιστοῦς τυ-

Jovis filio, eorumque regio, Arcadia, appellata etiam aliquando Pelaſgia, & Parrhaſia, & Lycaonia, & Gigantis, & Azania. Ceterùm ὁ Ἀρκάς, *Arcas*, tum nomen proprium, tum gentile, corripit τὸ ά, atque acuitur, & declinatur per δός, juxta atque τὸ φυγάς, φυγάδος, *profugus*, *profugi*, *exul*, *exulis*, aliaque nomina ejuſcemodi, ut patet ex Herodiano: qui, prolatis in medium nominibus, ἱμάς, *lorum*, & ἀνδριάς, *ſtatua viri*, quæ, participiorum inſtar, ultimam producant; imitari ea ait ipſorum quoque participiorum declinationem, ut ἱστάς, ἱστάντος, *ſtans*, *ſtantis*. & βιβάς, βιβάντος, *gradiens*, *gradientis*. Et tamen τὸν ἀλλᾶντα, *botulum*, *ſeu lucanicam*, apud Comicum, circumflectit ille in penultimâ, quòd gravare eam vocem non audeat ex conſuetudine communi. Namque, ut ipſe docet, ὁ ἀλλᾶς, *botulus*, tamquam ab ἀλλάεις, declinatus eſt per ντ. ita ut ſit ἀλλάεντος, & per craſin, ἀλλᾶντος, *botuli*. At enim iſta ipſa ratio exigit, ut nominativus etiam τοῦ ἀλλᾶντος in fine circumflectatur. Palam namque eſt, ſi ὁ ἀλλάεις ſit ἀλλᾶς, illud requiri, atque exigi, ut quæ per craſin eſt ſyllaba, circumflectatur. Quin & ipſe Herodianus iis, quæ diximus, nominibus adjungit τὸν Μαρικᾶν, *Maricam*, qui eſt apud Comicum, nomen barbarum, quod inflecti ait per ντ, allato hoc exemplo: Ἀλλ' οὖν ἔγωγέ σοι λέγω, Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν. *Ac ego quidem certè tibi edico, Maricantem ne punias*.

LXXVIII. Videntur porrò, ut ajunt, gentes Arcadicæ Græcorum eſſe antiquiſſimæ. Quocirca Προσέληνοι, *Antelunares*, ſunt Arcades appellati. quo eos nomine Hippys Rheginus primus vocaſſe perhibetur. Et hoc ipſum nomen Lycophron per paraphraſin explicat, atque interpretatur, cum Arcadas ait ante Lunam glandibus victitaſſe. Comicus item, exemplo inde accepto, ab his Προσελήνοις, *Antelunaribus*, compoſuit nomen βεκκεσέληνος, *beccelunaris*, quod antiquitatem, & ſimplicitatem ſignificaret. Tunc autem ferunt, Plauſtrum, cœleſte Sidus, Urſam eſſe nuncupatum, quòd Arcas is, de quo diximus, Jovis, & Themiſtonis filius, appellationem hanc na-

1. τὸ, ἱμάς, καὶ ἀνδριάς, ἐκτεινόμενα ἐν τῇ ληγούσῃ) ἱμάς, & ἀνδριάς, ſunt quaſi eſſent ἱμάεις & ἀνδριάεις. unde profluunt genitivi, ἱμάντος. ἀνδριάντος. quare poſtremæ in rectis producuntur. ſecùs in Ἀρκάς, Ἀρκάδος. Salvinus.

2. Τὸν μέν τοι παρὰ τῷ Κωμικῷ ἀλλᾶντα) ut Equitibus v. 160.

Τί μ', ὦ 'γαθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς; Polit.

3. τὸν παρὰ τῷ Κωμικῷ Μαρικᾶν) Nubibus v. 553.

Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν.

Heſychius: Μαρικᾶν, [illegible]. Barbaro hoc nomine exagitatus ab Eupolide Hyperbolus. Quinctilianus l. 1. c. 10. *Eupolis*, *apud quem Prodamus & Muſicen & litteras docet*. *Et Maricas*, *qui eſt Hyperbolus*, *nihil ſe ex Muſicis ſcire*, *niſi litteras*, *confitetur*. Polit.

4. παλαιότατα ἔθνη Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά) Ἀζᾶνες [illegible], καὶ Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι [illegible]. in Geographo. *Polit.*

5. Προσέληνοι ἐλέγοντο οἱ Ἀρκάδες) τὸ [illegible], Προσεληνία. Et apud Heſychium Προσεληνίδες, αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι. Polit.

6. πρῶτον) Malim πρώτως, ut legitur apud Stephanum. *Polit.*

7. πρόσθε μήνης τοὺς Ἀρκάδας βαλανηφαγεῖν εἶπεν) Lycophron de Arcadibus:

Τῶν πρόσθε μήνης φηγίνων πίσσων ὄχλοι
Σποδοὶ κατ' ἄκρον χεῖμα δαλφύουσι πυρί.

Sic & Apollonius:

Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται
Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσι.

Arcades Pythiæ oraculo dicti βαλανηφάγοι. Politus.

8. Ὁ δὲ Κωμικός) Ariſtophanes Nubibus v. 397.

Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σύ, καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε.

Scholiaſta: [illegible] βεκκεσέληνε· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες Προσέληνοι ἐλέγοντο. Politus.

Bec linguâ Arcadicâ panis ſignificatur. Salvinus.

Immo verò linguâ Phrygiâ. quod notiſſimum eſt ex Herodoti hiſtoriâ. Suidas: ἡ δὲ περὶ τοῦ βέκος ἱστορία, ὅ ἐστι κατὰ Φρυγῶν, σημαίνουσα τὸν ἄρτον, παρὰ Ἡροδότῳ φανερά ἐστιν ἐν δευτέρῳ. Scholiaſta ad locum illum Ariſtophanis: [illegible] τὸ βέκ προσέλαβεν· ὅπερ ἐστὶ κατὰ Φρύγας ἄρτος. Polit.

9. δηλοῦν ἀρχαιότητα, καὶ ἁπλότητα) Suidas: Βεκκεσέληνε, ἀρχαῖε, [illegible]. [illegible] τοὺς γὰρ Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους, καὶ πρὸ τῆς σελήνης [illegible] γεγονέναι, προσελήνους ἐκάλουν. Βεκκεσέληνε οὖν, ὡς προσέληνε. Polit.

10. καὶ Θεμιστοῦς) Ita nominat Iſter apud Stephanum. Sed aliis communiter mater hæc Arcadis dicitur Καλλιστώ. Hanc in ſiderum numerum relatam, Urſamque nominatam, fabulantur. Locum Stephani ſatis corruptum ſic legebam: Ἴστρος δέ φησιν, ὅτι Θεμιστοῦς, καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο· διὰ δὲ τὴν τῆς μητρὸς [illegible] (ἄρκτον γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν [illegible]) [illegible]. Vidi poſtea τὸ [illegible] veniſſe etiam in mentem Holſtenio pro vulgato [illegible]. Etſi verò alii narrant, Calliſtonem fuiſſe ab Jove in urſam commutatam, ut ita ſcilicet Junoni occultaretur; tamen non deſunt, qui hanc Calliſtonis [illegible], ac [illegible] ad Junonis iram referant. Euſtathius alibi: λόγος ἐστὶ, Καλλιστὼ τὴν Λυκάονος χόλῳ Ἥρας διὰ τὸν Διὸς ἔρωτα μεταποιηθῆναι εἰς ἄρκτον, καὶ τοξευθῆναι μὲν ὑπ' Ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς ἄστρα ὑπὸ τοῦ Διός. Hyginus Fab. 177. *Calliſto Lycaonis filia*, *urſa dicitur facta eſſe ob iram Junonis*, *quod cum Jove concubuit*. *Poſtea Jovis in ſtellarum numero retulit*. Sic etiam Arcadem ferunt inter aſtra collocatum: quem alii Arcturum, alii Arctophylacem dixerunt. Tzetzes ad Heſiodum: τοῦτον (Arcturum) οἱ μὲν λέγουσι Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, Ἀρκάδα καλούμενον· ὅτι, Διὸς μιγνυμένου τῇ Καλλιστοῖ, Ἥρα ζηλοτυπήσασα ταύτην ἄφαντον ἐποίησεν. [illegible] δὲ τὴν Καλλιστὼ [illegible], [illegible] αὐτὸ ὁ παῖς [illegible] ἀνῆλθεν, καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτοὺς, κατηστέρισεν. Theon ad Aratum: ὅτι δὲ ὁ Ἀρκτοφύλαξ, Ἀρκάς ἐστι, Διὸς, καὶ Καλλιστοῦς παῖς, ὅς φασι τὸ λοιπὸν, παρ' αὐτῷ τινι [illegible]. [illegible] οὐδὲ μικρὸν [illegible], κατὰ τὸν ἐν Λυκαίῳ νόμον, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, κατηστέρισε. τοῦτον δὲ λέγουσιν εἶναι Ἀρκτοφύλακα. Hyginus in Aſtronomico: *Arctophylax*. *De hoc fertur*, *ut ſit Arcas nomine*, *Calliſtûs*, *& Jovis filius*. Politus.

naſtus fuerit a matre in feram commutatâ. Ferunt enim, Themiſtonem verſam eſſe in urſam ab Junone. Arcadia, Geographo auſtore, in mediâ jacet Peloponneſo, plurimamque montuoſam regionem intercipit. Maximus autem, inquit, mons ejus, Cyllene. Sed & urbs Ægypti eſt Arcadia, itemque regio, ut diſtum eſt in Commentariis ad Periegetam. Ceterùm Agapenoris, de quo commemoravimus, deduſtum a Majoribus genus, eſt hujuſmodi. Arcadis, de quo diximus, filius fuit Amphidamas, nepos Lycurgus, pronepos Ancæus, ex quo Ancæo ortus Agapenor. Cyllene autem non modò mons eſt, ut diximus, Arcadiæ; verùm etiam urbs cognominis: ubi Maja, Atlantis filia, peperiſſe Mercurium videtur. Unde & Mercurius Cyllenius: ex quo etiam per ſyncopen Cyllius, ut Ethnicorum ſcriptor teſtatur. Vocata eſt Cyllene, ſecundùm eumdem ſcriptorem, a Cyllene Naide. In hoc dumtaxat monte merulas ajunt albas gigni, quæ varias voces edant, atque ad lunam capientur, quippe quum de die perquam eæ difficiles ſint captu. Quin & Cyllene fertur eſſe alia Cumæ. Rurſus Geographus: Cyllene, inquit, Eleorum navale: a qua Cyllenium vocat alicubi Homerus ducem Epeorum. Sed & pagus eſt mediocris, ubi Colotæ Æſculapius, ſimulacrum eburneum, viſu, ut ait, admirabile. Et vide, Colotam non ipſum dici Liberum patrem, ut nullo planè fundamento traditum eſt; ſed artificem ſtatuæ Liberi patris, qui artifex fuit Colota. Circa hanc Cyllenen fluvius eſt, ut ajunt, qui a Poëtâ dicitur Selleeis, fluens ex Pholoë, monte Arcadico. Ibi etiam urbs eſt Ephyra, alia a The-

[1] τυχεῖν τῆς προσηγορίας ταύτης, διὰ τὴν ἀποθηριώσιν τῆς μητρός. [2] Ἄρκτος γὰρ ὑπὸ Ἥρας, φασὶν, ἡ Θεμιστὼ ἐγένετο. Ἐν μέσῳ δὲ Πελοποννήσου, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἡ Ἀρκαδία, [3] πλείστην ὀρεινὴν ἀποτεμνομένη. [4] Μέγιστον δὲ, φησὶν, ὄρος ἐν αὐτῇ, Κυλλήνη. [5] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Αἰγύπτου, Ἀρκαδία. [6] καὶ χώρα δὲ, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ἐρρέθη. Ἡ δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον Ἀγαπήνορα γενεαλογία, τοιαύτη. Ἀρκάδος τοῦ ῥηθέντος, Ἀμφιδάμας· οὗ ἔγγονος, Λυκοῦργος· [7] οὗ Ἀγκαῖος· οὗ Ἀγαπήνωρ. Κυλλήνη δὲ, οὐ μόνον ὄρος, ὡς εἴρηται, Ἀρκαδίας, [8] ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος· [9] ἔνθα δοκεῖ τὸν Ἑρμῆν τεκεῖν ἡ τοῦ Ἄτλαντος Μαῖα. ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς, ἐξ οὗ καὶ Κύλλιος κατὰ συγκοπὴν, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. Ἐκλήθη δὲ Κυλλήνη, κατὰ τὸν αὐτὸν, [10] ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος. [11] Ἐν τούτῳ φασὶ μόνῳ τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι, καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι· [12] θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην, τῆς δ' ἡμέρας δυσθηράτους εἶναι σφόδρα. Ἔστι δὲ, φασὶ, καὶ Κύμης Κυλλήνη. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι Κυλλήνη καὶ Ἠλείων ἐπίνειον· ἀφ' ἧς [13] Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν φησί που Ὅμηρος. Ἔστι δὲ καὶ κώμη μετρία, ἔχουσα τὸν Κολώτου Ἀσκληπιὸν, ξόανον θαυμαστὸν, φησὶν, ἰδεῖν, ἐλεφάντινον. Καὶ ὅρα, ὅτι οὐχ ὁ Διόνυσος κολώτης κατὰ τὴν ἀσυντήρητον παράδοσιν· ἀλλὰ [14] τεχνίτης ἀγάλματος Διονύσου ὁ Κολώτης. Περὶ δὲ τὴν Κυλλήνην, φασὶ, ταύτην Σελλήεις ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λεγόμενος ποταμὸς, ῥέων ἐκ Φολόης Ἀρκαδικοῦ ὄρους. Ἐκεῖ καὶ πόλις Ἔφυρα, ἑτέρα τῆς

1. *τυχεῖν τῆς προσηγορίας ταύτης*) Mater, Arſtos: ipſe Arcas, appellatus Arſtophylax. Hyginus de Arſtophylace: *Hic autem a faſto ſequens Urſam perſpicitur, & Arſtum ſervans, Arſtophylax eſt appellatus.* Politus.

2. *Ἄρκτος γὰρ ὑπὸ Ἥρας, φασὶν, ἡ Θεμιστὼ ἐγένετο*) Sunt etiam, qui Arcadis matrem, quam ipſi vocant Calliſtonem, veline a Dianâ converſam eſſe in urſam, ex eâque jam urſâ editum eſſe in lucem Arcadem. Aliquantò fuſiùs narrat Theon ad Aratum. *Politus.*

3. *πλείστην ὀρεινὴν*) χώραν. Polit.

4. *Μέγιστον δὲ, φησὶν, ὄρος ἐν αὐτῇ, Κυλλήνη*) Pauſaniæ ὄρος ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Κυλλήνη. Polit.

5. *Ἔστι δὲ καὶ πόλις Αἰγύπτου Ἀρκαδία*) Ex Stephano. *Polit.*

6. *καὶ χώρα δὲ*) quæ Ægypti regio Arcadia, diſta quondam Ἑπτάνομος, vel Ἑπτανομία διὰ τὸ ἑπτὰ ἔχειν νόμους· & rurſus Ἑπτάπολις ἀπὸ ἑπτὰ πόλεων παρακειμένων τῷ Νείλῳ. In veteri Notitiâ Eccleſiaſticâ exhibetur Ἐπαρχία Ἀρκαδίας. Politus.

7. *οὗ Ἀγκαῖος· οὗ Ἀγαπήνωρ*) Pauſanias in Arcadicis: *Ἀγαπήνωρ δὲ ὁ Ἀγκαίου τοῦ Λυκούργου μετὰ Ἔχεμον βασιλεύσας, ἐς Τροίαν ἡγήσατο Ἀρκάσιν.* Aliter de Agapenoris genere Scholiaſta Lycophronis: *Ἀγαπήνωρ ἀπὸ Δρύοπος εἶχε τὸ γένος. ὁ δὲ Δρύοψ, υἱὸς Ἀπόλλωνος, καὶ Δίας, τῆς Λυκάονος.* Polit.

8. *ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος*) Scholiaſta Homericus ad lib. β Il. *Κυλλήνη δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν Ἑρμοῦ, καὶ ὑπ' αὐτῷ πόλις ὁμώνυμος.* Polit.

9. *ἔνθα δοκεῖ τὸν Ἑρμῆν τεκεῖν ἡ τοῦ Ἄτλαντος Μαῖα*) quo in monte Cyllene Mercurius in lucem editus a Majâ. Notum illud Virgilianum:

> *Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia*
> *Cyllenæ gelido conceptum vertice fudit.*

Fuit etiam in eodem monte Mercurii Cyllenii templum, quod Pauſaniæ tempore collapſum erat, ut idem Pauſanias teſtatur in Arcadicis. *Polit.*

10. *ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος*) Stephanus: *ἀπὸ Κυλλήνης, Ναΐδος νύμφης.* Pauſanias vult, Cyllenen montem ſic vocatum de nomine Cylleni, quem filium dicit Elati. *Polit.*

11. *Ἐν τούτῳ φασὶ μόνῳ τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίνεσθαι*) *Rara avis in terris, alboque ſimillima corvo.* Juvenalis. Sed tamen in Pyrenæis altiſſimis montibus, nivoſiſque regionibus, & in glaciali orbe animalia alba, aveſque albæ gignuntur; nivibus concolores. *Salvinus.*

Inſignis eſt, & memorabilis obſervatio illa Pauſaniæ. *Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη. κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθές εἰσι λευκοὶ ἐν αὐτῇ. οἱ δὲ ὑπὸ Κωμῳδῶν καλούμενοι, γένος ἄλλο που τί εἰσιν ὀρνίθων, οὐκ ᾠδικόν. ἀετοὺς μὲν ὀνομαζομένους κυκνίας, μάλιστα εἰκότας κύκνῳ λευκότητα, οἶδα ἐν Σιπύλῳ θεασάμενος περὶ λίμνην καλουμένην Ταντάλου· ὗς δὲ ἀγρίους λευκοὺς, καὶ ἄρκτους τὰς Θρᾳκίων λευκάς, ἃς δή που καὶ ἄνδρες ἐκτήσαντο ἰδιῶται. λαγὼ δὲ, καὶ ἔλαφοι, τὸ μὲν Λιβυκὸν θρέμμα οἱ λαγῲ εἰσὶ λευκοί· ἐλάφους δὲ ἐν Ῥώμῃ λευκὰς εἶδόν τε, καὶ ἰδὼν θαῦμα ἐποιησάμην. ὁπόθεν δὲ ἢ τῶν ἠπείρων οὖσαι, ἢ νησιώτιδες ἐκομίσθησαν, οὐκ ἐπῆλθεν ἐρέσθαι μοι. Τάδε μὲν ἡμῖν λελέχθω τῶν ἐν Κυλλήνῃ κοσσύφων ἕνεκα, ὡς μὴ τοῖς φθάσιν ἐς τὴν χροιὰν αὐτῶν ἀπιστοίη μηδείς.* Politus.

12. *θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην, τῆς δ' ἡμέρας δυσθηράτους εἶναι σφόδρα*) Stephanus: *θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τῇ σελήνῃ, τὴν δὲ ἡμέραν, εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι.* Doſti quidam viri pro verbis illis: *πρὸς τῇ σελήνῃ*, apud Stephanum legebant, *πρὸς τὴν σελήνην*. quod ego valde probo. Sic enim & Ariſtoteles in Admirandis: *Ἐν Κυλλήνῃ φασὶ τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς κοσσύφους λευκοὺς τίκτεσθαι, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ· καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, ἐκπορεύεσθαί τε πρὸς τὴν σελήνην.* Sed quòd deinde pro ſequentibus verbis Stephani, *τὴν δὲ ἡμέραν*, ex Euſtathio reſeribant, *τῆς δὲ ἡμέρας*· id ego quidem non ſatis probo. Magis enim credo, Euſtathium Stephani verba aliquâ ex parte interpolaſſe, quàm Stephanum, hoc certè in loco, ex Euſtathio eſſe corrigendum. Ariſtoteles in Admirandis, poſt ſuperiora illa verba: *τὴν δ' ἡμέραν, εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι.* Politus.

13. *Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν φησί που Ὅμηρος*) lib. ο Il.

> *Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,*
> *Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.*

Otum hunc Cyllenium vetus Homeri Scholiaſta Arcadem intelligit. Sed ego ſentio a Strabone. Οὐ γὰρ, ut bene argumentabatur Strabo, *ἀπὸ τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποδεῖξαι.* Politus.

14. *τεχνίτης ἀγάλματος Διονύσου ὁ Κολώτης*) Antiquum hunc ſtatuarium laudat Pauſanias lib. 5. c. 20. *Polit.*

τῆς Θεσπρωτικῆς, καὶ Θετταλικῆς, [1] καὶ Κορινθίας, τετάρτη τις· ἐξ ἧς τὰ ἀνδροφόνα φάρμακα. [2] εἰς
Rom. p. 301. ἣν Ὀδυσσεὺς ἀφῖκται διζήμενος τὰ τοιαῦτα. Ἔστι δέ, φησι, καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμός, καὶ Ἔφυρα κώμη· καὶ [3] Αἰτωλικὴ δέ ἐστι κώμη, Ἔφυρα. [4] οἱ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς, Ἔφυροι. ὡς καὶ οἱ Περραιβικοί, καὶ οἱ Κραννώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ οἱ ἐκ Κιχύρου πόλεως τῆς πρότερον Ἐφύρας.

οθ΄. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος, δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. ἀρχαῖος δὲ Ἀρκὰς ἥρως ὁ Αἴπυτος, οὗ ὁ τύμβος παρώνυμος. Καὶ ὅρα, ὅτι, [5] ὡς ἐπισήμων ὄντων τοῦ τε ῥηθέντος τάφου, καὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ἐξ αὐτῶν ὁ Ποιητὴς ἐσήμανε τὴν χώραν, εἰπών· Οἳ δ᾽ ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. Ἰστέον δέ, ὅτι ὤφειλε μὲν τὸ Αἰπύτιος διὰ διφθόγγου ἔχειν τὴν παραλήγουσαν, ὡς κτητικόν· ἀπέβαλε δὲ τὸ ε διὰ δακτύλου ἀπαρτισμόν. ὅπερ ἐν πολλοῖς γίνεται, [6] ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ γέγραπται. Οὕτω δὲ καὶ τό, [7] Φιλοκτήτην, Ποιάντιον υἱόν, κτητικὸν μέν, οὐ παραλήγεται δὲ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἀναλογίαν· ἀλλὰ τὴν διὰ τοῦ ι καὶ αὐτὸ γραφὴν ἀπείληχε διὰ τὸν δάκτυλον. Ὁμοίως καὶ [8] τὸ ἱππιοχάρμης, τῷ λόγῳ τούτῳ ἔχει διὰ διχρόνου τὴν ἀπ᾽ ἀρχῆς δευτέραν συλλαβήν. Ἄλλως γάρ, ὡς ἀπὸ κτητικοῦ τοῦ ἵππειος, διὰ διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι. Φενεὸς δέ, κατὰ τὸν ἀναγραψάμενον τὰ Ἐθνικά, πόλις Ἀζανίας. Μερὶς δὲ Ἀρκαδίας οἱ Ἀζᾶνες. Λέγεται δέ, φησι, καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φενεός, καὶ θηλυκῶς ἡ Φενεός. [9] Κεῖται δὲ
Baſ. p. 228. ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι περὶ ταύτην, Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον, φησίν, ὀλεθρίου ὕδατος, νομιζόμενον ἱερόν. Ἡρόδοτος δέ φησιν, ὅτι Νώνακρις πόλις Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον στάζον [10] ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Καὶ σημείωται, ὅτι οὐ διαφωνοῦσιν αἱ ἱστορίαι. Ἀρκαδικὴ γὰρ μοῖρα καὶ ἡ Ἀζανία, καὶ ὁ Φενεός, καὶ ἡ Νώ-

Theſprotica, Theſſalica, & Corinthia, quarta ipſa hujus nominis: unde venena mortifera petebantur. ad quam ivit Ulyſſes, dum venena iſta perquireret. Eſt etiam (verba ſunt Geographi) apud Sicyonem Selleeis fluvius, & pagus Ephyra: nec non pagus eſt Ephyra in Ætolia, cujus habitatores, Ephyri. quomodo pariter vocati Perrhæbici, & Cranonii, & Theſprotici Cichyro urbe oriundi, quæ dicta quondam fuerat Ephyra.

LXXIX. Ὁ Αἰπύτιος τύμβος, *Æpytium buſtum, ſeu monumentum*, Æpyti ſepulcrum ſignificat. Vetuſtus ex Arcadia heros fuit hic Æpytus, a quo ſepulcrum hoc denominatum. Ac vide, ut, quia tum hoc ipſum, de quo diximus, ſepulcrum, tum mons Cyllene, nomen ſibi inſigne, atque illuſtre adſciverant, ex iis Poëta regionem denotet, atque oſtendat, illis verbis: *Qui verò Arcadiam tenebant, ſub altum montem Cyllenes, Æpytium propter monumentum*. Etſi verò τὸ Αἰπύτιος, *Æpytius*, tamquam nomen poſſeſſivum, penultimam cum diphthongo ſyllabam habeat, oportet; tamen ſciendum eſt, rejectum inde eſſe τὸ ε ad perficiendum dactylum. quod quidem multis fit in locis, ut ſcripſimus in Commentariis ad Dionyſium. Sic enim & illud, Φιλοκτήτην, Ποιάντιον υἱόν, *Philoctetam, Pæantium filium*, quamvis poſſeſſivum; tamen diphthongum minimè habet in penultima, pro analogiæ ratione; ſed ipſum pariter, propter dactylum, obtinuit, ut ſcriberetur cum ι. Et ſimiliter τὸ ἱππιοχάρμης, *qui ex equo pugnat, vel qui equis gaudet*, hac iſta ratione alteram a prima ſyllabam habet cum ancipiti. Namque alioquin, tamquam a poſſeſſivo ἵππειος, *equinus, vel equeſter*, ſcribendum id nominis fuerat cum diphthongo. Pheneus porrò, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, urbs eſt Azaniæ. Pars Arcadiæ, Azanes. Dicitur autem, inquit, & virili genere hic Pheneus, & muliebri hæc Pheneus. Sita urbs eſt ſub montem Cyllenen. Geographus verò juxta hanc urbem ſcribit eſſe Stygis aquam, ſtillicidium, ut ait, aquæ pernicioſæ, & exitialis, quæ ſacra habeatur. Herodotus etiam ait, Nonacrin urbem eſſe Arcadiæ, ubi eſſe fertur Stygis aqua, quæ exiguo ſanè ſtillicidio e petra in vallem manare conſpicitur. Et obſerva, has narrationes minimè inter ſeſe diſcrepare. Nam & Azania, & Pheneus, & Nonacris

1. καὶ Κορινθίας) Strabo, καὶ τῆς Κορίνθου. Corinthus dicta olim Ephyra. *Politus*.

2. εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς ἀφίκετο διζήμενος τὰ τοιαῦτα) Odyſſ. lib. α.

Ὤιχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος.

Politus.

3. Αἰτωλικὴ) ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ ἢ Αἰτωλίας. Polit.

4. οἱ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς, Ἔφυροι) ἔφυροι. forte ἐφύρειοι, vel ἐφύραιοι. Salvinus.

Strabo, ubi de Ephyra Ætolica: οἱ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς, Ἔφυροι. Et rectè ſeſe habet nomen hoc Gentile Ephyræ Ætolicæ. Ceterarum Ephyrarum cives, Ἐφυραῖοι. Stephanus v. Ἔφυρα, ὁ πολίτης, Ἐφυραῖος. ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη. ἔστι καὶ Θεσσαλίας. καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. ἔστι καὶ κώμη Αἰτωλίας Ἔφυρα. τὸ ἐθνικόν, Ἔφυρος. τὸ κτητικὸν ἢ Θεσπρωτίας, Ἐφύρειος. καὶ Ἐφύρωθεν, ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα. Euſtathius ad Odyſſeam: ἑτέρα (Ἔφυρα) ἐν Αἰτωλίᾳ, ἧς οἱ ἐκεῖθεν, Ἔφυροι λέγονται. οὐ μὴν Ἐφυραῖοι, ὡς οἱ ἐκ τῶν λοιπῶν. Politus.

5. ὡς ἐπισήμων ὄντων τοῦ τε ῥηθέντος τάφου) Pauſanias in Arcadicis: Τὸν δὲ τοῦ Αἰπύτου τάφον σπουδῇ μάλιστα ἐθεασάμην, ὅτι ἐν τοῖς ἐς τοὺς Ἀρκάδας ἔπεσιν ἔχει Ὅμηρος λόγον τοῦ Αἰπύτου μνήματος. Polit.

6. ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ γέγραπται) Corrigendus eſt mihi locus Euſtathii ad Periegetam: ἀληθῶς δὲ παραλήγει, Αἰφύτιον παρὰ τύμβον, καὶ τό, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. Ταῦτα γάρ, κτητικὰ ὄντα κυρίων ὀνομάτων τοῦ Αἰφύτου, καὶ τοῦ Ποίαντος, ὀφείλοντα δίφθογγον ἔχειν τὴν παραλήγουσαν, ὅμως διὰ μέτρου ἀνάγκην μονοφθόγγῳ παραλήγεται. Conſtat, corrupta eſſe vocabula illa, Αἰφύτιον, & Αἰφύτου· pro quibus reſcribendum, Αἰπύτιον, & Αἰπύτου. Heſychius: Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. Αἴπυτος δὲ εἷς ἐστι τῶν τοῦ Ἀρκάδος παίδων, ὃς ἐπὶ βασιλεὺς Ἀρκάδων. Sic *Æpytios agros* pro vulgato *Æphitios* lego apud Papinium Thebaid. l. 4. in illo verſu:

Æphitios idem arctor agros, & Pſophida celſam.

Politus.

7. Φιλοκτήτην, Ποιάντιον υἱόν) Poëta: Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. Polit.

8. τὸ ἱππιοχάρμης) Poëta: Τρωΐλον ἱππιοχάρμην. Etymologus: ὁ χαίρων τῇ ἱππικῇ, ἢ ἱππόμαχος. χάρμην γὰρ τὴν μάχην φασίν. Polit.

9. Κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην) Hodierna Stephani Epitome: Κεῖται δὲ ὑπὲρ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. Polit.

10. ἐκ πέτρης εἰς ἄγκος) Ex Euſtathio etiam, & non tantùm ex MS. Mediceo, apparet vera Herodoti lectio, apud quem vulgò legebatur ἄγγος lib. 6. c. 74. *Polit.*

nacris, pars ſunt Arcadiæ. Sed de Pheneo non nihil etiam paullò poſt ſumus dicturi, cum de Rhipe, & Stratie agemus.

LXXX. Orchomenus verò, is, de quo commemoravimus, pecoroſus, ſeu pecoris dives, dicitur, ad aliorum Orchomenorum diſtinctionem, de quibus ſupra egimus, poſt Bœotios enumeratos. Atque hæc eſt, ut antea etiam diximus, nota, hoc inſigne Orchomeni Arcadici, ut ſit πολύμηλος, *pecoroſus*. Significat autem ὁ πολύμηλος, *pecoroſus*, eum, qui pecoris dives eſt, ſeu multa pecora habet. quemadmodum etiam poſtea Itonem vocat μητέρα μήλων, hoc eſt, θρεμμάτων, *matrem pecorum*, *ſeu ovium*: nec non Iphiclum quemdam πολύμηλον, *pecoroſum*, hoc eſt, abundantem pecudum gregibus, atque armentis, tamquam ab unâ parte, ſeu ſpecie, ſive ἀπὸ τῶν μήλων, quæ vox oves ſignificat. Namque alioquì non præ ovibus Iphiclus admirationi, & laudi erat; ſed quia boves poſſidebat. Deinde Ῥίπη, *Rhipe*, juxta atque ἡ Στρατία, *Stratie*, quæ ſtatim ſequitur, accentu dicuntur gravi, ad diſtinctionem τῆς ῥιπῆς, quæ vox impetum, ſeu impulſum ſignificat; & τῆς ϛρατιᾶς, hoc eſt, agminis, ſeu exercitus. Immo etiam fortaſſe multitudinis numero dicuntur Ῥῖπαι, *Rhipæ*, ſi urbem hanc intelligit Strabo, cum Rhipas dicit non habitari; regionem verò, vocari Rhipidem. Verùm maximè perſpicuum, ac manifeſtum eſt illud hujus ſcriptoris: Rhipen, Stratienque, & Eniſpen tum reperire difficile eſt, tum, ſi repereris, nulla inde tibi utilitas, propter locorum illorum ſolitudinem. Et rurſus: Orchomenus, inquit, ac Stymphalus, & Pheneus, aut non ampliùs extant, aut vix eorum veſtigia, & indicia apparent. Hujus nomen Gentile, Rhipæus. Straties verò, ſeu Stratiæ, quæ ab heroinâ ſic appellatur, civis, Stratienſis, & Stratiata. At verò Stratium, urbs eſt Acarnanum. cujus civis, Stratiota, & Stratius. Denique Eniſpes, quam, tamquam in montibus ſitam, vocat ventoſam, ſeu ventis oppoſitam, gentile nomen eſt Eniſpæus.

LXXXI. Tegeæ indicium Strabo prodit hujuſcemodi: Cenchreæ ſitæ ſunt in viâ, quæ Tegeâ Argos ducit per montem Parthenium. Ac rurſus de Tegeâ dicit, medioeri eam fortunâ perdurare. Beatus ſatis, atque opulentus locus ille Tegeaticus. Quare etiam ortum inde adagium.

Sim Tegeates, quamvis fortunata Corinthus.

Quamquam Geographo ſcribi hic placeat Τεγεά-της,

ἡ Νώνακρις. Ἔϛαι δὲ μνήμη τῆς Φενεῦ ϗ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ περὶ Ῥίπης, ϗ Στρατίης.

π'. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ὀρχαμενὸς, πολύμηλος λέγεται,[1] πρὸς διαϛολὴν τῶν προειρηθέντων μετὰ τὸν Βοιώτιον κατάλογον. Καὶ τοῦτό ἐϛιν, ὡς ϗ προερρέθη, τὸ ἐπίσημον τοῦ Ἀρκαδικοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸ πολύμηλον.[2] Δηλοῖ δὲ ὁ πολύμηλος τὸν πολυθρέμμονα. ὥσπερ ϗ προϊὼν, τὴν Ἴτωνα, ματέρα μήλων ἐρεῖ, τουτέϛι, θρεμμάτων· ϗ Ἴφικλον δέ τινα πολύμηλον, τουτέϛι, πολύζωον, ὡς ἀπὸ μέρους ἑνὸς, ἤτοι τῶν μήλων, ὃ δηλοῖ προβάτων. Ἄλλως γὰρ ὁ Ἴφικλος οὐκ ἐπὶ μήλοις, ἀλλ' ἐπὶ κτήσει βοῶν, ἐθαυμάζετο.[3] Ῥίπη δὲ, ὥσπερ ϗ ἡ μετ' αὐτὴν Στρατίη, βαρυτόνως λέγονται, πρὸς διαϛολὴν τῆς ῥιπῆς, ὃ δηλοῖ τὴν ὁρμὴν, ϗ τῆς ϛρατιᾶς τοῦ λαοῦ. Τάχα δὲ ϗ πληθυντικῶς λέγεται[4] Ῥῖπαι,[5] ἐὰν ὁ Στράβων περὶ ταύτης λέγῃ, ὅτι Ῥῖπαι οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν, Ῥιπίδα καλοῦσιν. Ἀλλαχοῦ δὲ σαφέϛατα φησὶν, ὅτι Ῥίπην, Στρατίην τε, ϗ Ἐνίσπην,[6] εὑρεῖν τε χαλεπὸν, ϗ εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.[7] Καὶ Ὀρχομενὸς δὲ, ϗ Στύμφαλος, ϗ Φενεὸς, φησὶν, ἢ οὐκ ἔτι εἰσὶν, ἢ μόλις αὐτῶν ἴχνη φαίνεται, ϗ σημεῖα.[8] Ἐθνικὸν ταύτης, Ῥιπαῖος. Τῆς δὲ Στρατίης,[9] ἥτις ἀπὸ ἡρωΐδος οὕτω καλεῖται, Στρατιεὺς ὁ πολίτης, ϗ Στρατιάτης.[10] Στράτιον μέντοι, πόλις Ἀκαρνάνων, οὗ πολίτης, Στρατιώτης, ϗ Στράτιος. Τῆς δὲ Ἐνίσπης,[11] ἣν ἠνεμόεσσαν λέγει, ὡς ἐπὶ ὀρῶν κειμένην,[12] Ἐνισπαῖος τὸ ἐθνικόν.

πα'. Τῆς δὲ Τεγέας γνώρισμα ὁ Στράβων τοιοῦτον φησί· Κεγχρεαὶ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος διὰ τοῦ Παρθενίου ὄρους. Λέγει δὲ ϗ, ὅτι ἡ Τέγεα μετρίως συμμένει. Εὐδαίμων δὲ ὁ Τεγεατικὸς τόπος. Διὸ ϗ παροιμία ἐντεῦθεν,[13] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος. ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης. Τῷ μέντοι Γεωγράφῳ ἀρέσκει, Τε-

1. πρὸς διαϛολὴν τῶν προειρηθέντων) Obſervatio fuit Apollodori, quemadmodum ſolitus ſit Poeta τὰς ὁμωνυμίας diſtinguere, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον καλῶν, τὸν δὲ Βοιωτιακὸν, Μινύειον. Politus.

2. Δηλοῖ δὲ ὁ πολύμηλος τὸν πολυθρέμμονα) Sic πολύμηλος, πολυθρέμματος γε. Politus.

3. Ῥίπη δὲ, ὥσπερ ϗ ἡ μετ' αὐτὴν Στρατίη, βαρυτόνως λέγονται] Stephanus: Ῥίπη, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Στρατίη, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Haoc tamen accentûs differentiam in Στρατίῃ non videtur ſervare Pauſanias. Polit.

4. Ῥῖπαι) l. Ῥῖπαι. Polit.

5. ἐὰν ὁ Στράβων περὶ ταύτης λέγῃ) Circumſpectè loquitur Euſtathius, & ſatis cautè. Mihi tamen certum, exploratumque eſt, urbem hanc Arcadicam Rhipen non intelligi illo in loco a Strabone; ſed Achajæ urbem, quæ ipſi dicitur Ῥύπη, Pauſaniæ verò in Achaicis, & Herodoto lib. 1. c. 145. Ῥύπες. Quare etiam Stephano diverſæ ſunt urbes, Ῥίπη, Ἀρκαδικὴ πόλις, & Ῥύπαι, πόλις Ἀχαϊκή. Prioris nomen Gentile, Ῥιπαῖος· alterius urbis, quæ eſt Achaica, Gentile, Ῥύπες. Unde Pherecydi per pleonaſmum Ἄρυπες, ἀντὶ τοῦ Ῥύπες, ipſi Achæi. Sic autem locus ille Strabonis: Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν, ἀπὸ μερίδων, Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς, ϗ Φαρεῖς. Sed ego ſanè exiſtimo, Euſtathium depravato Strabonis codice uſum eſſe, in quo pro Ἀχαϊκῶν, Ῥύπες, & Ῥυπίδα, ſcriptum eſſet, Ἀρκαδικῶν, Ῥῖπαι, & Ῥιπίδα. Politus.

6. εὑρεῖν τε χαλεπὸν) Pauſanias in Arcadicis: Οἱ δὲ ἔχοντες τὴν Ἐνίσπην, ϗ Στρατίην τε, ϗ Ῥίπην τὰς ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου κατειλεγμένας, γενέσθαι μὲν ποτὲ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ ἀνθρώπων οἰκουμένας· ᾧ οἱ περιτυχόντες μάταιον ἐζήτουν. Polit.

7. Καὶ Ὀρχομενὸς δὲ, ϗ Στύμφαλος, ϗ Φενεὸς) Cum his adnumerantur etiam a Strabone, Μαντίνεια, ϗ Ἡραία, ϗ Κλείτωρ, ϗ Μαίναλος, ϗ Μεθύδριον, ϗ Καφυαί, ϗ Κύναιθα. Politus.

8. Ἐθνικὸν ταύτης, Ῥιπαῖος) Ex Ethnicorum ſcriptore. Polit.

Ῥιπαῖα ὄρη, *montes Riphæi* Latinis. ut Ῥίπαιον. trophæum. *Salvinus.*

9. ἥτις ἀπὸ ἡρωΐδος οὕτω καλεῖται) a Stratiâ, Phauci filiâ, Stephano auctore. *Politus.*

10. Στράτιον μέντοι, πόλις Ἀκαρνάνων) ex eodem Stephano. *Polit.*

11. ἣν ἠνεμόεσσαν) ventoſam. Statius.

Rhipeque, & Stratie, ventoſaque donat Eniſpe.

Politus.

12. Ἐνισπαῖος τὸ ἐθνικόν) nec non Ἐνισπεύς, & Ἐνισπεῖς. Politus.

13. Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος) Scribendum omnino eſt, ut ſtet verſus, Κόρινθος. quemadmodum certè ſcribunt Strabo, & Zenobius. Sed qui metri rationem in Proverbii uſu minimè habuerunt, ii vulgò dixerunt, Κορίνθιος, ut ita unum nomen Gentile alteri reſponderet, ὁ Κορίνθιος τῷ Τεγεάτῃ, ſeu Τεγεάτῃ. Sic Κορίνθιος, prout habet hic Euſtathius, legitur etiam apud Stephanum, & Suidam, *Politus.*

Digitized by Google

[1] Τενεάτης ἐνταῦθα γράφεται, ἀπὸ Τενέας, κώμης, φησὶ, Κορινθίας, ἐν ᾗ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ, [2] ὅτι Τεγεάταις ὅμοροι Κυπαρισσεῖς· ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον. καὶ ὅτι ἐν τῇ Λεπρεάτιδι Καυκωνός ἐστι μνῆμα. καὶ ὅτι ἐν τῇ Δυμαίᾳ [3] ποταμὸς Καύκων θηλυκῶς· [4] πολὺς δὲ ὁ περὶ Καυκώνων λόγος. Καὶ [5] μέμνηται μὲν αὐτῶν καὶ ἡ Ὀδύσσεια, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ μνήμη τις ἔσται αὐτῶν. Ἔστι δέ, φασι, καὶ Κρητικὴ Τέγεα, [6] ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. Μέμνηνται δὲ Τεγέας καὶ χρησμοὶ, [7] ἐν οἷς καὶ οὗτος·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς. οὔ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν,
[8] Οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν. ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγέην. καὶ τὰ ἑξῆς.

Rom. p. 302. Ἡ δὲ Μαντίνεια, Μαντινέη μὲν παρ' Ὁμήρῳ, Ἰωνικῶς. [9] Εὕρηται δέ, φασι, καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς Ζέλεια Ζέλη. [10] Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Μαντίνου, υἱοῦ Λυκάονος. Ἐρατεινὴν δὲ αὐτὴν ὁ Ποιητὴς λέγει, διότι πεδιάς ἐστι, καὶ πολυάμπελος. [11] Συνῴκισται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὑπὸ Ἀργείων ἐκ πέντε δήμων· ὡς ἡ πρὸ βραχέων ῥηθεῖσα Τεγέα, ἐξ ἐννέα. Πεποίηκε δὲ τὴν Μαντίνειαν ἔνδοξον [12] Ἐπαμινώνδας, νικήσας αὐτόθι τοὺς Λακεδαιμονίους [13] μάχῃ, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. Δοκεῖ δὲ [14] παρῆχθαι ἐκ τοῦ Μαντίνα ἡ Μαντίνεια, ὡς ἐκ τοῦ Ἀπάμα ἡ Ἀπάμεια. Ἔστι καὶ Μάντυα πόλις Ἰταλίας, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γρά-

της, *Teneates*, a Teneâ, pago, ut ait, agri Corinthiaci, in quo Teneatæ Apollinis templum. Idem inſuper Geographus ſcribit, Tegeatis finitimos eſſe Cypariſſeoſes: ambo hæc loca Caucones tenuiſſe: Cauconis monumentum in agro eſſe Lepreatarum: Dymæo in agro fluvium eſſe Cauconem, genere nomen feminino: multa denique de Cauconibus circumferri. Eorum porro meminit Odyſſea: immo & poſtea fiet eorumdem mentio. Sed & Tegea eſſe dicitur Cretenſis, a Talthybio condita. Demum Tegeæ oracula meminerunt, quorum hoc unum eſt:

Tu petis Arcadiam? magnum petis. haud tibi tradam.
Plurimi in Arcadiâ veſcentes glande viri ſunt,
Qui te rejiciant. Ego non invidero quidquam,
Sed donabo tibi Tegeam. &c.

At verò ἡ Μαντίνεια, *Mantinea*, Μαντινέη apud Homerum, Jonicè. Quamquam inveniri etiam dicatur dicta Μαντίνη, *Mantine*, per ſynalœphen, ut Ζέλεια, *Zelea*, Ζέλη, *Zele*. Nomen accepit a Mantino Lycaonis filio. Eam autem Poëta amabilem vocat, quòd regio ſit campeſtris, magnâque ex parte vitibus conſita. Conflata, conſtitutaque ab Argivis fuerat, ſecundùm Geographum, ex pagis quinque: ut Tegea, de qua paullò ante diximus, ex pagis novem. Mantineam porrò claram, & perilluſtrem reddidit Epaminondas, victis ibi prœlio Lacedæmoniis, quo in prœlio ipſe etiam occubuit. Videtur autem ἡ Μαντίνεια, *Mantinea*, eſſe nomen per paragogen deductum ex Μαντίνα, *Mantina*, ut ἡ Ἀπάμεια, *Apamea*, ex Ἀπάμα, *Apama*. Eſt etiam Mantua urbs Italiæ, ut oſtendit is, qui ita ſcripſit: Mantue, &

1. Τενεάτης ἐνταῦθα γράφεται) Geographus, qui ita ſcribit, damnat eos inſcitiæ, qui τὸ Τενεάτης mutarunt in Τεγεάτης. Pertinet enim, ſecundùm Geographum, proverbium illud non ad Tegeam Arcadiæ; ſed ad Teneam, κώμην agri Corinthiaci. Unde Τενεάτης ſcribunt etiam Zenobius, & Suidas. Veruntamen κώμην illam Corinthiacam, non Τενέαν, ſeu Τενεάν, alii vocarunt, ſed Γενέαν, prout hæ duæ litteræ Τ, & Γ ſunt inter ſe aliquando in vetuſtis codicibus confuſæ, & commutatæ. Inde & Γενεάτης in illo ipſo Proverbio apud Stephanum, pro Τενεάτης. Politus.

2. ὅτι Τεγεάταις ὅμοροι Κυπαρισσεῖς) Strabo: χώραν δ' ἔχουσιν εὐδαίμονα οἱ Τεγεᾶται, τούτοις δ' ὅμοροι Κυπαρισσιεῖς. Xylander pro Τεγεάται legit Λεπρεάται. quam ejus lectionem valde probat Palmerius: quòd Tegeatæ Cypariſſenſibus vicini eſſe non potuerint, inter quos totum ferè Peloponneſi ſpatium, ut ipſe ait, interceſſerit. Arcadiæ eam partem tenebant Tegeatæ, quæ ſita πρὸς τῇ Ἀργείᾳ, ut conſtat ex Pauſaniâ. At verò Cypariſſenſes dicit Strabo eos, quorum urbs Cypariſſeis, dicta etiam Cypariſſia: quæ urbs poſita erat in antiquâ Maciſtiâ. Horum Cypariſſenſium loca, ipſumque Maciſtum ſcribit Geographus Caucones olim tenuiſſe. Maciſtia porrò, pars eſt Triphyliæ. *Politus*.

3. ποταμὸς Καύκων θηλυκῶς) Strabo: ὃς καλεῖται καὶ Καύκων θηλυκῶς. Dicit, fluvium hunc Καύκωνα vocari etiam θηλυκῶς, ut ſcilicet innuat, non ἀρσενικῶς modò eum eſſe vocatum, ſed etiam θηλυκῶς. Polit.

4. πολὺς δὲ ὁ περὶ Καυκώνων λόγος) Strabo: Πλείους δ' εἰσὶ λόγοι περὶ τῶν Καυκώνων. Polit.

5. μέμνηται μὲν αὐτῶν καὶ ἡ Ὀδύσσεια) Od. γ' v. 366. *Polit.*

6. ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα) Auctor Stephanus. Erat hic Talthybius Agamemnonis præco; eoque Agamemnonem uſum eſſe credo ad Tegeam in Cretâ condendam. Namque alii Agamemnonis κτίσμα, Cretenſem hanc urbem dixerunt. Vellejus Paterculus: *At rex regum Agamemnon, tempeſtate in Cretam inſulam rejectus, tres ibi urbes ſtatuit, duas a patriæ nomine, unam a victoriæ memoriâ, Mycenas, Tegeam, Pergamum.* Non intelligit J. Lipſius, quid ſibi in Vellejo velit: *duas a patriæ nomine. Duplicem patriam fuiſſe Agamemnoni: de Mycenis, fateor* (inquit) *& clarum eſt. de Tegeâ, quæ in Arcadiâ, quid ea ad Agamemnonem, nondum legi.* Sed enim Vellejus Agamemnonis patriam, Peloponneſum intelligit: itaque dicit, duas in Cretâ urbes ab Agamemnone appellatas de nomine urbium duarum, quæ ſunt in Peloponneſo, patriâ Agamemnonis, Mycenarum videlicet, & Tegeæ. Erat namque Agamemnon rex totius Peloponneſi, idque ἐκ πατρῴων, atque jure ſucceſſionis. Quod ſignificat Homerus, cum ait, Thyeſtem Agamemnoni ſceptrum geſtandum reliquiſſe,

Πολλῇσιν νήσοισι, καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

Certum enim ibi eſt, Argorum nomine Peloponneſum denotari. Euſtathius: Οὐ γὰρ Μυκήνης μόνον αὐτὸν βασιλέα λέγει, ἀλλὰ παντὸς τοῦ Ἄργους, ὅπερ ἐστὶν ἡ Πελοπόννησος, καὶ νήσων πολλῶν. Deinde non eſt penitus novum, patriam dici etiam provinciam, ſeu totam regionem, in qua quis natus: quando Servius notat illud Salluſtii: *Hiſpaniam ſibi antiquam patriam eſſe*. Politus.

7. ἐν οἷς καὶ οὗτος) Habes apud Herodotum l. 1. n. 66. & Stephanum v. Τέγεα. Politus.

8. Οἵ σ' ἀποκωλύσουσι) Libri editi Stephani: Ἥς σ' ἀποκωλύσουσι. minùs rectè. *Politus*.

9. Εὕρηται δὲ, φασὶ, καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν) Nempe ex Μαντίνεια, ut Ζέλη κατὰ συναλοιφὴν ex Ζέλεια. Nam ſi craſis fieret ex Μαντινέη, ſcribendum eſſet περισπωμένως, Μαντινῆ. Μαντίνη apud Suidam, ὄνομα κύριον. Polit.

10. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Μαντίνου, υἱοῦ Λυκάονος) Mantinus hic, Lycaonis filius, Μαντινεὺς nominatur a Pauſaniâ. *Polit.*

11. Συνῴκισται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὑπὸ Ἀργείων ἐκ πέντε δήμων) Geographus: ἡ Ἀρκαδίας Μαντίνεια μὲν, ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων συνῳκίσθη· Τεγέα δ' ἐξ ἐννέα. Fuit hic Mantineorum συνοικισμὸς per Argivos: quem poſtea ſecutus eſt eorumdem Mantinenſium διοικισμὸς per Lacedæmonios. Iſocrates περὶ τῆς Εἰρήνης, de Lacedæmoniis: Μαντινέας δὲ ἀνῴκισαν; Suidas: Μαντινέων διοικισμός. ὡς εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων πόλιν διῴκισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐκλήθη τοῦτο Μαντινέων διοικισμός. Sed iidem rurſus Mantinenſes poſt Leuctricam pugnam ex pagis, in quos diviſi, ac diſtributi erant, ſunt per Epaminondam in priſtinam civitatem reducti. Pauſanias in Bœoticis: Μαντινέας δὲ κατὰ κώμας ὑπὸ Ἀγησιπόλιδος διῳκισμένους, ἐς τὴν ἀρχαίαν συνήγαγεν αὖθις πόλιν. Dux Lacedæmoniorum hic Ageſipolis, de quo idem Pauſanias dicit in Arcadicis: Ὡς δὲ εἷλε τὴν Μαντίνειαν (Ageſipolis Lacedæmonius) ὀλίγον μέν τι ἀπέλιπεν οἰκεῖσθαι, τὸ πλεῖστον δὲ ἐς ἔδαφος καταβαλὼν αὐτῆς, κατὰ κώμας τοὺς ἀνθρώπους διῴκισε. Μαντινέας δὲ ἐκ τῶν κωμῶν κατάξειν ἐς τὴν πατρίδα ἔμελλον Θηβαῖοι μετὰ τὸ ἔργον τὸ ἐν Λεύκτροις. κατελθόντες δὲ οὐ τὰ πάντα ἐγένοντο δίκαιοι. Politus.

12. Ἐπαμινώνδας) Al. Ἐπαμεινώνδας. Polit.

13. μάχῃ) τῇ δευτέρᾳ μάχῃ, ut ait Strabo. *Polit.*

14. παρῆχθαι) κατὰ παραγωγὴν γεγονέναι. Polit.

Digitized by Google

& Mantua, urbs Romanorum, ex qua Virgilius Poëta. Præterea Στύμφηλος, *Stymphelus*, dicitur etiam ut plurimùm cum ά, Στύμφαλος, *Stymphalus*, & tum maſculinè effertur, tum femininè. Neque urbs modò ea eſt Arcadiæ; verùm etiam campus, & fons cognominis: quorum nomen gentile, Stymphalius. ex quo etiam Diana Stymphalia; itemque palus, & mulier. Unde Strabo ipſe quoque paludis meminit Stymphalidis; ibique ſecundùm fabulas refert, volucres fuiſſe, quas Hercules ſagittis, & tympanis abegit. quod quidem in magnis Herois illius certaminibus eſt adnumeratum. Idemque Strabo narrat, multas Arcadum urbes, percelebres illas quidem, atque inclytas, crebris, ac frequentibus bellis deletas fuiſſe: de quarum numero fuit Megalopolis, ſeu Magna urbs, ſic appellata. de qua Comicus quidam dixit:

Eſt ſolitudo magna, Magna civitas.

LXXXII. Parrhaſia urbs, a Parrhaſo, uno de liberis Lycaonis. Verùm Nicanor, ut Ethnicorum ſcriptor teſtatur, Παρβασίαν, *Parbaſiam*, eam vocatam ait, propter Lycaonis ipſius in Jovem iniquitatem, ac perverſitatem, & mutatione τοῦ β', Παῤῥασίαν, *Parrhaſiam*. Illam autem Lycaonis in Jovem παραβασίαν, *perverſitatem, & iniquitatem*, ut Heſiodi voce utar, *ſeu delictum, ac ſcelus*, explicant Lycophronis Scholiaſtæ. Atque hæc quidem hoc loci. Sed & Poëta commemorat, ut rex ipſe Agamemnon naves Arcadibus dederit, nimirum vacuas: quoniam non eis res maritimæ curæ erant. hoc eſt, non eis cura erat rerum maritimarum; neque rei nauticæ periti erant, utpote mediterranei, quippe qui, ut dictum eſt, mediam Peloponneſum incolerent, & undique a mari, & multùm, abeſſent. Itaque, ut obſervant, Poëta quæſtionem illam ſolvit, quî fieri potuerit, ut Ilium, quippe mediterranei, venerint, & unde naves habue-

ὁ γράψας, Μαντύη, καὶ Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων, ὅθεν [1] Βιργίλιος ὁ Ποιητής. [2] Στύμφηλος δὲ καὶ διὰ τοῦ ά τὰ πλείω λέγεται Στύμφαλος. [3] Προάγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Ἔστι δὲ οὐ μόνον πόλις Ἀρκαδική, ἀλλὰ καὶ πεδίον ὁμώνυμον, [4] καὶ πηγή· ὧν ἐθνικόν, Στυμφάλιος. ἐξ οὗ καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ λίμνη, καὶ γυνή. ὅθεν Στράβων μέμνηται καὶ αὐτὸς λίμνης Στυμφαλίδος, λέγων καὶ, ὅτι ἐνταῦθα τὰς ὄρνις μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ Ἡρακλέους [5] τοξεύμασι, καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας, ὅπερ τοῖς μεγάλοις ἄθλοις προσελογίσθη τοῦ ἥρωος. Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ, ὅτι [6] ὑπὸ συχνῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν Ἀρκάδων, ἔνδοξοι οὖσαι, ἠφανίσθησαν· [7] ὧν καὶ ἡ Μεγάλη πόλις, οὕτως ὀνομαζομένη. περὶ ἧς Κωμικός τις ἔφη, ὅτι ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγάλη πόλις.

πβ'. Παῤῥασία δὲ ἡ πόλις, ἀπὸ Παῤῥασοῦ ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. Νικάνωρ δέ τις φησὶν, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας λέγει, [8] Παρβασίαν αὐτὴν κεκλῆσθαι, διὰ τὴν τοῦ Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν, καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ β', παῤῥασίαν. [9] Τὴν δὲ τοῦ Λυκάονος ἐπὶ τῷ Διῒ [10] παραιβασίαν, εἰπεῖν καθ' Ἡσίοδον, οἱ τοῦ Λυκόφρονος δηλοῦσιν ὑπομνηματισταί. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἱστορεῖ καὶ, ὅτι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων νῆας τοῖς ἐξ Ἀρκαδίας ἔδωκε, κενὰς δηλαδὴ· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει. τουτέστιν, οὐ φροντὶς ἦν αὐτοῖς τῶν κατὰ θάλασσαν· οὐδὲ ναυτικοὶ ἦσαν, οἷα μεσήπειροι, [11] ὡς μέσην οἰκοῦντες, καθάπερ εἴρηται, τὴν Πελοπόννησον, καὶ πανταχόθεν τῆς θαλάσσης, καὶ πολὺ, ἀφεστῶτες. Λύει δὲ, φασὶν, οὕτω ζήτημα ὁ Ποιητὴς τὸ, πῶς μεσόγειοι ὄντες, εἰς Ἴλιον ἦλθον, καὶ πόθεν ἔσχον τὰς ναῦς.

bue- ... Ὅρα

1. Βιργίλιος ὁ Ποιητής) Stephanus cum adjunctione: ὁ Ποιητὴς Μαντύας χρηματίζων. Sublimius hoc Euſtathii, & auguſtius, pro ſummi inter Latinos Poëtæ dignitate, ita de Virgilio ἁπλῶς proloqui, ὁ Ποιητής. Liceat enim nobis, Virgilio, pro Latinis certè Poëtis, per imitationem aptare id, quod de Homero alibi Euſtathius magnificè prædicat: Ὡς γὰρ, εἴ τις εἴπῃ, ὁ Ῥήτωρ, ὁ Κικέρων δῆλος ὑπερεχόντως ὀνομασθεὶς, καθὸ τὸν Δημοσθένην ἀκούομεν, εἰς τὸν Ὀράτιον ἀναγόμεθα· οὕτω καὶ τὸν Ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Βιργίλιον ἐννοεῖ. Διατί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πάσα Ποιήσεως. Quamvis enim in Virgilium non peræque conveniat altera ratio, quæ unicè, & propriè in Homerum quadrat, καὶ ὅτι σπερματικὸς ἀρχὴ, καὶ καθηγητὸς αὐτὸς πάσι γέγονε Ποιηταῖς, τὸ δοκεῖ, ὥσπερ λέγω) · tamen Virgilius ita Poetas Græcos, atque imprimis Homerum, eſt æmolatus, ut Theocritum, & Heſiodum aliquâ ex parte ſuperaſſe, Homerum totum, quantus ille unquam eſt, perfectiſſimè in ſe ipſo expreſſiſſe videatur. *Politus*.

2. Στύμφηλος) Heſychius: Στύμφηλος, πόλις, ἢ ὄρος Ἀρκαδίας. Polit.

3. Προάγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς) Stephanus: ὁ πόλις ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Polit.

4. καὶ πηγή) Adde: καὶ ὄρος, καὶ ποταμός. Polit.

5. τοξεύμασι, καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας) Non τοξεύμασι modò; ſed etiam τυμπάνοις, ſeu, ut narrat Apollonius, χαλκείῃ πλαταγῇ, cujus maximè ſtrepitu Stymphalides aves perterrefactas inde Hercules abegit. Verſus hi ſunt Apollonii:

Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης, ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίηνδε,
Πλωίδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης
Ὤσασθαι τόξοισι (τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα)
Ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
Δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.

Politus.

6. ὑπὸ συχνῶν πολέμων) Libri editi Strabonis, ὑπὸ τῶν συνεχῶν πολέμων. Polit.

7. ὧν καὶ ἡ Μεγάλη πόλις) quæ etiam, compoſito vocabulo, Μεγαλόπολις. Hanc ait Strabo τὸν τῶν Κωμικῶν τινα εἰπεῖν, καὶ

Ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγαλόπολις.

De Magnæ hujus Urbis, quæ Arcadicarum urbium maxima fuit, caſu, nonnulla egregiè, & ſapienter Pauſanias in Arcadicis. *Politus*.

8. Παρβασίαν) Quaſi παραβασίαν, ἀπὸ τῆς παραβάσεως. a *tranſgreſſione, prævaricatione*. Salvinus.

Corruptè apud Stephanum, Παρρασίαν. Polit.

9. Τὴν δὲ τοῦ Λυκάονος) non Lycaonis modò ἐπὶ τῷ Διῒ παραβασιν, ſed & filiorum ejus maximè, in quos ſceleris illius crimen derivant Scholiaſtæ Lycophronis. Hyginus Fab. 176. *Lycaonis filii Jovem tentare voluerunt, deus ne eſſet: carnem humanam cum cæterâ carne commiſcuerunt, idque in epulo ei appoſuerunt. Qui poſtquam ſenſit, iratus menſam evertit, Lycaonis filios fulmine necavit. Eo loco poſtea Arcas oppidum communivit, quod Trapezos nominatur. Patrem Juppiter in lupi figuram mutavit.* Aliter narrat Pauſanias in Arcadicis. *Politus*.

10. παραιβασίαν, εἰπεῖν καθ' Ἡσίοδον) Heſiodus in Theogonia de Parcis:

Αἵτ' ἀνδρῶν τε, θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο.

Polit.

11. ὡς μέσην οἰκοῦντες, καθάπερ εἴρηται, τὴν Πελοπόννησον) Pauſanias in Arcadicis: Ἀρκάδες τὸ ἀνὰ μέσον οἰκοῦσιν, ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν. Ἔδει σφᾶς καὶ Ὅμηρος εἰρηκέναι φησὶν ἐς Τροίαν παρ' Ἀγαμέμνονος πλοῖα αἰτοῦντες. Polit.

Ὅρα δὲ, ὅπως ὁ Ἀγαμέμνων πολύναυς· ἑκατὸν μὲν αὐτὸς νῆας ἔχων, ἑξήκοντα δὲ δοὺς τῇ τῶν Ἀρκάδων στρατιᾷ. Ἱστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Παυσανίου φέρεται, ὅτι τὸ Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις, ἤτοι Ἀρκαδικὸς πίλος, διὰ τὸ ἔχειν, ὡς εἰκός, τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ· καὶ ὅτι φελλός τις ἐφέρετο Ἀρκάς, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν, μέσον τι πρίνου, καὶ δρυὸς, [1] ὃ ἔνιοι θηλύπρινον καλοῦσι· καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ, Ἀρκάδας μιμούμενος, ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων. Μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν· πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἴτιοι τοῦ νικᾶν ἦσαν. [2] ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ Κωμικὸς, διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας, φησὶν, αὐτὸς ποιῶν, ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι
Bas. p. 229. ἔφη. Ἕτερος δὲ ῥήτωρ, ἐπιδραμὼν τὰ πολλὰ, φησίν· Ἀρκάδας μιμούμενος. ἤγουν ἄλλοις ταλαιπωρῶν. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἑτέρων ἠνδραγαθίζοντο, φησίν. ὃ δὴ καὶ Ἡρακλῆς ἔπαθεν. ἐξ οὗ καὶ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούντων, τὸ, ἐν τετράδι γεννηθῆναι. κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλαδὴ, ὃς ἐν μηνὸς τετάρτῃ γεννηθεὶς, ἄλλοις ἤθλει.

buerint. Vide porrò, quanta ſit navium copia Agamemnoni: quando & naves ipſe habet centum, & Arcadum copiis naves dat ſexaginta. Rurſus ſciendum id, quod affert Pauſanias, Arcadem dictam eſſe galeam quamdam, ſeu Arcadicum pileum, propterea quòd a communibus, ejusdemque generis pileis aliquâ, ut videtur, in re differret: item ſuber quoddam vocatum eſſe hoc Arcadis nomine, de quo Eratoſthenes ſcripſerit, apud Arcadas ſuber inveniri, mediæ cujusdam inter ilicem, & quercum naturæ, quod nonnulli ilicem feminam appellent. item adagii loco uſurpatum fuiſſe illud: *Arcadas imitans*. de iis, qui pro aliis labores, & ærumnas perferunt. Bellicoſiſſimi enim quum eſſent Arcades; tamen ipſi numquam vicerunt; ſed plerisque aliis vincendi cauſſa extiterunt. Unde & Plato Comicus, propterea quòd, quum Comœdias ipſe faceret, aliis tamen propter paupertatem edendas illas traderet, ſeſe dixit Arcadas imitari. Itemque alter quiſpiam ex Oratoribus, quum multa commemorando percurriſſet, tandem ſubjecit: *Arcadas imitans*. videlicet, aliis laborans. Arcades enim, inquit, præclara, & fortia facinora pro aliis ediderunt. id, quod ſcilicet Herculi etiam contigit. ex quo pariter proverbium de iis, qui aliis laborant, videlicet: quartâ lunâ eſſe natum. Herculis nimirum exemplo, qui quartâ menſis natus, certamina pro aliis multo cum labore obibat.

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε, καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη, καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλήσιον ἐντὸς ἐέργει,
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί. πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος, καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Υἷες, ὁ μὲν, Κτεάτου, ὁ δ', Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης.
Τῶν δὲ τέταρτον ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,
Rom. p. 303. Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.

Qui verò Buprasiumque, & Elidem nobilem habitabant,
Quantum Hyrmine, & Myrſinus extrema,
Petraque Olenia, & Aliſium intus continent;
Horum quaterni duces erant; & decem ſingulos viros
Naves veloces ſequebantur. Multi autem conſcenderant Epei.
Alios quidem Amphimachus, & Thalpius ducebant,
Filii, alter Cteati, alter Euryti Actoronis:
Aliis verò Amarynceides imperabat fortis Diores.
Quartis denique præerat Polyxenus, ſimilis deo,
Filius Agaſthenis Augeiadæ regis.

σγʹ. Ὅτι τοῖς περὶ τὸ Βουπράσιον, καὶ τὴν Ἤλιδα, ἔνθα καὶ ἡ Ὑρμίνη, καὶ ἡ Μύρσινος, Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλήσιον, τέσσαρας ἀρχηγοὺς ὁ Ποιητὴς ἐφιστᾷ, τὸν Διώρην, καὶ τὸν Πολύξενον, καὶ ἀνεψιοὺς, ἢ αὐτανεψίους, ὅ ἐστιν, ἐξαδέλφους, πρώτους δύο, τὸν Ἀμφίμαχον, καὶ τὸν Θάλπιον· ὧν γενέτας ἡ ἱστορία παραδίδωσι, Κτέατον, καὶ Εὔρυτον, τοὺς, κατὰ μὲν τὸν Ποιητὴν, Ἀκτορίωνας· [3] Μολιονίδας δὲ, κατὰ τοὺς νεωτέρους. ὧν γενεαλογία, τοιαύτη, συντρέχουσα τῇ ἐνταῦθα ἱστορίᾳ τοῦ Ποιητοῦ. Ἀλέκτωρ ὁ Ἐπειοῦ παῖς, νέος κομιδῆ βασιλεύων Ἤλιδος, καὶ τὴν τοῦ Πέλοπος ἐπιβουλὴν δεδιὼς, συλλαμβάνεται Φόρβαντα τὸν ἐξ Ὠλένου, ἐπὶ ἡμισείᾳ τῆς βασιλείας. Γί-

LXXXIII. Iis, qui ex Buprasio, atque ex Elide advenerant, ubi & Hyrmine, & Myrſinus, Petraque Olenia, & Aliſium, Poëta quaternos duces præficit, Diorem, & Polyxenum, & patrueles, ſeu fratres patrueles, hoc eſt, fratrum filios, primos duos, Amphimachum, & Thalpium: quorum patres hiſtoriarum monumentis proditum eſt fuiſſe, Cteatum, atque Eurytum, quos Poëta Actorionas vocat, hoc eſt, Actoris filios; recentiores verò ſcriptores, Molionidas, ſeu Moliones filios. Horum generis recenſio, quæ cum Poëtæ narratione hoc loci conveniat, eſt hujuſcemodi. Alector, Epei filius, quum adoleſcentulus admodum Elidis regnum teneret, Pelopiſque inſidias vereretur, Oleni filium Phorbantem in regni conſortium adſciſcit. Et Alectori

1. ὃ ἔνιοι θηλύπρινον καλοῦσι) Arborem hanc mediâ quadam inter ilicem, & quercum naturâ, Arcades vocarunt φελλόδρυν· quam ipſam nonnulli ilicem feminam eſſe exiſtimarunt. Theophraſtus Hiſt. Plantar. lib. 3. c. 16. ὃ δὲ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες φελλόδρυν, τοιάνδ' ἔχει τὴν φύσιν· ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀνὰ μέσον πρίνου, καὶ δρυός ἐστι. καὶ ἔνιοι ὑπολαμβάνουσιν εἶναι θήλειαν πρῖνον. διὸ καὶ ὅπου μὴ φύεται πρῖνος, τούτῳ χρῶνται πρὸς τὰς ἁμάξας, καὶ τὰ τοιαῦτα· καθάπερ οἱ περὶ Λακεδαίμονα, καὶ Ἦλιν. Hinc Plinius l. 16. c. 8. ubi de ſubere: *Sunt & qui feminam ilicem vocent: atque ubi non naſcitur ilex, pro eâ ſubere utantur, in carpentariis præcipuè fabricis, ut circa Elin, & Lacedæmonem.* Videtur Plinius generatim de ſubere accepiſſe, quod ſcriptores Græci proprium ſuberis Arcadici eſſe tradiderunt, ut mediam ſit inter ilicem, & quercum: unde & quidam ilicem feminam, ipſam vocaverint. *Politus.*

2. ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ Κωμικὸς) ἐν Πεισάνδρῳ· ubi Plato Comicus uſus adagio illo de Arcadibus. Suidas. αὕτη δὲ ἡ παροιμία κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν, ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν. Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Errant Latini interpretes, qui hæc verba accipiunt, quaſi dicta de Piſandro, quaſi ſcilicet dicatur Piſander Comœdias a ſe compoſitas aliis vendidiſſe: itaque Arcadas imitatur. Ipſe de ſe Plato in Piſandro Fabulâ adagium illud uſurpavit: ipſe nimirum ſemet dixit Arcadas imitari, quòd compoſitas a ſe Fabulas aliis edendas dare ab inopiâ ſuâ cogeretur. Hic eſt planus verusque ſenſus verborum Suidæ. Michael Apoſtolius: Ἀρκάδας μιμούμενος. Ταύτῃ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων. Μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἰδίαν νίκην ἐνίκησαν· ἄλλοις δὲ αἴτιοι νίκης πολλάκις ἐγένοντο. Καὶ ὁ Πλάτων οὖν διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν, ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Politus.

3. Μολιονίδας δὲ, κατὰ τοὺς νεωτέρους) nempe a matre Molione, ut in veteri Epigrammate apud Pauſaniam lib. 5. c. 2.

Σισυφίων δὲ μελὰν χθὼν ἔκλυεν ἀνέρα εἶναι
Ἀμφὶ Μολιονιδᾶν ἀθλοφόρων θανάτῳ.

Polit.

Digitized by Google

ctori quidem ex Diogeneâ, Phorbantis filiâ, filius naſcitur Amarynces, cujus hoc loci meminit Poëta; Phorbanti verò ex Hyrminâ, Alectoris ſorore, Augeas, atque Actor, quorum hîc pariter Poëta mentionem facit. Ex his, Amarynce ortus Diores, ille ipſe, quem ſupra commemoravimus; Augeâ nati Phyleus, & Agaſthenes, qui legitur hîc apud Poëtam; Actore Cteatus, & Eurytus. Cteato ortus Amphimachus, quem in medium protulimus; Euryto Thalpius. At enim Cteatus, atque Eurytus ſunt ab Hercule interfecti. Phyleus patris ſui principatum dandum ſuadet Agaſtheni, cujus filius Homericus hic Polyxenus. Quid autem jam inde ab eo tempore Phyleus egerit, paullò poſt expoſituri ſumus, ubi ſermo erit de Dulichiotis. Atque ita quidem ſeſe habet quatuor illorum ducum, de quibus diximus, ſecundùm veteres ſcriptores, generis recenſio. Verùm Poëta horum unicuique decem naves comites adjungit. Ac vide, ut novâ loquendi formâ ſit uſus. Non enim dicit: *Quadraginta hos naves ſequebantur*: ſed eas ex æquo quatuor illis ducibus diſpertit, atque aſſignat. Epei porrò erant, ſecundùm Poëtam, hiſce in navibus vectores. Sic enim ait: *Multi autem conſcenderant Epei*. Et obſerva, ut Eleos ipſos vocet etiam Epeos, diverſo alioque nomine, atque vocatus ſit locus, ex quo erant, &, ut veteres loquuntur, ſeorſum, ac ſeparatim ab ipſâ urbe, ſeu civitate. Erant namque ex Elide, a qua ſi denominentur, dicentur Elei. Sic & Abantes, ut ſupra notatum eſt, & nonnulli alii ſimiliter, diverſum ſibi nomen impoſitum habent. Quod autem ſciendum eſt, ὁ Διώρης, *Diores*, quem diximus, primam producit. Et quidem, ſi ſit ἀπὸ τοῦ Διὸς, *ab Jove*, concedendum id eſt ancipitum litterarum indifferentiæ, ſeu mediæ, & communi earum naturæ; ſin autem, ſecundùm veteres, nomen eſt per craſin formatum ex præpoſitione διὰ, ita ſub analogiam cadit.

LXXXIV. Quod autem ad ea loca, quæ commemoravimus, attinet, Buptaſium Geographus locum dicit Eleæ, & Buptaſienſes, Epeos. Et rurſus alibi ſcribit, Bupraſium pagum fuiſſe Eleæ memorabilem, qui minimè nunc extat. Videri tunc Bupraſium Elidi, Epeoſque Eleis præſtitiſſe: poſtmodum pro Epeis Eleos eſſe appellatos: &, quamvis pars Elidis ſit Bupraſium, tamen figurâ Poëticâ cum toto partem adnumerari: Sicuti etiam, inquit, ubi Poëta ait: ἀν' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος. *per Helladem, & medium Argos*. Hæc autem figura,

Γίνεται δὲ τῷ μὲν Ἀλάκτορι, ἐκ Διογενείας τῆς Φορβαντίδος, υἱὸς Ἀμαρυγκεὺς, οὗ μέμνηται ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα· τῷ δὲ Φόρβαντι ἐξ Ὑρμίνης, ἀδελφῆς Ἀλάκτορος, Αὐγέας, καὶ Ἄκτωρ, ὧν καὶ αὐτῶν μνεία ἐνταῦθα τῷ Ποιητῇ. Τούτων δὲ, Ἀμαρυγκέως μὲν, ὁ ῥηθεὶς ἀνωτέρω Διώρης· Αὐγέου δὲ, Φυλεὺς, καὶ Ἀγασθένης ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῷ Ποιητῇ κείμενος· Ἄκτορος δὲ, Κτέατος, καὶ Εὔρυτος. ὧν Κτεάτου μὲν ὁ δηλωθεὶς Ἀμφίμαχος· Εὐρύτου δὲ, ὁ Θάλπιος. ἀλλὰ Κτέατος μὲν, καὶ Εὔρυτος, ὑφ' Ἡρακλέους ὤλοντο· Φυλεὺς δὲ παρακαλεῖ, τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς δοθῆναι Ἀγασθένει, οὗ παῖς ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος Πολύξενος. Ὁ δὲ Φυλεὺς, τί ἐποίησεν ἔκτοτε, μετ' ὀλίγον ἐν τῷ περὶ Δουλιχιωτῶν λόγῳ δηλωθήσεται. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν ῥηθέντων τεσσάρων ἀρχηγῶν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, γενεαλογία· ὁ δὲ Ποιητὴς ἑκάστῳ τούτων ἀπένειμε λέγων δέκα νῆας. Καὶ ὅρα, ὅπως καινότερον ἐσχημάτισεν. Οὐ γὰρ εἶπε· τοῖς δὲ τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο· ἀλλὰ ἐμέρισεν αὐτὰς ἐπίσης τοῖς τέσσαρσιν. Ἐπειοὶ δὲ, κατὰ τὸν Ποιητὴν, οἱ ἐν ταῖς ναυσὶ ταύταις. Φησὶ γάρ· πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί. Καὶ σημείωσαι, ὅτι τοὺς Ἠλείους καὶ Ἐπειοὺς ὀνομάζει, ἑτερωνύμως τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ ἦσαν, καὶ, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, διῃρημένως πρὸς τὴν πόλιν. [1] Ἦσαν δὲ ἐκ τῆς Ἤλιδος, ᾗ παρονομασθέντες, Ἠλεῖοι ἂν ἐλέχθησαν. Οὕτω καὶ οἱ Ἄβαντες, ὡς προεῤῥέθη, καὶ ἕτεροι δέ τινες, ὁμοίαν ἑτερώνυμον παρωνυμίαν ἔπαθον. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Διώρης ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται, δοτέον αὐτὸ τῇ τῶν διχρόνων ἀδιαφορίᾳ· εἰ δὲ παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν γεγονὸς κέκραται, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πίπτει οὕτως ὑπὸ ἀναλογίαν.

πδʹ. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, [2] τὸ Βουπράσιον ὁ Γεωγράφος, [3] χωρίον τῆς Ἠλείας φησὶ, [4] καὶ τοὺς Βουπρασιεῖς, Ἐπειούς. [5] Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει, ὅτι κατοικία τῆς Ἠλείας τὸ Βουπράσιον ἀξιόλογος, ἣ νῦν οὐκ ἔτ' ἐστι, καὶ ὅτι ὑπεροχὴν δοκεῖ ἔχειν τότε τὸ Βουπράσιον παρὰ τὴν Ἦλιν, καὶ οἱ Ἐπειοὶ παρὰ τοὺς Ἠλείους. καὶ ὅτι ὕστερον ἀντὶ Ἐπειῶν, Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. καὶ ὅτι, εἰ καὶ μέρος Ἤλιδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ Ποιητικῷ σχήματι συγκαταλέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ. ὥσπερ, φησὶ, καὶ ἐν τῷ, [6] ἀν' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος.

Tom. II. Q 2 de Τοῦ-

1. Ἦσαν δὲ ἐκ τῆς Ἤλιδος) Odyſſ. lib. ν'
Ἠὲ ἐς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Strabo: ὕστερον δ' ἀντ' Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. Plinius lib. 4. c. 5. *Inde Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur*. Politus.

2. τὸ Βουπράσιον) Bupraſium forte diminutivum a Βούπρασος, qui valet *majus porrum*, Sed nomina locorum antiqui a propriis nominibus ſolent derivare, ut Azam ab Azone, Herculis filio, ut Stephanus ait in Γάζα. licet Aza, leniter pronunciatâ litterâ Ain, ſit idem quod, *Valentia*, ſeu *Roma*, dicta itidem a robore, ſeu fortitudine. Ita & hîc, ut infra Euſtathius Bupraſium derivat a Bupraſio rege. *Salvinus*.

3. χωρίον τῆς Ἠλείας) Strabo: κατὰ χώραν τῆς Ἠλείας κατοικίαν ἔχοντα ὁμώνυμον. Polit.

4. καὶ τοὺς Βουπρασιεῖς, Ἐπειούς) Bupraſienſes in Epeis adnumerari, oſtendit Geographus ex illo Homerico lib. ψ Il.
Ὡς ὁπότε κρεῖον Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ.
Politus.

5. Καὶ ἀλλαχοῦ) Immo verò poſt pauca interjecta verba. *Polit.*

6. ἀν' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος) Poëta, Odyſſ. lib. α. καθ' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος. Ubi vetus Scholiaſtes τὸ, καθ' Ἑλλάδα, exponit κατὰ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὀνόματι Ἑλλάδος. Argos autem videtur Poëta dicere totam, quam nos Helladem, ſeu Græciam, vocamus. Qua quidam explicatione non parùm confirmatur Dicæarchi opinio, exiſtimantis, Helladis nomine Theſſaliam maximè contineri, *Politus*.

[1] Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα, περὶ οὗ καὶ προερρέθη, πολλαχοῦ ἀναφανήσεται. Ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν γραφεὺς, καὶ πόλιν Ἤλιδος λέγει, καὶ ποταμὸν, [2] καὶ χωρίον, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον, τὸ Βουπράσιον, κληθὲν οὕτω ἀπὸ Βουπρασίου τινὸς [3] ἄρξαντος ἐκεῖ. Ἐθνικὸν αὐτοῦ, Βουπρασιεὺς, καὶ Βουπράσιος, καὶ Βουπρασίων δὲ, ὡς Καδμείων. [4] Ἡ δὲ Ἦλις, πόλις ἦν πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, κληθεῖσα, φησὶν, [5] ἀπὸ Ἡλίου παιδὸς Ταντάλου. [6] Κατὰ δὲ Ἡρόδοτον, Αἰτωλῶν ἡ Ἦλις, ἔστι δὲ Ἀρκαδικὴ καὶ Ἱσπανίας δέ. Ὁ πολίτης, φησὶν, [7] Ἠλίδειος, τύπῳ κτητικῷ, καὶ ὑφέσει τοῦ δ, Ἠλίειος, [8] καὶ συναιρέσει Ἠλεῖος. Τρύφων δέ φησιν, Ἠλίεος, [9] καὶ κατὰ μετάθεσιν, Ἠλεῖος, καὶ Ἠλῶος. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι Ἠλεῖοι, καὶ Μεσσήνιοι, κλύζονται [10] τῷ Σικελικῷ κόλπῳ. καὶ ὅτι [11] Ἦλις οὔπω ἔκτιστο καθ' Ὅμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο. ἐκαλεῖτο δὲ Κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, [12] καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς Κοίλης Λακεδαίμονος, καὶ τῆς Κοίλης Συρίας. Πάνυ δὲ περιαδομένη γέγονεν ὕστερον ἡ Ἦλις, [13] διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα Ὀλύμπια. [14] Διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν λέγει ὁ Ποιητὴς, [15] εἰδὼς, οἷα εἰκὸς, καὶ αὐτὸς τὴν πανή-

de quo ſupra quoque dictum eſt, multis poſtea in locis fit manifeſta. Præterea Ethnicorum ſcriptor & urbem Elidis, & fluvium, & parvam regionem, & pagum memorabilem, dicit Bupraſium, ſic appellatum a quodam Bupraſio, qui regnum illic tenuerit. Nomen ejus Gentile, Bupraſienſis, & Bupraſius; nec non Bupraſion, ut Cadmion. Elis autem, urbs erat prope Olympiam, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, ſic vocata, ut ait, ab Helio Tantali filio. Verùm, ſecundùm Herodotum, urbs eſt, ſeu colonia Ætolorum. Alia quoque eſt Arcadiæ, alia Hiſpaniæ. Civis apud eumdem Ethnicorum ſcriptorem Ἠλίδειος, *Elideus*, formâ poſſeſſivorum, dimiſſoque τῷ δ', Ἠλίειος, *Elieus*, & per ſynæreſin Ἠλεῖος, *Eleus*. Tryphoni tamen dicitur Ἠλίεος, *Elieus*, & per metatheſin Ἠλεῖος, *Elejus*, & Ἠλῶος, *Eleus*. Verùm Geographus ſcribit, Eleos, ac Meſſenios ſinu, ſeu mari Siculo allui: Elidem, Homeri ætate, ædificatam nondum fuiſſe; ſed regionem vicatim habitatam, vocatamque ex ipsâ loci naturâ, Cœlen, ſeu Cavam Elidem, ad exemplum nimirum Cœles, ſeu Cavæ Lacedæmonis, & Cœles Syriæ. Perquam autem ubique celebrata fuit poſtea Elis propter certamina Olympiaca, quæ in eâ peragebantur. Quocirca eam Poëta vocat δῖαν, *divinam*, *ſeu nobilem*: quippe quum, ut credere par eſt, ipſe etiam noverit celebritatem illam ludorum, quam

Her-

1. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα, περὶ οὗ καὶ προερρέθη, πολλαχοῦ ἀναφανήσεται) Figuræ hujus Poëticæ exempla tum ex Homero, tam ex recentioribus aliis Poëtis, nonnulla adducit Geographus lib. 8. p. 340. & lib. 10. p. 453. *Politus*.

2. καὶ χωρίον) Stephanus: χώρα. Heſychius: Βουπράσιον, τόπος τῆς Ἤλιδος, ἢ κώμη ἐν Ἤλιδι. Polit.

3. ἄρξαντος ἐκεῖ) Stephanus: ἀπὸ Βουπρασίου, τοῦ ἄρξαντος αὐτῆς. Polit.

4. Ἡ δὲ Ἦλις, πόλις ἦν πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ) Non multùm inter ſeſe diſſitæ fuiſſe videntur hæ duæ urbes, Elis, & Olympia, quæ dicta etiam Piſa, quando Elis Stephano dicitur πόλις πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ. Vetus Pindari Scholiaſta Elidem diſtare ait Piſâ σταδίους τριάκοντα. Unde ego alias ſuſpicabar, corruptum eſſe ſtadiorum numerum in his verbis Strabonis de Olympiâ, quæ eſt in Piſatide: Ἔστι δ' ἐν τῇ Πισάτιδι τὸ ἱερὸν σταδίους τῆς Ἤλιδος ἐλάττους, ἢ τριακοσίους διέχον. Politus.

5. ἀπὸ Ἡλίου παιδὸς Ταντάλου) Legebam hic cum Holſtenio ex Stephano, Ἡλείου. Sed retinendum τὸ Ἡλίου, itaque videtur Euſtathius ſcriptum reperiſſe apud Stephanum. Namque paullò inferiùs ſcribit, τὴν Ἦλιδα adſpiratione etiam affici παρὰ τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Ταντάλιδην Ἥλιον. Alii etiam Ἥλιον hunc vocant, a quo nomen urbi Elidi, tametſi non filium Tantali. Etymologici Magni Auctor v. Ἦλις. Περὶ τὸν Δία στάντων τὸν Ὀλύμπιον πρὸ τῆς γῆς, αὐτὴν περιλάβοντα Ἥλιός τε, καὶ Κρόνος· γνώρισμα δὲ τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἔστι βωμὸς ἀμφοῖν αὐτοῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ. σύμβολον δὲ καὶ τόδε· τὸ μὲν ὁ Κρόνιος λόφος καλούμενος· τὸ δὲ, ἡ Ἦλις μέχρι τοῦ νῦν καλουμένη ἐπώνυμον τοῦ θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ Αὐγείας τῆς χώρας ἐβασίλευσε, μεῖζον ὄντος Ἡλίου, παῖς αὐτοῦ ὤν. Augeæ pater creditus Ἥλιος. Apollonius l. 1. v. 172.

Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο

Ἔμμεναι, Ἠλείοισι δ' ὅγ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν.

Apollodorus lib. 2. ἦν δὲ Αὐγείας βασιλεὺς Ἤλιδος, ὡς μέν τινες φασι, παῖς Ἡλίου· ὡς δέ τινες, Ποσειδῶνος· ὡς δὲ ἔνιοι, Φόρβαντος. Hyginus Fab. 14. *Augeas*, *Solis*, *& Nauſidames Amphidamantis filia filius*. Augeæ, qui rex fuit Elidis, pater, vero quidem ille nomine, Ἠλεῖος. Sed qui Augeæ res ornare, atque extollere voluerunt, patrem ejus Ἥλιον nominarunt, Pauſanias in Eliacis: Ἠλείου δὲ ἦν Αὐγέας. οἱ δὲ ἀποσεμνύνοντες τὰ ἐς αὐτὸν, παρεξέτρεψαν τὸ Ἠλείου τὸ ὄνομα, Ἡλίου φασὶν Αὐγέαν παῖδα εἶναι. Hunc autem Eleum alii filium dicunt Neptuni. Pauſanias in Eliacis: Τῷ δὲ Ἐπειῷ ἐγένετο ἀρχὴ Ἠλεῖος Εὐρυκύδας καὶ τῆς Ἐνδυμίωνος. καὶ (ἔστιν τι καὶ) παῖδας ὄντι Ποσειδῶνος. Etymologici Magni Auctor: v. Ἦλις. ἔστι δὲ πόλις Πελοποννήσου. ὁ κτίσας δὲ αὐτὴν Ἠλεῖος, παῖς Ποσειδῶνος, καὶ Εὐρυκύδας τῆς Ἐνδυμίωνος. Idem Neptuni filius dictus quoque, Ἦλις, ut patet ex Etymologo. *Politus*.

6. Κατὰ δὲ Ἡρόδοτον) lib. 8. c. 73. Et Ephorus apud Strabonem l. 10. p. 483. teſtatus, τὴν Ἦλιν ὑπὸ Ὀξύλα τοῦ Αἵμονος συνοικισθεῖσαν, περαιωθέντος ἐκ τῆς Αἰτωλίας. Vide Pauſaniam in Eliacis. *Politus*.

7. Ἠλίδειος, τύπῳ κτητικῷ) Stephanus: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς, ἀναλόγως Ἠλίδειος. Sæpe ego diſſimulo ſtudioſorum hominum peccata, qui operam pro viribus ſuam in veterum ſcriptis illuſtrandis poſuerunt. His tamen præterire non poſſum, peccatum maximum ad Stephanum Abrahami Berkelii, qui τὸ ἀναλόγως interpretatur *præter rationem*, perinde quaſi idem hoc ſit, atque τὸ ἀλόγως. At nihil in Grammaticis notius Analogiâ. Itaque, quod vel ſciunt pueri, ἀναλόγως dicit Stephanus pro analogiâ, vel ſimili ratione aliorum nominum ejuſdem generis: cujuſmodi nomina ſunt Ἀδωνίδειος, & Εὐπολίδειος. Etymologici Magni Auctor: ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Εὔπολις Εὐπόλιδος γίνεται Εὐπολίδειος, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις Ἀδωνίδειος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἦλις Ἤλιδος, Ἠλίδειος. Sequitur apud Stephanum: καὶ κατὰ τοῦτο κατ' ἔκθλιψιν τοῦ δ' Ἠλίειος, καὶ Ἠλεῖος. Politus.

8. καὶ συναιρέσει Ἠλεῖος) Etymologici Magni Auctor: καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ' Ἠλίειος· καὶ κράσει τοῦ ι, καὶ τῆς ει διφθόγγου, Ἠλεῖος. Polit.

9. καὶ κατὰ μετάθεσιν, Ἠλεῖος, καὶ Ἠλῶος) Vitiosè apud Stephanum Ἠλίεος, καὶ Ἠλιεῖος, καὶ Ἠλῶος. Namque pro Ἠλιεῖος legendum eſt Ἠλεῖος, quum id ſit per metatheſin, ſeu tranſpoſitionem litterarum ex Ἠλίεος, ut docet Euſtathius. *Polit.*

10. τῷ Σικελικῷ κόλπῳ) Strabo: τῷ Σικελικῷ πελάγει. Polit.

11. Ἦλις οὔπω ἔκτιστο) Ἦλις ἡ νῦν πόλις. Notat etiam Strabo, omnia ferè alia, paucis exceptis, Peloponneſi loca, quæ Poëta recenſet, non urbes ab eo, ſed χώρας nominari, συστήματα δήμων ἐχόντων ἑκάστην πλείω, ἐξ ὧν ὕστερον αἱ γνωριζόμεναι πόλεις συνῳκίσθησαν. Politus.

12. καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς Κοίλης Λακεδαίμονος) Sic Hollandia, valet Latinè, *cava regio*. Salvinus.

13. διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα Ὀλύμπια) Olympia in Elide celebrata, ideſt, in Piſatide, atque adeò ἐν Ὀλυμπίᾳ, quæ pars eſt Elidis, ſeu regionis Eleæ. Nam quatenus reliquam Elidem a Piſatide diſtinguunt, non quidem certè in Elide Olympia unquam ſunt celebrata. Geographus: οὔτ' ἐν Ἤλιδι συνετελεῖτο ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, οὐδ' ἅπαξ, ἀλλ' ἀεὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Unde idem Geographus probat, Homerum Olympiacorum ludorum nuſquam meminiſſe: quia ἀγῶνα illa περὶ τρίποδος, tempore regis Augeæ, quo nonnulli putabant Olympicum ab Homero deſignatum, ἐν Ἤλιδι φαίνεται γενόμενος. Politus.

14. Διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν λέγει ὁ Ποιητής) Etymologus ad illud Poëtæ: ἐν Ἤλιδι δίῃ. πιστῇ, θαυμαστῇ, ἱερᾷ. ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτιμᾶτο Ὀλύμπιος Ζεύς. ἢ καὶ πανήγυρις περὶ ξένου (lege ὡς ξενικὴ) χεῖρον ἦγον τὰ Ὀλύμπια· ἔνθα ἠγωνίζοντο οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης. Polit.

15. εἰδὼς, οἷα εἰκὸς, καὶ αὐτὸς τὴν πανήγυριν) Geographus tamen negat, Olympiacorum unquam ludorum Poëtam mentionem feciſſe. Κατὰ δὲ τὰ Τρωικὰ, ἢ οὐκ ἦν ἀγὼν στεφανίτης, ἢ οὐκ ἔνδοξος, οὐδ' οὗτος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς τῶν νῦν ἐνδόξων. οὐ μέμνηται τούτων Ὅμηρος οὐδενός· ἀλλ' ἑτέρων τινῶν ἐπιταφίων. Politus.

Digitized by Google

Hercules, ut a Pindaro quidem proditum eſt, primùm apparavit, atque inſtituit. Ceterùm ἡ Ἦλις, *Elis*, ut ex veteribus conſtat, tum ſpiritu afficitur tenui, ritè, & ſecundùm regulas, tum etiam aſpero, a verbo ἁλίζω, quod ſignificat congrego, aut ab eo, quem diximus ſupra, Ἥλιο, *Helio*, Tantali filio. Porrò autem Eleos, tamquam aliquantò barbariores, ludibrio, ac deriſui habitos fuiſſe, is palam facit, qui, dum interrogaretur, utrum Bœoti barbariores eſſent, an Theſſali, reſpondit, Elei. Eos etiam ob gymnica ſtudia, exercitationeſque palæſtricas celebritatem nominis ſibi comparaſſe, idem ipſe oſtendit, ubi ſic ait: Gymnicos ludos tractent Elei, Thymelicos Corinthii, ſcenicos Athenienſes. Siquis autem horum delinquet, flagris eum cædant Lacedæmonii. Quibus ille verbis, quaſi per dicterium, atque irriſionem, tacitè ſignificat ſolemnia illa Verberationum, quæ feſto die apud Laconas agebantur. Sed de Eleis, ſive Epeis, dicetur etiam poſtea, ubi ſenex Neſtor verbis Patroclum fatigat, ac propemodum conficit.

LXXXV. Deinde volo, obſerves, ut Poëta hoc loci innuat, neque id quidem obſcurè, multa ſilentio loca præteriri, per illa verba: *Quatùm Hyrmine, & Myrſinus, Petraque Olenia, & Aliſium intùs continet*. Præterita namque ſunt, ac prætermiſſa, quæ intra quatuor hæc loca continentur. Ubi veteres obſervant, Poëtam limitibus Elidem ſuis, a partibus ejus extremis circumſcribere, ac definire, perinde quaſi ipſe nolit minutam, ac veluti per partes, ſingulorum locorum enumerationem facere. Oppidulum fuit Hyrmine. Sed hodie minimè extare perhibetur: niſi quòd promontorium eſt circa Cyllenen, nomine Hormina, vel Hyrmina. Verùm qui Ethnica expoſuit, is Hyrminas duas eſſe ait ab Hyrmine, quæ vocatæ poſtmodum ſunt Horminæ. At verò Myrſinus, pariter atque alicubi Anthedon, dicta eſt extrema. Sed vocatam eam poſtmodum ferunt Myrtuntium. Nomen ejus Gentile uſurpatum invenitur, Myrtuſius. Ad hæc, Olenia Petra mons dicitur eſſe Eleæ. Quin & Geographus: Petram, inquit, Oleniam eam eſſe conjiciunt, quæ nunc dicitur Scollis, mons petroſus, Dymæorum, & Eleorum communis. Verùm Ethnicorum ſcriptor Olenum Achajæ urbem memorat, maſculino genere, & feminino, ab Oleno Jovis filio. Ac fortaſſis Petra Olenia, mons ille, quem diximus, nomen accepit ab hac iſtâ Oleno. cujus etiam Geographus meminit his verbis: Olenus

nunc

πανήγυριν προκαταβληθῆσαν [1] ἐπὶ Ἡρακλέους, καθὰ *Baſ. p. 230.* καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. Ὅτι δὲ καὶ ψιλοῦται ἡ Ἦλις κανονικῶς, ἔτι δὲ καὶ [2] δασύνεται, παρὰ τὸ ἁλίζω τὸ *Rom. p. 304.* συναθροίζω, ἢ καὶ παρὰ τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Ταντάλίδην Ἥλιον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. Ὅτι δὲ τὸ τῶν Ἠλείων ὑποβάρβαρον ἐσκώπτετο, δηλοῖ ὁ ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι, πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντες, ἢ Θετταλοί, φάμενος, ὡς Ἠλεῖοι. Ὡς δὲ καὶ περὶ γυμνάσια εὐδοκίμουν, δηλοῖ ὁ αὐτός, εἰπών· γυμνικοὺς ἀγῶνας διατιθέτωσαν Ἠλεῖοι, Κορίνθιοι θυμελικούς, Ἀθηναῖοι σκηνικούς. εἰ δέ τις τούτων πλημμελοίη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι. αἰνιττόμενος ἐκεῖνος, τρόπῳ σκώμματος, [3] τὰς παρὰ Λάκωσιν ἀγομένας ἑορταστικὰς μαστιγώσεις. [4] Περὶ δὲ Ἠλείων, εἴτ᾽ οὖν Ἐπειῶν, ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔνθα ὁ γέρων Νέστωρ λόγοις τὸν Πάτροκλον κατεργάζεται.

πε΄. Σημείωσαι δέ, ὅτι ἐμφαίνει καὶ ἐνταῦθα ὁ Ποιητής, πολλοὺς σιγηθῆναι τόπους, εἰπών· Ὅσσον Ὑρμίνη, καὶ Μύρσινος, Πέτρη τ᾽ Ὠλενίη, καὶ Ἀλήσιον ἐντὸς ἐέργει. Τὰ γὰρ ἔσω τῶν τεσσάρων τούτων τόπων εἰργόμενα, σεσίγηνται. Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι ὁρίοις περιορίζει τὴν Ἦλιν ὁ Ποιητὴς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς μερῶν, οἷα μὴ θέλων τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν. Ἡ δὲ Ὑρμίνη, πολίχνιον ἦν. οὐκ ἔστι δέ, φασί, νῦν· ἀλλὰ ἀκρωτήριον [5] περὶ Κυλλήνην ὁρατόν, καλούμενον Ὅρμινα, ἢ Ὕρμινα. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ ἐκθέμενος, Ὑρμίνας δύο εἶναί φησιν [6] ἀπὸ Ὑρμίνης, [7] τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας. Ἡ δὲ Μύρσινος, ἐσχατόωσα μὲν εἴρηται, καθά που καὶ ἡ Ἀνθηδών· ἐκλήθη δέ, φασιν, ὕστερον, [8] Μυρτούντιον. Ἐθνικὸν δὲ αὐτῆς εὕρηται, Μυρτούσιος. Ἡ δὲ Ὠλενία Πέτρα, ὄρος, φασί, τῆς Ἠλείας ἐστί. Καὶ ὁ Γεωγράφος δὲ λέγει, ὅτι Πέτραν Ὠλενίαν εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν, ὄρος πετρῶδες, [9] κοινὸν Δυμαίων, καὶ Ἠλείων. Ὁ δὲ καταγράψας τὰ Ἐθνικά, Ὤλενον ἱστορεῖ πόλιν Ἀχαΐας, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, ἀπὸ Ὠλένου υἱοῦ Διός. Καὶ ἴσως Ὠλενία Πέτρα τὸ ῥηθὲν ὄρος, ἐκ τῆς τοιαύτης Ὠλένου, ἧς καὶ ὁ Γεωγράφος μνησθείς, λέγει, ὅτι [10] Ὤλενος ἔρημος κειμένη μεταξὺ

ξὺ

1. ἐπὶ Ἡρακλέους) Legendum, ὑπὸ Ἡρακλέους. Ludos Olympiacos ab Hercule primùm inſtitutos narrat Pindarus Olymp. Od. 2.

Ὀλυμπιάδα δ᾽ ἔστα-
σεν Ἡρακλέης.

Et Od. 6.

εὖ-
τ᾽ ἂν θρασυμάχανος γένθων
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαΐδᾶν,
Πατρί θ᾽ ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ᾽ ἀκροτάτῳ βωμῷ.

Vide Pauſaniam lib. 5. c. 7. & 8. & Strabonem l. 8. pag. 355. *Politus*.

2. δασύνεται, παρὰ τὸ ἁλίζω) Etymologici Magni Auctor: Ἦλις, ἡ πόλις, ἔνθα, ὡς Λέανδρος, διὰ τὸ τοὺς ἐκ τῶν ἀνωμάλων ... ἐν αὐτῇ ἁλισθῆναι, ὅ ἐστιν ἀθροισθῆναι· ὁ δὲ ... τὸ κατὰ κώμας οἰκοῦντας, ὕστερον εἰς μίαν πόλιν ἁλισθῆναι. Polit.

3. τὰς παρὰ Λάκωσιν ἀγομένας ἑορταστικὰς μαστιγώσεις) ubi διαμαστίγωσιν. quo nomine Feſtum illud Laconicum appellatum. *Politus*.

4. Παρὰ δὲ Ἠλείων) l. Περὶ δὲ Ἠλείων, ut correxit etiam Frobenius. *Polit.*

5. περὶ Κυλλήνην) Strabo: πλησίον Κυλλήνης. Polit.

6. ἀπὸ Ὑρμίνης) ab Hyrmine, Epei filiâ. Pauſanias in Eliacis Prioribus: Ἄκτωρ δὲ παῖς μετὰ Φόρβαντος ... μητρὸς δὲ Ὑρμίνης τῆς Ἐπειοῦ. καὶ πόλιν ἐπ᾽ αὐτῆς ... Ὑρμίναν ἐν τῇ Ἠλείᾳ. Hac de Hyrmine, a qua urbi nomen, nihil in hodiernâ Stephani Epitome. *Polit.*

7. τὰς ὕστερον διὰ τοῦ ο κληθείσας) κληθείσας Ὁρμίνας. Polit.

8. Μυρτούντιον) Ita etiam Strabo. Corruptè excuſum apud Stephanum: Μυρτώτιον. Politus.

Poterat etiam eſſe Μυρτοῦς, genitivo Μυρτοῦντος, ut Σελινοῦς, -οῦντος. Numi epigraphen habent ΣΕΛΙΝΟΝΤΙΟΝ gentile nomen, *Selinuſius* quoque, ut *Amathuſius*, ab Amathunte. *Salvinus*.

9. κοινὸν Δυμαίων, καὶ Ἠλείων) καὶ Τριταιέων. Polit.

10. Ὤλενος ἔρημος κειμένη μεταξὺ Πατρῶν) Strabo: ὁ δ᾽ Ὤλενος, ἔστι μὲν ἔρημος, κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης. Polit.

ξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης. καὶ ὅτι δείκνυται [1] ἴχνη μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης, τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὠλενίων κτίσματος. καὶ ὅτι Ὅμηρος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος. Καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἑτερωνυμίας τινὸς ὑπόδειγμα· εἴπερ τόπον μὴ εἰπὼν Ὤλενον, Ὠλενίην Πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὠλένου παρωνομασμένην. Τὸ δὲ [2] Ἀλήσιον, ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων, διὰ διφθόγγου φέρεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλέω ἀλέσω, [3] κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. Ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν ἐκθέτης διὰ τοῦ ἦ γράφει αὐτὸ, λέγων οὕτω καλεῖσθαι [4] ἀπὸ Ἀλησίου υἱοῦ Σκιλλοῦντος, ἑνὸς τῶν τῆς Ἱπποδαμείας μνηστήρων. Ἔστι δὲ, φησι, καὶ [5] Ἀλήσιον Ἠπείρου, παρώνυμον τῷ ἀλί· ὡς πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. Στράβων δὲ ἱστορεῖ, ὅτι περὶ τὸ Ὁμηρικὸν Ἀλήσιον, ἀγορὰν κατὰ μῆνα συνάγουσιν οἱ περίοικοι. καὶ ὅτι τὸ Ἀλήσιον καὶ Ἀλησίου κολώνην ὁ Ποιητὴς καλεῖ, εἰπών· Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλησίου ἔνθα κολώνη Κέκληται. [6] Ὑπερβατῶς γὰρ, φησι, δεκτέον, [7] καὶ ἔνθα Ἀλησίου κολώνη κέκληται. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι ἔνιοι καὶ ποταμὸν δεικνύουσιν Ἀλήσιον. Τὸ μέντοι [8] Ἀλήϊον, οὗ ἀλλαχοῦ μέμνηται ὁ Ποιητὴς, Λυκιακὸν πεδίον ἐστίν.

nunc deſerta, ſita fuit inter Patras, & Dymen. & iterum: inter Patras, ac Dymen veſtigia monſtrantur vetuſti oppidi Oleniorum. & iterum: Achaici Oleni Homerus non meminit; ſed oppidi cognominis, quod eſt in Ætoliâ. Et ecce tibi hoc quoque exemplum heteronymiæ cujuſdam, ſeu diverſitatis, ac variationis in nominando. Quamvis enim locum Olenum non dixerit; tamen Oleniam Petram vocat, ab Oleno denominatam. Denique τὸ Ἀλήσιον, *Aliſium*, in vetuſtis ſanè exemplaribus ſcribitur cum diphthongo, tamquam ab ἀλέω, ἀλέσω, *molo*, *molam*, ſecundùm Etymologum. Verùm Ethnicorum Auctor id ipſum ſcribit cum ἦ, & ſic vocari ait ab Ἀλησίῳ, *Aleſio*, Scilluntis filio, uno procorum Hippodamiæ. Sed & eſt, inquit, Ἀλήσιον, *Haleſium*, Epiri, denominatum ab ἀλί, *ſale*, quippe quòd magna ibi copia ſalis concreſcat. Ceterùm Strabo narrat, circa Aliſium hoc Homericum ſolitos eſſe ſingulis menſibus vicinos in forum convenire; Aliſiumque ipſum vocari etiam a Poëtâ Ἀλησίου κολώνην, *Aliſii tumulum*, in illis verbis: Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλησίου ἔνθα κολώνη Κέκληται. *Petræque Oleniæ, & Aliſii ubi tumulus eſt vocatus*. Id enim, ut ait, accipiendum eſt per hyperbaton, ita ut dicat: καὶ ἔνθα Ἀλησίου κολώνη κέκληται. *& ubi Aliſii tumulus eſt vocatus*. Ac deinde ſubdit, aliquos eſſe, qui Aliſium fluvium oſtendant. Attamen τὸ Ἀλήϊον, *Aleion*, cujus alibi meminit Poëta, regio eſt campeſtris Lyciæ.

Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Qui verò ex Dulichio, Echinadibuſque ſacris
Inſulis, quæ habitantur trans mare, contra Elidem,
His rurſus imperabat Meges, æquiparabilis Marti,
Phylides, quem genuit Jovi charus eques Phyleus,
Qui olim in Dulichium migraverat, patri iratus.
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.

πϛʹ. Ὅτι πολλαχοῦ ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς καινῷ τοιούτῳ χρᾶται σχήματι· Οἱ δὲ εἶχον τὸν δεῖνα, καὶ δεῖνα τόπον, τούτων ἦρχεν ὁ δεῖνα. Τὸ δέ γε ἀκόλουθον, οὕτως ἦν. Οἱ δὲ εἶχον τόνδε, καὶ τόνδε τὸν τόπον, ἀρχηγὸν εἶχον τόνδε τινα. ὁ δὲ ἀρχόμενος ἀπὸ εὐθείας, περαίνει καινότερον τὴν τοῦ σχήματος ἀπόδοσιν εἰς γενικήν. Οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα σχηματίζων, φησίν· Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων τε ἱερῶν νήσων, [9] αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα, τούτων ἡγεμόνευε Μέγης Φυλείδας, Αὐγείου ἔγγονος. Εἶτα οὕτω δόξαν
Rom.p.305. αὐτῷ, ἑρμηνεύων τὸ, Φυλείδης, φησίν· ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς. Ἡρμήνευσε δὲ τὸ [10] Φυλείδης, οὐχ ὡς ὑποδύσκολον, ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ Φυλεὺς ἀναλύσας αὐτὸ, εὐθὺς ἀκολούθως ἐπιπλέξῃ ἱστορίαν ταύτην· Ὅς ποτε Δουλίχιόν

LXXXVI. Sæpe hìc Poëta novâ hujuſcemodi Figurâ utitur: *Qui hunc, & illum locum tenebant, horum dux erat hic, aut ille*. Quamquam enim conſequens, & conſentaneum erat, ita dicere: *Qui autem hunc, & illum locum habebant, ductorem habebant hunc, aut illum*; tamen nova magis, ac peregrina Figura eſt, ſi is, qui a recto incipit, partem alteram Figuræ, ſeu redditionem, in caſum patrium terminet. Sic igitur & hoc loci figuratam orationem adhibet, in hunc modum: *Qui verò ex Dulichio, Echinadibuſque ſacris inſulis, quæ trans mare habitantur e regione Elidis, horum dux erat Meges Phylides, Augeæ nepos*. Poſtea verò, quàm ita ei viſum eſt, explicat, quid ſibi velit τὸ, Φυλείδης, *Phylides*, his verbis: *quem genuit Jovi charus, eques Phyleus*. Ideo autem explicat, atque exponit nomen hoc Φυλείδης, *Phylides*, non quòd ſubdifficile id videatur; ſed, ut eo reſoluto in hoc aliud nomen Φυλεὺς, *Phyleus*, ſtatim conſequenter narrationem hanc adnectat: *Qui olim* in

1. ἴχνη) Libri impreſſi Strabonis, ἴχνος. Politus.
2. Ἀλήσιον) Heſychius: Ἀλήσιον, πόλις Ἤλιδος. Polit.
3. κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον) Etymologus: Ἀλήσιον, τόπος οὕτω καλούμενος, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός· ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ἀλέσω, ἀλήσιον. Polit.
4. ἀπὸ Ἀλησίου υἱοῦ Σκιλλοῦντος) Hodierna Stephani Epitome: ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ. Polit.
5. Ἀλήσιον Ἠπείρου) Stephano Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου. Polit.
6. Ὑπερβατῶς γὰρ, φησι, δεκτέον) Non ita ὑπερβατῶς verba illa Homeri accipit Etymologi Magni Auctor: qui etiam pro Κέκληται legit Κέκλιται. Sic enim legit: Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλεισίου, ἔνθα κολώνη Κέκλιται. idque exponit: ὅπου ἡ κολώνη τεθεῖται. Sed enim τὸ κέκλιται repugnat metro, quippe ſecundâ brevi: quum tamen ſtatim in Homero ſequatur: Ἠδ' αὐτὸς Βουπράσιον... Ἀλεισίου. Omnino autem quadrat, Aliſium ipſum, quod nomen ab Aliſio heroë accepit, vocatum eſſe Aliſii κολώνην, ſeu tumulum: præſertim quum hæc vox κολώνη urbem aliquando, & quidem magnam, ſignificet. Heſychius: Κολώνη, τόπος ὑψηλὸς, ἢ ἐπανάστασις γῆς βουνώδης, ἢ πόλις μεγάλη. Politus.
7. καὶ ἔνθα) ſive καὶ, ἢ ἔνθα. Polit.
8. Ἀλήϊον) πεδίον τὸ Ἀλήϊον. lib. ζ' Il. v. 201. *Polit.*
9. αἳ ναίουσι) l. αἳ ναίοντι. Polit.
Communis lectio in Homero: αἳ ναίουσι, quam probat etiam Euſtathius, ut inferiùs patebit. *Salvinus*.
10. Φυλείδης) Heſychius: Φυλείδης, Φυλέως παῖς ὁ Μέγης. Polit.

Digitized by Google

in Dulichium migraverat, patri iratus. Non enim genere Dulichienſis erat Phyleus; ſed indignatione, atque irâ in patrem ſuccenſus, ex Eleâ in Dulichium demigraverat. Quare ipſe etiam videtur nunc dictus eſſe ἱππότης, *eques*, pro φυγάς, *profugus*. Nam & in hoc iſto ſignificatu, juxta Gloſſographos, ponitur aliquando nomen hoc ἱππότης, *eques*. Sed de Phyleo paullò etiam ante ſcriptum eſt. Hic autem vide falſam illam, & ementitam parecheſin, ſeu adnominationem, in illis verbis: Διὶ φίλος Φυλεύς. *Jovi amicus, ac charus Phyleus*. At enim aliæ quoque hujuſcemodi recenſentur, & maximè Commentariis in Odyſſeam. Meges porrò is, quem diximus, naves ducebat quadraginta. Ad hæc ſciendum, Porphyrium cauſſam hanc afferre, cur Phyleus ex Elide in Dulichium profugerit, quia ſcilicet de armentis boum auferendis teſtimonium ſecundùm Herculem dixerat. quod quidem permoleſtè, atque acerbè prorſus ferebat Augeas, Philei ipſius pater. Idque accidit, cum Hercules Augeæ ſtabulum a ſtercore repurgavit. Quo loci veteres notant, melius eſſe ſolum vertere, atque exturrem a patriâ fieri, quàm implacabilem, inexpiabilemque cum ſuis diſcordiam gerere. Qua etiam de cauſsâ fugam hanc Phylei collaudant, quòd magnâ in patrem indignatione eſſet ille concitatus. Megetis autem, ejus, de quo diximus, matrem nonnulli Ctimenam vocant, Laërtæ filiam: ita ut ejus avunculus ſit Ulyſſes, cujus ſoror erat Ctimena. Proditum eſt etiam, aliam Megeti cum regibus neceſſitudinem interceſſiſſe. Fertur enim Phyleus Timandram, Helenæ, & Clytæmneſtræ ſororem, ſtupro a ſe vitiatam, in Dulichium adduxiſſe. Quamobrem, ut ajunt, illud erat juri, & æquitati valde conſentaneum, ut Meges propter affinitatem arma cum ceteris ſua conſociaret. Rurſus, quemadmodum rectâ viâ, atque ordinatè Poëta ex Peloponneſo in Dulichium tranſiit, quod propinquum eſt Peloponneſo; ſic etiam ſciendum, ſimili quodam ordine eum eſſe proceſſurum, ut propter illam, quam diximus, Megetis cum Ulyſſe neceſſitudinem, poſt hunc ipſum catalogum, Cephalleniscum collocet, cui dat initium Ulyſſes.

LXXXVII. Quamvis autem Homerus Dulichium ab Echinadibus ſeparare, & ſecernere videatur, tamen volo, obſerves, alios eſſe auctores, qui unam ex Echinadibus, ipſum quoque eſſe affirment. Et in promptu eſt dicere, quemadmodum etiam antea notatum eſt, multis in locis ita facere Poëtam, ut per ſe totum, per ſe partem exprimat. eujuſmodi eſt illud: *In Cyprum, in Paphum*. Totum enim, Cyprus eſt; pars ejus, Paphus. Sic igitur & hoc loci totum, Echinades; earum pars, Dulichium. Hujuſcemodi autem dicendi figuras quum Geographus quoque in medium proferat, neque ſolùm ex Homero, ſed etiam ex aliis Poëtis; notat, in

χιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς. Οὐ γὰρ Δουλιχιεὺς ἀνέκαθεν ὁ Φυλεύς, ἀλλὰ χόλον παθὼν κατὰ τοῦ πατρός, μετῴκησεν ἐκ τῶν κατὰ Ἤλιδα τόπων εἰς τὸ Δουλίχιον. Διὸ καὶ ἱππότης νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ, φυγάς. [1] Κεῖται γάρ ποτε τὸ ἱππότης ὄνομα, κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους, καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου. Περὶ δὲ τοῦ Φυλέως, ἐγράφη καὶ πρὸ ὀλίγου. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα [2] ψευδοπαρήχησιν τὴν, Διὶ φίλος Φυλεύς. Τοιαῦται δὲ καὶ ἕτεραι ἀνεγράφησαν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ἦγε δὲ ὁ ῥηθεὶς Μέγης νῆας τεσσαράκοντα. Ἰστέον δέ, ὅτι ὁ Πορφύριος αἰτίαν τοῦ φυγεῖν τὸν Φυλέα ἐξ Ἤλιδος εἰς τὸ Δουλίχιον φησί, [3] τὸ μαρτυρῆσαι Ἡρακλεῖ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βουκολίων. ὅπερ πάντως ἐλύπει τὸν τοῦ Φυλέως πατέρα τὸν Αὐγέαν. Γέγονε δὲ τοῦτο, ἡνίκα Ἡρακλῆς τὴν Αὐγέου κόπρον ἐξεκάθηρεν. Ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι διαφορᾶς ἀπηνέστερον τῶν οἰκείων κρείσσων χωρισμός, ἐπαινοῦντες τὴν τοῦ Φυλέως φυγήν, ἐπεὶ χόλον *Baſ. p. 231* εἶχε πολὺν τῷ πατρί. Μητέρα δὲ τοῦ ῥηθέντος Μέγητος, τινὲς Κτιμένην φασὶ τὴν τοῦ Λαέρτου· ὥστε θεῖος αὐτοῦ γίνεται Ὀδυσσεύς, οὗπερ ἀδελφὴ ἡ Κτιμένη. Ἑτέρα δὲ ἱστορεῖται οἰκείωσις τοῦ Μέγητος πρὸς τοὺς βασιλεῖς. Φυλεὺς γάρ, φασί, μοιχεύσας Τιμάνδραν, ἀδελφὴν Ἑλένης, καὶ Κλυταιμνήστρας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον. ὥστε καὶ εὐλόγως, φασί, διὰ τὴν ἐπιγαμίαν συμμαχεῖ καὶ ὁ Μέγης. Ἰστέον δέ, ὅτι ἐκ τῆς Πελοποννήσου μεταβὰς ὁ Ποιητὴς εὐτάκτως εἰς τὸ πλησίον αὐτῆς Δουλίχιον, οὕτω καθ' ὁμοίαν τινὰ τάξιν, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Μέγητος οἰκείωσιν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, μετὰ τὸν παρόντα κατάλογον, τὸν Κεφαλληνιακὸν τάξει, οὗ ἐξάρχει ὁ Ὀδυσσεύς.

πζ'. Σημείωσαι δέ, ὅτι εἰ καὶ Ὅμηρος ἰδιάζειν δοκεῖ τὸ Δουλίχιον ἐκ τῶν Ἐχινῶν, [4] ἀλλ' ἕτεροι τῶν Ἐχινάδων εἶναί φασι καὶ αὐτό. Καί ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐν πολλοῖς ὁ Ποιητὴς οὕτω ποιεῖ, ὡς καὶ προείρηται, ἰδίᾳ μὲν ἐκφωνῶν τὸ ὅλον, ἰδίᾳ δὲ τὸ μέρος. εἶδον ἐστὶ καὶ τό, [5] εἰς Κύπρον, εἰς Πάφον. Ὅλον μὲν γάρ, ἡ Κύπρος· μέρος δὲ αὐτῆς, ἡ Πάφος. Οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ἐν ὁλότητι μέν, αἱ Ἐχινάδες· μέρος δὲ αὐτῶν, τὸ Δουλίχιον. Τοιαῦτα δὲ σχήματα καὶ ὁ Γεωγράφος ἐκτιθείς, καὶ οὐ μόνον Ὁμηρικά, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων Ποιη-

1. Κεῖται γάρ ποτε τὸ ἱππότης ὄνομα, κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους, καὶ ἐπὶ φυγάδος σημαινόμενον) Recentiorum Gloſſographorum, quos auctores Euſtathius laudat, interpretatio hæc minus recta. Heſychius: Ἱππότα, ἱππότης, ἱππικός. οἱ δὲ νεώτεροι φυγάς, ὡς ὁ. πάλιν γάρ, ὑπεξήμων ἱππικός, ἱπποκόμιτος. ἄλλος ἱππηλάτης. Eos tamen Gloſſographos ſecuti ſunt etiam alii. Inde apud Auctorem Magni Etymologici: ἐπὶ δὲ τοῦ, ἱππότα Νέστωρ, ἀντὶ τοῦ φυγάς ἐστιν. Sic lego. Libri editi, ἀντὶ τοῦ φυγάδα. Politus.

2. ψευδοπαρήχησιν τὴν, Διὶ φίλος Φυλεύς) Has argutiarum ineptias antiqui non conſectabantur, puro dicendi genere uſi: & τὸ ί non adſonat τῷ υ. Salvinus.

3. τὸ μαρτυρῆσαι Ἡρακλεῖ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βουκολίων) Apollodorus: καθεζομένων δὲ τῶν δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους, τοῦ πατρὸς κατεμαρτύρησεν, εἰπὼν ὁμολογῆσαι μισθὸν δώσειν αὐτῷ. Promiſerat autem Augeas, ſeſe Herculi daturum τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Politus.

4. ἀλλ' ἕτεροι τῶν Ἐχινάδων εἶναι φασὶ καὶ αὐτό) Eorum, qui in Echinadibus Dulichium adnumerant, auctor maximus. Strabo. Straboni accedit Stephanus. Sed diſſentit Plinius. *Politus*.

5. εἰς Κύπρον, εἰς Πάφον) Od. lib. θ'.

Ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον.

Polit.

Ποιητῶν, φησὶν, ὅτι ἐν τῷ, ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων τε, συγκαταλέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ, Ποιητικῷ σχήματι. Ἐντὸς γὰρ τῶν Ἐχινάδων καὶ τὸ Δουλίχιον. Οὕτω καὶ τὸ Βουπράσιον συγκαταλέγει ὁ Ποιητὴς τῇ Ἤλιδι, μέρος ὂν αὐτῆς. Τοιοῦτον φησὶ καὶ τὸ, ἀν' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος. περὶ οὗ προείρηται. Ὁμοίου δὲ σχήματος εἶναι λέγει καὶ τὸ, Κουρῆτές τε μάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. μέρος γὰρ Αἰτωλῶν οἱ Κουρῆτες. Καὶ Ἱππῶναξ δὲ οὕτω σχηματίζει [1] ἐν τῷ, Κυπρίων βέκος, καὶ Ἀμαθουσίων πυρῶν, Μέρος γὰρ Κυπρίων οἱ Ἀμαθούσιοι. καὶ Ἀλκμάν· Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα, καὶ Πάφον περιρρύταν. καὶ Αἰσχύλος· Κύπρου, Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον. Ἐμπεριέχεται γὰρ ἡ Πάφος τῇ Κύπρῳ. ὥσπερ καὶ ἡ Χαλκὶς, καὶ ἡ Ἐρέτρια τῇ Εὐβοίᾳ, ἐν τῷ· Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον, [2] καὶ Χαλκίδα, καὶ Ἐρέτριαν. Ὁ δ' αὐτὸς Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι [3] οἱ τὰς Ἐχινάδας οἰκοῦντες, Ἐπειοὶ ἐλέγοντο. Οὕτω δέ, φασι, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκδέχεται, [4] καὶ ἕτεροι. Ἐν δὲ τῇ Γεωγραφικῇ ἱστορίᾳ φέρεται καὶ, ὅτι [5] Ζάκυνθος διέχει Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα στάδια, [6] ὑλώδης μὲν, [7] εὔκαρπος δέ. Ταύτης πρὸς ἕω, αἱ Ἐχινάδες ἵδρυνται νῆσοι, [8] ὧν καὶ τὸ Δουλίχιον, ὃ νῦν, φησὶ, [9] Δολίχαν καλοῦσιν, [10] καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι νῆσοι, [11] ἃς Θοὰς ἐν Ὀδυσσείᾳ εἶπεν ὁ Ποιητής. Κεῖται δέ, φησιν, ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα, [12] κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελῴου· ὅπερ ἡ χοῦς, [13] τὰς μὲν αὐτῶν ἐξηπείρωκε, [14] τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα τὸ ἡ χοῦς. Σύνηθες δὲ τῷ Γεωγράφῳ, οὕτω λέγειν, παρὰ δὲ ἑτέροις, σπάνιον ἐστὶ θηλυκῶς τὴν λέξιν ταύτην εὑρεῖν.

πή. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ ἐκθεὶς, λέγει μὲν καὶ αὐτός, ὅτι τὸ Δουλίχιον, καὶ Δολίχα καλεῖται· προστίθησι δὲ, ὅτι καὶ [15] Ὀξεῖα λέγεται, ἣν πλη-

θυντικῶς,

in his verbis: *ex Dulichio, Echinadibuſque*, per Figuram Poëticam cum toto partem ſimul adoumerari. Echinadum namque una, Dulichium. Et ſic Bupraſium ſimul adnumerat Poëta cum Elide, tametſi pars ejus ſit. Tale etiam dicit illud: *per Helladem, & medium Argos*. de quo antea dictum eſt. Similis figuræ ait eſſe illud: *Cureteſque pugnabant, & Ætoli*. Pars oamque Ætolorum, Curetes. Sic etiam figuratum eſt illud Hippooactis: *Cypriorum panem, & Amathuſiorum frumentorum*. Pars enim Cypriorum, Amathuſia. Et Alcmaois: *Cyprum amœnam linquens, & Paphum circumfluam*. Et Æſchyli: *Cyprum, Paphumque ſorte quæ totam tenes*. Namque Paphus in Cypro cootinetur. Sicuti etiam Chalcis, & Eretria in Eubœâ, ubi Homerus ait: *Qui verò Eubœam tenebant, & Chalcidem, & Eretriam*. Idem quoque Geographus tradit, eos, qui Echinadas iocoluerunt, appellatos fuiſſe Epeos. Et ſic ootant, Ariſtarchum, alioſque intelligere. Præterea io Geographicâ Hiſtoriâ Zacynthus ſertur a Cephalleniâ diſtare ad ſtadia ſexaginta, ſylvoſa illa quidem, ſed fertilis. Ab hac ortum versùs, jacent inſulæ Echinades, quarum una, Dulichium (quod nunc, inquit Dolicham vocant) & Oxeæ, ut nominantur quidem, ioſulæ, quas Poëta in Odyſſeâ Thoas, ſeu Acutas, appellat. Sita eſt autem, inquit, Dolicha, quam diximus, ad oſtia Acheloi: cujus ἡ χοῦς, *limus aggeſtus*, quum earum inſularum alias ad contioentem adjuoxerit, alias quoque adjuoget, quippe qoi copioſè admodum advehatur. Et vide hoc loci τὸ ἡ χοῦς, *humus aggeſta*. Familiare enim, & uſitatum Geographo eſt ita dicere: quamquam hæc iſta vox apud alios muliebri geoeri raró admodùm reperiatur.

LXXXVIII. Verum Ethnicorum Nominum Auctor, quom & ipſe Dulichium, Dolicham quoque vocari fateatur, tum etiam adjicit, dici pariter Oxeam, quam Poëta multitudinis ou-

mero

1. ἐν τῷ, Κυπρίων βέκος, καὶ Ἀμαθουσίων πυρῶν) Pro πυρῶν legas nunc apud Strabonem, πυρόν, in hoc loco Hipponactis:

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι, καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν.

Politus.

2. καὶ Χαλκίδα, καὶ Ἐρέτριαν) Poëta: Χαλκίδα τ', Εἰρέτριάν τε. Id exempli adnotatum pariter alicubi a Strabone. *Polit.*

3. οἱ τὰς Ἐχινάδας οἰκοῦντες, Ἐπειοὶ ἐλέγοντο) Geographus τοὺς τὰς Ἐχινάδας οἰκοῦντας diſcriminat ab Epeis, qui in Dulichium ex Elide profecti fuerant: quos tamen omnes dicit ſubjectos, & obedientes Megeti, Phylei filio, fuiſſe. Hæc ejus verba: τὸ μὲν γὰρ (Δουλίχιον) ὑπὸ Μέγητι ἄρχεται, καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ Ἐχινάδες, οὓς τε οἰκοῦντας, Ἐπειοὺς τε ἐξ Ἤλιδος ἀφιγμένους. At enim Ariſtarchus Epeos, ipſos quoque Dulichienſes, ſeu τοὺς ἐν τῷ Δουλιχίῳ, intelligebat. Stephanus: ἐλέγοντο δὲ οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος, παρατιθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτω. Erant hi Epei, quorum ducem Homerus alibi memorat Otum Cyllenium, ſocium Phylidæ. Hos igitur, Dulichienſes ipſos, qui ſubjecti erant Phylidæ, Ariſtarchus interpretabatur. Videtur Epeorum nomen, quos ſecum Phyleus ex Elide in Dulichium duxerat, commune omnibus illis inſulanis evaſiſſe. *Politus.*

4. καὶ ἕτεροι) ut Epaphroditus. *Polit.*

5. Ζάκυνθος διέχει Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα στάδια) Diſtantiæ ſpatium inter Zacynthum, & Cephalleniam ampliat Plinius uſque ad XXII. ſive, ut in Plinio alii legunt, XXV. millia paſſ. *Polit.*

6. ὑλώδης μὲν) Virg. *nemoroſa Zacynthus*. Salvinus.

7. εὔκαρπος δὲ) Strabo: εὔκαρπος δέ· καὶ ἡ πόλις ἀξιόλογος ὁμώνυμος. Plinius lib. 4. c. 12. *Cum oppido magnifica, & fertilitate præcipua Zacynthus*. Polit.

8. ὧν καὶ τὸ Δουλίχιον) Strabo: ὧν τὸ, τὸ Δουλίχιον ἐστί. Polit.

9. Δολίχαν καλοῦσι) Dolicha valet *longa*. Salvinus.

10. καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι νῆσοι) Hæ Plinio diverſæ ſunt ab Echinadibus. *Polit.*

11. ἃς Θοὰς ἐν Ὀδυσσείᾳ εἶπεν ὁ Ποιητής) Od. ο v. 298.

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε Θοῇσιν,

Ὁρμαίνων, ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλοίη.

Vetus ibi Scholiaſta: Θοῇσιν, ταῖς λεγομέναις ὀξείαις, μεταληπτικῶς, ἐπεὶ τὸ κατὰ κίνησιν ὀξέως ἐστὶ τὸ κατὰ σχῆμα. Polit.

12. κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελῴου) Strabo: κατὰ Οἰνιάδας, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου, διέχουσα Ἀράξου τῆς τῶν Ἠλείων ἄκρας σταδίους ἑκατόν. Negligunt ut plurimùm ſcriptores in τῷ Ἀχελῴος adſcribere, ſeu ſubſcribere τὸ ἰ, contra atque præcipit Euſtathius ad Dionyſium. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ Ἀχελῷος προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι, ὡς τοῦτο τῶν διὰ τοῦ ῳος προσγεγραμμένων κτητικῶν, τοῦ πατρῷος, Μινῷος, καὶ τῶν λοιπῶν· καὶ ἔστιν οἷον κτητικόν. διὸ τοῦτο καὶ ὁ Βυζάντιος ἐπαρρησίασας τὸ ἰ, παντοπολλάκις λέγει αὐτὸν Ἀχελώιον. Politus.

13. τὰς μὲν αὐτῶν ἐξηπείρωκε) τῶν Ἐχινάδων νήσων τὰς ἠπειρώσας, jam inde ab Herodoti temporibus, ut idem ipſe Herodotus teſtatur in Euterpe. *Polit.*

14. τὰς δὲ μέλλει) Thucydides lib. 2. de Echinadibus: καὶ τῶν νήσων αἱ ἠπείρωνται. ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας ἐν οὐ πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Hodiè vulgo Geographi Echinadas numerant quinque. *Politus.*

15. Ὀξεῖα λέγεται) Ὀξὺς, non ſolùm eſt celer, ſed & acutus. unde febres acutæ, quas celeres paſſiones dixit Aurelianus è Sorano. *Salvinus.*

Ὀξεῖα λέγεται, ἣν πληθυντικῶς, Θοὰς, φησιν, ὁ Ποιητὴς εἶπε) Stephanus, dum in epitomen indiligenter redigitur, plures paſſus eſt corruptelas, de quibus ſanè una eſt, ut videtur, hujus

loci:

mero Thoas, ut ait; appellat. Et ecce tibi id prorſus novum, & præter vulgarem opinionem, ſi Homericæ hæ inſulæ Thoæ non multæ ſunt, ſed una illa ipſa, quam diximus, Dolicha, ſecundùm hunc ſcriptorem. Vocatum autem Dulichium perhibent a Dulichio, Triptolemi filio. Quin & inſula eſſe fertur Doliche prope Lyciam, quam etiam Dolichiſten vocabant. Ac fortaſſis, ut ab hoc nomine μακρὸν, *longum*, dicta eſt ἡ Μάκρις, *Macris*, & ἡ Μάκρη, *Macre*; ita a δολιχὸν, *longum*, ἡ Δολίχη, *Doliche*. Ad hæc, ſciendum, genitivi hujus, Ἐχινάων, *Echinarum*, rectum eſſe ἡ Ἐχίνη, *Echina*: quamquam poſterioribus Homero ſcriptoribus rectus ſit Ἐχινὰς, *Echinas*, & ab eo inſulæ Ἐχινάδες, *Echinades*. Non poſſumus tamen conſtanter, certòque affirmare, utrum ἡ Ἐχινὰς, *Echinas*, ſit nomen derivativum ab Ἐχίνη, *Echine*, an verò diminutivum. Ceterùm loca ab iis ſæpe rebus appellata eſſe, quarum magna ibi ſit copia, hiſtoriarum monumenta declarant. Quippe Icarus ἰχθυόεσσα, *piſcoſa*, erat, quando hoc nomine vocabatur, propter magnam ibi piſcium multitudinem. Nec non Sepias promontorium, a ſepiis eorum locorum. Et inſulæ Λαγοῦσαι, *Laguſſæ*, *ſeu Leporariæ*, ἀπὸ τῶν λαγωῶν, *a leporibus*, quibus abundant. Ubi etiam vide τὸ Λαγοῦσαι, tamquam a nomine λαγὸς, *lepus*, quod ſcriptum eſt cum ο parvo. Unde Λαγόεσσαι, & per craſin Λαγοῦσαι. Quemadmodum & Λεπαδόεσσαι, Λεπαδοῦσσαι, *Lepaduſſæ*, a lepadibus, quarum multitudo ibi permagna. Sic aliæ quoque inſulæ, quarum aliæ Φυκοῦσσαι, *Phycuſſæ*, *ſeu Algoſæ*, aliæ Πιθηκοῦσσαι, *Pithecuſſæ*, *a ſimiis*, aliæ Πιτυοῦσσαι, *Pityuſſæ*, *a pinis*. Veriſimile igitur etiam eſt, Echinas, ſive Echinadas inſulas, denominatas eſſe ἀπὸ τῶν ἐχίνων, *ab echinis*, *ſive erinaceis*, a quibus item denominatus ὁ ἐχινόπους, *tribulus*. Unde adagium: *Spinas colligens*, *perinde ut inter tribulos*. Vox autem ambigua, ὁ ἐχῖνος, *echinus*. Nam & genus animantis ſignificat, alterum terreſtre, alterum marinum, & ventrem interiorem, & genus quoddam placentæ, ut memorat Athenæus.

LXXXIX. Quo verò loci dicit: ναίουσι πέρην ἁλὸς, *habitant trans mare*: ſiquidem ſcribitur, οἳ ναίουσι, *qui habitant*; nihil habet novi. Nam

θύνας, Θοάς, φησιν, ὁ Ποιητὴς εἶπε. Καὶ ἰδοὺ καινὸν τοῦτο, καὶ παρὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν, Rom. p. 306. εἴπερ αἱ Ὁμηρικαὶ Θοαὶ νῆσοι, οὐ πολλαί εἰσιν, ἀλλὰ μία, καθ' αὐτὸν, ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα. Καλεῖται δὲ Δουλίχιον, [1] ἀπὸ Δολιχίου, φασὶν, υἱοῦ Τριπτολέμου. [2] Ἔστι δὲ, φασι, καὶ νῆσος Δολίχη πρὸς τῇ Λυκίᾳ, [3] ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον. Τάχα δὲ, ὡς καὶ [4] παρὰ τὸ μικρὸν [5] ἡ Μάκρις τε, καὶ ἡ Μάκρη, οὕτω καὶ παρὰ τὸ δολιχὸν, ἡ Δολίχη. Ἰστέον δὲ, ὅτι τοῦ Ἐχινάων εὐθεῖα, ἡ Ἐχίνη. [6] Τοῖς δὲ μεθ' Ὅμηρον, εὐθεῖα Ἐχινὰς, καὶ ἀπ' αὐτῆς αἱ νῆσοι Ἐχινάδες. Οὐκ ἔστι δ' εἰπεῖν σταθερῶς, εἴτε παράγωγον τῆς Ἐχίνης ἡ Ἐχινὰς, εἴτε ὑποκοριστικόν. Ὅτι δὲ τόποι πολλάκις καὶ ἀπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς πλεοναζόντων ἐκαλοῦντο, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. [7] Ἴκαρος γοῦν ἰχθυόεσσα ἦν, ὅτε ἐκαλεῖτο διὰ τοὺς ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας. Καὶ ἡ Σηπιὰς δὲ ἄκρα, διὰ τὰς αὐτόθι σηπίας. καὶ νῆσοι Λαγοῦσαι, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ Λαγοῦσαι, ὡς ἀπὸ τοῦ λαγὸς τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ο μικροῦ. ὅθεν Λαγόεσσαι, καὶ κατὰ κρᾶσιν, Λαγοῦσαι. ὡς καὶ Λεπαδόεσσαι, Λεπαδοῦσσαι ἀπὸ τῶν κατ' αὐτὰς πλεοναζόντων. Οὕτω δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι, αἱ μὲν, Φυκοῦσσαι, αἱ δὲ, Πιθηκοῦσσαι, αἱ δὲ, Πιτυοῦσσαι. [8] Εἰκὸς οὖν, καὶ Ἐχίνας, εἴτ' οὖν Ἐχινάδας νήσους, ἀπὸ τῶν ἐχίνων εἶναι παρωνομασμένας, [9] ὧν παρώνυμον καὶ ὁ ἐχινόπους. ἐξ οὗ παροιμία τὸ, [10] Τὰς ἀκάνθας συνάγων, ὡς ἀν' ἐχινόποδας. Ὁμώνυμος δὲ λέξις, ὁ ἐχῖνος. ζῶόν τε γὰρ εἶδος δηλοῖ, [11] ἓν μὲν χερσαῖον, ἕτερον δὲ θαλάσσιον, [12] καὶ κοιλίας τὸ ἔσω, καὶ εἶδος δὲ πλακοῦντος, [13] ὡς ἱστορεῖ Ἀθήναιος.

πθ'. [14] Ἐν δὲ τῷ, ναίουσι πέρην ἁλὸς, εἰ μὲν γράφεται, [15] οἳ ναίουσιν, οὐδὲν ἔχει καινόν· τὸ δὲ εἰπεῖν,

loci: Δουλίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ καὶ Δολίχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖαι, ἃς Θοὰς ὁ Ποιητὴς εἶπε. Ad mentem Strabonis, ex quo locum hunc deſumptum conſtat, ſcribendum fuerat: Δουλίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ καὶ Δολίχα καλουμένη. ὧν καὶ αἱ Ὀξεῖαι, ἃς Θοὰς ὁ Ποιητὴς εἶπε. Politus.

1. ἀπὸ Δολιχίου) Stephanus, Δουλιχίου. Polit.

2. Ἔστι δὲ, φασι, καὶ νῆσος Δολιχὴ πρὸς τῇ Λυκίᾳ) Auctor Stephanus. Ego tamen, diſtinctionis gratiâ, lego, Δολίχη, παροξυτόνως. Polit.

3. ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον) Stephanus: Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ Δολιχίστην αὐτήν φησιν. Polit.

4. παρὰ τὸ μικρὸν) l. τὸ μακρόν. Vidit etiam, & emendavit Frobenius. *Polit.*

5. ἡ Μάκρις) quo etiam nomine διὰ τὴν στενότητα, καὶ τὸ μῆκος vocata eſt a veteribus Eubœa. *Polit.*

6. Τοῖς δὲ μεθ' Ὅμηρον, εὐθεῖα Ἐχινὰς) Heſychius: Ἐχινάων, νήσων, αἳ καλοῦνται Ἐχινάδες. Suidas: Ἐχινὰς, Ἐχινάδος, ὄνομα νήσου. Polit.

7. Ἴκαρος γοῦν ἰχθυόεσσα ἦν, ὅτε ἐκαλεῖτο) Plinius lib. 4. c. 12. *Icaros, quæ nomen mari dedit, tantumdem ipſa in longitudinem patens, cum oppidis duobus, tertio amiſſo: ante vocata Doliche, & Macris, & Ichthyoeſſa.* Politus.

8. Εἰκὸς οὖν, καὶ Ἐχίνας, εἴτ' οὖν Ἐχινάδας νήσους, ἀπὸ τῶν ἐχίνων εἶναι παρωνομασμένας) Stephanus: λέγονται καὶ Ἐχινάδες διὰ τὸ τραχὺ, καὶ οὐχ ὡς παρὰ τὸν ἐχῖνον· ἢ διὰ τὸ πλῆθος ἔχειν ἐχίνων. Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τοῦ ἐχίνος Ἐχινάδες αἱ νῆσοι· ἢ παρὰ τὸ ἔχειν πλῆθος ἐχίνων· ἢ ἀπὸ Ἐχίνου τοῦ μάντεως. Pol.

9. ὧν παρώνυμον καὶ ὁ ἐχινόπους) Etymologici Magni Auctor: Ἐχινόπους, ἀκανθώδες εἶδος· παρὰ τὸ ἐνέχειν τοὺς πόδας τῶν βαδιζόντων ἐπ' αὐτοῖς· ἢ ὅτι ἐχίνων θαλασσίων ποδὸς ἔοικε. Polit.

10. τὰς ἀκάνθας συνάγων, ὡς ἀν' ἐχινόποδας) Lege, ὡς ἀν' ἐχινόποδας. Τὸ ἀν' eſt pro ἀνὰ, κατὰ ἔλλειψιν. Proverbium aptè uſurpaveris de uno aliquo Grammatico, qui miſerâ arte ſuâ ſpinas colligat, perinde quaſi inter tribulos perpetuò verſetur. Cynulcus ad Ulpianum apud Athenæum l. 7. c. 17. [illegible]

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας, καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν,

[illegible] Noti illi verſus:

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας, καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν

Φύονται μαλακοῖο ἄνθεα λευκοΐου. Politus.

11. ἓν μὲν χερσαῖον, ἕτερον δὲ θαλάσσιον) quo de duplici echino adagium: [illegible] Polit.

12. καὶ κοιλίας τὸ ἔσω) Suidas: ἐχῖνος δὲ καὶ τὸ ζῶον, καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. Verùm non bovis modò venter eſt quidam interior, ἐχῖνος· ſed etiam aliorum quadrupedum κερατοφόρων, καὶ μὴ ἀμφωδόντων, ὃ δὴ καὶ λέγεται μηρυκάζειν. In his omnibus animantibus, ut deſcribit Ariſtoteles De Hiſt. Animal. lib. 2. c. 17. [illegible] Politus.

13. ὡς ἱστορεῖ Ἀθήναιος) Athenæus l. 14. c. 14. ex Lynceo Samio. ex cujus quidem verbis aliquando colligebam, πέμμα [illegible], cujuſmodi inter alia Heſychio dicitur ἐχῖνος, intelligendum præcipuè eſſe Rhodium. *Politus.*

Echinus etiam Demoſtheni capſa quædam ad reponenda ſcripta: ab animantis, credo, cognominis figurâ. *Salvinus.*

Suidas: Ἐχῖνος. ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεσαν. μνημονεύει Δημοσθένης τοῦ ἄγγους τούτου, [illegible] Ἀριστοφάνης. Polit.

14. Ἐν δὲ τῷ ναίουσι) lege: Ἐν δὲ τῷ, ναίουσι. Polit.

15. οἳ ναίουσιν) Heſychius, & Suidas hoc ſenſu: Ναίουσιν, οἰκοῦσιν. Polit.

αἱ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη. Κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς· [1] σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος. ἀντὶ τοῦ ναιομένη τυγχάνεις. [2] Καὶ μετάγεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων εἰς τὰ κατοικούμενα. Ναίουσι μὲν γὰρ ἄνθρωποι· ναίονται δὲ τόποι. ὥστε τὸ εἰπεῖν, ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Τὸ δὲ πέρην, δηλοῖ μὲν τὸ πέραν· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς. Πέρα γὰρ ἡ γῆ, κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται. ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν, καὶ μεταβολῇ τοῦ α, πέρην. ἐξ οὗ τὸ ἐπίῤῥημα, δηλοῦν τὸ ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἀντικρὺ γῆν. Ὅρα δὲ, ὅτι τοπογραφῶν ὁ Ποιητὴς, ποῦ Ἐχινάδες νῆσοι κεῖνται, [3] περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ἐγράφη, οὐκ ἠρκέσθη τῷ, πέραν ἁλός· ἀλλὰ, διὰ σαφήνειαν, προσέθετο τὸ, Ἤλιδος ἄντα. τουτέστιν, ἀντικρὺ τῆς Ἤλιδος. περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου εἴρηται.

ſi dicit, αἳ ναίουσι, *quæ habitant*, figuram habet loquendi non admodum uſitatam. Poſitum namque eſt τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, *habitant inſulæ*, pro ναίονται, *habitantur*. Sic etiam Sophocles: σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος. *tu quidem certè habitas marinis fluctibus agitata*. pro ναιομένη τυγχάνεις. *habitaris*, *ſeu incoleris*. Itaque eorum, qui habitant, functio, atque actio ad ea transfertur, quæ habitantur. Habitant namque homines, habitantur loca. Quamobrem, ſi loca ipſa habitare dicuntur, id ſanè eſt præpoſterum, ipſique rei naturæ contrarium. Ubi τὸ πέρην ſignificat τὸ πέραν, *trans*, *ſeu ultra*; & adverbium eſt, acceptum ab accuſativo feminino. Πέρα enim, peculiari dialecto, eſt *terra*, unde derivatur ἡ περαία, *peræa*, *ſeu terra*, *ac regio ulterior*, *ſive ex adverſo ſita*. cujus accuſativus, πέραν, *terram*, & mutatione τοῦ α, πέρην. Unde eſt adverbium ſignificans, hinc, ſive ex his locis, in regionem, quæ inde eſt ex adverſo. Porro autem vide, ut Poëta, quum, veluti in locorum deſcriptione, deſignaret, ubi ſitæ ſunt inſulæ Echinades, de quibus etiam ſcriptum eſt in Commentariis ad Dionyſium, non ſatis habuit dicere, πέραν ἁλὸς, *trans mare*; ſed, perſpicuitatis gratiâ, adjecit, Ἤλιδος ἄντα, *contra Elidem*. hoc eſt, ἀντικρὺ τῆς Ἤλιδος, *e regione Elidis*. de qua paullò ante dictum eſt.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Baſ. p. 232. Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν·
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος.
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

At Ulyſſes ducebat Cephallenas magnanimos,
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum,
Et Crocylea incolebant, & inacceſſam Tracheam;
Quique Zacynthum tenebant, & qui Samum incolebant,
Quique Epirum tenebant, & oppoſitam continentem;
His Ulyſſes imperabat, Jovi prudentiâ par:
Quem ſimul naves ſequebantur duodecim cum rubricatis proris.

ϟ'. Ὅτι Ὀδυσσεὺς, δώδεκα μιλτοπαρῄους νῆας ἔχων, ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους, οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον, καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ αἰγίλιπα Τρηχεῖαν· οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, καὶ οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο, οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, καὶ ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Καὶ ὅρα, ὅπως καὶ ἐνταῦθα ἐνεχόρευσεν ὁ Ποιητὴς τῷ, εἶχον, καὶ τῷ, ἐνέμοντο. Μέμνησο δὲ καὶ, ὅτι Κεφαλλῆνας λέγει, οὐ μόνον τοὺς ἐκ τῆς Κεφαλληνίας νήσου, ἀλλὰ πάντας τοὺς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τόποις τοῖς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα, τούς τε περὶ τὴν Ἰθάκην, καὶ τοὺς λοιποὺς, ἐν οἷς καὶ Ἀκαρνᾶνες, κατὰ τὸν Γεωγράφον, οὔπω ἐπὶ Ὁμήρου ὠνομασμένοι οὕτω. Τὰ γοῦν ῥηθέντα Κροκύλεια ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσι, φησὶν, εἰσί. Καὶ ἡ Λευκὰς δὲ ἦν, φησι, τὸ παλαιὸν χεῤῥόνησος τῆς τῶν Ἀκαρνάνων γῆς. Καλεῖ δ' ὁ Ποιητὴς αὐτὴν, ἀκτὴν ἠπείρου, ἤπειρον καλῶν, [4] τὴν περαίαν Ἰθάκης, καὶ Κεφαλληνίας· [5] ὡς εἶναί, φασι, ταυτὸν, ἀκτὴν ἠπεί-

XC. Ulyſſes, duodecim navium claſſe inſtructus, quarum proræ erat rubricatæ, Cephallenas magnanimos ducebat, qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum, & Crocylea incolebant, & inacceſſam Tracheam; quique Zacynthum tenebant, quique Samum incolebant; quique Epirum tenebant, & continentem oppoſitam incolebant. Ac vide, ut hîc etiam Poëta tripudiet, choreaſque veluti ducat illis verbis, ἦχον, *tenebant*, & ἐνέμοντο, *incolebant*. Memento etiam, eum Cephallenas dicere, non eos modò, qui ex inſulâ ſunt Cephalleniâ; verùm etiam ceteros omnes, qui erant ex enumeratis locis ſub imperio, & ditione Ulyſſis, tum Ithaceſios, tum reliquos, in quibus, ſecundùm Geographum, adnumerandi etiam Acarnanes, quippe qui Homeri temporibus nondum ita vocarentur. Crocylea enim, quæ diximus, ſunt, ut ait, in finibus Acarnanum. Quin & Leucas, ipſo eodem auctore, peninſula quondam fuit Acarnaniæ: eamque Poëta vocat ἀκτὴν ἠπείρου, *actam*, *ſeu littus Epiri*, *ſeu terræ continentis*. ubi ἤπειρον, *Epirum*, *ſeu terram continentem*, dicit continentem Ithacæ, & Cephalleniæ oppoſitam: adeò ut, quem-

1. σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος) Sophocles in Ajace v. 607.
Ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
ναίεις ἁλίπλαγκτος εὐδαίμων.
Demetrius Trichlinius: τὸ γεμὴν ναίεις ἀντὶ τοῦ οἰκῇ ἐνταῦθα λέγει. Politus.

2. Καὶ μετάγεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων) Demetrius Trichlinius: ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος τὸ οἰκούμενον, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Polit.

3. περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ἐγράφη) Periegeta:
Σὺρεται ἐγγὺς ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης,
Τρινακρίης ἐπὶ πόντον ἑλισσόμενος, διὰ μέσσων
Νήσων, ἃς καλέουσιν Ἐχινάδας.
Euſtathius: νῆσοι δὲ Ἐχινάδες ἢ ἀπό τινος Ἐχίνου, ἢ διότι πολλοὶ ἐκεῖ ἐχῖνοι. ἐπεὶ δὲ γένος ἐχῖνοι, ζητητέον ἐν ἄλλοις, εἰ ἐν τῇ χέρσῳ φιληδοῦντας, εἴ τε καὶ θαλάσσιοι. καὶ ἄλλως δὲ Ἐχινάδες, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ τόπου, καὶ οἷον ἀκανθῶδες, κατὰ τοὺς ἐχίνους. Politus.

4. τὴν περαίαν Ἰθάκης, καὶ Κεφαλληνίας) αὕτη δ' ἐστὶν ἡ Ἀκαρνανία, ut rectè Strabo. *Polit.*

5. ὡς εἶναί, φασι, ταυτὸν, ἀκτὴν Ἠπείρου εἰπεῖν, καὶ Ἀκαρνανίαν) Immò verò, ſecundùm Strabonem, dicendum fuerat Euſtathio, ταυτὸν, ἀκτὴν Ἠπείρου εἰπεῖν, καὶ Λευκάδα. Namque Ἤπειρος, Acarnania ipſa eſt; ἀκτὴ verò Ἠπείρου, Leucas, quæ eſt ἀκτὴ Acarnaniæ. Unde etiam fortaſſis pro Ἀκαρνανίαν legere hic apud Euſtathium poſſis, Ἀκαρνανίας. Strabo: καλεῖ δ' αὐτὴν (Λευκάδα) ὁ Ποιητὴς ἀκτὴν ἠπείροιο, τὴν περαίαν τῆς Ἰθάκης, καὶ τῆς Κεφαλληνίας, ἤπειρον καλῶν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ Ἀκαρνανία. ὥστε, ὅταν φῇ ἀκτὴν ἠπείροιο, τῆς Ἀκαρνανίας ἀκτὴν δέχεσθαι δεῖ. Neque aliter Strabonem intellexit idem ipſe Euſtathius ad Odyſſeam:
Ναίρ-

quemadmodum obſervant, idem ſit dicere ἀκτὴν ἠπείρου, *littus Epiri, ſeu terræ continentis*, atque Acarnaniam. At verò Leucadem, quam memoravimus, vocatam affirmant Nericum in Odyſſeâ. Unde autem Cephallenes appellationem hanc nacti fuerint, & quid cauſſæ ſit, quamobrem duplici λλ ſcribantur, Commentariis in librum α Odyſſeæ explicatum eſt. Nunc tantummodò dicendum, ſitam eſſe Cephalleniam e regione Echinadum; Cephalumque, a quo Cephallenes denominati, Ulyſſis atavum fuiſſe. Cephalo namque ortus eſt Celeus, Celeo Arceſius, Arceſio Laërtes, Laërte Ulyſſes. Amphitryonem porrò, ſocio ſibi, ac comite adjuncto Cephalo, Deionei filio, Athenis exſulante, inſulam occupaſſe, eamque Cephalo tradidiſſe, a quo illa nomen accepit. Nonnullos denique de poſterioribus Homero ſcriptoribus Dulichium idem, atque Cephalleniam exiſtimaſſe; alios eamdem Cephalleniam, atque Taphum, de qua in Odyſſeâ.

XCI. Ithaca verò vocata eſt ab Ithaco heroë, cujus item Homerus meminit. Sed & alia fertur eſſe Ithaca, urbs Syriæ. Nomen Gentile, non Ithaceſius modò eſt; verùm etiam Ithacus, eodem, ut ajunt, nomine, atque eſt appellatus is, qui primus coloniam in eam inſulam deduxit: cujus inſulæ ambitus, ſtadia octoginta. Ac vide illud, Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον. *Qui quidem Ithacam tenebant*, quemadmodum, ad vocis tumorem, ac majeſtatem, inſertam additamque habeat conjunctionem illam ῥά. Quod ſexcentis ſanè in locis facit Homerus. Namque alioquin cum hiatu dicere potuiſſet: Οἳ Ἰθάκην εἶχον. *Qui Ithacam tenebant*. At verò Neritum, mons eſt nobilis, atque inſignis in Ithacâ, de quo ſatis dictum eſt ad librum α Odyſſeæ. Eum montem

 Poe-

ἠπείρου ἀκτὴν, καὶ Ἀκαρνανίαν. [1] Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Λευκάδα, Νήρικον ἐν Ὀδυσσείᾳ καλεῖσθαί φασι. Πόθεν δὲ τὴν κλῆσιν οἱ Κεφαλλῆνες ἔλαχον, [2] καὶ διατί ἐν δυσὶ λλ γράφονται, ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, περί που τὰ εἰς τὴν α ῥαψῳδίαν. Νῦν δὲ τοσοῦτον μόνον ῥητέον, ὅτι τε ἀντίκειται ταῖς Ἐχινάσιν ἡ Κεφαλληνία, καὶ ὅτι Κέφαλος, οὗ οἱ Κεφαλλῆνες παρώνυμοι, πρόγονος ἦν Ὀδυσσέως. Κεφάλου γὰρ Κηλεύς, οὗ Ἀρκέσιος, οὗ Λαέρτης, οὗ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι Ἀμφιτρύων, [3] φυγάδα περιλαβὼν ἐξ Ἀθηνῶν Κέφαλον τὸν Δηϊονέος, κατέσχε νῆσον, καὶ παρέδωκε τῷ Κεφάλῳ, οὗ καὶ γέγονεν ἐκείνη ἐπώνυμος. καὶ ὅτι [4] τινὲς τῶν μεθ' Ὅμηρον τὸ Δουλίχιον, Κεφαλληνίαν ἐνόμισαν· [5] ἄλλοι δὲ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Τάφον. Rom. p. 307.

ια. Ἰθάκη δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Ἰθάκου ἥρωος, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Ἔστι δέ, φασί, καὶ Συρίας πόλις Ἰθάκη. Τὸ ἐθνικόν, οὐ μόνον [6] Ἰθακήσιος, [7] ἀλλὰ καὶ Ἴθακος, ὥς φασιν, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς νήσου· ἧς [8] ὁ κύκλος, ὀγδοήκοντα στάδια. Ὅρα δὲ τό, Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, ὅτι, ὄγκου φωνῆς χάριν, ἐπενθεθυμένον ἔχει τὸν ῥὰ σύνδεσμον. ὅπερ μυριαχοῦ ποιεῖ Ὅμηρος. Ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν μετὰ χάσμης, Οἳ Ἰθάκην εἶχον. Τὸ δὲ Νήριτον, ὄρος ἐστὶν ἐπιφανὲς ἐν Ἰθάκῃ, περὶ οὗ ἱκανῶς ἐῤῥέθη ἐν τῇ α τῆς Ὀδυσσείας. Εἰνοσί-

 φυλ-

Νήρικον δέ φασί τινες λέγεσθαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὴν ὕστερον Λευκάδα, ἣν καὶ ὁ Γεωγράφος ἀκτὴν Ἠπείρου λέγει, τῆς Ἀκαρνάνων οὖσαν, ὡς καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. Sic intellige illud Stephani: Νήρικος, πόλις Ἀκαρνανίας, ἣν Ὅμηρος ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο, ἥτις ἐστὶν Ἀκαρνανία. Non Acarnania eſt, ἣν Ὅμηρος ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο' ſed Νήρικος, πόλις Ἀκαρνανίας, ipſa eſt, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο. Holſtenius, & Berkelius τὸ ἥτις in Stephano malè referunt ad ἀκτὴν, quod referendum eſt ad τὸ Ἠπείροιο. Politus.

1. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Λευκάδα, Νήρικον ἐν Ὀδυσσείᾳ καλεῖσθαι φασί) Leucadem urbem, non inſulam ipſam, ſeu peninſulam, vocatam eſſe ajunt Νήρικον in Odyſſeâ. Euſtathius ad Dionyſium: ἡ Ἠπείρου γὰρ πόλις καὶ ἡ Νήρικος, ἡ λεγομένη Λευκάς, ὡς ἐν τῇ ω τῆς Ὀδυσσείας εἴρηται). Locus eſt ille Odyſſeæ:

Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.

Urbs autem Epiri dicitur Νήρικος, quòd Epirus olim Leucadem, ſicuti & reliquam Acarnaniam, complecteretur. *Polit.*

2. καὶ διατί ἐν δυσὶ λλ γράφονται) Euſtathius ad lib. α Odyſſ. ἐπεὶ δὲ (Κέφαλος) χρηματίσαντός τε ἐν τῷ τότε πολέμῳ Κεφαλληνία ἐν δυσὶ λλ ἡ χώρα ἐκλήθη πρὸς διαστολήν. ἵνα τὸ ἐθνικὸν ἡ Κεφαλλὴν ἔχοι διαφορὰν πρὸς τὴν ἐν σώματι κεφαλήν. Polit.

3. φυγάδα) φυγὴν ἀΐδιον καταδικαζόμενον, ob interfectam uxorem. *Polit.*

4. τινὲς τῶν μεθ' Ὅμηρον τὸ Δουλίχιον, Κεφαλληνίαν ἐνόμισαν) Unde Heſychio Δουλίχιον, πόλις Κεφαλληνίας. Græcos hoſce auctores ſecutus mihi videtur Virgilius, qui Ulyſſis naves dixit *Dulichias*: perinde quaſi rex ille Cephallenum Ulyſſes in Dulichio regnaverit. Unde & alii Poëtæ Latini Dulichium Ulyſſem vocarunt. At enim hoc non eſt Homericum. *Politus.*

5. ἄλλοι δὲ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Τάφον) Inde Stephano Τάφος, πόλις Κεφαλληνίας. Sed horum etiam auctorum opinionem, tamquam minùs Homericam, redarguit Geographus: Ταῦτα δ' οὐχ Ὁμηρικά· οἱ μὲν γὰρ Κεφαλλῆνες ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, καὶ Ἀνόργῳ· ὁ δὲ Τάφος ὑπὸ τῷ Μέντῃ. De inſulâ Tapho, aliiſque Taphiorum inſulis, idem Geographus: Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ Ταφιοῦσα καλουμένη, χωρὶς εἰσὶ τούτων (Ἐχινάδων) οὐ τοῖς διαστήμασιν (ἐγγὺς γὰρ κεῖνται) ἀλλ' ὑφ' ἑτέροις ἡγεμόσιν ταττόμεναι. Hermolaus Barbarus pro Ταφιοῦσα καλουμένη, legebat in Strabone, Ταφιὰς λεγομένη. Unde in Plinio ſuo corrigebat *Taphias* pro *Saphiaſis*, quod in veteribus libris ſcriptum reperiebat, hoc loci l. 4. c. 12. *Inter Leucadiam autem, & Achajam permulta: quarum Teleboides, eademque Taphiæ, ab incolis ante Leucadiam appellantur, Saphiaſis, &c.* Sed rectum erat Ταφιοῦσα, quod Stephano eum duplici σσ Ταφιοῦσσα. Itaque in Plinio reſcribendum erat *Taphiuſa* pro *Saphiaſis*, ſeu potiùs *Saphioſis*, quod in aliis veteribus libris, atque in vetuſtioribus editionibus legebatur. Potuit tamen & rectè ſeſe habere ibi in Strabone Ταφιὰς, quod agnoſcit antiquus interpres Latinus. Sic ſupra idem Strabo: Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιὰς ἡ Τάφος. Antiquus ille Interpres reddit *Taphius*, & *Taphiauſem*. Hinc ego libenter emendaverim illud Stephani: Ἔστι καὶ νῆσος ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. Ibi etiam pro Ταφιὰς legerim Ταφιοῦς. Sic *Taphius* pro *Taphias*, ſi res mei arbitrii ſit, legerim apud Plinium. Alibi Plinii in ſcriptis codicibus dicitur *Taphius* pro *Taphiuſa*, ſeu *Taphiuſſa*, quod habent libri editi: videlicet lib. 36. c. 21. ubi ita editi: *Quarti generis* (æëtites) *Taphiuſius appellatur, naſcens juxta Leucadem in Taphiuſâ, qui locus eſt dextrâ navigantibus ex hac ad Leucadem.* Multò emendatiùs codex Colbertinus, quo uſus eſt Harduinus: *naſcens juxta Leucadem, ubi eſt mons Taphius, qui locatus eſt dextrâ navigantibus ad Leucadem.* Salmaſius perperam legi in ſcriptis affirmat *Taphius*, pro quo legi jubet *Taphiuſa*. Eſt quidem mons ille Taphiuſa, inſula aſpera, & ſcopuloſa. Nec enim aſſentior Harduino, montem illum explicanti de colle Taphiaſſo. Sed Taphiuſa vocata quoque eſt, ut diximus, Taphius. Atque adeò Hermolaus Barbarus, qui ſuperiori loco Plinii ex Strabone legebat *Taphias*; poſteriori hoc loco, meliori Strabonis codice uſus, adnotat, eſſe & Taphias ibi quaſdam inſulas Straboni, ac Plinio, quarum una Ταφιοῦς dicatur. Unde in hoc etiam altero Plinii loco *Taphius* verior mihi videtur lectio. De ceteris, quæ apud Plinium ſuperiori loco ſequuntur, inſularum illarum nominibus nihil eſt, quòd nunc longiùs laboremus. *Politus.*

6. Ἰθακήσιος) Suidas: Ἰθάκη, πόλις. καὶ Ἰθακήσιος, ὁ πολίτης. Polit.

7. ἀλλὰ καὶ Ἴθακος) ut Ulyſſes Ithacus, ſeu Ithaceſius, quod notat Stephanus. Sed tamen ego omnino hoc Gentile ſcribere malim ὀξυτόνως, Ἰθακός, ad differentiam nominis proprii. Differentiam hanc ſcribendi docuit me Etymologici Magni Auctor: Ἴθακος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τῆς Ἰθάκης. λέγεται καὶ Ἰθακὸς τὸ ἐθνικόν, καὶ Ἰθακήσιος. καὶ Ἰθάκη πόλις ἀπὸ Ἰθάκου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμφιμέλης. Vitiosè ſcriptum illud Heſychii: Ἰθακός, καὶ Νήριτος, καὶ Πολύκτωρ, υἱοὶ Πτερελάου. Lege, Ἴθακος. Politus.

8. ὁ κύκλος, ὀγδοήκοντα στάδια) ex Geographo. Dicæarchus:

Ἰθάκη δὲ σταδίων ὀγδοήκοντα ἐστί.

Polit.

φυλλον δὲ αὐτὸ λέγει ὁ Ποιητής, [1] τουτέστι, κινούμενον τοῖς φύλλοις, [2] ὡς δασὺ ὂν δηλαδή, διὰ τὴν πυκνότητα, οὐδέν τι τῶν στερρῶν κινεῖται, ὡς μὴ διϊκνουμένου τοῦ ἀνέμου ἐντός, ἀλλὰ τὰ φύλλα μόνα, οἷς ἐπιπολάζον ἐντρέχει ὁ ἄνεμος. Γίνεται δὲ ἡ λέξις [3] ἐκ τοῦ ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ, καὶ τοῦ, φύλλον. Ὅρα δὲ, ὅτι, ὥσπερ πρὸ βραχέων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κατὰ συνήθη σχηματισμὸν, τῷ ὅλῳ τὸ μέρος συγκατείλεκται, τῇ Ἰθάκῃ δηλαδὴ τὸ Νήριτον, [4] τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὄν. [5] Νήριτον δὲ τὸ ὄρος διὰ τοῦ τ΄. Τὸ γὰρ διὰ τοῦ κ΄ Νήρι-

Poëta dicit εἰνοσίφυλλον, hoc eſt, in quo folia, ſeu frondes, moventur, atque agitantur, tamquam arboribus veſtitum, ac ſylveſtrem: ubi nimirum, propter crebras, & ſpiſſas ſylvas, nulla prorſus res paullò ſolidior, ac firmior movetur, eo quòd ventus minimè intrò pertineat, nec penetret; ſed ſola moventur folia, in quibus ventus veluti innatando, ac fluitando inſidet. Fit autem hæc vox ex verbo ἐνόθω, ἐνόσω, quod ſignificat *moveo*, & ex nomine φύλλον, *folium*. Rurſus vide, ut, quemadmodum paullò ante, ita & hoc loci per uſitatam figuram, adnumerata ſit pars cum toto, cum Ithacâ ſcilicet Neritum, quod in Ithacâ continetur. Scribitur autem Νήριτον, *Neritum*, mons, cum τ'. Namque Νήρικον, *Nericum*, quod

1. τουτέστι, κινούμενον τοῖς φύλλοις) Junius, & Frobenius emendarunt τοῖς φύλλοις. Suidas: Εἰνοσίφυλλον, ἔνθα κινεῖται τὰ φύλλα. Heſychius εἰνοσίφυλλον exponit κινησίφυλλον. Polit.

2. ὡς δασύ) Quippe εἰνοσίφυλλον, ἐκ τοῦ παραπολαυόντος συνδένδρου. Polit.

3. ἐκ τοῦ ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ, καὶ τοῦ, φύλλον) Etymologici Magni Auctor: Εἰνοσίφυλλος, τὸ κινοῦν τὰ φύλλα, παρὰ τὴν ἔνοσιν τὴν σεισμόν, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τὸ φύλλον. Polit.

4. τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὄν) τὸ ἐν ταύτῃ ὄρος ἐπιφανές. ex Geographo. *Polit.*

5. Νήριτον δὲ τὸ ὄρος διὰ τοῦ τ') Errat, qui aliter ſcribit. Strabo: Ὁ *μὲν οὖν* Νήριτον γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως. τὸ μὲν γὰρ, εἰνοσίφυλλον καλεῖ ὁ Ποιητής· τὸ δ', ἀκτὴν ἠπείροιο· καὶ τὸ μὲν, ἐν Ἰθάκῃ· τὸ δ', ἀκτὴν Ἠπείροιο. Et fuit hic error veterum nonnullorum: in quem etiam errorem captum fuiſſe puto Ovidium, cum dicit Metamorph. lib. 13.

Et jam Dulichios portus, Ithacamque, Samenque,
Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulixei,
Præter erant vecti: certatam lite Deorum
Ambraciam.

Ea enim loca, quæ Trojana claſſis, Æneâ duce, prætervecta eſt, antequam Ambraciam perveniret, Dulichium, Ithaca, Same, domus Neritia. Dulichium falsò veteres, & contra Homerum opinabantur, ad imperium ditionemque Ulyſſis pertinuiſſe. Same, ſeu Samus, eſt Cephallenia. Male Pomponius Mela, & Plinius diverſas inſulas ſtatuunt, Cephaleniam, & Samum, quæ eſt una, & eadem, ut paullò poſt videbimus. *Domos* autem *Neritias* dicit Ovidius Leucadem, ab urbe quondam peninſulæ Nerito, ut quidem per errorem ſcribebant pro *Nerico*. Unde Ovidio ſcribendum ibi erat, *Nericiaſque domos*. Sed malæ illius ſcripturæ auctor Ovidio Virgilius l. 3. Æneid.

Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos,
Dulichiumque, Sameque, & Neritos ardua ſaxis.
Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna,
Et terram altricem ſævi exſecramur Ulyxi.
Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis,
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Unde etiam Silius lib. 15.

pepulit vada fervida remis
Leucata, & Phœbi vidit titulis Actia templa.
Nec portus Ithacæ, Laertia regna, Sameque
Linquit inacceſſam, fluctuque ſonantia ſano
Saxa Cephallenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Nicolaus Heinſius Neriton intelligit eam, quæ Homero, ut ait, Νήριτος εἰνοσίφυλλος. *eſt autem*, inquit, *inſula ſcopuloſa, immò tota ſcopulus.* Quare etiam pro verbis illis, *ſcopuloſis Neriton arvis*, ſcribit, *ſcopuloſa Neriton arcis*. Sed enim Homerus Νήριτον εἰνοσίφυλλον dicit montem in inſulâ Ithacâ. Silius autem diſtinguit, ac ſeparat ea, quæ enumerat, loca, Ithacam, Cephalleniam, cujus urbs Same, & *ſcopuloſis Neriton arvis*. Non igitur Neriton, Ithacæ montem intelligit, ſed Nericon, urbem Leucadiæ, quam tranſlatitio errore vocat *Neriton*. Sic & Plinius: *Oppidum in eâ* (Leucadiâ peninſulâ) *Leucas, quondam Neritum dictum*. Primus, quod ſciamus, de Græcis Lupercus urbem hanc dixit Νήριτον, ὡς ὄρος. Erat ea urbs ad ipſum fretum, quod Corinthii, perfoſſo iſthmo, manu ſecuerunt: denominataque ea eſt, ut videtur, Leucas a Leucatâ promontorio. Strabo lib. 10. καὶ τὴν χερρόνησον διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν (Corinthii) ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα, καὶ μετῴκισαν τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτε μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρᾳ ζευκτός, μετωνόμασαν Λευκάδα, ἐπώνυμον ὄντα μοι τοῦ Λευκάτα. Itaque poſt perfoſſum iſthmum facta eſt Leucas portus. Scylax in Periplo: πόλις Λευκὰς, καὶ λιμήν. Quòd antea iſthmus ibi erat, ubi poſtea fretum, Leucadem ait Scylax procul tunc fuiſſe a mari, quando etiam eadem urbs Epileucadii appellabatur. Scylax: οὗτοι εἰσὶν ἐπὶ τοῦ Λευκάτου, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον. πόῤῥω δὲ ἡ θαλάττης αὕτη ἡ πόλις ἐπὶ τὸ ἀκρὸν, καὶ Ἐπιλευκάδιοι ὀνομάζονται. Ita ibi lego ex emendatione Salmaſii. Item, quòd urbs Nericos loco ferè ſcopuloſo ſita erat, & petroſa erat, ac ſcopuloſa peninſula, ideo videtur Homerus Nericon vocaſſe ἀκτὴν Ἠπείροιο. Siquidem ἀκτὰ ex Ammonii inter ἀκτὰς, & ᾐόνας differentiâ, non eſt littus qualecumque, ſed πετρῶδες. Hinc Virgilio *Neritos ardua ſaxis*, & Silio Italico *ſcopuloſis Neriton arvis*. Neque opus eſt cum Heinſio emendare in Silio, *ſcopuloſa Neriton arcis*: perinde quaſi inſula ſit tota ſcopulus. Etſi enim Leucadia peninſula eſt ſcopuloſa; tamen habet arva, & colonos, juxta illud Ovidii:

Leucada continuam veteres habuêre coloni.

Et agros ibi fuiſſe, quos hoſtes vaſtarent, ac depopularentur, patet ex his verbis Thucydidis lib. 3. n. 94. οἱ μὲν Λευκάδιοι τήν τε ἔξω γῆν δῃουμένην, καὶ τὴν ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ Λευκάς ἐστι, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον. Leucadis urbis ſitum ita deſcribit Livius lib. 33. c. 17. *Leucadia nunc inſula, & vadoſo freto, quod perfoſſum manu eſt, ab Acarnaniâ diviſa, tum peninſula erat, occidentis regione, arctis faucibus cohærens Acarnaniæ. Quingentos fermè paſſus longæ fauces erant: latæ haud amplius centum, & viginti. In his anguſtiis Leucas poſita eſt, colli applicata verſo in orientem, & Acarnaniam. Ima urbis plana ſunt, jacentia ad mare, quo Leucadia ab Acarnaniâ dividitur. Inde terrâ marique expugnabilis eſt. Nam & vada ſunt ſtagno ſimiliora, quàm mari, & campus terrenus omnis, operique facilis.* Ubi vides, qua ima urbis plana erant, jacebantque ad mare, campum fuiſſe, eumque omnem terrenum. Fortaſſis etiam, ut cum urbs, quam inſula, dicta poſtea eſt Leucas, ita antiquitus Nericus commune fuit nomen urbis, totiuſque inſulæ, ſeu peninſulæ. Omitto, quod eſt ab aliis, imprimiſque a Strabone, eruditè obſervatum, ipſas etiam inſulas πόλεις aliquando appellatas. Quod pariter animadverſum eſt ab Harpocratione. Quare Neriton, quam dicunt Virgilius, & Silius, inſulam, & non tantùm urbem, fortaſſis intelligunt: præterquam quòd loqui etiam poſſunt συνεκδοχικῶς, ut ea parte inſulam totam ſignificent. Sed *Neritos* inſula eſt Pomponio Melæ, quæ certè eſt *Nericos*. Alia ſanè eſt, atque Ithaca. Inde corrigo Plinium lib. 4. c. 1. *Egreſſos ſinu Ambracio in Ionium excipit Leucadium litus: promontorium Leucates. Dein ſinus, ac Leucadia ipſa peninſula, quondam Neritis appellata, opere accolarum abſciſſa a continenti, ac reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium: qui locus vocatur Dioryctos, ſtadiorum longitudine trium.* Depravatè ſcriptum fuerat: *quondam Moritis appellata*. Sed Hermolaus Barbarus legendum monuerat, *Neritis*, tum ex vetuſto codice, ut ait, tum quia oppidum in eâ Leucas, ut inquit Plinius, & Strabo, Neritum vocabatur. At enim Strabo oppidum vocat *Nericum*. ἡ δὲ Λευκὰς ἦν Νήρικος, ἥν φησιν ἑλεῖν ὁ Λαέρτης. Commentitium autem eſt, & imaginarium id, quod addit Hermolaus de inſulâ Nerito his locis vicinâ, unde nomen peninſulæ. Nulla ibi inſula Neritus alia a Leucade, ſeu Leucadiâ: quæ ſic nominata eſt per errorem, ut diximus, pro *Nerico*. Aliam ibi inſulam Neriton non citat Pomponius. Recepta eſt igitur in Plinio lectio illa Hermolai, *Neritis*. Harduinus Græcè reddit, Νηρῖτις. quod neſcio, unde hauſerit. Certè oppidum Græcè eſt Νήρικον, unde nomen peninſulæ eſſet Νηρικίς. & Neriton dicunt Poëtæ Latini, productâ primâ ſyllabâ, tamquam Græcè expreſſâ per η. Ego verò corruptum cenſeo τὸ *Neritis*, & pro eo ex Pomponio reſcribendum *Nericos*: adeò ut ea Plinio inter peninſulam, & urbem hæc ſit nominum differentia, ut peninſula Neritos, oppidum Neritum appelletur. Græcis quidem, ſat ſcio, urbs etiam ipſa dicta eſt Νήρικος, eadem, quæ Stephano Νήρικος. Sed tamen Plinius videtur diſcrimen illud feciſſe, ut peninſula ei Leucadia, *Neritos*; oppidum Leucas, *Neritum* diceretur. Νήρικον, & Νήρικος indifferenter olim uſurpatum Luperco. Ex his igitur conſtat, Neritias illas domos, quas vocat Ovidius, intelligendas eſſe Leucadias: quas proinde meliùs Ovidius, & ſecundùm Homerum, *Nericias* dixiſſet. Alibi tamen rectè Ovidius ſcripſerit *Neritias*, & *Neritius*, ut Remed. Amoris:

Cum ſua Neritias abſtulit aura rates.

Metamorph. l. 14.

Neritius Macareus, comes experientis Ulyſſei.

Triſt. l. 1.

Pro duce Neritio docti mala noſtra Poëtæ
Scribite. Neritio nam mala plura tuli.

Rectè, inquam, in his locis, atque etiam alibi, Ovidius *Neritias*, & *Neritius* ſcripſerit, pro *Ithacenſias*, & *Ithacenſius*, a Nerito

quod ſcribitur per κ', urbs eſt Epiri, ut declaratum eſt. At verò τὰ Κροκύλεια, *Crocylea*, numero etiam unitatis dicta inveniuntur τὸ Κροκύλειον, *Crocyleum*. Atque hujus quoque inſulæ meminit Thucydides. Nomen ejus gentile, Crocylenſis. Verùm qui Gentilia urbium nomina recenſuit, quatuor in partes diviſam Ithacam eſſe ait: cujus prima pars ſita ſit ad meridiem, atque ad mare; altera ſit Nejum; tertia, Crocylea, &c. Itaque hac ratione non inſula modò; verùm etiam pars Ithacæ, Crocyleum.

XCII. Cum verò dicit, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν, *inacceſſam, ſeu prœaltam Trecheam*, nomen loci eſt ἡ Τραχεῖα, *Trachea*; epitheton, τὸ αἰγίλιπα, *inacceſſam*. Sciendum autem eſt, ſimul ac quis dicit Τραχεῖαν, *Tracheam*, ideſt, *aſperam*, ſtatim etiam ab eo intelligi αἰγίλιπα, videlicet τὴν τὰς αἶγας λιπαίνουσαν, *talem, quæ capras pinguiores reddat*, ut nonnulli explicant. quare etiam Ithaca dicitur eſſe αἰγίβοτος, *apta capris paſcendis*. vel maximè τὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λιπομένην, *talem, quam vel ipſa capra relinquat*, ob magnam loci aſperitatem, qui ne ad capras quidem paſcendas idoneus ſit, aut accommodatus. Porrò autem in Dictionario Oratorio ſic legitur: Αἰγίλιψ, inacceſſus, nudus, ad paſcua nequaquam aptus. Rurſus, quemadmodum ὁ αἰγίλιψ, *quæ vel a caprâ relinquatur*, componitur ex dativo αἰγί, *capræ*; ſic etiam ſciendum, compoſitum eſſe τὸν αἰγίπυῤῥον, *ægipyrrhon*, ruſo, ut ajunt, herbam colore, qua capræ paſcuntur. Scire etiam oportet, alia quoque loca in hiſtoriis memorari, quæ appellationem hanc Tracheæ obtinuerunt: quum & pars Ciliciæ, quæ eſt ultra Taurum, vocetur Trachea. Putant autem nonnulli, hanc ipſam eſſe Iſauriam. Zacynthus porrò tum maſculinè dicitur, tum femininè. Sylvoſa inſula eſt, atque ab arboribus denſior, ut oſtendit etiam illud: ὑλήεντα Ζάκυνθον. *Sylvoſum Zacynthum*. Nomen accepiſſe fertur a Zacyntho, Dardani filio. Hoc autem loci poſita eſt duplex illa littera ζ, tamquam ſi eſſet ſimplex. Non enim producit vocalem antecedentem brevem: quandoquidem dicit Poëta: Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον. *Quique Zacynthum tenebant*. correptâ ſyllabâ τὲ ad

Νήρικον, πόλις Ἠπείρου, ὡς δεδήλωται. Τὰ Κροκύλεια δὲ, καὶ ἑνικῶς εὕρηται [1] τὸ Κροκύλειον. [2] Μέμνηται δὲ τῆς νήσου ταύτης καὶ Θουκυδίδης. Ἐθνικὸν αὐτῆς, Κροκυλεύς. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ ἐπελθὼν, [3] τετραμερῆ τὴν Ἰθάκην εἰπὼν, φησίν· ἧς τὸ μὲν πρῶτον, ἐπὶ μεσημβρίαν, καὶ θάλασσαν· [4] τὸ δεύτερον, Νήϊον· [5] τὸ τρίτον, Κροκύλεια. [6] καὶ ἑξῆς. ὥστε, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, οὐ νῆσος μόνον, ἀλλὰ καὶ μέρος Ἰθάκης, τὸ Κροκύλειον.

ϞΒ'. Ἐν δὲ τῷ, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν, [7] ὄνομα μὲν τόπου, ἡ Τραχεῖα· ἐπίθετον δὲ, τὸ αἰγίλιπα. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἅμα Τραχεῖαν εἶπε τις, καὶ εὐθὺς συνενόησε τὸ, αἰγίλιπα, ἤγουν τὴν τὰς αἶγας λιπαίνουσαν, κατά τινας. διὸ καὶ [8] ἡ Ἰθάκη αἰγίβοτος λέγεται εἶναι. [9] ἢ μάλιστα τὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λιπομένην, διὰ τὸ ἄγαν τραχὺ, καὶ ἀβόσκητον. Ἐν δὲ ῥητορικῷ Λεξικῷ φέρεται οὕτως· Αἰγίλιψ, ἀπρόσβατος, ψιλὴ, ἀβόσκητος. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγὶ σύγκειται δοτικῆς, οὕτω καὶ [10] ἡ αἰγίπυρος, πόα, φασὶ, πυῤῥὰ, ἣν αἶγες νέμονται. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι καὶ ἄλλοι τόποι, κατὰ τὰς ἱστορίας, τὴν τῆς Τραχείας κλῆσιν ἔλαχον. Καὶ μέρος γοῦν τι Κιλικίας τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου, [11] Τραχεῖα λέγεται. [12] Οἴονται δέ τινες, τὴν Ἰσαυρίαν εἶναι ταύτην. Ζάκυνθος δὲ [13] λέγεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Δασεῖα δέ ἐστιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, [14] ὑλήεντα Ζάκυνθον. [15] Ὠνομάσθη δὲ, φασὶν, ἀπὸ Ζακύνθου υἱοῦ Δαρδάνου. Ἐνταῦθα δὲ κεῖται τὸ διπλοῦν ζ', ὡς οἷά τι στοιχεῖον ἁπλοῦν. Οὐ γὰρ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. Φησὶ γάρ· Οἵ τε Ζάκυνθον [16] ἔχον. Τοῦ τὲ βραχυνομένου, ἵνα συναπαρτισθῇ δάκτυλος. Καὶ

tico monte Ithacæ. Unde & Stephano κτητικὸν τοῦ ὄρους, Νηρίτιος. At verò Ithacam, quam Dionyſius Periegeta Νηριτίαν vocat, ſic vocat per errorem ἀντὶ τοῦ Νηριτίαν. Nec eſt, qua ratione rectè dictum defendamus Νηριτίας Ἰθάκης in hoc verſu:

Τῇ δ' ἔπι, Νηριτίης Ἰθάκης ἕδος ἐστήρικται·

niſi quatenus Νηριτίαν cum Euſtathio explicemus Epiroticam ab urbe Epirotica Nerico, quæ ſubjecta erat ditioni Ulyſſis Ithacenſis. Euſtathius: ἣν (Ἰθάκην) καὶ Νηριτίαν λέγει, οὐχ ὡς Νήριτον ἔχουσαν ὄρος, κατά τινας (ἐκεῖνο γὰρ ὁ Ποιητὴς Νήριτον λέγει διὰ τοῦ τ') ἀλλ' ὡς Ἠπειρωτικήν. ἡ Ἤπειρος γὰρ πόλεις ἔχει τὸ Νήρικον, ἡ λεγομένη Λευκὰς, ὡς ἐν τῷ τῆς Ὀδυσσείας ω ἔρηται, διὰ τοῦ κ' γραφόμενον· ἢ καί τις Λευκὰς, ἀνὴρ παλαιὸς, ὡς οἱ Σχολιασταὶ λέγουσι, διὰ τὸ τ γράφει καὶ τὴν τοιαύτην πόλιν, ὁμωνύμως τῷ Ἰθακησίῳ ὄρει. Politus.

1. τὸ Κροκύλειον) Thucydides Κροκύλειον. Heſychius: Κροκύλεια, πόλις. Polit.

2. Μέμνηται δὲ τῆς νήσου ταύτης καὶ Θουκυδίδης) Stephanus: Κροκύλειον, νῆσος Ἰθάκης. Θουκυδίδης τρίτῃ. Verùm Thucydides lib. 3. non Ithacæ inſulam, ſed Ætoliæ urbem, memorat Crocylium. ἅμα τῷ ἦρι ἄρας (dux Athenienſium Demoſthenes) ἐπορεύθη ἐς τὴν Αἰτωλίαν· καὶ πρῶτον τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ποτιδανίαν, καὶ τῇ δευτέρᾳ Κροκύλειον. Plinio tamen inſulæ nomen, Crocylea. Politus.

3. τετραμερῆ τὴν Ἰθάκην εἰπὼν) Stephanus ex Heracleone. Polit.

4. τὸ δεύτερον, Νήϊον) ideſt, Navale. Salvinus.

τὸ δεύτερον, Νήϊον) Nejon, mons Ithacæ: unde Ithaca ὑπονήϊος lib. γ' Odyſs. Euſtathius ad lib. α' Odyſs. pag. 1409. Τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης νῦν δεικνύον· ἔνθεν καὶ Ἰθάκην ὑπονήϊον ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. Sed Geographus ad verſum illum Homeri:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν·

dubitaſſe videtur, utrum, Nejon dicat τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ, an verò ἕτερον, ἢ ὄρος, ἢ χωρίον. Politus.

5. τὸ τρίτον, Κροκύλεια) Stephanus: τὸ τρίτον, Κροκύλειον. Idem locus, Δάμος. Idem Stephanus v. Δάμος. Καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ, ὡς καὶ Κροκύλειον. Polit.

6. καὶ ἑξῆς) Stephanus: τὸ τέταρτον, Αἰγιρέα. Polit.

7. ὄνομα μὲν τόπου, ἡ Τραχεῖα· ἐπίθετον δὲ, τὸ αἰγίλιπα) Contra aliis nomen loci eſt τὸ, αἰγίλιπα. Stephanus: Αἰγίλιψ, πλησίον Κροκυλείας Ἠπείρου. Suidas: Αἰγίλιψ, πόλις Κεφαλληνίας. Politus.

8. ἡ Ἰθάκη αἰγίβοτος) Τραχεῖα, πρὸς βόσιν, καὶ νομὴν αἰγῶν ἐπιτηδεία. Ita Homericus Scholiaſta ad Odyſſeam. Polit.

9. ἢ μάλιστα τὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς αἰγὸς λιπομένην) ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν, ut ait Suidas. Etymologici Magni Auctor v. Αἰγίλιψ. γέγονε δὲ παρὰ τὸ λείψω μέλλοντα λείψ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, λίψ· ὃ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ αἰξ γίνεται αἰγίλιψ, ὡς ἂν καὶ αἰξ οὐ δύναται ἐπιβαίνειν. Polit.

10. ἡ αἰγίπυῤῥος) Aliis αἰγίπυρος, qui nempe hanc vocem deducunt ἀπὸ τοῦ πυρός. Polit.

quaſi ſit capræ frumentum. Salvinus.

11. Τραχεῖα λέγεται) Hæc Ciliciæ pars, quippe aſpera, & montana, vocata eſt Τραχειῶτις, καὶ οἱ οἰκοῦντες, Τραχειῶται. Altera Ciliciæ pars, ultra Taurum, campeſtris. Politus.

12. Οἴονται δέ τινες, τὴν Ἰσαυρίαν εἶναι ταύτην) Stephanus: Τραχεῖα, ὅπου ἡ Ἰσαυρία πᾶσα. Polit.

13. λέγεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς) ἀρσενικῶς Ὅμηρος, καὶ θηλυκῶς. Stephanus. Polit.

14. ὑλήεντα Ζάκυνθον) Sic etiam citat Stephanus. immo & Geographus, qui integrum hunc verſum adducit:

Δουλίχιόν τε, Σάμη τ', ἠδ' ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Sed ex Homero legendum:

Δουλίχιόν τε, Σάμην τ', ἠδ' ὑλήεντα Ζάκυνθον.

Politus.

15. Ὠνομάσθη δὲ, φασὶν, ἀπὸ Ζακύνθου υἱοῦ Δαρδάνου) Stephanus: Ζάκυνθος, πόλις, ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρδάνου. Polit.

16. ἔχον) Poeta, ἔχω. Polit.

[1] Καὶ ἡ αἰτία τοῦ πάθους κεῖται εἰς τὸ, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης. Κατὰ ὅμοιον δὲ λόγον, καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν, ὡς καὶ αὐτὸ ἐῤῥέθη, ἔνθα ἐχρῆν. Τὴν δὲ ἐνταῦθα Σάμον, [2] ἣν ὁ Γεωγράφος εἶναί φησι τὴν νῦν Κεφαλληνίαν, ἔστιν εὑρεῖν καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. Λέγεται δὲ καὶ Σάμη, [3] ἧς ὁ πολίτης, Σαμαῖος. [4] Οἱ δέ φασι καὶ, ὅτι ἡ μὲν νῆσος, Σάμος λέγεται μόνον· ἡ δὲ πόλις, καὶ Σάμος, καὶ Σάμη. [5] Ἔστι δὲ καὶ Ἰωνικὴ Σάμος ἡ παρὰ τῷ Περιηγητῇ, [6] καὶ Θρηϊκίη Σάμος, ἡ καὶ ἐν Ἰλιάδι. Περὶ δὲ τῆς Κεφαλληνικῆς φέρεται καὶ ταῦτα. Τετράπολις ἡ νῆσος. Μία δὲ τῶν πόλεων καὶ [7] Σάμος, ὁμώνυμος τῇ νήσῳ. [8] Καὶ αὕτη μὲν οὐκέτ᾽ ἐστίν· αἱ δ᾽ ἄλλαι τρεῖς παρέμενον, μικραί τινες πόλεις· [9] ἃς καὶ ὀνομάζει ὁ Γεωγράφος.

ϟγʹ. Ἡ δὲ ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ αὕτη Ἤπειρος, τόπος ἐστὶν [10] ὁμωνυμῶν τῇ ὅλῃ γῇ τῇ ἀπείρῳ, αὐτὸς εὐπερίγραπτος ὤν. καὶ ὁ αὐτῆς ἐντόπιος, Ἠπειρώτης. [11] Ἡ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον Ἤπειρος, πάνυ
Baſ. p. 233. πεπλάτυνται μέχρι καὶ Ἰλλυρίδος· καὶ ἐβασίλευσαν αὐτῆς ἄνδρες ἡρωϊκοὶ, ἐν οἷς καὶ ὁ πολυώ-
Rom. p. 308. νυμος Πύῤῥος. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης πλατυτάτης Ἠπείρου καὶ [12] οἱ περιᾳδόμενοι βόες Ἠπειρωτικοί. Τὰ δὲ ἀντιπέραια, παρώνυμόν ἐστι τῆς περαίας. αὕτη δὲ παρῆκται ἀπὸ τῆς προῤῥηθείσης πέρας. Ὡς γὰρ ὑστέρα ὑστεραία, οὕτω πέρα περαία. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι τὰ ἀντιπέραια τῶν νήσων βούλεται λέγειν ὁ Ποιητὴς, [13] Λευκάδα, καὶ Ἀκαρνανίαν, ὧν προτεχθῶς ἐμνήσθημεν. Ἕτεροι

ad dactylum perficiendum. Hujuſque rei cauſſa allata eſt ad illud: ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης. *ſacræ in urbem Zeleæ*. Ac ſimili etiam ratione ὁ Σκάμανδρος, *Scamander*, producere nequit antecedentem vocalem brevem, ut pariter dictum eſt, ubi locus, & tempus poſtulabat. Samum verò, de qua hoc loci, quam Geographus hodiernam Cephalleniam eſſe affirmat, invenire etiam eſt in Odyſſeâ. Ea quoque dicitur Same, cujus civis Samæus. Quamquam non deſint, qui veline, inſulam, Samum dumtaxat vocari; urbem vero, Samum, & Samen. Quin & alia eſt Samus Jonica, de qua apud Dionyſium Periegetam: nec non Samus Thracia, de qua in Iliade. Sed de Cephallenicâ Samo hæc etiam afferuntur. Urbes quatuor habet inſula. Harum urbium una, Samus, inſulæ ipſius cognominis. Atque ea quidem ampliùs non extat. Tres verò aliæ permanebant, exiguæ ſanè urbes: quas & nominatim refert Geographus.

XCIII. Hæc porrò Epirus, quæ ſub Ulyſſis imperio, & ditione erat, locus eſt cognominis totius terræ continentis, & carentis fine: quum is tamen locus ſuis bene terminis, ac certis finibus circumſcribatur. Is, qui ex Epiro eſt, ſeu indigena, Epirota. Verum quæ poſt Homeri tempora dicta eſt Epirus, peramplo ſanè terrarum tractu ad Illyridem uſque eſt protracta; regnaruntque in eâ Heroici viri, de quibus celebratiſſimus ille Pyrrhus. Ex ampliſſimâ iſtâ Epiri regione celebres illi, & ubique maximè laudati boves Epirotici. Quæ autem dicit ἀντιπέραια, *oppoſita, ſive ex adverſo ſita*, nomen hoc eſt denominativum ex περαία, *regio ulterior, ſive in ulteriore, atque oppoſitâ parte ſita*. Id ipſum verò deductum eſt ἀπὸ τῆς πέρας, *a terrâ*, da qua antea diximus. Sicuti enim dicitur ὑστέρα ὑστεραία, *poſtera, poſterior*; ſic πέρα, περαία, *terra, vel regio ulterior*. Geographus autem ſcribit, oppoſita inſulis loca Poëtam velle dicere Leucadem, atque Acarnaniam, quarum proximè memine-

1. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ πάθους) Cauſſa hæc, neceſſitas metri. Euſtathius: ὁ γὰρ ὑποδείκνυσιν, ἐν τῷ Ζέλεια, καὶ ἐν τῷ Σκάμανδρος, δυνάμει τὸ ζ, ὅτι τὴν διπλῆν, τοιαῦ χρονικὴν ἔχουσιν, οὐδ᾽ ὅλως εἰς μέτρον δακτυλικὸν ἡ Ζέλεια ποτὲ, καὶ ὁ Σκάμανδρος παραληφθήσεται. Politus.

2. ἣν ὁ Γεωγράφος εἶναί φησι τὴν νῦν Κεφαλληνίαν) Falli videntur Pomponius Mela, & Plinius, qui Samen diverſam inſulam ſtatuunt a Cephalleniâ. Videtur etiam Silius Samen a Cephalleniâ ſeparaſſe, cum ait: *Sameque Liquit inacceſſam, fluctuque ſonantia cava Saxa Cephallenum*. Sed poſſumus, tamquam in Poëtâ, id accipere, quaſi ἓν διὰ δυοῖν. Politus.

3. ἧς ὁ πολίτης, Σαμαῖος) Euſtathius ad Odyſſeam p. 1414. ἡ δὲ Σάμη, νῆσος περὶ Κεφαλληνίαν, λεγομένη καὶ Σάμος. καὶ ὁ πολίτης αὐτῆς, Σαμαῖος. ὁ μέντοι τῆς Ἰωνίας Σάμου πολίτης, Σάμιος λέγεται. Polit.

4. Οἱ δέ φασι καὶ, ὅτι ἡ μὲν νῆσος, Σάμος λέγεται μόνον) Geographus ex Apollodoro. Id autem ſi verum eſt appellationis diſcrimen inter Samum Inſulam, & Samen urbem; non apud Homerum modò meliùs legerimus Σάμον, quàm Σάμην, in hoc verſu:

Δουλίχιόν τε, Σάμην τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·

ſed etiam apud Virgilium cum veteribus libris meliùs fortaſſe *Samos*, quàm *Same*, lib. 3. Æneid.

Dulichiumque, Sameque, & Neritos ardua ſaxis.

Itemque apud Ovidium meliùs *Samon*, quam, ut habent libri editi, *Samen*, lib. 13. Metamorph.

Et jam Dulichios portus, Ithacamque, Samenque.

Silius tamen legiſſe in Virgilio videtur *Same*, quam ipſe inde ſuo in carmine expreſſerit *Samen*. Politus.

5. Ἔστι δὲ καὶ Ἰωνικὴ Σάμος ἡ παρὰ τῷ Περιηγητῇ) quæ Samus Periegetæ ἐμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης. Euſtathius ad eumdem Periegetam: ἱστέον δὲ, ὅτι Ἰωνικὴν τὴν ῥηθεῖσαν Σάμον φασὶν, ὡς καὶ ἀντιδιαστέλλοντο τῇ τε Ὁμηρικῇ Κεφαλληνιακῇ Σάμῳ, καὶ τῇ εἰρημένῃ δὲ Θρακίῃ Σάμῳ, τῇ ὕστερον λεχθείσῃ διὰ τὸ ὕψος. Polit.

6. καὶ Θρηϊκίη Σάμος, ἡ καὶ ἐν Ἰλιάδι) lib. ν Il.

Ὑψοῦ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης

Θρηϊκίης.

Virgilius lib. 7. Æneid.

Threiciamque Samum, quæ nunc Samothracia fertur.

Politus.

7. Σάμος, ὁμώνυμος τῇ νήσῳ) ἡ καὶ Σάμη καλουμένη, καθ᾽ ἑκάτερον τοὔνομα ὁμωνυμοῦσα τῇ νήσῳ. Hujus urbis cives, Σαμαῖοι. Strabo: οἱ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς, Σαμαῖοι καλοῦνται. Euſtathius ad Dionyſium: ὁ μέντοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμου πολίτης, Σαμαῖος· ὅθεν ἐκείνη καὶ Σάμη λέγεται. Polit.

8. Καὶ αὐτὴ μὲν οὐκ ἔτ᾽ ἐστίν) ἔχνη δ᾽ αὐτῆς δείκνυται, ut ait Strabo. *Polit.*

9. ἃς καὶ ὀνομάζει ὁ Γεωγράφος) Hinc apparet, mutilum hodie legi, antiquâ Cephallenicâ urbe dimenſam, locum Geographi lib. 10. p. 455. ubi, præter Samum, duo dumtaxat oppida nominantur, Pronesus, & Cranii: αἱ δ᾽ ἄλλαι καὶ νῦν εἰσὶν ἔτι μικραί πόλεις τινές, Πρόνησος, καὶ Κράνιοι. Deeſt, καὶ Παλεῖς. de quibus ſanè Palenſibus paullò poſt dicit Geographus, Pherecydem exiſtimaſſe, eos ab Homero Dulichii nomine eſſe appellatos. Idem etiam infra Geographus in Cephalleniæ Deſcriptione: πλησίον δ᾽ εἰσὶ τῶν στενῶν ἐν τῷ κόλπῳ, Κράνιοί τε, καὶ Παλεῖς. Aliis dicti Παλαῖς, Livio *Pallenſes*. Plinius lib. 4. c. 12. ubi de Cephaleniâ: *Same diruta a Romanis, adhuc tamen oppida tria habet*. Sunt hæc tria oppida, quæ a Geographo nominantur. *Politus.*

10. ὁμωνυμῶν τῇ ὅλῃ γῇ τῇ ἀπείρῳ) Etymologici Magni Auctor: Ἤπειρος σημαίνει τὴν γῆν, ἄπειρός τις οὖσα, ἡ μὴ ἔχουσα πέρας. διὰ τὸ μέγεθος ἀπειρίαν τῶν νήσων. Polit.

11. Ἡ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον Ἤπειρος πάνυ πεπλάτυνται μέχρι καὶ Ἰλλυρίδος) Nota eſt, ac pervulgata Epiri diviſio in veterem, & novam. *Polit.*

12. οἱ περιᾳδόμενοι βόες Ἠπειρωτικοί) Ariſtoteles de Hiſtoriâ Animalium lib. 3. c. 21. Γίνεται δὲ ζῶα καὶ τ᾽ ἄλλα μεγάλα πεφυκότα ἐν τῇ Ἠπείρῳ· μέγιστοι δὲ οἱ βόες, καὶ οἱ κύνες. Peculiari linguâ dicti hi boves Ἄπειροι. Polit.

13. Λευκάδα, καὶ Ἀκαρνανίαν) τὰ ἀντιπέραια τῶν νήσων, ex mente quidem Geographi, vult Poeta dicere Epirum. ἅμα τῇ Λευκάδι καὶ τὴν ἄλλην Ἀκαρνανίαν συμπεριλαβεῖν βουλόμενος. quia ſcilicet fortaſſis Epirotica tunc regio eò uſque pertinebat, ac porrigebatur. *Polit.*

mineramus. Quamquam alii ἀντιπέραια, loca intelligant ſita e regione Elidis. Ulyſſis porrò naves, non præter rem, nec otioſè; ſed de induſtriâ, datâque operâ, vocat Poëta μιλτοπαρήους, *genis præditas rubricatis, ſeu rubricâ coloratis proris*. Tradunt enim veteres ſcriptores, Ulyſſis naves præ aliis conſpicuas, diverſaſque ab aliis fuiſſe, ut, quamvis paucæ, tamen colore ipſo eſſent inſignes, nec diſpergerentur, quando navigare oportebat. Profecto & medias eas Græci in nauſtathmo, ſeu aliarum navium ſtatione, collocarunt, & publicum ibi cœtum, communemque concionem inſtituerunt. Ad hæc, volo, obſerves, ut, quemadmodum Poëta nullis laudibus Ajacem, tantum videlicet virum, ut ſupra notatum eſt, celebravit; ita neque multus ſit in laudando, celebrandoque Ulyſſe; ſed ſatis habeat vocare eum, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον, *Jovi conſilio, ac prudentiâ parem*. de quo alibi dicemus. Neque pro ſupervacaneo, atque inutili fuerit, hinc fuſiùs adjicere, Teleboas tenuiſſe antiquitùs has inſulas, quæ ſub imperio ſunt Ulyſſis, donec Cephalus, cujus antea mentionem fecimus, Thebis cum Amphitryone profectus ad bellum, quod ille propter Alcmenam adversùs Teleboas ſuſceperat, inſuliſque in poteſtatem ſuam redactis, has ipſas de nomine ſuo appellavit. Uxorem hic Cephalus habuit Procrin, quæ in Odyſſeâ memoratur: quam quum per imprudentiam, ut eo loci dictum eſt, interfeciſſet, Thebaſque ſemetipſe contuliſſet, Amphitryonem, ut diximus, eo in bello adjuvit, præmiumque obtinuit, inſularum, quæ ſub Teleboarum imperio fuerant, principatum.

XCIV. Præterea ſciendum eſt, μίλτον, *rubricam*, colorem eſſe rubrum, quo priores navium partes ad pulchritudinem, atque elegantiam inficiuntur. quæ quidem partes dictæ ſunt πρῶραι, *proræ*, tamquam a verbo προορᾶν, *providere, vel prævidere*, commixto per craſin duplici οο in ω magnum. Inde verò exemplum traxerunt Poëtæ, ut hujuſcemodi navium partes & genas, & ora dicere auderent. Immo & Lycophron ultra progreditur, adeò ut ipſas quoque naves, puellas appellet, ducto initio ex eo, quòd vocentur μιλτοπάρῃοι, *rubricatis, ſeu rubris genis præditæ*. Puellarum enim proprium eſt, genas tamquam rubricâ rubicundas habere. Verùm, ut hujuſmodi locutionum genus fuſiùs expendatur, obſervandum eſt, non genam modò ad metaphoricum ſenſum eſſe ſtudioſè conquiſitam; verum etiam partes reliquas capitis: immo & totius corporis, tum humani, tum ceterorum quorumcumque animantum. Et certè quidem pugna, quæ adversâ fronte, obversâque facie fieri dicitur, bonuſque occaſionis adſpectus, & eminus ſplendens rei facies, & quæcumque alia hujus generis, planæ ea ſunt, ac levis metaphoræ, ſeu translationis. Reliqua verò ex majori parte, aſperiorem dürioremque metaphoram Poëticè præ ſe ferunt: immò etiam non pauca in Dithyrambicam audaciam degenerant. Multa enim, &, pene dixerim, citra parſimoniam, & maximè apud Poë-

ροι δέ φασιν ἀντιπέραια, [1] τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἤλιδος κείμενα χωρία. Μιλτοπαρήους δὲ τὰς τοῦ Ὀδυσσέως νῆας καλεῖ ὁ Ποιητὴς, οὐκ ἀργῶς, ἀλλ' ἐπίτηδες. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐξηλλαγμέναι ἦσαν αἱ τοῦ Ὀδυσσέως νῆες, ὅπως, εἰ καὶ ὀλίγαι, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς χρώσεως εἶεν ἐπίσημοι, καὶ, ὅτε δέοι πλεῖν, μὴ σκορπίζοιντο. Ἀμέλει καὶ μέσας αὐτὰς ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔταξαν Ἕλληνες, καὶ τὴν κοινὴν ἀγορὰν ἐκεῖ ἐποίησαν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι οὐ σεμνύνας ὁ Ποιητὴς τὸν τοιοῦτον Αἴαντα, ὡς προεσημειώθη, οὐδὲ τὸν Ὀδυσσέα σεμνολογεῖ. Ἀρκεῖται δὲ εἰπὼν αὐτὸν Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον. περὶ οὗ ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. Οὐκ ἂν δὲ εἴη περιττὸν, ἐνταῦθα προσθεῖναι πλατύτερον, καὶ ὅτι τὰς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα νήσους Τηλεβόαι πάλαι ποτὲ κατεῖχον, ἕως ὁ προῤῥηθεὶς [2] Κέφαλος, τῷ Ἀμφιτρύωνι ἐκ Θηβῶν συστρατευσάμενος, [3] διὰ τὴν Ἀλκμήνην, κατὰ Τηλεβοῶν, καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος, αὐτὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ταύτας παρωνόμασεν. Ἀνὴρ δὲ οὗτος ὁ Κέφαλος ἦν Πρόκριδος τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ· ἣν ἀκουσίως ἀνελὼν, ὡς ἐκεῖ ἐῤῥέθη, καὶ ἐν Θήβαις οἰκήσας, συνεμάχησεν, ὡς εἴρηται, τῷ Ἀμφιτρύωνι, καὶ γέρας ἔσχε τὴν τῶν ὑπὸ Τηλεβόαις νήσων ἀρχήν.

ϞΔʹ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι [4] μίλτος, χρῶμα ἐστὶν ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμόν. [5] ἅπερ πρῶραι λέγονται, ὡς ἐκ τοῦ προορᾶν, κραθέντων τῶν δύο οο εἰς ω μέγα. Ἐντεῦθεν δὲ οἱ Ποιηταὶ ὁρμώμενοι, τολμῶσι καὶ παρειὰς λέγειν τὰ τοιαῦτα μέρη τῶν νηῶν, [6] καὶ πρόσωπα. Λυκόφρων δὲ εἰς πλέον ἐξαχθεὶς, [7] καὶ κόρας τὰς νῆας φησι, λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μιλτοπάρῃοι. Κόραις γὰρ οἰκεῖον, τὸ μιλτοπάρῃον. Ἵνα δὲ πλατύτερον τὸ τοιοῦτον εἶδος θεωρηθῇ, σημειωτέον, ὅτι οὐ μόνον ἡ παρειὰ ἐπιβεβούλευται εἰς μεταφορὰν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κεφαλῆς· ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ ὅλον τὸ σῶμα, τό, τε ἀνθρωπικὸν, καὶ τὸ ἁπλῶς ζωϊκόν. Καὶ ἡ μὲν ἀντιμέτωπος, καὶ ἀντιπρόσωπος μάχη, καὶ τὸ τῆς ἀφορμῆς εὐπρόσωπον, καὶ τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τοῦ ἔργου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λείως μεταφέρονται. Τῶν δὲ λοιπῶν τὰ πλείω, τραχύνονται Ποιητικώτερον· οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ [8] εἰς διθυραμβικὸν θράσος ἐκπίπτουσι. Πολλὴ γὰρ, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀφει-

1. τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἤλιδος κείμενα χωρία) Auctor, vetus Homeri Scholiaſta. *Polit.*

2. Κέφαλος, τῷ Ἀμφιτρύωνι ἐκ Θηβῶν συστρατευσάμενος) Pauſanias in Atticis: Κέφαλον δὲ τὸν Δηΐονος, συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας, τῆς νήσου οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται· μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τῆς Πρόκριδος τῆς γυναικὸς φόνον. Politus.

3. διὰ τὴν Ἀλκμήνην) quæ Alcmene fratrum ſuorum cædem ulciſci cupiebat. Vide Apollodorum. *Polit.*

4. μίλτος, χρῶμα ἐστὶν ἐρυθρὸν) Plinius lib. 33. c. 7. *Auctoritatem colori fuiſſe non miror. Jam enim Trojanis temporibus rubricâ in honore erat, Homero teſte, qui naves eâ commendat, alias circa picturas, pigmentaque rarus. Milton vocant Græci.* Politus.

5. ἅπερ πρῶραι λέγονται) Suidas: Πρῶρα, τὰ ἔμπροσθεν τῆς νεώς. Polit.

6. καὶ πρόσωπα) Heſychius: Πρῶρα, πρόσωπον. Polit.

7. καὶ κόρας τὰς νῆας φησι) Lycophroni Φαλακραίαι κόραι, naves ædificatæ ex arboribus Phalacræ, quod unum erat de quatuor Idæ promontoriis. Scholia: Κόρας δὲ Φαλακραίας ἀντὶ τὰ πλοῖα, ὡς ἐκ τῶν τῆς Φαλάκρας ξύλων κατασκευασθέντα. Polit.

8. εἰς διθυραμβικὸν θράσος ἐκπίπτουσι) Horatius de Pindaro:
Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit. Salvinus.

φυδὴς, ἡ ἐκ τῶν ζώων ἐπὶ τὰ ἄψυχα τροπικὴ διάθεσις. Ἵνα γὰρ εὐτάκτως ὁδῷ τινι ἐπὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ πᾶν βαδίσωμεν, κορυφάς τε ὀρέων φασὶν, ἐπεὶ καὶ κεφαλὰς, καὶ κροτάφους δὲ, ἀφ' ὧν καὶ ποταμοὺς ἔστιν οὗ προρρέειν φασί. [1] Καὶ ὁ εἰπὼν δὲ κρόταφον κύκλου, λέγει μὲν, ὅπερ ἐκεῖνος βούλεται, ζώου δὲ κατατολμᾷ καὶ αὐτός. [2] Κόμας δὲ λέγει δένδρων, τὰ φύλλα. ὅθεν καὶ [3] κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ· καὶ κομᾷν, [4] τὸ ἐν τούτοις θάλλειν. Ἀλλὰ τοῦτο καὶ εἰς κοινὸν ἤδη τετέλεσται. Καὶ ὀφρῦς δέ που λέγονται, [5] ὀρειναί τινες ἐξοχαί. ὅθεν καὶ ἡ Τένεδος, Λεύκοφρυς ἐκλήθη ποτὲ, ὡς καὶ αὐτὴ, [6] κατὰ τὸν Ἀστακηνὸν Λευκάταν, λευκὰς ὀφρύας ἔχουσα, ἤτοι ἐπαναστάσεις τινὰς τραχείας περὶ τὸν αἰγιαλόν. [7] Ὀφθαλμοὶ δὲ φυτῶν, ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῶα πάντως καὶ αὐτοί· ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐνοφθαλμίζειν, ἡ γεωργικὴ λέξις, καὶ τὸ ἀναμύειν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν, καὶ τὸ ἐκεῖθεν δάκρυον, ὁποῖον καὶ τὸ κόμμι. Καὶ πηγαὶ δὲ τυφλούμεναι, ὀφθαλμούς τινας δηλαδὴ τροπικοὺς εἶχον. [8] Στόμα δὲ τοῦ πολέμου πόθεν ἄλλοθεν ἀνέῳγε, κατὰ τὴν ποίησιν, ἢ ἐκ τοῦ τῶν ζώων, καὶ μάλιστα τῶν καρχάρων; Ἐκεῖθεν δὲ καὶ τοῖς ποταμοῖς τὰ στόμια. Τὰ δὲ τοῦ Νείλου τυφλοστόματα, στόμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐκοινώσαντο. Καὶ ὀδόντες δὲ ταῖς τριαίναις ἐντεῦθεν ἔφυσαν. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ ποταμῶν χείλη· καὶ τὸ τῶν ποτηρίων ἐπιχειλές. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὑπερχειλές.

νε΄. Τοῦ τοιούτου δὲ τύπου, καὶ [9] αἱ ἀμφωτίδες, ποτηρίου εἶδος ἐκ τῶν ἐν ζώοις ὠτίων παρονομασθέν, καὶ βοτάνη δέ τις ὁμοίως [10] ὦτα λέγεται μυός. καὶ [11] Πώγων δὲ ὁ Τροιζήνιος λιμὴν, τῷ Rom. p. 309. ζωϊκῷ ὁμωνυμεῖται πώγωνι. καὶ τὸ τοῦ Κριοῦ δὲ Μέτωπον, τοιουτότροπόν ἐστι, [12] τό, τε Κρητικὸν, [13] καὶ τὸ βορρᾶθεν προκύπτον εἰς Εὔξεινον. Καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ δὲ [14] Βύρινα. Πηγὴ δὲ

αὕτη

Poëtas, iſtiuſmodi eſt ratio, ut, quæ propria ſunt animantum, ad inanima per metaphoram transferantur. Namque, ut viâ quadam, & ordine ad ſcopum ſummatim, atque universè procedamus, tum montium vertices dicunt, quandoquidem etiam capita, tum tempora, a quibus flumina quoque alicubi dicunt dimanare. Ac pariter qui circuli tempus vocat, dicit ille quidem, ac ſignificat id, quod vult; ſed & ipſe audax eſt in ea, quæ propria ſunt animantis. Item ſolia, arborum comas appellant. Unde & comatum pratum apud Tragicum, & comatum eſſe, ſeu comas alere, idem eſt, atque germinare, & virere pratorum. Immo & hoc loquendi genus communi jam uſu tritum eſt. Supercilia inſuper appellantur eminentiæ quædam, & ſummitates montium. Unde & Tenedus vocata eſt aliquando Λεύκοφρυς, *Leucophrys, ideſt, albis ſuperciliis prædita:* perinde quaſi ipſa quoque, juxta atque Leucatas in ſinu Aſtaceno, λευκὰς ὀφρύας, *candida ſupercilia*, habeat, ſive aſperiores quaſdam in littore eminentias. Oculi item plantarum, ipſi etiam prorſus ex oculis animantum: a quibus τὸ ἐνοφθαλμίζειν, *inoculare*, vox ruſtica, & τὸ ἀναμύειν, *oculos aperire, ſeu reſignare*, pro repullulare, ſeu germinare; & quæ lacrima inde exit, cujuſmodi eſt gummi. Quin & fontes excæcati, oculos nimirum quoſdam translatos, & metaphoricos habebant. Os item bello unde tandem per Poëticam licentiam apertum eſt, ac prodivit, niſi ex ore animantum, maximèque eorum, quæ dentibus ſunt ferratis, atque acutis? Atque inde etiam ora, ſeu oſtia fluminibus. Cæca autem quæ dicta ſunt Nili oſtia, os cum oculo conjunxerunt. Inde pariter tridentibus nati ſunt dentes. Inde fluminum labra: itemque labra non plena, & ſic etiam labra exſuperantia poculorum.

XCV. Hujuſce quoque exempli ſunt Amphotides, poculi genus utrimque auriti, ab animalium auribus denominatum. Nec non herba quædam ſimiliter dicta Aures Muris. Rurſus Pogon, portus Trœzenius, cognominis eſt τοῦ πώγωνος, quæ eſt barba animalis. Hujuſque item translationis eſt Criumetopon, ideſt, Frons Arietis, tum promontorium Cretæ, tum quod a parte boreali in Euxinum propendet. Nec non Burina apud Theocritum.

Fons

1. Καὶ ὁ εἰπὼν δὲ κρόταφον κύκλου) Heſychio κρόταφος, σιδηρᾶ σφῦρα ἄκμονος, τὸ ἑτέρῳ ὀξὺ ἔχουσα, ὁ δὲ τὸ ἕτερον κρόταφον. Eadem σφῦρα Polluci κροτασὶς σιδηρᾶ. Suidæ etiam κρόταφος, *βιβλίου τὸ ὄπισθεν μέρος*. Polit.

2. Κόμας δὲ λέγει δένδρων) Aut aliquid ſupple, puta: κόμας δὲ πλείονι λέγει. aut lege, λέγουσι. Polit.

Horatius Epodo: *Arboribuſque comæ*. Salvinus.

3. κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ) apud Euripidem in Hippolyto v. 210.

Ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
Λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;

Polit.

4. τὸ ἐν τούτοις θάλλειν) τὸ χλοοφορεῖν. Polit.

5. ὀρειναί τινες ἐξοχαί) Heſychius: Ὀφρύς, τὸ περιμέτωπον, καὶ ἐξοχὴ τῶν ὀρῶν. Polit.

6. κατὰ τὸν Ἀστακηνὸν Λευκάταν) Leucatam promontorium, quo illuditur Aſtacenus Sinus. *Polit.*

7. Ὀφθαλμοὶ δὲ φυτῶν) Latinis *gemmare vites*, metaphora loco proprii eſt, ut adnotat Cicero. *Salvinus.*

8. Στόμα δὲ τοῦ πολέμου) In ſacris literis phraſis uſitata: *in ore gladii*, ideſt, acie, στόματι. Salvin.

Antiqui Æſchyli Scholiaſtæ ad Prometheum dicta videtur ab Æſchylo Σαλμυδησσία γνάθος, ὡς τὸ πολέμου στόμα, διὰ τὸ, φασὶ, τὰς αὐτόθι ἐμπεσούσας καταναλίσκειν. Polit.

9. αἱ ἀμφωτίδες) τὸ ἀμφοῖν ὠτίοιν ποτήριον, ὁ ἄμφωτις. Heſychio ἄμφωτον δέπας, ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον. Polit.

Sic dyota apud Horatium, poculi genus auritum, anſatum duabus anſis. *Salvin.*

10. ὦτα λέγεται μυὸς) Galenus, & alii Græci vocant μυὸς ὠτίδα, *muris auriculam*. Plinio dicitur *Myoſotis*. De eâ Dioſcorides lib. 2. c. 214. *Politus.*

11. Πώγων δὲ ὁ Τροιζήνιος λιμὴν) unde proverbium in malè barbatos: ἐς Τροιζῆνα βαδίζειν. Polit.

12. τό, τε Κρητικὸν) Periegetes Κριοῦ ἄκρη, ἥν τ' εἰς ἅλα πουλὺ νεύει,

Πάρ δ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρῶτιν Φαιστὸν,
Προπρηνὴς, κριοῖο παραΐσσουσα κάρηνον·
Τοὔνεκά μιν καὶ Κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον.

Polit.

13. καὶ τὸ βορρᾶθεν προκύπτον εἰς Εὔξεινον) Sunt enim magna duo promontoria, quæ hinc inde in Pontum Euxinum longè excurrunt: quæ Dionyſio Periegetæ καλοῦνται·

Ἡ μὲν, ὑπερνοτίη, τὴν δὴ κλείουσι Κάραμβιν·
Ἡ δὲ, βορειοτέρη, γαίης ὕπερ Εὐρωπαίης,
Τὴν ῥα περικτίονες Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.

Polit.

14. Βύρινα) Euſtathius ad Dionyſium: πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Βύρινα Ἰταλική, βοὸς ῥινὶ παρονομαζομένη. Sed Burina Theocrito non Italicus fons eſt; ſed fons Cous: quam alii Βούρριναν, geminato ῥῥ, alii ſcribunt Βούριναν, in hoc verſu Theocriti Idyll. 7.

Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

Notat ibi vetus Scholiaſta, τὴν πηγὴν τὴν Βούρριναν. ἢ Βούριναν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) οὕτως ὀνομασθεῖσαν, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸ σχῆμα, ἔχειν φασὶ, μυκτῆρι βοός. Politus.

Fons hic eſt ita appellatus a quadam ibi effigie, quæ ῥῖνα βοὸς, *bovis narem*, repræſentat. Salmydeſſia item Maxilla, quæ memorata eſt Æſchylo, ipſa quoque ad ſimilem metaphoram ſpectat. Menınx item, inſula Africæ, cognominis eſt meningis animalium: ſicuti & cerebri animalium cognomine eſt cerebrum palmæ arboris, ſumma nimirum ejus pars dulciſſima: qua exemptâ indigenæ ſuaviter veſcuntur, ut narrat Athenæus. Atque hæ quidem partes ſunt capitis. Capita verò, & caput montis; nec non Bocarus, fluvius Salaminius, totum caput invaſerunt. Dicitur namque Βώκαρος, *Bocarus*, quaſi Βοόκαρος, *bovis caput præ ſe ferens*, & per craſin, Βώκαρος, quippe qui bovini capitis ſimilitudinem referat. Tale etiam illud: ἐπὶ κρατὸς λιμένος. *ad caput portûs*. &, Βοὸς κεφαλαί. *Bovis capita*. Locus hic fuit, in quo Pruſias pugnam commiſiſſe dicitur cum Attalo. Ac ſimiliter ſeſe habent, quæ extra compoſitionem, & per ſe nominatæ ſunt Cephalæ, ideſt, *Capita*. Populus hic Atticus, cujus item Ariſtophanes in Avibus meminit. Hujuſce etiam modi eſt Bucephala, urbs Indica, condita illa ab Alexandro in utrâque, ut proditum eſt, Hydaſpis fluminis ripâ, propterea quòd, dum illac Alexander trajiceret, ac manum confereret, Bucephalas equus eſt mortuus. Et hujuſmodi quidem metaphoricarum locutionum veluti examen in animalium capita occupatur, ac laborat. Verùm apud eos, qui tranſlationibus gaudent, uſurpatur etiam tenon montis, ut palam facit illud: κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. *Verticem ſupereminentes tenontes*. Vocatæ inſuper reperiuntur

αὕτη καλουμένη οὕτω διὰ τὸ προτομήν τινα εἶναι αὐτόθι ἐοικυῖαν ῥινὶ βοός. [1] Ἡ δὲ Σαλμυδησσία γνάθος, ἡ παρ' Αἰσχύλῳ, ὁμοίου καὶ αὐτὴ τρόπου ἐστί. [2] Μῆνιγξ δὲ ἡ Λιβυκὴ νῆσος, τῇ τῶν ζώων ὁμωνυμεῖ. ὥσπερ καὶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου, [3] δηλαδὴ τὸ ἀκρωτάτῳ αὐτοῦ γλυκύτατον· ὅπερ ἐξαιροῦντες οἱ ἐγχώριοι, ἡδέως ἐσθίουσιν, [4] ὡς καὶ ὁ Ἀθήναιός φησιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, κεφαλῆς μέρη· κάρηνα δὲ, καὶ κρὰς ὄρους, [5] καὶ Βώκαρος δὲ ὁ Σαλαμίνιος ποταμὸς, ὅλῃ κεφαλῇ ἐπεβουλεύσαντο. [6] Λέγεται γὰρ Βώκαρος, οἱονεὶ βοόκαρος, καὶ, κατὰ κρᾶσιν, βώκαρος, ὡς ὁμοιούμενος βοὸς κάρᾳ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, [7] ἐπὶ κρατὸς λιμένος. καὶ τὸ, Βοὸς κεφαλαί. [8] Τόπος δὲ ἦν οὗτος, ἐν ᾧ ἐπολέμησε, φασιν, ὁ Προυσίας πρὸς Ἄτταλον. Ὅμοιον δὲ καὶ αἱ ἀσυνθέτως ὠνομασμέναι Κεφαλαί. [9] δῆμος αὗται Ἀττικός, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι. Καὶ ἡ Βουκεφάλα δὲ τῆς τοιαύτης ἐφόδου ἐστί, πόλις Ἰνδική, ἐκεῖ κτισθεῖσα ὑπ' Ἀλεξάνδρου [10] ἐπ' ἀμφοτέραις, φησὶ, ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου, διότι, διαβάντος Ἀλεξάνδρου ἐκεῖ, καὶ μαχομένου, ὁ Βουκεφάλας ἵππος ἀπέθανε. Καὶ τοιοῦτος μὲν τροπολογικὸς ἑσμὸς τὴν ἐν ζώοις κεφαλὴν ἀμφιπένεται. Παρὰ δὲ τοῖς μεταφέρουσι, καὶ τένων ὄρους κεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, κορυφῆς ὑπερτέλλοντες τένοντες. Εὕρηνται

1. Ἡ δὲ Σαλμυδησσία γνάθος, ἡ παρ' Αἰσχύλῳ) Æſchylus in Prometheo:

Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος.

Vetus Scholiaſta editus a Stanlejo: ἡ Σαλμυδησσία ἐστὶ χωρίον ἀκρωτηριάδες. ἐοικυῖα ὄντι γνάθῳ. καλεῖται δὲ ἀπό τινος Σαλμυδησσοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν ἐκφέροντος εἰς τὴν θάλασσαν. Politus.

2. Μῆνιγξ δὲ ἡ Λιβυκὴ νῆσος) νῆσος περὶ τὰς Σύρτεις, καὶ πόλις. Stephanus. *Polit.*

3. δηλαδὴ τὸ ἀκρωτάτῳ αὐτοῦ γλυκύτατον) Plinius lib. 13. c. 4. de palmis: *Dulcis medulla earum in cacumine, quod cerebrum appellant*. Polit.

4. ὡς καὶ Ἀθήναιός φησιν) Athenæus libro 2. extremo ex Xenophonte narrationem hanc habet de militibus Græcis, qui erant cum Clearcho: Καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀναβάσεως γράφει τάδε. Ἐνταῦθα καὶ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος πρῶτον ἔφαγον οἱ στρατιῶται· καὶ οἱ πολλοὶ ἐθαύμαζον τό, τε εἶδος, καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἡδονῆς. ἦν δὲ σφόδρα καὶ τοῦτο κεφαλαλγές. ὁ δὲ φοῖνιξ, ὅπου ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, ὅλος ἐξηυαίνετο. Polit.

5. καὶ Βώκαρος δὲ ὁ Σαλαμίνιος ποταμὸς) qui poſtea Bocalias. Strabo: Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν Σαλαμῖνι ποταμός, ὁ νῦν Βωκαλίας καλούμενος. Dicebatur Βώκαλος, quaſi Βουκέφαλος. Hujus meminit Lycophron. *Polit.*

6. Λέγεται καὶ Βώκαρος, οἱονεὶ Βοόκαρος) Aliunde videtur appellatus Bocarus, qui a Trœzeniis Ver dicebatur. nempe παρὰ τὸ τῷ βίῳ χαρὰν φέρειν. Unde βοίχαρος, & βώκαρος. Inde etiam videri poteſt etymologiam habere Bocarus, fluvius Salaminius. Etymologici Magni Auctor: Βώκαρος, τὸ ἔαρ ὑπὸ Τροιζηνίων· παρὰ τὸ τῷ βίῳ χαρὰν φέρειν βοίχαρος, καὶ βώκαρος. καὶ ποταμὸς δὲ Σαλαμῖνος οὕτω καλούμενος. Sed ego ſentio cum Euſtathio, *Politus*.

7. ἐπὶ κρατὸς λιμένος) Odyſſ. lib. ι v. 140.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ. Polit.

8. Τόπος δὲ ἦν οὗτος, ἐν ᾧ ἐπολέμησε, φασιν, ὁ Προυσίας πρὸς Ἄτταλον) Stephanus ex Eratoſthene: Βοὸς κεφαλαί, τόπος, καθ' ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον. Polit.

9. δῆμος αὗται Ἀττικός, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι) Ariſtophanes Avibus v. 476.

Ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.

Scholiaſta: παρονομάζει τὸν δῆμον. Κεφαλαὶ γὰρ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Lego Κεφαλαὶ pro vulgato Κεφαλῆς. Sed & dicitur unitatis numero Κεφαλή. Harpocration: Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς οἱ δημόται λέγονται Κεφαλῆθεν, καθά φησι Διόδωρος. Polit.

10. ἐπ' ἀμφοτέραις, φησὶ, ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου) Ita quidem affirmare videtur Stephanus in Epitome: Ἔστι καὶ Ἰνδικὴ Βουκέφαλα, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ὄχθαις τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ. Sed hic certè locus, tamquam in depravatâ Epitome, confuſè legitur, & minùs integrè. Falſum namque eſt, Bucephalam urbem ab utrâque Hydaſpis fluminis ripâ fuiſſe collocatam. Sequuntur in Epitome verba hæc cum lacunâ: Πολ— φασὶ Νίκαιαν. Βουκεφάλαν δὲ, οὗ διαβάντος, καὶ μαχομένου, ἀπέθανεν αὐτῷ ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσαγορευόμενος. Lucas Holſtenius legebat: Πόλεις φασὶ Νίκαιαν, Βουκεφάλαν τε. & τε quidem pro δὲ ex MS. Hinc facile eſt totum illum locum ſic diſtinguere, ac reſtituere: Ἔστι καὶ Ἰνδικὴ Βουκέφαλα, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. Ἐπ' ἀμφοτέραις τῆς ὄχθαις τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ πόλεις φασὶ Νίκαιαν, Βουκεφάλαν τε, οὗ διαβάντος, καὶ μαχομένου, ἀπέθανεν αὐτῷ ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσαγορευόμενος. Reſpicit ſine dubio, ac refert Stephanus locum Strabonis, quo in loco docet Strabo, ab utrâque Hydaſpis ripâ conditas ab Alexandro urbes, alteram Bucephalam in Bucephali equi ibi locorum demortui memoriam, alteram Nicæam in memoriam victoriæ, quam de rege Poro, ac de Indis retulit. Strabo: πόλεις κατεσκεύασεν ἐπὶ τῷ Ὑδάσπῃ (Alexander) πρὸς τῇ [illegible] ἐφ' αὐτοῦ πόλεων ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸν Πῶρον ἐνίκα διαβάς· ὧν τὴν μὲν, Βουκεφαλίαν ὠνόμασεν, ἀπὸ τοῦ πεσόντος ἵππου κατὰ τὴν μάχην τὴν πρὸς τὸν Πῶρον· ἐκαλεῖτο δὲ Βουκεφάλας ἀπὸ τοῦ πλάτους τοῦ μετώπου· πολεμιστὴς δ' ἦν ἀγαθὸς, καὶ ἀεὶ τούτῳ ἐχρῆτο κατὰ τοὺς ἀγῶνας· τὴν δὲ Νίκαιαν ἀπὸ τῆς νίκης ἐκάλεσεν. Erant igitur hæ urbes ab utrâque ripâ, una ultra, altera citra Hydaſpem. Et quidem ſecundùm locum pugnæ, in quo ſcilicet Alexander cum Poro poſt ſuperatum amnem conflixit, locata erat Bucephala in ulteriori ripâ Hydaſpis. ſecundum quem reſpectum de utriuſque urbis ſitu locutus eſt Diodorus lib. 17. p. 559. ἔκτισε δὲ δύο πόλεις, τὴν μὲν πέραν τοῦ ποταμοῦ, καθ' ὃν τόπον αὐτὸς διέβη· τὴν δ' ἄλλην, ἐν ᾧ τόπῳ τὸν Πῶρον ἐνίκησε. Namque alio ſanè reſpectu, venientibus ſcilicet e Perſide ad Hydaſpem Bucephala erat citerior. Idem de harum urbium collocatione eſt ſenſus Arriani: Ἵνα δὲ ἡ μάχη ξυνέβη, καὶ ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐπέρασε τὸν Ὑδάσπην ποταμὸν, πόλεις ἔκτισεν Ἀλέξανδρος· καὶ τὴν μὲν, Νίκαιαν, τῆς νίκης τῆς κατ' Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε· τὴν δὲ, Βουκεφάλαν, ἐς τοῦ ἵππου Βουκεφάλα τὴν μνήμην, ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ, οὐ βληθεὶς πρὸς οὐδενός, ἀλλ' ὑπὸ καύματός τε, καὶ ἡλικίας. Mendosè autem in Strabone ſcriptum eſt Βουκεφαλίαν, pro quo ego ex Stephano reſcribendum duco Βουκεφάλαν. Eadem etiam urbs Βουκεφάλεια, ut patet ex eodem Stephano, & Βουκέφαλος Ἀλεξάνδρου, nec non multitudinis numero Βουκέφαλα. Non erat, quòd Jacobus Gronovius poſt Salmaſii veſtigia nomen hujus urbis *Bucephalon* in Gellio ſuo ſollicitaret. *Politus*.

Digitized by Google

δὲ καὶ [1] δειράδες ὄρους, ὅ ἐστι τράχηλοι. ὅθεν καὶ
Baſ. p. 234. πολυδειρὰς Ὄλυμπος. καὶ λόφα ὀρεινὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ τῶν βοῶν λόφου, [2] καθὰ καὶ οἱ Ἐτυμολόγοι φασίν. ἔτι δὲ καὶ αὐχένες οἱ κατὰ τοὺς ῥηθέντας τένοντας. καὶ μὴν καὶ ῥάχεις πετρώδεις, ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί. ἡ δὲ φάραγξ ἡ ὀρεινὴ, [3] παρωνυμία ἐστὶ τοῦ ἐν ζώοις φάρυγγος. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ δὲ Γάργαρον, [4] ἀπὸ τοιούτου γαργαρεῶνος εἴληπται.

ϞϚ'. Εἰς ὅμοιον δὲ τούτοις ἄγεται καὶ τὸ, ὤμους εἰπεῖν ἀμπέλου, καὶ λιμένων ἀγκάλας, καὶ μηνοειδεῖς ἀγκῶνας ὄρους. [5] Καὶ Ἀγκὼν δὲ, πόλις τις Πικεντίνων, [6] καὶ τείχους ἀγκὼν, καὶ [7] γλυκὺς ἀγκὼν παροιμιακῶς. Τούτοις δὲ ἀκόλουθα, καὶ πῆχυς τόξου, [8] καὶ φυτοῦ καρπὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῇ χειρὶ καρποῦ, κατὰ τοὺς Ἐτυμολόγους, καὶ βωμοῦ θέναρ τὸ πλάτος, [9] ὡς Πίνδαρος ποιεῖ. Ἐκ δὲ τῶν τοιούτων ὥρμηνται καὶ [10] οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, καὶ τὸ, ῥοδοδάκτυλος ἡμέρα. καὶ τὸ, ὄνυξ ὄρους, ὡς καὶ χηλή. ὅθεν καὶ [11] ἀκρωνυχία, ἡ ὀρεινὴ ὀξύτης. Εἰς τοῦτο δὲ καὶ τὰ κέρατα τῇ τροπῇ συλλαμβάνονται. [12] ἀφ' ὧν ὑψικέρατα πέτραν ἔφη τις· αὐτὰ μέντοι, καὶ καμπὰς, καὶ κλῶνας δηλοῖ ποταμῶν. Ἐθαῤῥήθη δὲ καὶ [13] οὖθαρ λεχθῆναι ἀρούρης, ἤτοι μαστὸν, τὸ τῆς γῆς πιότατον, καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν. καὶ καρδία δένδρου, τὸ ἐντός. Τὴν δὲ κλῆσιν ταύτην καὶ [14] πόλις ἔλαχε Θρᾳκική· ἧπερ ὁμώνυμος ὁ Θρᾴκιος κόλπος ἐν τοῖς ἄρτι, ἄλλως μὲν, Καρδιανὸς λεγόμενος, παρωνυμίας λόγῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, Καρδία καὶ αὐτὸς καλούμενος. [15] Ἐχορήγησε δὲ καὶ αὕτη τῷ Κωμικῷ ἀστειότητα κατὰ Κλέωνος.

tur δειράδες ὄρυς, *cervices montis*, hoc eſt, colla. Unde & πολυδειρὰς Ὄλυμπος. *multa habens colla Olympus*. Et cervices montium, tamquam a a boum cervice, pariter atque tradunt Etymologi. Præterea verò cervices tenontum eorum, quos diximus. Immo & ſpinæ petroſæ, tamquam ſerratæ quædam montis eminentiæ. Itemque ἡ φάραγξ, *pharanx*, quod eſt barathrum, quaſi guttur, ſeu fauces montis, nomen eſt denominativum ἀπὸ τοῦ φάρυγγος, *a gutture, ſeu faucibus*, animalium. Quin & Gargarum, cujus mentio apud Homerum, nomen habet deſumptum ab hoc iſto γαργαρεῶνι, *gutture, ſeu gurgulione*.

XCVI. Huc ſimiliter refertur, ſiquis humeros dicat vitis, & ulnas, ſeu brachia portuum, & lunatos ἀγκῶνας, *cubitos*, montis. Quin & Ἀγκὼν, *Ancon, ſeu Ancona*, urbs dicitur Picentinorum, & ἀγκὼν, *cubitus*, muri, & γλυκὺς ἀγκὼν, *dulcis cubitus*, in proverbio. His proximè adhærent & cubitus arcus, & καρπὸς, *fructus*, plantæ, *ſeu frux*, ad exemplum τοῦ καρποῦ, *volæ*, manus, ſecundùm Etymologos, & aræ θέναρ, *hir*, *ſeu vola*, hoc eſt, latitudo, ſeu pars latior, ut Poëticè loquitur Pindarus. Atque inde etiam originem traxerunt Dactyli Idæi, & quod dicitur, *roſeis prædita digitis dies*; & unguis montis, ſicuti etiam forceps. Unde ἀκρωνυχία, ſummus, & extremus unguis, ideſt, cacumen, ſeu vertex montis. Huc inſuper metaphoricâ translatione vel cornua ipſa conferunt, a quibus petram quidam dixit ὑψικέρατα, *alta cornua habentem*: & tamen ipſa cornua flexus, ramoſque fluminum ſignificant. Immo eò audaciæ proceſſum eſt, ut, quod pinguiſſimum erat ſolum, & alimentorum maximè ferax, arvi id uber, ſeu mamilla vocaretur. Itemque cor arboris, ipſa interior ejus medulla. Quin & hanc eamdem appellationem ſortita eſt urbs Thracica: cujus apud recentes ſcriptores cognominis eſt Thracicus Sinus. Quamquam enim aliter, denominationis ratione, dictus eſt Cardianus; tamen apud poſteriores ſcriptores ipſe quoque vocatur Cardia. Atque hæc etiam materiam Comico ſubminiſtra-

1. δειράδες ὄρυς) Pariter apud Latinos collis, mons, a colli ſimilitudine. *Salvinus*.

2. καθὰ καὶ οἱ Ἐτυμολόγοι φασίν) Etymologici Magni Auctor: λέγεται πάντα τὰ μετέωρα, καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βοός. Politus.

3. παρωνυμία ἐστὶ τοῦ ἐν ζώοις φάρυγγος) Φάραγξ apud Auctorem Etymologici Magni duplicem habet etymologiam. Primùm φάραγξ, ἡ διεσχισμένη γῆ, derivatur ἐκ τοῦ ῥήσσω τὸ ῥηγνύω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔρραγον. Qua ratione ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ φαίνεσθαι ἐν αὐτῇ ῥῆγμα. Deinde φάραγγες, τὸ ἀπόσπασμα τῆς γῆς, deducuntur ἀπὸ τοῦ σπαράσσω, σπάραξω, σπάραξ. Unde τροπῇ τοῦ π' εἰς φ', καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ', φάραξ· καὶ φάραγξ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ'. Politus.

4. ἀπὸ τοιούτου γαργαρεῶνος εἴληπται) ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν γαργαρεῶνος. καὶ γὰρ τὸ σῶμα τοῦτο ἀπὸ πάχους εἰς λεπτόν, καὶ ὀξὺ λήγει. Polit.

5. Καὶ Ἀγκὼν δὲ, πόλις τις Πικεντίνων) Mela lib. 2. cap. 4. *Exin illa in anguſto duorum promontoriorum ex diverſo coëuntium inflexu, cubiti imagine ſedens, ac ideo a Graiis dicta Ancon, inter Gallicas, Italicaſque gentes, quaſi terminus, intereſt*. Polit.

6. καὶ τείχους ἀγκὼν) Il. l. π'. Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος. Scholiaſta: ἀγκῶνες· νῦν, τῆς τοῦ τείχους ἐξοχῆς. Polit.

7. γλυκὺς ἀγκὼν παροιμιακῶς) Varia hujus Proverbii explicatio apud Parœmiographos. *Polit*.

8. καὶ φυτοῦ καρπὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῇ χειρὶ καρποῦ, κατὰ τοὺς Ἐτυμολόγους) Immo verò, ſecundùm Etymologos, ὁ ἐν τῇ χειρὶ καρπὸς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ φυτὸν καρποῦ. Eſt enim prius ὁ φυτοῦ καρπός. Inde ad ejus ſimilitudinem καρπὸς etiam τὸ κοῖλον τῆς χειρός. perinde quaſi pars cava manus, tamquam minùs carnoſa, ſiccitate illâ ſuâ τὸν καρπὸν, hoc eſt, ſpicam aridiorem, meſſique jam maturam, imitari quodammodo videatur. Eſt namque Etymologis ſenſu Homerico καρπὸς id, quod cavum eſt in manu, ſeu vola: tametſi alii, qui partes humani corporis, unamquamque per ſeſe, examinarunt, ac diſtinxerunt, καρπὸν dicant τὸ ἄρθρον χειρὸς, καὶ βραχίονος. Etymologici Magni Auctor v. Καρπός. σημαίνει δὲ δύο. κυρίως μὲν καρπὸς λέγεται ὁ πρὸς ἄμησιν ἐπιτηδειότατος ὤν στάχυς. ὅπως γὰρ, ἡνίκα λευκανθῇ, καὶ ξηρανθῇ, ἕτοιμός ἐστι πρὸς θερισμόν. σημαίνει καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ὡς τὸ, κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. ἔνθεν καὶ ὁ τῆς χειρὸς ξηρὸς τόπος, καὶ ἄσαρκος, καρπὸς λέγεται. Politus.

9. ὡς Πίνδαρος ποιεῖ) Pindarus Pyth. Od. 4.

Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπάρχει, καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.

Scholiaſta: βωμοῖο θέναρ, τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα. Eſt autem propriè θέναρ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. Polit.

10. οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι) De Dactylis Idæis, præter alios, vide Strabonem lib. 10. p. 473. *Polit*.

11. ἀκρωνυχία, ἡ ὀρεινὴ ὀξύτης) Suidas: ἐστὶ δὲ ἀκρωνυχία καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. Paullò poſt Suidæ ἀκρώρεια dicitur ἐξοχὴ, κορυφή. Polit.

12. ἀφ' ὧν ὑψικέρατα πέτραν ἔφη τις) Ariſtophanes in Nubibus: Κωθίας ἔχων ὑψικέρατα πέτραν. Polit.

13. οὖθαρ λεχθῆναι ἀρούρης) Virg. *atque ubere glebæ*. Homerus: οὖθαρ ἀρούρης. Salvin.

14. πόλις ἔλαχε Θρᾳκική) Cardia, urbs Cherſoneſi Thraciæ, ſic appellata a cordis ſimilitudine, quam præ ſe ferebat. Solinus c. 10. *Propontidis oram inſignit Pactye, Melanem ſinum Cardia: quòd in cordis faciem ſita ſit, dicta Cardia eſt*. Sinus ille Melas, dictus poſtea eſt Cardianus, & Cardia. *Polit*.

15. Ἐχορήγησε δὲ καὶ αὕτη τῷ Κωμικῷ ἀστειότητα κατὰ Κλέωνος) Ariſtophanes in Avibus ita in Cleonem ludit ab urbe Thracicâ Cardiâ:

Ἔστι γάρ δένδρον πεφυκὸς
Ἔκτοπόν τι καρδίας
Ἀπωτέρω, Κλεώνυμος.

Dicit autem, Cleonem, tamquam arborem quamdam ἔκτοπον, ſucceviſſe καρδίας ἀπωτέρω, διὰ τὸ μακρὸν εἶναι, καὶ δειλόν. ἅμα δὲ Καρδία, ut vetus Scholiaſta obſervat, ἐστὶν ὄνομα πόλεως. μιμεῖται ἐν ὑποθέσει. Dicit igitur, Cleonem, tamquam arborem ab urbe Cardiâ longiùs remotam, eſſe excordem. *Politus*.

ſtravit feſtivè ludendi in Cleonem. Itaque cor diverſis ſanè rebus eſt diſtributum. Sed & terræ κοιλίαι, *ventres*, dicta cava ſubterranea, a quibus denominata ἡ κοιλὰς, *vallis cava, ſeu convallis*. Pectora quoque dicta ſunt, & dorſa, & inverſa ab arantibus bobus terga terræ: quam etiam Sophocles χθόνα vocat στερνοῦχον, *pectore præditam humum*. Dicta item ſunt locorum latera, ut Cypri latera obliqua. Quin & tributum eſt latus Mathematicis figuris. Ilia quoque montis in ſermonis conſuetudinem abierunt, & quaſi humani corporis, cavæ partes terræ, & inferorum venter. Pythici item oraculi locus, terræ umbilicus, ſive medius locus, eſt appellatus. Quæ verò terræ inteſtina ſunt vocata, vermiculi hì terreſtres, ſeu lumbrici, ea quoque cum hoc iſto loco conjuncta ſunt, & cohærent: ſicuti etiam inteſtinum, ſive interanea arborum, quæ eſt medulla; & inteſtinum navium, ſive earum interanea. Sic & aquarum venæ, fiſtulæ, ſeu canales terræ, ex quibus erumpunt, ac proſiliunt aquæ. Atque inde pariter pendet, quòd vinum, ſanguis vitis vocetur. Auſi ſunt præterea terræ oſſa, lapides dicere, ut oſtendit illud: γῆς ὀστέοισιν ἐγχριμφθεὶς πόδα. *terræ oſſibus allidens pedem*. videlicet ad lapides offendens. Atque hoc quidem Dithyrambicum eſt. Verùm ſi agendarum rerum nervos, pecuniam dixerimus, tantùm abeſt, ut durum hoc ſit, ut potiùs ſit maximè aptum, atque ingenioſum. Sed & pulchrum eſt, ac decorum dicere cum Homero farinam, mortalium medullam.

XCVII. Eadem tractatio caudam bello, ſicuti & os, tamquam feræ cuidam, affinxit. Unde τὸ οὐραγεῖν, *caudam, ſeu extremam agminis partem ducere*, & ἡ οὐραγία, *cauda, ſeu pars agminis extrema*, & ὁ οὐραγὸς, *caudæ, ſeu extremi agminis ductor*. Immo & nates agri, adagii loco, in communi ſermone uſurpavit, ductâ metaphorâ a natibus ipſis animalium: quod quidem nonnulli pro parte agri pinguiſſimâ intellexerunt, juxta atque dictum eſt uber arvi: alii, proverbii in morem, non de iis modò acceperunt, quæ in agro; verùm etiam de iis, quæ generatim alibi ubicumque pinguia eſſent, atque opima: alii denique de hominibus perquam agreſtibus, & ruſticanis. Quin & a natibus, quæ Græcè di-

νος. [1] Καὶ οὕτω μὲν καὶ ἡ καρδία μεμέρισται. Καὶ κοιλίαι δὲ γῆς, αἱ ὑπὸ γῆν κοιλότητες, ὧν παρώνυμος ἡ κοιλάς. Καὶ στέρνα δὲ, καὶ νῶτα, καὶ βούστροφα γῆς μετάφρενα· [2] ἣν καὶ χθόνα στερνοῦχον εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς. Ἐῤῥέθησαν δὲ καὶ πλευραὶ τοπικαὶ, ὡς Κύπρου πλευραὶ τὰ πλάγια. Κεχάρισται δὲ ἡ πλευρὰ καὶ σχήμασι μαθηματικοῖς. Λαγόνες δὲ ὄρους καθωμίλωνται, καὶ γῆς κενεῶνες, [3] καὶ γαστὴρ ᾅδου. [4] Ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ἤτοι μεσότης. [5] Τὰ δὲ τῆς γῆς ἔντερα, σκωλήκια ταῦτα ὑπόγεια, τῷ τοιούτῳ καὶ αὐτὰ ἥνωνται τόπῳ· [6] καθάπερ καὶ ἡ τῶν δένδρων ἐντεριώνη, [7] καὶ ἡ ἐπὶ νηῶν ἐντερόνεια. Οὕτω δὲ καὶ φλέβες ὑδάτων, σύριγγες γῆς, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὕδατα. Καὶ αἷμα δὲ σταφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν, ἐντεῦθεν ἤρτηται. Τετόλμηται δὲ καὶ γῆς ὀστᾶ τοὺς λίθους εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ τὸ, γῆς ὀστέοισιν ἐγχριμφθεὶς πόδα. ἤτοι λίθοις προσκόψας. Καὶ τοῦτο μὲν, διθυραμβῶδες. τὸ δέγε [8] νεῦρα πραγμάτων εἰπεῖν τὰ χρήματα, οὔτε σκληρὸν, ἀλλὰ καὶ εὐστοχώτατον. Καλὸν δὲ καὶ τὸ, [9] μυελὸν ἀνδρῶν Ὁμηρικῶς λέγειν τὰ ἄλφιτα.

ϟζʹ. Ἡ δ' αὐτὴ μεταχείρισις καὶ οὐρὰν τῷ πολέμῳ, καθὰ καὶ στόμα, προσέπλασεν, ὡς οἷα Rom.p.310.
θηρίῳ τινί. ὅθεν καὶ τὸ οὐραγεῖν, καὶ ἡ οὐραγία, καὶ ὁ οὐραγός. Καὶ πυγὴν δὲ ἀγροῦ παροιμιακῶς ἐλάλησε, μετενεγκοῦσα ἐκ τῆς σαρκικῆς πυγῆς. ὅ τινες μὲν ἐνόησαν, ἀντὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τὸ, οὖθαρ ἀρούρης· ἕτεροι δὲ παροιμιακῶς ἐξελάβοντο ἐπὶ τῶν μὴ μόνον ἀγρῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ᾡτινιοῦν προσκαθημένων λιπαρῶς· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων. Πυγῆς δὲ παρώνυμα καὶ

1. Καὶ οὕτω μὲν καὶ ἡ καρδία μεμέρισται) in Pſalmo: *transferentur montes in cor maris*. ideſt, in medium. Hebraiſmus. *Salvinus*.

Jonæ c. 2. n. 4. ἀπέῤῥιψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης. Polit.

2. ἣν καὶ χθόνα στερνοῦχον εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς) Sophocles in Oedipo Colonco: Στερνούχου χθονός. ἀντὶ τοῦ ἐπιπέδου, καὶ πεδιούχου χθονός. Namque, ut ibi Scholiaſta, μεταφορικῶς, καὶ στέρνα, καὶ νῶτα φασὶ τὰ πεδινὰ, καὶ ὄρεα, καθάπερ αὖ πάλιν αὐχένας, τὰ στενά. Politus.

3. καὶ γαστὴρ ᾅδου) Sic κοιλία ᾅδου. Sapientiæ c. 51. ἐκ βάθους κοιλίας ᾅδου. Polit.

4. Ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς) Livius l. 38. c. 47. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt*. Polit.

5. Τὰ δὲ τῆς γῆς ἔντερα, σκωλήκια) Γῆς ἔντερα, vermes terreni dicuntur a Dioſcoride l. 2. c. 72. *Polit.*

6. καθάπερ καὶ ἡ τῶν δένδρων ἐντεριώνη) lege, ἐντεριώνη. Sic enim ſcribunt. Pollux lib. 2. c. 4. ἐντεριώνη, τὸ ἐντὸς τῶν ῥάβδων, ὃ ἐξαιροῦσιν οἱ βουλόμενοι κενῶσαι τὴν ῥάβδον εἰς σύριγγα, ἢ αὐλὸν, ἤ τι τοιοῦτον. Heſychius: ἐντεριώνη, τὸ ἐντὸς τοῦ αἰγίου σικυοῦ, ἢ τὰ ἔνδον. Suidas: ἐντεριώνη, τὸ ἐντός. Polit.

7. καὶ ἡ ἐπὶ νηῶν ἐντερόνεια) Mendosè ſcriptum in Heſychio: Ἐντερονία, ἐντεριώνη, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ ξύλου, καρδία. οἱ δὲ, μυελός. Pro duabus illis prioribus vocibus reſcribebam: Ἐντερόνεια, ἐντεριώνη. Quam emendationem egregiè mihi confirmabat Suidas: τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται. οἱ δὲ, τὸ τῆς νεὼς ἔδαφος. οἱ δὲ, τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Ἡρωδιανὸς συστέλλει, καὶ προπαροξύνει. Οὕτω δὲ τὴν ἐντεριώνην Ἀριστοφάνης φησίν. Deinde etiam ſuſpicabar, perturbatum eſſe, ac confuſum in Heſychio verborum ordinem, eumque ordinem ſic fortaſſe reſtituendum: Ἐντεριώνη, τοῦ ξύλου καρδία. οἱ δὲ, μυελός. Ἐντερόνεια, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς, ἤτοι τὸ μέσον. Julius namque Pollux differentiam facit inter ἐντεριώνην, & ἐντερόνειαν. Ἐντεριώνη ei dicitur τὸ ἐντὸς τῶν ῥάβδων· ἐντερόνειαν verò apud Ariſtophanem interpretatur τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῆς νεώς. Unde liquidò apparet, rectè doctos viros ἐντερόνειαν legere pro ἐντεριωνίδα, quod malè irrepſerat in locum hunc Pollucis: ἐντεριωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῆς νεὼς Ἀριστοφάνης ὠνόμασε. Ariſtophanes enim ἐντερόνειαν in Equitibus nominat, non ἐντεριωνίδα. Ita igitur mihi de loco illo Heſychii videbatur. Sed nunc, tamquam in ſecundis, ſeu tertiis curis, lego in Heſychio, idque fortaſſis meliùs: Ἐντερόνεια, ἐντερόνη. Nempe, ut Græci dicunt, Καλλιόπεια, Καλλιόπη, Κασσιόπεια, Κασσιόπη· ita dicta fuerit ἐντερόνεια, ἐντερόνη. Vetus Scholiaſta Ariſtophanis: καὶ ἡ ἐντερόνεια δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ ὤφειλε συστέλλειν τὸ α, καὶ προπαροξύνεσθαι. Οὕτω γὰρ τὴν ἐντερόνην Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν εἶπεν· ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς. Hinc unâ eademque operâ, qua Heſychium, corrigo etiam Suidam, qui ſua ex Scholiaſtâ illo Ariſtophanico deprompſit. Malè apud Suidam: Οὕτω δὲ τὴν ἐντεριώνην Ἀριστοφάνης φησί. Legendum eſt: τὴν ἐντερόνην. Alia ἐντερόνεια, alia ἐντεριώνη· ut numquam Ariſtophanes τὴν ἐντεριώνην dixerit ἐντερόνειαν. Ἐντεριώνη eſt τὸ ἐντὸς τοῦ ξύλου, ſeu generatim φυτοῦ. Ἐντερόνεια, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῆς νεώς. Et bene ἐντεριώνην Pollux diſtinxit ab ἐντερονείᾳ illâ Ariſtophanis. Qua poſitâ inter utramque vocem differentiâ, totum illum locum Heſychii ſic libenter reformarem, & corrigerem: Ἐντεριώνη, τὸ ἐντὸς τοῦ αἰγίου σικυοῦ, ἢ τὰ ἔνδον, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ ξύλου, καρδία. οἱ δὲ, μυελός. Ἐντερόνεια, ἐντερόνη, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς. Politus.

8. νεῦρα πραγμάτων εἰπεῖν τὰ χρήματα) Demoſthenes: τὰ χρήματα νεῦρα τοῦ πολέμου. Salvinus.

9. μυελὸν ἀνδρῶν Ὁμηρικῶς λέγειν τὰ ἄλφιτα) Od. l. β´.
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν. Polit.

τὰ περὶ τὴν ἀντικρὺ Χίου, [1] πάλαι μὲν, Πύγελλα· παρὰ δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα, Φύγελλα, λόγου παραφθορᾶς. Ὄρος δέ τι Ἰνδικὸν, Μηρὸς ἐκλήθη, Διονύσῳ ἀνακείμενον. [2] ὅθεν μηροτραφὴς μεμύθευται, φασὶν, ὁ Διόνυσος. [3] Λέγεται δὲ καὶ γόνυ καλάμου, καθ' ὁμοιότητα, καὶ ἀμπέλου, [4] καὶ στάχυος. [5] Καὶ ὄρους δὲ τὰ μὲν κατωτάτω, πόδες· τὰ δὲ ἀνωτέρω, κνημοὶ, ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν ἡμῖν κνήμης. [6] Καὶ πτέρνα δὲ πόλεως, ἡ βάσις, παρὰ Λυκόφρονι· [7] γινομένη ἐτυμολογικῶς παρὰ τὸ πατεῖν ἔραν. ἵνα ᾖ πατέρα, καὶ συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, πτέρνα. [8] Καὶ σφυρὸν ἀνέμου παρὰ τῷ Περιηγητῇ. Οὐ μόνον δὲ μελεϊστὶ κατατεμόντες, ἢ ἀνατεμόντες οἱ παλαιοὶ, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, μιστύλλαντες εἰς λεπτὰ, μετήγαγον, ὅποι τῶν ἀψύχων ἤθελον, τὰ ζωϊκὰ μέλη, καὶ μέρη· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τοῖς ζώοις ἐνεργείας, καὶ τὰ πάθη, ὁμοίως διέθεντο. Τὸ γοῦν φάναι, νοσεῖν τὸ δένδρον, ἢ ὀκλάζειν ὡς εἰς πτῶσιν, ἢ πεπονηκέναι γόνυ τυχὸν κλήματος, ἢ ἅλλεσθαι εἰς αὔξην τὰ φυτὰ, καὶ ἀνατρέχειν, καὶ [9] θέλειν τόδε τι ποιεῖν· καὶ οἱ καθήμενοι δὲ λειμῶνες, καὶ οἱ ἀνακείμενοι τόποι, [10] ὅθεν καὶ τὸ ἄγκος εἴρηται, καὶ τὸ ὕπτιον πεδίον, καὶ ὁ πρανὴς τόπος, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο, ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῶα λέγεται, ὡς ἐν εἴδει γλυκύτητος. Οὐ μὴν οὐδὲ τὰ ζωϊκὰ περιττώματα πρὸς τὸ τοιοῦτον εἶδος ἔμειναν ἀσυντελῆ. Τὸ σκῶρ μὲν γὰρ τὴν τοῦ σιδήρου σκωρίαν παρήγαγεν· ἐκ δὲ τῶν ζωϊκῶν ἱδρώτων, γῆς ἱδρῶτες αἱ πηγαί. πρὸς ἅπερ ὁμοιότητα σώζει καὶ ἡ παρὰ τῷ Ὀππια-

νῷ

cuntur πυγὴ, denominata ſunt Pygella, ſita e regione Chii, ut antiquitus quidem vocabantur. Namque apud poſteriores ſcriptores, ex corrupto loquendi uſu, dicta ſunt Phygella. Mons etiam quidam Indiæ, Merus eſt appellatus, Baccho ſacer. Unde in fabulis ferunt, Liberum patrem vocatum eſſe μηροτραφῆ, *in Mero monte educatum*. Dicitur quoque per ſimilitudinem geniculum calami, ſeu arundinis, vitiſque, & ſpicæ. Rurſus partes infimæ montis, pedes; ſuperiores, crura, ex tranſlatione cruris humani. Ad hæc, urbis πτέρνα, *calx*, *ſeu calcaneum*, ideſt, fundamentum, apud Lycophronem: vox derivata, ſi etymologiam ejus inquirimus, παρὰ τὸ πατεῖν ἔραν, *a calcandâ terrâ*. ita ut ſit πατέρα, & per ſyncopen, ac pleonaſmum τοῦ ν, πτέρνα, *calcaneum*. Et pes, ſeu planta venti, apud Periegetam. Neque verò dumtaxat membratim incidendo, vel recidendo, ac rurſus, ut ita dicam, in tenues minutaſque partes concidendo, ipſa animalium membra, ac partes ad quaſcumque, quas voluiſſent, res inanimas priſci homines tranſtulerunt; verùm etiam ſimiliter animantum ipſorum actiones, atque affectiones moderati ſunt, & diſpoſuerunt. Quod enim dicimus, arborem ægrotare, aut, cadentis in modum, genu ad terram flectere, ſeſeque incurvare, aut palmitis, exempli cauſsâ, geniculum dolere, aut plantas creſcendo in auctum ſalire, & adſcendere, ſive erigi, & velle quidpiam facere: item deſidentia prata, atque οἱ ἀνακείμενοι, *recumbentes*, *ſeu jacentes*, loci, unde & dictum eſt τὸ ἄγκος, *vallis*, *ſeu convallis*, & campus ſupinus, & locus pronus, & ſiquid aliud eſt hujuſcemodi; id ſanè, tamquam in genere orationis ad jucunditatem, & oblectationem compoſitæ, dicitur, ductâ ab animantibus metaphorâ. Neque verò relicta ſunt animalium eorumdem excrementa, ut non & ipſa aliquid ad genus hujuſmodi conferrent. Nam & τὸ σκῶρ, *ſtercus*, τὴν σκωρίαν, *ſcoriam*, ferri ex ſe derivavit, & ab animalium ſudoribus fontes, ſudores terræ ſunt appellati. Cum quibus ſimilitudinem ſervat tum lacteus mucus apud Op-

pia-

1. πάλαι μὲν, Πύγελλα· παρὰ δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα, Φύγελλα) Straboni, Stephano, Etymologo, aliis, ipſi alibi Euſtathio, Πύγελα, Livio l. 37. c. 11. *Pygela*. Verùm apud Suidam invenitur etiam Πύγελα, τόπος, inquit, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος Φύγελα. quæ item *Phygela* dicta Plinio, & Pomponio Melæ, quaſi ἀπὸ τῆς φυγῆς. Sic enim Plinius l. 5. c. 29. *Juxta a fugitivis conditum, uti nomen indicio eſt, Phygela fuit.* Et Mela l. 1. c. 17. *Ibi a fugitivis, ut ajunt, condita (nomen fama annuit) Phygela.* Meliùs tamen ſentiunt auctores Græci, qui nomen hujus urbis deducunt ἀπὸ τῆς πυγῆς. Ex loquendi depravatione eſt Φύγελα, ſeu Φύγελλα. Suidas: Πύγελα, πόλις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα. λαβοῦσα δὲ τὸ ὄνομα, ἐπεὶ τῶν μετὰ Ἀγαμέμνονός τινες νοσήσαντες τὰς πυγὰς, ἐνταῦθα κατέμειναν. Politus.

2. ὅθεν μηροτραφὴς μεμύθευται, φασὶν, ὁ Διόνυσος) Strabo l. 15. p. 687. καὶ μηροτραφὴς δὲ λέγεται. quæ lectio valde hinc ex Euſtathio confirmatur. Sed enim docti viri, & cum iis Jacobus Gronovius, legunt ibi μηρορραφής· atque adeò Euſtathius ipſe ita aliquando legiſſe videtur, ut colligi poteſt ex his ejus verbis ad Dionyſium Periegetam: Νῦσα δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, πόλις ἐν Ἰνδίᾳ, κτίσμα Διονύσου, καὶ ὄρος αὐτόθι Μηρός. ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηρορραφὴς ὀνομάζεται Διόνυσος. Potuit in vetuſtis Strabonis exemplaribus utroque modo ſcriptum fuiſſe, μηροτραφὴς, & μηρορραφής· & utroque hoc epitheto videtur Bacchus appellatus. Sed ego tamen ſuſpicor, in Euſtathio ad Dionyſium mendosè ſcriptum μηρορραφὴς, & , reſtitutâ unâ literâ, legendum μηροτραφὴς, ut diſertè ſcribit hic Euſtathius ad Homerum. Μηροτραφὴς certè in Strabone legit antiquior ejus Interpres Latinus. Adde, in locum illum Strabonis videri multò magis convenire epitheton Bacchi τὸ μηροτραφὴς, quàm τὸ μηρορραφής. quum ſermo ibi non de Jovis femore eſſe videatur, cui femori Bacchum inſutum fabulantur; ſed de monte Mero, qui eſt ipſe mons Nyſa, urbis Nyſæ cognominis. In Monte autem Mero Bacchus nutritus ferebatur. Diodorus Siculus lib. 2. ὀνομάζεσθαι δὲ τὴν ὀρεινὴν τὴν ὑπὲρ τὸν τόπον Μηρὸν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξέθρεψε τὰς δυνάμεις ἐν τῇ νόσῳ. ἀφ' οὗ δὴ καί τινες Ἕλληνες περὶ τοῦ θεοῦ τούτου παραδεδώκασι τοῖς μεταγενεστέροις τραφῆναι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Pomponius Mela lib. 3. c. 7. *Urbium, quas incolunt, (ſunt autem plurimæ) Nyſa eſt clariſſima, & maxima: montium Meros, Jovi ſacer. Famam hinc præcipuam habent, quòd in illâ genitum, in hujus ſpecu Liberum patrem arbitrantur eſſe nutritum. unde Græcis auctoribus, ut femori Jovis inſutum dicerent, aut materia ingeſſit, aut error.* Politus.

3. Λέγεται δὲ καὶ γόνυ καλάμου, καθ' ὁμοιότητα, καὶ ἀμπέλου) De vite, aliiſque hujuſcemodi non γόνυ modò uſurpatur; verùm etiam μηρός. Heſychius: Μηρὸς, τόπος ἀμπέλου, καὶ ξύλου, καὶ τὸ τῆς καλάμης κοῖλον. Polit.

4. καὶ στάχυος) ſeu potiùs καλάμης. Hæc enim geniculata. Polit.

5. Καὶ ὄρους δὲ τὰ μὲν κατωτάτω, πόδες) Unde illud Dionyſii ὑπὸ ζαθέοις πόδας Ἴδης. Euſtathius: τὸ δὲ, πόδας Ἴδης, ἐκ τῆς Ὁμήρου λέξεως, Πινδάρῳ μὲν δίδωσιν ἀφορμὴν φράσαι ὄρους ... τῷ δὲ Λυκόφρονι, πτέρναν πύργων· καὶ ἄλλοις, στομὰς ὄρους. Polit.

6. Καὶ πτέρνα δὲ πόλεως, ἡ βάσις, παρὰ Λυκόφρονι) Πύργων πτέρναν apud Lycophronem, οἱ κάτω τόποι τῶν πύργων τῆς Μεγάρσου. Urbs Ciliciæ, Megarſus. *Polit.*

7. γινομένη ἐτυμολογικῶς παρὰ τὸ πατεῖν ἔραν) quæ eſt multò probabilior etymologia, quam ſi πτέρνα derivetur παρὰ τὸ πετῶ, unde πετέρνα, & per ſyncopen πτέρνα· vel ἀπὸ τοῦ ἐπιστηρίζειν αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα. Polit.

8. Καὶ σφυρὸν ἀνέμου παρὰ τῷ Περιηγητῇ) Periegeta: ἀνέμοιο παρὰ σφυρόν. Euſtathius: κατὰ μεταφορὰν τολμηροτέραν, ὁ Ποιητὴς ἀνέπλασεν σφυρὸν, ἤτοι πόδα, ἀνέμου λέγει τὴν βάσιν, ὅ ἐστι τὴν θέσιν, καὶ τὸν τόπον, ὅθεν πνεῖ. Simili metaphorâ Pindarus, ἐν Παλλάδι σφυροῖς. Polit.

9. θέλειν τόδε τι ποιεῖν) cujuſmodi tranſlationis exemplum affert Hermogenes lib. 2. de Form. Orat. c. 4. ubi agit de dulcedine, & ſuavitate orationis: τὰ μὲν οὖν χωρία, καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι, quod eſt Platonis in Phædro. *Polit.*

10. ὅθεν καὶ τὸ ἄγκος εἴρηται) Etymologici Magni Auctor: ἐκ δὲ τοῦ κάω τὸ σῶμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν οὖ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κὸς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀ, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος, τὸ πάνυ κοῖλον, καὶ βαθύ. Polit.

Digitized by Google

pianum, tum etiam mucus lucernæ, Græcè *μύξα*, a qua etiam fortaſſis ὁ *μύκης*, *fungus*, ellychnii denominatur. Sed enim coërcenda, atque abigenda eſt longior his de rebus diſputatio, ad quam nos Homericæ hæ naves *μιλτοπάρῃοι*, *rubricatis genis præditæ*, deduxerunt. Illud verò dicendum, quòd τὸ *μιλτοπάρῃος*, *genas rubricatas habens*, ſcribendum erat cum diphthongo, tamquam a *παρειά*, *gena*: ſed tamen pervicit, ut vocis hujus primitivum eſſet, τὸ *παρήϊον*, *gena*, nomen quatuor ſyllabarum. Unde navis *μιλτοπαρήϊος*, *genas rubricatas habens*, & per ſynæreſin, *μιλτοπάρῃος*· quam Tragœdia vocat *καλλίπρωρον σκάφος*, *ſcapham pulchrâ præditam prorâ*.

XCVIII. Quum autem Homerus vocem hanc *μιλτοπάρῃος*, *rubricatas genas habens*, de navi uſurpaverit; volo, obſerves, ut Parœdus ille Matron mullum vocaverit *μιλτοπάρῃον*, *rubricatas genas habentem*. Sicuti & quidam recentiorum imitatus eſt illud, Κίλλαν τε ζαθέην, *Cillamque divinam*, ut ipſe quoque per parœdiam diceret τρίγλαν τε ζαθέην, *mullumque divinum*, ideſt, magum, atque pulchrum. Ac ſimul etiam obſerves, velim, id, quod in Dictionario Oratorio repertum eſt, confuſum, promiſcuumque cum *μίλτῳ*, *minio*, habitum cinnabari. Hæc enim ibi verba: Tingabari dicunt Attici ipſum cinnabari. Diocles: minium, puto, quod & tingabari. & rurſus: tingabari, & minium promiſcuè habitum.

καὶ γλαγόεσσα μύξα, καὶ ἡ τοῦ λύχνου δέ, [1] ἀφ' ἧς ἴσως καὶ [2] ὁ τοῦ ἐλλυχνίου μύκης παρονομάζεται. Ἀλλὰ τὸ μὲν εἰς πλεῖον ἐν τούτοις πολυλογεῖν ἀποῤῥαπιστέον, εἰς ὅπερ ἡμᾶς παρήγαγον αἱ Ὁμηρικαὶ μιλτοπάρῃοι. Ῥητέον δέ, ὅτι ὤφειλε μὲν τὸ μιλτοπάρῃος διὰ διφθόγγου γράφεσθαι, [3] ὡς ἀπὸ τοῦ παρειά· ἐξενίκησε δὲ ὅμως πρωτοτυπῶσαι τοῦτο, τὸ παρήϊον τετρασύλλαβον. ὅθεν μιλτοπαρήϊος ναῦς, καὶ ἐν συναιρέσει, μιλτοπάρῃος· [4] ἣν καλλίπρωρον σκάφος ἡ Τραγῳδία φησί.

ϟη'. Σημείωσαι δέ, ὅτι τὲ, Ὁμήρου τὸ μιλτοπάρῃον ἐπὶ νηὸς θεμένου, [5] ὁ παρῳδὸς Μάτρων, μιλτοπάρῃον τρίγλην ἔφη. καθὰ καί τις τῶν νεωτέρων παρῳδήσας τὸ, Κίλλαν τὲ ζαθέην, τρίγλαν τὲ ζαθέην εἶπε, τὴν καὶ μεγάλην, καὶ καλήν. καὶ ὅτι ἐν Ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται, [6] μίλτῳ συμμιγνύμενον τὸ κιννάβαρι. Φησὶ γάρ· [7] Τιγγάβαρι, τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Διοκλῆς· ἡ μίλτος, οἶμαι, καὶ τὸ τιγγάβαρι. καὶ πάλιν· τιγγάβαρι...

1. ἀφ' ἧς ἴσως καὶ ὁ τοῦ ἐλλυχνίου μύκης παρονομάζεται) Aratus.
Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν.
Politus.

2. ὁ τοῦ ἐλλυχνίου μύκης) Virg. Georg. *putres concreſcere fungos*. Salvinus.

3. ὡς ἀπὸ τοῦ παρειά) ἡ παρειά, Æolibus παρηά, διὰ τοῦ η. Inde τὸ παρήϊον. Æoles namque, ut auctor eſt Etymologus, diphthongum ει vertunt in η, & τὸ πλεῖον, dicunt πλῆον. Politus.

4. ἣν καλλίπρωρον σκάφος ἡ Τραγῳδία φησί) Ductâ hinc metaphorâ καλλίπρωρον τὸ εὐπρόσωπον. Sic Æſchylo βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνθρώπους ἄνηρ. ideſt, καλλιπρόσωπον, ἐκ μεταφορᾶς τῆς ἐν νηὶ πρώρας. Polit.

5. ὁ παρῳδὸς Μάτρων) cujus elegantiſſimam Parœdiam vide apud Athenæum lib. 4. c. 5. *Polit.*

6. μίλτῳ συμμιγνύμενον τὸ κιννάβαρι) Μίλτος Latinis *rubrica*, ut manifeſtum eſt ex Plinio. Qua quidem ſignificatione μίλτος Heſychio, εἶδος ἐρυθρὸν Σινωπίδος. Non eſt tamen diffitendum, Græcos aliquando μίλτον vocaſſe, quod Latini dicunt *minium*. Nam minium Hiſpanicum, μίλτος dicitur Straboni, pariter atque ἡ λεγομένη Σινωπικὴ μίλτος· quæ ſanè Sinopica, eſt rubrica. Sicuti e contrario rubricam Latini vocarunt aliquando minium, ut Celſus minium Sinopicum in Epheſio Emplaſtro rubro adversùs morſus. Euſtathius autem hoc loci μίλτον videtur *minium* intelligere. Quare tum Latini, tum Græci videntur has voces promiſcuas aliquando habuiſſe: tametſi res ipſæ multùm inter ſe differant. Sic Græci communi cinnabaris nomine tum cinnabari complexi ſunt, tum etiam minium. Sed minium, ut Dioſcorides ait, χαταχρηστικῶς. Κιννάβαρι, Indico nomine, olim vocabatur lacryma arboris Indicæ. Arrianus in Periplo Maris Erythræi: γίνεται δὲ ἐν αὐτῇ (in inſulâ videlicet Dioſcoridis) καὶ κιννάβαρι τὸ λεγόμενον Ἰνδικόν, ἀπὸ τῶν δενδρῶν ὡς δάκρυ συναγόμενον. Quia hoc poſtea nomen, propter coloris ſimilitudinem, cum minio eſt communicatum: inde natus graviſſimus ille medicorum error, quos ait Plinius pro cinnabari Indicâ uſos eſſe minio, quod eſt venenum. At verò minium, differentiæ cauſsâ, Dioſcoridi dictum ἄμμιον. Salmaſius corruptam hanc vocem exiſtimat, & pro eâ legendum μίνιον, aut μίνεον. quæ conjectura ſatis probabilis: quum & Heſychio μίνεον dicatur χρωματικόν τι, & κιννάβαρ. Sed probabile etiam eſt, Græcos, non, quemadmodum Romanos, ad minium, quod a nobis dicitur, ſignificandum, vocem Hiſpanicam adhibuiſſe. Romam minium non aliunde ferè, quàm ex Hiſpaniâ, invehebatur. Itaque non mirum, ſi Romani Hiſpanico nomine minium dicerent, a Minio fluvio Hiſpaniæ. At Græcis aliunde etiam minium celebrabatur. Erat & minium Colchicum: erat & Epheſium, quod primus oſtendit Callias Athenienſis. Quin & Juba, ut teſtatur Plinius, minium naſci & in Carmaniâ tradidit; Timagenes & in Æthiopiâ. Veriſimile eſt igitur, Græcos olim alio, quàm petito ex Hiſpaniâ nomine, illud appellaſſe. Nec aliâ de cauſsâ videtur Theophraſtus cinnabaris nomine minium vocaſſe, niſi quia Hiſpanico illi minii nomini Grææ aures minime aſſueverant. Nec enim dici poteſt, Theophraſti nondum tempore Hiſpanicum minium Græcis innotuiſſe, quando Theophraſtus diſertè meminit cinnabaris τοῦ περὶ Ἰβηρίαν. Unde Plinius ex Theophraſto refert, minium jam tum repertum in Hiſpaniâ. Et nugas meras agit Hermolaus Barbarus, cum timet, ne Plinius erret ex male intellecto Theophraſto; perinde quaſi Theophraſtus non de Hiſpaniâ ſit locutus, ſed de Iberiâ Colchis finitimâ. quod facilè perſuaſum eſt Dalecampio. Verùm, quum Vitruvius affirmet, minium priùs in Cilbianis Epheſiorum agris eſſe inventum, quàm id genus venæ in Hiſpaniâ reperiretur, inde magis confirmatur, quod dicebam, alio nomine, quàm Hiſpanico, fuiſſe minium jam inde a principio inter Græcos divulgatum. Non igitur minii nomen videtur apud Græcos vulgare, & translatitium fuiſſe; ſed qui de Græcis minium a cinnabari diſtinxerunt, videntur potiùs vulgari, & uſitato nomine dixiſſe illud, ἄμμιον, *quaſi arenulam*, formâ diminutivâ ab ἄμμος. Sicuti eſt τὸ ψάμμιον a ψάμμος. Hujuſcemodi namque eſt minium. Dioſcorides τὸ ἄμμιον Hiſpanicum parari ait ἐκ λίθου τινὸς μεμιγμένου τῇ ἀργυρίτιδι ψάμμῳ. At Theophraſtus de cinnabari, ſeu minio Epheſio, quod jam pridem Callias repererat: μόνον δ' ἐστὶν ἄμμος, ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος. Plinius ex Theophraſto: *inventum minium a Calliâ Athenienſi, initio ſperante, aurum poſſe excoqui arenâ rubente in metallis argenti: hanc fuiſſe originem ejus. Reperiri autem jam tum in Hiſpaniâ, ſed durum, & arenoſum: item apud Colchos in rupe quadam inacceſſâ, ex qua jaculantes decuterent: id eſſe adulterum; optimum verò ſupra Epheſum Cilbianis agris. Arenam cocci colorem habere: hanc teri, dein lavari farinam: &, quod ſubſidat, iterum lavari. Differentiam artis eſſe, quòd alii minium faciant primâ loturâ: apud alios id eſſe dilutius, ſequentis autem lotura optimum.* Epheſium hoc ex arenâ argentariâ minium Theophraſtus dicit κατ' ἐργασίαν, ſeu factitium. Nam Ibericum quidem, ſicuti etiam Colchicum, vocat αὐτοφυές, ideſt, nativum. Unde Janus Antonius Saracenus, medicus Lugdunenſis, pro verbis illis Plinianis: *reperiri autem jam tum in Hiſpaniâ*, legendum cenſebat: *reperiri autem nativum in Hiſpaniâ*. Quam Saraceni conjecturam pro ſuâ venditat Harduinus. Minium tamen illud Hiſpanicum non ita cenſeri debet αὐτοφυές, ut non & ipſum arte indigeat, ac præparetur. Excoquitur lapis, unde minium illud conficitur, & in fornace μεταβάλλει εἰς ἀνθίζουσαν, καὶ φλογιζούσαν χρόαν. Hanc ejus facturam docet Dioſcorides. Quî igitur minium Hiſpanicum nativum, & αὐτοφυές; Vitruvius: *Quæ autem in Epheſiorum metallis fuerunt officinæ, nunc trajectæ ſunt ideò Romam, quòd id genus venæ poſtea eſt inventum Hiſpaniæ regionibus, ex quarum metallis glebæ portantur, & per publicanos Romæ curantur*. Plinius: *Celeberrimum* (minium) *ex Siſaponenſi regione in Beticâ, miniario metallo vectigalibus populi Romani, nullius rei diligentiore cuſtodiâ. Non licet ibi perficere, excoquique. Romam perfertur vena ſignata, ad dena millia ferè pondo annua. Romæ autem lavatur*. An, quia minium Hiſpanicum ex lapide, Epheſium ex arenâ ſolâ collectâ, primum facili cocturâ perficitur, alterum multâ curâ, ac præparatione conficitur; ideo primum naturale, alterum factitium dicit Theophraſtus? Ita ſanè videtur. Sed enim Græcis multò notius, ac celebrarius erat minium Epheſium. *Politus*.

7. Τιγγάβαρι) Unde χρῶμα τὸ καλούμενον τιγγαβάρινον apud Damaſcium in Vitâ Iſidori. Carolus Freſnæus fruſtra legendum ſuſpicabatur, κινναβάρινον. Politus.

γάβαρι, ϗ μίλτος ἀναμεμιγμένη. [1] ἧς τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον. Baſ. p. 235. Ἰστέον δὲ ϗ, ὅτι [2] μιλτωρυχία ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται· ϗ ὅτι, κατὰ τὸν Παυσανίαν, μίλτος ἐλέγετο ϗ ἡ ἐρυσίβη. Δρόσος δέ, φησιν, αὕτη, καταληφθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, ὑφ᾽ ἧς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπός. Ἰστέον δὲ ϗ, ὅτι τὸ μὲν μιλτοπάρῃος, ἐπίθετον ἐστὶ νηὸς εὐπρώρου, ῥηθὲν πρὸς τὴν ὁμοιότητα παρθένου καλλιπαρῄου, καθότι ϗ κόραι Ποιητικῶς, αἱ τοιαῦται νῆες εἴρηνται· ὡς ϗ [3] παρθένοι τινὲς τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι. Ἔχει δ᾽ ὁμοίως τῇ μιλτοπαρῄῳ ϗ ἡ καλλίπρωρος, [4] διὰ τὸ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐστὶν οὐ, ὡς οἷον εἰπεῖν, εὐπρόσωπον. [5] Διὸ ϗ εὐῶπες αἱ αὐταὶ, παρὰ Λυκόφρονι. [6] Αἱ δέ γε πελαργοχρῶτες, οὐ τοιαῦται μέν· ἔχουσι δέ τι ϗ αὐταὶ κάλλους, χρωζόμεναι διόλου κατὰ πελαργούς· [7] ἐν οἷς τὸ μὲν πελὸν, μελανίαν δηλοῖ· λευκότητα δὲ, τὸ ἀργόν. Ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποικιλοστόλος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμα ἐστὶν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. Ἡ δὲ εὔπρυμνος, ϗ ὀρθόκραιρα, ϗ μέλαινα, εἴτ᾽ οὖν κελαινὴ, ϗ ἡ κορωνὶς, ϗ ἡ κοίλη, ϗ ἡ εὔσελμος, ϗ εὐκληῒς, ϗ εὔζυγος, ἰδίας ἐννοίας ϗ αὐτὰ ταῖς ναυσὶν οἰκειοῦσιν, ὡς πολλαχοῦ καθωμίληται, χύσιν κἀνταῦθα ἐπιθέτων φιλοτιμουμένης τῆς Ποιήσεως, ϗ πραγματείᾳ λογιότητος, ἀγώγιμα ταῦτα ἐμπορευομένης Μουσῶν, ϗ ἐπιτιθείσης ταῖς φίλαις ναυσίν· Rom. p. 311. αἷς οἰκεῖον ϗ τὸ θοόν.

bitum. cujus conficiendi rationem primus inveniſſe dicitur Callias Athenienſis. Ad hæc, ſciendum, μιλτωρυχίαν, miniariam, vocatum fuiſſe locum, in quo μίλτος ὀρύσσεται, foditur minium: itemque μίλτος, juxta Pauſaniam, dictam fuiſſe rubiginem. Rubigo autem, inquit, roſcidus eſt humor, correptus æſtu, quo quidquid umquam eſt ſativorum fructuum, vitiatur, ac corrumpitur. Rurſus ſciendum, τὸ μιλτοπάρῃος, pictas rubricâ habens genas, epitheton eſſe navis, pulchram, atque elegantem proram habentis: quippe quod uſurpetur ad exemplum virginis, ſeu puellæ, genarum venuſtate præſtantis, ac decoræ. qua etiam ratione hujuſcemodi naves Poëticè dictæ ſunt puellæ: ſicuti & alicubi virgines, triremes, quæ mari, ac velis primùm committuntur. Similiter porrò atque ὁ μιλτοπάρῃος, genas habens rubricatas, ſeſe habet ὁ καλλίπρωρος, habens pulchram proram, ob elegantem, ac ſpecioſum harum alicubi triremium, ut ita dicam, adſpectum. Quocirca eædem εὐῶπες, pulchrâ facie præditæ, ſeu pulchræ adſpectu, apud Lycophronem. Et quidem αἱ πελαργοχρῶτες, quæ ciconiæ colorem referunt, non eâ ſane pulchritudine ſunt, ac venuſtate. Verumtamen & ipſæ neſcio quid pulchritudinis habent, quippe quæ ſint omnino κατὰ πελαργοὺς, ciconiarum inſtar, coloratæ: quibus in πελαργοῖς, i. e. ciconiis, τὸ πελὸς, nigrorem; τὸ ἀργὸν, albitudinem ſignificat. Quæ verò apud Sophoclem navis dicitur ποικιλόστολος, ſtolam gerens variegatam, intelligitur navis vario artificio diſtincta, veluti multis variiſque coloribus depicta, atque ornata. Denique ἡ εὔπρυμνος, pulchram habens puppim, & ὀρθόκραιρα, erectas habens antennas, & μέλαινα, ſive κελαινὴ, nigra, ſive atra; itemque ἡ κορωνὶς, nigra, ſeu quæ habet ſummitates inflexas, & ἡ κοίλη, cava, & ἡ εὔσελμος, bonis tabulatis inſtructa, & εὐκληῒς, bonis tranſtris inſtructa, & εὔζυγος, bene ab jugis inſtructa, epitheta ſunt, quæ & ipſa notiones, ac ſignificationes ſuas ad naves adjungunt, & accommodant, ut conſuetudo ſæpe ſermonis obtinuit. Congeriem namque, & cumulum epithetorum Poëſis ambitioſiùs huc effundere contendit, ſtudioque comparandæ verborum copiæ, has iſtas Muſarum merces importat, amiciſque his navibus imponit. Quarum etiam navium proprium epitheton eſt τὸ θοὸν, velox.

Αἰτωλῶν δ᾽ ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς·
Οἳ Πλευρῶν᾽ ἐνέμοντο, ϗ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ᾽ ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
Οὐ γὰρ ἔτ᾽ Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.
Τῷ δ᾽ ἐπὶ πάντ᾽ ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Ætolis porrò imperabat Thoas, Andræmonis filius:
Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, & Pylenen,
Chalcidemque maritimam, Calydonemque petroſam.
Non enim amplius Oenei magnanimi filii ſuperſtites erant,
Neque ſuperſtes erat ipſe, mortuuſque erat flavus Meleager.
Huic autem rerum ſumma commiſſa erat, ut imperaret Ætolis:
Hunc que ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.

ϟθ΄. Ὅτι

XCIX. Æto-

1. ἧς τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον) Manifeſtè apparet, τὴν μίλτον intelligi ab Euſtathio minium, non rubricam. Minium namque, quod cinnabaris nomine Theophraſtus ſignificat, inventum fuit Calliæ Athenienſis. Theophraſtus De Lapidibus: ἀποδεῖξαι δέ φασι, ϗ εὑρεῖν τὴν ἐργασίαν Καλλίαν τινὰ Ἀθηναῖον ἐκ τῶν ἀργυρείων, ὃς οἰόμενος ἔχειν τὴν ἄμμον χρυσίον διὰ τὸ λαμπυρίζειν, ἐπραγματεύετο, ϗ συνέλεγεν. ἐπεὶ δ᾽ ᾔσθετο, ὅτι οὐκ ἔχει, τὸ δὲ τῆς ἄμμου κάλλος ἐθαύμαζε διὰ τὴν χρόαν, οὕτως ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ἦλθε ταύτην. οὐ παλαιὸν δ᾽ ἐστίν· ἀλλὰ περὶ ἔτη μάλιστ᾽ ἐνενήκοντα εἰς ἄρχοντα Πραξίβουλον Ἀθήνησιν. Antea non videtur minium notum Græcis fuiſſe: & Hiſpanici minii vena poſtea eſt reperta. Quare non videtur ἡ μίλτος pro Homericis temporibus accipi poſſe, aut explicari de minio, ſed tantummodò de rubricâ. Hæc videtur fuiſſe primigenia vocis illius ſignificatio. Plinius: *Auctoritatem colori fuiſſe non miror. Jam enim Trojanis temporibus rubrica in honore erat, Homero teſte, qui naves eâ commendat, alias circa picturas, pigmentaque rarus. Milton vocant Græci: minium quidam cinnabari.* Ita poſtrema hæc Plinii verba docti viri, & rectè quidem, diſtinxerunt. Sic Dioſcorides teſtatur, cinnabari idem a quibuſdam habitum, atque minium: quorum etiam errorem condemnat. At μίλτον dicit Dioſcorides, quam nos rubricam. Unde eidem μίλτος Σινωπικὴ, Λημνιακὴ, Αἰγυπτιακὴ, Καρχηδονιακὴ, itemque Ἰβηρικὴ. Sic pro locorum diverſitate, in quibus proveniunt, ſunt rubricæ variis cognominibus appellatæ. *Politus.*

2. μιλτωρυχία ἐλέγετο τόπος) Heſychius: Μιλτωρυχία, τόπος, ὁ μίλτος ὀρύσσεται. Polit.

3. παρθένοι τινὲς τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι) Nota eſt ex Ariſtophanis Equitibus unius de navibus ad alias compellatio: ὦ παρθένοι. Dicitur autem navis virgo, ἥ τις ἔτι οὔπω δεδοκιμασμένη τριηραρχεῖ, μηδὲ πλεύσασα, ἀλλὰ νεωστὶ κατασκευασθεῖσα. Polit.

4. διὰ τὸ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐστὶν οὐ, ὡς οἷον εἰπεῖν, εὐπρόσωπον) Eſt prora, tamquam navis πρόσωπον. Heſychius: Πρῷρα, πρόσωπον, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου. Hinc καλλίπρωρος, εὐπρόσωπος. Politus.

5. Διὸ ϗ εὐῶπες αἱ αὐταὶ παρὰ Λυκόφρονι) εὐόφθαλμοι, ut explicat Scholiaſta. *Polit.*

6. Αἱ δέ γε πελαργοχρῶτες) quales dictæ hæ naves Lycophroni. *Polit.*

7. ἐν οἷς τὸ μὲν πελὸν, μελανίαν δηλοῖ· λευκότητα δὲ, τὸ ἀργόν) Suidas: πελαργὸς κυρίως, διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάντερα, ϗ λευκά. Πελὸν γὰρ, τὸ μέλαν, ϗ ἀργὸν, τὸ λευκόν. Polit.

XCIX. Ætolorum naves erant quadraginta: eoſque Thoas ducebat, Andræmonis, & Gorges filius, quæ Gorge patre orta erat Oeneo. qui quidem Ætoli, ut narrat, Pleuronem incolebant, & Olenum, & Pylenen, Chalcidemque maritimam, & Calydonem petroſam. Ætolos autem collocat Poëta poſt eos, qui parebant Ulyſſi, propterea quòd, ut veteres ajunt, Acarnaniæ, quæ ſub Ulyſſis imperio conſtituta erat, conjuncta eſt Ætolia. Itaque certo quodam bonoque ordine Catalogus hic procedit. Ætolia regio, & gens Ætoli, ſic ab Ætolo vocantur, Endymionis filio, ut & poſtea commemorabitur. qui Piſâ, Peloponneſi urbe, a Salmoneo expulſus, Ætoliam incoluit, ſic ab ipſo appellatam: quum priùs, ut ferunt, Hyantes vocarentur. Sed & Peloponneſi oppidum fuiſſe traditur Ætolia. Acuitur τὸ Αἰτωλὸς, *Ætolus*, ut ὁ Πακτωλὸς, *Pactolus* & ἁμαρτωλὸς, *peccator*, & univerſè nomina maſculina, quæ habent τὸ τ ante τὸ ω. Qua de cauſsâ τὸ Μαύσωλος, *Mauſolus*, acuitur in antepenultimâ, quia nempe non habet τὸ τ. Memoriæ autem proditum eſt, inclaruiſſe Ætolos fundâ, cujus jactus, ut Geographi verbis utar, longiùs pertineat, quàm ſagittæ ab arcu emiſſæ: adeò ut priſcus quidam Ætolus, nomine Pyræchmes, ſingulari certamine cum Degmeno Epeo congreſſus, Degmenum ipſum fundâ percuſſum proſtraverit. Verùm Pindarus Dolopas, qui Phœnici parebant, catervam audacem vocat in torquendis fundis: quippe quòd ipſi etiam Dolopes boni, peritique eſſent funditores. Ad hæc ſciendum, nomen hoc *Ætolus* uſui fuiſſe Comico illi proverbio, quod proverbium eſt hujuſmodi:

Manus in Ætolis, animus in Clopidis.

Videlicet hic homo, quiſquis ille eſt, & munera facilè accipit, & malâ fide agit, quippe qui utrâque quidem manu αἰτῇ, *petat, ac poſtulet*, ſed mente, atque animo furetur. Videtur namque ὁ Αἰτωλὸς, *Ætolus*, nomen habere derivatum ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν, *a petendo*. Idque diſertè oſtendit Gentilium Nominum ſcriptor his verbis: Eſt etiam Ætolus adjectivum, a verbo αἰτεῖν, *petere*.

C. Pleu-

ϟθʹ. Ὅτι Αἰτωλῶν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν, ὧν Θόας ἡγεῖτο, υἱὸς Ἀνδραίμονος, ϗ Γόργης τῆς Οἰνέως θυγατρός. οἵ, φησι, Πλευρῶνα ἐνέμοντο, ϗ Ὤλενον, ϗ Πυλήνην, Χαλκίδα τε ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν. Τίθησι δὲ τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ Ποιητὴς μετὰ τοὺς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσέα, διότι, φασὶν οἱ παλαιοί, τῇ Ἀκαρνανίᾳ, ἧς ὁ Ὀδυσσεὺς ἦρχεν, ἥνωται ἡ Αἰτωλία. ϗ οὕτως εὐτακτεῖται ὁ κατάλογος. Αἰτωλία δὲ ἡ χώρα, ϗ Αἰτωλοὶ τὸ ἔθνος, [1] ἀπὸ Αἰτωλοῦ καλοῦνται, υἱοῦ Ἐνδυμίωνος, ὡς ϗ ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορηθήσεται. [2] ὃς, ἐκπεσὼν Πίσης τῆς ἐν Πελοποννήσῳ [3] ὑπὸ Σαλμωνέως, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν. [4] πρότερον δέ, φασιν, Ὕαντες ἐκαλοῦντο. Ἦν δέ, φασι, ϗ [5] Πελοποννήσου πόλις Αἰτωλία. Ὀξύνεται δὲ τὸ Αἰτωλὸς, ὡς ὁ Πακτωλὸς, ϗ ἁμαρτωλὸς, [6] ϗ ὅλως τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ ω ἀρσενικά. διότι [7] τὸ Μαύσωλος προπαροξύνεται, ὡς μὴ ἔχον τὸ τ. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι [8] εὐδοκίμουν οἱ Αἰτωλοὶ περὶ σφενδόνην, [9] μακροβολωτέραν, κατὰ τὸν Γεωγράφον εἰπεῖν, οὖσαν τῆς ἐκ τόξου ἐκβολίας. καί τις Πυραίχμης παλαιὸς Αἰτωλὸς, [10] εἰς μονομαχίαν προελθὼν μετὰ Δεγμένου Ἐπειοῦ, κατέβαλε σφενδονήσας τὸν Δέγμενον. [11] Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι Δόλοπας, φησὶ θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι· ὡς ϗ τῶν Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν. Ἱστέον δὲ ϗ, ὅτι τὸ Αἰτωλὸς ὄνομα ἐχρησίμευσε τῇ Κωμῳδικῇ παροιμίᾳ, τῇ λεγούσῃ,

[12] Τοῦ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

ἤγουν ὁ δεῖνα, ϗ δωροδοκεῖται, ϗ ῥᾳδιουργεῖ, ταῖν χεροῖν μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων. Ἔοικε γὰρ ὁ Αἰτωλὸς ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν παραχθῆναι. ϗ δηλοῖ ϗ ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, εἰπὼν, ὅτι ἐστὶ ϗ [13] αἰτωλὸς ἐπίθετον, παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν,

ρ. Ἡ

1. ἀπὸ Αἰτωλοῦ καλοῦνται, υἱοῦ Ἐνδυμίωνος) Ex Stephano. Pauſanias in Eliacis prioribus: ἀπὸ μὲν δὴ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος οἱ περὶ τὸν Ἀχελῷον οἰκοῦντες ὠνομάσθησαν, φυγόντος ἐς ταύτην τὴν ἤπειρον. Polit.

2. ὃς ἐκπεσὼν Πίσης) Stephani Epitome: ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσσης. Sed corruptè poſtremâ hac voce pro Πίσης. Eſt Piſa urbs Elidis, ſeu Eleæ, de qua nos alibi. Strabo: Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως Ἐπειῶν, καὶ Πισατῶν ἐκ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὀνομάσαι τε ἀφ' αὑτοῦ τὴν χώραν, καὶ συνοικίσαι τὰς αὐτόθι πόλεις. Politus.

3. ὑπὸ Σαλμωνέως) a quo Salmoneo urbs Piſatidis Salmone. Strabo: ὁ Σαλμωνεὺς δ' ἐνταῦθα (in Piſatide) βασιλεῦσαι λέγεται. εἰς γοῦν ὀκτὼ πόλεις μεριζομένης τῆς Πισάτιδος μία τούτων λέγεται καὶ ἡ Σαλμώνη. Polit.

4. πρότερον δέ, φασιν, Ὕαντες ἐκαλοῦντο) Stephanus de Ætolia: πρότερον δὲ Ὕαντες ἐκαλοῦντο. Polit.

5. Πελοποννήσου πόλις Αἰτωλία) una de urbibus Laconicis, Androtione auctore apud Stephanum. Polit.

6. ϗ ὅλως τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ ω ἀρσενικά) Regula enim hæc eſt generalis: Τὰ εἰς ωλος ἀρσενικὰ πρὸ τοῦ ω τὸ τ ἔχοντα, ὀξύνεται. Polit.

7. τὸ Μαύσωλος) Vitioſè Stephani exemplaria, Μαυσωλός. quod jam docti viri obſervarunt. *Polit.*

8. εὐδοκίμουν οἱ Αἰτωλοὶ περὶ σφενδόνην) Plinius refert, *lanceam Ætolos* inveniſſe; *jaculum cum amento Ætolum Martis filium*: at verò *Phœnices baliſtam, & fundam*. De Balearibus nihil eſt, quòd adjiciam, eos optimos, & præſtantiſſimos funditores evaſiſſe, poſtquam Phœnices Baleares inſulas occuparunt. *Politus.*

9. μακροβολωτέραν, κατὰ τὸν Γεωγράφον εἰπεῖν, οὖσαν τῆς ἐκ τόξου ἐκβολίας) Geographus: τυχὸν δὲ νυνὶ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν εὑρημένον τὸ τῆς σφενδόνης εἶδος. μακροβολωτέρας δ' οὔσης τῆς σφενδόνης, πεσεῖν τὸν Δέγμενον. Politus.

10. εἰς μονομαχίαν προελθὼν) κατὰ ἔθος τι παλαιὸν τῶν Ἑλλήνων, ut notat Strabo. *Polit.*

11. Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι Δόλοπας, φησὶ θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι) Pindarus:

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
Ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Polit.

12. Τοῦ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν) Verſus hic eſt Ariſtophanis in Equitibus: ubi alii minùs rectè legunt: Τῇ μὲν χεὶρ ἐν Αἰτωλοῖς. Ludit autem Ariſtophanes in Cleonem, tamquam ſi ejus manus in Ætolis πρὸς τὸ αἰτεῖν, *ad petendum*; mens, & animus in Clopidis πρὸς τὸ κλέπτειν, *ad furandum*, verſaretur. Populus Atticæ, & quidem Leontidis tribûs, οἱ Κρωπίδαι· quos Comicus, ut jocandi inde materiam habeat, mutatione unius litteræ, & κατὰ παραγραμματισμὸν, dicit Κλωπίδας, tamquam ἀπὸ τοῦ κλέπτειν· ut ſcilicet σημαντικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖν χεροῖν μὲν αἰτοῦντα· τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. Vetus Scholiaſta Ariſtophanis: Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρόχειρον λέγει, οὐκ ἐν Αἰτωλοῖς, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. τὸ δ' ἐν Κλωπιδῶν, ἐνηλλαγμένου πάλιν στοιχείου τοῦ ρ εἰς τὸ λ. Κρωπίδαι γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἔπαιξεν οὖν παρὰ τὸ κλέπτειν. Politus.

Propter iſtam levem litteræ mutationem elegantius quodammodo dictum efficitur. *Salvinus.*

13. αἰτωλὸς ἐπίθετον παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν) Etymologici Magni Auctor ex Philoxeno: γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων ὀνόματα εἰς λος. οἷον, φείδω, φειδωλός. αἰτῶ, αἰτωλός· ἁμαρτῶ, ἁμαρτωλός. Polit.

Digitized by Google

ρ'. Ἡ δὲ Πλευρὼν, οἰκητήριον γέγονε, φασὶ, Κουρήτων, περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐρεῖ ὁ Ποιητής. περὶ ἣν καὶ Κούριον ὄρος,[1] ὅθεν οἱ Κουρῆτες ὀνομασθῆναι δοκοῦσι, Πλευρώνιοι ὄντες. Ὁ πολίτης αὐτῆς, οὐ μόνον Πλευρώνιος, ἀλλὰ καὶ Πλευρωνεύς. Ὤλενος δὲ ἦν μὲν καὶ Ἀχαϊκὴ, ὡς προεῤῥέθη. νῦν δὲ περὶ Αἰτωλικῆς ὁ λόγος, προφερομένης καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀρσενικῶς. Ὤλερος μέντοι διὰ τοῦ ρ, πόλις Κρητικὴ ποῤῥωτέρω, φασὶ,[2] τῆς Ἱεραπύτνης, πόλεως καὶ αὐτῆς Κρητικῆς·[3] ἔνθα καὶ Ἀθηνᾶ Ὠλερία,[4] ἐφ' ᾗ ἑορτὴ τὰ Ὠλέρια. Ὁ δὲ Γεωγράφος περὶ τῆς Αἰτωλικῆς Ὠλένου, ἔτι δὲ καὶ τῆς Πυλήνης, λέγει, ὅτι Ὤλενον Αἰτωλικὴν ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένην, Αἰολεῖς κατέσκαψαν, πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος, ὡς ἴχνη μόνα λείπεσθαι αὐτῆς ἐγγὺς Πλευρῶνος[5] ὑπὸ τῷ Ἀρακύνθῳ. Τὴν δὲ Πυλήνην μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους,[6] ἀλλάξαντες καὶ τὸ ὄνομα. Νοητέον δὲ ἐντεῦθεν καὶ, ὅτι Πλευρὼν οὐ μία ἦν Αἰτωλική· ἀλλὰ ἡ μὲν, ἀρχαιοτέρα· ἡ δὲ, νεωτέρα, ὡς νῦν ἐῤῥέθη. Τῆς δὲ Πυλήνης[7] τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Ἡ δέ γε Παλλήνη διὰ τοῦ α, καὶ τῶν δύο λλ, Θρᾳκική ἐστιν, ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Χαλκὶς δὲ, ἦν μὲν καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, ὡς προεδηλώθη, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ·[8] ἡ δὲ παροῦσα, Αἰτωλική ἐστι. ῥέει δὲ ὁ Ἀχελῷος ἐκεῖσε. Ἡ δὲ Καλυδὼν,[9] ἀπὸ Καλυδῶνος κληθῆναι λέγεται, ὃς καὶ αὐτὸς Ἐνδυμίωνος υἱὸς, ἢ
Baſ. p. 236. Αἰτωλοῦ. Μνήμη δὲ αὐτῆς ἔσται καὶ προϊόντι τῷ Ποιητῇ, ἐν τοῖς κατὰ τὸν Καλυδώνιον σῦν. Δοκεῖ δὲ ἐν Καλυδῶνι κατοικεῖν Οἰνεὺς, ὡς δηλεῖ ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν,[10] ὅτι τὰ περὶ Καλυδῶνα ὁ Οἰνεὺς εἶχε. Καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ὁ δὲ Ποιητὴς καὶ ἑτεροίαν ἱστορίαν συνήθως ἐπιπλέκων, φησὶν, ὅτι Θόας Αἰτωλῶν ἡγεῖτο. Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος παῖδες ἦσαν, οὐδ' ἄρ ἔτ' αὐτὸς ἦν, ὁ Οἰνεὺς δηλαδή. ἔθανε δὲ ξαν-
Rom. p. 312. θὸς Μελέαγρος. Ἐκείνων δὲ ἐπιλιπόντων, τῷ Θόαντι πάντα, φησὶν, ἐπετέταλτο. Ποῖα πάντα; ἀνάσσειν, φησὶν, Αἰτωλοῖς. Δῆλον γὰρ, ὅτι[11] ὁ τοῦτο ἔχων, πάντ' ἔχει, κατὰ τὸ εἰπόντα.

C. Pleuron porrò, domicilium fuiſſe dicitur Curetum, de quibus poſtea dicturus eſt Poëta. Juxta hanc urbem mons Curium, unde nominati videntur Curetes, quum tamen ii eſſent Pleuronii. Ejus urbis civis, non Pleuronius modò; ſed etiam Pleuronenſis. Olenus, alia urbs erat Achajæ, quemadmodum ſupra dictum eſt. Nunc verò agitur de Ætolicâ, quæ & femininè profeſatur, & maſculinè. Olerus tamen quæ ſcribitur cum ρ, urbs eſt Cretæ longiùs diſſita, ut ajunt, ab Hierapytnâ, urbe & ipsâ Cretæ: ubi Minerva Oleria, cujus in honorem feſtum ſolemne, Oleria. Verùm Geographus de Oleno Ætolicâ, nec non de Pylene, hæc habet: Olenum Ætolicam, Achaicæ cognominem, Æoles diruerunt, urbem ſitam prope a recentiori Pleurone: adeò ut ejus tantummodò veſtigia prope Pleuronem ſub Aracyntho relinquerentur. Pylenen verò in ſuperiora loca tranſtulerunt, mutato etiam nomine. Itaque hinc intelligendum, non unam eſſe Pleuronem Ætolicam: ſed unam antiquiorem, alteram recentiorem, ut modò dictum eſt. Pylenes autem Gentile nomen eſt Pylenius. At verò ἡ Παλλήνη, *Pallene*, cum α, & duplici λλ, urbs eſt Thracica, ut alibi expoſuimus. Chalcis, alia quidem eſt in Eubœâ, ut ſupra declaratum eſt, multiſque alibi in locis. Sed ea, qua de nunc agitur, Ætolica eſt, qua amnis fluit Achelous. Calydon porrò nomen accepiſſe dicitur a Calydone, qui & ipſe filius fuit Endymionis, aut Ætoli. Ejus item urbis mentio fit poſtea Poëtæ, ubi de apro narrat Calydonio. Videtur autem Calydone habitaſſe Oeneus, ut patet ex Geographo, ubi Oeneum ait ea loca, quæ circa Calydonem erant, [illegible] nuiſſe. Atque hæc quidem ita. Verùm Poëta aliuſmodi, ut ſolet, narrationem adnectit, quippe qui Thoantem commemoret Ætolis præfuiſſe. Non enim magnanimi Oenei filios, neque verò ipſum fuiſſe ſuperſtitem, ipſum nimirum Oeneum: demortuum etiam fuiſſe flavum Meleagrum. Illos igitur quum vita defeciſſet, omnia, ut ait, commiſſa erant Thoanti. Quæ hæc unquam omnia? ἀνάσσειν, inquit, Αἰτωλοῖς. *ut regnaret, atque imperaret Ætolis*. Conſtat enim, eum, qui hoc habet, ut regnet, habere

1. ὅθεν οἱ Κουρῆτες ὀνομασθῆναι δοκοῦσι, Πλευρώνιοι ὄντες) Geographus: Κούριον δὲ τὴν παλαιὰν Πλευρῶνα πλησίον, ἀφ' οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κουρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον. Curium montem dicit Euſtathius: itaque poſtea Geographus: οἱ δ' ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, τοῦ ὑπερκειμένου τῆς Πλευρῶνος. Sed Stephano Κούριον urbs eſt Ætoliæ. Videtur mons fuiſſe, & ſimul urbs cognominis. *Politus*.

2. τῆς Ἱεραπύτνης) Alii ſeparatim, ἱερᾶς Πύτνης. Sed Gentile hujus urbis Ἱεραπύτνιος ſuadet conjunctè legendum, Ἱεραπύτνης. Occurrit hoc nomen in vetuſtiſſimo Fœderis Hierapytniorum Fragmento apud Gruterum p. 505. N. ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΑΣ. ΑΘΑΝΑ. Et poſt paucula: ΟΙ. ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ. ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ. Politus.

3. ἔνθα καὶ Ἀθηνᾶ Ὠλερία) In eodem Fœderis Fragmento: ΚΑΙ. ΗΡΑΝ. ΚΑΙ. ΑΘΑΝΑΙΑΝ. ΩΛΕΡΙΑΝ. Polit.

4. ἐφ' ᾗ ἑορτὴ τὰ Ὠλέρια) Xenion, Creticarum rerum ſcriptor, apud Stephanum: Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι. τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλέρια προσαγορεύουσιν. Polit.

5. ὑπὸ τῷ Ἀρακύνθῳ) l. Ἀρακύνθῳ. Polit.

6. ἀλλάξαντες καὶ τὸ ὄνομα) Πρόσχιον καλέσαντες, ut ait Strabo. Polit.

7. τὸ ἐθνικόν, Πυλήνιος) τὸ θηλυκόν, Πυληνίς. ex Stephano. *Polit.*

8. ἡ δὲ παροῦσα, Αἰτωλική ἐστι) Strabo: Χαλκὶς δὲ ὁμωνύμως λέγεται καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ. Urbs eſt, & mons cognominis. Strabo: Χαλκὶς ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσιν. E monte Ætolico Chalcide fluit Achelous. Dionyſius Periegeta:

Νόσφιν τ' ἄλλων, ὅσους τ' ἀπὸ Χαλκίδος οὔρεος
Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἐλίσσει.

Euſtathius: Χαλκὶς ὄρος ἐστὶν Αἰτωλίας, ἀφ' οὗ ὁ Ἀχελῷος ῥέει δίναις ἀργυρέαις, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι Χαλκίδες, ὄρη ἀκλάστα, ἢ πόλεις. Politus.

9. ἀπὸ Καλυδῶνος) Epitome Stephani. *Polit.*

10. ὅτι τὰ περὶ Καλυδῶνα ὁ Οἰνεὺς εἶχε) Strabo: τῆς Αἰτωλίας δίχα διῃρημένης, τὰ μὲν περὶ Καλυδῶνα τὸν Οἰνέα ἔχειν φασί. Polit.

11. ὁ τοῦτο ἔχων, πάντ' ἔχει) Euripides:

Τυραννὶς αὐτοῖς θεῶν βίος νομίζεται.
Τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει. Polit.

Digitized by Google

bere etiam, ut ille ait, omnia. Ac vide, ut etiam nunc τὸ ἀνάσσειν, regnare, conſtructum ſit cum dativo.

CI. Vide etiam τὸ, οὐκ ἦσαν, καὶ οὐκ ἦν, non erant, & non erat: itemque τὸ, ἔθανε, mortuus erat. quod æquè quidem valet, atque τὸ, οὐκ ἦν, non erat; ſed ſuperioribus illis verbis ſubjunctum, acrem quamdam dicendi figuram efficit per negationem, & affirmationem. Porro autem ex ἐπετέταλτο, commiſſum, vel demandatum fuerat, fit ἡ ἐπιτολή, additâque per pleonaſmum litterâ σ', ἐπιςολή, quæ mandatum, vel juſſum, ſignificat. Rurſus vide, ut Poëta uno hìc ſoloque verbo ſit contentus, ſcilicet τῷ ἐνέμοντο, incolebant, quod ſemel dictum eſſet de Pleurone. Oenei ſanè multa eſt in hiſtoriis commemoratio. Quod autem ad Meleagrum attinet, ejus Poëta poſtea etiam meminit. Reliquæ viri fortitudini accedebat, quòd ſtudioſus erat venationis. Quare & Μελέαγρος, Meleager, vero, atque appoſito nomine, nuncupatus fuerat, διὰ τὸ μέλειν αὐτῷ τῆς ἄγρας, propterea quòd curæ ei erat venatio. Eum autem Poëta, notâ quadam excellentiæ, nominatim per ſe dicit, ac ſeorſum, præ aliis liberis Oenei: figuratumque hoc loquendi genus, ſimile eſt, atque illud: Troaſque, & Hectorem. Ceterùm Pleuronis, Calydoniſque celebritas, ac gloria declaratur teſtimonio illorum verborum: Calydon, & Pleuron, eximium quondam decus, & ornamentum Græciæ. perinde ac ſiquis cum Pindaro diceret πρόσωπον τηλαυγές, faciem eminus lucentem, ac ſplendidam, aut προκόσμημα, exteriorem ornatum. Quamquam Tragœdia diceret προνώπιον, veſtibulum, ſeu id, quod poſitum eſt in proſpectu, ſeu omnium oculis, tamquam pro foribus, eſt propoſitum. cujus vox integra eſt τὸ προενώπιον, ablato inde τῷ ἐ, ſimiliter atque fit in τῷ σκορακίζειν, hoc eſt, ἐς κόρακας πέμπειν, ad corvos, ſeu in malam rem, amandare; itemque in τῷ σκερβόλλειν, videlicet, ἐς κέαρ βάλλειν, probra, ac contumelias in cor jacere, ſeu probroſis, ac mordacibus verbis cor impetere. Sicuti etiam in τῷ νέρτερος, inferior; itemque in τῷ ξανθός, flavus; ac denique in τῷ σκαρδαμύττειν, nictare. de quibus alibi dictum eſt. Ceterùm Ætoliam Achelous præterfluit, ut Geographus oſtendit his verbis:

τα. Καὶ ἴδε, ὅτι καὶ νῦν τὸ ἀνάσσειν δοτικῇ συντέτακται.

ρά. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἦσαν, καὶ οὐκ ἦν, καὶ τὸ, ἔθανεν. ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ, οὐκ ἦν· ἐπαχθὲν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ἄρσιν, καὶ θέσιν γοργὴν ἐσχημάτισεν. Ἐκ δὲ τοῦ ἐπετέταλτο, ἡ ἐπιτολὴ γίνεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ', [1] ἐπιςολὴ, ἡ νοουμένη ἐπὶ ἐντολῆς. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς ἐπὶ μόνῳ καὶ ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς ἠρκέσθη ῥήματι τῷ, ἐνέμοντο, ἅπαξ ῥηθέντι ἐπὶ Πλευρῶνος. Ὁ δὲ περὶ τοῦ Οἰνέως λόγος, πολὺς ἐν ταῖς ἱςορίαις. Περὶ δὲ Μελεάγρου καὶ αὐτοῦ ἐρεῖ ὁ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Κυνηγετικὸς δὲ ἦν ὁ ἀνὴρ πρὸς τῇ λοιπῇ ἀνδρίᾳ. [2] διὸ καὶ Μελέαγρος φερωνύμως ὠνόμαςο, διὰ τὸ μέλειν αὐτῷ τῆς ἄγρας. Ἰδίᾳ δὲ αὐτὸν ἐξεφώνησεν ὁ Ποιητὴς, κατ' ἐξοχὴν τῶν ἑτέρων παίδων τοῦ Οἰνέως. [3] καὶ ἔςι τὸ σχῆμα ὅμοιον τῷ, Τρῶάς τε, καὶ Ἕκτορα. Τὴν δὲ ἐνδοξότητα τῆς Πλευρῶνος, καὶ τῆς Καλυδῶνος, δηλοῖ καὶ τὸ, [4] Καλυδὼν, καὶ Πλευρὼν, πρόσχημά ποτε τῆς Ἑλλάδος. ὡς εἴ τις εἴπῃ [5] πρόσωπον τηλαυγὲς, κατὰ Πίνδαρον, ἢ προκόσμημα. [6] ἡ δὲ Τραγῳδία εἴποι ἂν προνώπιον. [7] οὗ ἀτελὲς, τὸ προενώπιον, ςερηθὲν τοῦ ἐ, [8] κατὰ τὸ σκορακίζειν, ὅπερ ἐςὶν, ἐς κόρακας πέμπειν· καὶ κατὰ [9] τὸ σκερβόλλειν, ἤγουν ἐς κέαρ βάλλειν· καὶ κατὰ [10] τὸ νέρτερος· καὶ [11] κατὰ τὸ ξανθός· καὶ [12] κατὰ τὸ σκαρδαμύττειν· περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη. Ὅτι δὲ καὶ παραῤῥεῖ τὴν Αἰτωλίαν ὁ Ἀχελῷος, δηλοῖ ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, [13] ὅτι Πίνδου πρὸς νό-

1. ἐπιςολὴ, ἡ νοουμένη ἐπὶ ἐντολῆς) Æſchylus Prometheo: σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιςολάς. Scholiaſta: ἐπιςολάς, ἐντολάς. γράφεται καὶ ἐντολάς δίχα τοῦ σ', κατὰ τοὺς Ἀθηναίους. Politus.

2. διὸ καὶ Μελέαγρος φερωνύμως ὠνόμαςο) Etymologici Magni Auctor: ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης, Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. Polit.

3. καὶ ἔςι τὸ σχῆμα ὅμοιον τῷ, Τρῶάς τε, καὶ Ἕκτορα) Schema hoc Poëticum, συγκαταλέγεται τὸ μέρος τῷ ὅλῳ. Polit.

4. Καλυδὼν, καὶ Πλευρὼν, πρόσχημά ποτε τῆς Ἑλλάδος) De utraque hac urbe Geographus: τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα. Polit.

5. πρόσωπον τηλαυγὲς) Pindarus: Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. Polit.

6. ἡ δὲ Τραγῳδία εἴποι ἂν προνώπιον) Pollux: οἱ δὲ Τραγῳδοὶ προνώπια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν. Euripides in Hippolyto:

Τροιζηνίας γυναικὸς, ἣ τόδ' ἔχεται
Οἴκοισι χώρας Πελοπίας προνώπιος.

Ubi Scholiaſta τὸ προνώπιον exponit πρόθυρον. Heſychius: Προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν· παρὰ τὸ ἐνώπιον, τὰ ὄψει, ὅπου αἱ εἰσόδοι τίθενται. Προνώπιον, τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. Suidas: Προνώπιος, προκείμενος, πρόθυρος. Politus.

7. οὗ ἀτελὲς, τὸ προενώπιον) Scholiaſta Euripidis ad Medeam: προνώπιος, ἀντὶ τοῦ προενώπιος. Polit.

8. κατὰ τὸ σκορακίζειν, ὅπερ ἐςὶν, ἐς κόρακας πέμπειν) Etymologus: ἐς κόρακας, ἐσκορακίζειν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐ, σκορακίζειν. Suidas: Σκορακίζειν. οἷον εἰς κόρακας ἀποπέμπειν. ἀπὸ τούτου τῆς ἀρᾶς. Adagii loco Zenobio uſurpatur σκορακίζειν, ἀντὶ τοῦ, ἐς κόρακας πέμπειν, ἐκφαυλίζειν. Polit.

9. τὸ σκερβόλλειν, ἤγουν ἐς κέαρ βάλλειν) ſimile eſt κερτομεῖν, quaſi cor ipſum ſecare, maledictis, atque conviciis. Salvinus.

Quod rem, quæ agitur, nullo modo videtur mihi ſimile κερτομεῖν. Neque enim τὸ κερτομεῖν ἐςερήθη τοῦ σ', κατὰ τὸ σκερβόλλειν, quod eſt ἐς κέαρ βάλλειν. Ceterùm utriuſque verbi una eſt, eademque ſignificatio. Suidas v. Σκερβόλος. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ κερτομεῖν. Politus.

10. τὸ νέρτερος) ex ἐνέρτερος per aphæreſin τοῦ ἐ. Suidas: Νέρτερος, κατώτερος. τὸ ἁπλῶς, ἐνέρτερος, καὶ ἀφαιρέσει, νέρτερος. ὁμοίως τὸ ἔνερθεν, νέρθεν. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐς κόρακας, τὸ σκορακίζειν. Etymologo primùm eſt ἐνερότερος, παρὰ τὴν ἔραν τῆς γῆς. Inde per ſyncopen τοῦ ὁ, & aphæreſin τοῦ ἐ, νέρτερος. Politus.

11. κατὰ τὸ ξανθός) perinde quaſi dictum id ſit παρὰ τὸ ἐξανθεῖν, ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὰς ἐ. Polit.

12. κατὰ τὸ σκαρδαμύττειν) unde adverbium ἀσκαρδαμυκτί. inconniventibus oculis. Salvinus.

κατὰ τὸ σκαρδαμύττειν) Sentit Euſtathius, τὸ σκαρδαμύττειν factum eſſe per compoſitionem ex præpoſitione ἐς, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κατάρχοντος ἐ. Alibi: Οὕτω δὲ καὶ τῆς ἐς προθέντος, καὶ τοῦ ε, ἔςι δ' ἀφαιρεῖται τὸ κατάρχον, ὡς δῆλον ἐν τῷ ἔνερθεν νέρθεν, ἐνέρτερος νέρτερος· καὶ ἐν τῷ σκορακίζειν, καὶ σκαρδαμύττειν. Extra hanc compoſitionem dicitur καρδαμύσσειν, ſeu καρδαμύττειν, ἀπὸ τοῦ καρδάμου. Erotianus in Dictionario Hippocratis: Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν χρῆται. ἔςι δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, καὶ ὡς ἐπιμύειν ἄγαν. ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ εἴ τις προσενέγκηται, ταχέως τὰ βλέφαρα ἐπιμύει. Eodem modo τὸ καρδαμύττειν explicatur ab Etymologo. Sed eadem tamen alibi Etymologo, & Suidæ σκαρδαμύσσειν derivatur παρὰ τὸ σκαίρειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς. Hoc ipſum autem σκαρδαμύσσειν, ſecundùm Etymologum, ἀποβολῇ τοῦ σ', fit καρδαμύσσειν. Quòd ſi verum eſt, σκαρδαμύσσειν ſcilicet derivatum eſſe παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ κινεῖν· non jam σκαρδαμύσσειν dictum videri poterit κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κατάρχοντος ἐ· quando nec in hujus verbi compoſitionem ingreditur præpoſitio ἐς. Politus.

13. ὅτι Πίνδου) ſupple: ἀπὸ τοῦ Πίνδου. Sic enim Strabo l. 10. p. 449. Αἰτωλοὶ μὲν οὖν, καὶ Ἀκαρνᾶνες, ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν, ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων, καὶ τοῦ Πίνδου πρὸς νότον, διά τε Ἀγραίων Αἰτωλικοῦ ἔθνους, καὶ Ἀμφιλόχων. Plinius lib. 4. cap. 5. Amnis Achelous e Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætoliâ dirimens, & Artemitam inſulam aſſiduo terræ invectu continenti adnectens. Politus.

Digitized by Google

τοῦ Ἀχελῷος ῥέει, μέσος Αἰτωλῶν, καὶ Ἀκαρνάνων. ἔχουσι δέ, φησιν, Ἀκαρνᾶνες μέν, τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος αὐτοῦ· Αἰτωλοὶ δέ, τὸ πρὸς ἕω μέχρι Λοκρῶν, οἳ καλοῦνται Ὀζόλαι, [1] καὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Λέγει δὲ καί, ὅτι Ἀκαρνάνων μὲν ὑπέρκεινται βορειότεροι, [2] Δόλοπες· Αἰτωλῶν δέ, Ἀθαμᾶνες, καὶ Περραιβοὶ οἱ μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενοι,

bis: Fluit e Pindo auſtrum verſùs Achelous, medius inter Ætolos, & Acarnanas. Ejus autem, inquit, partem ad occaſum tenent Acarnanes; alteram verò, quæ eſt ad ortum, Ætoli uſque ad Locros, qui Ozolæ vocantur, atque ad Parnaſſum. Et addit, ſupra Acarnanas magis ad ſeptentriones ſitos eſſe Dolopas; ſupra Ætolos verò, Athamanas, & Perrhæbos, de quibus paullò poſt ſumus dicturi.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιεταώσας·
Ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Cretenſibus autem Idomeneus bello clarus præerat,
Qui Cnoſſumque tenebant, Gortynaque mœnibus munitam,
Lyctum, Miletumque, & albentem Lycaſtum,
Phæſtumque, Rhytiumque, urbes fortunatas,
Cæterique, qui Cretam centum urbium incolebant,
His igitur Idomeneus bello clarus præerat,
Merionesque par Marti homicidæ:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.

ρβ'. Ὅτι καὶ Κρητῶν ὀγδώκοντα νῆες ἦσαν· ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀργείων φθάσας εἶπεν. οἳ Κνωσσόν τε εἶχον, Γόρτυνά τε, Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ Λύκαστον, Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε. Λέγει δὲ τὴν μὲν Γόρτυνα, τειχιόεσσαν, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ τὴν Τίρυνθα, διὰ τὸ ἐρυμνόν· τὴν δὲ Λύκαστον, ἢ τὸν Λύκαστον, [3] ἀργινόεντα, ἤγουν λευκόγειον. ἀργιλώδης γάρ που ἡ ἐκεῖσε γῆ. Ταυτὸν δὲ ἀργινόεντα εἰπεῖν, καὶ ἀργιλώδη, διὰ τὴν τοῦ ν', καὶ τοῦ λ' συγγένειαν, τὴν δηλουμένην ἐν τῷ [4] νεογιλός, ὁ οἷον νεογινός, καὶ ἐν συγκοπῇ νεογνός· [5] καὶ ἐν τῷ Ἀθήνη. ἀθήλη γάρ, φασιν, ἐκείνη, [6] ὡς μὴ θηλάσασα. Ὅρα δέ, ὅτι εἰπὼν ὁ Ποιητής, οἳ Κνωσσὸν εἶχον· τοὺς δὲ λοιποὺς Κρητικοὺς τόπους δίχα ῥήματος προαγαγών, κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα, ὁποῖόν τι καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ ἐποίησεν, ὅμως ὕστερον ἐπήγαγεν· Ἄλλοι τέ, οἳ [7] Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο. [8] Ὅτι δὲ ἡ Κνωσσὸς βασίλειον ἦν τῆς Κρήτης, καὶ περὶ Γόρτυνος δέ, ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Νῦν δὲ εἰπεῖν ἀρκεῖ, ὅτι, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐν πεδίῳ [9] ἡ τῶν Γορτυνίων, [10] ἣν παραρρέει Ληθαῖος ποταμός· τειχιόεσσα μέν ποτε, καθ' Ὅμηρον, ἀποβαλοῦσα δὲ τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων, καὶ ἀτείχιστος μείνασα. [11] Ὁ γοῦν Φιλοπάτωρ, ἀρξάμενος τειχίζειν, [12] ἐπὶ ὀγδοήκοντα σταδίους παρῆλθε μόνον. Κνωσσοῦ δὲ κύκλος ἀρχαῖος, τριάκοντα στάδια. [13] Κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πε-

CII. Cretenſium naves erant octoginta: quemadmodum etiam ſupra de Argivis dixerat. qui Cnoſſumque tenebant, Gortynaque, Lyctum, Miletumque, & Lycaſtum, Phæſtumque, & Rhytium. Ac Gortyna quidem dicit muratam, ſeu mœnibus munitam, ut & paullò ante Tirynthа, ab urbium illarum propugnaculis, & munitionibus. At verò τὴν Λύκαστον, ſeu, virili genere, τὸν Λύκαστον, *Lycaſtum*, ἀργινόεντα, *albentem*, *ſeu album*, hoc eſt, λευκόγειον, *albâ terrâ præditum*. Terra namque illic ἀργιλώδης, *argilloſa*. Idem autem eſt dicere ἀργινόεντα, atque ἀργιλώδη, *argilloſum*, *ſive argillaceum*, ob cognationem litterarum ν, & λ, quæ cognatio ſatis apparet in τῷ νεογιλός, quaſi ſcilicet νεογινός, & per ſyncopen νεογνός, *recens natus*, *nuper ortus*: itemque in τῷ Ἀθήνη, *Minerva*. Illa enim, ut perhibent, ἀθήλη, *uberum inſueta*, quippe quæ, lactis ſugendi cauſsâ, labra papillæ minimè admoverit. Quum verò Poeta dixerit: Οἳ Κνωσσὸν εἶχον. *qui Cnoſſum tenebant*; reliqua autem Cretæ loca ſine verbo protulerit, per figuratum loquendi genus a ſenſu communi, quemadmodum etiam ſupra fecerat in recenſione Ætolorum: tamen vide, ut poſtea addiderit: Ἄλλοι τε, οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο. *Aliique, qui centenarum Cretam urbium incolebant*. De Cnoſſo, ut Cretici regni caput, ac ſedes fuerit; itemque de Gortyne, quærendum eſt in Commentariis ad Periegetam. Nunc ſatis eſt dicere, ſecundùm Geographum, Gortyniorum urbem in planitie eſſe ſitam; quam præterfluit Lethæus amnis. Ea, ſecundùm Homerum, muro olim cincta: ſed, mœnibus funditus dirutis, ſine muro permanſit. Siquidem Philopator, muris eam circumdare aggreſſus, ad octo tantùm, & decem ſtadia opus perduxit. Cnoſſi autem vetus ambitus, ſtadia triginta. Sita eſt e regione Peloponneſi ad ſeptentriones.

Eò

1. καὶ τοῦ Παρνασσοῦ) Adde ex Geographo, καὶ τῶν Οἰταίων, Politus.
2. Δόλοπες) Immo verò ſtatim ſupra Acarnanas Amphilochi, ſupra Amphilochos Dolopes, & Pindus. Geographus: Ὑπέρκειται δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ, καὶ τοῖς προσβορείοις μέρεσι, τῶν μὲν Ἀκαρνάνων Ἀμφίλοχοι· τούτων δὲ Δόλοπες, καὶ ὁ Πίνδος· τῶν δ' Αἰτωλῶν Περραιβοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες. Polit.
3. ἀργινόεντα, ἤγουν, λευκόγειον) Suidas: Ἀργινόεις, ἀργινόεντος, λευκοῦ. Polit.
4. νεογιλός, ὁ οἷον νεογινός, καὶ ἐν συγκοπῇ νεογνός) Heſychius: Νεογιλόν, νεογνόν, νέον. Νεογιλῆς, νεογνῆς, νεαρᾶς, νέας, νεωστὶ γεννηθείσης. Mihi tamen τὸ νεογνός videtur eſſe per ſyncopen ex νεόγονος. Etymologici Magni Auctor: Νεογνός, ὁ νεωστὶ γεγεννημένος, ἢ νεόγονος ὤν, καὶ κατὰ συγκοπήν, νεογνός. Politus.
5. καὶ ἐν τῷ Ἀθήνη) Athene, Minerva, quaſi Theonoë, dei intelligentia. Plato in Cratylo. Salvinus.
6. ὡς μὴ θηλάσασα) ἀμαίευτος ὥς ὁ θεός. Politus.
7. Κρήτην ἑκατόμπολιν) Ovidius de Cretâ inſulâ: *Quæ centum ſuſtinet urbes*. 1. de Arte. *Salvinus*.
8. Ὅτι δὲ ἡ Κνωσσὸς βασίλειον ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ) Euſtathius ad Periegetam: Κνωσσὸς βασίλειον Μίνωος. Virgilius *Cnoſſia regna*. Strabo: διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσσὸν καὶ Ὅμηρος ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν, καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω. Polit.
9. ἡ τῶν Γορτυνίων) ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις Geographo. *Polit.*
10. ἣν παραρρέει Ληθαῖος ποταμός) Non ita ſanè Strabo, ſed, διαρρεῖ δ' αὐτὴν ὅλην ὁ Ληθαῖος ποταμός. Mendosè Frobeniana Euſtathii editio, Λιθαῖος. Politus.
Non igitur præterfluit, ſed interfluit. *Salvinus*.
11. Ὁ γὰρ Φιλοπάτωρ) ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος. Polit.
12. ἐπὶ ὀγδοήκοντα) Iſaacus Caſaubonus, quem alii ſequuntur, ἐπὶ ὀκτὼ σταδίους. Ego, ſiquid dandum conjecturæ, malim ὀκτωκαίδεκα. Totus urbis ambitus fuerunt aliquando ſtadia quinquaginta. *Polit.*
13. Κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρὸς βορρᾶν) Strabo: τὴν μὲν Κνωσσὸν (ἐςίσατο) ὁ Μίνως κτίσας ἐν τῷ ἀντικρὺ τῆς Πελοποννήσου· καὶ αὐτὴ δ' ἐςὶ προσβόρειος. In his verbis, καὶ αὐτὴ δ' ἐςὶ προσβόρειος, Caſaubonus ait, deeſſe aliquid ſatis eſſe manifeſtum. At quid umquam deſit, ego ſanè non video. Mihi planus eſt ſenſus Strabonis, Cnoſſum conditam eſſe a Minoë in eâ Cretæ inſulæ parte, quæ eſt e regione Peloponneſi; eamque urbem ſitam eſſe ad ſeptentriones. Nempe, diviſâ in tres partes a Minoë inſulâ, Cnoſſus ſita erat in eâ parte, quæ ſeptentriones

ver-

Eò autem potentiæ Cnoſſus, & Gortyna devenerunt, ut, quemadmodum proditum eſt, cum ſocietatem inter ſe colerent, ceteros omnes inſulanos ſubjectos ſibi, & obedientes haberent; cum verò diſcordarent, reliqua inſulæ loca in factionem traherent. Utri autem Cydonia acceſſiſſet, maximum ei, ut ajunt, momentum afferebat. Erat enim Cydonia, ipſa quoque præclara imprimis, & inſignis civitas.

CIII. Lyctus porrò, cujus navale eſt, quod dicitur Cherrhoneſus, ſic appellata eſt a Lycto, Lycaonis filio, ut Gentilium Nominum ſcriptor commemorat. Nonnulli tamen, inquit, eam vocant Λύττον, *Lyttum*, tamquam in loco edito, atque excelſo ſitam. Quod enim ſublime eſt, atque altum, λύττον dicunt. Miletus autem, urbs hæc quidem Cretenſis, antiquior fuit Mileto Aſiaticâ: quam priſcus ille Sarpedon condidit, deductis eò colonis, ipſique nomine impoſito, ut auctor eſt Geographus, a Mileto Cretenſi. Ceterùm Miletos multas extitiſſe, multaſque ab iis colonias miſſas fuiſſe, ex hiſtoriarum monumentis exploratum eſt. Ac in Mileto quidem Creticâ commemorandâ non multi ſunt hiſtoriarum ſcriptores. Verùm Jonica tum ornamentis aliis, atque inſignibus ſuis locupletatur, tum maximo quondam in eâ templo, quod propter magnitudinem ſine culmine, ac tecto permanſiſſe ferunt, tum etiam doctis, ac ſapientibus viris, quorum fuit feraciſſima, puta, Thalete, Phocylide, liberiore illo in dicendo oratore, Æſchine, cui ſanè dicendi libertas non multùm profuit; Timotheo denique citharœdo, in quem extat Epigramma hujuſcemodi:

Miletus peperit dilectum patria Muſis
Timotheum, præſtans qui Citharœdus erat.

Πελοποννήσου πρόσβορος. Οὕτω δὲ ἠδύνατο [1] ἡ Κνωσσὸς, καὶ ἡ Γόρτυνα, ὥστε συμπράττουσαι, φασὶν, ἀλλήλαις, πάντας ὑπηκόους ἔχειν τοὺς ἄλλους· στασιάσασαι δὲ, [2] διίστων τὰ κατὰ τὴν νῆσον. Προσθήκη δὲ, φασὶν, [3] ἡ Κυδωνία μεγίστη, ὁποτέραις [4] προσγένηται. Ἦν δὲ ἡ Κυδωνία ἐπιφανεστάτη καὶ αὐτή. Rom. p. 313.

ργʹ. Λύκτος δὲ, [5] ἧς ἐπίνειον ἡ λεγομένη Χερρόνησος, ὠνόμασται ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος, ὡς ὁ γράψας τὰ Ἐθνικὰ ἱστορεῖ. [6] Ἔνιοι δὲ, φησι, Λύττον αὐτὴν καλοῦσιν, ὡς ἐν μετεώρῳ τόπῳ κειμένην. Τὸ γὰρ ἄνω, καὶ ὑψηλὸν, [7] λύττον φασί. Μίλητος δὲ ἡ Κρητικὴ αὕτη, προϋπῆρχε τῆς Ἀσιατικῆς Μιλήτου· ἣν ἔκτισεν ὁ παλαιὸς Σαρπηδὼν, ἀγαγὼν οἰκήτορας, καὶ καλέσας αὐτὴν, [8] κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐκ τῆς Κρητικῆς Μιλήτου. Ὅτι δὲ πολλαὶ Μίλητοι, καὶ [9] ὡς πολλὰς ἀποικίας ἔστειλαν, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν. [10] Καὶ ἡ μὲν Κρητικὴ, οὐ πολὺν ἔχει παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς πλατυσμόν· ἡ δὲ Ἰωνικὴ, πλουτίζεται τοῖς κατ᾽ αὐτὴν σεμνώμασι, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τῷ περὶ αὐτὴν μεγίστῳ ναῷ ποτε, [11] ὃς διέμεινε, φασὶ, χωρὶς ὀροφῆς, διὰ τὸ μέγεθος, [12] καὶ τοῖς σοφοῖς δὲ, ὧν εὐφόρησε, τῷ τε Θάλητι, καὶ τῷ Φωκυλίδῃ, καὶ τῷ παρρησιαστικῷ ῥήτορι [13] Αἰσχίνῃ, ὃς οὐκ εἰς καλὸν τῆς παρρησίας ἀπώνατο, καὶ τῷ κιθαρῳδῷ Τιμοθέῳ, εἰς ὃν ἐπίγραμμα τοιοῦτον· Baſ. p. 237.

[14] Πάτρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

Sed — Γέ-

verſus oppoſita eſt Peloponneſo. Itaque paullò ante dixerat Strabo, Cnoſſum urbem a mari ad Septemtriones ſpectante, hoc eſt, Cretico, abeſſe ſtadia quinque, & viginti: quum tamen Gortyna a Libyco mari, quod eſt ad meridiem, ſtadiis diſtaret nonaginta. Propter illam a mari diſtantiam Ptolemæus, & Plinius Cnoſſum adnumerant in urbibus Cretæ mediterraneis. *Politus.*

1. ἡ Κνωσσὸς) Nummi argentei, in quibus viſitur labyrinthus, formâ quadratâ, cum epigraphe: ΓΝΩΣΙΩΝ. in Regio Gazophylacio Magni Ducis. *Salvinus.*

2. διίστων τὰ κατὰ τὴν νῆσον) Vulgata Strabonis lectio: διέστησαν κατὰ τὴν νῆσον. Polit.

3. ἡ Κυδωνία) Propter Cydon. unde Cydonia. hodie *la Canéa*. Salvinus.

4. προσγένηται) Al. προσγένωνται. Polit.

5. ἧς ἐπίνειον ἡ λεγομένη Χερρόνησος) Strabo: Λύκτου δὲ, ἧς ἐμνήσθημεν καὶ πρότερον, ἐπίνειόν ἐστιν ἡ λεγομένη Χερρόνησος, ἐν ᾗ τὸ τῆς Βριτομάρτεως ἱερόν. Polit.

6. Ἔνιοι δὲ, φησι, Λύττον αὐτὴν καλοῦσιν) Immo etiam Strabo Λύττον legiſſe apud Homerum videtur, ſi rectè nos legimus hunc ejus locum: τῆς δὲ Λύκτου, ἣν ὁ Ποιητὴς Λύττον ὠνόμασεν. Sed enim e contrario vetus interpres vult Strabonem ſcripſiſſe: τῆς δὲ Λύττου, ἣν ὁ Ποιητὴς Λύκτον ὠνόμασε. Vertit enim: *ab ipſaque Lytto, quam Lyctum Poëta nominat.* Ineptè autem, & frigidè legunt alii in Strabone: τῆς δὲ Λύκτου, ἣν ὁ Ποιητὴς Λύκτον ὠνόμασε. Cur enim id de Poëtâ Geographus ſpeciatim animadvertat, ſi Poëta non alio, quam communi ceterorum aliorum nomine, Λύκτον appellat? *Politus.*

7. λύττον φασί) Melius λυττόν, ὀξυτόνως. Heſychius: Λυττοί, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. At urbe ipſa, Λύττος, παροξυτόνως, ut ita a nomine appellativo accentu diſtinguatur. *Polit.*

8. κατὰ τὸν Γεωγράφον) Geographus: Φησὶ δ᾽ Ἔφορος, τὸ πρῶτον κτίσμα εἶναι Κρητικῶν, ὑπὲρ θαλάττης τετειχισμένον, ὅπου νῦν ἡ παλαιὰ Μίλητός ἐστι, Σαρπηδόνος ἐκ Μιλήτου τῆς Κρητικῆς ἀγαγόντος οἰκήτορας, καὶ θέμενον τοὔνομα τῇ πόλει τῆς ἐκεῖ πόλεως ἐπώνυμον, κατεχόντων πρότερον τὸν τόπον Λελέγων. Verùm alii Mileſii Aſiaticæ conditorem Miletum nominant. Alii etiam eamdem urbem conditam narrant a Neleo. *Politus.*

9. ὡς πολλὰς ἀποικίας ἔστειλαν) Strabo de Mileto Jonicâ: πολλὰ δὲ τῆς πόλεως ἔργα ταύτης. μέγιστον δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀποικιῶν. Ubi ex veteri Interprete legendum apparet, ἀποικιῶν. Politus.

Et ita legiſſe videtur Xylander. namque ita vertit: *Multa ſunt hujus civitatis facta, maximum eſt autem, multitudo coloniarum.* Salvinus.

Coloniæ maximè memorabiles Mileſiorum pleraſque enumerat Strabo. *Polit.*

10. Καὶ ἡ μὲν Κρητικὴ, οὐ πολὺν ἔχει παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς πλατυσμόν) Miletum Cretenſem nullam ampliùs ſupereſſe teſtatur Strabo. Corruptum eſt ubi hujus nomen in recentioribus Strabonis editionibus, ubi pro Μίλατος ſcribendum Μίλητος. Corruptam lectionem ſecutus eſt Xylander. *Politus.*

11. ὃς διέμεινε, φασι, χωρὶς ὀροφῆς, διὰ τὸ μέγεθος) Auctor Strabo. *Polit.*

12. καὶ τοῖς σοφοῖς δὲ, ὧν εὐφόρησε) Strabo viros maximè memorabiles Mileſiorum adnumerat, Thaletem, Anaximandrum, Anaximenem, Hecatæum, Æſchinem oratorem, cui immodica dicendi libertas damnum attulit. Quibus Stephanus adjungit Phocylidem, & Timotheum illum citharœdum. De viris Mileti illuſtribus Pomponius Mela: *Miletum, urbem quondam Joniæ totius belli paciſque artibus principem, patriam Thaletis Aſtrologi, & Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumque civium inclytis ingeniis meritò inclytam, ubicumque Joniam vocant.* Plinius adjicit Cadmum, proſæ orationis conditorem: *Miletus, Joniæ caput, Lelegeis ante, & Pityuſa, & Anactoria nominata, ſuper octoginta urbium per cuncta maria genitrix: nec fraudanda cive Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit.* Et Solinus: *Miletus, Joniæ caput, Cadmi olim domus, ſed ejus, qui primus invenit proſæ orationis diſciplinam.* Politus.

13. Αἰσχίνῃ, ὃς οὐκ εἰς καλὸν τῆς παρρησίας ἀπώνατο) Strabo: καθ᾽ ἡμᾶς δὲ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ, ὃς ἐν φυγῇ διετέλεσε, παρρησιασάμενος πέρα τοῦ μετρίου πρὸς Πομπήϊον Μάγνον. Politus.

14. Πάτρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν) Ita, & quidem rectè, legebatur hic verſus apud Stephanum, prout etiam in editionibus ſuis eum nobis exhibent Junctæ, & Aldus. Xylander legit in Stephano ſuo: Πάτρα Μίλητος τίκτει τὸν Μούσαισι ποθεινόν. fortaſſe quia ita ſcriptum repererat in Euſtathii Commentariis ad Periegetam. Sed contra rationem metricam, quam in citandis Poëtarum locis non ſemper Euſtathius obſervat. Itaque in metrum errat Abrahamus Berkelius, qui Xylandrum ſeſe ſequi ait, quòd articulum exiſtimat eſſe neceſſarium. *Politus.*

Aliter: *Timotheo, cithara qui dexter flexit habenas,*
Patria Miletus; Pierides ſocia.

Salvinus.

Digitized by Google

Γέγραπται δὲ περὶ Μιλήτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν Περιηγητήν. [1] Λύκαστος δὲ ἀπὸ Λυκάστου, φασὶν, αὐτόχθονος, ἢ παιδὸς τοῦ Μίνωος. [2] Ἔστι δὲ καὶ Ποντικὴ Λύκαστος, κατὰ τὸν γραφέα τῶν Ἐθνικῶν· ὃς λέγει καὶ, ὅτι τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὀξύνουσιν οἱ ἐγχώριοι. Οὐκ ἐπικρατεῖ δὲ, φησιν, ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. τουτέστι, παρὰ τοῖς ἄλλοις, οὐκ ὀξύνεται. Ἡ δὲ Φαιστὸς, ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βαρυτόνου Φαίστου τοῦ κυρίου ὀνόματος, ὃς καὶ ἔκτισεν αὐτὴν, υἱὸς ὢν Ῥοπάλου υἱοῦ Ἡρακλέους, ὡς ὁ Ἐθνογράφος λέγει· ὃς καὶ [3] Πελοποννησίαν Φαιστὸν ἱστορεῖ. [4] Φαίστιον δέ φασιν εἶναι σοφὸν τὸν Ἐπιμενίδην, ὃς καθαρμοὺς δι' ἐπῶν ἐποίησε. Διεῖχε δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, Γόρτυνος μὲν, στάδια ἑξήκοντα· [5] θαλάσσης δὲ, εἴκοσι. Κατεσκάφη δὲ ὑπὸ Γορτυνίων. [6] Εἰς δὲ τὴν διάφορον τόνωσιν τοῦ, Φαιστὸς, καὶ Φαῖστος, θετέον σὺν ἄλλοις ἀλλαχοῦ δηλουμένοις καὶ [7] τὸ Ἀθηναῖος τοπικὸν, καὶ Ἀθήναιος κύριον· καὶ ἐπαινετὸς, τὸ ἐπίθετον, καὶ Ἐπαίνετος κύριον· καὶ νόμος τὸ κοινὸν, καὶ νομὸς ὁ κατὰ τόπον· καὶ πλησίος ὁ ἐγγίζων, καὶ Πλήσιος κύριον ἀνδρὸς ἱεροῦ.

ρδʹ. Τὸ δὲ Ῥύτιον τὸ ἐν Κρήτῃ, προπαροξύνεται μὲν, ὡς τὸ στάδιον, κατὰ τοὺς παλαιούς· [8] διὰ διχρόνων δὲ γράφεται. Τὸ μέντοι Τρωαδικὸν Ῥοίτειον, [9] ὅπερ καὶ ἄκρα, καὶ πόλις Τρωάδος ἐστὶν, ἐξήλλακται, ὥσπερ τῇ τοπικῇ διαστάσει, οὕτω καὶ ταῖς δυσὶ διφθόγγοις, ἐν αἷς γράφεται. [10] Ἐθνικὸν δὲ καὶ τούτου, καὶ ἐκείνου, Ῥυτιεύς. Περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος Τρωϊκοῦ Ῥοιτείου, ὅτι τε πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ λόφῳ εἶχε, καὶ ἠϊόνα συνεχῆ, [11] ἐφ' ᾗ μνῆμα, καὶ ἱερὸν Αἴαντος, καὶ εἴ τι που ἄξιον ἄλλο τοῦ ἐν καιρῷ μνήμης, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ἑκατόμπολις δὲ ἡ Κρήτη λεγομένη ἐνταῦθα, [12] ἐνενηκοντάπολις ἐν τῇ Ὀδυσσείας ποιή-

Sed de Mileto ſcriptum eſt etiam in Commentariis ad Periegetam. At verò Lycaſtus a Lycaſto, ut ajunt, indigenâ, ſeu Minois filio. Sed & alia eſt Lycaſtus Pontica, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem: qui Λύκαστον, *Lycaſtum*, hanc Creticam proferri ab incolis ait accentu acuto. Non prævalet tamen, inquit, gentis ipſius traditio. hoc eſt, apud ceteros alios non acuitur. Verùm ἡ Φαιστὸς, *Phæſtus*, acuitur ad diſtinctionem nominis proprii barytoni τοῦ Φαίστου, *Phæſti*, qui eam urbem ædificavit: fuitque ipſe Rhopali filius, ejus, qui filius fuit Herculis, ut Gentilium Nominum Auctor teſtatur: qui Peloponneſiacam inſuper Phæſtum commemorat. Phæſtium patriâ fuiſſe ferunt ſapientem virum Epimenidem, qui Luſtrationes, ſeu Expiationes verſibus conſcripſit. Diſtabat Phæſtus, ſecundùm Geographum, a Gortyne ſtadia ſexaginta, a mari viginti: verùm a Gortyniis diruta eſt, atque everſa. Quod autem ad accentûs diverſitatem hujus nominis, Φαιστὸς, & Φαῖστος, attinet, aliis alibi expoſitis nominibus accenſendum eſt etiam τὸ Ἀθηναῖος, *Athenienſis*, nomen ſumptum a loco, & Ἀθήναιος, *Athenæus*, nomen proprium. ἐπαινετὸς, *laudabilis*, adjectivum, & Ἐπαίνετος, *Epænetus*, proprium: νόμος, id quod communiter receptum eſt, ideſt, lex, & νομὸς, de loco, ideſt, paſcuum: πλησίος, *proximus*, & Πλήσιος, *Pleſius*, nomen proprium ſacri viri.

CIV. Deinde τὸ Ῥύτιον, *Rhytium*, oppidum Cretæ, acutam habet antepenultimam, ut τὸ στάδιον, *ſtadium*, ut veteribus placet; ſcribiturque per litteras ancipites. Troadicum tamen Ῥοίτειον, *Rhœteum*, quod & promontorium eſt, & urbs Troadis, ut ſecretione, atque intervallo loci eſt diverſum, ita & duplici illâ, qua conſcribitur, diphthongo. Et nihilominus tamen tum hujus, tum illius, gentile nomen eſt Ῥυτιεύς, *Rhytienſis*. Ceterùm de Trojano illo, quod diximus, Rhœteo, ut cognominem urbem in tumulo, continentemque maritimam oram habuerit, qua in orâ monumentum, ac templum erat Ajacis, & ſiquid umquam aliud eſt, quod pro loco, & tempore memorandum videatur, alterius id poſtea erit explicationis. Quæ verò hoc loci centum Creta urbium dicitur, in Odyſſeâ dicitur eſſe

1. Λύκαστος δὲ ἀπὸ Λυκάστου) Neque hæc Lycaſtus, Strabonis temporibus ſupererat, eodem teſte. Eamdem tamen agnoſcit Plinius in mediterraneo Cretæ. *Politus*.

2. Ἔστι δὲ καὶ Ποντικὴ Λύκαστος, κατὰ τὸν γραφέα τῶν Ἐθνικῶν) Hanc ſupplere poteſt hodierna Stephani Epitome, in qua pleraque horum non leguntur. Lycaſtum, oppidum Ponticum, memorat Plinius in Leucoſyris, ſeu Cappadocibus: *In orâ autem ab Amiſo oppidum, & flumen Chadiſia, Lycaſtum, a quo Themiſcyrena regio*. Puto, apud Melam excidiſſe litteram s extremam in *Lycaſtos*, ubi hujus urbis meminit his verbis: *ſecundum Halyn urbs eſt Lycaſto*. Politus.

3. Πελοποννησίαν Φαιστὸν ἱστορεῖ) τὴν πρότερον Φρίξαν καλουμένην. Polit.

4. Φαίστιον δέ φασιν εἶναι σοφὸν τὸν Ἐπιμενίδην) Strabo: ἐκ δὲ τῆς Φαιστοῦ τὸν τοὺς καθαρμοὺς ποιήσαντα διὰ τῶν ἐπῶν Ἐπιμενίδην φασὶν εἶναι. Epimenidem etiam Phæſtium dicit Plutarchus in Solone: quem Epimenidem alii faciunt Cnoſſium. Nomen Phæſti urbis Gentile, Φαίστιος, & Φαιστία, & Φαιστεύς. Polit.

5. θαλάσσης δὲ, εἴκοσι) Mediterraneis Cretæ inſulæ urbibus Phæſtum accenſet Plinius. *Polit*.

6. Εἰς δὲ τὴν διάφορον τόνωσιν τοῦ, Φαιστὸς, καὶ Φαῖστος) Nihil apud Græcos Magiſtros tritius, quàm diverſitate accentûs diſcernere, ac ſeparare diverſitatem ſignificationis. *Polit*.

7. τὸ Ἀθηναῖος τοπικὸν) ἀπὸ τόπου, ἐθνικόν. Polit.

8. διὰ διχρόνων δὲ γράφεται) Perperam per diphthongum ſcriptum apud Suidam Ῥοίτιον, nomen, ut mihi ſanè videtur, hujus urbis Cretenſis. *Polit*.

9. ὅπερ καὶ ἄκρα, καὶ πόλις Τρωάδος ἐστὶν) Stephanus: Ῥοίτειον ὄρος ἄκρον εἶναί φησι. Καὶ πόλις δὲ ἐστι Τρωάδος. Polit.

10. Ἐθνικὸν δὲ καὶ τούτου, καὶ ἐκείνου, Ῥυτιεύς) Falſum, neque id ex Stephano diſcere potuit Euſtathius, niſi depravatis codicibus uſus fuerit. Rhytii enim, Creticæ urbis, civis dicitur Stephano Ῥυτιεύς· Rhœtei verò, quæ urbs eſt Troadis, Ῥοιτειεύς, καὶ Ῥοιτειάς, καὶ Ῥοιτεῖς διὰ τοῦ ι. Et hujus urbis cives Ῥοιτειεῖς nominat Strabo. Suidas: Ῥοιτειεύς, ἀπὸ τόπου. καὶ Ῥοίτειον ἀκρωτήριον. Politus.

11. ἐφ' ᾗ μνῆμα, καὶ ἱερὸν Αἴαντος) Αἰάντειον. Strabo: Εἶτα Ῥοίτειον πόλις ἐπὶ λόφῳ κειμένη, καὶ τῷ Ῥοιτείῳ συνεχὴς ἠϊὼν ἀλιτενής, ἐφ' ᾗ Αἰάντειον, μνῆμα, καὶ ἱερὸν Αἴαντος. Sic ibi lego cum doctis viris. Plinius: *Fuit & Achilleon, oppidum juxta tumulum Achillis conditum a Mitylenæis, & mox Athenienſibus, ubi claſſis ejus ſteterat in Sigeo. Fuit & Æanteum, a Rhodiis conditum in altero cornu, Ajace ibi ſepulto, XXX. ſtad. intervallo a Sigeo, & ipſo ſtatione claſſis ſuæ*. Alterum hoc cornu eſt Rhœteum, in quo Ajax ſepultus, & conditum a Rhodiis Æanteum. De Sigeo paullò poſt Strabo: Τὸ μὲν ἂν Ἀχίλλειον καὶ ἱερόν ἐστι, καὶ μνῆμα πρὸς τῷ Σιγείῳ. Satis autem confusè, & inordinatè legebatur ſuperior locus ille Strabonis: Εἶτα Ῥοίτειον πόλις ἐπὶ λόφῳ κειμένη, καὶ τῷ Ῥοιτείῳ συνεχὴς εἶναι ἀλιτενὴς Αἰάντειον, ἐφ' ᾗ μνῆμα, καὶ ἱερὸν Αἴαντος. Politus.

Certè aliud Αἰάντειον videtur intruſum, & declaratio eſſe τοῦ μνήματος, καὶ ἱεροῦ Αἴαντος. Aut forte legendum: ἠϊὼν ἀλιτενὴς, ἐφ' ᾗ Αἰάντειον, μνῆμα. &c. *Salvinus*.

12. ἐνενηκοντάπολις ἐν τῇ Ὀδυσσείας ποιήσει) Od. l. τ.

Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ, καὶ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.

Hunc locum imitatus eſt Virgilius, excepto quòd ex nonaginta, Cretenſes urbes ad centum auxit, cum dixit l. 3. Æneid.

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto:
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ.
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna. Politus.

eſſe urbium nonaginta. Ac ſunt, qui tradant, verè eam urbes centum habuiſſe, quemadmodum hoc loci proditum eſt: verùm Leucum, cujus etiam Lycophron meminit, quum defeciſſet, & arma Idomeneo intuliſſet, decem earum urbium vaſtaviſſe, atque evertiſſe. Unde in Odyſſeâ Creta urbes habere dicitur nonaginta. Alii contra affirmant, loqui de temporibus ſuis Poëtam, cum centum Cretæ urbes tribuit, de iis videlicet temporibus, quibus ipſe vivebat: tametſi Trojani belli tempore urbes eſſent nonaginta. Sed expulſum Argis Althæmenem, decem illas urbes ædificaſſe: aut, ſi cum aliis ſcriptoribus loqui placet, poſt belli Trojani tempeſtatem, decem eſſe urbes conditas, ut narrat Ephorus. Quapropter, ex horum ſcriptorum ſententiâ, ante Homeri tempora, urbes nonaginta erant, ſive decem Leucus bello captas everterit, ſive aliter quomodocumque. Temporibus verò Homeri, urbes centum extiterunt. At enim de Cretâ ſatis ſuperque dictum eſt ad Dionyſium Periegetam. Ad hæc, Cretenſes maris olim imperium tenuiſſe perhibentur; adeò ut in eos, qui neſcire ſeſe ſimulant ea, quæ probè callent, uſurpatum hoc fuerit adagium: *Cretenſis mare*. quod quidem Geographus accipit per ellipſin verbi ἀγνοεῖ, *ignorat*. ita ut adagii hujus ſenſus ſit; *Cretenſis mare ignorat*. quaſi ſcilicet ſenſu id ironico dicatur, & per diſſimulationem. Turpibus inſuper infamibuſque amoribus dediti erant, quos etiam in more, legitimâque conſuetudine habebant. Præterea Cretenſes verſutos, ac veteratores fuiſſe, pejoreſque, quàm incolas ipſos Rhodi, ubi Telchines, quos alibi explicamus, habitaſſe referuntur, altera parœmia oſtendit, his verbis: *Cum Crete cretizas*. videlicet cum homine fraudium dolorumque minimè ignaro dolos conſuis. Atque hæc quidem ita. Ceterùm Cretenſium ductores erant, Idomeneus, cujus multa ſæpe apud Poëtam mentio, & Meriones: ex quibus Idomeneum, δουρικλυτὸν vocat, hoc eſt, περίκλυτον ἐν τῷ δουρὶ, *haſtâ inclytum*, & αἰχμητὴν, *lanceâ armatum, ſeu bellatorem*; Merionem verò, ἀτάλαντον, hoc eſt, parem, Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, *Enyalio homicidæ*, hoc eſt, Marti. De his autem tribus vocabulis, quæ ſunt, ἀτάλαντος, Ἐνυάλιος, & ἀνδρειφόντης, tum nonnulla diximus, tum alia etiam alibi, explicationis cauſſâ, afferemus. Hiſtoriarum porrò monumentis proditum eſt, Idomeneum Merionis patruum extitiſſe. Jovis namque filius fuit Minos, ex quo, & Paſiphaë ortus eſt Deucalion. Deucalione nati, Molus, & Idomeneus: qui Molus pater fuit Merionis.

Tlepo-

ποιηταί. Καὶ οἱ μὲν φασὶν, ὅτι ἀληθῶς ἑκατόμπολις μὲν ἦν, κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἱστορίαν· [1] Λεῦκος δὲ, οὗ καὶ Λυκόφρων μέμνηται, δέκα πόλεις ἐπόρθησεν, ἀποστατήσας, καὶ ἐπαναστὰς τῷ Ἰδομενεῖ. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐνενήκοντα πόλεις ἔχειν ἡ Κρήτη λέγεται. Ἄλλοι δὲ εἶπον, ὅτι ἑκατόμπολιν ὁ Ποιητὴς τὴν Κρήτην εἰπὼν, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς αὐτὸς περιῆν. Ἐπὶ μέντοι τῶν Τρωικῶν, ἐνενήκοντα ἦσαν, Ἀλθαιμένης δέ, φασιν, ἐκπεσὼν Ἄργους, ἔκτισε τὰς δέκα· ἢ καὶ, ἄλλως εἰπεῖν, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ [2] ἐπεκτίσθησαν δέκα, ὡς ἱστορεῖ Ἔφορος, ὥστε, κατὰ τούτους, πρὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου, ἐνενήκοντα ἦσαν, εἴτε Λεύκου πολιορκήσαντος τὰς δέκα, εἴτε καὶ ἄλλως πως· ἐπὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου, ἑκατόν. Περὶ δὲ Κρήτης εἴρηται εἰς ἱκανὸν ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ἱστοροῦνται δὲ καὶ ναυκρατῆσαί ποτε οἱ Κρῆτες· ὥστε καὶ παροιμία εἰς τοὺς προσποιουμένους ἀγνοεῖν, ἅπερ ἀκριβῶς οἴδασιν, αὕτη· [3] Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν, ὅπερ ὁ Γεωγράφος νοεῖ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀγνοεῖ. ἵνα λέγῃ ἡ παροιμία, ὅτι Κρὴς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν. εἰρωνικοῦ δηλαδὴ ὄντος τοῦ λόγου. [4] Ἔπασχον δὲ καὶ κακέρωτας, οὓς καὶ ἐν νόμῳ εἶχον. Ὡς δὲ καὶ πανοῦργοι οἱ Κρῆτες, καὶ χείρους, ἤπερ οἱ κατὰ Ῥόδον, περὶ οὓς τοὺς Τελχῖνας ἡ ἱστορία κατοικίζει, τοὺς ἀλλαχοῦ δηλουμένους, ἑτέρα παροιμία δηλοῖ, ἡ λέγουσα· [5] πρὸς Κρῆτα κρητίζεις. ἤγουν πρὸς οὐκ ἀπανοῦργον ἄνδρα τοὺς δόλους ῥάπτεις. Καὶ οὕτω μὲν τὰ ἐν τούτοις. Κρητῶν *Rom. p. 314.* δὲ ἡγοῦντο, Ἰδομενεὺς, οὗ πολὺς λόγος παρὰ τῷ Ποιητῇ πολλαχοῦ, καὶ Μηριόνης, ὃν Ἰδομενέα μὲν, δουρικλυτὸν λέγει, [6] τουτέστι, περίκλυτον ἐν τῷ δουρὶ, καὶ αἰχμητήν· τὸν δὲ Μηριόνην, [7] ἀτάλαντον, ὅ ἐστιν, ἴσον, [8] Ἐνυαλίῳ [9] ἀνδρειφόντῃ, τουτέστι, τῷ Ἄρει. Περὶ δὲ τῶν τριῶν τούτων λέξεων τοῦ, ἀτάλαντος, καὶ Ἐνυάλιος, καὶ ἀνδρειφόντης, τὰ μὲν, εἴρηται· τὰ δ' ἐν ἑτέροις δηλωθήσεται. Θεῖος δὲ Μηριόνου, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως· οὗ, καὶ Πασιφάης, Δευκαλίων· [10] οὗ Μόλος, καὶ Ἰδομενεύς, Μόλου δὲ, Μηριόνης.

Τληπό-

1. Λεῦκος δὲ, οὗ καὶ Λυκόφρων μέμνηται) Leucus, θρεπτὸς illε θρέψαν, ſecundùm Lycophronem: qui, ut Idomenei regnum ſibi vindicaret, nec liberis ejus, neque uxori pepercit, quos omnes impiè, ac ſceleratiſſimè interfecit. Ideo autem Lycophroni dicitur θρεπτὸς θρέψαν, quod infantem eum expoſitum Idomeneus enutriendum ſuſceperat. *Politus*.

2. ἐπεκτίσθησαν δέκα) ὑπὸ τοῦ τῷ Ἀλθαιμένει συνακολουθησάντων Ἀργείων. Ita quidem Ephorus: cujus oratio a vero minimè abludit, ſi credimus Straboni lib. 10. p. 479. ὅπως μὴν οὐ πιθανός ἐστιν ὁ λόγος. Nec τὸ οὐ mutandum eſt in οὐ οὖ, ut contrario ſenſu facit Xylander. *Polit.*

3. Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν) Zenobius: Ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν ἐπὶ τῶν, ἐν οἷς διαπρέπουσι, ταῦτα φάσκειν προσποιουμένων, ἡ παροιμία ἐστὶ, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. *Polit.*

4. Ἔπασχον δὲ καὶ κακέρωτας) Heraclides in Politiis de Cretenſibus: τῇ δὲ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις οὐκ αἰσχρὸν μέχρι ... παρ' αὐτοῖς τοῖς. Vide de turpibus his Cretenſium amoribus Strabonem. *Polit.*

5. πρὸς Κρῆτα κρητίζεις) Suidas: ἑτέρα παροιμία· Κρητίζειν πρὸς Κρῆτας· ἐπειδὴ ψεῦσται, καὶ ἀπατεῶνές εἰσι. *Polit.*

Callimachus quoque idem aſſerit, hymno in Jovem. *Salvinus.*

6. τουτέστι, περίκλυτον ἐν τῷ δουρὶ) Heſychius: δουρικλυτὸς, ὁ κατὰ πόλεμον ἔνδοξος, ἀπὸ μέρους τοῦ δόρατος. Polit.

7. ἀτάλαντον, ὅ ἐστιν, ἴσον) Heſychius: Ἀτάλαντον, ἰσόζυγον, ἴσον, ὅμοιον. Polit.

8. Ἐνυαλίῳ) Heſychius: Ἐνυαλίῳ, τῷ Ἄρει. Sophocles tamen Martem ab Enyalo diſtinxit, tamquam ἕτερον δαίμονα ὑπηρέτην τοῦ μείζονος θεοῦ. Polit.

9. ἀνδρειφόντῃ) ἀνδρειφόντῃ, ἀνδροφόνῳ. Polit.

10. οὗ Μόλος, καὶ Ἰδομενεὺς) Sequitur Euſtathius Hiſtoriam Apollodori Athenienſis: cujus hæc verba lib. 3. Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεύς τε, καὶ Κρήτη, καὶ Νόθος, καὶ Μόλος. Ubi vides ibi Μόλος ſcriptum per ο, quod Euſtathio, & aliis eſt Μῶλος per ω. Sed enim veteribus aliis Mythologis, a quibus ſtat Diodorus Siculus, Molus frater eſt Deucalionis, Minois filius: ut hac ratione, Idomeneus, Deucalionis filius, & Meriones, filius Moli, fuerint inter ſe patrueles. Diodorus: Μίνωι δὲ φασιν υἱοὺς γενέσθαι Δευκαλίωνά τε, καὶ Μόλον· καὶ Δευκαλίωνος μὲν Ἰδομενέα, Μόλου δὲ Μηριόνην ὑπάρξαι. Politus.

Digitized by Google

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διατρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμιρον.
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν·
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
Ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε· πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον. ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
Baſ. p. 238. Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν, ἠδὲ φίληθεν
Ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι, καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
Καί σφισι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

Tlepolemus autem Heraclides, bonuſque, magnuſque,
Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum animoſorum:
Qui Rhodum incolebant, in tres partes diſtincti,
Lindum, Jalyſſumque, & albentem Camirum.
Horum Tlepolemus haſtâ clarus dux erat:
Quem peperit Aſtyochia virtute Herculis,
Quam ex Ephyrâ duxerat a fluvio Selleente,
Depopulatus multas urbes generoſorum juvenum.
Tlepolemus autem, quum nutritus fuiſſet in pulchris ædibus,
Continuò patris ſui charum avunculum interfecit
Jam ſeneſcentem Licymnium, ramum Martis;
Statimque naves ædificavit: multiſque copiis coactis,
Mari profugit. Comminati namque ei fuerant alii
Filii, nepoteſque Herculis.
Ille verò errans ad Rhodum venit, ærumnas perpeſſus:
Trifariamque diſtincti habitarunt per tribus, & chari fuerunt
Jovi, qui Diis, & hominibus imperat:
Et in eos Saturnius vim magnam divitiarum effudit.

ρε'. Ὅτι Τληπόλεμος Ἡρακλείδης, ἠΰς τε, μέγας τε, ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων ἀγερώχων· οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διατρίχα κοσμηθέντες, Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμιρον. Εἶτα ἐπαναλαβὼν, λέγει· Τούτων Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν. Ἐπανέλαβε δὲ ὁ Ποιητὴς, οὐ μόνον, ἵνα εὐθὺς ἱστορίαν παραπλέξῃ σαφῶς, καὶ εὐφυῶς τὴν ῥηθησομένην, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἑρμηνεύσῃ τὸ, Τληπόλεμος ἄγε νῆας Ῥοδίων, ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ, ἡγεμὼν ἦν τῶν Ῥοδίων. Οὐ γὰρ ἁπλῶς πᾶς ὁ νῆας τινῶν ἄγων, ἤδη καὶ ἡγεμονεύει ἐκείνων, ὡς βασιλεύς. Οὕτω δὲ καὶ τὸ, οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων. ἵνα δείξῃ σαφῶς, ὅτι οἱ ἐκ Ῥόδου νῆας Ῥοδίων ἄγοντες, οὗτοι καὶ Ῥόδιοι ἦσαν. Ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν τοῦτο πάνυ σαφές· ἐπεί τοι καὶ οἱ Ἀρκάδες ἐκ Μυκήνης τῆς ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα, νῆας Μυκηναίων ἄγοντες, ὅμως οὐκ ἦσαν Μυκηναῖοι. [1] Περὶ δὲ Ῥόδου ζήτει καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ· εἰ δὲ βούλει, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πλουτάρχου. Πάνυ γὰρ καὶ αὐτὸς τοὺς Ῥοδίους ἐξαίρει. ὁμοίως καὶ Πίνδαρος. [2] Ἦν δὲ καὶ Αἰγυπτία Ῥόδος, κατὰ Ἡρόδοτον, ὥσπερ καὶ Χίος. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος οὕτως· εὐδαιμονῆσαι λέγεται Αἴγυπτος ἐπὶ Ἀμάσιος μάλιστα, καὶ πόλεις γενέσθαι τότε πάσας, δισμυρίας τὰς οἰκουμένας· ἐν αἷς καὶ Ἰώνων μὲν Χίος, Τέως, Φώκαια, Κλαζομεναί· Δωριέων δὲ, Ῥόδος, Κνίδος, καὶ ἄλλαι τινές.

ρϛ'. Ἠῢς δὲ ὁ ἀγαθός· [3] ἐξ οὗ, κατὰ Ἡρόδωρον, καὶ Ἀπίωνα, καὶ ὁ ἐνηής. [4] ἢ καὶ ἄλλως ὁ πλα-

CV. *Tlepolemus Heraclides, bonuſque, magnuſque, ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum ſuperborum: qui Rhodum incolebant, trifarium diſcreti, ac diſtincti, Lindum, Jalyſumque, & albentem Camirum.* Deinde per repetitionem ait: *Horum Tlepolemus haſtâ clarus dux erat.* Hac autem repetitione uſus eſt Poëta, non modò, ut eam narrationem, quam dicturi ſumus, huc ſtatim, perſpicuè, atque ingenioſè adnecteret; verùm etiam ut magis explicaret, explanaretque illud: Τληπόλεμος ἄγε νῆας Ῥοδίων. *Tlepolemus naves ducebat Rhodiorum.* perinde quaſi idem hoc ſit, atque τὸ, ἡγεμὼν ἦν τῶν Ῥοδίων. *dux, princepſque erat Rhodiorum.* Non enim generatim quicumque naves aliquorum ducit, continuò etiam illis cum imperio præeſt, tamquam cum poteſtate, & auctoritate regiâ. Sic etiam quod ait: Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο. *Qui Rhodum undique incolebant;* facit ad explicandum, quid ſit illud, Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων. *ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum.* ut manifeſtè oſtenderet, qui ex Rhodo naves Rhodiorum ducebant, hos pariter Rhodios fuiſſe. Neque enim alioquin hoc admodum clarum, ac manifeſtum fuiſſet: quandoquidem Arcades, tametſi ex Mycenâ, quæ urbs ſub imperio erat Agamemnonis, Mycenæorum naves ducebant; tamen non erant ipſi Mycenæi. Verùm de Rhodo quære ad Periegetam; &, ſi vis, etiam apud Plutarchum. Nam & ipſe Rhodios magnis miriſque laudibus extollit. & ſimiliter Pindarus. Fuit autem & Rhodus Ægyptia, ſecundùm Herodotum, ſicuti etiam Chius. Ille namque ſic habet: Beata maximè, atque opulenta fuiſſe dicitur Ægyptus ſub Amaſi, & urbes tunc omnes, quæ incolebantur, fuiſſe ad viginti millia: in quibus Jonum fuerunt Chius, Teus, Phocæa, Clazomenæ; Dorienſium verò Rhodus, Cnidus, & nonnullæ aliæ.

CVI. Ἠῢς porrò idem eſt, ac bonus: ex quo, ſecundùm Herodorum, & Apionem, fit etiam ὁ ἐνηής, *bonus, benignus, mitis.* Vel etiam, alio ſigni-

1. Περὶ δὲ Ῥόδου ζήτει καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) Luculenta Rhodi deſcriptio eſt apud Euſtathium ad Periegetam, ad illum locum: ἔνθα δὲ ῥίζης
Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶ, Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν. Politus.

2. Ἦν δὲ καὶ Αἰγυπτία Ῥόδος, κατὰ Ἡρόδοτον) Loca duo Herodoti in unum, ut videtur, confuſa ab Euſtathio. Unus locus hic eſt de opulentiâ Ægypti, & de viginti illis Ægypti urbium millibus, quæ, Amaſis regis temporibus, incolebantur, in Euterpe: Ἐπ' Ἀμάσιος δὲ βασιλέος λέγεται Αἴγυπτος μάλιστα δὴ τότε εὐδαιμονῆσαι, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῇ χώρῃ γινόμενα, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χώρης τοῖσι ἀνθρώποισι. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὰς ἁπάσας τότε δισμυρίας τὰς οἰκεομένας. Alter verò paullo poſt locus, eſt de civitatibus illis Græcorum, quæ, permittente Amaſi rege, communibus impenſis, maximum, & celeberrimum in Ægypto fanum, Hellenium nomine, extruxerunt: in quibus civitatibus fuit etiam Rhodus. Herodotus: Φιλέλλην δὲ γενόμενος ὁ Ἄμασις, ἄλλα τε ἐς Ἑλλήνων μετεξετέρους ἀπεδέξατο, καὶ δὴ καὶ τοῖσι ἀπικνεομένοισι ἐς Αἴγυπτον ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν ἐνοικῆσαι. τοῖσι δὲ μὴ βουλομένοισι αὐτῶν οἰκέειν αὐτοῦ δὲ ναυτιλλομένοισι ἔδωκε χώρους ἐνιδρύσασθαι βωμοὺς, καὶ τεμένεα θεοῖσι. Τὸ μέν νυν μέγιστον αὐτῶν τέμενος, καὶ ὀνομαστότατον ἐὸν, καὶ χρησιμώτατον, καλεύμενον δὲ Ἑλλήνιον, αἵδε πόλιές εἰσι αἱ ἱδρυμέναι κοινῇ, Ἰώνων μὲν, Χῖος, καὶ Τέως, καὶ Φώκαια, καὶ Κλαζομεναί· Δωριέων δὲ, Ῥόδος, καὶ Κνίδος, καὶ Ἁλικαρνησσὸς, καὶ Φάσηλις· Αἰολέων δὲ, ἡ Μυτιληναίων μούνη. Hæc igitur duo loca videtur Euſtathius in unum confudiſſe: quum Rhodum in viginti illis Ægyptiacarum urbium millibus adnumeret: quas tamen urbes Herodotus collocat in Ægypto. *Politus.*

Euſtathius tamen *non* dicit, in Ægypto fuiſſe urbem Rhodum; ſed tantùm Ægyptiam fuiſſe; hoc eſt, ſub patrocinio Regis Ægypti, quemadmodum Ionicas, quas poſtea, ſecundùm Herodotum, enumerat, urbes nonnullas & Doricas. quæ urbes manifeſtò non erant in Ægypto. *Salvinus.*

3. ἐξ οὗ, κατὰ Ἡρόδωρον, καὶ Ἀπίωνα, καὶ ὁ ἐνηής) Etymologici Magni Auctor: Ἐνηής, ὁ πρᾶος, καὶ προσηνής, καὶ ἡδύς· παρὰ τὸ ἦδα ἥσω· ἢ παρὰ τὸ ἠΰς γίνεται ἐνηής. Polit.

4. ἢ καὶ ἄλλως ὁ πλατύς) Etymologus: τὸ δὲ ἠΰς σημαίνει δύο, τὸ γενναῖον, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν. Polit.

Digitized by Google

ſignificato, idem eſt, atque amplus, & latus. Et dicetur alibi, quomodo vox hæc fiat. Ἀγέρωχοι autem, οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες, ii, qui magno in honore habentur, ſeu valdè honorantur. ita ut ſint ἀγεράοχοι, & per ſynæreſin ἀγέρωχοι, addito ſignificationis incremento iis, qui generatim dicuntur γεραροί, honorati, vel honorandi. Itaque hæc vox ſignificare eos cenſetur, qui honore, ac veneratione digni ſunt, ut vult Alcman. Verùm Alcæus, ut ajunt, & Archilochus, ἀγέρωχον intelligunt incompoſitis hominem moribus, & oſtentatorem. idque fortaſſis ductâ metaphorâ ab eo, quod elatum eſt, & ὑπερφανὲς, ſupra alia conſpicuum, atque erectum, ex quo, per pleonaſmum τοῦ η, ὑπερήφανος, tumidus, ſeu ſuperbus; itemque ab eo, quod vanum eſt, & leve. ut ſit ἀγέρωχος is, qui ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου, videlicet ἅρματος, a curru faciliùs vehatur. Itaque mediæ vox ſignificationis eſt ὁ ἀγέρωχος. Quando tamen Trojani infra, & Lycii ἀγέρωχοι appellantur; poteſt hæc ſanè vox non modò honore dignos eos, & venerandos ſignificare; verùm etiam regendarum moderandarumque habenarum peritos, παρὰ τὸ ἄγειν ῥᾷον, καὶ ἐλαύνειν ὄχους, a ducendis faciliùs, agendiſque curribus; qui & ὄχεα, curricula, duplici genere dicuntur, ſimiliter atque ὁ σκότος, itemque τὸ σκότος, tenebræ, & quæcumque alia ſunt nomina hujuſcemodi. Quod autem attinet ad illud, διατρίχα κοσμηθέντες, trifariam diſtributi, ſeu diſtincti, veteres efferri nolunt διάτριχα, acutâ antepenultimâ. Si enim præpoſitio ad participium tranſmittitur, facit, ut ita ſit legendum: διακοσμηθέντες τρίχα. videlicet τριχῶς, diſtributi trifariam, hoc eſt, in tres partes. Qui verò trifariam? in Lindum, in Jalyſum, & in Camirum. Præterea, quod nunc τρίχα διακοσμηθῆναι, trifariam diſtributos, ac diſtinctos fuiſſe, poſtea Poëta dicit τριχθὰ οἰκῆσαι, trifariam diſtinctus habitaſſe. Immo id etiam aliter ſtatim explicat, quatenus ſubjungit καταφυλαδὸν, per tribus. quod quidem alibi diviſis ſeparatiſque vocibus extulit, ubi ait: Κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα. Secerne viros per tribus. Sic Poëta hoc etiam in loco ipſe ſui interpres eſt, atque explicator: nec non dilatandæ, ubi opus eſt, ac rurſus reſtringendæ, coarctandæque orationis peritus.

CVII. Ceterùm de tribus iis urbibus, quas commemorabamus, Lindus etiam nunc appellationem hanc ſuam tuetur: ex qua fuit Cleobulus, unus de ſeptem ſapientibus. Reliquæ verò duæ diverſo nomine efferuntur. At enim Geographus nomina virorum propria agnoſcit, Lindum, Jalyſum, & Camirum: quorum hæ urbes cognomines. Quamquam, ſecundùm nonnullos, ut ait, Tlepolemus urbes has condiderit, iiſque nomina a filiabus Danai impoſuerit. Lindum porrò ſitam in monte eſſe ait, ſpectareque ad meridiem, maximèque ad Alexandriam, templumque perilluſtre habere Lindiæ Minervæ, quod Danai filiæ poſuerunt. Jalyſum verò pagum

πλατύς. [1] καὶ ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ, ὅπως γίνεται. Ἀγέρωχοι δὲ, οἱ ἄγαν γέρας ἔχοντες. ἵνα ὦσιν ἀγεράοχοι, καὶ ἐν συναιρέσει ἀγέρωχοι, κατ' ἐπίτασιν τῶν ἁπλῶς γεραρῶν. Δηλοῖ δέ, φασιν, οὕτως ἡ λέξις τοὺς σεμνοὺς, ὡς Ἀλκμὰν βούλεται. Ἀλκαῖος δέ, φασι, καὶ Ἀρχίλοχος, ἀγέρωχον, τὸν ἄκοσμον, καὶ ἀλαζόνα οἴδε. τοῦτο δὲ ἴσως, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑπερηρμένου, καὶ ὑπερφανοῦς, ἐξ οὗ, πλεονασμῷ τοῦ η, ὑπερήφανος· καὶ τοῦ κούφου, καὶ ἐλαφροῦ. [2] ὃς ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου, ἤγουν ἅρματος. [3] Μέση οὖν λοιπὸν λέξις καὶ ὁ ἀγέρωχος. Ὅτε δὲ Τρῶες που ἀγέρωχοι, καὶ Λύκιοι λεχθήσονται, δύναται ἡ λέξις, οὐ μόνον δηλοῦν σεμνοὺς τοὺς τοιούτους, ἀλλὰ καὶ ἡνιοχικοὺς, παρὰ τὸ ἄγειν ῥᾷον, καὶ ἐλαύνειν ὄχους. οἳ καὶ ὄχεα λέγονται διγενῶς, ὁμοίως τῷ, ὁ σκότος, καὶ τὸ σκότος, καὶ τοῖς, ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δέ, διατρίχα κοσμηθέντες, [4] οὐ βούλονται οἱ παλαιοὶ, προπαροξύνεσθαι διάτριχα. Ὑπερβαίνουσα γὰρ ἡ πρόθεσις εἰς τὴν μετοχὴν, καθιστᾷ τὴν ἀνάγνωσιν οὕτω· διακοσμηθέντες τρίχα. ἤγουν τριχῶς. τουτέστιν, εἰς μέρη τρία. πῶς δὲ τρίχα; εἰς Λίνδον, εἰς Ἰαλυσὸν, καὶ εἰς Κάμιρον. Τὸ δὲ τρίχα διακοσμηθῆναι, παρακατιὼν ὁ Ποιητὴς, τριχθὰ οἰκῆσαι φησί. Τοῦτο δὲ εὐθὺς καὶ ἄλλως διασαφῶν, ἐπάγει [5] καταφυλαδόν. ὅπερ ἀλλαχοῦ διῃρημένως εἶπεν ἐν τῷ, [6] Κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα. Οὕτως ὁ Ποιητὴς κἀνταῦθα διασαφητικὸς ἑαυτοῦ, καὶ παραφραστικός· ἔτι δὲ καὶ πλατυντικὸς, ὅπου χρεὼν, καὶ αὖ πάλιν ἀποστενωτικός. *Rom. p. 315.*

ρζ'. Τῶν δὲ ῥηθεισῶν τριῶν πόλεων, ἡ μὲν Λίνδος φυλάσσει ἔτι καὶ νῦν τὴν κλῆσιν· [7] ἐξ ἧς Κλεόβουλος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, παραφωνοῦνται. Ὁ δὲ Γεωγράφος κύρια ὀνόματα οἶδε, τὸν Λίνδον, τὸν Ἰαλυσὸν, καὶ τὸν Κάμιρον· ὧν αἱ πόλεις, ὁμώνυμοι. Κατὰ δέ τινας, φησὶ, κτίσας ὁ Τληπόλεμος τὰς πόλεις, ἔθετο αὐταῖς ὀνόματα, ὁμωνύμως θυγατράσι τοῦ Δαναοῦ. Τὴν δὲ Λίνδον, ἐπὶ ὄρους ἱδρύσθαι λέγει, ἀνατείνουσαν πρὸς μεσημβρίαν, καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν μάλιστα, ἔχουσαν ἱερὸν ἐπιφανὲς Λινδίας Ἀθηνᾶς, Δαναΐδων ἵδρυμα. [8] Ἦν δέ, φησι, καὶ κώμη Ἰαλυσός. Ἰστέον

1. καὶ ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ, ὅπως γίνεται) Ab εὖ, bene, credo, factum eſt ἠΰς, bonus. Salvinus

2. ὃς ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου) Poteſt etiam ἀγέρωχος in bonam partem, ὁ ἄγαν ἔντιμος, derivari ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τὸ γέρας ὀχεῖσθαι. Polit.

3. Μέση οὖν λοιπὸν λέξις καὶ ὁ ἀγέρωχος) Etſi vox media eſt ὁ ἀγέρωχος· tamen conſuetudo eam vocem in malam partem uſurpat. Homerus verò ἀγερώχους videtur dicere τοὺς ἄγαν ἐντίμους. quod docet Etymologus. Pro duplici autem illo ſignificatu duplicem Orion eidem voci etymologiam dabat. Namque ἀγέρωχος, quatenus ſignificat τὸν αὐθάδη, dici videbatur παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν· quatenus verò idem eſt, atque ὁ ἔντιμος, καὶ ἀνδρεῖος, derivari videbatur παρὰ τὸ ἄγαν γεραίρεσθαι. Sed & fuerunt, qui Rhodios, quippe inſulanos, propriè dictos exiſtimarent ἀγερώχους ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν ὄχθας, τουτέστι, ξηράν. Heſychius: τινὲς δέ φασι, τοὺς Ῥοδίους εἰρῆσθαι ἀγερώχους, ὅτι νησιῶται ὄντες, ἐξ ὕδατος ἐκ τοῦ ὕδατος ἀγείροντες ὄχθας διεγένοντο. τουτέστι, ξηρὰν ἐπλούτουν. Id tamen minimè eſt Homericum, ut rectè advertit Etymologici Magni Auctor, quippe Ὁμήρου μηδέποτε τὴν ξηρὰν ὄχθας εἰρηκότος. Deinde Homerus καὶ τοὺς Τρῶας, μηδαμῶς ὄντας νησιώτας, ἀγερώχους λέγει. Politus.

4. οὐ βούλονται οἱ παλαιοὶ προπαροξύνεσθαι διάτριχα) Si ita volunt antiqui, ut præpoſitio conjungi debeat cum τῷ κοσμηθέντες, legendum erit, διὰ τρίχα. Polit.

5. καταφυλαδὸν) l. καταφυλαδόν. Polit.

6. Κρῖνε ἄνδρας) Homerus. Κρῖν' ἄνδρας. Polit.

7. ἐξ ἧς Κλεόβουλος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν) Strabo: ἐντεῦθεν δ' ἐστὶν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλος. Polit.

8. Ἦν δέ, φησι, καὶ κώμη Ἰαλυσός) Strabo: εἶτα Κάμειρος· εἶτ' Ἰαλυσὸς κώμη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ἀκρόπολίς ἐστιν Ὀχύρωμα καλουμένη. Meurſius legebat: εἶτα Κάμειρος, κώμη· εἶτ' Ἰαλυσός, καὶ ὑπὲρ αὐτήν. Polit.

ςέον δὲ, ὅτι Λίνδος, οὐ μόνον Ῥοδία πόλις, ἀλλὰ καὶ τι ἀρωματικὸν εἶδος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὀσμὴ λιβάνου, σμύρνης, καλάμου, ςύρακος, [1] λίνδου, ὥς φησιν Ἀθήναιος. Τὴν δὲ Ῥόδον τὴν πόλιν ὕςερον φησὶ κτισθῆναι, κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ, [2] ὑπὸ ἀρχιτέκτονος, ὑφ' οὗ καὶ ὁ Ἀττικὸς λιμὴν ὁ Πειραιεύς. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ συλλέξας, [3] καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱςορεῖ· ὃς καὶ [4] τὴν παρ' Ὁμήρῳ Ἰηλυσὸν, Ἰαλυσὸν γράφει, λέγων, εἶναι καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ δὲ κόλπῳ, Ἰαλυσόν. Τὴν δὲ Κάμιρον, διὰ τοῦ ἰ καὶ αὐτὸς γράφει, [5] πρὸς διαςολὴν τοῦ, τοῦ κυρίου. Τὸ γὰρ κύριον ὁ Κάμειρος, διὰ διφθόγγου γράφεται. Κάμιρον δὲ ἀργινόεντα λέγει, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὴν Λύκαςον· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ [6] λευκὴν Τίτανον, τὴν λευκόγεων. [7] Λέγεται δὲ, Καμιρέα εἶναι Πείσανδρον, διασημότατον Ποιητήν. Τὸν δὲ προῤῥηθέντα Λίνδον, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς οὕτω γενεαλογοῦσιν οἱ παλαιοί. [8] Ἡλίου, καὶ Ῥόδου νύμφης, υἱὸς Κέρκαφος· [9] οὗ, καὶ Λυσίππης, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμειρος· [10] ὃν καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς, κατὰ κανόνα, διὰ διφθόγγου γράφει, ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. [11] Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἐκαλοῦντο. Τὸ δὲ [12] ἀργινόεντα Κάμιρον, δύναται διγενὲς εἶναι, τὸ μὲν, κοινῶς· τὸ δὲ, Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ τὸ, Πύλου ἠμαθόεντος. Τὸ δὲ ἀργινόεις, ἔχοι ἂν ἀπορίαν, πῶς τῷ ἰ προπαραλήγεται, καὶ μὴ τῇ ει διφθόγγῳ, [13] ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸν τὸ λευκόν. Εἴη δὲ ἂν ἴσως καὶ αὐτὸ ἐκπεσὸν τοῦ ε τῆς ει διφθόγγου, ὁμοίως τῷ, ἀλγινόεις. ἀπαιτοῦντος τοῦ μέτρου.

ρή. Ἡ δὲ, ὡς εἴρηται, παραπλεκομένη ἐνταῦθα παρὰ τοῦ Ποιητοῦ ἱςορία, τοιαύτη τίς ἐςιν. ὅτι τὸν Τληπόλεμον ἔτεκεν Ἀςυόχεια βίῃ

Baſ. p. 239. Ἡρακληείῃ, τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος, πέρσας ἄςεα πολλὰ διοτρεφέων αἰ-

gum eſſe affirmat. Sciendum tamen eſt, *Λίνδον*, *Lindum*, non urbem modò eſſe Rhodiam; verùm etiam genus quoddam aromatis, ut conſtat ex illis verbis: *Odor thuris, myrrhæ, calami, ſtyracis, lindi*, ut refert Athenæus. Rhodum autem urbem ſcribit Strabo poſtea ædificatam, belli Peloponneſiaci tempore, ab eo ipſo architecto, a quo etiam portus Atticus Piræeus. At verò is, qui Gentilia urbium nomina collegit, urbem quoque Siciliæ Lindum commemorat: qui & Homericam hanc Ἰηλυσὸν, *Jelyſum*, ſcribit Ἰαλυσὸν, *Jalyſum*, & tum in Scythiâ, tum etiam in ſinu Adriâ, Jalyſum collocat. Deinde τὴν Κάμιρον, *Camirum*, ipſe pariter ſcribit per ἰ, ad diſtinctionem nominis proprii: quum proprium nomen ὁ Κάμειρος, *Cameirus*, ſcribatur cum diphthongo. Camirum autem vocat ἀργινόεντα, *albentem, ſeu argilloſum*, ſicuti etiam antea Lycaſtum; itemque poſtea Titanum, albam, cujus terra colore eſt albo. Camirenſis fuiſſe traditur Piſander, inſignis maximè, & celeber Poëta. Lindi verò, de quo diximus ſupra, ejuſque fratrum genus, ex veterum ſcriptorum recenſione, eſt hujuſmodi: Helii, ſive Solis, & Rhodi nymphæ, filius fuit Cercaphus: ex quo, & Cydippâ nati, Lindus, Jalyſus, & Κάμειρος, *Cameirus*: quem etiam Chœroboſcus, ſecundùm regulam, cum diphthongo ſcribit in Orthographiâ. Ab illo autem, quem diximus, Cercapho mulieres Rhodiæ Cercaphides ſunt appellatæ. At enim τὸ ἀργινόεντα Κάμιρον, *albentem Camirum*, genere poteſt eſſe duplici, altero ſecundùm communiorem loquendi uſum, altero Jonicè. pariter atque illud: Πύλου ἠμαθόεντος. *Pyli arenoſi, ſeu arenoſæ*. Verùm de hac ipsâ voce ἀργινόεις, *albas, ſeu albens*, oriri poteſt quæſtio, quî fiat, ut in antepenultimâ habeat τὸ ἰ, & non diphthongum ει, tamquam ab ἀργεινὸν, quod album, ſeu candidum ſignificat. Ea fortaſſis vox amiſerit τὸ ε diphthongi ει, ſimiliter atque τὸ ἀλγινόεις, *moleſtas, ſeu dolorem afferens*, lege ita carminis exigente.

CVIII. Quæ verò, ut dictum eſt, ad hunc locum adnectitur, atque adjicitur a Poëtâ rei geſtæ commemoratio, ea quidem eſt hujuſmodi. Tlepolemum virtuti, ac præſtantiæ Herculis pepererat Aſtyochea, quam Hercules ipſe duxerat ex Ephyrâ, a Selleente fluvio, quum oppida multa nobilium, ac generoſorum juvenum depo-

pula-

1. λίνδου) Apud Athenæum lib. 9. c. 15. ex Moeſimacho Comico in Hippotropho vulgò legitur, καὶ βακχελίνδου. Dalechampius conjiciebat, βδελλίου. Neſcio, an legendum ſit, καὶ βαρὺ λίνδου. Heſychio enim, ex nonnullorum explicatione, βαρὺ, θυμίαμα εἶδος. Politus.

2. ὑπὸ ἀρχιτέκτονος) ὑπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος τὸν οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ. Polit.

3. καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱςορεῖ) Id verò minimè legas apud hodiernum Stephanum. *Polit.*

4. τὴν παρ' Ὁμήρῳ Ἰηλυσὸν, Ἰαλυσὸν γράφει) Jelyſus apud Homerum forte, ut ietros pro, iatros. *Salvinus*.

5. πρὸς διαςολὴν τοῦ, τοῦ κυρίου) Aut dele alterum τοῦ, aut ſcribe, τοῦ Καμείρου, τοῦ κυρίου. Euſtathius ad Dionyſium: Κάμιρος διὰ τοῦ ἰ γραφόμενον, πρὸς ἀντιδιαςολὴν τοῦ κυρίου. ὁ γὰρ Κάμειρος τὸ κύριον διὰ διφθόγγου γράφεται. Politus.

Grammaticorum hæ nugæ ſunt: ſive Κάμιρος, ſive Κάμειρος ſcribatur, ſecunda ſemper eſt longa; & jota longum per ει efferebant veteres, ut ex inſcriptionibus patet. *Salvinus*.

Et Κάμειρος urbs ipſa in veterum ſcriptis ſæpe occurrit per diphthongum. Nec etiam ſcripturæ differentiam alii faciunt inter nomen urbis, & nomen proprium conditoris. Suidas: Κάμειρος, ὄνομα κύριον, καὶ ὄνομα πόλεως. Polit.

6. λευκὴν Τίτανον) Titanos Græcis calx eſt, lapis cæmentitius. *Salvinus*.

7. Λέγεται δὲ, Καμιρέα εἶναι Πείσανδρον, διασημότατον Ποιητήν) Stephanus: Πείσανδρος ὁ διασημότατος Ποιητὴς, Καμιρεὺς ἦν. Nomen hujus urbis Gentile eſt Καμιρεὺς, ſeu Καμειρεὺς, itemque Καμιρεῖτης, & Καμίριος. Politus.

8. Ἡλίου, καὶ Ῥόδου νύμφης, υἱὸς Κέρκαφος) Tullius item de Naturâ Deorum lib. 3. c. 21. *Quartus is (nempe ſol) quem heroicis temporibus Acharito Rhodi peperiſſe dicitur, avum Jalyſi, Camiri, & Lindi*. Polit.

9. οὗ, καὶ Λυσίππης, Λίνδος, Ἰαλυσὸς, καὶ Κάμειρος) Lege, οὗ, καὶ Κυδίππης. Cydippe, & non Lyſippe, nomine vocabatur, Lindi, Jalyſi, & Camiri, mater. Strabo: Μετὰ δὲ τοὺς Τελχῖνας, οἱ Ἡλιάδαι μυθεύονται κατασχεῖν τὴν νῆσον, ὧν ἑνὸς Κερκάφου, καὶ Κυδίππης γενέσθαι παῖδας, τοὺς τὰς πόλεις κτίσαντας ἐπωνύμους αὐτῶν. Polit.

10. ὃν καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς, κατὰ κανόνα, διὰ διφθόγγου γράφει) Regula, ſecundùm quam Chœroboſcus ſcribi jubet cum diphthongo τὸ Κάμειρος, nomen proprium, illa ipſa eſt, qua Græci alii magiſtri nomen urbis ſcribendum extra diphthongum ſtatuunt Κάμιρος. Regula hæc apud Etymologici Magni Auctorem: τὰ διὰ τοῦ ειρος ὑπὲρ τρίτης λεγόμενα, καὶ μὴ ὄντα ἐθνικὰ, διὰ τοῦ ἰ γράφονται. Πίτυρος, Στάλιμος, Κύσηρος, Δύνειρος, Σίτιρος. Τὸ ὄνειρος, οὐκ ἐναντιοῦται ἡμῖν. οὐ γάρ ἐστι ἐθνικὸν, ἀλλ' ἐπὶ χωρίου. ἀπὸ τοῦ Στάγειρος. ἔχει γὰρ ἀπὸ ὄνειρος τοῦ Σταγείρου. Τὰ δὲ ἄλλα πάντα διὰ τοῦ ι διφθόγγου γράφεται, χωρὶς εἰ μὴ ὥσπερ αὐτὰ ἀπαλλάξειεν. μάγειρος, Κάμειρος. Politus.

11. Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες) Stephanus: ἀπὸ Κερκάφου δὲ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες. Polit.

12. ἀργινόεντα Κάμιρον) Ita etiam in Homero legebat Stephanus. Sed Etymologici Magni Auctor, ἀργεινόεντα Κάμειρον. Polit.

13. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸν) Homerus ἀργεννόν. Salvinus.

ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸν) lege, ἀργεινός. Inde, ἀποβολῇ μὲν τοῦ ι. πλεονασμῷ δὲ τοῦ ο, ἀργεινόεις. Ab ἀργεινὸς, ablato τῷ ι ex diphthongo ει, fit ἀργινόεις, pariter atque ab ἀλγεινὸς, ἀλγινόεις. Polit.

Digitized by Google

pulatus fuiſſet. Tlepolemus verò, poſtquam in domo benè ſcitèque extructâ nutritus fuerat, continuò patris ſui charum avunculum, Licymnium jam ſeneſcentem, ramum illum Martis, interfecit; ſtatimque navea ædificavit, multiſque copiis coactis, dedit ſe mari, ac fugæ. Comminati namque ei alii fuerant filii, ac nepotea Herculis. Verùm hic, hoc eſt, Tlepolemus, erroribus actus, ærumniſque, ac calamitatibus afflictus, in Rhodum venit. Ibi igitur trifariam ſecreti, ac diſtincti, tributim habitarunt; gratioſique fuerunt, & accepti apud Jovem, qui tum diis, tum mortalibus imperat: magnamque in eos vim divitiarum Saturnius effudit. Hactenus narratio Homerica: cujus ſummam narrationia ut clariùs, atque apertiùs exponam, res ita olim geſta perhibetur. Aſtyoche, ſive, ut Homerus vocat, Aſtyochea, ut Penelope dicta eſt etiam Penelopea, filia fuit Phylantis. Hanc Hercules, Phylante occiſo, abduxit, eo bello, quod pro Ætolis geſſit contra Ephyræos: ex eâque Tlepolemum ſuſcepit, qui jam adultus, grave facinus per imprudentiam commiſit. Avum enim ſuum, patris ſui avunculum, videlicet avunculum Herculis, hoc eſt, Licymnium (quippe Licymnius frater fuiſſe traditur Alcmenes) hunc igitur quum ætate jam confectum negligenter manu duci vidiſſet, baculumque in famulum projeciſſet, ictu aberravit; neque famulum, ſed ſenem percuſſit, eumque adversùs animi ſui ſententiam occidit. Quocirca, coactis copiis, in Rhodum profugit; quumque Rhodios civilibua inter ſe ſeditionibus implicatos reperiſſet, atque ad unam ſeſe partem adjunxiſſet, ſuperior evaſit, viribuſque comparatis, ipſe quoque ad Trojanum bellum eſt profectus. Atque ita quidem Homerica hiſtoria paucis eſt explicata. Quæ verò per partes, ac ſingillatim ſunt obſervanda, ea ſunt hujuſcemodi.

CIX. Μήτρως, *avunculus*, *ſeu avus maternus*, dictus eſt ad exemplum τῦ, πάτρως, *patruus*, *ſeu avus paternus*. Sicuti enim apud Herodotum πάτρως, patruus eſt, ſeu avus paternus, ideſt, frater patris; ita nunc μήτρως, avunculus, ſeu avus maternus, ideſt, frater matris. Scriptores tamen poſt Homerum quoſcumque etiam ex paternâ ſtirpe majores, ſeu progenitores, generatim ſic vocant, ut oſtendit is, qui in Cognatorum nominum Commentario ad hunc ferè modum diſtinxit; Τήθη, *avia*, eſt mater patris, ut Aërope avia Oreſtis; itemque mater matris, ut avia ejusdem Leda. Has etiam nonnulli, μάμμας,

αἰζηῶν. Τληπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε· πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας, βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον. Ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Αὐτὰρ ὅγε, τουτέστιν, ὁ Τληπόλεμος, ἐς Ῥόδον ἷξεν, ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων. Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν, ἠδ' ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, ὅς τε θεοῖσι, καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Τοιαῦτα τὰ τῆς Ὁμηρικῆς ἱστορίας· ἧς τὸ μὲν ὅλον σαφέστερον εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀστυόχα, κατὰ δὲ Ὅμηρον, Ἀστυόχεια, ὡς καὶ Πηνελόπα Πηνελόπεια, Φύλαντος ἦν θυγάτηρ. Ταύτην Ἡρακλῆς ἄγεται, ἀνελὼν τὸν Φύλαντα, ὅτε [1] κατὰ Ἐφυραίων Αἰτωλοῖς ἐστρατήγει. Γεννᾷ δὲ ἐξ αὐτῆς Τληπόλεμον, ὃς ἐκτραφεὶς, περιπέπτωκεν ἀκουσίῳ κακῷ. Ἰδὼν γὰρ τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, ἤτοι τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τοῦ Ἡρακλέους, τουτέστι, τὸν Λικύμνιον (ἀδελφὸς γὰρ ἦν Ἀλκμήνης, ὥς φασιν, ὁ Λικύμνιος) τοῦτον ἦν ἰδὼν ἀμελῶς, φασὶν, ἐν γήρᾳ χειραγωγούμενον, καὶ ἀφεὶς βακτηρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέτην, τοῦ μὲν οἰκέτου ἥμαρτεν, οὐ κατευστοχήσας· τὸν δὲ γέροντα πλήξας, ἔκτεινεν οὐχ ἑκών. Διὸ καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, συναγαγὼν λαὸν, καὶ στασιαζομένους τοὺς Ῥοδίους εὑρηκὼς, καὶ ἑνὶ προσκεχωρηκὼς μέρει, ἐκράτησε, καὶ δυνατὸς γενόμενος, ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας καὶ αὐτός. Καὶ οὕτω μὲν ἡ Ὁμηρικὴ ἐν ὀλίγῳ διασεσάφηται ἱστορία· τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῆς, τοιαῦτα. Rom. p. 316.

ρθ'. [2] Μήτρως μὲν εἴρηται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, πάτρως. Ὡς γὰρ παρ' Ἡροδότῳ, πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ θεῖος, οὕτω νῦν ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, μήτρως. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ τοὺς ἁπλῶς κατὰ πατέρα προγόνους οὕτω καλοῦσιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων ὧδέ πως διαστείλας. Τήθη ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ὡς ἡ Ἀερόπη τοῦ Ὀρέστη· καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ, ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Λήδα. [3] Ταύτας δὲ, μάμμας

1. κατὰ Ἐφυραίων Αἰτωλοῖς ἐστρατήγει) Ephyræi iidem, ac Corinthii. Propertius: *Ephyrea Laidos ædes*. Salvinus.

Alia a Corintho eſt Ephyra, unde Hercules Aſtyochen abduxit. Ephyra hæc exiſtimata pleriſque eſt Theſprotica. Diodorus Siculus: Ἡρακλῆς δὲ τοῖς Καλυδωνίοις συστρατεύσας ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, πόλιν τε Ἔφυραν κατὰ κράτος εἷλε, καὶ Φυλέα (alii vocant Φύλαντα) τὸν βασιλέα τῶν Θεσπρωτῶν ἀπέκτεινε· λαβὼν δὲ αἰχμάλωτον θυγατέρα τοῦ Φυλέως, ἐπεμίγη ταύτῃ, καὶ ἐτέκνωσε Τληπόλεμον. Apollodorus Athenienſis: Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς· καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. Scholiaſta vetus Homeri: Ἔφυραν τινὲς τὴν Θεσπρωτίαν οἴονται, ἡ μετωνομάσθη Κέραυρα. Ubi pro Κέραυρα ſine dubio legendum Κίχυρος. Sic enim poſtmodum vocata eſt Ephyra hæc Theſprotica. Strabo in deſcriptione Epiri: ὑπέρκειται δὲ τούτου μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος ἡ πρότερον Ἔφυρα, πόλις Θεσπρωτῶν. Nihilominus Strabo Ephyram Homericam, unde Aſtyoche, Tlepolemi mater, fuiſſe cenſet in Eleâ: ἐκ τῶν ἧς, inquit, ἡ τε Τληπολέμου τοῦ Ἡρακλείδου δοκεῖ λέγεσθαι μήτηρ. Hujus etiam ſententiæ videtur fuiſſe Parmeniſcus, quem auctorem ſecutus eſt Stephanus, quantum ego poſſum colligere ex his verbis Epitomæ: ἐκ τούτων Ἀστυόχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὥς φησιν Ὅμηρος. Ἦν δὲ αὕτη μεταξὺ Πύλου, καὶ Ἤλιδος, ὡς Παρμενίσκος φησί. Sed mirum, quantùm fragmentum Stephani de Ephyrâ urbe, ſeu potiùs Ephyris, mutilatum eſt, & confuſum. *Politus*.

2. Μήτρως μὲν εἴρηται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, πάτρως) Pollux: ὁ δὲ πατρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ὁ πατράδελφος, ὁ πάτρως. ὁ δὲ μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ὁ μητράδελφος, ὁ μήτρως, ὁ ... Suidas: Πάτρως, πάτρω. Ἀττικῶς. λέγεται δὲ ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος. ὡς καὶ ὁ πρὸς μητρὸς, μήτρως. καὶ μήτρων, καὶ πάτρων. Polit.

3. Ταύτας δὲ, μάμμας τινὲς φασὶ, καὶ μαίας) *Mammas, atque tatas*. Martialis. *Salvinus*.

Pollux: ἡ δὲ πατρὸς, ἢ μητρὸς μήτηρ, τήθη. καὶ τὴν μάμμην δὲ, καὶ μάμμαν, ἐπὶ ταύτης παραληπτέον. Suidas: Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας. Heſychius: Μάμμη, ἡ μήτηρ τῶν γονέων, ἢ ὑποκόρισμα μητρός. ἐκ παιδίου Ἀττικοί. Helladius: μάμμην δ' ἐκάλουν (ὀνομάζουσι) τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ἀλλὰ τήθην. μάμμας δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς αὐτῶν μητέρας καλεῖν εἰώθεσαν. Thomas tamen Magiſter in Eclogis Vocum Atticarum, itemque Phrynicus, docens, μάμμην a veteribus non aviam, ſed matrem, eſſe appellatam. Thomas Magiſter: Τήθην λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς μητέρα, ἀλλ' οὐ μάμμην, εἰδὼς γὰρ τῶν ἀρχαίων ἐστὶ, μᾶλλον μὲν ἂν τὴν μητέ-

μας τινές φασι, [1] καὶ μαίας. [2] Θεῖος δὲ, ὁ καὶ νέννος, κατά τινας, πατρὸς ἀδελφός· ὁμοίως δὲ καὶ μητρὸς ἀδελφός. Καὶ οὕτω μὲν ἡ τήθη· [3] τηθὶς δὲ, ἀνάλογόν τι τῷ θείῳ. πατρὸς γὰρ ἀδελφὴ, ἢ μητρός. Τούτους δὲ, οἱ μὲν, πατραδέλφους, καὶ μητραδέλφους· οἱ δὲ πάτρωας καλοῦσι, καὶ μήτρωας. [4] Πίνδαρος δὲ, οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς, μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ, πάτρωα, [5] τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν· ἔνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τὸ, πάτρωα ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα. Μελάμπους γὰρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος. ὅθεν Ἀμφίλοχος. Ὅρα οὖν, οἷος ὁ Μελάμπους ἦν πάτρως τῷ Ἀμφιλόχῳ, οὕτω πόῤῥωθεν. Βίη δὲ Ἡρακληείη πενταςυλλάβως, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ, βίη Ἡρακλείη, τῷ τετρασυλλάβῳ. [6] Γίνεται δὲ ἐκ τῆς Ἡρακλῆος γενικῆς. οὗ κτητικὸν ἀρσενικὸν, Ἡρακλήειος, καὶ θηλυκὸν, Ἡρακληείη. [7] Ἔφυραν δὲ ὑποπτεύουσι τινὲς ἐνταῦθα, τὴν Θεσπρωτικὴν λέγεσθαι, [8] τὴν μετονομασθεῖσαν Κέρκυραν· λέγοντες καὶ Σελλήεντα ποταμὸν Θεσπρωτίας. Διάφοροι δὲ Ἔφυραι· [9] ὥσπερ ὁ Γεωγράφος καὶ εἰς ἐννέα ταύτας μετρεῖ. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης πρὸ τούτων λόγῳ, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεταί που. [10] Περὶ πάσας δὲ,

ἢ τὰς

μας, & μαίας dicunt. Θεῖος autem, qui nonnullis etiam dicitur νέννος, frater eſt patris, ſeu patruus: ac ſimiliter etiam frater matris, ſeu avunculus. Atque ita quidem ὁ τήθη, *avia*. At verò τηθὶς, ſimili ferè ratione ſeſe habet, atque ὁ θεῖος, *patruus*, *ſive avunculus*. Eſt enim ipſa ſoror patris, ſive amita, aut ſoror matris, ſeu matertera. Hos item nonnulli πατραδέλφους, *patris fratres*, & μητραδέλφους, *fratres matris*: alii πάτρωας, *patruos*, vocant, & μήτρωας, *avunculos*. Pindarus contra, non fratres, ſed parentes, ſeu genitores matris, avos videlicet maternos, dicit μάτρωας. Rurſus Steſichorus πάτρωα, abavum a paterno genere appellat: ubi apud eum Amphilochus dicit: πάτρωα ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα. *abavum meum divinum Melampodem*. Melampus namque pater fuit Antiphatis, avus Oiclis, proavus Amphiarai, ex quo Amphiarao ortus eſt Amphilochus. Vide igitur, cujuſmodi πάτρως, *avus paternus*, Amphilocho fuerit Melampus, qui tam longinquo gradu ab eo diſtaret. Quod autem dicit, βίη Ἡρακληείη, *virtuti*, *ſeu præſtantiæ Herculeæ*, ſyllabis quinque, idem eſt, ac ſi diceret, βίη Ἡρακλείη, quod eſt quatuor ſyllabarum; illudque ipſum fit ex genitivo Ἡρακλῆος, *Herculis*. cujus poſſeſſivum maſculinum, Ἡρακλήειος. *Herculeus*, & femininum, Ἡρακληείη, *Herculea*. Ephyram hic nonnulli, Theſprotiæ urbem intelligi ſuſpicantur, quæ, mutato nomine, vocata eſt Cichyrus, & Selleentem fluvium dicunt Theſprotiæ. Variæ namque fuerunt Ephyræ: ſiquidem has Geographus ad novem uſque enumerat. Sed de iis tum antea dictum eſt, cum de Cyllene ageremus, tum alicubi etiam poſtea dicemus. Circa omnes, vel plures

certe

μητέρα τινὲς αὐτῆς μάμμην, καὶ μάμμιον ἐκάλεσαν. Certè Atticum non fuit, ſed Ἑλληνικὸν, aviam μάμμην dicere. Attici ex παιδίου eâ voce matrem vocarunt. Mœris Atticiſta: Μάμμην, καὶ μάμμιον, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς. Ἕλληνες τὴν τῆς μητρὸς, ἢ πατρὸς, μητέρα, μάμμην. Politus.

1. καὶ μαίας) Heſychius: μαῖα. πατρὸς, καὶ μητρὸς μήτηρ. Polit.

2. Θεῖος δὲ, ὁ καὶ νέννος, κατά τινας) forte νόννος. ſed nobis nonno eſt Avus. Nonnæ dicebantur ſacræ virgines. *Salvinius*.

Θεῖος δὲ, ὁ καὶ νέννος, κατά τινας, πατρὸς ἀδελφός) Supplendus mihi obiter Heſychius: Νιννός, ἀδελφός. Lege: Νέννος, πατρὸς ἀδελφός. Seu, ſi ita mavis, Νέννος, πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἀδελφός. Nam & frater matris, ſimiliter νέννος. Unde Pollux: ὁ δὲ μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ἢ μητράδελφος, ἢ μήτρως, ἢ νέννος. Sic etiam matris pater. νέννος. Pollux paullò ante: τοῦτον δ' Εὐριπίδης μήτρωα ὠνόμασε, καλεῖται δὲ καὶ νέννος παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. Alii ibi legunt, νάννος. Politus.

3. τηθὶς δὲ, ἀνάλογόν τι τῷ θείῳ) Suidas: τηθὶς δὲ, θεία. & paullò poſt: τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας. καὶ τηθίδας, τὰς θείας, τὰς πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἀδελφάς. Ammonius De ſimil. & different. vocab. Τήθη, καὶ τηθὶς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρός. ταύτας δ' ἔνιοι μαίας, καὶ μάμμας καλοῦσι. Τηθὶς δὲ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσιν. Sed tamen mulieres non θείαν, hanc vocabant, ſed τηθίδα. Helladius: καὶ θείαν μὲν ὀνομάζουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἀδελφήν· αἱ γυναῖκες δὲ θείαν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τηθίδα. Eadem alias ſcribitur τιτθὶς, ſeu τιθὶς· ſicuti & τιθὴ, avia. Thomas Magiſter: τὴν δὲ γε τοῦ πατρὸς, ἢ τοῦ μητρὸς, ἀδελφὴν, τηθίδα φασίν. Utriuſque, τήθης videlicet, & τηθίδος, differentiam breviter docet Libanius in Antilogiâ Achillis, ubi ita interrogat de filiâ Agamemnonis: [illegible] καὶ πότερον τὴν τήθην, ἢ τὴν τηθίδα μεμνημένη; videlicet, ut explicat Thomas Magiſter, τὴν μάμμην αὐτῆς, τὴν Ἀερόπην λέγει, ἢ τὴν Λήδαν· ἢ τὴν θείαν αὐτῆς Ἑλένην, τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφὴν οὖσαν. Politus.

4. Πίνδαρος δὲ, οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς, μάτρωας ἔφη) μάτρωος ἀνδρὸς apud Pindarum Olymp. Od. 6. Julius etiam Pollux in Onomaſtico notat, patrem matris, ſeu avum maternum, dictum eſſe ab Euripide μήτρωα. Locus hic eſt Euripidis in Hercule Furente:

μὴ πρὸς σ' ἀλλ' ἀνθρωπίνως,
Μήτρως [illegible] ἄναξ. Politus.

5. τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον) τὸν πάππου πάππον πρὸς πατρός. Talis erat Melampus Amphilocho. *Polit.*

6. Γίνεται δὲ ἐκ τῆς Ἡρακλῆος γενικῆς) lib. σ' Il. βίη Ἡρακλῆος. Polit.

7. Ἔφυραν δὲ ὑποπτεύουσι τινὲς ἐνταῦθα τὴν Θεσπρωτικὴν λέγεσθαι) Auctores hujus ſententiæ, tum alii, ut diximus, tum Apollodorus Athenienſis lib. 2. Bibliothecæ. Sed diſſentit alius Apollodorus apud Strabonem, & ipſe Strabo, qui Ephyram hanc Homericam intelligi volunt Eliacam in Peloponneſo. Strabonem vide lib. 7. & 8. *Politus*.

8. τὴν μετονομασθεῖσαν Κέρκυραν) Hunc hauſit Euſtathius errorem ex veteri Scholiaſtâ Homeri, ut Ephyram illam Theſproticam vocatam poſtmodum diceret Κέρκυραν. Hunc nos errorem paullò ante in Scholiaſtâ illo correximus: ubi ex Strabone oſtendimus, pro Κέρκυρα, quod ibi ſcriptum erat, legendum eſſe Κίχυρος. Adde nunc Scholiaſtem Pindari ad Nem. Od. 7. Ἔφυραν δὲ πόλιν, τὴν ἐν Ἠπείρῳ, ἣν Κίχυρον φασὶ μετονομάσθαι, ἀπὸ Κιχύρου τοῦ Μαρμάρου. Politus.

9. ὥσπερ ὁ Γεωγράφος καὶ εἰς ἐννέα ταύτας μετρεῖ) Geographus poſt Ephyras quatuor enumeratas, Eliacam, Theſproticam, Theſſalicam, & Corinthium, hæc ſubjungit: Ἔστι δὲ καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμὸς, καὶ Ἐφύρα πλησίον κώμη· καὶ ἐν τῇ Ἀγραίᾳ τῆς Αἰτωλίας, Ἐφύρα κώμη· οἱ δ' ἐξ αὐτῆς, Ἐφυροί. καὶ ἄλλοι οἱ Περῤαιβῶν πρὸς Μακεδονίᾳ· καὶ οἱ Κρανώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ Κιχύρου τῆς πρότερον Ἐφύρας. Quo in loco Strabonis non video novem illas Ephyras, quas in Strabone Euſtathius enumerat, niſi fortè verbis illis: καὶ οἱ Κρανώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ Κιχύρου τῆς πρότερον Ἐφύρας· alias duas à ſuperioribus Ephyras ſignificatas intellexerit, alteram Theſſaliæ, alteram Theſprotidis. qua ratione duæ fuerint Ephyræ Theſſalicæ, itemque duæ Theſproticæ. At enim Theſſalica Ephyra eadem eſt, quæ nomen poſtea mutavit in Cranonem, unde nomen Gentile, οἱ Κρανώνιοι· Ephyra verò Theſprotica una, eademque eſt, quam ſupra etiam dixerat Strabo Cichyrum poſtea appellatam. Quare non videtur verbis illis diverſas a ſuperioribus Ephyras ſignificare, ſed explicare tantùm velle nomen earumdem Ephyrarum Gentile: ita ut dicat, Ephyros tum eos vocatos, qui ſunt ex Ephyrâ, pago Ætolico, tum etiam alios, τοὺς Περῤαιβῶν πρὸς Μακεδονίᾳ, καὶ τοὺς Κρανωνίους, καὶ τοὺς Θεσπρωτικοὺς τοὺς ἐκ Κιχύρου τῆς πρότερον Ἐφύρας. Hos omnes ita Strabo generali nomine dictos eſſe Ἐφύρους. ut & alibi diſertè affirmat de Cranoniis, qui ſunt Ephyræ Theſſalicæ: quos Ephyrorum nomine exprimere videtur Poëta, ubi ait:

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον.

Unde etiam Stephanus: καὶ Ὅμηρος φησὶν Ἐφύρους τοὺς Κρανωνίους. Sunt igitur Straboni ſeptem dumtaxat Ephyræ, Theſprotica, Theſſalica, Eliaca, Corinthia. Ephyra, pagus Sicyoniæ, aliaque, pagus Æoliæ. Septima denique Ephyra Perrhæborum πρὸς Μακεδονίᾳ. His addas, licet, ex Stephano Ephyram aliam Arcadiæ, ſi tamen hæc alia eſt ab Eliacâ, ut exiſtimare videtur Stephanus; aliamque Ephyram Campaniæ; Ephyram denique inſulam prope a Melo. Sic Ephyræ omnes ad decem uſque facilè enumerantur. *Politus*.

10. Περὶ πάσας δὲ, ἢ τὰς γοῦν πλείους Ἐφύρας ἱστοροῦσι Σελλήεις) Hoc negat Apollodorus ἐν τῷ περὶ νεῶν, & ex eo gravis

cum-

certè ex his Ephyris, Selleis amnis fluere perhibetur: quippe quum & ipſe in controverſiam ſimul veniat, quotieſcumque movetur de Ephyrâ dubitatio. At enim ipſa hæc Ephyra multas urbes circumjacentes, ac vicinas habuiſſe videtur, ut certo claroque argumento eſt illud: πέρσας ἄστεα πολλά. hoc eſt, πορθήσας. *multas urbes depopulatas*. Hoc verò novum, atque inſolens eſt ſchema, ſeu genus loquendi, videlicet τὸ, βίη Ἡρακλέος, πέρσας ἄστεα πολλά. *Vis Herculis, multas urbes depopulatur*. Speciemque, ut ita dicam, id præ ſe fert ſolœciſmi, conformatumque eſt ſimiliter, atque illud: ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. *anima Thebani Tireſiæ, aureo ſceptro inſtructus*. Sicuti enim ibi non ad id, quod dicitur, videlicet ad τὸ, ψυχὴ Τειρεσίου, *animus Tireſiæ*, relatum eſt τὸ, ἔχων, *inſtructus, ſeu geſtans*; ſed ad id, quod intelligitur (anima namque Tireſiæ Tireſias ipſe intelligitur, qui & ἔχων σκῆπτρον, *habeat, ſeu teneat ſceptrum*, ſine ullâ ſolœciſmi notâ dicetur): ſic etiam hoc loci βίη Ἡρακλῆος, *vis Herculis*, Hercules ipſe eſt, qui & πέρσας dicitur ἄστεα πολλά, *multas urbes populatus*.

CX. Ad hæc τὸ, διοτρεφέων αἰζηῶν, *Jovis alumnorum juvenum*, idem eſt, ac *regiorum virorum*, *ſeu regiâ dignitate præditorum*, quibus nimirum urbes dedicantur. Deinde εὔπηκτον μέγαρον, *bene coagmentatum palatium*, dicit bene compactum, ac ſolidum. Itaque intelligitur τὸ πηκτὸν ἄροτρον, *compactum aratrum*; itemque illud, νῆας ἔπηξε. *naves compegit*. videlicet *ſolidè conſtruxit, atque ædificavit*. quod quidem ex ſeſe derivat τὸν ναυπηγὸν, *fabricatorem navium*; nec non τὴν Ναύπακτον, *Naupactum, a navium ibi fabricatione*, ut alibi quoque dictum eſt. Τὸ, κατέκτα, *accidit, ſeu interfecit*, ſecundùm veteres, ultimam corripit, quippe quum minimè ſit Conjugationis ſecundæ, ſed factum ſit per apocopen ex ἔκτανε, *occidit*. Quod autem ait, ἤδη γηράσκοντα, *jam ſeneſcentem*, aut ſic generatim, & quomodocumque adjecit, aut ut Licymnii ipſius honori, & dignitati conſuleret. Non enim fortaſſe Tlepolemus ramum illum Martis Licymnium tam facilè occidiſſet, niſi ille jam ſeneſcere cœpiſſet. Verùm quod ait, naves eum celeriter compegiſſe, atque ædificaſſe, celeritatem demonſtrat hominis omni feſtinatione fugere properantis. Rurſus quod poſitum eſt, πολὺν λαὸν ἀγείρας, *multis copiis coactis*, eò pertinet, ut oſtendat, non alienum illud eſſe a ſimilitudine veri, quòd tam facilè Rhodus capta fuerit a Tlepolemo, & habitatoribus repleta. Τὸ ἠπείλησαν, *minati, ſeu comminati erant*, uſurpatur etiam aliquando formâ paſſivâ; itemque argumento eſt, ut veteres ajunt, moderationis, ac manſuetudinis in regimine civili. Fuiſſe enim ajunt in more, atque inſtituto Græcorum, ut mors non

Tom. II. eſſet

ἃ τὰς γοῦν πλείους Ἐφύρας, ἱστορεῖται Σελλήεις ῥέειν ποταμὸς, συναμφιβαλλόμενος καὶ αὐτὸς, ὅτε πῃ Ἔφυρα ἀμφιβάλλεται. Ἔοικε δὲ καὶ πολλὰς ἡ τοιαύτη Ἔφυρα πόλεις ἔχειν περὶ αὐτὴν, ὡς δηλοῖ τὸ, πέρσας ἄστεα πολλά. τουτέστι, πορθήσας. Τοῦτο δὲ σχῆμά ἐστι καινὸν, ἄγειν τὸ, βίη Ἡρακλέους, πέρσας ἄστεα πολλά· καὶ, ὡς εἰπεῖν, σολοικοφανὲς, καὶ ὡμοίωται τῷ, ψυχὴ Θηβαίου [1] Τειρεσίου, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. Ὥσπερ γὰρ ἐν τούτῳ [2] οὐ πρὸς τὸ λεγόμενον, ἤγουν πρὸς τὸ, ψυχὴ Τειρεσίου, ἀποδέδοται τὸ, ἔχων, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον, ψυχὴ γὰρ Τειρεσίου ὁ Τειρεσίας νοεῖται, ὃς καὶ ἔχων σκῆπτρον ἀσολοικίστως λεχθήσεται· οὕτω καὶ ἐνταῦθα [3] βίη Ἡρακλέους, ὁ Ἡρακλῆς ἐστιν, ὃς καὶ πέρσας λέγεται ἄστεα πολλά.

ρι΄. [4] Τὸ δὲ, διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτόν ἐστι τῷ, βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. Εὔπηκτον δὲ μέγαρον, τὸ εὐπαγὲς λέγει, καὶ στερεόν. Οὕτω δὲ καὶ [5] τὸ πηκτὸν νοεῖται ἄροτρον, καὶ τὸ, νῆας ἔπηξεν, ἀντὶ τοῦ συνεστήσατο στερεῶς. ὅπερ παράγει καὶ τὸν ναυπηγὸν, καὶ τὴν Ναύπακτον δὲ, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. Τὸ δὲ, κατέκτα, [6] συστέλλει τὴν λήγουσαν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς μὴ ὂν δευτέρας συζυγίας, ἀλλὰ ἀποκοπὲν ἐκ τοῦ ἔκτανε. Τὸ δὲ, ἤδη γηράσκοντα, ἢ ἁπλῶς οὕτω παρέρριψεν, ἢ ἵνα σεμνύνῃ τὸν Λικύμνιον. Οὐκ ἂν γὰρ τάχα ὁ Τληπόλεμος Λικύμνιον τὸν τοῦ Ἄρεος ὄζον οὕτω ῥᾳδίως ἀπῆλεν, εἰ μὴ ἐγήρασκε. Τὸ δὲ ταχὺ νῆας πῆξαι, τὸ τάχος ἐνδείκνυται τοῦ φυγεῖν σπεύδοντος. Τὸ δὲ, πολὺν λαὸν ἀγείρας, εἰς πιθανότητα κεῖται τοῦ ἁλῶναι τὴν Ῥόδον οὕτω ῥᾳδίως, καὶ οἰκηθῆναι ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Τληπόλεμον. [7] Τὸ δὲ ἠπείλησαν, λέγεται μέν ποτε καὶ παθητικῶς· δηλοῖ δὲ, ὡς οἱ παλαιοί φασι, πολιτικὴν ἡμερότητα. [8] Ἑλληνικὸν γάρ φασι τὸ μὴ φόνῳ φό-

 νον

comprimis auctor Strabo lib. 7. p. 328. qui idcirco Ephyram hanc Eleorum eſſe volunt, non Theſprotorum, quòd apud Eleos fluens ſit Selleis qui nullus eſt apud Theſprotos, neque apud Moloſſos. Quod Ephyras etiam, Theſſalicam, & Corinthiam, περὶ ἃς οὐδείς ποταμός Σελλήεις, ut disertè ait Strabo. *Politus*.

1. Τειρεσίαο) Homerus Τειρεσίαο. v. 90. λ΄. Odyſſ. *Polit.*

Sed verſus Euſtathius ad ſolutæ orationis morem accommodat, explicationis gratiâ. *Salvinus*.

2. οὐ πρὸς τὸ λεγόμενον, ἤγουν πρὸς τό. ψυχὴ Τειρεσίου, ἀποδέδοται τὸ ἔχων) quod eſt pariter obſervatum a veteri Auctore De Poëſi Homericâ: τὸ γὰρ ἔχων, οὐ πρὸς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ γεῖρον τὸ σώματος, ... πρὸς τὸν Τειρεσίαν, ἐρρωτο. τοιοῦτος γὰρ οὐ πρὸς τὸ λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπόδοσιν. Politus.

3. Βίη Ἡρακλῆος, ὁ Ἡρακλῆς ἐστιν) Servius ad Virgilianum illud lib. 6. Æneid. *tanta pietatis imago: Pietas per periphraſin dicta, ut vis Herculea. ideſt, Hercules*. Polit.

4. Τὸ δὲ, διοτρεφέων αἰζηῶν, ταυτόν ἐστι τῷ, βασιλικῶν ἀνδρῶν) Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Polit.

5. τὸ πηκτὸν νοεῖται ἄροτρον) ad differentiam τοῦ αὐτογύου. Utriuſque aratri differentia nota ex Proclo ad Heſiodum. *Polit.*

6. συστέλλει τὴν λήγουσαν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς μὴ ὂν δευτέρας συζυγίας) Non eſt a κατακτάω, ſed a κατακτείνω. Sed quum hoc verbi poſitum ſit in fine verſus Homerici, & extrema ſyllaba ſit communis, non poteſt ex hoc loco colligi, quod vult Euſtathius, alioqui probabiliter, ultimam in κατέκτα brevem eſſe. *Salvinus*.

Rectè colligit Euſtathius, ultimam in κατέκτα brevem eſſe, non certè quidem ex fine verſûs Homerici, ſed ex eo, quòd eſt per apocopen ex aoriſto ſecundo ἔκτανε· cujus ſanè aoriſti penultima eſt brevis. Ceterùm alii κατέκτα derivarunt a κτάω κτῶ. Politus.

7. Τὸ δὲ ἠπείλησαν) Homerus: ἀπείλησαν. Polit.

Sed Euſtathius, explicandi causâ, more ſolutæ orationis, retulit verſum Homericum. *Salvinus*.

8. Ἑλληνικὸν γάρ φασι τὸ μὴ φόνῳ φόνον λύειν, φυγαδεύειν δὲ, τὸν ἄκοντα κτείναντα) De antiquiſſimo hoc inſtituto Pauſanias in Atticis: Πρότερον δὲ πρὶν ἢ Θησέως ἀρχῆς, καθεστήκει τοῖς φεύγουσιν κτείναντας, ἢ κατὰ ταυτὰ θνήσκειν μένοντας. Politus.

νον λύειν, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον. [1] ὥστε Σόλων, φασὶν, ἐντεῦθεν λαβὼν, ὥρισε τοῦτο. Τὸ δὲ, υἱοὶ, καὶ υἱωνοὶ Ἡρακλῆος, τὴν τῶν
Rom. p. 317. Ἡρακλειδῶν δηλοῖ πολυπλήθειαν. Πολλοὶ γὰρ ἀληθῶς εἶναι ἱστόρηνται. Τὸ δὲ, ἄλγεα πάσχων, ὡς παρακολούθημα εἴρηκε τῶν πλανωμένων. Εἰ γὰρ καὶ ἔπηλυς ἐλθὼν εἰς Ῥόδον ὁ Τληπόλεμος, ἐκράτησεν, ἀλλὰ πολλὰ φθάσας ἔπαθεν ἀλγεινά. ὥστε εἴη ἂν καὶ ἡ ἄλη, ὅ ἐστιν, ἡ πλάνη, ἄλγος τις, ἐλλείψει τοῦ γ΄.

ρια΄. Τὸ δὲ [2] τριχθὰ ᾤκηθεν, καὶ τὸ καταφυλαδὸν, τί δηλοῦσι, προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς, πρὸς τὴν κοινὴν, φασὶ, δόξαν εἴρηται. Οἱ γὰρ πολλοὶ, θεοφιλεῖς τοὺς πλουσίους οἴονται. Τοιοῦτοι δέ ποτε περιᾴδονται οἱ Ῥό-
Baſ. p. 240. διοι· περὶ ὧν ὁ μὲν Ποιητὴς, ἀνθρωπίνως, καὶ ἀσφαλῶς λέγει, ὅτι θεσπέσιος πλοῦτος κατεχέθη αὐτοῖς. Ὁ δὲ μῦθος, ὅτι χρυσῆν νεφέλην ὑπὲρ τῆς Ῥόδου μετεωρίσας ὁ Ζεὺς, χρυσὸν τοῖς ἐκεῖ ἔβρεξεν· [3] ἐπεὶ, φασὶ, πρῶτοι γεννωμένῃ τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν· ὡς καὶ [4] Πινδαρικὸς παραλαλεῖ μῦθος. [5] οὗ τάχα ὑπόμνησιν ἔχει καὶ ἐνταῦθα τὸ, πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Τὸ γὰρ καταχέειν, οὐκ ἀσυγγενὲς τῇ βροχῇ. Καὶ ἄλλως δὲ ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς οἱ περὶ τὸν Τληπόλεμον, ὡς βασιλεύσαντες ἐν τῇ Ῥόδῳ. Διῒ γὰρ φίλοι, οἱ βασιλεῖς. Τὸ δὲ, [6] ὃς θεοῖς, καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, ἁπλῶς οὕτω παραῤῥιφὲν, πρὸς ἐντέλειαν ἔπους, καὶ οὐ πρός τι ἀναγκαῖον, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε· ὡς ταυτὸν ὂν τρόπον τινὰ, βασιλέα τε, καὶ πατέρα εἰπεῖν, διὰ τὸ χρῆναι τὸν ἄρχοντα, πατρὸς δίκην, τῶν ὑπηκόων κήδεσθαι. ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φανερῶς δηλοῦται, ὅπου λέγει· πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν. Διὸ καὶ παρ' Ἡροδότῳ, Καμβύσης μὲν δεσπότης, Κῦρος δὲ πατὴρ τοῖς Πέρσαις ἦν. [7] ὁ μὲν γὰρ, ἀγρίως ἦρχεν· ὁ δὲ, ἠπίως. Λαμβάνει δ' ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης ἀφορμὴν καὶ [8] ὁ παγκρατῆ τὸν Δία εἰπὼν, ὡς πάντων ἀνάσσοντα. [9] ὃ δὴ καὶ τῷ ὕπνῳ καθ' ἕτερον λόγον ἐπιλέγεται. Θεσπέσιος δὲ πλοῦτος, ὁ πολὺς, ὃν θεὸς ἂν εἴποι, [10] ἢ μᾶλλον ὁ

ἐκ

eſſet lugenda morte; ſed in ſempiternum exilium eſſet proficiſcendum. Quare hinc accepiſſe Solon dicitur, id ut lege præſcriberet, ac ſanciret. Illud autem, υἱοὶ, καὶ υἱωνοὶ Ἡρακλῆος, *filii, & nepotes Herculis*, magnam Heraclidarum multitudinem denotat. Verè enim multi fuiſſe referuntur. Τὸ ἄλγεα πάσχων, *ærumnas, & dolores perpeſſus*, dictum eſt, tamquam id, quod errantes, vagantesque homines conſequitur. Etſi enim Tlepolemus, quum peregrinus, atque extraneus in Rhodum veniſſet, rerum ibi potitus fuit; tamen multis antea calamitatibus vexatus fuerat, atque afflictus. Itaque ἡ ἄλη, hoc eſt, *erratio*, dicta fuerit quaſi ἄλγη, *ærumna, ac moleſtia*, per ellipſin τοῦ γ΄.

CXI. Τὸ τριχθὰ ᾤκηθεν, *trifariam diſtincti habitarunt*, & τὸ καταφυλαδὸν, *tributim, ſive per tribus*, quid ſignificent, ſcriptum eſt ſupra. Illud verò, ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς, *dilecti fuerunt ab Jove*, dictum eſt pro communi opinione, & exiſtimatione mortalium. Opulentos namque homines, deo charos, & acceptos vulgus arbitratur. Tales autem olim Rhodii extitiſſe perhibentur: de quibus ſanè Poëta, pro humano more, bonâque fide affirmat, immenſam in eos effuſam fuiſſe vim divitiarum. Verùm fabula narrat, Jovem, elatâ in altum ſupra Rhodum aureâ nube, auro in habitatores pluiſſe, quum illi primi, ut ferunt, Minervæ in lucem editæ ſacrificaſſent: ſicuti Pindarica etiam fabula nugatur. cujus fortaſſis fabulæ commemorationem hoc loci habet illud: πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, *divitias effudit Saturnius*. Quod enim dicitur καταχέειν, *effundere, vel profundere*, non alienum eſt, nec remotum ab imbre. Præterea verò dilectus eſt ab Jove Tlepolemus, veluti qui Rhodi regnum obtinuerit. Jovi namque chari ſunt reges. Illud etiam, ὃς θεοῖς, καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, *qui diis, & hominibus imperat*; generatim ſic adjectum, ad verſûs integritatem, & non ex aliquâ prorſus neceſſitate, valet ad explicandum, quid ſit *Juppiter pater hominumque, deûmque*: perinde quaſi idem quodammodò ſit, regem dicere, ac patrem, propterea quòd is, qui regendis aliis præeſt, patris inſtar, curam gerat, oportet, ſubditorum. quod & in Odyſſeâ perſpicuè oſtenditur, ubi ait: πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν. *& veluti pater manſuetus erat*. Quapropter etiam apud Herodotum Cambyſes dominus, Cyrus pater erat Perſarum, quòd ille aſpero, hic miti clementique imperio uteretur. Ceterùm ex hac ipsâ ſententiâ occaſionem capit is, qui Jovem vocat παγκρατῆ, *omnipotentem, ſeu ſummâ in res omnes potentiâ præditum*, tamquam omnium regem, omnibuſque imperantem. quod ſub aliâ utique ratione dicitur de ſomno. Θεσπέσιος porrò, quod eſt epithetum divitiarum, vel idem eſt, ac multus, & copioſus, ὃν θεὸς ἂν εἴποι, *quem*

deus

1. ὥστε Σόλων, φασὶν, ἐντεῦθεν λαβὼν, ὥρισε τοῦτο) juxta legem datam Athenienſibus a Dracone: Ἀνδροφόνος φευγέτω τὴν γῆν, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ζῴων, καὶ ἀψύχων. Hanc legem cum aliis de cæde a Dracone latis probavit poſtea, & confirmavit Solon. *Politus*.

2. τριχθὰ ᾤκηθεν) Unde Pindarus Rhodum dixit τρίπολιν νᾶσον. Polit.

3. ἐπεὶ, φασὶ, πρῶτοι γεννωμένῃ τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν) Scholiaſta vetus Pindari: ὁ Ἥλιος, φησὶ, παρεκελεύσατο τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ, καὶ Ῥόδῳ, μελλούσης γεννᾶσθαι τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως αὐτοὶ πρῶτοι θύσωσιν. ὅτι γὰρ μέλλουσιν αἰνεῖν τὴν θεὸν, παρ' οἷς ἂν πρώτως θυσία αὐτῇ ἐπιτελεσθῇ. ἀνερχόμενοι δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν πρῶτοι θύειν, ἐπελάθοντο τοῦ νομίσαι. σημεῖον οὖν πρώτως Ἀθηναῖοι ἔθυσαν, διόπερ καὶ τὴν θεὸν αὐτόθι καθιδρυθῆναι. τιμῆσαι δὲ καὶ τὴν θεὸν τοὺς Ῥοδίους. διὸ τοῦτό φασι, τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν· ὥσπερ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν. τινὲς δὲ, ὅτι μὴ φυλαξάντων αὐτῶν ὑετὸν ὁ Ζεὺς, πλοῦτον, καὶ ἀθανασίαν παρέσχε. Politus.

4. Πινδαρικὸς παραλαλεῖ μῦθος) Pindarus Ol. Od. 7. αὐτόθι βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν, & infra: κείνοισι μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν Πολὺν ὗσε χρυσόν. Politus.

5. οὗ τάχα ὑπόμνησιν ἔχει καὶ ἐνταῦθα τὸ, πλοῦτον κατέχευε Κρονίων) ac ſi ſecundum fabulam dixiſſet: χρυσὸν ὕετον κατεχεῖτο. Polit.

6. ὃς θεοῖς) Homerus: ὅς τε θεοῖσι. Polit.

Verum Euſtathius, Homeri carmina explicans, ea in ſolutam orationem convertit. Poetæ enim Græci alia linguâ videntur eſſe loquuti, ut ait Antonius apud Ciceronem. *Salvinus*.

7. ὁ μὲν γὰρ, ἀγρίως ἦρχεν· ὁ δὲ, ἠπίως) ὁ μὲν, ὅτι χαλεπός τε ἦν, καὶ ὀλίγωρος· ὁ δὲ, ὅτι ἤπιός τε, καὶ ἀγαθά σφι πάντα ἐμηχανήσατο, ex Herodoto. *Polit.*

8. ὁ παγκρατῆ τὸν Δία εἰπὼν) Παγκρατὴς dictus Juppiter ab Athenienſibus. Heſychius: Παγκρατής. Ζεύς. Ἀθηναῖοι. Polit.

9. ὃ δὴ καὶ τῷ ὕπνῳ καθ' ἕτερον λόγον ἐπιλέγεται) Homerus: ὕπνος Ἥρα πανδαμάτωρ. *Somnum ſæpe omnium domitor*. Salvin.

10. ἢ μᾶλλον ὁ ἐκ θεοῦ πεσὼν) quaſi inde ſit θεοπέσιος, & per ſyncopen, θεσπέσιος. Polit.

deus quiſpiam dixerit, vel potiùs ὁ ἐκ θεοῦ πεσών, *a deo delapſus*, ſive effuſus. Unde etiam fit, ut fluvii vocentur διϊπετεῖς, *ab Jove delapſi*, *ſeu defluentes*. Demum τὸ Κρονίων, *Saturnius*, hoc item loci penultimam producit.

ἐκ θεοῦ πεσών, ἤτοι χυθείς. ὅθεν καὶ οἱ διϊπετεῖς γίνονται ποταμοί. [1] Τὸ δὲ Κρονίων, καὶ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν.

Nireus porrò ex Symâ ducebat tres naves æquales,
Nireus, Aglajæque filius, Charopique regis,
Nireus, qui pulcherrimus vir ad Ilium venit
Cæterorum Græcorum, poſt præſtantiſſimum Pelidem:
Sed imbellis erat, paucaque eum copia ſequebantur,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην· παῦροι δέ οἱ εἵπετο λαός.

CXII. Nireus naves tres ducebat Σύμηθεν, videlicet ex Symâ inſulâ: quem Poëta quum narratione ſuâ ſit facilè in contemptum adducturus, tamquam hominem imbellem, parvæque dominum civitatis; aliâ eum ratione commendare, & exornare præoccupat: repetito ſcilicet ejus nomine per epimonen, tamquam viri oppidò memorabilis. Hæc enim ejus verba: tametſi Zenodotus Grammaticus ſequentia hæc carmina de medio tollere, atque abolere dicatur. Nireus, Aglaies, Charopique regis filius: Nireus, qui aliorum Græcorum, ſecundùm laudatiſſimum Pelidem, multò pulcherrimus vir ad Ilium venerat. Ac vide ut pulchrum illum Nireum pulchrâ repetitionis figurâ pariter condecoraverit. Veteres autem notant hoc loci, nihil ad gloriam, & dignitatem conferre ignavam, degeneremque pulchritudinem. Idque illi notant propter verba, quæ Poëta ſubjicit, videlicet: ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην· παῦρος δέ οἱ εἵπετο, hoc eſt, ὀλίγος, λαός. *Sed imbellis erat, paucæque eum, tenueſque copiæ, ſequebantur*. Ubi conſiderandum, quàm ſtudioſus veritatis ſit Poëta; immò verò & quàm ſollicitus ſit ille de ſimilitudine veri, & rerum fingendarum probabilitate. Qua de cauſsâ, tametſi Græcorum rebus ſtudet; tamen eorum vitia, ſiqua umquam ſunt, minimè omnium celat, aut occultat. Nireum namque ita demum pulcherrimum prædicat, ut imbellem ſimul eſſe fateatur: quum e contrario Achilles utraque & pulchritudinis, & fortitudinis laude antecellat. cujus quidem Achillis hic etiam Poëta mentionem pro more interjicit, perinde quaſi velit eum perpetuò in linguâ, atque in ore ferre. Deinde etiam hoc loci veteres notant, Poëtam omnes ſibi quidem ducere commemorandos, ſed tamen non omnes ab eo collaudari.

μβ'. Ὅτι [2] Νιρεὺς τρεῖς νῆας ἦγε Σύμηθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς νήσου Σύμης· ὃν ἐξευτελίσαι μέλλων ἱστορικῶς ὁ Ποιητὴς, ὡς καὶ ἀλαπαδνὸν, καὶ βραχύπολιν, προλαμβάνει συνιστῶν ἄλλως, διὰ ἐπιμονῆς ἐπαναληπτικῶς, ὡς μνήμης ἄξιον. Φησὶ γὰρ, εἰ καὶ ὁ Γραμματικὸς Ζηνόδοτος ἀθετεῖν τὰ ἐπαγόμενα λέγεται, ὅτι Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. Καὶ ὅρα, ὅπως τὸν καλὸν Νιρέα σχήματι κάλλους, τῇ ἐπαναφορᾷ, συνεξωράϊσε. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι οὐδὲν πρὸς δόξαν, κάλλος ἀγεννές. Τοῦτο δὲ ἦσαν ἐκεῖνοι, διὰ τὸ ἐπαγαγεῖν τὸν Ποιητὴν, ὅτι [3] ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν· παῦρος δέ οἱ εἵπετο, τουτέστιν, ὀλίγος, λαός. Ἔνθα θεωρητέον τὸ φιλάληθες τοῦ Ποιητοῦ, καὶ μέντοι καὶ τὴν τοῦ πιθανοῦ πραγματείαν. δι' ἣν, εἰ καὶ φιλέλλην ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἐπικρύπτει τὰ τῶν Δαναῶν ἐλαττώματα, εἴπου καὶ εἰσί. Τὸν γοῦν Νιρέα, κάλλιστον μὲν εἶναι λέγει, ἄναλκιν δέ. Ἀχιλλεὺς δὲ, ἀμφότερον, καὶ καλὸς, καὶ ἄλκιμος. οὗ καὶ ἐνταῦθα μνήμην ὁ Ποιητὴς παρέῤῥιψε συνήθως, ἀεὶ θέλων ἐπὶ γλώσσης φέρειν αὐτόν. Λέγουσι δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι πάντας μὲν ὁ Ποιητὴς ἀξιομνήστους ποιεῖ· οὐ πάντας δὲ ἐπαινεῖ.

CXIII. Vide inſuper, ut ipſi quoque Nirei parentes ad venuſtatem, atque elegantiam nominentur. Mater namque, Ἀγλαΐα, *Aglaia*; pater, Χάροπος, *Charopus*, accentu gravi, ad diſtinctionem epitheti: illa αἰγλήεσσα, *ſplendida*, *ac nitens*; hic χαρίεις, *gratioſus ac venuſtus*, ut nomen ipſum indicat. Illud verò, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, *ſub Ilium venerat*, perinde eſt, ac τὸ κατὰ τὸ Ἴλιον, *ad Ilium*. ita ut etiam nunc ſumatur præpoſitio loco præpoſitionis: aut etiam quia Ilium, tamquam edito in loco ſitum, expoſitum erat ventis; ideò omnes Græci ſub Ilium veniſſe dicuntur, quippe qui infra, & ſub illo manerent. Ἀμύμονα porrò, *inculpatum*, *ſeu maximè commendabilem*, intelligere debemus Achillem, hoc eſt, ἀμώμητον, *irreprehenſum*, *in quo nihil videlicet vel Momus ipſe reprehendat*, tum quoad pulchritudinem, quæ nunc prædicatur, tum quoad fortitudinem, quæ

μγ'. Ὅρα δὲ, ὅπως καὶ οἱ γεννησάμενοι τὸν Νιρέα, πρὸς ὡραϊσμὸν ὀνομάζονται. Μήτηρ μὲν γὰρ, Ἀγλαΐα· Χάροπος δὲ, βαρυτόνως, [4] πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, ὁ πατήρ. ἡ μὲν αἰγλήεσσα· ὁ δὲ χαρίεις, ὡς ἡ κλῆσις ὑπεμφαίνει. Τὸ δὲ, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ Ἴλιον, ἵνα καὶ νῦν ληφθείη ἀντὶ προθέσεως πρόθεσις· ἢ καὶ διότι ἠνεμόεν τὸ Ἴλιον, ὡς ὑψηλὸν, διὰ τοῦτο πάντες οἱ Ἀχαιοὶ ὑπὸ Ἴλιον ἐλθεῖν λέγονται, ὡς μείναντες κάτω, καὶ ὑπ' ἐκεῖνο. Ἀμύμονα δὲ, τὸν Ἀχιλλέα νοητέον, [5] τουτέστιν, ἀμώμητον, κατά τε κάλλος τὸ νῦν μαρ- Rom. p. 318.
τυρηθὲν, καὶ ἀνδρίαν τὴν φανησομένην, καὶ τὴν φα-

1. Τὸ δὲ Κρονίων καὶ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν) alibi corripit, ut: Δία Κρονίωνα ἄνακτα. Salvinus.

2. Νιρεὺς τρεῖς νῆας ἄγε Σύμηθεν) Diodorus Siculus, ubi agit de Syme inſulâ: ὕστερον δὲ ἐβασίλευσε ταύτης Νιρεὺς ὁ Χαρόπου, καὶ Ἀγλαΐας, κάλλει διαφέρων· ὃς καὶ ἐπὶ Τροίαν μετὰ Ἀγαμέμνονος ἐστράτευσε, τῆς τε νήσου δυναστεύων, καὶ τῆς Κνιδίας μέρους κυριεύων. Polit.

3. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην) Homerus alibi ad Paridem: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. Salvinus.

Homeri imitatione Virgilius: ſed ita tamen, ut fortitudinem a pulchritudine non ſejungat: *Lauſus, quo pulchrior alter*
Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni,
Lauſus equûm domitor, debellatorque ferarum. Politus.

4. πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου) Heſychius: Χαροπός, περιχαρής, γλαυκός, ξανθός, φοβερός. Polit.

5. τουτέστιν, ἀμώμητον) perinde quaſi ἀμύμων ſit παρὰ τὸ μῶμος. unde ἄμωμος, ἀμύμων· & mutatione τοῦ ω in υ, ἀμύμων ὁ ἀμώμητος, καὶ ἄψογος. Polit.

φανερὰν εὐγένειαν, καὶ ἄλλας δὲ ἀρετάς. [1] Ἀλαπαδνὸς δὲ, ὁ ἀσθενὴς, καὶ εὐπόρθητος, ἐκ τοῦ ἀλαπάζω, περὶ οὗ πολλαχοῦ γέγραπται. Ἰστέον δὲ, ὅτι συντελεῖ καὶ τοῦτο εἰς γνῶσιν συγγενείας τοῦ ζ, καὶ τοῦ δ. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλαπάζω, γίνεται ἀλαπαδνός· ὡς παίζω παιδνός. ὀλοφύζω ὀλοφυδνός. Ἔστι γὰρ καὶ ὀλοφύζειν, ὡς ὀτοτύζειν, καθὰ [2] ὁ Κωμικὸς ἐμφαίνει ἐν τῷ ὀτοτύξιοι. οὗ πρόκειται τὸ, ὀλοφύξιοι. [3] Σύμη δὲ, νῆσος, φασὶ, Καρικὴ, καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπὸ Σύμης τῆς Ἰαλυσοῦ. Ἱστορεῖται δὲ καὶ, ὅτι Μεταποντὶς τε, καὶ Αἴγλη ὠνομάσθη ποτέ. Λέγεται δὲ καὶ πέρδικας μαχίμους φέρειν. Ἐθνικὸν αὐτῆς, ὁ Συμαῖος. Ἰστέον δὲ, ὡς ἐν μὲν τῷ, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι, ὥσπερ τοὺς ἐν ἀνδρίᾳ, καὶ μεγέθει, καὶ σώματι προὔχοντας, οὕτω καὶ τοὺς κάλλει διαπρέποντας, ἐν τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει διδάσκει ὁ Ποιητής. ἐν δὲ τῷ, ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, λέγουσιν, ὅτι ἀπήλλαξεν ἡμᾶς ὁ Ποιητὴς τῆς εἰσέπειτα ζητήσεως. τουτέστιν, ἐμάθομεν ἀλαπαδνὸν τὸν Νιρέα, καὶ οὐκέτι ζητήσομέν που αὐτὸν ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ὃ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, ἄλλως μέντοι, πεποίηκεν.

quæ poſtea coospicitur, atque eluceſcit, tum quoad generis nobilitatem, de qua ſatis conſtat, tum quoad ceteras alias virtutes. At verò ἀλαπαδνὸς, idem eſt, atque infirmus, direptuque, & expugnatu facilis, ex ἀλαπάζω, *diripio, ſeu vaſto:* qun de verbo multis in locis ſcriptum eſt. Sciendum autem eſt, hoc etiam conſerre ad agnoſcendam cognationem litterarum, ζ, & δ· quando quidem ex ἀλαπάζω fit ἀλαπαδνός· ut ex παίζω, *ludo*, fit παιδνὸς, *puer, ſeu adoleſcentulus, puerilis.* itemque ex ὀλοφύζω, *lugeo*, ὀλοφυδνὸς, *lugubris.* Eſt enim ὀλοφύζειν, ut ὀτοτύζειν, *flere, clamare, ejulare*, quemadmodum Comicus indicat in τῷ Ὀτοτύξιοι, *Ototyxii.* ante quam vocem poſitum eſt τὸ Ὀλοφύξιοι, *Olophyxii.* Syma porrò, inſula eſt, ut ajunt, Carica, & urbs cognominis, a Symâ, Jalyſi filiâ. Eam narrant Metapontidem olim, & Æglam eſſe appellatam. Ea etiam ferre dicitur perdices pugnaces. Nomen ejus Gentile, Symæus. Prætetea ſciendum id, quod veteres obſervant ad hæc verba: ὃς κάλλιστος ἀνὴρ, *qui pulcherrimus vir:* Poëtam ſcilicet. quemadmodum ſuis in carminibus eos notat, ac deſignat, qui fortitudine, magnitudineque, & corpore præſtiterunt, ſic etiam docere, qui inſigni eximiâque formâ excelluerint. Sicuti ad hæc alia verba: ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, *ſed imbellis erat:* iidem obſervant, requirendi poſthac hominis labore levatos nos eſſe a Poetâ: hoc eſt, de Nireo nos didiciſſe, hominem eum fuiſſe imbellem, neque eum nos ampliùs deinceps eſſe requiſituros. quod utique & in Therſitâ, quamquam aliâ ratione, fecit.

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
Τῶν αὖ Φείδιππός τε, καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος.
Τοῖς δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Qui verò Niſyrumque tenebant, Crapathumque, Caſumque,
Et Con, Eurypyli urbem, inſulaſque Calydnas,
Horum rurſus Phidippuſque, & Antiphus duces erant,
Theſſali filii duo Heraclidæ regis.
Horum autem triginta cavæ naves ordine procedebant.

ριδ'. Ὅτι Θεσσαλὸς, υἱὸς Ἡρακλέους. οὗ παῖδες, Φείδιππος, καὶ [4] Ἄντιφος, τριάκοντα νηῶν
Baſ. p. 241. ἀρχηγοί. ὧν οἱ στρατιῶται, Νίσυρον εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε, καὶ Κῶν, Εὐρυπύλου πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. Τούτων δὲ ἡ μὲν Κάσος, οὐ περιφανὴς τοῖς παλαιοῖς. περὶ δὲ Νισύρου, καὶ τῆς Κῶ, καὶ Καλυδνῶν, καὶ Καρπάθου, ἣν Κράπαθον ὁ Ποιητὴς εἶπε, μεταθέσει τοῦ ρ, διὰ εὐχρηστίαν μέτρου, ὁμοίως τῷ, καρδία, κραδία, ἐν τοῖς τῆς Περιηγήσεως τὰ δέοντα γέγραπται. Νῦν δὲ, ὡς ἐν βραχεῖ, ταῦτα ῥητέον. [4] ὅτι ἐν Νισύρῳ οἶνος ἀγαθὸς, ὁ ἐξ αὐτῆς Νισύριος καλούμενος, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν, διὰ τὸ μέτρον. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Καρπάθου, Καρπάθιον τὸ ἐκεῖ πέλαγος, [5] συνάπτον τῷ Ἰκαρίῳ, κατὰ τὸν Γεωγράφον. Ἦν δὲ, φησι, τετράπολις ἡ Κάρπαθος, καὶ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον. Μία δὲ τῶν αὐτῆς πόλεων, ἐκαλεῖτο [6] Νίσυρος, ὁμωνύμως τῇ νήσῳ Νισύρῳ· [7] ἡ μία μὲν

CXIV. Theſſalus, filius fuit Herculis. Theſſali filii, Phidippus, & Anthiphus, triginta navium ductores. Quorum ſanè milites, Niſyrum tenebant, Crapathumque, Caſumque, & Con, urbem Eurypyli, & inſulas Calydnas. De his Caſus, veteribus non admodùm celebratur. De Niſyro verò, de Co, de Calydnis, & de Carpatho, quam Poëta, ad commodum metri uſum, tranſpoſitâ per metatheſin litterâ ρ, Κράπαθον, *Crapathum*, vocat, ſimiliter atque καρδία, *cor*, dicitur κραδία, ea, quæ e re eſſe videbantur, ſcripta ſunt in Commentatiis ad Periegetam. Nunc, tamquam in perbrevi compendio, hæc dicenda. Niſyrus, boni vini ferax, quod ab eâ Niſyrium vocatur. Primam, metri cauſâ, producit. A Carpatho Carpathium ibi pelagus eſt appellatum, Icario mari adjacens, ſecundùm Geographum. Habuit autem, inquit, Carpathus urbes quatuor, & nomen perquam memorabile. Urbium ejus una, Niſyrus vocabatur, eodem nomine, atque Niſyrus inſula. quæ quidem inſula, una de

1. Ἀλαπαδνὸς δὲ, ὁ ἀσθενὴς, καὶ εὐπόρθητος. in τὸ ἀλαπάζω) Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ ἀλαπάζω, ἀλαπαδνὸς ὁ ἀσθενὴς (εἰς αἰνίζω αἰνιδνὸς) ὁ κενὸς δυνάμεως. Politus.
2. ὁ Κωμικὸς ἐμφαίνει) Ariſtophanes Avibus v. 1042.
Καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
ΠΕΙ. Σὺ δέ γ', οἶσπερ Ὠτοτύξιοι, χαίρων τόχα.
Scholiaſta: Ὠτοτύξιοι. ἀπὸ τοῦ ὀτοτύζειν ἐσχημάτισε. Polit.
3. Σύμη δὲ, νῆσος, φασὶ, Καρικὴ) Ex Stephano. Inſula Carica, Syme, quod poſt belli Trojani tempora fuit a Caribus occupata. Diodorus Siculus l. 5. μετὰ δὲ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους κατέσχον τὴν νῆσον Κᾶρες, καθ' ὃν καιρὸν ἐθαλαττοκράτουν. Polit.
4. ὅτι ἐν Νισύρῳ οἶνος ἀγαθὸς) Euſtathius ad Periegetam: γίνεται δὲ καὶ οἶνος χρηστὸς ὁ Νισύριος. Suidas: φέρει δὲ ἀγαθὸν οἶνον ἡ Νίσυρος. Politus.
5. συνάπτον τῷ Ἰκαρίῳ) πρὸς νότον. Polit.
6. Νίσυρος, ὁμωνύμως τῇ νήσῳ Νισύρῳ) Strabo: Νίσυρος, ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισυρίων νήσῳ. Sed & unum oppidum Calydnes, Niſyrus Plinio. *Polit.*
7. ἡ μία μία τῶν Καλυδνῶν λέγεται) Frobenius, ἡ μία. l. ἢ *μία*. Et ſic Stephano, utque aliis *μία τῶν* Καλυδνῶν dicta eſt Niſyrus. quæ tamen verè una eſt Sporadum, ut docet Strabo l. 10. p 488. Quamquam non ignorem, confuſa eſſe a nonnullis nomina. Nam Sporadas inſulas, Suidâ teſte, ἔνιοι Καλύδνας λέγουσιν. Politus.

Digitized by Google

de Cycladibus dicitur; eademque olim vocata eſt Porphyris a magnâ ibi copiâ τῶν πορφυρῶν, *purpurarum*. Inde ex Carpatho enatum eſt adagium in eos, qui res ſibimet ipſis noxias, & pernicioſas comparant, videlicet: *Carpathius leporem:* quoniam, quum hæc inſula eo animantum genere prorſus careret, inſulani aliunde importantes, a populantibus ſata leporibus calamitatem hanſerunt. Co porrò inſulæ nomen Gentile, eſt Κῷος, *Cous:* ſicuti etiam oppidi, quod eſt in eâ. quod Poëta vocat oppidum Eurypyli, Herculis, & Chalciopes filii, quòd is magnâ ibi cum gloriâ regnaverit. Quod ſcire etiam oportet, ipſa hæc Cos, appellata fuit Merope, & Meropeis, a gente, aut genere Meropum, qui in eâ habitaverint, ſive a Merope, cujus filia Cos fuit, a qua inſulam ipſam ferunt denominatam. Dicitur quoque duabus ſyllabis Κώως, per duo ω magna; & Κόως per parvum ο, & magnum. unde illud, Κόων εὖ ναιομένην. *Coon bene habitatam*, apud Poëtam: nec non Κόος per parva duo ο· quibus per ſynæreſin contractis, videtur fieri ἡ Κῶς, *Cos*. Quamquam, ſecundùm nonnullos, ſic vocetur a re pecuariâ, qua abundat. Κόον enim propriâ peculiarique linguâ ovem dici affirmant. Sed & dicta reperitur Κέως, *Ceos*, ut ἡ Τέως, *Teos*. cujus nomen gen-

μὲν τῶν Κυκλάδων λέγεται· [1] Πορφυρὶς δέ ποτε ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων ἐκαλεῖτο. Ἔβλαςε δὲ καὶ παροιμία ἐκ Καρπάθου, ἐπὶ τῶν πραγματευσαμένων ἑαυτοῖς τὰ εἰς βλάβην, τὸ, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν· ἐπειδὴ, τῆς νήσου μὴ ἐχούσης τοιαῦτα ζῶα, κομίσαντες ἄλλοθεν οἱ νησιῶται, εἰς κακὸν ἐκείνων ἀπήλαυσαν κειρόντων τὰ σπόριμα. [2] Τῆς δὲ Κῶ νήσου, Κῷος τὸ ἐθνικόν· ὥσπερ δὴ καὶ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως. ἣν πόλιν Εὐρυπύλου λέγει ὁ Ποιητὴς, υἱοῦ Ἡρακλέους, καὶ Χαλκιόπης, εὐκλεῶς ἐκεῖ βασιλεύσαντος. Ἰςέον καὶ, ὅτι ἡ Κῶς αὕτη Μερόπη, καὶ Μεροπὶς ἐλέγετο, ἀπὸ Μερόπων ἔθνους, ἢ γένους, οἰκησάντων αὐτὴν, ἢ ἀπὸ Μέροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἧς, φασὶν, ἡ νῆσος ἐπώνυμος. καὶ ὅτι δισυλλάβως Κώως λέγεται, [3] διὰ δύο μεγάλα ω· καὶ Κόως διὰ μικροῦ ο, καὶ μεγάλου. ἐξ οὗ τὸ, [4] Κόων εὖ ναιομένην, παρὰ τῷ Ποιητῇ. καὶ Κόος δὲ διὰ δύο ο μικρῶν· ὧν συναιρεθέντων, ἔοικε γενέσθαι ἡ Κῶς. [5] Κατὰ δέ τινας, καὶ ὡς πολυπρόβατος οὕτω καλεῖται. [6] Κόον γάρ φασι κατὰ γλῶσσαν, τὸ πρόβατον λέγεσθαι. [7] Εὕρηται δὲ καὶ Κέως λεγομένη,

1. Πορφυρὶς δέ ποτε ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων) lege, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. Stephanus: ἐκαλεῖτο καὶ Πορφυρὶς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. Suidas: Νίσυρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ Πορφυρὶς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. Plinius l. 5. cap. 31. *Rhodiorum inſula, Carpathus, quæ mari nomen dedit: Caſos, Achne olim: Niſyros, diſtans a Gnido XII. mill. CCCCC. Porphyris antea dicta.* Politus.

2. Τῆς δὲ Κῶ νήσου, Κῷος τὸ ἐθνικόν) Stephanus: ἡ δὲ Κῶ μονοσυλλάβως (τὸ ἐθνικὸν) Κῷος καὶ Κώϊος, ὡς Μινῷος. Polit.

3. διὰ δύο μεγάλα ω) Malim, διὰ δύο μεγάλων ω. ut poſtea ſequitur, διὰ μικροῦ ο, καὶ μεγάλου. &c, διὰ δύο ο μικρῶν. Polit.

4. Κόων εὖ ναιομένην) Poëta, Κόων τ' εὖ ναιομένην. Polit.

5. Κατὰ δέ τινας, καὶ ὡς πολυπρόβατος οὕτω καλεῖται) Hoc modo minimè vocata fuerit Κόως, aut Κῶς, Cos inſula Atticæ. Hæc enim ὀλιγοπρόβατος. quod compertum eſt ex Æliano. *Politus.*

6. Κόον γάρ φασι κατὰ γλῶσσαν, τὸ πρόβατον λέγεσθαι) Pellis ovina, ſeu vellus, Etymologo eſt κῶας, quæ Heſychio κώς, παρὰ τὸ κῶ τὸ κειμαίνω, ut explicat idem Etymologus. Unde τὸ κώδιον. τὸ δὲ κώδιον, inquit Etymologus, σημαίνει τὰ τῶν προβάτων δέρματα. Politus.

7. Εὕρηται δὲ καὶ Κέως λεγομένη) Stephanus: ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κέως. ἀπὸ δὲ καὶ κτίςης ἡ Κέα. τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος. καὶ ἐκτείνεται, Κέϊος, ὡς ἡ Τέω Τέϊος, καὶ Τήϊος· καὶ Κεῖος διὰ διφθόγγου. Fuit igitur Κέως commune nomen tum Co inſulæ Caricæ, tum Ceæ inſulæ, quæ vicina eſt Atticæ, & ἐγγίζουσα τῇ Ἑλλάδι. Utraque namque nominata Κέως, ſeu Cea. Hæc inſula Cos nomine vocata eſt a Staphylo. Plinius: *Nobiliſſima autem in eo ſinu Cos, ab Halicarnaſſo quindecim mill. paſſuum diſtans, circuitu centum: ut plures exiſtimant, Merope vocata: Cea, ut Staphylus: Meropis, ut Dionyſius: dein Nymphæa.* Ita ea ſcriptis codicibus legunt docti viri. Pro *Cea* ſcriptum in aliis erat *Chea*, quod vulgò mutaverant in *Cos*. Inde nomen ejus inſulæ gentile, Κεῖος, & per ſynæreſin, Κεῖος, & Κῷος. Ovidius in Metamorph.

Eurypylique urbem, qua Cea cornua matres
Geſſerant.

Ibi etiam vulgò editum, *Coa*. Sed libri veteres habent, *Cea*. quomodo etiam paullò poſt ſcribit Ovidius de Cea inſulâ prope ab Atticâ:

Tranſit & antiquæ Carthæja mœnia Cea.

quod monuit Crophiuus. Sic, versâ vice, ipſa hæc inſula Cea dicta eſt aliquando a Græcis ſcriptoribus Κῶς. Unde orta harum interdum inſularum confuſio tum apud Græcos, tum etiam apud Latinos: quam confuſionem ut penitùs tollerent Græci accuratiores, Coum illam Caricam, non ἁπλῶς Coum, ſed, cognomine addito, Coum Meropidem dixerunt. Ita Thucydides lib. 8. cap. 41. ἐς Κῶν τὴν Μεροπίδα ἐν τῷ παράπλῳ ἀποβὰς. Et errat Scholiaſta, cum ſcribat, παρ' αὐτοῖς addi τὴν Μεροπίδα. οὐ γὰρ ἔςιν, inquit, καὶ ἄλλη, ἀλλὰ μόνη αὕτη. Immo verò alia eſt inſula Cos appellata, proxima videlicet Atticæ: a qua proinde aliam Coum, quæ eſt Carica, cognomine illo, ſeu epitheto, ſibi neceſſariò putarunt diſtinguendam. Exiſtimo autem, apud Solinum, ubi ait: *Multa quidem inſulæ objacent Atticæ continenti, ſed ſuburbanæ fermè ſunt, Salamis, Santium, Ceos, Coos, quæ, ut Varro teſtis eſt, ſubtilioris veſtis amicula arte lanifica ſcientia prima in ornatum fœminarum dedit:* exiſtimo, inquam, vocibus illis, *Ceos*, *Coos*, non inſulas duas deſignari, ut cenſent docti viri, qui Solinum magnæ in Geographiâ imperitiæ reprehendunt; ſed diverſitatem illam eſſe ſcripturæ in nomine unius, & ejuſdem inſulæ prope Atticam exprimendo: quam quum alii *Ceum*, alii *Coum* ſcriberent, utramque deinde lectionem librarii in textum admiſerunt. Exemplar meum Solini, manu exaratum in membranis, ſcribit *Coos Cheos*. ut magis hinc pateat, nomen eſſe unius inſulæ, ſolâ ſcribendi varietate diverſum. Sic apud Plinium, ut diximus ſupra, ubi agit de Coo inſulâ Cariæ, pro *Cea*, quod, ſecundùm Staphylum, nomen videtur fuiſſe ejus inſulæ, alii codices legunt *Chea*. Loco autem illo Plinii, quem imitari, & referre voluit Solinus, *Cius vocatur*, & *Cea*, ea inſula quæ in proximo objacet Atticæ. Lib. 4. c. 12. *Dein Ceos ab eâ totidem* (ab Helenâ quinque mill. paſſ. diſtans) *quam noſtri quidam dixere Ceam, Græci & Hydruſſam. Avulſa Eubœa, quingentis longa ſtadiis fuit quondam: mox quatuor ferè partibus, quæ ad Bœotiam vergebant, eodem mari devoratis, oppida habet reliqua, Julida, Carthæam. intercidere Coreſſus, Pœeeſſa. Ex hac profectam delicatiorem feminis veſtem, auctor eſt Varro.* Hactenus Plinius. *Ceos* quæ Græcè, hæc noſtra *Cea*, ex uſu linguæ Romanæ. Virgilius Georgic. l. 1.

& cultor nemorum cui pinguia Cea
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Servius ad hunc locum: *Ariſtæum invocat, id eſt, Apollinis, & Cyrenes filium: quem Heſiodus dicit Apollinem paſtoralem. Hic, ut etiam Salluſtius docet, poſt laniatum a canibus Actæonem filium, Thebas reliquit, & Ceam inſulam tenuit primò.* & paullò poſt: *Cea verò inſula in Ægæo mari.* Inſula hæc dicitur apud Ptolemæum Κία· itaque apud eum legit Hermolaus. Sed errore, ut opinor, in ſcripturam derivato ex vitio pronuntiationis, pro Κέα. quod quidem, id eſt, Κέα, eſt ἐθνικὸν παράγωγον ex Κέως. Dicitur namque Κεῖα νῆσος, ut Σαρδωνία νῆσος. Ptolemæus: Κεῖα νῆσος. ἐν ᾗ πόλεις δ'. Καρησσὸς, Ἰουλὶς, Καρθαία. Inde Latinorum *Cea*. Ex corruptâ Græcorum pronuntiatione eſt apud Pomponium Melam *Cia* pro *Cea*. Pintianus ibi legit *Cios*. Perperam. Ex eodem vitiatæ pronuntiationis fonte error ille profluxit, ut ſcriberent etiam Κῖος. Primùm erat Κέως. Hoc erat πρωτότυπον. Nomen Gentile, Κέϊος, per ſynæreſin Κεῖος. Inde ex nomine gentili νῆσος dicta eſt Κεῖα. quod quum librarii mutaſſent in Κία, cœpit hinc poſtremò dici Κῖος. Ita vetus ſcriptura eſt depravata: unde etiam a librariis corruptela in nonnulla veterum ſcriptorum loca manavit. Jamque Suidæ temporibus hæc ſcripturæ depravatio invaluerat, ut patet ex his ejus verbis: Κῖος. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ· πόλιν δὲ τὴν νῆσον Λυσίας ἐκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλάκις τῶν ῥητόρων τὰς νήσους πόλεις ὀνομάζουσι, Lyſias ſine dubio ſcripſerat

Digitized by Google

μέτη, ὡς ἡ Τέως. [1] Τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος, καὶ ἐκτάσει, Κήιος, ὡς Τέϊος Τήϊος· καὶ ἐν συναιρέσει, Κεῖος Κῷος. Τῆς δὲ Κῶ κτητικὸν, εὕρηται παρὰ Πορφυρίῳ, Κωακόν. Ἰστέον δὲ, ὅτι, κατὰ τὴν ἱστορίαν, [2] Κῶς ἐλέγετο καὶ ὄρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ, ὃ καθείργνυον, φησὶ, φῶρας, καὶ δραπέτας. [3] Ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ ταῖς ὀρεσκῴοις ἐγκεῖσθαι, οἵπερ εἰσὶ θῆρες, [4] ὀρινοῖς ὀρύγμασιν ἐνοικοῦντες· ὁποῖά τινα καὶ τὰ σπήλαια. Ἐλέγετο δὲ καὶ Κῶος· [5] καὶ Κῶες δὲ, οἱ ἐν ταύτῃ ἀνα-
Rom. p. 319. στραφέντες. [6] καὶ πάντα δὲ, φησὶ σπήλαια, καὶ κοιλώματα γῆς, κώους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. Ἰστέον δὲ καὶ, ὡς, εἰ καὶ ἐκαλεῖτο Κέως δισυλλάβως, ὡς ἐρρέθη, ἡ λεχθεῖσα Κῶς, [7] ἀλλ' ἑτέρα πάντως τῆς Κέω τῆς ἐγγιζούσης τῇ Ἑλένῃ, περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται.

ρια΄. Τὸ δὲ, νήσους Καλύδνας, οὐ πρὸς διαστολὴν εἴρηται χερσαίων Καλυδνῶν, ἀλλὰ διὰ σαφήνειαν, ἵνα ᾖ δῆλον, [8] ὅτι νῆσοι αἱ Καλύδναι εἰσὶν, ἃς ἕτεροι διὰ τοῦ μ΄ γράφουσι Καλύμνας. [9] Ὅτι δὲ ἀγαθὸν μέλι τὸ Καλύδνιον, κεῖται καὶ αὐτὸ

gentile, Κεῖος, *Cejus*, productâque per ectaſin ſyllabâ, Κήϊος, *Cejus*, ut Τέϊος, Τήϊος, *Tejus*: & per ſynæreſin, Κεῖος, Κῷος, *Ceus*. Poſſeſſivum autem Co, ſeu Coæ inſulæ, inventum eſt apud Porphyrium, Κωακόν, *Coacum*. Ad hæc, ſciendum, quod hiſtoriarum monumentis proditum eſt, Con appellatam fuiſſe foveam quamdam in urbe Corintho, ubi fures, & fugitivos includebant. Præterea hæc iſta vox impoſita eſſe videtur, atque ineſſe τοῖς ὀρεσκῴοις, *degentibus in monte*, quæ quidem ſunt feræ, in montium foveis habitantes: cujuſmodi ſunt ſpecus. Dicebatur item Κῶος, *Cous*: nec non Κῶες, *Coës*, ii, qui hac in Coo, ſeu foveâ, alebantur. Quin & omnes ſpeluncas, cavernaſque, ſeu cava terræ, veteres κώους, *coos*, appellabant. Etſi verò memorata inſula Cos duabus etiam, ut diximus, ſyllabis Κέως, *Ceos*, vocabatur; tamen ſciendum eſt, aliam eam prorſus eſſe a Ceo, quæ propinqua eſt Helenæ, de qua etiam inferiùs dicetur.

CXV. Quod ait, νήσους Καλύδνας, *inſulas Calydnas*, non dictum ſanè eſt ad diſtinctionem terreſtrium Calydnarum, ſed claritatis gratiâ, ut manifeſtum hinc fieret, inſulas eſſe has Calydnas, quas alii per μ΄ ſcribunt Καλύμνας, *Calymnas*. Mellis Calydnii præſtantiam, ac bonitatem

pſerat Κίον. quam inſulam ipſe πόλιν vocavit, aliorum Oratorum more, qui urbium nomine inſulas appellarunt. Falſa eſt autem hujus loci interpretatio hæc Kuſteri: *cujus (Cii) nomine Lyſias urbem in eâ ſitam appellavit. Sed & alii oratores nominibus inſularum urbes ſæpe appellant.* Rectiùs ad mentem Suidæ Æmilius Portus: *Lyſias autem hanc inſulam vocavit urbem. Sed & alii oratores ſæpe vocant inſulas, urbes.* quo etiam ſenſu, Suidæ verba reddiderat Hieronymus Wolfius. quod mihi obiter monendum erat. Κῖος igitur ut ſcriberetur pro Κέως, factum ſanè eſt ex depravatione ſequioris ætatis. Unde apud Ælianum de Animalibus in inſcriptione capitis 39. lib. 16 περὶ τῶν ἐν Κίῳ προβάτων· corruptè ſcriptum Κίῳ pro Κέῳ. Sicuti & in eodem capite τὴν Κίον pro τὴν Κέων. Politus.

1. Τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος) Idem Gentile Nomen Cei, quæ eſt una Cycladum prope Atticam. Etymologici Magni Auctor: Κεῖος σημαίνει τὸν πολίτην τῆς Κέω. Κέως δὲ νῆσός ἐστιν, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδοέσσης νύμφης. ἐκ τοῦ Κέω γίνεται Κεῖος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Κῷος. Polit.

2. Κῶς ἐλέγετο καὶ ὄρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ) Stephanus: Κῶς τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, ὃ καθείργνυον τοὺς φῶρας, καὶ τοὺς δραπέτας. Polit.

3. Ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκῴοις ἐγκεῖσθαι) Strabo: εἶναι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαι φασὶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν. Opinantur igitur nonnulli, κώους vel τὸ κοίλωμα ingredi in compoſitionem τῶν ὀρεσκῴων. Verum alii τοὺς ὀρεσκῴους aliunde derivant, videlicet παρὰ τὸ κεῖν· ideoque adſcribendum, ſeu ſubſcribendum cenſent τὸ ι τοῖς ὀρεσκῴοισιν Homericis, τοῖς ἐν ὄρεσι διαιτωμένοις. Etymologici Magni Auctor: Ὀρεσκῷος, ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. ἀπὸ τοῦ κεῖν τὸ κοιμᾶσθαι, γίνεται ὀρεσκοιτος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ὀρεσκῷος· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον. Politus.

4. ὀρινοῖς ὀρύγμασι) Malebam, ὀρεινοῖς. Polit.
Sed ὀρινὸς eſt terræ montanæ. *Salvinus.*

5. καὶ Κῶες δὲ, οἱ ἐν αὐτῇ ἀναστραφέντες) ἐν αὐτῇ, ideſt, ἐν Κῴῳ τῇ ἐν Κορίνθῳ. Stephanus: Λέγεται καὶ Κῷος. Κῶες δὲ, οἱ ἐν ταύτῃ ἀναστραφέντες. Temere Berkelius pro vulgatâ lectione, οἱ ἐν ταύτῃ, mavult in Stephano reſcribere, αἱ ἐν αὐτῷ· idque ea alio illo loco Euſtathii ad lib. δ΄ Odyſſ. ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας ἱστορεῖ, ὅτι Κῶς, ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ὅπου φῶρας, καὶ δραπέτας καθεῖργνυον. καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀναστραφέντες, Κῶες ἐλέγοντο. At enim ibi Euſtathius refert τὸ ἐν αὐτῷ ad τὸ ὄρυγμα. Hoc autem loco Iliadis, vulgatam Stephani lectionem ſuffragio ſuo ſatis confirmat. *Politus.*

6 καὶ πάντα δὲ, φησι, σπήλαια, καὶ κοιλώματα γῆς, κώους οἱ παλαιοὶ ἔλεγον) Ex Stephano. Heſychius: κώους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον. Alii ſcribunt κώας. Idem Heſychius: Κόοι, τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα. Polit.

7. ἀλλ' ἑτέρα πάντως τῆς Κέω τῆς ἐγγιζούσης τῇ Ἑλένῃ) Utriuſque inſulæ, Cei, vicinæque ei Helenæ, meminit Philo contra Flaccum: παραμειψάμενος τὴν Ἀττικὴν ἄχρι τῆς Σουνιάδος ἄκρας, τὰς ἑξῆς λοιπὸν ὑπερβαίνων νήσους, τὴν Ἑλένην, τὴν Κίανον. Pro Κίανον reſcribendum Κέων. Ea eſt hujus vocis, quam ſupra diximus, depravatio. Κέω namque inſula, ſequioris ætatis vitio, dici cœpit Κίω. Inde vocata Κίος. Utroque modo inſulæ nomen efferebatur, Κέω, & Κίος. Sic & gentile ejus nomen Κῖος pro Κεῖος. ut in Variâ Hiſtoriâ Æliani lib. 3. cap. 37. Νόμος ἐστὶ Κείων. codex manu exaratus legit Κίων. Et fortaſſe Κίων quum ſcripſiſſet in Philone: pro qua voce quum alter quiſquam reſcriberet Κέων, ex utraque hac lectione conflatum videtur τὸ Κίανον. Verùm Κίος urbs eſt Myſiæ, cujus gentile nomen, Κιανός, ut docent Suidas, & Magni Etymologici Auctor. Ceos autem, inſula prope ab Helenâ, vocata eſt etiam, ut paulò ante diximus, Κῶς. Quod tum ex aliis ſcriptoribus conſtat, tum ex Heraclide Pontico περὶ πολιτειῶν Κείων. Cui namque quæ ibi dicuntur, ſunt Cei; & Cos, ipſa eſt prope Atticam Cea. Sed Græci, ut ſupra etiam docuimus, ut unam inſulam ab aliâ diſtinguerent, Coum inſulam Cariæ, Meropidem appellarunt. *Politus.*

8. ὅτι νῆσοι αἱ Καλύδναι εἰσὶν, ἃς ἕτεροι διὰ τοῦ μ΄ γράφουσι Καλύμνας) Aliæ ab his Calydnæ, inſulæ parvæ duæ, de quibus paullò poſt ex Strabone Euſtathius, a Tenedo ἀπέχουσαι κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν. quas ſanè Calydnas intelligit Lycophron in Alexandrâ:

Ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαίνεσθαι πτίλα.

Ubi Scholiaſta: Καλύδναι, νῆσοι Τροίας, ἀπό τινος Καλυδνοῦ. Has tamen Calydnas Troicas Euſtathius ad Dionyſium confundere videtur cum Calydnis, ſeu Calymnis, de quibus agit Strabo libro decimo extremo: unde mel Calymnium. Euſtathius: εἰσὶ τῶν Σποράδων καὶ αἱ περὶ τὴν Λυκοφρόνος Καλύδναι, ὧν μία ἰδίως Καλύδνη καλεῖται· ἀφ' ἧς καὶ λοιπαὶ παρωνυμίως τὴν πάντων κλῆσιν ἔλαχον. ἔχει δὲ αὕτη μέλι τὸ Καλύδνιον ἄριστον, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐφάμιλλον. Sed enim Strabo, utraſque illas Calydnas, tum Troicas, tum Homericas, quæ ſunt in Catalogo, diſertè ſeparat, ac diſtinguit. Quippe de Homericis Calydnis, quæ ſitæ ſunt in mari Carpathio, ſic ait lib. 10. Νήσους δὲ Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν Ποιητὴν, ὧν μίαν εἶναι Κάλυμναν. εἰκὸς δ', ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων λέγονται, καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς, καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ Καλύμνῃ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένης Καλύδνης. Τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ, Λέρον, καὶ Κάλυμναν· ἥνπερ καὶ λέγειν τὸν Ποιητήν. De Calydnis verò Troicis, de quibus certè loquitur Lycophron, ita Strabo l. 13. Πρόκεινται δ' αὐτῆς (Tenedo) νησία πλείω, καὶ δὴ καὶ δύο, ἃ καλοῦσι Καλύδνας, κείμενα κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλύδναν τινὲς εἶπον. Toto autem cœlo, ſeu potius mari, aberrant, qui Calydnas quas vocat Poëta, Plotas, ſeu Strophadas, eſſe exiſtimant, inſulas maris Siculi, ſeu Jonii. In his, qui ita falsò exiſtimant, doctiſſimus Apollonii interpres ad lib. 2. Argonaut. ubi de Plotis inſulis: εἰσὶ δὲ ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει. οὕτως δὲ ὁ Ποιητὴς Καλυδνὰς νήσους καλεῖ· αἱ καὶ Λυκόφρων ἄλλας νήσους καλεῖ Καλυδνάς. Politus.

9. Ὅτι δὲ ἀγαθὸν μέλι τὸ Καλύδνιον) Καλύδνιον ſcribit etiam Euſtathius, ut vidimus, ad Periegetam, tamquam ἀπὸ τῆς Καλύδνας. Nec aliter vocaverit Plinius: quandoquidem *Calydnam* dicit, unde mel hujuſcemodi. l. 11. cap. 13. *Ibi optimus ſemper (ſuccus melleus) ubi optimorum doliolis florum conditur. Atticæ regionis hoc, & Siculæ, Hymetto, & Hyblâ, a locis: mox & Calydnâ inſulâ.* Attamen alii dicunt Καλύμνιον. Euſtathius ad Dionyſium ex Stephano: ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας καὶ τὸ μέλι Κα-

Digitized by Google

tem teſtantur pariter Commentaria in Periegetam. Ad hæc, Geographus caſtelli munitiſſimi meminit, nomine Calydnii, quo latrociniorum ſuorum receptaculo uſus eſt Cleon, Gordo pago oriundus, dux ille prædonum: qui, quum ab Antonio defeciſſet, & ſeſe ad Cæſarem adjunxiſſet, majores, quàm quibus dignus erat, honores eſt aſſecutus, ita ut pro latrone ſpeciem, atque habitum reguli aſſumpſerit. Verùm ſacerdotium adeptus eo loci, quo Geographus memorat, intra menſem, irâ deæ, acuto eſt morbo extinctus. Non enim ſeſe ut pontificem geſſit, ſed ut labem, & corruptelam rerum ſacrarum. Tradit etiam ſuâ in hiſtoriâ Geographus, ſitas eſſe Calydnas, qua ad Lectum navigatur. Lectum autem eſt promontorium. Calydnas item inſulas, ſecundùm aliquos, ipſas eſſe Sporadas: quarum una Calymna, a qua adjacentes inſulæ vocantur. Quoſdam denique eſſe, qui inſulam unam, multitudinis numero appellatam eſſe velint Calydnas, ut Athenas, & Thebas.

αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ὁ δὲ Γεωγράφος χωρίου τινὸς μέμνηται καρτερωτάτου [1] Καλυδνίου καλουμένου, ᾧ λῃστηρίῳ ἐχρήσατο Κλέων, ὁ ἀπὸ Γορδίου κώμης, ὁ τῶν λῃστηρίων ἡγεμών· ὃς ἀποστὰς, φησὶν, Ἀντωνίου, καὶ προσθέμενος Καίσαρι, ἐτιμήθη πλέον, ἢ κατ' ἀξίαν, καὶ ἀντὶ λῃστοῦ, δυνάστου [2] περιέκειτο σχῆμα. ἱερεὺς δὲ γεγονὼς, [3] ὅπου ὁ Γεωγράφος λέγει, ἐντὸς μηνιαίου χρόνου κατέστρεψε τὸν βίον, ὀξείᾳ νόσῳ, [4] κατὰ μῆνιν θεοῦ. Οὐ γὰρ διετέθη, ὡς ἱερεὺς, ἀλλὰ διαφθορεὺς τῶν ἱερῶν. Λέγει δὲ ἡ Γεωγραφικὴ ἱστορία, καὶ [5] ὅτι αἱ Καλύδναι κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν κεῖνται. ἀκρωτήριον δὲ ἐστι τὸ Λεκτόν. καὶ ὅτι Καλύδναι νῆσοι, κατά τινας, αἱ Σποράδες· ὧν μία Καλύμνα, ἐξ ἧς [6] αἱ παρακείμεναι καλοῦνται. [7] οἱ δὲ, μίαν νῆσον Καλύδνας φασὶ κληθῆναι πληθυντικῶς, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας.

Nunc verò eos, quicumque Pelaſgicum Argos habitabant,
Quique Alon, quique Alopen, quique Trechina incolebant,
Quique tenebant Phthiam, & Hellada pulchras mulieres habentem
Myrmidoneſque vocabantur, & Hellenes, & Achai:
Horum rurſus quinquaginta navium dux erat Achilles.
At illi non belli horriſoni recordabantur.
Non enim erat, qui ipſos in ordines duceret.
Jacebat namque ad naves pedibus velox divus Achilles,
Ob puellam iratus Briſeidem, a comâ decoram,
Quam ex Lyrneſſo ceperat, multos labores perpeſſus,
Lyrneſſum depopulatus, & muros Thebarum,
Cum Mynetem proſtravit, & Epiſtrophum bellicoſos,
Filios Eveni Selepiadæ regis.
Ejus cauſâ hic jacebat mœrens: ſed citò erat exſurrecturus.

[8] Νῦν δ' αὐτὸς, ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί·
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης·
Κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν, καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
Υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος.
Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.

CXVI. Poëta, quum uno hactenus continuatoque ſpiritu Muſarum veluti interpretem egiſſet, jam inde ab eo loco, quo, ipſæ ut dicerent, vehementer inſtiterat illis verbis: *Dicite nunc mihi, Muſæ, qui Danaorum duces* &c. hoc demum loci, quaſi ab initio, atque, ut priſci etiam loquuntur, ethicè, ſive accommodatè ad humanos mores, ſermonem ſuum ad Achillem convertit, Achillemque ipſum, alterum catalogi exordium facit, his verbis: *Nunc rurſus eos, quicumque Pelaſgicum Argos habitabant; quique Alum, quique Alopen, quique Trachinem incolebant; quique tenebant Phthiam, & Helladem, mulieribus pulchris inſignem, Myrmidoneſque vocabantur, & Hellenes, & Achæi; horum rurſus quinquaginta quum eſſent naves, dux earum erat Achilles.* Eſt autem figuratum hoc loquendi ge-

Tom. II. nus

ριϛ'. Ὅτι μέχρις ὧδε ὁ Ποιητὴς ἀπνευστὶ, ὥσπερ ὑποφητεύσας ταῖς Μούσαις, ἀφ' οὗ ἀπετείνατο πρὸς αὐτὰς ἐν τῷ, Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐνταῦθα καταστατικῶς, καὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ δὲ φασιν, [9] ἠθικῶς, ἐπιστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ Ἀχιλλέα, καὶ δευτέραν αὐτὸν ἀρχὴν καταλόγου ποιεῖται, εἰπών· Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο, οἵ τ' εἶχον Φθίην, καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί· τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἐλλειπτικὸν, ἀπὸ *Baſ. p. 242.*

X μα-

Καλύμνιον λέγει, καὶ τὰς νήσους ταύτας Καλύμνας, διὰ τοῦ μ'. Strabo l. 10. Ἅπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπιπολὺ ἀγαθόν ἐστι, καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ· τὸ δ' ἐν ταῖς νήσοις, διαφερόντως· μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον. Calymnium quoque dixerit Ovidius, quippe qui Calymnam a melle celebret Metamorphoſ. lib. 8.

Dextra Lebynthos erant, fœcundaque melle Calymne.

Sic Καλύμνιος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος. qui & Κάλυμνος. Ita frumentum illud Ægyptium vocabatur, quòd ſemen Philadelphus rex ex Calymnis inſulis in Ægyptum abſportaſſet. Sed hic rurſus variat ſcriptura. Nam pro *Calymnis* ſcriptum eſt *Calydnis*. Etymologici Magni Auctor: Κάλυμνος, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος· ἀπὸ τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα. Unde apparet, promiſcuè has inſulas a ſcriptoribus, Καλύδνας, & Καλύμνας, eſſe appellatas: nec rectè eos facere, qui Calydnas inſulas diverſas a Calymnis ſtatuunt. *Politus*.

1. Καλυδνίου καλουμένου) Variant hodierna Strabonis exemplaria, in quibus eſt Καλύδιον, l. 12. p. 574. λῃστηρίῳ δ' ἐχρῆτο καὶ ὁρμητηρίῳ κατ' ἀρχὰς, τῷ καρτερωτάτῳ τῶν χωρίων, ὄνομα Καλλυδίῳ. Polit.

2. περιέκειτο σχῆμα) Vulgò nunc apud Strabonem, περιέθετο. Polit.

3. ὅπου ὁ Γεωγράφος λέγει) in Ponto apud Comanenſes. *Polit.*

4. κατὰ μῆνιν Θεοῦ) Strabo: κατὰ μῆνιν τῆς Θεοῦ. nempe Veneris, cujus religionem Cleon eſu ſuillarum carnium violavit. *Polit.*

5. ὅτι αἱ Καλύδναι κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν κεῖνται) Jam diximus, Calydnas has Trojanas diverſas eſſe ab Homericis. De Homericis Heſychius: Καλύδναι, αἱ νῆσοι πλησίον Ῥόδου. Politus.

6. αἱ παρακείμεναι) περικειμένας legas apud Strabonem. *Polit.*

7. οἱ δὲ, μίαν νῆσον Καλύδνας φασὶ κληθῆναι πληθυντικῶς, ὡς Ἀθήνας) Auctor hujus ſententiæ, Scepſius: ſecundùm quam ſententiam, ſi una videlicet inſula eſt Calydnæ, ut urbs una, Athenæ, non debet τὸ νήσους conjungi apud Homerum cum τῷ Καλύδνας, quaſi inſulas, Calydnas ſolas appellet; ſed τὸ νήσους referendum omninò eſt per hyperbaton ad alias etiam, quas dixerat, Niſyrum, Carpathum, Con: ita ut hæ omnes cum Calydnis inſularum nomine notatæ intelligantur. Strabo: Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς ὀνομάζεσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας· δεῖν δὲ ὑπερβατῶς δέξασθαι τὸ τοῦ Ποιητοῦ. οὐ γὰρ νήσους Καλύδνας λέγειν, ἀλλ', οἱ δ' ἄρα νήσους, Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε, καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, Καλύδνας τε. Politus.

8. Νῦν δ' αὐτὸς) Ita etiam Florentina editio. Sed Euſtathius legit, Νῦν αὖ τούς. Polit.

9. ἠθικῶς) Ethicè, quaſi dicas *moratè*. Salvinus.

μακροῦ κοινοῦ. Λέγει γὰρ, ὅτι, νῦν δ' αὖ τούτους ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, καὶ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ ἦσαν. Ποιεῖ δὲ τὴν καινὴν ταύτην ἐξαλλαγὴν ὁ Ποιητὴς, διὰ τὸ μέλλειν ἐνταῦθα περὶ Ἀχιλλέως εἰπεῖν. Οὐ γὰρ ἀνέχεται, μὴ τὴν ἀκροατὴν εἰς νοῦν στρέψαι, καὶ εἰς τὴν γραφὴν καινοπραγῆσαι, ὅτε περὶ τοῦ αὐτῷ φίλου Ἀχιλλέως λαλεῖ. Καὶ ὅρα, ὅτι, ὥσπερ ἀρχόμενος τοῦ καταλόγου, εἶπεν, ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἳ Δαναῶν ἡγοῦντο, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησί· Νῦν αὖ τούτους, ἔσπετε δηλαδὴ, ὅσοι ἦσαν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ· ἐμφαίνων, ὅτι, ὥσπερ ἔργον ἔθετο τὸ καθόλου ἀπαριθμεῖν τῶν Ἀχαιῶν, οὕτω καὶ τὸ εἰπεῖν τοὺς ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. ¹ Πελασγικὸν δὲ Ἄργος, τὸ Θετταλικὸν λέγει, ² ἀπὸ Πελασγῶν, οἳ πολυπλάνητοι ὄντες, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ᾤκησαν καὶ ἐκεῖ. Ὅτι δὲ Ἄργος οὐχ ἓν, ἀλλὰ πολλά, ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δεδήλωται αὐτό τε τοῦτο, καὶ ἄλλα χρήσιμα. Ὅτι δὲ Πελασγικὸν ἦν καὶ τὸ κατὰ Πελοπόννησον Ἄργος, ³ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ, παρ' ᾧ ἱ-
Rom. p. 320. στορεῖται καὶ, ὡς ἔφθασαν οἱ ἐκεῖ πάλαι μὲν Πελασγοὶ, Δαναοὶ δὲ κληθῆναι ὕστερον.

ρζ΄. ⁴ Ἄλος δὲ, οὐ μόνον ἡ Φθιῶτις αὕτη, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀχαΐας πόλις. κτισθεῖσα δέ, φασιν, ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος, ⁵ ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς αὐ-

τῷ

nus per ellipſin, a communi ſenſu longiùs petito. Eſt enim hic ſenſus: Nunc rurſus hos dicite mihi, o Muſæ, quicumque Pelaſgicum Argos habitabant, & ſub Achillis imperio erant. Idcirco autem novâ hac dicendi ratione utitur Poëta, quia hoc loci de Achille eſt dicturus. Non enim continere ſe poteſt, quin mentem auditoris excitet, genuſque ſcribendi variet, cum de Achille, homine ſibi in primis charo, mentionem facit. Ac vide, ut, quemadmodum Catalogi hujus initio dixerat: *Dicite nunc mihi Muſæ, qui duces eſſent Danaorum*; ita & hoc loci verbis hiſce utatur: *Nunc rurſus hos*, dicite nimirum, *quotquot parebant Achilli*. Ubi ſatis indicat, ſeſe, ut univerſis Græcorum copiis recenſendis operam impendit, ſic in eo etiam laborare, ut ſubjectos Achilli populos enumeret. Pelaſgicum autem Argos, Theſſalicum intelligit, a Pelaſgis, qui vagi atque errabundi, ut multis in locis fit manifeſtum, ibi etiam domicilium habuerunt. Non enim unum fuit Argos, ſed pleraque hujus nominis loca, ut, præter alia peropportuna, atque ad rem noſtram accommodata, id ipſum pariter declaratum eſt in Commentariis ad Periegetam. Sed & Pelaſgicum fuiſſe, Argos ipſum Peloponneſium, diſertè Euripides ſignificat, apud quem qui ibi ſunt habitatores, priùs jam inde a vetuſtis temporibus Pelaſgi, poſtea Danai appellati eſſe perhibentur.

CXVII. Ceterùm Alos, non hæc modò eſt Phthiotis, verùm etiam urbs Achaiæ. Conditam eam ferunt ab Athamante, itaque fortè fortunâ nominatam ἀπὸ τῆς ἄλης, ſive πλάνης, *ab*

erra-

1. Πελασγικὸν δὲ Ἄργος, τὸ Θετταλικὸν) Strabo l. 5. p. 221. Τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἡ Θετταλία λέγεται, τὸ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ, καὶ τῶν Θερμοπυλῶν, ἕως τῆς ὀρεινῆς τῆς κατὰ Πίνδον, διὰ τὸ ἐπάρξαι τῶν τόπων τούτων Πελασγούς. Stephanus v. Ἄργος. τῆς Θετταλίας, ἐν ᾗ δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος. Polit.

2. ἀπὸ Πελασγῶν) De Pelaſgis Strabo: Τοὺς δὲ Πελασγοὺς, ὅτι μὲν ἀρχαῖόν τι φῦλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπεπόλασε, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τοῖς κατὰ Θετταλίαν, ὁμολογοῦσιν ἅπαντες σχεδόν τι. Polit.

3. καὶ Εὐριπίδης) Euripides in Archelao:

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
Ἐλθὼν ἐς Ἄργος, ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν.
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Scribit etiam Ephorus apud Strabonem, Peloponneſum vocatam fuiſſe Pelaſgiam. Conſtat autem, Peloponneſum, appellatam quoque Argos. Sed, poſtquam Achæi Phthiotæ in Laconicam commigrarunt, tota ab iis Peloponneſus, & ſpeciatim Laconica, dicta eſt Argos Achaicum. Strabo: Ἀχαιοὺς γὰρ τοὺς Φθιώτας φασὶ συγκατελθόντας Πέλοπι εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἰκῆσαι τὴν Λακωνικήν. τοσοῦτον δ' ἀρετῇ διενεγκεῖν, ὥστε τὴν Πελοπόννησον ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων Ἄργος λεγομένην, τότε Ἀχαϊκὸν Ἄργος λεχθῆναι· καὶ οὐ μόνον γε τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὴν Λακωνικὴν οὕτω προσαγορευθῆναι. Politus.

4. Ἄλος δὲ, οὐ μόνον ἡ Φθιῶτις αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀχαΐας πόλις) Stephanus: Ἄλος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Φθιώτιδος, ἐπὶ τῷ πέρατι τῆς Ὄθρυος. Hæc verba ita accepit Euſtathius, quaſi duplex iis urbs, Alus nomine, ſignificetur, altera Phthiotidis, altera Achaiæ. Sed enim Phthiotæ, Achæi, & Phthiotis regio, in qua oppidum Alos, Achaica etiam vocabatur. Unde veteribus Geographis Φθιῶται Ἀχαιοί. Scylax Caryandenſis: Εἰσὶ δὲ Ἀχαιοὶ Φθιῶται ἔθνος. Diſertè Strabo: Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες. Et rurſus: καὶ ἡ χώρα δὲ, Φθιῶτις καλεῖται, καὶ Ἀχαϊκὴ, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες. Alii ex Georgio Gemiſto legunt: καὶ ἡ Ἄλος δὲ Φθιῶτις καλεῖται, καὶ Ἀχαϊκή, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσι, ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες. Non eſt igitur alia Alos Phthiotica ab Achaica. Et Achaja quæ vocatur Herodoto, ipſa eſt Phthiotis, cum Achajæ Alum dicit in Polymnia: ἀναζεύξας δὲ (ὁ στρατὸς) τῆς Ἀχαιΐης ἐς Ἄλον, ἀποβὰς ἐσεβάλεε ἐς Θεσσαλίην. Et alio in loco: Ἐς Ἄλον δὲ τῆς Ἀχαιΐης ἀπικομένῳ Ξέρξῃ οἱ κατηγεμόνες τῆς ὁδοῦ, βουλόμενοι τὸ πᾶν ἐξηγέεσθαι, ἔλεγον ἐπιχώριον λόγον. Attamen videntur omnino fuiſſe duo hujus nominis oppida in Phthiotide. Parmeniſcus apud Stephanum Alos duas commemorat, τὴν μὲν Μαλιακὴν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, τὴν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. Hunc ipſum Alum, qui ſub Proteſilai poteſtate erat, videtur Artemidorus extra Maliacum quidem ſinum in maritimâ orâ collocaſſe; ſed tamen in Phthiotide. Inde enim, ut legere eſt apud Strabonem, Peneum verſus progreſſus, poſt Antronem, Pteleum poſuit, deinde Alon a Pteleo diſtantem ſtadia decem ſupra centum. Ad hunc Alum exſcenſionem feciſſe videtur Græcorum exercitus, quem narrat Herodotus, arcendorum Perſarum cauſâ, ἀπικέσθαι ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, τὴν ἀπὸ Μακεδονίης τῆς κάτω ἐς Θεσσαλίην φέρει παρὰ Πηνειὸν ποταμόν, μεταξὺ δὲ Οὐλύμπου τε οὔρεος ἐόντα, καὶ τῆς Ὄσσης. At verò de altero Alo, uno de oppidis olim Achillis, ſermo eſt Herodoto in alio illo loco, in quo memorat, Xerxem cum exercitu ad urbem Achajæ Alum contendiſſe, ibique poſterorum Athamantis τὴν οἰκίην ὁμοίως, καὶ τὸ τέμενος fuiſſe veneratum; indeque in Meliden παρὰ κόλπον θαλάσσης proceſſiſſe. De eodem Achillis Alo, quem Maliacum etiam vocarunt, hæc Geographus: Ὁ δὲ Φθιωτικὸς Ἄλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Ὄθρυος ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι, ὁμόρου δὲ τῷ Τυμφρηστῷ τῷ ὄρει, καὶ τοῖς Δόλοψι, κἀκεῖθεν δὲ παρατείνοντος εἰς τὸ πλησίον τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Itaque alter Alos, Proteſilai videlicet, erat extra Maliacum ſinum, alter, nimirum Achillis, intra loca, quæ ad ſinum Maliacum pertinebant: unde & ipſe Maliacus, differentiæ cauſâ, a quibuſdam appellatus. Erat tamen uterque Phthioticus, atque adeo uterque Achaicus. Dicat tamen fortaſſe quiſpiam, videri poſſe ſpeciatim vocatos eſſe Achæos, eos, qui parebant Proteſilao, ſecundum differentiam, quam facit Dicæarchus inter Myrmidonas, Hellenas, & Achæos: Μυρμιδόνας μὲν λέγων (ὁ Ποιητὴς) εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θετταλίαν Φθίαν κατοικοῦντας. Ἕλληνας δὲ, τοὺς μικρὸν ὑπέρτερον ἐνδιώντας. Ἀχαιοὺς δὲ, τοὺς καὶ νῦν ἔτι κατοικοῦντας Μελιταίαν τε, καὶ Λάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν καλουμένην, καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας, πρότερον Φυλακὴν καλουμένην. ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος ὁ στρατεύσας εἰς Ἴλιον. qua ratione Alus Proteſilai videri poſſit ſpeciatim, & præcipuâ quadam notâ Achaicus appellatus præ Maliaco illo, quamvis & ipſo Achaico, Achillis. *Politus.*

5. ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς αὐτῷ συμβεβηκυίας ἄλης) Stephanus: κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα, ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. Etymologici Magni Auctor: Ἄλος, πόλις Θετταλίας, ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος ἄλης, περὶ τοὺς τόπους γενομένης ἐκείνους, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα. Urbem hanc Alum ab Athamante ædificatam, teſtatus etiam Geographus. Inde ab Athamante Athamantius campus apud Apollonium Rhodium, is, qui erat circa urbem Alum:

ἐπ' ἀριστερὰ
Ἂμ πεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν Ὄθρυν.

Doctiſſimus Scholiaſta Alum, ſive Halum, urbem Phthiotidis, confundit cum Haloneſo, quæ parva erat inſula, & urbs cognominis, περὶ τὴν Μαγνησίαν. Hæc enim ejus verba: Ἀθαμάντιον δὲ πεδίον οὕτω καλούμενον περὶ τὴν Ἄλον. κατῴκησε γὰρ Ἀθάμας

ἐν

erratione, qua huc, & illuc ipſe actus eſt, cum in furorem incidit. Quamquam nonnulli cum adſpiratione efferendam exiſtiment τὴν Ἅλον, *Halon*, tamquam ἀπὸ τῆς ἁλὸς, hoc eſt, a mari, ſecundùm hæc verba Geographi: Halus, & Haliûs, in maritimâ Locrorum orâ. Nonnulli igitur pro Ἄλου, *Alum*, ſcribunt Ἀλιοῦντα, *Haliuntem*. Scribitur autem cum uno tantùm, ſeu ſimplici λ, ad diſtinctionem pronominis ἄλλος, *alius*. Verùm alii narrant, Athamantis famulam, Alum fuiſſe, cujus indicio pateſactum eſt, ut Ino frugum ſemina torreret: ideoque Alo id honoris datum, ut de ejus nomine urbs appellaretur. Uxor Athamantis fuit Ino, cujus tum facinora alia, tum quæ in Phrixum, atque in Hellen perpetravit, ſunt omnium ſermonibus divulgata. Urbs ea in medio ſita eſt Pharſaliæ, & Phthiotarum: ſed Phthiotis ademit eam Philippus, Pharſaliiſque attribuit. Dicitur autem cum maſculinè ὁ Ἄλος, tum ἡ Ἄλος femininè. Quamquam alius etiam fuit Alus ſub Proteſilao, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem: qui & Maliacum vocat Alum hunc ſub Achillis ditione, videlicet in finibus ſitum Malienſium. Jacent autem Malienſes ad Eubœam, & Thermopylas, ut paullò poſt oſtendetur. Gentile Ali nomen eſt Alenſis, & Alius, ſive etiam, ſecundùm aliquos Aluſius. Alope porrò, urbs hæc etiam

Tom. II. Theſ-

τῆς συμβεβηκυίας ἄλης, ἤτοι πλάνης, ἣν ἔπαθεν, εἰς μανίαν ἐμπεσών. [1] Τινὲς δὲ αἴονται, δασύνεσθαι τὴν Ἄλον, ὡς ἀπὸ τῆς ἁλὸς, ὅ ἐςι, τῆς θαλάσσης, ἀκολούθως τῷ Γεωγράφῳ εἰπόντι· Ἄλος, καὶ Ἀλιεὺς, ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν. [2] Τινὲς οὖν ἀντὶ τοῦ Ἄλου, Ἀλιοῦντα γράφουσι. [3] Γράφεται δὲ δι᾽ ἑνὸς λ, πρὸς διαςολὴν τῆς ἄλλος ἀντωνυμίας. [4] Ἕτεροι δὲ ἱςοροῦσι, θεράπαιναν Ἀθάμαντος εἶναι τὴν Ἄλον τὴν μηνύσασαν, τὴν Ἰνὼ φρύγειν τὰ σπέρματα· ἧς εἰς τιμὴν ἡ πόλις ὠνόμαςαι. Γυνὴ δὲ Ἀθάμαντος ἡ Ἰνὼ, δι᾽ ἧς οἷα κατηργάσθη, ἄλλα τε, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Φρίξῳ, καὶ τῇ Ἕλλῃ, τεθρύλληται. [5] Ἐν μέσῳ δέ ἐςι Φαρσαλίας, καὶ Φθιωτῶν. Φίλιππος δὲ Φαρσαλίοις προσένειμεν, ἀφελόμενος τῶν Φθιωτῶν. [6] Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ἄλος, καὶ θηλυκῶς ἡ Ἄλος. [7] Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ἄλος ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ, κατὰ τὸν ἐνδιατρίψαντα τοῖς Ἐθνικοῖς. ὃς καὶ Μαλιακόν φησι τὸν Ἄλον τοῦτον τὸν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἤγουν περὶ τοὺς Μαλιεῖς κείμενον. Κεῖνται δὲ οἱ Μαλιεῖς πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ταῖς Θερμοπύλαις, ὡς καὶ μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. Ἐθνικὸν τῆς Ἄλου, Ἀλεύς, [8] καὶ Ἄλιος· [9] κατὰ δέ τινας, καὶ Ἀλούσιος. Ἡ δὲ Ἀ-

X 2 λόπη

ἐν Ἄλῳ τῷ νέῳ, ἢ βασιλείας ἐξελθών. Perperam. Erat hic campus in Theſſalia, ſive in Phthiotide, cui cognomen inditum Athamantio, quòd ibi Athamas impotens, ac furioſus erraverit. Etymologus ex antiquo quodam Scholio in Apollonium: ἔςι δὲ πεδιὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καλουμένη Ἀθαμάντιον, διὰ τὸ ἐκεῖσε τὸν Ἀθάμαντα πλανᾶσθαι, μετὰ τὸ φονεῦσαι τὸν ἴδιον υἱὸν Λέαρχον, χόλῳ τῆς Ἥρας, ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον. ἐφόνευσε δὲ αὐτὸν ὡς θήραν μανεὶς θήρας, νομίσας ἔλαφον εἶναι. ὅθεν καὶ τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, καὶ ἡ Ἰνὼ τῆς γυναικὸς ὀργισθείσης, καὶ τὸν ἴδιον υἱὸν Μελικέρτην, ἀμφοτέρων εἰς θάλασσαν ἐμπεσόντων, καὶ οἰκήσαντες πρὸς τῷ Ποσειδῶνι ἐν αὐτῇ, ὅπως ἔφη χόλον εἰς τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου. Ineptè docti viri Ἀθαμαντίαν hanc πεδιάδα confundunt cum Athamanum regione, ſeu Athamania. Eadem Apollodoro χώρα Ἀθαμαντία. Sic enim ille Bibliothecæ lib. 1. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαντίαν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ προσηγόρευσε. regionem videlicet campeſtrem, circa quam Athamas urbem Alon ædificavit. Sed & in Bœotia campi vocati fuerunt Athamantii, in quibus videlicet Athamas, antequam ob inſaniam e regione illâ expelleretur, habitaſſet. Pauſanias in Bœoticis: πεδίον καλούμενόν ἐςιν Ἀθαμάντιον. οἰκῆσαι δὲ Ἀθάμαντα ἐν αὐτῷ φασιν. Exiſtimo autem, campum illum Phthiotidis Athamantium, eumdem eſſe, qui dictus eſt etiam Crocius. Namque ad montis Othryos radices ſub urbe Alo jacebat campus Crocius per centum ferè ſtadia uſque ad Thebas Phthioticas. tot enim ſtadiis diſtabat Alus ab ipſis Thebis. Propter Ali mœnia fluebat Amphryſſus amnis, qui per campum deinde Crocium ferebatur. Geographica Strabonis deſcriptio: κεῖται δὲ ὁ Ἀθάμας τὴν Ἄλον. ὑπέρκειται δὲ τοῦ Κροκίου πεδίου. ῥεῖ δὲ ποταμὸς Ἄμφρυσος πρὸς τῷ τείχει. Ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ Θῆβαι εἰσὶν αἱ Φθιώτιδες. & paullò poſt: Καθάπερ δὲ ἡ Φυλάκη ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τῆς Φθιώτιδος ἐςὶ τῆς προσχώρου τοῖς Μαλιεῦσιν, οὕτω καὶ ὁ Ἄλος. διέχει δὲ Θηβῶν περὶ ἑκατὸν ςαδίους. & rurſus: Θηβῶν δ᾽ ἐν τῷ μεσογαίῳ τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς Ὄθρυος, δι᾽ οὗ ὁ Ἄμφρυσος ῥεῖ ποταμός. Politus.

1. Τινὲς δὲ αἴονται, δασύνεσθαι τὴν Ἄλον, ὡς ἀπὸ τῆς ἁλός) Secundùm hanc etymologiam, cum adſpiratione ſcribendum Ἅλον. Hæc tamen etymologia non quadrat niſi in Halum maritimam. Fuit & in Locrorum maritimâ orâ Halus: quam quidam olim ſuſpicati ſunt, ipſam eſſe Halum, a Poëtâ in urbibus Achillis adnumeratam, eo quòd eò uſque Achillis fines imperii ſui protenderet. Strabo: περὶ Ἅλου δὲ, καὶ Ἁλιοῦντος, ἀποροῦσι, μὴ οὐ τούτους λέγει τοὺς τόπους, οἱ νῦν ἐν τῷ Φθιωτικῷ τέλει φέρονται, ἀλλὰ τοὺς ἐν Λοκροῖς· μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος Ἀχιλλέως· ὥσπερ καὶ μέχρι Τραχῖνος, καὶ τῆς Οἰταίας. Ἔςι γὰρ καὶ Ἅλος, καὶ Ἁλιεὺς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη. Sed de urbibus Phthioticis, Halos, tamquam ἀπὸ τῆς ἁλός, minimè dicta fuerit urbs ea, quæ parebat Achilli; ſed quæ ſubdita erat Proteſilao. Hæc enim, urbs videlicet Proteſilai, maritima erat; illa verò Achillis, Alus videlicet, quam condidit Athamas, mediterranea, quippe poſita, ut diximus, ad radices montis Othryos ſupra campum Crocium, ſive Athamantium, totoque eo campo diſſita a Thebis Phthioticis ad centum ſtadia. Unde duæ hæ urbes Phthiotidis non ineptè fortaſſis ſpiritu inter ſe diſtinguerentur: ut ſcriberetur Ἅλος, quæ urbs erat Proteſilai, veluti ἀπὸ τῆς ἁλός· Ἄλος verò, quæ Achillis, condita ab Athamante, tamquam ἀπὸ τῆς ἄλης. Politus.

2. Τινὲς οὖν ἀντὶ τοῦ Ἄλου, Ἀλιοῦντα γράφουσι) Scribe, ἀντὶ τοῦ Ἀλόπην, Ἀλιοῦντα γράφουσι. ut & paullò ante, pro Ἄλος, καὶ Ἀλιεὺς, ſcribe cum ſpiritu aſpero, Ἅλος, καὶ Ἁλιεύς. Sic enim Strabo l. 9. p. 431. Ἔςι γὰρ καὶ Ἅλος, καὶ Ἁλιεὺς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη· οἱ δὲ τὸν Ἁλιοῦντα ἀντὶ Ἀλόπης τιθέντες, καὶ γράφουσιν οὕτως·

Οἳ δ᾽ Ἄλον, οἵ τ᾽ Ἁλιοῦντ᾽, οἵ τε Τρηχῖν᾽ ἐνέμοντο.

Politus.

Non ſollicitarem textum Euſtathii, licet diſcrepet a Strabone. Erratum dumtaxat Euſtathii adnotarem, retento textu. nam quod continuo ſequitur, ἄλον cum unico λ dictum ad diſtinctionem pronominis ἄλλον, manifeſtè indicat, Euſtathium ita ſcripſiſſe: ἀντὶ τοῦ Ἄλου Ἁλιοῦντα γράφουσι. Salvinus.

3. Γράφεται δὲ δι᾽ ἑνὸς λ, πρὸς διαςολὴν τῆς ἄλλος ἀντωνυμίας) Scribebant in Herodoto Ἄλλον, cum duplici λ. Unde Palmerius ſuſpicabatur, ſcribendum etiam eſſe apud Plinium, inter alias urbes Phthiotidis, *Hallos*, ad differentiam Hali, alterius urbis Phthioticæ. Sed Jacobus Gronovius ex MS. codice Mediceo rectè monuit, legendum eſſe in Herodoto Ἄλον, cum ſimplici λ. Politus.

4. Ἕτεροι δὲ ἱςοροῦσι, θεράπαιναν Ἀθάμαντος εἶναι τὴν Ἄλον) Stephanus: Θέων δέ φησιν, ὅτι Ἄλος θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος, ἡ μηνύσασα, τὴν Ἰνὼ φρύγειν τὰ σπέρματα· ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασεν. Nota eſt fabula apud Mythographos: ex qua patet id, quod docti viri viderunt, apud Pauſaniam Atticis c. 44. legendum eſſe λιμόν, & non λοιμόν, quomodo eſt editum, hoc in loco: Λέγεται δὲ καὶ, ὡς εἰς τὴν Ἰνὼ, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς παῖδας χρήσαιτο (Ἀθάμας) ἀπορίᾳ τῷ θυμῷ, τὸν συμβάντα Ὀρχομενίοις λιμὸν, καὶ τὸν δοκοῦντα Φρίξου θάνατον αἰτιώμενος. Politus.

5. Ἐν μέσῳ δέ ἐςι Φαρσαλίας, καὶ Φθιωτῶν) Strabo: ἐν μέσῳ δ᾽ ἐςὶ Φαρσάλου, καὶ Φθιωτῶν. Politus.

6. Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ἄλος, καὶ θηλυκῶς ἡ Ἄλος) Strabo: ὁ Ἄλος, ἢ ἡ Ἄλος. Stephanus: λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Politus.

7. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Ἄλος ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ) Stephanus: δύο δὲ Παρμενίσκος Ἄλους ἱςορεῖ· τὸν μὲν Μαλιακὸν, ὑπὸ Ἀχιλλεῖ· τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. Polit.

8. καὶ Ἄλιος) Alii, genus populi, memoratus Plauto in Amphitruone. *Salvinus*.

Alii, quos memorat Plautus in Captivis, ſunt Elei. Ita eos Comicus, detorto nomine, ioci cauſâ, appellat. *Polit.*

9. κατὰ δέ τινας, καὶ Ἀλούσιος) Secundum Sophoclem. *Polit.*

λόπη, πόλις καὶ αὕτη Θεσσαλική, [1] ὁμωνυμῇ Ἀλόπῃ, θυγατρὶ Κερκυόνος, ἢ Ἄκτορος. Ἔκειτο δέ, φασι, μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου. [2] Ὁ πολίτης, Ἀλοπίτης, καὶ Ἀλοπεύς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ἀλόπαι, [3] ὧν μία μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας· [4] ἣν λέγει, φασίν, ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ, Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης. Τρηχὶν δέ, [5] ἤτοι Τραχίν, πόλις Θετταλική, [6] ὑπὲρ τὴν Οἴτην μὲν κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρακλέους, ὀνομασθεῖσα δὲ διὰ τὴν τραχύτητα. Ὄνομα δὲ ὄρους ἡ Οἴτη. Τοῦτο δὲ γράφεται καὶ ἄλλως, οὕτως· [7] Ἡράκλεια, Λακεδαιμονίων κτίσμα, Τραχὶν ποτε καλουμένη. διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος, περὶ ἐξ στάδια, [8] πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις, ἐντὸς τῶν στενῶν. Περίπυστος δὲ ἡ Τρα-

Theſſaliæ, eodem vocata eſt nomine, atque Alope, Cercyonis, ſeu Actoris filia. Ferunt eam ſitam fuiſſe inter Lariſſam Cremaſten, ſeu Penſilem, & Echinum. Civis, Alopita, & Alopeoſis. Sed & aliæ ſunt Alopæ, quarum una media eſt inter Myſiam, Cariamque, & Lyciam: quam quidem a Poëtâ memorari affirmant in illo verſu: Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης. *Venientes ex Alope*. Τρηχὶν item, *Trechin*, ſive Τραχίν, *Trachin*, urbs Theſſaliæ, ſupra Oetam ab Hercule ædificata, & ſic nominata διὰ τὴν τραχύτητα, *propter aſperitatem*. Nomen autem montis, Oeta. Id aliter etiam ſcriptum ita reperitur: Heraclea a Lacedæmoniis condita, Trachin olim vocata. Diſtat ab antiquâ Trachine ſtadiis ferè ſex, prope Thermopylas, intra ipſas anguſtias, ſeu fauces. Pervulgata, & percelebrata ſermonibus eſt Tra-

1. ὁμωνυμῇ Ἀλόπῃ, θυγατρὶ Κερκυόνος, ἢ Ἄκτορος) Stephanus: Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκυόνος, ὡς Φερεκύδης· ἢ τῆς Ἄκτορος, ὡς Φιλωνίδης. Politus.

2. Ὁ πολίτης, Ἀλοπίτης) idque κατὰ τέχνην, ſecundùm Stephanum. *Polit.*

3. ὧν μία) παράλιος μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας. ex Stephano. *Polit.*

4. ἣν λέγει, φασίν, ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ, Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης) Stephanus: Ὅμηρος τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας παράλιον φησιν·

Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν.

Secutus eſt Stephanus Ephorum, qui Homericos illos verſus ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ·

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

ita immutavit, ut pro illis verſibus legeret:

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Nempe, quia Ephorus Cumanus pro Ἀλιζώνων legebat in Homero Ἀμαζώνων, haſque ipſas Amazonas volebat loca patriæ ſuæ Cumæ vicina tenuiſſe, ubi tamen nulla erat argenti γενέθλη· ideo ſequentem Homeri verſum arbitratu ſuo refinxit, & pro argenti γενέθλῃ, Amazonidum genus repoſuit. Strabo: τὰς δ' Ἀμαζόνας μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἔφορος νομίζει, πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἔχοι ἄν τινὰ λόγον τυχὸν ἴσως. ἐν γὰρ ταῖς λέγοι τὴν ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ Ἰώνων οἰκισθεῖσαν ὕστερον, πρότερον δ' ὑπὸ Ἀμαζόνων. καὶ ἐπωνύμους πόλεις τινὰς εἶναι φασί. καὶ γὰρ Ἔφεσον, καὶ Σμύρνην, καὶ Κύμην, καὶ Μύριναν. Ἡ δὲ Ἀλύβη, ὥς τινες, Ἀλόβη, ἢ Ἀλόπη, πῶς ἂν ἐν τοῖς τόποις τούτοις ζητοῖτο; πῶς δὲ τηλόθεν; πῶς δ' ἡ τοῦ ἀργύρου γενέθλη, τοῦτο μὲν ἀπολείπεται τῇ μεταγραφῇ. γράφει γὰρ οὕτως·

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Videtur autem mihi Ephorus Alopes nomine Epheſum intellexiſſe, quam fama erat ab Amazonibus conditam fuiſſe. Alopen collocarunt alii in Ponto, patriam Pentheſileæ. Stephanus v. Ἀλόπη. Ἔστι, Πόντου, ἀφ' ἧς Πενθεσίλεια. At Ephorus putavit, hoc nomine vocatam eſſe aliquando Epheſum, itaque vocari ab Homero. Et Ephoro adhæſiſſe videtur Plinius, ut ſatis docent hæc ejus verba lib. 5. c. 29. *Epheſus, Amazonum opus, multis antea expetita nominibus: Alopes, cum pugnatum apud Trojam eſt, mox Ortygia, & Morges vocata eſt, & Smyrna cognominata Trachea, & Samornion, & Ptelea*. Ubi lego *Alope*, & *Morge*. Quod Plinius ait, Epheſum, Trojani belli temporibus, vocatam fuiſſe Alopen, hauſit ſine dubio ex eâ lectione Homericâ, quam diximus eſſe ab Ephoro. Unde Epheſus intelligenda eſt Alope illa Stephani, quæ apud eum ſeptima eſt urbium hujus nominis, παράλιος μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας. Sunt, qui ibi Ἀλόπην, τὴν παράλιον χώραν, ſeu maritimam regionem τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας accipiunt. Et Ἀλόπη Etymologo ipſa eſt Lycia: Ἀλόπη, χώρα, ἡ καλουμένη Λυκία, πρὸς τῇ Ἐφέσῳ· ἀπὸ τῆς ἐν τῇ παραλίῳ αὐτῆς πρώην συμβάσης ἅλως παχθείσης. Sed Plinius Alopen, urbem ipſam Epheſum intelligit; & Geographus de Alope urbe, & non de regione, explicare videtur Ephorum, illis verbis: ἐν γὰρ οὖ λέγοι τὴν ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ Ἰώνων οἰκισθεῖσαν ὕστερον, πρότερον δ' ὑπὸ Ἀμαζόνων. Euſtathio quoque, ut videtur, urbs eſt, & non regio, Alope, ceterarum cognominum μία, μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας. Epheſus autem, urbs eſt παράλιος. Παράλιον Ἔφεσον dixerunt Callimachus, & Dionyſius Periegeta. Cur igitur Alopen illam Stephani μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυκίας παράλιον, non Epheſum urbem interpretemur? Ille ſitus erat Epheſi. Negat quidem Geographus, ullam ibi locorum Alopen extare; atque adeò Alopen τὴν ὑπὸ Ἀμαζόνων οἰκισθεῖσαν πρότερον, ὕστερον δ' ὑπὸ Αἰολέων, καὶ Ἰώνων, de qua loqui dicat Ephorum, apertè ab Epheſo diſcriminat. Sed non erat alienum a fide, ipſam illam Epheſum, unius olim de Amazonibus cognominem, ut alia atque alia ſubinde nomina habuit, ita & Alopen fuiſſe aliquando appellatam. Varia Epheſi nomina recenſet Stephanus, & de iis nonnulla etiam Euſtathius ad Dionyſium. In iis nominibus potuit etiam eſſe *Alope*: quod ei verâ fuiſſe credidit Plinius. Nec ſine probabili aliquâ ratione videtur Ephorus novam illam in Homero lectionem excogitaſſe. At enim eo ipſo, quòd nova eſt, rejici debet, tamquam temeraria, illa lectio. quod rectum eſt hac in parte judicium Geographi: καὶ ἡ μεταγραφὴ δ' παρὰ τὴν τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀρχαίων πίστιν, καινοτομοῦσα ἐπὶ πολύ, χιδναμένη ἔοικεν. Politus.

5. ἤτοι Τραχίν) itemque Τραχίς. Polit.

6. ὑπὲρ τὴν Οἴτην) Lege ex Stephano: ὑπὸ τὴν Οἴτην. Livius lib. 36. c. 22. *Sita eſt Heraclea in radicibus Oetæ montis: ipſa in campo, arcem imminentem loco alto, & undique præcipiti habet*. Politus.

Ὑπὲρ, & ὑπὸ particulæ confunduntur. *Salvinus*.

7. Ἡράκλεια, Λακεδαιμονίων κτίσμα) Strabo: Τραχὶς δέ, καὶ Ἡράκλεια ὑπὲρ αὐτῆς (Νικαίας) ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. Polit.

8. πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις, ἐντὸς τῶν στενῶν) Strabo: πρὸς δὲ ταῖς Θερμοπύλαις ἐστὶ φρούριον ἐντὸς τῶν στενῶν, Νίκαια μὲν ἐπὶ θαλάττῃ Λοκρῶν· Τραχὶς δέ, καὶ Ἡράκλεια ὑπὲρ αὐτῆς. Thucydides autem ſcribit, Heracleam, a Lacedæmoniis conditam, a Thermopylis diſtare ſtadiis ferme quadraginta, a mari viginti; eamque vallari verò a Lacedæmoniis fieri cœpta κατὰ Θερμοπύλας, κατ' αὐτὸ τὸ στενόν. Plinius item: *Thermopylarum anguſtiæ: quo argumento IV. millia paſſuum inde Heraclea, Trachin dicta eſt*. Hinc manifeſtò apparet, minimè verum eſſe, quod Euſtathius, interpolatis Strabonis verbis, aſſerere videtur, Heracleam ſitam eſſe ad ipſas Thermopylas, ἐντὸς τῶν στενῶν. Ante ipſas fauces, ſeu anguſtias, non intra, poſita erat Heraclea. Livius lib. 36. *ad Heracleam præſidio obtinendam, quæ ante ipſas fauces poſita eſt*. Diverſa ſunt a veteribus ſcriptoribus, ipſoque Geographo, τὰ ἔξω, καὶ τὰ ἐντὸς τῶν στενῶν. Hanc quoque diviſionem majori quadam amplitudine celebrat Livius: *Id jugum, ſicut Apennini dorſo Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit. Ante ſaltum Thermopylarum in ſeptentrionem verſa Epirus, & Perrhæbia, & Magneſia, & Theſſalia eſt, & Phthiotæ Achæi, & ſinus Maliacus. intra fauces ad meridiem vergunt, Ætoliæ pars major, & Acarnania, & cum Locride Phocis, & Bœotia, adjunctaque inſula Eubœa, & excurrente in altum velut promontorio, Attica terra ſita ab tergo; & Peloponneſus. Hoc jugum ab Leucate, & mari ad occidentem verſo per Ætoliam ad alterum mare orienti objectum tendens, ea aſpreta rupeſque interjectas habet, ut non modò exercitus, ſed ne expediti quidem facilè ullos ad tranſitum calles inveniant*. Malè vetus Strabonis ſcriptura, tametſi valde probata Caſaubono: ἐστὶ φρούριον ἐντὸς τῶν στενῶν. perinde quaſi ad Heracleam quoque id pertineat, ipſaque etiam Heraclea, & non tantùm Nicæa, poſita ſit ἐντὸς τῶν στενῶν. Hæc fortaſſis ſcriptura in errorem Euſtathium induxit. Nicæam ſupra Strabo in aliis Locrorum Epicnemidiorum oppidis hoc ordine adnumeraverat: Μετὰ δὲ ταῦτα, Σκάρφεια σταδίους ὑπερκειμένη τῆς θαλάττης δέκα, δείκνυται δὲ τῆς Θρονίου, ἐνταῦθα Νίκαια, καὶ αἱ Θερμοπύλαι. Sita namque erat Nicæa ad ipſas Thermopylas. Stephanus dicit περὶ Θερμοπύλας. Sed, ut dicam, quod ſentio, dum Strabonem cum Livio diligenter confero, videtur mihi Geographus ipſe in eorum locorum ſitu nonnihil turbaſſe. Collocat Geographus πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις Nicæam: ὑπὲρ αὐτῆς Trachenta, & Heracleam: ſequi deinde ait Rhoduntiam. Imminebant ex Livio Thermopylis Callidromos, Rhoduntia, & Tichius, montium cacumina, poſitaque in iis caſtella, qua tranſitus eſſe potuiſſet

Ea

Digitized by Google

Trachin, maximè propter Herculem, qui illuc profectus, in perennem ſemet ignem conjecit.

CXVIII. Phthia, urbs, & pars Theſſaliæ, a Phthiâ muliere, ſive a Phthio, Neptuni, & Lariſſæ filio. Ejus civis, Phthiota, & Phthius. Geographus autem tradit, quoſdam Phthiam eamdem facere, atque Hellada, & Achajam; non ita tamen Homerum. Malienſes item, & Phthiotas Achæos ſitos eſſe ad Eubœam, & Thermopylas. nonnullos item Theſſaliam quatuor in partes dividere, in Phthiotidem, Heſtiæotidem, Pelaſgiotidem, & Theſſaliotidem. Phthios denique tum eos eſſe appellatos, qui Achilli ſubjecti erant, tum eos, qui Proteſilao, ac Philoctetæ. Sed de Phthiâ nonnihil etiam diximus ad librum α´. Hellas verò ab Hellene condita eſt, non filio illo, ut perhibent, Deucalionis, ſed Phthii filio, Achæi nepote. Nomen urbis gentile, Hellen, pariter atque proprium. Sed & alia eſt Hellas Cœles Syriæ. Hellada autem, non illam dicit, quæ communi apud nos uſitatoque jam nomine ſic vocatur, regionem videlicet, quæ Peloponneſi ini-

ἡ Τραχὶν, μάλιστα διὰ τὸν Ἡρακλέα, ὃς ἐκεῖσε ᾤχετο, [1] πυρὶ ἀεννάῳ [2] ἐπιῤῥίψας ἑαυτόν.

ριη. Φθία δὲ, πόλις, καὶ μοῖρα Θετταλικὴ, [3] ἀπὸ Φθίας γυναικὸς, ἢ ἀπὸ Φθίου, υἱοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Λαρίσσης. ὁ πολίτης αὐτῆς, Φθιώτης, καὶ Φθῖος. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι τὴν Φθίαν τινὲς, τὴν αὐτὴν Ἑλλάδι, καὶ Ἀχαΐᾳ· [4] Ὅμηρος δὲ οὔ. καὶ ὅτι [5] Μαλιεῖς, καὶ Φθιῶται Ἀχαιοὶ πρὸς Εὐβοίᾳ κεῖνται, καὶ Θερμοπύλαις. καὶ ὅτι εἰς τέσσαρα τινὲς διαιροῦσι τὴν Θετταλίαν, Φθιῶτιν, [6] Ἑστιαιῶτιν, Πελασγιῶτιν, καὶ Θετταλιῶτιν. καὶ ὅτι Φθῖοι ἐλέγοντο οἱ τῷ Ἀχιλλεῖ τε ὑποκείμενοι, καὶ οἱ τῷ Πρωτεσιλάῳ, καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. εἴρηται δὲ τὰ περὶ Φθίας καὶ ἐν τῇ α´ ῥαψῳδίᾳ. Ἑλλὰς δὲ ὑπὸ Ἕλληνος ἐκτίσθη, [7] οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, φασὶν, υἱοῦ, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς Φθίου, ὃν ἔτεκεν Ἀχαιός. Ἐθνικὸν αὐτῆς, ὁ Ἕλλην, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἑλλὰς τῆς κοίλης Συρίας. Ἑλλάδα δὲ, οὐ τὴν συνήθως παρ' ἡμῖν καλουμένην φησὶ χώραν, [8] ἥτις ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου· ἀλλ'

ea cacumina Ætoli, ab Heracleâ profecti, ad impediendum Romanis tranſitum occupaverant. Sita erat, ut diximus, Heraclea ante ipſas fauces in radicibus Oetæ montis: ipſa in campo, niſi quòd arcem imminentem loco alto habebat. Rhoduntia autem propior erat Tichiunti, ut vel ex eo conſtat, quòd Manius Acilius Conſul tribunum unum militum in Callidromum, alterum verò in Rhoduntiam, & Tichiunta cum delectis militibus ad dejiciendos ſtatione Ætolos miſit. Ergo, ut Straboniana illa deſcriptio Livianæ ad amuſſim reſpondeat, totus ille Geographi locus ita mihi reconcinnandus videtur: *Τὰ μὲν ἂν πόρρω, Πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ Θερμοπύλας. ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα τιμώμενα, ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Τὸ δ' ὑπερκείμενον ὄρος, Καλλίδρομον· τινὲς δὲ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ διὰ Αἰτωλίας, καὶ τῆς Ἀκαρνανίας διῆκον μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου Καλλίδρομον προσαγορεύουσι. Πρὸς δὲ ταῖς Θερμοπύλαις ἐστὶ φρούριον ἐντὸς τῶν στενῶν Νίκαια μὲν ἐπὶ θάλατταν Λοκρῶν· Τειχιοῦς δὲ, καὶ Ῥοδουντία ὑπὲρ αὐτῆς, χωρίον ἐρυμνόν. ἑξῆς δὲ ἡ Ἡράκλεια, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ σταδίους ἡ Ἡράκλεια.* Hoc modo, non poſt Heracleam jam inde a faucibus Rhoduntia; ſed poſt Rhoduntiam Heraclea. Livius: *duo millia* (Ætolorum) *Heracleæ ſubſtiterunt: duo trifariam diviſa, Callidromum, & Rhoduntiam, & Tichiunta (hæc nomina cacuminibus ſunt) occupavere.* & paullò poſt: *Flacco non eadem fortuna ad Tichiunta, & Rhoduntiam, nequicquam ſubire ad ea caſtella conato, fuerat.* Rhoduntiam tamen penitus omittit Appianus: qui duo duntaxat Thermopylis imminentium montium cacumina memorat, Tichiunta, & Callidromum. *Κορυφαὶ δ' εἰσὶν*, inquit, *ἐν αὐτῇ (ἀτραπῷ τῶν Θερμοπυλῶν) δύο ὑψηλαὶ ἀπόκρημνοι· καὶ τούτων ἡ μὲν, Τειχιοῦς καλεῖται, ἡ δὲ, Καλλίδρομον.* Pulchra autem omnino eſt illa Thermopylarum a Livio deſcriptio: quæ ex non deſcribi modò, ſed etiam repræſentari videantur: *Extremos ad orientem montes Oetam vocant, quorum quod altiſſimum eſt, Callidromon appellatur: in cujus valle ad Maliacum ſinum vergente iter eſt non latius, quàm ſexaginta paſſus. Hæc una militaris via eſt, qua traduci exercitus, ſi non prohibeantur, poſſint. ideo Pylæ, & ab aliis, quia calida aqua in ipſis faucibus ſunt, Thermopylæ locus appellatur; nobilis Lacedæmoniorum adverſus Perſas morte magis memorabili, quàm pugnâ.* Politus.

1. *πυρὶ ἀεννάῳ*) τὸ ἀέναον, κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἀντὶ τοῦ, ἄσβεστον. Polit.

2. *ἐπιῤῥίψας ἑαυτόν*) Hyginus: *Hercules Jovis filius ipſe ſeſe in ignem miſit.* Minucius Felix in Octavio: *Hercules, ut hominem exuat, Oetæis ignibus concrematur.* Polit.

3. *ἀπὸ Φθίας γυναικὸς*) Recentes Stephani libri depravatè: ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φθίου γυναικός. Polit.

4. *Ὅμηρος δὲ οὔ*) Duas quidem facit Homerus, Phthiam, & Hellada: ſed, ut advertit Geographus, πότερον πόλεις, ἢ χώρας, οὐ δηλοῖ. Polit.

5. *Μαλιεῖς, καὶ Φθιῶται Ἀχαιοὶ πρὸς Εὐβοίᾳ κεῖνται, καὶ Θερμοπύλαις*) Strabo: ἔχουσι δὲ τὰ μὲν πρὸς Εὐβοίᾳ, καὶ Θερμοπύλαις Μαλιεῖς, καὶ οἱ Φθιῶται Ἀχαιοί. Intellige, Malienſes, & Phthiotas Achæos ſitos eſſe πρὸς Θερμοπύλαις, ἔξω τῶν στενῶν. Polit.

6. *Αἰῶτιν*) l. Ἑστιαιῶτιν. Frobenius etiam emendatat Ἑστιαιῶτιν. Polit.

7. *οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, φασὶν, υἱοῦ, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς Φθίου*) Ita quidem Stephanus Sed alii Helladem hunc, a quo Hellas, filium affirmant eſſe Deucalionis. Geographus: *μαρτύριον δ' εἶναι τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Φθιωτικῇ τάφον τὸν Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος υἱοῦ, καὶ Πύῤῥας. ἱστορεῖται γὰρ ὁ Δευκαλίων τῆς Φθιώτιδος ἄρξαι, καὶ ἁπλῶς τῆς Θετταλίας.* Politus.

8. *ἥτις ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου*) Plinius: *Ab Iſthmi anguſtiis Hellas incipit, noſtris Græcia appellata.* Hoc nomine appellata tota ea regio, quæ dicta etiam Achaja. Ptolemæus l. 3. Geographiæ, ubi de Achajæ ſitu: *Τὰς Ἀχαΐας ἡ μὲν συνημμένη τῇ ἀφωρισμένῃ ὑπαρχίᾳ, μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Πελοποννήσου, ἣν Ἑλλάδα καλοῦσιν, ὁρίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῇ Ἠπείρῳ· ἀπὸ δὲ ἄρκτων, τῇ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὰς ἀφωρισμένας πλευράς, καὶ μέρει τοῦ Αἰγαίου πελάγους· ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν, τῷ ἐφεξῆς μέρει τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἕως Σουνίου ἄκρου· ἀπὸ δὲ μεσημβρίας, τῷ τε Ἀδριατικῷ πελάγει, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ παραλίαν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῷ αὐτῷ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ τῷ ἐντεῦθεν Κρητικῷ πελάγει μέχρι Σουνίου ἄκρου.* Hæc Hellas, Thema eſt quintum Europæ, apud Conſtantinum Porphyrogennetam lib. 2. De Themat. *ἔχει δὲ τὸ θέμα τῆς Ἑλλάδος πόλεις οθ´. πρώτην μὲν Σκάρφειαν, β´ Ἐλάτειαν, γ´ Δαύλειον, δ´ Χαιρώνειαν, ε´ Ναύπακτον, ς´ Δελφούς, ζ´ Ἄμφισσαν, καὶ τὰς λοιπάς. συναριθμεῖ δὲ ταύταις καὶ νῆσον τὴν Εὔβοιαν, ἥν τινες Χάλκην, ἢ Χαλκίδα ὀνομάζουσιν. ἔχει δὲ μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὰς καλουμένας νήσους Κυκλάδας, καὶ νῆσον τὴν Αἴγιναν, ὁρίζεται δὲ καὶ μέχρι Θερμοπυλῶν. ἐν ᾧ τόπῳ Λεωνίδης ἐκεῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος μετὰ τριακοσίων στρατιωτῶν ἀντέστη Ξέρξῃ τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ. καὶ αὕτη μὲν ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὸν Ἱεροκλέα.* Eadem in antiquâ Notitiâ Imperii Conſtantinopolitani Ἑλλὰς Ἀχαΐα. ubi adnumerantur Ἐπαρχία Ἑλλάδος Ἀχαΐας ὑπὸ Ἀνθύπατον. πόλεις οθ´. Achajæ nomen ad univerſam hanc Hellada diffuſum, & derivatum ab Achajâ, quæ regio eſt Peloponneſi, & propriè eſt Achaja. Inde enim Romani totam Græciam, Achajam dixerunt. Heſychius: *Ἀχαιοὶ, οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ Ἀχαιοὶ οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου τῆς καλουμένης Ἀχαΐας.* item: *Ἑλλάς, Ἀχαΐα.* Suidas: *Ἀχαΐα ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος ὁ ὕπατος ἐπὶ τοὺς Κορινθίους στελλεῖς, τὴν Μέτελλον ἐν χερσὶν οὖσαν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγενόμενος δὲ πανσυδὶ τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίσατο, καὶ τὴν Κόρινθον ἅλων αὐτοβοεί, προτείνουσαν πάντας κατὰ τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαΐαν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθὲν ἔθνος, ὃ πρεσβεύον ἦν τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅλην μεταβαλόντες τῆς χώρας ἐπωνυμίαν, εἰρήκασιν.* Et Achajæ Proconſul dictus eſt, qui ad Græciam, & Peloponneſum adminiſtrandam mittebatur. Pauſanias in Achaicis: *ἡγεμὼν δὲ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἀποστέλλεται. καλοῦσι δὲ οὐχ Ἑλλάδος, ἀλλ' Ἀχαΐας ἡγεμόνα οἱ Ῥωμαῖοι, διότι ἐχειρώσαντο Ἕλληνας δι' Ἀχαιοὺς τότε τοῦ Ἑλληνικοῦ προεστηκότας.* Quare etiam reliqua Peloponneſus, Achaja. Certè vetus illa Imperii Notitia in Provinciâ Ἑλλάδος Ἀχαΐας ſub Proconſule Lacedæmonem, ſeu Spartam adnumerat, Meſſenen, Methonen, aliaſque urbes Peloponneſi: quæ tamen non erant in Achajâ, quæ ſic propriè appellatur. Unde non facilè imperitiæ, aut erroris redarguendus erat a docto viro Conſtantinus Porphyrogenneta, qui Achajam dicit ipſam Peloponneſum. Nam Provincia Achaja univerſam Græciam, & Peloponneſum complectebatur; quamvis ſequioribus temporibus, inclinatâ Imperii fortunâ, Hen-

[1] ἣν δὴ Πελοπόννησον, καὶ ἀκρόπολιν οἱ παλαιοὶ τῆς τοιαύτης Ἑλλάδος φασίν. [2] ἀλλὰ πόλις ἐστὶν αὕτη Θετταλική, οὕτω κληθεῖσα διὰ τὸν ἐκεῖ βασιλεύσαντα Ἕλληνα· [3] ἐξ οὗ καὶ τοῖς ὅλοις Ἕλλησιν ὕστερον τὸ ὄνομα ἐνεκάθισαν. ὥσπερ καὶ τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι προσῆλθεν ἡ κλῆσις ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ἕλληνα τοῦτον ταύτης πόλεως, ἣν καὶ καλλιγύναικα τῷ Ποιητῇ ὁ παλαιὸς χρόνος ἐπεμαρτύρατο. Φησὶ δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ, ὅτι Φαρσάλιοι δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα, καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα, καὶ Ὑπέρειαν. [4] Οἱ δὲ, πέραν τοῦ Ἐνιπέως ᾠκῆσθαι φασὶ τὴν Ἑλλάδα· ὃς ῥυεὶς [5] περὶ Φάρσαλον, εἰς τὸν Ἀπιδανὸν ἐμβάλλει. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ, ὅτι Ἑλλάδα, οἱ μὲν μίαν πόλιν φασὶν, οἱ δὲ τὴν Φθιῶτιν πᾶσαν.

ριθ'. Μυρμιδόνες δὲ, ἢ ἀπὸ μυρμήκων, κατὰ μῦθον, ἐκλήθησαν, ὡς καὶ [6] ὁ Λυκόφρων ὑπολαλεῖ, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος ἥρωος, υἱοῦ Διός. Λέγεται δὲ κατὰ Αἴγιναν ἡ περὶ αὐτῶν μυθολογία. [7] ὅθεν καὶ Μυρμιδονία ἡ Αἴγινα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Εἴρηται δὲ ἤδη καὶ ἀλλαχόθι περὶ τούτων, καὶ

initio eſt conjuncta: quam certè Peloponneſum, hujus iſtius Helladis, ſeu Græciæ, arcem, ac propugnaculum veteres conſtituunt. Sed urbs hæc eſt Theſſalica, ideo ſic appellata, quòd ibi Hellen regnavit: ex quo Hellenibus, ſeu Græcis univerſis, nomen hoc poſtea inſedit. quemadmodum etiam magnæ illi Helladi, ſeu Græciæ, iſta appellatio advenit ab hac ipſâ Hellenis hujus urbe, quam a feminarum pulchritudine commendabilem, poſt Poëtam, vetuſta tempora teſtantur. Tradit etiam Geographus, Pharſalios, ſexaginta ab urbe ſuâ ſtadiis, rudera oſtendere diruti oppidi, quod cenſet fuiſſe Hellada; duoſque in propinquo fontes, Meſſeidem, & Hyperеam. Verùm alii, inquit, ſitam Hellada fuiſſe affirmant trans Enipeum: qui juxta Pharſalum fluens, in Apidanum ſeſe exonerat. Idemque etiam auctor ſcribit, Hellada alios unam tantùm urbem, alios Phthiotidem univerſam intelligere.

CXIX. Myrmidones, aut, ſecundùm fabulam, ita vocati ſunt *ἀπὸ μυρμήκων*, *a formicis*, ut Lycophron etiam innuit, aut a Myrmidone heroë, Jovis filio. Quæ de iis ſunt in fabulis, in Æginâ contigiſſe perhibentur. Unde & Myrmidonia apud veteres ſcriptores Ægina. Jam verò de hoc hominum genere cum alibi dictum eſt,

Hellas, & Peloponneſus ad diverſa Themata pertinuerint. quod patet ex Conſtantino. Alio potius ea caput redargui potuiſſe Conſtantinus videtur, quòd ſcilicet, quum Helladis Thema a Peloponneſi Themate ſeparet, nihilominus tamen in ſolâ Hellade novem & ſeptuaginta civitates numeret, quot nimirum in Helladis Achajæ Provinciâ, quæ Hellada, & Peloponneſum comprehendit, ſecundùm antiquam illam Notitiam, vix continentur. Sicuti autem Peloponneſi regio, Achaja, nomen ſuum communicavit cum Hellade, ita inde vicisſim accepit, ut & ipſa Hellas communi nomine diceretur. Nempe quia Achaja vocari jam cœperat, quæ olim Hellas. Hinc Hellas, ipſa quoque Peloponneſus, & Hellenes, Peloponneſii. Unde ortum puto errorem illum Etymologi, quem alibi notaſſe me memini, ut in regione Apiâ, ſive in Peloponneſo, urbem Hellada ſtatueret. Quamvis error ille non magis Etymologi eſſe videatur, quàm poſterioris ætatis, qua idem error communis, & vulgaris evaſerat. Hellas enim tunc vocabatur urbs Sicyon. Suidas: Σικυών, ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. At enim, ut dixi, ipſa etiam Peloponneſus, Hellas. Innocent. Orig. lib. 14. *Peloponneſis, ſecunda pars Helladis a Pelope regnata, atque vocata.* Helladis porrò Metropolis, Corinthus: non Helladis modò, ut ita dicam, Peloponneſiacæ: ſed etiam totius Helladis, πάσης Ἑλλάδος, ut ait Conſtantinus Porphyrogenneta. Κόρινθος, ἡ ποτὲ Ἐφύρα, μητρόπολις πάσης Ἑλλάδος, καὶ αὐτῆς Πελοποννήσου, ἀρίστη, Ἀχαΐας. Negat quidem Salmaſius, Corinthum metropolim unquam Græciæ fuiſſe, τῆς Ἑλλάδος· eoque etiam nomine Conſtantinum imperitiæ reprehendit. Sed cùm in veteri Conſtantinopolitani Imperii Notitiâ, ubi Helladis Achajæ civitates uſque ad Thermopylas, ipſæque Athenæ, Metropolim Atticæ, enumerantur, vocatur Corinthus Metropolis nova totius Græciæ. Κόρινθος, ἡ ποτὲ Ἐφύρα, Μητρόπολις πάσης Ἑλλάδος νέα. Quid quòd ex luculento Gregorii Magni teſtimonio apparet, jam inde ab ejus temporibus Corinthum univerſæ Helladis metropolim extitiſſe. Siquidem Magnus ille Gregorius Epiſcopis Helladis univerſis præcepit, ut, ante majorum, obedientes, ſubjectique eſſent Johanni, Corinthiorum Epiſcopo, cui ipſe Pallium miſiſſet. *Pallium*, inquit, *Johanni fratri noſtro, Corinthiorum Epiſcopo, nos tranſmiſiſſe cognoſcite: cui vos magnopere convenit obedire, præſertim quum hæc ſibi & antiqua conſuetudinis ordo defendat, & bona ejus, quibus ipſi teſtimonium perhibetis, invitant.* Inſcripta eſt epiſtola *Univerſis Epiſcopis per Helladem provinciam conſtitutis*, eaque poſtrema eſt libri quarti Epiſtolarum magni illius, & ſanctiſſimi Pontificis. Ubi ſanè non eſt dubium, quin Helladem provinciam Gregorius dicat ἐπαρχίαν Helladis Achaiæ, qualem exhibet Vetus Provinciarum Notitia, hoc eſt, Peloponneſum ſimul, & Græciam. Fuit antiquæ, multò ante Gregorii tempora, conſuetudinis, ut Græciæ, & Peloponneſi, hoc eſt, Achaiæ, Epiſcopi Epiſcopo Corinthio, tamquam primario Metropolitæ, ſubeſſent. Id honoris, & dignitatis, pro ſacræ πολιτείας ratione, datum Corintho, veluti tunc temporis πρωτεύουσῃ πάσης τῆς Ἑλλάδος. Idque oſtendit *Epiſtola Epiſcoporum Metropolis Corinthi ad Leonem Imperatorem*, Parte tertiâ, eademque extremâ Concilii Chalcedonenſis. Ejus namque epiſtolæ hæc eſt inſcriptio: *Piiſſimo, & invictiſſimo Domino totius terrarum orbis, & Chriſtianiſſimo Imperatori Leoni, Petrus Epiſcopus metropolis Corinthi, & reliqui Epiſcopi reverendiſſimi ſub me conſtituti, Athanaſius, Rufinus, Alexander, Candidus, Agatherus, Alexander, Architimus, Cyriacus, Thales, Demetrius, Hoſius, Conſtantinus, Iſirius, Johannes, Athanaſius, Timotheus, Aphobius, Zoilus, Plutarchus, Gerontius, in Domino Salutem.* Horum autem Epiſcoporum, qui ſub Metropolitâ Corinthio ſunt conſtituti, alii ſunt Peloponneſi, alii Helladis: quorum etiam aliqui, Epiſcopi ſunt urbium Helladis maximè inſignium, ut Athanaſius Epiſcopus Athenienſis, Architimus Epiſcopus Thebarum, Conſtantinus Epiſcopus Chalcidis. Sunt Athenæ in Veteri Notitiâ, Metropolis Atticæ; Thebæ, Metropolis Bœotiæ: quæ tamen ſub Corintho, Metropoli primariâ totius Græciæ, τῆς Ἑλλάδος. Unde Epiſcoporum, epiſtolæ illi ſubſcribentium, ordo ita eſt diſpoſitus, ut primò ſubſcribat *Petrus Epiſcopus metropolis Corinthi*; deinde *Athanaſius Epiſcopus Athenienſis*, tum Epiſcopi ceteri ſubſequantur. Atque hæc nunc ſatis de Hellade, quam nos vocamus. *Politus*.

1. ἣν δὴ Πελοπόννησον, καὶ ἀκρόπολιν οἱ παλαιοὶ τῆς τοιαύτης Ἑλλάδος φασίν) Strabo: σχεδὸν δέ τι καὶ ἀκρόπολις ἐστὶν ἡ Πελοπόννησος συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Polit.

2. ἀλλὰ πόλις ἐστὶν αὕτη Θετταλική) Unde Dicæarchus accuratè probat, Theſſaliam Helladi maximè eſſe adſcribendam, ἡ δὲ καλουμένη νῦν Ἑλλὰς, λέγεται μέν, οὐ μέντοι ἐστί. τὸ γὰρ ἑλληνίζειν ἐγὼ εἶναι φημὶ οὐκ ἐν τῷ διαλέγεσθαι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐν τῷ γένει τῆς φωνῆς. αὕτη ἐστὶν ἡ Ἑλλάς. ἡ δὲ Ἑλλὰς ἐν Θετταλίᾳ κεῖται. ἐκεῖνος δὲ πρῶτον τὴν Ἑλλάδα κατῴκησε, καὶ τῇ φωνῇ ἑλλήνιζεν. ἡ δὲ καὶ κατὰ τὸ ἴδιον τοῦ γένους τῆς Θετταλίας ἡ Ἑλλάς ἐστι, δίκαιον καὶ κατὰ τὸ κοινὸν, ὡς νῦν ὀνομάζονται Ἕλληνες, τῆς Ἑλλάδος αὐτὴν εἶναι. Politus.

3. ἐξ οὗ καὶ τοῖς ὅλοις Ἕλλησιν ὕστερον τὸ ὄνομα ἐνεκάθισαν) Thucydides: Ἕλληνος δὲ, καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας. οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἐδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Polit.

4. Οἱ δὲ, πέραν τοῦ Ἐνιπέως) Melitæenſes. Dicæarchus ſcribit, ſitam fuiſſe Hellada urbem inter Pharſalum, & Melitæam. ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν εἶναί ποτε πόλις, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε, καὶ ἐκτίσθη, ἐν τῇ Θετταλῶν οὖσα χώρας, ἀναμέσον Φαρσάλου τε κειμένη, καὶ τῆς Μελιταιέων πόλεως. Polit.

5. περὶ Φάρσαλον) Strabo, παρὰ Φάρσαλον. Polit.

6. ὁ Λυκόφρων) Lycophron v. 176.

Μύρμων τῶν ἐξάπτων ἀνθρώπους στρατόν.

Scholiaſtes: Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν Ἴδιον ἀδελφὸν, ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν ἐν Θετταλίᾳ ἀπόρῳ στρατοῦ, καὶ εὐξάμενος τῷ Διΐ, μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους. οἳ καὶ λέγονται Μυρμιδόνες. Polit.

7. ὅθεν καὶ Μυρμιδονία ἡ Αἴγινα παρὰ τοῖς παλαιοῖς) Stephanus: Μυρμιδονία, χώρα τῶν Μυρμιδόνων. ἔστι γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη. Politus.

Digitized by Google

eſt, tum in Commentariis ad Dionyſium Periegetam. Geographus porrò narrat, Myrmidonas proficiſceoti in exſilium ex Æginâ Peleo comites ſeſe, ſociosque fugæ addidiſſe. Profugiſſe autem inde Peleum veteres memorant, poſt Phoci fratris cædem: qua perpetratâ, Peleum Phthiam veniſſe, ubi regem Actorem, Myrmidonis filium, reperit. Junctus matrimonio erat Actor cum Æginâ heroinâ, poſt primam uxorem Polybœam, ex qua Menœtium, aliosque liberos ſuſceperat. Hos quum inſidias ſibi ſtruere comperiſſet, ſolumque vertere coëgiſſet, Polymelam filiam, ac regnum Peleo tradidit, cui filia nata eſt Polydora, filius Achilles, princeps nunc, & dux Theſſalorum. Hellenas autem, ut veteres obſervant, vocat Poëta tantummodò eos, qui ſobditi, ſubjectique erant Achilli: quoniam Hellen, Jovis filius, in Hellade illâ regnum obtinuerat. Et ſic etiam Achæi ſimili ferè de cauſâ vocabantur: qui & ipſi, pariter atque Hellenes, proprio, eodemque principum ſuorum nomine appellantur. Et veteres notant, animadverſione dignam viſam fuiſſe vocem hanc, Ἀχαιοὶ, *Achei*, prolatam cum accentu acuto. Eam verò nominis gloriam, ac celebritatem obique gentium Achæi ſunt conſecuti, ut, ſecundùm Geographum, Achaja quoque eſſet apud Arachotas, ſicuti & Alexandria. Scribitque idem Auctor, Achæos dictos eſſe Phthiotas oniverſos. Hoc autem loci: Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidoneſque vocabantur, & Hellenes, & Achei*; volo, obſerves, Poëticam hanc trium nominum conſociationem, atque communitatem. Tribus namque his nominibus vocabantur, qui conſtituti erant ſub Achille. Ubi etiam vide, ut Poëta, quum poſſet ex uſu linguæ communis, planiùſque, & clariùs dicere, ἐκαλοῦντο, *vocabantur*; tamen ad tumorem, gravitatemque orationis, declinare de induſtriâ voluerit dialectum illam communem, & uſurpare Poëticam vocem, καλεῦντο. Obſervant item veteres, Poëtam cum hiſce Achillis copiis conjungere etiam, & conſociare Dolopas, qui Phœnici parebant: quibus nomen hoc inditum eſt a Dolope heroë, quorum Poëta alicubi infra meminit. Nam & hos per reticentiam ſimul dicunt eſſe intelligendos. Ridiculum enim eſſet, inquiunt, regem ipſum Phœnicem, qui Dolopibus imperabat, ſocium eſſe expeditionis; Dolopas autem, qui ſubjecti ei, & obedientes erant, non adeſſe. Præterea cum iis, quæ proximè me-

καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δέ. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι Μυρμιδόνες συνηκολούθησαν ἐξ Αἰγίνης φεύγοντι τῷ Πηλεῖ. Φυγεῖν δὲ τὸν Πηλέα ἐκεῖθεν Rom. p. 321. λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, μετὰ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ Φώκου φόνον· μεθ' ὃν ὁ Πηλεὺς εἰς Φθίαν ἐλθὼν, εὗρεν αὐτὴν ἀρχομένην ὑπὸ Ἄκτορος, υἱοῦ Μυρμιδόνος. Ἐγάμει δὲ ὁ Ἄκτωρ Αἴγιναν τὴν ἡρωΐδα, μετὰ Πολύβοιαν τὴν πρώτην γυναῖκα, ἐξ ἧς εἶχε Baſ. p. 243. Μενοίτιον, καὶ ἑτέρους· οὓς εὑρὼν ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξελάσας, τῷ Πηλεῖ τὴν θυγατέρα Πολυμήλαν δίδωσι, καὶ τὴν βασιλείαν, ᾧ καὶ γίνεται θυγάτηρ μὲν, Πολυδώρα· υἱὸς δὲ, Ἀχιλλεὺς, ὁ καὶ ἄρχων ἄρτι τῶν Θετταλῶν. [2] Ἕλληνας δὲ ὁ Ποιητὴς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ καλεῖ μόνους· ἐπειδὴ καὶ [3] Ἕλλην, ὁ τοῦ Διὸς, περὶ τὴν ἐκεῖσε ἦρχεν Ἑλλάδα. Οὕτω δὲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐλέγοντο, διά τινα τοιαύτην ὁμοιότητα· οἵγε καὶ αὐτοὶ ὁμοφώνως τῷ κυρίῳ καλοῦνται, καθὰ καὶ οἱ Ἕλληνες. Φασὶ δὲ παλαιοὶ, [3] ὅτι σεσημείωται τὸ Ἀχαιοὶ, ὀξυνόμενον. Οὕτω δὲ οἱ Ἀχαιοὶ περίκλυτοι, ὥστε Ἀχαΐα, κατὰ τὸν Γεωγράφον, καὶ [4] ἐν Ἀραχώταις ἦν· ὥσπερ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια. Λέγει δὲ αὐτὸς καὶ, ὅτι [5] Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες. Σημείωσαι δὲ τριωνυμίαν ταύτην Ποιητικὴν ἐν τῷ, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί. Τρισὶ γὰρ τούτοις ὀνόμασιν ἐκαλοῦντο οἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι. Ἔνθα ὅρα καὶ, ὅτι δυνάμενος ὁ Ποιητὴς εἰπεῖν κοινῶς, καὶ σαφέστερον, ἐκαλοῦντο, ἐπετηδεύσατο ἐκφυγεῖν, χάριν ὄγκου, τὸ τῆς διαλέκτου κοινόν· καλεῦντο εἰπὼν Ποιητικώτερον. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὁ Ποιητὴς καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι ὄντας Δόλοπας, οἷς ἡ κλῆσις αὕτη ἐστὶν ἔκ τινος Δόλοπος ἥρωος, ὧν ὁ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς που μέμνηται, συζεύγνυσι τοῖς ὑπακούουσι τῷ Ἀχιλλεῖ. Συνυπακουστέον γὰρ, φασι, καὶ τούτους, κατὰ τὸ σιωπώμενον. Γελοῖον γὰρ φασι, τὸν μὲν βασιλέα Φοίνικα μετέχειν τῆς στρατείας, [6] ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσε· τοὺς δ' ὑπηκόους Δόλοπας μὴ παρεῖναι. Φέρεται δὲ καὶ ἱστορία χρη-

2. Ἕλληνας ᾗ ὁ Ποιητὴς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ καλεῖ μόνους) Thucydides: πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος (Ὅμηρος) οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους, ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν. Conſtantinus Porphyrogennetus: οὐδ' ὁ Ποιητὴς ἐμφαίνει Ἕλληνας, Ἀργείους αὐτοὺς ἀποκαλῶν, ἀλλὰ Θετταλοὺς μόνον ἀποκαλῶν, καὶ Ἑλλάδα τὴν ὑπ' Ἀχιλλεῖ πόλιν, ὡς Ἀλέξανδρος φησιν ὁ Πολυΐστωρ, οὐδαμοῦ τοὺς συμπάντας ὀνόμασεν Ἕλληνας, οὐδ' ἄλλους, ἢ τοὺς μετὰ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος πρὸς τὴν Ἴλιον ἐκπλεύσαντας. Politus.

3. Ἕλλην, ὁ τοῦ Διός) Ne mireris, ſi Euſtathius Hellenem nunc dicit Jovis filium, quem paullò ſupra Phthii filium vocaverat. Sunt enim, ut alibi monuimus, hæc commentaria ex variis ſcriptoribus excerpta: quorum dum affert loca Euſtathius, diverſas quoque ſententias adducit. Aliqui autem Hellenem Jove natum prodiderunt. Euripides:

Ἕλλην γὰρ, ὥς λέγουσι, γίνεται Διός.

Euripidis teſtimonium profert Dicæarchus, cui ſubjungit ſua hæc verba: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶν, ὥσπερ μορφὴ πρότερον [illegible] [illegible], ὑπὸ ὁ Διὸς Ἕλλην ὄνομα· ἀφ' οὗ τὸ ἑλληνίζειν τὴν πρώτην [illegible]. Polit.

3. Ὅτι σεσημείωται τὸ Ἀχαιοὶ ὀξυνόμενον) Animadverſione dignum viſum eſt veteribus τὸ Ἀχαιοὶ, cum accentu acuto. Nam aliòquin ſcribendum id fuerat προπερισπωμένως. Etymologici Magni Auctor: τὰ διὰ τὸ αιος, εἰ ἔχουσι πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ', προπερισπᾶται· οἷον ἀρχαῖος, βραχαῖος. σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς, καὶ τὸ ὀρυχαιός. Stephanus: καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον. Politus.

4. ἐν Ἀραχώταις ἦν· ὥσπερ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) lego: ἐν Ἀραχώταις ἦν· ὥσπερ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια. Reſpicit enim locum Strabonis e lib. 11. p. 516. ubi urbes recenſet Ariæ, ad quam reducere videtur Arachoſiam: πόλεις δὲ, Ἀρτακάηνα, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Ἀχαΐα, ἐπώνυμοι τῶν κτισάντων. Ἀραχωτοὶ quidem dicuntur Straboni: ſed, auctore Stephano, utrumque rectum eſt, καὶ Ἀραχώσιος, καὶ Ἀραχωτός. Euſtathius ad Dionyſium: τοὺς δὲ Ἀραχώτας τινὲς Ἀραχωτοὺς φασὶν ὀξυτόνως, λέγοντες, ὅτι μετὰ τοὺς Ἰνδοὺς οἱ Παροπαμισάδαι, εἶτα πρὸς νότον, Ἀραχωτοί· πρὸς ἑσπέραν δὲ τοῖς Παροπαμισάδαις παρώκηνται Ἄρειοι. Plinio dicti Arachotæ. Lib. 6. c. 25. *Adjiciunt quatuor Satrapias, Gedroſos, Arachotas, Arios, Parapamiſadas, ultimo fine, Cophete fluvio: quæ omnia Ariorum eſſe aliis placet*. Politus.

5. Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες) Livio, & Geographis *Phthiotæ Achæi*. Polit.

6. ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσε) Juxta illud:

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Politus.

χρήσιμος εἰς τὰ προσεχῶς ῥηθέντα, τοιαύτη. [1] Ἡ Θεσσαλία, πεδίον μέγα ἐστὶ, καὶ κοῖλον, [2] πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον· πρὸς ἀνατολὰς μὲν, τῇ Ὄσσῃ, καὶ τῷ Πηλίῳ· πρὸς δυσμὰς δὲ, τῷ Πίνδῳ, ἐξ οὗ ὁ Πηνειὸς ὁρμώμενος, ἔξεισι πρὸς ἕω, ἤτοι πρὸς ἀνατολήν· πρὸς ἄρκτους δὲ, τῷ Ὀλύμπῳ· καὶ πρὸς μεσημβρίαν, τῇ Ὄθρυϊ. Τούτου ἦρξε τοῦ τόπου Θεσσαλός· ἀφ' οὗ ἡ χώρα Θεσσαλία. οὗ Αἴγων· οὗ Αἵμων, ὅθεν [3] Αἵμονες, μοῖρα Θετταλική. οὗ, καὶ Λαρίσσης γυναικὸς Ἀργείας, Πελασγὸς, καὶ Φθῖος, καὶ Ἀχαιός. Ἄρχων δὲ ὁ Πελασγὸς μοίρας τῆς χώρας, Πελασγικὸν Ἄργος ὠνόμασε, καὶ πόλιν Λάρισσαν. θανόντος δὲ αὐτοῦ, ἄρξαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ, μοῖραν τῆς γῆς, Φθίαν, καὶ Ἀχαΐαν ἐκάλεσαν. Οἰκεῖ δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων· οὗ υἱὸς, Ἕλλην, ὃς Ἕλληνας τοὺς ἐκεῖ ἐκάλεσεν. οὗ Ξοῦθος, οὗ Ἀχαιὸς, καὶ Ἕλλην· ἀφ' οὗ πάλιν Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν.

ρκ'. Τὸ δὲ, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεὺς, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἦρχε. Ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἦρχεν, οἷον, ἦρχε Διώρης· καὶ τὸ, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ποιητὴς, ἐπάγει, ὅτι, ἀλλ' οἵτοι οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμέμνηντο. Οὐ γὰρ ἔην, ὅς τίς σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς, κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο, τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας, Λυρνησσὸν διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης· κατέβαλε δὲ Μύνητα, καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους. Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλε. Παρασημείωσις δὲ αὕτη τοῦ Ποιητοῦ, εἰπόντος τρόπον τινὰ, ὅτι τοὺς μὲν ἄλλους κατέλεξα, ὡς πολεμήσοντας νῦν αὐτίκα ὑπὸ ἡγεμόσι προάρχουσι τῆς μάχης· τοὺς δὲ Θεσσαλιώτας, οὐχ οὕτως. Οὐ γὰρ ἐμέμνηντο πολέμου, ὡς κειμένου αὐτοῖς τοῦ ἄρχοντος. Δυσηχέα δὲ λέγει τὸν πόλεμον· ὡς καὶ [4] δυσηλεγέα τὸν θάνατον. Οὔτε γὰρ ὁ τῆς μάχης ἦχος ἡδὺς, οὔτε τὸ θανατικῶς λέγεσθαι, ἤτοι κοιμᾶσθαι, γλυκύ. Τὸ δὲ, ἡγήσαιτο αὐτοῖς, διφορεῖται καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ τὸ ἄρχειν. Ἄμφω γὰρ, καὶ δοτικῇ, καὶ γενικῇ συντάσσονται. Στίχες δὲ, αἱ στρατιωτικαὶ τάξεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Τούτων δὲ εὐθεῖα ἑνικὴ, στίξ· γινομένη μὲν ἀπὸ τοῦ στείχω στείξω, καὶ ὀφείλουσα τὴν ἐκεῖθεν δίφθογγον ἔχειν, προαγομένη δὲ ἄλλως διὰ δίχρονον· ἐπεὶ μηδὲν ὄνομα εἰς δίφθογγον λήγει μετὰ διπλοῦ, ἀπαθῶς. [5] Διὸ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς εὐ-

θεῖα

memoravimus, facit hiſtorica deſcriptio, quæ fertur hujuſcemodi. Theſſalia, magna eſt, ac depreſſa planities, tecta undique montibus; ad Orientem, Oſſâ, & Pelio; ad Occidentem, Pindo, ex quo Peneus profluit, qui ad auroram, ſive ad Orientem, excurrit; Olympo ad Septentriones; ad Meridem, Othrye. Regioni huic imperavit Theſſalus: a quo regio ipſa, Theſſalia. Theſſalo ortus Ægon, Ægone Æmon. unde Æmones, pars Theſſaliæ. Æmone, & Lariſſâ Argivâ conjuge, nati ſunt Pelaſgus, Phthius, & Achæus. Pelaſgus partem regionis obtinuit, & Pelaſgicum Argos, urbemque Lariſſam nominavit. Eo autem demortuo, fratres ii, quos diximus, imperium nacti, regionis ipſius partem, Phthiam, & Achajam vocarunt. Eam etiam incoluit Deucalion, pater Hellenis, qui Hellenas, incolas appellavit. Hellene porrò natus eſt Xuthus, Xutho Achæus, & Hellen: a quo rurſus Achæi ſunt nominati.

CXX. Illud verò, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεὺς, *erat dux, atque imperator Achilles*, periphraſis eſt verbi ἦρχεν, *imperabat, ſeu præerat*. Idem namque eſt τὸ ἦρχεν, *imperabat*, ut, ἦρχε Διώρης, *imperabat Diores*, atque τὸ, ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. *erat imperator, ac dux Achilles*. His dictis, ſubjungit Poëta: Verùm hi non belli horriſoni recordabantur. Non enim erat, qui eos in ordines duceret. Jacebat namque ad naves velox ille pedibus, & nobilis Achilles, irâ ſuccenſus propter Briſeidem, puellam a comâ decoram, quam ex Lyrneſſo, poſt multos perlatos, & exantlatos labores, ceperat, vaſtatâ Lyrneſſo, everſiſque muris Thebæ, cum Mynetem, & Epiſtrophum, homines bellicoſos, proſtravit. Hujus cauſsâ, ille quidem mœrens jacebat; ſed citò erat ſurrecturus. Animadverſio autem hæc eſt, & obſervatio Poëtæ: quaſi quodammodo dicat: Quamquam ceteros alios enumeravi, tamquam nunc ſtatim ſub ducibus pugnam præeuntibus dimicaturos; non ita tamen Theſſaliotas. Non enim meminerant belli, quippe jacente eorum duce. Et quidem τὸν πόλεμον, *bellum*, vocat δυσηχέα, *horriſonum*: ut τὸν θάνατον, *mortem*, δυσηλεγέα, *triſti præditam ſomno*. Neque enim pugnæ ſonus jucundus, neque ſomnus, ſive ſopor mortis, dulcis. Quod autem dicit, ἡγήσαιτο αὐτοῖς, *præiret ipſis, ſeu ducem ſemet præſtaret*, duplici id ratione effertur, pariter atque τὸ ἄρχειν, *imperare, ſeu imperium gerere*. Ambo enim & cum dativo, & cum genitivo conſtruuntur. Στίχες porrò, *i. e. verſus*, ſunt ordines militares, ſicuti etiam poſtea palam fiet. Horum nominativus ſingularis, στίξ, *verſus, ſeu ordo*: qui quum oriatur a verbo στείχω, στείξω, *incedo, incedam*, debeatque diphthongum inde habere; tamen aliter cum ancipiti profertur: quoniam nullum nomen, quod expers ſit figuræ, in diphthongum deſinit cum litterâ duplici. Quocirca ſilentio ſuppreſſus eſt nominativus τῆς γυναικὸς, *mulieris*.

At

1. Ἡ Θεσσαλία, πεδίον μέγα) Propter hanc planitiem. Theſſali, equites, & equitandi periti. *Salvinus*.

2. πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον) Herodotus l. 7. n. 129. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην, ὥστε γε συγκεκλῃμένην πάντοθεν ὑπερμήκεσι ὄρεσι. Polit.

3. Αἵμονες) Plinius l. 4. c. 7. *Sequitur mutatis ſæpe nominibus Æmonia. Eadem Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia: ibi Hellen, a quo Hellenes. Hos eoſdem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas & Hellenas, & Achæos. Ex his Phthiotæ nominantur Dorida accolentes.* Politus.

4. δυσηλεγέα τὸν θάνατον) Virg. *Olli dura quies oculos, & ferreus urget Somnus* (χάλκεος ὕπνος) *in æternam clauduntur lumina noctem*. Salvinus.

5. Διὸ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς εὐθεῖα σεσίγηται) Nominativus τῆς γυναικὸς ſecundum rationem eſſet γυναὶξ. ſed uſus eum repudiavit. *Salvinus*.

Aliam

At verò ἡ προὶξ, *dos*, *donum*, & ἡ αἶξ, *capra*, diphthongos habent ex ſynæreſi.

CXXI. Quod prætetea dicit, ἔκειτο ἐν νηυσὶν, *ad naves jacebat*, ſummum indicat otium herois, omnemque ejus a militaribus functionibus ceſſationem: & ſemel, iterumque, ac tertiò dictum eſt in Bœotiâ de Achille. Itaque paullò poſt Philoctetа jacere dicitur in Lemno: tametſi ille ex ſerpentis morſu ægrotaret. Hæc autem ambo ſimiliter dicta ſunt, atque illud: Κεῖται Πάτροκλος. *Jacet Patroclus*. Sin autem jacet nunc Achilles, quippe qui non ea, quæ ſolebat, belli, reique publicæ munia faciat (ubi enim munia hæc ceſſant, locus ibi eſt, ut quis jacere dicatur) excitabitur igitur, atque erigetur, cum iram deponet. Ideoque ſubdit: τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλε. *quamquam citò eſſet exſurrecturus*. Ubi Poëta, quatenus ait τάχα, *citò*, auditorem conſolatur bene Græcis cupientem. Citò enim, inquit, exſurrecturus eſt, atque obſtiturus Trojanis. Siquis autem ſecum reputet illud: Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. *Neque ipſum exſuſcitabis*, demortuum nimirum; ſciendum eſt, eum hîc etiam poſſe dicere, tamquam de homine mortuo, lepidè, ac feſtivè uſurpatum eſſe illud: *jacebat: ſed citò erat exſurrecturus*. Neſcio item, quam feſtivitatis, ſuavitatiſque ſpeciem hoc loci habeat τὸ ποδάρκης, *pedibus valens*, *adeòque celer*. Dicit namque, celerrimum illum, ac velociſſimum pedibus, jacuiſſe: quaſi ſcilicet ira, quam propter Briſeidem habebat, quibusdam veluti compedibus eum implicuiſſet. Atque hîc etiam Briſeidem vocat κούρην, *puellam*, non tamquam unius alicujus filiam, nec tamquam virginem; ſed generatim, tamquam adoleſcentulam. Verùm illud, κούρης χωόμενος, *puellæ iratus*, habet ellipſin τοῦ ἕνεκα, *gratiâ*, *ſeu cauſſâ*, aut præpoſitionis ὑπὲρ, *pro*, *vel ſuper*: ſimiliter atque illud: Χωόμενον κατὰ θυμὸν, ἐϋζώνοιο γυναικός. *Iratum animo*, *pulchræ mulieris*. *i.e. gratiâ pulchræ mulieris*. ita ut ſit, χωόμενος ὑπὲρ τῆς δεῖνος. *iratus pro unâ aliquâ muliere*.

CXXII. Τὸ, Λυρνησσὸν διαπορθήσας, *Lyrneſſum depopulatus*, valet ad explicandum, quid ſit τὸ ἐξείλετο ἐκ Λυρνησσοῦ. *ceperat*, *vel abduxerat ex Lyrneſſo*. ut ne fortè, mercaturæ, aut conventionis, ſeu contractûs more, Briſeidem ex Lyrneſſo cepiſſe, atque elegiſſe; ſed, jure belli, hanc obtinuiſſe intelligatur. Eademque verba ſpeciem quamdam Repetitionis præ ſe ferunt. Nominata namque iterum eſt Lyrneſſus per epanalepſin, ſeu repetitionem, ut cum ipsâ hac urbe, expugnatio quoque Thebæ Atramyttenæ, quemadmodum antea ſcriptum eſt, copuletur, & conjungatur. De quibus ut ſermonem ſupra habuerimus; tamen illud minimè ſupervacaneum, neque inutile eſt ſcire, ſcilicet non Theben modò eſſe Atramyttenam; verùm etiam aliam eſſe in Pamphyliâ: itemque Lyrneſſum. Sic enim Geographus: Urbs Attalea denominata ab Attalo Philadelpho conditore. Medio inter Phaſelidem, & Attaleam intervallo monſtratur Thebe, & Lyrneſſus: quum Troici illuc homines

θεῖα, σεσίγα). ἡ δέ γε προὶξ, καὶ ἡ αἶξ, ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσι τὰς διφθόγγους.

ρκα΄. Τὸ δὲ, ἔκειτο ἐν νηυσὶ, τὴν παντελῆ τοῦ ἥρωος ἀργίαν δηλοῖ, τρὶς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ περὶ *Rom. p. 322.* τοῦ Ἀχιλλέως λεχθέν. Οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὁ Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ κεῖσθαι λέγεται· κακῶς μέντοι ἔχων ἐκεῖνος ὑπὸ πληγῆς ὄφεως. Ἄμφω δὲ καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, [1] Κεῖται Πάτροκλος. Εἰ δὲ κεῖται νῦν Ἀχιλλεὺς, ὡς μὴ ἔχων τὸ σύνηθες πρακτικὸν, καὶ πολιτικὸν (ἔνθα γὰρ μή εἰσι ταῦτα, ἐκεῖ τὸ κεῖσθαι χώραν ἔχει λέγεσθαι) ἐγερθήσεται ἄρα, ὅτε τὴν μῆνιν ἀπόθηται. Διὸ καὶ ἐπήγαγε· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν. ἔνθα καὶ παραμυθεῖται ὁ Ποιητὴς τὸν φιλέλληνα ἀκροατὴν διὰ τοῦ, τάχα. Ταχὺ γάρ, φησιν, ἀναστήσεται. καὶ ἀντικαταστήσεται τοῖς Τρωσίν. Ἰστέον δὲ, ὡς, εἴ τις ἐνθυμαῖτο τὸ, [2] Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, τεθνεῶτα δηλαδὴ, εἴποι ἂν κἀνταῦθα, ὡς ἐπὶ νεκροῦ τινος ἀστεϊσθῆναι τὸ, ἔκειτο μὲν, τάχα δὲ ἀναστήσεσθαι ἔμελλε. Τὸ δὲ ποδάρκης, [3] ἔχει τι γλυκύτητος ἐνταῦθα. Λέγει γὰρ, ὅτι ὁ ποδωκέστατος ἔκειτο, συμποδιζούσης αὐτὸν τῆς μήνιδος, ἣν ἔσχεν ἐπὶ τῇ Βρισηΐδῃ. ἣν κούρην καὶ εἴωθα φησὶν, οὔτε ὡς θυγατέρα τινὸς, οὔτε ὡς παρθένον· ἀλλ' ἁπλῶς ὡς νεάνιδα. Τὸ δὲ, κούρης χωόμενος, λείπεται τοῦ ἕνεκεν, ἢ τῆς ὑπὲρ προθέσεως· ὁμοίως τῷ, Χωόμενον [4] κατὰ θυμὸν, ἐϋζώνοιο γυναικός. ἵνα ᾖ, χωόμενος ὑπὲρ τῆς δεῖνος.

ρκβ΄. Τὸ δὲ, Λυρνησσὸν διαπορθήσας, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἐξείλετο ἐκ Λυρνησσοῦ. ἵνα μὴ νοηθῇ τυχὸν, ὡς ἐκ Λυρνησσοῦ τὴν Βρισηΐδα ἐξελέξατο, λόγῳ ἐμπορίας, ἢ συμβάσεως, ἀλλὰ ὅτι, πολέμου νόμῳ, ταύτην ἔσχεν. [5] Ἔοικε δὲ καὶ ἐπαναλήψει τὸ τοιοῦτον. [6] ἐπανελήφθη γὰρ ἡ Λυρνησσὸς, ἵνα συμπαραληφθῇ ταύτῃ καὶ ἡ τῆς, ὡς προεγράφη, Ἀτραμυττηνῆς Θήβης ἅλωσις. περὶ ὧν εἰ καὶ προερρέθη, ἀλλὰ κἀκεῖνο εἰδέναι οὐ περιττὸν, ὅτι οὐ μόνον Ἀτραμυττηνὴ Θήβη, ἀλλὰ καὶ ἐν Παμφυλίᾳ. οὕτω καὶ Λυρνησσός. Φησὶ γοῦν ὁ Γεωγράφος, ὅτι [7] πόλις Ἀτάλεια, ἐπώνυμος τοῦ κτίσαντος Φιλαδέλφου. Δείκνυται δὲ μέσον Φασήλιδος, καὶ Ἀτταλείας, Θήβη, καὶ *Baſ. p. 244.* Λυρνησσός· [8] Τρωϊκῶν ἀνδρῶν ἐκεῖ ἐκπεσόντων.

Aliam rationem dat Etymologus, quæ eſt hujuſcemodi: τὰ γὰρ εἰς αιξ, κοινά εἰσι τῷ γένει. οἷον, ὁ αἶξ, καὶ ἡ αἶξ· ὁ χοῖξ, καὶ ἡ χοῖξ· ὁ Θρᾷξ, καὶ ἡ Θρᾷξ. τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ τὸ σημαινόμενον πολὺν εἶναι ἀρσενικὸν (οὐ γὰρ λέγεται ὁ γυναιξ) ἀπέλαβεν. ἔστι δὲ ἡ γυναὶ, γυναικός, ὡς αἰνὸ ἡ γυναιξ ἐδαίας. Politus.

1. Κεῖται Πάτροκλος) Il. Σ. σ΄ v. 20. Scholiaſtes Κεῖται, νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνῄρηται, τέθνηκε. Polit.

2. Οὐδέ μιν ἀνστήσεις) Il. lib. ω΄ v. 551. Scholiaſtes οὐδαμῶς ἀναστήσεις. Polit.

3. ἔχει τι γλυκύτητος) *poſſidet ſuavitatis quiddam*. Alludit ad Hermogenis formas, in quibus reperitur γλυκύτης. Salvinus.

4. κατὰ θυμὸν) l. κατά. v. 429. *a. Il. Polit.*

5. Ἔοικε δὲ καὶ ἐπαναλήψει τὸ τοιοῦτον) quæ ἐπανάληψις dicta etiam παλιλλογία, & ἀναδίπλωσις. Vetus Auctor de Poëſi Homerica: Ἔστι παρ' αὐτῷ καὶ ἡ παλιλλογία, ἐπανάληψις οὖσα μέρους τινὸς λόγου, ἢ πλειόνων λέξεων ἐπαναλαμβανομένων, ὃ καὶ ἀναδίπλωσις καλεῖται. Rutilius Lupus: *Epanalepſis. Hoc ſchema fieri ſolet, cum id, quod dictum ſemel eſt, quo gravius ſit, iteratur. Id interdum fit uno verbo: interdum plurium verborum conjunctione.* Repetitio vocatur Julio Rufiniano. *Politus.*

6. ἐπανελήφθη γὰρ ἡ Λυρνησσὸς) hoc verbo uſus Euſtathius eleganter, ut ad ἐπανάληψιν figuram reſpiceret. *Salvinus.*

7. πόλις Ἀττάλεια) Et ſic legendum apud Strabonem, ubi vulgò Ἀτάλεια. Polit.

Illud enim melius: Ἀλεξάνδρεια, & Ἀλεξανδρία. Salvin.

8. Τρωϊκῶν ἀνδρῶν ἐκεῖ ἐκπεσόντων) Geographus: ἐκπεσόντων ἐκ τῆς Θήβης πεδίου τῶν Τρωϊκῶν Κιλίκων εἰς τὴν Παμφυλίαν ἐκ μέρους, ὡς εἴρηκε Καλλισθένης. Politus.

Ἐθνικὸν τῆς Ὁμηρικῆς Λυρνησσοῦ[1] φασὶν εὑρῆσθαι παρ' Αἰσχύλῳ, Λυρναῖος· καὶ τάχα κατὰ συγκοπήν.[2] Μία δέ, φασι, καὶ αὕτη τῶν ἕνδεκα πόλεων, ἃς πεζὸς εἷλεν ὁ Ἀχιλλεύς· αἳ ἦσαν, Λυρνησσός, Πήδασος, Θήβη, Ζέλεια, Ἀδράστεια, Πιτύα, Περκώτη, Ἀρίσβη,[3] Ἄβυδος, καὶ .... Περὶ δὲ Θηβῶν ὁ Γεωγράφος, καὶ Λυρνησσοῦ φησὶ καί, ὅτι τοῦ Θήβης πεδίου ἄρχουσι νῦν Ἀδραμυττηνοὶ τὸ πλέον. Ἐνταῦθα γὰρ ἡ Θήβη, καὶ ἡ Λυρνησσός, ἐρυμνὸν χωρίον. ἔρημοι δ' ἀμφότεραι, διέχουσαι[4] Ἀδραμυττηνοῦ, σταδίους ἡ μὲν ἑξήκοντα· ἡ δὲ ὀγδοήκοντα. Ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστι, φησί, καὶ ἡ Χρύσα. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ὑποπλάκιοι ἐν τοῖς ἑξῆς που αἱ τοιαῦται λέγονται Θῆβαι,[5] φησὶν ὁ Πορφύριος, ὅτι Ὑποπλακία, ἡ ἐν τῷ Θήβης πεδίῳ πόλις. ὃ σημαίνει ὑπόπεδος, καὶ λεῖος. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ, φασιν, ἡ πλάκιος. πλὰξ γὰρ ὑπὸ πλείστων, τὸ ἐπίπεδον χωρίον.[6] Ὁ δὲ εἰπών, ὄρους τινὸς Πλακίου μνημονεύειν τὸν Ποιητήν, παρακούει Ὁμήρου. Ὁ δὲ Ὁμηρικὸς ἐν τούτοις Μύνης, ἀνὴρ ἦν τῆς Βρισηΐδος. Ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετῆλθεν ὁ Ποιητής, διὰ ἐξαλλαγὴν δηλαδὴ σχηματισμοῦ. Ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τὴν Βρισηΐδα ἐξείλετο Ἀχιλλεύς, πορθήσας Λυρνησσόν, καὶ Θήβην, καὶ Μύνητα καταβαλών· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ Μύνητα κατέβαλεν. Εὑρεθήσονται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα. Ἐπίστροφος δέ, ἰδοὺ καὶ οὗτος ἕτερος παρὰ τὸν Ἕλληνα, οὗ ἐμνήσθη ὁ Ποιητὴς ἐν τῷ Φωκέων καταλόγῳ.[7] Ἐγχεσίμωροι δέ, οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, ὅ ἐστι, κακοπαθοῦντες, ἀκταθέντος τοῦ

e patriâ ejecti veniſſent. Lyrneſſi Homericæ Gentile nomen inveniri apud Æſchylum ajunt τὸ Λυρναῖος, *Lyrneus*; idque fortaſſe per ſyncopen. Una autem hæc eſſe fertur undecim illarum urbium, quas Achilles pedeſtribus copiis cepit: quæ quidem fuerunt, Lyrneſſus, Pedaſus, Thebe, Zelea, Adraſtea, Pitya, Percote, Ariſbe, Abydus, Chryſa, & Cilla. Verùm de Thebis, & Lyrneſſo hæc habet Geographus: Thebes campum, majorem partem, obtinent nunc Adramytteni. Ibi enim Thebe, & Lyrneſſus, caſtellum naturâ munitum. Utraque eſt deſerta. Diſtant ab Adramytteo, hæc ſexaginta, illa octoginta ſtadiis. Adramytteno quoque in agro eſt, inquit, Chryſa. Quoniam verò ipſæ hæ Thebæ alicubi infra vocantur Ὑποπλάκιαι, *Hypoplaciæ;* notat Porphyrius, Hypoplaciam, urbem intelligi in campo Thebes. quod idem eſt, atque campeſtris, & plana. Hoc enim, ut ajunt, ſignificat ἡ πλάκιος· quippe quum πλὰξ a pleriſque omnibus planities ipſa, ſeu campeſtris, planuſque locus appelletur. Nam qui montis cujusdam Placii dicit Poëtam mentionem facere, hic ſanè perperam Homerum intelligit. Ceterùm Homericus, qui hic dicitur, Mynes, maritus fuit Briſeidis. Hoc autem loci Grammatici veteres obſervant, Poëtam a participio ad verbum tranſiiſſe, ad varietatem ſcilicet locutionis. Dicendum namque ei ita erat: τὴν Βρισηΐδα ἐξείλετο Ἀχιλλεύς, πορθήσας Λυρνησσόν, καὶ Θήβην, καὶ Μύνητα καταβαλών. *Briſeidem Achilles cepit, Lyrneſſum, ac Theben depopulatus, Myneteque proſtrato*. Et tamen ita dixit: καὶ Μύνητα κατέβαλεν, *& Mynetem proſtravit*. Hujuſcemodi loquendi formæ aliæ etiam poſtea reperientur. Epiſtrophus verò ecce tibi hic alius, atque ille Græcus, cujus in Phocenſium recenſione meminit Poëta. Ἐγχεσίμωροι porrò ſunt οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, hoc eſt, κακοπαθοῦντες, *ii, qui vibrandis haſtis dant operam, eâque in re ſeſe fatigant*,

1. φασὶν εὑρῆσθαι παρ' Αἰσχύλῳ, Λυρναῖος) apud Æſchylum in Perſis:

Θάρυβίς τε πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
Ταγός, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνήρ.

Vetus Scholiaſta Gentile hoc, Λυρναῖος, formatum putat ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρας. Stephanus item: Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τῆς Λύρνας, ἢ Λύρνου, Λυρναῖος. Fortaſſis Λύρνα dicta eſt regio, ubi urbs Λυρνησσός. Sed Euſtathius τὸ Λυρναῖος vult eſſe per ſyncopen, quaſi ſcilicet ex Λυρνησσαῖος. Nomen tamen Gentile uſitatum, eſt Λυρνήσσιος. Politus.

2. Μία δέ, φασι, καὶ αὕτη τῶν ἕνδεκα πόλεων) Stephanus: Λυρνησσός, πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. Adde ex Euſtathio: ἃς πεζὸς εἷλεν ὁ Ἀχιλλεύς. Polit.

3. Ἄβυδος, καὶ ...) Deſunt reliquæ duæ Troadis, ſive Æolidis, urbes, quas Achilles pedeſtribus copiis cepit. Eas fuiſſe conjicio Chryſam, & Cillam, de quibus Strabo l. 13. p. 612. eo ipſo in loco, in quo agit de Lyrneſſo, & Thebe: Ἐν δὲ τῇ Ἀδραμυττηνῇ ἐστι καὶ ἡ Χρύσα, καὶ ἡ Κίλλα. Adeòque Euſtathii locum ſic ſupplendum cenſeo: Ἄβυδος, Χρύση, καὶ Κίλλα. Nam & hæ captæ fuère a Græcis, ut ipſe agnoſcit Euſtathius, ubi Apollinis templo victores vult pepercisse; ideòque Poëtam ſub perſonâ ſacerdotis Chryſis dixiſſe:

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Τάχα γὰρ ἄσυλον ἐτήρησαν τό, τε Κιλλαῖον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ ἐν τῇ Χρύσῃ. & infra: δῆλον δέ, ὅτι ἐπιεικῶς περιεποιοῦντο τὰ ἱερὰ ἐν τῇ ἁλώσει τῶν πόλεων. ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς τοῦ Μάρωνος, ὡς Ἀπόλλωνος ἱερέα, τὰ προσήκοντα ἐχαρίσατο. καὶ τῆς Τενέδου δὲ ἴσως φειδομένους ἔτι σωζομένων φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα, οὐ διότι οὐχ εἷλον αὐτὴν οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὅτι, ὡς εἰκός, διὰ τὸν Ἀπόλλωνα φιλανθρωπότερον τοῖς ἐκεῖ προσηνέχθησαν. Hæc ante ſcripſeram, quàm ad manus meas perveniſſet editio Euſtathii Frobeniana, in qua unius de his urbibus facta eſt additio, hoc modo: Ἄβυδος, Χρύση, καὶ... Poſtea vidi, conjecturam meam de Cillâ urbe poſtremâ veniſſe jam dudum in mentem homini etiam Luſitano, Thomæ de Pinedo. *Politus*.

4. Ἀδραμυττηνοῦ) l. Ἀδραμυττίου. Sic enim Strabo: licet alii urbem hanc ſcribant cum unico τ'. Livius *Adramytteum*. Polit.

5. φησὶν ὁ Πορφύριος, ὅτι Ὑποπλακία, ἡ ἐν τῷ Θήβης πεδίῳ πόλις) Euſtathius ad lib. ζ' Il. p. 649. περὶ δὲ Θηβῶν ὑποπλακίων καὶ ἐν Βοιωτίᾳ εἴρηταί τι. οἶδε καὶ ἀναγράφει ὁ Πορφύριος ὄρος τινὰ Πλάκιον. Polit.

6. Ὁ δὲ εἰπών, ὄρους τινὸς Πλακίου μνημονεύειν τὸν Ποιητήν, παρακούει Ὁμήρου) Homerum ita intellexit vetus Scholiaſta, itemque Heſychius, & Auctor Magni Etymologici. Intellexiſſe etiam ita videtur Geographus, ut oſtendunt hæc ejus verba de Thebe: ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων ἐστὶν ἡ Θήβη ἔρημος, ἥν φησιν ὁ Ποιητὴς ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. quo etiam intellectu Euſtathius ad lib. ζ Il. ita explicat illud Homericum, Ὑποπλακίῳ ὑληέσσῃ, Θήβῃ ὑποπλακίῃ· ταύτης τῆς Θήβης τὸν γάμον ἐν γαμικῷ ἀγῶνι ἔθηκεν ὁ πατὴρ τῷ ἀριστεύσαντι. παρατυχόντα δὲ Ἡρακλέα, νικῆσαι φασι, καὶ λαβεῖν τὴν Θήβην εἰς γυναῖκα, καὶ κτίσαι πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ, Πλακίαν τὸ ἐπικαλούμενον, καὶ Ὑποπλακίαν διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρος τὸ Πλάκιον. ἀφ' οὗ ὄρους καὶ ἡ χώρα ὑπόπλακος ὑλήεσσα, κατὰ τὸν Ποιητήν. Ὅρα οὖν, ὅτι τὸ μέν, ὑποπλακίῃ ὑληέσσῃ, τὴν ὅλην ἐστὶ δηλωτικόν· τὸ δέ, Θήβῃ ὑποπλακίῃ, τὸ μέρος δηλοῖ, τουτέστι, τὴν πόλιν. At enim Geographus prorſus negat ullum ibi eſſe Placon. Πλάκιον vocat Geographus: qui mons eſt Πλάκιον veteri Homeri Scholiaſtæ, & Etymologici Magni Auctori, Πλάκος Heſychio. De monte hoc Placio ita Euſtathius ad lib. ζ' Iliadis: ὅπερ δέ ἐστιν (ὄρος τὸ Πλάκιον) ὡς ὁ πλείων λόγος κρατεῖ, ἀπὸ τῆς πλακὸς ἔσχε τὴν κλῆσιν, ὡς καὶ ἡ ὑποπλακία Θήβη, καὶ ὑλήεσσα ὑπόπλακος, ὅ ἐστιν, ἡ ὁμαλή, καὶ δασεῖα. πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα. Politus.

7. Ἐγχεσίμωροι δέ, οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι) Ἐγχεσίμωροι cur non dicti, quaſi ἐγχεσιμανεῖς, *qui haſtis inſaniunt, qui haſtarum vibrandarum amore, ſeu furore corripiuntur?* Salvin.

Qui haſtis furunt, ſeu inſaniunt, ἐγχεσίμαργοι, παρὰ τὸ μαργαίνειν τὸ μαίνεσθαι. Qui haſtes ſeſe exercent, & in iis vibrandis occupantur, ἐγχεσίμωροι, παρὰ τὸν μόρον. Heſychius: Ἐγχεσίμαργος, ἔγχει μαινόμενος. Ἐγχεσίμωροι, περὶ τὰ δόρατα μεμορημένοι, τουτέστι, πεπονημένοι. Politus.

Digitized by Google

gant, atque exercent, producto τῷ ὁ in ω magnum: ſicuti etiam fit in ἰόμωροι, *jaculatores*. Verùm de hac voce aliquantò fuſiùs infra agemus. Et vide, ut hoc loci Poëta verbum nullum faciat de Patroclo, neceſſario illo, & ſodali Achillis: & cauſſa perſpicua eſt, ac manifeſta. Nam cum Diomede quidem, & Idomeneo homines nominatim conjunxit, qui chariſſimi illis erant, & amiciſſimi, utpote qui ad pugnam ſimul exirent. Verùm hoc loci, quum Achilles quodammodo, quod ad inſtruendam certè, explicandamque aciem attinet, ſilentio prætermittatur, prætermitti etiam ſimul Patroclum, juxta atque pædagogum illum, Phœnicem, oportebat. Ad hæc, ſciendum, illos, quos diximus, Mynetem, atque Epiſtrophum, vocari filios Eveni, qui Evenus cognominis eſt fluvii, de quo alibi fit mentio: Eveni, inquam, Selepiadæ regis, qui videlicet filius erat Selepii. Porro autem conſtat; nomen hoc, Σελήπιος, *Selepius*, componi ex σέλας, *fulgor*, & ἤπιος, *mitis*, *vel benignus*.

τῦ ὁ εἰς ω μέγα· [1] ὡς καὶ ἐπὶ τῦ ἰόμωροι γίνεται. Ῥηθήσεται δὲ περὶ τέτυ πλέον τι ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ἴδε δὲ, ὅπως ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς ἐκ ἐμνήσθη Πατρόκλυ, τῦ ἑταίρυ τῦ Ἀχιλλέως· καὶ ἡ αἰτία, δήλη. Διομήδει μὲν γὰρ, καὶ Ἰδομενεῖ συνεξεφώνησε τὺς φιλτάτυς, ὡς συνεξιόντας εἰς μάχην· ἐνταῦθα δὲ, τῦ Ἀχιλλέως τρόπον τινὰ σιγηθέντος, τά γε εἰς ἔκταξιν πολέμυ, ἐχρῆν συνασιγᾶσθαι καὶ τὸν Πάτροκλον, καθὰ καὶ τὸν παιδαγωγὸν Φοίνικα. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὺς εἰρημένυς, τὸν Μύνητα, καὶ τὸν Ἐπίστροφον, υἱέας λέγει Εὐήνυ ὁμωνύμυ ποταμῦ τινὶ ἀλλαχῦ κειμένυ, Σεληπιάδαο, ἤγυν υἱῦ Σεληπίυ, ἄνακτος. [2] Δῆλον δὲ, ὡς παρὰ τὸ σέλας, καὶ τὸ ἤπιος σύγκειται ὁ Σελήπιος.

Qui verò Phylacen tenebant, & Pyraſum florentem,
Cereris lucum, Itonaque matrem ovium,
Maritimumque Antrona, & Pteleum herboſum:
Horum rurſus Proteſilaus bellicoſus dux erat,
Dum viveret. tunc verò eum jam habebat terra nigra,
Ejus autem lacerata genas uxor in Phylace relicta erat,
Et domus ſemiperfecta. Eum namque occiderat Dardanus vir
De navi deſilientem, longè primum omnium Græcorum.
Neque tamen hi ſine duce erant, tametſi ducem deſiderarent.
Sed ipſos ordinabat Podarces, ramus Martis,
Iphicli filius ovibus abundantis Phylacidæ,
Frater germanus magnanimi Proteſilai,
Minor natu. Ille namque major, & fortior,
Heros Proteſilaus bellicoſus. Nec tamen copiæ
Duce indigebant, tametſi bonum illum deſiderarent.
Hunc verò ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.

Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ [3] Πύῤῥασον ἀνθεμόεντα, Rom. p. 323.
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων,
Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Ζωὸς ἐών. τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
Καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
Ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος,
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Ὁπλότερος γενεῇ. ὁ δ' ἅμα πρότερος, καὶ ἀρείων
Ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

CXXIII. Eorum, qui Phylacen tenebant, florentemque Pyraſum, lucum Cereris, Itonemque ovium matrem, maritimamque Antrona, & Pteleum herboſum, dux quondam erat Proteſilaus, dum viveret: quem & Ἀρήϊον, *Martium, vel Martialem*, ſemel atque iterum vocat, tamquam bellicoſum, nec non animo præditum magno, atque excelſo. quod quidem oppoſitâ ratione dicitur, atque animo vir puſillo. Itaque dux erat, dum viveret. Tum verò nigra eum jam terra detinebat. Ac vide, ut Poëta ad illum veluti jacentem, quemadmodum antea dictum eſt, Achillem, hunc verè jacentem adjungat, atque adnectat Proteſilaum. Et illi quidem, inquit, ductorem ſuum deſiderabant: nec tamen erant ipſi ἄναρχοι, *ſine duce*. Et obſerva τὸ ἄναρχοι pro ἀβασίλευτοι, δίχα ἀρχῦ, *regis expertes, rege carentes, ſine duce*. Eos autem, inquit, in ordinem Podarces diſpoſuit, ramus Martis, Iphicli filius Phylacidæ, ejus, cujus mentio in Odyſſeâ, quem etiam πολύμηλον, *pecoribus, ſive ovibus, abundantem*, vocat, ob eam cauſſam, quam paullò ante expoſuit. Podarces, inquam, frater germanus Proteſilai, natu minor. Ille verò major, & fortior erat heros Proteſilaus. Quocirca, ut notant, nec ſatis poſtea virium Podarces habuit ad hoſtium ignem ex Proteſilai navi depellendum: ſed quemadmodum Proteſilaus, ceterorum Græcorum primus, apud Trojam quondam occubuit; ſic hujuſce etiam navis, ceterarum aliarum prima, immiſſum ab Hecto-

ρκγʹ. Ὅτι τῶν ἐχόντων Φυλάκην, καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων, Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην, Πρωτεσίλαος ἡγεμόνευέ ποτε, ζωὸς ἐών· ὃν καὶ Ἀρήϊον δὶς λέγει, ὡς πολεμικὸν, καὶ μεγάθυμον δέ. ὅπερ ἀντίκειται πρὸς τὸν μικρόψυχον. Καὶ ὕτω μὲν ζῶν ἦρχε· τότε δὲ ἤδη κατεῖχεν αὐτὸν γαῖα μέλαινα. Καὶ ὅρα, ὅτι μετὰ τὸν ὡσανεὶ κείμενον, ὡς προείρηται, Ἀχιλλέα, τὸν ὡς ἀληθῶς κείμενον Πρωτεσίλαον ὁ Ποιητὴς παρέθετο. καὶ ἐπόθυν μέν, φησιν, ἐκεῖνοι τὸν ἀρχηγόν· ὐ μὴν ὐδ' αὐτοὶ ἄναρχοι ἔσαν. Καὶ σημείωσαι τὸ ἄναρχοι, ἀντὶ τῦ ἀβασίλευτοι, δίχα ἀρχῦ. Ἐκόσμησε δέ, φησιν, αὐτὺς, Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος, Ἰφίκλυ υἱὸς Φυλακίδυ, τῦ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κειμένυ, ὃν καὶ πολύμηλον λέγει, διὰ τὰ πρὸ μικρῦ λεχθέντα· αὐτοκασίγνητος Πρωτεσιλάυ, ὁπλότερος γενεῇ. ὁ δ' ἄρα πρότερος, καὶ ἀρείων ἥρως Πρωτεσίλαος. Διό, φασιν, ὐδ' ἐξίσχυσεν ὁ Ποδάρκης ἐν τοῖς ἑξῆς ἀπώσασθαι τὸ τῆς Πρωτεσιλάυ νηὸς τὸ δήϊον πῦρ· ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πρωτεσίλαος πρῶτος τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ποτε πέπτωκεν ἐν Τροίᾳ, ὕτω καὶ ἡ τύτυ ναῦς πρώτη τῶν ἄλλων, τὸ τῦ Ἕκτο-

1. ὡς καὶ ἐπὶ τῦ ἰόμωροι γίνεται) Etymologici Magni Auctor: Ἰόμωροι, οἱ περὶ τὺς ἰὺς, ἤγυν τὰ τόξα πεπονημένοι, καὶ μεμορημένοι, ὅ ἐστι, κεκμηκότες, ἢ περὶ τὸν μόρον, κατὰ ἔκτασιν τῦ ο εἰς ω. ὁ σημαίνει τὺς ἀμαρτάνοντας, καὶ τὺς κακοπαθῦντας. Politus.

2. Δῆλον δὲ, ὡς παρὰ τὸ σέλας, καὶ τὸ ἤπιος σύγκειται ὁ Σελήπιος) Fere omnia nomina propria apud Græcos habent quamdam ſignificationem, & nonnunquam admonitionem officii. Ita hic Rex Σελήπιος appellatur, quaſi a benigno, & placido lumine. quod maxime eſt regium. Salvinus.

3. Πύῤῥασον) Et ſic editio Florentina. Sed ex Commentario Euſtathiano legendum apparet, Πύρασον: quum ſit ἀπὸ τῦ πυρὸς. Politus.

ρος ἐδέξατο πῦρ. Εἰ δὲ καὶ ἡμιδαὴς ἐκείνη ἔμμεινεν, ἤη ἂν ὅμοιόν τι τοῦτο πρὸς τὸν τοῦ ἥρωος δόμον, ὃς, χηρωθείσης τῆς γυναικὸς, ἡμιτελὴς ἐλείφθη, ὡς τοῦ Πρωτεσιλάου πεσόντος, καθὰ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. [1] ἣ καὶ ἀμφιδρυφὴς, ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, γέγονε. Καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς διασαφῶν, ἢ καὶ παραφράζων τὸ, Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἦσαν, πόθεόν γέ μεν ἀρχόν· ἐπάγει ἐπαναληπτικῶς, οὐδέ τι λαοὶ δεύοντ' ἡγεμόνος, πόθεόν γέ μεν ἐσθλὸν ἐόντα τὸν Πρωτεσίλαον. Αἱρετώτερον γὰρ πάντως τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον. Διὸ, καίτοι τὸν κοσμοῦντα ἔχοντες, ἐπόθουν ὅμως καὶ ἀπόντα τὸν κρείττονα.

re ignem comprehendit. Sin autem & illa ſemiuſta permanſiſſet, ſimiliter quodammodo ei contigiſſet, atque hujuſce herois domui, quæ, orbatâ viro ſuo uxore, ſemiperſecta, ſeu imperſecta, relicta eſt, demortuo ſcilicet Proteſilao, ut paullò poſt declarabitur. cujus etiam Proteſilai uxor, ob viri ſui interitum, fuit *ἀμφιδρυφὴς*, *utramque genam dilacerata*. Atque id quidem hujuſcemodi. Verùm poſtea Poëta, ut magis magiſque explicet, ſive etiam ut fuſiùs, aliiſque verbis per paraphraſin interpretetur id, quod dixerat: *Neque hi ſine duce erant, tametſi ducem deſiderarent;* ſubdit per epanalepſin, ſeu repetitionem: *Neque ullo modo copiæ duce indigebant, tametſi bonum illum Proteſilaum deſiderarent*. Quod enim melius eſt bono, id omnino optandum magis eſt, atque expetendum. Quare, tametſi moderatorem, ac ducem habebant; tamen abſentem, qui melior, ac præſtantior erat, deſiderabant.

ρκδ'. Οἶκτον δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πολὺν ὁ Ποιητὴς δίεισιν, οὐ μόνον [2] ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὅτε τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἱστορεῖ, ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐν οἷς οὕτω ποθεινὸν τοῖς οἰκείοις λέγει τὸν Ἥρωα. Ὁρίζεται δὲ, φασι, καὶ τὸ πρόθυμον αὐτοῦ· εἴγε διὰ τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ, βατὴν Ἕλλησι τὴν Τροίαν ἔθετο. διὸ καὶ μεγάθυμον αὐτὸν ὠνόμασε. [3] Θρώσκων γὰρ ἐκ νηὸς, πολὺ πρώτιστος Ἀχαιῶν, ἀνῃρέθη, ὡς δηλωθήσεται κατωτέρω. Γενεαλογία δὲ αὐτοῦ, τοιαύτη τίς ἐστιν. Εἷς τῶν Αἰολιδῶν Φύλακος, [4] κτίσας πόλιν, Φυλάκην ὠνόμασεν. οὗ Ἴφικλος, οὗ Φύλακος, οὗ Ποίας, καὶ Ἴφικλος. ὧν Ποίαντος μὲν, καὶ Μεθώνης, Φιλοκτήτης· Ἰφίκλου δὲ, καὶ Ἀστυόχης, Πρωτεσίλαος, καὶ Ποδάρκης. Ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποδωκέστατος, κατὰ τὴν ἱστορίαν, Ἴφικλος, [5] περὶ οὗ δηλῶν Ἡσίοδος, ὅτι ταχυτῆτι διήνεγκεν, οὐκ ὤκνησεν ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν·

> [6] Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα·
> Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι,

καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν. Ὁπότερος δ' ἂν τοῖν δυοῖν ἦν ποδωκέστερος, ἔγκειται καὶ τῷ ὀνόματι ἐκείνου σημασία τῆς κατ' αὐτὸν ποδωκείας. [8] Ἴφικλος γάρ, φησι, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἰφίκωλος, ὅ ἐστιν, ἰσχυρόπους, καὶ, καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, ποδάρκης. Ὅτι δὲ κῶλα, ἰδίως καὶ ἐπὶ ποδῶν, [9] ἡ Κωλιὰς Ἀφροδίτη δηλοῖ, κῶλα τοιαῦτα ἐκλύσασα δεσμοῦ, ὡς ἐν ἄλλοις δεδήλωται, καὶ ἐκεῖθεν οὕτω

CXXIV. Poëta porrò, ſecundùm veteres, locum magnæ admodum commiſerationis percurrit, non ſolùm poſtea, cum de uxore narrat; verùm etiam nunc, cum deſideratum adeò, atque expetitum a ſuis Heroëm illum commemoret. Quin etiam, ut ajunt, alacritatem ejus, & ſtrenuitatem definit, atque æſtimat: quandoquidem ab ejus conatu, primoque impetu perviam Græcis Trojam, facilemque acceſſu eſſe facit. Quocirca vocat eum magnanimum. Interfectus namque eſt, ut inferiùs explicabitur, cum Græcorum omnium longè primus e navi deſiliret. Ejus autem genus jam inde a ſtirpe deductum, ſeſe ita habet: Phylacus, unus Æolidarum, urbem a ſeſe ædificatam, Phylacen nominavit. Hujus filius fuit Iphiclus, nepos Phylacus, pronepotes Pœas, & Iphiclus. Pœante, & Methone natus eſt Philoctetes; Iphiclo, & Aſtyoche, Proteſilaus, & Podarces. Verùm hoc loci inquirendum eſt, quis ille fuerit Iphiclus, quem a ſummâ pedum velocitate monumenta veterum commendant: quem ut Heſiodus oſtenderet eximiâ ſingularique velocitate præditum fuiſſe, hanc de eo hyperbolen, ſeu ſuperlationem proferre non dubitavit, ut eum ſummos ſpicarum fructus percurrere, nec frangere diceret; ſed ſuper frumenti ariſtas pedibus ferri, ac currere, neque ullum fructui detrimentum importare. Uterlibet autem de his duobus pedum velocitate præſtiterit, in illius ſanè nomine ineſt ſignificatio velocitatis pedum, quem ipſe habet. Ἴφικλος enim eſſe dicitur per ſyncopen ex ἰφίκωλος, hoc eſt, potens pedibus, atque, ut Homericè loquar, *ποδάρκης*, *pedibus valens*. Nam *κῶλα*, *i. e. membra*, ſpeciatim dici de pedibus, claro argumento eſt ἡ Κωλιὰς Ἀφροδίτη, *Colias Venus*, quippe quæ hujuſcemodi *κῶλα*, *membra*, vinculis ſolvet, ut alibi declaratum

1. ἣ καὶ ἀμφιδρυφὴς) l. ἡ καὶ, id eſt, uxor Proteſilai. *Polit.*

2. ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὅτε τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἱστορεῖ) Atqui antecedit, non ſequitur, quod Poëta narrat de uxore. *Polit.*

3. Θρώσκων γὰρ ἐκ νηὸς, πολὺ πρώτιστος Ἀχαιῶν) Hinc illi nomen Πρωτεσίλαος. quaſi primus è populo, ſeu exercitu, ob illum factum. *Salvinus*.

4. κτίσας πόλιν, Φυλάκην ὠνόμασε) Φυλακὴ propriè eſt cuſtodia, præſidium. Sed translatitium eſt, urbes apud Græcos fuiſſe Heroibus quibuſdam conditoribus earum cognomines. uti Gazam Stephanus, Azam dictam, quod præſidium & robur ſignificet, ab Azone, Herculis filio, deducit. *Salvinus*.

5. περὶ οὗ δηλῶν Ἡσίοδος, ὅτι ταχυτῆτι διήνεγκεν) Scholiaſta Apollonii ad lib. 1. Argonaut. Ἴφικλος υἱὸς τοῦ Φυλάκου, καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. De Iphiclo item Orpheus:

> Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο,
> Ὅς ῥα καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέδραμεν, οὐδ' ὅγε καρπὸν
> Σίνετ', ἀίσσων γυῖα φέρων ἐπὶ λαῖον ἄωτον. Politus.

6. Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν) Homerus de velocitate equarum Æneæ:

> Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
> Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
> Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Homerum imitatus eſt Virgilius in celebrandâ ad miraculum uſque velocitate Camillæ. *Politus*.

7. ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν) Virg. Æn. VIII. de Camillæ velocitate:

> *Illa vel intactæ ſegetis per ſumma volaret*
> *Gramina, nec teneras curſu læſiſſet ariſtas.*

Salvinus.

8. Ἴφικλος γὰρ, φησι, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἰφίκωλος) Etymologus: Ἴφικλος ὁ ἥρως. ἰφίκωλός τις ὤν. ταχύτατος γὰρ ἱστορεῖται. καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, Πρωτεσίλαος, καὶ Ποδάρκης. Hunc eundem Proteſilai patrem in curſûs certamine victorem narrat Pauſanias Eliacorum 1. c. 17. *Politus*.

9. ἡ Κωλιὰς Ἀφροδίτη δηλοῖ, κῶλα τοιαῦτα ἐκλύσασα δεσμοῦ) Vetus Scholiaſta ad Nubes Ariſtophanis v. 52. Item Etymologus: Τυῤῥηνοὶ νικήσαντες Ἀθηναίους, ἔλαβον αἰχμαλώτους, μία γυνὴ δὲ Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλυσεν αὐτόν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος, ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα. Polit.

tum eſt, indeque ſit ipſa ſic denominata. Ceterùm Podarcem illum, quem diximus, quadraginta, ſecundùm Poëtam, nigræ naves ſequebantur. Ubi volo, obſerves, ut Poëta in explicando, aſſignandoque ſingillatim navium numero, nunc ſine epitheto naves ipſas proferat, nunc etiam cum epithetis: iis tamen tantùm tribus. Quorum quidem epithetorum unum, ideſt, μιλτοπάρῃοι, *genis rubricatis præditæ*, eximiâ quadam, & præcipuâ notâ, ut ſupra obſervatum eſt, Ulyſſis navibus elargitur. Rurſus alias naves quater vocat γλαφυράς, *cavas*, *ſeu profundas*. Epitheto denique μέλαιναι, *nigræ*, duodecies utitur. Totidem autem vicibus ſimpliciter profert eas ſine ullo prorſus epitheto. Neque ei aliud quidquam placet curioſiùs, aut exquiſitiùs conſectari. Quocirca neque κορωνίδας, *inflexam ſummitatem habentes*, *ſeu roſtratas*, neque κοίλας, *concavas*, neque θοάς, *veloces*, ullas omnino de his navibus appellat. Hæc porrò epitheta ſunt maximè uſitata.

CXXV. Quod verò ad eas urbes, quas memoravimus, attinet, de Phylace dictum eſt ſupra, cujus civis, Philaceſius, ut Ithaceſius, urbe ſitâ prope Thebas Phthiotidas: quæ & ipſæ ſub Proteſilao fuiſſe perhibentur. Pyraſus verò, urbs eſt Phthiæ, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, ſic appellata, eo quòd illa regio ferax ſit πυροῦ, *frumenti*, ſeu magnam tritici copiam ferat. Quocirca Poëta vocat eam lucum Cereris, tamquam nimirum frugiferam, & fructuoſam. Huic enim bonorum, rerumque generi præeſſe Ceres dicebatur. Et hoc ipſum tacitè ſignificatur illo epitheto, ἀνθεμόεντα, *florentem*. Locus namque ἀνθεμοῦς idem eſt, ac virens plantis, & florens, ab ἄνθεμον, quod florem ſignificat. Quamquam Apion, & Herodorus iis minimè conſentiant, qui ita intelligunt; ſed urbem per ſeſe, ac ſeparatim eſſe velint lucum hunc Cereris. Urbs enim, inquiunt, Cereris, non Pyraſus certè eſt, ſed Demetreum, ſeu Cereris fanum, oppidum per ſeſe, ac propriè ita appellatum. His tamen auctoribus non aſſentitur Geographus, quippe qui Demetreum ipſum aſſerat dici a Poëtâ lucum Cereris, & Pyraſum vocari. Fuit autem, inquit, Pyraſus urbs bono portu inſtructa, habuitque ſacrum Cereri lucum, ac templum. Deinde τὴν Ἴτωνα, *Itonem*, veteres Grammatici notant, efferri cum accentu acuto in antepenultimâ, ut Μήκωνα, *Meconem*. Nonnulli tamen acuunt: quibus appellata etiam aliquando hæc urbs perhibetur Σιτὼν, *Siton*, διὰ τὸ σιτοφόρον, *a tritici feracitate*. Immo & dicitur, inquiunt, Ἰτώνη, *Itone*, tribus ſyllabis: nec non Ἴτωνος, *Itonus*, ab Itono heroë. Atque

οὕτω παρωνομασθεῖσα. Τῷ δὲ ῥηθέντι Ποδάρκει τεσσαράκοντα, κατὰ τὸν Ποιητὴν, μέλαιναι νῆες ἕποντο. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν ταῖς καθ' ἕκαστα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νηῶν ἀποδόσεσιν, ὁτὲ μὲν δίχα ἐπιθέτου τὰς νῆας ὁ Ποιητὴς προάγει, ὁτὲ δὲ [1] μετὰ ἐπιθέτων· τριῶν μέντοι μόνων. ὧν τὸ μὲν μιλτοπάρῃοι ταῖς τοῦ Ὀδυσσέως ἐχαρίσατο, κατά τι, ὡς προερρέθη, ἐξαίρετον· γλαφυρὰς δὲ νῆας τετράκις τινὰς εἶπε. δωδεκάκις ἔφη τὸ μέλαιναι. τοσαυτάκις δὲ καὶ ἁπλῶς αὐτὰς, δίχα ἐπιθέτου τινὸς, ἐξεφώνησεν. Οὐκ ἤρεσε δὲ αὐτῷ, πλεῖόν τι περιεργάσασθαι. διὸ οὔτε κορωνίδας, οὔτε κοίλας τινὰς, οὔτε θοὰς, εἶπε. Ταῦτα δὴ τὰ συνηθέστατα.

ρκέ. Τῶν δὲ ῥηθεισῶν πόλεων, περὶ μὲν Φυλάκης, ἐρρέθη ἀνωτέρω, [2] ἧς ὁ πολίτης, Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος, κειμένης [3] ἐγγὺς Θηβῶν τῶν Φθιωτίδων· αἳ καὶ αὐταὶ, φασιν, ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ ἦσαν. Πύρασος δὲ, πόλις Φθίας, [4] κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον, ἤτοι σιτοποιόν. Διὸ καὶ Δήμητρος αὐτὴν τέμενος ἐκάλεσεν ὁ Ποιητὴς, ὡς πολύκαρπον δηλαδὴ, καὶ εὔκαρπον. Τοῖς γὰρ τοιούτοις ἀγαθοῖς ἡ Δημήτηρ ἐπιστατεῖν ἐλέγετο. Ταῦτα δὲ ὑποδηλοῖ καὶ τὸ, ἀνθεμόεντα. Τόπος γὰρ ἀνθεμοῦς, ὁ φυτοῖς θαλερὸς, καὶ ἀνθηρὸς, παρὰ τὸ ἄνθεμον, ὃ σημαίνει τὸ ἄνθος. Ὁ δέ γε Ἀπίων, καὶ Ἡρόδωρος, οὐκ ἀρέσκονται τοῖς οὕτω νοοῦσιν, ἀλλ' ἰδιάζουσαν λέγουσι πόλιν τὸ τῆς Δημήτερος τέμενος. Δήμητρος γάρ, φασι, πόλις, οὐχ ὁ Πύρασος, ἀλλὰ πόλις Δημήτριον καλουμένη καθ' ἑαυτήν. Ὁ μέντοι Γεωγράφος οὐ συντρέχει τούτοις. Φησὶ γὰρ, ὅτι [5] τὸ Δημήτριον, Δήμητρος τέμενος ὁ Ποιητὴς εἴρηκε, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Ἦν δέ, φησι, πόλις εὐλίμενος ἡ Πύρασος, [6] ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος, καὶ ἱερὸν ἅγιον. Τὴν δὲ Ἴτωνα, προπαροξύνεσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς Μήκωνα. [7] Τινὲς δὲ ὀξύνουσι, λέγοντες, ὅτι ὠνομάζετο καὶ Σιτὼν, διὰ τὸ σιτοφόρον. [8] Λέγεται δέ, φασι, καὶ Ἰτώνη τρισυλλάβως· ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος. [9] καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς

1. μετὰ ἐπιθέτων· τριῶν μέντοι μόνων) Mala hic etiam Euſtathii noſtri fides: neque ille me negligentiâ ſuâ, aut oſcitantiâ facilè fefellerit. Poëta enim navibus, in exponendo ſingillatim earum numero, non tria tantùm, ſed quinque epitheta attribuit: quum, præter illa tria, quæ ab Euſtathio hic enumerantur, μιλτοπάρῃοι, γλαφυραὶ, μέλαιναι, Bupraſiorum, & Eleorum naves, exempli causâ, vocet θοὰς verſu 618. quod tamen epitheton ullis omnino de his navibus dari neget Euſtathius: itemque Nirei naves appellet ἐΐσας verſ. 671. Neque etiam duodecies Homerus, ſed novies has enumerat naves ſine epitheto. *Politus*.

Inſuper κορωνίδας, & ποντοπόρους appellat, & ἐυσσέλμους. Salvinus.

2. ἧς ὁ πολίτης, Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε μὲν διὰ περιφράσεως, ἐκ Φυλάκης· εἴρηται δ' ὅμως Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Polit.

3. ἐγγὺς Θηβῶν τῶν Φθιωτίδων) Geographus: ἡ μὲν οὖν Φυλάκη ἐγγὺς Θηβῶν ἐστὶ τῶν Φθιωτίδων, αἵπερ εἰσὶ καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. Polit.

4. κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον) Stephanus: Πύρασος, πόλις Φθίας. Κέκληται δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Polit.

5. τὸ Δημήτριον) Geographus, Scylax, Stephanus Δημήτριον. Polit.

6. ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος, καὶ ἱερὸν ἅγιον) Unde ipſa Pyraſus dicta videtur Δημήτριον. Polit.

7. Τινὲς δὲ ὀξύνουσι) Stephanus: οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών, τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτήν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Politus.

8. Λέγεται δέ, φασι, καὶ Ἰτώνη τρισυλλάβως. ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος) Ab Euſtathio hæc verba hiſce Stephani in Epitome aliquantulùm confuſa: Λέγεται καὶ ὁ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος, ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ· ὅτε καὶ Ἰτώνη. Urbs dicta eſt Ἰτώνη, quæ & Ἴτωνος, ab Itono heroë: unde etiam Minerva Ἰτωνία. Polit.

9. καὶ Ἀθηνᾶ ἡ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία) Suidæ Itonia etiam, Diana. Ἰτώνη. καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις. Sed aut error eſt Suidæ, aut, quod ego prorſus cenſeo, librarii, qui, quum, compendii causâ, notatam tantùm reperiſſet primam vocis litteram A. pro Ἀθηνᾶ, quod legendum erat, ipſe ſcripſerit Ἄρτεμις. Similia alia librariorum errata, ex hiſce notis, aut ſcripturæ compendiis profecta, videor mihi alibi in Suidâ deprehendiſſe. Percelebre fuit apud Græcos nomen Minervæ Itoniæ, ab urbe Theſſalicâ

αὐτῆς Ἰτωνία. [1] εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ἴτωναι, κατὰ τοὺς ἱστορικούς. Μητέρα δὲ μήλων εἰπὼν Ὅμηρος τὴν Ἴτωνα, μονονουχὶ καὶ [2] οὖθαρ ἀρούρης λέγει τὰ ἐκεῖ. Θρεπτικὸν γὰρ καὶ μήτηρ, καὶ οὖθαρ. Εἰ δὲ πολύμηλος ὁ Ἴφικλος, ὡς δεδήλωται, εἴη ἂν ὀρθῶς μήλων μήτηρ καὶ ἡ κατ᾽ αὐτὸν πόλις. ἐφ᾽ οὗ ὅρα, ὡς οὐ μόνον χώρα πολύμηλος πολλαχοῦ, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἥρως τοιοῦτος, ὡς πολυθρέμμων. Λεχθείη δ᾽ ἂν οὕτω καὶ ὁ Οἰδίπους, διὰ τὸ, μήλων ἕνεκ᾽ Οἰδιπόδαο. Καὶ ὁ τοῦ Ἀδμήτου δὲ Εὔμηλος, καὶ ἡ ἐν τοῖς ἑξῆς που Πολυμήλη, τοιαύτην ὑποβάλλουσιν ἔννοιαν. ἡ μέντοι Φιλομήλα πρὸς τὸ [3] τῆς Ἀλφεσιβοίας παρεκκλίνει νόημα· ὥσπερ καὶ ἡ Πολύβοια. Καὶ τὴν Ἄντρωνα δὲ, τινὲς μὲν βαρύνουσιν, ὡς τὴν Ἴτωνα· [4] τινὲς δὲ Ἀντρῶνα φασὶν, ὡς Πυθῶνα. Ἡρωδιανὸς δὲ, φησὶν, ὡς Πλευρῶνα. Ὠνόμασται δὲ οὕτω [5] διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ τόπους ἀντρώδεις, ἤγουν, σπηλαιώδεις, καὶ ὑπονόμους εἶναι. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ [6] τὸν ἐν παροιμίαις Ἀντρώνιον ὄνον, ἐντεῦθεν εἰρῆσθαι λέγει. [7] εὐφυεῖς γάρ, φησι, πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. ὥστε, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, Ἀντρώνιος ὄνος, ὁ πρὸς ἀλετὸν δεξιός. Πτελεὸν δὲ, ὁ μὲν Ποιητὴς ἀρσενικῶς προήγαγε, διὸ καὶ [8] λεχεποίην αὐτὸν ἔφη, ἤγουν, πολυβόταιον· οὗ ἡ πόα χρήσιμος λέξασθαι, ἤτοι εἰσκαθευδῆσαι αὐτῇ. [9] ἕτεροι δὲ οὐδετέρως φασὶ τὸ Πτελεὸν, [10] πόλιν αὐτὸ εἰπόντες Ἀχαιῶν τῶν ἐν Θετταλίᾳ. Εἶναι δὲ ἱστοροῦσι καὶ Ἰωνικὴν, καὶ Τρωαδικὴν Πτελεόν· [11] καὶ καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, φασὶ, καὶ Πτελεούσιος, καὶ Πτελεεύς. Ἕτερος δὲ πάντως οὗτος Πτελεὸς [12] παρὰ τὸν ὑπὸ τῷ Νέστορι, ὁ νῦν

Atque ab eâ etiam urbe Minerva dicta eſt Itonia. Sed & aliæ ſunt Itonæ, ſecundùm hiſtoriarum ſcriptores. Hanc verò Itonem quum Homerus μητέρα μήλων, *matrem ovium*, appellet; regionem quoque illam propemodum dicit οὖθαρ ἀρούρης, *uber agri*, quòd & mater, & uber vim habent alendi. Sin autem Iphiclus, ut expoſitum eſt, πολύμηλος, *ovibus abundans*; jure ejus urbs fuerit μήλων μήτηρ, *ovium mater*. Ex quo vide, ut non regio modò paſſim dicitur πολύμηλος, *ovium dives, ſeu pecoroſa*; ſed ecce tibi etiam talis eſt heros, quippe qui amplam rem pecuariam poſſideret. Et ſic etiam appellari poterit Oedipus, ex illis verbis: μήλων ἕνεκ᾽ Οἰδιπόδαο. *Ovium gratiâ Oedipodis*. Ad hæc, filius ille Admeti Εὔμηλος, *Eumelus*, & quæ infra alicubi memoratur Πολυμήλη, *Polymela*, hujuſcemodi ſignificationem, *hominis videlicet*, *vel mulieris ovibus abundantis*, ſuggerunt, ac repræſentant. Quamquam ἡ Φιλομήλα, *Philomela*, *quaſi ovium*, *vel pecorum amans*, paullulùm declinet ad ſignificationem τῆς Ἀλφεσιβοίας, *Alpheſibææ*, *quaſi boves inveniens*, *& pro munere accipientis*: quemadmodum etiam ἡ Πολύβοια, *Polybœa*, *quaſi bobus abundans*. Præterea τὴν Ἄντρωνα, *Antronem*, alii efferunt accentu gravi, ut τὴν Ἴτωνα, *Itonem*; alii verò dicunt Ἀντρῶνα, *Antronem*, ut Πυθῶνα, *Pythonem*, ſive, ut Herodianus ait, Πλευρῶνα, *Pleuronem*. Sic autem appellata eſt, eo quòd loci ibi ſunt ἀντρώδεις, hoc eſt, *cavernoſi*, & cuniculis cavati. Is verò, qui Gentilia urbium nomina collegit, dictum hinc eſſe affirmat *Antronium aſinum*, qui eſt in proverbiis. Habet enim, inquit, lapides egregiè aptos ad piſtrina. ita ut hac ratione Antronius aſinus ſit lapis aptus, atque appoſitus ad molituram. Pteleum porrò Poëta profert genere maſculino: ideoque vocat eum λεχεποίην, hoc eſt, herboſum, cujus ἡ πόα χρήσιμος λέξασθαι, *herba utilis eſt*, *atque accomodata ad cubandum in eâ*, ſive ad ſomnum in eâ capiendum. Contra alii neutro genere dicunt Pteleum, quippe quibus Πτελεὸν, *Pteleon*, dicatur urbs Achæorum, eorum, qui ſunt in Teſſaliâ. Quin & Jonicam urbem, & Troadicam eſſe tradunt Pteleon; itaque vocari ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν, *a copiâ illic ulmorum*. Civis dicitur Pteleata, & Pteleuſius, & Pteleenſis. Alius autem omnino hic Pteleus a Pte-

ſaliâ Itonâ. Diana numquam, quod ſciam, ita eſt appellata. Etymologici Magni Auctor: Ἴτωνος, καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἀπό τινος πόλεως Ἴτωνος. Inde a Theſſalis Minervæ Itoniæ cultus ad Bœotios manavit: apud quos etiam templum Minervæ Itoniæ, prope urbem Coroneam. Geographus lib. 9. [illegible] 'Ελευθέραις [illegible] Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωικὰ, [illegible] Ὀρχομενὸν [illegible] κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ. Et rurſus: [illegible] τὸ τῆς Ἰτωνίας ἱερὸν, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Polit.

1. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ἴτωναι) [illegible] πόλις Ἰωνία ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Politus.

2. οὖθαρ ἀρούρης) Virg. *terra potens armis, atque ubere glebæ*. Salvinus.

3. τῆς Ἀλφεσιβοίας) quo in nomine ineſt ſignificatio παρθένου τῆς βόας [illegible], διὰ τὴν [illegible]. Polit.

4. τινὲς δὲ Ἀντρῶνα φασὶν) Alii etiam πληθυντικῶς, Ἀντρῶνες. Demoſthenes Orat. 4. in Philippum: Ἀντρῶνας [illegible] καὶ μετ᾽ οὐ πολὺν χρόνον, τὰ ἐν Ὠρεῷ πράγματ᾽ εἰλήφει. Harpocration: Ἀντρῶνες, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Politus.

5. διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ τόπους ἀντρώδεις) Stephanus: λέγεται δὲ διὰ τὸ τοὺς τόπους ἀντρώδεις εἶναι. Etymologici Magni Auctor: Ἀντρὼν, πόλις, παρὰ τὸ ἀντρώδεις ἔχειν τόπους, [illegible] λίθου [illegible] εἰς τοὺς ἀλετῶνας ὄνους, ὅ ἐστι, μύλους. Politus.

6. τὸν ἐν παροιμίαις Ἀντρώνιον ὄνον) Parœmiarum ſcriptores nonnulli Antronium hunc aſinum, intelligunt animal: qui & huic adagio affine eſſe volunt aliud de aſinis, ſeu equis Acharnicis: Diogenianus: Ἀντρώνιος ὄνος. ἐπὶ τῶν μεγάλων, καὶ αἰσχρῶν, καὶ ἀνεπεργάστων. ἐν Ἀντρῶνι γὰρ, ὥς φησι Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι γίνονται. Ἀχαρνικοὶ ὄνοι, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Michaël Apoſtolius: Ἀντρώνιος ὄνος, καὶ Ἀχαρνικοὶ ἵπποι, ἐπὶ τῶν μεγάλων, καὶ αἰσχρῶν, καὶ ἀνεπεργάστων. [illegible] αἱ ὄνοι ἐν Ἀντρῶνι, καὶ οἱ ἵπποι ἐν Ἀχαρναῖς, ὡς Φερεκράτης φησί. Sic de aſino animali proverbium explicant vetus Scholiaſta Homeri, & Suidas. Neque ego ſanè diffiteor, poſſe tractum eſſe proverbium ab aſinis, qui grandiori ibi corpore gignerentur. Attamen longè præſtat Antronium illum ὄνον, ſeu aſinum, lapidem molarem, quem & ipſum conſtat vocatum eſſe ὄνον, accipere. Inde enim dicta urbs Antron, quòd, magnis illic lapidibus effodiendis, plura ibi antra facta fuerant: αὐτόθεν [illegible] λίθου [illegible] εἰς τοὺς ἀλετῶνας ὄνους, ὅ ἐστι, μύλους, uti jam diximus ex Etymologo. *Politus*.

Similiter Aſelli Vitruvio dicuntur trabes, quæ alias ſuſtinent ſibi ſubjectas. ὄνοι. Salvinus.

7. εὐφυεῖς γὰρ, φησι, πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους) Stephanus: Ἀντρώνιος ὄνος ἐν παροιμίᾳ. εὐφυεῖς γὰρ πρὸς μύλωνας ἔχει λίθους. Polit.

8. λεχεποίην αὐτὸν ἔφη, τουτέστι, πολυβόταιον) Heſychius: Λεχεποίην, τὴν πολλὴν πόαν ἔχουσαν, καὶ βαθεῖαν, καὶ αὐξῆ, [illegible] ἀγέ καὶ λέξασθαι, τουτέστιν, ἐγκαθεύδειν. Polit.

Plato in Phædro, paullò poſt principium: ἐκεῖ σκιά τ᾽ ἐστὶ, καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι, ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλιθῆναι. forte: ἢ ἐάν. Salvinus.

9. ἕτεροι δὲ οὐδετέρως) Stephanus. Neutro item genere Strabo. Plinius, *nemus Pteleon*. Polit.

10. πόλιν αὐτὸ εἰπόντες Ἀχαιῶν τῶν ἐν Θετταλίᾳ) Hodierna Stephani Epitome: Πτελεὸν, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν [illegible] Ἀχαιῶν. Malè. Scribendum: καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Euſtathius ſupra: Πτελεὸς δὲ, ὁ Πτελεὸν οὐδετέρως, ἔστι καὶ Ἰωνίας πόλις, καὶ Τρωάδος· ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ Θετταλίαν Ἀχαιῶν. Politus.

11. καὶ καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν) Stephanus: καλεῖται δὲ, διὰ πολλὰς ἔχειν πτελέας. Polit.

12. παρὰ τὸν ὑπὸ τῷ Νέστορι) Pteleus hic Eleæ ſub Neſtoris ditione, οὗ ἐστιν [illegible] τὸ Θετταλικὸν [illegible]. Auctor Strabo. *Politus*.

Digitized by Google

Pteleo illo Neſtoris, qui hodie fortaſſis celebratur. Demoſthenes quoque meminit Ptelei. & quære, cujuſnam ille meminerit.

CXXVI. Proteſilai autem caſum Poëta miſerandum ſanè in modum percurrit, his verbis: Hujus verò uxor, utramque genam dilacerata, in urbe Phylace relicta erat, domuſque ſemiperfecta. Namque eum vir Dardanus interfecerat, dum longè primus omnium Græcorum de navi deſiliret. Eo Proteſilai caſu Homerus, utpote Græcorum perſtudioſus, vehementer hîc commovetur, hominiſque commiſeratione afficitur; atque ejus præterea præſentem, audacemque animum admiratur. Siquidem, quum ab oraculo reſponſum fuiſſet, primum apud Trojam eum eſſe periturum, qui de navi proſiluiſſet, Achillem nonnulli ferunt ſubtimuiſſe, &, qui primus erat Græcorum, eumdem poſtremum ſaltu in terram deſcendiſſe. Verùm Proteſilaus, appoſitè ad nomen ſuum, tum πρῶτος τοῦ λαοῦ, *primus de omni populo*, de navi deſiluit, tum πρῶτος τοῦ λαοῦ, *primus de omni populo*, cecidit: quippe qui calamitatem hanc accipere mallet, quàm Græcos metu dejectos, & conſternatos intueri. Ceterùm ſenſa hîc Homeri collocata eſſe ajunt inverſo, ac præpoſtero per prothyſteron ordine. Non enim primùm uxor vidua relicta eſt, domuſque manſit dimidiata; deinde mortuus eſt Proteſilaus: ſed e contrario, eum quis primùm occidit; deinde uxori, ac domo mala ea, quæ diximus, advenerunt. Ubi ἀμφιδρυφὴς, *circumcirca lacerata*, dicitur ἡ ἅπαν δρυπτομένη, *quæ omni ex parte, ſeu undique lacerata eſt*, hoc eſt, vultum unguibus dilaniavit, ac diſcerpſit. quod doloris vehementiam, atque exuberantiam declarat. Fit autem τὸ ἀμφιδρυφὴς ex verbo δρύπτω. Δρύπτειν verò propriè eſt delibrare, hoc eſt, decorticare δόρυ, videlicet lignum, arborem. ita ut ſit δορύπτω, *delibro, ſeu decortico*, ut κορύπτω, *cornu peto, ſeu arieto*, & per ſyncopen δρύπτω.

CXXVII. Illud porrò, ἐλέλειπτο δόμος ἡμιτελὴς, *relicta erat domus ſemiperfecta, ſeu dimidiata*, ad genus allegoricum pertinet. Non enim ſimpliciter tectum, aut aliquid hujuſcemodi deficere; ſed patrem familiâs interiiſſe ſignificat: perinde quaſi parte dimidiâ, uxore nimirum, domus conſtaret; reliquâ verò parte eſſet deſtituta, Proteſilao videlicet, minimè ampliùs ſuperſtite. Ideoque Geographus, quum ἀβίυς

νῦν ἴσως γνωριζόμενος. [1] Μέμνηται δὲ Πτελεοῦ καὶ ὁ Δημοσθένης. καὶ ζήτει ποίου.

ρκϛʹ. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐπιτρέχων οἰκτρῶς τὰ κατὰ τὸν Πρωτεσίλαον, φησί· Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος ἐν τῇ Φυλάκῃ πόλει ἐλέλειπτο, καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ, νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν. Baſ. p. 246. Rom. p. 325.

Παθαίνεται δὲ Ὅμηρος ἐν τούτοις ἐπὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ, οἷα φιλέλλην, οἰκτιζόμενος, [2] ἔτι δὲ καὶ θαυμάζων τοῦ θάρσους. ὅσπερ, χρησμοῦ δοθέντος, πρῶτον ἐν Τροίᾳ πεσεῖν τὸν προπηδήσαντα τῆς νηὸς, Ἀχιλλεὺς μὲν ὑπέτρεσε, κατά τινας, καὶ τελευταῖος εἰς γῆν ὁ τῶν Ἑλλήνων πρώτιστος κατεπήδησε· [3] Πρωτεσίλαος δὲ φερωνύμως, πρῶτός τε τοῦ λαοῦ καθήλατο τῆς νεὼς, καὶ πρῶτος τοῦ λαοῦ πέπτωκε, ἑλόμενος οὕτω παθεῖν, ἤπερ [4] κατεπτηχότας βλέπειν τοὺς Ἀχαιούς. [5] Πρωθύστερα δέ φασιν ἐνταῦθα τὰ Ὁμηρικὰ νοήματα. Οὐ γὰρ πρῶτον ἡ γυνὴ ἐχηρώθη, καὶ ὁ δόμος ἡμιτελὴς ἔμεινεν, εἶτα ὁ Πρωτεσίλαος ἔπεσεν· ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν, πρῶτον ἔκτανέ τις αὐτὸν, εἶτα ἡ γυνὴ, καὶ ὁ δόμος, ἔπαθον, ἃ ἔπαθον. [6] Ἀμφιδρυφὴς δὲ ἡ ἅπαν δρυπτομένη, ὅ ἐστι, ξεομένη τὸ πρόσωπον. ὃ λύπης ὑπερβολὴν δηλοῖ. Ἐκ τοῦ δρύπτω δὲ γίνεται [7] τὸ ἀμφιδρυφές. [8] Δρύπτειν δὲ κυρίως τὸ ἀποδέρειν, ὅ ἐστιν, ἐκδέρειν δόρυ, ἤγουν ξύλον, δένδρον. ἵνα ᾖ δορύπτω, ὡς κορύπτω, καὶ ἐν συγκοπῇ δρύπτω.

ρκζʹ. Τὸ δὲ, ἐλέλειπτο δόμος ἡμιτελὴς, εἴδους ἐστὶ συμβολικοῦ. Οὐ γὰρ ἔλλειψιν στέγης ἁπλῶς, ἢ τοιούτου τινὸς, δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν τοῦ οἰκοδεσποτοῦντος ἀφανισμόν· [9] ὡς τῷ μὲν ἡμίσει, τῇ ἀλόχῳ δηλαδὴ, συνεστῶτος τοῦ δόμου· τῷ δὲ λοιπῷ μὴ ὄντος, ἤτοι τῷ Πρωτεσιλάῳ, τῷ μηκέτ' ὄντι. Διὸ καὶ ὁ Γεωγράφος, [10] ἀβίους παρ

1. Μέμνηται δὲ Πτελεοῦ καὶ ὁ Δημοσθένης. καὶ ζήτει ποίου) Jubet me quærere Euſtathius, quodnam ſit illud Pteleon, cujus mentionem facit Demoſthenes. At enim nihil eſt, quòd quæram: quando ipſe Demoſthenes in Oratione de Haloneſo Pteleum illud disertè collocat ad limites Cherſoneſi Thraciæ. Poſita erat in ipſis Cherſoneſi limitibus ara Jovis Montani, inter Pteleon, & Albam Actam. Ille erat terminus Cherſoneſi. Demoſthenes: καίτοι Χεῤῥονήσου οἱ ὅροι εἰσὶν οὐκ ἀγορά, ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου· ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελεοῦ, καὶ Λευκῆς Ἀκτῆς, οὗ ἡ διορυχὴ ἔμελλε Χεῤῥονήσου ἔσεσθαι, ὥς γε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου δηλοῖ. ἐστι δὲ τουτί·

> Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν,
> Λευκῆς, καὶ Πτελεοῦ μέσσον ὅρον θέμενοι.

Politus.

2. ἐστι δὲ καὶ) l. ἔτι. Polit.

3. Πρωτεσίλαος δὲ φερωνύμως, πρῶτός τε λαοῦ καθήλατο τῆς νεὼς) Auſonius Ep. 20.

> *Proteſilae, tibi nomen ſic fata dederunt,*
> *Victima quòd Trojæ prima futurus eras.*

Polit.

4. κατεπτηχότας) conſternatos, metu proſtratos, *Salvinus*.

5. Πρωθύστερα) l. Πρωθύστερα. Polit.

Sed figurâ, quæ dicitur hyſteron proteron, non videtur uſus Homerus, propterea quòd primum mulier orbata ſit viro, & dimidiata domus remanſerit, & poſtea occiſus fuerit: verùm priùs dixerat, eum ſepultum eſſe, & mortuum, deinde domum dimidiatam, uxoremque viduam relictam. Hyſteron proteron in eo eſt, quòd prius dixit eum tumulatum, quàm occiſum. *Salvinus*.

6. Ἀμφιδρυφὴς δὲ ἡ ἅπαν δρυπτομένη, ὅ ἐστι, ξεομένη τὸ πρόσωπον) Heſychius: Ἀμφιδρυφὴς, ἀμφοτέρωθεν καταξεσμένη, καὶ περιεσπαραγμένη τὸ πρόσωπον διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς πένθος. δρύψαι γὰρ τὸ ξέσαι. Etymologici Magni Auctor: ἀμφιδρυφὴ, ἡ κατεσπαραγμένη. Eadem etiam ἀμφίδρυφος. Heſychius: ἀμφίδρυφοι, πένθος ἔχουσαι. Ego potiùs dixerim: ἀμφίδρυφοι, αἱ ἀμφοτέρωθεν δεδρυμμέναι, καὶ ἐσπαραγμέναι τὸ πρόσωπον διὰ τὸ πένθος ἔχουσαι. Polit.

7. τὸ ἀμφιδρυφές) Malim, ἀμφιδρυφής. Polit.

8. Δρύπτειν δὲ κυρίως τὸ ἀποδέρειν, ὅ ἐστιν, ἐκδέρειν δόρυ) Δρύπτω τὸ σπαράττω Etymologus derivat παρὰ τὰς δρῦς. Polit.

9. ὡς τῷ μὲν ἡμίσει, τῇ ἀλόχῳ δηλαδὴ, συνεστῶτος τοῦ δόμου) Homerus: ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ, ἠδὲ γυνή. Heſiodus cum viro & uxore bovem aratorem conjungit; & hæc tria integram domum efficiunt. *Salvinus*.

Ariſtoteles De Republ. lib. 1. c. 2. ἐκ μὲν οὖν τούτων τῶν δύο κοινωνιῶν, οἰκία πρώτη. καὶ ὀρθῶς Ἡσίοδος εἶπε ποιήσας·

> Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα.

ὁ γὰρ βοῦς ἀντ' οἰκέτου τοῖς πένησίν ἐστιν. Polit.

10. ἀβίους παρ' Ὁμήρῳ) Hom. γλακτοφάγων, ἀβίων ἀνθρώπων. Salvinus.

Geographus: ἀβίους δὲ προσαγορεύει μάλιστα, ὅτι χωρὶς γυναικῶν· ἡγούμενος ἡμιτελῆ τινὰ βίον τὸν χῆρον, καθάπερ καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, διότι χῆρος. Appoſitè quidem Geographus ad mentem Euſtathii. Verùm ἀβίους illos Homericos alii aliter explicant. Etymologus: ἀβίων δὲ, ἤτοι βιοῖς μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι, τόξοις. τινὲς δὲ, τούτους Σαρμάτας φασίν. ἢ τὸ α κατ' ἐπίτασιν, ἵν' ᾖ πολυβίων, καὶ πλουσίων. ἢ τὸν ἡμέτερον βίον μὴ ἐγνωκότων. ἐπιφέρει γὰρ, δικαιοτάτων. ἢ μὴ βιαζομένων. ἐστι δὲ καὶ ἔθνος ἐν Σκυθίᾳ, οἱ Ἀμαξόβιοι, καὶ Νομάδες ὀνομαζόμενοι. Politus.

παρ' Ὁμήρῳ ἠϊθέων, ἀντὶ τοῦ χωρὶς γυναικῶν, ἐπάγει· [1] ἡμιτελὴς γὰρ, χῆρος βίος, ὡς καὶ ὁ οἶκος ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου, διότι χῆρος. Καλὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς, καὶ διότι μὴ διαλαξάμενος εὖ τὰ κατὰ οἶκον, ἀπέπλευσεν, ἢ μὴ παιδοποιησάμενος, [2] ὡς τελέως φκῆσαι τὸν αὐτοῦ δόμον, ὡς εἶναι οὕτω ἡμιτελῆ δόμον, τὸν ἄτεκνον. Ἔνιοι δὲ καὶ ἁπλῶς οὕτω· διότι, φασὶν, οἰκοδομῶν θάλαμον, ἀπέπλευσεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι δόμος ἡμιτελὴς, ὁ ἡμίγαμος, ὡς τοῦ ἑτέρου τῶν οἰκούντων ἐστερημένου. [3] Τέλος γὰρ, ὁ γάμος. [4] ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. Γυνὴ δὲ Πρωτεσιλάῳ, Λαοδάμεια ἡ Ἀκάστου, φίλανδρος πάνυ, καὶ μὴ ἀνεχομένη ζῆν μετὰ τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον· περὶ ἧς λόγος φέρεται τοιοῦτος. Πρωτεσίλαος καὶ μετὰ θάνατον ἐρῶν τῆς γυναικὸς, κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης, ᾐτήσατο τοὺς κάτωθεν ὄντας, ἀνελθεῖν· καὶ ἀνελθὼν, εὗρεν ἐκείνην ἀγάλματι αὐτοῦ περικειμένην. αἰτήσαντος δέ, φασι, μὴ ὑστερεῖν αὐτοῦ, ξίφει διεχρήσατο ἑαυτήν. Ἕτεροι δὲ ἄλλως φασὶ, τὴν Λαοδάμειαν καὶ τεθνεῶτός τε Πρωτεσιλάου ἔρωτι ἐκκαίεσθαι, χόλῳ Ἀφροδίτης. Ἀγγελθέντος γὰρ τοῦ πάθους, οὐ μόνον χαλεπῶς ἐνεγκὲ, φασιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαζομένη πρὸς τοῦ πατρὸς γάμῳ δευτέρῳ ζευχθῆναι, οὐκ ἀπέστη τοῦ ἐρᾷν, ἀλλὰ κατεχομένη, ἐνυκτέρευε μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, μᾶλλον αἱρουμένη τὴν πρὸς τὸν τεθνεῶτα, φασι, συνουσίαν, ἢ τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁμιλίαν· καὶ ἐξέλιπεν ὑπ' ἐπιθυμίας. Μεμύθευται δὲ ταῦτα, διὰ τὸ ἐκείνης φίλανδρον, ἀνειδωλοποιουμένης, ὡς εἰκὸς, τὸν ἄνδρα, καὶ συνεῖναι δοκούσης αὐτῷ καὶ θανόντι. Δῆλον οὖν, ὡς, κατὰ τοὺς λόγους τούτους, οἱ ἀμέτρῳ ἔρωτι κάτοχοι, σκωφθήσονται, ὡς ἄρα καὶ θανόντες, ἐρῷεν ἂν, κατὰ τὸν ἐπὶ Πρωτεσιλάῳ μῦθον, καὶ τῇ αὐτοῦ γυναικί.

ρκή. Δάρδανος δὲ ἀνὴρ, ὡς ὁ Πορφύριος ἄριστα διασκευάζει, ὁ κατὰ γένος ὁ ἐκ τῶν Δαρδάνων· ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου, ὃν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. ὅπερ οὕτω δόξαν τῷ Ποιητῇ, διασαφεῖ ἐκεῖ, παῖς Δάρδανος, [5] Πανθοΐδης Εὔφορβος. καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι, εἴπερ εἷς τῶν ἐνδόξων ὁ ἀνὴρ, ἐμνήσθη ἂν αὐτοῦ ὁ Ποιητής· καὶ ὅτι σχετλιάζων οἷον ὁ Ποιητὴς ἐπὶ τῷ ἥρωϊ, ὀκνεῖ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν τὸν ἀνελόντα, ἵνα μὴ ἀοίδιμος εἴη. ὥς που καὶ [6] ὁ τὸν τῆς Ἐφεσίας ναὸν Ἀρτέμι-

ἀβίους, *abios*, *quaſi expertes vitæ*, apud Homerum pro iis accipi dixiſſet, qui uxoribus carerent; ſubdit: ſemiperfecta enim, ac dimidiata, vita eſt cœlebs; ſicuti etiam domus Proteſilai, quia viduata. Verùm, ſecundùm antiquos interpretes, ideo dicitur ſemiperfecta, quòd enavigaſſet, non bene conſtitutâ domo, nec liberis procreatis, quibus ejus domus integra eſſet, ac perfecta: ita ut ſemiperfecta domus ſit ea, quæ liberis caret. Nonnulli tamen ſimpliciter ſic accipiunt, quaſi domus ſemiperfecta dicatur, eo quòd thalamo, ut ajunt, ædificato, enavigaſſet. Alii denique domum ἡμιτελῆ, *ſemiperfectam*, intelligunt ſeminuptialem, aut ſemiconnubialem, vel parte conjugii dimidiâ conſtantem, quippe inhabitantium conjugum altero orbatam. Τέλος enim, nuptiæ. Unde τελείους vocabant eos, qui uxorem duxerant. Proteſilai porrò uxor, Laodamea, Acaſti filia, vehementi adeo ardentique amore maritum ſuum eſt proſecuta, ut poſt ejus interitum vivere ipſa amplius non ſuſtinuerit: de qua fabula fertur hujuſcemodi. Proteſilaus, vel poſt mortem, Veneris irâ, amore incenſus uxoris ſuæ, ab inferis diis poſtulavit, ut furſum ire ſibi liceret; quumque ad ſuperiora adſcendiſſet, illam reperit in ſtatuæ ſuæ amplexibus inhærentem. Tum, eo, ut perhibent, rogante, ut ne ſuperſtes ſibi eſſe vellet, illa gladio ſe ipſam tranſegit. Alii tamen aliter narrant, Laodamiam nempe, iratæ Veneris inſtinctu, atque impulſu, mortui quoque Proteſilai amore exarſiſſe. Nunciato enim caſu, non acerbè modo tuliſſe fertur; verùm etiam, ſecundis jungi nuptiis a patre ſuo coacta, amare non deſtitiſſe; ſed, mente abalienatâ, & ſenſu corporis motuque intercepto, cum viro illo ſuo noctes tranſegiſſe, ita ut mortui congreſſu, ut ajunt, uti mallet, quàm conſuetudinem cum viventibus habere: itaque præ deſiderii magnitudine defeciſſe. Hæc autem fabuloſè ſunt excogitata, ob mulieris illius amorem erga virum ſuum, cujus illa ſimulacrum, ut videtur, ſibi ita finxerit, ac repræſentaverit, ut ſe cum eo vel mortuo concumbere arbitraretur. Conſtat igitur, eos, qui inſano, immoderatiorique amore corripiuntur, hoc planè modò eſſe deridendos, ut eos vel mortuos dicamus eſſe amaturos, ſecundùm fabulam hanc de Proteſilao, & ejus uxore.

CXXVIII. Dardanus autem vir, ut Porphyrius optimè diſtinguit, aut genere eſt, ideſt, ex Dardanis: ut & de Patroclo, quem βάλε Δάρδανος ἀνὴρ, *percuſſit Dardanus vir*. quod quum ita placuiſſet Poëtæ, ibi explicat, quis iſte fuerit Dardanus, Panthoides nempe Euphorbus. Et veteres obſervant, ſi unus hic aliquis è viris illuſtribus fuiſſet, ejus mentionem Poëtam facturum fuiſſe; itemque indignari veluti Poëtam ob hujus herois necem, adeo ut interfectorem ipſum nomine appellare nolit, ne is celeber claruſque evadat. Sicuti & nomen ejus, qui Dianæ Epheſiæ templum incendit, communi vete-

1. ἡμιτελὴς γὰρ, χῆρος βίος) Cœlebs videtur carere dimidio ſui. Vide fabulam Ariſtophanis in Platonis Convivio. τέλειοι, *viri perfecti: connubio juncti*. Salvinus.

2. ὡς τελέως φκῆσαι τὸν αὐτοῦ δόμον) Integra namque, & perfecta domus conſtat quoque ex liberis. Siquidem hæ ſunt domûs partes, dominus, & ſervus; vir, & uxor; pater, & liberi. Ariſtoteles De Republ. lib. 1. c. 3. πρῶτα δὲ, καὶ ἐλάχιστα μέρη οἰκίας, δεσπότης, καὶ δοῦλος, καὶ πόσις, καὶ ἄλοχος, καὶ πατὴρ, καὶ τέκνα. Politus.

3. Τέλος γὰρ, ὁ γάμος) Unde προτέλεια, ſacrificium, quod fiebat ante nuptias. Suidas: τέλος δὲ, ὁ γάμος. διὸ καὶ προτέλεια ἐκαλεῖτο ἡ θυσία, ἡ πρὸ τῶν γάμων γινομένη. Polit.

4. ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον) Heſychius: τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες. Polit.

5. Πανθοΐδης Εὔφορβος) l. Πανθοΐδης Εὔφορβος. Polit.

6. ὁ τὸν τῆς Ἐφεσίας ναὸν Ἀρτέμιδος ἐμπρήσας, ἐστερήθη) Valerius l. 8. c. 14. *Illa verò gloria cupiditas ſacrilega. inventus eſt enim, qui Dianæ Epheſiæ templum incendere vellet; ut, opere pulcherrimo conſumpto, nomen ejus per totum terrarum orbem diſpergeretur. Quem quidem mentis furorem equuleo impoſitus detexit. Ac bene conſuluerant Epheſii decreto, memoriam teterrimi hominis abolendo: niſi Theopompi magna facundia ingenium, hiſtoriis eum ſuis comprehendiſſet*. Viro huic famoſo nomen Heroſtrato. Heſychio tamen vocatur Lygdamis. Λύγδαμις. ὁ ἐμπρήσας τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Politus.

Is autem, quicumque fuit, nomen ſibi facere volebat ex hoc celebris templi incendio. *Salvinus*.

veteres ſuffragin de induſtriâ ſuppreſſerunt, ut ne celeber fieret poſteritati. Aut igitur Dardanum virum, ut dictum eſt, indefinitè quis, & interminatè intelliget, ſecundùm genus gentis, aut nominatim accipiet, hoc eſt, ſecundùm nomen proprium, quod idem ſit, atque nomen gentile. quemadmodum & Achæus, juxta eumdem Porphyrium, Poëta Tragicus, Eretrienſis, nomine ipſo gentis eſt appellatus: & Libys ſimiter, Lyſandri frater: & Epeus, faber ille equi lignei, eodem nomine, atque Epeus, quod eſt nomen gentile: & Scytha, Philoſophus Academicus, appellatione gentili: & Mæon, Hæmonis filius, cognominis Mæonis, quod eſt nomen gentile Lydorum. *Sic* igitur & Dardanus nomen fuerit proprium viri, qui Proteſilaum occidit: ſicuti etiam Dardanus proprio nomine is eſt appellatus, quem Achilles poſtea interimit: qui etiam Achilles alicubi dicitur Troëm, Alaſtoris filium, gentis Troum cognominem, proſtraviſſe. *S*in autem huic ſententiæ, atque explicationi obſtare illud quadamtenus videtur, quòd adjectum ſit τὸ ἀνήρ, *vir* (nemo enim quiſquam, ut ajunt, dixerit, Priamus vir) animadvertendum eſt, τὸ φῶτα Ἡρακλέα, *virum Herculem*, ſimiliter dici, atque τὸ, Δάρδανον ἄνδρα, *Dardanum virum*: & Δάρδανος ἀνήρ, *Dardanus vir*. Palæphatus autem, ut ajunt, narrat, *Æneæ* manu Proteſilaum occubuiſſe. Alii occiſum eum volunt ab Achate, Æneæ ſodali. Nonnulli Dardanum hic virum, Hectorem ipſum intelligunt. quod quidem alii eâ de cauſſâ minùs probant, quòd, ſi Hector Proteſilaum interfeciſſet, dicendum ita fuiſſet: τὸν ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ. *Hunc interfecerat illuſtris Hector*. aut Δάρδανος Ἕκτωρ. *Dardanus Hector*.

CXXIX. Vide verò, & conſidera illud, νηὸς ἀποθρώσκοντα, *de navi exſilientem*. Non enim dicit, ἐκθορόντα, *poſtquam exſiluiſſet*; ſed ἔτι ἀποθρώσκοντα, *adhuc exſilientem, ſeu dum exſiliret*. quod certè in laudem ejus cedit, qui ictum adegit, quippe qui tam citò Proteſilaum interfecerit. Sciendum autem eſt, verbum θρώσκειν, *ſalire, vel inſilire*, derivari hoc modo a veteribus Grammaticis: Θορῶ, aut, accentu gravi, θόρω, idem eſt atque ſalio: ex quo derivatum θορίσκω, (ut ῥυίσκω, *tueor, a periculo ſervo*, & τελίσκω, *finio*) tranſpoſitiſque per hyperthesin litteris, θροίσκω, & producto τῷ ο, adſcriptoque, quod adſcribi neceſſe eſt, τῷ ι, θρώσκω. Quod ſequitur, πολὺ πρώτιστον, *longè primum*, nonnulli codices conjunctè, ſeu unâ ſimul voce, ſcribunt πολυπρώτιστον, *longeprimum*. Atque hinc etiam quadamtenus apparet, quantùm Proteſilaus nomini ipſe ſuo reſpondeat, quippe qui non quomodocum-

Tom. II. que

τέμιδος ἐμπυρίσας, ἐσιγήθη ἐπίτηδες κοινῷ ψηφίσματι παλαιῷ, ἵνα μὴ περιώνυμος εἴη τοῖς εἰς ἔπειτα. Ἢ γοῦν Δάρδανον ἄνδρα, ὡς ἐρρέθη, νοήσει τις ἀορίστως, κατὰ ἐθνικὸν εἶδος, ἢ ὀνομαστικῶς, τουτέστι, κατὰ κύριον ὄνομα, ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ. ὥσπερ καὶ Ἀχαιὸς, κατὰ τὸν αὐτὸν Πορφύριον, [1] Τραγῳδίας Ποιητὴς, Ἐρετριεὺς, ὁμώνυμος τῷ ἐθνικῷ· καὶ Λίβυς ὁμοίως, ὁ Λυσάνδρου ἀδελφός· καὶ [2] Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δουρείου ἵππου, κατὰ ὁμωνυμίαν Ἐπειοῦ τοῦ ἐθνικοῦ· [3] καὶ Σκύθης ὁ Ἀκαδημαϊκὸς σοφὸς, κατὰ φωνὴν ἐθνικήν· [4] καὶ Μαίων Αἱμονίδης, ὁμωνυμῶν τῷ Λυδικῷ ἐθνικῷ Μαίονι. Οὕτως οὖν καὶ Δάρδανος εἴη ἂν κύριον, ὃς ἀνεῖλε Πρωτεσίλαον· ὥσπερ κύριον καὶ ὁ Δάρδανος, ὃν ἀνελεῖ ὁ Ἀχιλλεύς. ὃς καὶ Τρῶα ῥίπτει υἱὸν Ἀλαστορίδην, ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ Τρωΐ. Εἰ δέ τι δοκεῖ ἐμποδὼν εἶναι εἰς τοῦτο, προσκείμενον τὸ, ἀνὴρ (οὐδεὶς γὰρ ἂν, φασιν, εἴποι, Πρίαμος ἀνὴρ) ἐνθυμητέον τὸ, φῶτα Ἡρακλέα, ὅμοιον ὂν τῷ, Δάρδανον ἄνδρα· καὶ Δάρδανος ἀνήρ. Παλαίφατος δὲ, φασιν, ἱστορεῖ, ὅτι Αἰνείας ἀνεῖλε τὸν Πρωτεσίλαον. Ἕτεροι δὲ ὑπὸ Ἀχάτου αὐτὸν πεσεῖν φασὶν, ἑταίρου Αἰνείου. Τινὲς δὲ Δάρδανον ἄνδρα ἐνταῦθα, [5] τὸν Ἕκτορα νοοῦσιν. ὅπερ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι, φασὶν, ὅτι, ἐὰν ὁ Ἕκτωρ ἔρριψε τὸν Πρωτεσίλαον, εἶχεν εἰπεῖν, ὅτι τὸν ἔκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ· ἢ Δάρδανος Ἕκτωρ. Rom. p. 326.

ρκθʹ. Ὅρα δὲ τὸ, νηὸς ἀποθρώσκοντα. Οὐ γὰρ εἶπεν ἐκθορόντα, ἀλλ᾽ ἔτι [6] ἀποθρώσκοντα. Τοῦτο δὲ τὸν βαλόντα σεμνύνει, ὡς οὕτω ταχὺ διαχειρισάμενον τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ θρώσκειν, οὕτω παράγουσιν οἱ παλαιοί. Θορῶ, [7] ἢ θόρω βαρυτόνως, τὸ πηδῶ· οὗ παράγωγον θορίσκω, ὡς ῥυΐσκω, τελίσκω· καὶ ὑπερθέσει, θροΐσκω, καὶ ἐκτάσει, καὶ προσγραφῇ ἀναγκαίᾳ τοῦ ι, θρώσκω. Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων, πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι. Τοῦτο δὲ καὶ [8] φερωνυμίαν τινὰ παραλαλεῖ τῆς τοῦ Πρωτεσιλάου κλήσεως, ὡς μὴ ἁπλῶς πρῶ-

Z τε

1. Τραγῳδίας Ποιητὴς, Ἐρετριεὺς) Vide Suidam. Fuit & alius Achæus, Poëta Tragicus, Syracuſanus. *Politus*.

2. Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δουρείου ἵππου) *Ipſe doli fabricator Epeus*. Politus.

3. καὶ Σκύθης ὁ Ἀκαδημαϊκὸς σοφὸς) Ignotus mihi prorſus Philoſophus hic Academicus, nomine Scytha: niſi fortè ſignificetur hoc loco celeber ille Anacharſis, qui κατ᾽ ἐξοχὴν Philoſophus Scytha dictus fuerit. unde in errorem inductus ſit Euſtathius, perinde quaſi Scytha nomen proprium eſſet viri, quem etiam Academicum Philoſophum exiſtimaverit. Aliàs ſuſpicabar, Philoſophum hunc nomine Scytham, eumdem eſſe, atque Σκυθιανὸν, quem vocarunt, hominem impium, & impiarum de Deo opinionum auctorem: de quo, præter alios Chriſtianarum rerum ſcriptores, ita Cyrillus Hieroſolymitanus Catecheſ. 6. n. 13. Σκυθιανός τις ἦν ἐν Αἰγύπτῳ, Σαρακηνὸς τὸ γένος, οὐδὲν κοινωνῶν, οὔτε πρὸς Ἰουδαϊσμὸν, οὔτε πρὸς Χριστιανισμὸν ἐσχηματισμένος. οὗτος τὸν Ἀλεξανδρέων οἰκήσας, καὶ τὸν Ἀριστοτέλειον μιμούμενος βίον, τέσσαρας βίβλους συνέθηκε. Politus.

Nomina ſervorum Geta, Syrus, Davus, id eſt, Dacus. Adeo, a gentibus derivata. *Salvinus*.

4. καὶ Μαίων Αἱμονίδης) de quo Homerus v. 394. l. δʹ Il. *Polit.*

5. τὸν Ἕκτορα νοοῦσι) Ut Ovidius Metam. 12. *Hectoreâ primus fataliter haſtâ, Proteſilae, cadis*. & Hyginus Fab. 103. *Quum Achivi claſſes applicuiſſent, ceteris cunctantibus, Iolaus, Iphicli & Diomedes filius, primus e navi proſiluit, qui ab Hectore confeſtim eſt interfectus: quem cuncti appellarunt Proteſilaum, quoniam primus ex omnibus perierit*. Politus.

6. ἀποθρώσκοντα) Hom. Odyſſ. καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι. de Ulyſſe. *Salvinus*.

7. ἢ θόρω βαρυτόνως, τὸ πηδῶ) Hinc θόρος, *ſemen*, ab ejaculando, Θοῦρος Ἄρης, a ſaliendo. *Salvin.*

Heſychius: Θόρος, βόλος, ἀφροδισιασμὸς, ἐχέα, ἢ ἐκχυσις τοῦ σπέρματος. Θόρον, ἰχνοῦ. Suidas: Θορὸς, τὸ σπέρμα τοῦ σώματος. Polit.

8. φερωνυμίαν τινὰ παραλαλεῖ τῆς τοῦ Πρωτεσιλάου κλήσεως) De hac Proteſilai φερωνυμίᾳ Auſonius Epitaph. 12. Hec.

Fatale adſcriptum nomen mihi Proteſilao.
Nam primus Danaûm bello obii Phrygio,
Audaci ingreſſus Sigeia littora ſaltu,
Captus pellacis Laertiadæ inſidiis:
Qui ne Trojanæ premeret pede littora terræ,
Ipſe ſuper proprium deſiluit clypeum.
Quid queror? hoc letum jam tum mea fata canebant.
Tale mihi nomen cum pater impoſuit.

Politus.

Digitized by Google

τοῦ ἐν λαῷ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἀλλὰ ὡς πολὺ πρωτίστου, καὶ πηδήσαντος, καὶ πεσόντος. Ἐκ τοῦ πρωτεύσω δὲ μέλλοντος παρήχθη τὸ, Πρωτεσίλαος. οἱονεὶ γὰρ πρωτευσίλαος, καὶ ἀπελεύσει τοῦ υ, Baſ. p. 247 Πρωτεσίλαος. Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, πρὸς διαστολὴν εἴρηται. Πολλῶν γὰρ ἐκθορόντων, καὶ πεσόντων, ἀεὶ πρῶτος ὁ πρό τινος πίπτων. πολὺ δὲ πρώτιστος, ὁ Πρωτεσίλαος· περὶ οὗ σημείωσαι, ὅτι κοινῶς μὲν λεγόμενος, πίπτει εἰς μέτρον Ὁμηρικόν· Ἀττικῶς δὲ, οὔ. Πηνέλεων μὲν γὰρ ἐρεῖ τις, καὶ Ἰόλεων· Πρωτεσίλεων δὲ οὐκ ἂν εἴποι· ὥσπερ οὐδὲ Μενέλεων. Οὐ γὰρ παραληπτέα τὰ τοιαῦτα εἰς μέτρον δακτυλικόν. Τὸ δὲ, ὁ δ' ἄρα πρότερος, ἀφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ὁπλότερος γενεῇ· [1] ἵνα μή τις ὁπλότερον νοήσῃ τὸν θρασύτερον.

que πρῶτος ἐν λαῷ, *primus de populo*, Achivorum; ſed πολὺ πρώτιστος, *longè primus*, & proſiluerit, & mortem occubuerit. Hoc autem nomen, Πρωτεσίλαος, *Proteſilaus*, derivatum eſt ex Futuro πρωτεύσω, *primus ero*, *primas tenebo*, *præcedam*. Eſt enim quaſi Πρωτευσίλαος, *Protenſilaus*, expulſoque τοῦ υ, Πρωτεσίλαος, *Proteſilaus*. Itemque τὸ πολὺ πρώτιστον, *longè primum*, dictum eſt ad diſtinctionem. Deſilientibus enim, & cadentibus multis, ſemper ille eſt primus, qui ante unum aliquem cadit. Longè verò omnium primus, Proteſilaus: de quo, volo, obſerves, ut in metrum quidem Homericum cadat, ſi communiter; non verò, ſi Atticè proferatur. Etſi enim quis dicet Πηνέλεων, *Peneleum*, & Ἰόλεων, *Joleum*; tamen minimè omnium dixerit Πρωτεσίλεων, *Proteſileum*: quandoquidem neque Μενέλεων, *Meneleum*. Non enim accommodata iſta hæc ſunt, neque apta, ut ad metrum dactyſicum adhibeantur. Tum illud: ὁ δ' ἄρα πρότερος. *ille verò major*; valet ad explicandum, quid ſit τὸ ὁπλότερος γενεῇ, *minor natu*: ut nequis ὁπλότερον, audaciorem promptioremque ad pugnam intelligat.

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάϊς ἕνδεκα νηῶν
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Qui verò Pheras incolebant apud Bœbeida paludem,
Bœben, & Glaphyras, & bene ædificatam Jaolcum,
Horum imperabat Admeti charus filius undecim navibus
Eumelus, quem ſub Admeto genuerat nobiliſſima mulierum
Alceſtis, filiarum Peliæ formâ præſtantiſſima.

ρλ'. Οἳ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, [2] καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκὸν, τούτων ἦρχεν Εὔμηλος, Ἀδμήτου φίλος παῖς, ἕνδεκα νηῶν· ὃν ὑπ' Ἀδμήτῳ ἔτεκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. Ὅτι δὲ φίλανδρος καὶ αὕτη ἡ Ἄλκηστις ἡ τοῦ Πελίου, [3] καὶ ὡς θανάτῳ παρέβαλεν ἑαυτὴν, ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς Ἀδμήτου ἐκ ζώντων γενομένου, εἴ πως εἰς φῶς ἐκεῖνος παλινδρομήσει, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ μάλιστα οἱ Ποιηταί. Ὁ γοῦν Εὐριπίδης καὶ δραματουργίας διασκευὴν ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης πορίζεται, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφει Ἄλκηστιν. περὶ δὲ ταύτης καὶ τοιαύτη μυθολογία φέρεται. Φασὶ, Πελίαν προθεῖναι τὸν τῆς Ἀλκήστιδος γάμον τῷ δυναμένῳ συζεῦξαι λέοντι κάπρον· Ἀπόλλωνα δὲ τῷ Ἀδμήτῳ τοῦτο ἐκτελέσαι, καὶ τὸν γάμον αὐτῷ ἐγγυῆσαι. [4] Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου, Σκόλιόν τι ἐν Ἀθή-

ναις

CXXX. Qui Pheras incolebant apud Bœbeida paludem, Bœben, & Glaphyras, & bene ædificatam Jaolcon; horum dux erat Eumelus, Admeti charus filius, undecim navibus: quem ſub Admeto pepererat nobiliſſima mulierum Alceſtis, filiarum Peliæ formâ præſtantiſſima. Viri autem ſui quàm amans fuerit hæc Alceſtis, Peliæ filia, atque ut ipſa pro marito Admeto demortuo, ſeſe morti obtulerit, ſi quo ille pacto ad lucem rediret, exponunt veteres, & maximè Poëtæ. Quippe Euripides Dramatis ſui materiam ex hac ſibi muliere apparat, ipſumque Drama Alceſtin inſcribit: de qua inſuper fabuloſa iſta fertur narratio. Ajunt, Peliam Alceſtidis ei nuptias conſtituiſſe, qui leonem ſimul, atque aprum poſſet jungere: Apollinem verò id Admeto perfeciſſe, uxoremque ei deſpondiſſe. Ab hoc ipſo Admeto, quem diximus, Scolion quoddam erat, cani ſolitum Athenis,

ut

1. *ἵνα μή τις ὁπλότερον νοήσῃ τὸν θρασύτερον*) Quis autem ſomniaverit, *ὁπλότερον* poſſe intelligi armatum, quaſi derivatum *ἀπὸ τῶν ὅπλων*, *ab armis*? atque ideò Homerum addidiſſe *γενεῇ*, ut ab alterâ ſignificatione diſtingueret, quæ nuſquam extat. Homero idem eſt *ὁπλότερος γενεῇ*, ac apud Latinos: *Minor natu*. Salvinus.

Attamen alii etiam Græci Magiſtri *τὸ ὁπλότερος* derivatum volunt *ἀπὸ τῶν ὅπλων*· de quorum ſententiâ *ὁπλότεροι* dicti ſunt juniores, quòd idonei ſunt ad ferenda arma. Etymologici Magni Auctor: *Ὁπλότεροι, οἱ νέοι, οἱ μᾶλλον ὅπλα φέρειν δυνάμενοι, ὡς τὸ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο Ὁπλότεροι γεγάασι. οἱ γὰρ προβεβηκότες, τούτων ἀπηλλάγησαν. Ὅμηρος· Γήραϊ δὲ πολέμοιο πεπαυμένοι. ἀπὸ τῶν ὅπλων οὖν ὁπλότεροι· ἐπεὶ πρὸς ὅπλων αἵρεσιν εἰσὶν ἐπιτήδειοι, ἢ πρὸς τοὺς γέροντας.* Politus.

2. *καὶ ἐϋκτιμένην καὶ Ἰαωλκὸν*) l. *καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν*. Polit.

3. *καὶ ὡς θανάτῳ παρέβαλεν ἑαυτὴν, ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς Ἀδμήτου ἐκ ζώντων γενομένου*) Non pro marito Admeto jam demortuo, ſed ne ille graviſſimè ægrotans moreretur, Alceſtis ſeſe morti obtulit, ſi ſtandum eſt fabulis. Apollodorus lib. 1. c. 9. *ᾐτήσατο* (*Ἀπόλλων*) *παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν, ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ἂν ἑκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν ἕληται, ἢ πατὴρ, ἢ μήτηρ, ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπέθανε.* Hyginus Fab. 51. *pro quo* (Admeto) *quum neque pater, neque mater mori voluiſſent, uxor ſe Alceſtis obtulit, & pro eo vicariâ morte interiit, quam poſtea Hercules ab inferis revocavit*. Argumentum eſt Alceſtidis Euripideæ: *Ἀπόλλων ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν, ὅπως Ἄδμητος τελευτᾶν μέλλων, παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνον ζήσῃ. καὶ δὴ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος πρὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν.* Politus.

4. *Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου, Σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον*) Scolii hujus initium, inter alia Scolia, apud Athenæum lib. 15. c. 15. Primum quoque verſum adducit Ariſtophanes in Veſpis: alterum verſum, Ariſtophanis Scholiaſte. Abiit in proverbii conſuetudinem Admeti *μέλος*. quod quidam ad ea carmina retulerunt, quæ ad Admetum, poſt amiſſam conjugem Alceſtidem, canebantur. Scholiaſte Ariſtophanis: *τινὲς δέ φασιν, ὡς, Ἀλκήστιδος ὑπεραποθανούσης Ἀδμήτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, σκόλιον, καὶ θρηνῳδίαν πρὸς αὐτὸν ᾖδον μέλη, μέχρις οὗ ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν· ὡς δ' Εὐριπίδης, φησὶ μαχεσάμενος Ἡρακλῆς.* Zenobius: *ἐκεῖνο εἰς σκολιὸν, καὶ θρηνῳδίαν πρὸς τὸν Ἄδμητον ᾖδον μέλη, μέχρις οὗ ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν. ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὴν ἀντιτάμενος, μαχεσάμενος Ἄδῃ.* Sed antiquiſſimis illis temporibus nondum inventa fuerant Scolia: quorum inventor, atque auctor, juxta Pindarum, fuit Terpander. Is eſt Terpan-

ut ſuo in Lexico tradit Pauſanias, ubi id Scolion ſcribit ab aliis Alcæo auctori attribui, ab aliis Sapphoni, ab aliis denique Praxillæ Sicyoniæ. Carminis hoc erat initium:

Admeti hiſtoriam doctus, amice, inde bonos ama,
Devitaque malos. namque malorum eſt mala gratia.

Ubi per bonos innuere videtur generoſam illam, virique ſui amantem Alceſtin; per malos verò, patrem ipſum Admeti, qui mori pro filio recuſavit. Nam & feminas non aliis modò bonis artibus; ſed & Lyricâ Poëſi inſignes floruiſſe, non ex memoratâ tantùm Praxillâ manifeſtum eſt; verùm etiam ex Sapphone, & Corinnâ, & Erinnâ. Quibus accedit Poëtria & ipſa fidicinia, ſeu Citharœdica, Charixena. unde adagium apud Comicum in Eccleſiazuſis: *Quæ Charixenæ tempore, talia hæc ſunt*. De Erinnâ autem, quam diximus, ſciendum eſt, Leſbiam eam fuiſſe, aut Rhodiam, aut Tejam, aut Teliam, ex parvâ inſulâ Telo, quæ vicina eſt Cnido. Poëticen coluit; ſcripſitque Colum, Poëma, Æolicâ linguâ, ac Doricâ, verſibus trecentis. Amica fuit, ac ſodalis Sapphonis, obiitque virgo. Ejus verſus digni judicati ſunt, qui cum Homericis conferrentur. Deceſſit ex hac vitâ, annos nata undeviginti. Ea verò, quæ diximus, expoſita ſunt hoc in eam epigrammate:

Leſbius Erinnes parvus, ſed & iſte ſuavis,
Totus & Aonidum melleus ore, favus.
Tercentum fecit verſus, quibus æquat Homerum,
Annos poſt decimum nata puella novem;
Tractavitque, metu matris, telamque, columque,
Muſas dum coleret, Pieriumque chorum.

ναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς ϗ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν, Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ, Σαπφοῦς, [1] οἱ δὲ, Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας. Ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη·

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ἑταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, [2] γνοὺς, ὅτι [3] δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Ἔοικε δὲ, διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν, τὴν γενναίαν, ϗ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν· [4] διὰ δὲ τῶν δειλῶν, τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Ὅτι δὲ ϗ γυναῖκες ἦσαν οὐ μόνον ἄλλως σοφαὶ, ἀλλὰ ϗ μελοποιοὶ, οὐ μόνον ἐκ τῆς ῥηθείσης Πραξίλλης δῆλον, ἀλλὰ ϗ Σαπφοῦς, ϗ Κορίννης, ϗ Ἠρίννης. [5] Ἦν δὲ ποιήτρια κρουμάτων ϗ Χαριξένη, [6] ὅθεν παροιμία παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· τἀπὶ Χαριξένης ταῦτ' ἐστίν. Ἰστέον δὲ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα [7] Ἤριννα, Λεσβία μὲν ἦν, ἢ Ῥοδία, ἢ Τηΐα, ἢ Τηλία, ἐκ Τήλου νησιδίου, ἐγγίζοντος τῇ Κνίδῳ. Rom. p. 327. [8] Ποιήτρια δὲ ἦν· ϗ ἔγραψε ποίημα Ἠλακάτην, Αἰολίδι γλώσσῃ, ϗ Δωρίδι, ἐν ἔπεσι τριακοσίοις. [9] ἦν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς, ϗ ἐτελεύτησε παρθένος. Οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὁμήρου. ἀπῆλθε δὲ ἐννεακαιδεκέτις. Δήλωσις δὲ τῶν ῥηθέντων, ϗ [10] τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα τοῦτο·

Λέσβιον Ἠρίννης τόδε κηρίον· εἰ δέ τι μικρὸν,
Ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι.
Οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι, ἶσοι Ὁμήρου,
Τῆς ϗ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς.
Ἣ ϗ ἐπ' ἠλακάτῃ, μητρὸς φόβῳ, ἣ ϗ ἐφ' ἱστῷ
Ἑστήκει, Μουσῶν λάτρις ἐφαπτομένη.

pander, qui citharœdicâ arte excelluit, & quater vicit Pythia. Deinde Scolia illa carmina, non erant lugubria, ſed convivalia, quæ ſcilicet inter pocula canebantur. Unde Σκόλιον Grammaticis, ἡ παροίνιος ᾠδή. Proclus in Chreſtomathiâ: Τὸ δὲ Σκόλιον μέλος ᾔδετο παρὰ τοὺς πότους. διὸ ϗ παροίνιον αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν. Etymologici Magni Auctor: Σκόλια, τὰ συμποτικὰ ᾄσματα. Quare Admeti μέλος, quod eſt in proverbio, non benè explicatum eſt de Scoliis, iiſque luctuoſis carminibus, quæ apud Admetum, ob amiſſam uxorem, canerentur. Melius Suidas: Ἀδμήτου μέλος. ϗ Ἁρμοδίου. ἐπὶ τῶν ᾠδικῶν, ϗ ἀδόλων. ποιοῦσι γὰρ ϗ τὰ Σκόλια λεγόμενα. Hæc vera eſt adagii explicatio. Nec obſtat illud poſtea ejuſdem Suidæ: παροιμία· Ἁρμοδίου μέλος. ἐπὶ τῶν δειλῶν. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη ποιητά ἐστι. Nam ibi quoque legendum eſt: ἐπὶ τῶν ἀδόλων. Talia namque erant Scolia, ideſt, facilia, & plana, quippe convivalia. Erant denique ſimpliciſſima. Scholia Græca: ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι, ϗ ἄδολα, ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα. Proclus in Chreſtomathiâ de carmine Scolio: ἁρμονίαν δὲ ἐστι τῷ ποιητικῷ, ϗ ἁπλούστατον. Et paullò poſt: Σκόλιον ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον. Immo inde aliqui e contrario ſenſu, ſeu per antiphraſin, appellata voluerunt Σκόλια, quòd minimè eſſent σκολιὰ, ſed facilia, & ſimplicia. Scholiaſta Ariſtophanis ad Veſpas: ἔνιοι δέ φασιν, ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκόλια τὰ παροίνια μέλη. ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι, ϗ ἄδολα, ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα. Eadem Scholia ad Ranas, & cum iis ipſe alibi Suidas: Σκόλιον, τὸ ᾆσμα, κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Quam tamen etymologiæ rationem meritò reprehendit Ariſtophanicus interpres ad Veſpas: τὰ γὰρ δύσφημα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται· οὐ μὴν τὸ ἔμπαλιν. Et Proclus: τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς εἰπεῖν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον. Scoliorum etymon multò veriſimilius legitur tum apud Ariſtophanis Scholiaſtam, tum in aliis Commentariis Græcorum: quo ex etymo apparet, fuiſſe Scolia non ad luctus, ſed ad convivorum oblectationem, aptata, & compoſita. *Politus.*

1. οἱ δὲ, Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας) Magna gloria Praxillæ Sicyoniæ in hoc Scoliorum carminum genere. Athenæus: ϗ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν Σκολίων ποιήσει. Polit.

2. γνοὺς, ὅτι) Scholiaſta Ariſtophanis ſcribit, ϗ τοιοῦτ', ὅτι. depravatè. *Polit.*

3. δειλῶν ὀλίγα χάρις) Athenæus, δειλοῖς ὀλίγα χάρις. Polit.

4. διὰ δὲ τῶν δειλῶν, τὸν Ἀδμήτου πατέρα) Abſit, ut credam, Scolio illo, quo præcepta vitæ utilia, bonæque ſententiæ continebantur, διὰ τῶν δειλῶν ſignificatum eſſe patrem Admeti, qui mori pro filio recuſaverit. unde & pater ſecerni debeat malis iis, ingratiſque hominibus, de quibus quis monetur:

Τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Qui ita exiſtimat, is ſanè non cogitat, quæ natura ipſa filiis conſervandæ erga parentes pietatis officia deſinierit. Ego potiùs crediderim, διὰ τῶν δειλῶν, intelligendos eſſe infidos, fallaceſque Admeti amicos, qui innumeris ab eo beneficiis affecti, tamen ipſum a mortis periculo eripere neglexerint. Unde locus datus ſit fabulæ. Nam & amici omnes Admeti finguntur mortem pro eo renuiſſe. ὡς χωρὶς τῶν φίλων, ut Tzetzes ait. At verò διὰ τῶν ἀγαθῶν non modò bonam illam Alceſtin ſignificari puto; verùm etiam Herculem, qui magnificentiſſimo hoſpitio ab Admeto acceptus, hanc ei gratiam retulit, ut Alceſtin uxorem, liberam, atque incolumem eidem redderet. Fabulam ad hiſtoriæ fidem expendit, atque illuſtrat Palæphatus. *Politus.*

5. Ἦν δὲ ποιήτρια κρουμάτων ϗ Χαριξένη) Etymologici Magni Auctor: αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, ϗ ποιήτρια κρουμάτων. οἱ δὲ μελοποιόν. Heſychius: ἔνιοι δὲ ϗ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. Verùm hanc Chariſenam aliis Poëtriis minimè adnumerat Antipater Theſſalus celebri illo epigrammate, quo Poëtriarum Græcarum clariſſimas complectitur, Anthologiæ lib. 1. c. 67. *Politus.*

6. ὅθεν παροιμία παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, τἀπὶ Χαριξένης ταῦτ' ἐστίν) Fuit hæc Chariſena, Poëtria quidem, ut dictum eſt; ſed mulier tamen ſtultior, atque ineptior. Scholiaſta Ariſtophanis: Κίθαρις, ϗ μωρὰ ἡ Χαριξένη. Heſychius: ἐπὶ μωρίαις ἡ Χαριξένη διαβέβληται, ἀρχαία οὖσα. Ab eâ adagium, τὰ ἐπὶ Χαριξένης. ſive, ut habet Heſychius: οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Ariſtophanes Eccleſiazuſis: Οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν. Theopompus Sirenibus: Αὐλεῖ γὰρ ἀρχαῖά γε κρούματα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Crates Ulyſſibus: Οὐκ ἴδια τάδ' ἐστίν τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Politus.

7. Ἤριννα, Λεσβία μὲν ἦν, ἢ Ῥοδία) Suidas: Ἤριννα, Τηΐα, ἢ Λεσβία. ὡς δὲ ἄλλοι, Τηλία. Τῆλος δέ ἐστι νησίδιον ἐγγὺς Κνίδου. τινὲς δὲ ϗ Ῥοδίαν αὐτὴν ἐδόξασαν. Polit.

8. Ποιήτρια δὲ ἦν) ἐποποιός. Fecit & epigrammata. *Polit.*

9. ἦν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς) Suidas: ἦν δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς, ϗ ὁμόχρονος. Diſſentit Euſebius: quippe qui Sapphonem refert in Olympiadem XLIV. Erinnam verò in Olympiadem CVI. *Polit.*

10. τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα τοῦτο) quod eſt incerti Auctoris l. 1. Anthologiæ c. 67. *Polit.*

Σαπφὼ δ' Ἠρίννης ἔστιν μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἤριννα Σαπφῶς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. [1] Εἰ δὲ γυνὴ Ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου Λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἡττηθέντος, ἱστόρηται καὶ αὐτό. [2] Βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος. Ὡς δὲ καὶ [3] Θεανώ τις γυνὴ Λοκρὶς, Λυρικὴ ἦν, ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. Περιᾴδεται δὲ ὁμοίως [4] καί τις Μυρὼ, ἡ καὶ εἰς Ποσειδῶνα γράψασα ὕμνον.

Major ut Erinnâ Lyrico eſt in Carmine Sappho,
Sapphone Erinna major in Hexametris.

Atque id quidem hujuſmodi. Sed & mulierem fuiſſe Epicæ Poëſeos laude inſignem, quæ Poëſin Lyricam Pindari ſemet ſuperatam repreſſerit, ac coërcuerit, hiſtoriarum pariter monumenta prodiderunt. Fuit illa genere Bœotia. Poëtria etiam Lyrica fuit Theano, mulier Locrenſis, ut veteres commemorant. Ac ſimiliter Myro quædam celebratur, quæ hymnum ſcripſit in Neptunum.

ρλα'. Φεραὶ δὲ, ἀπὸ Φέρητος παρονομάζονται [5] υἱοῦ Κρηθέως, ἢ ἀπὸ Φερᾶς θυγατρὸς Αἰόλου. [6] Δύο δὲ ἦσαν Φεραὶ, ἡ μὲν, ἀρχαία· ἡ δὲ, νέα, διέχουσαι ἀλλήλων σταδίους ὀκτώ. Εἰσὶ δὲ, φασι, καὶ ἕτεραι τρεῖς Φεραὶ, Ἰαπυγίας, Αἰτωλίας, καὶ Παρθυαίων. Φηραὶ μέν τοι, καὶ Φειαὶ, παρ' Ὁμήρῳ εὑρισκόμεναί που καὶ αὐταὶ, ἕτεραί εἰσι παρὰ τὰς Φεράς. [7] Φηραὶ μὲν γὰρ, πόλις Πελοποννήσου· [8] ἔστι δὲ καὶ χώρα, ὡς δηλοῖ ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, ὅτι τῆς Φηρῆς χώρας μέρος καὶ ἡ Μεσσηνία. [9] Φειαὶ δὲ, πόλις τῆς Ἤλιδος. Ῥηθήσεται δέ τι περὶ τῶν Φερῶν καὶ ἑξῆς ἐν τῷ τῶν Μαγνήτων καταλόγῳ. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι ἐξαρθεῖσαί ποτε αἱ Φεραὶ, συνεστάλησαν ὕστερον. καὶ ὅτι αἱ Φεραὶ, τῶν Πελασγικῶν πεδίων πέρας, πρὸς τὴν Μαγνησίαν. καὶ ὅτι [10] ἐπίνειον Φερῶν Παγασαὶ, [11] ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας

τῆς

CXXXI. Φεραὶ, *Pheræ*, nomen habent a Pherete, Crithei filio, aut a Pherâ, filiâ Æoli. Binæ fuerunt Pheræ, una vetus, recentior altera, octo inter ſe ſtadiis diſſitæ. Quin & tres aliæ eſſe referuntur Pheræ, Japygiæ, Ætoliæ, & Parthorum. At verò Φηραὶ, *Pheræ*, & Φειαὶ, *Pheæ*, quum & ipſæ apud Homerum alicubi reperiantur, aliæ ſunt, atque αἱ Φεραὶ, *Pheræ*. Namque Φηραὶ, *Pheræ*, urbs eſt Peloponneſi: nec non regio, ut oſtendit Geographus, ubi ait, τῆς Φηρῆς, *Pheræ*, regionis partem eſſe Meſſeniam. Pheæ verò, oppidum eſt Elidis. Sed de Φερῶν, *Pheris*, aliquid etiam infra dicturi ſumus in Magnetibus recenſendis. Ad hæc, Geographus de Pheris tradit, eas, quum olim auctæ fuiſſent, poſtmodum decreviſſe: Pheras item, Pelaſgicorum camporum terminum eſſe ad Magneſiam: itemque Pherarum navale eſſe Pagaſas, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς, *a compactio-*

ne

1. *Εἰ δὲ γυνὴ Ἐποποιὸς τὴν Πινδάρου Λυρικὴν ἀπήλεγξεν*) Corinna hæc fuit: quæ tamen Λυρικὴ vulgò audit, non Ἐποποιός. Fama eſt, quinquies ab eâ Pindarum ſuperatum. Id autem auditorum imperitiæ imputat Ælianus. Sed, præter hanc cauſam, pulchritudinem etiam feminæ affert Pauſanias Bœoticis: *Φαίνεται δέ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε ἕνεκα, ὅτι ᾖδεν οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλὰ ὁποίᾳ συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς· καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τότε δὴ καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι τῇ εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι.* Corinna et Pindarum adhuc juvenem, & Poëticen adhuc rudiorem, monuerit, ac correxerit, perſequitur Plutarchus eo in Commentario, quo quærit, bello ne, an litteris clariores Athenienſes fuerint. *Politus.*

2. *Βοιωτία δὲ ἦν*) nempe Θηβαία, ἢ Ταναγραία, ut ait Suidas. Pauſanias in Bœoticis refert, fuiſſe in urbe Tanagrâ monumentum Corinnæ, quæ ſola ibi ᾄσματα ἐποίησεν· ipſamque in gymnaſio depictam fuiſſe, ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἀναδουμένην, τῆς νίκης ἕνεκα, ἣν Πίνδαρον ᾄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις. Politus.

3. Θεανώ τις γυνὴ Λοκρίς. Λυρικὴ ἦν) Suidas: Θεανώ, Λοκρίς, Λυρική· Ἀρμενία Λυρικά, καὶ Μέλη. Polit.

4. καί τις Μυρώ) Βυζαντία, ποιήτρια ἐπῶν, καὶ ἐλεγείων, καὶ μελῶν. Politus.

Politianus in Nutricia: *Non illis Praxilla fuit, prudoctaque Noſſis Contulerint Myrtiſque modos ...... Non Anyte, non quæ verſus Erinna trecentos Caſtalio cum melle rigat, non candida Myro, &c.* Salvinus.

5. υἱοῦ Κρηθέως) Stephanus, & Scholiaſtes Apollonii, ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως. Hic Pheres condidit urbem Pheras. *Politus.*

6. Δύο δὲ ἦσαν Φεραὶ, ἡ μὲν, ἀρχαία· ἡ δὲ, νέα) Stephani Epitome: *Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ ἀρχαῖαι τῶν νῦν Φερῶν ἀπέχουσαι σταδίους ὀκτώ.* Polit.

7. Φηραὶ μὲν γὰρ, πόλις Πελοποννήσου) Odyſſ. l. γ'.
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ὀρσιλόχοιο.

αἱ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσίν, ut ad locum hunc Homeri adnotat Strabo. Una hæc urbs fuit de illis ſeptem, quas Agamemnon ſeſe Achilli daturum promiſit: dicituque etiam unitatis numero Φηρή. Polit.

8. *ἔστι δὲ καὶ χώρα, ὡς δηλοῖ ὁ Γεωγράφος*) Non ita plane Strabo. Non ait, regionis nomen eſſe Φηρὰς, ſed τῆς Φηρᾶς τὴν χώραν dicit Laconicam, cujus pars erat Meſſenia: in qua ſita urbs Pheræ. Probat namque Geographus, Lacedæmonis nomine non urbem modò vocatam eſſe; verùm etiam regionem, Laconicam videlicet, σὺν τῇ Μεσσηνίᾳ, quæ in Laconicâ, Menelai tempore, includebatur. Id ut oſtendat ex Homero, profert illud de arcu ex lib. φ' Odyſſ.
Δῶρα, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης.

Quibus verbis ſubjungit Poëta:
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο.

Certè quidem Pherarum regionem dicit, ſeu in qua poſita erat urbs Pheræ. Domus namque Orſilochi, in qua obviam ſibi facti ſunt Ulyſſes, & Iphitus, ipſæ ſunt Pheræ, juxta illud Homericum:
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
Υἱέος Ὀρσιλόχοιο.

Unde antiquus Scholiaſtes τὸ, οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο exponit, ἐν Φηραῖς. Pheræ autem ſunt Meſſeniæ. Homerus porro regionem eamdem Lacedæmonem vocat, & Meſſenen, ut demonſtrat Geographus: ἃ δὲ λέγοντος ἐν αὐτῇ καὶ ὅμως εἰπεῖν, ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. καὶ, Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην. Ergo cum Homerus Ulyſſem, & Iphitum, qui occurrerunt ſibi in urbe Pheris, obviam ſibi factos dicit in Meſſene, Meſſenen non urbem dicit, quæ nondum tunc ædificata fuerat, ſed regionem, Meſſeniam videlicet, quæ pars tunc erat Lacedæmonis. Hæc eſt regio illa Pherarum, quam dicit Geographus, Lacedæmon, ut diximus, ſeu Laconica, cujus pars Meſſenia. Τῆς Φηρῆς τὴν χώραν λέγει, ἧς μέρος ἦν καὶ ἡ Μεσσηνία. Qui in Strabone legebant, ὃ μέρος ἦν τῆς Μεσσηνίας, minimè ſanè intelligebant, ut nec intellexit Euſtathius, quam τῆς Φηρῆς χώραν Geographus diceret. Rectè, atque ad mentem Geographi vetus Homeri Scholiaſtes: Μεσσήνῃ, τῇ Μεσσηνιακῇ χώρᾳ, ἥτις ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος. Politus.

9. Φειαὶ δὲ, πόλις τῆς Ἤλιδος) Homero Φειά, unitatis numero, Φειᾶς πάρ τείχεσσιν. Scholiaſtes: Φειὰ δὲ, πόλις τῆς Ἤλιδος. οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδίας. Alii ſcribunt per ε φεία. Stephanus: Φειὰ, πόλις τῆς Ἤλιδος. Polit.

10. ἐπίνειον Φερῶν Παγασαὶ) Strabo: ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν, Παγασαὶ, διέχον ἐνενήκοντα σταδίους αὐτῶν. Harpocration: Παγασαί. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐπίνειόν εἰσι Φεραίων αἱ Παγασαί. Ubi pro Φερῶν lego Φεραίων ex Suidâ. *Polit.*

11. ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς, ἢ ἀπὸ τῶν πηγῶν) Strabo: ἀπὸ δὲ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς καὶ Παγασὰς λέγεσθαι μυθεύουσι τὸν τόπον· οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἳ πολλαί τε, καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. Polit.

Si Pagaſæ eſſent ἀπὸ τῶν πηγῶν, prima apud Poëtas non correpta ſit. *Salvinus.*

Etymologici Magni Auctor probat etymologiam priorem. Παγασαῖος λέγεται ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ Παγασῶν. ἔστι δὲ τόπος τῆς Θετταλίας, καὶ πόλις, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὴν Ἀργὼ πεπηχθῆναι. Eadem hæc etymologia placet Johanni Tzetzæ ad Heſiodum: Παγασαῖος (ſic enim vocat) πόλις τῆς Θετταλίας, τόπος ἀπονεμόμενος, παρὰ τὸ ἐκεῖ Ἀργὼ πεπηχθῆναι. Ab his Pagaſis Apollo apud Heſiodum in ſcuto Herculis Pagaſæus, ὃ ἐν Παγασαῖς τιμώμενος. Politus.

Digitized by Google

ne ibi, & ædificatione Argonis navis, vel ἀπὸ τῶν πηγῶν, *a fontibus*, qui fontes multi ibi fluunt. Bœbeis autem, palus eſt Theſſalica, juxta Geographum, Neſonide minor, oræque maritimæ propinquior. Idemque auctor teſtatur, Bœbeida paludem prope eſſe a Pheris, ipſique paludi Bœben oppidulum imminere. Alibi etiam Bœben ſeptem illis oppidis adnumerat, quæ in Demetriadem conduxit Poliorceta ille Demetrius. Rurſus alio in loco tradit, ſiquidem Bœbe oppidum unum fuit de iis, quæ Demetriadi circumjacebant, Bœbeida quoque paludem in propinquo eſſe oportere. Quoniam verò ſupra demonſtratum eſt, Bœbeida non longè eſſe a Neſonide; Geographus autem alicubi affirmat, Lariſſæo in agro nonnihil arationum eo fluvio abſcindi, & auferri, qui in Neſonida effundat ſeſe, atque inundet; volo, obſerves, poſſe hinc manifeſtò intelligi, non procul Lariſſâ tum Neſonida eſſe, tum Bœbeida, quæ, ut videtur, nomen habet deductum ab eâ ipsâ, quam diximus, Bœbe. Sin autem, ut dictum eſt, prope Pheras eſt Bœbeis; non igitur, juxta nonnullos, Pheræ ſunt Serræ, quæ nunc vocantur. Bœbæ porrò appellata eſſe fertur a Bœbo, Glaphyræ filio, ejus, qui Glaphyras condidit, ut Ethnicorum ſcriptor commemorat. qui & Creticam Bœben eſſe ſcribit, & Macedonicam paludem, Bœben; itemque eam ipſam, quam diximus, Bœbeida, Bœbiam vocari.

CXXXII. Porrò autem τὰς Γλαφύρας, *Glaphyras*, accuratiores, diligentioreſque Grammatici efferunt accentu gravi, ad epitheti diſtinctionem, urbem ſic appellatam a Glaphyrâ, cujus facta eſt mentio, ut ab eodem Ethnicorum ſcriptore proditum eſt: apud quem pagus quoque Ciliciæ eſſe legitur, nomine Glaphyræ, diſtans a Tarſo ſtadiis triginta ad Occidentem: ubi fons eſt, e rupe defluens, ſeſeque cum flumine commiſcens, quod in Tarſum influit. Quo de fonte ſcribit Parthenius, & tum alia quædam memorat,

τῆς Ἀργοῦς, ἢ ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἳ πολλαὶ ῥέουσιν ἐκεῖ. Βοιβηὶς δὲ, λίμνη Θετταλική, [1] κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐλάττων τῆς Νεσωνίδος, καὶ πλησιεστέρα τῇ παραλίᾳ. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι Βοιβηὶς λίμνη πλησιάζουσα Φεραῖς, καὶ Βοίβη χωρίον ἐπὶ τῆς λίμνης κείμενον. Ἀλλαχοῦ δὲ ταῖς ἑπτὰ πόλεσιν, [2] ἃς εἰς Δημητριάδα συνῴκισεν ὁ Πολιορκητὴς Δημήτριος, καὶ τὴν Βοίβην συναριθμεῖ. ἐν ἄλλοις δὲ λέγει, ὅτι, ἐπεί περ ἡ Βοίβη μία τῶν περιοικίδων Δημητριάδος, ἀνάγκη καὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην πλησίον εἶναι. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι, ἐπειδὴ ἐφάνη ἀνωτέρω ἡ Βοιβηὶς οὐ μακρὰν οὖσα τῆς Νεσωνίδος, λέγει δέ που ὁ Γεωγράφος, ὅτι [3] τὴν Νεσωνίδα ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς, ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισαίους, ἔστι νοῆσαι φανερῶς, οὐ πόῤῥω Λαρίσσης τήν τε Νεσωνίδα, τήν τε Βοιβηΐδα, ἥτις, ὡς εἰκὸς, ἀπὸ τῆς ῥηθείσης Βοίβης παρῆκται. Εἰ Baſ. p. 248.
δὲ καὶ πλησίον Φερῶν ἡ Βοιβηὶς, ὡς ἐῤῥέθη, [4] οὐκ ἄρα Φεραὶ, κατά τινας, αἱ νῦν Σέῤῥαι. Εἴρηται δὲ, φασὶ, Βοίβη ἀπὸ Βοίβου υἱοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφύρας κτίσαντος, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἀπογραψάμενος τὰ Ἐθνικά. ὃς λέγει καὶ, ὅτι ἐστὶ καὶ [5] Κρητικὴ Βοίβη, [6] καὶ Μακεδονικὴ δὲ λίμνη Βοίβη· καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα [7] Βοιβηὶς καὶ Βοιβία λέγεται.

ρλβ΄. [8] Τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, [9] κληθείσας [10] ἀπὸ τοῦ μνημονευθέντος Γλαφύρα, ὡς ὁ αὐτὸς Ἐθνικογράφος ἱστορεῖ· παρ' ᾧ φέρεται, ὅτι καὶ κώμη Κιλικίας ἐστὶ, Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ, τριάκοντα σταδίους πρὸς δύσιν· [11] ἐν ᾗ πηγὴ ἀπὸ ῥωγάδος καταῤῥέουσα, καὶ συνιοῦσα [12] τῷ εἰς Ταρσὸν εἰσβάλλοντι ποταμῷ. περὶ ἧς Παρθένιος γράφων, ἄλλα τε λέγει, καὶ ὅτι

1. κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐλάττων τῆς Νεσωνίδος) Strabo: ἀπολείπεται δ' ὅμως ἥ τε Νεσωνὶς λίμνη μεγάλη, καὶ ἡ Βοιβηΐς, ἐλάττων ἐκείνης, καὶ πλησιεστέρα τῇ παραλίᾳ. Rationem autem affert Strabo, cur Neſonidis paludis Homerus non meminerit, Bœbeidis multò minoris meminerit: quippe ταύτης μὲν μόνης μενούσης, ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, ποτὲ μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, ποτὲ δ' ἐκλειπομένης. Neſonis porrò illa palus ſcribitur etiam alicubi per duplex σσ, Νεσσωνίς. Suidas: Νέσσων, πόλις Θετταλίας. καὶ λίμνη Νεσσωνίς. Politus.

2. ἃς εἰς Δημητριάδα συνῴκισεν ὁ Πολιορκητὴς Δημήτριος) Strabo: ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα, μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν ἐπὶ θαλάττῃ, τὰς πλησίον πολίχνας εἰς αὐτὴν συνοικίσας, Νήλειάν τε, καὶ Παγασάς, καὶ Ὀρμένιον· ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν. αἳ δὴ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Politus.

3. τὴν Νεσωνίδα ὑπερκλύζων ὁ ποταμός) Fluvius hic, Peneus, Strabo: πλησίον μὲν οἰκοῦσι (Λαρισαῖοι) τοῦ Πηνειοῦ, γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις, νεμόμενοι δὲ τὰ εὐδαιμονέστατα μέρη τῶν πεδίων, πλὴν εἴ τι σφόδρα κοῖλον πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ Νεσωνίδι, εἰς ἣν ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισαίους. Politus.

4. οὐκ ἄρα Φεραὶ, κατά τινας, αἱ νῦν Σέῤῥαι) Non benè igitur Tzetzes ad Lycophronem: Φερὰς δέ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέῤῥαι καλεῖται. Hanc Tzetzæ opinionem redarguit hîc Euſtathius: qui & ex eo, quòd Pheræ prope ſunt a Bœbeide palude, rectè colligit, alias eſſe Pheras a Serris. Nam Serræ quidem, urbs eſt Macedonica. Σέῤῥαι ἐξωτέρως vocatur hæc urbs in veteri Notitiâ Imperii Conſtantinopolitani inter alias urbes Macedoniæ primæ, ſub Conſulari. Politus.

5. Κρητικὴ Βοίβη) ἡ Γορτυνίδος. Polit.

6. καὶ Μακεδονικὴ δὲ λίμνη Βοίβη) Epitome Stephani: καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη. Perperam Βοίβη pro Βόλβη, ut docti viri obſervarunt. Politus.

7. Βοιβηὶς, καὶ Βοιβία λέγεται) itemque Βοιβιάς. Polit.

8. Τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου) Stephanus legiſſe aliquando in Homero videbatur: Βοίβην τε γλαφυράν, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν. qua ea lectione emanat viri eruditi, nullam agnitam fuiſſe ab Homero urbem in Theſſaliâ, Glaphyras nomine; ſed epitheton illud eſſe urbis Bœbes. Sed enim idem Stephanus, ubi maximè lectionem illam Homericam adſtruere videtur, agnoſcit urbem Glaphyras, a Glaphyrâ, Bœbi patre ædificatam. ἔστιν οὖν καὶ πόλις, καὶ λίμνη Βοιβηΐς, ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος. Alibi verò Stephanus legit apud Poëtam: Βοίβην, καὶ Γλαφυράς, tanquam ſi *Glaphyra* nomen ſit urbis Theſſalicæ. Deinde non unus, ſoluſque Stephanus, ſed & alii Glaphyras urbem, non epitheton, intelligunt: ii nempe, quos Euſtathius ἀκριβεστέρους vocat, qui Γλαφύρας ſcribunt βαρυτόνως, ad diſtinctionem epitheti. Hæc adnotata obiter volui, non ad refellendos viros doctos, qui ſatis probabiliter legendum in Homero contendunt, Βοίβην τε γλαφυρήν· ſed ut doceam, qua potiſſimùm auctoritate minimè ego audeam a communi, & vulgatâ lectione Homericâ diſcedere. *Politus.*

9. κληθεῖσαι) l. κληθείσας, ut in editione Frobenii. *Polit.*

10. ἀπὸ τοῦ μνημονευθέντος Γλαφύρα) Sic & Stephanus, more Dorico. Alibi tamen Γλαφύρου, ut paullò ante apparet. *Polit.*

11. ἐν ᾗ πηγὴ ἀπὸ ῥωγάδος καταῤῥέουσα, &c.) Hæc minimè omnium extant in hodiernâ Stephani Epitome. *Polit.*

12. τῷ εἰς Ταρσὸν εἰσβάλλοντι ποταμῷ) Cydno, de quo Strabo l. 14. p. 673. διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν μέσην (*Tarſum*) ὁ Κύδνος παρ' αὐτὸ τὸ γυμνάσιον τῶν νέων. Et Juſtinus lib. 11. *Quum Tarſum veniſſet* (Alexander) *captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris, ac ſudoris, in præfrigidam undam ſe projecit.* Politus.

ὅτι παρθένος Κιλίκων ἀνακτορίην ἔχουσα,

[1] Ἀγχίγαμος [2] πέλε, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ,
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη·
Εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θῆκε, μῖξε δ' ἔρωτι
Κύδνου, καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον.

Ἰαωλκὸς δὲ, ἀπὸ Ἰαωλκοῦ, φασὶν, υἱοῦ Ἀμύρου, [3] ἀφ' οὗ Ἀμυρικὸν πεδίον ἐν Λαρίσσῃ. [4] εὑρίσκεται δέ ποτε καὶ τρισυλλάβως Ἰωλκός. Ῥηθήσεται δέ τι περὶ ταύτης, καὶ περὶ τῆς Βοίβης, καὶ μετ' ὀλίγα. Λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος, καὶ ὅτι Δημητριάδος ἑπτὰ στάδια ὑπέρκειται θαλάσσης Ἰωλκός· καὶ ὅτι Ἰωλκὸν, αὐξηθεῖσάν ποτε, [5] καθεῖλον αἱ στάσεις. οὕτω δὲ καὶ τὰς Φεράς. καὶ ὅτι [6] κατέσκαπται ἐκ παλαιοῦ Ἰωλκὸς, καὶ Βοίβη· ὕστερον δὲ κῶμαι ἦσαν Δη-
Rom. p. 328 μητριάδος. Ἐκτείνεται δὲ μεγεθυνομένη ἡ παραλήγουσα, εἴτε τρισυλλάβως Ἰωλκὸς λέγεται, εἴτε τετρασυλλάβως Ἰαωλκός· ἴσως παρὰ τὴν [7] ὦλκα. [8] Εὐκτιμένη δὲ, οὐ μόνον πόλις, ὡς ἐνταῦθα, [9] ἀλλά που καὶ ἀλωή. καὶ εἰ μὲν [10] ἀπὸ ἀῤῥήτου θέματος τοῦ κτίω γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀπισχυρίσασθαι· [11] εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ κτίζω ἐκλίθη, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ σ' τοῦ καλῶς κειμένου ἐν τῷ κτίσμα. Οὕτω δὲ ἔπαθε καὶ ἡ Κτιμένη τὸ κύριον· [12] καὶ οἱ κτίται δὲ, ὧν ἡ χρῆσις παρ' ἄλλοις. Πολλαὶ δὲ εἰσὶ λέξεις καὶ ἄλλαι, ἀπέλευσιν [13] παθοῦσαι τοῦ σ', ὡς καὶ ὁ γνωτὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

rat, tum etiam narrat, ut Cilicum regnum tenuerit virgo, quæ

Jam matura viro, Cydni flagrabat amore,
Accenſo ex adytis Cypridos igne, furens:
Donec eam fontem fecit Venus, atque marito
Et nymphæ, & Cydni fœdere junxit aquas.

At verò Ἰαωλκὸς, *Jaolcus*, nomen habere dicitur ab Jaolco, Amyræ filio, a quo Amyricus campus in territorio Lariſſenſi. Quamquam & tribus interdum ſyllabis inveniatur Ἰωλκὸς, *Jolcus*. De hac ipſâ urbe, & de Bœbe, nonnihil etiam paullò poſt afferetur. Geographus autem ſcribit, ſeptem a Demetriade ſtadiis Jolcum mari imminere; itemque Jolcum, opibus aliquando auctam, everſam a ſeditionibus fuiſſe: quemadmodum etiam Pheras. dirutas etiam jampridem fuiſſe Jolcum, & Bœben; ſed poſterioribus temporibus Demetriadis pagos exſtitiſſe. Producitur autem penultima, utpote quæ effertur per ω magnum, ſive tribus ſyllabis dicatur Ἰωλκὸς, *Jolcus*, ſive quatuor ſyllabis Ἰαωλκὸς, *Jaolcus*: fortaſſe παρὰ τὴν ὦλκα, *a ſulco*. Ceterùm εὐκτιμένη, *bene ædificata*, *eleganter conſtructa*, non urbs modò dicitur, ut hoc loci; verùm etiam alicubi vinea. Et ſiquidem oritur ab inuſitato themate κτίω, *conſtruo*, *ſeu ædifico*, nihil eſt, quòd acriùs contendamus. Sin autem inflexa vox eſt a verbo κτίζω, *ædifico*, *ſeu condo*, ellipſin habet litteræ σ', quæ rectè poſita eſt in κτίσμα, *opus*, *ſeu id*, *quod conſtructum*, *atque ædificatum eſt*. Et ſic etiam per ellipſin dicitur ἡ Κτιμένη, *Ctimene*, nomen proprium: nec non οἱ κτίται, *conditores*, *ſeu habitatores*: cujus vocis exemplum apud alios exitat. Quin & pleræque aliæ voces ſunt, quæ damnum fecerunt τοῦ σ', ut ὁ γνωτὸς, *notus*, quæque inde voces derivantur.

Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.
Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς.
Ἑπτὰ νεῶν. ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
Ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν· πόθεόν γε μὲν ἀρχόν.
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.

Qui verò Methonen, & Thaumaciam incolebant,
Et Melibœam tenebant, & Olizona aſperam,
Horum Philoctetes præerat, ſagittandi bene peritus.
Septem navibus. Remiges verò in ſingulas quinquaginta
Conſcenderant, ſagittandi bene periti, ut fortiter pugnarent.
Ceterùm ille in inſulâ jacebat, duros dolores perferens,
Lemno in divinâ, ubi eum reliquerant Achivi
Ulcere maligno laborantem a pernicioſo colubro.
Ibi ille mœrens jacebat. Sed brevi recordaturi erant
Argivi apud naves Philoctetæ regis.
Neque hi tamen ſine duce erant: tametſi ducem deſiderarent.
Sed Medon eos inſtruebat, Oilei nothus filius,
Quem genuit Rhene ſub Oileo, urbium everſore.

ρλγ'. Φιλοκτήτης, τόξων εὖ εἰδὼς, ἑπτὰ νεῶν ἦρχεν. ἐρέται δὲ ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἐμβέβασαν, [14] ἤγουν ἐμβεβήκεισαν, τόξων εὖ εἰδότες, ἶφι μάχεσθαι. Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν, οἳ ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο, καὶ Μελίβοιαν εἶχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν. Εἶτα σχηματίζων τὰ κατὰ Φιλοκτήτην τρόπον τινὰ, ὡς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τοῦ Πρωτεσιλάου, φησίν· Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν

CXXXIII. Philoctetes, ſagittandi bene peritus, ſeptem navibus imperabat: quarum ſingulas remiges quinquaginta ἐμβέβασαν, videlicet ἐμβεβήκεισαν, *conſcenderant*, ſagittandi bene periti, ad fortiter pugnandum. Eum autem comitabantur ii, qui Methonen, & Thaumaciam incolebant, & Melibœam habebant, & aſperam Olizona. Deinde, ut fecerat de Achille, ac Proteſilao, ornat quodammodo, ac componit narratio-

1. Ἀγχίγαμος πέλε, καθαρῷ) Deeſt una ſyllaba. Fortaſſe: Ἀγχίγαμός τε πέλεν, καθαρῷ. aut, Ἀγχίγαμος πέλε μέν, καθαρῷ. Parthenii Nicæenſis Μεταμορφώσεις citat Suidas v. Νέστωρ· in quibus fortaſſe hæc narrabantur, quæ ab Euſtathio afferuntur. *Politus*.

2. πέλε) aut πέλεν. Ego ſic vertebam:
Jam matura viro, Cilicum quæ regna tenebat,
Ferre ſæpe ad Cydni Virgo fluenta pedem:
Captaque bacchatur puris a fluminis undis,
Accenditque faces Cypridos ex adytis:
Donec eam Cypris fontem facit; atque puella
Et Cydni flammis miſtus aquoſus amor.
Salvinus.

3. ἀφ' οὗ Ἀμυρικὸν πεδίον ἐν Λαρίσσῃ) Stephanus, πεδίον Ἀμυρικόν. Polit.

4. εὑρίσκεται) δέ ποτε καὶ τρισυλλάβως Ἰωλκός) Et ita invenitur apud Stephanum, tamquam ἀπὸ Ἰωλκοῦ. Polit.

5. καθεῖλον αἱ στάσεις) καὶ αἱ τυραννίδες. Politus.

6. κατέσκαπται ἐκ παλαιοῦ Ἰωλκὸς, καὶ Βοίβη) De Jolco tantùm id habet Strabo lib. 9. p. 438. Ἡ δ' Ἰωλκὸς κατέσκαπται μὲν ἐκ παλαιοῦ. Quamquam paullò poſt & Bœben, & Jolcum cum aliis minutis oppidis in Demetriadis pagos tranſiiſſe affirmet. *Politus*.

7. ὦλκα) ideſt, αὔλακα. Salvinus.

8. Εὐκτιμένη δὲ) l. Εὐκτιμένη, ut Frobenius. *Polit.*

9. ἀλλά που καὶ ἀλωή) Odyſſ. lib. ω. ἀγρὸν ἐϋκτίμενον ἐν ἀλωῇ. &c. ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωήν. Polit.

10. ἀπὸ ἀῤῥήτου θέματος τοῦ κτίω γίνεται) quo ex themate Etymologi nonnulli derivant ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. Politus.

11. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ κτίζω ἐκλίθη, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ σ') Sic εὐκτιμένη viſum eſt derivari ἐκ τοῦ κτίζω, κατ' ἔνδειαν τοῦ σ'. Polit.

12. καὶ οἱ κτίται δὲ) Heſychius: κτίται, κτίστορες. Polit.

13. παθοῦσαι τοῦ σ') lege παθοῦσαι. ut in editione Frobenii. *Polit.*

14. ἤγουν ἐμβεβήκεισαν) forte ἐνεβεβήκεσαν. Salvinus.

rationem ſuam de Philoctetâ, his verbis: Ceterùm ille quidem in inſulâ jacebat, duros dolores perferens, divinâ in Lemno, ubi Græci ipſum reliquerant, ulcere malo a pernicioſo colubro laborantem. Ibi mœrens ille jacebat. Sed brevi futurum erat, ut Græci ejus reminiſcerentur. Nec tamen hi erant ſine duce: tametſi ducem ipſum deſiderarent. Sed Medon eos inſtruebat, Oilei filius nothus, quem ſub ipſo Rhene genuerat. Atque id quidem ſimiliter ſe habet, atque illud, quod præceſſit de Proteſilao. Nam & illic dixerat: *Nec tamen erant hi ſine duce: tametſi ducem deſiderarent. Sed eos alter quiſpiam inſtruebat.* At verò illa, nimirum: *Ceterùm ille in inſulâ jacebat.* &, *Ibi mœrens ille jacebat.* &, *ſed brevi futurum erat, ut Græci ejus reminiſcerentur:* ſimilia ſunt iis, quæ præmiſſa fuerant de Achille: excepto quòd ibi dixerat: *Sed citò erat exſurrecturus;* hic verò: *Sed citò ejus erant recordaturi.* Sic aptè Poëta exemplum nobis, & rationem ſubminiſtrat, ut garrulitatis, aut inopiæ in dicendo notam minimè veriti, res inter ſeſe ſimiles ſimili modo orationis perſequamur. Quod autem ſciendum erat, ἡ Μηθώνη, *Methone*, juxta veteres, productam per ectaſin habet primam, ſyllabam videlicet μέ. Dici namque debebat Μεθώνη. Tres feruntur Methonæ: una in Macedoniâ, Eretrienſium colonia, altera in Philoctetæ ditione, tertia circa Trœzenem. Atque ita quidem Scholiaſtæ: qui etiam notant, hos iſtos Methonæos, Æolenſes ab aliis vocari, ab aliis Achæos, a nonnullis denique Enianas. Verùm alii, quum Trœzeniæ, ac Macedonicæ Methonæ minimè omnium meminerint; tamen aliâ adhuc ratione Methonas tres enumerant, quippe qui Methonam Philoctetæ diverſam eſſe affirment a Methonâ illâ Thra-

ἐν νήσῳ κεῖτο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον Ἀχαιοὶ, ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. Τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον αὐτοῦ Ἀργεῖοι. οὐ μὴν οὐδὲ οὗτοι ἄναρχοι ἦσαν· ἐπόθουν γε μὲν τὸν ἀρχηγόν. ἀλλὰ Μέδων ἐκόσμησεν αὐτοὺς, Ὀϊλέως νόθος υἱὸς, ὅν ὑπ' αὐτῷ Ῥήνη ἔτεκε. Καὶ τοῦτο μὲν, ὅμοιον τοῖς περὶ Πρωτεσίλαον. ἔφη γὰρ κἀκεῖ· οὐδὲ μὲν οὐδ' οὗτοι ἄναρχοι ἔσαν· πόθεόν γε μὲν ἀρχόν. ἀλλ' ἐκόσμησεν αὐτοὺς ὁ δεῖνα. Τὸ μέντοι. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο. καὶ τὸ, Ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχέων. καὶ τὸ, τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον· ἐοίκασι τοῖς τοῦ Ἀχιλλέως, πλὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν οὕτω· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν· ἐνταῦθα δέ· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον. Οὕτω μεθοδεύει δεξιῶς ἡμῖν ὁ Ποιητὴς, τὰς τῶν πραγμάτων ὁμοιότητας ἐν ὁμοιοτροπίᾳ λόγου διεξάγειν, μὴ δεδιότας ἀδολεσχίας, ἢ πενίας τῆς ἐν λόγῳ κατέγκλησιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Μηθώνη ἔκτασιν ἔπαθε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τῆς ἀρχούσης, ἤγουν τῆς μὲ συλλαβῆς. Μεθώνη γὰρ ὤφειλε ῥηθῆναι. Τρεῖς δὲ, φασι, Μεθῶναι· ἡ ἐν Μακεδονίᾳ, ἄποικος Ἐρετριέων, [1] καὶ ἡ ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ, [2] καὶ ἡ περὶ Τροιζῆνα. Καὶ τοῦτο μὲν οἱ Σχολιασταὶ, οἱ λέγοντες καὶ, ὅτι τοὺς τοιούτους Μεθωναίους, οἱ μὲν, Αἰολεῖς φασιν· οἱ δὲ, Ἀχαιούς· οἱ δὲ, Ἐνιᾶνας. Ἕτεροι δὲ περὶ Τροιζῆνα μὲν, καὶ Μακεδονίαν, Μεθώνης οὐ μέμνηνται· ἄλλως δὲ ἀριθμοῦσι τρεῖς Μεθώνας, λέγοντες, ὅτι [3] Μεθώνη Φιλοκτήτου, ἑτέρα τῆς Θρακίας Μεθώ-

1. καὶ ἡ ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ) ea, quæ Heſychio πόλις Θεσσαλίας. Polit.

2. καὶ ἡ περὶ Τροιζῆνα) Sic Μεθώνη urbs hæc Trœzenis vocatur apud Thucydidem, ἡ μεταξὺ Ἐπιδαύρου, καὶ Τροιζῆνος. Itaque hanc urbem in quibuſdam codicibus apud Thucydidem vocatam olim fuiſſe, teſtatur Strabo: quæ tamen urbs eidem Straboni, & Pauſaniæ dicitur Μέθανα. Strabo: Μεταξὺ δὲ Τροιζῆνος, καὶ Ἐπιδαύρου, χωρίον ἦν ἐρυμνὸν Μέθανα. καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ. Παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἔν τισιν ἀντιγράφοις, Μεθώνη φέρεται ὁμωνύμως τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν, πολιορκῶν. Polit.

3. Μεθώνη Φιλοκτήτου, ἑτέρα τῆς Θρακίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος) Strabo: Ἑξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται. Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. ἐμνήσθημεν δὲ καὶ τρίτην τὴν ἐν Πελοποννήσῳ. Apertè hic recenſentur tres illæ Methonæ, quæ, Euſtathio teſte, a quibuſdam enumerantur, Methona videlicet Philoctetæ, altera Thracica, tertia Peloponneſia. Et Methona quidem Philoctetæ, urbs eſt Magnetica, ſeu Theſſalica, quippe quum Magnetes ſint in Theſſalos contributi. Hæc Scylaci Μεθώνη in Magneſiâ. Altera Methona, ſeu Thracica, quam Philippus ſolo adæquavit, non alia eſt, quàm quæ dicta eſt etiam Macedonica: & fallitur Stephanus, qui aliam facit Thraciæ, aliam Macedoniæ. Nam quam nunc Geographus dicit Thracicam, dirutam a Philippo, eamdem ſupra Macedonicam vocaverat, in cujus obſidione oculus Philippo vulneratus fuit: Μεθώνη φέρεται ὁμωνύμως τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν, πολιορκῶν. Quippe ſita erat hæc urbs in finibus Macedoniæ, & Thraciæ, prope ab Olyntho, atque adeo ad Thraciam aliquando pertinuerat. Unde eadem apud veteres ſcriptores, tum Thracica, tum Macedonica. Ejus meminit Demoſthenes. Harpocration: Μεθώνη. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος, ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Ecce tibi Thracica urbs eadem ipſa, quæ Straboni Macedonica. Vulnus, quod Philippus in oculo ad Methonam accepit, intelligit Demoſthenes Olynthiacâ III. illis verbis: ὡς τὸ πρῶτον ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν, ἢ τεθνεώς. ἦλθε γὰρ ἀμφότερα. ad quæ verba Ulpianus Rhetor: ἀσθενῆσαί φησι Φίλιππον, ὅτε τὴν Μεθώνην ἐπολιόρκει, Ἀστέρος τινὸς στρατιώτου Μεθωναίου ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπισφενδονήσαντος τῷ δόρατι,

'Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος.

ὅτε πέμψαντος, καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἐπιτυχόντος κατὰ τὸν ὀφθαλμόν. Id circa Olynthum contigiſſe in trajectu Sandani fluminis, dum Philippus Methonam, & Olynthum erat oppugnaturus, narrat Plutarchus in Parallelis: Φίλιππος Μεθώνην, καὶ Ὄλυνθον βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι, ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν, εἰπόντος· Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος. ὁ δὲ ὀπίσω διανηξάμενος πρὸς τοὺς οἰκείους ἐσώθη, ἀπολέσας τὸν ὀφθαλμὸν, ὡς Καλλισθένης ἐν γʹ τῶν Μακεδονικῶν. Ex quibus colligitur, valde errare Solinum, cum Philippum ſcribit, Alexandri Magni patrem, ad oppidum Magneſiæ Methonen, oculi damnum feciſſe. Tertia Methone, ſeu Peloponneſia, urbs eſt Meſſeniæ, ſeu Laconicæ: de qua Strabo in Meſſeniâ: ἑξῆς δ' ἐστὶ Μεθώνη. ταύτην δ' εἶναί φασι τὴν ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ Πήδασον προσαγορευομένην μίαν τῶν ἑπτὰ, ὧν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλλεῖ Ἀγαμέμνων. Eadem Pauſaniæ Μοθώνη in Meſſenicis. Μοθώνη δὲ, inquit, πρὶν ἢ τὸν στρατὸν ἐς Τροίαν ἀθροισθῆναι, καὶ ἐπὶ τὸν πρὸς Ἴλιον πόλεμον καλουμένη Πήδασος, μετεβέβλητο ὕστερον τὸ ὄνομα, ὡς μὲν αὐτοὶ Μοθωναῖοι λέγουσιν, ἀπὸ τῆς Οἰνέως θυγατρός. Sic Μοθώνη Scylaci in Lacedæmone. Urbem hanc ſeu Meſſeniacam, ſeu Laconicam (nam pars olim Laconicæ Meſſenia) non eſt dubitandum, quin ſignificet Geographus, cum in deſcribendâ Theſſaliâ ait, de Methone Peloponneſiacâ ſeſe jam commemoraſſe. Nam τὴν μεταξὺ Τροιζῆνος, καὶ Ἐπιδαύρου, non Μεθώνην nominat Geographus, ſed Μέθανα, pariter atque Pauſanias, &, ni fallor, Scylax Caryandenſis: quamvis idem Geographus fateatur, in quibuſdam Thucydidis codicibus Μεθώνην vocari τὴν μεταξὺ Ἐπιδαύρου, καὶ Τροιζῆνος. Sic igitur, juxta Geographum, tres erunt Methonæ, Macedonica, quæ etiam Thracica, Theſſalica, quæ & Magnetica; Peloponneſia, quæ & Meſſeniaca, ſeu Laconica. Quibus ſi addas τὴν μεταξὺ Τροιζῆνος, καὶ Ἐπιδαύρου, Methonæ jam erunt quatuor. Atque hæ quatuor illæ fuerint, quas enumerabat Demetrius Magnes, ut tradit Harpocration: Δημήτριος δ' ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Συνωνύμοις πόλεσι, τέσσαρας εἶναί φησι Μεθώνας. His, per me licet, duas alias ex Stephano adjicias, alteram Perſidis, alteram Eubœæ, ut ita omnes Methonæ ad ſex uſque recenſeantur. *Politus.*

Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· ἔνθα δηλαδὴ καὶ ὁ Ἀστὴρ στρατιώτης οὕτω καλούμενος, [1] τοξεύσας ἔβλαψε τὸν Φίλιππον εἰς ὀφθαλμόν.
Baſ. p. 249. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα, φασὶ, Πελοποννησία. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, Θρακίαν καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ Μεθώνην. [2] ἔστι δὲ καὶ περὶ Μακεδονίαν, [3] κληθεῖσα οὕτω [4] παρὰ τὸ μέθυ. πολύοινος γάρ, φησι. [5] Καὶ Λακωνικὰ δὲ, φησι, Μεθώνη ἐστίν. [6] αὕτη δὲ μέχρι καὶ εἰσάρτι φυλάσσει τὴν κλῆσιν ταύτην. [7] Ταύτης ὁ πολίτης, Μεθωναιεύς, φησιν, ὡς Κορωναιεύς. Πορφύριος δὲ Φθίους, τοὺς ἐκ τῆς
Rom. p. 329. ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ Μεθώνης, καλεῖσθαι ἱστορεῖ, λέγων, ὅτι τῶν περὶ Μεθώνην, οὓς Φθίους λέγει ὁ Ποιητὴς, ἡγεῖτο Φιλοκτήτης. Ὁ Γεωγράφος δὲ, οὐ τοὺς περὶ Μεθώνην μόνους Φθίους φησὶ λέγεσθαι, ἀλλὰ, ὡς καὶ προείρηται, [8] κοινῶς τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ, καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. Ἰστέον δὲ, ὅτι, καθὰ ἡ Θρακικὰ Μεθώνη παρὰ τὸ μέθυ ἐῤῥέθη, οὕτω καὶ ἡ Λεσβικὰ Μήθυμνα. [9] Μέθυμνα γὰρ, διὰ τὸν Διόνυσον, καὶ ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης, Μήθυμνα, [10] ὁμοίως τῷ Μεθώνη Μηθώνη.

ρλδʹ. Τὴν δὲ Θαυμακίαν, πόλιν Μαγνησίας ὁ τῶν Ἐθνικῶν συλλέκτης φησὶ, λέγων καὶ, ἑτέραν εἶναι Θαυμακίαν, [11] κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον· καὶ νῆσον δὲ ὁμώνυμον. Οἱ δὲ πολῖται τῆς Θαυμακίας, Θαυμακοί. [12] Τῆς δὲ Μελιβοίας τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς. ὁρᾷ δὲ, φασιν, αὕτη, καὶ ἡ Ὀλιζὼν, πρὸς τὸ Αἰγαῖον. Ἐκλήθη δὲ ἡ ῥηθεῖσα πόλις Μελίβοια, ὁμωνύμως ἡρωΐδι γυναικὶ, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαγνήτων λόγῳ δηλωθήσεται. Ἡ δὲ Ὀλιζὼν, [13] καὶ ὀξύνεται, καὶ φυλάσσει τὸ ω ἐν ὅλῃ τῇ κλίσει. Φασὶν οὖν Ἀπίων, καὶ Ἡρόδωρος, Ὀλιζῶνα.

Thracicâ, quam Philippus evertit: ubi ſcilicet Aſter (hoc miles nomine vocabatur) ſagittæ conjectu, oculum Philippo excidit. Atque inſuper aliam dicunt eſſe Peloponneſiam. Præterea Ethnicorum ſcriptor Thracicam ipſe quoque Methonam commemorat. Quin & alia eſt in Macedoniâ, ſic appellata *παρὰ τὸ μέθυ*, *a vino*. Vino enim, inquit, abundat. Nec non Laconica eſt, inquit, Methone: & hæc ad noſtra uſque tempora id nominis conſervat. Urbis hujus civis, eodem auctore, Methonæenſis, ut Coronæenſis. Porphyrius tamen Phthios vocatos eos tradit, qui erant ex hac Methonâ de Philoctetæ ditione: ubi ait, Methonæis, quos Poëta Phthios nominat, Philoctetam præfuiſſe. Verùm Geographus non tantùm Methonæos, Phthios vocari affirmat; ſed etiam, quemadmodum antea dictum eſt, communiter eos, qui ſub imperio erant Achillis, Proteſilai, & Philoctetæ. Sicuti autem Thracica urbs Methona nominata eſt *παρὰ τὸ μέθυ*, *a vino*; ſic etiam ſciendum, inde eſſe nominatam Lesbicam Methymnam. Dicta namque eſt Μέθυμνα, *Methymna*, propter Liberum patrem, & productâ per ectaſin primâ, Μήθυμνα, ſimiliter atque Μεθώνη, Μηθώνη.

CXXXIV. Thaumaciam Ethnicographus urbem eſſe ait Magneſiæ: qui & aliam eſſe tradit Thaumaciam ad Maliacum ſinum: nec non inſulam cognominem. Thaumaciæ cives, Thaumaci. Melibœæ porrò nomen gentile, Meliboënſis. Hæc, atque Olizon ſpectare dicuntur ad Ægæum. Urbs hæc, quam dicimus, Melibœa eodem nomine vocata eſt, atque una quædam heroina, ut in Magnetum recenſione ſumus declaraturi. At verò ἡ Ὀλιζὼν, *Olizon*, & acuitur, & retinet τὸ ω in totâ declinatione. Quocirca Apion, & Herodorus dici affirmant Ὀλι-

1. τοξεύσας ἔβλαψε τὸν Φίλιππον εἰς ὀφθαλμόν) Inſcripſerat, ut diximus ex Ulpiano, miles ille in haſtili:
'Αστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος.
Ferunt illud a Philippo remiſſum, cum hac aliâ inſcriptione:
'Αστέρα Φίλιππος, ἢν λάβῃ, κρεμήσεται.
Politus.

2. ἔστι δὲ καὶ περὶ Μακεδονίαν) At enim Methona ἡ περὶ Μακεδονίαν, non eſt alia, ut diximus, a Thracicâ. Stephanus autem confundere videtur Methonam Thracicam cum Homericâ. Minùs rectè etiam Lucas Holſtenius ad Stephanum cenſet, Methonam Macedoniæ, quam dicit Stephanus, eamdem eſſe atque Homericam Philoctetæ in Magneſiâ. *Politus*.

3. κληθεῖσα οὕτω) l. κληθεῖσα, ut Frobenius. *Polit.*

4. παρὰ τὸ μέθυ) Methones omnes dictas a vino puto, quaſi vini emptiones. μεθώνης quaſi μεθωνίας. *Salvinus*.

5. Καὶ Λακωνικὴ δὲ, φησι, Μεθώνη) eadem, quæ aliis Meſſeniaca. *Polit.*

6. αὕτη δὲ μέχρι καὶ εἰσάρτι φυλάσσει τὴν κλῆσιν ταύτην) Hæc minimè leges apud Stephanum. *Politus*.

Poſſunt & hæc eſſe verba Euſtathii, verbis Stephani interjecta. *Salvinus*.

7 Ταύτης ὁ πολίτης, Μεθωναιεύς, φησι) at verò Methones Thracicæ ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. Ulpianus theros: Ἀστὴρ τοῖς στρατιώτης Μεθωναῖος. Idem videtur eſſe nomen gentile Methones Magneticæ, ſeu Theſſalicæ. *Politus*.

8. κοινῶς τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ) Geographus: Φθίοι δὲ καλοῦνται, οἵ τε ὑπ' Ἀχιλλεῖ, καὶ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ, καὶ Φιλοκτήτῃ. quod probat, illuſtratque ex Homero. *Polit.*

9. Μέθυμνα γὰρ, διὰ τὸν Διόνυσον) propter Bacchum Μεθυμναῖον. Bacchus Etymologo dictus videtur Μεθυμναῖος, ὅτι μεθ' ὕμνων ἄλθοι· τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην, ὡς μεθυδότης. Ego verò exiſtimo, dictam eſſe Methymnam παρὰ τὸ μέθυ, tamquam πολύοινον· indeque ab urbe Methymnâ inditum eſſe Baccho cognomen Μεθυμναῖος, τοῦ ἐν Μηθύμνῃ τιμωμένου. Stephanus tamen Methymnam vult appellatam a Methymnâ, Macaris filiâ. *Politus*.

10. ὁμοίως τῷ Μεθώνη) Lege cum Frobenio, ὁμοίως τῇ Μεθώνῃ. Polit.

11. κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον) lege Μαλιᾶ. Salvinus.

Alii apud Stephanum legunt Μαλίαν. Sed rectum eſt, ac verum τὸ Μηλιᾶ. Μαλέα διὰ διφθόγγου, ſeu Μαλέα, promontorium eſt Laconicæ, quod etiam Μαλέαι πληθυντικῶς τοῖς ἔμφασιν τὸ κατὰ τὸ ὑπερφέρον μεγέθους. At altera illa Thaumacia, quam dicit Stephanus, urbs eſt Theſſalica ad ſinum Maliacum. Θαυμακοὶ dicti iidem Straboni inter alias κατοικίας τοὺς ὑπὸ τῇ Φθιωτικῇ πόλει τῇ ὑπ' Ἀχιλλεῖ, ducto earum κατοικιῶν initio a Maliensibus. De iisdem Thaumacis graphicè Livius l. 32. c. 4. *Thaumaci a Pylis, ſinuque Maliaco per Lamiam eunti, loco alto ſiti ſunt, ipſis faucibus imminentes, quam Cælen vocant: Theſſaliaque tranſeunti confragoſa loca, implicataſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem eſt, repente velut maris vaſti, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facilè queas. Ab eo miraculo Thaumaci appellati.* Sinus igitur ille Maliacus vocatus eſt Jonicè, atque Atticè, Μηλιεύς. Thucydides lib. 4. c. 100. Καὶ οἱ Βοιωτοὶ διαδὺς μεταπεμψάμενοι ἔκ τε τοῦ Μηλιέως κόλπου ἀκοντιστάς. Æſchylus Perſis:
Διεστράφημεν ἐς τε Φωκέων χθόνα,
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ.
Ubi Scholiaſta: ἐπεστράφημεν πρὸς τὴν Φωκίδα, καὶ τὴν Δωρίδα γῆν, καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον, ὅπου ῥεῖ ὁ Σπερχειὸς ποταμός. ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλικῆς ῥέων, εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐμβάλλει κόλπον. Sic igitur Stephanus Μηλιᾶ κόλπον, nomine Atticè contracto ex Μηλιέα. Idem pariter ſinus, Μηλιεύς. Stephanus v. Μηλιεύς· ὁ πολίτης, Μηλιεύς. ἔστι καὶ Μηλιακὸς κόλπος. Perperam apud Scylacem Malienſes a Melienſibus diſcerni. Quod animadverſum a Palmerio. *Politus*.

12. Τῆς δὲ Μελιβοίας τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς, ὡς Θεσσαλός. Polit.

13. καὶ ὀξύνεται, καὶ φυλάσσει τὸ ω ἐν ὅλῃ τῇ κλίσει) Stephanus: κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ω, καὶ ὀξύνεται. Polit.

Digitized by Google

'Ολιζῶνα, *Olizonem*, ut Μεδεῶνα, *Medeonem*: itaque quàm pauciſſimis oſtendunt, id horum nominum proprium eſſe, ut, quemadmodum ἡ Μεδεὼν, *Medeon*, ſic etiam ἡ Ὀλιζὼν, *Olizon*, τὸ ω per totum retineat, ac conſervet. Acui autem fertur ἡ Ὀλιζὼν, *Olizon*, ad diſtinctionem nominis ὀλίζων, ſive ὀλίγος, *parvus*, *exiguus*, *paucus*. ut, λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. *Copiæ autem pauciores, ſeu parvo numero, erant*. Theſſali namque, ut ajunt, ὄλιζον vocant id, quod parvum eſt, atque exiguum. Unde & hæc urbs nomen habuit, eo quòd eſſet parva. Hujus civis, Olizonius. Ubi vide, hoſce Olizonios diverſos palam eſſe ab Halizonibus Aſiaticis, de quibus poſtea dicturi ſumus. Sunt autem gens Æolica Olizonii, ut oſtendit etiam Porphyrius, cum de Philoctetâ, amico Herculis, memorat, ut is, ex Methonâ, Melibœâque, & Olizone Æolenſium copiis coactis, ſeptem navibus Aulidem profectus fuerit: quo relicto in Lemno, Medon, nothus frater Ajacis Minoris, Æolenſibus ipſis præfuerit. De Lemno tum in libro α ſcriptum eſt, tum ad Dionyſium Periegetam. Porrò autem τὸ, τόξων εὖ εἰδὼς, idem eſt, atque τὸ εἰδήμων ὢν, καὶ ἐπιστήμων τῶν τόξων. *bene ſciens, ac peritus rei ſagittariæ*. Quare etiam ubique conſtruitur cum genitivo. Verumtamen id, quod ſequitur, videlicet τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, *arcu, & ſagittis bene periti fortiter pugnandi*, alium quoque ſenſum ſuppeditat. Si enim id ita quodammodo aptetur, ac conſtruatur: εὖ εἰδότες, ſive μεμαθηκότες ἶφι μάχεσθαι διὰ τῶν τόξων. *bene ſcientes, ſeu periti fortiter pugnandi cum arcu, & ſagittis*: perinde quaſi per ellipſin deficiat præpoſitio διὰ, *cum, per*: poteſt etiam quis intelligere illud, τόξων εὖ εἰδότες, pro διὰ τῶν τόξων τεχνῖται ὄντες. *cum arcu, & ſagittis periti, ſeu peritiam habentes*. Verùm ut nequis communi jam, & translatitio veterum placito adverſetur, atque obſiſtat; curandum ex æquo eſt τὸ, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, atque τὸ, τόξων εὖ εἰδώς. ita ut, ſicuti τόξων εὖ εἰδὼς, *arcuum bene ſciens*, juxta veteres, is dicitur, qui ſagittandi peritiam habet; ſic etiam τόξων εὖ εἰδότες, *arcuum bene ſcientes*, vocentur ii, qui callent artem ſagittariam. Τόξα namque hoc loci, *i. e. arcus, & ſagittæ*, ſagittandi artem ſignificant. Illud autem, ἶφι μάχεσθαι, *fortiter pugnarent*, eſt per ellipſin τοῦ ὥστε, *ut*. ita ut ſenſus ſit: τόξων εὖ εἰδότες, ὥστε δι' αὐτῶν ἶφι μάχεσθαι. *arcûs, & ſagittarum bene periti, ut cum iis fortiter prælarentur*.

CXXXV. Hîc inſuper vide, ut duci illi Philoctetæ, quippe ſagittario præſtantiſſimo, aſſimilati ſint ipſi quoque ejus comites, ac milites. Vide etiam, ut, quum Bœotiæ initio Poëta memoraverit, quot unaquæque Bœoticarum navium viros haberet, nullius cujuſquam ampliùs navis remiges, aut ſocios enumeret, niſi tantummodò hoc loci milites Philoctetæ: ut ita majorem, minoremque numerum repræſentet. quorum reperto numero medio, ut paullò ante Bœotiam dictum eſt, veteres metiuntur, quemadmodum ſanè ipſis placitum fuit, quota quæque eſſent Græcorum millia. Sagittariorum autem optimum, ac

ζῶνα, ὡς Μεδεῶνα, δηλοῦντες ὡς ἐν ὀλιγίστῳ, ὅτι, ὥσπερ ἡ Μεδεὼν, οὕτω καὶ ἡ Ὀλιζὼν, παρακατέχουσι δι' ὅλου τὸ ω. Ὀξύνεται δὲ, φασιν, ἡ Ὀλιζὼν, [1] πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀλίζων, [2] ἤτοι ὀλίγος. ὡς τὸ, [3] λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. [4] Θετταλοὶ γάρ, φασι, τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσιν. ὅθεν καὶ ἡ πόλις ἐκλήθη, διὰ τὸ μικρὰ εἶναι. ὁ πολίτης ταύτης, Ὀλιζώνιος. Ὅρα δὲ, ὅτι ἕτεροι φανερῶς οἱ Ὀλιζώνιοι οὗτοι τῶν Ἀσιανῶν Ἁλιζώνων, περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. [5] Αἰολικοὶ δὲ οἱ Ὀλιζώνιοι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πορφύριος, ἱστορῶν, ὅτι Φιλοκτήτης, ἐρώμενος Ἡρακλέους, ἐκ Μεθώνης, καὶ Μελιβοίας, καὶ Ὀλιζῶνος Αἰολέων στρατὸν συλλέξας, ἑπτὰ ναυσὶν ἀφίκετο εἰς Αὐλίδα· οὗ ἐν Λήμνῳ καταλειφθέντος, Μέδων, νόθος ἀδελφὸς Αἴαντος τοῦ Μικροῦ, αὐτῶν ἡγήσατο. Περὶ δὲ Λήμνου γέγραπται καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Τὸ δὲ, τόξων εὖ εἰδὼς, ταυτόν ἐστι τῷ, εἰδήμων ὢν, καὶ ἐπιστήμων τῶν τόξων. Διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται πανταχοῦ. Τὸ μέντοι ἐπαγόμενον τὸ, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, δίδωσι καὶ ἄλλως νοεῖν. Εἰ γὰρ τοῦτο συμβιβασθείη οὕτω πως· εὖ εἰδότες, ἤτοι μεμαθηκότες ἶφι μάχεσθαι διὰ τῶν τόξων, ὡς λειπούσης τῆς διὰ προθέσεως, δύναταί τις εἰπεῖν καὶ τὸ, τόξων εὖ εἰδότες, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων τεχνῖται ὄντες. Ἵνα δὲ, μὴ ἀπεναντίας ἥκῃ τις τῇ καθωμιλημένῃ ἀρεσκείᾳ τῶν παλαιῶν, θεραπευτέον καὶ τὸ, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, καὶ τὸ, τόξων εὖ εἰδὼς, ἐπίσης. ἵνα, ὥσπερ τόξων εὖ εἰδὼς λέγεται, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ τοῦ τοξεύειν ἴδρις, οὕτω καὶ τόξων εὖ εἰδότες, οἱ τῆς τοξείας εἰδήμονες, [6] Τόξα γὰρ ἐνταῦθα, τὴν τοξείαν δηλοῖ. Τὸ δὲ ἶφι μάχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὥστε. ἵνα λέγῃ, ὅτι τόξων εὖ εἰδότες, ὥστε δι' αὐτῶν ἶφι μάχεσθαι.

ρλέ. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ, ὅπως τῷ ἄρχοντι Φιλοκτήτῃ τοξικωτάτῳ ὄντι συνεξομοιοῦνται καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς Βοιωτίας μνησθεὶς ὁ Ποιητὴς, ὅσους εἶχεν ἑκάστη τῶν κατὰ Βοιωτοὺς νηῶν ἄνδρας, οὐκέτι οὐδεμιᾶς νηὸς ἐρέτας ἠρίθμησεν, ἀλλ' ἢ μόνους ἐνταῦθα τοὺς τοῦ Φιλοκτήτου· διδοὺς ἀριθμὸν μείζονα, καὶ ἐλάττονα. ὧν τὸ μέσον ἐξευρίσκοντες, ὡς μικρόν τι πρὸ τῆς Βοιωτίας εἴρηται, μετροῦσι τὰς τῶν Ἑλλήνων μυριάδας οἱ παλαιοὶ, ὡς αὐτοῖς εὐηρέστηται. Ὅτι

1. πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀλίζων) Ex Stephano. Polit.

2. ἤτοι ὀλίγος) Etymologici Magni Auctor: Ὀλίζων. Ὀλίζονος [illegible] Διονύσιος ὁ Περιηγητής. ὀλίγος, μικρὸς, ἀπλοῦς. παρὰ τὸ ὀλίγον γίνεσθαι. Politus.

3. λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν) Il. l. σ' v. 519. Scholiaſtes: οἱ δὲ ὄχλοι ἐλάττονες, καὶ μικρότεροι ἦσαν. Vulgo autem legunt ibi in Homero συνθέτως, ὑπολίζονες. Polit.

4. Θετταλοὶ γάρ, φασι, τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσι) Stephanus: Θετταλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσι. Polit.

5. Αἰολικοὶ δὲ Ὀλιζώνιοι) Non igitur mirum, ſi ab Æolica dialecto petenda eſt urbis hujus Theſſalicæ etymologia. Ἀπὸ τοῦ ὀλίγος fit ὀλίσσων. Hinc Æolicè ὀλίζων. Solent namque Æoles duplex σσ vertere in ζ. ut ἀπὸ τοῦ μέγας fit μάσσων. Unde Æolicè μάζων, & μέζων. Ὀλίζων autem ὁ ἥττων, καὶ ἐλάττων. Ad nominis hujus appellativi differentiam nomen urbis ὀξυτόνως, Ὀλιζών. Politus.

6. Τόξα γὰρ ἐνταῦθα τὴν τοξείαν δηλοῖ) Heſychius: Τόξον, κυρίως αὐτὸ τόξον· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη. Polit.

δὲ τοξοτῶν ἄριστος ὁ Φιλοκτήτης, μεμαρτύρηται. Κρατερὰ δὲ ἄλγεα, οὐ τὰ κατὰ σῶμα μόνον, ἀλλὰ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ εἰς ψυχήν. [1] Ἠγαθέη δὲ Λῆμνος, τουτέστιν, ἀγαστὴ, ὡς τῷ Ἡφαίστῳ ἀνακειμένη, καθὰ καὶ προγέγραπται. Τὸ δὲ μοχθίζειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ πολεμίζειν, καὶ τῷ νεμεσίζεσθαι, καὶ τοῖς ὁμοίοις· ἐν οἷς καὶ τὸ ὀχθίζειν παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. Τὸ δὲ [2] ἕλκεϊ κακῷ, τὴν καρτερίαν τοῦ ἥρωος ἐνδείκνυται. Ὕδρος δὲ, εἶδος ὄφεως δακόντος τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε θανάσιμον, οὔτε μὴν ῥαδίως ἰάσιμον. ὅθεν κακῶς πάσχων τὸν πόδα, [3] διαβόρῳ νόσῳ, [4] κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, καὶ πολλὰ βοῶν, καὶ βρυχώμενος, καὶ φορτικὸς λίαν πάνυ τοῖς Ἀχαιοῖς δόξας, ἐξερρίφη ἐν Λήμνῳ ὑπ᾽ αὐτῶν· εἰ καὶ ὕστερον, κατὰ χρησμὸν, ἀναληφθεὶς, αἴτιος τοῦ ἁλῶναι τὴν Τροίαν γέγονε, καταβαλὼν τὸν ἀρχέκακον Πάριν. [5] Εἰ δὲ τοιούτου ὕδρου θηλυκὸν ὕδρα, [6] καθ᾽ ἣν καὶ ἡ παροιμιαζομένη Λερναία ὕδρα περιφέρεται, ζητητέον, εἴτις που μαρτυρεῖ. Δηχθῆναι δὲ τὸν Φιλοκτήτην ὁ Πορφύριος λέ-
Rom.p.330. γει, κατά τινας, περὶ Τένεδον, ἢ Ἴμβρον, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεθῆναι εἰς Λῆμνον, Τινὲς δὲ περί τινα Χρύσην νῆσον, ὁμώνυμον Χρύσῃ τινὶ νύμφῃ, ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς, [7] ὠμόφρονα εἰπὼν αὐτήν. [8] Τὸν δὲ

ac præſtantiſſimum Philoctetam fuiſſe, nota res eſt, atque teſtata. Illa porrò κρατερὰ ἄλγεα, *duros dolores*, non corporis modò dicit; ſed etiam, ſecundùm veteres, animi. Lemnus ἠγαθέη, *admodum divina*, hoc eſt, admirabilis, ac veneranda, tamquam Vulcano ſacra, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt. Verbum μοχθίζειν, *laborare*, ſimile eſt, atque τὸ πολεμίζειν, *bellare*, & τὸ νεμεσίζεσθαι, *jure ſuccenſere*, aliaque id genus: de quibus etiam τὸ ὀχθίζειν, *indignari, offendi, gravatè ferre*, apud Oppianum. In eo, quod dicit, ἕλκεϊ κακῷ, *ulcere maligno*, apparet herois tolerantia. Hydrus autem, genus eſt ſerpentis, ſeu colubri, qui Philoctetam momorderit, non certè quidem lethaliter; ſed non ita tamen, ut facilè ſanaretur. Unde maligno ulcere in pede affectus, depaſcente eum morbo, ut eſt in Tragœdiâ, quum multis clamoribus omnia, ac ſtridoribus impleret, graviſque admodum, & intolerabilis Græcis videretur, in Lemnum ab iis eſt projectus: tametſi inde poſtea, juxta oraculum, revocatus, ac reductus, in cauſsâ fuerit, cur Troja caperetur: interfecto ſagittis Paride, qui auctor fuerat, & initium malorum. An verò iſtiuſce hujus hydri femininum nomen ſit ὕδρα, *hydra*, cujus exemplo circumfertur, quæ in proverbio eſt, hydra Lernæa, quærendum eſt, ſiquis forte id teſtatur. Ceterùm Porphyrius, ex nonnullorum ſententiâ, morſum tradit Philoctetam in Tenedo, aut in Imbro, atque illinc in Lemno expoſitum. Alii tamen contigiſſe id ajunt in Chryſâ inſulâ, Chryſæ nymphæ cognomine, cujus meminit Sophocles, ubi eam vocat ὠμόφρονα, *crudelem*, *atque immitem*. Rur-

1. Ἠγαθέη δὲ Λῆμνος, τουτέστιν, ἀγαστὴ) Ἠγαθέη ἡ θαυμαστὴ, παρὰ τὸ ἄγαν, καὶ τὸ θεῖον, ὃ δηλοῖ τὸ θαυμαστόν. Polit.

2. ἕλκει) l. ἕλκεϊ. Polit.

3. διαβόρῳ νόσῳ) τῇ καλουμένῃ φαγεδαίνῃ παρὰ τοῖς ἰατροῖς, Politus.

4. κατὰ τὴν Τραγῳδίαν) Sophocles in Philoctete:

> νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
> ὅτ᾽ οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων
> παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν· ἀλλ᾽ ἀγρίαις
> κατεῖχ᾽ ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
> βοῶν, στενάζων.

Unde illud Tullii De Finib. Bonor. & Malor. lib. 2. cap. 29. *Turpe putandum eſt, non dico dolere (nam id quidem eſt interdum neceſſe) ſed ſaxum illud Lemnium clamore Philoctetæo funeſtare:*

> *Quod ejulatu, queſtu, gemitu, fremitibus*
> *Reſonando multum, flebiles voces refert.* Politus.

5. Εἰ δὲ τοιούτου ὕδρου θηλυκὸν ὕδρα)' Heſychius: ὕδρη, ὁ ἔχις. Muliebre nomen ὕδρα occurrit mihi apud Ælianum De Animal. Nat. l. 8. c. 13. Περὶ Κέρκυραν δὲ γίνονται καλούμεναι ὕδραι. Polit.

6. καθ᾽ ἣν καὶ ἡ παροιμιαζομένη Λερναία ὕδρα) Suidas: Ὕδρος, ὕδρη, ὄφις. Ὕδρα δὲ, ἀντικέφαλος ὄφις. Ortum ab hac hydrâ proverbium: ὕδραν τέμνεις. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. Polit.

7. ὠμόφρονα εἰπὼν αὐτήν) lege, ὠμόφρονα. Sic enim Sophocles in Philoctete:

> καὶ τὰ παθήματ᾽ ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν
> τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.

Scholia Demetrii Triclinii: ἔστι δὲ καὶ Χρύση τις νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις νύμφη, ἡ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ πείσασα, κατηράσατο αὐτῷ. διὸ καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, φασίν, ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν, ἐν ᾧ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα κατὰ τῆς Τροίας ἐστράτευσε. Tzetzes ad Lycophronem: Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Χρύση, νύμφη τις, ἠράσθη ἐκεῖ τοῦ Φιλοκτήτου· μὴ πεισθέντος δὲ αὐτοῦ συγγενέσθαι αὐτῇ, τῇ ταύτης ὀργῇ ὑπὸ τοῦ λεγομένου ὕδρου ἐδήχθη. Politus.

8. Τὸν δὲ ὕδρον, χέρσυδρόν φασί τινες) nec non χέλυδρον, ut Nicander ait:

> Ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον.

Unde aliqui confundunt cherſydrum cum chelydro. Malè prorſus, atque imperitè. Uterque ſanè, hydrus, quod eſt nomen commune: ſed alius cherſydrus, alius chelydrus. Cherſydrus eſt, qui Dioſcoridi ὕδρος· cujus a morſu vulnus ſic deſcribit: Τοῖς δὲ ὑπὸ ὕδρου δηχθεῖσι τὸ ἕλκος πλατύνεται, καὶ μέγα γίνεται, πελιούμενον. ἰχὼρ τε ἐξ αὐτοῦ μέλας, καὶ πολὺς, καὶ δυσώδης, οἷος ἀπὸ νομῆς, ἐκκρίνεται. Chelydrus verò eſt, qui Dioſcoridi δρυΐνας, de quo paullò ante egerat. Hunc etiam a cherſydro diſtinguit, ac ſeparat Nicander: qui, deſcripto priùs cherſydro, ut ſolet, perquam diligenter, atque accuratè, deinde hæc ſeorſum ſubjungit de chelydro, ſeu dryinâ:

> Κεῖρα δέ τοι δρυΐναο πιφαύσκεο· τόνδε χέλυδρον
> Ἐξέτεροι καλέουσιν, ὃ δ᾽ ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας,
> Ἢ ὅγε καὶ φηγοῖσιν ὀρεσκῷα περὶ βήσσας.

Unde etiam ad Nicandri imitationem utrumque anguis genus diſtinxit Virgilius in Georgicis: ubi, poſtquam de chelydris monuit, quomodo fugarentur, addit ex Nicandro elegantem illam cherſydri deſcriptionem, qui anguis eſt multò frequentior in Calabriâ:

> *Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis,*
> *Squamea convolvens ſublato pectore terga,*
> *Atque notis longam maculoſus grandibus alvum:*
> *Qui, dum amnes ulli rumpuntur fontibus, & dum*
> *Vere madent udo terræ, ac pluvialibus auſtris,*
> *Stagna colit, ripiſque habitans, hic piſcibus atram*
> *Improbus ingluviem, raniſque loquacibus explet.*
> *Poſtquam exuſta palus, terræque ardore dehiſcunt,*
> *Exſilit in ſiccum, & flammantia lumina torquens,*
> *Sævit agris, aſperque ſiti, atque exterritus æſtu.*
> *Ne mihi tum molles ſub dio carpere ſomnos,*
> *Neu dorſo nemoris libeat jacuiſſe per herbas:*
> *Cum poſitis novus exuviis, nitiduſque juventâ*
> *Volvitur, aut catulos tectis, aut ova relinquens,*
> *Arduus ad Solem, & linguis micat ore triſulcis.*

Nemo eſt, qui non intelligat, deſcriptum hîc eſſe a Virgilio cherſydrum. Ego verò, præ Virgilianæ Muſæ dulcedine, temperare mihi non potui, quin verſus ipſos, non tam eruditionis, quàm voluptatis gratiâ, integros exhiberem. Cherſydri, & dryinæ, qui chelydrus eſt, differentiam oſtendunt etiam Grammatici ex ipſo utriuſque nomine, tametſi uterque ſit, ut diximus, hydrus. Namque ὁ χέρσυδρος, ut Nicandri Scholiaſta obſervat, ὕδρος πρότερον ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ χέρσυδρος, διὰ τὸ ἐν ὕδατι, καὶ ἐν χέρσῳ διατρίβειν. Dryinas verò, ὃν ἕτεροι χέλυδρον ὀνομάζουσιν, juxta eumdem Scholiaſtam, anguis eſt, ὃς ἐν ἀενάῳ λίμνῃ, διατρίβει, καὶ ἐν δρυσὶν, ἢ φηγοῖσιν. ὅταν δὲ καταλιπὼν τὴν λίμνην, εἰς τὴν δρῦν ἔλθῃ, τότε δρυΐνας καλεῖται. Puto, cherſydri nomen malè legi apud Ælianum De Animalibus lib. 8. c. 7. in hoc loco: Τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τις, καὶ εἰ μὴ δηχθείη, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκει πάντως. ἔχει γάρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζώου ἐπίψαυσιν λέγει. καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν, καὶ ἐπικουρεῖν ἀμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι, φλυκταίνας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσὶν, ἐπεὶ μόνον τοῦ πατήσαντος προσεψαύσε. Ubi librariorum errore ſcriptum opinor χέρσυδρον pro χέλυδρον. Nam mala illa συμπτώματα oriri ajunt Medici ex calcato chelydro, ſeu dryino angue. Medicorum ſecun-
dùm

Rurſus τὸν ὕδρον, *hydrum*, aliqui vocant χέρσυδρον, *cherſydrum*, *ſeu terreſtrem hydrum*, qui putreſcentia ulcera, & cruciatum facit: cujus corruptionem, & tabem coërceri, ac reprimi docent adſperſâ aquâ marinâ. Quoniam verò Sophocles non modò ὕδρυ, *hydri*; verùm etiam ἐχίδνης, *viperæ*, meminit in ſuo Philoctetâ; quærendum, an idem ſit ὕδρος, *hydrus*, atque ἔχιδνα, *vipera*, eorum nominum more, quæ quum multa ſint, ac diverſa; tamen idem ſignificant. Quod ſubjungitur, Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. *Ibi ille jacebat mœrens*; epitome eſt ad explendam ſententiam accommodata, & paraphraſis illorum verborum: Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. *Ceterùm ille quidem in inſulâ jacebat, duros dolores perferens*. Τὸ μνήσεσθαι, *recordaturos eſſe*, dicit alibi per periphraſin, ſeu circuitionem, μνήμην ἐγγενέσθαι, *memoriam excitari, ſeu in mentem alicujus rei venire*. Sic enim loquitur: μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω. *memoria ſit ignis. ſive in mentem veniat ignis*. hoc eſt, memores ignis eſtote, ſeu ignis reminiſcamini. Poëta porrò, ſecundùm veteres, ſuam hanc de Philoctetâ narrationem aliquantò longiùs protrahit, ac dilatat, eo quòd nullo alio loco Poëmatis ſui mentionem ejus eſt facturus: de quo id etiam refertur. Philocteta in Lemno, dum Chryſæ Minervæ aram expiaret, morſus eſt ab hydro: quum

δὲ ὕδρον, χέρσυδρόν φασί τινες. [1] ὃς παρέχει σηπεδόνας, καὶ ἄλγος· ἣ κατέχεσθαι λέγω σῆψιν, θαλάσσης προσραινθείσης. [2] Σοφοκλέους δὲ οὐ μόνον ὕδρυ, ἀλλὰ καὶ ἐχίδνης μνησθέντος ἐν τοῖς κατὰ τὸν Φιλοκτήτην, [3] ζητητέον, εἰ ταυτὰ, πολυωνυμίας λόγῳ, ὕδρος, καὶ ἔχιδνα. Τὸ δὲ, [4] Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, συμπληρωτικὴ ἐπιτομή ἐστι, καὶ παράφρασις τοῦ, Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. Τὸ δὲ μνήσεσθαι, ἀλλαχοῦ περιφράζων, μνήμην ἐγγενέσθαι λέγει. Φησὶ γάρ· [5] μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω. τουτέστι, μνήσθητε πυρός. Ἐπεπλατύνθη δὲ ὁ Ποιητὴς, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τῷ περὶ Φιλοκτήτου λόγῳ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀλλαχοῦ τῆς ποιήσεως μνησθῆναι αὐτοῦ· περὶ οὗ καὶ τοῦτο λέγεται. Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ, [6] καθαίρων βωμὸν τῆς Χρύσης Ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου· καὶ ἀνίατα τραυματισθεὶς, κάθη

dùm Hippocratem princeps Galenus περὶ τῆς θηριακῆς ad Piſonem lib. 1. c. 8. ὁ δὲ ἄρρενος ὄφις ἐν τῇ τῶν δρυῶν ῥίζαις τὸν βίον ποιούμενος, οὕτως πονηρός ἐστι πρὸς τὸ διαφθεῖραι κακῶς, ὥστε, ἄν τις, φασὶν, αὐτῷ ἐπιβαίη, ἐκδέρεσθαι αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ οἴδημα πολὺ γίνεσθαι καθ' ὅλων τῶν σκελῶν. καὶ ἔτι τὸ θαυμασιώτερόν φασιν, ὅτι καὶ οἱ θεραπεύοντες εἰ ἐθέλοι, τούτων τὰς χεῖρας ἐκδέρεσθαι. Politus.

1. ὃς παρέχει σηπεδόνας, καὶ ἄλγος) Nicander: τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει Μυρία πυρπολέοντα. Polit.

2. Σοφοκλέους δὲ οὐ μόνον ὕδρυ, ἀλλὰ καὶ ἐχίδνης μνησθέντος) Sophocles Philoctete, ubi cum dicit, ἀγρίῳ

> Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς δ' ἀνδροφθόρου
> Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.

Antiquus Scholiaſta: ἀγρίῳ χαράγματι· δήγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. λέγεται γὰρ, ὡς ἐν Λήμνῳ βουλόμενος ἀναστῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη. Vipera ex Sophocle, ut videtur, dicitur Ciceroni, ea, quæ Philoctetem momordit:

> *Cui viperino morſu vena viſcerum*
> *Veneno imbuta tetros cruciatus cient.*

Politus.

3. ζητητέον, εἰ ταυτὰ, πολυωνυμίας λόγῳ, ὕδρος, καὶ ἔχιδνα) Heſychius: ὕδρυ, ὁ ἔχις. Argumentum Metricum Philoctetæ Sophoclei: Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἔλιπον' ἐν Λήμνῳ νοσῶν. Nec tamen ταυτὰ, ὕδρος, καὶ ἔχιδνα. Meliùs dixeris, genus unum ſerpentis Poëticè poſitum pro alio. Unde & Lycophron κεγχρίνην nominat eum, qui Philoctetam momordit, κεγχρίνῃ βεβρωμένον. Non enim reverâ demorſus eſt Philocteta a cenchri. Tzetzes ad Lycophronem: οὐ γὰρ κεγχρίνη αὐτὸν ἔδακεν, ἀλλ' ὕδρος, ἀφ' ἧς εἶχε τὰ βέλη αὐτὰ ἀλειμμένα, μεθ' ὧν τὸν Ἀλέξανδρον ἔβαλεν. εἶδος δὲ ὄφεως ἐστιν αὕτη εἶδος. καὶ γὰρ εἶδος ὄφεως ὁ ὕδρος, καὶ ὁ κεγχρίνος ὁμοίως, διὸ τινὲς ὁ Λυκόφρων καὶ κεγχρίνην ἐκάλεσεν. Vult autem Tzetzes morſum Philoctetam a chelydro. Doſiadæ in Ara σύργαστρος, ſeu ſerpens, vocatur, qui Philoctetam veneno ſuo læſit:

> Χάλαψε γὰρ σὺν ἰῷ
> Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.

Ubi σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας eſt ille ipſe, qui apud Virgilium *poſitis novus exuviis, nitidusque juventa*. Politus.

4. Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων) Petrus Angelus Bargæus in Cynegeticis, de leone: *Mæret humi pernox, horrendumque intonat ore*. expreſſit hoc Homeri: κεῖτ' ἀχέων. Salvinus.

5. μνημοσύνη πυρὸς) Il. Θ' v. 181.

> Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω.

Polit.

Et alibi: μνήσασθε δὲ θουρίδος ἀλκῆς. Salvin.

6. καθαίρων βωμὸν τῆς χρυσῆς Ἀθηνᾶς) Lege, τῆς Χρύσης. Dicta eſt Χρύση Ἀθηνᾶ. Scholiaſta Sophoclis ad Philoctetem: Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἦν καλεῖται. Philoſtratus Junior Iconib. in Philoctete: ἀποπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ προσχόντες τῇ νήσῳ, ὑπερεῖδον τὸν τῆς Χρύσης βωμὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἱδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους ἔπλει· Φιλοκτήτης τε, ἐπὶ τοῖς ξένοις Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνὺς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ ἔπλευσαν, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ αὐτῇ, ἐτρύχετο, φησὶ Σοφοκλῆς, κατευξάμενος

τὸ νέον. Χρύση, cujus Græci aram perquirebant, ipſa eſt Chryſa Minerva: quæ item Χρύση Sophocli, in his Neoptolemi verbis ad Philoctetam:

> Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
> Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
> σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις.

Quæ ita exponit Scholiaſta: σὺ γὰρ, Φιλοκτῆτα, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας, πλησίον ἀπελθὼν τοῦ ὄφεως τοῦ φυλάττοντος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Unde corrigendum Argumentum Metricum in Fabulam Philoctetem: cujus primus verſus ita ſcribebatur a Joachimo Camerario:

> Χρυσῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐκκαθαιρόμενον.

Pro Χρυσῆς Ἀθηνᾶς Adrianus Turnebus fecit, Ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς. perinde quaſi Chryſa ibi inſula diceretur, in qua ara illa Minervæ. quam lectionem alii amplexi ſunt. Sed legendum, Χρύσης Ἀθηνᾶς. Sicuti etiam lego apud Scholiaſtam Homeri: Ἱστόρηται, ὅτι Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρύσης καλουμένης Ἀθηνᾶς, ἐδήχθη ἀπὸ ὕδρου. Nam ibi quoque ſcriptum erat τῆς χρυσῆς. Neſciebant, vocatam eſſe Chryſem Minervam. itaque exiſtimarunt, cognomen Minervæ eſſe Aureæ. Quamquam non deſunt, qui Chryſam, cujus cuſtos anguis dicitur, intelligant ibi apud Sophoclem inſulam Chryſam. Scholiaſta: ὃ πλησίον ἐλθὼν τοῦ φύλακος τῆς νήσου τῆς Χρύσης, ὄφεως. Sed minùs fortaſſe appoſitè ad mentem Poëtæ. Quippe ſerpens dicitur Sophocli τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσων, ſeu aram ſub dio poſitam Minervæ, non inſulam Chryſam. Erant ibi locorum Chryſæ duæ, una, inſula prope Lemnum; altera, Lemni promontorium. De promontorio Lemni Chryſâ, teſtimonium eſt luculentum Euſtathii ex Stephano. ad l. α' Il. p. 73. noſtræ hujus editionis: Ἐλέγετο δὲ, φασὶ, Χρύση καὶ ἀκρωτήριον περὶ τὸ Ἡφαιστίον τῆς Λήμνου, βλέπον πρὸς Τένεδον. Unde corrigenda monuimus verba Stephani, ſanè perquam depravata. Chryſa verò inſula, prope a Lemno, intelligitur verbis illis Scholiaſtæ ad Philoctetem Sophoclis: ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ὅπου ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη. τὸν βωμὸν ζητῶν, ὃν ἱδρύσατο Ἡρακλῆς, ἡνίκα κατὰ Τροίας ἐστράτευσεν. Negat vir eruditus, ullam urbem fuiſſe Chryſam Lemno vicinam. At enim ipſæ etiam inſulæ, aliquando πόλεις. Unde illa inſulæ apud Stephanum definitio: Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. Inſula autem erat Chryſa, ante Lemnum. ut in iiſdem Græcis Scholiis: Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου. Quare non eo nomine reprehendendus erat Stephanus, quòd Chryſam dixiſſet πόλιν ἐγγὺς Λήμνου, ſed quòd hanc ipſam Lemno vicinam, πόλιν τοῦ Ἀπόλλωνος vocaſſet. Non enim hæc Chryſa, ut Troica, Apollini erat ſacra, ſed Minervæ. Multò rectiùs Euſtathius ad lib. α' Iliad. poſtquam egit de Chryſâ illa Troicâ, ſeu Atramyttenâ, in qua Apollinis templum Sminthei: ὅτι πολλαὶ Χρύσαι λέγονται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ἐγγὺς γὰρ Λήμνου πόλεις Χρύσην ἱστοροῦσι. De hac inſulâ prope Lemnum Chryſâ accipiendum illud Sophoclis in Lemniis:

> Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

Quid quòd Sophocles non in Lemno morſum facit Philoctetam ab angue, ſed in Chryſâ νησίῳ, unde Græci ad Lemnum appulſi, peſſimo ipſum morbo laborantem ibi expoſuerunt? Philocteta ipſe ad Neoptolemum.

> ὦ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ

dio-

θη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, [1] εἰδότων, ὡς οἱ τοῦ Ἡφαίστου ἱερεῖς ἐθεράπευον τοὺς ὀφεοδήκτους. Λέγει δὲ ἡ ἱστορία, καὶ ὅτι [2] ἥμαρτο, μὴ ἁλῶναι τὴν Ἴλιον δίχα τῶν Ἡρακλέους τόξων, ἅπερ εἶχεν ὁ Φιλοκτήτης. Διὸ καὶ μνησθέντες αὐτοῦ οἱ Ἀχαιοὶ, μετεκαλέσαντο.

quumque ab inſanabili plagâ laboraret, relictus ibidem eſt a Græcis, utpote qui noverant, ſacerdotes Vulcani ſerpentum morſus curare. Hiſtoriarum item monumentis proditum eſt, in fatis illud fuiſſe, ut ſine Herculis ſagittis, quas Philoctetа habebat, Ilium minimè caperetur. Unde & Græci, quum Philoctetæ ipſis in mentem veniſſet, eum revocarunt.

Baſ. p. 250. Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
Ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων.
Τοῖς δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Qui verò tenebant Triccen, & Ithomen aſperam,
Quique tenebant Oechaliam, urbem Euryti Oechalienſis,
Horum rurſus duces erant Æſculapii duo filii,
Medici boni, Podalirius, & Machaon.
Horum autem triginta cava naves procedebant.

ρλϛ΄. Ποδαλείριος, καὶ Μαχάων, Ἀσκληπιοῦ παῖδε, ἰητῆρε ἀγαθὼ, ἤγουν ἰατροὶ ἀγαθοὶ, τριάκοντα νεῶν ἦρχον, καὶ ἀνδρῶν, οἳ εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, καὶ Οἰχαλίαν, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιέως. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα, ὅτι [3] τὸ, Ἀσκληπιοῦ, ἐκτείνει, διὰ μέτρον, τὴν παραλήγουσαν. Πολλαχοῦ δὲ τῆς ποιήσεως ἐν τοῖς ἑξῆς, μνεία γίνεται τῶν τοιούτων δύο Ἀσκληπιαδῶν· [4] οὓς τοῦ Λαπιθῶν γένους φασὶ καταγεσθαι. Στίλβης γὰρ, καὶ Ἀπόλλωνος ὁ Λαπίθης· οὗ ἀπόγονος, Ἀσκληπιὸς, υἱὸς καὶ αὐτὸς Ἀπόλλωνος, καὶ νύμφης Κορωνίδος. Ἀσκληπιοῦ δὲ, οἱ ῥηθέντες δύο ἰητῆρες. Τρίκκη δὲ, πόλις Θεσσαλίας, [5] ἀπὸ Τρίκκης θυγατρὸς μὲν Πηνειοῦ ποταμοῦ, γυναικὸς δὲ Ὑψέως. [6] Ταύτην Τρίκκαλα τινές φασιν ἄρτι κα-

CXXXVI. Podalirius, & Machaon, Æſculapii filii, ἰητῆρε ἀγαθὼ, videlicet ἰατροὶ ἀγαθοὶ, *medici boni*, triginta navibus imperabant, ac viris, qui Triccen tenebant, aſperamque Ithomen, & Euryti Oechalienſis urbem, Oechaliam. Atque hîc vide τὸ Ἀσκληπιοῦ, *Æſculapii*, ut, metri cauſsâ, penultimam producat. Porro autem multis poſtea in locis hujus Poëmatis mentio fit horumce duorum Aſclepiadarum, ſeu liberorum Æſculapii: quos ferunt a Lapithâ genus ducere. Stilbæ enim, & Apollinis filius Lapitha fuit: cujus nepos Æſculapius, filius & ipſe Apollinis, ac nymphæ Coronidis. Æſculapii autem orti Medici hi duo, quos diximus. Tricca urbs eſt Theſſaliæ, a Triccâ Penei fluminis filiâ, Hypſei uxore. Hanc nonnulli vocari nunc ajunt Triccala. Verùm ſcriptores priſci Τρίκκαλα.

διστοὶ ςρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
ἔῤῥιψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, αἰχίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τοὺς δ' ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
ᾤχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.

Tzetzes ad Lycophronem. ἐκεῖ δὲ ἐν Λήμνῳ προβάς, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ὕδρου, τοῦ καὶ χελύδρου λεγομένου, ὅτε ἐκαθαίρετο ἐν Χρύσῃ τὸν κεχωσμένον βωμὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Non ſum equidem neſcius, Chryſam intellectam a quibusdam olim fuiſſe Atramyttenam, ubi Philoctetes a ſerpente ſit vulneratus. In his Belli Trojani ſcriptor, quiſquis ille eſt, ſub nomine Dictys Cretenſis. Quam etiam ſententiam videntur ſecuti Scholiaſtæ in Græci, qui Chryſam illam ποντίαν, ſeu maritimam, in Sophocle explicant παραθαλασσίαν, *ideſt, ſitam ad mare, ſeu in maritimâ orâ*. Sed Atramyttena illa Chryſa, Apollinis eſt, ubi rem ſacram Græci Apollini feciſſe referuntur. Chryſa verò, de qua loquitur Sophocles, eſt Minervæ, quæ inde Chryſa Minerva eſt appellata. Hujus dum ibi aram, in qua Hercules quondam, ſuſceptâ in Trojam expeditione, ſacrificaverat, Philoctetes perpurgaret, ſeu perquireret, ſecundùm Sophocleam fabulam, ictus eſt a ſerpente. Quod totum breviter expoſitum eſt Metrico illo Fabulæ Argumento:

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐκπεχωσμένον,
Ἐφ' ᾧπερ Ἀχαιοῖς χρηστὸν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος εἶδε παῖς, ποθ' Ἡρακλεῖ ξυνών.
Ζητεῖ δὲ τοῦτο ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
Πληγεὶς δ' ὑπ' ἔχεως, ἐλείφθ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.

Atque hinc orta eſt, ut puto, fabula nymphæ illius Chryſæ, quæ a Philoctete ſpreta, pœnas ab eo exegerit. Unde Sophocles vocat eam, ut dictum eſt, ὠμόφρονα. Niſi forte, quod mihi aliquando videbatur, Chryſam illam crudelem, Minervam ipſam dixeris, ubi ait:

Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
Θεῖα γὰρ (εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ)
καὶ τὰ παθήματ' ἐκεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.

Porrò autem prope a Lemno inſulam Chryſam fuiſſe, in qua Philoctetes e ſerpentis morſu plagam gravem acceperit, teſtimonio ſuo ſatis confirmat Pauſanias in Arcadicis: Λήμνου γὰρ πλοῦν ἀπέχουσα οὐ πολλὴν Χρύση νῆσος, ἐν ᾗ καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ γενέσθαι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδρου φασί. ταύτην κατέλαβεν ὁ κλύδων πᾶσαν, καὶ κατέδυ τε ἡ Χρύση, καὶ ἠφάνισται αὐτὴ τὸ βυθῷ. Perperam in libris editis Pauſaniæ nomen inſulæ legitur Χρυσῆ, περιπεπνιγμένης. Namque, auctore Stephano. Χρύση dicitur βαρυτόνως ἡ πόλις ἐγγὺς Λήμνου. Politus.

1. εἰδότων, ὡς οἱ τοῦ Ἡφαίστου ἱερεῖς ἐθεράπευον τοὺς ὀφεοδήκτους) Scholiaſta Homeri: ἐᾶσαν γὰρ, τοὺς Ἡφαίστου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους. Belli Trojani ſcriptor ſub nomine Dictys Cretenſis: *Neque multò poſt Philocteta cum paucis, uti curaretur, in Lemnum inſulam mittitur. Namque eo eâ ſacri Vulcani Antiſtites inhabitare ab accolis dicebantur, ſoliti mederi adverſùs venena hujuſmodi*. Quòd autem Græci tantam fiduciam ſanandi a venenato morſu Philoctetæ in ſacerdotibus Lemniis Vulcani poſuerint, id non tam ſacerdotum illorum peritiæ, utique medicæ adſcribendum videtur, quàm viribus terræ Lemniæ, quæ permagnæ illis temporibus, & admirabiles adverſus vulnera, & venena habebantur. Philoſtratus in Heroicis, ubi Philoctetæ fabulam ad hiſtoriæ fidem reducit: Τὰ δὲ τῆς νόσου, καὶ τῶν ἰωμένων αὐτὸν, ἑτέρως λέγει (ὁ Πρωτεσίλαος). ἀπολειφθῆναι μὲν γὰρ ἐν Λήμνῳ τὸν Φιλοκτήτην, οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων, οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ. πολλοὺς τε γὰρ τῶν Μελιβοίᾳ οἰκούντων ξυγκαταμεῖναι (στρατηγεῖν δὲ τούτων αὐτόν) τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐκπεσεῖν, ὅτι ἀπόλοιτο σφᾶς ἀνὴρ πολεμικὸς, καὶ πολλῶν ἀντάξιος. ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς Λημνίας, ἐς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. ὁ δὲ βῶλος ἐλαύνει μὲν τὰς μανικὰς νόσους, ἐπισχεῖν δὲ αἷμα ἔχει, ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνον ἑρπετῶν. Quibus ex verbis poſtremis multò fit veriſimilius, hydri morſu, quàm viperæ, læſum Philoctetam fuiſſe. Siquidem terra illa Lemnia ὕδρου ἰᾶται δῆγμα μόνον ἑρπετῶν. Quamquam Dioſcorides generatim affirmet, terram Lemniam, ſeu ſigillatam, ἁρμόζειν πρὸς τὰς τῶν θανασίμων ἰοβόλων πληγάς, καὶ δήξεις. immo & Galenus De ſimplic. Medic. Facult. lib. 9. cap. 1. de homine quodam Lemnio refertat, viro ἐν τοῖς πρώτοις ἀριθμουμένῳ τῆς Ἡφαιστιάδος, eum ἐπὶ ἑλκῶν θαυμάστων, καὶ παλαιῶν, καὶ δυσεπουλώτων, ἐχιοδήκτων τε, καὶ ὅλως θηριοδήκτων, ἐπί τε τῶν θανασίμων φαρμάκων, terrâ illâ ſigillatâ uti conſueviſſe. Politus.

2. ἥμαρτο, μὴ ἁλῶναι τὴν Ἴλιον) Scholiaſta Homericus: εἱμαρμένον δὲ ἦν, χωρὶς τῶν Ἡρακλέους τόξων μὴ ἁλῶναι τὴν Ἴλιον. Polit.

3. τὸ, Ἀσκληπιοῦ, ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν) Hoc confugium ad metri neceſſitatem tolleretur, ſi dixiſſet Homerus: Ἀσκληπίου οἱ δύο παῖδες. Salvinus.

4. οὓς τοῦ Λαπιθῶν) Scribo, ὡς ἀπὸ τοῦ Λαπιθῶν. Polit.

5. ἀπὸ Τρίκκης θυγατρὸς μὲν Πηνειοῦ ποταμοῦ) Stephani Epitome: Τρίκκη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος. Polit.

6. Ταύτην Τρίκκαλα τινές φασι) Joh. Tzetzes Chil. 9. c. 28. Τρίκκαλα. itaque Τρίκαλα δι' ἑνὸς κ, legendum hic exiſtimo apud Euſtathium. Nam ſtatim Euſtathius exceptionem illam adjicit, Τρίκαλα ὑστέρους δι' ἑνὸς κ, apud veteres ſcriptores, urbem eſſe Siciliæ. Stephanus: Τρίκαλον, καὶ Τρίκαλα ὑστέρως, πόλις Σικελίας. Politus.

Recentiores literam κ quaſi duplicem efferunt; ut Σαλονίκη, ideſt, Theſſalonica, dicitur Salonicchi. Salvinus.

Digitized by Google

κα, *Tricala*, neutro genere, cum unico κ', urbem tradunt eſſe Siciliæ. Apud Triccam, ut narrat Geographus, templum erat Æſculapii antiquiſſimum, maximèque illuſtre, in Dolopum, locorumque ad Pindum ſitorum confinio. Ἡ Ἰθώμη, *Ithome*, urbs & hæc Theſſaliæ, vocatur quoque Θώμαιον, *Thumæum*, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem, rejecto, ut ait, τῷ ἰ, verſoque τῷ ω in diphthongum ου. Sed & alia eſt Ithome Meſſeniæ, ut ſupra oſtenſum eſt. Gentile nomen, Ithomæus, & Ithometa. Præterea, quod notat Geographus, τὴν Ἰθώμην, *Ithomen*, quum eodem nomine, atque urbs Meſſeniaca, appelletur, non ſic efferendam eſſe ajunt; ſed primam ſanè ſyllabam eſſe auferendam: tametſi nunc, inquit, mutato nomine, vocata ſit Ἰθώμη, *Ithome*. Oppidum erat, ut idem auctor ſcribit, naturâ munitum, & verè κλωμακόεν, *præceps*, *atque aſperum*. Eſt autem, inquit, Ithome Metropolitarum regionis. Ac vide, ut τὸ κλωμακόεν, *præceps*, *præruptum*, *atque aſperum*, uſurpatum ſit de loco tuto, ac munito, in quo ſunt κλώμακες, *aſperitates*, *& difficultates*, qualium Lycophron meminit. hoc eſt, ut veteres quidem explicant, loci, ſeu tumuli editi, atque ardui. Loca autem hæc ſunt adſcenſu aſpera, & ſaxoſa, κατακλῶντα, *talia*, *quæ frangant*, ſuccidantque poplitem gradientibus per ea, ſeu adſcendentibus. Hodieque etiam hoc vocabulum eſt in uſu; tametſi non purum, nec genuinum; ſed barbarè quadamtenus corruptum, ac depravatum, apud Paphlagonas, qui præruptos ſaxis locos, & adſcenſu difficiles, vocant κρωμακωτούς.

CXXXVII. De Oechaliâ porrò ſatis ſuperque dictum eſt, dum Pylios recenſeremus. Nunc autem Homerus Theſſalicæ meminit. Atque ibi etiam diximus de Euryto, ejuſque filiâ Jole, cujus cauſſâ Hercules Oechaliam vaſtavit, atque evertit. De qua item Oechaliâ videtur ſcripſiſſe Homerus, ut palam facit is, qui memorat, Creophylum Samium, quum Homerum aliquando hoſpitio excepiſſet, dono ab eo accepiſſe titulum, ſeu inſcriptionem Poëmatis, quod Oechaliæ Expugnationem vocant: hoc eſt, id ei muneris fuiſſe ab Homero repenſum, ut non ipſe ſibi librum adſcriberet auctori; ſed amico ſuo Creophylo. puta: Creophyli Samii Oechaliæ

καλεῖται. Οἱ δὲ παλαιοὶ Τρίκαλα οὐδετέρως, δι' ἑνὸς κ', πόλιν Σικελίας ἱστοροῦσι. Περὶ δὲ Τρίκκην, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἀρχαιότατον, καὶ ἐπιφανέστατον, [1] ὅμορον Δόλοψι, καὶ τοῖς περὶ Πίνδον χωρίοις. [2] Ἡ δὲ Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ καὶ αὕτη, [3] καλεῖται καὶ Θώμαιον, κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν Ἐθνικῶν, ἀποβολῇ, φησι, τοῦ ἰ, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον. Ἔστι δὲ, ὡς προεδηλώθη, καὶ Μεσσηνιακὴ Ἰθώμη. Ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος, [4] καὶ Ἰθωμήτης. Τῷ δὲ Γεωγράφῳ ἐμφέρεται, ὅτι τὴν Ἰθώμην, ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν [5] ὑφαιρεῖν. [6] νῦν δέ φησιν Ἰθώμην μετονομασθῆσαν. Χωρίον δὲ, φησιν, ἦν ἐρυμνὸν, καὶ τῷ ὄντι κλωμακόεν. [7] Τῆς δὲ Μητροπολιτῶν, φησι, χώρας ἦν ἡ Ἰθώμη. Καὶ ὅρα, ὅτι τὸ κλωμακόεν, ἐπὶ ὀχυροῦ τέθειται τόπου, [8] ἐν ᾧ εἰσι κλώμακες, ὁποίων καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται. ὅ ἐστι, τόποι, ἢ λόφοι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὑψηλοί. Τραχεῖαι δὲ αὗται, καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις εἰσὶ, κατακλῶσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας. Φυλάττεται δὲ ἡ λέξις εἰς ἔτι καὶ νῦν, εἰ καὶ μὴ ἀκραιφνὴς, ἀλλ' ὑποβάρβαρος, περὶ που τοὺς Παφλαγόνας, οἳ κρωμακωτοὺς τόπους, τοὺς πετρώδεις, καὶ οὐ ῥᾷον ἀναβαινομένους φασί.

ρλζ'. Περὶ δὲ Οἰχαλίας, ἐν τῷ τῶν Πυλίων καταλόγῳ, ἱκανῶς ἐῤῥέθη. Τῆς Θεσσαλικῆς δὲ νῦν Ὅμηρος μέμνηται. Εἴρηται δὲ καὶ περὶ Εὐρύτου ἐκεῖ, καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἰόλης, δι' ἣν ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν. εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος, [9] ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος, ξενίᾳ ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν, ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου, τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ [10] τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ. οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰ- Rom. p. 331.

1. ὅμορον Δόλοψι) Palmerius apud Strabonem legit ὅμορος. Sed vulgatæ Strabonis lectioni favet Euſtathius. *Polit.*

2. Ἡ δὲ Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ καὶ αὕτη) Heſtiæotidis hæc urbs, non Pelaſgiotidis, ut falsò credidit Stephanus. Geographus: Ὁ δ' αὖ Ποιητὴς μέχρι δεῦρο προελθὼν τῆς Μαγνητικῆς παραλίας, ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν ἄνω Θετταλίαν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας, καὶ τῆς Πίνδου.

Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Ταῦτα τὰ χωρία ἐστὶ μὲν Ἑστιαιώτιδος· ἐκαλεῖτο δὲ, ὥς φασι, πρότερον Δωρίς. Politus.

3. καλεῖται καὶ Θώμαιον, κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν Ἐθνικῶν) Epitome Stephani: καλεῖται δὲ ὁ νῦν τῆς Θετταλικῆς, Θώμαιον. Lucas De Pinedo legendum ſibi perſuaſerat Θωμαιον. Sed hanc ejus opinionem falſitatis certò convincit Euſtathius. *Polit.*

4. καὶ Ἰθωμίτης) Sic etiam apud Suidam: Ἰθώμη, ὄνομα πόλεως· καὶ Ἰθωμίτης, ὁ ἀπ' αὐτῆς. Sed corruptum eſt τὸ Ἰθωμίτης pro Ἰθωμήτης. Stephanus: Τὸ ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος, καὶ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ η. Politus.

5. ὑφαιρεῖν) Strabo, ἀφαιρεῖν. Polit.

6. νῦν δέ φησιν Ἰθώμην μετονομασθεῖσαν) Strabo: ἐκεῖ γὰρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν δ' Ἰθώμην μετωνομάσθαι. Dicit prius vocatam Θώμην, deinde, additione τοῦ ἰ, mutaſſe nomen in Ἰθώμην. Etymologici Magni Auctor: Θώμη ἡ πόλις· πλεονασμῷ τοῦ ἰ, Ἰθώμη. Politus.

7. Τῆς δὲ Δημητροπολιτῶν, φασι, χώρας ἦν ἡ Ἰθώμη) Lege: Τῆς δὲ Μητροπολιτῶν. Strabo: Τῆς δὲ Μητροπολιτῶν ἐστὶ χώρας ἡ Ἰθώμη. ἡ δὲ Μητρόπολις πρότερον μὲν ἐκ τριῶν συνῳκίσθη πολιχνίων ἀσήμων, ὕστερον δὲ καὶ πλείους προσελήφθησαν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ἰθώμη. Politus.

8. ἐν ᾧ εἰσι κλώμακες, ὁποίων καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται) Deſiderabat Henricus Stephanus exemplum τοῦ κλώμακος. Ecce tibi e Lycophrone:

Ἀρπυγγαίων κλώμακάς τ' Αἰνδόνων.

Tzetzes: κλώμακας, τραχεῖς τόπους, ὀχυρωτήρια. Inde a loci aſperitate Ithoma κλωμακόεσσα. Scholiaſta Homericus: κλωμακόεσσαν, τραχεῖαν, ὀρεινήν. Heſychius: κλωμακίον, κρημνώδης, δύσβατον. Malè a quibusdam Græcis magiſtris confuſæ κλώμακες, & κλίμακες. Unde etiam legebant in Homero Ἰθώμην κλιμακόεσσαν. Κλώμακες dictæ ab συγκλᾶσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας. Sed depravata poſtea paullulum vox eſt apud Paphlagonas in κρώμακας. Hinc apud Heſychium: Κρῶμαξ, σωρὸς λίθων. Κρωμακοῦν, κρημνώδες. Hinc etiam apud eos κρωμακωτοὶ τόποι, οἱ πετρώδεις, καὶ οὐ ῥᾷον ἀναβαινόμενοι. Politus.

Paphlagones ſuâ ipſorum dialecto, quod alii κλωμακωτοὺς dicerent, ipſi dicunt κρωμακωτούς, aſperâ litterâ. *Salvinus.*

9. ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας) Strabo l. 14. p. 838. Σάμιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ὅν φασι δεξάμενον ξενίᾳ ποτὲ Ὅμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν. Polit.

10. τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ) Suidas: τινὲς δὲ αὐτὸν ἱστόρησαν Ὁμήρου γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρί· οἱ δὲ φίλον μόνον γεγονέναι αὐτὸν Ὁμήρου λέγουσι, καὶ ὑποδεξάμενον Ὅμηρον λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν τῆς Οἰχαλίας ἅλωσιν. Polit.

Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι· Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον, διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος, ὑποδηλῶν, ὅτι ὁ Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν ὁμηρίζοντα, γράφει ἐν ἐπιγράμματι, οὕτω· [1] Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον [2] Δεξαμένου. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι [3] Γράμμα, Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα. [4] Τινὲς δὲ καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου τὸν Κρεώφυλον εἶπεν. [5] ἕτεροι δὲ Ἀριστέαν τὸν Προκοννήσιον, ὡς καὶ ταῦτα ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ· ὃς μνησθεὶς τῆς Λαρίσσης, καὶ Τρίκκης, καὶ Πελινναίου, λέγει δὲ καὶ, ὅτι Οἰχαλίαν [6] πόλιν Εὐρύτου λεγομένην, ἔν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ. Ἐν δὲ τῷ, ἰητῆρ᾽ ἀγαθὼ, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι, μανθάνειν τι τῶν χρησίμων, ὡς ἐν πολλοῖς φαίνεται.

ρλη᾽. Ἰστέον δὲ, ὅτι περὶ Θεσσαλίας, ἧς μέρος αἱ ῥηθεῖσαι πόλεις, ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ἐγράφη, ὅσα ἐχρῆν. Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον, ὅτι τε καὶ οἱ Θετταλοὶ, τρυφηλοὶ ἦσαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ,

[7] Τάδ᾽ οὐ Κόρινθος, οὔτε Λαῒς, ὦ Σύρε,
Οὐδ᾽ εὐτραπέζων Θετταλῶν χείρ.

καὶ ὅτι Θετταλικὴ ἐλέγετο ἔνθεσις, μέγας ψωμὸς, [8] ὡς Παυσανίας δηλοῖ. [9] καὶ Θετταλικὰ πτερὰ, διὰ τὸ πτέρυγας, φησὶν, ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. ἃς ἕτερος ῥήτωρ, Θετταλικὰ γέρα λέγει, διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κεῖσθαι. ὅς λέγει, καὶ ὅτι [10] Θετταλικοὶ δίφροι, διάφοροι. τουτέστι, διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους. καὶ ὅτι [11] Θετταλὸν σόφισμα, [12] ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν παρατάξεσι παροιμιάζεται, ἀλλὰ κακουργούντων. [13] Παυσανίας δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων, φησί·

liæ Expugnatio. Nonnulli tamen contra, auctorem Creophylum aſſerunt: ſed librum Homero, ob hoſpitium, attributum fuiſſe. Quare etiam Callimachus, ut tacitè oſtendat, Creophylum, eum Homeri nomine Poëma inſcripſit, non certè quidem Homero, ſed ſibimet ipſi, decus, atque ornamentum attuliſſe, perinde quaſi ſcilicet Homerum imitaretur, & verſibus ſuis exprimeret, ita ſcribit in Epigrammate:

Sum Samii labor, hoſpitio qui excepit Homerum
Divinum: caſus, Euryte, ploro tuos,
Formoſamque Iolen. Sed Carmen dicor Homeri.
Grande Creophylo, Juppiter! inde decus.

Quidam etiam magiſtrum Homeri Creophylum dixerunt. Alii verò Ariſteam Proconneſium, ut Geographus pariter narrat: qui, ubi mentionem fecit Lariſſæ, Triccæque, & Pelionæi, tradit inſuper de Oechaliâ, quæ Euryti urbs dicitur, eam tum in his locis commemorari, tum in Eubœâ, & Arcadiâ. Quod autem attinet ad illud, *ἰητῆρ᾽ ἀγαθὼ, medici boni*, veteres adnotant, id in more priſcis regibus fuiſſe, ut utilem aliquam artem addiſcerent, quemadmodum multis in locis fit manifeſtum.

CXXXVIII. Præterea ſciendum eſt, de Theſſaliâ, cujus portio urbes erant eæ, quas diximus, ſcriptum a nobis eſſe ad Periegetam, quidquid e re eſſe videbatur. Hoc autem loci ſciendum eſt, Theſſalos, viros fuiſſe voluptarios, & deliciosos, ut palam facit illud:

Non hæc Corinthus, pulchra nec Lais, Syre,
Nec Theſſalorum menſa pinguis hoſpitum,
Cujus nec expers manſit hæc unquam manus.

Theſſalicam item ἔνθεσιν, *bucceam*, dictam fuiſſe magnum cibi fruſtum, quod in os ingereretur, ut Pauſanias declarat. Dictas etiam fuiſſe alas Theſſalicas, eo quòd chlamydes Theſſalicæ, ut ait, alas habebant: quas quidem chlamydas alius orator præmia vocat Theſſalica, eo quòd præmium illic certaminum eſſent eæ conſtitutæ. Quin &, eodem auctore, bigæ dictæ ſunt Theſſalicæ, διάφοροι, *peculiares, atque eximiæ*. hoc eſt, διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους, *inter alias bigas inſignes ipſæ, atque excellentes*. Ad hæc, Theſſalum commentum eſt in adagio de iis, qui non rectâ acie juſtam pugnam conferunt, ſed ſubdolè rem gerunt. Pauſanias autem clariùs id,

ac

1. Τοῦ Σαμίου πόνος) Apud Sextum Empiricum, apud quem hoc extat Epigramma l. 1. adverſùs Math. c. 2. ita legitur primus hic verſus Callimachi:

Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν. Polit.

2. Δεξαμένου. Ὁμήρειον) Supple ex Strabone, & Sexto Empirico:

Δεξαμένου· κλαίω δ᾽ Εὔρυτον, ὅσσ᾽ ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι. Politus.

In Sexto Empirico: Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι. In principio melius eſt dicere cum Euſtathio: Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί. Nam & poſitum hoc notat, & meliùs metro conſulitur. & illud: Κρεωφύλου irrepſit, ut gloſſema. Salvinus.

3. Γράμμα) ποίημα, σύγγραμμα, ut explicat Sextus Empiricus. Etymologici Magni Auctor: Γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα· ὡς Καλλίμαχος. Politus.

4. Τινὲς δὲ καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου τὸν Κρεώφυλον εἶπον) immo & διδάσκαλον τῶν αὐτῶν, ut legere eſt apud Jamblichum in Vitâ Pythagoræ. Politus.

5. ἕτεροι δὲ Ἀριστέαν) l. Ἀριστέαν. Polit.

6. πόλιν Εὐρύτου) l. Εὐρύτου. Polit.

7. Τάδ᾽ οὐ Κόρινθος, οὔτε Λαῒς, ὦ Σύρε) Locus Ephipi in Peltaſto, apud Euſtathium mancus, atque imperfectus: quem ita integrum reddas, licet, ex Athenæo lib. 4. c. 6.

Τάδ᾽ οὐ Κόρινθος, οὔτε Λαῒς, ὦ Σύρε,
Οὐδ᾽ εὐτραπέζων Θετταλῶν ξενῶν φοραί,
Ὧν οὐκ ἀμοιρος ἥδε χεὶρ ἐγένετο. Politus.

8. ὡς Παυσανίας δηλοῖ) itemque Athenæus lib. 10. c. 4. ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν, τὴν μεγάλην. & Pollux lib. 6. c. 8. ὁ δὲ μέγας ψωμὸς ἐκαλεῖτο Θετταλικὴ ἔνθεσις. Heſychius: Θετταλικὴ ἔνθεσις, ἡ μεγάλη. Polit.

9. καὶ Θετταλικὰ πτερὰ, διὰ τὸ πτέρυγας, φησὶν, ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας) Etymologici Magni Auctor: Θετταλικὰ πτερά, τὰ ἄκρα, διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. Suidas: Θετταλικαὶ πτέρυγες. τὰ ἄκρα, διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. ἦσαν αὗται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν. Eadem Heſychius. Hinc ἀποθετταλίζεσθαι τὸ χλαμυδοφορεῖν. Pollux: τὰς δὲ Θετταλικὰς χλαμύδας, Θετταλικὰ πτερὰ ὠνόμαζον, καὶ ἀποθετταλίσασθαι ἔλεγον, τὸ χλαμυδοφορῆσαι. Vitioſus eſt locus Stephani, ubi τὸ ἀποθετταλίσασθαι ex Eupolide in Mariea exponit χλαμύδα Θετταλικὴν φορεῖν, Θετταλικὸν περίσημα· ubi pro περίσημα legendum ſuſpicor, πτερύγωμα. Politus.

Uſſari milites habent alas. Salvinus.

Sunt etiam Theſſalicæ illæ alæ in proverbio. Michaël Apoſtolius: Θετταλικὰ πτερά. ἐπὶ τῶν παραχρῆμα ἱδρῶτας ἐκφερόντων. αἱ γὰρ Θετταλικαὶ ἱδρῶτες, πτερωταὶ ἦσαν. Unde conſtat, rectè quidem ab Eraſmo hoc in Proverbiis eſſe adnumeratum; ſed non rectè ab eo explicatum. Politus.

10. Θετταλικοὶ δίφροι) Heſychius: διάφοροι εἰσὶ τῷ κάλλει οἱ Θετταλικοὶ δίφροι. ἴδιον γάρ τι γένος αὐτῶν κατεσκεύασαν. Polit.

11. Θετταλὸν σόφισμα) Alii Θετταλῶν, alii Θετταλικόν. Polit.

12. ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν παρατάξεσιν) Heſychius: Θετταλὸν σόφισμα, παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη, καὶ μὴ εὐθυμαχούντων. Suidas: Θετταλὸν σόφισμα. ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων. Politus.

Theſſalicum ſtrategema. Salvinus.

Adagium in laude ponit Michaël Apoſtolius: Θετταλικὸν σόφισμα, ἐπὶ τῶν μηχανοποιιῶν. Θετταλὸς γάρ τις ἀνὴρ ἐν μάχῃ μηχανὴν, ἐθαυμάσθη. Politus.

13. Παυσανίας δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων) & ex Pauſaniâ, ut videtur, Suidas. Polit.

Digitized by Google

ac dilucidiùs explicat, his verbis: Theſſalum commentum tum de pugnâ, tum de geſtu, & motu corporis, tum de fallaciâ, ac fraude, tum de ſexcentis aliis rebus, uſurpatur, a cauſſâ hujuſcemodi. Arato, dum in expeditionem proficiſceretur, deus reſponderat, caveret, ne, ipſo inſcio, hoſtes majus, & ſplendidus votum contra ipſum nuncuparent. Ille igitur ſeſe Apollini centum hominum capita ſacrificaturum vovit. Verùm, rebus feliciter, atque ex animi ſententiâ confectis, ſacrificium illud, tamquam a religione, & pietate alienum, perpetuò extrahebat, ac procraſtinabat. Unde proverbium in eos, qui promiſſa ſua comperendinando differunt, aut etiam aliter fraudulenter unum aliquem circumveniunt, & ludificantur. Idem inſuper Pauſanias Embarum quemdam narrat callido aſtu uſum fuiſſe ad votum ſuum perſolvendum. Extruxerat enim, inquit, templum Munychiæ Dianæ. Quum autem repertam ibi urſam Athenienſes interfeciſſent, peſtilentia eſt conſecuta: qua ita demum liberandos deus oraculo cecinit, ſiquis filiam Dianæ immolaſſet. Barus, ſeu Embarus, ita ſeſe facturum pollicitus, eâ lege, ut genus ſuum perpetuo ibi ſacerdotio fungeretur, egregiè comptâ ornataque filiâ, in adyto eam abſcondit, & capram, iisdem, quibus filiam, veſtibus ornatam ſacrificavit. Unde in proverbii, ut ait, conſuetudinem abiit: Embarus es. hoc eſt, mentis compos, cordatus, ac prudens. Verùm alius quidam veterum ſcriptorum, perinde quaſi de Theſſalico commento plura eum dicere pigeret, ſic ait: Theſſalum commentum dicitur, quòd Theſſali vafri, & verſipelles perhiberentur. ita ut, ſecundùm eum ſcriptorem, Theſſalum commentum non hoc ſit, aut illud; ſed generatim callidum factum, & doloſum: juxta atque indi-

φησί· Θετ᾽αλὸν σόφισμα, ἐπὶ μάχης, [1] καὶ ἐπὶ σχήματος, καὶ ἐπὶ παρακρούσεως, καὶ ἄλλων μυρίων τάτ᾽εται, ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. [2] Ἀράτῳ [3] κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε, φυλάξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας, εὐχῇ μείζονι, καὶ λαμπροτέρᾳ κατ᾽ αὐτοῦ χρησάμενοι. [4] Ὁ δὲ, ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν [5] τῷ Ἀπόλλωνι. Κατορθώσας δὲ, ἃ ἐβούλετο, [6] ἀνεβάλλετο ἀεὶ τὴν θυσίαν, διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπὲς εἶναι. ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις, [7] ἢ καὶ ἄλλως παρακρουόντων. Ὁ δ᾽ αὐτὸς Παυσανίας ἱστορεῖ καί τινα Ἔμβαρον ἐπὶ εὐχῇ σοφίσασθαι. [8] Ἱδρύσατο γὰρ, φησι, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, [9] λοιμὸς ἐπεγένετο· οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμῴδησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι. Βάρος δὲ, ἢ Ἔμβαρος, ὑποσχόμενος οὕτω ποιήσειν, ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν τῷ ἀδύτῳ· αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας, ὡς τὴν θυγατέρα, ἔθυσεν. ὅθεν εἰς παροιμίαν, φησὶ, περιέστη, [10] Ἔμβαρος εἶ. τουτέστι, νουνεχὴς, φρόνιμος. Τῶν τις δὲ παλαιῶν, ὀκνήσας περὶ τοῦ Θετταλοῦ σοφίσματος πολυλογῆσαι, φησί· Θετταλὸν σόφισμα, [11] ὡς πανούργων, καὶ ποικίλων μαρτυρουμένων τῶν ἐκεῖ. ὡς εἶναι, κατ᾽ αὐτὸν, Θετταλὸν σόφισμα, μὴ τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ᾽ ἁπλῶς τὸ πανούργημα. [12] καθὰ ἐμφαί-

νει Baſ. p. 251.

1. καὶ ἐπὶ σχήματος) Non explicant Parœmiarum Interpretes, quodnam ſit hoc σχῆμα, de quo commentum Theſſalicum dicatur. Σχῆμα eſt, ſeu geſtus hominis pugnantis, qui celeri motu ita corpus ſuum aptet, in eamque figuram conformet, ut & adverſarii ictum declinet, & adverſario imparato, nec opinanti, qua parte minimè a clypeo protegitur, vulnus infligat. Hujuſcemodi corporis geſtum, ſeu σχῆμα, deſcribit Euripides in Eteocle, qui ſingularem pugnam cum Polynice fratre ita inſtituit, ut, retracto ſiniſtro pede, protentoque dextero, obliquus ipſe fieret adverſario, eumque a latere, adacto in umbilicum ferro, vulneraret.

Ἐξαλλαγεὶς δ᾽ ὁ προσθίου ποδὸς,
Λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι᾽ ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ᾽ ἐνήρμοσεν.

quod ita exponit Scholiaſta: ἐκεῖνος τὸ ἀντιπροσώπως μάχεσθαι, ὀπίσω ἀνάγει τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἵνα πλάγιος ἑστήκῃ, καὶ μὴ ἀνδιεσπασμένον ἔχῃ τὸν ἀσπίδα τοῦ Πολυνείκους κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτὸν βάλῃ. Hoc igitur commentum Theſſalicum vocat Euripides: & hoc eſt σχῆμα, quod Theſſalicum dicitur, οὐχ ὡς Θετταλῶν ὑποτιθεμένων, ut rectè notat Scholiaſta, ἀλλ᾽ ὡς δι᾽ αὐτοὺς νικώντων. Politus.

2. Ἀράτῳ) Diotimum, hominem ſanè Theſſalum, nominat Scholiaſta Euripidis ad Phœniſſas. Refertur etiam adagium ſimile: ἀεὶ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα. cujus proverbii originem Ariſtophanicus Scholiaſta ad Plutum repetit ab Jaſone, qui ἀνδραποδίσας τὴν Μήδειαν. Polit.

3. κατιόντι) ταπεινοῦν μέλλοντι. Polit.

4. Ὁ δὲ, ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι) Vide Macrobium Saturnaliorum lib. 1. cap. VII. de oraculo: Καὶ κεφαλὰς ἅδῃ, καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα. Salvinus.

5. τῷ Ἀπόλλωνι) Apollini Καταιβασίῳ, ſeu Καταιβάτῃ. Polit.

6. ἀνεβάλλετο ἀεὶ τὴν θυσίαν, διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπὲς εἶναι) ἀνθρώπους ἐλογίσατο μὴ πρέπειν θεῷ, μηδ᾽ ὅλως ὅσιος εἶναι, καὶ ἀπαρέσκειν. Polit.

7. ἢ καὶ ἄλλως παρακρουόντων) Scholiaſta Euripidis de hoc adagio: Θετταλὸν σόφισμα, τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι, καὶ ἀπατᾶν. ποικίλοι γὰρ τὰ ἤθη οἱ Θετταλοὶ, καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὴν γνώμην. Polit.

8. Ἱδρύσατο γὰρ, φησι, Μουνυχίας) Supple: Ἱδρύσατο γὰρ, φησι, Μούνυχος Μουνυχίας. Non enim Embarus templum illud Dianæ fundaverat; ſed Munychus, a quo Munychia dicta eſt Diana, quæ in eo colebatur. Suidas: ὁ δὲ πρότερον ὁ Παραιεὺς, κόλπος, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπεράν· ὁ τὰ ἄκρα Μούνυχος κατασχὼν, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. Politus.

9. λοιμὸς ἐπεγένετο) legendum fortaſſe λιμὸς ut ſæpe. & facilè hæ voces ſunt in libris confuſæ. Suidas, & Michaël Apoſtolius: λιμὸς ἐπεγένετο. Proverbiorum Græcorum Appendix Vaticana: λιμοῦ γὰρ ποτε κατασχόντος τοὺς Ἀθηναίους. Politus.

10. Ἔμβαρος εἶ. τουτέστι, νουνεχὴς, φρόνιμος) A nomine hujus Embari, viri ſanè perquam callidi, atque aſtuti, videtur mihi lepidè formatum verbum ἐμβαρῶ τὸ φρονῶ. Heſychius: Οὐκ ἐμβαρῶ, οὐ φρονῶ, ἀπὸ τοῦ Ἐμβάρου φρονίμου. Nihilominus ab aliis contrario ſenſu adagium hoc refertur de hominibus deliris, & inſanis. Tradunt enim, filiam verè ab Embaro immolatam. Unde & alii in utramque ſenſum adagium explicant. Hinc Heſychius: Ἔμβαρος, ἠλίθιος, μωρὸς, ἢ νουνεχὴς. Μένανδρος Φάσματι. Et Suidas: Ἔμβαρός εἰμι. νουνεχὴς, φρόνιμος. Poſtea verò, quàm narravit de filiâ ab Embaro immolatâ, inde docet manaſſe hoc adagium, quod τάττεσθαι ait ἐπὶ τῶν παραπαιόντων, καὶ μεμηνότων. Politus.

11. ὡς πανούργων, καὶ ποικίλων μαρτυρουμένων τῶν ἐκεῖ) Unde illud Demoſthenis in Olynthiacâ 1. ταῦτα γὰρ (τὰ τῶν Θετταλῶν) ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει, καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. Notat Ulpianus, Demoſthenem non dixiſſe, οἱ Θετταλοὶ, ſed τὰ Θετταλῶν πράγματα. ἵνα λέγῃ τὴν ἀπιστίαν, καὶ δηλώσῃ, ὅτι ἀεὶ συνῆν αὐτῇ. Duplicem autem cauſſam Ulpianus adducit, cur Theſſali perfidi habiti fuerint, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἄπιστον φανῆναι περὶ τὴν Μήδειαν, ἢ ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει ἀπὸ Ἀθηναίων πρὸς Λακεδαιμονίους μετετάξαντο, ὥς φησιν ὁ Θουκυδίδης. Alteram hanc cauſſam reſpiciunt ii, qui Theſſalicum commentum παροιμιακῶς uſurpatum ajunt ἐπὶ τῶν μὴ ἐθελομαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν, ἀλλὰ κακουργούντων. Politus.

12. καθὰ ἐμφαίνει καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος) Euripides Phœniſſis in ſingulari certamine Eteoclis, & Polynicis filiorum Oedipi:

Καὶ πρὸς τοιούτους Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ᾽ ὁμιλίᾳ χθονός.

Theſſalicum commentum dicitur Eteocles in pugnâ contra fratrem ſuum adhibuiſſe, quod Theſſalicum maximè erat per fraudem, ac dolum vincere. Politus.

Digitized by Google

ιν καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Ὡς δὲ καὶ ἀνδραποδισταὶ οἱ Θετταλοὶ, [1] λαλεῖ καὶ ὁ Κωμικὸς τοῦτο. [2] Σόφισμα δὲ Θετταλὸν, φάναι τὸν ἐκ Θετταλίας σοφιστὴν, ὡς παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται, μετάληψίς ἐστι νοήματος ἀστεία εἰς νόημα ἑτεροῖον παρὰ τὸ σύνηθες. Καὶ εἰσὶ πολλὰ τοιαῦτα, ζηλωτέα τοῖς παλαιοῖς, ὁποῖον καὶ τὸ, σὺ δέ μοι εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα· ἀντὶ τοῦ, ὦ Θετταλὲ ἐλεγκτικέ· ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, [3] Θετταλὸν πήδημα, καὶ σόφισμα, καὶ τῶν ὁμοίων.

indicat Euripides in ſingulari filiorum Oedipodis certamine. Sed & plagiarii, ac mangones Theſſali fuerunt, ut Comicus pariter affirmat. Rurſus, ſiquis σόφισμα Θετταλὸν, *ſophiſma Theſſalum*, ipſum dicat Theſſalum ſophiſtam, ut legitur apud Athenæum, eſt illa quidem lepida metalepſis, ſeu mutatio ſignificationis in ſignificationem diverſam a communi, atque uſitatâ. Et multa ſunt id genus, digna veteribus viſa, quæ æmularentur. cujuſmodi etiam illud: σὺ δέ μοι εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα. *Tu verò mihi dicito, Theſſala luctatio*. pro, o Theſſale diſputator, ſeu ſophiſta. Dictum namque hoc eſt ſimiliter, atque τὸ Θετταλὸν πήδημα, *Theſſala ſaltatio*, & Θετταλὸν σόφισμα, *Theſſalum commentum*, aliaque hujuſcemodi.

Οἳ τ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Quique habebant Ormenium, quique fontem Hypeream;
Quique habebant Aſterium, Titanique alba capita;
Horum dux erat Eurypylus, Evæmonis præclarus filius.
Hunc autem ſimul quadraginta nigra naves ſequebantur.

ρλθ'. Εὐρυπύλῳ, υἱῷ Εὐαίμονος, τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο, καὶ ἄνδρες, οἳ ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν, οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. ἤγουν τὸ Τίτανον ὄρος.
Rom. p. 332. Ἔχει δέ τι ἀστεῖον ἐνταῦθα ἡ ῥηθεῖσα τροπή. [4] Τὸ γὰρ, λευκὰ κάρηνα, ὡς ἐπὶ πολιᾶς εἴρηται κεφαλῆς. Ὀρμένιον δὲ, [5] πόλις Θετταλικὴ, μεταξὺ, φασὶ, Φερῶν, καὶ Λαρίσσης· [6] ὅθεν ὁ Φοῖνιξ δοκεῖ τισι φυγεῖν εἰς Φθίαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. [7] Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὀρμένου, πατρὸς Ἀμύντορος· οὗ παῖς Φοῖνιξ, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως τροφεύς. Διὸ καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ Ὁμηρικὸν ἔπος, ὡς που εἰρήσεται, οὕτω τινὲς ἔγραφον·

[8] Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύπυρον.

Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι Ὀρμένιον, τὸ νῦν Ὀρμίνιον. Ἔστι δὲ κώμη ὑπὸ τῷ Πηλίῳ, [9] κατὰ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, μία τῶν συνῳκισμένων πόλεων εἰς τὴν Δημητριάδα, καὶ πάλιν ὁ αὐ-

CXXXIX. Eurypylum, Evæmonis filium, quadraginta naves ſequebantur, & viri, qui Ormenium tenebant, quique fontem Hypeream: quique tenebant Aſterium, Titanique alba capita. montem videlicet Titanum. Habet autem hoc loci neſcio quid lepidi, atque urbani hæc ipſa, quam diximus, metaphora. Dicta namque ſunt alba capita, tamquam de capite cano. Ormenium porrò, urbs eſt Theſſalica, ſita, ut ajunt, inter Pheras, & Lariſſam: unde quibuſdam videtur Phœnix Phthiam profugiſſe, ut & alibi adnotabitur. Nomen habet ab Ormeno, patre Amyntoris: cujus filius fuit Phœnix, nutricius ille Achillis. Quare etiam Homericum de eo carmen, ut alicubi dicetur, ita aliqui ſcribebant:

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύπυρον.
Ut cum frugiferi Ormenii primùm arva reliqui.

Ceterùm Geographus Ormenium, dicit eſſe, quod nunc Orminium: pagum eum eſſe ſub Pelio, ad ſinum Pagaſiticum, earum civitatum unam, quæ in Demetriadem coactæ fuerunt. Idemque rur-

1. λαλεῖ καὶ ὁ Κωμικὸς) Ariſtophanes Ploto v. 521.
Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.
Scholiaſta: Ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῆς δεσποτείας ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ, καὶ διαπωλεῖν. διαβάλλονται γοῦν οἱ Θετταλοὶ, ὡς οὐ μόνον τούτοις χαίροντες, ἀλλὰ καὶ λῃστείαις. Politus.

2. Σόφισμα δὲ Θετταλὸν, φάναι τὸν ἐκ Θετταλίας σοφιστὴν, ὡς παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται) Athenæus lib. 1. c. 9. Ταῦτ' εἶναι τὸ Θετταλὸν σόφισμα, ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστής. παίζει δ' ἴσως πρὸς τὴν παροιμίαν ὁ Ἀθήναιος. Dixerat Athenæus: ταῦτ' εἶναι τὸ Θετταλὸν σόφισμα. Appoſita eſt interpretatio: ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστής. παίζει δ' ἴσως πρὸς τὴν παροιμίαν ὁ Ἀθήναιος. Namque σόφισμα Θετταλὸν dicit Athenæus τὸν ἐκ Θετταλίας σοφιστὴν, ut interpretatur etiam Euſtathius. Hujuſcemodi loquendi genus eſt illud ejuſdem Athenæi lib. 7. c. 16. Σὺ δέ μοι εἰπὲ, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα, Μυρτίλε. Hujuſcemodi alia multa, quæ docti viri obſervarunt, & nos quoque alibi obſervabimus. *Politus*.

3. Θετταλὸν πήδημα) Euſtathius ad Dionyſium: ἀπὸ ταύτης (Θετταλίας) ὑπόδημά τι ποιὸν ἐλέγετο Θετταλίς. καὶ πήδημα δὲ ἀπὸ ταύτης Θετταλὸν τὸ παροιμιαζόμενον. Polit.

4. Τὸ γὰρ, λευκὰ κάρηνα ὡς ἐπὶ πολιᾶς εἴρηται κεφαλῆς) Ab albedine Alpes. Poëta vetus: cana nive conſpicit Alpes. Τίτανος nomen appellativum calcem, quæ alba eſt, ſignificat. Virgilius lib. XII. *quantus gaudetque nivali Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras*. Salvinus.

5. πόλις Θετταλικὴ, μεταξὺ, φασὶ, Φερῶν, καὶ Λαρίσσης) Ex Geographo l. 11. p. 504. & 530. ubi tamen urbs hæc Theſſalica Ἀρμένιον vocatur, non Ὀρμένιον. Sed ibi quoque ſcribendum judico Ὀρμένιον. Ex hac urbe fuit Ormenus, ſive Ormenius, Jaſonis comes in expeditione illâ Colchicâ. Hic, detorto paullulum nomine, dictus poſtea eſt Armenius: quem fabulatores Græci putabant nomen Armeniæ dediſſe. Unde librarii malè eruditi ipſam etiam Theſſaliæ urbem Ormenium mutarunt in Armenium. Ita igitur ego lego apud Strabonem: Τὸν δὲ Ἀρμένιον (niſi mavis Ἄρμενον) εἶναι ἐκ τῆς Ὀρμενίου πόλεως τῆς περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην, μεταξὺ Φερῶν, καὶ Λαρίσσης, & rurſus: Ἀρμένιος ἐκ τῆς Ὀρμενίου πόλεως Θετταλικῆς, ἣ κεῖται μεταξὺ Φερῶν, καὶ Λαρίσσης ἐπὶ τῇ Βοίβῃ, καθάπερ εἴρηται, συνεστρατεύκει Ἰάσονι εἰς τὴν Ἀρμενίαν, τούτου φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον, καὶ Μήδιον τὸν Λαρισαῖον, ἄνδρας συνεστρατευκότας Ἀλεξάνδρῳ. Politus.

6. ὅθεν ὁ Φοῖνιξ δοκεῖ τισι φυγεῖν εἰς Φθίαν) Ita ſanè viſum eſt Scepſio. Geographus: Φησὶ δ' ὁ Σκήψιος, ἐκ τοῦ Ὀρμενίου τὸν Φοίνικα εἶναι, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἐνθένδε παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο εἰς τὴν Φθίαν ἐς Πηλέα ἄνακτα. Polit.

7. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὀρμένου πατρὸς Ἀμύντορος, οὗ παῖς Φοῖνιξ) Geographus ex Scepſio: κτισθῆναι γὰρ ὑπὸ Ὀρμένου τὸ χωρίον τοῦτο, τοῦ Κερκάφου, τοῦ Αἰόλου· παῖδας δὲ τοῦ Ὀρμένου γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα, καὶ Εὐαίμονα· ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα, τοῦ δ' Εὐρύπυλον. Quo in loco Strabonis paullulùm alibi variat Euſtathius, ut videbimus ad librum ι Iliadis. *Politus*.

8. Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύπυρον) Al. πολύμηλον. Verſus eſt ille Homericus lib. ι Iliad.
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα.
Pro Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Geographus refert, Demetrium Scepſium ſcribendum cenſuiſſe, Ὀρμένιον πολύμηλον. Cui tamen lectioni repugnabat Crates, qui Phœnicem Phocenſem faciebat. Unde Euſtathius ad lib. ι. διὸ, φησι, τινὲς ἀντὶ τοῦ, Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα, γράφουσιν, Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον. Φασὶ γὰρ, τὸ χωρίον ὑπὸ Ὀρμένου κτισθῆναι τοῦ Κερκάφου, παιδὸς Αἰόλου. Ὀρμένου δὲ γενέσθαι Ἀμύντορα· οὗ Φοῖνιξ, καὶ Εὐαίμονα, οὗ Εὐρύπυλος. ὅθεν φυλαχθῆναι τὴν διαδοχὴν Εὐρυπύλῳ, ὡς ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος. Τινὲς δὲ, φησι, Φωκέα ποιοῦσι τὸν Φοίνικα, νοοῦντες τὸν ἐν Ἐλεῶνι Ὀρμενίδην Ἀμύντορα, οὗ τὸν δόμον Αὐτόλυκος ἀντετόρησε, πατέρα τοῦ Φοίνικος εἶναι ἐκ τῆς Ἐλεῶνος τῆς περὶ Παρνασόν. Sed de his nos alibi. *Politus*.

9. κατὰ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον) Libri editi Strabonis, Παγασητικόν. Polit.

Digitized by Google

rurſus auctor ſcribit, de pagis Demetriadi circumjacentibus unum quidem eſſe Ormenium, ſtadia ſeptem ſupra viginti, terreſtri itinere diſſitum a Demetriade: quam, inquit, ad mare ædificavit Demetrius Poliorceta, & a ſe denominavit, quum vicina oppidula, Pagaſas, Ormenium, Sepiadem, Bœben, Jolcum, & reliqua alia, commigrare in eam feciſſet. Sciendum autem eſt, videri ex hac urbe eſſe Theſſalum illum Jaſonem. Quippe Geographus, ubi narrat quoſdam ſimul cum Jaſone ad Caſpium uſque mare navigaſſe; fuiſſe hunc ait ex Ormenio, urbe unâ illarum, quæ erant circa paludem Bœbeidem. At verò Hyperea fons eſt in mediâ Pheræorum urbe. Sic nominata eſt ab Hyperete, Lycaonis filio. Urbs item eſt Siciliæ. Hypereſia verò, urbs eſt Achajæ. Geographus autem fontes duos agnoſcit, Meſſeidem, atque Hypeream, in propinquo urbis Helladis, & Pharſalorum.

CXL. Aſterium, urbs & hæc Theſſalica, vel ab heroë quodam Aſterio, vel propter fulgorem, eo quòd in ſublimi, atque edito loco, ut ajunt, ſita, iis, qui procul inde adſpiciunt, tamquam aſtrum, apparet. Aſteria tamen, non Græca urbs eſt, ſed Syriæ. Aſteris verò, quæ in Odyſſeâ memoratur, inſula eſt non magna inter Itha-

ὁ αὐτός, [1] ὅτι τῶν περιοικίδων Δημητριάδος ἐστὶ καὶ τὸ Ὀρμένιον, ἀπέχον Δημητριάδος πεζῇ σταδίους εἰκοσιεπτά· ἣν ἔκτισε, φησὶ, Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ [2] ἐπὶ θαλάσσῃ, συνοικίσας εἰς αὐτὴν τὰς πλησίον πολίχνας, Παγασὰς, Ὀρμένιον, Σηπιάδα, Βοίβην, Ἰωλκὸν, [3] καὶ ἑτέρας. Ἰστέον δὲ, ὅτι [4] ἐντεῦθεν εἶναι δοκεῖ ὁ Θετταλὸς Ἰάσων. Ὁ γοῦν Γεωγράφος, ἱστορῶν τινας τῷ Ἰάσονι [5] μέχρι Κασπίας συμπλεύσαντας, φησὶν, ὅτι ὅδε ἦν ἐξ Ὀρμενίου πόλεως τῶν περὶ Βοιβηΐδα λίμνην. [6] Ὑπέρεια δὲ κρήνη ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει. [7] Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος υἱοῦ Λυκάονος. [8] Ἔστι δὲ καὶ Σικελικὴ πόλις. Ἡ μέντοι Ὑπερησία, πόλις Ἀχαΐας. [9] Ὁ Γεωγράφος δὲ δύο κρήνας οἶδε, Μεσσηΐδα, καὶ Ὑπέρειαν, πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος, καὶ Φαρσάλων.

ρμ΄. [10] Ἀστέριον δὲ, πόλις καὶ αὕτη Θετταλική, [11] ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινὸς ἥρωος, ἢ διὰ τὸ λαμπρόν. [12] ἀφ᾽ ὑψηλοῦ γὰρ, φασι, κειμένη, τοῖς πόῤῥωθεν, ὡς ἀστὴρ, φαίνεται. [13] Ἡ δέ γε Ἀστερία, οὐχ Ἑλληνική, ἀλλὰ Συρίας πόλις ἐστίν. [14] Ἡ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀστερὶς, νῆσος οὐ μεγάλη,

1. ὅτι τῶν περιοικίδων Δημητριάδος ἐστὶ καὶ τὸ Ὀρμένιον) Strabo: ἡ Βοίβη τῶν περιοικίδων ἐστὶ τῆς Δημητριάδος, καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Politus.

2. ἐπὶ θαλάσσης) l. ἐπὶ θαλάσσῃ, ut habet Strabo. Polit.

3. καὶ ἑτέρας) puta, Neleam, Rhizuntem, & Olizonem. Polit.

4. ἐντεῦθεν εἶναι δοκεῖ ὁ Θετταλὸς Ἰάσων) Neceſſe eſt, depravatiſſimis Strabonis codicibus uſum Euſtathium fuiſſe: quum Strabo non Jaſonis patriam dicat eſſe Ormenium, ſive, ut alii apud eum ſcribunt, Armenium, ſeu Armenum; ſed Armenii cujuſdam Theſſali, quem in celebri illâ expeditione comitem Jaſonis facit. Sic enim Strabo l. 11. p. 503. Λέγεται δ᾽, Ἰάσονα μετὰ Ἀρμένου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν πλοῦν τὸν ἐπὶ τοὺς Κόλχους, ὁρμῆσαι μέχρι τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ τήν τε Ἰβηρίαν, καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλὴν τῆς Ἀρμενίας, καὶ τῆς Μηδίας· ὡς μαρτυρεῖ τά τε Ἰασόνεια, καὶ ἄλλα ὑπομνήματα. Τὸν δὲ Ἄρμενον εἶναι ἐξ Ὀρμενίου πόλεως τῶν περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν, καὶ Λαρίσσης. Eum tamen Armenum vocat ſub finem ejuſdem libri p. 530. ut paullò ante dictum eſt. At verò Jaſonis patria, Jolcus. Politus.

5. μέχρι Κασπίας συμπλεύσαντας) Cave, intelligas, Jaſonem a Ponto Euxino, atque a Colchis continuâ navigatione in Caſpium mare penetraſſe. quod ne intelligas, prorſus impedit iſthmus ὁ μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου. Nec eſt aliunde ibi ex uno mari in alterum tranſitus, niſi quem nobis per flumina Phaſin, & Cyrum, interjectaſque iis terras, ex Varrone aperit Plinius lib. 6. c. 17. ex eo (Oco flumine) *per Caſpium in Cyrum ſubvectas, quinque non ampliùs dierum terreno itinere, ad Phaſin in Pontum Indicas poſſe devehi merces*. Ac ſimiliter Geographus, niſi quòd quatuor dumtaxat dierum dicit eſſe terreſtre iter a Phaſide ad Cyrum: ἀνάπλουν δ᾽ ἔχει (ὁ Φᾶσις) μέχρι Σαραπανῶν, ἐρύματος δυναμένου δέξασθαι καὶ πόλεως συνοικισμόν· ὅθεν πεζεύουσιν ἐπὶ τὸν Κῦρον ἡμέραις τέτταρσι διὰ ἁμαξιτοῦ. Unde, quia a Ponto Euxino, poſt confectum ejus ſpatium, non erat ultra Phaſin fluvium navigatio, ideo, ad deſignandum terminum longinquæ navigationis, credo, adagii in modum, vulgò jactatum eſſe illud:

Εἰς Φᾶσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

quamvis paullò aliter Strabo proverbium hoc explicet. Rectè igitur, & accuratè loquitur Geographus de Jaſonis, & Armenii ad mare uſque Caſpium expeditione, cum eos ait, inſtitutâ ad Colchos navigatione, ὁρμῆσαι μέχρι τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ τήν τε Ἰβηρίαν, καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλὴν τῆς Ἀρμενίας, καὶ τῆς Μηδίας. Non enim dicit μέχρι Κασπίας συμπλεῦσαι, ſed ὁρμῆσαι. quod de terreſtri etiam itinere intelligendum. Politus.

6. Ὑπέρεια δὲ, κρήνη ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει) Strabo: Ἡ δ᾽ Ὑπέρεια, κρήνη ἐστὶν ἐν μέσῃ τῇ Φεραίων πόλει μεταλλευομένῃ. Caſaubonus ex conjecturâ, πόλει μεγάλῃ οὔσῃ. Ego aliquando, ut ſupra dixi, conjiciebam, πόλει μεσογαίᾳ οὔσῃ. Nam Pheræ Strabonis terminus ſunt τῶν Πελασγιωτῶν πεδίων πρὸς τὴν Μαγνησίαν. Sicuti & Ptolemæo urbs ea eſt Pelaſgiotarum μεσόγειος. Alias pro μεταλλευομένῃ, ſuſpicabar μεταῤῥέουσα. ipſa ſcilicet κρήνη Ὑπέρεια. Vide tamen, quomodo fons Hyperea in mediâ ſit urbe Pheræorum: quum eos, qui Pheras tenebant, Homerus diſtinguat ab iis, qui fontem Hypeream; primoſque ſub Eumeli ditione collocet, alteros ſub ditione Eurypyli. Sentiant alii, per me licet, ut volunt. Ego quidem ſentio, corrigendam eſſe editionem Homeri vulgatam in his duobus Catalogi verſibus:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Et:

Οἳ τ᾽ ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν.

et priorem ſanè verſum ita ſcribendum eſſe:

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν.

poſteriorem verò ita eſſe reconcinnandum:

Οἳ δ᾽ ἔχον Ὀρμένιόν τε παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Vide quæ nos ſupra aliquantò latius de fonte Hypereâ. Politus.

7. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος υἱοῦ Λυκάονος) At enim Stephanus non de Hypereâ fonte, ſed de Hypereſiâ, Achajæ urbe, affirmare id videtur, eam ſcilicet ita nominatam eſſe ab Hyperete, Lycaonis filio. Sic enim Stephanus de Hypereſiâ: ἣ Θύον Ὑπέρειαν αὐτὴν καλεῖ. Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ πλησίον (Sic enim lego) Μεσσηΐδος, καὶ πόλις Σικελική. Ὠνομάσθη δ᾽ ἀπὸ Ὑπέρητος, τοῦ Λυκάονος υἱοῦ. Unde ipſe etiam Euſtathius ſupra pag. 614. Ὑπερησία δὲ, πόλις, φασὶ, Ἀχαΐας, ἀπὸ Ὑπέρητος ὀνομασθεῖσα, υἱοῦ Λυκάονος. Attamen Hypeream quoque fontem nomen habere ab Hyperete, Melanis filio, ſcribit ex Pherecyde Scholiaſta Pindari. Politus.

8. Ἔστι δὲ καὶ Σικελικὴ πόλις) eadem, ut videtur, quæ poſtea Camarina, de qua nos ſupra. Politus.

9. Ὁ Γεωγράφος δὲ δύο κρήνας οἶδε, Μεσσηΐδα, καὶ Ὑπέρειαν) Geographus: οἱ δ᾽ ἀνύσαντες πόλιν (Ἑλλάδα) Φαρσάλου μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλάδα· καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα, καὶ Ὑπέρειαν. Unde ego paullò ante ſcribebam apud Stephanum: Ὑπέρεια γὰρ, πηγὴ πλησίον Μεσσηΐδος. ubi vulgò legunt, πηγὴ Μεσσηΐδος. Utriuſque fontis occurret nobis mentio ad librum ζ Iliadis. Politus.

10. Ἀστέριον δὲ, πόλις καὶ αὕτη Θετταλική) Stephanus: Ἀστέριον, πόλις Θετταλίας. Heſychius: Ἀστέριον, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Polit.

11. ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινὸς ἥρωος) qui etiam Ἀστερίων, unus de Argonautis. Polit.

12. ἀφ᾽ ὑψηλοῦ γὰρ, φασι) ἀφ᾽ ὑψηλοῦ ὄρους. Stephanus. Polit.

13. Ἡ δέ γε Ἀστερία, οὐχ Ἑλληνική, ἀλλὰ Συρίας πόλις ἐστίν) Aſteria hæc in vulgaris Stephani exemplaribus, itemque apud Suidam, πόλις Λυδίας. Polit.

14. Ἡ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀστερὶς, νῆσος οὐ μεγάλη) Stephanus: Ἔστι καὶ νῆσος Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας, καὶ Ἰθάκης. Ὅμηρος Ἀστερίδα ταύτην φησίν·

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη.

Samum dicit Poëta τὴν νῦν Κεφαλληνίαν. Politus.

λη, μεσσηγὺς Ἰθάκης, Σάμοιό τε. [1] Ἔστι δὲ καὶ Ἀστερυσία Κρήτης, φασὶν, ὄρος, [2] καὶ πόλις δὲ περὶ τὸν Ἰνδικὸν Καύκασον. [3] Τίτανος δὲ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, κατὰ τὸν Γεωγράφον. Λευκόγεων γάρ, φησι, τὸ χωρίον. [4] Ἔστι δὲ καὶ ὄρος τὸ Τίτανον, ὀνομασθὲν οὕτω καὶ αὐτὸ, διὰ τὸ τιτανῶδες χρῶμα τῆς γῆς. Διὸ καί φησι Τιτάνου λευκὰ κάρηνα. Τίτανον δὲ κυρίως [5] τὴν κονίαν φαμὲν, [6] τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἄσβεστον, τὸ ἐν λίθοις κεκαυμένοις χνοῶδες λευκόν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν μυθικῶν Τιτάνων, οὓς ὁ τοῦ μύθου Ζεὺς κεραυνοῖς βαλὼν κατέφρυγε. Δι᾽ αὐτοὺς γὰρ καὶ τὸ ἐξ ἄγαν πολλῆς καύσεως, καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, τιτανώδους, διαθρυφθὲν ἐν λίθοις λεπτὸν, τίτανος ὠνομάσθη, [7] οἷα ποινῆς τινος Τιτανικῆς γενομένης καὶ ἐν αὐτῷ. Οἱ δὲ παλαιοί φασι· [8] τίτανος, κόνις, γύψος. Ἔχει δέ τι κάλλος ἀμυδρὸν τὸ, λευκὰ κάρηνα. [9] Εἰς ἣν γὰρ λέξιν κατέλυσε τὸ λευκὰ, ἐκ τοιαύτης ἄρχεται τὸ κάρηνα. καὶ καλεῖται καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα, Ἐπαναστροφή· ὅμοιον ὂν τῷ, [10] ὄλισθε θέων, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἀνωτέρω δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἦν περικαλλὲς, [11] τὸ οἱ τρισσάκις γοργῶς λεχθέν. Ἔφη γάρ· Οἳ Ὀρμένιον εἶχον, οἵ τε Ὑπέρειαν, οἵ τε Ἀστέριον. [12] Τοῦτο δὲ ὀνομάζεται τοῖς ῥήτορσιν Ἐπαναφορά. Τῷ δὲ γράψαντι τὴν τῶν Ἐθνικῶν ἐπιτομὴν, δυσχερὲς προσέχειν, εἰπόντι χω-

Ithacam, & Samum. Eſt etiam Aſteruſia, mons, ut perhibent, Cretæ; itemque urbs circa Caucaſum, montem Indiæ. Porrò autem τίτανος, *Titanus*, ex ipſâ loci naturâ, ſecundùm Geographum, nomen accepit. Eſt enim, inquit, locus ille terrâ albicante. Quin & mons eſt Titanus, ſic & ipſe appellatus, ob terræ ipſius colorem τιτανώδη, *quaſi calcis, aut gypſi*. Quare etiam vocat Titani alba capita. Τίτανον autem propriè calcem dicimus, id, quòd vulgò vocatur ἄσβεστον, *aſbeſtum, quaſi minimè reſtinctum, ſeu calx viva*. nimirum id, quod in uſtis lapidibus lanuginoſum eſt, alboque præditum colore. Itaque vocatur a Titanibus fabuloſis, quos fabuloſus Juppiter fulminibus ictos torruit, & percuſſit. Eorum namque cauſſâ, quidquid tenuiorum, minutiorumque partium in lapidibus ex multâ admodum, atque, ut ita dicam, Titanicâ uſtione diſſolvitur, τίτανος, *titanus*, appellatur: quaſi pœna quædam ei inſit Titanica. Antiquis porrò auctoribus τίτανος exponitur cinis, gypſum. Ceterùm latentem quamdam, & ſubobſcuram elegantiam habet illud: λευκὰ κάρηνα, *alba capita*. In quam enim vocem deſinere facit τὸ λευκὰ, *alba*, ab hac ipſâ incipit τὸ κάρηνα, *capita*: vocaturque hoc figuræ genus, Epanaſtrophe, ſeu Reverſio; idque ſimiliter ſeſe habet, atque τὸ, ὄλισθε θέων. *lapſus eſt in curſu*. aliaque hujuſcemodi. Supra etiam alia perpulchra, atque admodum elegans, illa eſt Figura, qua ſemel, atque iterum, tertioque, celeri atque incitato orationis impetu, dictum eſt τὸ οἱ, *qui*. Sic enim ait: Οἳ Ὀρμένιον εἶχον, οἵ τε Ὑπέρειαν, οἵ τε Ἀστέριον. *Qui Ormenium tenebant, quique Hyperεam, quique Aſterium*. Hæc autem Figura a Rhetoribus vocatur Epanaphora, ſeu Repetitio. Aſſentiri porrò vix poſſumus ei, qui gentilium Nominum epito-

1. Ἔστι δὲ καὶ Ἀστερυσία Κρήτης, φασὶν, ὄρος) Stephanus: Ἀστερυσία, ὄρος Κρήτης πρὸς νότιον μέρος, ἀποβλέπον εἰς θάλασσαν. Polit.

2 καὶ πόλις δὲ περὶ τὸν Ἰνδικὸν Καύκασον) Hodierna Stephani Epitome: ἀπ᾽ οὗ (a Cretenſi monte Aſteruſiâ) καὶ πόλις ἐπὶ τὸν Καύκασον Ἰνδικὸν Ἀστερυσία κέκληται, Κρητῶν ἀποικίας ἐκεῖσε σταλείσης. Euſtathius legiſſe videtur, περὶ τὸν Ἰνδικὸν Καύκασον. Recte. ad denotandam ſcilicet eo cognomine differentiam Caucaſi Indici a Caucaſo Scythico, ſeu Caſpio, ut eum appellatum tradidit Eratoſthenes. Utriuſque Caucaſi meminit Dionyſius in Periegeſi. & Scythici quidem, illis verbis:

Πὰρ δὲ μυχὸν Πόντοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων,
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο,
Καυκάσου ἐγγὺς ἐόντες, ὃς Ὑρκάνιον περὶ πόντον
Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται.

Ubi Euſtathius: ὁ δὲ Καύκασος καὶ Κάσπιος ὑπό τινων ἐκεῖ καλεῖται, ὡς ὁ Γεωγράφος φησίν· ὅς λέγει καὶ, ὅτι τὰ πρὸς θάλασσαν αὐτοῦ (Geographus πρὸς τῇ θαλάττῃ) Κεραύνια ὄρη καλοῦνται, ὁμωνύμως δηλονότι τοῖς Ἰλλυρικοῖς· καὶ ὅτι ὑπέρκειται ὁ Καύκασος οὗτος τοῦ Ποντικοῦ, καὶ Κασπίου πελάγους, διατειχίζων τὸν αὐτόθι ἰσθμὸν, καὶ ἀφορίζων πρὸς μὲν νότον Ἀλβανοὺς, καὶ Ἴβηρας, πρὸς δὲ ἄρκτον Σαρμάτας. Caucaſi verò Indici meminit poſtea Dionyſius, ubi Indiam ita a quatuor partibus circumſcribit:

Ἀλλά τοι ἑσπερίοις μὲν ὁμούρεος ὕδασιν Ἰνδὸς
Γαῖαν ἀποτμήγει· νότιον δ᾽ ἁλὸς οἴδματ᾽ Ἐρυθρῆς·
Γάγγης δ᾽ εἰς αὐγάς· ὁ δὲ Καύκασος ἐς πόλον ἄρκτων.

ad quem locum obſervare nos jubet Euſtathius, ὅτι, κατὰ τὸν Διονύσιον, καὶ Ἰνδικός ἐστι Καύκασος. Montem hunc Indicum a Scythico, veroque Caucaſo, longiſſimo terrarum tractu, hoc eſt, triginta amplius ſtadiorum millibus, diſtantem, Alexandri Magni milites Caucaſi nomine donarunt, in gratiam Alexandri: ἄλλον τοῦτον Καύκασον, ut in Hiſtoriâ Indicâ ſcribit Arrianus, οὐ τὸν Σκυθικόν· ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγος κατέχειν ὅτι ἦλθεν Ἀλέξανδρος. Euſtathius ad Dionyſium: πάντως γὰρ, φασὶ, τὰ κατὰ τὸν δεσμὸν τοῦ Προμηθέως ὑποθέμενοι ἐν τῷ ἀρκτῴῳ γενέσθαι Καυκάσῳ, οἱ Μακεδόνες, κολακείᾳ τῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, μετέθηκαν τῷ λόγῳ τὸν Καύκασον εἰς τὴν ἑῴαν θάλασσαν, καλέσαντες Καύκασον ὄρη τινὰ ἐκεῖ Ἰνδικά. Hunc igitur Indicum Caucaſum, qui eſt apud Paropamiſadas, non Caſpium, intelligi vult Stephanus, cum urbem Aſteruſiam, Cretenſium coloniam, refert περὶ τὸν Καύκασον Ἰνδικόν. Politus.

3. Τίτανος δὲ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, κατὰ τὸν Γεωγράφον) Geographus: Τίτανος δ᾽ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνομάσθη. λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον, Ἄρεως πλησίον. Polit.

4. Ἔστι καὶ ὄρος τὸ Τίτανον) Heſychius: Τίτανος, ὄρος Θεσσαλίας. Polit.

5. τὴν κονίαν) l. κονίαν. Heſychius: Τίτανος, κονία ἄσβεστος. Polit.

6. τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἄσβεστον) Procopius de Bello Gothico l. 2 c. 27. διὸ δὴ Βελισάριος τά τε ζῷα τὰ νεκρὰ, καὶ βοτάνας ἐς ἀνθρώπου φθορὰν ἱκανῶς πεφυκυίας, ῥίπτειν ἐν τῷ ὕδατι τοὺς στρατιώτας ἐκέλευε· καὶ λίθον κατακεκαυμένην ἐνδελεχέστατα (ἣν πάλαι μὲν τίτανον, τανῦν δὲ ἄσβεστον καλεῖν νενομίκασιν) ἐμβάλλοντας ἐνταῦθα σβεννύειν. Hinc Suidas: Λίθος ἐστὶ διακεκαυμένη, ἣν πάλαι μὲν τίτανον, νῦν δὲ ἄσβεστον καλοῦσι. Gloſſæ Philoxeni: *Calx*, ἄσβεστος. Politus.

7. οἷα ποινῆς τινος Τιτανικῆς) a qua etiam pœnâ dicti ipſi Titanes, ſi Græcis Etymologis credimus. Etymologici Magni Auctor: Τιτᾶνες δὲ, οἱ καταχθόνιοι δαίμονες, ἢ ἀπὸ τοῦ τίνω τὸ ἀνταποδίδωμι, τίσω, καὶ τιτάν, οἱ οὕτω διαπραττόμενοι, ὥστε δοῦναι τιμωρίαν. Politus.

8. τίτανος, κόνις, γύψος) Suidas: Τίτανον, λευκὸν, ἢ γύψον, κονίαν. In hac ſignificatione ſcribunt alii κονὶς, ὀξυτόνως. Namque κόνις παροξυτόνως alterius eſt ejus ſignificationis. *Polit.*

9. Εἰς ἣν γὰρ λέξιν κατέλυσε τὸ λευκὰ, ἐκ τοιαύτης ἄρχεται τὸ κάρηνα) Virgil. 2. Æn. *Et Atbaica caſtra*. Salvinus.

Virgilius etiam *Dorica caſtra*, & alia plura hujus generis. quæ malè reprehendunt nonnulli noſtri Grammatici. Princeps eorum Servius cenſet, malam eſſe compoſitionem, ab eâ ſyllabâ incipere, qua ſuperior finitus eſt ſermo, & κακόφατον vult eſſe illud, *Dorica caſtra*. Unde & Fulvius Urſinus κακόφατον eſſe dicit hoc Homericum, λευκὰ κάρηνα. Quantò rectius Grammaticorum Græcorum, atque imprimis Euſtathii, hac quidem in parte, judicium, qui κάλλος hîc ἀμυδρὸν deprehendunt, vocantque hanc Figuram, Epanaſtrophen? Alia eſt Epanaſtrophe Oratoria, de qua Hermogenes De Formis Orat. lib. 1. c. 12. Subdit autem Hermogenes, ἐμφατικὸν τὸ τῆς ἐπιβουλῆς γίνεσθαι, καὶ τὸ τῆς ἐπιτηδεύματος, ὅταν τις μίαν λέξιν μερίσας, τὰς τελευταίας αὐτῆς συλλαβὰς, ἀρχὴν τῆς ἐπιφερομένης ποιήσηται κώλου. ὡς ὁ Θουκυδίδης, Σαμίων μίαν. καὶ, αὐτίκα βοὴν ἦν. Politus.

10. ὄλισθε θέων) Homerus: Ἔνθ᾽ Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. Simile paullò poſt illud: Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε. Polit.

11. τὸ οἱ τρισσάκις γοργῶς λεχθέν) Hermogenes: αἱ μέντοι ἐπαναφοραὶ, εἰ κατὰ κόμματα γίνοιντο, γοργὸν ποιοῦσι τὸν λόγον, ἀλλ᾽ οὐ καλόν. οἷον, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ. Polit.

12. Τοῦτο δὲ ὀνομάζεται τοῖς ῥήτορσιν ἐπαναφορά) Vetus Auctor de Poëſi Homericâ: Τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἡ ἐπαναφορά, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων, ταυτὸν μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Polit.

epitomen conſcripſit, dum oppidulum Sicyoniæ Titanum eſſe affirmat. Non enim certè de Sicyoniâ hoc loci ſermo eſt Poëtæ; ſed de Theſſaliâ: niſi ſiquis forte dixerit, oppidulum etiam eſſe in Sicyoniâ, Theſſalici hujus cognomine.

χωρίον Σικυωνίας τὸ Τίτανον. Οὐ γὰρ περὶ Σικυωνίας ἐνταῦθα τῷ Ποιητῇ ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ Θετταλίας· [1] εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις, ὅτι καὶ ἐν Σικυῶνι χωρίον ἦν ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ.

Qui verò Argiſſam habebant, & Gyrtonam incolebant,
Orthen, Elonenque, urbemque Olooſſona albam,
Horum rurſus dux erat bellicoſus Polypœtes,
Filius Pirithoi, quem immortalis genuit Juppiter:
Quem quidem ſub Pirithoo peperit inclyta Hippodamia,
Eo die, quo feras ultus eſt hirſutas,
Illaſque ex Pelio expulit, & ad Æthicas uſque abegit.
Non ſolus, ſimul cum eo Leonteus, ramus Martis,
Filius magnanimi Coroni Cænidæ:
Hoſque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.

Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς·
Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
Ἤματι τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας. B.ſ. p. 252.
Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν·
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

CXLI. Polypœtes, Pirithoi filius, quem Juppiter ex Hippodamiâ genuerat, naves ducebat quadraginta; viriſque imperabat, qui Argiſſam tenebant, & Gyrtonam incolebant, Orthen, Elonenque, urbemque Olooſſona albam; terrâ videlicet præditam albicante. Sicuti etiam dixerat ſupra: *Titani alba capita*. Deinde per hyperbaton Figuram, ſive trajecto verborum ordine, ſic ait: Οὐκ οἶος, videlicet οὐ μόνος, *non ſolus*, Polypœtes nimirum, iis, quos diximus, imperabat: ſed ſimul cum eo Leonteus, Martis ramus, filius ille magnanimi Coroni Cænidæ: quem videlicet genuit Cæneus. Quorum occaſione, more ſuo, Poëta hiſtoriam adjungit cum circumſtantium illarum rerum complexu, quæ ad diſtinctam narrationem conducunt. Quarum etiam circumſtantiarum una eſt tempus. Itaque narrat de Polypœte, ut eum inclyta illa, ac nobilis Hippodamia ſub Pirithoo peperit, eo tempore, quo feras ultus eſt villoſas, ſeu hirſutas, eaſque ex Pelio expulit, & ad Æthicas uſque abegit. Φῆρας autem λαχνήεντας, *feras piloſas, atque hirſutas*, dicit Centauros: feras quidem, ob eam cauſſam, quam attulimus in libro α'· λαχνήεντας verò, idest, *piloſos*, tamquam a pilis denſiores, hoc eſt, profundè hirſutos, atque hiſpidos. Λάχνη enim, emiſſio eſt pilorum, ut in urſis, & vulpibus & ceteris hujuſcemodi animantibus: in quibus etiam equi, & leones, & ſiquis fortè, Therſitæ inſtar, fuerit capillatus, aut piloſus. Fit autem ἡ λάχνη a verbo λαχαίνω, quod perfodere, atque effodere, ſeu excavare ſignificat. Quin etiam ἡ λάχνη, *lanugo, capillamentum, coma*, dicta invenitur de plantis: quippe quum Homerus τὸν ὄροφον, *calamum*, (genus eſt tenuis arundinis, ſeu minoris calami, quo domus ἐρέφονται, *teguntur*) vocet λαχνήεντα, *capillatum*, ſeu *comatum*, eo quòd in ſummitate ſpeciem referat denſioris capillamenti.

ρμα'. Πολυποίτης, υἱὸς Πειριθόου, ὃν ἔτεκε Ζεὺς ἐξ Ἱπποδαμείας, νῆας μὲν ἦγε τεσσαράκοντα· ἡγεμόνευε δὲ ἀνδρῶν, οἳ Ἄργισσαν ἔχον, Rom. p. 333. καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο, Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τε Ὀλοοσσόνα λευκήν, ἤτοι λευκόγειον. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἔλεγε· Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. Εἶτα ὑπερβατῶς σχηματίζων, φησίν· Οὐκ οἶος, ἦγεν οὐ μόνος, ὁ Πολυποίτης, ἦρχε τῶν ῥηθέντων· ἅμα τῷ γε, Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος, υἱὸς ὑπερθύμου Κορώνου Καινεΐδαο. ἤγουν ὃν ἔτεκεν ὁ Καινεύς. ἐφ' οἷς ὁ Ποιητὴς παραπλέκων συνήθως ἱστορίαν μετὰ καὶ τῶν διηγηματικῶν περιστατικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ καιρὸς, λέγει, ὅτι τὸν Πολυποίτην ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ἤματι τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε. Τοὺς κενταύρους δὲ, φῆρας λέγει λαχνήεντας· φῆρας μὲν, διὰ τὰ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ λεχθέντα· [2] λαχνήεντας δὲ, ὡς τὴν τρίχα δασεῖς, ὅ ἐστι βαθύτριχας. [3] Λάχνη γὰρ ἡ τρίχωσις, ὡς ἐπὶ ἄρκτων, καὶ ἀλωπέκων, καὶ τῶν τοιούτων, ἐν οἷς καὶ ἵπποι, καὶ λέοντες, καὶ ἤτις δέ που, [4] κατὰ τὸν Θερσίτην, τετρίχωται· γινομένη [5] παρὰ τὸ λαχαίνω [6] τὸ διαψαίρω, καὶ διασκάπτω. Εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν ἡ λάχνη. [7] Ὅμηρος οὖν καὶ τὸν ὄροφον (λεπτὸς δέ ἐστι δόναξ, ἤτοι καλαμίσκος, δι' οὗ τὰ δώματα ἐρέφονται) λαχνήεντα λέγει, διὰ τὴν ἐν ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα.

CXLII. Quod autem ad eam, quam diximus, Ἄργισσαν, *Argiſſam*, attinet, ſciendum eſt, paucos aliquot codices repertos eſſe, qui Ἄργισαν, *Argeiſam*, habeant, voce proparoxytonâ cum diphthongo.

ρμβ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν Ἄργισσαν εὕρηνται σπάνιά τινα τῶν ἀντιγράφων, Ἄργεισαν ἔχοντα προπαροξυτόνως, διὰ διφθόγγου. Πλεονάζει

1. εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις, ὅτι καὶ ἐν Σικυῶνι χωρίον ἦν) Titanam vocat Pauſanias, χωρίον Sicyoniæ. Neque ſic tamen excuſari poteſt is, qui Stephanum in epitomen contraxit: quandoquidem verba illa Catalogi Homerici: Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα, quæ certè verba Titanum Theſſaliæ reſpiciunt, refert ad Titana, ſive ad Titanum, χωρίον τῆς Σικυωνίας. Attamen vide, non ſcriptorem ipſum Ethnicorum ab Euſtathio redargui; ſed eum, qui Ethnicorum Epitomen ſcripſit. Adeò negligenter, longéque alicubi a vero Stephani ſenſu, compoſita eſt illa Epitome. *Politus.*

2. λαχνήεντας δὲ, ὡς τὴν τρίχα δασεῖς) Suidas: Λαχνήεις, ὁ δασύς. καὶ λαχνήεις, ὁ αὐτός. Polit.

3. λάχνη γὰρ ἡ τρίχωσις) Suidas: Λάχνη, τρίχωσις. Heſychius: λάχνη, δασεῖα θρίξ, ἢ χνοῦς. Polit.

Hinc Latinum *Lana*. Salvinus.

4. κατὰ τὸν Θερσίτην) At enim non capillatus admodum, aut piloſus, deſcribitur Therſites; ſed cui ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη, v. 219. lib. β' Il. *Politus.*

5. παρὰ τὸ λαχαίνω) lege, λαχαίνω. Λαχαίνω eſt ὀρύσσειν, σκάπτειν. Meliùs tamen deriuat Auctor Etymologici Magni: Λάχνη, ἡ τρίχωσις. ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ ἔχω τὸ ... τοῦ, γίνεται λαίχνη, καὶ κατὰ κρᾶσιν, λάχνη. ὅς ἐστιν ὀχεῖσθαι, ... λαβέσθαι. Affertur & alia etymologia παρὰ τὸ λάζω τὸ ..., quòd nihil eſt ἀλαπτότερον τῆς τριχός. Heſychio λάχνη deducitur παρὰ τὸ λαῖον. Politus.

6. τὸ διαψαίρω) quod & διαψάω. Suidæ autem διαψάω eſt διαφθείρειν, διασπαλάσσειν. Polit.

7. Ὅμηρος οὖν καὶ τὸν ὄροφον λαχνήεντα λέγει) ὅπερ καθύπερθεν ἐρέψαν λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. in Editione Amſtelodamenſi anni 1656. Lanuginoſum *culmen*: legendum; *culmum*. Salvinus.

Vetus Scholiaſtes: Λαχνήεντ' ὄροφον. τὸν δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς καλάμης ὕλην, καὶ τῆς τοιαύτης κόμης. ὄροφος γὰρ, αἰδῶς ... μη. πρὸς ὀροφὴν ἐπιτήδειον. Heſychius etiam λαχνήεντα ὄροφον exponit τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. ὄροφος γὰρ ὁ κάλαμος. Politus.

Digitized by Google

νάζη μέντοι ἐ διὰ τοῦ ἰ, καὶ τῶν δύο σσ γραφή. Κεῖται δέ, φασιν, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν παίδων Λαρίσσης· κατὰ δὲ τὸν ἀναλεξάμενον τὰ Ἐθνικά, καὶ [1] Ἄργουρα ὕστερον ἐκλήθη. [2] Ἦν δέ, φησι, καὶ τόπος Εὐβοίας Ἄργουρα, ὅπου δοκεῖ τὸν Πανόπτην ὁ Ἑρμῆς φονεῦσαι. Ἄργισσα δὲ ὠνομάσθη, [3] ἢ ἀπὸ Ἀργείων, ἢ διὰ τὸ προσκυρεῖν τοῖς πεδίοις τῆς Θεσσαλίας· ἣν Πελασγικὸν Ἄργος Ὅμηρος ᾔνεσεν. [4] Ἐκαλοῦντο δέ, φασιν, οἱ ἐκεῖ καὶ Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντέως. Γυρτώνη δέ, παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ, τρισυλλάβως· [5] παρὰ δὲ τῷ Γεωγράφῳ εὕρηται δισυλλάβως, ἔνθα φησι, [6] τοὺς Περραιβοὺς κεῖσθαι μέχρι ἐκβολῆς Πηνειοῦ, καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος. Καὶ ὁ τῶν Ἐθνικῶν δὲ συναγωγεύς φησι· Γυρτών, πόλις Θεσσαλίας, [7] καὶ Περραιβίας, [8] ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Γύρτωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύου. [9] Ὅτι δὲ τοὺς Γυρτωνίους, Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Φλεγύου, ἀδελφοῦ Ἰξίονος, ἱστορίαι δηλοῦσι συχναί. Ἡ δὲ Ὄρθη, βαρύνεται, ὡς ἡ ἅρπη, κατὰ τοὺς παλαιούς, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. Πόλις δέ, φασι, καὶ αὕτη Περραιβίας, ἢ Θεσσαλίας, καλουμένη, φασί, καὶ Κορσέα. [10] παρὰ δὲ τὴν κόρσην ἴσως, ὡς εἶτα κεφαλή τις. Ἀκρόπολις γὰρ ἦν Φαλανναίων, [11] κατὰ τὸν Γεωγράφον. Περραιβικὴ δὲ πόλις [12] ἡ Φάλαννος, φησι, [13] πρὸς τῷ Πηνειῷ. Ἠλώνη δέ, τῷ μὲν τόνῳ, ὡς Κορώνη, καθά φασιν οἱ παλαιοί. [14] Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν κενταύρων. [15] μετέβαλε δέ, φασι, τοὔνομα εἰς Λημώνην, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λημῶνα. Κατεσκάφη δέ, κειμένη ποτὲ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, οὐ πολὺ ἄπο-

θεν

go. Quamquam communior, frequentiorque ſit ſcriptura cum *i*, & duplici σσ. Ferunt, ſitam eam ad Peneum, & a Lariſſæ filiis fuiſſe ædificatam: quæ etiam poſtmodum vocata fuit Ἄργουρα, *Argura*, ut placet Ethnicorum auctori. Sed & locus, inquit, Eubœæ eſt Argura, ubi Mercurius videtur Argum illum Panoptam, ſeu totum oculeum, interfeciſſe. Nominata autem eſt Argiſſa, vel ab Argeis, vel eo quòd eam campeſtribus Theſſaliæ locis adjudicarunt: quam Theſſaliam Homerus Pelaſgicum Argos appellat. Quin etiam incolas vocatos memorant Leontinos, a Leonteo. Porrò autem Γυρτώνη, *Gyrtona*, tametſi apud Poëtam tribus ſyllabis; tamen apud Geographum dicta duabus ſyllabis reperitur, ubi Geographus Perrhæbos ſitos eſſe affirmat uſque ad Penei oſtia, atque ad Gyrtonem, urbem Perrhæbicam. Itemque Ethnicorum ſcriptor ſic habet: Γυρτών, *Gyrton*, urbs Theſſaliæ, eaque Perrhæbica, a conditore ejus Gyrtone, qui frater fuit Phlegyæ. Gyrtonios verò ab hoc ipſo, quem diximus, Phlegyâ, Ixionis fratre, Phlegyas priùs appellatos fuiſſe, permulti hiſtoricorum libri palam faciunt. Ceterùm ἡ Ὄρθη, *Orthe*, accentu eſt gravi, ut ἡ ἅρπη, *falx*, juxta antiquos Grammaticos, ad diſtinctionem nominis adjectivi. Urbs & hæc dicitur eſſe Perrhæbiæ, ſeu Theſſaliæ: quam etiam vocatam perhibent Corſeam. idque fortaſſe παρὰ τὴν κόρσην, *a capite*, tamquam quoddam caput. Arx namque erat Phalannæorum, ſecundùm Geographum. Eſt autem, inquit, Phalannus urbs Perrhæbica ad Peneum. Porrò Ἠλώνη, *Elone*, accentu perinde ſeſe habet, atque Κορώνη, ut priſci auctores ajunt. Ædificata eſt ab Hercule poſt cædem centaurorum: nomenque eadem mutaſſe dicitur in Λημώνην, *Limonen*, διὰ τὸν λημῶνα, *propter pratum*, quod in eâ erat. Diruta ea eſt. ſita olim erat ſub Olympo, non procul admodùm, ſecundùm Geographum,

ab

1. Ἄργουρα ὕστερον ἐκλήθη) quod etiam teſtatur Strabo. ἡ δὲ νῦν Ἄργισσα, ἡ τοῦ Ἄργουρα, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Polit.

2. Ἦν δέ, φασι, καὶ τόπος Εὐβοίας Ἄργουρα) Arguræ, loci Euboici, meminit Demoſthenes in Orat. adverſus Midiam: ἐφ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. Ubi tamen Ulpianus legebat ὀχούμενος ἀργυρᾶς ἐξ Εὐβοίας. ita ut ἀστράβην dicat argenteam, quam Midias, homo, quam qui maximè, mollis, & delicioſus, ſibi ex Eubœâ comparaverat. Quid ſit ἀστράβη, explicat ibi Ulpianus, cujus non inopportunum erit integra hæc verba adſcribere: αὕτη σανδέρας, παρὰ τὸ μὴ στρέφεσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι. ἔστι δὲ ἐπὶ πλάγιον εἰς ὕψος ἀνιοῦσα, ὥστε τὴν καθεζομένην ἀνέχειν τὰ νῶτα. χρῶνται δὲ αὐτῇ μάλιστα αἱ γυναῖκες. ὀνειδίζοντα δὲ διὰ τοῦτο εἰς μαλακίαν, καὶ ἀβρότητα τὸν Μειδίαν. Εἶθ', ἵνα μὴ εἴπῃ τις, τί οὖν εἰ ἐκαθέζετο ταύτῃ τῇ σανδέρῃ; προσέθηκεν ἀργυρᾷ. τὸ γὰρ ἀργυρᾶσθαι τὴν σανδέρην, δεῖγμα ἦν τοῦ ἐπιδεικνύντος, καὶ ἐκθηλύνοντος ταύτῃ τῷ ἄξει. Τὸ δὲ καὶ ἐξ Εὐβοίας, ὅτι μὴ αὐθόπου τῶν Ἀθηναίων ποιούσας ἐργάζεσθαι, αὐτὸς ἐξ Εὐβοίας ἀνήνεγκε. Ἡ δὲ δημιόδης, ἐξ Ἀργούρας ἔχει, ἀπὸ τόπου τοῦ Εὐβοίας. ἀλλὰ τὰ ἑξῆς δηλοῖ, ὅτι μαλακίαν αὐτῷ, καὶ ξυρὸν ὀνειδίζει, χλανίδας λέγων, καὶ ἱμάτια ξυρά, καὶ σκιάδιον ὑπεστάθαι πρὸς ἀνειμένον βίον. Arguræ Euboicæ mentio paullò ante occurrit apud Demoſthenem: περὶ δὲ τῶν συστρατευσαμένων ἱππέων εἰς Ἄργουραν, ἴστε δήπου πάντες, οἷα ἐδημηγόρησε παρ' ὑμῖν, ὅθ' ἧκεν ἐκ Χαλκίδος. & infra: τοὺς ἐξ Ἀργούρας ἱππέας. Hinc fortaſsè librarii in loco, quem ſupra retulimus, τὸ ἀργυρᾶς, quod ſcriptum erat, mutatione in Ἀργούρας, ſententiamque Demoſthenis depravarunt. Polites.

3. ἢ ἀπὸ Ἀργείων) τὸ ἐκεῖ nominatos eſſe Ἀργείους ſcribit Stephanus ex Apollodoro, ἢ τῆς προσηγορίας μεταποιούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυρεῖν τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας, ἃ δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος. Ita utrumque libri editi Stephani. Sed Euſtathius pro τὸ προσκυρεῖν τὰ πεδία, legit τὸ προσκυρεῖν τοῖς πεδίοις. Polites.

4. Ἐκαλοῦντο δέ, φασιν, οἱ ἐκεῖ καὶ Λεοντῖνοι) Lege, Λεοντεῖνοι. Stephanus: καλοῦνται δὲ Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντέως. Polit.

Leontini quoque in Siciliâ, quorum numi caput leoninum habent cum epigraphe, ΛΕΟΝΤΙΝΩΝ. *Salvinus.*

5. παρὰ δὲ τῷ Γεωγράφῳ εὕρηται δισυλλάβως) Sic Ancon urbs, & Ancona, Piceni urbs: Corton eadem, ac Cortona, urbs Etruriæ. *Salvinus.*

De Gyrtone idem ferè notatum a Scholiaſtâ Apollonii ad illud Argonautic. lib. 1.

Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κόρωνος.

ἣν, inquit, Ὅμηρος φησί Γυρτώνην. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας, ἢ Περραιβίας. Idem etiam notatum a Stephano: ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ, ὡς Ἰτώνην, καὶ Ἴτωνα. Politus.

6. τοὺς Περραιβοὺς κεῖσθαι μέχρι ἐκβολῆς Πηνειοῦ) Geographus: Ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Περραιβοί, τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, καὶ τῷ Πηνειῷ, μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ, καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος. Polit.

7. καὶ Περραιβίας) quæ Perrhæbia pars eſt Theſſaliæ. *Polit.*

8. ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Γύρτωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύου) Stephanus a Gyrtone, Phlegyæ fratre. Verùm Scholiaſtes Apollonii a Gyrtonâ, Phlegyæ filiâ. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. Polit.

9. Ὅτι δὲ τοὺς Γυρτωνίους, Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν) Geographus: Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους, Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἰξίονος ἀδελφοῦ. Polit.

10. παρὰ δὲ τὴν κόρσην) l. παρὰ δέ. Frobenius, κόρσιν. mendosè. *Polit.*

11. κατὰ τὸν Γεωγράφον) Immo juxta nonnullos, apud Geographum. *Polit.*

12. ἡ Φάλαννος) Φάλαννα in libris editis Strabonis; itemque apud Stephanum. *Phalannam* vocat Livius. *Polit.*

13. πρὸς τῷ Πηνειῷ) πλησίον τῶν Τεμπῶν. Polit.

14. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν κενταύρων) Etymologici Magni Auctor: ὑπὸ τοῦ ἥρωος ἐκτίσθη ἡ πόλις. Vult autem Etymologus, dictam eſſe hanc urbem Ἠλώνην cum adſpiratione, ὅτι ἐκεῖθεν ὑπὸ Ἡρακλέους ἠλάσθησαν οἱ κένταυροι. Alitum παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀλῶναι αὐτούς. Unde Ἀλώνη, & Ἠλώνη. Politus.

15. μετέβαλε δέ, φασι, τοὔνομα εἰς Λημώνην) Geographus: ἡ δ' Ἠλώνη μετέβαλε τοὔνομα, Λειμώνη μετονομασθεῖσα. Stephanus: νῦν δὲ Λειμώνη διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα. Polit.

Digitized by Google

ab Eurotâ: quem fluvium Poëta Titareſium vocat, de quo paullò poſt ſumus clarè commemoraturi. Atque hanc etiam Ethnicorum ſcriptor urbem Perrhæbicam facit. Olooſſon denique, quæ & alba appellatur, ut paullò ante dictum eſt, propterea quòd, ſecundùm Geographum, argillam habet albam, Perrhæbica & ipſa urbs, ut ait, pariter atque Gonnus, cujus etiam Lycophron meminit, ad Olympum ſita, ſicuti & quæ ſupra memorata eſt, Elone. Verùm is, qui gentilia urbium nomina litteris mandavit, urbem eam dicit Magneſiæ. Videtur autem etiam nunc nomen illud ſuum retinere, barbarè depravatum. Hæc eſt enim fortaſſe, quæ nunc dicitur Ἐλασσών, *Elaſſon.*

CXLIII. Πειρίθοος, *Pirithous*, quem ſynæreſis facit, ut communiter Πειρίθουν, *Pirithum*, dicamus, in libro quoque α celebratur, ut homo admodum clarus, & perilluſtris. Illud verò, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, *quaſi dicas, inclytus Hippodamia*, duplici dialecto ſubjicitur. Docent enim veteres Grammatici, permutationem iſtam generum, Doricam eſſe, atque Atticam. Et alia multa ſunt hujuſcemodi, ſæpe alibi expoſita: de quibus etiam illud: Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι. *In oſtio apud Manes.* hoc eſt, ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ. *In Manium, ſive Inferorum portâ.* & illud: ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. *nunciata mihi generoſior.* & πλάνος φρενῶν, ideſt, πλάνη. *error, ſive erratio, mentis.* & φαῦλος οὖσα. *quum ea ſit pejor.* & ὁδὸς λεῖος. *via lævis, ac planior.* itemque ὁ θυραῖος, *quæ foras prodit, ſeu extra fores egreditur*, apud Sophoclem. & ὁ τηλικοῦτος, *tam grandis.* & δεινὴ θεός, *gravis, & terribilis dea.* & μάταιος σπουδή. *inane ſtudium. futilis feſtinatio.* Deinde illud, Ἤματι τῷ, videlicet τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, *hac ipsâ die*, qua Pirithous feras ultus eſt, apertè, ut ajunt, oſtendit, Centauricum bellum ad annum perduraſſe. Præceſſerat namque Centaurorum pugna in epulo ipſo nuptiali: quos Centauros tandem aliquando puerperium vidit profligatos. Fortunatè igitur, boniſque auſpiciis puerulus in lucem prodiit, victoriæ veluti præmium munificentiſſimè datum patri, ob rem præclarè, ac fortiter geſtam. Pelium jacet ex adverſo Oſſæ. Montes ambo, magis ad Occidentem ſiti, quàm Olympus, inter quos effluit Peneus. Sed & urbs Theſſaliæ dicitur eſſe Pelium, cujus nomen gentile, Pelienſis, & Peliota. Verùm de Pelio, atque Oſſâ paullò poſt agetur. Æthices porrò, gens Theſſalica, imminens Epiro; ſeu, juxta aliquos, Macedonica, ſeu, ut volunt alii, Perrhæbica. De his Geographus narrat, eos a Pirithoo ex-

θεν [1] τοῦ Εὐρώτου, κατὰ τὸν Γεωγράφον· ὃν ὁ Ποιητὴς Τιταρήσιον λέγει, περὶ οὗ μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. Περραιβικὴν δὲ πόλιν καὶ ταύτην ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. Ἡ δὲ Ὀλοοσσών, ἡ καὶ λευκὴ προσαγορευθεῖσα, ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται, [2] διὰ τὸ λευκάργιλος, κατὰ τὸν Γεωγράφον, εἶναι, Περραιβική, φησι, καὶ αὐτή, ὡς καὶ ἡ Γόννος, [3] ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται, πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ κειμένη, ὡς καὶ ἡ προρρηθεῖσα Ἠλώνη. Ὁ δὲ τοῖς Ἐθνικοῖς ἐνδιατρίψας, Μαγνησίας πόλιν λέγει αὐτήν. Δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παραφθειρομένη βαρβαρικῶς. [4] Ἴσως γὰρ αὕτη ἐστίν, ἡ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσών.

ρμγ΄. Πειρίθοος δέ, ὃν ἡ κοινὴ συναίρεσις Πειρίθουν λέγει, κεῖται καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ, ὡς περίκλυτος. Τὸ δέ, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, δυσὶ διαλέκτοις ὑπόκειται. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοί, [5] ὅτι Δωρική, καὶ Ἀττικά ἐστιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα πολλαχοῦ δηλούμενα· ὧν καὶ τό, [6] Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι. τουτέστιν, [7] ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ. καὶ τό, [8] ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. καὶ [9] πλάνος φρενῶν ἡ πλάνη. καὶ φαῦλος οὖσα. καὶ ὁδὸς λεῖος, καὶ ὁ θυραῖος παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ [10] ὁ τηλικοῦτος. καὶ [11] δεινὴ θεός. καὶ μάταιος σπουδή. Τὸ δέ, Ἤματι τῷ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ὅτε τοὺς θῆρας ὁ Πειρίθους ἐτιμωρήσατο, ἐπαύσιον δηλοῖ, φασι, τὸν Κενταυρικὸν γενέσθαι πόλεμον. Ἐν τῷ γάμῳ μὲν γὰρ ἡ τῶν Κενταύρων προέβη συμβολή· ὁ τοκετὸς δὲ ἀπελαθέντας ἴδεν αὐτούς. Εὐτυχῶς οὖν τὸ βρεφύλλιον εἰς φῶς προέκυψε, νίκης οἷον ἔπαθλον ἐπιφιλοτιμηθὲν ἀριστεύσαντι τῷ πατρί. Τὸ δὲ Πήλιον ἀντίκειται τῇ Ὄσσῃ. [12] Ὄρη δὲ ἄμφω, δυτικώτερα Ὀλύμπου, δι᾽ ὧν ἐκρέει ὁ Πηνειός. [13] Ἔστι δέ, φασι, καὶ πόλις Θεσσαλίας Πήλιον, ἧς ἐθνικόν, Πηλιεύς, καὶ Πηλιώτης. Περὶ δὲ Πηλίου, καὶ Ὄσσης, καὶ μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται. Αἴθικες δέ, Θετταλικὸν ἔθνος, ὑπερκείμενον τῆς Ἠπείρου· κατὰ δέ τινας, Μακεδονικόν, κατὰ δὲ ἑτέρους, Περραιβικόν. Περὶ τούτων δὲ καὶ ὁ Γεωγρά- Rom. p. 334.

1. τοῦ Εὐρώτου) Strabo τοῦ Εὐρώπου. Polit.
2. διὰ τὸ λευκάργιλος, κατὰ τὸν Γεωγράφον, εἶναι) ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, ut Geographus ait, Polit.
3. ἧς καὶ Λυκόφρων μέμνηται) Ὀλοσσών, ſive multitudinis numero, Ὀλοσσόνες, urbs hæc Lycophroni, qui ejus paſtor, & Gonni, & Phalanni meminit in illo verſu:
Γόννον, Φαλαννόν τ᾽, ἠδ᾽ Ὀλοσσόνων γύας. Politus.
4. Ἴσως γὰρ αὕτη ἐστίν, ἡ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσών) Tzetzes ad Lycophronem: ἣ δὲ Ὀλοσσών νῦν Ἐλασσών λέγεται. Polit.
5. ὅτι Δωρική, καὶ Ἀττική ἐστιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν) Vetus Auctor de Poëſi Homericâ: Συμβαίνει δὲ πολλαχοῦ ἐπὶ τὰ γένη τῶν ὀνομάτων ἐναλλασσομένων, οἷόν ἐστι τό, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ἀντὶ τοῦ κλυτή. καί, θῆλυς ἐέρση, ἀντὶ τοῦ θήλεια. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ τοῖς παλαιοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρείττοσι, καὶ δυνατωτέροις· οὐκ ἀμείβως μόνον, οὐδ᾽ ὀλίγως, ἀλλ᾽ ὅταν δέῃ χρῆσθαι ὀνόματι ἐπιθέτῳ, ὅπως ὄντι τοῦ σώματος, περὶ οὗ ἐστιν ὁ λόγος. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐστι περὶ τὸ σῶμα ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, ὁ καλός, ἡ καλή, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐκτὸς δέ, οἷον εὔδοξος, ἀτυχής. Politus.
6. Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι) quod dictum eſt per metaplaſmum. Scholiaſta Homericus: Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ πύλον δεῖν κατὰ μεταπλασμόν, ἀντὶ τῆ πύλῃ. Polit.
7. ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ) πρὸς τῇ πύλῃ, ἐν τῇ πύλῃ τῶν νεκρῶν. Pol.
8. ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος) μεγαλόψυχος. Locus eſt Euripidis in Hecubâ. Politus.
9. πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη) Sic apud Sophoclem in Oedipo tyranno v. 66. Πολλὰς δ᾽ ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις. quomodo legit antiquus Scholiaſta, ut patet ex his ejus verbis: ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο πλάνοις, ἀντὶ θηλυκοῦ πλάναις. & notavit in margine editionis ſuæ Adrianus Turnebus. Ubi Demetrius Triclinius: Ἰστέον δ᾽, ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ ἡ ἄλγεινα καὶ ὁ ἄλγεινος. Politus.
10. ὁ τηλικοῦτος) Sophocles in Electrâ:
Ποῖαι δέ μοι δεῖ πρός γε τοῦδ᾽ ἐφροντίδος,
ἤτοι πεσοῦσαν τὴν τοσαύτην ὕβριν,
καὶ τοῦτον τηλικοῦτος· Polit.
11. δεινὴ θεός) Παλλὰς apud Sophoclem in Ajace, Polit.
12. Ὄρη δὲ ἄμφω, δυτικώτερα Ὀλύμπου) immo verò ἀνατολικώτερα. Herodotus: τὰ μὲν γὰρ αὐτὰ πρὸς τὴν ἠῶ ἔχοντα, τό, τε Πήλιον ὄρος, καὶ ἡ Ὄσσα ἀποκλείει, συμμίσγοντα τὰς ὑπωρείας ἀλλήλοισι· τὰ δὲ πρὸς βορέω ἀνέμου, Οὔλυμπος· τὰ δὲ πρὸς ἑσπέρην, Πίνδος. Peneus effluit inter Olympum, & Oſſam. Politus.
13. Ἔστι δέ, φασι, καὶ πόλις Θεσσαλίας Πήλιον) quæ urbs dicta etiam Πηλίον, auctore Stephano in Ethnicis, Polit.

γράφος φησὶν, [1] ὅτι ἐξηλάθησαν ὑπὸ Πειρίθου. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, λέγει, ὅτι [2] ἡ μὲν χώρα, Αἰθικία, ὡς Κιλικία· [3] τὸ δὲ ἔθνος, Αἴθικες. Ἐν Θετταλίᾳ δὲ ᾤκουν ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει. ἔθνος ἐπιεικῶς, φησὶ, παράβολόν τε, ϗ βάρβαρον, ϗ λῃστείαις προσκείμενον. Εἰς δὲ τὸ,
Baſ. p.253. Αἰθίκεσσι πέλασσεν, ἀντὶ τοῦ, πέλας τῶν Αἰθίκων, τοὺς Κενταύρους ἀφώρισε, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τοῦτο μὲν ἀληθές· ἐκεῖνο δὲ μεγαλοποιῶν ὁ Νέστωρ, εἶπεν ἐν τῇ ά, δηλαδὴ ῥαψῳδίᾳ τὸ, ϗ ἐκπάγλως [4] ἀπώλεσαν. [5] Ἀληθῶς γὰρ οὐκ ἀπώλοντο οἱ ῥηθέντες θῆρες, ἀλλ' ἀπελήλαντο.

ρμδ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, Οἳ δ' Ἄργισσαν, ϗ ἑξῆς, ὁ Γεωγράφος, εἰπὼν, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖσθαι τὴν Ἄργισσαν, λέγει ϗ, ὅτι ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Περραιβοὶ, τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, ϗ τῷ Πηνειῷ, μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ, [6] ϗ Γυρτώνης πόλεως Περραιβικῆς. [7] Ταπεινώσαντες δὲ αὐτοὺς Λαπίθαι, Ἰξίων, ϗ ὁ υἱὸς Πειρίθους, κατέσχον τὰ χωρία· [8] οἳ ϗ τὸ Πήλιον κατεκτήσαντο, ϗ βιασάμενοι τοὺς ἐκεῖ Κενταύρους, ἄγριόν τι φῦλον, ἐκ τοῦ Πηλίου ὦσαν, ϗ Αἰθίκεσσι πέλασαν, Λαπίθαις δὲ τὰ πεδία παρέδωκαν. Τὸ δὲ Πολυποίτης ὄνομα ἐνταῦθα, φερώνυμον οἱ παλαιοὶ λέγουσι· φάμενοι, οὕτως αὐτὸν ὀνομασθῆναι, διότι ὁ πατὴρ πολλοῖς ποινὴν Κενταύροις ἐπέθετο, ἐγχειρίσασιν ἐνυβρίσαι τοῖς γάμοις τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Οἱονεὶ γοῦν Πολυποινίτης, ϗ ἐν συγκοπῇ Πολυποίτης. ϗ ἔστι, φασὶν, ὅμοιον τῷ, Τισαμενός. υἱὸς δὲ οὗτος Ὀρέστου, τὴν κλῆσιν εὑρὼν ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα Ὀρέστην τίσασθαι τοὺς φονέας τοῦ πατρός. Καὶ ἄλλως δὲ δόξοι ἂν τῷ Πολυποίτῃ, ἢ ἡ πόα ἐγκεῖσθαι, ἢ ὁ πότος, ἢ τὸ ποιεῖν. Ἱστοροῦσι δὲ ϗ, ὅτι τὸν Πολυποίτην, ϗ τὸν Λεοντέα εἵλοντο ἀρχηγοὺς οἱ ἐγχώριοι, Πειρίθου εἰς ᾅδην σὺν τῷ Θησεῖ κατελθόντος, ὡς ὁ μῦθος λέγει. ϗ ὅτι μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου πεζῇ ἐλθόντες, [9] Ἄσπενδον τῆς Παμφυλίας ἔκτισαν. Ὅτι δὲ ἀνδρεῖος ϗ ὁ τοῦ Λεοντέως πάππος Καινεὺς, [10] ϗ ὅτι Λαπίθης ϗ αὐτὸς, δῆλόν ἐστιν. Εὖ τοίνυν ὁ Πολυποίτης, τὸν ὅμοιον προσεταιρίζεται. Οὐκοῦν ἐν τῷ, Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος, Ἄρης νοοῖτ' ἂν, οἱ πρὸς γένους αὐτῷ, ἀρήϊοι ἄνδρες. Ἰστέον δὲ, ὅτι σπέρμα μὲν

ἢ τῶν

expulſos fuiſſe. Ethnicorum autem ſcriptor ita de iis commemorat: Regio, Æthicia, ut Cilicia: gens, Æthices. Sedes in Theſſaliâ habebant in monte Pindo. Gens, inquit, projectæ ſatis audaciæ, ac barbara, latrociniiſque dedita. Ceterùm ad hæc verba, Αἰθίκεσσι πέλασσεν, *ad Æthicas accedere fecit, ſeu ad Æthicas uſque abegit*, videlicet πέλας τῶν Αἰθίκων τοὺς Κενταύρους ἀφώρισε. *prope ab Æthicibus Centauros conſtituit, ſeu a ſuis finibus ad Æthicas uſque excluſit:* veteres obſervant, hoc certè quidem eſſe verum: minimè tamen omnium verum; ſed ad oſtentationem, atque jactantiam magnificè a Neſtore compoſitum eſſe illud, quod ait in primâ, nimirum Rhapſœdiâ, ſcilicet: ϗ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν. *& terribiliter perdiderunt, ſeu interfecerunt.* Non enim re verâ feræ hæ, quas diximus, ſunt interfectæ; ſed ejectæ, atque expulſæ.

CXLIV. Sciendum autem eſt id, quod ad hunc locum: Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, *Qui autem Argiſſam tenebant*, &c. Geographus notat: qui Argiſſam ſcribit ad Peneum ſitam fuiſſe; ac præterea memorat, regionem hanc a principio Perrhæbos tenuiſſe, quippe qui eam partem incolerent, quæ eſt ad mare, atque ad Peneum, uſque ad ejus oſtia, & Gyrtonam, urbem Perrhæbicam. Sed iis oppreſſis, atque attritis, Lapithas, Ixionem, filiumque ejus Pirithoum, loca ea occupaſſe: qui & Pelium obtinuerunt, &, qui ibi erant, Centauros, gentem feram, atque agreſtem, per vim ex Pelio expulerunt, & ad Æthicas uſque abegerunt, & campeſtrem regionem Lapithis tradiderunt. Nomen porrò illud, Πολυποίτης, *Polypœtes*, hoc loci veteribus dicitur φερώνυμον, *conveniens rei ſignificatæ, aptamque rei ſignificationem habens*. Docent enim, ideo eum ſic nominatum fuiſſe, quia ejus pater πολλοῖς ποινὴν, *multis pœnam*, Centauris irrogavit, qui matris ejus nuptiis injuriam facere attentaſſent. Eſt enim quaſi Πολυποινίτης, *Polypœnites*, & per ſyncopen, Πολυποίτης, *Polypœtes*: ſimiliterque ſeſe habet, ut ajunt, atque τὸ Τισαμενός, *Tiſamenus*. qui filius fuit Oreſtis: quum & hic nomen ex eo adinvenerit, quòd pater ejus Oreſtes interfectores patris ſui ἐτίσατο, *eſt ultus*. Quamquam alioquin videri etiam poſſit in hominis hujus Πολυποίτης compoſitionem ingredi, aut ἡ πόα, *herba*, aut ὁ πότος, *potus*, aut τὸ ποιεῖν, *facere*. Narrant etiam de Polypœte, & Leonteo, eos imperium in incolas obtinuiſſe, poſtquam Pirithous ad inferos cum Theſeo, ut eſt in fabulis, deſcendit. Eos etiam, poſt captam Trojam, terreſtri itinere redeuntes, Aſpendum, Pamphyliæ urbem, ædificaſſe. Avum quoque Leontei Cæneum, virum fortem, eumque ipſum, Lapitham fuiſſe, ſatis conſtat. Itaque rectè, ac prudenter facit Polypœtes, qui hominem ſimilem ſui ſibi in ſocietatem adſciſcit. Cum igitur Leonteus, Martis ramus celebratur, Martis nomine intelligi poſſunt ejus majores, viri ſanè Martii, & bellicoſi. Etſi autem, cum ſemen Martis, aut Jovis, quis dicitur, ex ipſo primùm ortus, nempe ab auctore ipſo generis, ſignificatur; tamen

men

1. ὅτι ἐξηλάθησαν ὑπὸ Πειρίθου) Aut errat Euſtathius in citando Strabone, quum Strabo nuſquam aſſerat, expulſos a Pirithoo fuiſſe Æthicas; aut mutilus eſt Euſtathii locus, quem ſic poſſis ſupplere: ὅτι πρὸς αὐτοὺς ἐξηλάθησαν ὑπὸ Πειρίθου οἱ Κένταυροι. Sic enim Strabo lib. 9. p. 434. Αἴθικες, πρὸς οὓς ἐξελαθῆναι φησὶν ὑπὸ Πειρίθου τοὺς Κενταύρους ὁ Ποιητής. Politus.

2. ἡ μὲν χώρα, Αἰθικία, ὡς Κιλικία) Stephanus: Αἰθικία, ὡς Κιλικία. Polit.

3. τὸ δὲ ἔθνος, Αἴθικες) ὡς Κίλικες. Polit.

4. ἀπώλεσαν) Homerus, ἀπόλεσσαν. Polit.

5. Ἀληθῶς γὰρ οὐκ ἀπώλοντο) Ἀπολλῦν propriè perdere; quo & interficere, & expellere, ſignificari poteſt. *Salvinus*.
At enim Euſtathio Centauri, qui expulſi, ἀληθῶς οὐκ ἀπώλοντο. Politus.

6. ϗ Γυρτώνης) Strabo Γυρτῶνος. Polit.

7. Ταπεινώσαντες δὲ αὐτοὺς) εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίαν. Polit.

8. οἳ ϗ τὸ Πήλιον κατεκτήσαντο) Strabo: ϗ ὁ υἱὸς Πειρίθους, ὃς ϗ τὸ Πήλιον κατεκτήσατο, βιασάμενος &c. *Polit.*

9. Ἄσπενδον τῆς Παμφυλίας ἔκτισαν) Strabo ab Argivis conditam vult hanc urbem; Hellanicus apud Stephanum ab Aſpendo. *Polit.*

10. ϗ ὅτι Λαπίθης ϗ αὐτὸς) Antea Καινὶς, ut ferunt quidem fabulæ, Ἄτρακος υἷα θυγάτηρ· poſtea βουλῇ Ποσειδάωνος, Καινεὺς ὁ Λαπίθης. Polit.

men ſciendum eſt, ramum eum intelligi, qui ex uno aliquo poſterorum, ſeu nepotum, ortus fuerit. Sicuti etiam ſiquis eum hoc ſenſu, virgultum, ſeu agnatum ramum, ſeu germen, dixerit.

Guneus verò ex Cypho ducebat duas, & viginti naves:
Et hunc Enianes ſequebantur, bellicoſique Perrhæbi,
Qui circa Dodonam perfrigidam domicilia poſuerant,
Quique circa optabilem Titareſium arva colebant,
Qui in Peneum emittit pulchrè fluentem aquam,
Nec tamen cum Peneo commiſcetur argenteos vortices volvente,
Sed in eo deſuper innatat, veluti oleum.
Juris enim jurandi gravis Stygis aqua eſt rivus.

CXLV. Guneus ex Cypho duas, ac viginti naves ducebat; eumque Enianes ſequebantur, & Perrhæbi bellicoſi, qui circa Dodonam perfrigidam domicilia poſuerant; quique circa gratum Titareſium arva colebant, qui in Peneum quidem aquam pulchrè fluentem emittit; neque ille tamen cum Peneo permiſcetur argenteos vortices habente; ſed in ipſo, tamquam oleum, ſupernatat. Stygis namque aquæ, cujus grave eſt, atque horribile jus jurandum, eſt ἀπορρὼξ. hoc eſt, ἀπόρροια, *rivus, ſeu fluxus*. Uſurpatur autem hæc vox etiam in Odyſſeâ: ſumiturque etiam interdum de petris a ſe invicem abſciſſis, atque avulſis. Sic enim ἀπορρὼξ πέτρα, *petra abrupta, ſeu prærupta*, ſontem emittere dicitur. Atque iſtud petræ exemplum multis in locis occurrit: quæ & καταῤῥὼξ, *diſceſſa, ac dirupta*, dici poteſt, juxta Sophoclem, apud quem προβλῆτες, *projecti, ac prominentes in mare*, pariter atque apud Homerum, dicuntur ſcopuli eminentes; καταῤῥῶγες verò, petræ, quæ ex eo, quòd fluctibus reniti, ac reſiſtere minimè omnium potuerunt, in rimas, atque hiatus ἀπεῤῥάγησαν, *ſciſſæ ſunt, ac diruptæ, ſeu labem fecerunt*. Guneus porrò hic, alter eſt, atque Guneus ille apud Lycophronem, juſti æquique cultor, ſive Juſtus. Ille enim fuiſſe dicitur Arabs, Juſtuſque appellatus, ut apud Græcos Ariſtides. Gunei autem Homerici regia ſedes, Cyphus, urbs, ut perhibent, Perrhæbiæ, ſic dicta a Cypho, filio Perrhæbi, qui filius fuit Pallenei. Sed & alteram fuiſſe ajunt urbem Theſſaliæ; itemque Cyphum flumen.

CXLVI. Τῶν

ἐκ τῶν Ἄρεος, ἢ Διός, ἐκ τῆς κατὰ γένεσιν ἐστὶν ἀρχῆς· ὅσον δὲ ἐκ τῶν ὕστερον. ὡς καὶ ἤτις ἀκρέμονα, ἢ παραφυάδα, ἐν τούτοις ἐρεῖ.

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ·
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον.
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

ρμε΄. Γουνεὺς ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί, οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκία ἔθεντο, οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργα ἐνέμοντο, ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ· οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον. Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. τουτέστιν, ἀπόρροια. [1] Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. [2] λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ πετρῶν ἀπεσχισμένων ἐξ Rom. p. 335 ἀλλήλων. Οὕτω γὰρ [3] ἀπορρὼξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται. Χρῆσις δὲ τοιαύτη πέτρας πολλαχοῦ· ἥτις καὶ καταῤῥὼξ λεχθείη ἄν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, παρ' ᾧ προβλῆτες μέν, [4] ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, οἱ καὶ πρόβολοι· [5] καταῤῥῶγες δέ, αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀποῤῥαγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωχμούς. Γουνεὺς δὲ οὗτος, ἕτερός ἐστι [6] παρὰ τὸν ἐν τῷ Λυκόφρονι ἐργάτην τῆς δίκης Γουνέα, ἤτοι τὸν δίκαιον. Ἐκεῖνος γάρ, φησιν, Ἄραψ, προσηγορίαν ἔχων τό, δίκαιος, [7] ὡς καὶ ὁ Ἀριστείδης παρ' Ἕλλησι. Τοῦ δὲ Ὁμηρικοῦ Γουνέως βασίλειον ἡ Κύφος, πόλις, φασί, Περραιβίας, [8] ἀπὸ Κύφου κληθεῖσα, υἱοῦ Περραιβοῦ τοῦ Παλληνέως. [9] Ἔστι δέ, φασι, καὶ Θετταλική, καὶ ποταμὸς δὲ τὸν Κύφος.

ρμϛ΄. Τῶν

1. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ) l. ι' Od. v. 359. Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης, καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. ubi Scholiaſta: ἀπόῤῥοια, ἀποσπασμα. & l. κ'. v. 513. Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι, Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Polit.

2. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ πετρῶν ἀπεσχισμένων ἐξ ἀλλήλων) Heſychius: ἀπεῤῥώγας, ἀπεσχισμένας. ἀποῤῥῶγες, αἱ ἀπέχουσαι πέτραι. Suidas: ἀπεῤῥώγασι, ἐξοχῶς ἀπεσχισμέναι. Polit.

3. ἀπορρὼξ πέτρα) πέτρα ἀπεῤῥωγυῖα l. 2. Mach. c. 14. Latinè, rupes. Polit.

4. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ) Il. lib. π'. Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος. Odyſſ. lib. ι'. Ἀλλ' αὗται προβλῆτες ἔσαν. Scholiaſta: αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. Et lib. ε'. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Etymologici Magni Auctor: ἀκταὶ εἰς λιμένα νεύουσαι, ἀπεῤῥηγμέναι. ἀπεσπασμέναι ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διάστημα ἔχουσαι, δι' οὗ ὁ εἴσπλους. Politus.

5. καταῤῥῶγες) l. καταῤῥῶγες, ut rectè Frobenius. Polit.

6. παρὰ τὸν ἐν τῷ Λυκόφρονι ἐργάτην τῆς δίκης Γουνέα) Lycophron: Γουνεὺς ὅσπερ ἐργάτης δίκης. Tzetzes: ὁ δὲ Γουνεὺς οὗτος. Ἄραψ ἦν τῷ γένει, πάνυ δίκαιος δικαιοσύνῃ, καὶ τὰς ἀρετὰς τιμῶν, καὶ τιμωρῶν, ὅστις διὰ δικαιοσύνην σπουδάζοντας ποτὲ τοὺς Βαβυλωνίους, καὶ Φοίνικας, ἐλθὼν μετήλλαξεν αὐτοὺς, σταλεὶς ὑπὸ Σεμιράμιδος. Politus.

7. ὡς καὶ ὁ Ἀριστείδης παρ' Ἕλλησιν) Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου. Polit.

8. ἀπὸ Κύφου κληθεῖσα, υἱοῦ Περραιβοῦ) Stephanus: ἀπὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ. Polit.

9. Ἔστι δέ, φασι, καὶ Θετταλική) Stephanus: Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ὁ μὲν Περραιβίας, ὁ δὲ Θετταλίας. Sed enim Perrhæbia, pars eſt Theſſaliæ, eamque in Theſſaliâ Geographus deſcribit. Quare & Cyphum, montem Perrhæbicum, quem dicit Geographus ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχοντα, eumdem intelligere debemus Theſſalicum. Facit mecum Holſtenius ad Stephanum. Tzetzes ad Lycophronem: Κύφος, πόλις Θετταλίας, ἔνθα ἦν Γουνεύς. καὶ Ὅμηρος· Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου. Et de Perrhæbis paullò poſt Euſtathius: δῆλον δέ, ὅτι Θετταλοί τινες οἱ Περραιβοί. Quamquam non defuerint, qui Perrhæbiam a ceterâ Theſſaliâ diſtinguerent. Unde Scymnus Chius:

Τῇ Θετταλίᾳ δ' ὑπέρ' ἐστιν ἡ Ἀθαμανία,
Δόλοπές τε, Περραιβοί τε, συνορίζοντες ἔθνη·
Τοί τ' Αἰνιᾶνες, οἵ τινες τῶν Αἰνιάνων
Λαπίθαι, Λαπιθῶν, Μυρμιδόνων τε γεγενότες.

Et Plinius lib. 4. c. 2. *Ætolorum populi, Athamanes, Tymphæi, Ephyri, Ænienſes, Perrhæbi, Dolopes.* Nempe Ætolorum populi, Perrhæbi, ſicuti etiam Ænienſes, poſtquam e regione ſuâ Theſſalicâ a Lapithis ejecti, ad Ætolorum, atque Epirotarum partes demigrarunt. Nec Tzetzes ad Lycophronem tam ineptus eſt, quàm videtur eum velle vir doctus, quòd Perrhæbos ἔθνος dicat Ἠπειρωτικόν· quaſi ſcilicet Περραιβοὺς, Epiri gentem, & Περραιβοὺς Theſſaliæ confundat. Nec enim una gens confunditur cum aliâ; ſed poſt illam demigrationem, quam diximus, Perrhæbi ſunt etiam Epirotici. Unde & a Plinio in Epiro ſunt collocati l. 4. c. 1. *Epirus in univerſum appellata, Acroceraunnis incipit montibus. In eâ primi Chaones, a quibus Chaonia: dein Theſproti, Antigonenſes: locus Aornos, & peſtifera avibus exhalatio: Ceſtrini, Perrhæbi, quorum mons Pindus, Caſſiopæi, Dryopes, Selli, Hellopes, Moloſſi, apud quos Dodonæi Jovis templum, oraculo illuſtre.* Quid quòd Homerus Ænianas, & Perrhæbos eos vocat, qui domicilium circa Dodonam poſuerant? Dodona autem erat in Epiro. Ex novâ illâ Perrhæbiæ a Theſſaliâ diſtinctione ortus error ille apud Stephanum de duplici Cypho, altero Perrhæbiæ, altero Theſſaliæ. *Politus.*

Digitized by Google

ρμϛ΄. Τῶν δὲ Ἐνιήνων ἦρχε, οὓς Ἐνιῆνας διὰ τοῦ η Ἰωνικῶς φησιν Ὅμηρος, τὸ μὲν Ὁμηρικὸν μέτρον, διὰ ψιλοῦ τοῦ ε παραδίδωσι, λόγῳ δακτύλου, ὃς ἀπαρτίζεται ἐν τῷ, Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο. καὶ τὰ ἀντίγραφα, διὰ τοιαύτης προφέρονται γραφῆς· [1] καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἡ τοιαύτη στοιχεῖ) παράδοσις. [2] Οἱ δὲ πλείους διὰ διφθόγγου τῆς αι γράφουσι, λέγοντες καὶ, [3] ὅτι Αἰνία, πόλις Περραιβῶν, καὶ Αἰνιᾶνες οἱ κατοικοῦντες· οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ Αἰνιεῖς· ἔτι δὲ καὶ Αἴνιοι. Ὡς γὰρ Λυκία, Λύκιος, οὕτως Αἰνία Αἴνιος. [4] ἐξ οὗ τὸ, Αἰνιὰν, ὡς μέγιστος μεγιστὰν, καὶ ἄλκιμος ἀλκιμὰν. ὅθεν ὁ Ἀλκμὰν. καὶ νέος νεάν. ὅθεν ἡ νεᾶνις, καὶ ὁ νεανίας. ὅπερ, ἤγουν τὸ Αἰνιὰν, ὁμόφωνόν ἐστι, φασὶ, τῷ κυρίῳ. [5] ἔστι γὰρ καὶ κύριον ὁ Αἰνιάν. [6] Ἐκαλοῦντο δὲ, φασὶ, ποτε καὶ Μηλιεῖς. Εἰ δὲ καὶ, κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν Ἐθνικῶν, ἦν Αἶνος Γουνέως ἀδελφὸς, καὶ Αἶνος πόλις Θεσσαλίας, [7] εἴη ἂν εἰκὸς, ἐντεῦ-

CXLVI. Τῶν Ἐνιήνων, *Enianum*, quos Homerus vocat Jonicè Ἐνιῆνας, *Enienas*, per η, horum, inquam, populorum primam metrum Homericum exhibet per ε tenue, ratione dactyli, qui abſolvitur, ac perficitur in τῷ, Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο. *Hunc autem Enienes ſequebantur*. Et codices proferuntur, in quibus ita eſt ſcriptum: & alia etiam loca hanc ipſam ſcripturam, tamquam ex traditione, repræſentant. Plerique tamen ſcribunt per diphthongum αι, quippe qui Αἰνίαν, *Æniam*, urbem eſſe tradant Perrhæborum, & Αἰνιᾶνας, *Ænianas*, dictos habitatores; eosdemque etiam Αἰνιεῖς, *Ænienſes*; nec non Αἰνίους, *Ænios*. Sicuti enim Λυκία, Λύκιος, *Lycia*, *Lycius*; ſic Αἰνία, Αἴνιος, *Ænia*, *Ænius*. ex quo τὸ Αἰνιὰν, *Ænian*, ut μέγιστος, *maximus*, μεγιστὰν, *megiſtan*, *primas*; & ἄλκιμος, *fortis*, *robuſtus*, ἀλκιμὰν, *alciman*. unde ὁ Ἀλκμὰν, *Alcman*. & νέος, *juvenis*, νεάν. unde ἡ νεᾶνις, *adoleſcentula*, *puella*, & ὁ νεανίας, *juvenis*, *juvenculus*, *adoleſcentulus*. Quod ſanè nomen, videlicet τὸ Αἰνιὰν, *Ænian*, cognomine eſt, ut ajunt, nominis proprii. Eſt enim & proprium ὁ Αἰνιὰν, *Ænian*. Vocati autem olim perhibentur, perinde ut Μηλιεῖς, *Melienſes*. Quòd ſi, juxta Ethnicorum ſcriptorem, Gunei frater fuit Ænus, & Ænus urbs erat Theſſaliæ; veri-

1. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἡ τοιαύτη στοιχεῖ) παράδοσις) Ut & apud Herodotum lib. 7. n. 185. καὶ Περραιβοὶ, καὶ Ἐνιῆνες, καὶ Δόλοπες, καὶ Μάγνητες, καὶ Ἀχαιοί. Polit.

2. Οἱ δὲ πλείους διὰ διφθόγγου τῆς αι γράφουσι) Sic etiam ſcripſiſſe videtur Strabo. Unde nobis ſupra in Euſtathio legere placuit Αἰνιᾶνες, non, quomodo antea editum fuerat, Ἐνιῆνες, ubi is citat Straboném. Polit.

3. ὅτι Αἰνία, πόλις Περραιβῶν) Stephanus: Αἰνία, διὰ τοῦ ι, πόλις Περραιβῶν, καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες. καὶ Αἴνιος ποταμὸς αὐτῆς. λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς. Polit.

4. ἐξ οὗ τὸ Αἰνιὰν) nisi fortè τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιὰν, ſit ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος. Sin autem derivatur παρὰ τὴν πόλιν· nos ſanè ex Αἴνιος factum fuerit τὸ Αἰνιὰν, ut Stephanus docet, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ ποταμοῦ πρὸς διάκρισιν. Politus.

5. ἔστι γὰρ καὶ κύριον ὁ Αἰνιὰν) a quo nomine proprio ſi deducitur τὸ, Αἰνιὰν, Gentile; ἀλογός ἐστι ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ, ὡς τὸ Τρὼς, καὶ Ἀχαιός. Polit.

6. Ἐκαλοῦντο δὲ, φασὶ, ποτε καὶ Μηλιεῖς) Stephanus: λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς. ἐκαλοῦντο δὲ ὡς Μηλιεῖς, οἱ αὐτοί. Unde fortè apparet, aut corrupto Stephani codice uſum eſſe Euſtathium, cum ait, Ænienſes vocatos etiam aliquando Μηλιεῖς, aut, quod multò eſt probabilius, in Euſtathii textu excidiſſe particulam ὡς, & legendum: Ἐκαλοῦντο δὲ, φασὶ, ποτε καὶ ὡς Μηλιεῖς. Politus.

Legendum fortaſſe in Euſtathio: ἐκαλοῦντο δὲ, φασὶ, ποτε ὡς Μηλιεῖς. Salvinus.

7. εἴη ἂν εἰκὸς, ἐντεῦθεν ποθεν τοὺς Αἰνιᾶνας κληθῆναι τὸ ἔθνος) Mihi ſanè perquam veriſimile eſt, Ænianibus nomen eſſe inditum aut ab Æno, Gunei fratre, aut ab Æno, urbe Theſſaliæ. Sed verba Stephani de Æno, ut leguntur quidem in libris editis, ſunt, quàm quæ maximè, partim mutila, partim depravata: Αἶνος, πόλις Θρᾴκης, Ἀψίνθος καλουμένη. Στράβων ζ΄. ἐν δὲ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου διστόμου ὄντος, πόλις Αἶνος. καὶ ἄλλοι ἀπὸ Κυμαίων. κληθῆναι δὲ αὐτὴν, ὅτι πλησίον τῆς Ὄσσης ἐπὶ Αἴνου ποταμὸς, καὶ κώμη ὁμώνυμος. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ ἀπέθανε. ἔστι καὶ πόλις Θεσσαλίας ξένη. His igitur locus mutilus eſt, ut depravatus. Primum enim, quid eſt, quamobrem Ænus, urbs Thraciæ, ita appellata eſt, ὅτι πλησίον τῆς Ὄσσης ἐπὶ Αἴνος ποταμὸς, καὶ κώμη ὁμώνυμος; quid Ænus Thraciæ ad Ænum Theſſaliæ ut una alteri in cauſâ eſſe poſſit appellationis. Nam Oſſa quidem mons eſt Theſſaliæ, quo in monte habitaſſe aliquando Ænianes cum Perrhæbis referuntur. Euphorion, & Callimachus, Servio teſte ad Virgilium, tradiderunt, Ænum, urbem Thraciæ, dictam *a ſocio Ulyſſis, illic ſepulto, eo tempore, quo miſſus eſt ad frumenta portanda*. Socium hunc Ulyſſis intellexerunt fortaſſe Ænum, Gunei fratrem, eumdem, a quo nomen acceperit Ænus Theſſalica. Hic Ænus, in Thraciam miſſus, ibique ſepultus, effecerit, ut condita ibi a Græcis urbs, de ejus nomine Αἶνος vocaretur. Idque fortaſſe ſcripſerat Stephanus, Ænum ſcilicet, urbem Thraciæ ad oſtia Hebri fluminis in ſinu Melane, κληθῆναι ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ, οὗ ὁ καὶ ὁ πλησίον τῆς Ὄσσης Αἶνος ποταμὸς, καὶ κώμη ὁμώνυμος. Ænum illam Thraciam, οἰκισμα Κυμαίων, non quòd a Cumæis primùm condita, ſed quòd ab iis poſtea, miſſis colonis, reædificata ſit, atque inſtaurata. Suidas: Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἐφ' ἧς Ἕλληνες τὸ πρῶτον Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν. ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης, καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο οἰκήτορας. Harpocra-

tion: Αἶνος, πόλις ἡ Θρᾴκης. Ὅμηρος· ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει. Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ Θρᾳκῶν πολισμάτων λέγων, φησίν· ἐχομένη δὲ τούτων Αἶνός πόλις, ἣν πρῶτον Ἕλληνες Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκησαν· ὕστερον δ' ἐκ Μιτυλήνης ἐπηγάγοντο καὶ Κύμης οἰκήτορας. Ubi certè ex Suidâ legere malim: ἣν πρῶτον Ἕλληνες Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν. Eſt Alopeconneſus, urbs una τῶν ἐν Χερρονήσῳ. cujus, præter alios, meminit etiam Scylax in Cherſoneſo Thracicâ: Μετὰ δὲ τὸν Μέλανα κόλπον ἐστὶν ἡ Θρᾴκη Χερρόνησος· καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αἵδε· Καρδία, Ἴδη, Παιὸν, Ἀλωπεκόννησος. Et Livius: *inde progreſſus ad Cherſoneſum, Elaunta, & Alopeconneſum, tradentibus ipſis, recepit*. Illa autem Ænus Thracica, dicta etiam Abſynthus. Suidas: Αἶνος, πόλις Θρᾴκης, Ἀψίνθος καλουμένη. Ænum etiam prope Hebri fluminis oſtia ponit Ptolemæus: Μαρώνεια. Ἕβρου ποταμοῦ ἐκβολαί. Αἶνος πόλις. Ejuſdem, & Maroneæ meminit Polybius: τῶν κατ' Αἶνον, καὶ Μαρώνειαν, καὶ πλησίον τῶν δυο πόλεων κειμένοις. Livius: *Et Maroneam quidem primo impetu expugnavit: Ænum inde cum magno labore, poſtremo proditione Ganymedis præfecti Ptolemæi cepit*. Salluſtius: *Ænum, & Maroneam, viamque militarem*. Valde errant, qui Ænum hanc confundunt cum urbe Æneâ, quam Æneas Trojâ profugus condidit circa Palleneen peninſulam. Error hic multò ſanè eſt vetuſtiſſimus celebrium etiam auctorum: quem tamen errorem vitavit ſcriptor Romanæ Hiſtoriæ diligentiſſimus T. Livius. Namque Ænum apertè diſtinguit ab Æneâ. Æneam ubi collocet, declarant hæc ejus verba de Philippi Macedonum regis expeditione lib. 31. c. 16. *Et Maroneam quidem primo impetu expugnavit: Ænum deinde cum magno labore, poſtremo proditione Ganymedis præfecti Ptolemæi cepit: deinceps alia caſtella, Cypſela, & Doriſcon, & Serrheum, occupat. inde progreſſus ad Cherſoneſum, Elaunta, & Alopeconneſum, tradentibus ipſis, recepit*. At verò Æneam, quam Æneas condidit, longè a ſinu Melane, vicinam ſtatuit Theſſalonicæ. Lib. 40. c. 4. *Proficiſcuntur ab Theſſalonicâ Æneam ad ſtatum ſacrificium, quod conditori Æneæ cum magnâ cærimoniâ quotannis faciunt*. Petrus Valentinus in antiquo Liviano codice legi, Ænum; ſed errore, ut puto, eorum, qui urbem hanc Palleneoſem, ſeu potiùs Thermæam, cum Æno confundebant. Alii vulgò legebant Æniam. Alibi etiam Æneam dicit Livius non longè a Theſſalonicâ: *Revocatis igitur in naves militibus, omiſſâque Theſſalonicâ oppugnatione, Æneam inde petunt. quindecim millia paſſuum ea urbe abeſt, adverſùs Pydnam poſita, fertili agro*. Alii ibi pariter Æniam. Græcè eſt Αἰνεία· cujus habitatoribus aucta eſt a Caſſandro, dum conderetur, Theſſalonica, ut teſtantur auctores graviſſimi, Dionyſius Halicarnaſſenſis, & Strabo. Dionyſius, de Æneâ, & Trojanis: μαθόντες δὲ τὴν χερσόνησον ὁρμῶσιν αὐτόθεν (ἐν τῇ χερρονήσῳ, ἣ καλεῖται Παλλήνη) ναόν Ἀφροδίτης ἱδρύσαντο ἐπί τινι ἀκρωτηρίῳ ἐνὶ, καὶ πόλιν Αἰνείαν ἔκτισαν, ἐν ᾗ τούς τε ἀπὸ τοῦ στόλου ἀδυνάτους πλεῖν, καὶ ὅσοις αὐτοῦ μένειν βουλομένοις ἦν, ὡς ἐν οἰκείᾳ γῇ τὸ λοιπὸν ἐσομένους, ἀπολείπουσι. αὕτη διέμεινεν ἕως τῆς Μακεδόνων δυναστείας, τῆς κατὰ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου γενομένης. ἐπὶ δὲ τῆς Κασσάνδρου βασιλείας καθῃρέθη, ὅτε Θεσσαλονίκη πόλις ἐκτίζετο. καὶ οἱ Αἰνεᾶται σὺν ἄλλοις πολλοῖς εἰς τὴν νεόκτιστον μετῴκησαν. Strabo, Æneam ſub Caſſandro καθαιρεθῆναι. Quod non ita accipiendum eſt, ut non eadem poſtea urbs reficeretur, incoliſque iterum frequentaretur. Quippe Livius ejus meminit, tamquam urbis ſatis validæ, & munitæ. Eadem etiam urbs dicta

cta Αἰνειάδαι. Stephanus: Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ, ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα. Αἰνείας δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θρᾴκην παραγένετο, καὶ ἔκτισε πόλιν Αἰνειάδας. Virgilius lib. 3. Æneid.

> *Mœnia prima loco, fatis ingreſſus iniquis,*
> *Æneadaſque meo nomen de nomine fingo.*

Servius ibi notat, Ænum ſignificari. Ego, ut dicam, quod ſentio, exiſtimo, primum Virgilium, dum Poëticâ licentiâ veterem ſeu fabulam, ſeu hiſtoriam, ad commodum ſuum pervertit, errandi occaſionem ceteris ſcriptoribus præbuiſſe, ut urbem ab Æneâ ibi conditam dicerent, ubi ſita erat Ænus, in Melane ſcilicet ſinu, ad oſtia Hebri fluminis, ante Cherſoneſum Thraciam, atque adeò Ænum ab Æneâ conditam affirmarent. Sunt docti quidem viri, qui erroris hujus cauſſam in Dionyſium Halicarnaſſenſem derivant, veluti qui minùs diſtinctè locutus fuerit. Sed quid diſtinctius, atque explicatius illis ejus verbis, quibus ne poſſimus quidem errare, etiamſi velimus? πρῶτον μὲν εἰς Θρᾴκην ἀφικόμενοι, κατὰ τὴν χερρόνησον, ἣ καλεῖται Παλλήνη, ὁρμίσαντο. Quòd enim Dionyſius Pallenen, Thraciæ peninſulam vocet; id equidem neque novum, neque mirum veteribus: quando Pallenen Cruſæi, gens Thracica, tenebant; Thraciamque ipſam veteres, ſecundùm Homerum, ad Theſſaliam uſque protenderunt. Nequis autem Cherſoneſum Thracicam, quæ ſic ἁπλῶς appellatur, intelligeret, diligentiſſimè cavit Dionyſius, additis illis verbis: ἣ καλεῖται Παλλήνη. Quod & fecerat non multò ante, ubi ait: τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας Αἰνείας παραλαβὼν, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἔδη τῶν θεῶν, ἐπειδὴ παρεσκευάσθη τὸ ναυτικὸν αὐτῷ, διέπλει τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ἔγγιστα κειμένης χερρονήσου τῆς πλὴν ποιούμενος, ἣ πρόκειται μὲν τῆς Εὐρωπαίας, καλεῖται δὲ Παλλήνη. Ubi Εὐρωπαία (Sic enim lego) regio eſt Macedoniæ, ab urbe Europo. Et eumdem navigationis curſum ad Thermæum ſinum ex Helleſponto dat Æneæ Conon Narrat. 46. διαβὰς τὸν τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἀφικόμενος εἰς Θερμὸν καλούμενον κόλπον, Ἀγχίσην μὲν ἀποθανόντα θάπτει· αὐτὸς δὲ, τῶν ἐπιχωρίων δεομένων, ὥστε βασιλεύειν αὐτῶν, οὐκ ἐδέξατο. Contra Virgilius tam apertè, manifeſtoque adeò indicio Cherſoneſum Thraciam, τὴν ἁπλῶς λεγομένην, deſignat, circa quam ſuos illos Æneadas collocet, ut non niſi Ænum per illos ſignificare potuerit. In propinquo enim fuiſſe dicit tumulum Polydori, quem Thraciæ rex Polymeſtor per ſummum ſcelus occiderat. Conſtat autem ex Euripide, necis Polydori cadaver, a mari ejectum, in Cherſoneſi Thraciæ littore jacuiſſe.

> Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
> Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
> Ἄκλαυστος, ἄταφος. νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
> Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
> Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
> Ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ
> Μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.

Itaque Cherſoneſum Thracicam non obſcurè deſcribit Virgilius illis verbis:

> *Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis.*
> *Thraces arant.*

Quæ ſunt ingenioſè expreſſa ex illis Euripidis, de Polymeſtore:

> Ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
> Σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.

Quare etiam, quod ſequitur apud Virgilium: *& littore curvo mœnia prima loco*, non de perpetuo littorum epitheto accipio, ut vult Servius; ſed propriè, & ſignatè de ſinu Melane, ubi ante Cherſoneſum Thracicam ſeſe littus in ſinum incurvat. Plinius l. 4. c. 11. *A Dorisco incurvatur ora ad Macron Tichos centum viginti duobus mill. paſſ. circa quem locum fluvius Melas, a quo ſinus appellatur.* Ergo in Virgilium, & non in Dionyſium Halicarnaſſenſem, refundi debet ceterorum aliorum error de urbe Æno conditâ ab Æneâ in ſinu Melane. Hunc igitur ex Virgilio Pomponius Mela; *Sinus intrandus eſt, qui alterum Cherſoneſi latus abluens, jugo facie vallis includitur, & ex fluvio, quem accipit, Melas dictus, duas urbes amplectitur, Alopeconneſum, & in altero iſthmi littore ſitam Cardiam. Eximia eſt Ænos, ab Æneâ profugo condita.* Et Auctor, quiſquis ille eſt, de Origine Gentis Romanæ: *Ac primùm Thraciam appulſum* (Æneam) *AEnum ex ſuo nomine condidiſſe.* Plinius errorem hunc cavit, ubi Æni hujus meminit: *Os Hebri. Portus Stentoris. Oppidum Ænos liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio.* Non dicit Ænon conditam ab Æneâ; ſed Ænon ibi eſſe, cum tumulo Polydori. Et certè Ænos non potuit condita eſſe ab Æneâ: quandò multò ante, quàm eò Æneas appelleret, auxilia inde Trojanis venerant, ut manifeſtum eſt ex Homero. Nec unus quiſquam, quod ſciam, Græcorum, Ænum illam, κτίσμα dixit Æneæ. Quidam dumtaxat exiſtimarunt, Æneam, quam ad ſinum Thermaicum Æneas ædificavit, deflexo poſtea nomine, Ænum vocatam. quod teſtatus eſt Conon: κτίζει πόλιν, ἣ τότε μὲν Αἴνεια ἀπὸ τοῦ μὲν κτίσαντος, ὕστερον δὲ, παρωνυμισθέντος τοῦ ὀνόματος, Αἶνος ἐκλήθη. Quod quamvis falſum dicat Claudius Salmaſius, vir ſanè in paucis doctus, atque eruditus; tamen verum eſt, ut patet ex Pauſaniâ in Eliacis: Μενδαίοις δὲ αὐτοῖς γένος τε Ἑλληνικὸν, καὶ ἀπὸ Ἰωνίας ἐστίν. οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Αἴνῳ πόλει. Quæ enim Αἶνος hic vocatur, ipſa eſt Αἴνεια, ſupra quam ſita erat in Pallenâ urbs Mende, Ἐρετριέων ἀποικία. Pomponius Melâ de Pallenâ: *Pallene ſoli tam patentis, ut quinque urbium ſedes ſit, atque ager: tota in altum abit, anguſta ſatis, unde incipit. Ibi eſt Potidæa. At ubi laxiùs patet, Mende, Scioneque referendæ: illa ab Eretriis, hæc ab Achivis, rapto Ilio, remeantibus poſita.* Unde etiam quis defendat Livianam illam lectionem, quam nos ſupra improbabamus: *Proficiſcuntur ab Theſſalonicâ AEnum.* Galenus item AEni nomine videtur AEneam urbem denotaſſe in Exegeſi Voc. Hippocratis: Αἰνειάτης, ὁ ἀπὸ Αἴνου τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ Αἰνειατικὸν ἔστιν ὅτε καλοῦ. Urbem hìc dici Αἴνειαν, argumento eſt gentile illud Αἰνειάτης, quod eſt ἀπὸ τῆς Αἰνείας· ſicuti ἀπὸ τῆς Αἴνου deducitur Αἴνιος, & Αἰνιάν. Sed alii apud Galenum pro Αἴνου legunt Αἰνιᾶς· quod depravatum puto ex Αἰνείας. Rurſus apud Livium, ubi fit mentio AEneæ urbis prope a Theſſalonicâ, occurrit Gentile, *AEnianes. Artho Periëi quidam longè principi gentis AEnianum nupſit.* Sigonius legendum ibi monet, *AEneatum*, tamquam videlicet ab *AEneâ*. Quam emendationem ego alibi probaſſe viſus ſum, tametſi non ſatis probatam Turnebo. Sed ſi rectum eſt, *AEnianum*, id non parùm confirmat, rectè quoque in antiquo Livii codice, cujus Pictius meminit, legi *AEnum*. atque adeò verum eſſe, quod ſcripſit Conon, AEneam, quæ de nomine conditoris vocata fuerat, deflexo poſtea vocabulo, dici AEnum cœpiſſe. unde etiam populus, AEnianes. ut hac ratione duplex ejuſdem urbis nomen fuerit gentile, unum, *AEneata*, a priſtino nomine AEneâ; alterum, *AEnianes*, ab AEno, quod nomen poſtea ex depravatione eſt natum. Alibi *AEnianas*, eoſdem nominare videtur Livius, ubi de Philippo rege, libro nimirum 28. c. 5. *additi quingenti AEnianum*. Sed ibi docti viri ex Polybio legunt, *Agrianum*. Ceterùm Græci frequentiùs alia urbs Αἴνεια, alia Αἶνος. Αἴνεια ab AEneâ; Αἶνος ab AEno. AEnum hunc, a quo AEnus Thracica, Gunei fratrem fuiſſe conjiciebamus, eumdem ipſum, qui nomen dedit AEno Theſſalicæ. Sed & ſocius ille Ulyſſis potuit alius eſſe ab AEno, Gunei fratre. Suidas: Αἶνος, πόλις Θρᾴκης, Ἀψυνθὶς καλουμένη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ. Poſtrema hæc verba, ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ, addita, diſcriminis cauſſâ, videntur. Nempe ad demonſtrandum, priorem illam AEnum, urbem Thraciæ, non eſſe ab AEno, Gunei fratre, ſicuti alteram, appellatam. Hæc autem altera eſt Theſſalica. Idque fortaſſe ſibi volunt verba hæc mutilata Stephani: κληθῆναι δὲ αὐτὴν, ὅτι πλησίον τῆς Ὄσσης ἦν Αἶνος ποταμός, καὶ κώμη ὁμώνυμος. ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ δευτέρα. Itaque, quum duæ hæ ſint AEni urbes, una Thracica; altera Theſſalica; nomen eædem habuerint, altera ab AEno, comite Ulyſſis, altera ab AEno, Gunei fratre. Addi poteſt hæc alia differentia, quòd AEnos illa Thracica dicta eſt, aliquando Πολτυμβρία, quaſi urbs Poltyis. quod etiam, præter Strabonem, docet Stephanus ex Apollodoro. Ταύτην Ἀπολλόδωρος φησὶν ὀνομάζεσθαι Πολτυμβρίαν. Deinde non benè videtur mihi in Stephano ſeparari AEnus κώμη πλησίον τῆς Ὄσσης, ubi etiam AEnus fluvius, ab AEno, urbe Theſſaliæ: ita ut AEnus δευτέρα ſit ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ, κώμη videlicet prope Oſſam; tertia verò AEnus, urbs ſit Theſſaliæ. Sequitur namque in Epitome: ἔστι καὶ πόλις Θετταλίας τρίτη. At enim mihi una eademque videtur eſſe AEnus Theſſalica, urbs videlicet prope Oſſam condita ab AEno, fratre Gunei: quæ poſtea, demigrantibus inde AEnianibus, redacta in κώμην fuerit. Immo verò non alia mihi hæc eſt, atque Αἰνία, quam ſupra Stephanus dixerat, ἀπὸ τοῦ ι, πόλις Περραιβῶν, cujus habitatores, Αἰνιᾶνες· neque alius mihi Αἶνος hic fluvius, quàm qui ſupra Stephano Αἴνιος, fluvius τῆς Αἰνίας. Stephanus autem Αἰνίαν vocat urbem Perrhæborum, quòd ſita erat in Perrhæbiâ. AEnianas porrò, antequam finitimi AEtolis fierent, ſcribit Geographus circa Dotion, & Oſſam cum Perrhæbis habitaſſe. Locum Geographi nos correximus ſupra, ubi pro Δώτιον oſtendimus, legendum eſſe Δώτιον. Urbs igitur AEnianum prope Oſſam montem erat AEnus, ſeu AEnia, unde ipſi appellati. Sed, poſtquam inde a Lapithis expulſi, in loca AEtolis proxima conceſſerunt, mutati ſunt AEnianum fines. AEniaque urbs non jam in Perrhæbis; ſed in AEtolis celebrata. Eadem & fortuna fuit Perrhæborum, qui e ſuis locis pariter ſunt a Lapithis ejecti. Geographus: Οἱ μὲν οὖν Περραιβοὶ κατεδυναστεύθησαν ὑπὸ Λαπιθῶν, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀνεχώρησαν οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας, καὶ Δόλοπας. Quod & contigit Athamanibus, qui in campo Dotio domicilium quondam ſuum habuerunt. Idem Geographus: Οἱ μὲν οὖν Ἀθαμᾶνες οἱ πλείους εἰς τὴν Οἴτην ἐξηλάθησαν ὑπὸ Λαπιθῶν· κἀνταῦθα δὲ ἐδυνάστευσαν ἀφελόμενοι τῶν τε Δωριέων τινὰ μέρη, καὶ τῶν Μαλιέων, μέχρι Ἡρακλείας, καὶ Ἐχίνου. Unde Plinius tum Athamanas, tum Perrhæbos, tum AEnianas, ſeu, ut vocat, AEnienſes, AEtolis adnumerat lib. 4. c. 2. *AEtolorum populi, Athamanes, Tymphæi, Ephyri, AEnienſes, Perrhæbi.* Quamquam Auguſtus Imperator AEnianas Theſſalis contributos voluerit, ut teſtatur Pauſanias. AEnianum varias μεταναστάσεις, ſeu migrationes, narrat Plutarchus in Quæſtionibus Græcis: Αἰνιᾶνες ὑπὸ Λαπιθῶν ἐξαναστάντες τὸ πρῶτον, ᾤκησαν περὶ τὴν Αἰθικίαν, εἶτα περὶ τὴν Μολοσσίδα, καὶ Κασσιωπαίαν. οὐδὲν δὲ χρηστὸν ἀπὸ τῆς χώρας ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ χαλεποῖς χρώμενοι προσοίκοις, εἰς τὸ Κιρραῖον πεδίον ἦλθον, Οἰνόκλου τοῦ βασιλέως ἄγοντος αὐτούς. ἐκεῖ δὲ μεγάλων αὐχμῶν γενομένων, κατὰ χρησμὸν, ὡς λέγεται, τὸν Οἴνοκλον καταλεύσαντες, καὶ πάλιν πλανηθέντες, εἰς ταύτην ἀφίκοντο τὴν χώραν, ἣν νῦν ἔχουσιν, ἀγαθὴν, καὶ πάμφορον οὖσαν. Poſtrema hæc regio, in qua AEnianes tandem inſederunt, Inacho flumini adjacebat, quam Inachienſes, & Achæi tum obtinebant, ut ſcribit Plutarchus. Antea Athamanes, atque AEtoli AEnianas ex finibus ſuis exterminaverant, tam miſerè vexatos, atque afflictos,

τευθέν ποθεν τοὺς Αἰνιᾶνας κληθῆναι τὸ ἔθνος. ἡ χρῆσις διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ διφθόγγου καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, [1] Λεύκιππος Αἰνιὰν γένος. καὶ, [2] Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι πῶλοι. Ἔνθα οἱ γράφοντες διὰ δύο διφθόγγων τὸ, Αἰνιαὶν, ἐοίκασι παρακούειν, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνέου, τὸν Αἰνιᾶνα. ὅπερ παντελῶς ἔψευσται. Ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ὁ Ποιητὴς ἤδη εἰς βαρβάρους ἥκων, ἐθνικῶς, καὶ οὐ κατὰ πόλεις, αὐτοὺς ὀνομάζει. καὶ ὅτι [3] Αἰνιᾶνες, ὕστερον μὲν, ὅμοροι τοῖς Αἰτωλοῖς· πρώην δὲ, περὶ τὴν Ὄσσαν ᾤκουν μετὰ Περραιβῶν.

ρμζ΄. Περραιβοὶ δὲ, οἱ καὶ πρὸ ὀλίγου μνημο-
Baſ. p. 254. νευθέντες, ἐκλήθησαν μὲν ἀπό τινος Περραιβοῦ, ἐνδόξου, ὡς εἰκὸς, ἀνδρός· Θετταλικὸν δέ τι γένος εἰσί. Φησὶν οὖν ὁ Γεωγράφος, ὅτι Περραιβοὶ κατεῖχόν ποτε τὰ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ· μᾶλλον δ' ἐντελέστερον εἰπεῖν, [4] Λαπίθαι μὲν τὰ πεδία κατεῖχον, Περραιβοὶ δὲ τὰ ὀρεινότερα πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ τοῖς Τέμπεσι. καὶ ὅτι ἐνέμοντο [5] τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ, καὶ τῷ Πηνειῷ [6] μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ. καὶ ὅτι [7] Ἄργισσα ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. [8] ὑπέρκειται δ' αὐτῆς Ἄτραξ. Τὴν δ' ἀνὰ μέσον πολεμίαν εἶχον Περραιβοί· οἳ καταδυναστευθέντες ὑπὸ Λαπιθῶν, [9] ἀπανέστησαν εἰς τὴν ὀρεινὴν, τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας,

veriſimile videri poteſt, hinc alicunde gentem ipſam Ænianas eſſe appellatam. Cujus vocis exemplum per diphthongum in principio invenitur etiam apud Sophoclem, ubi ait: Λεύκιππος Αἰνιὰν γένος. *Leucippus Ænian genere*. &, Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι πῶλοι. *Poſtea Ænianis viri contumaces ore, & intractati equuli*. Ubi ii, qui cum diphthongis duabus ſcribunt τὸ, Αἰνιαὶν, *Ænean*, accipere videntur, tamquam ἀπὸ τοῦ Αἰνέου, *ab Æneâ*, τὸν Αἰνιᾶνα, *Æneanem*. quod prorſus falſum eſt. Hoc autem loci veteres ſcribunt, Poëtam, quum jam ad Barbaros veniat, per gentes, & non per urbes, nominatim eos referre. Ænianas item, qui, poſterioribus temporibus, finitimi Ætolis fuerunt, olim circa Oſſam cum Perrhæbis habitaviſſe.

CXLVII. Perrhæbi autem, qui & paullò ante ſunt commemorati, id nominis acceperunt a Perrhæbo quodam, illuſtri, ut videtur, & percelebri viro; genſque ii ſunt Theſſalica. Itaque tradit Geographus, Perrhæbos ſita ad Olympum loca aliquando obtinuiſſe; ſive, ut Geographi verba pleniùs, atque integriùs afferamus, Lapithas campeſtria, Perrhæbos montana ad Olympum, atque ad Tempe loca occupaſſe. Perrhæbos item regionem, quæ erat ad mare, atque ad Peneum, uſque ad ejus oſtia, incoluiſſe. Argiſſam ſitam eſſe ad Peneum. Supra eam, ſitam Atracem. Reliquam in medio, quæ flumini adjacebat, regionem Perrhæbos tenuiſſe: qui a Lapithis oppreſſi, in montana receſſerunt, quæ erant circa Pindum, Athamanaſque, ac Dolo-

flictos, ut eam magnâ ex parte gentem labefactaſſe, atque attriviſſe viderentur. Geographus de AEnianibus: *καὶ δ' αὐτοὶ ἐκπεπόνθασι καὶ οἱ Αἰνιᾶνες. καὶ τοὺς τόπους ἀξέφθειραν Αἰτωλοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες*. Subdit autem Geographus, AEnianas Oetam montem incoluiſſe: qui mons a Thermopylis ad ſinum uſque Ambracicum porrigitur. Quibus etiam de Ænianibus ita alibi ſcripſerat: *Αἰνιᾶνες οἱ νῦν Αἰτωλοῖς ὅμοροι, περὶ τὸ Δώτιον ᾤκουν, καὶ τὴν Ὄσσαν μετὰ Περραιβῶν*. Ergo, poſtquam AEnianes ex priſtina ſuâ apud Perrhæbos ſede exturbati ſunt, atque expulſi, alia ſuit, ut videtur, urbs eorum AEnia ad Acheloum flumen. Strabo l. 10. *καὶ ἡ Αἰνία δὲ* (ſic enim legendum, non *Αἰνεία*) *καὶ αὕτη ἐπὶ τῷ ποταμῷ* (Ἀχελῴῳ) *ἡ μὲν παλαιὰ ν' ἀπῳκισμένη, ἴσον ἀπέχουσα τῆς τε θαλάττης, καὶ τῆς Στράτου· ἡ δὲ νῦν, ὅσον ἑβδομήκοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς ἐκβολῆς διέχουσα*. Paullò autem ſupra dixerat, *ὑπέρκειται ἐν τῇ μεσογαίᾳ, καὶ τοῖς προσβορείοις μέρεσι τῶν Αἰτωλῶν Περραιβοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἰνιάνων τι μέρος τῶν τὴν Οἴτην ἐχόντων*. Quis tum ſitus AEnianum fuerit, quæque præcipuè loca tenuerint, diſertè docent Scylax, Pauſanias, Heliodorus, Strabo. De his Strabo: *Τοῖς δὲ Λοκροῖς τοῖς μὲν Ἑσπερίοις συνεχεῖς εἰσὶν Αἰτωλοί· τοῖς δὲ Ἐπικνημιδίοις Αἰνιᾶνες οἱ τὴν Οἴτην ἔχοντες, καὶ μέσοι Δωριεῖς*. Et Heliodorus multò ſanè planiſſimè in AEthiopicis: *ἐμοῦ δὲ ἐρομένου τοῦ Χαρικλέα, τίνες οἱ Αἰνιᾶνες, ἢ τίς ἡ θεωρία, καὶ τῷ ἄγουσι θυσίαν· οἱ μὲν Αἰνιᾶνες, ἔφη, Θετταλικῆς ἐστὶ μοίρας τὸ ἀριστεῦον, καὶ ἀκριβῶς Ἑλληνικὸν, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὰ μὲν ἄλλα τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ παρατεινόμενον· μητρόπολιν δὲ σεμνυνόμενον Ὑπάτην, ὡς μὲν αὐτοὶ βούλονται, ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων ὑπατεύειν, καὶ ἄρχειν ὀνομασμένην· ὡς δὲ ἑτέροις δοκεῖ, ὅτι περ ὑπὸ τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει κατῴκισται*. Unde facilè intelligas, quod de ſinu *AEniano*, ſive, ut ego lego, *AEniaco*, ex Polybio tradit Livius l. 28. c. 5. *Nunciatum eſt, concilium AEtolis Heracleam indictum, regemque Attalum, ad conſultandum de ſummâ belli venturum. Hunc conventum ut turbaret (Philippus) ſubito adventu, magnis itineribus Heracleam duxit. & concilio quidem dimiſſo jam venit: ſegetibus tamen, quæ prope maturitatem erant, maximè in ſinu AEniaco vaſtatis, Stratuſſum copias reducit*. Joh. Friderico Gronovio ibi placet, vel in *Sinu AEniano*, vel, ut ſcripſi, in *ſinu AEnianum*. Nec enim probat *AEnienſium*. At Ænianes dicti etiam *AEnienſes*, Græcis Αἰνιεῖς. Stephanus: *λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς*. Sinus igitur Æniacus eſt, qui ad ſinum Maliacum pertinet: tametſi Ænianes ſupra Maliacum ſinum in mediterraneam magis regionem protenderentur. At rectè Scylax: *Καὶ τῇ Μαλιέων χώρᾳ ὑπερκεῖσθαι ἄνωθεν ἀπὸ μεσογαίας Αἰνιᾶνες· καὶ δι' αὐτῶν ῥεῖ ὁ Σπερχειὸς ποταμὸς ἔξω τῆς Μαλιέων πόλεως*. Princeps Ænianum urbs, ac μητρόπολις, videtur tunc fuiſſe Hypata, quæ Stephano *πόλις Αἰνιάνων*. Eam in urbem narrat Livius lib. 36. Ætolos in bello contra Romanos,

concilium gentis ſuæ coëgiſſe. Ænianum etiam Livius meminit lib. 33. c. 3. *Cognitis ſociorum decretis, tertio die ab Heracleâ Xynias progreſſus* (Quinctius) *in confinio AEnianum Theſſalorumque poſitis caſtris, AEtolica auxilia opperiebatur*. Sunt hi ipſi Ænianes, qui Ætolis tunc accenſebantur. Malè ibi, atque imperitè ſcriptum fuerat, *AEneatium*. quod eſt gentile Æneæ Macedonicæ. Nempe librarii ex altero loco Livii, in quo mentio fit *gentis AEneatum*, ab urbe videlicet Æneâ, faciendam etiam ſibi putarunt *AEneatium*: ubi ſermo eſt de Ænianibus: quum tamen alii e contrario in altero illo loco, ubi AEnea orbs memoratur, quæ eſt in ſinu Thermæo, *AEnium* in *AEneum*, *AEnianus* in *AEnianas* commutaverint. Itaque, ut ad locum Stephani, onde aliquantò longiùs digreſſi ſumus, redeamus, ona mihi videtur fuiſſe urbs Theſſalica, eaqua Perrhæbica, AEnos, eademque AEnia, ab AEno, Gunei fratre condita, quæ, expulſis inde AEnianibus, atque ad AEtolos commigrantibus, via pagi poſtea nomen ſervaverit. Nec AEni, aut AEniæ urbes duæ Theſſalicæ admitti mihi poſſe videntur, niſi quatenus AEnianes, poſt migrationem illam ſuam e veteri Perrhæbiâ ad AEtolos, ſunt iterum Theſſalis contributi. Ac fortaſſe AEnia deinde fuerit Hypata, urbs primaria AEnianum. quod ego tamen affirmare minimè auſim. *Politus*.

1. Ἀδάμαντος) l. Ἀδάμαστος. Polit.

2. Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς) Plutarchus de Curioſitate: ὥστε δὲ συμβαίνει τὸ τοῦ Σοφοκλέους·

Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
Πῶλοι βίᾳ φορῶσιν.

Politus.

3. Αἰνιᾶνες, ὕστερον μὲν, ὅμοροι τοῖς Αἰτωλοῖς) Strabo l. 9. p. 61. Αἰνιᾶνες οἱ νῦν Αἰτωλοῖς ὅμοροι, περὶ τὸ Δώτιον ᾤκουν, καὶ τὴν Ὄσσαν μετὰ Περραιβῶν. Polit.

4. Λαπίθαι τὰ πεδία κατεῖχον) Geographus: ἔστι δὲ καὶ ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ ἐκ μέρους Περραιβικά. τοὺς μέντοι Λαπίθας φασὶ ... διὰ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν· καὶ τὰ μὲν πεδία κατεῖχον τοὺς Λαπίθας, καὶ τὸ ἐνθάδε Περραιβικὸν ὑπὸ τούτοις ... τὰ δ' ὀρεινότερα χωρία πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περραιβούς. Politus.

5. τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ) τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος. Polit.

6. μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ) καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβικῆς. Polit.

7. Ἄργισσα) ἡ νῦν Ἄργουρα, ut ait Geographus. *Polit.*

8. ὑπέρκειται δ' αὐτῆς Ἄτραξ) ἐν παραποταμίοις σταδίοις, τῷ ποταμῷ πλησιάζουσα καὶ αὐτή. Livius lib. 32. c. 15. *Inde Atracem eſt profectus* (Conſul). *decem fermè millia ab Lariſsâ abeſt: ex Perrhæbia oriundi ſunt. Sita eſt urbs ſuper Peneum amnem*. Polit.

9. ἀπανέστησαν εἰς τὴν ὀρεινὴν) οἱ πλεῖς. Polit.

Dolopas. Regionem, reliquiaſque Perrhæborum Lariſſæos occupaſſe: qui quum prope Peneum habitarent, illis quoque vicini erant. Conſtat igitur, Theſſaliæ populos Perrhæbos fuiſſe, & loca circa Lariſſam habuiſſe. Geographus etiam ſcribit, Homerum Perrhæbos, ſimul atque Athamanas, tamquam in viciniâ habitantes, conjunxiſſe; itaque oſtendiſſe, ſimul eum Perrhæbis Athamanas quoque eſſe intelligendos. Sciendùm porrò eſt, eos, qui Homerum auctorem ſequuntur, ac recentiores, ſimplici ρ ſcribere τοὺς Παῤῥαιβοὺς, *Perrhæbos*: tametſi alii veteres immutabilem illam litteram duplicarent. Teſtaturque Ethnicorum ſcriptor, Perrhæbos, utpote Æolenſes, conſonantes litteras duplicare conſueviſſe, quippe qui ſemet ipſi Περῥαιβοὺς, *Perrhæbos*, ſuamque ipſorum urbem Γόννον, *Gonnum*, & γόννατα, *genua*, aliaque id genus, vocarent. Dodona autem, unde alicubi poſtea Juppiter Dodonæus, urbs eſt Moloſſidis in Epiro, ut Ethnicorum ſcriptor declarat: qui neque eos probat, qui tum Theſproticam eam eſſe dicunt, tum Theſſalicam. Et certè quidem alii in aquilonali Theſprotiæ parte eam collocant, ubi fanum, & ex quercu oraculum Jovis Dodonæi: quam ſanè quercum Sophocles vocat πολύγλωσσον,

νας, καὶ Δόλοπας. Τὴν δὲ χώραν, καὶ τοὺς ὑπολοίπους Περῥαιβοὺς, κατέχον Λαρισσαῖοι, πλησίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ Πηνειοῦ, [1] γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις. Δῆλον οὖν, ὅτι Θετταλοί τινες οἱ Περῥαιβοί· καὶ ὅτι καὶ περί που τὴν Λάρισσαν. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι Ὅμηρος συνέζευξε Περῥαιβοὺς, καὶ Ἀθαμᾶνας, [2] ὡς πλησίον οἰκοῦντας, δηλῶν, ὅτι συνυπακούονται τοῖς Περῥαιβοῖς καὶ οἱ Ἀθαμᾶνες. Ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ μὲν καθ' Ὅμηρον, καὶ οἱ νεώτεροι [3] ἐν ἀνὶ ῤ γράφουσι τοὺς Παῤῥαιβούς· [4] ἕτεροι δέ τινες παλαιοὶ ἐδίπλαζον τὸ ἀμετάβολον. Καὶ λέγει ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, ὅτι [5] Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περῥαιβοὶ ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα, [6] Περῥαιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες, καὶ πάλιν Γόννον παρ' αὐτοῖς οὖσαν, καὶ γόννατα, καὶ τοιαῦτά τινα. Δωδώνη δὲ, [7] ἀφ' ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς που Δωδωναῖος Ζεὺς, πόλις Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, ὡς ὁ τῶν Ἐθνικῶν καταγραφεὺς δηλοῖ· [8] ὃς οὐδὲ ἀρέσκεται τοῖς εἰποῦσιν αὐτὴν Θεσπρωτικὴν, καὶ Θετταλικήν. [9] Καὶ μὴν ἕτεροι ἐν ὑπερβορέῳ τῆς Θεσπρωτίας αὐτὴν τιθέασιν, ἔνθα ἱερὸν, καὶ [10] τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. [11] Ἣν δρῦν πολύγλωσσον λέγει ὁ Σοφοκλῆς, ἥγουν

1. γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις) νεμόμενοι δὲ τὰ διδυμαονίζοντα μέρη τῶν πεδίων. Politus.

2. ὡς πλησίον οἰκοῦντας) ἀλλήλων. Polit.

3. ἐν ἀνὶ ῤ γράφουσι τοὺς Παῤῥαιβούς) ſcribe, Περαιβούς. Polit.

4. ἕτεροι δέ τινες παλαιοὶ ἐδίπλαζον τὸ ἀμετάβολον) Ut ex Latinis Propertius l. 3. el. 5. v. 55.

Aut cur Perrhæbi tremuere cacumina Pindi.

Et Ovidius lib. 12. Metamorph.

Corpore non læſo Perrhæbum Cænea vidi.

Corruptè in libris editis Livii *Perræbia*, & *Perræbii*. Polit.

5. Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περῥαιβοὶ ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα) Sic, quod notat Etymologus, πέδιλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμμιλος. Polit.

6. Περῥαιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες, καὶ πόλιν Γόννον) Stephanus v. Γόννοι. τοὺς δὲ Περῥαιβοὺς καλοῦντας ἑαυτοὺς, καὶ Γόννον διὰ δύο ν τὴν πόλιν. Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Fragmentum hoc Stephani ſupplendum eſt, & corrigendum ex Euſtathio. Supplent enim primùm debent præcedentia illa verba: Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περῥαιβοὶ ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα. quibus ſtatim ſubjungenda ſequentia: Περῥαιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Deinde pro γόνα reſcribendum γόννατα. Γόννατα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Sic Γόννον, & Φάλαννον, duplicato ν, legebant nonnulli apud Lycophronem in Alexandrâ: Περῥαιβικὴν Γόννον, Φάλαννάν τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων γύας. Politus.

7. ἀφ' ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς που Δωδωναῖος Ζεύς) l. π' Il. Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε. Heſychius: Δωδωναῖε. ὁ ἐπίθετον Διὸς ἀπὸ Δωδώνης διὰ τὸ ἐκεῖ τιμᾶσθαι τὸν θεόν. Stephanus: Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, καθ' ἣν Δωδωναῖος Ζεύς. Suidas: Δωδωναῖος ὁ Ζεύς· τιμᾶται ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίδος ἐν τιμῶν. Polit.

8. ὃς οὐδὲ ἀρέσκεται τοῖς εἰποῦσιν αὐτὴν Θεσπρωτικὴν, καὶ Θετταλικήν) impetit Philoxeno, cujus ſententiam Stephanus penitus improbat. Φιλόξενος δὲ δύο φησὶ, Θεσπρωτικὴν, καὶ Θετταλικὴν, κακῶς. Philoxenus hic cenſuit Dodonam Theſproticam eſſe, ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ἐκ τῆς δρυός· Theſſalicam verò, a qua Achilles Jovem vocaverit Dodonæum. Eum auctorem ex eo maximè Stephanus redarguit, quòd ſi Jovem Dodonæum a Dodonâ Theſſalicâ Achilles Homericus nuncupaſſet, Sellorum minimè meminiſſet: de quibus tamen ſit:

ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ

Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Παῖς γὰρ τοίνυν μέμνηται. ἀπὸ τῆς Θετταλικῆς καλῶν αὐτόν; quandoquidem Selli, apud quos templum Jovis Dodonæi, erant Theſprotici. Vetus Homeri Scholiaſta: Σελλοὶ ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας, κληθὲν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Σελλήεντος. Illud fortaſſe fucum fecit Philoxeno, quòd Jovem illum Dodonæum Achilles, Pelaſgicum nuncupaverit. Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ. Pelaſgicus namque eſt Theſſalicus. At enim Jovis Dodonæi templum in Theſprotiâ, ſeu Moloſſide, fundaverant Pelaſgi. Inde Juppiter, qui ibi colebatur, Pelaſgicus: ut ex veteribus rectè explicat Euſtathius ad lib. π' Iliad. τὴν δὲ Δωδώνην καὶ δυσχείμερον λέγει Ἀχιλλεὺς, εἰδὼς πεπονθυῖαν οὖσαν, περὶ ἣν Πελασγοὶ τὸ φιλόμαντον ἵδρυσαν ἱερὸν, κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅθεν καὶ Πελασγικὸς ὁ αὐτός. nimirum Ζεύς. Geographus ex Ephoro: ἔστι δὲ (τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ) ὥς φησιν Ἔφορος, Πελασγῶν ἵδρυμα. οἱ δὲ Πελασγοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα δυναστευσάντων ἀρχαιότατοι λέγονται. καὶ ὁ Ποιητής φησιν οὕτω· Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ· Ὁ δ' Ἡσίοδος·

Δωδώνην, φηγόν τε Πελασγῶν ἕδρανον ἦεν. Politus.

9. Καὶ μὴν ἕτεροι ἐν ὑπερβορέῳ τῆς Θεσπρωτίας αὐτὴν τιθέασιν) Eſt enim Homero Dodona δυσχείμερος. Vetus Scholiaſta: Δωδώνη, χωρίον ἐν ὑπερβορέῳ τῆς Θεσπρωτίας, ἱερὸν Διός· ἔνθα τὸ ἐκ τῆς δρυὸς μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Etymologici Magni Auctor: Δωδωναῖος ὁ Ζεύς. Ἰλιάδος π'. Ζεῦ, ἄνα Δωδωναῖε. ἐν χωρίῳ τῷ ὑπερβορείῳ τῇ Δωδώνῃ τιμώμενος ἐν Θεσπρωτίᾳ. Vetus Scholion ad Homericum illud: Ζεῦ, ἄνα Δωδωναῖε. ἐν χωρίῳ τῷ ὑπερβορείῳ, τῇ Δωδώνῃ, τιμώμενε. Ubi patet, atque apud Etymologum, claritatis, & diſtinctionis gratiâ, addi debet, ἐν Θεσπρωτίᾳ. ut ne ſcilicet Hyperborei, aut Scythæ; ſed ὑπερβόρειον μέρος, & χωρίον τῆς Θεσπρωτίας intelligantur. Hecatæus verò ſcripſit, Dodonæos habitare Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίας. Atque adeo Dodona aliquando Moloſſidi eſt contributa. Æſchylus in Prometheo Vincto:

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
τήν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα, θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός.

Strabo: Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος, ἢ Τμάρος (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν· καὶ οἱ Τραγικοί τε, καὶ Πίνδαρος, Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. Unde Plinius: *Moloſſi, apud quos Dodonæi Jovis templum, oraculo illuſtre.* De Tragicis, qui Theſprotiam Dodonam dicunt, innuit fortaſſe Geographus Euripidem, cujus eſt illud in Phœniſſis:

Θεσπρωτὸν οὖδας, σεμνὰ Δωδώνης βάθρα.

Euſtathius ad Dionyſium: ἐγγὺς δέ που Θεσπρωτὶς ἡ Δωδώνη, πτίζειν, ὑπὸ τοὺς Θεσπρωτούς. Politus.

10. τὸ ἐκ δρυός) φηγὸν vocant hanc alii. Unde Zenodotus pro Δωδωναῖε ſcribebat apud Homerum Φηγωναῖε· ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. Polit.

11. ἣν δρῦν πολύγλωσσον λέγει ὁ Σοφοκλῆς) Hercules Sophocleus Trachiniis:

ἃ τῶν ὀρείων, καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῴας, καὶ πολυγλώσσου δρυός.

Ubi Demetrius Triclinius: πολυγλώσσου δὲ δρυός, ὅτι πολλοὺς μαντευομένους, καὶ διὰ τὸ πολλὰ φθεγγομένης, ἢ τὰς διαφόρους διαλέκτους χρησμῳδούσης πρὸς τὴν ἑκάστου τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. Æſchylus etiam in Prometheo de oraculo Dodonæo:

Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες.

Vetus Scholiaſta: αἱ προσηγορεύουσαι, καὶ μαντευόμεναι, δρύες, αἱ ὁμιλοῦσαι. ἄπιστον γὰρ τέρας τὸ τὰς δρῦς ἐκπέμπειν φωνάς. Conſtantinus Porphyrogennetus Lib. 2. Them. 8. μητρόπολις δὲ τῆς Ἠπείρου πόλις Δωδώνη, ἐφ' ἧς ἡ δρῦς ἡ φθεγγομένη τὰ τῶν δαιμόνων μυστήρια, ὅσον μνημονεύει καὶ ὁ θεόλογος Γρηγόριος, λέγων οὕτως· Ἡ Δωδωναίας δρυὸς λογίων. Politus.

γειν πολύφωνον. [1] Ὠνομάσθη δὲ ἡ Δωδώνη ἀπὸ Δωδώνης ἡρωΐδος, ἢ Ὠκεανίδος νύμφης, ἢ ἀπὸ Δώδωνος ποταμοῦ. [2] Ἐλέγετο δὲ καὶ Δωδὼν δισυλλάβως. [3] Ἐξ αὐτῆς τὸ παροιμιαζόμενον Δω-
Rom. p. 336. δωναῖον χαλκεῖον, ἐπὶ τῶν πολυλόγων. Χαλκεῖον γὰρ, τὸ καὶ ἀλλαχοῦ σαφέστερον δηλωθησόμενον, ἤχει αὐτόθι, [4] πληττόμενον τεχνικῶς ὑπὸ μάστιγος, ἢ καὶ κατὰ βίαν ἀνέμων. Ὅτι δὲ καὶ [5] δυσχείμερος ἡ Δωδώνη, μεμαρτύρηται. [6] Κεῖται δέ τινα περὶ αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ.

ρμη'. Ἐν δὲ τῷ, ἔργα νέμοντο. [7] ἔργα κοινῶς λέγει πάντα τὰ συστατικὰ πολιτειῶν, ἔσω τε, καὶ ἔξω. Τὸ δὲ προΐει, χρόνος ἐστὶν ἀντὶ χρόνου. Κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ προΐησιν, ὡς δηλοῖ εὐσυντάκτως ἐπαγόμενον [8] τὸ, ἐπιμίσγεται. Τὸ δὲ καλλίρροον ὕδωρ, οὐκ ἂν εἴη μακρὰν τοῦ, Πηνειὸς ἀργυροδίνης. Τὸ δὲ, ἀλλά μιν ἐπιῤῥέει, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς. [9] Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον.

on, *multilinguem*, videlicet πολύφωνον, *multiloquam, ideſt, multas voces, ſeu multa oracula profundentem*. Appellata eſt Dodona a Dodonâ heroina, ſeu nymphâ Oceani filiâ, aut a Dodone flumine. Quin & Δωδὼν, *Dodon*, duabus ſyllabis dicebatur. Inde æs, ſeu tintinnabulum Dodonæum, quod in proverbii conſuetudinem abiit, de hominibus multæ loquacitatis. Lebes enim ibi æreus, qui & alibi fuſius explicabitur, flagello artificioſè percuſsus, aut etiam vehementi agitatione ventorum, reſonabat. Porro autem in confeſſo eſt, Dodonam eſſe δυσχείμερον, *perfrigidam, & propter vim frigoris hiberni ægrè habitabilem*. Nonnulla etiam de eâ habentur apud Dionyſium Periegetam.

CXLVIII. Ad hæc, ubi ait: ἔργα νέμοντο, *res habebant*, nomine ἔργων, *rerum*, communiter omnia intelligit, quibus & domi, & foris conſtant civitates. Τὸ προΐει, *emittebat, vel profundebat*, tempus eſt pro tempore. Poſitum namque id eſt pro προΐησι, *emittit, ſeu profundit*, ut apertè oſtendit, quod rectâ orationis ſtructurâ ordinatè ſubjungitur, τὸ ἐπιμίσγεται, *admiſcetur*. Deinde τὸ καλλίῤῥοον ὕδωρ, *pulchrè fluens, ſeu pura, ac limpida aqua*, non multùm abluſerit ab eo, quod dicitur de Peneo ἀργυροδίνης, *vortices argenteos voluente*. Illud præterea, ἀλλά μιν ἐπιῤῥέει, *ſed ſuper ipſum fluit*: perinde eſt, ac ſi dicat, per ſumma veluti redundando decurrit, atque in eo innatat. Verùm poſteriores Homero ſcriptores

1. Ὠνομάσθη δὲ ἡ Δωδώνη ἀπὸ Δωδώνης ἡρωΐδος) Epitome Stephani, quæ eſt ab Hermolao: Εἴρηται ἀπὸ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν· ἢ ἀπὸ Δωδώνου, τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης· ἢ ἀπὸ Δώνος ποταμοῦ. Legendum eſt in poſterioribus verbis: ἢ ἀπὸ Δωδώνος τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης· ἢ ἀπὸ Δωδῶνος ποταμοῦ. Euſtathius ad Dionyſium: Δωδώνη οὐ μόνον ἡ χώρα, ἀλλὰ καὶ πόλις ἡ Δωδώνη, ἀπὸ Δωδώνος τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης, ὃ ἐν τῷ ποταμῷ Δωδῶνος. Rurſus Fragmentum Stephani, quod ex Bibliothecæ Seguierianæ membranis deprompſit, ac primus edidit Samuel Tennulius: Ὠνόμασται δὲ, κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' τίτλον. ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἀκεστόδωρος δὲ ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ Δωδῶνος ποταμοῦ, ὃν παρατίθεται ὁ Τεχνικὸς ἐν τῷ α' τῆς καθόλου, λέγων οὕτως· Δωδὼν ποταμὸς Ἠπείρου. Hic etiam ſcribendum: ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης. Eodem modo curandus locus Etymologici: Δευκαλίων μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων κατακλυσμὸν, παραγενόμενος εἰς τὴν Ἤπειρον, ἐμαντεύσατο ἐν τῇ δρυΐ. πελειὰς δὲ χρησμῷ αὐτῷ εἶπεν, κατοικίζει τὸν τόπον, συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ· καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς, καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, Δωδώνην τὴν χώραν προσηγόρευσεν. Ubi pariter reſcribendum: καὶ ἀπὸ Δωδώνης τοῦ Διὸς, ἢ μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων. Nec aliter legeris apud Scholiaſtam Homericum ad l. π' Il. ubi eadem, quæ apud Etymologum, corruptela. *Politus*.

2. Ἐλέγετο δὲ καὶ Δωδὼν δισυλλάβως) Epitome Stephani: Λέγεται δὲ καὶ Δωδὼν· ἐς τὸ ἐθνικὸν οὐχ εὕρηται. χρηματίζεται δὲ Δωδώνιος. τὸ δὲ θηλυκὸν, Δωδωνίς. Immo verò non videtur eſſe in uſu Rectus hujus urbis Δωδὼν· tametſi obliqui aliquando caſus apud veteres ſcriptores reperiantur, ut apud Sophoclem, & Callimachum, & Euphorionem, quorum exempla profert Stephanus. Nam quod affertur ex Simmiâ Rhodio, Δωδὼ, id quidem eſt per apocopen pro Δωδώνη, ut eſt Μίαν pro Μισσήνη, & plura alia ſunt per apocopen vocabula, ut rectè docet Geographus. Et Δωδὼν, cujus ἐν τῷ α' τῆς καθόλου meminerat ὁ Τεχνικὸς, nomen eſt fluvii Epirotici, a quo videri poteſt nomen accepiſſe urbs Dodona. Quia igitur non eſt in uſu urbis hujus Rectus Δωδὼν· ideò Herodianus ὁ Τεχνικὸς exiſtimabat, dici per metaplaſmum caſus illos obliquos de hac urbe, Δωδῶνος, Δωδῶνι, Δωδῶνα· atque adeo inuſitatum etiam eſſe nomen Δωδώνιος Gentile, quippe quæ ita efferatur per metaplaſmum. Quòd ſiquis nomen illud Gentile adhibere nihilominus voluerit, hoc certè erit Δωδώνιος· pariter atque Πλάθρωνος eſt Πλαθρώνιος, & Καλυδῶνος Καλυδώνιος. Nam Δωδώνης quidem τὸ ἐθνικὸν, idque maximè uſitatum, eſt Δωδωναῖος. Hic eſt ſenſus verborum horum Stephani, quæ leguntur in ejus Fragmento: Ἡρωδιανὸς δὲ ἡ Δωδώνης γενικὴ μετὰ τὴν λοιπὰς κινεῖται καὶ κλίσεις εἶναι τῆς Δωδὼν, ὥσπερ οὐκ ἐν χρήσει τῆς πόλεως ἡ εὐθεῖα. Διόπερ εἶπεν ὁ Τεχνικὸς μεταπλασμὸν (malè vetus membrana μεταπλασμὸς) ἠγνόησε τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἀῤῥήτως, ὡς μεταπλασθέντος. εἰ δέ τις χρηματίσειεν, ἔσται Δωδώνιος, ὡς Πλάθρωνος Πλαθρώνιος, Καλυδῶνος Καλυδώνιος. Τῆς μέντοι Δωδώνης Δωδωναῖος. Dicit, caſum patrium Δωδῶνος declinari potuiſſe a recto Δωδὼν, ſi hic Rectus urbis eſſet in uſu: ideoque Herodianum exiſtimaſſe, Δωδώνιος hujus gentile eſſe inuſitatum, quia caſus ille genitivus Δωδῶνος de urbe dicitur per metaplaſmum. Rectus namque eſt Δωδώνη, unde Δωδωναῖος. Hæc Stephani verba docti viri minimè intellexerunt: de quibus nonnulla ego cenſeo eſſe luxata, & ſic eſſe reſtituenda: Διόπερ ἔοικεν ὁ Τεχνικὸς ἠγνοηκέναι τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἀῤῥήτως, ὡς μεταπλασμὸν πεπονθυίας. Μεταπλασμὸν τυχεῖν quid ſit, norunt Grammatici: & metaplaſmum hunc patitur τὸ Δωδῶνος de urbe illâ Epirotica, cujus Rectus, Δωδώνη. Sic Δωδῶνι, quod Sophocles uſurpat in Trachiniis, notat Scholiaſta dictum eſſe, ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς ἡ Δωδών. Ὅμηρος δὲ, inquit, Δωδώνην εἶπεν. Hinc igitur Auctor Epitomes colligit, Gentile Δωδώνιος non inveniri, quia nempe ſcriptum erat in Stephano, Herodianum τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἀῤῥήτως exiſtimaſſe. Unde etiam ait, χρηματίζεσθαι τὸ Δωδώνιος, hoc eſt, præter uſum, & conſuetudinem ſermonis, fingi, ac componi κατὰ τέχνην ex figurato illo Δωδῶνος metaplaſmo. Idque eſt, quod Stephanus ait: εἰ δέ τις χρηματίσειεν, ἔσται Δωδώνιος, ὡς Πλάθρωνος Πλαθρώνιος. Ubi pro χρηματίσειεν reſcribendum eſſe judico χρηματίσειεν, ut apparet legiſſe olim Hermolaum. At verò τὸ θηλυκὸν, Δωδωνίς, fit a Δωδώνη, Fragmentum Stephani: Καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνίς ἀπὸ τῆς Δωδώνη, ὡς Παλλήνη Παλληνίς. Inde Δωδωνὶς φηγὸς apud Apollonium. *Politus*.

3. Ἐξ αὐτῆς τὸ παροιμιαζόμενον Δωδωναῖον χαλκεῖον) Epitome Stephani: Ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δωδωναῖον χαλκεῖον, ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων· ἢ ὅτι τὸ χαλκεῖον πληττόμενον ἤχει ὑπὸ μάστιγος, ἢ ὅτι τῇ βίᾳ τῶν ἀνέμων ἤχει· ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. quod fuſius, ac diſtinctiùs explicatum eſt in Fragmento. *Politus*.

4. πληττόμενον τεχνικῶς ὑπὸ μάστιγος, ἢ καὶ κατὰ βίαν ἀνέμων) Suidas: δύο φησὶν (Ἀριστοτέλης) στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ, παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας, αἰωρουμένους ὑπ' ἀνέμου, τῷ λέβητι προσκρούειν. τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. & rurſus: καὶ ἀνδριὰς ἕστηκεν ἐν ὕψει, ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἕστηκεν· καὶ ἔπαισε ὁ ἀνδριὰς τὸν λέβητα· ὥστε ὁ ἦχος τις ἐναρμόνιος ἀπετελεῖτο. αἱ δὲ τῶν δακτύλων φωναὶ ἐναρμόνιοι εἰσί. Simile illud, quod de ſepulcro, & labyrintho Porſennæ Regis Etruriæ verbis Varronis refert Plinius lib. 36. c. 13. *Supra id quadratum pyramides ſtant quinque, quatuor in angulis, in medio una: in medio latæ pedum quinûm ſeptuagenûm, altæ centum quinquagenûm: ita faſtigiatæ, ut in ſummo orbis æneus, & petaſus unus omnibus ſit impoſitus, ex quo pendeant exapta catenis tintinnabula, quæ vento agitata, longè ſonitus referant, ut Dodonæ olim factum*. Politus.

5. δυσχείμερος ἡ Δωδώνη) ut & l. π' Il. v. 234. Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. Polit.

V. Abrahamum Berkelium in Fragmento genuino Stephani in voce Δωδὼν. Salvinus.

6. Κεῖται δέ τινα περὶ αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) ad illud Dionyſii:

περὶ ῥεῖον ζωφερὰ
Δωδώνης ἄπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.

Politus.

7. ἔργα κοινῶς λέγει πάντα τὰ συστατικὰ πολιτειῶν) Virg. *ſata læta, boumque labores*. βοῶν ἔργα. Salvinus.

8. τὸ, ἐπιμίσγεται) Homerus συμμίσγεται. Polit.

9. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ ἐπιῤῥέειν δοτικῇ συντάξαντες) ἐπιῤῥεῖν cum accuſativo eſt influere, cum dativo ſuperfluere. Salvin.

Digitized by Google

ptores τὸ ἐπιῤῥέειν, *influere*, *ſuperfluere*, *redundare*, coſtruunt cum dativo. Quòd autem Titareſius ſummus fluat, ac ſupernatet, id fit aut ex levitate aquæ, quod contingit etiam fluminibus exonerantibus ſeſe in mare, aut ex viſcoſâ quadam aquarum metallicarum naturâ. Tum Poëta, quaſi terrorem quemdam, ac ſtuporem incutere velit, jam verò etiam mores dirigere, atque informare, ut jusjurandum averſemur, ſic ait: Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπόῤῥοια. *Juris enim jurandi horribilis Stygis aquæ fluxus eſt, ac rivus*, Hoc autem aut, quemadmodum nonnulli affirmarunt, ſimplici quadam ratione dictum eſt, propterea quòd jurant per eum fluvium indigenæ: ſicuti etiam, ut Arrianus memorat, amnis eſt Bithyniæ, Horcus, ſeu Orcus, nomine, qui ὅρκων, *jurium jurandorum, ſeu reliquarum omnium rerum, per quas quis juret*, maximè horribilis, ac ſacroſanctus ab incolis habebatur, quippe qui perjurum vi in vortices traheret, niſi curſim exſiliret.

μηρον, τὸ ἐπιῤῥέειν, δοτικῇ συντάσσουσι. Τὸ δὲ ἐπιπολαστικὸν τοῦ Τιταρησίου, γίνεται μὲν [1] ἢ διὰ κουφότητα ὕδατος, [2] ὅπερ συμβαίνει καὶ τοῖς εἰς θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς, [3] ἢ καὶ διὰ γλισχρότητα μεταλλικήν. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκπλήττειν θέλων, ἤδη δέ που καὶ ῥυθμίζειν εἰς ἦθος, [4] ἵνα τὸν ὅρκον ὑποβλεπώμεθα, φησίν· Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν [5] ἀπόῤῥοια. Τοῦτο δὲ, ἢ, καθά τινες εἶπον, ἁπλοϊκῶς ἐῤῥέθη, διότι ὀμνύουσιν εἰς αὐτὸν οἱ ἐγχώριοι· ὥσπερ, κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀῤῥιανοῦ, καὶ Βιθυνίας ποταμὸς, Ὅρκος ὄνομα, [6] ὃς φρικωδέστατος ὅρκων τοῖς ἐκεῖ ἐνομίζετο, πρὸς βίαν εἰς τὰς δίνας ἕλκων τὸν ἐπίορκον, εἰ μὴ δρόμῳ ἐξεπήδησεν. Ἡ γοῦν

1. *ἢ διὰ κουφότητα ὕδατος*) quæ cauſſa allata ab Athenæo l. 2. c. 4. Immo Plutarchus de Primo Frigido camdem levitatis cauſſam affert, cur oleum in omnibus innatet humoribus. Τοῦτο δὲ συμβαίνει διὰ κουφότητα, διὸ καὶ ἐπιπολάζει πάντων. Polit.

2. *ὅπερ συμβαίνει καὶ τοῖς εἰς θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς*) quod præcipuè de Phaſide flumine obſervavit Arrianus in Periplo Ponti Euxini: τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ κουφότητος τῷ τε σταθμῷ ἐπιπολάζειν ἄν τις. καὶ ἔστι τοῦτο, ὅτι ἐπιπλεῖ τῇ θαλάσσῃ, οὐχὶ δὲ συμμίσγεται, καθάπερ τῷ Πηνειῷ τὸν Τιταρήσιον λέγει ἐπιῤῥεῖν Ὅμηρος, καθύπερθεν ἠΰτ' ἔλαιον. Politus.

3. *ἢ καὶ διὰ γλισχρότητα μεταλλικήν*) Hanc alteram cauſſam præfert Strabo lib. 9. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρὸν ἐστιν ὕδωρ· τὸ δὲ τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἔκ τινος ὕλης· ὥστ' οὐ συμμίσγεται·

Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.

Urbanè Plinius: *Accipit* (Peneus) *amnem Orcon, nec recipit; ſed olei modo ſupernatantem, ut dictum eſt ab Homero, brevi ſpatio portatum abdicat: pœnales aquas, dirisque genitas, argenteis ſuis miſceri recuſans*. Nec minus feſtivè Lucanus:

Solus in alterius nomen cum venerit undæ,
Defendit Titareſus aquas, lapſusque supernè,
Gurgite Penei pro ſiccis utitur arvis.
Hunc fama eſt Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, ſuperûmque ſibi ſervare timorem.

Politus.

4. *ἵνα τὸν ὅρκον ὑποβλεπώμεθα*) Non ut ne unquam vel gravioris de cauſſâ, ac neceſſitate, juremus; ſed ut ne temerè, ut facilè juremus. Quam explicationem dant Chriſtiani Patres verbis illis Chriſti, Matthæi cap. 5. Ἠκούσατε, ὅτι ἐῤῥέθη τοῖς ἀρχαίοις· οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως. Baſilius ille Magnus Homil. in Pſalm. 14. ad illa verba: Ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀθετῶν. τί δή ποτε, ἐνταῦθα μὲν ὁ εὔορκος συγχωρεῖται ἐν τοῖς τῶν τελείων ἀρετῶν ἀναγραφόμενος· ἐν δὲ τῷ Εὐαγγελίῳ παντελῶς ἀπηγόρευται; Τίς παροικήσει, καὶ τίς κατασκηνώσει; ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀθετῶν. Ἐκεῖ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως. τί οὖν φαμέν; ὅτι τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχει ὁ Κύριος, προλαμβάνων τῶν ἁμαρτημάτων τὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἐκτέμνων τὴν πονηρίαν. Ὡς γὰρ ὁ μὲν παλαιὸς ἔλεγε νόμος, Οὐ μοιχεύσεις· ὁ δὲ Κύριος, οὐδὲ ἐπιθυμήσεις. ἐκεῖνος μὲν, οὐ φονεύσεις· ὁ δὲ τὸ πλεῖστον παραθεὶς, οὐδὲ ὀργισθήσῃ· οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὁ μὲν ἀρκεῖται τῷ εὐόρκῳ· ὁ δὲ τὴν ἐπιορκίαν τῆς ἀφορμῆς ἀναιρεῖ. Hæc profectò recta eſt, & veriſſima explicatio. Nam jus quidem jurandum, quod ritè, atque ordine fit, maximè religioſum eſt, ac ſacroſanctum, ideoque vel ad finiendas, decidendaſque inter homines lites probatum a Paullo Apoſtolo in epiſtolâ ad Hebræos: Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος. Ubi ſanè reſpexiſſe mihi videtur Paullus Romanum Jus, quo conſtitutum erat, ut plures controverſiæ interpoſito jure jurando diſtraherentur. Unde Caius Juriſconſultus: *Maximum remedium expediendarum litium in uſum venit juris jurandi religio: qua vel ex pactione ipſorum litigatorum, vel ex auctoritate Judicis, deciduntur controverſiæ*. Et in hanc ſententiam, Paulli verba exponit Theophylactus: Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὅρκος. τουτέστιν, ἐκ τοῦ ὅρκου λύεται πᾶσα ἀντιλογία ἀμφισβητοῦντος. Καὶ γὰρ λέγεται μὲν πολλὰ, καὶ ἀντιλέγεται ἐξ ἑκατέρου μέρους· ὁ δὲ ὅρκος ἐπελθὼν ἐπιστομίζει, καὶ βεβαιοῖ, τὰ ἀμφίβολα λύει πάντα. Neque probatum modò a Paullo eſt jusjurandum, quod ritè fieret; verum etiam ab ipſo non ſemel adhibitum, ut in epiſtolâ ad Romanos c. 1. Μάρτυς γάρ μού ἐστιν ὁ Θεός. & ad Corinthios 2. cap. 11. Ὁ Θεὸς, καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. itemque ad Philippenſes c. 1. Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεός. ad Galatas cap. 1. ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Omitto probata omnibus ſeculis Chriſtianorum maximè virorum jurandi, ubi neceſſe erat, exempla. Non fuit igitur ablatus de medio a Chriſto legitimus jurandi uſus, ſed pravus, qui tunc frequentiſſimus erat, uſus Judæorum, ut per res quaſcumque ſummâ cum levitate, atque imprudentiâ, adeoque cum maximo pejerandi periculo, in familiari ſermone jurarent. Etſi enim Hebræorum magiſtri non temerè, aut facilè jurari volebant per ipſum Deum; tamen non ita abhorrebant ab eo juris jurandi genere, quod per res alias a Deo conciperetur. quod vel Philo oſtendit περὶ τῶν ἀναφερομένων ἐν εἴδει νόμων. Ἄξιοι ἐπαινεῖν καὶ τοὺς, ὅταν βιασθῶσιν ὀμνύναι, τῷ μέλλειν, καὶ βραδύνειν, καὶ ἀποκνεῖν ἐμποιοῦντας δέος οὐ μόνον τοῖς ὁρῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς προκαλουμένοις εἰς τὸν ὅρκον. Εἰώθασι γὰρ ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον, νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν προσλαμβάνοντες, ἐμφαίνειν τῆς ἀποκοπῆς, ξενοῦ ὅρκου οὐ γενομένου. ἀλλὰ καὶ προσλαβέτω τις, εἰ βούλεται, μὴ μὲν τὸ ἀνωτάτω, καὶ πρεσβύτατον εὐθὺς αἴτιον, ἀλλὰ γῆν, ἥλιον, ἀστέρας, οὐρανὸν, τὸν σύμπαντα κόσμον. ἀξιολογώτατα γὰρ ταῦτά γε, καὶ πρεσβύτερα τῆς ἡμετέρας γενέσεως, καὶ προσέτι ἀγήρω διαμενοῦντα τῇ τοῦ πεποιηκότος γνώμῃ. Τοσοῦτον δέ τινες ἐκ ῥᾳθυμίας χρῶνται, ὥστ' ἐν γενέσει πάντα ὑπερβάντες, ἐπὶ τὸν ποιητὴν, καὶ πατέρα τῶν ὅλων ἀναβαίνειν. Itaque Judæi, qui religioſiores videri ſtudebant, prætermiſſo Dei nomine, per cœlum, per terram, per Hieroſolymam, per ſuum ipſorum caput, per res alias hujuſcemodi, in uſu paſſim quotidiano jurare conſueverant. Verum, quum in his rebus, per quas quis juraret, reſpectus eſſet quidam ad deum, deuſque ipſe teſtis tacitè vocaretur, meritò ſummus mortalium Magiſter voluit, ne quis per ullas omnino res temerè, ac leviter juraret. Injuria namque fiebat ipſi Deo, tametſi nomen ejus non enunciaretur, nimiâ illa, & inconſulta facilitate jurandi. Quare verbis illis ſuis: Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως· hæc alia, veluti explicando, Chriſtus ſtatim ſubjunxit: μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως· μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν, ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. Quibus ex verbis clarè apparet, τὸ ὅλως, quod ait Chriſtus, non ad omne, & quodcumque jus jurandum pertinere, quaſi ſcilicet jurare, ubi & quomodo oportet, nunquam omnino ſit permiſſum; ſed referendum prorſus eſſe ad malam facilè, & leviter jurandi conſuetudinem, ita ut temerè, & leviter jurare non modò per Deum, minimè nobis permiſſum eſſe intelligamus; ſed ὅλως, omnino, ne per alias quidem res quaſcumque: quia & hæ videlicet ad Deum referuntur, atque in his divina veritas elucet: ut ipſe Chriſtus magis declarat Matthæi c. 23. Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν. Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ. Unde etiam Jacobus Apoſtolus in Epiſtolâ ſuâ Canonicâ c. 5. Πρὸ πάντων δὲ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε, μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον. Quod Jacobus ait, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον, id ipſum planè eſt, quod Chriſtus dicebat, μὴ ὀμόσαι ὅλως. ut ſcilicet, ubi juſta, & legitima cauſſa abeſt, nullum omnino jus jurandum, neque per deum, neque per res quaslibet, conceptis quomodolibet verbis, temerè adhibeamus. Huc pertinet illud Hieroclis, hominis a Chriſto, & Chriſtianis quàm maximè alieni, ad Aurea Carmina Pythagoræ v. 2. Σέβου τὸν ὅρκον τῷ μὴ προχείρως αὐτῷ κατακεχρῆσθαι, ἵν' ἐθισθῇς εὐορκεῖν ἐκ τοῦ μὴ ἐθισθῆναι ὀμνύναι. μέγα γὰρ ἡ μονιμὴ ἐστι τῆς συνηθείας ἡ εὐορκία. Præclarè, ac ſapienter. Politus.

5. *ἀπόῤῥοια*) Homerus ἀποῤῥώξ. Polit.

6. *ὃς φρικωδέστατος ὅρκων τοῖς ἐκεῖ ἐνομίζετο*) Et verè φρικωδέστατος ὅρκος perjuris. Hunc Heſiodus fabulatur natum Eride:

ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Politus.

Digitized by Google

¹Ἡ γοῦν οὕτω νοητέον ἁπλοϊκῶς τὸ ῥηθὲν Ὁμηρικὸν ῥητὸν, ἢ μᾶλλον ὅτι ἀποῤῥεῖ τοῦ ἐν ᾅδου τῆς Στυγὸς ὕδατος. ²Ἡ δὲ Στὺξ, δεινὸς ὅρκος ἐστί. Κατ' αὐτῆς γὰρ ὁ μῦθος ὀμνύειν φησὶ τοὺς θεοὺς, ὡς ἀλλαχοῦ φανήσεται· ὅπου καὶ τίς ἐστιν ἡ Στὺξ, λεχθήσεται. οἱονεὶ γοῦν λέγει, ὅτι διὰ τὸ δεινὸν τῆς Στυγὸς, ἀνεπίμικτον τὸ ἐξ αὐτῆς ὕδωρ μένει τῷ Πηνειῷ. Δέδιε γάρ πως ὁ Πηνειὸς τὴν ἀνάκρασιν, ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὤν. Ποιητικῆς δὲ καὶ τοῦτο γλυκύτητος. Ἐνταῦθα δὲ καί τι σχῆμα οἷον ἀντίθετον ἀναφαίνεται, ἀντιτεθέντος τοῦ ἱμερτοῦ ποταμοῦ τῇ δεινότητι τῆς Στυγός. Ἱμερτὸς μὲν γὰρ ὁ Τιταρήσιος, οὗ καὶ τὸ ὕδωρ καλλίῤῥοον· δεινὸς δὲ ὅρκος, ἡ Στύξ. Εἴθα καὶ ἠθικῶς ἐστιν εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἀδύνατον, δεινῆς ἀρχῆς οὔσης, ἱμερτὸν εἶναι τὸ ἀπ' αὐτῆς. Δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ Στυγὸς ὅρκος, ³ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς, τοῖς γε σῶα φρονοῦσι. Καὶ δηλοῖ αὐτὸ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ· ⁴ἀλλ' ἁλίσκεται χ' ὡ δεινὸς ὅρκος. καὶ ἀλλαχόθι δέ,

ρμθ'. ⁵Ὁ δὲ Γεωγράφος Εὐρώταν οἶδε καλούμενον τὸν Τιταρήσιον, δηλονότι μεθ' Ὅμηρον, ἐμφαίνων καὶ, ὅτι ἐκ τόπου παρωνόμασται. Λέγει γὰρ, ⁶ὡς ἐξ ὄρους ῥέει Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ. Αἰτιολογῶν δὲ καὶ, ὅπως ἐπιπολάζει, φησὶν, ὅτι τὸ μὲν τοῦ Πηνειοῦ ὕδωρ, καθαρόν ἐστι· τὸ δὲ Τιταρησίου, λιπαρὸν, ἔκ τινος ὕλης. ὥστε οὐ συμμίσγεται, ἀλλὰ καθύπερθεν ἐπιτρέχει, καθὰ ἔλαιον. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει, ὅτι εἰκὸς, ὥσπερ νιτρώδη, καὶ στύφοντα ὑγρὰ, ⁷καὶ ἀσφαλτώδη διαῤῥεῖ τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ εὑρίσκεσθαι. ⁸Τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ, φησὶ, τὴν παραδοξίαν. Ἱστορεῖ γοῦν ὁ αὐτὸς, καὶ ⁹Ὤχου τοῦ ποταμοῦ πλησίον ὀρύττοντάς τινας, εὑρεῖν ἐλαίου πηγήν. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Γεωγράφος. ¹⁰Ἑτέρα δὲ ἱστορία φησὶν, ὡς ἐν τῇ τῶν Καρχηδονίων ἐπικρα-

liret. Aut igitur Homerica hæc verba ſic ſimpliciter ſunt intelligenda, aut ita potiùs, ut profluere eum amnem, ac dimanare ſignificent ex aquâ Stygiæ apud inferos paludis. Styx autem, grave jusjurandum eſt, atque horribile. Fabulæ enim perhibent, deos ipſos per eam jurare, ut alibi perſpicuè videbitur: ubi etiam, quænam Styx ſit, ſumus explicaturi. Ergo propemodum ſignificat, ob gravem, atque horribilem Stygis naturam, profluentem ex eâ aquam ita permanere, ut cum Peneo minimè commiſceatur. Timet enim quodammodo Peneus illam permiſtionem, perinde quaſi vim habeat ſentiendi. Atque id etiam dulcedinis eſt, ac feſtivitatis Poëticæ. Præterea hoc loci figuratum quoddam veluti per antitheſin dicendi genus elucet: quum oppoſitio quædam ſit inter fluvium deſiderabilem, & horrorem, atque atrocitatem Stygis. Deſiderabilis namque, & amabilis Titareſius, cujus & aqua pulchrè dicitur fluere. Styx contra, grave, & horribile eſt jusjurandum. Ubi, ex humanorum morum naturâ, non abs re eſt dicere, fieri utique poſſe, ut principium grave ſit, atque acerbum; & tamen, quod inde conſequitur, dulce ſit, atque amabile. Neque verò grave dumtaxat, & horribile eſt jusjurandum per Stygem; verùm etiam quodcumque generatim jusjurandum, iis certè qui rectè, ac ſalutariter ſapiunt. Idque cum aliis manifeſtè oſtendit etiam Sophocles in illis verbis: *Sed capitur etiam, atque expugnatur grave jusjurandum.* aliiſque pariter in locis.

CXLIX. Geographus porrò Titareſium hunc, vocatum animadvertit Eurotan, poſt tempora nimirum Homeri: ubi & oſtendit, a loco ita eum eſſe denominatum. Dicit enim, fluere eum e monte Titaro, qui mons Olympo adhæret. Ubi, allatâ inſuper cauſsâ, explicat, quî fiat, ut per ſummas aquas innatando delabatur, his verbis: Penei aqua, pura eſt; Titareſii, pinguis, ex craſſiori quadam materiâ: ita ut non commiſceatur; ſed deſuper, olei inſtar, decurrat. Alibi etiam ait, id eſſe veriſimile, ut, quemadmodum nitroſi, & adſtringentes liquores, ac bituminoſi terram perfluunt, ita & pingues reperiantur. Sed raritas, inquit, facit, ut res incredibilis videatur. Commemorat enim idem auctor, prope Ochum flumen quosdam, dum foderent, olei fontem reperiſſe. Et ſic quidem Geographus. Verùm alibi proditum eſt, in Carthaginenſium ditione ſontem eſſe, in quo pinguior

1. *ἢ μᾶλλον ὅτι ἀποῤῥεῖ τοῦ ἐν ᾅδου τῆς Στυγὸς ὕδατος*) Hoc modò τὸ Ὁμηρικὸν ῥητὸν accipiunt frequentius ſcriptores. Unde & Oracula, quæ vocantur Sibyllina, fluvium hunc, *Stygium* vocant. *καί μιν Στύγιον καλέουσιν*. Politus.

2. *Ἡ δὲ Στὺξ, δεινὸς ὅρκος ἐστί*) Homerus:

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Virgilius:

Dii, cujus jurare timent & fallere Numen.

Politus.

3. *ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς*) *Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν*. Heſiodus. *Politus.*

4. *ἀλλ' ἁλίσκεται χ' ὁ δεινὸς ὅρκος*) Sophocles in Ajace:

Κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
Χ' ὁ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.

Scholiaſtes: *Χ' ὁ δεινὸς ὅρκος, ὅτε καὶ ὀμόσαντες τινὲς, ἐν μεταβολῇ γίνονται τῆς γνώμης*. Polit.

5. *Ὁ δὲ Γεωγράφος Εὐρώταν οἶδε καλούμενον τὸν Τιταρήσιον*) Geographus: *ὃ τινὲς καλοῦσιν τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, ὃν ὁ Ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ*. Hermolaus Barbarus legiſſe videtur *Εὐρώπαν*. Nam fluvium hunc Titareſium vocatum ait a Strabone *Europon*, quaſi videlicet a recto *Εὐρωπός*. Unde & *Europon* pro *Orcon*, quod receptum erat, legi voluit apud Plinium in his verbis de Peneo flumine: *Accipit amnem Orcon, nec recipit*. Sed bene *Orcon* in Plinio ſuo ex veteribus libris reſtituit Johannes Harduinus. Vibius Sequeſter De Fluminibus: *Titareſſos Theſſaliæ, qui & Orcus, in Peneum decidit, nec ei miſcetur, quia ſuper eum funditur, quem Stygiâ palude creſcere quidam affirmant.* Politus.

6. *ὡς ἐξ ὄρους ῥέει Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ*) Geographus: *τὰ περὶ τοῦ Τιταρησίου, ὡς ἐκ ὄρους Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ῥέων εἰς τὰ πλησίον τῶν Τεμπῶν χωρία τοῦ Πηνειοῦ (?)* [illegible] *αὐτοῦ τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Πηνειόν*. Politus.

7. *καὶ ἀσφαλτώδη*) Strabo l. 11. p. 518. *καὶ ἀσφαλτώδη, καὶ θειώδη*. Polit.

8. *Τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ, φησὶ, τὴν παραδοξίαν*) Appoſitum illud Plinii l. 11. c. 2. *Quod ſiquis fide carere ex his aliqua arbitratur, diſcat, in nullâ parte naturæ majora eſſe miracula.* Polit.

9. *Ὤχου τοῦ ποταμοῦ*) Sic etiam Ὦχος Ptolemæo, cum *ω*, flumen Bactrianæ. Sed apud Strabonem legitur nunc Ὄχος, cum parvo *ο*. Polit.

10. *Ἑτέρα δὲ ἱστορία*) Alia hæc hiſtoria apud Athenæum l. 2. c. 5. [illegible] (*κρήνας*) *ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας, ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστίν, ἧς τὸ ἐφιστάμενον, ἔλαιόν ἐστιν* [illegible]*, μελάντερον τοῦ χρώματος, ὃ ἀποσφαιροῦντες* [illegible] *πρὸς τὰ πρόβατα, καὶ τὰ κτήνη*. Ariſtoteles in Admirandis: *ἐν δὲ τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων φασὶν ὄρος εἶναι, ὃ καλεῖται Γαλεὸν* [illegible] *μεστὸν ὕλης γέμον, πολλοῖς δὲ* [illegible] *τόπους ἐπὶ πολὺ μεταλαμβάνοντας τὴν ὀσμὴν αὐτοῦ* [illegible] *τοῖς ὁδοιπόροις προσβάλλειν τῆς* [illegible]*. Πρὸς δὲ τούτοις τὸν τόπον κρήνην ἐλαίου φασὶν εἶναι, τὴν δὲ ὀσμὴν ἔχειν τοῦ κέδρου τοῖς ἀποπρισμασιν ὁμοίαν*. Quod Ariſtoteles ait, *ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων*, id ita aliqui acceperunt, quaſi dixiſſet, *κατὰ* Καρ-

guior liquor ſupernatat, oleo ſimilis, ſed nigriori colore: quo in globum coacto, ad pecora, atque ad jumenta utuntur. Alexander quoque de Aſiaticâ quadam ſcaturigine per litteras ſignificavit, fontem ſeſe olei inveniſſe. Quin etiam circa Tralles, & Characometam amnem, itemque circa urbem Nyſſam, pingues adeò eſſe aquas perhibent, ut, qui in iis lavant, oleo minimè omnium indigeant. Præterea veteres notant, deſcribi a Poëtâ per periphraſin Titareſium, perinde quaſi ſit ille ignotus, aut nullus. Rurſus, quod ait, καθὰ ἔλαιον, *olei inſtar*, ideò ait, quòd oleum ceteris aliis liquoribus eſt pretioſius, longèque iis antecellit. Sunt enim & alii pingues liquores fluitantes, innatanteſque, de quibus nullum prorſus memorare ei placuit. Atque huc addendum copioſum e terrâ oleum, quod pleroſque Orientalium ſuſtentat, maximèque Ogyritas. Neque enim ſupervacaneum eſt, aut ab argumento noſtro alienum, ceteris, de quibus hic agimus, oleoſis liquoribus hunc etiam ex hiſtoriâ admiſcere.

CL. Ce-

κρατείας, κρήνη ἐστὶν, ἧ τὸ ἐφιστάμενον, ἐλαίῳ ἐστὶ ὅμοιον, μελάντερον τὴν χρόαν· [1] ὃ ἀποσφαιροῦντες, χρῶνται πρὸς πρόβατα, καὶ κτήνη. [2] Ἀλέξανδρος δὲ περὶ Ἀσιάτιδος ἐπέστειλεν ἀναβλύσεως, ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. [3] Καὶ περὶ Τράλλεις δέ, φασι, καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμὸν, καὶ Νύσαν πόλιν, οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ ὕδατα, ὡς μὴ δέεσθαι τοὺς ἐναπολουομένους ἐλαίου. Οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσι καὶ, ὅτι ὡς ἀγνῶτα, ἢ μὴ ὄντα, περιφράζει τὸν Τιταρήσιον. [4] Τὸ δὲ, καθὰ ἔλαιον, διὰ τὸ τιμιώτερον εἶπεν. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτερα ὑγρὰ λιπαρὰ ἐπιπολαστικὰ, ὧν οὐδενὸς μνησθῆναι ἠθέλησεν. Ἐνταῦθα δὲ παραπηκτέον καὶ τὸ δαψιλὲς γῆθεν ἔλαιον, ὃ πολλοὺς τῶν ἑῴων διοικεῖ, [5] ὅσοι μάλιστα περὶ τὰ κατὰ τὴν Ῥωμόγυριν. Οὔτι γὰρ περιττὸν τοῖς ἐνταῦθα ἐλαιώδεσι, καὶ τοῦτο παραμῖξαι καθ᾽ ἱστορίαν.

ρν'. Οἱ

Χαρχηδόνα. ut diſertè etiam ſcripſit Sotion: Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, κατὰ Καρχηδόνα κρήνην εἶναι ἐλαίου προσλωεστέραν. Unde & Vitruvius: *Item Carthagini fons eſt, in quo natat inſuper oleum, odore, uti ſcobe citreo: quo oleo etiam pecora ſolent ungi.* Sed falluntur, qui ita Ariſtotelem ſunt interpretati. Fons ille, non Carthagine eſt, ſed in Siciliâ, in Carthaginienſium quondam ditione, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων. Antigonus Caryſtius: Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ (κρήνην) φέρειν ὄξος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐξισμένων χρῆσθαι· τὴν δὲ ἐν Κυστιτράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τούτῳ δ᾽ ἐν τε τοῖς λύχνοις καίεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα. καὶ φέρειν ἰᾶσθαι προσαγορευόμενον Κυστιβαῖον. Joh. Meurſius, vir ſanè eruditiſſimus, pro ἐν Κυστιβάτῳ, quod ſine dubio corruptum erat, reſcripſit, ἐν Μυτιστράτῳ. idque primo adſpectu ſatis veriſimiliter. Nam Mytiſtratum oppidum fuit in Siciliâ Carthaginienſium aliquando ditionis. Verùm nemo quiſquam mirabilem illum fontem Mytiſtrato tribuit. Ceteri, qui pinguis illius, & oleacei liquoris meminerunt, dant eum agro Agrigentino. Dioſcorides l. 1. ubi agit περὶ ἀσφάλτου, ſeu de bitumine: γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀκραγαντίνων χώραν τῆς Σικελίας ὑγρὸν ἐπινηχόμενον τῆς κρήναις, ᾧ χρῶνται εἰς τοὺς λύχνους ἀντὶ ἐλαίου. Plinius, lib. 35. ubi item de bitumine: *Gignitur etiam pingue, liquoriſque oleacei, in Siciliâ Agragantino fonte, inficiens rivum. Incolæ id arundinum paniculis colligunt, citiſſimè ſic adhæreſcens. Utuntur eo ad lucernarum lumina, olei vice: item ad ſcabiem jumentorum.* Solinus c. 5. *In lacu Agrigentino oleum ſupernatat: hoc pingue hæret arundinum comis de aſſiduo volutabro, e quarum capillamentis legitur unguentum medicum contra armentarios morbos.* *Lacum* dicit Solinus, quem alii *fontem*, fortaſſe quia eâ voce intelligit fontanæ aquæ conceptaculum. ut in Gloſſario Philoxeni: *Lacus*, ὑδρεῖον, λάκκος. & Cyrilli: ὑδρεῖον, *lacum*, *ſilanum*. Non igitur Mytiſtrato eum ego fontem adſeruerim, ſed agro Agrigentino. Hujus porrò agri partem conſtat fuiſſe ditionis Carthaginienſium. Minoam etiam, quod oppidum erat agri Agrigentini, Plutarchus dicit πολισμάτιον ἐν τῇ Σικελίᾳ τῆς Καρχηδονίων ἐπικρατείας. Itaque nonnulli veteres ſcriptores, ut partem eam Agrigentini agri, in qua fons ille liquoris oleacei, ſpeciatim deſignent, ditionem eam vocant Carthaginienſium, atque a reliquâ regione diſterminant. Ita namque, ut diximus, Ariſtoteles: ἐν δὲ τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων. Et Athenæus: ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ. Supra Athenæus dixerat: ἀλμώδεις δ᾽ ἅμα τῷ ὄξει (κρήνας) ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας. Id ipſum Antigonus: τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος. Sicaniam hanc, ubi fontes acidi, tum Athenæus, tum Antigonus, ſeparant ab eâ regione, in qua fons oleo manat. Quare, ad exemplum Athenæi, pro iis verbis, quæ apud Antigonum ſequuntur, τὴν δὲ ἐν Κυστιβάτῳ, reſcripſerim: τὴν δὲ ἐν Καρχηδονίων ἐπικρατείᾳ· itaque mihi perſuadeo Antigonum ſcripſiſſe. Quia per litterarum compendium notatum erat τὸ, Καρχηδονίων ἐπικρατείᾳ, non intellectis iis notis, natum inde monſtrum illud ſcripturæ, ut facerent, Κυστιβάτῳ. Unde etiam conſequenter oleum paullò poſt ſcripſerunt Κυστιβαῖον· quaſi ſcilicet a Cyſtitrato appellatum ſit illud oleum Cyſtitræum. Meurſius item ibi ſcribit, προσαγορευόμενον Μυτιστράτιον. Et quidem apud Stephanum gentile nomen Mytiſtrati dicitur Μυτιστράτιος, non Μυτιστραῖος. pariter atque a Στρατὸς, quæ urbs eſt Acarnanica, dicitur Στράτιος. Verumtamen apud Antigonum legendum ego arbitror, προσαγορευόμενον Σικελὸν ἔλαιον. Pinguem illum, in Agrigentino fonte innatantem liquorem, Siculum oleum eſſe appellatum, teſtatur Dioſcorides: tametſi reverâ non ſit illud oleum, ſed liquidum bitumen. ᾧ χρῶνται εἰς τοὺς λύχνους ἀντὶ ἐλαίου, καλοῦντες αὐτὸ Σικελὸν ἔλαιον, πλανώμενοι. ἔστι γὰρ ἀσφάλτου ὑγρᾶς εἶδος. Ergo & Antigonus, ut opinor, ſcripſerat, προσαγορευόμενον Σικελὸν ἔλαιον. Imperiti librarii, ut ſuo illi Κυστιβάτῳ appellatio hæc olei reſponderet, pro Σικελὸν ἔλαιον excogitarunt Κυστιβαῖον. Ineptè. Namque a Κυστίβατον formandum iis erat, ſi ita volebant, Κυστιβαταῖον. Sed tamen gentile Cyſtitrati fuiſſet Κυστιβάτιος, ſive etiam Κυστιβατῖνος· ut Mytiſtrati, Μυτιστράτιος, & Μυτιστρατῖνος. Politus.

1. ὃ ἀποσφαιροῦντες) Interpres Athenæi Dalecampius videtur legiſſe, ἀφαιροῦντες. Vertit enim: *quo excepto* (liquore) *ad jumentorum, & ovium ſcabiem utuntur.* Ἀποσφαιροῦν, ſeu *conglobare*, loco hoc Athenæi, id eſt, quod Plinius dicit, *arundinum paniculis colligere.* Id ipſum ita expreſſum a Solino: *Hoc pingue hæret arundinum comis de aſſiduo volutabro, e quarum capillamentis legitur unguentum medicum contra armentarios morbos.* Politus.

2. Ἀλέξανδρος δὲ περὶ Ἀσιάτιδος ἐπέστειλεν ἀναβλύσεως) Athenæus: καὶ παρ᾽ ἄλλοις δ᾽ εἰσὶ λίπος ἔχουσαι (κρῆναι) τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν, ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. Pol.

3. Καὶ περὶ Τράλλεις δέ, φασι, καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμὸν, καὶ Νύσαν πόλιν) Athenæus: τὰ δ᾽ ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τράλλεις, καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμὸν, ἔτι δὲ Νύσαν πόλιν, οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ, ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολουομένους ἐλαίου. Similia Vitruvius lib. 8. c. 3. *Alii autem* (fontes) *per pingues terræ venas profluentes, uncti oleo erumpunt, uti Solis, quod oppidum eſt Ciliciæ, flumen nomine Liparis, in quo natantes, aut lavantes, ab ipsâ aquâ unguntur. Similiter Æthiopiæ lacus eſt, qui unctos homines efficit, qui in eo nataverint: & in Indiâ qui, ſereno cœlo, emittit olei magnam multitudinem. Item Carthagini fons eſt, in quo natat inſuper oleum, odore, uti ſcobe citreo: quo oleo etiam pecora ſolent ungi.* Et Plinius lib. 31. c. 2. *Polycritus explere olei vicem juxta Solos Ciliciæ fontem. Theophraſtus hoc idem fieri in Æthiopiâ ejuſdem nominis fonte. Lycos, in India terris fontem eſſe, cujus aquâ lucernæ ardeant.* Nomen illud *Polycritus* reſtituit apud Plinium Joh. Meurſius pro corrupto *Polyclitus*, quod antea legebatur. Antigonus Caryſtius cap. 150. Πολύκριτος δὲ κατηγχωρίναι, τὴν μὲν ἐν Σόλοις ὑπ᾽ ὑδάτος ἀναμίσθαι λίπαρον, ἀλλ᾽ οὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος. Eundem Polycritum laudat Ariſtoteles in Admirandis, τὰ Σικελικὰ γεγραφὼς ἐν ἔπεσιν. Politus.

4. Τὸ δὲ, καθὰ ἔλαιον, διὰ τὸ τιμιώτερον εἶπε) Neque hac tantùm de cauſsâ; verùm etiam quia ceterorum aliorum liquorum maximè leve eſt oleum; ideòque in aliis omnibus innatat, ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἀναφερόμενον, ut loquitur Plutarchus. Atque hinc etiam fit, ut leviores ſint aquæ, quæ ad olei naturam accedere videntur. ut aqua fontis apud Æthiopes: a quo qui loti eſſent, eos narrat Herodotus l. 3. c. 23. nitidiores effectos, perinde atque uncti fuiſſent oleo, & odore violarum oluiſſe. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης ταύτης οὕτω δή τι ἔλεγον εἶναι οἱ κατάσκοποι, ὥστε μηδὲν οἷόν τε εἶναι ἐπ᾽ αὐτοῦ ἐπιπλέειν, μήτε ξύλον, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα· ἀλλὰ πάντα σφεα χωρέειν ἐς βυσσόν. Et ab eadem cauſsâ levitatis, aquæ dulces aquas marinas, aliæque alias aquas, ſupermeant. Quædam affert exempla Plinius l. 2. c. 103. *Dulces mari invehuntur, leviores haud dubiè. Ideò & marina, quarum natura gravior, magis invecta ſuſtinent. Quædam verò & dulces inter ſe ſupermeant alias. Ut in Fucino lacu invectus amnis, in Lario Addua, in Verbano Ticinus, in Benaco Mincius, in Sevino Ollius, in Lemano Rhodanus: hic trans Alpes: ſuperiores in Italiâ, multorum millium tranſitu, hoſpitales ſuas tantùm, nec largiores, quàm intulêre, aquas evehentes. Proditum hoc & in Oronte amne Syriæ, multiſque aliis.* Politus.

5. ὅσοι μάλιστα περὶ τὰ κατὰ τὴν Ῥωμόγυριν) Puto, τὸ Ῥωμόγυριν corruptum ex Ὤγυριν. qua de inſulâ Dionyſius:

Ἔστι δέ τοι προτέρω, Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης,
Ὤγυρις· ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος. Polit.

ρν΄. Οἱ δὲ συχνὰ πρὸ βραχέων μνημονευθέν-
Baſ. p. 255. τες Λαπίθαι, [1] οὐ μόνον ἐθνικὴν ἔννοιαν ὑποβάλλουσιν, ἀλλ᾽ ἔστιν ὅτε καὶ σκωπτικήν· ἵνα ὁποῖος [2] ὁ Πινδαρικὸς πίθων, τοιοῦτός τις εἴη καὶ ὁ Λαπίθης, [3] πείθων λαὸν, κατά τινα πίθωνα, προσέχειν αὐτῷ. Ὁ δὲ Πηνειὸς, Θετταλικὸς ποταμὸς, [4] ῥέων μεταξὺ Πηλίου, καὶ Ὄσσης τῶν ὀρέων, ἃ καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸς ῥήξας, καὶ διαστήσας,
Rom. p. 337. καὶ ἐξ ὄρους συνεχοῦς διχάσας, ἐδύασεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι ὄρη Θετταλικὰ, Ὄλυμπος, καὶ Ὄσσα, [5] μεγέθη ὑπερμήκεα· [6] διὰ μέσων δὲ αὐτῶν, αὐλὼν στενὸς, δι᾽ οὗ ῥέει Πηνειὸς, [7] εἷς τῶν πέντε δοκίμων Θετταλικῶν ποταμῶν· ὧν καὶ Ἀπιδανὸς, καὶ Ἐνιπεύς. Τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ, πέντε ποταμοὶ δόκιμοι Θετταλικοί· ὧν Πηνειὸς, Ἀπιδανὸς, καὶ Ἐνιπεύς. Συμμίσγουσι δὲ τὸ ὕδωρ εἰς ταυτὸ, καὶ δι᾽ ἑνὸς αὐλῶνος στενοῦ [8] ἐκρέουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, [9] ἔνθα κατακρατῶν ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ. [10] Ἄρχεται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐκ Πίνδου ὄρους ὁ Πηνειός· [11] περὶ ὃ οἱ Περραιβοί. Καὶ δῆλον καὶ ἐκ τούτου, ὅτι Θετταλικοὶ οἱ Περραιβοί· ἐπειδὴ καὶ [12] τὸ Πίνδον, καὶ ὁ Πηνειὸς, Θετταλικά. Περὶ δὲ Πηνειοῦ, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ Στράβωνος φέρεται· Πηνειὸς ἄρχεται ἐκ Πίνδου· ἐν ἀριστερᾷ δ᾽ [13] ἀφεὶς Τρίκκαν, φέρεται περὶ Ἄτρακα, καὶ Λάρισσαν, καὶ τοὺς [14] ἐν Θετταλίᾳ δεξάμενος ποταμοὺς, [15] πρόησι [16] διὰ τῶν Τεμπῶν. καὶ ὅτι [17] διὰ μέσης ῥέει Θετταλίας, πολλοὺς δεχόμενος ποταμούς.

CL. Ceterùm Lapithæ, ii, de quibus paullò ante nos ſæpiùs commemoravimus, non gentis modò nomen intelliguntur; verùm etiam aliquando nomen irriſionis, & ad mordendum unum aliquem accommodatum: ita ut, qualis Pindaricus ille πίθων, *id eſt*, *ſimia*, talis ſit etiam ὁ Λαπίθης, *Lapitha*, πείθων λαὸν, *movens*, *atque adducens populum*, κατά τινα πίθωνα, *more cujuſdam ſimiæ*, ut oculos, atque animum ſibi adhibeat. Ad hæc, Peneus, amnis Theſſaliæ, fluens inter montes, Pelium, & Oſſam: quos ipſe etiam abruptos, atque alveo ſuo ſeparatos abſcindit, & ex uno continuoque monte duos, inter ſe diductos, facit, ut alibi quoque dictum eſt. Scribit etiam Herodotus, Theſſalicos montes Olympum, atque Oſſam, præcelsâ eſſe magnitudine; eorumque in medio canalem eſſe anguſtum, per quem Peneus fluit, unus de quinque inſignioribus, ac nobilioribus amnibus Theſſaliæ: de quorum item numero Apidanus, & Enipeus. Et in eamdem ferè ſententiam loquitur, cum ſic ait: Celebres Theſſaliæ amnes, quinque: de quibus Peneus, Apidanus, & Enipeus. Commiſcent ſimul aquam, & per arctum unum canalem in mare effluunt. ubi Peneus, quum reliquis fluminibus celebritate nominis antecellat, ſine nomine eſſe eos facit. Oritur autem Peneus, juxta Geographum, e monte Pindo: circa quem montem Perrhæbi. Atque hinc etiam conſtat, Perrhæbos populos eſſe Theſſaliæ: quoniam & Pindus, & Peneus ſunt Theſſaliæ. Rurſus de Peneo apud Strabonem hæc feruntur: Peneus e Pindo oritur, Triccâque ad lævam relictâ, circa Atracem, ac Lariſſam fertur, exceptiſque Theſſaliæ fluminibus, per Tempe profluit. & rurſus: per mediam fluit Theſſaliam, multis fluminibus receptis. itemque: Peneus decurrens, ad lævam habet

1. *οὐ μόνον ἐθνικὴν ἔννοιαν ὑποβάλλουσιν*) Λαπίθαι τὸ, ἔθνος Θετταλίας. Stephanus. *Polit.*

2. *ὁ Πινδαρικὸς πίθων*) Pindarus Pyth. Od. 2. καλός τοι πίθων παρὰ παισίν. Polit.

3. *πείθων λαὸν, κατά τινα πίθωνα*) Atque hæc eſt etymologia τοῦ πιθήκου, ſeu πίθωνος. Suidas: Πίθηκος, τὸ ζῶον, ὁ μιμώ, παρὰ τὸ πιθῶ, πιθήκω. πείθει τὸ ἡμᾶς. Polit.

4. *ῥέων μεταξὺ Πηλίου, καὶ Ὄσσης τῶν ὀρέων, ἃ καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸς ῥήξας*) Scribendum erat: μεταξὺ Ὀλύμπου, καὶ Ὄσσης. Sic enim ceteri omnes. Immo & idem ipſe Euſtathius ad Periegetam: καθάπερ καὶ ὁ Πηνειὸς ὁ νῦν Σαλαμβρίας καλούμενος, τὴν Ὄσσαν τοῦ Ὀλύμπου ἀπέῤῥηξε. διὸ καὶ, κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεωγράφου, Ἀράξης ἐλέχθη ποτὲ καὶ ὁ Πηνειὸς, ὡς καὶ αὐτὸς ἀπαράξας τὴν Ὄσσης τοῦ Ὀλύμπου, ὧν συμμὴ τοῦ Τέμπου τοῦ Θετταλικοῦ ῥηγνύων διέρχεται. Seneca Quæſt. Natural. lib. 6. c. 25. *Si velis credere, ajunt aliquando Oſſam Olympo cohæſiſſe, deinde terrarum motu receſſiſſe, & ſciſſam unius magnitudinem montis in duas partes. tunc effugiſſe Peneum. qui paludes, quibus laborabat Theſſalia, ſiccavit, abductis in ſe, quæ ſine exitu ſtagnaverant, aquis.* Id dicit, quod Geographus: ὑπὸ δὲ σεισμοῦ ῥήγματος γενομένου (τὰ νῦν καλούμενα Τέμπη) καὶ τὴν Ὄσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀνέψυξε τὴν χώραν ταύτην. Polnus.

5. *μεγέθη ὑπερμήκεα*) lege, *μεγάθεα*. Herodotus: ὄρεα τὰ Θεσσαλικὰ, τό τε Ὄλυμπον, καὶ τὴν Ὄσσαν, μεγάθεά τε ὑπερμήκεα ἐόντα. Ælianus Var. Hiſt. lib. 3. c. 1. ὄρη δὲ ταῦτ᾽ ἐστὶν ὑπερύψηλα, καὶ οἷον ὑπό τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα. Livius lib. 44. c. 6. *rupes utrimque ita abſciſſæ ſunt, ut deſpici vix ſine vertigine quadam ſimul oculorum animique poſſit.* Plinius l. 4. c. 8. *In eo curſu Tempe vocantur quinque mill. paſſuum longitudine, & ferme ſeſquijugeri latitudine, ultra viſum hominis attollentibus ſe dextrâ lævâque leniter convexis jugis.* Politus.

6. *διὰ μέσων δὲ αὐτῶν*) Strabo etiam lib. 11. p. 531. abruptam eſſe per Peneum ſcribit τὴν Ὄσσαν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Polit.

7. *εἷς τῶν πέντε δοκίμων Θετταλικῶν ποταμῶν*) Nobiliores Theſſaliæ amnes, juxta Herodotum, hi quinque: Peneus, Apidanus, Onochonus, Enipeus, Pamiſus. Plinius adnumerat etiam Phœnicem. *Politus.*

8. *ἐκρέουσιν*) ἔκροον ἔχουσιν. Herodotus. *Polit.*

9. *ἔνθα κατακρατῶν ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ*) lege, *ἀνωνύμους*, ut correxit Frobenius. Herodotus: ὁκοῖοι δὲ συμμιχθέωσι τάχιστα, ἐνθεῦτεν ἤδη ὁ Πηνειὸς τῷ οὐνόματι κατακρατέων, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιέει εἶναι. Plinius l. 4. c. 8. *Ante cunctos claritate Peneus, ortus juxta Gomphos: interque Oſſam, & Olympum nemoroſâ convalle defluens quingentis ſtadiis, dimidio ejus ſpatii navigabilis.* Ælianus lib. 3. c. 1. εἰς τοῦτον (Πηνειὸν) δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συῤῥέουσι. καὶ ἀνακοινοῦνται τὸ ὕδωρ αὐτῷ, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνον μέγαν. Politus.

10. *Ἄρχεται δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐκ Πίνδου ὄρους ὁ Πηνειός*) Excerpta ex libro ſeptimo Strabonis: Ὅτι ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν Τεμπῶν, καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους, καὶ διὰ μέσης Θετταλίας, καὶ τῶν Λαπιθῶν, καὶ Περραιβῶν, δεχόμενός τε τὸν Εὐρώπου ποταμὸν, ὃν Ὅμηρος Τιταρήσιον ὠνόμασεν, ὁρίζει Μακεδονίαν μὲν, πρὸς βοῤῥᾶν· Θετταλίαν δὲ, πρὸς νότον. Politus.

11. *περὶ ὃ οἱ Περραιβοί*) Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Πίνδος, ὄρος μέγα, πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν Μακεδονίαν, πρὸς ἑσπέραν δὲ Περραιβοὺς μετανάστας ἀνθρώπους ἔχουσα, πρὸς δὲ μεσημβρίαν Δόλοπας. αὕτη δ᾽ ἐστὶ τῆς Θετταλίας. Perrhæbi quam a principio Theſſaliæ partem tenuerint, diſtinctè poſtea narrat Strabo: qui quidem Perrhæbi κατεδυναστεύθησαν ὑπὸ Λαπιθῶν, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀνασκευάσαντες οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας, καὶ Δόλοπας. τὴν δὲ χώραν, καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας τῶν Περραιβῶν, κατέσχον Λαρισαῖοι. Politus.

12. *τὸ Πίνδον*) Straboni ὁ Πίνδος. Sed Euſtathius reſpexit, ut puto, τὸ ὄρος. Sic in Excerptis ex l. 7. Strabonis: ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους. Polit.

13. *ἀφεὶς Τρίκκην. φέρεται περὶ Ἄτρακα*) Strabo: ἀφεὶς Τρίκκην τε, καὶ Πελινναῖον, καὶ Φάρσαλον, φέρεται παρά τε Ἄτρακα, καὶ Λάρισσαν. l. 9. p. 438. *Polit.*

14. *ἐν Θετταλίᾳ*) Strabo, *ἐν Θετταλιώτιδι*. Polit.

15. *πρόησι*) l. *πρόεισι*. Polit.

16. *διὰ τῶν Τεμπῶν*) Strabo, *διὰ τῶν Τεμπῶν ἐπὶ τὰς ἐκβολάς*. Polit.

17. *διὰ μέσης ῥέει Θετταλίας*) Strabo: Ὁ δὲ Πηνειὸς διὰ μέσης ῥέων, καὶ πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς, ὑπερχεῖται πολλάκις. Polit.

Digitized by Google

habet Olympum, Oſſam ad dextram. Ad ipſa verò Penei oſtia, in dextro latere Gyrton eſt, urbs Magneſia, in qua Pirithous, atque Ixion regnarunt. Abeſt inde non longè oppidum Crannon: cujus cives, diverſo nomine dicti Ephyri. Sicuti etiam Gyrtonis cives, Phlegyæ. Ac vide memoratam ſupra Atracem: cujus cives, Atraces, apud Lycophronem: tametſi pro Ἄτρακας λύκους, *Atracas lupos* (quod ſcribit Ethnicorum auctor) vulgati codices communiùs habeant ἅρπαγας λύκους, *rapaces lupos*. Μενεπτολέμους porrò, *ideſt*, *in pugnâ manentes*, *ſeu prælium fortiter ſuſtinentes*, Poëta vocat Perrhæbos: ut & paullò ante Polypœtam μενεπτόλεμον, *firmum*, *& ſtabilem in pugnâ*, quaſi militem ſtatarium, aut firmum ſtatariâ in pugnâ bellatorem. Τὸ οἰκία ἔθεντο, *domicilia poſuerunt*, Poëta dicit per periphraſin pro ᾤκουν, *habitabant*. quemadmodum etiam τὸ ἔργα ἐνέμοντο, *opera faciebant*, *res adminiſtrabant*, eſt pro εἰργάζοντο, *operabantur*, *agebant*. Titareſium dicit ἱμερτὸν, *deſiderabilem*, *atque amabilem*, ex more humano, atque extra fabulam. Namque alioquin στυγητὸς, *horribilis*, eſt, ac στυγνὸς, *odioſus*, quippe qui a Styge illâ horribili dimanat. Τὸ προΐει, *emittebat*, eſt pro προΐησι, *emittit*. Imperfectum namque uſurpatur hoc loci pro Præſenti. Τὸ συμμίσγεται, *commiſcetur*, vox eſt maximè appoſita, & opportuna, ut clarè etiam oſtendit ἡ μισγάγκεια, *aquarum in valle permiſtio*, de qua alibi dicturi ſumus. Τὸ ἀργυροδίνης, *vortices volvens argenteos*, non Penei modò epitheton eſt; verùm etiam pellucidi cujuſque, ac nitentis fluminis, & ἀργυρέαις δίναις, *vorticibus argenteis*, hoc eſt, puro, ac limpido aquarum fluxu decurrentis. Denique, ubi ait καλλίρροον ὕδωρ, *pulchrè fluentem aquam*, & Στυγὸς ὕδατος, *Stygis aquæ*; vide, ut producitur prima τοῦ ὕδατος, *aquæ*: tametſi multis etiam in locis correpta reperiatur.

μοῦς. καὶ ὅτι [1] Πηνειὸς φέρεται, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων Ὄλυμπον, ἐν δεξιᾷ δὲ, Ὄσσαν. [2] Ἐπὶ δὲ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Πηνειοῦ, ἐν δεξιᾷ Μαγνῆτις πόλις ἡ Γυρτὼν, ἐν ᾗ Πειρίθους, καὶ Ἰξίων ἐβασίλευσαν. [3] Ἀπέχει δ' αὐτῶν οὐ πολὺ πόλις Κραννών· [4] ἧς οἱ πολῖται Ἔφυροι, ἑτερωνύμως. ὡς καὶ αἱ τῆς Γυρτῶνος, Φλεγύαι. Ὅρα δὲ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν Ἄτρακα· ἧς οἱ πολῖται, [5] Ἄτρακας παρὰ Λυκόφρονι· κἂν ἀντὶ τοῦ Ἄτρακας λύκους (ὃ γράφει ὁ Ἐθνικολόγος,) ἅρπαγας λύκους γράφωσι τὰ τῶν ἀντιγράφων κοινότερα. Μενεπτολέμους δὲ εἶπεν ὁ Ποιητὴς τοὺς Περραιβούς· ὡς καὶ τὸν Πολυποίτην πρὸ ὀλίγου μενεπτόλεμον, οἱονεὶ σταδαῖον, ἢ σταθερὸν πολεμιστήν. Τὸ δὲ οἰκία ἔθεντο, περιφραστικῶς ὁ Ποιητὴς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ᾤκουν. ὥσπερ καὶ τὸ ἔργα ἐνέμοντο ἀντὶ τοῦ ἠργάζοντο. Ἱμερτὸν δὲ τὸν Τιταρήσιον, ἀνθρωπίνως εἶπε, καὶ ἔξω μύθου. Ἄλλως γὰρ στυγητός ἐστι, καὶ στυγνὸς, ὡς ἀπορρέων τῆς φρικτῆς Στυγός. Τὸ δὲ προΐει ἀντὶ τοῦ προΐησι. παρῳχημένον γὰρ ἀντὶ ἐνεστῶτος κἀνταῦθα κεῖται. Τὸ δὲ συμμίσγεται, καιριωτάτη λέξις ἐστὶν, ὡς δηλοῖ καὶ [a] ἡ μισγάγκεια, περὶ ἧς ἀλλαχόθι ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἀργυροδίνης, οὐ Πηνειοῦ μόνον ἐπίθετον, ἀλλὰ παντὸς διαυγοῦς ποταμοῦ, καὶ ἀργυρέαις δίναις, ὅ ἐστι, [7] καθαρῷ ῥεύματι, [8] διοικουμένου. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι ἐν τῷ, καλλίρροον ὕδωρ, καὶ Στυγὸς ὕδατος, ἐκτείνεται ἡ ἄρχουσα τοῦ ὕδατος. εὑρίσκεται δὲ πολλαχοῦ καὶ συστελλομένη.

Magnetum verò dux erat Prothous Tenthredonis filius.
Qui circa Peneum, & Pelium frondoſum
Habitabant. His Prothous velox imperabat.
Et hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi igitur duces Græcorum, & rectores erant.

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱὸς,
Οἳ περὶ Πηνειὸν, καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον. τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν.

CLI. Magnetum, qui circa Peneum, Peliumque frondoſum habitabant, dux erat Prothous, Tenthredonis filius. quem etiam poſt unum verſum repetit, ubi iterum dicit: τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν. *His Prothous velox imperabat*. Et obſerva, ut palam Poëta hoc loci ornatum, venu-

ρνα'. Μαγνήτων ἦρχε, τῶν περὶ Πηνειὸν, καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον, Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός. ὃν καὶ μετὰ ἕνα στίχον ἀναλαβὼν, πάλιν φασί· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε. Καὶ σημείωσαι, ὅτι φανερῶς ἐπετήδευσεν ἐνταῦθα κάλλος ὁ Ποιη-τής.

1. Πηνειὸς φέρεται, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων Ὄλυμπον) Sumpta hæc, ni fallor, ex libro ſeptimo Strabonis, cujus pleraque perierunt. Excerpta ex eodem libro: καὶ ἔστιν ὁ μὲν Ὄλυμπος τῆς Μακεδονίας ἡ δὲ Ὄσσα τῆς Θετταλίας, καὶ τὸ Πήλιον. Politus.

2. Ἐπὶ δὲ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Πηνειοῦ, ἐν δεξιᾷ Μαγνῆτις πόλις ἡ Γυρτών) Horum verborum Strabonis veſtigia extant in Excerptis ex libro ſeptimo: Ὅτι ὑπὸ ταῖς ὑπωρείαις τοῦ Ὀλύμπου παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν, Γυρτών ἐστι πόλις Περραιβικὴ, καὶ Μαγνῆτις· ἐν ᾗ Πειρίθους τε, καὶ Ἰξίων ἦρξαν. Ubi, quum Excerptorum Auctor Gyrtonem aſſerat ad radices Olympi eſſe ſitam, putat Caſaubonus, contradicere ei Euſtathium ex eodem Strabone, quòd Euſtathius Gyrtonem eſſe ſtatuat ad dextram, a qua item parte non Olympum, ſed Oſſam, collocat. Poteſt tamen unus locus cum altero ſub diverſo reſpectu conciliari: quatenus, ſi ſecundum, ac rectum ſequimur fluminis curſum, ab ejus dextrâ ſit Oſſa, & Olympus a ſiniſtrâ; ſi verò a mari Penei oſtia ingredimur, & adverſo flumine navigamus, ad ipſa oſtia occurrat Gyrton a dextrâ, a qua eadem parte jacet Olympus. ita ut eadem pars, quæ ſiniſtra eſt ſecundo flumine, ſit dextra eidem adverſo, & contra. Quod innuere ipſa videntur verba Euſtathii. Etſi enim labi Peneum docet inter Olympum a ſiniſtrâ, & Oſſam a dextrâ; ad ipſa tamen oſtia Penei Gyrtonem ponit a dextrâ, ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Πηνειοῦ, ἐν δεξιᾷ. quaſi innuere velit, non a dextrâ labentis Penei jacere Gyrtonem, ſed, qua parte ſitus eſt Olympus, a dextrâ oſtiorum ipſius fluminis, ducto nempe a mari, aut ab oſtiis Penei initio. *Politus.*

3. Ἀπέχει δ' αὐτῶν οὐ πολὺ πόλις Κραννών) De hac item urbe Crannone mentionem facit Strabo lib. 9. ejuſque cives vocat Κραννωνίους. Corruptè Excerpta e libro ſeptimo Strabonis: ἀπέχει δ' ἡ Γυρτὼν τῆς Ἰνδάρανος, πόλεως Κρανῶνος. Quæ mihi cum doctis viris ita videntur legenda: ἀπέχει δὲ τῆς Γυρτῶνος σταδίους ἡ πόλις Κραννών. Sic enim Stephanus ex Strabone: ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτῶνος ἡ Κραννὼν πόλις. Unde etiam apud Euſtathium pro, ἀπέχει δ' αὐτῶν, ſcripſerim, ἀπέχει δὲ Γυρτῶνος οὐ πολὺ πόλις Κραννών. Stephano, & aliis cum ſimplici ν, & παροξυτόνως, Κράνων. Politus.

4. ἧς οἱ πολῖται Ἔφυροι, ἑτερωνύμως) Excerpta e lib. VII. Strabonis: ὡς φασὶν, ὅπου ἐστὶν ὁ Πηνειός· Τῶν μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης, Ἐφύρους μὲν λέγεσθαι τοὺς Κραννωνίους· Φλεγύας δὲ, τοὺς Γυρτωνίους. Vide iterum Strabonem l. 9. p. 442. *Politus.*

5. Ἄτρακας παρὰ Λυκόφρονι) Lycophron, ut legit quidem Stephanus:

Καὶ δεύτερος ἔπεμψεν Ἄτρακας λύκους.

Hodierni tamen libri, pariter ac ii, quorum Euſtathius meminit, ſcribunt ἅρπαγας λύκους. Atracis gentile nomen magis uſitatum, Atracius. *Politus.*

6. ἡ μισγάγκεια, περὶ ἧς ἀλλαχόθι ῥηθήσεται) Homerus: ὡς δύο χείμαρροι κατ' ὄρεσφι ῥέοντες. Salvinus.

7. καθαρῷ ῥεύματι διοικουμένου) Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ. Salvin.

8. διοικουμένου) Quidam legebant, διεκχεομένου, aut διεκχεομένου. Polit.

τής. Τί γὰρ ἄλλα ἐχρῆν, μετὰ ἔπος ἕν, καὶ τοῦτο σαφέστατον, ἐπαναλαβεῖν τὸν Πρόθοον, ἢ πάντως ἵνα δυνηθῇ κατὰ σχῆμα καλῶς εἰπεῖν, Πρόθοος θοός; ἤγουν ταχύς. ὅπερ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ ποιῆσαι οὐκ εἶχεν, εἶτα ἐπειγόμενος εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς γενεαλογίαν, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἐπετηδεύσατο δὲ τὸ ῥηθέν, ὡς ἄν, ἐπεὶ μηδέν τι ἔχει περὶ Προθόου εἰπεῖν ἐφελκυστικὸν ἀκοῆς, γαργαλίσῃ αὐτὴν ἄλλως, περικαλλεῖ [1] σχήματι ἐπαναστροφῆς, ἐν ᾗ ἡ δευτέρα λέξις ἐπαναστρέφεται, καὶ οἷον ἐπανακάμπτει πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς. [2] Ὡς γὰρ Σαμία μία ναῦς, κατά τινα στροφὴν τοῦ, μία, πρὸς τὸ Σαμία· οὕτω καὶ Πρόθοος θοός. Τοιοῦτον δὲ καὶ τό, [3] Πάτροκλον πρόφασιν, ὅ φασιν· ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα. [4] Οἱ δὲ ῥήτορες καὶ παρονομασίαν τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλοῦσιν, ὡς οἱ Ὁμηρικοὶ σχολιασταί φασι, προφέροντες εἰς ὁμοιότητα καὶ τὸ Δημοσθενικόν· πρῶτον μέν, Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Περὶ δὲ Πηλίου, καὶ Πηνειοῦ, πρὸ βραχέων εἴρηται.

ρνβ΄. Εἵποντο δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῷ Προθόῳ. Δῆλον δέ, ὅτι οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι οὗτοι, ἀλ-
Rom. p. 338. λὰ καὶ ἕτεροι Ἀσιανοὶ Μάγνητές εἰσιν. Ὁ Γεωγράφος οὖν Μαγνήτων μέμνηται τῶν πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ ἄλλοι συχνοί, φάμενοι, [5] ὡς Μάγνητες, οἱ ἐπὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, Δελφῶν εἰσιν ἄποικοι, καὶ Μαγνησία δὲ πόλις ἐστὶν ἐκεῖσε. Τῆς

δὲ

venuſtatemque orationis ſtudioſius conquiſierit. Quid enim alioquin oportebat, poſt unum verſum, eumque maximè clarum, ac dilucidum, Prothei iterum nomen exprimere, niſi prorſus ut poſſet pulchrâ, atque eleganti figurâ dicere, Πρόθοος θοός, *Prothous thous? videlicet velox.* Quod quidem in primo verſu facere non potuit: quippe quum ad viri genus, & ad ea, quæ ſequuntur, oratione ſuâ feſtinaret. Id autem, quod dictum eſt, ſedulò affectavit, ut, quoniam nihil omnino habebat de Prothoo dicere, quo aures vehementer alliceret, atque attraheret, eas aliter titillaret perpulchrâ epanaſtrophes figurâ, qua ſecunda illa vox ἐπαναστρέφεται, *revertitur*, ac veluti reflectitur in priorem. Sicuti enim Σαμία μία ναῦς, *Samia una navis*, στροφὴν, ſeu reverſionem quamdam habet τοῦ μία, *una*, ad τὸ Σαμία, *Samia;* ſic etiam Πρόθοος θοός, *Prothous thous, ſeu velox.* Hujuſcemodi & illud: Πάτροκλον πρόφασιν, ὅ φασι. *Patroclum prætextu, ſeu in ſpeciem, quod ajunt:* & quæcumque alia hujus generis. Rhetores autem hanc ipſam figuram vocant Paronomaſiam, ſeu Adnominationem, ut Scholiaſtæ Homerici docent, prolato in exemplum Demoſthenico etiam illo: πρῶτον μέν, Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. *Primùm quidem Amphipolin, urbem noſtram.* De Pelio, & Peneo paullò ante dictum eſt.

CLII. Prothoum naves quadraginta ſequebantur. Conſtat autem, non hos modò Europæos; ſed & alios eſſe Magnetas Aſiaticos. Itaque Geographus Magnetum meminit, eorum, qui ſunt ad Mæandrum; eorumdemque etiam meminerunt plures alii, qui Magnetas illos ad Mæandrum, coloniam dicunt eſſe Delphorum, urbemque ibi eſſe Magneſiam. Ceterùm loco-

rum,

1. σχήματι ἐπαναστροφῆς) qua de figurâ Hermogenes l. 2. de form. orat. Καὶ μὴν καὶ ἡ ἐπαναστροφὴ τὸ σχῆμα τῶν καλλωπιζόντων. γίνεται δέ, ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου τὴν ἀρχὴν ποιήσηται. οἷον· αἱ γὰρ δίκαι Κτησιφῶντι μὲν δοῦναι δοκοῦσι, δέδωκε δὲ ἐμοί, ἐμοὶ δέ, ὅτε ἐξελέγχειν ἐνόμιζον αὐτόν, οὐκ ἀπεγράψαντο. Ἐμφανὲς δὲ τὸ τῆς ἐπιβολῆς γίνεται, καὶ τὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ὅταν τις μίαν λέξιν μερίσας, τὰς τελευταίας αὐτῆς συλλαβάς, ἀρχὴν τοῦ ἐπιφερομένου ποιῆται κώλου, ὡς ὁ Θουκυδίδης, Σαμίαν μίαν. καὶ, αὐτίκα βοὴν. καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ, Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε. Politus.

2. Ὡς γὰρ Σαμία μία ναῦς) Thucydides l. 8. n. 16. Ἐν δὲ τούτῳ Στρομβιχίδης ταῖς ὀκτὼ ναυσὶν ἀφικνεῖται ἐς Σάμον, καὶ προσλαβὼν Σαμίαν μίαν, ἔπλευσεν ἐς Τέων. Polit.

3. Πάτροκλον πρόφασιν) Adagium, quod imperitè Eraſmus ſumptum opinatur a Patrocli moribus, in quem aliquoties jocatur Ariſtophanes. Sumptum namque eſt ex illo Homerico de Briſeide, & reliquis captivis feminis, Patroclum deflentibus.

Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

Vetus Scholiaſta: αἱ δὲ λοιπαὶ γυναῖκες, σὺν τῇ Βρισηΐδι θρηνοῦσαι, ὡς ἐπὶ προφάσει Πάτροκλον ἔκλαιον· τὸ δὲ ἀληθές, ἑκάστη ἐπ' αὐτῇ ἐθρήνει τὴν ἑαυτῆς συμφοράν. Inde igitur poſitum adagium. Euſtathius: καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν ποιεῖν τι διά τινά τινα πρόφασιν· τῷ ὄντι δὲ ἄλλως τινῶν ποιούντων. Politus.

4. Οἱ δὲ ῥήτορες καὶ παρονομασίαν τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλοῦσι) Scholiaſta Homericus: τοῦτο τὸ σχῆμα, παρονομασία καλεῖται. Mihi verò ſæpe in Oratoribus friget hæc paranomaſia, niſi ſobriè admodum, & prudenter adhibeatur: de qua præſtat audire ſummum, & graviſſimum Rhetorem Fabium Quinctilianum. Nec enim a præceptionibus etiam Rhetoricis, ubi opus erit, abſtinebimus. Sic igitur Quinctilianus lib. 9. c. 3. *Huic nomen eſt* Παρονομασία, *quæ dicitur Agnominatio. Ea non uno modo fieri ſolet, ſed ex vicinia quadam prædicti nominis ducta, caſibus declinatur, ut Domitius Afer pro Cloantillâ: Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Et cum verbo idem verbum plus ſignificanter ſubjungitur: Quando homo, hoſtis homo? Quibus exemplis ſum in aliud uſus, ſed in uno facilis eſt geminatio.* Παρονομασίᾳ *ei contrarium eſt, quod eodem verbo quaſi falſum arguitur. Quæ lex privatis hominibus eſſe lex non videbatur. Cui confinis eſt* ἀντανάκλασις, *ejuſdem verbi contraria ſignificatio. Cum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem ſuam exſpectaret, & ille dixiſſet, ſe verò non exſpectare. Immo, inquit, rogo, exſpectes. Non ex eodem, ſed ex diverſo, vicinum accipitur, cum ſupplicio afficiendum dicas, quem ſupplicatione dignum judicaris. Aliter quoque voces aut eadem diverſâ in ſignificatione ponuntur, aut productione tantùm, vel correptione mutata. quod etiam in jocis frigidum, equidem tradi inter præcepta miror: eorumque exempla, vitandi potiùs, quàm imitandi gratiâ, pono. Amari jucundum eſt, ſi curetur, ne quid inſit amari. Avium dulcedo ad avium ducit. & apud Ovidium ludentem:*

Cur ego non dicam, Furia, te furiam?

Cornificius hanc traductionem vocat, videlicet alterius intellectûs ad alterum. Sed elegantius, quod eſt poſitum in diſtinguenda rei proprietate: Hanc reipublicæ peſtem paulliſper reprimi, non in perpetuum comprimi poſſe. Et quæ præpoſitionibus in contrarium mutantur: Non emiſſus ex urbe, ſed immiſſus in urbem eſſe videatur. Melius, atque acrius, quod cum figurâ jucundum eſt, tum etiam ſenſu valet. Emit morte immortalitatem. Illa leviora eſt: non Piſonum, ſed piſtorum. Et, ex oratore arator. Peſſimum verò: Ne patres conſcripti videantur circumſcripti. Raro evenit, ſed vehementer venit, ſi contingit, ut aliquis ſenſus vehemens, & acer venuſtatem aliquam, non eodem ex verbo, non diſſonam, accipiat. Et cur me prohibeat pudor uti domeſtico exemplo? Pater meus contra eum, qui ſe legationi immoriturum dixerat, deinde vix paucis diebus inſumptis, re infectâ, redierat: Non exigo, ut immoriaris legationi, immorare. Nam & valet ſenſus ipſe, & in verbis tantùm diſtantibus jucundè conſonat vox præſertim non captata, ſed velut oblata: quum altero ſuo ſit uſus, alterum ab adverſario acceperis. Hactenus Quinctilianus. Politus.

5. ὡς Μάγνητες, οἱ ἐπὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, Δελφῶν εἰσιν ἄποικοι) Strabo lib. 14. pag. 647. Δοκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι τῶν ἐποικησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θετταλίᾳ. Unde apud Euſtathium pro ἄποικοι legendum aliquando ſuſpicabar, ἀπόγονοι. Sed nihil mutandum. Idem Geographus ſupra: εἴρηται ἡ Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, Μαγνήτων ἀποικία τῶν ἐν Θετταλίᾳ, καὶ Κρητῶν. De Magnetibus his Theſſalicis, qui Magneſiam ad Mæandrum condiderunt, plenior, atque integrior eſt narratio illa Cononis: Μάγνητες οἱ Μαγνησίαν τὴν ἐν Ἀσίᾳ νῦν οἰκοῦντες, τὸ πρότερον περὶ Πηνειὸν ποταμόν, καὶ τὸ Πήλιον ὄρος ᾤκησαν. Συστρατεύσαντες δὲ Ἀχαιοῖς κατὰ Τροίας, ἡγουμένου αὐτῶν Προθόου, καὶ ἐκαλοῦντο Μάγνητες. ἅμα δεκάτῳ Μαγνήτων ἀναμιγνυμένων αὐτῶν ἀπὸ Τροίας, ἀνεῖξαν κατ' εὐχὰς εἰς Δελφούς. μετὰ χρόνον δὲ ἀναστάντες τοῦ ἱεροῦ, καὶ κατιόντες ἐπὶ θάλασσαν, ἐπεραιώθησαν εἰς Κρήτην. ὕστερον δὲ βιασθέντες, ἀνέστησαν ἐκ Κρήτης. καὶ πλεύσαντες εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐρρύσαντο κακῶν νεώτερον ὄντας τὴν Ἰωνίαν, καὶ τὴν Αἰολίδα συμμαχήσαντες αὐτοῖς κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων. ἐκεῖθεν ἀφικνοῦνται, ἐν ᾧ νῦν εἰσί, καὶ κτίζουσι πόλιν, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πατρίδος Μαγνησίαν αὐτὴν ἐπονομάσαντες. Dicta Aſiatica autem Magneſia ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, ad differentiam alterius, quæ πρὸς Σιπύλῳ. Politus.

Digitized by Google

rum, quæ Magnetes Homerici incoluerunt, præter ea, quæ de Crannone, & Gyrtone paullò ante retulimus, hæc inſuper extant indicia apud Strabonem. Pheræ, inquit, terminus ſunt Pelaſgicorum camporum ad Magneſiam, qui ad Pelium uſque montem ſexaginta, & centum ſtadiis porriguntur. Tradit etiam, ante Magnetas ſitas eſſe inſulas, Sciathum, Peparethum, Scyrum, atque alias. Quare qui notitiam harum habuerit, ſcire quoque is poterit Magneſiam, quæ ex adverſo ipſis jacet. Atque in hoc iſto loco Geographus narrat, nomen maximè habere, hoc eſt, maximè memorabilem, ac celebrem eſſe, Scyrum ob Lycomedis cum Achille neceſſitudinem, atque affinitatem, atque etiam quia natus ibi eſt, educatuſque Neoptolemus. Idem etiam auctor ſcribit, obſcurè, neque liquidò, aut diſtinctè, explicari Magnetas a Poëtâ in illis verbis: *Qui circa Peneum, & Pelium habitabant*. Quin & tacitè indicat, quàm anguſtum, parvumque in ſpatium Poëta ſuos hoſce Magnetas concluſerit, atque arctaverit, dum Magnetas hoſce intelligendos eſſe aſſerit, qui intra Tempe a Peneo, & Oſsâ uſque ad Pelium continentur. Quoniam verò Magnetes confuſi fuiſſe videntur, confuſionis hujuſce cauſſam refundit in varias eorum migrationes, & mutationes, permiſtioneſque civitatum: ubi etiam docet, Poëtam, tametſi multas Magnetidis urbes enumerat, tamen Magnetas nullos prorſus de hac gente nominaſſe; ſed Magneticam hanc recenſionem ad eos reſtrinxiſſe, qui habitabant circa Peneum, montemque Pelium, quem εἰνοσίφυλλον, *frondoſum*, vocat, pariter atque antea Neritum, montem Ithacæ. Ad hæc ſciendum, centaurum, quem nube ortum perhibent, Magnetem fuiſſe, ut Pindarus diſertè ſignificat. qui centaurus, quum ſeſe Magneſiis cum equabus commiſcuiſſet, ex eo ſemine hippocentauros procreavit. Sciendum item, Magnetas a nobili, & illuſtri viro ita eſſe appellatos. Fertur enim Magnes, unus Æolidarum, ſub monte Pelio urbem ædificaſſe, eamque ab uxore ſuâ Melibœam vocaſſe; poſtmodum autem univerſam illam regionem, Magneſiam. Hujus filius fuit Alector, quo ortus Hæmon. Hæmone natus Hyperochus. Hyperocho Tenthredon, memorati Prothoi pater. Rurſus ſciendum, a Magneti-

 bus

δὲ κατοικήσεως τῶν Ὁμηρικῶν Μαγνήτων, σημεῖα καὶ ταῦτα παρὰ τῷ Στράβωνι, δίχα τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων περὶ Κραννῶνος, καὶ Γυρτῶνος. Φεραὶ, πέρας, φησὶ, τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ, ἃ παρατείνει μέχρι Πηλίου, στάδια ἑκατὸν ἑξήκοντα. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι [1] πρόκεινται Μαγνήτων νῆσοι, [2] Σκίαθος, Πεπάρηθος, Σκῦρος, καὶ ἕτεραι. Ὁ γοῦν ταύτας εἰδὼς, [3] εἰδείη ἂν καὶ τὴν αὐτῶν περαίαν Μαγνησίαν. Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ τόπῳ λέγει ὁ Γεωγράφος, καὶ ὅτι [4] μάλιστα δὲ ἐν ὀνόματι, τουτέστιν, ὀνομαστὴ, ἡ Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα, καὶ τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἐκεῖ γέννησιν, καὶ τροφήν. Ὁ αὐτός φησι καὶ, ὅτι τυφλῶς, καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ ὁ Ποιητὴς τοὺς Μάγνητας ἐν τῷ ἔπει· Οἳ περὶ Πηνειὸν, καὶ Πήλιον ναίεσκον. Ὑποδηλοῖ δὲ καὶ, εἰς ὅσον ὁ Ποιητὴς τοὺς παρ' αὐτῷ τούτους Μάγνητας ἐστενοχώρησε, λέγει, ὅτι [5] Μάγνητας τούτους νομιστέον, τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσης ἕως Πηλίου. [6] Ἐπεὶ δὲ καὶ συγκεχύσθαι δοκοῦσιν οἱ Μάγνητες, αἰτιᾶται τῆς συγχύσεως ταύτης [7] μεταστάσεις αὐτῶν, καὶ ἐξαλλάξεις, καὶ [8] ἐπιμίξεις πολιτικῶν, λέγων καὶ, ὅτι πολλὰς πόλεις ὁ Ποιητὴς ἀριθμήσας ἀπὸ τῆς Μαγνητίδος, [9] οὐδένας τούτων ὠνόμασε Μάγνητας· ἀλλ' ἐστενοχώρησε τὸν Μαγνητικὸν κατάλογον εἰς τοὺς περὶ Πηνειὸν, καὶ Πήλιον, ὅπερ εἰνοσίφυλλον λέγει· ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἐν Ἰθάκῃ, Νήριτον. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ ὁ ἐκ νεφέλης κένταυρος, Μάγνης ἦν, ὡς [10] ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, ὃς καὶ Μαγνησίαις ἵπποις συναναχρωτιζόμενος, ἐκ τοιούτου σπέρματος τοὺς Ἱπποκενταύρους ἔφυνε. καὶ ὅτι Μάγνητες ἐκλήθησαν ἀπὸ ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς. Μάγνης γάρ, φασιν, εἷς τῶν Αἰολιδῶν, ὑπὸ τὸ Πήλιον ὄρος κτίσας πόλιν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, Μελίβοιαν ἐκάλεσεν· ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν χώραν, Μαγνησίαν. Τούτου Ἀλέκτωρ, οὗ Αἵμων, οὗ Ὑπέροχος, οὗ ἔγγονος, Τενθρηδὼν ὁ τοῦ ῥηθέντος Προθόου πατήρ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι [11] ἐκ τῶν

 προρ-

Baſ. p. 256.

1. πρόκειντ) Μαγνήτων νῆσοι) Strabo: πρόκεινται δὲ τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν, αἱ δ' ἐν ὀνόματι, Σκίαθός τε, καὶ Πεπάρηθος, καὶ Ἰκός, Ἁλόννησός τε, καὶ Σκῦρος, ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις. Polit.

2. Σκίαθος) in Veſtibulo Regii Gazophylacii inſcriptum: ΔΙΟΝΥΣΟΥ CΚΙΑΝΘΙ. forte ΣΚΙΑΘΙΟΥ. Bacchi, qui in Sciatho colebatur. *Salvinus*.

3. εἰδείη ἂν καὶ τὴν αὐτῶν περαίαν Μαγνησίαν) Magneſiam tum apud alios veterum Geographorum ſatis deſcriptam habes, tum etiam apud Scylacem, cujus hæc verba: Ἔθνος δὲ Μαγνῆτες παρὰ θάλατταν, καὶ πόλεις αἵδε· Ἰωλκὸς, Μεθώνη, Κορακαὶ, Σπάλαυθρα, Ὀλιζών, καὶ λιμήν. Ἔξω δὲ τοῦ κόλπου Παγασητικοῦ Μελίβοια, Ῥιζοῦς, Εὐρυμεναί, Μύραι. Politus.

4. μάλιστα δὲ ἐν ὀνόματι) Strabo: Μάλιστα δ' ἐστὶν ἐν ὀνόματι Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα, καὶ τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἐκεῖ γέννησιν, καὶ τροφήν. Politus.

5. Μάγνητας τούτους νομιστέον, τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσης) Strabo: Τοὺς δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ Ποιητοῦ λεχθέντας Μάγνητας ἐσχάτους ἐν τῷ Θετταλικῷ καταλόγῳ, νομιστέον τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ, καὶ τῆς Ὄσσης ἕως Πηλίου, Μακεδόσιν τοῖς Πιεριώταις ὁμόρους, τοῖς ἔχουσι τὰ τοῦ Πηνειοῦ πέραν μέχρι θαλάττης. Polit.

6. Ἐπεὶ δὲ καὶ συγκεχύσθαι δοκοῦσιν οἱ Μάγνητες) Geographus namque ſcribit, Magnetas quondam longiùs etiam a Pelio fuiſſe, ἀρξαμένους ἀπὸ τῶν ὑπ' Εὐμήλῳ, κατά γε τοὺς ὕστερον ἀνθρώπους. Politus.

7. μεταστάσεις) Vulgati libri Strabonis, μεταναστάσεις. Polit.

8. ἐπιμίξεις) l. ἐπιμίξεις. Polit.

9. οὐδένας τούτων ὠνόμασε Μάγνητας) Strabo lib. 9. p. 441. Καταριθμουμένων γὰρ ἤδη πολλῶν αὐτῷ τόπων, οὐδένα τούτων ὀνόμασε Μάγνητας. Ubi Caſaubonus legit, Μάγνητα. Ego potiùs ex Euſtathio legerem apud Strabonem, οὐδένας. Politus.

10. ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου) Pindari Pyth. Od. 2.

Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὃς
ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν Πα-
λίου σφυροῖς· ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι· τὰ ματρόθεν μὲν
κάτω, τὰ δ' ὕπερθε, πατρός.

Scholiaſta: οὗτος Κένταυρον ἄνδρα φησὶ γεννηθῆναι ἐκ τῆς Νεφέλης, καὶ τοῦ Ἰξίονος, ὃν μιγνύμενον ταῖς ἵπποις ταῖς Θετταλαῖς κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου, γεννῆσαι τοὺς διφυεῖς Κενταύρους, τὰ μὲν κάτω, ἐμφερεῖς τῇ μητρί· τὰ δ' ἄνω, τῷ πατρί. Politus.

11. ἐκ τῶν προῤῥηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων ὁ Ἡρακλεία λίθος) Supra Aſiaticos Magnetas dixerat τοὺς περὶ τὸν Μαίανδρον. At enim non ab his, lapis Heracleus, ſeu Heracleotes; ſed a Magne-

προῤῥηθέντων Ἀσιανῶν Μαγνήτων, ἡ Ἡρακλεία λίθος ἰῶ. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω· Ἡράκλεια, ἡ καὶ Μαγνησία. δεκαοκτὼ δὲ [1] πόλεις Ἡράκλειαι, ἐξ ὧν μία, Λυδίας. ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, [2] ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον.

ρηγ'. Ἐν-

bus iis Aſiaticis, quorum ſupra mentionem fecimus, lapidem eſſe Heracleum. Sic enim Ælius Dionyſius: Heraclea, quæ & Magneſia. Octo & decem urbes Heracleæ, quarum una Lydiæ. Unde Heracleotes lapis, qui a nobis Magnes vocatur, qui ferrum attrahit.

CLIII. Hoc

Magnetibus τοῖς πρὸς τῷ Σιπύλῳ. Cariæ erant Magnetes οἱ πρὸς Μαιάνδρῳ. Lydiæ Magnetes οἱ πρὸς Σιπύλῳ. Sic etiam diſtinguit Ptolemæus. Magneſia Lydiæ dicta etiam Heraclea. Unde lapis hic Heracleus. Ælius Dionyſius: Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία. δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλειαι, ἐξ ὧν μία, Λυδίας. ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος. Inde etiam idem lapis, Lydius. Λυδία λίθος Sophocli. Heſychius v. Ἡρακλεία λίθος. κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. οἱ δὲ, σιδηρῖτιν· οἱ δὲ, Ἡρακλεῶτιν. & rurſus: Λυδικὴ λίθος, σίδηρον πλέθει προσηγάγετα. αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται. Sed & Lydius, lapis alterius generis, ad probandum aurum idoneus: qui & ipſe dictus Heracleus. Plinius l. 33 c. 8. *Auri, argentique mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant, quondam non ſolitus inveniri, niſi in flumine Tmolo, ut auctor eſt Theophraſtus: nunc verò paſſim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant.* Salmaſius falli ait Plinium, peccareque non mediocriter, eo quòd, ut ipſe quidem affirmat, lapis hic Lydius, quo aurum, & argentum probatur, numquam dictus eſt Heracleus; ſed ille alter Lydius, qui ferrum rapit. At fallitur, & quidem vehementer, Salmaſius. Nam lapis, quo aurum, & argentum probatur, non Lydius modò, ſed & Heracleus, eſt appellatus. Theophraſtus: οἱ δὲ βασανίζειν τὸ χρυσὸν, καὶ τὸ ἄργυρον, (λέγονται) ὥσπερ ἥ τε καλουμένη λίθος Ἡρακλεία, καὶ ἡ Λυδή. Ita integer legitur hic locus. Nam in poſterioribus Theophraſti editionibus exciderunt voces illæ, τὸ χρυσὸν, καί. De lapide hoc Heracleo, quo explorantur aurum, accipiendum arbitror adagium Græcum: Ἡρακλεία λίθος. quod non bene interpretati mihi videntur de magnetide. Uterque igitur lapis, & Lydius, & Heracleus, cum is, qui valet ad attrahendum ferrum, tum is etiam, quo auri, & argenti fit experimentum: tametſi lapides illi multùm ſint inter ſe diverſi. Utraque eſt utrique illi lapidi communis appellatio. Sed præterea lapis ille Heracleus, & Lydius, qui ferrum rapit, ſpeciatim vocatus eſt Magnes. quo maximè nomine ſolet vulgus hunc lapidem a cetero lapidum genere diſcernere. Ælius Dionyſius: ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. Nempe ut a Lydiâ Lydius, & ab Heracleâ Lydiæ urbe Heracleus, ita ab eadem ipsâ urbe, quæ Magneſia erat, Magnes eſt appellatus, & Magneticus, itemque Magneſius. Alii hanc Heracleam non urbem ipſam Magneſiam eſſe dixerunt, ſed Magneſiæ. Suidas: Ἡρακλεῖαν λίθον τινὲς τὴν Μαγνησίαν ἀπέδοσαν, διὰ τὸ τὴν Ἡράκλειαν τῆς Μαγνησίας εἶναι. Ubi vides, aliter ſcribi Ἡρακλεῖαν de lapide, & Ἡράκλειαν de urbe. Nam urbs quidem, Ἡράκλεια, προπαροξυτόνως· λίθος verò, Ἡρακλεία, παροξυτόνως. Et ſic Ἡρακλεία ſcribendum, ubicumque lapis ſignificatur. Minùs rectè in pleriſque nunc locis de lapide legitur Ἡράκλεια. Idem etiam lapis ab eadem cauſsâ cogendi ad ſe ferri, σιδηρῖτις. Omnia hæc nomina ſunt eidem lapidi attributa. Plinius: *Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Magnes appellatus eſt ab inventore, ut auctor eſt Nicander.* Etymologici Magni Auctor: Μαγνῆτις ὅτι ἡ τὸν σίδηρον ἕλκουσα λίθος, καλεῖται σιδηρῖτις, καὶ Ἡρακλεία, καὶ Μαγνῆτις, καὶ Λυδία. Singularum harum appellationum cauſſam explicat poſtea Etymologus. Sed præ aliis omnibus appellationibus, de hoc lapide maximè, ut diximus, uſurpatum eſt nomen Magnetis, aut Magnetidis. Unde Piſides:

Πάντας δ' ὑφέλκων, οἷα Μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, Ἡρακλεῖαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτῆς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

Nicander cenſuit, magnetem lapidem id nominis obtinuiſſe a Magnete inventore, qui eum in Idâ repererit, *clavis crepidarum, & baculi cuſpide hærentibus, cum armenta paſceret.* At ex ceteris omnibus ſcriptoribus Græcis (quid enim Plinium, aut Iſidorum moror?) compertum eſt, a Magneſiâ, veluti a patriâ, gentili quaſi appellatione, Magnetem lapidem eſſe nuncupatum. Lucretius l. 6.

Quem Magneta vocant patrio de nomine Graii,
Magnetum quia ſit patriis in finibus ortus.

Quò etiam refertur id, quod Etymologus tradit de Magnetidis appellatione a Magnetibus λιθοφόροις· ὅτι (ὥς φασιν) ἄνδρες λιθοφόροι Μάγνητες εὗρον αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. αἱ γὰρ κρηπῖδες, ὡς ἔοικε, λίθους ἔχουσι βαδιζόντων ἠρέμα. Sed, ſi λιθοφόροι illi Magnetes, Aſiatici intelliguntur, etymologiæ huic obſtare imprimis illud videtur, quòd Plinius affirmat, Magnetem deterrimum in Magneſiâ Aſiæ inveniri, candidum, neque attrahentem ferrum, ſimilemque pumici. Verba hæc Plinii: *Quinque genera Magnetis Sotacus demonſtrat: Æthiopicum: e Magneſiâ Macedoniæ contermina, Bœbeida lacum petentibus dextrâ: tertium in Hyrietico Bœotiæ: quartum circa Alexandriam Troadem: quintum in Magneſiâ Aſiæ. Differentia prima, mas ſit, an femina: proxima in colore. Nam qui in Magneſiâ Macedonicâ reperiuntur, rufi, nigrique ſunt. Bœotius verò rufi coloris plus habet, quàm nigri. Is, qui in Troade invenitur, niger eſt, & feminei ſexûs, ideoque ſine viribus. Deterrimus autem in Magneſiâ Aſiæ, candidus, neque attrahens ferrum, ſimiliſque pumici. Compertum, tantò meliores eſſe, quantò ſunt magis cærulei. Æthiopico laus ſumma datur.* Quòd ſi maxima magnetis laus in attrahendo ferro ſita erat, unde igitur lapidi huic nomen a Magneſiâ Aſiaticâ, in qua lapis hic eſt deterrimus, neque ferrum attrahit? An Magnetes Aſiatici qualemcumque ejus lapidis vim primi omnium deprehenderunt, adhæreſcentibus ad crepidarum clavos lapillis, cum tardo, lentoque paſſu incedebant? ut ita a Magnetibus inventoribus prima ſit ejus lapidis appellatio. Ita ſanè videtur: indeque Magnetes illi λιθοφόροι. idque ſibi vult Etymologus illis verbis: αἱ γὰρ κρηπῖδες, ὡς ἔοικε, λίθους ἔχουσι βαδιζόντων ἠρέμα. Verumtamen antiquiorum plerique Magnetis nomine non eum lapidem, qui ferrum trahit, intellexerunt; ſed lapidem longè diverſum, qui argenti ſpeciem refert. Ita Theophraſtus: οἱ δὲ γλυπτοὶ, καθάπερ ἐλέχθη, καὶ τορνευτοὶ τυγχάνουσι, καθάπερ καὶ ἡ μαγνῆτις αὐτὴ λίθος, ἡ καὶ ὄψιν περιττὴν ἔχουσα, καὶ ὥς γε δή τινες θαυμάζουσι, τὸ ὁμοίωσιν τῷ ἀργύρῳ, μηδαμῶς οὖσαν συγγενῆ. Qui a nobis vulgò dicitur magnes, ab illis Heracleus lapis eſt appellatus. Sic magnetem ab Heracleo lapide diſtinxerunt. Heſychius: Μαγνῆτις, λίθος. αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν, ἀργύρῳ ἐμφερὴς οὖσα· ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται. & rurſus: Ἡρακλεία λίθος, ἣν οὗτοι μαγνῆτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς. διαλλάττουσι γὰρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον, Ἡρακλεία ἐστίν· ἡ δὲ ἑτέρα, παραπλήσιος ἀργύρῳ, ὥστε Πλάτων ἁμαρτάνει, τὴν αὐτὴν ὑπολαμβάνων μαγνῆτιν, καὶ Ἡρακλεῖαν ἐν Ἴωνι. καὶ γὰρ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἑτέρους καὶ ἑτέρας φησί. Salmaſius Platonem hunc ab Heſychio reprehenſum, Comicum intelligit in Comœdiâ Jone. Sua aliquando Salmaſium audacia in errorem inducit. Non Platonem Comicum Heſychius hîc redarguit, ſed Philoſophum, qui de lapide magnetide, eodemque Heracleo, ita loquitur in Jone: θεία δὲ δύναμις, ἥ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἐντίθησι τοῖς δακτυλίοις, ὥστ' αὖ δύνασθαι ταὐτὸν τοῦτο ποιεῖν, ὅπερ ἡ λίθος, ἄλλους ἄγειν δακτυλίους· ὥστ' ἐνίοτε ὁρμαθὸς μακρὸς πάνυ σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων ἤρτηται, πᾶσι δὲ τούτοις ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἡ δύναμις ἀνήρτηται. & paullò poſt: οὗτός ἐστιν ὁ θεατὴς, τῶν δακτυλίων ὁ ἔσχατος. ὧν ἐγὼ ἔλεγον ὑπὸ τῆς Ἡρακλεώτιδος λίθου ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύναμιν λαμβάνειν. Hunc igitur Platonem dicit Heſychius errare, quòd magnetin unum, & eumdem lapidem, atque Heracleum, in Jone exiſtimaverit: quum tamen & ipſe alibi ἑτέρους ἑτέραν λίθον vocaverit. Heracleum lapidem vocat Plato in Timæo, eum, qui ferrum attrahit. Sed non ideo, meo quidem judicio, errat in Jone, quòd cenſeat, eum ipſum lapidem, magnetin ab Euripide nominari, quem vulgus Heracleum appellat. Verba hæc erant Euripidis in Oeneo:

τὰς βροτῶν
Γνώμας σκοπῶν, ὥστε μαγνῆτις λίθος,
Τὴν δόξαν ἕλκει, καὶ μεθίστησιν πάλιν.

Scio, alios etiam de Græcis Grammaticis μαγνῆτιν illam λίθον apud Euripidem non de lapide, qui ferrum ad ſeſe trahit, explicaſſe, ſed de eo lapide, qui argenti nitorem repræſentat. Hos auctores ſequitur Salmaſius. Suidas: Οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς Μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι, πλανωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ. Verùm violenta nimis, & aliena illa eſt explicatio. Nam verbum ipſum ἕλκειν ſatis oſtendit, non de alio lapide Euripidis ſententiam eſſe accipiendam, niſi de eo, qui ferrum trahit. Sed confundere ſimul videtur Suidas lapides diverſi generis. Quatenus enim dicere vult Euripidem, tamquam a magnete non ferrum quidem, ſed ſpectatorum opinionem attrahi, lapidem planè reſpicit, cujus eſt ferrum ad ſeſe trahere. Quatenus verò illud ſubjicit de falsâ hominum exiſtimatione, πλανωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ, alium lapidem denotat, cujus eſt, argenti inſtar, nitere, tametſi nihil habeat argenti. Sunt & alibi lapides iſti propter nominis communitatem confuſi. Neque contra explicationem noſtram Euripidis facit uſus vetuſtiorum Græcorum, qui magnetin, alium lapidem ab Heracleo intellexerunt: quandoquidem explicatio illa re verâ non eſt noſtra, ſed Platonis, antiquioris Theophraſto. Quare, ut Theophraſtus, aliique tunc Græcorum magnetem lapidem ab Heracleo ſeparaverint; tamen id non impedit, quominus Euripides, ut eum intellexit Plato, magnetidis nomine Heracleum lapidem deſignaverit. *Politus.*

1. πόλεις Ἡράκλειαι) l. Ἡράκλειαι. ut correxit Frobenius. *Polit.*

2. ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης) Benè, ſcitèque id additum ad differentiam antiquiorum aliquando temporum, quibus, ut

dictum

CLIII. Hoc loci finem imponit Homerus enumerationi Græcorum, atque, ut narrationem ſuam penitus compleat, ſubjicit hæc verba: *Hi duces Græcorum, rectoreſque erant*. hoc eſt, jam complevi, quod pollicitus ſueram, quando navium rectores memet dicturum recepi. Ubi obſerva, ut hæc verba, quibus completa eſt enumeratio, videlicet Οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι. *Hi duces Danaorum, & rectores*: rectè reſpondeant illis: Οἵ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν. *Qui duces Danaorum, & rectores erant.* Poëta enim quum ante ipſam Bœotiam interrogaſſet, quinam eſſent duces Græcorum; Muſa, completâ tandem, perductâque ad exitum enumeratione, ſermonem ſuum abſolvit his verbis: *Hi duces Danaorum*. qui relati nimirum fuerunt. Verùm, ubi ait: *Hi duces Danaorum erant*: ſimul quoque tacitè intelligendum eſt, Muſam dicere: *& tot eorum naves*. Nam & duces, ut cum veteribus loquar, enumeravit ſex ſupra viginti, & naves centum octoginta ſex ſupra mille. Itaque quando quis ait, claſſem hanc Græcorum, mille navium fuiſſe, ut alicubi ait ille, qui Agamemnonem vocat χιλίαρχον τοῦ πτολιῤῥαίστου στρατοῦ, *chiliarchum, ſeu præfectum mille navibus ejus exercitus, qui Trojam urbem evertit*, non totam is ſummam exprimit; ſed in pleniſſimo illo, maximèque rotundo acquieſcit numero milliario. Id verò duobus modis fieri ſolet. Aut enim a minori quis numero ad majorem, atque integrum adſcendit, atque excurrit, ut ſi Cretam nonaginta, exempli cauſsâ, urbibus præditam, centum inſulam urbium vocet; aut quæ generatim ſunt multa, dicat decem millia: aut contra, ſi a majori quis numero, qui tamen certam aliquam ſummam minimè expleat, ad perfectiſſimum, maximèque integrum deſcendat. Ut ſi quis hoc loci claſſem dixerit navium mille, præteritis ſilentio, atque omiſſis centum, & octoginta ſex navibus, ſatis is habet numerum milliarium referre. Ubi, etſi de totâ ſummâ verè aliquid detrahit; non ſic tamen rem ipſam minuit, aut deprimit, ob milliarii illius numeri, quippe perfecti, atque integri, amplitudinem. Hac etiam ratione Pelopis regio, quæ ſub ejus imperio, ac ditione conſtituta erat, vocata eſt Peloponneſus, ſeu Pelopis inſula: tametſi non ea omnino, ac perfectè ſit inſula, ſed peninſula. Sicuti enim, qui claſſem eam, quam diximus, χιλιόναυν, *mille navium*, vocat, is ſanè minimè effugit, quin exactum propemodum, atque integrum numerum referat; ſic & qui Peloponneſum nominat, parùm abeſt, quin integrè, omnique ex parte verè loquatur. Non enim rationem ullam habet iſthmi ſtadiorum quadraginta; ſed regionem illam Pelopis, tamquam totam inſulam, ſeu mari perfectè circundatam, conſiderat, propterea quòd eam mare maximâ ex parte, ambitu ſuo complectatur. Tale & illud

ρνγ'. Ἐνταῦθα περατώσας Ὅμηρος τὸν Ἑλληνικὸν κατάλογον, ἐπάγει καθιστῶν τὸν λόγον, συμπληρωτικῶς· Οὗτοι ἄρ ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν. τουτέστιν, ἤδη συνεπλήρωσα, ὃ ἐπηγγειλάμην, τὸ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι τὸ, οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι, ἀκολούθως τῷ, οἵ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν, συμπεπλήρωται. Ἡ μὲν γὰρ Ποιητικὴ πρὸ τῆς Βοιωτίας ἐρώτησις ἦν, τίνες ἡγεμόνευον Ἀχαιῶν· ἡ δὲ Μουσικὴ συμπλήρωσις λέγει, ὅτι οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν. οἱ ῥηθέντες δηλαδή. Συνεξακουστέον δὲ εἰς τὸ, οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν ἦσαν, τὸ, καὶ τοσαῦται αὐτοῖς αἱ νῆες. Ἠρίθμησε γὰρ ἀρχοὺς μὲν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, εἰκοσιέξ· νῆας δὲ χιλίας ἑκατὸν ὀγδοηκονταέξ. ὥστε, ὁπηνίκα εἴποι τις, [1] ὡς χιλιόναυς ἦν ὁ Ἑλληνικὸς οὗτος στόλος, ὥς που λέγει [2] ὁ καλέσας τὸν Ἀγαμέμνονα χιλίαρχον τοῦ πτολιῤῥαίστου στρατοῦ, οὐ τὸ πᾶν λέγει, ἀλλ' ἀρκεῖται τῷ πληρεστάτῳ ἀριθμῷ τῇ χιλιάδι. Διττῶς δὲ τὸ τοιοῦτον εἴωθε γίνεσθαι. Ἢ γὰρ ἐξ ἐλάττονος ἀριθμοῦ εἰς τὸ καὶ πλεῖον, καὶ πλῆρες ἀνατρέχει τις, ὡς ὅτε τὴν Κρήτην ἐνενήκοντα τυχὸν πόλεις ἐχουσαν, [3] ἐρεῖ ἑκατόμπολιν, [4] ἢ τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μυρία εἴπῃ· ἢ ἄλλως, ὁπόταν ἐκ τοῦ πλείονος μὲν, μὴ κορυφουμένου δὲ εἰς τὸ ποσὸν ἐπίσημον, ὑποκαταβαίῃ τις εἰς τὸ πληρέστατον. ὡς ἐνταῦθα εἴ τις ἐρεῖ χιλιόναυν στρατὸν, ἀφῆκε σιγᾶσθαι τὰς ἑκατὸν ὀγδοηκονταὲξ νῆας, [5] ἀρκεσθεὶς τῷ τῶν χιλίων ἀριθμῷ· ἐλαττώσας μὲν τὸ ἐν ἀληθείᾳ ποσὸν, οὐ ταπεινώσας δὲ ὅμως οὐδ' οὕτω τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ σεμνὸν τοῦ χίλια, πλήρους ὄντος, καὶ τελείου ἀριθμοῦ. Τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ ἡ τοῦ Πέλοπος ἐπικράτεια, Πελοπόννησος ἐκλήθη, καὶ ταῦτα μὴ νῆσος ἀκριβῶς, ἀλλὰ χερρόνησος οὖσα. Ὡς γὰρ ὁ εἰπὼν χιλιόναυν τὸν ῥηθέντα στόλον, οὐκ ἐξέκλινε τὸ παρὰ βραχὺ ἀκριβώσασθαι, οὕτω καὶ ὁ τὴν Πελοπόννησον ὀνομάσας, Rom. p. 339. βραχύ τι πρὸς τὸ ἀκριβὲς, καὶ εἰς τὸ πᾶν ἀληθὲς ἐνέλειψεν, οὐ προσλογισάμενος τῶν τεσσαράκοντα σταδίων τὸν ἰσθμὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πέριξ πολλὴν θάλασσαν, ὡς ὅλην νησιζομένην θεωρήσας τὴν τοῦ Πέλοπος. Τοιοῦτον δέ

dictum eſt. Heracleotes lapis, ſeu Heracleus. Is, qui ferrum trahit, non magnes, vocari vulgò conſueverat. Unde, quòd Euripides Heracleum, quem vocabant, lapidem, magnetin nominaverat, id animadverſione dignum viſum eſt Platoni. Communem illorum temporum loquendi uſum reſpexerunt, qui magnetin de Heracleo lapide dictum negarunt. Photius in Bibliothecâ, ubi agit de Helladio Beſantinoo: *Οὐ γὰρ μοί φησιν, οὐχὶ μαγνῆτιν, ἀλλ' Ἡρακλείαν καλοῦσι τὴν λίθον, ἥτις ἕλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλοῦσι, καὶ μαγνῆτιν, καὶ ἡρακλείαν λέγουσιν, ἀποδεδωκὼς καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου ὀνομασίας.* Politus.

1. ὡς χιλιόναυς ἦν ὁ Ἑλληνικὸς οὗτος στόλος) Virg. Æn. 2. *Non anni domuere decem, non mille carinæ.* Salvinus.

2. ὁ καλέσας τὸν Ἀγαμέμνονα χιλίαρχον τοῦ πτολιῤῥαίστου στρατοῦ) Lycophron:

Ὁ χιλίαρχος τοῦ πτολιῤῥαίστου στρατοῦ.

Euripides in Oreſte:

Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν.

Æſchylus in Agamemnone: ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ἦραν.

Politus.

3. ἐρεῖ ἑκατόμπολιν) Hecatompolin. Ovid. 1. de Arte:
— *qua centum ſuſtinet urbes.*

Salvinus.

4. ἢ τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μυρία εἴπῃ) Latini pro indefinito numero dicunt ſexcenti, ideſt, *innumera*. Plin. in epiſtolis dixit: *Tu mihi unus es pro centum millibus*. Salvinus.

5. ἀρκεσθεὶς τῷ τῶν χιλίων ἀριθμῷ) Sic LXXII. Bibliorum interpretes dicuntur rotundo numero LXX. Græcis. οἱ ο'. Salvinus.

Digitized by Google

δέ τι καὶ [1] παρ' Ἡροδότῳ τὸ, χρυσοῦ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων. Προέκρινε γὰρ στενολογῆσαι δι' ἐντελοῦς ἀριθμοῦ, καὶ βραχείας ἐπισημασίας, ἤπερ τραπεζιτεῦσαι χύδην, καὶ εἰπεῖν, [2] στατήρων μυριάδας τριακοσίας, καὶ χιλιάδας ἐνενήκοντα, καὶ τρεῖς. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ῥηθὲν καταστατικὸν, καὶ ἀνακεφαλαιωτικὸν, καὶ συμπληρωτικὸν σχῆμα τὸ, Οὗτοι ἡγεμόνες Δαναῶν, καὶ κοίρανοι ἦσαν, ἀφορισμὸν οἱ παλαιοὶ ῥήτορες ὀνομάζουσι, λέγοντες καὶ, ὅτι συνεκεφαλαιώσατο ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς τὸν κατάλογον, τῶν μὲν εἰρημένων, μνήμην· τῶν δὲ ῥηθησομένων, ἔφεσιν ἐργαζόμενος.

illud apud Herodotum: *auri quadragies centena millia ſtaterum Daricorum, ſeptem millibus minus.* Maluit namque perfecto numero, brevique notâ arctam computationem facere, quàm rationem fuſiùs ſubducere, ac dicere, *ſtaterum trigeſies ac novies centena, & tria inſuper millia.* Sciendum denique eſt, figuratum hoc, quod diximus, loquendi genus, quo finis & ſumma, ac complementum orationis continetur, videlicet: *Hi duces Danaorum, & rectores erant,* vocari a veteribus Rhetoribus Determinationem: qui & docent, hoc in loco Poëtam totius Catalogi ſummam comprehendiſſe, ut & ea, quæ dicta ſunt, in memoriam revocaret, & ad ea, quæ ſunt dicenda, mentem atque animum excitaret.

Τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας·
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν (ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν)
Ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.

Quis jam horum longè præſtantiſſimus fuerit, tu mihi dic, Muſa,
Ipſorum, & equorum, qui ſimul Atridas ſequebantur.
Equæ multò præſtantiſſimæ erant Pheretiadæ,
Quas Eumelus agitabat celeripedes, avium inſtar,
Pilo ſimiles, coætaneas, ad perpendiculum dorſo pares:
Quas in Pieriâ aluerat argenteum arcum habens Apollo.
Ambas feminas, fugam Martis ferentes.
Virorum verò multò præſtantiſſimus erat Telamonius Aiax,
Dum Achilles iraſcebatur. Hic enim longè fortiſſimus erat.
Equique, qui ferebant laudatiſſimum Peliden.

ρνδ'. Τῷ καταλόγῳ μὲν ἐγχειρῶν, πάσας τὰς Μούσας ἀνεκαλέσατο· ἐνταῦθα δὲ θέλων μαθεῖν, εἶτα εἰπεῖν, τίς ὁ κρείττων ἔν τε Δαναοῖς, ἔν τε τοῖς αὐτῶν ἵπποις, ὅπερ οὐ μέγα ἦν, μίαν ἐρωτᾷ Μοῦσαν, λέγων· Τίς ἄρα τούτων ὄχ' ἄριστος ἦν, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, [3] αὐτῶν, καὶ ἵππων. Εἶτα δῆθεν ἡ Μοῦσα, διὰ τὸ συνεχὲς
Baſ. p. 257. τοῦ λόγου, τοὺς μὲν ἄνδρας παρασπεύσασα, οἳ πρῶτοι κεῖνται ἐν τῷ, αὐτῶν, καὶ ἵππων, καὶ ἐν τῷ, Τίς τούτων ἄριστος ἦν· τῶν δὲ ἵππων γενομένη, εἰς οὓς ἡ ἐρώτησις κατέληξε, φησίν· Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἦσαν Φηρητιάδαο, τὰς, ὅ ἐστιν, ἃς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς, ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας· τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψεν Ἀπόλλων, ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρεος φορεούσας. Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μήνιεν. ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, πολὺ φέρτερος ἦεν. Ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα, ἤτοι τὸν αὐτὸν Ἀχιλλέα. Ὤκνησε γὰρ δι' ἀντωνυμίας δηλῶσαι αὐτόν. Δῆλον δὲ πάντως ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἵππους, ὁ Αἴας, καὶ αἱ ἵπποι τοῦ Εὐμήλου, εἰς ἀριστείαν ἐγκρίνονται. Ἀξιοῖ δὲ λόγου τοὺς ἀρίστους τῶν ἵππων, φιλῶν καὶ αὐτοὺς, καθὰ καὶ τοὺς ἀριστεῖς· καὶ, καθάπερ τὰ ἐν ὅπλοις διαφέροντα πολλαχοῦ ἐν λόγῳ τίθεται, οἷον Ἀγαμέμνονος θώρακα, σάκος Αἴαντος, [4] ἑτέρου τινὸς κυνέην, ἢ ἄλλο τι (τὴν γὰρ Ἀχιλλέως [5] πανοπλίαν, τί

χρὴ

CLIV. Etſi, cum ad Recenſionem hanc navium manum admovit, univerſas Muſas invocavit; tamen hoc loci, quum diſcere priùs velit, poſtea dicere, quis tum inter Græcos, tum inter eorum equos, bonitate præcelluerit, quæ ſanè res levioris momenti erat, Muſam unam interrogat, his verbis: Quis igitur horum longè præſtantiſſimus fuerit, tu mihi dicito, Muſa, ipſorum videlicet, atque equorum. Tum verò Muſa, ad orationis filum continuandum, viris tranſmiſſis, qui primi memorantur in illis verbis: Αὐτῶν, καὶ ἵππων. *Ipſorum, atque equorum.* &, Τίς τούτων ἄριστος ἦν. *Quis horum præſtantiſſimus fuerit:* ad equos venit, quæ altera pars interrogationis fuerat, &: Equæ quidem, inquit, multò præſtantiſſimæ fuerunt Pheretiadæ, ejus videlicet, qui filius fuit Pheretis: τάς, hoc eſt, ἅς, *quas*, Eumelus agitabat, pedibus, avium inſtar, veloces, ſimili pilo præditas, coætaneas, quaſi ad perpendiculum dorſo pares: quas Apollo in Pereâ aluerat, ambas feminas, fugam Martis ferentes. Virorum autem longè fortiſſimus fuit Ajax Telamonius, interea dum Achilles irâ tenebatur. Ὁ γὰρ, οὗτος videlicet, *hic enim*, multò fortior erat. & equi, qui laudatiſſimum Pelidem, eumdem videlicet Achillem, ferebant. Noluit namque pronomine eum ſignificare, aut exprimere. Ex his autem, quæ dicta ſunt, prorſus apparet, poſt Achillem, ejuſque equos, probari maximè, ceteriſquè ob fortitudinem præferri Ajacem, atque equas Eumeli. Equorum porrò optimos memorandos ſibi eſſe ducit, quòd eorum ſtudio, juxta atque fortiſſimorum virorum, teneatur: &, quemadmodum eximia quæque, ac præſtantia armorum genera ſæpiùs celebrat, exempli cauſſâ, Agamemnonis loricam, Ajacis clypeum, alterius cujuſquam galeam, aut quidpiam aliud (quid enim univerſam Achillis arma-

tu-

1. παρ' Ἡροδότῳ) apud Herodotum lib. 7. n. 28. χρυσίου δὲ τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων. Polit.

2. στατήρων μυριάδας τριακοσίας, καὶ χιλιάδας ἐνενήκοντα, καὶ τρεῖς) Supple, quod deficit de hoc numero, ita, vel alio ſimili modo: στατήρων μυριάδας ἐννέα ὑπὲρ τριακοσίας, καὶ χιλιάδας ἐνενήκοντα, καὶ τρεῖς. Eſt enim tota ſtaterum ſumma Herodoto, τετρακόσιαι μυριάδες, ἐπιδέουσαι ἑπτὰ χιλιαδῶν. Politus.

3. αὐτῶν, καὶ ἵππων) Horat. in Vaticinio Nerei, Carminum lib. 1. Ode XV.

Eheu quantus equis, quantus adeſt viris ſudor!

Salvinus.

4. ἑτέρου τινὸς κυνέην) ut galeam illam Merionis, qua indutus eſt Ulyſſes. *Polit.*

5. πανοπλίαν) Sive ὁπλοποιΐαν· quo nomine inſcribitur liber σ' Iliadis. *Polit.*

turam, hoc eſt, Dædaleum, atque ingenioſum opus Iliadis, dicere oporteat?) ſic etiam equos præſtantiores, tamquam & ipſos inſtrumenta quædam bellica, ex turmis ſecernit, atque eligit. Si enim commemoratione digna viſa eſt ſecuris, quæ ſcindendo, viri impetum adjuvet; quî oratio militarem equum prætereat, quum ille non modò equitem vehat, verùm etiam propemodum cum equite fortia edat facinora? Bene ergo Perſæ, ac præclarè, nullum pedibus iter, ſed equis, conficiendum ſibi judicarunt: iidemque etiam ſacrum Soli equum rati, equum illi immolare conſueverunt, deo, ut quidem dictitabant, velociſſimo velociſſimum animal. Neque verò Poëſis Neptunum ipſum, ſumpto inde epitheto, cohoneſtare dubitavit: quandoquidem vocat eum equeſtrem. Immo & innumera inde nomina propria elucere ſolent, atque illuſtrari. exempli cauſſâ, celebris illa, & decantata Hippodamia, Hippocoon, Philippus ille Macedo, doctus ille Hipparchus, Hippias, Piſiſtrati filius, reliquuſque honorificorum nominum ordo, quæ unus quiſpiam dixerit in equis vehi, atque inſidere. Ac præterea pars præſtantior, ac veluti robur exercitûs, erant equites. Atque hæc quidem haſtenus, ne longior de equis tractatio tenorem ſcribendi a ſcopi noſtri orbitâ abducat.

CLV. Tum obſerva, ut, quum Bœotiæ initio Muſas, hoc autem loci Muſam, invocaverit; tamen non ita poſtea umquam facit in recenſione Trojanorum; neque, ſecundùm veteres ſcriptores, æquum eſſe cenſet, ut, Trojanorum gratiâ, Muſam imploret. Cujus rei cauſſam hanc afferunt, quòd Græci in contentione poſiti erant; Hector verò erat præſtantiſſimus. hoc eſt, Græci quidem omnes magni, pareſque inter ſeſe, vel etiam tales, ut, uter utri virtute antecelleret, neſcires. Quocirca Muſarum dijudicatione opus erat, ut illæ videlicet de Achivis, pro uniuſcujuſque eorum præſtantiâ, ac virtute, commemorarent. De Trojanis verò, in quibus unus tantùm Hector enitebat, ſupervacaneum, atque inutile erat, Muſam invocare. Ad hæc, priſci auctores obſervant, Poëtam Muſæ ſibi ſuffragium adſciſcere, ne, ſi dicat ipſe, moleſtiam nonnullis afferre, aut gratificari videatur. Eum item Eumeli equas longè ceteris præferre, propter adagium, quo ſeligitur, ac maximè probatur equa Theſſalica. Sin autem Achillis equi, utpote divino ex ſemine pro-

χρὴ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλεον ἔργον;) οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων, [1] οἷά τινα καὶ αὐτοὺς ὅπλον, [2] φυλοκρινεῖ. Εἰ γὰρ λόγου ἄξιος πέλεκυς, τομὸς [3] ὀφέλλων ἀνδρὸς ἐρωὴν, πῶς οὐ κἂν λόγοις μάλοιτο ἵππος στρατιωτικὸς, οὐ μόνον ὀχῶν τὸν ἐπιβάτην, ἀλλὰ μονονουχὶ καὶ συνεργαζόμενος τὰς ἀριστείας αὐτῷ; Καλῶς οὖν Πέρσαι κρίναντες, οὐδεμίαν ὁδὸν εἶναι πεζῇ, ἀλλ' ἐφ' ἵππων. [4] Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἱερὸν ἡλίου τὸν ἵππον νομίσαντες, ἔθυον ἵππον ἐκείνῳ, τῷ ταχυτάτῳ, φασὶ, τὸ ἐν ζώοις τάχιστον. Ἡ δὲ Ποίησις οὐκ ὤκνησε τὸν Ποσειδῶνα τῷ ἐκεῖθεν ἐπιθέτῳ σεμνῦναι. ἵππιος γάρ. Καὶ κυριωνυμίαι δὲ μυρίαι φιλοῦσιν ἐκεῖθεν ἐλλάμπεσθαι. οἷον ἡ περιαδομένη Ἱπποδάμεια, ὁ Ἱπποκόων, ὁ Μακεδὼν Φίλιππος, ὁ σοφὸς Ἵππαρχος, ὁ Ἱππίας, [5] οὗ ὁ Πεισίστρατος, [6] καὶ λοιπαὶ στίχες ὀνομάτων σεμνῶν, ἵπποις, ὡς ἂν εἴποι τις, ἔποχοι. [7] Καὶ τῶν πολεμικῶν δὲ ταγμάτων τὸ ἐξέχον, οἱ ἱππόται ἦσαν. Καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοσούτου, ἵνα μὴ ὁ πλείων περὶ τῶν ἵππων λόγος, τῆς ἐν σκοπῷ Rom. p. 340. τροχιᾶς τὴν γραφὴν ἀπαγάγῃ.

ρνε΄. Σημείωσαι δὲ, ὅτι Μούσας ἐν τῇ καταρχῇ τῆς Βοιωτίας ἐρωτήσας, ἐνταῦθα δὲ Μοῦσαν, οὐκέτι καὶ ἐν τῷ Τρωϊκῷ καταλόγῳ τοιοῦτόν τι ποιήσει, οὐδὲ ἀξιώσει, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Μοῦσαν ἐπὶ Τρώων καλεῖν. Αἴτιον δὲ, ὅτι Ἕλληνες μὲν, φασιν, ἀφάμιλλοι· Ἕκτωρ δὲ, ἄριστος. τουτέστιν, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες μεγάλοι, καὶ ἴσοι, ἢ καὶ ἀμφήριστοι τὴν ἀρετήν. Διὸ καὶ χρεία τῆς ἐκ Μουσῶν διακρίσεως, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ τῆς κατ' αὐτοὺς, ἀφηγήσεως. Ἐπὶ δὲ τῶν Τρώων, ἐν οἷς μόνος Ἕκτωρ διεφαίνετο, περιττὸν ἡ τῆς Μούσης ἐπίκλησις. Ἔτι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι παρὰ Μούσης τὴν ψῆφον ὁ Ποιητὴς ἐπάγει, ὅπως μὴ λέγων αὐτὸς, λυπεῖν τινας, ἢ χαρίζεσθαι δοκοίη· καὶ ὅτι τὰς Εὐμήλου ἵππους προκρίνει, διὰ τὴν παροιμίαν, [8] ἐν ᾗ ἐπικρίνεται ἵππος Θεσσαλική. Εἰ δὲ προέχουσι, φασιν, [9] αἱ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς ἐκ θεῶν· ἀλλὰ

1. οἷά τι καὶ αὐτοὺς ὅπλον) lege cum Frobenio, ὅπλων. Polit.
2. φυλοκρινεῖ) lege, φυλοκρινεῖ. Euſtathius alibi: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, κρίνε κατὰ φῦλα, ταυτόν ἐστι τῷ, φυλοκρίνει, ὃ ἐπαίδευσαν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Politus.
3. ὀφέλλων ἀνδρὸς ἐρωὴν) v. 62. l. γ' Il. Polit.
4. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἱερὸν Ἡλίου τὸν ἵππον νομίσαντες, ἔθυον ἵππον ἐκείνῳ) Atqui id de Maſſagetis narrat Herodotus l. 1. n. 216. quem tamen auctorem ſequi hic videtur Euſtathius: Θεῶν δὲ μοῦνον ἥλιον σέβονται, τῷ θύουσι ἵππους. νόμος δὲ οὗτος τῆς θυσίης. τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ, πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται. De Perſis tamen teſtatur, allatâ eadem cauſsâ, Ovidius lib. 1. Faſt.

Placat equo Perſis radiis Hyperiona cinctum,
Ne detur celeri victima tarda Deo. Politus.

5. οὗ ὁ Πεισίστρατος) πατήρ. Sicuti etiam Hipparchi. Polit.
6. καὶ λοιπαὶ στίχες ὀνομάτων σεμνῶν, ἵπποις, ὡς ἂν εἴποι τις, ἔποχοι) Videndus Ariſtophanes in Nubibus de ſtudio equorum Phidippidæ. Salvinus.
7. Καὶ τῶν πολεμικῶν δὲ ταγμάτων τὸ ἐξέχον, οἱ ἱππόται ἦσαν) Apud Romanos militiæ robur magis in pedite: in equite apud Aſiæ populos, ob planas regiones. Salvinus.
Ariſtoteles De Republ. lib. 4. c. 13. καὶ ἡ πρώτη δὲ πολιτεία ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο μετὰ τὰς βασιλείας ἐκ τῶν πολεμούντων. ἡ μὲν ἀρχαία, ἐκ τῶν ἱππέων. τὴν γὰρ ἰσχὺν, καὶ τὴν ὑπεροχὴν ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν. ἄνευ μὲν γὰρ συντάξεως ἄχρηστον τὸ ὁπλιτικόν· αἱ δὲ περὶ τῶν τοιούτων ἐμπειρίαι, καὶ τάξεις, ἐν τοῖς ἀρχαίοις οὐχ ὑπῆρχον. ὥστ' ἐν τοῖς ἱππεῦσιν εἶναι τὴν ἰσχύν. Politus.
8. ἐν ᾗ ἐπικρίνεται ἵππος Θεσσαλική) Theocritus in Epithalamio Helenæ, Helenæ praeſtantiam comparat equo Theſſalico. Salvinus.

Oraculum, datum Megarenſibus, ſeu Ægienſibus;

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θεσσαλικαὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Alii ex veteribus, pro Ἵπποι Θεσσαλικαὶ legebant, Ἵπποι Θρηΐκιαι. quæ lectio mihi quidem valdè probabilis. Politus.
9. αἱ τοῦ Ἀχιλλέως) Hic tamen atque alibi Achilli ab Homero τοὺς ἵππους attributos legimus, non τὰς ἵππους, equos, non equas: nempe Xanthum, & Balium, ut eos vocat Poëta v. 149. lib. π' Il. Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. quos ibidem dicit ἀθανάτους, ut & lib. ψ' Il. v. 277. ubi eos Achilles ipſe ceteris omnibus Græcorum equis longè anteponit:

Ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵππω.
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι.

Politus.

Digitized by Google

λαὶ καὶ αὗται Θεσσαλὸν ἡνίοχον ἔχουσι. καὶ ὅτι σπέρματα προκαταβάλλει ἐνταῦθα τῇ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ ἱπποδρομίᾳ, καὶ τῇ ἀριστείᾳ τῶν τοῦ Εὐμήλου ἵππων, εἰ μὴ βλαβεῖεν. Εἰ γὰρ δευτερεύουσιν αὗται τῶν τοῦ Ἀχιλλέως, εἰκότως ἐκεῖ τῶν λοιπῶν ἵππων τὸ πρωτεῖον ἐλπιστήσονται ἀπαίσεσθαι. Φηρητιάδην δὲ, ἢ μάλιστα τὸν Ἄδμητον λέγει, τὸν Φέρητος μὲν υἱὸν, πατέρα δὲ Εὐμήλου, ἢ καὶ αὐτὸν ἴσως τὸν Εὔμηλον, ὡς ἔγγονον Φέρητος, οὗπερ ἡ ἄρχουσα ἐξετάθη [1] ἐν τῷ Φηρητιάδης, διὰ μέτρον. ὅπερ καὶ ἐν τῷ Μηθώνη γέγονε. Καὶ αὐτὸ γὰρ, ὡς προείρηται, ἐκ τῆς Μεθώνης ὁμοίως ἐκτέταται.

ρνς΄. [2] Τὸ δὲ ἔλαυνεν, ἱππευτικὴ λέξις, ἁρματηλάταις οἰκεία, [3] καὶ τοῖς ἄλλως ἁπλῶς ἱππεύουσι· πλὴν ἐλαύνεται τροπικῶς, καὶ σίδηρος, καὶ τάφρος, καὶ τεῖχος πόλεως, καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ ποδώκεας, Ἀπίων, καὶ Ἡρόδωρος, οὐκ εὐλόγως προπαροξύνεσθαι λέγουσι. Τὰ γὰρ εἰς υς ὀξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον. οἷον δριμὺς ἄδριμυς· τραχὺς ἄτραχυς. Μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἵστανται, φασιν, ἐπὶ ὀξείας. οἷον ἡδὺς ἀηδής· βαρὺς ἀβαρής· ἠὺς ἐνηής· βαθὺς ἀβαθής. Οὕτω γοῦν καὶ ὠκὺς ποδωκής. ὥστε, κατ' αὐτοὺς, καὶ ἡ ποδωκὴς ἵππος, ὀξυτόνως ὤφειλε, καὶ τὸ πληθυντικὸν ποδωκέας. Τὸ μέντοι ποδώκης Ἀχιλλεὺς, οὐ παρασαλεύουσιν αἱ ῥηθεῖσαι, ἀλλά φασιν, ὅτι τὸ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, [4] ὡς ἰδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαρυτόνηται. Τὸ δὲ ὄρνιθας ὣς, παραβολὴ μέν ἐστι σύντομος· τὸ πολὺ δὲ τοῦ τάχους παραδείκνυσιν, ὥσπερ ἀλλαχοῦ [5] τὸ ποδήνεμος. Δῆλον δὲ, ὡς ὄρνιθας ἐνταῦθα λέγει, οὐ τὰς ἁπλῶς, ἀλλὰ ὠκυπέτας τινὰς, κατὰ τὸ, [6] θάσσονας ἱρήκων ἵππους εὔξεται εἶναι. [7] Τὸ δὲ ὄτριχας, συγκέκοπται μὲν ἐκ τοῦ ὁμοιότριχας· ψιλοῦται δὲ, διὰ τὸ ἐπαγόμενον τ΄, ὡς καὶ τὸ, ὀτρύνω, καὶ Ὀτρεὺς, καὶ ὄτοβος, καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτε δὲ συνέ-

procreati, præſtare ceteris perhibentur; tamen & ipſos aurigam Theſſalum habere. Poëtam item hoc loci ſemina præjacere Curulium in Patrocli honorem ludorum, præſtantiæque equarum Eumeli, ob egregium ſtrenuitatis earum ſpecimen, niſi offendiſſent. Si enim ſecundæ hæ ab equis Achillis, ſpes ibi erit non inanis, ſed ſatis probabilis, ſatiſque explorata, eas præ reliquis omnibus equis primum honoris gradum eſſe relaturas. Porrò autem Φηρητιάδην, *Pheretiadem*, aut maximè Admetum intelligit, filium illum Pheretis, Eumeli patrem, aut ipſum etiam fortaſſis Eumelum, utpote nepotem Φέρητος, *Pheretis*. cujus prima quidem ſyllaba, ob metri neceſſitatem, producta eſt in τῷ Φηρητιάδης, *Pheretiades*. quod etiam fit in Μηθώνη, *Methone*. Nam & id ipſum, ut ſupra dictum eſt, productum ſimiliter eſt ex Μεθώνη, *Methone*.

CLVI. Τὸ ἔλαυνεν, *agebat*, *agitabat*, *impellebat*, vocabulum eſt equeſtre, & aurigarum proprium, itemque eorum, qui aliter quomodocumque equos ducunt, aut in iis equitant: præterquam quòd per metaphoram ἐλαύνεται, *ducitur*, & ferrum, & foſſa, & murus urbis, & alia hujuſcemodi. Τὸ ποδώκεας *pedibus veloces*, *celeripedes*, *acupedias*, Apion & Herodorus minùs rectè acui dicunt in antepenultimâ. Nam quæ in υς deſinunt oxytona, ea, ſi in compoſitione eamdem terminationem ſervant, accentum retrahunt. ut δριμὺς, *acer*, ἄδριμυς, *minimè acer*, *ſeu acerbus*; τραχὺς, *aſper*, ἄτραχυς, *minimè aſper*. Quæ verò non ſunt hujuſcemodi, ſed variant in fine; ſtant ea, permanentque, ut ajunt, in accentu acuto. ut ἡδὺς, *ſuavis*, *ſeu jucundus*, ἀηδὴς, *injucundus*; βαρὺς, *gravis*, *ſeu ponderoſus*, ἀβαρὴς, *minimè ponderoſus*: ἠὺς, ἐνηὴς, *bonus*, *ſeu benignus*: βαθὺς, *profundus*, ἀβαθὴς, *carens profundo*. Sic igitur & ὠκὺς, *celer*, *ſeu velox*, ποδωκὴς, *celeripes*. Quapropter, ex eorum auctorum ſententiâ, accentu etiam acuto ſcribi debebat ἡ ποδωκὴς ἵππος, *celeripes equa*; & plurale eſſe ποδωκέας, *celeripedes*, *ſeu veloces pedibus*. Attamen iidem, quos diximus, Grammatici minimè omnium movent, aut labefactant τὸ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, *celeripes Achilles*; ſed accentu gravi prolatum eſſe ajunt τὸ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, *celeripes Achilles*, quòd hoc epitheton proprium ſit herois, ac peculiare. Quod additur, ὄρνιθας ὣς, *ceu aves*, tametſi brevis illa, & conciſa eſt comparatio; tamen magnam admodum celeritatem indicat, quemadmodum alibi τὸ ποδήνεμος, *pedibus par vento*, *ſeu pedum celeritate ventos æquans*. Palam autem eſt, ὄρνιθας, *aves*, *ſeu alites*, hoc loci, non quaſcumque generatim aves intelligi, ſed certas quaſdam, quæ celeriùs volent, juxta illud: θάσσονας ἱρήκων ἵππους εὔξεται εἶναι. *Velociores accipitribus ut ſint equi, precabitur, atque optabit*. Τὸ ὄτριχας, *ſimili pilo*, *vel ſimilibus crinibus*, *præditas*, contractum eſt per ſyncopen ex ὁμοιότριχας· tametſi ſpiritum habeat tenuem propter ſequentem litteram τ΄, ut τὸ ὀτρύνω, *incita*, *vel ſtimulo*, & Ὀτρεὺς, *Otreus*, & ὄτοβος, *tumultus*, *ſeu ſtrepitus*, aliaque id genus,

Quan-

1. ἐν τῷ Φηρητιάδης] l. Φηρητιάδης. Polit.

2. Τὸ δὲ ἔλαυνεν, ἱππευτικὴ λέξις, ἁρματηλάταις οἰκεία) Hinc ἐλατὴς, ὁ ἡνίοχος. Politus.

Plato in Timæo, de Jove: ὁ ἐν οὐρανῷ πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων Ζεύς. unde ſumpſit in præclariſſimâ Elegiâ Muſurus, operibus Platonis præfixâ:

Θεῖε Πλάτων, ξυνόπαδε θεοῖς καὶ δαιμόσιν ἥρως,
Πασσυδίῃ μεγάλῳ Ζηνὶ παρεσπομένοις,
Ἅρμα κατ' οὐρανὸν ἔρυμ' ἐλαύνουσιν ὅτε πολλοὺς
Κύκλος ἐλᾷ πτηνῷ διφρῷ ἰσαζόμενος.

Et Homerus: Μάστιξεν δ' ἐλάαν· οἱ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. Salvin.

3. καὶ ἐν τοῖς ἄλλως ἁπλῶς ἱππεύουσι) lege, καὶ τοῖς, inducto τῷ ἐν. Polit.

4. ὡς ἰδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαρυτόνηται) Quòd ποδώκης ſit epitheton peculiare Achillis, regulam hoc non deberet infringere. Salvinus.

5. τὸ ποδήνεμον) lego, τὸ ποδήνεμος. Polit. Homerus. ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. Salvin.

6. θάσσονας ἱρήκων ἵππους εὔξεται εἶναι) Homerus:
Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους.
Politus.

7. Τὸ δὲ ὄτριχας, συγκέκοπται μὲν ἐκ τοῦ ὁμοιότριχας) Heſychius: Ὄτριχας, ὁμοιότριχας. Etymologici Magni Auctor: Ὄτριχας, οἰέτεας, καὶ ὄτρικας. οἷον ὁμοετέας, καὶ ὁμοιότριχας, καὶ ὁμόσταθας· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὄτριχας. Politus.

Quando tamen conſtabat ex litterâ μ' in τῷ, ὁμοιότριχες, *ſimiles pilos, ſeu crines, habentes*, tunc ſanè, propter alteram regulam, denſo ſpiritu afficiebatur.

CLVII. Τὸ οἰέτεας, ſignificat τὸ ὁμοέτεας, *ætate, ſive tempore pares, æquales, coætaneas*; factumque id pariter eſt per ſyncopen. Et debebat quidem eſſe, ὀέτεας. Sed auctum, ac productum eſt, additâ per pleonaſmum litterâ ἰ, ob commodum uſum metri; idque etiam ſtatim propter eamdem regulam eſt tenuatum. Quamquam autem apud Atticos poſteriores muliebre nomen, compoſitum ex hac voce ἔτος, *annus*, repertum eſt deſinere in ἰ, atque inflecti per δος, ut clarè oſtendunt αἱ τριακοντούτιδες σπονδαί, *fœdera tricenaria, ſeu icta in annos triginta*; tamen volo, hoc loci obſerves, ut Poëta, tametſi dicere poterat ἵππους οἰέτιδας, *equas coætaneas*; tamen per η dicat οἰέτεας· quippe qui omnino ſcribat τὸ, οἰέτης ἵππος, *coætanea, ſeu coæqualis equa*, nomen femininum; idque Jonicè inflectat per εος. Eſt enim οἰέτεος, *coætaneæ*, cujus accuſandi caſus, multitudinis numero, οἰέτεας, *coætaneas*. Ad hæc, illud etiam obſerva, quòd, etſi poſteriores Homero ſcriptores acuant nomina in ης, quæ compoſita ſunt ex ἔτος, *annus*, & inflexionem eamdem, eumdemque accentum tum in maſculino ſervent genere, tum in feminino, cujuſmodi ſunt ὁ διετής, τοῦ διετοῦς, *bimus, bimi*, & ἡ διετής, τῆς διετοῦς, *bima, bimæ*, itaque, juxta eos auctores, ſimili ratione eſſe deberet οἰετής, οἰετοῦς, *coætaneus, coætanei, vel coætanea, coætaneæ*, ac plurale οἰετέας, *coætaneos, vel coætaneas*: attamen Poëta hujuſcemodi nomina accentu effert gravi, ut inde etiam patet, ubi ait: Ἐξέτε', ἀδμήτην. *Sexennem, indomitam*. Quare & hoc loci, acutâ antepenultimâ, effert τὸ οἰέτεας, *coætaneas*. Namque τὸ οἰέτης, *coætaneus, vel coætanea*, juxta priſcos Grammaticos, eodem ordine continetur, atque τὸ εὐνέτης, *concubinus*, γαμέτης, *maritus*, & reliqua id genus: de quibus unum tantummodò exceptum eſt, ſcilicet τὸ εὑρετής, *inventor*. Iidemque etiam notant, gravi accentu affici Homericum τὸ ποδώκης, *celeripes*. Quamquam ii, de quibus paullò ante dicebamus, Grammatici apertè damnent, atque improbent τὸ οἰέτεας, *coætaneas*, quaſi id ſcilicet præter rationem in antepenultimâ acuatur. Docent enim, adiectiva compoſita, deſinentia in ης, quæ fiunt ex nominibus neutris in ος ſyllabarum duarum, habere accentum acutum. exemplo eſt γένος, *genus*, εὐγενής, *genere nobilis*. κλέος, *claritas, ſeu gloria*, εὐκλεής, *præclarus, ſeu glorioſus*. θάλος, *germen, ſeu ramus virens*, εὐθαλής, *bene virens*. Idem ergo, inquiunt, & in ἔτος, *annus*, fieri oportebat. Atque adeo τὸ ἐξέτε', ἀδμήτην, *ſexennem, indomitam*, legunt, voce paroxytonâ, ἐξετέα, *ſexennem*, ut εὐσεβέα, *religioſum, ac pium*. Contra ea Ælius Dionyſius in eo Lexico, quod conſtruxit, ſic habet: Διέτης, *bimus*, τριέτης, *trimus*, πεντέτης, *quinquennis*, & cetera omnia id genus, Attici gravant, quippe qui eodem ea accentu proferant, atque τὸ εὐεργέτης, *benefi-*

συνέκειτο τῷ μ' ἐν τῷ, ὁμοιότριχες, [1] τότε, διὰ κανόνα ἕτερον, ἐδασύνετο.

ρνζ'. Τὸ δὲ οἰέτεας, δηλοῖ μὲν τὸ ὁμοέτεας, ἤτοι ὁμοχρόνους· συνεκόπη δὲ ὁμοίως καὶ αὐτό. καὶ ὀφεῖλον εἶναι ὀέτεας, ἐμηκύνθη πλεονασμῷ τοῦ ἰ, διὰ μέτρου εὐχρηστίαν· καὶ εὐθὺς ἐψιλώθη κανονικῶς καὶ αὐτό. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι, εἰ καὶ εὕρηται παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς θηλυκὸν σύνθεμα ἐκ τοῦ ἔτους εἰς ἰ λῆγον, καὶ διὰ τοῦ δος κλινόμενον, ὡς δηλοῦσι καὶ [2] αἱ τριακοντούτιδες σπονδαί, ἀλλ' ὁ Ποιητὴς, ἵππους οἰέτιδας δυνάμενος εἰπεῖν, [3] οἰέτεας λέγει διὰ τοῦ η· πάντως γράφων τὸ, οἰέτης ἵππος τὸ θηλυκὸν, καὶ διὰ τοῦ εος κλίνων Ἰωνικῶς. Οἰέτεος γὰρ, οὗ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, οἰέτεας. [4] Ἔτι κἀκεῖνο σημείωσαι, ὅτι, εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον τὰ εἰς ης ὀνόματα, [5] τὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους, ὀξύνουσι, καὶ τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσιν ἔν τε ἀρσενικῷ γένει, ἔν τε θηλυκῷ, οἷον ὁ διετὴς τοῦ διετέος, καὶ ἡ διετὴς τῆς διετέος· καὶ οὕτω, κατ' αὐτοὺς, ἀναλόγως, οἰετὴς οἰετέως ὤφειλεν εἶναι, καὶ τὸ πληθυντικὸν οἰετέας· ἀλλ' ὁ Ποιητὴς βαρύνει τὰ τοιαῦτα, ὡς Baſ. p.258.
δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, [6] Ἑξέτε', ἀδμήτην. Διὸ καὶ τὸ οἰέτεας ἐνταῦθα, προπαροξυτόνως ἐκφέρει. Ἐξεκολούθησε γὰρ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ οἰέτης τῷ, εὐνέτης, γαμέτης, καὶ τοῖς τοιούτοις· ἐν οἷς μόνον τὸ εὑρετὴς σεσημείωται. Οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ, ὅτι Ὁμηρικὸν τὸ ποδώκης βαρυτόνως. Οἱ μέντοι πρὸ ὀλίγου ῥηθέντες Γραμματικοὶ, [7] ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ οἰέτεας, ὡς παραλόγως προπαροξυνόμενον, λέγοντες, ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα, ποιοῦντα ἐπιθετικὰ σύνθετα εἰς ης λήγοντα, ἐν ὀξείᾳ τάσει ἔχουσιν αὐτά, γένος εὐγενής. κλέος εὐκλεής, θάλος εὐθαλής. Ἐχρῆν οὖν, φασι, καὶ περὶ τὸ ἔτος, ταυτὸ γίνεσθαι. Ἀναγινώσκουσι δὲ καὶ τὸ, ἑξέτε', ἀδμήτην, [8] παροξυτόνως ἐξετέα, ὡς εὐσεβέα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο, λεξικῷ, φησί· Διέτης, τριέτης, πεντέτης, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, βαρύνουσιν Ἀττικοὶ, προφέροντες τῷ τόνῳ, ὡς εὐεργέτης. Ἡρωδια- Rom. p.341.

1. τότε, διὰ κανόνα ἕτερον, ἐδασύνετο) Sic ἐδασύνετο τὸ ὁμότριχας. Unde factum per ſyncopen τὸ ὄτριχας, tenuatur. Politus.

2. αἱ τριακοντούτιδες σπονδαί) Ariſtophanes Acharnen.

'Αλλ' αὗται σπονδαὶ τριακοντούτιδες,

Thucydidi σπονδαὶ τριακοντούτεις. Polit.

3. οἰέτεας λέγει) l. οἰέτεας. quod quidem nomen dicitur per η. Eſt enim οἰέτης. Correxit etiam Frobenius. Polit.

4. ἔτι) l. Ἔτι. Polit.

5. τὰ ἀπὸ τοῦ ἔχουσι) l. ἀπὸ τοῦ ἔτους. ut rectè etiam Frobenius. Polit.

6. ἐξέτε', ἀδμήτην) lege cum adſpiratione, ἑξέτε'. Homerus:

'Εξέτε', ἀδμήτην, ἔτ' ἀλγέσι δαμαθεῖσαν,

Politus.

7. ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ οἰέτεας, ὡς παραλόγως προπαροξυνόμενον) Etymologici Magni Auctor: Οἰέτεας, ὡς Διομήδεας. ἔστι δὲ ἐπὶ τούτου ὁ χρόνος παράλογος ὁ τόνος. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος ληγόντων οὐδετέρων δισυλλάβων σύνθετα εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικὰ, μὴ ἔχοντα τὸ ε πρὸ τέλους, ὀξύνεσθαι. εὐγενής, εὐκλεής. ἐχρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. Politus.

8. παροξυτόνως ἐξετέα, ὡς εὐσεβέα) quia nempe legunt in recto ἐξετής, ἐξετής· ut εὐσεβής. Vitiatus eſt locus hic Etymologi v. Οἰέτεας· ἐχρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσι), ὡς εὐσεβέα. Nunc quidem, quod Grammaticis illis viſum eſt, παραλόγως legitur οἰέτεας, κατὰ βαρεῖαν τάσιν. Sed eò non quadrat τὸ εὐσεβέα. Supplendum eſt ex Euſtathio: ἀναγινώσκουσι δὲ καὶ τὸ, ἑξέτε', ἀδμήτην, παροξυτόνως ἐξετέα, ὡς εὐσεβέα. Politus.

τὲς δὲ τοῖς ἀπηλεγέως, ὡς ἐῤῥέθη, κατακρίνουσι συνδιαστωμονῶν, λέγει, ὅτι οἱ μὲν τὸ διετὴς, ὀξυτόνως προηνέγκαντο· οἱ δὲ, βαρυτόνως. ὁ μέντοι λόγος ἀπαιτεῖ ὀξυτόνως λέγειν· ἐπεὶ πᾶν εἰς ος οὐδέτερον δισύλλαβον, ἐπὰν τὸ κατὰ τὴν παρατέλευτον μεμελέτηται διὰ τοῦ ε εἶναι, ἡνίκα ἂν συντεθῇ, εἰς ης λήγει, καὶ ὀξύνεται. οἷον σθένος, ἀσθενής. βέλος πολυβελής. Οὕτως οὖν καὶ ἔτος διετὴς, καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι δὲ διάφορα καὶ ἄλλα οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦσι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τροπαῖον, ὃ κοινῶς τρόπαιον λέγεται, καὶ ἐκ τοῦ ἑτοῖμον, καὶ ἐρῆμον, καὶ ἐκ τοῦ ὁμοῖος (τὸ γὰρ κοινὸν ὅμοιος) ἐν προπερισπάσει. Οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ βδέλυρος λέγουσι, καὶ πόνηρος, καὶ μόχθηρος, ἔξω ἀναλογίας. Πᾶν γὰρ εἰς ρος λῆγον παρώνυμον, παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, ὀξύτονόν ἐστι, καθ' Ἡρωδιανόν. Διό, φησιν, εἰ καὶ πόνηρος μὲν, καὶ μόχθηρος βαρυτόνως ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων, καὶ ὑπομενετικῶν, [1] πονηρὸς δὲ, καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων· ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. Εἰ γὰρ πόνος, καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρὸς, καὶ μοχθηρὸς, τὰ τούτοις παρακείμενα, [2] κἂν διαφόρων ἔχωνται σημασιῶν. ἵνα ᾖ ἀνάλογα τῷ κάματος καματηρός. ὄλισθος ὀλισθηρός. βλάβη βλαβερός. κράτος κρατερός. Τονώσεως δὲ διαφορᾶς Ἀττικῆς καὶ τὸ, ἰδὲ, καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε, καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

ρνή. Τὸ δὲ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, δηλοῖ μὲν τὰς ἰσήλικας· ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος. Ὤφειλε γὰρ εἶναι, [3] ὡς σταφύλῃ. ἵνα λέγῃ αὐτὰς οὕτως ἴσας ἀλλήλαις τὸ μῆκος ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον στάσει, ὡς ἐὰν σταφύλῃ [4] ἐξισώθησαν. Ἔστι δὲ ἡ σταφύλη βαρυτόνως, ὡς ἡ κοτύλη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτόνου [5] ὀπώρας, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐξιστάζον τὰ ὑποκείμενα. καί φασιν οἱ ἀκριβέστεροι, λαξοϊκὸν, ἤτοι λιθοξοϊκὸν, καὶ λαξευτικὸν, [6] διαβήτην εἶναι, μὴ σταφύλην, ὃς ἅμα πλάτος, καὶ ὕψος μετρεῖ. [7] ὁ δὲ ἕτερος, φασι, διαβήτης,

cat. Verùm Herodianus contrariæ illorum ſententiæ adhæret, qui, ut dictum eſt, apertè id rejiciunt, ac damnant. Verba hæc ſunt Herodiani: Alii τὸ διετὴς, *bimus*, proferunt accentu acuto, alii gravi. Exigit tamen ratio, ut dicamus accentu acuto: quoniam omne neutrum in ος, ſyllabarum duarum, poſtquam primam ejus ſyllabam animadvertimus eſſe per ε, quandocumque in compoſitionem venerit, deſinit in ης, atque acuitur. ut σθένος, *vis*, *ſeu robur*, ἀσθενής, *invalidus*, *ſeu imbecillis*: βέλος, *jaculum*, *ſeu telum*, πολυβελὴς, *multa jacula habens*, *ſeu multis telis inſtructus*. Sic ergo & ἔτος, *annus*, διετὴς, *bimus*, aliaque hujuſmodi. Ceterùm Atticos alia quoque diverſa nomina alio accentu enunciare, quàm ferat ſimilium per analogiam vocum conſuetudo, inde manifeſtè apparet, quòd dicunt τροπαῖον, *trophæum*, quod communiter τρόπαιον dicitur, & ἑτοῖμον, *promptum*, *ſeu paratum*, & ἐρῆμον, *deſertum*, & ὁμοῖον, *ſimile*, circumflexâ penultimâ. Nam communiter quidem dicimus ὅμοιον. Iisdem etiam dicitur βδέλυρος, *ſummè impudens*, *ac flagitioſus*, *ſeu ad omnem impudentiam projectus*, & πόνηρος, *laborum patiens*, *ſeu miſer*, & μόχθηρος, *ærumnoſus*, extra analogiam. Omne enim denominativum deſinens in ρος, ſi ad normam ceterorum ſui generis conformatum fuerit, oxytonum eſt, juxta Herodianum. Quocirca, inquit, tametſi πόνηρος, & μόχθηρος, accentu gravi, de iis uſurpentur, qui labores, atque ærumnas perferunt; πονηρὸς verò, & μοχθηρὸς de iis, qui animo ſunt ſcelerato, atque improbo; tamen id minùs rectè. Si enim πόνος, *labor*, & μόχθος, *ærumna*, nomina ſunt primitiva; jure optimo, quæ his nomina adjacent, fuerint πονηρὸς, & μοχθηρὸς, tametſi diverſam ſignificationem habeant. Ut ſcilicet, ſecundùm analogiam, ſimiliter ſeſe habeant, atque τὸ, κάματος, *labor*, *fatigatio*, καματηρὸς, *laborioſus*, *vel labore confectus*: ὄλισθος, *lapſus*, ὀλισθηρὸς, *lubricus*, *ſeu ad labendum proclivis*: βλάβη, *noxa*, βλαβερὸς, *noxius*, *ſeu pernicioſus*: κράτος, *robur*, κρατερὸς, *robuſtus*. Quin & ab Atticâ accentûs diverſitate eſt τὸ ἰδὲ, *vide*, & λαβὲ, *accipe*, pro ἴδε, & λάβε, juxta atque τὸ, εἰπὲ, *dic*, ἐλθὲ, *veni*, εὑρὲ, *inveni*, quæ extra communem ſimul regulam excurrunt.

CLVIII. Τὸ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, *perpendiculo in dorſo æquales*, ſignificat pares eas ſtaturâ, habetque ellipſin adverbii comparativi ὡς, *ut*, *ceu*, *veluti*, *tamquam*. Scribendum namque erat, ὡς σταφύλῃ, *tamquam perpendiculo*. adeo ut ſenſus ſit, eas, dum plano in loco conſiſtebant, ita inter ſeſe proceritate pares fuiſſe, ut ſi planè perpendiculo fuiſſent exæquatæ. Eſt autem ἡ σταφύλη, *perpendiculum*, accentu gravi, ut ἡ κοτύλη, *cotyla*, ad differentiam vocis oxytonæ, quæ uvam ſignificat: & inſtrumentum illud eſt fabrile ad res, quas volumus, exæquandas. ajuntque diligentiores, & accuratiores Grammatici, id, quo utuntur ad petras, ſive ad lapides poliendos, complanandoſque, διαβήτην, *circinum*, eſſe, non σταφύλην, *perpendiculum*: qui circinus latitudinem ſimul, & altitudinem metitur. Namque alter, inquiunt, διαβήτης, *ſeu perpendiculum*, metitur tantùm

1. πονηρὸς δὲ, καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων) Suidas: Πόνηρος, ἐπίπονος, ἡ πρώτη ὀξεῖα. ἐπὶ σώματος προπαροξύνεται. καὶ ἄλλως πονηρός. ἐπὶ δὲ ψυχῆς, ὀξυτόνως. λέγεται δὲ καὶ πονηρὸν ὕδωρ. Politus.

2. κἂν διαφόρων ἔχωνται σημασιῶν) Heſychius: Πονηρόν, ἐπίπονον. κακοπαθῆ. Πονηρός, τὸ αὐτό. Πονηρός, κακός, δεινός, κακοῦργος. Polit.

Grammatici, diſtinctionis cauſſâ, ſolent quaſdam regulas conficere, quæ cum auctorum exemplis non conſentiunt. Sic *lævis* ſcribunt, cum eſt λεῖος, ut a *levi* κοῦφος diſtinguant. quum ratio poſtulet, ut utrumque ſcribatur ſimplici e. Sic *edere* ſcribunt, ut diſtinguatur ab *edere*, *comedere*. ſed male, quum ſit ab e præpoſitione, & verbo dare. *Salvinus*.

3. ὡς σταφύλη) l. σταφύλῃ. Polit.

4. ἐξισώθησαν) l. ἐξισώθησαν. Emendatum quoque a Frobenio.

5. ὀπώρας) τῆς ἀντὶ τῆς ἀμπέλου. Polit.

6. διαβήτην εἶναι) διαβήτης. inſtrumentum eſt, ἄχρηστον τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρόμοιος· ὃ τὸ ἓν μέρος ἀντιθέντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες, κύκλους ποιοῦσι. Polit.

7. ὁ δὲ ἕτερος, φασι, διαβήτης) Hic alter διαβήτης, dictus etiam σταφύλη, ἀπὸ μέρους· ἐπεὶ σταφυλὴ καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μόνη σφαιρωτὴ μολυβδίς. Polit.

Digitized by Google

tùm latitudinem. Erant igitur, inquiunt, ambæ equæ Eumeli tergo its pares, ut ejuſce σταφύλης, *ideſt*, *perpendiculi*, menſuram omnino admitterent. Verùm de hac σταφύλῃ ſermo paullò poſt redibit. Nunc autem ſciendum eſt id, quod ſcribit Ptolemæus Aſcalonita ſuo in Commentario de Accentibus Odyſſeæ, ubi docet, vocem hanc uſurpari de plumbo a fabris demiſſo, videlicet ἡ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, accentu eſſe gravi, ut Νιόβη, *Niobe*. Non enim, inquit, perinde ſeſe habet, atque τὸ συκῆ, *ficus*. Hæc enim vox contracta eſt ex συκέη· illa verò nullam contractionem habet. Idque dicit Ptolemæus, propterea quòd ne σταφυλὴ quidem, quæ vox uvam ſignificat, acuenda eſt, ſed circumflectenda: perinde quaſi nomina iſta muliebria in λὴ, quæ in penultimâ habent τὸ ύ, circumflectantur, juxta Heraclidem. Nam Heraclides quidem ait, apud eos, qui Græcè loquuntur, vitiosè, ac perperam factum eſſe, ut τὸ σταφυλὴ proferatur accentu acuto. Quæcumque enim talia in penultimâ habent τὸ ύ, ea circumflectuntur. Qua de re regulam quamdam ille affert.

CLIX. Ambigua eſt illa lectio: ἐν Πηρείῃ. *in Pereâ*. Quidam enim codices primam ſyllabam habent cum dipthongo, penultimam cum unâ tantùm ancipite. Hujuſce autem ſcripturæ nulla eſt cauſſa litteris conſignata. Aliis in codicibus prima habet τὸ ή, penultima eſt cum diphthongo. Atque ita etiam invenitur in eo Commentario, in quo Gentilia urbium Nomina, juxta litterarum ſeriem, colliguntur: ubi legitur: Πήρεια, *Perea*, locus Theſſaliæ. Qui fortaſſis locus, paluſtris erat, & ad equos alendos idoneus. Ceterùm Apollo Eumeli equas aluerat, tamquam paſtor, quique operam ſuam Admeto, ut perhibent,

της, μόνον πλάτος. Ἦσαν οὖν, φασιν, αἱ τοῦ Εὐμήλου ἵπποι, [1] ἄμφω ἴσαι τὸν νῶτον, ὡς σταφύλῃ τοιαύτῃ μετρῆσαι. Ῥηθήσεται δὲ περὶ ταύτης καὶ μετ' ὀλίγα. Ἰστέον δὲ νῦν καὶ, ὅτι Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης [2] ἐν τῷ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν, εἰπὼν, κεῖσθαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τῶν τεχνιτῶν, [3] λέγει καὶ, ὅτι τὸ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἴσας, βαρύνεται, ὡς Νιόβη. [4] Ἔστι γάρ, φησιν, οὐχ ὅμοιον τῷ, συκῆ. Τοῦτο μὲν γὰρ, διῄρηται συκέη· ἐκεῖνο δὲ οὐ διαιρεῖται. Λέγει δὲ ὁ Πτολεμαῖος τοῦτο, [5] διὰ τὸ μηδὲ τὴν ὀπώραν τὴν σταφυλὴν δεῖν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ περισπᾶσθαι· [6] οἷα τῶν τοιούτων εἰς λὴ θηλυκῶν, ἃ παραλήγεται τῷ ύ, περισπωμένων, κατὰ Ἡρακλείδην, φάμενον, ἁμαρτάνεσθαι [7] παρὰ τοῖς ἑλληνίζουσι, τὸ σταφυλὴ ὀξυνόμενον. [8] Ὅσα γὰρ τοιαῦτα παρατελευτῶνται τῷ ύ, περισπῶνται. καὶ λέγει καὶ κανόνα τινὰ εἰς τοῦτο ἐκεῖνος.

ρνθ'. [9] Τὸ δὲ, ἐν Πηρείῃ, ἀμφιβέβληται. Τινὰ μὲν γὰρ ἀντίγραφα, διὰ διφθόγγου τὴν ἄρχουσαν ἔχουσι· τὴν δὲ παραλήγουσαν, διὰ μόνου διχρόνου. Αἰτία δέ τις, οὐ παραδέδοται τῆς τοιαύτης γραφῆς. Ἐν δὲ ἑτέροις, ἡ μὲν ἀρχὴ τὸ ή ἔχει· ἐν διφθόγγῳ δὲ ἡ παράληξις γίνεται. Καὶ εὕρηται οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ στοιχεῖον συλλογῇ τῶν Ἐθνικῶν· ἔνθα κεῖται, ὅτι [10] Πήρεια, χωρίον Θετταλικόν, ὅπερ τυχὸν, ἑλῶδες ἦν, καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. Ἀπόλλων δὲ, τὰς Εὐμήλου ἔθρεψεν ἵππους, [11] ὡς νομεὺς, καὶ ὡς θηλεύσας,

1. ἄμφω) l. ἄμφω. Polit.

2. ἐν τῷ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν) ἐν ὀλίγῳ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν, ut diſertè Ammonius. Ibi Ptolemæus Aſcalonita id nominis pro ſignificationis diverſitate differre etiam notabat accentu. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον, quæ erant ejus verba, ὄνομα ἐστὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. Politus.

3. λέγει καὶ, ὅτι τὸ, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἴσας, βαρύνεται, ὡς Νιόβη) Notatum id erat a Ptolemæo illo Aſcalonitâ ἐν ὀλίγῳ τῆς ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν. Suidas Ptolemæi hujus Aſcalonitæ citat Προσῳδίαν Ὁμηρικήν. Politus.

4. Ἔστι γὰρ, φησιν, οὐχ ὅμοιον τῷ, συκῆ) Lege, συκῇ. Ptolemæus: οὐ γὰρ ἐστιν ὅμοιον τῷ, συκῇ. Polit.

5. διὰ τὸ μηδὲ τὴν ὀπώραν τὴν σταφυλὴν δεῖν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ περισπᾶσθαι) Puto, non eſſe verum, quod dicit Euſtathius, tamquam ex Ptolemæo Aſcalonitâ: ne σταφυλὴν quidem τὴν ὀπώραν acui oportere, ſed circumflecti. qua de cauſſâ Ptolemæus affirmaverit, τὸ σταφύλῃ ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου non ſimiliter ſeſe habere, atque τὸ συκῇ, ſed gravari. Non ita ſanè Ptolemæus Aſcalonita. Cauſſa, cur Ptolemæus dixerit, τὸ σταφύλῃ ἡ κάθετος, minimè eſſe circumflectendum, ut τὸ συκῇ, non ea eſt, quòd circumflecti debeat τὸ σταφυλὴ ἡ ὀπώρα· ſed quia τὸ συκῆ fit per contractionem ex συκέη· nullam autem contractionem habet τὸ σταφύλη. quam cauſſam ipſe exprimit: οὐ γὰρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῇ. τοῦτο γὰρ διῄρηται, συκέη· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. At non inde ſequitur, circumflecti debere τὴν σταφυλὴν τὴν ὀπώραν. Sed, ſi volumus cum Grammaticis diverſitate accentûs diverſitatem oſtendere ſignificationis, ad diſcrimen τῆς σταφύλης τῆς καθιεμένης μολύβδου, quæ gravatur, acuenda eſt ἡ σταφυλὴ ἡ ὀπώρα. Ammonius: Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς πλευρὴν· καὶ σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην. Ptolemæus: τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον ὄνομα ἐστὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. Alioquin, neglectâ videlicet ſuperſtitioſâ hac, ut ita dicam, Grammaticorum diſtinctione, gravari etiam debebat ἡ σταφυλὴ ἡ ὀπώρα, non acui. Immo verò Heraclides peccare in Græcorum linguam eos volebat, qui σταφυλὴν proferrent accentu acuto. Hanc enim vocem ea regulâ, quam ipſe ſubjungit, omnino eſſe gravandam. Qua ex regulâ clarè apparet, malè dici ab Euſtathio, vocem hanc δεῖν περισπᾶσθαι, & pro περισπᾶσθαι reponendum eſſe βαρυτονεῖσθαι. Id tum regula exigit, tum etiam exempla, quæ afferuntur, κονδύλη, δαμάλη, φειδύλη, ἰδύλη. Unde & paullò poſt apud Euſtathium in his verbis: Ὅσα γὰρ τοιαῦτα παρατελευτῶνται τῷ ύ, περισπῶνται· inducendum eſt τὸ περισπῶνται, ejuſque loco ſcribendum, βαρυτονοῦνται. Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν· ἁμαρτάνεσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς λὴ ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶν τῷ ύ, ὀξυτονεῖται· ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται. (κατὰ τὸ ο μὴ ὀξυτονούμενον, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει.) οἷον κονδύλη, δαμάλη, φειδύλη, ἰδύλη. δοκεῖ δ' αὐτῷ μόνον τῶν τοιούτων θηλυκῶν τὸ Διώνυσον. ὡς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον

ἔδει καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονεῖν. Alii quidem contrariam huic regulam ſtatuerunt, ut τὴν σταφυλὴν acuendam ſibi decernerent, ad exemplum aliorum nominum muliebris generis, πυθὴ, νομὴ, φωνὴ, τιμὴ, φορὴ. Sed hos meritò refutat Ammonius. *Politus*.

6. οἷα τῶν τοιούτων εἰς λὴ θηλυκῶν, ἃ παραλήγεται τῷ ύ, περισπωμένων, κατὰ Ἡρακλείδην) Immo verò, ut diximus, ſecundum Heraclidem, βαρυτονουμένων. Polit.

7. παρὰ τοῖς ἑλληνίζουσι) Ammonius: παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Polit.

8. Ὅσα γὰρ τοιαῦτα παρατελευτῶνται τῷ ύ, περισπῶνται) Scribo: Ὅσα γὰρ τοιαῦτα, παρατελευτῶντα τῷ ύ, βαρυτονοῦνται. Neque id tantum Heraclidea requirit ad gravanda iſta θηλυκὰ, in η deſinentia, ut ſcilicet in penultimâ habeant τὸ ύ· ſed etiam ut ſint ὑπὲρ δύο συλλαβάς. Sic firmior videtur eſſe Heraclidea regula de accentu gravi τῆς σταφύλης. Nam quæ in contrarium afferri poſſunt θηλυκὰ ὀξύτονα, ea certe ſunt δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὀπώραν τὴν σταφυλὴν ὀξυτονεῖν ἀναλογία συγχωρεῖ. Politus.

9. Τὸ δὲ, ἐν Πηρείῃ, ἀμφιβέβληται) Vide hic, ut Euſtathius minimè omnium agnoſcat lectionem Florentinæ editionis, quæ in reliquas omnes editiones pervaſiſſe videtur: quæ eſt ἐν Πιερίῃ. Polit.

10. Πήρεια, χωρίον Θετταλικόν) Epitome Stephani: Πηρία, Θεσσαλίας χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πηριεύς. Polit.

11. ὡς νομεὺς) Macrobius Saturnal. l. 1. c. 17. *Nomion Apollinem cognominaverunt, non ex officio paſtorali, ut fabula, per quam fingitur Admeti regis pecora paviſſe, ſed quia Sol paſcit omnia, quæ terra progenerat. Unde non unius generis, ſed omnium pecorum*

σας, φασὶ, τῷ Ἀδμήτῳ, ἢ κατὰ ἔρωτα, ἢ ἐξ ἀνάγκης τοῦ Διὸς, οἷα πεφονευκὼς τοὺς Κύκλωπας, οὐ τοὺς ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἑτέρους δὲ δηλαδὴ, περὶ ὧν προγέγραπται. Εἰ δὲ, ὡς εἴρηται, ἔθρεψεν Ἀπόλλων, οὐκ ἄρα μόνον ἀπόλλυσιν, ὥσπερ ϗ προδεδήλωται· ἀλλὰ ϗ μάλι-
Rom. p.342. στα ζωογονεῖ, λάμπει, ϗ θάλπει, [1] ὡς οὔλιος, ὅ ἐστιν, ὑγείας ποιητικὸς, καθὰ ϗ αὐτὸ προείρηται. Θήλειαι δὲ ἦσαν αἱ ῥηθεῖσαι ἵπποι, ὡς ϗ ἡ βασιλικὴ Αἴθη· ϗ ὅσα τις ἐρεῖ πρὸς ἔπαινον ἐκείνης, ἁρμόττει ϗ ταύταις. Οὐ γὰρ σκορακιστέον τὰ θήλεα τῶν ζώων, ὡς μὴ χρηστὰ εἰς ἔργον. Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐνταῦθά φασιν, ὅτι, ἐπειδὴ ἱκανὸν πρὸς νίκην τὸ ἱππικὸν, οὐ μόνον ἄρρενας, ἀλλὰ ϗ θηλείας ἤγαγον εἰς Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ, οὐ μόνον ἀφθονίας τοῦ γένους χάριν, ἀλλὰ ϗ ὅπως οἱ ἄῤῥενες ῥυθμίζοιντο μὴ ἐξοιστρᾶσθαι (ἔστι γὰρ μάλιστα αἰσθανόμενον ὁ ἵππος) [2] διά τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν τοῖς λόχοις. Οἱ αὐτοὶ δὲ κἀκεῖνό φασι περὶ τοῦ ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ τὸν νῶτον ἐΐσας, ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας· ὅτι συντόμως πᾶσαν ἵππων διαφορὰν περιέλαβε. Διαφέρουσι γὰρ ἀλλήλων ἵπποι, ἡλικίᾳ, χροιᾷ, μεγέθει, γένει, δυνάμει· ὧν ἡλικίαν μὲν δηλοῖ, τὸ, οἰέτεας· χροιὰν δὲ, τὸ, ὄτριχας· μέγεθος δὲ, τὸ, σταφύλῃ ἴσας. ὅπερ τινὲς οὐ διαβήτην τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα, ἐνόησαν, ἀλλὰ [3] στάθμην· ἥ τις, φασὶν, ἐστι σχοινίον λεπτὸν, χριόμενον μίλτῳ, ἢ μέλανι, ᾧ συνηγμένοι, ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα. Καὶ οὕτω μὲν
Baſ. p.259. [4] ἡ σταφύλη, ἡλικίαν δηλοῖ· γένος δὲ τὸ ἄμφω θηλείας· δύναμιν δὲ τὸ, φόβον Ἄρεος φορεύσας. Λέγει γὰρ, δεινὰς αὐτὰς εἶναι ποιεῖσθαι περὶ πόλεμον. Ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ, ἵππων ἀρετὴν ἐκτιθέμενος, [5] δεξιοὺς εἶπεν εἶναι διώκειν, ϗ αὖθις ἐν καιρῷ φέβεσθαι, ἤτοι φεύγειν, ἀταράχως δηλαδή· ἐνταῦθα δὲ τῷ τοῦ φόβου ὀνόματι, [6] ἤτοι τῆς ἐν δέοντι φυγῆς, ἀφῆκε, κατὰ λόγον συντομίας, συννοεῖσθαι ϗ τὸ διώκειν.

ρξ΄. Ὁ δὲ ῥηθεὶς φόβος ϗ ταχυτῆτα ἵππων ἔοικε δηλοῦν, ὡς πολλῶν τοὺς ταχεῖς ἵππους λε-

bent, locaviſſet, aut amoris cauſsâ, aut ab Jove coactus, quòd Cyclopas occidiſſet, non eos ſanè, de quibus in Odyſſeâ; ſed alios nimirum, de quibus ſupra ſcriptum eſt. Sin autem Apollo, ut dictum eſt, aluerat; non igitur tantùm ἀπόλλυσι, *perdit, ac deſtruit*, quemadmodum antea eſt declaratum; verùm etiam maximè largitur animantibus vitam, lucet ipſe, fovetque omnia ſuo calore, tamquam οὔλιος, *ſalutaris*, hoc eſt, auctor, & cauſſa ſanitatis, ut ſupra pariter dictum eſt. Feminæ porrò equæ erant eæ, quas memoravimus: ſicuti etiam Æthe, equa regia: & quæcumque ad illius commendationem quis dixerit, ea in has etiam equas aptè quadrant, & conveniunt. Non enim contumelioſè ſunt repellenda animalia femineum ſecus, tamquam inutilia, aut minùs commoda ad opus. Veteres item ad hunc locum notant, quandoquidem equitatus idoneus ſatis erat ad victoriam comparandam, non equos modò ductos a Græcis fuiſſe in expeditionem Trojanam; verùm etiam equas, non ſolùm ob magnam illius generis copiam; ſed ut equi etiam mares ad eam rationem componerentur, ut non exagitarentur œſtro, nec furerent (ſenſu enim, atque odoratu maximè pollet equus) tum ne in inſidiis collocati hinnitum ederent. Illud quoque iidem ſcriptores obſervant de eo, quod dicit Poëta, Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ τὸν νῶτον ἐΐσας, ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας· *pilo ſimiles, coætaneas, ad perpendiculum dorſo æquales, ambas feminas, fugam Martis ferentes;* his videlicet verbis Poëtam differentiam omnem equorum comprehendiſſe. Differunt enim inter ſeſe equi, ætate, colore, magnitudine, ſexu, viribus: de quibus ætatem declarat τὸ οἰέτεας, *coætaneas*, colorem τὸ ὄτριχας, *pilo ſimiles*, magnitudinem τὸ σταφύλῃ ἴσας, *ad regulam æquales*. quod quidem aliqui non διαβήτην, *perpendiculum, ſeu circinum*, quem ſupra diximus, intelligunt, ſed amuſſim, ſive lineam: qui, ut ajunt, tenuis eſt funiculus, rubricâ, aut atramento oblitus, cujus ductum in æquandis rectâ lignis utuntur. Itaque ἡ σταφύλη, *amuſſis, ſeu linea*, ſtaturam declarat; ſexum τὸ ἄμφω θηλείας, *ambas feminas;* vires denique τὸ, φόβον Ἄρηος φορεούσας, *fugam Martis ferentes*. Dicit namque, eas valentes ſatis eſſe, atque idoneas ad bellicos labores. Etſi enim alibi, ubi equorum virtutem exponit, agiles eos, promptoſque eſſe ait διώκειν, *ad inſequendum*, & rurſus, pro loco, & tempore, φέβεσθαι, ſive φεύγειν, *ad fugiendum*, ſine perturbatione nimirum, ac tumultu; tamen hoc loci, nomine illo τοῦ φόβου, videlicet τῆς φυγῆς, *fugæ*, cum res eam, ac neceſſitas ſuadet, pro ratione brevitatis, intelligendam ſimul relinquit dexteritatem etiam in inſequendo.

CLX. Rurſus ὁ φόβος, de quo diximus, *ideſt, fuga*, declarare etiam videtur equarum celeritatem:

eorum paſtor canitur, ut apud Homerum, Neptuno dicente: Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. *Atque idem apud eumdem Poëtam equarum paſtor ſignificatur, ut ait:*

Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας. Politus.

1. ὡς Οὔλιος) Macrobius l. 1. Saturn. c. 17. *Eumdem Deum praſtantem ſalubribus cauſſis,* Οὔλιον *appellant, ideſt, ſanitatis auctorem, ut ait Homerus,* οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. *Menandrus ſcribit, Mileſios* Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ *pro ſalute ſuâ immolare. Pherecydes refert, Theſea, cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, voviſſe pro ſalute, atque reditu ſuo* Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ ϗ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ. Politus.

2. διά τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν τοῖς λόχοις) Solent enim equi hinnire ad odorem equarum. Quare hinnitu equi ſui Perſarum regnum nactus eſt Darius, ut narrat Herodotus lib. 3. n. 85. Senſus ergo Euſtathii eſt, non tantùm equos; verùm etiam equas ductas fuiſſe a Græcis in expeditionem Trojanam, ut equi mares feminarum ſuarum odori aſſuefacti, & per illarum conſuetudinem docerentur non furere, neque in inſidiis hinnitum edere, ſi quando ab hoſtibus equas feminas appropinquare ſenſiſſent. *Politus.*

3. στάθμην, ἥ τις, φασὶν, ἐστι σχοινίον) Heſychius: Στάθμη, σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπευθύνουσιν οἱ τέκτονες. ὅθεν ϗ σταθμήσασθαι τὸ ἀπευθῦναι λέγεται. Suidas: στάθμη, τὸ σπαρτίον. Aliis στάθμη etiam dicitur κανὼν, ϗ τὸ ἐν τῷ διαβήτῃ μολιβδοῦν σχῆμα. Unde Philippus in Epigrammate στάθμην dixit μολιβαχθῆ. Politus.

4. ἡ σταφύλη ἡλικίαν δηλοῖ) Malim, μέγεθος δηλοῖ, ut patet ex ipſo contextu orationis. ἡλικίαν autem hoc loci Euſtathius accipit pro ætate. Sic enim paullò ante: ἡλικίαν μὲν δηλοῖ τὸ οἰέτεας. Polit.

ἡλικία. ſtatura, habitus corporis, ætas. *Salvinus.*

5. δεξιοὺς εἶπεν εἶναι διώκειν, ϗ αὖθις ἐν καιρῷ φέβεσθαι) Iliad. lib. ε.

Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα ϗ ἔνθα διωκέμεν, ἠδὲ φέβεσθαι. Polit.

6. ἤτοι τῆς ἐν δέοντι φυγῆς) Heſychius: φέβος, φυγή. Suidas: φόβος παρ' Ὁμήρῳ, ἡ φυγή. Polit.

taſem: quippe quom plerique de eeleribus, ac velocibus equis dicaot, eos fugere, hoc eſt, ſummâ conteotione, viribuſque omnibus eurrere: quia ſcilicet ii, qui fugiunt, maximè currere contendunt, ut conſtet etiam ex adagio, quo de hnminibus curſum quis dicitur de vitâ currere, atque nbire. cujusmodi ferè ſenſum elarè præ ſe ferunt verba illa apud Herodntum: περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες. *de ſummâ jam rerum curſum currentes, atque obeuntes.* Etenim id de hominibus uſurpatum curſum ſervandæ vitæ cauſsâ obitum ſignificat. Verùm nonnulli τὰ, φόβον Ἄρηος φορεούσας, *fugam Martis ferentes*, accipiunt pro, intrepidè fugientes. Alii explicant, minimè omnium ſugientes. Sicuti eoim mœrorem, ac triſtitiam ferre eſt minimè triſtari, nec mœrere; ita & ſugam ſerre eſt non fugere. Alii fugam Martis, cauterium ex ſerro intelligunt. Mars enim, ſerrum. ita ut ſeoſus ſit, notam iis candenti ſerro inuſtam fuiſſe. Placuit etiam quibusdam ſugam illam Martis, haſtam hîc intelligere: perinde quaſi haſta in ſignum, atque in notam inuſta iis equabus fuiſſet. Vide porrò, ut Muſa, quum ipſa ſeſe in equabus Eumeli laudandis diutiùs occupaſſet; tamen equos Achillis paucisſimis commendet, atque extollat. Pauca namque omnino de his memorat, tametſi dulciter admodum, atque acutè. Sicuti enim Achilles virorum longè eſt præſtantisſimus, ſic ejus equi præſtantisſimi, reliquorum nimirum equorum: tametſi Poëta id dicere prætermiſerit, quia exploratum id ipſum erat, ac maniſeſtum; aut etiam quia rationi conſentaneum erat intelligere, laudatisſimum illum, omnique ex parte inculpatum Achillem, ipſumque longè præſtantisſimom, quod idem eſt, ac ſi diceres multò præſtantisſimum, ſimiliter etiam, ut videtur, equis uſum fuiſſe, qui virtotem ejus, ac ſortitudinem minimè dehoneſtareot, aut deturparent. Atque hic obſerva, ut fuſiori interdum encomio par eſſe poteſt perbrevis laudatio. Non enim multa illa de Eumeli equabus, ſplendida peræque ſunt, & honorifica, ut brevis hæc equorum Achillis commendatio. Namque, ut cum Euripide loquar, per quamdam verborum ejus paraphraſin, qui a ſemetipſo eſt magnus, is ſanè vario explicatiooum, atque expoſitionum apparatu minimè indiget. Deinde equos hosce Achillis conſequens poſtea tempus ſatis oſtendet. ita ut minimè nunc ſit opus, multa de iis verba facere. At verò Eumeli equæ non magnum admodum, aut luculentum ſpecimeo ſui ſunt deinceps daturæ. Quocirca majori hîc eas commendatione proſequi oportebat. Sic & Ajacem in Catalogo, & Ulyſſem, nullâ omnioo illuſtri laude celebratos dimiſit. Ipſa enim magna, & præclara facinora Heroas illos magnificè deinceps efferent, atque ornabunt. Has autem pulchras Eumeli equas non quadrijuges, ſeu explendis quadrigis pares, ſed bijuges dumtaxat ei fuiſſe, patet ex illis verbis: ἄμφω θηλείας. *ambas feminas*.

λεγόντων φεύγειν, ὅ ἐστι, συντόνως τρέχειν· οἷα τῶν φευγόντων, μάλιστα τὸν δρόμον ἐπιτεινόντων, ὡς δηλοῖ καὶ παροιμία ἡ ἐπ' ἀνθρώπων λέγουσα, [1] θέειν τὸν περὶ ψυχῆς. ὁποῖόν τι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ δηλοῖ τὸ, [2] περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες. [3] Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον ἐμφαίνει. Τινὲς δὲ τὸ, φόβον Ἄρεος φορεούσας, ἤπου ἀντὶ τοῦ ἀπτοήτως φευγούσας. ἕτεροι δὲ, τὰς μὴ φοβουμένας. Ὡς γὰρ λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι, οὕτω καὶ φόβον φέρειν, τὸ μὴ φοβεῖσθαι. ἄλλοι, φόβον Ἄρεος, τὸν ἐκ σιδήρου καυτῆρα ἐνόησαν. [4] Ἄρης γὰρ καὶ ὁ σίδηρος. ἵνα λέγῃ, ἐγκεκαῦσθαι αὐταῖς ἀπὸ σιδήρου σφραγῖδα. Ἤρεσε δέ τισι, καὶ δόρυ ἐνταῦθα εἰπεῖν τὸν τοῦ Ἄρεος φόβον, ὡς δόρατος ἐγκεκαυμένου αὐταῖς εἰς ἐπίσημον. Ὅρα δὲ, ὅτι περὶ μὲν τὰς Εὐμήλου ἵππους πλέον [5] ἀπησχόλησεν ἑαυτὴν ἡ Μοῦσα· τοὺς δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν ὀλιγίστῳ ἐσέμνυνε, παῦρα μὲν εἰποῦσα, μάλα δὲ λιγέως. Ὡς γὰρ Ἀχιλλεὺς πολὺ φέρτερος ἀνδρῶν, οὕτως οἱ αὐτοῦ ἵπποι φέρτεροι, δηλαδὴ τῶν λοιπῶν ἵππων· εἰ καὶ ὁ Ποιητὴς ἐνέλειψε τοῦτο εἰπεῖν, διὰ τὸ πάνυ σαφές· ἢ καὶ διὰ τὸ εὐλόγως ὑπονοεῖσθαι, ὡς ὁ εἰς πᾶν ἀμύμων Ἀχιλλεὺς, καὶ ὄχ' ἄριστος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν καὶ μέγ' ἄριστος, ἀνάλογον ἂν, ὡς εἰκὸς, ἔχρητο καὶ ἵπποις, οἳ οὐκ ἂν ᾔσχυνον αὐτοῦ τὴν ἀρετήν. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὅτι βραχὺς ἔπαινος ἀντισηκῶσαί ποτε δύναται πρὸς πλατὺ ἐγκώμιον. Οὐ γὰρ οὕτω σεμνὰ τὰ πολλὰ τὰ ἐπὶ ταῖς Εὐμήλου ἵπποις, ὡς ὁ ἐπίτροχος οὗτος ἔπαινος τῶν Ἀχιλλέως ἵππων. Παραφράσαντα γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰπεῖν, οὐ ποικίλων δεῖ [6] τῷ αὐτόθεν μέγα ἑρμηνευμάτων. Καὶ ἄλλως δὲ, τούτοις μὲν ὁ ἐπιὼν διαδείξει καιρός. ὥστε οὐ χρὴ νῦν πολυλογεῖν ἐπ' αὐτοῖς. αἱ τοῦ Εὐμήλου δὲ, οὐ πάνυ τι φανετιάσουσι. Διὸ ἐδέησεν ἐπὶ πλέον ἐνταῦθα συστῆναι αὐτάς. Οὕτω καὶ τὸν Αἴαντα ἐν τῷ καταλόγῳ πάντῃ ἀσεμνολόγητον εἴασε, καὶ τὸν Ὀδυσσέα. Αὐτὰ γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς τὰ μεγάλα ἔργα σεμνυνεῖ τοὺς ἥρωας. Ὅτι δὲ οὐ τέθριππον ἀπήρτιζον αἱ καλαὶ ἵπποι τοῦ Εὐμήλου, ἀλλὰ δύο μόναι αὐτῷ ἦσαν, δηλοῦται ἐν τῷ, ἄμφω θηλείας.

CLXI. Vi-

ρξά. Ὅρα

1. θέειν τὸν περὶ ψυχῆς) τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον. ut ſtatim explicat Euſtathius. Proverbii origo a verbis illis Homericis:

Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Euſtathius: Τὸ δὲ, περὶ ψυχῆς θέειν, παροιμίαν ἀπετέλεσε, λέγεται δὲ περὶ ψυχῆς θέειν, ὅτε τις ἀγωνιῶν ἐπὶ ἐσχάτῳ κινδύνῳ διαπράττηταί τι. τοῦτο δὲ καὶ ἀγῶνα θανάσιμον Εὐριπίδης φησὶν, ἐξ Ὁμηρικοῦ παραδόσεως τὸ νόημα. ὃς καὶ ἄλλως ἑρμηνεύων περιφραστικώτερον τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον, ἀγῶνα φησὶν, ἐν ᾧ ζῆν, ἢ θανεῖν χρεών. Τοιοῦτος ὅμοιον καὶ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον. Ἦν δὲ ὁ κατὰ τὸν Ποιητὴν περὶ τῆς τοῦ Ἕκτορος ψυχῆς δρόμος. Οὐ γὰρ περὶ δύο ψυχῶν ἔθεχον, ἀλλὰ μιᾶς, τὸ τὸν μὲν Ἀχιλλέα θέλειν, ἀφελέσθαι τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἐθέλοντα, τὸν δὲ Ἕκτορα φεύγοντα, περιποιήσασθαι αὐτὴν σπεύδοντα. Politus.

2. περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες) lege, δρόμον. ut legit etiam Frobenius. Ariſtophanes Veſpis: καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν videlicet, ut explicat Scholiaſta, κινδυνεύειν περὶ τῆς ψυχῆς. Politus.

Itali: *correr pericolo*. Lat. *periculum ſubire*. Salvinus.

3. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον ἐμφαίνει) ut illud Syneſii epiſt. 4. ad Evoptium fratrem: νῦν γὰρ, φησὶ (navis gubernator Judæus,) ὁ νόμος ἐφεστιν, ἐπειδὰν νῦν ἡμεῖς τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς θέομεν. Politus.

4. Ἄρης γὰρ καὶ ὁ σίδηρος) Mars Græcis Poëtis, & Chimicis, ferrum eſt, ut Vulcanus, ignis; Venus, concubitus. Plautus: *Vulcanum in cornu geris*. Virg. *Venerisque nefandæ*. Salvin.

5. ἀπησχόλησε) l. ἀπησχόλησεν. Correctum a Frobenio. *Polit.*

6. τῷ αὐτόθεν μέγα) l. μεγάλῳ. Salvinus.

ρξα΄. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι οὐκ εὐθὺς μετὰ [1] τὰς ἵππους Εὐμήλου, ἔθετο τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ μεσολαβήσας τὸν Τελαμώνιον, καὶ τὸν Ἀχιλλέα, εἶτα τοὺς αὐτοῦ ἵππους ἐξεφώνησε. Τοῦτο δὲ, καὶ σχῆμα καινότερον ἐποίησε, καὶ εὐκρίνειαν δὲ εἰργάσατο τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου. Παρέθετο γὰρ τῷ περὶ Ἀχιλλέως λόγῳ τοὺς αὐτοῦ ἵππους. Πεποίηκε δὲ καὶ συντομίαν τῇ ἐλλείψει, ὡς πρὸ
Rom. p. 343. ὀλίγου γέγραπται. Οὕτω δὲ περιώνυμος καὶ τὰς τροφὴν ἵππων ὁ Ἀχιλλεὺς, [2] ὥστε καὶ κριθαὶ Ἀχίλλειαι λέγονται, ὁποίας ἂν ἤσθιον οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι, [3] ὥσπερ δὴ καὶ σπόγγος Ἀχίλλειος, λεπτότατός, φασι, καὶ πυκνότατος, καὶ ἰσχυρότατος, ὃν ὑπὸ τὰ κράνη, καὶ τὰς κνημῖδας [4] τιθέασιν· [5] ὃς καὶ ἧττον πληγεὶς, ποιεῖ, φασι, ψόφον, Σπανιώτατοι δὲ οἱ τοιοῦτοί, φασι, γίνονται. [6] Λέγεται δὲ καὶ ἐν Μιλήτῳ κρήνη εἶναι, ἥτις Ἀχίλλειος ἐκαλεῖτο· ἧς τὸ μὲν ῥεῦμα, γλυκύτατον· [7] τὸ δ' ἐφεστηκὸς, ἁλμυρόν. ἀφ' ἧς καὶ περιρράνασθαί φασι τὸν ἥρωα οἱ Μιλήσιοι, ὅτε ἀπέκτεινε [8] Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα· οὗ μνεία καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Λυκόφρονα. Ἰστέον δὲ, ὡς, εἴ γε τῷ γλυκεῖ ἐφέστηκεν, ὡς ἐῤῥέθη προσεχῶς, τὸ ἁλμυρὸν, καινὸν οὐδὲν, καὶ τὸν Τιταρήσιον ἐπιτρέχειν ἄμικτον τῷ Πηνειῷ, διὰ τὸ ἐλαιῶδες, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν γέγραπται. Οὕτω δὲ καὶ [9] ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ κρήνη λέγεται εἶναι, ἧς τῷ ὕδατι οἶνος οὐ μίσγεται. Τὸ δὲ μέγα ἄριστος, ταυτὸν τῷ πρὸ μικροῦ ῥηθέντι τῷ, ὄχ' ἄριστος. ἴσως δὲ πλεῖόν τι τούτου ἐκεῖνο δηλοῖ. Διὸ ζητήσας τὸν ὄχ' ἄριστον, καὶ μαθὼν, μέγ' ἄριστον εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς καὶ μέγ' ἀρίστας ἵππους τὰς τοῦ Εὐμήλου, οὐκ ἠξίωσε τὸν Ἀχιλλέα οὕτω καλέσαι, ἀλλὰ πολὺ φέρτατον· ὡς τοῦτο ὂν τὸ, ὄχ' ἄριστος. Δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ τοῦ Ἀχιλλέως ἵπποι τοῦτο ἔχειν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὸ φορέεσκον, ἤτοι ἐφόρουν, καὶ ἔφερον, ἐπὶ ἐμψύχου ἐνταῦθα κεῖται, τοῦ Ἀχιλλέως δηλαδή.

CLXI. Vide præterea, ut poſt Eumeli equas, non ſtatim collocat equos Achillis; ſed, Ajace Telamonio, & Achille medio illo ſpatio interjectis, tum ejus equos palam commemorat. Id autem & novitatem affert locutionis figuratæ, & diſtinctionem percommodam facit unius illius continuæque orationis. Nam, poſtquam egit de Achille, ejus ſtatim equos adjungit: nec non ſermonis compendium facit per ellipſin, ac reticentiam, ut paullò ante ſcriptum eſt. Porro autem ſic celeber Achilles, clarusque ubique evaſit ab ipſo paſtu, & nutrimento equorum, ut hordeum quoque Achilleum vocetur, quaſi ſcilicet vel Achillis equi veſci potuiſſent. quemadmodum videlicet & ſpongia Achillea, tenuiſſima, ut ajunt, ac denſiſſima, eademque validiſſima, quam in galeas, atque in ocreas inſerunt: quæ etiam icta ſonitum minùs edere perhibetur. Hoc autem ſpongiarum genus perquam rarum eſt, ut ajunt, inventu. Quin & Mileti fons eſſe dicitur, qui Achilleus eſt appellatus: cujus profluens aqua, dulciſſima; quidquid verò ſupernatat, ſalſum eſt, atque amarum. Fontis hujus aquâ Mileſii referunt, heroëm illum ſemet luſtraviſſe, cum Trambelum, Lelegum regem, occidit. cujus mentio apud Lycophronem. Quòd ſi, ut modò dictum eſt, in aquâ dulci innatat ſalſilago; ſciendum, nihil eſſe novi, quòd Titareſius Peneum, minimè commiſtis cum eo aquis, ſummus percurrat, ob oleoſam aquarum ſuarum naturam, ut Commentariis in Bœotiam ſcriptum eſt. Sic etiam in Teno inſulâ eſſe fons dicitur, cujus aquæ vinum non admiſcetur. Τὸ μέγα ἄριστος, *multò præſtantiſſimus*, idem eſt, atque id, quod paullò ante dictum eſt, ὄχ' ἄριστος, *longè præſtantiſſimus*: tametſi illud fortaſſe præ hoc alio neſcio quid ampliùs ſignificet. Qua de cauſsâ quum quæſiviſſet, quis tandem eſſet ὄχ' ἄριστος, *longè præſtantiſſimus*, & Ajacem μέγ' ἄριστον, *multò præſtantiſſimum*, eſſe didiciſſet, ſicuti etiam Eumeli equas μέγ' ἀρίστας, *multò præſtantiſſimas*; ita ſibi pro dignitate Achillem minimè appellandum eſſe cenſuit; ſed πολὺ φέρτατον, *longè multòque excellentiſſimum*: perinde quaſi idem hoc ſit, atque τὸ, ὄχ' ἄριστος. *longè, ſeu præ ceteris omnibus multò præſtantiſſimus*. Atque id etiam videtur in Achillis equos convenire. Vide denique, ut τὸ φορέεσκον, videlicet ἐφόρουν, & ἔφερον, *ferebant*, poſitum hoc loci eſt de re animatâ, nimirum de Achille.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἀτρεΐδῃ. λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν, ἱέντες,
Τόξοισί θ'. ἵπποι δὲ, παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
Ἕστασαν. ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς. οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες,

Φοί-

Verùm hic in navibus roſtratis, quæ per mare gradiuntur,
Jacebat, iratus Agamemnoni, paſtori populorum,
Atridæ. Copiæ verò ad littus maris,
Diſcis ſeſe oblectabant, & ſpiculis, iaculantes,
Et arcubus. Equi porro, apud currus ſuos ſinguli,
Lotum depaſcentes, paluſtreque apium,
Stabant. Currus autem benè tecti iacebant dominorum
In tentoriis. At illi ducem bellicoſum deſiderantes,

Obam-

1. τὰς ἵππους Εὐμήλου) l. τὰς ἵππους. Polit.

2. ὥστε καὶ κριθαὶ Ἀχίλλειαι λέγονται) Galenus credidiſſe videtur, non ab Achille heroë, ſed ab Achille quodam agricolâ, hordeum eſſe Achilleum appellatum. Sic enim in Explicatione Voc. Hippocratis: Ἀχιλληΐδες κριθαὶ, τὰς ἀδρυνὰς, καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὀνομαζομένας, ὥς φασι, γεωργοῦ Βαβυλωνίου. Ex hoc hordei genere maza etiam Achillea. *Politus*.

3. ὥσπερ δὴ καὶ σπόγγος Ἀχίλλειος) Ariſtoteles De Hiſtor. Animal. l. 5. c. 16. ἔστι δὲ τῶν σπόγγων γένη τρία· ὁ μὲν, μανός· ὁ δὲ, πυκνός· τρίτος δὲ, ὃν καλοῦσιν Ἀχίλλειον, λεπτότατος, καὶ πυκνότατος, καὶ ἰσχυρότατος. Unde Plinius lib. 9. c. 45. *Spongiarum tria genera accepimus: ſpiſſum, ac prædurum, & aſperum. tragos id vocatur. Spiſſum, & mollius, manon: tenue, denſumque, ex quo penicilli, Achilleum*. Politus.

4. τιθέασιν) Ariſtoteles, ὑποτιθέασιν. Polit.

5. ὃς καὶ ἧττον πληγεὶς, ποιεῖ, φασι, ψόφον) Ariſtoteles: καὶ ἧττον ἡ πληγὴ ποιεῖ ψόφον. Polit.

6. Λέγεται δὲ καὶ ἐν Μιλήτῳ κρήνη εἶναι) auctore Ariſtobulo apud Athenæum l. 2. c. 6. *Polit*.

7. τὸ δ' ἐφεστηκὸς, ἁλμυρόν) Malè vertit Dalechampius: *quod vero in imo fundo reſidet, ſalſum*. Polit.

Dalechampius legit ὑφεστηκός. Salvinus.

8. Τράμβηλον) Corruptè libri editi Athenæi, Στρόμβηλον. Regi huic Lelegum nomen Trambelo, Lycophron:

Ἐλᾷ δὲ παῖδας τοὺς Τραμβήλου κάσιν.

Scholiaſta. τοῖς δ' ἐπὶ Ἴλιον στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεὺς εἰς Μίλητον παραγενόμενος, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντεστάντα ἀνεῖλεν. εἶτα τῆς ἀνδρείας τοῦτον θαυμάσας, καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῆ. Vide Parthenii Erotica c. 26. *Polit*.

9. ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ κρήνη) ex Athenæo, eodem loco. *Polit*.

Obambulabant huc, & illuc in caſtris, neque prœliabantur.
Illi verò ibant, tamquam ſi igne terra tota depaſceretur:
Et terra ſubtus ingemiſcebat, tamquam Jove fulminatore
Irato, quando circa Typhoëa terram verberat
In Arimis, ubi dicunt Typhoëi eſſe cubilia.
Sic certè horum ſub pedibus valde ingemiſcebat terra
Venientium. Perquam autem celeriter pertranſierunt campum,

Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο.
Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
Ἐρχομένων. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. *Baſ. p. 260.*

CLXII. Poëta quidem poſtea Achillem dicet ἀπομηνίσαι, hoc eſt, gravem, & pertinacem iram ἀποθέσθαι, *depoſuiſſe, ſive ab irâ penitus ceſſaviſſe*. Verùm hoc loci, quo apud naves jacuiſſe narratur ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, *graviter, atque acerbè iratus Agamemnoni*, magnæ illius iræ perſeverantiam ſignificat. Vacat enim præpoſitio illa ἀπὸ, *ab*. Ut & quando quis ait, ἀπομνημονεύειν χάριτος, *reminiſci ſeſe, ſeu memorem eſſe beneficii*. ex quo τὸ ἀπομνημόνευμα, *recordatio, ſeu commemoratio*. Sic etiam τὸ ἀπαντᾶν, quod perinde eſt, atque τὸ ἀντᾶν, *occurrere, obviam ire*; & τὸ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, pro ἀμύνασθαι, *virum ulciſci*. Ejuſdem quoque generis τὸ ἀπέχθεσθαι, *inviſum eſſe, ſeu odio eſſe*. Ac ſimiliter ſupervacanea eſt præpoſitio illa in ἀπ' οὐρανόθεν, *e cælo*; & in ἀπὸ νόσφι, *ſeorſum, ſeu ſeparatim*. Idem porrò eſſe hoc loci τὸ ἀπομηνίσαι, atque τὸ μηνίσαι, *vehementi irâ eſſe incenſum, gravem iram gerere, graviùs, ac pertinaciùs iraſci*, conſtat ex Homero, quippe qui ſupra dixerit, multò præſtantiſſimum Ajacem fuiſſe, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μήνιε, *interea dum Achilles iram ſuam fovebat*; & ſubdiderit τὸ ἀπομηνίσας, perinde quaſi idem hoc ſit, atque τὸ μηνίσας, *graviter ſuccenſens, vehementer iratus*. Et certè quidem in Bœotiâ ſpiſsâ Achillis commemoratione orationem ſuam admodum referſit, qui etiam nunc maximè ejus, ejuſque ſociorum mentionem facit, dum narrat, ut milites apud maris ῥηγμῖνι, *qua parte marini fluctus ad terram alliduntur*, hoc eſt, ad littus, propter quietem, vacationemque a rebus bellicis, ſeſe diſcis oblectarent, & haſtilibus, quæ jaculabantur, atque arcubus: equi verò apud currus ſuos, qui videlicet propriè ipſis attributi erant, unuſquiſque, lotum, & paluſtre apium paſcentes, ſtarent; curruſque benè tecti regum in tentoriis jacerent; ipſi verò milites, bellicoſi ducis deſiderio, in caſtris obambularent, neque prœliarentur. Ac vide illud, ἀρχὸν ποθέοντες, *ducem deſiderantes*, ut non modò dicitur de duce demortuo, ut de Proteſilao; ſed etiam de duce, numerato adhuc inter vivos. Sic enim & Philoctetam ejus milites, & Achillem ejus pariter ſocii deſiderabant.

CLXIII. Diſci, ſicuti etiam in Odyſſeâ, lapides erant rotundi, quos ii, qui in ludo ſeſe gymnaſtico exercebant, manibus apprehenſos longiùs projiciebant. Sin autem iſtiuſmodi orbis erat ex ferro, σόλος, *ſolus*, is vocabatur. Fit δίσκος, *diſcus*, a verbo δίκω, quod jacere, & dimittere ſignificat, additâ per pleonaſmum literâ σ'. Et ex hoc verbo fit etiam δίκτυον, *rete*, quod in aquam dimittitur. Ut βόλος, *jaculum*, *ſeu jactus*, a verbo βάλλειν, *jacere*. Αἰγανέα, *ſpiculum*, genus teli levioris, παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι, videlicet πέμπεσθαι, *ex eo, quòd longiùs mittatur*;

ρξβ'. Ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς, ἀπομηνίσαι τὸν Ἀχιλλέα ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ, τουτέστιν, ἀποθέσθαι τὴν μῆνιν· ἐνταῦθα δὲ ἥσσων, ὅτι ἐν νήεσσιν ἔκειτο ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, τὴν ἐπιμονὴν δηλοῖ τῆς μήνιδος. Κεῖται γὰρ ἡ ἀπὸ πρόθεσις, ἀργή. ὡς καὶ ὅτε τις λέγει ἀπομνημονεύειν χάριτος· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀπαντᾶν, ἀδιάφορον πρὸς τὸ ἀντᾶν· καὶ τὸ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀμύνασθαι. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἀπέχθεσθαι. Περιττὴ δὲ ὁμοίως ἡ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ, ἀπ' οὐρανόθεν, καὶ ἀπὸ νόσφι. Ὅτι δ' ἐνταῦθα τὸ ἀπομηνίσαι, ταυτόν ἐστι τῷ, μηνίσαι, δῆλον ἐξ Ὁμήρου, εἰπόντος ἀνωτέρω, μέγ' ἄριστον Αἴαντα εἶναι, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μήνιε, καὶ ἐπαγαγόντος τό, [1] ἀπομηνίσας, ταυτὸν ὂν τῷ, μηνίσας. Πάνυ δὲ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κατεπύκνωσε τὸν λόγον τῇ τοῦ Ἀχιλλέως μνήμῃ, ὅς γε καὶ νῦν μάλιστα μνείαν ἔχει αὐτοῦ, καὶ τῶν περὶ αὐτόν, λέγων, ὅτι λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ὅ ἐστιν, αἰγιαλῷ, διὰ τὴν ἐκ πολέμου ἀργίαν, δίσκοισι τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν, ἱέντες, τόξοισί τε· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις, ἕκαστος, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων ἐν κλισίῃς· οἱ δ', ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες, φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο. Καὶ ἄρα τὸ ἀρχὸν ποθέοντες, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ τεθνεῶτος ἀρχηγοῦ λέγεται, καθὰ ἐπὶ Πρωτεσιλάου, ἀλλὰ καὶ ἐπιζῶντος. *Rom. p. 344.* Οὕτω γὰρ καὶ τὸν Φιλοκτήτην ἐπόθουν οἱ αὐτοῦ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα οἱ περὶ αὐτόν.

ρξγ'. Δίσκοι δέ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, [2] λίθοι στρογγύλαι, οὓς χειριζόμενοι ἐρρίπτουν εἰς μῆκος οἱ γυμναζόμενοι. [3] Εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, σόλος τὸ τοιοῦτον ἐλέγετο. [4] Γίνεται δὲ δίσκος ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω, καὶ ἀφίημι, πλεονασμῷ τοῦ σ'. [5] ἐκ τούτου δὲ καὶ δίκτυον τὸ κατὰ ὕγρου ἀφιέμενον· ὡς καὶ βόλος ἀπὸ τοῦ βάλλειν. Αἰγανέα δέ, εἶδος ἀκοντίου ἐλαφροῦ, [6] παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι, ἤτοι πέμπεσθαι· [7] ἢ διὰ τὸ δεξιὸν

1. ἀπομηνίσας, ταυτὸν ὂν τῷ, μηνίσας) Etymologici Magni Auctor: ἀπομηνίσας, τὸ μνησικακήσας, καὶ ὀργισθείς. Polit.
2. λίθοι στρογγύλοι) Heſychius: Δίσκοισι, τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις. Polit.
3. Εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, σόλος τὸ τοιοῦτον ἐλέγετο) Heſychius: Σόλον, αὐτοχόωνον δίσκον, ὁ σιδηροῦς, ὁ αὐτοχωνευμένος. Polit.
4. Γίνεται δὲ δίσκος ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω) Etymologici Magni Auctor: Δίσκος σημαίνει λίθον βοθρωτὸν εἰς γυμνάσιον ἐπιτήδειον. παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω, δίκος ὁ ῥιπτούμενος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ'. & rurſus: παρὰ τὸ δίκω τὸ βάλλω δίσκος, πλεονασμῷ τοῦ σ', ὁ βαλλόμενος. Politus.
5. ἐκ τούτου δὲ καὶ δίκτυον) Etymologici Magni Auctor: Δίκτυον, παρὰ τὸ δίκεσθαι τοὺς ἰχθύας ἐν αὐτῷ, ὅ ἐστι βάλλεσθαι. δίκω τὸ βάλλω. δίκτυον, καὶ δίκτυον, κατὰ πλεονασμόν. ἢ παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω δίκτυς, ὁ ῥιπτούμενος. καὶ τὸ κατὰ τῶν ἰχθύων ῥιπτόμενον, δίχθυον, καὶ δίκτυον. Politus.
6. παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι) Etymologici Magni Auctor: αἰγανέα, ἀκόντιόν τι μικρόν, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι, καὶ πέμπεσθαι, ὃ νέεσθαι. Suidas: ἔστι δὲ ἀκόντιον μικρὸν ἡ αἰγανέα, παρὰ τὸ ἄγαν νέεσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι. Polit.
7. ἢ διὰ τὸ δεξιὸν εἶναι εἰς θήραν αἰγῶν) Etymologici Magni Auctor: ἢ διὰ τὰς αἶγας. ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵεται· ἢ διὰ τὸ εὔθετον αὐτὰς εἰς αἰγῶν ἄγρας. Suidas: ἢ διὰ τὰς αἶγας. ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵεται· ἢ διὰ τὸ εὔθετον αὐτὴν εἰς ἄγραν αἰγῶν. Polit.

ξιὸν εἶναι εἰς θήραν αἰγῶν, κατὰ τοὺς παλαιούς· οἵ φασι καὶ, ὅτι [1] αἰγανέα, ἧς ἡ ἀγκύλη ἐξ αἰγείου δορᾶς. [2] Λέγουσι δὲ ἀγκύλην, τὴν τῆς αἰγανέας λαβήν. [3] Κεῖται δὲ ὁ στίχος οὗτος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων. Διὸ καὶ λέγουσιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ἐπαινοῦντες τὴν τοιαύτην γυμναστικὴν, ὅτι χρὴ τοὺς εἰωθότας κινεῖσθαι, μὴ ἀγυμναστεῖν. Οὐ γὰρ ἂν λοιμώξαιεν. καὶ μετ' ὀλίγα· ὅτι, εἴγε καὶ μνηστῆρες γυμνάζονται. καὶ τὰ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ εἶδος ἀκοντίου ἡ αἰγανέα, οὕτω καὶ [4] σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι, καὶ [5] γαῖσος, ἢ γαῖσον, δόρυ ὁλοσίδηρον παρὰ Παυσανίᾳ, [6] ἢ ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. [7] Καὶ ἡ ἀγκύλη δὲ, ἀκόντιόν ἐστί τι. [8] ὅθεν καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, ἀγκυλισταί. Ἀπ' αὐτῆς δὲ καί τι ἐκηβόλον μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, πρῶτα μὲν [9] τόξοισι, καὶ μεσαγκύλοις, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις. Ἴσως δὲ, πολυωνυμίας λόγῳ, [10] ταυτόν ἐστιν ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον. Τὸ δὲ ῥηθὲν σίγυμνον, σίγυννον ἕτεροι γράφουσιν, ὡς Ἀπολλώνιος· [11] σιγύννους ἰθὺς ἀναχόμενοι. [12] Καί φασιν, ἀσπιδίσκια, ἤγουν μικρὰ πελτάρια, τὴν λέξιν ἀλλαχοῦ σημαίνειν· ἐνταῦθα δὲ [13] δόρατα ὁλοσίδηρα. Καὶ εἰς μὲν σημασίαν, εὖ σφυρηλατοῦσιν αὐτὰ, λέγοντες, καὶ Κυπρίων γλώσσης εἶναι· βάπτουσι δὲ εἰς ἐτυμολογίαν οὐ μαλθακὴν, φάμενοι, συήκανά τινα εἶναι αὐτὰ, ὡς δεξιὰ εἰς τὸ σύας καίνειν.

ρξδ'. Ἔτι

tur; aut quia commodum, aptumque eſt ad venationem αἰγῶν, *caprarum*, juxta antiquos Grammaticos: qui αἰγανέαν, *ſpiculum*, eſſe ajunt, cujus ἡ ἀγκύλη, *amentum*, eſt ex pelle αἰγείῳ, *caprinâ*. Dicunt autem ἀγκύλην, *amentum*, anſam, ſeu lorum ſpiculi. Atque hic rurſus verſus de procis legitur in Odyſſeâ. Quare etiam veteres, quum ejuſmodi gymnaſticæ exercitationis genus dilaudent, hoc loci obſervant, oportuiſſe, eos, qui laboribus aſſiduis, corporiſque exercitationibus aſſueti eſſent, ab exercitationibus gymnaſticis minimè omnium ceſſare, aut quieſcere. Non enim peſtilentiâ fuiſſe eos laboraturos. Et paullò poſt: ſiquidem, inquiunt, & proci gymnaſticis ludis exercentur. &c. Quemadmodum autem teli genus eſt ἡ αἰγανέα, *ſpiculum*; ſic etiam, quod, velim, obſerves, σίγυμνον, *tragula*, apud Lycophronem, & γαῖσος, aut γαῖσον, *gæſum*, lancea tota ex ferro apud Pauſaniam, aut jaculum, totum ex ferro. Atque adeo ἡ ἀγκύλη, *ancyle*, *jaculum*, *ſeu miſſile*, genus eſt teli. unde jaculatores, ἀγκυλισταί. Atque inde etiam genus quoddam teli, quod eminus ferit, ſeu jacitur, denominatum eſt μεσάγκυλον, *jaculum amentatum*, *quod ſcilicet medium revinctum eſt amento*, ut declarat illud apud Euripidem; πρῶτα μὲν τόξοισι, καὶ μεσαγκύλοις, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις. *Primùm quidem arcubus, jaculiſque amentatis, & fundis ictum e longinquo infligentibus*. Ac fortaſſe, pro ratione polyonymiæ, ſeu, ut moris eſt eorum nominum, quæ, quum multa ſint, ad rem unam ſignificandam concurrunt, idem eſt dicere ἀγκύλην, atque μεσάγκυλον, *jaculum amentatum*. At verò τὸ σίγυμνον, quod diximus, i. e. *tragulam*, alii ſcribunt σίγυννον, ut Apollonius: σιγύννους ἰθὺς ἀναχόμενοι. *tragulas rectâ ſuſtollentes*. & ajunt, hac voce alibi ſignificari ſcutula, peltas videlicet parvas, ſeu parva ſcuta: verùm hoc loci miſſilia tota ex ferro. Et ea quidem, quod ad ſignificationem certè attinet, aptè ſatis, & percommodè veluti quodam malleo ducunt, ac fabricant, quippe quòd Cypriorum linguâ ſic ea vocata affirment. Sed, quod ad etymologiam ſpectat, non ea ſanè molli veluti, ac languidiori tincturâ temperant, quippe qui ipſa hæc miſſilia dicta velint quaſi συήκανα, tamquam accommodata, & idonea εἰς τὸ σύας καίνειν, *ad ſues occidendos*.

CLIV. Ad

1. αἰγανέα, ἧς ἡ ἀγκύλη ἐξ αἰγείου δορᾶς) Etymologici Magni Auctor: ἡ διὰ τὴν ἀγκύλην τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γεγενημένην. Polit.

2. Λέγουσι δὲ ἀγκύλην. τὴν τῆς αἰγανέας λαβήν) Ecce tibi, Henrice Stephane, locus, quem ex hac ipſâ paginâ indigitat diligentiſſimus Indicis Euſtathiani Auctor, cum ex Euſtathio ita notet: ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου. *Cujus tamen ſignificationis, neque Henricus Stephanus, nec Suidas, nec Heſychius meminerunt: ſed nec Euſtathius, quod ſciam. licet is, qui Indicem in ejus commentarios collegit, ponat* ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου, *&* εἶδος ἀκοντίου. *i. e. anſa jaculi, & genus jaculi. quum Euſtathius in iis, ad quos Index remittit, locis, duntaxat dicat jaculi genus eſſe. Et eum, qui Indicem illum collegit, alibi quoque in eo poſuiſſe alia, quàm eſſent in textu, nonnunquam addendo, interdum detrahendo, ſæpe mutando, nonnunquam contraria etiam ſcribendo, non ſine magnâ moleſtiâ animadverti*. Politus.

3. Κεῖται δὲ ὁ στίχος οὗτος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ) lib. δ' Odyſſ. v. 626. *Polit.*

4. σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι) Lycophron:

Ὁ δ' αὖ σιγύμνῳ πλάγι' ἀναρρήξας βοός.

quod σίγυμνον Scholiaſta exponit σιδηροῦν ἀκόντιον. Polit.

5. γαῖσος, ἢ γαῖσον, δόρυ ὁλοσίδηρον) Legendum omnino arbitror, γαῖσος, ἢ γαῖσον. Alii ὀξυτόνως ſcribunt γαισός. Pollux: δόρυ ὁλοσίδηρον, καλεῖται δὲ γαισός. Heſychius: γαισός, ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. Suidas: γαῖσα, καὶ γαισός. κοντός. εἶδος ἀμυντηρίου, εἶδος δόρατος. Inde, quod gæſum totum eſſet ex ferro, *grave jaculum* Feſto. *Gæſa* Gellio inter alia telorum, jaculorumque vocabula lib. 10. c. 25. *Politus*.

6. ἢ ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον) lege, ἐμβόλιον. Gloſſarium Iſidori: *Geſum*, aſta, jaculum, βολίς. Polit.

7. Καὶ ἡ ἀγκύλη δὲ, ἀκόντιόν ἐστί τι) Heſychius: ἀγκύλαι, ἀκόντια. Suidas. ἀγκύλη εἶδος ἀκοντίου. Polit.

8. ὅθεν καὶ ἀκοντισταὶ, ἀγκυλισταί) Heſychius: οἱ δὲ καὶ ἀγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἴρηνται. Polit.

9. τόξοισι, καὶ μεσαγκύλοις. σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις) Vel illud Livii: *arcus, fundaſque, & jaculorum amenta*. Μεσάγκυλα, jacula erant amentata, ſeu quæ media revincta erant amento. Euripides alibi:

Ὀιστοί, μεσάγκυλ', ἔλλοποί τ' ἀμφώβολοι.

Scholiaſtæ: μεσάγκυλον, εἶδος ἀκοντίου, ἐν μέσῳ, σπάρτῳ δεδεμένον, ὃ κατέχοντες ἔρρίπτουν. Politus.

10. ταυτόν ἐστιν ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον) Si fortaſſe aliquando apud Latinos, certè apud Poëtas, idem eſt *amentum*, atque *jaculum amentatum*. Virgilius l. 9. Æneid. *amentaque torquent*. Servius: *pro telis amentis torquent. nam amentum eſt lorum, quo media haſta ligatur, & jacitur*. Politus.

11. σιγύννους ἰθὺς ἀναχόμενοι) Apollonius lib. 2.

ἀλλὰ σιγύννους

Ἰθὺς ἀναχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιώωντο.

Ubi Scholiaſta: Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια. ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια. Sed & alii ſcribunt σίγυνον, atque adeo σιγύνην, cum ſimplici ν. ut in veteri Epigrammate:

Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκε μοι τὴν σιγύνην.

Politus.

12. Καί φασιν, ἀσπιδίσκια, ἤγουν μικρὰ πελτάρια. τὴν λέξιν ἀλλαχοῦ σημαίνειν) Etymologici Magni Auctor: Σιγύννας ἰθὺς ἀναχόμενοι. Ἀπολλώνιος. ἀλλαχοῦ μὲν ἀσπιδίσκια μικρά, πελτάρια λεγόμενα· ἐνταῦθα δὲ δόρατα ὁλοσίδηρα. εἴρηται δὲ [illegible] ἐς δόρυ [illegible] τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ ἄγαν θερμὸν, καὶ [illegible] τῶν [illegible] καὶ σίγυννοι [illegible], [illegible] τὰς σῦς [illegible]. [illegible] καὶ οἱ Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα σιγύννας φασί. Politus.

13. δόρατα ὁλοσίδηρα) jacula ex ferro tota. *Salvinus*.

Digitized by Google

CLXIV. Ad hæc, ſciendum, ἀγκύλην, *ancylen*, non modò id eſſe, quod diximus ſupra; verùm etiam curvaturam, & inflexionem cubiti; itemque genus poculi, quo ad cottabos utebantur, ab ἀγκύλη, quod idem eſt, atque incurvum, tortuoſum, obliquum, atque inflexum. Inflectebant enim, ac curvabant, ut perhibent, dextram manum ii, qui cottabos projiciebant, eam in orbem circumagentes: quos ſane cottabos Æſchylus dicit ἀγκυλητούς, *vibratas, & intortos, ſeu ex ancyle poculo projectos*, nomine communi cum telis, ſeu jaculis, quæ quidem ἀγκυλητά, & μεσάγκυλα, *amentata, & amento intorta*, vocabant, a manu, ut ajunt, dextrâ. Porro autem ἀγκύλης, *ancyles poculi*, exemplum tum apud Bacchylidem extat, quo loci ait: εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης. *cum ex ancyle jactum, ſeu miſſionem cottabi*. tum apud Cratinum, in his verbis: πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. *bibere mors vinum, ſi in eo aqua inſit*, &c. uſque ad illud: πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. *bibunt ex ancyle*. Et ab eo, quod ita eſt ἀγκύλον, *curvum, incurvum, tortuoſum*, dicitur ὁ ἀγκυλομήτης, *is, qui vafer eſt, & verſutus, & obliqua conſilia agitat, ſeu callidis eſt conſiliis*. Quid autem ſit cottabus, præter alios auctores, declarant etiam Scholiaſtæ Comici. Ceterùm τὸ ἱέντες, *mittentes, ſeu jaculantes*, poſitum eſt ad integritatem, perfectionemque ſententiæ. Non enim quomodocumque milites Achillis diſcis oblectantur, & ſpiculis, atque arcubus; ſed ἱέντες, hoc eſt, πέμποντες, *mittendo, atque jaculando*, oblectabantur. Hæc autem vox generatim in ea quadrat, ac convenit. Nam & δίσκος, *diſcus*, dicitur a verbo δικεῖν, hoc eſt, ἀφιέναι, & βάλλειν, *emittere, atque jacere*; & αἰγανέα, *ſpiculum*, παρὰ τὸ ἄγαν ἱέσθαι, *ex eo, quòd valde, ſeu longè mittatur*; ἰὸς denique, is aliquando eſt, qui ex arcu ἵεται, *mittitur, ſeu jacitur, ideſt, ſagitta*. Λωτὸς porrò, *lotus*, non talis nunc eſt, qualis in Odyſſeâ, ideſt dulcis, quique homines illecebroſius trahat, atque alli-

ρξδ'. Ἔτι ἰστέον καί, ὅτι ἀγκύλη, οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ [1] ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, [2] καὶ ποτηρίου γένος χρήσιμον εἰς κοττάβους, παρὰ τὸ ἀγκύλον τὸ ἐπικαμπές, καὶ στρεβλόν, καὶ σκολιόν, καὶ ἐπικεκλασμένον. Ἠγκύλουν γάρ, φασι, τὴν δεξιὰν [3] οἱ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι, [4] κυκλοῦντες αὐτήν· [5] οὓς δὴ κοττάβους [6] ἀγκυλητοὺς Αἰσχύλος ἔφη, ὁμωνύμως δόρασιν, ἅπερ ἀγκυλητά, καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν, [7] ἀπὸ χειρός, φασι, δεξιᾶς. [8] Χρῆσις δὲ καὶ ἀγκύλης, παρά τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ, [9] εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι. καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. [10] καὶ ἑξῆς, ἕως τοῦ, Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. [11] Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀγκύλου καὶ ὁ ἀγκυλομήτης. Τίς δὲ ὁ κότταβος, δηλοῦσι σὺν ἄλλοις καὶ [12] οἱ Σχολιασταὶ τοῦ Κωμικοῦ. Τὸ δὲ ἱέντες, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας κεῖται. Οὐ γὰρ ἁπλῶς οἱ περὶ τὸν Ἀχιλλέα δίσκοις τέρπονται, καὶ αἰγανέαις, καὶ τόξοις, ἀλλὰ ἱέντες ἐτέρποντο. τουτέστι, πέμποντες. Γενικῶς δὲ ἡ λέξις αὐτοῖς ἁρμόττει. Δίσκος τε γάρ, ἐκ τοῦ δικεῖν, ὅ ἐστιν ἀφιέναι, καὶ βάλλειν· καὶ αἰγανέα, [13] παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι· [14] καὶ ἰὸς δὲ ποτε, ὁ ἐκ τόξου ἱέμενος. Λωτὸς δὲ νῦν, [15] οὐχ οἷος ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ γλυκύς, καὶ ἀνθρώπων ἐπαγωγός· [16] βοτάνη δὲ λειμωνιάς, ἵπποις εὐπρόσιτος. Καὶ

1. ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος) Heſychius: ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος. lege, τοῦ ἀγκῶνος. Politus.

2. καὶ ποτηρίου γένος χρήσιμον εἰς κοττάβους) Heſychius: ποτηρίου γένος εἰς κοττάβους. Excerpta ex libro 11. Athenæi: ἀγκύλη, ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Polit.

3. οἱ τοὺς κοττάβους ποιέμενοι) lege, προϊέμενοι. Heſychius: οἱ γὰρ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠγκύλουν, κυκλοῦντες. Politus.

4. κυκλοῦντες αὐτήν) ἔδει γὰρ ὡς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντας, ut legitur apud Athenæum l. 15. c. 8. καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντας ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπῖπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν. Politus.

5. οὓς δὴ κοττάβους) l. κοττάβους. qui, communi Græcorum linguâ, κόσσαβοι. Polit.

6. ἀγκυλητοὺς Αἰσχύλος ἔφη) Æſchylus Oſſilegis, hoc verſu: Τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κόσσαβός ἐστι σκοπός. pro quo, ex Euſtathii, atque Athenæi mente, legendum videtur: Τῶν δ' ἀγκυλητῶν κοσσάβων ἐστὶ σκοπός. Ipſos enim cottabos dictos ab Æſchylo volunt ἀγκυλητούς. Excerpta ex lib. 15. Athenæi: Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. Politus.

7. ἀπὸ χειρός, φασι, δεξιᾶς) ἀπ' ἀγκύλης, ἡ καμπῆς τοῦ ἀγκῶνος. Nempe quia in amentatis haſtis intorquendis, dextram manum flectebant, atque incurvabant, inde vocata δόρατα ἀγκυλητά, ab ἀγκύλῃ, τῇ καμπῇ τοῦ ἀγκῶνος. Hic eſt ſenſus horum verborum. Excerpta ex libro 15. Athenæi: λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητά, καὶ μεσάγκυλα, οὐκ ἀπ' ἀγκύλης, ἀπὸ τῆς δεξιᾶς χειρός. Immo & ab eadem cauſſâ incurvandæ dextræ manus, ἀγκύλη, poculum, quo in ludendo cottabo utebantur. Eadem Excerpta: καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. Unde etiam ἀγκυλὴ dicta, ut videtur, manus, quæ in cottabi jactu incurvabatur. Heſychius: ἀγκυλὴ χείρ, ἀπηγκυλωμένη, καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν. Polit.

8. Χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης) l. Χρῆσις δὲ καὶ ἀγκύλης. Polit.

9. εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι) τὴν ἀπ' ἀγκύλης τοῦ κοττάβου πρόεσιν. Athenæus: ἔλεγον δὲ ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοττάβου πρόεσιν, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς. οἱ δὲ ποτηρίου εἶδος τὴν ἀγκύλην φασί. Sed apud Euſtathium gloſſema eſt, idque planè ineptum, τὸ πίνουσι, hoc temere, tamquam ad explendam ſententiam, adſcitum ex ſequenti loco Cratini. Genuina, & vera Bacchylidis verba hæc erant in Amatoriis: Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις, λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν. Politus.

Πίνουσι rectè putat Politus gloſſema. Nam prima tantùm verba Bacchylidæ indicare contentus Euſtathius. Locuſque integer extat apud Athenæum lib. 15. εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις, λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν. Salvinus.

10. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης) Cratinus: ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοᾶς Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. Polit.

11. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀγκύλου καὶ ὁ ἀγκυλομήτης) Etymologici Magni Auctor v. Ἀγκυλομήτου. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγκύλος, ὃ σημαίνει τὸ σκολιόν, καὶ τοῦ μῆτις. ὅπερ ἀπὸ τοῦ μέδω τὸ βουλεύομαι γέγονε. Fuerit igitur ἀγκυλομήτης ὁ σκολιόβουλος, ſeu ὁ ἐννοούμενος περὶ τῶν ἀγκύλων, καὶ σκολιῶν τοῦ βουλεύεσθαι. Politus.

Ἀγκυλομήτης. quaſi curvâ mente. epithetum ſolenne Saturni apud Homerum. Salvinus.

12. οἱ Σχολιασταὶ τοῦ Κωμικοῦ) ad verſum 1600. Nubium: ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἐπὶ δὲ πινόντων. ἐτίθεσαν λέβητα, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλλον, καὶ ψόφον μέγαν ἀπετέλουν καὶ ἐν τούτοις. Sed fuſiùs ac diſtinctiùs ad v. 1243. Pacis. Ad hoc luſus genus alludit Tullius, cum ita ſcribit de Theramene Tuſcul. Quæſt. l. 1. n. 40. *qui, quum conjectus in carcerem triginta juſſu tyrannorum, venenum ut ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic e poculo ejecit, ut id reſonaret. quo ſonitu reddito, arridens: Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ. qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſint.* Politus.

13. παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι) l. παρὰ τὸ ἄγαν. Polit.

14. καὶ ἰὸς δὲ ποτε, ὁ ἐκ τόξου ἱέμενος) Aliunde derivat Etymologus, videlicet παρὰ τὸ ἰέναι ποιεῖν τοὺς τιτρωσκομένους εἰς ᾅδου. Ἀπὸ τοῦ ἵημι, τὸ αἴς, γίνεται τὸ ἰέναι. καὶ γὰρ λίαν φθαρτικὸν τὸ βέλος, καὶ ὁ ἰὸς, φθαρτικός ἐστι. Polit.

15. οὐχ οἷος ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ γλυκύς, καὶ ἀνθρώπων ἐπαγωγός) καρπὸς παρὰ τοῖς Λωτοφάγοις. Odyſſ. l. 9.

Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι,
Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.

Plinius: *Naſcitur* (in Africâ fructus loti arboris) *denſus in ramis myrti modo: non, ut in Italiâ, ceraſi: tam dulci ibi cibo, ut nomen etiam genti, terræque dederit, nimis hoſpitali advenarum oblivione patriæ*. Politus.

16. βοτάνη δὲ λειμωνιάς) Etymologici Magni Auctor: λωτὸς δὲ ἐστιν εἶδος βοτάνης. Polit.

Digitized by Google

ὗτος μὲν ὁ λωτὸς, καθὰ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ, διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν. ὁ δέ γε διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὁποῖος ὁ δηλούμενος ἐν τῷ, λοτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει, [1] συστέλλει τὴν ἄρχουσαν παρά τισι, καὶ δηλοῖ καλαμίσκον τινά· ἐξ οὗ καὶ [2] λώταξ, λώταγος, ὁ περὶ τοιοῦτον λωτὸν πονούμενος.

ρξέ. Τὸ δὲ ἐρεπτόμενοι, [3] ἐπὶ ἀλόγων κυρίως, ἢ κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινὰ, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἔρας, ἤτοι τῆς γῆς. ἵνα ᾖ ἐρέπτεσθαι, τὸ ἀπὸ τῆς ἔρας πάσασθαι, καὶ φαγεῖν. Σημαίνει δέ
Bas. p. 261. τι καὶ ἑτεροῖον ἡ λέξις ἐν τῷ, ποταμὸς γαῖαν [4] ὑπέρεπτε ποδοῖϊν. ἤγουν ὑπέσυρεν, ὡς οἷον ὑπεσθίων τὴν ὑπὸ τοῖς ποσὶν ἰλὺν, ἐπὶ συμποδισμῷ ἥρωος. Τὸ δὲ ἐλεόθρεπτον σέλινον, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογητικός. [5] Σέλινον γὰρ σύγκειται ἀπὸ τοῦ σιέσθαι ἐν ἕλει, ἤγουν ὁρμᾶσθαι, καὶ αὔξεσθαι ἐν διύγρῳ τόπῳ. Τοιοῦτον γὰρ τὸ ἕλος. Εἰ γοῦν τὸ σέλινον σεύεται ἐν ἕλει, εἴη ἂν ἀληθῶς [6] ἐλεόθρεπτον, ὡς ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον. Ἔστιν οὖν ἐτυμολογία σελίνου, τὸ ἐλεόθρεπτον. Ἄλλο δέ φασι τὸ ἕλειον σέλινον τοῦτο [7] παρὰ τὸ πετροσέλινον, στραγγουριῶσι δὲ συμβάλλεται, καὶ [8] ὀφελεῖ τοὺς ἀργοῦντας τῶν ἵππων. Ἰστέον
Rom. p. 345 δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἕλος δασύνεται, [9] ἀφ᾽ οὗ καὶ οἱ Εἵλωτες· τὸ μέντοι ἐλεόθρεπτον ψιλοῦται, διὰ κανόνα λέγοντα, ὅτι τὸ ε πρὸ τοῦ λ, τῆς τρίτης συλλαβῆς καθαρευούσης, ψιλοῦσθαι θέλει. Τὸ δὲ ἕστασαν, δασύνεται, ὡς συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἑστήκεσαν. [10] Πεπυκασμένα δὲ ἅρματα, τὰ ἐσκεπασμένα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται, [11] ἵνα μὴ καπνῷ αἰκίζωνται, ἢ ἀναπιμπλῶνται κόνεως.

ciat; ſed herba eſt pratorum, equis ad eſum accommodata, & peridonea. Et hic quidem λωτὸς, *lotus*, pariter atque ille in Odyſſeâ, primam habet cum ω magno. Verùm qui eam habet cum parvo ο, cujuſmodi ille eſt, qui ſignificatur in illis verbis: λοτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει, *inflando lotum, ſeu tibiam, canit*; primam ſanè apud nonnullos corripit, & ſignificat genus quoddam calamiſci, ſeu parvi calami: ex quo item λώταξ, λώταγος, *tibicen*, *tibicinis*, qui circa hunc lotum ſeſe exerceat, ſeu huic tibiarum generi operam impendit.

CLXV. Τὸ ἐρεπτόμενοι, *paſcentes*, propriè de brutis, aut per onomatopœjam quamdam, aut potiùs ἀπὸ τῆς ἔρας, *videlicet a terrâ*. ita ut ἐρέπτεσθαι, *paſcere, ſeu pabulari*, ſit ἀπὸ τῆς ἔρας, *a terrâ*, veſci, atque edere. Quin & aliam quamdam ſignificationem hæc vox habet, quo loci narrat de flumine, ut terram ὑπέρεπτε ποδοῖϊν, *ſub pedibus paſcebat*, videlicet ſubtrahebat: perinde quaſi limum pedibus ſubjectum, ad heroëm compediendum, ſubederet. Τὸ ἐλεόθρεπτον σέλινον, *altum, creſcenſque in paludibus apium*, tropus eſt Etymologeticus. Nam σέλινον quidem, *i. e. apium*, per compoſitionem vocis dicitur ἀπὸ τοῦ σιέσθαι ἐν ἕλει, *ex eo, quòd in palude proveniat*, oriatur videlicet, & creſcat in loco ulignoſo. Ejuſcemodi namque eſt τὸ ἕλος, *palus*. Si igitur τὸ σέλινον, *apium*, σεύεται, ἐν ἕλει, *provenit in palude*, verè fuerit ἐλεόθρεπτον, tamquam ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον, *altum in palude*. Eſt igitur τὸ ἐλεόθρεπτον, *altum in palude*, etymologia σελίνου, *apii*. Et hoc ipſum ἕλειον σέλινον, *apium paluſtre*, aliud eſſe ajunt, atque τὸ πετροσέλινον, *petroſelinum*. Conferreque urinæ difficultate, ſeu veſicæ morbo, laborantibus; prodeſtque equis, qui a labore ceſſant, atque otiantur. Sciendum autem eſt, adſpirari τὸ ἕλος, *paludem*, unde etiam οἱ Εἵλωτες, *Heilotes*: & tamen τὸ ἐλεόθρεπτον, *in paludibus altum, ſeu paluſtre*, tenuari, propter regulam, quæ τὸ ε ante λ ſpiritum tenuem poſtulat, ſi pura eſt tertia ſyllaba. Adſpiratur etiam τὸ ἕστασαν, *ſtabant*, tamquam per ſyncopen contractum ex ἑστήκεσαν. Πεπυκασμένα ἅρματα, *tecti currus*, ideſt, operti, ut alibi quoque declarabitur: ut ne ſcilicet fumo fœdarentur, aut pulvere reple-

1. συστέλλει τὴν ἄρχουσαν παρά τισι) Bene τὸ, παρά τισι. Nam aliis ſcribitur λωτός cum magno ω, ſine differentiâ, etiam in ſignificatione tibiæ. Euripides Troadibus: Λίβυς τε λωτὸς κελαδῶν. Idem Electrâ: Λωτὸς δὲ φθόγγον κελαδεῖ κάλλιστον. Philippus in Epigrammate: Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτοιο διὰ λωτοῦ. Heſychius: Λωτός, βότανόν τι, καὶ αὐλός, καὶ δένδρον, καὶ πόα. Suidas: καὶ λωτοὶ, ἐπιθαλάμιοί τινες αὐλοί. Et λώτινοι αὐλοί, tibiæ ex loto arbore. Athenæus: οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοί, οὗτοί εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες. κατεσκευάζοντο δὲ ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ. ξύλον δ᾽ ἐστὶ τοῦτο γενόμενον ἐν Λιβύῃ. Scholiaſta ad illud Euripidis in Alceſtide: πρὸς Λίβυν λωτὸν Αὐλόν· Λίβυν τὸν αὐλόν φησι. ἐκ γὰρ τῶν ἐν Λιβύῃ λωτίνων λεγομένων καλάμων ὁ αὐλὸς γίνεται). Eadem igitur ſcriptura λωτοῦ tibiæ, ac λωτοῦ arboris. Namque ea tibia ex loto arbore conficiebatur. Theophraſtus De Hiſt. Plant. l. 4. c. 4. ubi de loto arbore: τὸ ξύλον δὲ εἰς τε τοὺς αὐλοὺς, καὶ εἰς ἄλλα πλεῖω (χρῆται). Plinius de loto arbore: *ad tibiarum cantus expetitur*. Feſtus: *Lotos, arboris genus, ex cujus materiâ frequenter tibiæ fiebant, cujus baccis paſti quondam, Lotophagi dicti*. Λωτὸν, primâ longâ, Græcè Ovidium de tibiâ legiſſe, inde patet, quòd dixerit: *Et horrenda lotos adunca ſono*. Silius item:

Ut ſtrepit aſſiduò ad Phrygiam Nilotica lotom
Memphis Amyclæo paſſim laſciva Canopo. Politus.

2. λώταξ, λώταγος) Alii hic legunt, λόταξ, λόταγος, ὁ περὶ τὸν τοιοῦτον λωτόν. Polit.

3. ἐπὶ ἀλόγων κυρίως, ἢ κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινά, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἔρας) Etymologici Magni Auctor: Ἐρεπτόμενοι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων· σημαίνει δὲ τὸ ἐσθίειν. οἷον· ἀρ᾽ λωτὸν ἐρεπτόμενοι. παρὰ τὸ ἔρας, ὅ ἐστι, ἡ γῆ, τὴν τροφὴν ἔχειν. Scholiaſta Pindari ad Pyth. Od. 4. κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, πτήσσει, τῇ γῇ, ἐσθίουσι. ὡς Ὅμηρος· Ἵπποι δὲ παρ᾽ λωτὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ἐλύρας. Heſychius: Ἐρεπτόμενοι. ἐσθίοντες. ἀπὸ τῆς ἔρας πτήσσει, τῆς γῆς, δρέπεσθαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τετραπόδων τάσσεται ἡ λέξις. Politus.

4. ὑπέρεπτε ποδοῖιν) Locus corruptus. Lege, ὑπέρεπτε ποδοῖιν. Homerus: ...ποταμὸς δ᾽ ὑπὸ γούνατ᾽ ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ᾽ ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.
Vetus Scholiaſta: ὑπέσυρεν, ὑφήρπαζεν, ὑπέσθιεν τοῖν ποδοῖν. Politus.

5. Σέλινον γὰρ σύγκειται ἀπὸ τοῦ σιέσθαι ἐν ἕλει) Aliquis fortaſſe malit, ἀπὸ τὸ σείεσθαι ἐν ἕλεσι. Etymologici Magni Auctor: Σέλινον ἐτυμολογεῖ Ὧρος, τὸ ἐν ἕλει σειόμενον. Polit.

6. ἐλεόθρεπτον, ὡς ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον) Heſychius: ἐλεόθρεπτον, τὸ ἐν ἕλει τραφέν, καὶ ἐλεοτρεφές. Polit.

7. παρὰ τὸ πετροσέλινον) l. παρὰ τὸ πετροσέλινον, ut rectè Frobenius. Varia σελίνου, ſeu apii, genera diſtinguit Dioſcorides. Eſt enim ei imprimis σέλινον κηπαῖον· aliud ἐλειοσέλινον, aliud ὀρεοσέλινον, aliud πετροσέλινον, aliud ἱπποσέλινον. Σμύρνιον denique eſt, quod in Ciliciâ vocabant πετροσέλινον. Eadem ferè apiorum horum differentia tum apud Theophraſtum, tum apud alios Plantarum ſcriptores. Plinius lib. 19. *Plura genera ſunt eorum, quæ diximus, dicemuſque: & in primis apii. Id enim, quod ſponte in humidis naſcitur, helioſelinum vocatur, uno folio, nec hirſutum. Rurſus in ſiccis hippoſelinum, pluribus foliis, ſimile helioſelino. Tertium eſt, oreoſelinum, cicutæ foliis, radice tenui, ſemine anethi, minutiore tantùm. Et ſativi autem differentia in folio denſo, criſpo, aut rariore, & latiore.* De apio, hippoſelino, oreoſelino, heleoſelino, petroſelino, buſelino, idem etiam Plinius lib. 20. c. 11. & 12. *Politus.*

Apium album eſt illud, quod Itali dicunt *Sèllori*; Florentini, *Sèdani*. falſus enim eſt petroſelini, ſeu apii petroſi. *Salvinus.*

8. ὀφελεῖ) Malim ὠφελεῖ. Polit.

9. ἀφ᾽ οὗ καὶ οἱ Εἵλωτες) Ἕλος dicta etiam urbs Laconica, παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι. Inde Εἵλωτες, ab eâ videlicet urbe, non a palude. *Politus.*

10. Πεπυκασμένα δὲ ἅρματα, τὰ ἐσκεπασμένα) Heſychius: πεπυκασμένα, ἐσκεπασμένα, περικεκαλυμμένα. Suidas: πεπυκασμένον, ἐσκεπασμένον. περιβεβλημένον. Polit.

11. ἵνα μὴ καπνῷ αἰκίζωνται) lege cum Frobenio, αἰκίζωνται. Polit.

Digitized by Google

plereotur. Illa verò, *equi ſtabant, currus jacebant, milites huc, & illuc obambulabant*, ipſa etiam neſcio quid leporis habent, atque urbanitatis. Siquidem celeripes ille, valenſque pedibus Achilles jacet, ſicuti etiam currus; equi verò ſtant, & milites in caſtris obambulant, quippe qui præ pugnandi cupiditate circumeant, inſtructionemque aciei viſant, atque obſervent. Τὸ ἀνάκτων, *regum, ſeu rectorum*, dictum eſt pro δεσποτῶν, *dominorum*. Non enim, dum ait, ἅρματα ἀνάκτων, *currus regum*, poteſt hæc vox ſine controverſiâ propriè uſurpata eſſe dumtaxat de regibus. Ejuſcemodi autem ἄνακτος, *regis, ſeu domini*, exemplum habetur etiam alibi, ut eo loci, quo ſic ait: Αὐτὰρ ἐγὼ οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι ἡμετέροιο. *Sed ego domi rex ero noſtræ*. Atque is quidem ἄναξ, *rex*, derivat ex ſeſe mechanicum illum, & illiberalem χειρώνακτα, *manuum ſuarum dominum, ac regem*, itemque τὸν Ἱππώνακτα, *Hipponactem, quaſi regem equorum*. Ceterùm genitivo τοῦ ἄναξ additum eſſe τὸ τ' ex pleonaſmo, demonſtrant ii ipſi, de quibus ſupra ſcriptum eſt, Ἄνακοι Διόσκουροι, *Anaci Dioſcuri*: quorum obſervandus eſt accentus: ſicuti etiam vocativus τοῦ ἄναξ in illis verbis: Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε. *Juppiter rex, Dodonæe*. Idque ſimiliter ſeſe habet, atque τὸ γύναι, *o mulier*. quod ipſum pariter, præter communem rationem, rejicere per apobolen videtur τὸ ξ. Quæ enim in litteram duplicem deſinunt, eumdem habent rectum, atque caſum vocandi.

CLXVI. Poëta, poſtquam Catalogum abſoluit, ac deinde commemoravit, qui virorum, atque equorum eſſent præſtantiſſimi; venit tandem ad inſtructam Græcorum aciem, eoſque narrat perinde proceſſiſſe, ac ſi igne terra univerſa νέμοιτο, *depaſceretur*, videlicet devoraretur. Id enim paſſivè dictum eſt. Hæc autem comparatio fulgorem, ſplendoremque armorum igneum ſignificat, non eum quidem ridentem, atque hilarem, ut alicubi poſtea dicit; ſed, tamquam ab igne, depaſcentem. Tum ſtrepitum quoque, ac fragorem repræſentat, quem motu ſuo, & proceſſu efficiebant, quatenus ait: Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζεν. *Terraque ingemiſcebat*. quod quidem inferiùs formâ paſſivâ dicit ἐστεναχίζετο, *ingemiſcebat, lamentabatur*. Ingemiſcebat autem, & ab igne depaſcebatur, non generatim, nec quomodocumque; ſed veluti irato Jove fulminatore, quando circa Typhoëa terram in Arimis verberat, ubi Typhoëi cubilia eſſe dicunt. Sic igitur venientium Græcorum ſub pedibus terra valde ingemiſcebat. Perquam autem velociter &c. Contentio namque illa, & feſtinatio proceden-

νεως. Τὸ δὲ, ἵπποι ἕστασαν, καὶ ἅρματα ἔκειντο, καὶ λαοὶ ἐφοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα, ἔχουσί τι ἀστεῖον καὶ αὐτά. ὥσπερ ὁ μὲν [1] ποδώκης, καὶ ποδάρκης Ἀχιλλεὺς κεῖται, ὥσπερ καὶ τὰ ἅρματα· ἵπποι δὲ ἵστανται, καὶ λαοὶ φοιτῶσι κατὰ στρατὸν, τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιϊόντες, καὶ τὴν παράταξιν θεώμενοι. [2] Τὸ δὲ ἀνάκτων, ἀντὶ τοῦ δεσποτῶν. Οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῷ, ἅρματα ἀνάκτων, κυριολεκτεῖσθαι τὴν λέξιν ἀναμφιλέκτως ἐπὶ μόνων βασιλέων. Τοιαύτη δὲ ἄνακτος χρῆσις καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ, [3] Αὐτὰρ ἐγὼ οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι ἡμετέροιο. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἄναξ παράγει καὶ [4] τὸν βαναυσώδη χειρώνακτα, καὶ τὸν Ἱππώνακτα. Ὅτι δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ἄναξ πλεονάζον ἔχει τὸ τ', δηλοῦσιν οἱ προγεγραμμένοι [5] Ἄνακοι Διόσκουροι· ὧν σημειώδης ὁ τόνος· καθὰ καὶ ἡ κλητικὴ τοῦ ἄναξ ἐν τῷ, Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε. Αὐτὸ δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὸ γύναι. [6] ὃ καὶ αὐτὸ ἀποβολὴν δοκεῖ παθεῖν τοῦ ξ, καινότερον. Τὰ γὰρ εἰς διπλοῦν λήγοντα, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν, καὶ κλητικήν.

ρξϛ'. Τὸν κατάλογον πληρώσας ὁ Ποιητὴς, εἶτα ἱστορήσας ἀνδρῶν, καὶ ἵππων τοὺς ἀρίστους, ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἔρχεται σύνταξιν, καί φησιν, ὅτι ἐπορεύοντο, ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, ἤγουν κατεσθίοιτο. Παθητικῶς γὰρ εἴρηται. Δηλοῖ δὲ ἡ παραβολὴ τὴν ἀπὸ τῶν ὅπλων περιλαμπῆ στιλβηδόνα, οὐ γελῶσαν, καθά που ἐρεῖ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, νεμομένην δὲ, ὡς ὑπὸ πυρός. Εἶτα καὶ τὸν κτύπον παραδηλῶν, ὃν οἱ κινούμενοι ἀπετέλουν, φησί· Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζεν. ὅπερ κατωτέρω παθητικῶς λέγει, στεναχίζετο. Ἐστενάχιζε δὲ, καὶ πυρὸς νομὴν ἔπασχεν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσει [7] εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Οὕτως ἄρα Ἑλλήνων ὑπὸ ποσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα ἐρχομένων. μάλα δ' ὦκα, καὶ ἑξῆς. Τὸ γὰρ σύντονον τῆς κινήσεως πολὺν τὸν

1. ποδώκης) lege, ποδώκεος. Polit.

2. Τὸ δὲ ἀνάκτων, ἀντὶ τοῦ δεσποτῶν) Heſychius: Ἄναξ, βασιλεὺς, ἄρχων, δεσπότης. Etymologici Magni Auctor v. Ἄναξ. σημαίνει δύο· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν. καὶ τὸν δεσπότην· Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο. σημαίνει δὲ καὶ τὸν Θεόν· Ὦ Φοῖβ' ἄνα. Politus.

3. Αὐτὰρ ἐγὼ) v. 397. lib. α' Od. Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο. Polit.

Ariſtot. Politic. libro primo. In Evangelio pater familiâs dicitur οἰκοδεσπότης· quod Burgundius Piſanus in D. Chryſoſtomi Homiliis in Matthæum, quæ verſio aſſervatur ad Sanctæ Crucis, vertit: *Dominus domûs*. Salvinus.

4. τὸν βαναυσώδη χειρώνακτα) τεχνίτην, χερσὶ μόνον δουλεύοντα. Pollux lib. 2. c. 4. χειρώνακτες, παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ χειρωναξία, παρὰ Ἡροδότῳ. Dicitur autem χερῶναξ per craſin ex χειρώναξ. & ex ſimili craſi eſt Ἱππῶναξ. Politus.

5. Ἄνακοι Διόσκουροι) qui & Ἄνακες. Tullius lib. 3. de Nat. Deor. c. 21. *Dioſcuri etiam apud Graios multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex Jove, rege antiquiſſimo, & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius*. Nec revocanda erat depravata Aldi, & aliorum lectio, *Anactes*. Græcis enim verè ἄνακες, aut ἄνακοι: quamquam hanc appellationem non illis primis tribus Dioſcuris tributam plerique velint; ſed Caſtori & Polluci, qui Ciceroni enumerantur *ſecundi, Jove tertio nati ex Ledâ*. Plutarchus in Theſeo de Tyndaridis: καὶ τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον, Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελομένους, ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν· καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσι. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες διὰ τὴν τῶν ἀστέρων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζεσθαι. τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν, καὶ ἀνέκαθεν, τὸ ἄνωθεν. Sic Etymologici Magni Auctor: Ἄνακοι οἱ Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. Vitiosè editum apud Pauſaniam Corinthiacis c. 22. Πλησίον δὲ τῶν Ἀνάκων Εἰλειθυίας ἐστὶν ἱερόν. quum legendum ſit, τῶν Ἀνάκων. & Phocicis c. 38. Ἄγουσι δὲ καὶ τελετὴν οἱ Ἀμφισσεῖς Ἀνάκων καλουμένων παίδων. οἵ τινες δὲ θεῶν εἰσιν οἱ Ἄνακες παῖδες, οὐ κατὰ ταὐτά ἐστιν εἰρημένον. ubi pariter legendum, Ἀνάκων, & οἱ Ἄνακες. Miror hic diligentiæ ſuæ Joachimum Kuhnium defuiſſe. Polit.

6. ὃ καὶ αὐτὸ ἀποβολὴν δοκεῖ παθεῖν τοῦ ξ) Heſychius: Γύναιξ, γύναι. Alter, rectus; alter, caſus vocandi. Eſt ille nomen rectus, inuſitatus. Sed eſt ὦ γυναί. γυναικός, ὡς ἀπὸ τοῦ γύναιξ εὐθείας, ut Etymologus ait. Politus.

7. εἰν Ἀρίμοις) E duobus vocibus Εἰν Ἀρίμοις, Virgilius unam vocem fecit *Inarimen*, merito a Criticis reprehenſus. Salvinus.

Sed & meritò Virgilius eſt a Criticis defenſus. Mihi verò minimè omnium placet dicta aliorum recoquere. Polit.

τὸν ἦχον ἐποίει. Καὶ ὅρα, ὅπως τὸ ἰδίᾳ, καὶ ἰδίᾳ λεχθὲν, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς, καὶ τὴν στοναχὴν τῆς γῆς, ἥνωσεν ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Τυφωέα παραβολῆς, δι' ὃν ἡ γῆ κεραυνοῖς βαλλομένη, καὶ οὕτως ἱμασσομένη, καὶ καίεται, καὶ στεναχίζεται. Ἡ δὲ κατὰ τὸν Τυφωέα παραβολὴ, μυθικῶς μὲν, [1] ἐναντιουμένους ἔχει τὸν Δία, καὶ τὸν Τυφωέα· [2] ὃν ὁ μῦθος ἑκατογκέφαλον ἀναπλάττει. Νικῶντα δὲ τὸν Δία λέγει, κεραυνοῖς ἱμάσσοντα, καὶ τοιαύταις πληγαῖς, ὧν συμμετέχει καὶ ἡ γῆ κατασκηπτόντων εἰς αὐτήν. Ἡ δὲ μυθικὴ ἀναίδεια, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν λῆρος, καὶ ταῦτά φησιν. Ἡ γῆ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν γιγάντων, διαβάλλει τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ. ἡ δὲ τῷ Κρόνῳ ἐξεῖπε, καὶ αὐτὸς δέδωκεν αὐτῇ ὠὰ δύο, τῷ ἰδίῳ χρίσας θορῷ, καὶ κατὰ γῆς ἐκέλευσεν ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεται δαίμων, ἀποστήσων τὸν Δία τῆς ἀρχῆς. Ἡ δὲ, ὡς εἶχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ Ἀρίμαρον τῆς Κιλικίας. Ἀναδοθέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος, Ἥρα διαλλαγεῖσα τῷ Διῒ, τὸ πᾶν ἐκφαίνει. ὁ δὲ, [3] κεραυνώσας τὸν Τυφῶνα, τὴν Σικελικὴν Αἴτνην (ὄρος δὲ αὕτη πυρικαὲς) αὐτῷ ἐπέθηκεν. [4] Οἶδε τὰ μυθικὰ ταῦτα καὶ Πίνδαρος.

ρξζ'. Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ μύθου· ἡ δὲ ἀλληγορία, Δία μὲν, τὸν ἀέρα νοεῖ· [5] Τυφωέα δὲ, πνεῦμα ὑπόγεων πυρόεν, καὶ καυστικὸν, [6] ἐκ τοῦ τύφω τὸ καίω ὀνομασθέν. ὃς δὴ Τυφωεὺς, τοιοῦτος ὢν, ἐναντιοῦταί ποτε τῷ Διῒ, ὅτε δηλαδὴ ἑαυτὸν ἐκκαύσας, καὶ τὴν γῆν ἀναρρήξας, ἀναδράμῃ, καὶ κυκήσας τὰ περὶ γῆν, εἶτα καὶ ἐν μετεώροις τῷ ἀέρι Διῒ ἐμπεσὼν, οὐράνιον ἄχος, κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, γένηται. Οὐ καταρκρατεῖ δὲ εἰς τέλος ὅμως τοῦ Διὸς, ἀλλὰ μαραίνεται, μὴ ἔχων εἰς τὸ πᾶν τὸν ψυχρὸν ἀέρα στέγειν· καὶ οὕτως ἡττᾶσθαι τοῦ Διὸς λέγεται. ὅθεν, ἡνίκα κεραυνοὶ ἐξ ἀέρος πίπτουσι, καὶ μάλιστα ἔνθα Τυφωνικὰ ἐπιχωριάζει πνεύματα, πόλεμος κινεῖσθαι πιθανεύεται μεταξὺ Τυφωέος, καὶ Διός. Τοιούτοις δὲ τόποις [7] ἐναρίθμιος καὶ ὁ περὶ τὰ Ἄριμα· ἔνθα ὁ Τυφωεὺς εὐνάζεσθαι λέγεται, [8] τουτέστι, διατρί-
Rom. p.346. βειν, ὡς καὶ αὐτόθι αἰκίζεσθαι. Εἰ μὴ ἄρα εὐναὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εὐφήμως ὁ τοῦ Τυφωέως τάφος

cedendi magnum ſtrepitum excitabat. Ac vide, ut, quæ ſeorſum, ac ſeparatim, unumquodque per ſeſe, dicta fuerant, paſſionem videlicet ignis, & gemitum terræ, ſimul copulet, atque conjungat comparatione illâ Typhoëi, propter quem iſta fulminibus terra, itaque verberata, & uritur, & ingemiſcit. Porro autem comparatio hæc Typhoëi, quod ad fabulam quidem attinet, adverſarios habet inter ſeſe Jovem, & Typhoëum: quem Typhoëum fabula centicepitem, ſeu centenis capitibus præditum, confingit. Hunc autem victum ab Jove, fulminibus ab eo percuti comminiſcitur, iiſque verberibus cædi, quibus ipſa ſimul terra afficiatur, quòd in eam ex vehementiori impetu decidant, ac deferantur. Quin etiam, pro fabulæ impudentiâ, ejuſque deliratione, ac vanitate, hæc memorantur. Terra, quòd gigantum cædem gravatè ferret, Jovem apud Junonem eſt criminata, quæ rem detulit Saturno. Hic bina ei ova dedit, ſuo ipſius ſemine oblita, eaque in terram reponi juſſit, ex quibus deus eſſet oriturus, qui Jovem ex regno dejiceret, ac deturbaret. Illa verò, ut irata vehementer erat, poſuit ea ſub Arimæo Ciliciæ. Nato inde Typhone, Juno, quippe Jovi reconciliata, rem ei totam aperuit. Itaque Juppiter Typhonem fulmine ictum ſtravit, eique Ætnam, qui ardens mons eſt Siciliæ, impoſuit. Quam quidem fabulam novit etiam Pindarus.

CLXVII. Quamquam autem hæc fabula ſeſe ita habet; tamen allegoria Jovem, aërem intelligit; Typhoëum verò, anhelitum, ſeu ventum ſub terrâ igneum, atque urentem, ſic appellatum a verbo τύφω, quòd idem eſt, atque uro. Qui certè Typhoëus, quippe hujuſcemodi, repugnat aliquando, & adverſatur Jovi, quando nimirum, conceptâ in ſe flammâ, terrâque diſruptâ, ſurſum verſus tollitur; &, poſtquam turbas in terris commovit, ſublime elatus, concurrenſque cum Jove, ideſt, cum aëre, cœli dolor, ſecundùm Tragœdiam, evadit. Neque tamen ad extremum uſque prævalet Jovi, eoque fit ſuperior; ſed langueſcit, ac collabitur, quippe qui frigidum illum aërem penitus ſuſtinere non poſſit. Itaque ſuperatus ab Jove eſſe dicitur. Unde, quando fulmina ex aëre cadunt, & maximè ubi venti, ſeu flatus Typhonici verſantur, bellum moveri videtur inter Typhoëum, & Jovem. Hujuſcemodi autem locis adnumerata etiam Arima: ubi Typhoëus cubare dicitur, hoc eſt, commorari, quippe qui ibi verberibus cædatur. Niſi fortè εὐναὶ, *cubilia*, juxta veteres auctores, bonæ ſcævæ gratiâ, Typhoëi ſepulcrum

1. ἐναντιουμένους ἔχει τὸν Δία, καὶ τὸν Τυφωέα) Heſychius: Τυφωεὺς, θεός τις γηγενὴς ἐναντιωθεὶς τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν. Politus.

2. ὃν ὁ μῦθος ἑκατογκέφαλον ἀναπλάττει) Pindarus, ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Polit.

3. κεραυνώσας τὸν Τυφῶνα) Suidas: Τυφὼν ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. Polit.

4. Οἶδε τὰ μυθικὰ ταῦτα καὶ Πίνδαρος) Pindarus tum alibi, tum etiam Pyth. Od. α. Pindari aliquot verſus adducit Strabo lib. 13. *Polit.*

5. Τυφωέα δὲ, πνεῦμα ὑπόγεων πυρόεν, καὶ καυστικόν) Aliter alii, ut Auctor libri de mundo ad Alexandrum, & Plinius: quibus Typhon expers ignis; qui verò cum igne eſt, dicitur Preſter. Sic enim Auctor libri ad Alexandrum: ἐὰν δὲ ἔμπυρον ᾖ (πνεῦμα,) σφοδρὸν δὲ ἄλλως, καὶ ἀθρόον, πρηστήρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ᾖ παντελῶς, τυφών. Unde Plinius l. 2. c. 48. de repentinis flatibus: *Sin verò depreſſo ſinu, arctius rotati effregerint, ſine igne, hoc eſt, ſine fulmine, verticem faciunt, qui Typhon vocatur, ideſt, vibrans Ecnephias.* & paullò poſt: *Quòd ſi maiore depreſſa nubis eruperit ſpecu, ſed minus lato, quàm procellâ, nec ſine fragore, Turbinem vocant, proxima quoque proſternentem. Idem ardentior accenſuſque dum furit, Preſter vocatur, amburens contacta pariter, & proterens.* Hoc modo τυφὼν dictus fuerit, ut eſt apud Etymologum, παρὰ τὸ τύφος, οὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τοῦ πυρὸς· ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ, ἀπὸ τοῦ ὑποτυφεσθῆναι. Tria hæc diſtincta, τυφὼν, πρηστὴρ, κεραυνός. Etymologus: Τυφὼς, ὁ κατὰ θάλασσαν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα φθείρεται. εἰσὶ δὲ γ΄, τυφὼν, πρηστὴρ, κεραυνός. Politus.

6. ἐκ τοῦ τύφω τὸ καίω ὀνομασθέν) Etymologici Magni Auctor: Τυφὼν, παρὰ τὸ τύφω τὸ καίω. Polit.

7. ἀναρίθμιος καὶ τὰ Ἄριμα) lego, ἐναρίθμιος καὶ ὁ περὶ τὰ Ἄριμα. Polit.

8. τουτέστι, διατρίβειν) Sic ἐστὶ Etymologo, Homerico hoc in loco, ſignificat τὸ διατρίβειν. Polit.

crum dicatur; aut etiam αἱ εὐναὶ, *cubilia*, otium illius, ac ceſſationem ſignificent: quemadmodum jacere Achillem nihil aliud eſt, quàm in otio eum verſari, & ceſſare a laboribus bellicis. Hunc porro Τυφωέα, *Typhoëa*, ſcriptores Homero poſteriores vocant Τυφῶνα, *Typhonem*: apud quos etiam nomen hoc dupliciter deſinit. Eſt enim Τυφῶς, *Typhos*, cum τῷ σ', & Τυφῶν, *Typhon*, cum τῷ ν', accentu circumflexo. Sin autem & Τυφάων, *Typhaon*, idem nominatur, ut clarè apud Pindarum conſtat; quadrifariam igitur dei hujus nomen figuratur, atque effingitur. Eſt enim Τυφωεὺς, *Typhoëus*, & Τυφάων, Τυφάονος, *Typhaon*, *Typhaonis*, unde τὸ Τυφαονίων ἀλαλητῶν, *Typhaoniorum ululatuum*, *ſeu clamorum*: & per craſin Τυφῶν, *Typhon*, &, tamquam in duplici terminatione, Τυφῶς, *Typhos*. Hujuſce quodammodo generis eſt etiam ὁ ταῶς, *pavo*. Etſi enim Antiphon ille Orator per duas ſyllabas nomen hoc inflectere dicitur, ſcriptâ oratione, cui titulum fecit περὶ ταῶν, *de pavonibus*; tamen Attici, quippe qui dicant ταῶνι, *pavoni*, ſatis indicant, nominativum eſſe ὁ ταῶν, *pavo*. Verumtamen frequentiori crebriorique in uſu eſt ὁ ταώς, *pavo*, ut Athenæus dicit: qui, quo loci narrat, avis hujus ſpectaculum permagno ſtudio expetitum fuiſſe; ex Antiphonte refert, primo quoque menſis die ingreſſum fuiſſe eum, qui videre cupiebat; reliquis verò diebus, ſiquis ſpectatum veniſſet, quicumque ille demum eſſet, minimè fuiſſe admiſſum. Notat etiam de pavone, ut ipſe ob raritatem in pretio, atque admiratione habebatur, quum tamen plures nunc ſint, ut ait, pavones, quàm coturnices, ita & ſingularem ejus nominativum numero auctum, & multiplicatum fuiſſe: quaſi ſcilicet rari ſint hujus obliqui. Herodianus item, tametſi nominibus in ῶν circumflexis, veluti τῷ Δημοφῶντι, *Demophonti*, & Ξενοφῶντι, *Xenophon-*

φος λέγεται, ἢ καὶ τὴν ἀργίαν ἐκείνου δηλοῦσιν αἱ εὐναί· ὥσπερ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ κεῖσθαι. Τὸν δὲ Τυφωέα τοῦτον οἱ μεθ' Ὅμηρον, Τυφῶνα καλοῦσι· παρ' οἷς καὶ δικατάληκτόν ἐστι τὸ ὄνομα τοῦτο. [1] Τυφῶς γὰρ, μετὰ τοῦ σ', καὶ Τυφῶν, μετὰ τοῦ ν' ἐν τόνῳ περισπωμένῳ. Εἰ δὲ καὶ Τυφάων ὁ αὐτὸς ὀνομάζεται, [2] καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραχῶς ἄρα σχηματίζεται τὸ δαιμόνιον. Τυφωεὺς γὰρ, καὶ Τυφάων Τυφάονος, ὅθεν τὸ Τυφαονίων ἀλαλητῶν· καὶ κατὰ κρᾶσιν Τυφῶν, καὶ, ὡς ἐν δικαταληξίᾳ, Τυφῶς. [3] Τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ ταῶς. Ἀντιφῶν μὲν γάρ, φασιν, ὁ ῥήτωρ, δισυλλάβως κλίνει, [4] λόγον γράψας, ἐπίγραμμα ἔχοντα περὶ ταῶν. [5] Ἀττικοὶ δὲ, εἰπόντες ταῶνι, ἐμφαίνουσιν, ὡς ὁ ταῶν ἐστιν ἡ εὐθεῖα. [6] Πεπλεόνακε δὲ ὁ ταῶς, ὥς φησιν ὁ Ἀθήναιος· ὅς εἰπὼν, ὅτι [7] περισπούδαστος ἦν ἡ τοῦδε τοῦ ζώου θέα· τὰς νουμηνίας Baſ. p. 262. γοῦν, φησιν, ὁ βουλόμενος εἰσῄει· [8] τὰς δ' ἄλλας, εἴ τις ἦλθε θεασόμενος, οὐκ ἔστιν ὅς τις ἔτυχε. Λέγει καὶ, ὅτι, [9] ὥσπερ αὐτὸς σπάνιος ὢν ἐθαυμάζετο, νῦν δὲ πλείους εἰσὶ τῶν ὀρτύγων, οὕτω καὶ ἡ αὐτοῦ ἑνικὴ εὐθεῖα πληθύνεται. ὥστε δηλαδὴ σπάνιαι αἱ ταύτης πλάγιαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς εἰς ων περισπωμένοις, οἷον τῷ Δημοφῶντι, καὶ Ξενοφῶντι, [10] καὶ τοῖς ὁμοίοις, συντεταχὼς καὶ τὸν

1. Τυφῶς γὰρ μετὰ τοῦ σ', καὶ Τυφῶν μετὰ τοῦ ν', ἐν τόνῳ περισπωμένῳ) Aliis Τυφῶν, & Τυφὼς ὀξυτόνως. Suidas v. Τυφῶν, λέγεται καὶ διὰ τοῦ σ, τυφώς. Melius tamen videtur, ex Grammaticorum obſervatione, id nominis circumflecti. Inde enim Græci illi Magiſtri cauſſam petunt, cur minimè declinetur Τυφῶς, Τυφῶτος, ut ἱδρώς, ἱδρῶτος· quia nempe hoc alterum acuitur, primum circumflectitur. *Politus*.

2. καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου) καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀπολλωνίου. Eſt autem Τυφάων per diæreſin, Τυφῶν per craſin: ut Ποσειδάων per diæreſin, Ποσειδῶν per craſin. Quamvis inter utrumque hoc nomen, Ποσειδάων, & Τυφάων, ea ſit differentia, auctore Etymologo, ὅτι τὸ Ποσειδῶν διαιρούμενον, Ποσειδάων Ποσειδάωνος, φυλάττει· τὸ δὲ Τυφῶν διαιρούμενον, συστέλλει, Τυφάων, Τυφάονος. Heſiodus in Theogoniâ:

Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι.

Inde ἀπὸ τοῦ Τυφάονος, Τυφαονίη πέτρη in Caucaſo. Apollonius:

Καυκάσου ἐν κνημοῖσι Τυφαονίη ὅτι πέτρη.
Ἔνθα Τυφάονά φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ
Βλήμενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας.

Scholiaſta Apollonii: Περὶ τὸν Καύκασον, φασὶν, ἐν τῇ Τυφαονίᾳ πέτρᾳ κεραυνωθεὶς ὁ Τυφὼς, ἰχῶρας τινὰς ἀφῆκεν, ἐξ ὧν ἐγένετο ὁ τὸ δέρος φυλάσσων ὄφις. Auctor Etymologici Magni: Τυφαονία, πέτρα ἐστὶν ὑψηλὴ ἐν τῷ Καυκάσῳ. Καύκασος δὲ, ὄρος Σκυθικὸν, καὶ ἕτερον Ἰνδικόν. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ διακόμενον τὸν Τυφῶνα ὑπὸ Διὸς πεπλῆχθαι τῷ κεραυνῷ. Politus.

3. Τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ ταώς) nempe δικατάληκτον, ut putat quidem Euſtathius. Dicitur namque ταώς, & ταῶν, ut Τυφώς, & Τυφῶν. Verùm Chœroboſcus omnino negat, duo hæc nomina eſſe δικατάληκτα, quòd eamdem declinationem minimè omnium ſervent. Τὰ γὰρ δικατάληκτα, inquit, τὴν αὐτὴν κλίσιν φυλάττει· ῥὶν καὶ ῥὶς ῥινός. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν κλίσιν. Τυφῶν γὰρ Τυφῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος· καὶ Τυφὼς Τυφῶ, καὶ ταὼς ταῶ. Politus.

4. λόγον γράψας, ἐπίγραμμα ἔχοντα περὶ ταῶν) Athenæus: Ἀντιφῶντι δὲ τῷ ῥήτορι λόγος μοὶ γέγραπται, ἔχων ἐπίγραμμα περὶ ταῶν. Polit.

5. Ἀττικοὶ δὲ, εἰπόντες ταῶνι, ἐμφαίνουσιν, ὡς ὁ ταῶν ἐστιν) Immo vero ταῶνι, & ταῶν Attici, περισπωμένως, καὶ δασέως. Athenæus: Ταὼς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες, καὶ δασύνοντες, καὶ ἀναγινώσκουσι μοὶ ὅπως παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις. Locum Eupolidis ex Aſtrateutis ſic legunt docti viri: μῶνον θρέψω παρὰ Πυριλάμπη ταυτὶ ταῶν, ὅς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει; Sed, ſecundùm Atticos, legendum ταῶν. & ſic quidem a recto ταῶς. Namque a recto ταὼν, legendum eſſet per θλίψιν, ταῶν', ὅς τοὺς εὕδοντας. pro ταῶνα. Sic & ταῶνι dandi caſu citat Athenæus ex Ariſtophane. Sed alia proferuntur Ariſtophanis loca, in quibus ταὼς. Avibus:

Τυφῶς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;

Scholiaſta: ὀξυνεῖται ἢ, καὶ περισπᾶται. Fortaſsè: δασυνεῖται ἢ, καὶ περισπᾶται. Ruſus Ariſtophanes:

Μὰ Δί' ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;

Scholiaſta: Ταῶς ἢ, Ἀττικῶς περισπᾶται. Heſychius: καὶ δασέως τὸ ὄρνεον, ταῶς. Verùm Seleucus uſum hunc Atticorum adſpirandi, & circumflectendi τὸ ταῶς damnabat tamquam παράλογον. Aliis etiam videbatur dici debuiſſe ταώς, ut λαὸς λεώς. τρὶς ὡς, ut Etymologi verbis utar, ἐστιν αἰτίαν, ὅτι συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. καὶ τούτου χάριν οὐκ ἐγένετο παρὰ Ἀττικοῖς τροπὴ τοῦ α εἰς ε, ὥσπερ τὸ Οἰνόμαος. Politus.

6. Πεπλεόνακε δὲ ὁ ταῶς, ὥς φησιν ὁ Ἀθήναιος) Non ait Athenæus, frequentiori in uſu fuiſſe nominativum ὁ ταώς. Sed ſenſus Euſtathii eſt, frequentius veteres hoc nominativo uſos fuiſſe, quo etiam utitur Athenæus. *Polit.*

7. περισπούδαστος ἦν ἡ τοῦδε τοῦ ζώου θέα) Oſtenſum id ab Athenæo ex eâ oratione, quam Antiphon Rhetor ſcripſit de pavonibus: ubi inter cetera memorabat, magnam pavonum copiam a Demo Perilampis filio ali conſueviſſe; & ad eos pavones ſpectandos pleroſque magno ſtudio e Lacedæmone, ac Theſſaliâ concurriſſe; illorumque etiam ſibi ova ſtudiosè comparaſſe. Vide Athenæum l. 9. c. 12. *Politus*.

8. τὰς δ' ἄλλας, εἴ τις ἦλθε θεασόμενος) Antiphon: τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας, εἴ τις ἔλθοι βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν, ὅστις ἔτυχεν. Polit.

9. ὥσπερ αὐτὸς σπάνιος ὢν ἐθαυμάζετο, νῦν δὲ πλείους εἰσὶ τῶν ὀρτύγων, οὕτω καὶ ἡ αὐτοῦ ἑνικὴ εὐθεῖα πληθύνεται) Longè aliter Athenæus, prout hodie a nobis legitur. Hæc ejus verba: ΤΑΩΣ, ὅτι σπάνιος ἦν ὁ ὄρνις, δηλοῖ Ἀντιφάνης ἐν Στρατιώτῃ, ἢ Τύχωνι, λέγων οὕτως·

τῶν ταῶν μοὶ ὡς ἅπαξ
Τὶς ζεῦγος ἤγαγεν μόνον· ἦν σπάνιον ὄν
Τὸ χρῆμα. πλείους δ' εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων.

καὶ Εὔβουλος ἐν Φοίνικι· καὶ γὰρ ὁ ταὼς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται. Politus.

10. καὶ τοῖς ὁμοίοις) ut τῷ Θῶντι. de quo ita Etymologus: Θῶν, ὄνομα κύριον· καὶ κλίνεται Θῶντος, ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ων περισπωμένων, ὡς Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος. Politus.

τὴν Τυφῶνα, καὶ τὴν ταῶνα, λέγει, ὡς μόνον τὸ Τυφῶν, καὶ ταὼν οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ'· [1] ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔχει κατάληξιν. Τυφὼς γὰρ, καὶ ταὼς διὰ τοῦ σ'. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα.

ρξη'. Δῆλον δὲ, ὅτι κἂν ὁ μῦθος [2] ᾠκειώσατο τὸν Τυφωέα, ὅμως οὐδὲ τῇ ἱστορίᾳ ἐστὶν ἄγνωστος. Ἄλλοι τε οὖν Τυφωέος μέμνηνται περιφανοῦς ἀνδρὸς, καὶ Ἡρόδοτος, ἐν οἷς λέγει, ὅτι [3] Ὦρος, ὁ Ἀπόλλων Αἰγυπτιστί· ὃς λέγεται, καταπαύσας Τυφῶνα, βασιλεῦσαι ὕστατος Αἰγύπτου. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ Ποιητὴς θόρυβον μέγαν πολεμικὸν παριστῶν, ὑπερβαίνει τὴν ἐνταῦθα μεγαλοφωνίαν, καὶ διὰ σεισμοῦ μεγίστου εἰκονίζει αὐτὸν, ὡς ἐν τῇ υ ῥαψῳδίᾳ φανήσεται. Φιλοτιμεῖται γὰρ ἐν πολλοῖς ὑπεραίρειν αὐτὸς ἑαυτόν. Ὁ δὲ Γεωγράφος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, σποράδην περὶ Τυφωέως, καὶ Ἀρίμων ταῦτά φησι· Μυσοὶ μετὰ Λυδοὺς, καὶ πόλις Φιλαδέλφεια, σεισμῶν πλήρης. [4] Εἶτα ἡ Κατακεκαυμένη χώρα εὐεκπύρωτος, μῆκος πεντακοσίων σταδίων, πλάτος δὲ, τετρακοσίων, εἴτε Μυσίαν κλητέον, εἴτε Μηονίαν. Λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, [5] οἷα ὑπὸ Μυσῶν, καὶ Λυδῶν κατεχομένη. [6] ἄδενδρος δὲ πᾶσα, [7] πλὴν ἀμπέλου, ἀφ' ἧς ὁ Κατακεκαυμενίτης οἶνος, ἐλλόγιμος ἀρετῇ. Ταύτης χώρας τῶν πεδίων μὲν, τεφρώδης ἡ ἐπιφάνεια· [8] ἡ δὲ ὀρεινὴ, καὶ πετρώδης, μέλαινα, [9] ὡς ἂν ἐξ ἐπικαύσεως. Εἰκάζουσι δέ τινες, ἐκ κεραυνοβολιῶν, καὶ πρηστήρων συμβῆναι ταῦτα. [10] Εὔλογον δὲ μᾶλλον, ἀπὸ πυρὸς γηγενοῦς. [11] Ἐνταῦθα τὰ περὶ Τυφῶνος μυθολογεῖται. [12] καὶ Ἄριμος δέ τις αὐτόθι λέγεται βασιλεῦσαι. Καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ ἐκεῖσε οἴνου, ἀστειζόμενοί τινες, [13] πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον, [14] ὡς ἀπὸ χώρας, ἥτις αὐτὸ τοῦτο Κατακεκαυμένη καλεῖται.

ρξθ'. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι [15] οἱ περὶ που τὸν Τμῶλον τόποι, κεραυνοβόλοι, καὶ δρυμώδεις. καὶ ὅτι ἐν-

phonti, aliiſque id genus; τὸν Τυφῶνα etiam, *Typhonem*, & τὸν ταῶνα, *pavonem*, accenſet; tamen docet, hæc duo dumtaxat nomina, ſcilicet τὸ Τυφῶν, *Typho*, & ταὼν, *pavo*, non declinari per ντ' quoniam aliam quoque terminationem habent. Dicitur namque Τυφὼς, & ταὼς per σ'. Atque hæc quidem ita.

CLXVIII. Quamvis autem fabula Typhoëum illum ſibi vindicaverit; tamen conſtat, non penitus ignotum eum eſſe hiſtoriæ. Itaque tum alii Typhoëi, viri conſpicui, & perilluſtris, meminerunt, tum Herodotus, ubi ait, Orum Ægyptiacè eſſe Apollinem: qui, repreſſo, extinctoque Typhone, poſtremus in Ægypto regnaſſe dicitur. Verùm ſciendum, Poëtam alio poſtea in loco, quo magnum tumultum bellicum ob oculos ponit, multò majori, quàm hîc faciat, orationis granditate uti, eumque tumultum ſub imagine quadam maximi terræ motus repræſentare, ut in libro υ videbitur. Multis namque in locis ſemet ipſe ſuperare ſtudet, ſibique præſtare, atque excellere. Præterea Geographus in ſuâ ſparſim Geographiâ de Typhoëo, & Arimis hæc habet: Poſt Lydos Myſi, & urbs Philadelphia, erebris terræ motibus obnoxia. Sequitur Catacecaumene regio, igne facilè toſta, atque exuſta, quingentorum ſtadiorum longitudine, quadringentorum latitudine, ſive Myſia vocanda ea ſit, ſive Meonia. Utramque enim appellationem habet, quòd eam Myſi, ac Lydi poſſideant. Univerſa ea regio arboribus caret, præterquam vite, unde vinum Catacecaumenites, præſtantiâ ſuâ, & bonitate celebre. Hujus regionis quod campeſtre eſt, in ſummo eſt cinereum; quod verò montanum, & ſaxoſum, nigrum eſt, tamquam ex aduſtione. Sunt, qui ex crebris fulminibus, procellíſque igneis accidiſſe hæc ſuſpicentur. Sed rationi magis conſentaneum eſt, hujus rei cauſſam in ignem e terrâ enatum refundere. Huc refertur Typhonis fabula. Atque hîc etiam Arimus quidam regnum tenuiſſe dicitur. Quòd autem bonum ibi vinum proveniat, jocosè quidam, atque urbanè Liberum patrem πυριγενῆ, *ignigenam*, *ſeu igne ſatum*, vocarunt, tamquam ab eâ regione, quæ pariter Κατακεκαυμένη, *ideſt*, *Combuſta*, appellatur.

CLXIX. Tradit etiam Strabo, circumjacentia alicubi Tmolo loca de cœlo ſæpius tacta, eaque

1. ἐπειδὴ καὶ ἑτέραν ἔχει κατάληξιν) Nec tamen propriè hoc nomen, videlicet τὸ Τυφὼς, ut ex Chœroboſco obſervavimus, dici poteſt διαστέλλεσθαι· ut neque τὸ ταὼς, ὅτι οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν κλίσιν. Politus.

2. ᾠκειώσατο τὸν Τυφωέα) l. τὴν Τυφωΐα. aut Τυφῶνα. Polit.

3. Ὦρος, ὁ Ἀπόλλων Αἰγυπτιστί) Ὦρος ὁ Ὀσίριος παῖς, ὃν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι. Polit.

4. Εἶτα ἡ Κατακεκαυμένη χώρα εὐεκπύρωτος) Strabo: Μετὰ δὲ ταῦτ' ἐστὶν ἡ Κατακεκαυμένη λεγομένη χώρα. Polit.

5. οἷα ὑπὸ Μυσῶν, καὶ Λυδῶν κατεχομένη) Meones, Lydi. *Polit.*

6. ἄδενδρος δὲ πᾶσα) Strabo: ἅπασα ἄδενδρος. Polit.

Rego ἄδενδρος verè κατακεκαυμένη. retorrida. Horat. *Pone me, pigris ubi nulla campis Arbor æſtivâ recreatur aurâ.* Salvin.

7. πλὴν ἀμπέλου, ἀφ' ἧς ὁ Κατακεκαυμενίτης οἶνος) Strabo: πλὴν ἀμπέλου τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον, οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων ἀρετῇ λειπόμενον. Vitruvius: *animadvertimus apud inſulam Leſbon vinum protropon, Mæoniam κατακεκαυμενίτην.* Plinius. *Poſt hæc auctoritas Hippodamantio, Myſtico, cantharite, protropo Gnidio, Catacecaumenite, Petrita, Myconio.* Polit.

8. ἡ δὲ ὀρεινὴ, καὶ πετρώδης, μέλαινα) Strabo: ἡ δ' ὀρεινὴ, καὶ πετρώδης, μέλαινα. Polit.

9. ὡς ἂν ἐξ ἐπικαύσεως) In nonnullis manu exaratis codicibus præpoſitiones nominibus affiguntur, quaſi unam efficerent vocem. *Salvinus.*

10. Εὔλογον δὲ μᾶλλον, ἀπὸ πυρὸς γηγενοῦς) Strabo: Οὐκ εὔλογον δὲ, ἀπὸ τοσούτων παθῶν τὴν τοσαύτην χώραν ἐμπρησθῆναι ἀθρόως, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ γηγενοῦς πυρός. ἐκλιπόντων δὲ νῦν τὰς πηγάς. Politus.

11. Ἐνταῦθα τὰ περὶ Τυφῶνος μυθολογεῖται) Unde & eam Mæoniæ regionem dixerunt nonnulli *Inarimen*. Servius ad lib. 9. Æneid. *Livius in libro nonageſimo quarto Inarimen in Mæoniæ partibus eſſe dicit. ubi per quinquaginta millia, terra igni exuſta ſunt. Hoc etiam Homerum ſignificare vult.* Hinc patet, Livium in Homero legiſſe Εἰναρίμοις. Ut non careat exemplo, quòd Virgilius, aliique Poëtæ Latini, nequid dicam de Plinio, Inarimen, unicâ voce, ſuam illam *inſulam*, quam Typhoëo impoſitam fabulantur, vocaverint. *Politus.*

Omnes hi Latini Poëtæ Virgilium ſecuti. *Salvinus.*

12. καὶ Ἄριμος δέ τις αὐτόθι λέγεται βασιλεῦσαι) f. Ἀριμοῦς. Strabo: Ξάνθος δὲ καὶ Ἀριμοῦν τινα λέγει τῶν τόπων τούτων βασιλεῖν. Polit.

13. πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον) Epigramma lepidum extat in Anthologiâ, quo Nymphæ Bacchum Jovis fulmine ambuſtum refrigerare debere dicuntur. hoc eſt, vinum aquâ temperandum. *Salvinus.*

14. ὡς ἀπὸ χώρας, ἥτις αὐτὸ τοῦτο Κατακεκαυμένη καλεῖται) Strabo: Ἀστειζόμενοι δέ τινες, οἰκείως πυριγενῆ τὸν Διόνυσον λέγεσθαί φασιν, ἐκ τῶν τοιούτων χωρίων τεθρεμμένον. Polit.

15. οἱ περὶ που τὸν Τμῶλον τόποι, κεραυνοβόλοι, καὶ δρυμώδεις) De Hydâ, qui pagus erat ſub monte Tmolo, eſt apud Geographum, ex aliquorum teſtimonio, ὅτι δρυμώδης ὁ τόπος, καὶ κεραυνόβολος. Ibi etiam Arimos collocabant. *Politus.*

que ſylvoſa eſſe; ibique eſſe Arimos. Qui verò ita affirmant, inquit, ad illud, Τυφωέως εἶναι εὐνάς, *Typhoëi eſſe cubilia*, verſum hunc adjiciunt:

Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

Loco in ſylvoſo, pingui in populo Hydæ.

Qua de Hydâ poſtea dicetur. Ibi namque eos, quos diximus, Arimos eſſe exiſtimant, propterea quòd locus ille, ut ajunt, eſt ſylvoſus, & de cœlo ſæpius tangitur. Alii tamen, inquit, in Ciliciâ Typhoëi fabulam comminiſcuntur, alii in Syriâ, alii in Pithecuſis inſulis, qui etiam τοὺς πιθήκους, *ſimias*, apud Tyrrhenos, ſeu Etruſcorum linguâ, vocari ajunt Ἀρίμους, *Arimos*. Quamquam multò probabiliùs loquantur, qui in Catacecaumene, regione Myſiæ, Arimos ponunt. Sed alii Arimorum nomine Syros intelligunt, quos nunc, inquit, Aramos appellant. Alii ad ipſum Corycium antrum eſſe dicunt Arimos, a quibus vicini montes Arimi vocabantur. Rurſus alibi Geographus memorat, Orontem fluvium, qui circa Antiochiam eſt, Typhonem fuiſſe aliquando appellatum. Huic loco fabulam de Typhone fulminibus icto, atque Arimis affingi; vulgòque jactari, Typhonem draconem fuiſſe, qui ictus fulmine, dum latibulum ſibi fugiendo quæreret, tractibus ſuis terram ſecuerit, fluminiſque alveum fecerit; &, quum in terram ſeſe abdidiſſet, viam fonti aperuerit. unde inditum ſit nomen fluvio. Alibi item docet, Arimos, juxta Poſidonium, non locum eſſe Syriæ, aut Ciliciæ, ſed ipſam Tyriam, circumjacentem videlicet regionem Tyro. Qui enim in eâ, Arimæi. Ex iis verò, quæ huc uſque deduximus, colligendum, τοὺς Ἀρίμους, *Arimos*, dici genere maſculino, & τὰ Ἄριμα, *Arima*, genere neutro: quorum Arimorum nomen locale, Ἀριμαῖος, *Arimæus*. Ignis porrò ejus, quem ſupra γηγενῆ, *terrigenam*, *ſive ex terrâ genitum*, diximus, Geographus narrat fontes defeciſſe; treſque foſſas monſtrari, quas φύσας, *hoc eſt*, *folles*,

ἐνταῦθα οἱ Ἄριμοι. Οἱ δὲ ταῦτα, φησὶ, λέγοντες, ἐπιφέρουσιν εἰς τὸ, [1] Τυφωέως εἶναι εὐνάς, καὶ τοῦτο τὸ ἔπος·

Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

περὶ τῆς Ὕδης ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Ἐνταῦθα εἶναι τοὺς ῥηθέντας Ἀρίμους δοξάσαντες, [2] διὰ τὸ δρυμώδη φασὶ τὸν τόπον εἶναι, καὶ κεραυνοβόλον. [3] Ἄλλοι δὲ, φασὶν, ἐν Κιλικίᾳ τὸν περὶ Τυφωέως πλάττουσι μῦθον· οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ· οἱ δὲ [4] ἐν Πιθηκκούσαις νήσοις, οἳ καὶ [5] τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ Τυῤῥηνοῖς Ἀρίμους καλεῖσθαι. [6] Πιθανώτεροι δὲ οἱ ἐν τῇ Κατακεκαυμένῃ τῆς Μυσίας τοὺς Ἀρίμους τιθέντες. [7] Οἱ δὲ τοὺς Σύρους Ἀρίμους δέχονται, [8] οὓς νῦν, φησιν, Ἀράμους λέγουσιν. [9] Ἄλλοι τοὺς Ἀρίμους παρ' αὐτό φασι τὸ Κωρύκιον ἄντρον. ἀφ' ὧν τὰ ἐγγὺς ὄρη, Ἄριμα ἐκαλεῖτο. Ἀλλαχοῦ δέ φησιν, ὅτι [10] ὁ περὶ Ἀντιόχειαν ποταμὸς Ὀρόντης, Τυφῶν ἐκαλεῖτό ποτε. Μυθεύουσι δὲ ἐνταῦθα τὰ περὶ τὴν κεραύνωσιν Τυφῶνος, καὶ τοὺς Ἀρίμους· καί φασι, τὸν Τυφῶνα πληττόμενον [11] κεραυνῷ, (εἶναι δὲ δράκοντα) φεύγειν, ζητοῦντα κατάδυσιν, καὶ τοῖς μὲν ὁλκοῖς, ἐντεμεῖν τὴν γῆν, [12] καὶ ποιῆσαι τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ· καταδύντα δὲ εἰς γῆν, ἀναῤῥῆξαι πηγήν. [13] ὅθεν γενέσθαι τοὔνομα τῷ ποταμῷ. Rom. p. 347. Ἑτέρωθι δέ φησιν, ὅτι Ἄριμοι, κατὰ Ποσειδώνιον, οὐ τόπος Συρίας, ἢ Κιλικίας, [14] ἀλλὰ αὐτὴ ἡ Τυρία, ἤγουν ἡ περὶ Τύρον χώρα. Ἀριμαῖοι γὰρ οἱ ἐν αὐτῇ. Συνακτέον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, καὶ ὅτι οἱ Ἄριμοι ἀρσενικῶς, καὶ τὰ Ἄριμα οὐδετέρως λέγεται, [15] τοπικὸν δὲ τῶν Ἀρίμων, Ἀριμαῖος. Τοῦ δὲ ῥηθέντος ἀνωτέρω γηγενοῦς πυρὸς ἐκλιπεῖν τὰς πηγάς, ὁ Γεωγράφος λέγει, δείκνυσθαι δὲ βόθρους τρεῖς, [16] οὓς φύσας κα-

1. Τυφωέος εἶναι) Homerus, Τυφωέος ἔμμεναι. Polit.

2. διὰ τὸ δρυμώδη φασὶ τὸν τόπον εἶναι, καὶ κεραυνοβόλον) Geographus: Προστιθέασι δὲ καὶ διότι καὶ δρυμώδης ὁ τόπος, καὶ κεραυνόβολος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα οἱ Ἄριμοι. Polit.

3. Ἄλλοι δὲ, φασὶν) Ita quidem Strabo: ex quo etiam Stephanus. Sed & Scholiaſtes Pindari ad Olymp. Od. 4. ὁ μὲν Πίνδαρος τὸν Τυφῶνα φησὶν ἐπικεῖσθαι τῇ Αἴτνῃ· ὁ δὲ Καλλίμαχος τὸν Ἐγκέλαδον. ἄλλοι δὲ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ τὸν Τυφῶνα. ἄλλοι ἐν Φρυγίᾳ. οἱ δὲ ἐν Κιλικίᾳ. οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῷ κατὰ Βοιωτίαν. Politus.

4. ἐν Πιθηκκούσαις) Strabo, aliique, ἐν Πιθηκούσσαις, cum unico κ'. Polit.

5. τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ Τυῤῥηνοῖς Ἀρίμους καλεῖσθαι) Arim vox Etruſca concurrit cum Hebræâ, teſte Bocharto in Geographiâ Sacrâ, ubi & alia pauculo Etruſca verba commemorat, eadem ac Hebræa. Sed una hirundo, poſtmodum addit, non facit ver. *Salvinus*.

6 Πιθανώτεροι δὲ οἱ ἐν τῇ Κατακεκαυμένῃ τῆς Μυσίας τοὺς Ἀρίμους τιθέντες) Strabo: Πιθανώτατος δ' ὁ Σκήψιος ἡγεῖται τοὺς ἐν τῇ Κατακεκαυμένῃ τῆς Μυσίας τοὺς Ἀρίμους τιθέντας. Polit.

7. Οἱ δὲ τοὺς Σύρους Ἀρίμους δέχονται) Arimi quibusdam Syri dicuntur; & verò Aram in ſacris litteris dicitur Syria. *Salvinus*.

8. οὓς νῦν, φησιν, Ἀράμους λέγουσι) Malim cum Caſaubono, Ἀραμαίους. Ab Aramo Syri, Aramæi. Joſephus Antiquit. Judaic. lib. 1. c. 6. Ἀραμαίους δὲ Ἄραμος ἔσχε, οὓς Ἕλληνες Σύρους προσαγορεύουσι. Aramus filius fuit Semæ, nepos Noëi. Addit Strabo, de quorumdam ſententiâ, τοὺς Κίλικας τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ μεταναστάντας εἰς Συρίαν ὑπερκειμένους, ἀποτεμέσθαι παρὰ τῶν Σύρων τὴν νῦν λεγομένην Κιλικίαν. Jam verò notum eſt, aliquos Ἄριμα ὄρη in Ciliciâ collocaſſe. *Politus*.

9. Ἄλλοι τοὺς Ἀρίμους παρ' αὐτό φασι τὸ Κωρύκιον ἄντρον) Auctor quondam, & princeps hujus ſententiæ, Calliſthenes. Strabo: Καλλισθένης δ' ἐγγὺς τοῦ Καλυκάδνου, καὶ τῆς Σαρπηδόνος ἄκρας παρ' αὐτὸ τὸ Κωρύκιον ἄντρον εἶναι τοὺς Ἀρίμους, ἀφ' ὧν τὰ ἐγγὺς ὄρη λέγεσθαι Ἄριμα. Pomponius Mela, ubi de ſpecu Corycio: *Alius ultra eſt, quem Typhoneum vocant, ore anguſto, & multùm, ut experti tradidere, preſſus, & ob id aſſiduâ nocte ſuffuſus, neque unquam perſpici facilis: ſed quia aliquando cubile Typhonis fuit, & quia nunc demiſſa in ſe confeſtim exanimat, naturâ fabulâque memorandus*. Politus.

10. ὁ περὶ Ἀντιόχειαν) ὁ πλησίον Ἀντιοχείας. Polit.

11. κεραυνῷ) Strabo κεραυνοῖς. Polit.

12. καὶ ποιῆσαι τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ· καταδύντα δὲ εἰς γῆν, ἀναῤῥῆξαι πηγήν) Hanc fuiſſe puto veram, ac genuinam lectionem Strabonis. Corruptè libri editi, καὶ ποιοῦντα τὸ ῥεῖθρον πηγήν. Polit.

13. ὅθεν γενέσθαι τοὔνομα τῷ ποταμῷ) nempe τῷ Ὀρόντῃ, ἀπὸ τοῦ ὄρους. Verùm Strabo vult Orontem appellatum de ejus nomine, qui ponte eum fluvium junxerat. *Polit.*

14. ἀλλὰ αὐτὴ ἡ Τυρία, ἤγουν ἡ περὶ Τύρον χώρα) E malè lecto Strabone nata interpretatio hæc Euſtathii, quæ cum Strabone minimè cohæret, videlicet ἤγουν ἡ περὶ Τύρον χώρα. Scribendum erat: ἀλλὰ αὐτὴ ἡ Συρία. Poſidonius Arimos illos Homericos non locum aliquem Syriæ, aut Ciliciæ, accipiendos eſſe cenſebat, ſed ipſam Syriam. Strabo: Λέγει καὶ τοὺς Ἀρίμους ὁ Ποιητὴς, οὓς φησιν ὁ Ποσειδώνιος δέχεσθαι δεῖν, μὴ τόπον τινὰ τῆς Συρίας, ἢ τῆς Κιλικίας, ἢ ἄλλης τινὸς γῆς· ἀλλὰ τὴν Συρίαν αὐτήν. Ἀραμαῖοι γὰρ οἱ ἐν αὐτῇ. Τάχα δ' οἱ Ἕλληνες Ἀριμαίους ἐκάλουν, ἢ Ἀρίμους. Politus.

15. τοπικὸν δὲ τῶν Ἀρίμων, Ἀριμαῖος) itemque ἐθνικόν. Stephanus: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμαῖος. Ἐκαλοῦντο καὶ Ἄριμοι. Polit.

16. οὓς φύσας καλοῦσιν) ὅσον τετταράκοντα ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας σταδίους. Et addit Strabo, ὑπερκεῖσθαι λόφους τραχεῖς, οὓς εἰκὸς ἐκ τῶν ἀναφυσηθέντων σεσωρεῦσθαι μύδρων. Polit.

καλοῦσι. Τὸ δὲ ἱμάσσῃ, ὅ ἐστιν, ἱμάντι πλήττῃ, μικροπρεπὲς μέν ἐστι ῥηθὲν ἐπὶ τοῦ μεγίστου κακοῦ· προσφυῶς δ' ἔχει τῷ, Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε. καὶ μετῆκται ταῦτα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἱμάσσεσθαι ὑποστεναζόντων. Ἄλλως δὲ στεναχίζει γαῖα, ὡς καὶ πόντος παρὰ Σοφοκλεῖ. Τὸ δὲ φασίν, ἤγουν, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ Ποιητής, [1] ἵνα μὴ προσκρούσαιμεν, ὡς Ὁμηρικῷ ὄντι, διὰ τὸ μυθῶδες.

les, vocant. Τὸ *ἱμάσσῃ*, hoc eſt, *ἱμάντι πλήττῃ*, *loro cædat*, *ac verberet*, quamvis, pro maximâ pœnæ atrocitate, ſatis exiliter, tenuiterque dictum videatur; tamen congruit, conſonatque cum illis verbis: Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε. *Terra autem ingemiſcebat*. Atque hæc per metaphoram ducta ſunt ab iis, qui, dum loris cæduntur, ingemiſcunt. Ceteroquin ingemiſcit terra, ſicuti & mare apud Sophoclem. Quod denique dicit Poëta, φασίν, *ajunt*, *perhibent*, *fama eſt*, ex veterum obſervatione, ideo dicit, ut ne commento illo, tamquam ſi Homericum ſit, propter fabuloſitatem, offendamur.

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο, σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.
Τῷ μιν ἐεισαμένη, μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
Ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν·
Baſ. p. 263. *Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν.*
Ἀλλ' οὔπω τοιόνδε, τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα.
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες, ἢ ψαμάθοισιν,
Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι.
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.
Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας.

Tum Trojanis nuntia venit pedibus par vento, velox Iris,
Ab Jove Ægiocho, cum nuntio triſti.
Illi verò conciones habebant in Priami veſtibulis
Omnes ſimul coacti, tum juvenes, tum ſenes.
Prope autem ſtans allocuta eſt pedibus celer Iris,
Et aſſimilata eſt voce filio Priami Polita,
Qui Troianorum ſpeculator ſedebat, pedum velocitate fretus,
Summo in tumulo Æſyeta ſenis,
Obſervans, quando a navibus impetum facerent Achivi.
Huic ſe quum aſſimilaſſet, interlocuta eſt pedibus velox Iris:
O ſenex, ſemper tibi verba placent temerè prolata,
Ut olim in pace. Sed nunc bellum inevitabile ortum eſt.
Equidem perſæpe prœliis interfui virorum:
Sed nondum tales, tantaſque copias vidi.
Prorſus enim foliis ſimiles, aut arenis,
Procedunt per campum, pugnaturi ad urbem.
Hector, tibi verò maximè mando, ſic facito.
Multi namque in urbe magnâ Priami auxiliares:
Aliaque aliorum lingua varii generis hominum.
His unuſquiſque vir ſignum det, quibus imperat;
Hoſque in aciem educat inſtructos cives.

ρο'. Τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἐχόντων, ὡς εἴρηται, οἱ Τρῶες ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. Πρὸ τῶν βασιλείων γὰρ ἦν, φασιν, ὡς εἰκός, τὸ ἐκκλησιαστήριον. Ζεὺς δέ, φησιν, ἄγγελον ἔστειλε τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἶριν, ἣν καὶ ποδήνεμον, καὶ ὠκέαν καλεῖ, καὶ πόδας ὠκέαν. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, ἔφη τῷ Πριάμῳ· Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. πόλεμος δ' [2] ἀλίαστος ὄρωρε. τουτέστιν, ἄφυκτος. Λιάζω γὰρ τὸ ἐκφεύγω. Μέμφεται δ' ἐν τούτοις τὸν γέροντα, ὡς ἐν καιρῷ μάχης, καὶ ἔργων, λογολεσχοῦντα. Εἰρήνῃ μὲν γὰρ πρέπουσι βουλαί, καὶ δημηγορίαι· πολέμου δὲ ἀκμὴ οὐ τούτοις χαίρει. [3] Διό τινες τὸν Ἄρην παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ λέγειν ἐτυμολογοῦντες, τὴν εἰρήνην ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν, παράγουσι, [4] κατὰ τό, ἐν χερσὶ τέλος πολέμοιο, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Εἶτα τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ἐκπληττομένη, φησίν· Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν· ἀλλ' οὔπω τοιόνδε, τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα. Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες, ἢ ψαμάθοισιν, ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Καὶ οὕτω τὴν Τρωϊ-

CLXX. Hæc dum apud Græcos, ut dictum eſt, gerebantur, Trojani in Priami veſtibulis conciones habebant, omnes, tum juvenes, tum ſenes, ſimul coacti. Videtur enim, ut ajunt, ante regum aulas minuſculum theatrum fuiſſe, in quo conciones haberentur. Juppiter verò, inquit, nuntiam Trojanis Iridem miſit, quam & ποδήνεμον, *pedibus parem vento*, & ὠκέαν, *celerem*, vocat, & πόδας ὠκέαν, *pedibus celerem*, *ſeu celeripedem*. Ea, quum triſti hoc nuntio ad Priamum veniſſet, ita ei eſt locuta: Tibi ſemper, o ſenex, verba placent immodica, ac temere prolata, ut olim, cum pace fruebaris. Sed bellum exortum eſt ἀλίαστον, *inevitabile*. hoc eſt, quod effugere, & declinare non poſſis. Λιάζω namque idem eſt, atque effugio, declino, devito. Itaque his verbis ſenem reprehendit, quòd pugnandi, reique gerendæ tempore verborum nugas, atque ineptias conſectetur. Etſi enim paci conſilia, concioneſque populares conveniunt; tamen minimè his gaudet pugnandi tempus, atque occaſio. Quocirca nonnulli τὸν Ἄρην, *Martem*, dictum volunt, quod ad ejus etymologiam attinet, a verborum faciendorum privatione: at verò τὴν εἰρήνην, *pacem*, deducunt ἀπὸ τοῦ εἴρειν, hoc eſt, λέγειν, *a dicendo*, *ſive a faciendis verbis*, juxta illud:

Bellum perficiunt dextræ, facundia pacem.

Tum Græci exercitus ſtupore perculſa, atque attonita: Ego equidem, inquit, virorum ſæpe prœliis interfui: ſed tales tantaſque copias nondum vidi. Foliorum namque, aut arenarum imaginem prorſus referunt, dum per campum procedunt, pugnam ad urbem commiſſuræ. Ita-

1. ἵνα μὴ προσκρούσαιμεν, ὡς Ὁμηρικῷ ὄντι, διὰ τὸ μυθῶδες) Typhonis horribilem imaginem vide apud Heſiodum. *Salvin.* Sed & vide multò, ni fallor, horribiliorem apud Æſchylum in Prometheo. *Politus.*

2. ἀλίαστος ὄρωρε. τουτέστιν, ἄφυκτος) Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ λιάζω τὸ σημαῖνον τὸ ἐκκλίνω· οἷον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης· ὁ μέλλων λιάσω· γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λιαστός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλίαστος, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι. Politus.

3. Διό τινες τὸν Ἄρην παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ λέγειν ἐτυμολογοῦντες, τὴν εἰρήνην ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν, παράγουσι) Etymologici Magni Auctor ex Herodiano, & Apollonio: Παρὰ οὖν τὸ ῥῶ γίνεται ῥὴς, ὅθεν καὶ ῥῆσις· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, Ἄρης, παρ' ᾧ οὐκ ἔστι διαλέγεσθαι. Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον εἰρήνη, παρὰ τὸ εἴρω. Polit.

4. κατὰ τό, ἐν χερσὶ τέλος πολέμοιο· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ) lego: Ἐν χερσὶν πολέμοιο τέλος· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Alludit ad verſum Homeri. *Salvinus.*

Verſus Homeri ſeſe habet ita: Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου· ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ. Polit.

Digitized by Google

Itaque Iris, Trojanorum concione interpellatâ, Hectorem, virum maximè promptum, ac ſtrenuum, ad rem gerendam hortatur, hiſque ad eum verbis, extra omnem copulationum nexum, utitur: *Tibi verò, Hector, maximè præcipio, ſic facito. Multi namque in urbe magnâ Priami auxiliares. Alia aliorum lingua varii generis hominum. Illis unuſquiſque vir ſignum det, quibus imperat; illoſque educat, inſtructos* πολιήτας. videlicet τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, *ſuos cives*, per pleonaſmum τοῦ η. Non enim ea certè littera ineſt hic ex naturâ ſuâ, ut in Μασσαλία, Μασσαλιῆτις, *Maſſilia*, *Maſſilieta*, *ſive Maſſilienſis*, aliiſque in vocibus hujuſcemodi. Atque hactenus quidem Iris fabuloſa.

CLXXI. De cetero unus aliquis videtur in ſpeculâ conſediſſe, juſſus ibi pro Trojanis excubias agere, & explorare, quid Græci molirentur: qui, illos inſtructâ ſic acie educi conſpicatus, properè cucurrit, remque illam ſummo ſtudio ad Trojanos detulit. Quare & concionem diremit, quòd majus temporis ſpatium res minimè largiebatur. Idque ſatis indicat Poëta, dum narrat, ut Iris verba illa ſua ad Priamum, atque ad Hectorem habuerit, εἰσαμένη, *aſſimilata*, videlicet quum loquelâ, ſeu voce, ſeſe ſimilem feciſſet Politæ, Priami filio: qui Polites, Trojanorum ſpeculator, ſive explorator, pedum celeritate fretus, ſummo in tumulo ſedebat Æſyetæ ſenis, ut obſervaret, quando ſeſe Græci ναῦφιν, ſive ἀπὸ τῶν νηῶν, *a navibus*, moverent. Venit igitur hic Polites, Priami filius, expoſuitque, Græcos e navibus egreſſos fuiſſe. Quoniam verò magnâ admodum celeritate opus erat, alaſque veluti ſibi nunc induiſſe ſpeculatorem oportebat, tum aliis de cauſſis, tum ne, ſi eum equites conſpexiſſent, inſequerentur, accommodatè ad faciendam fidem confictum eſt, Iridem Græcorum motum nuntiare. Quam quidem Iridem fabula alis etiam præditam comminiſcitur: perinde quaſi minimè ei ſatis ſint Homerica, quæ de Iride dicta ſunt, epitheta, ideſt, ποδήνεμος, *pedibus ventos æquans*, & quæ ſunt alia. Immo & fortaſſe, ut veriſimile eſt, Politæ præcucurrit fama adventûs hujus Græcorum, ſeu ex pedum ſonitu, ſeu ex vociferatione, ac clamore, ſeu alio quocumque modo. Atque hæc ipſa eſt Iris: qua de poſtea explicabimus, ut nuntia ea eſt Jovis, quid eſt, quamobrem ita appelletur, ut ſit ἡ Ἶρις, *Iris*, a verbo εἴρω, quod ſignificat *nuntio*, aut *dico*, pariter atque Ἶρος, *Irus*, in Odyſſeâ, & ſiquid aliud operæ pretium eſt de eâ aptè, ac congruenter dicere. Vide interea ſolertiam, ac varietatem Homeri. Nam, quum Juppiter ad ſtationem navium nuntium miſerit, nuntium quoque mittit Trojam. Sed nuntius ibi Jovis, ſomnium fuit; atque ad unum, & ſolum ſeparatim regem; bonaque is nuntiavit; & nuntiationem ipſam ſecuta eſt concio, ac conſultatio. Hic contra præcedit concio, de qua minime nobis compertum eſt, quid tandem fecerit, aut agitaverit. Ei concioni Iris, conſpicuus, patenſque nuntius, ſupervenit, ut triſtem,

Τρωϊκὴν ἀγορὰν ἡ Ἶρις ἐγκόψασα, προκαλεῖται εἰς ἔργον τὸν ἐντρεχέστατον Ἕκτορα, καὶ φησὶν ἀσυνδέτως οὕτως· Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδέ γε ῥέξαι. Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Τοῖσι δ' ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷς ἄρχει· Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος [1] πολιήτας. ἤτοι τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, *Rom. p. 348.* πλεονασμῷ τοῦ η. Οὐδήπου γὰρ φυσικῶς ἐνταῦθα ἔγκειται, ὡς ἐν τῷ Μασσαλία [2] Μασσαλιῆτις, καὶ τοῖς τοιούτοις. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς μυθικῆς Ἴριδος.

ροα΄. Φαίνεται δέ, ὅτι σκοπός τις ἐκάθητο τοῖς Τρωσὶν, ἐπιτεταγμένος τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπεῖν· ὃς ἰδὼν ἐκείνους ἐκτεταγμένους οὕτω, δραμὼν ἐξεῖπε τὰ τοῦ πράγματος κατὰ σπουδήν. Διὸ καὶ τὴν δημηγορίαν ἐπέτεμεν, οἷα μὴ ἐνδαψιλευομένου πλατυτέρου καιροῦ. Ἐμφαίνει δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο, εἰπὼν, ὅτι ἡ Ἶρις εἶπεν, ἃ εἶπε, πρὸς Πρίαμον, καὶ Ἕκτορα, εἰσαμένη, ἤγουν ὁμοιωθεῖσα φθογγὴν, υἷι Πριάμου Πολίτῃ· ὃς Τρώων σκοπὸς, ἤτοι κατάσκοπος, ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθὼς, τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος, δέγμενος, ὁππότε ναῦφιν, ἤτοι ἀπὸ τῶν νηῶν, ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί. Ὁ οὖν Πριαμίδης, Πολίτης οὗτος ἐλθὼν, ἐδήλωσεν, ὡς τῶν νηῶν ἀφώρμηνται οἱ Ἕλληνες. Ἐπεὶ δὲ πάνυ πολλοῦ τοῦ τάχους ἔδει, καὶ ἐχρῆν ἐπτερῶσθαι οἷον ἄρτι τὸν κατάσκοπον, τά τε ἄλλα, καὶ ἵνα μὴ θεαθεὶς ὑπὸ ἱππέων ἐπιδιωχθῇ, [3] πέπλασται πιθανῶς ἡ Ἶρις ἀγγέλλουσα τὴν Ἑλληνικὴν κίνησιν. ἣν ὁ μῦθος καὶ πτέρυγας ἔχειν λέγει, οὐκ ἀρκούμενος τοῖς ῥηθεῖσιν Ὁμηρικοῖς ἐπ' αὐτῇ ἐπιθέτοις, τῷ, ποδήνεμος, καὶ τοῖς λοιποῖς. Τάχα δὲ καὶ προέδραμε τοῦ Πολίτου φήμη τῆς τῶν Ἑλλήνων κινήσεως, οἷα εἰκὸς, ἢ ἐκ τοῦ ἤχου τῶν ποδῶν, ἢ ἐκ τῆς βοῆς, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. Καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ Ἶρις αὐτή· περὶ ἧς, ὅτι τε Διός ἐστιν ἄγγελος, καὶ διατί τοῦτο λέγεται, καὶ ὅτι [4] ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω γίνεται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἶρος, καὶ εἴ τι δὲ χρεὼν ἕτερον εἰς αὐτὴν συμμέτρως ῥηθῆναι, ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὴν Ὁμηρικὴν δεξιότητα, καὶ ποικιλίαν. Ἔστειλε μὲν γὰρ Ζεὺς καὶ εἰς τὸν ναύσταθμον ἄγγελον· ἔστειλε δὲ καὶ εἰς Τροίαν. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, ὄνειρος, Διὸς ἄγγελος, καὶ μόνῳ τῷ βασιλεῖ κατ' ἰδίαν, καὶ χρηστὰ ἐπαγγελλόμενος, καὶ ἀγορὰ μετὰ τὴν ἀγγελίαν, καὶ βουλή. Ἐνταῦθα δὲ προηγεῖται μὲν ἀγορά, ἣν οὐκ εἴδαμεν, ὅ, τι ἂν ἐποίει· ἐπ' αὐτῇ δὲ Ἶρις, ἐναργὴς ἄγγελος, ἥκει, ἀγγε-

1. πολιήτας, ἤτοι τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, πλεονασμῷ τοῦ η) Etymologici Magni Auctor: ἐκ δὲ τοῦ πόλις γίνεται πολίτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, πολιήτης. Heſychius: Πολιῆται, πολῖται, ἀστοί. Πολιήτης, πολίτης, ἀστυνός. Politus.

2. Μασσαλιῆτις) ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ. ita nummi. *Salvinus.*

3. πέπλαστε) l. πέπλασται, ut rectè Frobenius. Polit.

4. ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω) Hinc factum eſt antiquum Latinorum verbum *oro*, ideſt, *dico*, unde ῥήτωρ, *orator* Latinis. *Salvinus.*

γελίας διακονουμένη ἀλεγεινῇ. Κοινὸν δὲ ἀμφοῖν τοῖν ἀγγέλοιν, τὸ τοῖς βασιλεῦσιν ὀνειδίζειν, τὸν μὲν ὄνειρον, ὡς παννύχιον ἐκείνου ὑπνοῦ· τὴν δὲ Ἶριν Πριάμῳ, τὸ ἀκριτόμυθον.

ροβ΄. Τὸ δὲ, ὠκέα Ἶρις, ἀναλόγως προενήνεκται, ὡς καὶ τὸ ἡ γλυκέα, καὶ ἡ ἡδέα, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐκ τοῦ ὠκὺς γὰρ ὠκέος, τὸ θηλυκὸν ὠκέα, ὡς καὶ γλυκὺς [1] γλυκέως γλυκέα, καὶ τὰ ἄλλα. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἐπενθέντες τὸ ι, ἐποίησαν [2] ὠκεῖα, γλυκεῖα, καὶ τὰ λοιπά. Ἀγγελίαν δὲ ἀλεγεινὴν, ἤγουν ἀλγεινὴν, ἐπίπονον, φροντίδος ἀξίαν, λέγει, αὐτὸ τοῦτο εἰπεῖν τὴν Ἶριν, ὅτι ἀφώρμηνται τῶν νηῶν οἱ Ἀχαιοὶ, τοιόσδε, καὶ τοσόσδε λαός. Τὸ δὲ, ἀγορὰς ἀγόρευον, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς καὶ τὸ βουλὴν βουλεύει, καὶ λόγον λέγει. καὶ ὅλως, τὸ παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα. Καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα, Παρονομασία. Τὸ δὲ, καὶ νέοι, καὶ γέροντες, δημοκρατικόν ἐστιν, οὐ βουλευτικόν. Δημοκρατίας γὰρ ἡ κοινὴ αὕτη ἰσηγορία. Τὸ δὲ υἷι, ὅ ἐστιν, υἱῷ, προπερισπώμενον μὲν, συγκέκοπται [3] ἀπὸ τοῦ υἷις υἷιος υἷιϊ, καὶ οὕτως ἐκπέφευγε τὸ δύσφωνον. Εἰ δ' ἴσως παροξύνεται, κρᾶσιν ἔπαθε τῶν δύο ι εἰς ἰῶτα μακρὸν, κατὰ τὸ, Θέτι καλλιπλοκάμῳ. καὶ, Μήτι δ' ἡνίοχος, ἤγουν βουλῇ, [4] περιγίνεται ἡνιό-

Baſ. p. 264. χοιο. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι Πολίτης κύριον, ἐξ ἰδιασμοῦ κοινοῦ τοπικοῦ ὀνόματος, ὁποῖα πολλὰ καὶ ἄλλα εἰσίν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἷζε σκοπὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, ἐνεργητικῶς ἐκφωνηθέν. Οὕτω δὲ καὶ τὸ σύνθετον αὐτοῦ τὸ καθίζειν. [5] Ἕζε μέντοι οὐκ ἂν πολὺ εὑρεθείη· ἀλλὰ παθητικῶς ἀεὶ λαλεῖται. Ἕζετο γὰρ, ὥσπερ καὶ ἑζόμενος. Ὅτι δὲ τὸ ἕζω πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἵζω, καὶ καθίζω, καὶ ὅτι Σικελῶν γλῶσσα ταῦτα παραίνει, δηλωθήσεταί που ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὡς δὲ καὶ ὀπτὴρ λέγεται ὁ τοιοῦτος σκοπὸς, δηλοῖ σὺν ἄλλοις [6] καὶ Σοφοκλῆς. Τὸ δὲ ποδωκείῃσι πεποιθὼς, παραγγελία ἐστὶ τοῦ χρῆναι τὸν σκοπὸν εἶναι καὶ ποδώκη, ὡς ἂν ἐπιταχύνῃ ἐν καιρῷ τὸν δρόμον. Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ, ὅτι κωμῳδῶν τοῦτο λέγει ὁ Ποιητής· ὡς τοῦ Πολίτου ποσὶ θαῤῥοῦντος, οὐ μὴν ἀνδρείου ὄντος. Περίφρασις δὲ τοῦ ποδώκης,

τὰ

ſtem, moleſtamque nuntiationem obeat. Illud tamen ambobus his nuntiis eſt commune, ut in reges acerbiùs invehantur, eoſque graviter increpent: quippe quum ſomnium regi illi ſuo probro det, ac crimini, quòd totam noctem dormiat; Iris verò Priamo, quòd verba inconſultò, ac temerè per nimiam loquacitatem proferat.

CLXXII. Τὸ, ὠκέα Ἶρις, *velox Iris*, ſimili ratione per analogiam prolatum eſt, atque τὸ ἡ γλυκέα, *dulcis*, & ἡ ἡδέα, *jucunda*, aliaque ejus generis. Namque ex ὠκύς, ὠκέος, *velox*, *velocis*, fit femininum ὠκέα, *velox*, juxta atque γλυκύς, γλυκέος, γλυκέα, *jucundus*, *jucundi*, *jucunda*, & alia hujuſmodi. Verùm ſcriptores poſteriores Homero, inſerto per epentheſin τῷ ι, fecerunt ὠκεῖα, *velox*, γλυκεῖα, *dulcis*, aliaque ejus claſſis. Porro autem ἀγγελίαν, *nuntiationem*, ἀλεγεινήν, videlicet ἀλγεινήν, *moleſtam*, gravem, curâ, ac ſollicitudine dignam, hanc ipſam dicit, quam nuntiat, atque affert Iris, tales videlicet, ac tantas Achivorum copias e navibus proceſſiſſe. Atticum eſt τὸ, ἀγορὰς ἀγόρευον, *conciones concionabantur*. Sicuti etiam τὸ βουλὴν βουλεύειν, *conſultationem conſultat*, & λόγον λέγει, *ſermonem ſermocinatur*. in ſummâ quotieſcumque apponuntur, ſive adjunguntur verbis nomina, quæ ſunt iiſdem ex verbis profecta. Vocaturque hæc figura, Paronomaſia. Deinde illud, καὶ νέοι, καὶ γέροντες, *& juvenes, & ſenes*, democraticum eſt, non ſenatorium: regiminis videlicet popularis, non optimatum. Democratiæ enim, quod eſt populare regimen, communis hæc eſt poteſtas habendæ ex æquo orationis. Τὸ υἷι, hoc eſt, υἱῷ, *filio*, ſi accentum quidem circumflexum habet in penultimâ, contractum eſt per ſyncopen ex υἷις, υἷος, υἷι, *filius*, *filii*, *filio*, itaque ſoni aſperitatem effugit. Sin autem fortaſſe in penultimâ accentum habet acutum, craſin patitur duplicis illius ι in ι longum, ad exemplum τοῦ, Θέτι καλλιπλοκάμῳ, *Thetidi, cujus pulchra coma*. Et, Μήτι δ' ἡνίοχος, videlicet βουλῇ, περιγίνεται ἡνιόχοιο. *Conſilioque auriga aurigam ſuperat*. Præterea vide, ut proprium nomen eſt Πολίτης, *Polites*, ex propriâ ſingularique acceptione nominis communis localis: cujuſmodi & alia ſunt multa. Vide etiam τὸ, ἷζε σκοπός, *ſedebat ſpeculator*, prolatum formâ activâ, pro ἐκάθητο. Sic etiam ejus compoſitum τὸ καθίζειν, *conſidere, ſeu inſidere*. Et tamen numquam inventum fuerit ἷζε, *ſedebat*: ſed ſemper profertur paſſivè. Dictum namque eſt ἷζετο, *ſedebat*, ſicuti & ἑζόμενος, *ſedens*. Attamen τὸ ἕζω, *ſedeo*, primitivum eſſe τοῦ ἵζω, *ſedeo*, & τοῦ καθίζω, *conſideo*, & hæc inde verba ex linguæ Siculæ uſu derivari, alicubi poſtea oſtendimus. Ceterùm hic ipſe σκοπὸς, *ſpeculator*, dicitur etiam ὀπτήρ, *viſor, ſeu ſpectator*, ut tum ex aliis patet, tum etiam ex Sophocle. Τὸ ποδωκείῃσι πεποιθώς, *pedum velocitate fretus, ſeu confiſus*, præceptum eſt, ſeu monitum de ſpeculatore, quem etiam oportet pedum celeritate uti, ut curſum in tempore acceleret. At veteres notant, id Poëtam per irriſionem dicere, quippe quòd Polites pedibus ſuis confidat, non ipſe verò ſit fortis. Periphraſis autem τοῦ ποδώκης, *celeripes*, eſt τὸ, ποδωκείῃσι πε-

ποι-

1. γλυκέως) γλυκέος, linguâ communi; γλυκέως, Atticâ. *Salvinus.*

2. ὠκεῖα, γλυκεῖα) Ita auctores ſolutâ oratione. ὠκεῖα, & cetera, Poëtæ Græci, qui videntur, ut ait Antonius apud Tullium, aliâ linguâ eſſe locuti. *Salvinus.*

3. ἀπὸ τοῦ υἷις, υἷος, υἷι) l. ἀπὸ τοῦ υἷις, υἷιος, υἷιϊ. Politus.

4. περιγίνεται ἡνιόχοιο) l. περιγίνεται. Polit.

5. Ἕζε μέντοι οὐκ ἂν πολὺ εὑρεθείη, ἀλλὰ παθητικῶς ἀεὶ λαλεῖται) præterquam apud Etymologos. Hi enim derivationum gradus, & analogiam, non ſcriptorum, nec loquendi uſum, conſiderant. Sic paullò poſt Euſtathius: Ὅτι δὲ τὸ ἕζω πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἵζω. Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθίζομαι, ἕζον, καὶ πέδον. & rurſus: ἑζόμενος, ἐκ τοῦ ἕζω. & alibi: παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι ἕδον, καὶ πέδον ἡ γῆ. Politus.

6. καὶ Σοφοκλῆς) Sophocles Ajace:

Καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει
Φράζει τε, κἀδήλωσε.

Heſychius: Ὀπτήρ, θεατής, ἐφόπτης. Ὀπτῆρες, αὐτόπται, καὶ ἔφοροι. Polit.

Digitized by Google

ποδὰς, *pedum celeritate fretus*. Sicuti etiam ὁ ἄλκιμος, *robuſtus*, per periphraſin dicitur ἀλκὶ πεποιθὼς, *robore fretus*.

CLXXIII. Æſyetes, unus de ſenioribus antiquiorum illorum temporum, qui ita fortaſſis denominatus ab adoleſcente illo αἰσυητῆρι, *regia*, de quo alicubi poſtea, pater fuiſſe dicitur Antenoris, & Ucalegontis, in ſubjecto campeſtri loco alicubi ſepultus. ſicuti etiam de Ilo deinceps videbimus: cujus tumulus in eam altitudinem eſt elatus, ut ad proſpiciendum inde, tamquam de ſpeculâ, commodus eſſet, & peropportunus. Neque verò Trojanis πολίταις, *civibus*, boni res ominis fuit, ut eorum ſpeculator inſideret in tumulo, qui ſpeculator & ab ipsâ πόλει, *civitate*, denominatus erat, & filius erat regis Priami. Unde cuipiam hoc loci per parodiam uſurpare liceat dictum illud Heſiodi, ut nequis ἐπ᾽ ἀκινήτοισι, *ſuper ſepulcris*, hujuſcemodi hominem, ſpeculatorem collocet. Verùm ab aliis de hoc Æſyetâ proditum eſt, natum eum Ucalegonte, non illo, qui memoratur in libro β΄, ſed vetuſtiori alio, qui Ἴλιον, *Ilion*, Laomedontis filiam, uxorem duxiſſe perhibetur. Et vide τὴν Ἴλιον, *Ilion*, hanc, nomen proprium. Sic porro & alia hujuſcemodi apud veteres nomina propria, novè, ac præter morem prolata, tum alibi, tum apud Porphyrium: ubi Porphyrius tradit, Sipylo, & Chthoniâ, Saturni filiâ, ortos eſſe Tmolum, atque Olympum: Olympo, & Idâ Penelopen: hujus filiam fuiſſe Trojam. Poſitum interea eſt τὸ ἐεισαμένη, pro ὁμοιώσασα, *quum ſeſe ipſa aſſimilaſſet*, ex εἴδω, quod eſt *aſſimilo*, *ſeu ſimile aliquid facio*, addito per pleonaſmum τοῦ ε· tametſi antea, ſine hoc pleonaſmo τοῦ ε, poſitum fuerit τὸ εἴσατο, pro ὡμοιώθη, *aſſimilata eſt*, aut ὡμοίωσεν, *ſeſe aſſimilavit*. Dicit enim: Εἴσατο φθογγήν. *Aſſimilata eſt voce*. Τὸ, μῦθοι ἄκριτοι, *ſermones indiſcreti*, *ac confuſi*, videlicet innumerabiles, immodici, infiniti, acri ſatis, ac mordaci dicterio jactatum eſt in regem ſenem. Sic enim & ridiculus ille Therſites eâ contumeliâ eſt affectus, ut, voce compoſitâ, vocaretur ἀκριτόμυθος, *indiſcretus ſeu confuſus in verbis*, *multiloquus*, ſeu *immoderatè loquens*. Ac propterea fortaſſis Poëta non ipſum illum Politem hæc dicentem inducit, ut ne in patrem petulantior, procaciorque videatur; ſed verba hæc Iridi attribuit, quæ, tamquam perſona divina, longiùs abeſt a reprehenſione. Vide autem hoc loci illud, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοι. *Tibi ſemper placent verba indiſcreta*, *& immodica*. Non enim generatim vituperanda verba multa, atque indiſcreta; ſed verba ſemper multa, & indiſcreta fundere, hoc ſanè eſt reprehendendum. Itaque non reprehenditur, nec notatur Achilles, quòd pugnet, aut contendat; ſed quòd ei ſemper contentio, ac prœlia placeant. Deinde in illis verbis: Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλά. *Certè quidem perquam multùm*, *ſeu multaties*; τὸ πολλά, *multoties*, primitivum eſt τοῦ πολλάκις, *ſæpe*, *frequenter*, *crebro*. Sicuti etiam τὸ δηθὰ primitivum eſt τοῦ δηθάκις, *frequenter*, *ſeu ſæpiſſimè*; & τὸ τοσαῦτα, *tot*, *ac tanta*, *tam multa*, primitivum τοῦ τοσαυτάκις, *toties*.

τε ποδωκείῃσι πεποιθώς. ὡς καὶ τοῦ ἄλκιμος, τὸ ἀλκὶ πεποιθώς.

ρογ΄. Ὁ δὲ Αἰσυήτης, δημογέρων ἀρχαῖος, [1] παρώνυμος ἴσως τῷ ἐν τοῖς ἑξῆς που αἰσυητῆρι νεανίᾳ, Ἀντήνορός, φασι, πατὴρ, καὶ [2] Οὐκαλέγοντος, τεθαμμένος κάτω που περὶ τὸ πεδίον. Rom. p.349. ὥσπερ καὶ ὁ Ἶλος φανεῖται ἐν τοῖς ἑξῆς· οὗ ὁ τύμβος ἐξῆρται, ὡς καὶ χρησιμεύειν εἰς σκοπευτήριον. Μήποτε δὲ οὐκ ἀγαθὸς οἰωνὸς τοῖς πολίταις τῆς Τροίας, τὸ ἐπὶ τύμβου καθέζεσθαι αὐτοῖς τὸν κατάσκοπον, τὸν καὶ τῇ πόλει παρώνυμον, καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου υἱόν. ὡς εἶναι τὸ Ἡσιόδειον παρῳδήσαντά τινα, εἰπεῖν ἐνταῦθα, [3] μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν ἄνδρα τοιοῦτον σκοπευτήν. Ἕτεροι δὲ ἱστοροῦσι τὸν Αἰσυήτην τοῦτον ἔκγονον Οὐκαλέγοντος, οὐ τοῦ ἐν τῷ β΄, ἀλλὰ ἀρχαιοτέρου, ὃς ἔγημε, φασὶν, Ἴλιον τὴν Λαομέδοντος. Καὶ ὅρα τὴν Ἴλιον ταύτην, τὸ κύριον ὄνομα. Οὕτω δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καινόφωνα παρὰ τοῖς παλαιοῖς κύρια, ἔν τε ἑτέροις, καὶ παρὰ Πορφυρίῳ· ἔνθα φησὶν, ὅτι Σιπύλου, καὶ Χθονίας τῆς Κρόνου, Τμῶλος, καὶ ὁ Ὄλυμπος· οὗ, καὶ Ἴδης, Πηνελόπη· ταύτης δὲ θυγάτηρ Τροία. Κεῖται δ᾽ ἐν τούτοις καὶ τὸ [4] ἐεισαμένη, ἀντὶ τοῦ ὁμοιώσασα, ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, πλεονασμῷ τοῦ ε. ἀνωτέρω δέ γε αὐτοῦ, δίχα τοῦ ε, τέθειται τὸ εἴσατο, ἀντὶ τοῦ ὡμοιώθη, ἢ ὡμοίωσεν. Εἴσατο γὰρ, φησι, φθογγήν. Τὸ δὲ, μῦθοι ἄκριτοι, ἤγουν ἀναρίθμητοι, δριμέως εἰς τὸν γέροντα βασιλέα ἔσκωπται. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ γελοῖος Θερσίτης, συνθέτως ἀκριτόμυθος ὕβρισται. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο οὐ τὸν Πολίτην αὐτὸν ἐκεῖνον ὁ Ποιητὴς ἱστορεῖ ταῦτα λέγοντα, ἵνα μὴ εἰς πατέρα παροινῇ· τὴν δὲ Ἶριν ταῦτα λέγειν φησὶν, ἥτις, ὡς θεῖον πρόσωπον, οὐκ ἔχει μέμψιν. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα τὸ, [5] αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοι. Οὐ γὰρ ἁπλῶς οἱ ἄκριτοι μῦθοι μεμπτέοι· ἀλλὰ τὸ ἀεὶ ἀκριτομυθεῖν. Οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς, οὐχ ὅτι μάχεται, ἢ ἐρίζει, σκώπτεται, ἀλλ᾽ ὅτι αἰεὶ αὐτῷ ἔρις τε φίλη, καὶ πόλεμοι. Ἐν δὲ τῷ, Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ, τὰ πολλὰ, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ πολλάκις. ὡς καὶ τὸ δηθὰ, τοῦ δηθάκις· καὶ τὸ, τοσαῦτα, τοῦ τοσαυτάκις.

CLXXIV. Præ- ροδ΄. Ἰ-

1. παρώνυμος ἴσως τῷ ἐν τοῖς ἑξῆς που αἰσυητῆρι νεανίᾳ) quod ſine idoneo teſtimonio affirmare non licet, ut rectè advertit Euſtathius ad illud Homericum:

Βῆ δ᾽ ἴμεναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

Hæc enim ibi Euſtathius: ὁ δὲ παρώνυμος τοιούτῳ αἰσυητῆρι ὁ Τρωικὸς Αἰσυήτης τὸ κύριον, οὐκ ἔστι μετὰ μαρτυρίας εἰπεῖν. Politus.

2. Οὐκαλέγοντος) Virgilius: *proximus ardet Ucalegon*. quaſi οὐκ ἀλέγων, idest, *non curans*. Salvinus.

3. μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν) lege cum Frobenio, καθίζειν. Heſiodus:

Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ᾽ ἀνέρ᾽ ἀνήνορα ποιεῖ.

Ἀκίνητα Græci Magiſtri interpretantur ſepulcra, quæ nefas eſt movere. Proclus: Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι. ποιεῖν, ἵνα τάφους τὰ παιδία μὴ ἱδρύειν. ἀκινήτους γὰρ τούτους εἶναι δεῖν. ἀλλ᾽ οὐ μόνον δυωδεκαταῖον παῖδα, ἢ δυωδεκάμηνον, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον φεύγειν τὰς τοιαύτας ἕδρας. Joh. Tzetzes: Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν. μηδ᾽ ἐπὶ τοῖς τῶν νεκρῶν τάφοις καθίζε παῖδα δωδεκαετῆ. αἴτιοι γὰρ τούτῳ. ἀκίνητοι δὲ οἱ νεκροί. Politus.

4. ἐεισαμένη, ἀντὶ τοῦ ὁμοιώσασα) Heſychius: ἐεισάμενος, ὁμοιωθείς. ἔειστο, ὡμοιώθη. Suidas: ἐεισάμενος, ὁμοιωθείς. Polit.

5. αἰεί τοι) l. αἰεί τοι. Polit.

ροδ΄. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι χρεία ἦν τῆς Ἴριδος τῷ Ποιητῇ, οὐ μόνον εἰς τὰ ῥηθέντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ, τοιόνδε λαόν. Τοσόνδε μὲν γὰρ λαὸν, ἀσφαλῶς εἶχε καὶ ὁ Πολίτης γνῶναί τε, καὶ εἰπεῖν· τὸ δὲ τοιόνδε, θεοῦ ἦν ἔργον εἰδέναι. Τοιαύτη δὲ καὶ ἡ Ἶρις πλάττεται. ὅθεν καὶ οἶδε τὴν ἐν ἀνδρείᾳ Ἑλληνικὴν ποιότητα. Τὸ δὲ φύλλοις ἐοικότες, παραπέφρασται ἐκ τοῦ, [1] ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα, ὅπερ πρὸ τούτων προσφυῶς ἐρρέθη. Ἐνταῦθα δὲ εἰς δήλωσιν πλήθους ὑπερβολικὴν, προσετέθη τὸ ψαμάθοισιν, οὐκ ἀπροσφυῶς οὐδ᾽ αὐτό. Εἴληπται γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ πεδίου τὸ, φύλλα, καὶ ἄνθεα, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ψαμάθοις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, ᾧ συνήθεις οἱ Ἕλληνες. Τὸ δὲ ἔρχονται πεδίοιο, ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, διέπρησσον πεδίοιο. Ἐν δὲ τῷ, Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ ἐπίκουροι, ὅρα, ὅπως προτίθεται ὁ γὰρ σύνδεσμος, λαμβανόμενος ἀντὶ τοῦ ἐπειδή· ὃς ἐν τοῖς νοήμασι πρόκειται. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν, οὕτως· Ἐπεὶ πολλοὶ κατὰ ἄστυ ἐπίκουροι, ἕκαστος σημαινέτω, οἷς ἄρχει. ὁ δὲ Ποιητὴς, λαβὼν τὸν γὰρ σύνδεσμον ἐν καταρχῇ, ὡς ἰσοδύναμον ὄντα τῷ ἐπειδὴ, λέγει· Πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι· ἕκαστος σημαινέτω τοῖς ἑαυτοῦ. Καὶ ποιεῖ τοῦτο μυριαχοῦ, διὰ τὸ καινότερον, προτιθεὶς μὲν τὴν αἰτίαν κατὰ λόγον περιβολῆς, ὑποτάσσων δὲ αὐτῇ τὸ αἰτιατὸν, καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ξενίζων, ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου κατάρχεται. [2] Ἄστυ δὲ παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ, πᾶσα πόλις. Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς τὴν καθ᾽ αὑτοὺς ἐμόνασαν τὸ ὄνομα. [3] Ἄστυ γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι· ὥσπερ [4] καὶ πόλις μετὰ τοῦτο ἡ Ἀλεξάνδρια.

ροέ. Τὸ δὲ, Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα, οὐχ ὁμοεθνεῖς εἶναι δηλοῖ τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ, οὐδ᾽ ὁμογλώσσους. Διὸ καὶ βαρβαρικώτερον ἐν τοῖς ἑξῆς κλάζουσι. Τὸ δὲ, Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, Τῶνδ᾽ ἐξηγείσθω· [5] Πολύπτωτον μὲν σχῆμα λέγεται· νῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον. Τοῖσδε ἕκαστος προστασσέτω. τῶνδε ἡγεμονευέτω. Ἔοικε δὲ τῷ, Κρῖν᾽ ἄνδρας κατὰ φῦλα, καὶ φρήτρας· ὃ φθάσας εἶπεν ὁ Νέστωρ. Οὐ γὰρ ἀδύνατον, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν εἰς πολλοὺς ἐλθεῖν. Τὸ γὰρ, ἕκαστος σημαινέτω, οἷς ἄρχει, καὶ ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν, κοσμησάμενος αὐτούς· καὶ τὸ κατωτέρω δὲ κείμενον, τὸ, Τρῶες διέκριθεν, οὐδ᾽ ἐπίκουροι· ὠμο-

CLXXIV. Præterea verò ſciendum, Poëtam non ſolùm ad ea, de quibus diximus, opus Iride habuiſſe; ſed etiam ad id, quod ait: τοιόνδε λαόν. *tales copias*. Etſi enim τοσόνδε λαόν, *tantas, ſeu tam multas copias*, Polites certò planèque & ſcire poterat, & dicere; tamen τὸ τοιόνδε, *tales copias*, Dei munus erat ſcire. At enim Iris fingitur dea. Unde & noverat, qua Græci fortitudine excellerent. quod ſpectat ad qualitatem. Τὸ φύλλοις ἐοικότες, *foliis ſimiles*, expreſſum eſt per paraphraſin ex illo: ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα. *quot folia, & flores*. quod quidem ſupra aptè, & congruenter dictum eſt. Verùm hoc in loco, ad multitudinem hyperbole, ſeu ſuperlatione declarandam, additum eſt τὸ ψαμάθοισιν, *arenis*. Neque verò id abſurdè, aut ineptè. Quemadmodum enim illic a campo ſumptum eſt τὸ φύλλα, καὶ ἄνθεα, *folia, & flores*; ita hoc loci τὸ ψαμάθοις, *arenis*, a littore, in quo Græci verſari conſueverant. Τὸ ἔρχονται πεδίοιο, *procedunt campo*, pro διὰ τῆς πεδιάδος, *per campum*: idque ſimiliter ſeſe habet, atque illud: διέπρησσον πεδίοιο. *pertranſibant campum*. Deinde in illis verbis: Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ ἐπίκουροι. *Multi namque in urbe auxiliares:* vide, ut priori loco ponitur conjunctio illa γὰρ, *enim*, quando accipitur pro ἐπειδὴ, *quoniam*, quod ſententiis anteponi ſolet. Quamquam igitur commune loquendi genus ita ſeſe habet: Ἐπεὶ πολλοὶ κατὰ ἄστυ ἐπίκουροι, ἕκαστος σημαινέτω, οἷς ἄρχει. *Quoniam multi in urbe auxiliares, unuſquiſque ſignum det iis, quibus imperat;* attamen Poëta, quippe qui conjunctionem γὰρ, *enim*, ſumit in principio, perinde quaſi æquè valeat, atque τὸ ἐπειδὴ, *quoniam*, ſic ait: Πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι, ἕκαστος σημαινέτω τοῖς ἑαυτοῦ. *Multi enim auxiliares: ideoque unuſquiſque ſignum det ſuis*. Idque multis in locis, novitatis cauſsâ, facit, in quibus, more circumductæ, inflexæque orationis, priùs cauſſam ponit; deinde ſubjicit, quod ex cauſsâ illâ oritur; eòque dumtaxat peregrinam loquendi formam adhibet, quòd a conjunctione γὰρ, *enim*, exordiatur. Ἄστυ porrò, *aſtu*, urbs omnis apud Poëtam. Sed poſtmodum Athenienſes ſuæ ipſorum urbi nomen hoc attribuerunt. Ἄστυ enim, proprio, ac peculiari nomine, Athenæ vocabantur: ſicuti & poſtea πόλις dicta fuit Alexandria.

CLXXV. Τὸ, Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα. *Alia autem aliorum lingua*, clarè oſtendit, non eſſe eos gentiles, ſeu populares, qui Trojæ morantur, neque linguâ eadem uti. Ideoque poſtea barbarico more vociferantur. Τὸ, τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω. Τῶνδ᾽ ἐξηγείσθω. *His unuſquiſque vir ſignum det. Horum ſit ductor*: figura eſt, quæ dicitur Polypteton, ſenſumque habet hujuſcemodi: His unuſquiſque imperet. Horum dux ſit, atque imperator. Perinde autem id eſt, atque illud: Κρῖν᾽ ἄνδρας κατὰ φῦλα, καὶ φρήτρας. *Secerne viros per gentes, & tribus*. quod ſupra Neſtor præceperat. Nihil enim certè obſtat, quin ejuſdem cogitationis, ejuſdemque ſententiæ multis in mentem veniat. Illud namque, ἕκαστος σημαινέτω, οἷς ἄρχει, καὶ ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν, κοσμησάμενος αὐτούς· *unuſquiſque ſignum det iis, quibus imperat, civeſque ſuos educat, poſtquam eos inſtruxit;* itemque quod habetur infra, Τρῶες διέκριθεν,

1. ὅσα φύλλα) Homerus, ὅσσα τε φύλλα. Politus. Sed hoc poëticè, illud communiter. *Salvinus*.

2. Ἄστυ δὲ παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ, πᾶσα πόλις) Heſychius: Ἄστυ, πόλις, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνεστάσθαι. Ἄστυ, ἀστός. πόλις, πολίτης. Polit.

3. Ἄστυ γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι) Tullius de Legibus lib. 2. n. 2. *Attici, priuſquam Theſeus eoſdem migrare ex agris, & in Aſtu, quod appellatur, omnes ſe conferre juſſit, & Sunii erant iidem, & Attici*. Polit.

4. καὶ πόλις μετὰ τοῦτο ἡ Ἀλεξάνδρεια) Sic nos *urbem, Romam accipimus*, ut Fabius ait. *Politus*.

5. Πολύπτωτον) Aquila Romanus: *Polypteton, ex pluribus caſibus. Hanc figuram ex eo nominaverunt, quod, cum ſæpius initio ab eadem parte orationis fiat, illa ipſa pars declinationibus caſuum, aut generibus, aut numeris immutatur*. Hermogenes: καλῶς ἔδοξε καὶ τὸ πολύπτωτον καλούμενον σχῆμα, ὃ κατὰ κῶλον ἐκφέρειν. Illuſtrant hæc Rhetores exemplis. *Politus*.

Digitized by Google

ἠδ' ἐπίκουροι. *Trojani diſtincti ſunt, & auxiliares:* hæc, inquam, ſimili prorſus modo prolata ſunt, atque τὸ, Κρῖν' ἄνδρας φυλαδόν. *Secerne viros per tribus.* Sed illic ut gentes gentibus auxilientur; hic verò tum hac ipsâ de cauſsâ, tum etiam quia, qui eadem linguâ minime utuntur, ii non poſſunt ſimul inter ſeſe diſponi, atque inſtrui, ut ne omnia miſceant, ac confundant. Ceterùm, quum verba hæc, & mandata Iridis jam antea Poëta Neſtori tribuerit, ita ut Neſtor eadem ferè præcepta dederit, volo, obſerves id, quod veteres ſcriptores obſervant, demonſtratum eſſe ab Homero; virtutem ſcilicet communem eſſe homini cum deo. Vide rurſus, nuntium hunc Iridis moleſtum adeò, & gravem fuiſſe, ut neque Priamus ad ea, quæ audivit, quidquam reſponderit, neque verò Hector, tametſi & ipſe præſens concioni adeſſet: ſed ſubito, nec opinato Græcorum adventu perculſi, penitus conticuerint: itaque ceteri omnes: ac tum demum, Hectore ſtatim concionem ſolvente, ad id, quod agendum erat, aggreſſi fuerint. Namque, ut ait, αἶψα ἔλυσεν ἀγορήν. *Celeriter concionem dimiſit.* Quod quidem aliter in Odyſseâ effertur: λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. *Dimiſitque concionem celerem.* Quocirca inordinatè, ac temerè, nullo priùs inito conſilio, profecti, tumultus deinceps concitabunt, ut ſupra dictum eſt.

Sic dixit. Neque verò Hector deæ verba ignoravit;
Sed ſtatim concionem dimiſit; & ad arma ruebant;
Cunctaque aperiebantur portæ. Foras ruebant copiæ,
Peditesque, equitesque; multusque cooriebatur tumultus.
Eſt quidam ante urbem collis editus
In campo ſeorſum, hinc & hinc circumeundus.
Quem quidem homines Batieam vocant;
Dii verò monumentum agilliſimæ Myrinnæ.
Ibi tunc Trojani in ordines diſtincti ſunt, & auxiliares.

CLXXVI. Poëta, tametſi in libro β' Græcorum motum multifariam extulerit, & quidquid eò pertinebat, fuſiùs enarraverit, nec non in Græcorum recenſione, opem etiam, & auxilium ferentibus Muſis, moram ſatis longam traxerit; tamen Trojanorum copias curſim proſequitur, tamquam ſi ſimul cum iis ipſe etiam feſtinet; & ne operæ quidem pretium cenſet Muſas invocare, quippe qui nec loca, ut ibi, deſcribat, nec fabulas hiſtoriaſque, & familiarum ſeriem adeò fusè, tantâque figurarum varietate ſit expoſiturus. Quare nec ipſum Catalogum adeo dilatat. Quin & ea, quæ Catalogum præcedunt, anguſtum admodum in ſpatium contracta prorſus percurrit. Sic enim habet: *Ad arma ruebant.* videlicet ob repentinum Græcorum adventum toto impetu ferebantur. *cunctæque portæ aperiebantur*, portæ nimirum urbis, quia res urgebat. *Foras autem ruebant copiæ, peditesque, equitesque; multusque tumultus* ὀρώρει, videlicet ἠγέρετο, *excitabatur, coortebatur.* Deinde, poſtquam, ut mox commemorabitur, paucis verſibus locum expoſuit, in quo diſtincti ſecretique ſunt inter ſeſe Trojani, atque auxiliares, Trojanos tandem duces enumerare incipit, ut deinceps pariter declarabitur. Sciendum autem eſt id, quod Herodorus, & Apion notant ad hæc verba, πᾶσαι πύλαι, *cunctæ portæ*, videlicet tametſi his verbis portæ multæ ſignificari videantur,

ὡμοίωται) πάντως πρὸς τὸ, Κρῖν' ἄνδρας φυλαδόν. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, ὅπως φῦλα φύλοις βοηθῇ· ἐνταῦθα δὲ σὺν τούτῳ, καὶ ὅτι οὐδὲ δύνανται οἱ μὴ ὁμόγλωσσοι ἀλλήλοις συντετάχθαι, ἵνα μὴ φύρωσι, καὶ συγχέωσι τὸ πᾶν. Σημείωσαι δὲ, Rom. p.350.
ὅτι ἐν οἷς τὰ τῆς Ἴριδος, ταῦτα τῷ Νέστορι ὁ Ποιητὴς φθάσας ἀνέθετο, παραινοῦντι τὰ ὅμοια, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἔδειξεν Ὅμηρος, ὡς θεοῦ κοινὸν, καὶ ἀνθρώπου ἡ ἀρετή. Ὅρα δὲ, ἔτι τοσοῦτον ἀλεγεινὴ ἡ τῆς Ἴριδος ἀγγελία, ὥστε οὔτε ὁ Πρίαμος ἐλάλησέ τι πρὸς ἅπερ ἤκουσεν, οὔτε ὁ Ἕκτωρ, παρὼν καὶ αὐτὸς τῇ ἀγορᾷ· ἐκπλαγέντες δὲ ἐπὶ τῇ αἴφνης ἐφόδῳ τῶν Ἀχαιῶν, σιωπῶσι τέλεον· οὕτω δὲ καὶ οἱ λοιποί. ἔργου δὲ ἔχονται, λύσαντος Ἕκτορος ταχὺ τὴν ἀγοράν. Baſ. p.265.
Αἶψα γὰρ, φησιν, ἔλυσεν ἀγορήν. ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἄλλως φράζεται· [1] λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Διὸ ἀτάκτως ὡρμημένοι, καὶ μηδέν τι προβεβουλευμένοι, θορύβους ποιήσουσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς,
Πεζοί θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν·
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.
Ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν, ἠδ' ἐπίκουροι.

ρος'. Τὴν μὲν τῶν Ἑλλήνων κίνησιν πολλαχῶς ἐσέμνυνεν ὁ Ποιητὴς ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ, καὶ πλατύτερον διεξῆλθε τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ τῷ καταλόγῳ δὲ αὐτῶν ἀρκούντως ἐνεβράδυνε, μετὰ καὶ συνάρσεως Μουσῶν· τὰ δὲ κατὰ τοὺς Τρῶας, ἐπιτροχάδην διέξεισι, συνεπισπεύδων οἷον αὐτοῖς· καὶ οὔτε Μούσας ἀξιοῖ ἐπικαλέσασθαι, εἶτα μήτε χωρογραφῶν, ὡς ἐκεῖ, μήτε μύθους ἐκτιθέναι μέλλων, καὶ ἱστορίας εἰς τοσοῦτον, καὶ γενεαλογίας, καὶ σχημάτων ποικιλίας, οὔτε τὸν κατάλογον οὕτω πλατύνει. Καὶ τὰ πρὸ τοῦ καταλόγου δὲ πάνυ ἐπιτρέχει στενοχωρῶν. Φησὶ γάρ· [2] ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο. ἤγουν ὥρμων, διὰ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφόδου αἰφνίδιον. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, αἱ τῆς πόλεως δηλαδὴ, διὰ τὸ κατεπεῖγον. Ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοί τε, ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, ἤγουν ἠγείρετο. Εἶτα ἐν ὀλίγοις ἔπεσι τὸν τόπον ἐκθέμενος, ὡς ῥηθήσεται μετὰ βραχὺ, ἐν ᾧ διεκρίθησαν ἀλλήλων οἱ Τρῶες, καὶ οἱ ἐπίκουροι, τοῦ καταλόγου τῶν Τρωϊκῶν ἡγεμόνων ἄρχεται, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, πᾶσαι πύλαι, [3] φασὶν Ἡρόδωρος, καὶ Ἀπίων, ὅτι ἔμφασιν μὲν ἔχει πολλῶν πυ-

1. λῦσε δ' ἀγορήν) Homerus λῦσεν. Polit.
2. ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο) Virg. In ferrum Rutuli pro libertate ruebant. Salvinius.
3. φασὶν Ἡρόδωρος, καὶ Ἀπίων) Ejuſdem ſententiæ auctor Ariſtarchus. Etymologici Magni Auctor v. Πᾶσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ, ὅλαι. Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπῆρχον πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. Heſychius: πᾶσαι, ὅλαι. Suidas: Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. παρ' Ὁμήρῳ. ἀντὶ τοῦ ὅλαι. μία γὰρ ἦν. Politus.

πυλῶν· μία δέ ἐςι, καὶ ὅτι ἔςι τὸ πᾶσαι, ἀντὶ τῦ, ὅλαι. Βύλονται ἦν τῦτο λέγεσθαι ὑπὸ τῦ Ποιητῦ, ὅτι ὁ εἰς πυλεὼν ὁ τῆν Τροίαν ἀνοίγων, εἰς πλάτος διεπετάσθη καθ' ἄμφω τὰς πύλας, εἰς ὅσον ἐνεχώρει. ὥστε. καθ' αὐτὺς, ὐ πλῆθος, ἀλλὰ ποιότητα δύο θυρῶν ἀνοίγματος, τὸ πᾶσαι δηλοῖ. [1] Τὸ δὲ ὤϊγνυντο, γίνεται ἐκ τῦ οἴγω τὸ ἀνοίγω, καὶ πλεονασμῷ, οἰγνύω, ἐξ ὗ παράγωγον οἰγνύω. ἀφ' ὗ οἴγνυμι· ὗ παθητικὸς παρατατικὸς, ὠϊγνύμην, καὶ τρίτον πληθυντικὸν, ὠΐγνυντο. Οὕτω καὶ θόρω τὸ πηδῶ, θόρνω θορνύω θόρνυμι, καὶ ἄλλα μυρία, ὥς πυ γέγραπται. Τὸ δὲ ὀρυμαγδὸς, ἔτι καὶ ὀρυγμαδὸς λέγεται, μεταθέσει τῦ γ', πολλαχῦ φαίνεται. [2] Δηλοῖ δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν ὄρει κτύπον· καταχρηςικῶς δὲ καὶ τὸν ὅπυ δή ποτε.

ροζʹ. Ἡ δὲ τῦ ῥηθέντος τόπυ, ἤτοι ςρατοπέδυ, ἔκθεσις, τοιαύτη. Ἔςι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα, καὶ ἔνθα, τυτέςι, κυκλοτερὴς, καὶ πάντοθεν περιτρεχομένη. Ταύτην ἄνδρες μὲν, Βατίειαν κικλήσκυσιν· ἀθάνατοι δὲ σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. ἔνθά, φησι, τότε Τρῶές τε διεκρίθησαν, καὶ οἱ αὐτῶν ἐπίκυροι. Καὶ σημείωσαι, ὅτι ὐδὲ ὗτος ὁ τῦ μνημείυ τόπος, τοῖς βαρβάροις ἦν ἀγαθὸς οἰωνὸς, ὡς ὐδὲ ὁ τῦ Αἰσυήτυ τύμβος. Διὸ τάχα καὶ ὁ Ποιητὴς ὤκνησε τύμβον, ἢ τάφον Μυρίνης εἰπεῖν· [3] σῆμα δὲ ἐκάλεσεν εὐφημότερον, ὡς σημεῖον τινὸς κειμένυ ἐκεῖ. Ὅρα δὲ καὶ, ὅπως εὐμεθόδως κἀνταῦθα ἱςορίαν παλαιὰν παρέῤῥιψε, τὴν περὶ Μυρίνης, καὶ τὴν ῥηθεῖσαν κολώνην, κατὰ τὸ παρέλκον, ἐτοπο-
Rom. p. 351. γράφησε, ποικιλίας χάριν, καὶ πολυμαθείας καὶ τῦτο ποιήσας. [4] Τόπον δὲ ὑψηλὸν, ὥσπερ ἡ ἀλλαχῦ Καλλικολώνη, ὕτω καὶ νῦν ἡ κολώνη, δηλοῖ. [5] ὅθεν παράγωγον, ἡ κολώνεια, ὡς Ἀςυόχη Ἀςυόχεια. Ἔχει δέ τι ἀπορίας, πῶς ὐκ ὀξύνεται ἡ κολώνη, εἴπερ ἀπὸ τῦ κολωνὸς ὀξυτόνυ γίνεται, [6] ὃ δηλοῖ μέγα ὄρος, κατὰ τὺς παλαιύς. Καὶ ἴσως ἐςὶν εἰπεῖν, ὅτι συνεξηκολύθησε καὶ αὐτὸ τοῖς διὰ τῦ, ώνη, θηλυκοῖς ὀνόμασιν, οἷον τῷ, κορώνη, Μεθώνη, καὶ τοῖς τοιύτοις. Ουκ εἰς ὀξὺ δὲ παντελῶς ἡ κολώνη λήγει· ἔχει δέ τι, ὡς εἰκὸς, ἄνω κο-

tur, tamen portam eſse unam; & τὸ πᾶσαι, *cunctæ*, eſse pro ὅλαι, *totæ*. Id igitur volunt a Poëtâ intelligi, ſcilicet unam illam portam, qua ingreſsus in urbem Trojam patebat, latè, quoad ejus fieri poterat, ambabus foribus apertam, atque expanſam fuiſse. Itaque, ex eorum Grammaticorum ſententiâ, τὸ πᾶσαι, *cunctæ*, non portarum multitudinem; ſed, quomodo ambæ illæ fores apertæ, ac pateſactæ eſsent, ſignificat. Τὸ ὠΐγνυντο, *aperiebantur*, fit ex οἴγω, quod *aperio, ac reſero* ſignificat, & per pleonaſmum οἰγνύω, ex quo per paragogen derivatum οἰγνύω. unde οἴγνυμι· cujus Imperfectum paſſivum, ὠϊγνύμην, *aperiebar*, & tertia pluralis perſona, ὠΐγνυντο, *aperiebantur*. Sic etiam θόρω, quod *ſalio* ſignificat, θόρνω, θορνύω, θόρνυμι, aliaque ſexcenta, ut alicubi ſcriptum eſt. Τὸ ὀρυμαγδὸς, *ſtrepitus, fragor, tumultus*, dicitur etiam ὀρυγμαδὸς, tranſpoſito per metatheſin τῦ γ', ut multis in locis apparet. Propriè autem ſignificat ſtrepitum, qui fit ἐν ὄρει, *in monte*: ſed per catachreſin ſtrepitum quemlibet, ubicumque tandem fiat.

CLXXVII. Ejus porrò loci, de quo dictum eſt, ſeu campi, ubi poſita ſunt caſtra, deſcriptio eſt hujuſcemodi: Eſt quidam ante urbem editus collis in planitie ſeorſum, qui hinc & hinc circumiri poteſt, hoc eſt, rotundus, & omni ex parte circumeundus, ſeu orbiculatus. Hanc homines Batieam vocant: Immortales monumentum agillimæ Myrinnes. Ubi, inquit, tunc Trojani in ordines diſtincti ſunt, eorumque auxiliares. Et obſerva, ut ne hic quidem monumenti locus auſpicatus fuit Barbaris, ut nec tumulus Æſyetæ. Quare etiam fortaſſis Poëta noluit tumulum, aut ſepulcrum Myrinnes dicere; ſed auſpicatiori aliquantò voce, minûſque infauſtâ, vocavit σῆμα, *ſignum, ſeu monumentum*, tamquam ſignum alicujus ibi jacentis. Vide prætere, quàm breviter huc, & artificioſè veterem Myrinnæ hiſtoriam adjiciat, eumque, quem diximus, collem, curioſâ locis illius, ſed pro argumento minùs neceſſariâ, deſcriptione exornet; idque faciat varietatis cauſsâ, variæque eruditionis. Locum porrò excelſum, atque editum, ut ἡ Καλλικολώνη, *Callicolone*, de qua alibi, *ideſt, pulcher collis*; ita & hoc loci ἡ κολώνη, *collis*, ſignificat. Unde per paragogen denominata ἡ κολώνεια, *colonea*, ut Ἀςυόχη, *Aſtyoche*, Ἀςυόχεια, *Aſtyochea*. Habet tamen neſcio quid difficultatis, qui fiat, ut minimè acuatur ἡ κολώνη, *collis*, ſiquidem oritur a nomine oxytono κολωνὸς, quod magnum montem, juxta veteres, ſignificat. Ac fortaſſis dici poteſt, contineri id quoque intra ordinem ceterorum nominum muliebrium in ώνη, eorumque exemplum ſequi. cujuſmodi ſunt κορώνη, *cornix*, Μεθώνη, *Methone*, & reliqua hujus generis. Neque verò ἡ κολώνη, *collis*, in acutum prorſus deſinit; ſed, quod ſummi cacuminis, ac faſtigii eſſe debet, habet quodammodò, ut vide-

1. Τὸ δὲ ὠΐγνυντο, γίνεται ἐκ τῦ οἴγω) Etymologici Magni Auctor: ὠΐγνυντο πύλαι, ἀντὶ τῦ ἀνεῴγνυντο, ἀπὸ τῦ οἴγω, οἴγνω, οἰγνύω. Heſychius: ὠΐγνυντο, ἠνοίγοντο, ἀνεῴγνυντο. Suidas: ὠΐγνυντο, ἀνεῳχθῆναι. Politus.

2. Δηλοῖ δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν ὄρει κτύπον· καταχρηςικῶς δὲ καὶ τὸν ὅπυ δή ποτε) Etymologici Magni Auctor: Ὀρυγμαδὸς, θόρυβος. κραυγή. ὁ ἐν ὄρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος, καὶ τὸ ὅμαδος. οἱ δέ φασι, παρὰ τὸ θορυβάζω θορυβάσω, καὶ θυρεαὶς θορυβάξω. ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορύβαγα, θορυβαγὸς. καὶ ἀφαιρέσει τῦ θ', καὶ τροπῇ τῦ β' εἰς μ', καὶ πλεονασμῷ τῦ δ', ὀρυγμαδὸς. ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς θορύβυ. Heſychius: ὀρυγμαδὸς, ταραχή, ψόφος. θόρυβος. κτύπος. Suidas, ὀρυμαγδὸς, θόρυβος. ταραχὴ, κτύπος. παρὰ τὸ θόρυβος. θορυβάζω, θορυβάσω, τεθορύβαγα, θορύβαγος· καὶ ἀφαιρέσει τῦ θ', καὶ τροπῇ τῦ β' εἰς μ, καὶ πλεονασμῷ τὸ δ', ὀρυμαγδὸς. Politus

3 σῆμα δὲ ἐκάλεσεν εὐφημότερον, ὡς σημεῖον τινὸς κειμένυ ἐκεῖ) Σῆμα, *monumentum, ſepulchrum*. Plato in Cratylo σῶμα corpus dictum eſſe ait, quaſi σῆμα, *ſepulchrum* (ſcilicet animæ). *Salvinus*.

4 Τόπον δὲ ὑψηλὸν, ὥσπερ ἡ ἀλλαχῦ Καλλικολώνη, ὕτω καὶ νῦν ἡ κολώνη, δηλοῖ) Heſychius: κολώνη, τόπος ὑψηλὸς, καὶ ἐπανάςημα γῆς βυνοειδές. Sic κολωνὸς Suidæ γῆς ἀνάςημα, τόπος ὑψηλός. Sic Καλλικολώνη apud Homerum:

Ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

Scholiaſtes: ἡ δὲ Καλλικολώνη ἐςὶν, ὑψηλὸς τόπος. Nominatur autem Καλλικολώνη· ἐπεὶ τῶν πέριξ τόπων ὑπερημιωτάτη ἐςιν. Polit.

5. ὅθεν παράγωγον, ἡ κολώνεια) Fortaſſe κολώνεια legendum pro κολωνία apud Heſychium, in hoc loco: Κολωνία, τάφος Ἰλιάδος. Polit.

6. ὃ δηλοῖ μέγα ὄρος, κατὰ τοὺς παλαιούς) Etymologus: Κολωνός. ὄρος, βυνός, λόφος, ἀνάςημα. τὸ οὖν ἀνάςημα γῆς, κολωνὸς λέγεται. σημαίνει δὲ καὶ σταθμὸν. Procopius De Bello Vandalico l. 2. c. 12. ἄςι, ἐνταῦθ' ἀγχι ἐς τὸν τοῦ ὄρους κολωνὸν ἱκοντο, ἐνταῦθα ἡσυχάζοντες τὸ λοιπὸν διανυκτερεύειν. Politus.

Digitized by Google

detur, reſectum, & detruncatum. Quare etiam dicitur κολώνη, tamquam a κολούω, quod eſt amputo, ac detrunco. Idem autem omnino hoc loci eſt dicere κολωνὸν, atque κολώνην, *collem, ſeu locum editiorem*. Sed tamen prævalet, ac vincit vox Homerica: quam Sophocles etiam ſequitur, ubi ſepulcri verticem vocat κολώνην· tametſi alioquin probè ſciret id, quod diximus, unam eamdemque utriuſque vocis eſſe ſignificationem: quatenus Κολωνὸς, *Colonus*, populus ei eſt Athenis; & tamen, qui inde erat popularis, qualis & ipſe erat, ortus dicebatur Κολώνηθεν, *e Colone*, non Κολωνόθεν, *e Colono*: perinde quaſi ſimiliter ſeſe habeat dicere Κολωνὸν, atque Κολώνην, & ἐκ Κολωνοῦ, *ex Colono*, neque Κολώνηθεν, *ex Colone*.

CLXXVIII. Callis hic, quem diximus, vocatus fertur eodem nomine, atque Amazon quædam ibi ſepulta, quæ duo olim nomina habuiſſe videtur: quorum quidem nominum vilius unum, ac vulgarius, ſive, ut veteres loquuntur, magis populare, notum, exploratumque erat mortalibus. Hujuſmodi autem nomen eſt ἡ Βάτεια, *Batea* itemque, ἡ Βατίεια, *Batiea*, planè, & ſimpliciter enunciatum. Alterum verò nomen, majorem tumorem, faſtumque præ ſe ferens, & auguſtius, ſive etiam, ſecundùm veteres, magis verum, a Diis datum eſt, ut Muſa Homerica ait, ſive Poëta ipſe, divino numine afflatus, & Muſarum veluti alumnus, quippe qui, ut ferunt, propriam, ac peculiarem deorum linguam noverit. Sic etiam Briareus, & Ægæon, alterum, nomen divinum, juxta Poëtam; alterum, humanum. quod & alibi ſimiliter fit, cum una, eademque res duo nomina habet. Myrinna porrò hæc Homerica memoratur etiam apud Lycophronem, & a nonnullis filia dicitur Teucri, uxor Dardani: Verùm Geographus, ubi Myrinnæ hujus mentionem facit, ſic habet: Abeſt Hermus Cumâ ſtadiis ſeptuaginta. Æolicarum urbium maxima, & præſtantiſſima eſt Cuma, ab Amazone nomen hoc ſortita: ſicuti etiam Myrinna ab eâ Amazone, quæ ſepulta eſt in campo Trojano ſub Batieâ. Itaque, ex hac Geographi narratione, non ipſa illa Amazon Myrinna, eſt binominis; ſed ejus tumulus: cujus ſanè nomina ſunt duo, Batiea, quod eſt nomen loci; & Myrinna, nomen ductum a Myrinnâ ſepultâ in Batieâ. Loca autem eſſe pleraque, quæ ab Amazoni-

κολόβωμα τῆς ὀξύτητος. Διὸ καὶ κολώνη λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ κολούω τὸ κολοβῶ. [1] Ταυτὸν δὲ πάντως κολωνὸν κἀνταῦθα, καὶ κολώνην εἰπεῖν. Νικᾷ δὲ ὅμως τὸ Ὁμηρικόν· ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἀκολουθῶν, κολώνην ἄκραν τάφου ἔφη, οὐκ ἄλλως εἰδὼς τὴν ῥηθεῖσαν ταυτότητα· καθότι [2] Κολωνὸς μὲν, δῆμος αὐτῷ ἐν Ἀθήναις· ὁ δὲ ἐκεῖθεν δημότης, [3] ὁποῖος καὶ αὐτὸς, Κολώνηθεν ἐλέγετο φῦναι, οὐ Κολωνόθεν· ὡς ὅμοιον ὂν κολωνὸν, καὶ κολώνην εἰπεῖν, καὶ ἐκ κολωνοῦ, καὶ κολώνηθεν.

ρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ῥηθεῖσα κολώνη, ὁμωνύμως, φασὶν, Ἀμαζόνι τινὶ ἐκεῖ τεθαμμένῃ, δύο ποτὲ, οἷα εἰκὸς, ἐχούσῃ ὀνόματα· ὧν τὸ μὲν εὐτελέστερον, καὶ, ὡς οἱ παλαιοί φασι, δημωδέστερον, ἀνθρώποις ἔγνωστο. Τοιοῦτον δὲ ἡ Βάτεια, καὶ ἡ Βατίεια, λείως, καὶ ἀφελῶς ἐκφωνούμενον. Τὸ δὲ ὀγκηρότερον, καὶ σεμνότερον, ἢ καὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀληθέστερον, θεοῖς δέδοται, ὡς ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσά φησιν, ἤτοι ὁ θεόληπτος Ποιητὴς, καὶ ὡς οἷα μουσοτραφὴς, τὴν τῶν θεῶν, φασιν, εἰδὼς διάλεκτον. Οὕτω καὶ Βριάρεως, καὶ Αἰγαίων· τὸ μὲν, θεῖον ὄνομα, κατὰ τὸν Ποιητὴν· τὸ δ᾽ ἀνθρώπινον. Τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἑτέρων διωνυμιῶν. Ἡ δὲ Ὁμηρικὴ αὕτη Μύριννα [4] κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρονι, λεγομένη παρά τινων Τεύκρου θυγάτηρ, γυνὴ Δαρδάνου. Ὁ δὲ Γεωγράφος, μεμνημένος που ταύτης, φησίν· [5] Ἕρμος ἀπέχει τῆς Κύμης ἑβδομήκοντα σταδίους. Μεγίστη δὲ τῶν Αἰολικῶν, καὶ ἀρίστη ἡ Κύμη, [6] ἀπὸ Ἀμαζόνος τὸ ὄνομα σχοῦσα· καθάπερ καὶ ἡ Μύριννα ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένης ὑπὸ τῇ Βατιείᾳ. Ὥστε, κατὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Γεωγράφου, οὐκ αὐτὴ ἐκείνη ἡ Ἀμαζὼν Μύριννα, διώνυμος, ἀλλ᾽ ὁ τύμβος αὐτῆς· οὗ δύο ὀνόματα, ἡ Βατίεια τοπικὸν· καὶ ἡ Μύριννα, ἐκ τῆς κειμένης Μυρίννης ἐν τῇ Βατιείᾳ. [7] Ὅτι δὲ τόποι πολλοὶ Baſ. p. 266.

1. Ταυτὸν δὲ πάντως κολωνὸν κἀνταῦθα, καὶ κολώνην εἰπεῖν) Etymologus: Κολώνη, καὶ κολωνὸς, ὁμοίως, ἀκρωτήρια σημαίνουσιν. Heſychius: Κολωνὸς, τόπος ὕψος ἔχων. Polit.

2. Κολωνὸς μὲν, δῆμος αὐτῷ ἐν Ἀθήναις) Sophocles in Oedipo Coloneo:

τόνδ᾽ ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.

Scholia: τὸ τοῦδε κοινόν. τὸ τοῦ Κολωνοῦ ὄνομα κοινὸν φέρουσι πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιᾶται δηλονότι. Politus.

3. ὁποῖος καὶ αὐτὸς, Κολώνηθεν ἐλέγετο φῦναι) qualis Sophocles. Suidas: Σοφοκλῆς, Σοφίλου, Κολωνόθεν, Ἀθηναῖος. Sed & dicebatur eſſe Κολωνόθεν. quod negat hic Euſtathius. Argumentum Oedipi Colonei: Τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ. ἦν γὰρ Κολωνόθεν. ὥστε τὸν μὲν δῆμον, ἐπίσημον ἀποδεῖξαι· χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις. Politus.

4. κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρονι, λεγομένη παρά τινων Τεύκρου θυγάτηρ) Lycophron: Καὶ δὴ χέω Μύριννα. Ubi hæc Myrinna Scholiaſtæ oppidulum dicitur Trojæ. Μύριννα πολίχνιον Τροίας ἐστὶν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες, ἀπαίροντες τῶν τῶν Ἑλλήνων πλοίων ὁρμηθέντο παρὰ Πολίου, τοῦ Πριάμου υἱοῦ. ὅρος σκοπὸς τῶν Τρώων ὑπῆρχε, ὑψηλὸν πεχυμένον πεδίων, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος. Et poſt recitatos Homeri verſus: Μύριννα δὲ ἡ πολίχνη ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν Ἀμαζόνων Μύριννα λεγομένη ὑπὸ Ἀχιλλέως, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας ἐστρατεύσατο. αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς τιμὴν ταύτης τὴν πόλιν ἀνήγειραν. Poſtea Lycophron Ariſbes meminit, quam uxorem Dardanus duxit. Hanc nonnulli, Bateam eſſe voluerunt. Scholiaſtæ: Ἀρίσβην, ἢ, κατά τινας, Βάτειαν, θυγατέρα Τεύκρου, γήμας Δάρδανος, γεννᾷ Ἐριχθόνιον, Τρῶα δὲ Ἐριχθόνιος, Τρὼς δὲ Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην. Ἶλος γεννᾷ Λαομέδοντα, Λαομέδων Πρίαμον, Πρίαμος τὴν Κασσάνδραν αὐτήν. Etymologici Magni Auctor: Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατείας τῆς Δαρδάνου γυναικός· ἐκ ἧς γεννᾶται τὸ Ἐριχθόνιος. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Ita quidem Orus apud Etymologum. Sed tamen Etymologus ipſe ſubjicit, ſeſe reperiſſe ἐν τοῖς ῥητορικοῖς τὴν λέξιν σημαίνουσαν τινὰ ἐπισημαίνουσαν, ἀπὸ Βάτωνος ἐπωνομασμένην ἄστεως, ἢ στάδιον, ἢ κόσμον, ἢ χωρίον τι. Politus.

5. Ἕρμος ἀπέχει τῆς Κύμης ἑβδομήκοντα σταδίους) Geographus: ἀπὸ Λαρίσσης μὲν, διαβάντι τὸν Ἕρμον, εἰς Κύμην, ἑβδομήκοντα στάδιοι. ἐντεῦθεν δὲ εἰς Μύριναν τετταράκοντα στάδιοι. Polit.

6. ἀπὸ Ἀμαζόνος τὸ ὄνομα σχοῦσα) Geographus, ubi egit de Cumâ Æolicâ: Τὸ δ᾽ ὄνομα ἀπὸ Ἀμαζόνος τῇ πόλει τεθεῖσθαι· καθάπερ καὶ τῇ Μυρίνῃ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένης ὑπὸ τῇ Βατιείᾳ. Politus.

Nummi inſcripti: ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ. in poſticâ parte, Mulier ſedens. Μυρίνης, non Μυρίννης, in Homero legit Strabo. *Salvinius*.

7. Ὅτι δὲ τόποι πολλοὶ Ἀμαζόνων εἰσὶν ἐπώνυμοι) Strabo libro XII. Καὶ πόλεις τινὰς πάλαι ὁμολογοῦνται ἐπώνυμοι αὐτῶν (τῶν Ἀμαζόνων). Salvinius.

Digitized by Google

λοὶ Ἀμαζόνων εἰσὶν ἐπώνυμοι, [1] δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ Θεμίσκυρα ἐπωνομάσθαι Ἀμαζόνι, οἰκητήριον καὶ αὐτὴ Ἀμαζόνων γενομένη ποτέ· παρ' ᾗ καὶ ὡσέτι νῦν [2] τόπος τὶς ταῖς Ἀμαζόσιν ἐπωνόμασται. [3] Ἱστορεῖ δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ, ὅτι Βάτεια ἀπὸ Βατιείας προσηγόρευται τῆς Δαρδάνου γυναικός· ἧς καὶ Ἀρριανὸς μεμνημένος, φησὶν, ὅτι Δάρδανος, ἐκ Σάμου τῆς Θρακίας ἐλθὼν, [4] τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλέως θυγατέρας ἔγημε, Νησὼ, καὶ Βάτειαν· καὶ ἐκ μὲν τῆς Νησοῦς ἦν αὐτῷ θυγάτηρ [5] Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες, ὅσαι ἐγένοντο μαντικαὶ, Σίβυλλαι ἐλέγοντο, οὐχ ὡς πρὸς αἵματος αὐτῇ οὖσαι, ἀλλὰ, διὰ τὴν ὁμοίαν θεοφορίαν, τυχοῦσαι τῆς ἐπικλήσεως. ἐκ Βατιείας δὲ, Ἐριχθόνιος, καὶ Ἶλος. Μήποτε οὖν, ὥσπερ ὁ τῆς γεννησαμένης Βατιείας τάφος κάτω τῆς Τροίας, οὕτω, κατὰ ζῆλον, [6] καὶ ὁ τοῦ Ἴλου, μέσον καταπεδίον ἦν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν προσεχῶς γραφέντων, πρωτότυπον ἡ Βάτεια. ὅθεν, κατὰ πλεονασμὸν, ἡ Βατίεια, ὁμοίως ἴσως τῷ, ὑγεία ὑγίεια.

ροθʹ. Λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος, καὶ ὅτι [7] τεκμαίρονται, Ἀμαζόνα ταύτην εἶναι, τῷ ἐπιθέτῳ. [8] Εὔσκαρθμοι γὰρ ἵπποι, φασὶ, διὰ τὸ τάχος. [9] Κἀκείνη οὖν εὔσκαρθμος διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος. Ἱστορεῖ δὲ καὶ, [10] πόλιν Αἰολικὴν εἶναι τὴν ἀνωτέρω λεχθεῖσαν Μύριναν, [11] τὴν ὁμώνυμον τῇ ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένῃ Μυρίννῃ. ἥτις ἐν ἁπλότητι μὲν γράφεται τοῦ ρ· [12] διπλοῦν δὲ ἔχει τοῦ ν, κατὰ τὸ Ἤριννα, καὶ Κόριννα· ἀπεναντίας τῇ μυρρίνῃ τῷ δένδρῳ. Αὕτη γὰρ μονάζει μὲν τὸ ν· διπλάζει δὲ τὸ ρ, διὰ τὴν μυθικὴν Μύρ-

zonibus nomen habent, oſtenſum eſt ad Dionyſium Periegetam. Sed & ab Amazone traxiſſe nomen videtur Themiſcyra: quippe quum & ipſa domicilium quondam Amazonum fuerit: apud quam quidam etiam nunc locus ab Amazonibus eſt denominatus. Narrat etiam Geographus, Bateam ita eſſe appellatam a Bateâ, Dardani uxore: cujus Arrianus quoque meminit, ubi Dardanum memorat, ex Samothraciâ profectum, Neſonem, & Bateam, Teucri regis filias, in matrimonium accepiſſe. Ex Neſone natam ei Sibyllam vatem, a qua ceteras quoque feminas, quæcumque divinationem habuerunt, Sibyllas eſſe appellatas: quæ tamen appellationem hanc nactæ fuerint, non quòd ſanguine, aut cognatione cum eâ conjungerentur; ſed quia ſimiliter, atque ipſa, divino inſtinctu agebantur. Ex Bateâ verò, Erichthonium, atque Ilum, procreatos. Itaque haud ſcio, an, ſicuti Bateæ genitricis ſepulcrum infra Trojam; ſic etiam ad æmulationem, atque ad hoc exemplum, Ili pariter ſepulcrum in medio campo ſitum fuerit. Ac vide, ut, quemadmodum ex allatis modò locis manifeſtè apparet, primitivum nomen eſt ἡ Βάτεια, *Batea*. Unde per pleonaſmum ἡ Βατίεια, *Batiea*, ſimiliter fortaſſe, atque τὸ ὑγεία ὑγίεια, *ſanitas, ſeu bona valetudo*.

CLXXIX. Addit de Myrinnâ Geographus, ex epitheto ipſo haud dubiè conjici, fuiſſe hanc Amazonem. Εὔσκαρθμοι namque, idest, *benè ſaltantes, ſeu in ſaltando valdè agiles*, dicuntur equi ob velocitatem. Illa igitur εὔσκαρθμος, *benè ſaltans, atque agilis*, ob currus agendi moderandique celeritatem. Narrat rurſus, urbem Æolicam fuiſſe eam, quam ſupra diximus, Myrinnam, Myrinnæ illius cognominem, quæ tumulata eſt in campo Trojano. Atque hæc ſanè Μυρίννη, *Myrinna*, ſimplici quidem ſcribitur τὸ ρ· ſed τὸ ν habet duplicatum, pariter atque τὸ Ἤριννα, *Erinna*, & Κόριννα, *Corinna*: contraquam ἡ μυρρίνη, *myrtus*, arbor. Ea namque unicum quidem habet τὸ ν· ſed duplicat τὸ ρ, ob Myr-

1. δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) Euſtathius ad Periegetam: Ὅτι δὲ αἱ Ἀμαζόνες πολλὰς ἐν Ἀσίᾳ κατεῖχον τόπους ποτὲ, δηλοῦσι καὶ πόλεις τινὲς Ἀμαζόνων ὁμώνυμοι, καὶ μάλιστα πόλεις, οἷον ἡ Ἔφεσος, ἡ Κύμη, ἡ Μύρινα ἡ Αἰολική. Ubi legendum eſt ἡ Μύριννα. Politus.

2. τόπος τὶς ταῖς Ἀμαζόσιν ἐπωνόμασται) nempe τῶν Ἀμαζόνων πεδίον, ut conſtat ex Strabone l. 1. p. 52. & l. 2. p. 126. *Polit.*

3. Ἱστορεῖ δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ, ὅτι Βάτεια ἀπὸ Βατιείας προσηγόρευται τῆς Δαρδάνου γυναικός) Non id Geographus, quod ſciam; ſed ſcriptores alii prodiderunt. Etymologus, ſeu potius Orus, ex Scholiaſtâ Lycophronis: Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατιείας τῆς Δαρδάνου γυναικός. Stephanus: Βατίεια, τόπος τῆς Τροίας [illegible] ἀπὸ Βατιείας τινὸς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. Bateam Stephanus poſtea facit Troïs filiam, Dardani uxorem. *Politus.*

4. τὰς τοῦ Τεύκρου βασιλέως θυγατέρας ἔγημε, Νησὼ, καὶ Βάτειαν) Alii unam dumtaxat Teucri regis filiam, Bateam, non alteram Neſonem, memorant, quam uxorem Dardanus duxerit. Dionyſius Halicarnaſſenſis: Δάρδανος, [illegible] Τεύκρου θυγατέρα [illegible] Βάτειαν γαμεῖ, τὴν Τεύκρου θυγατέρα. καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ἐριχθόνιος. Diodorus Siculus: Τεύκρου δ' ἐγένετο θυγάτηρ Βάτεια, ταύτην δὲ Δάρδανος ὁ Διὸς γήμας, καὶ τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος, τοὺς μὲν λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Δαρδάνους· πόλιν δὲ οἰκίσας ἐπὶ θαλάσσης, ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Δάρδανον. Apollodorus Athenienſis: Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθρᾴκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου, καὶ νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν. Stephanus. Κεφάλων δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα γαμεῖ Ἀρίσβην. Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτήν φησι. Politus.

5. Σίβυλλα ἡ μάντις) Plinius lib. 7. c. 33. *Divinitas, & quædam Cælitum ſocietas nobiliſſima, ex feminis in Sibyllâ fuit; ex viris in Melampode apud Græcos; apud Romanos in Marcio.* Politus.

6. καὶ ὁ τοῦ Ἴλου, μέσον καταπεδίον ἦν) De πεδίῳ Trojano hæc Strabo: Τὸ δὲ καὶ ἰδίως Τρωϊκὸν λέγεται, [illegible] ἀγῶνας ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα ἀποδίδωσι. πλατύτερον γάρ ἐστι, [illegible] τοὺς ὀνομαζομένους τόπους ἐνταῦθα δεικνυμένους ὁρῶμεν, τὸν Ἐρινεὸν, τὸν τοῦ Αἰσυήτου τάφον, τὴν Βατίειαν, τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα. Politus.

7. τεκμαίρονται, Ἀμαζόνα ταύτην εἶναι, τῷ ἐπιθέτῳ) Geographus: [illegible] ἱστορεῖσθαι μίαν εἶναι τῶν Ἀμαζόνων, ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τεκμαιρόμενοι. Polit.

8. Εὔσκαρθμοι γὰρ ἵπποι, φασὶ, διὰ τὸ τάχος) Heſychius: Εὔσκαρθμοι, εὔποδες, εὐκίνητοι, ταχεῖς. σκαρθμὸς γὰρ [illegible], τὸ δὲ σκαίρειν, τὸ πηδᾶν. Polit.

9. Κἀκείνη οὖν εὔσκαρθμος) Geographus: καὶ ταύτην εὔσκαρθμον, διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος. Polit.

10. πόλιν Αἰολικὴν) Μύρινα Αἰολὶς πόλις ἔχουσα λιμένα. Strabo. *Polit.*

11. τὴν ὁμώνυμον τῇ ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένῃ Μυρίννῃ) [illegible] Strabo: Τὸ δ' ὄνομα ἀπὸ Ἀμαζόνος τῇ πόλει (Cumæ) τεθεῖσθαι, καθάπερ καὶ τῇ Μυρίνῃ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ κειμένης ὑπὸ τῇ Βατιείᾳ. Alibi Strabo Myrinam, aliaſque urbes ἐπωνύμους Amazonum dicit, ac lib. 11. Κτίσαι γοῦν πόλεις, καὶ ἐπωνυμίας λέγονται, καθάπερ Ἔφεσον, καὶ Σμύρνης, καὶ Κύμης, καὶ Μυρίνης. Politus.

12. διπλοῦν δὲ ἔχει τοῦ ν) Geographus tamen ubique Μύριναν nominat cum uno tantum ν in recentibus editionibus. Sed aliter exiſtimo antiquos codices habuiſſe, & verè ſcriptum apud Homerum, ut legiſſe videtur Euſtathius, Μυρίννης. quam etiam lectionem ſervat Florentina editio Homeri. Politus.

Numi tamen ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ dicunt. *Salvinus.*

Myrrham, illam fabuloſam, atque etiam quia dicitur μυρσίνη. Quocirca, ut πυρσός, πυῤῥός, *rufus*, ταρσός, ταῤῥός, *parvus calathus*; ſic & μυρσίνη, μυῤῥίνη. Sunt tamen nonnulli, qui Βάτειαν, *Bateam*, urbem dicunt Troadis, ſic denominatam a magnâ circa eam copiâ τῶν βάτων, *ruborum*: qui rubi dicuntur etiam tribus ſyllabis βάτιαι, ut patet ex Pindaro, Ode in Ageſiam. Verùm alii ſic eam vocatam ſuſpicantur, fortaſſis παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς πολέμοις, *ex eo, quòd belli tempore adſcendere in eam ſolerent*. Πολύσκαρθμος, *perquam agilis*, intelligitur, ut diximus, quæ multam in regendo curru dexteritatem, atque agilitatem habet. Namque ex verbo σκαίρω, quod eſt *ſalio*, ſeu *ſalto*, fit ὁ σκαρθμός, *ſaltus*, pleonaſmo τοῦ θ· ſicuti etiam fit in τῷ μηνιθμός, *ira*, & κλαυθμός, *ploratus*, & ὠρυθμός, *ululatus*, *ſeu ejulatus*, apud Quintum, aliiſque in vocibus hujus generis. Alii tamen τὸ πολύσκαρθμος, interpretantur cum reſpectu ad locum, quòd ſcilicet, belli tempore, ut ajunt, πολλοὶ σκαρθμοί, hoc eſt, multi pedum motus, multæque agitationes ibi fierent. Eſt autem, juxta priſcos Grammaticos, σκαρθμός, *curſus*, *greſſus*, *pes*. Alii denique πολύσκαρθμον, velocem intelligunt. Τό, Ἔστι δέ τις αἰπεῖα κολώνη πρὸ τῆς Τροίας. *Eſt editus quidam collis ante urbem Trojam*: figuratum eſt genus perſpicuæ orationis, quod narrationibus, atque explanationibus convenit, & in deliciis eſt Homero. ut illud: Ἔστι πόλις Ἐφύρη. *Eſt urbs Ephyra*. & permulta alia.

Μύῤῥαν, [1] καὶ διότι δὲ μυρσίνη λέγεται. Διό, καθάπερ πυρσός, πυῤῥός, ταρσός, ταῤῥὸς ὁ καλαθίσκος, οὕτω καὶ μυρσίνη, μυῤῥίνη. [2] Τινὲς δὲ Βάτειαν φασὶ πόλιν Τρωϊκήν, παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων· [3] ὥσπερ καὶ βάτιαι τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγησίαν ᾠδῇ. Ἕτεροι δὲ ἐνδοιάζοντες φασίν, οὕτω καλεῖσθαι ἴσως [4] παρὰ τὰ βαίνεσθαι ἐν ταῖς Rom.p.352.
πολέμοις. [5] Πολύσκαρθμος δὲ ἡ, ὡς εἴρηται, ἡνιοχική, καὶ πολυκίνητος. Γίνεται γὰρ [6] ἐκ τοῦ σκαίρω τὸ πηδῶ ὁ σκαρθμός, πλεονάσαντος τοῦ θ· ὡς καὶ ἐν τῷ μηνιθμός, καὶ κλαυθμός, καὶ ὠρυθμὸς παρὰ Κοΐντῳ, καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. Τινὲς δὲ τὸ πολύσκαρθμος, πρὸς τὸν τόπον ἡρμήνευσαν, ὡς πολλῶν, φασιν, ἐνεργουμένων αὐτόθι ἐν τῷ πολέμῳ σκαρθμῶν, ὅ ἐστι, κινήσεων ποδῶν. Ἔστι δέ, κατὰ τοὺς παλαιούς, [7] σκαρθμός, δρόμος, βάσις, [8] πούς. Ἕτεροι δέ, τὸ πολύσκαρθμος, [9] ἀντὶ τοῦ ταχεῖα ἐνόησαν. Τὸ δέ, Ἔστι δέ τις αἰπεῖα κολώνη πρὸ τῆς Τροίας, [10] σχῆμα ἐστὶ σαφηνείας, διηγήμασι πρέπον. Φίλον Ὁμήρῳ. ὡς καὶ τό, [11] Ἔστι πόλις Ἐφύρα. καὶ ἄλλα πολλά.

Trojanorum dux erat magnus ille galeâ inſignis Hector
Priamides. Simul cum eo quàm plurima, & fortiſſima
Copia armabantur, prompta haſtis.
Dardanis porro imperabat bonus filius Anchiſæ
Æneas (hunc ſub Anchiſâ genuerat Diva Venus
Idæ in jugis, dea cum mortali homine commixta)
Non ſolus. Simul cum eo duo Antenoris filii,
Archilochusque, Acamasque, totius rei militaris periti.
Qui verò Zeliam habitabant ad imas radices Idæ,
Aphnei, bibentes aquam nigram Æſepi,
Troes, horum rurſus dux erat Lycaonis inclytus filius
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipſe dederat.

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Αἰνείας. τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη
Ἴδης ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.
Οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε,
[12] Ἀρχίλοχός τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης,
Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

CLXXX. Trojanorum dux erat magnus ille Hector, Priami filius, galeâ variè ornatâ decorus, atque inſignis. Simul τῷγε, videlicet τούτῳ, *cum hoc*, quàm plurimæ, & fortiſſimæ co-

ρπ'. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ Πριαμίδης. ἅμα τῷ γε, ἤγουν τούτῳ, πολὺ πλεῖστοι, καὶ ἄριστοι λαοὶ θωρήσσοντο,

1. καὶ διότι δὲ μυρσίνη λέγεται) Heſychius: μυῤῥίνη, μυρσίνη. Polit.

2. Τινὲς δὲ Βάτειαν φασὶ πόλιν Τρωϊκήν, παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων) Heſychius: Βατίεια, πόλις Τρωική. Scholiaſtæ etiam Lycophronis Μυρίννα, πολίχνη Τροίας, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες. Aliis Βατίεια locus eſt Troadis, ſic appellatus ἀπὸ τῶν βάτων, cujus etymologiæ meminit Stephanus. Politus.

3. ὥσπερ καὶ βάτιαι τρισυλλάβως λέγονται) Lege, βατίαι, per ι. Βατία dicta aliquando ἡ βάτος, non βάτιαι. Itaque vult Euſtathius, τὰς βάτους καὶ βατίας τρισυλλάβως λέγεσθαι. ut patet ex Pindaro. Pindarus Olymp. Od. 6. quæ Ode eſt in Ageſiam Syracuſanum:

ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ, βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ράτῳ.

Vetus Scholiaſta: βατίᾳ ἀντὶ τῆς βάτῳ. ὅ ἐστιν ἀκανθώδης ὕλης. Demetrius Triclinius: ἐν βατίᾳ, ἤγουν βάτῳ ἀπειράτῳ. Sed Etymologo βατία locus eſt ὁ βάτους ἔχων. Βατία, inquit, λέγεται, καὶ ὁ βάτους ἔχων τόπος. ἀπὸ τοῦ βάτος. Βατία διὰ τοῦ ι, ὡς Αἰπολός, Αἰπολία. τὸ ἐθνικόν, Βατιεύς, καὶ Βατιεῖος. Inde igitur ἀπὸ τῶν βάτων dici quibuſdam viſa eſt Βατίεια hæc Homerica, quaſi per pleonaſmum τοῦ ε. Verum Epaphroditus loci nomen Βατίειαν deducebat ἀπὸ τοῦ πατεῖ, ſeu ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων. Affertur hæc etiam etymologia apud Stephanum. Sed locus eſt miſerè depravatus: ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων, ἤγουν τῆς τροφῆς, τροφῆ τοῦ τ εἰς β'. Ineptiunt plane, qui ibi defendunt τὸ τροφῆς. Legendum ſine dubio, ἤγουν τῆς ἀναστροφῆς. Hæc recta fuerit explicatio τοῦ πάτου. Πάτος ἡ ἀναστροφή, ὅπου ὁδός. Sic Euſtathius ad Odyſſeam pag. 1619. Πάτος δέ, φασιν, ἀναστροφή, ὅπου ὁδός. ὅθεν ἀπάτητος ὁ ἄβατος, ὅπου κόπρος. καὶ ἀποπατεῖν τὸ ἀφοδεύειν. καὶ περίπατος τό, ἐκ τοῦ. ἀντὶ τοῦ ἐκ πεδίου. Itaque Βατίεια Epaphrodito dicta videbatur ἀπὸ τοῦ πάτου. Ἀ πάτος πάτεια· pleonaſmo τοῦ ι, πατίεια, & mutatione τοῦ π in β, Βατίεια. Etymologici Magni Auctor: ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου, Ἐπαφρόδιτός φησιν, ἀπὸ τοῦ πατεῖν, πάτος· καὶ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων. τὰς γὰρ ἐν τῇ ὁδῷ ἴχνη ὁδοῖς, καὶ συνεχεῖς τριμμούς, πάτους ἔλεγον. Πάτος οὖν πάτεια· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πατίεια, καὶ Βατίεια. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Ἰλιάδος. Politus.

4. παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν πολέμοις) ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, βατός. Hinc βάτεια, & pleonaſmo τοῦ ι, βατίεια. Sic paullò ante πάτος πάτεια, & pleonaſmo τοῦ ι, πατίεια. Βατός Heſychio, διαπεράσιμος τόπος. Etiam βατόν, περατόν, πορευτόν. Polit.

5. Πολύσκαρθμος δὲ ἡ, ὡς εἴρηται, ἡνιοχική, καὶ πολυκίνητος) Πολύσκαρθμος alias δρομάς, πολυπήδητος, διάπορος, πολυκίνητος. Polit.

6. ἐκ τοῦ σκαίρω τὸ πηδῶ ὁ σκαρθμός, πλεονάσαντος τοῦ θ) Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ σκαίρω σκαρμός, καὶ σκαρθμός πλεονασμῷ τοῦ θ'. Politus.

7. σκαρθμός, δρόμος) Heſychius: σκαρθμοῖς, κινήσεσι, δρόμοις. Polit.

8. πούς) Etymologici Magni Auctor: σκαρθμός, πλεονασμῷ τοῦ θ'. λέγεται δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ πούς. Polit.

9. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα) lege, ταχεῖα. Vetus Scholiaſta: πολυσκάρθμοιο, πολυκινήτου, ταχείας, διὰ τὸ πολλοὺς αὐτόθι ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Etymologici Magni Auctor: πολύσκαρθμος, ὁ πολυσκαρθμής, ὅ ἐστιν, κινήσεως, ταχύς. Polit.

10. σχῆμα ἐστὶ σαφηνείας) Hujuſmodi perſpicuæ narrationis genus in deliciis noſtro etiam Virgilio, ut lib. 1. Æneid. *Eſt in ſeceſſu longo locus*. & 2. *Eſt in conſpectu Tenedos*. & 3. *Eſt locus. Heſperiam Graji cognomine dicunt*. & pluribus aliis in locis. Politus.

11. Ἔστι πόλις Ἐφύρη) Virg. *Eſt locus*. Salvinus.

12. Ἀρχίλοχός τ', Ἀκάμας τε) Ἀρχέλοχός τ' Euſtathius legit, & habet editio Homeri Florentina. *Polit.*

[1] μεμαότες ἐγχείῃσιν, ἤγουν προθυμούμενοι τοῖς ἔγχεσι. τί δὲ προθυμούμενοι; πολεμίους ἀναιρεῖν, ἢ φάλαγγας ῥήσσειν, ἢ καὶ θώρακας ῥῆξαι πολεμίων ἀμφὶ στήθεσσιν. ὅπερ ἐπὶ μὲν τῶν Ἀβάντων, ἐντελῶς εἶπεν, ἐνταῦθα δὲ ἐνέλειψε, συνεπιτροχάζων καὶ τοῖς σχήμασι, καὶ τὸ Τρωϊκὸν ἐμφαίνων καὶ οὕτως ἐναγώνιον· ὅσγε οὐδὲ δειπνούντων μέμνηται τῶν Τρώων, οὐδὲ μὴν θυόντων. ὅπερ εὐλόγως πεποιήκασιν Ἕλληνες. Καὶ ὅρα, ὅτι μέγαν τὸν Ἕκτορα εἶπε, καθὰ πολλὰς πάλαι ἐννοίας, ὧν οὐδεμίαν ἀνεκάλυψε. [2] Κορυθαιόλος δὲ, παροξύνεται μὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν· δη- Baſ. p. 267. λοῖ δὲ [3] τὸν ἔχοντα αἰόλην κόρυθα, ἤγουν ποικίλην περικεφαλαίαν. εἰκὸς γὰρ αὐτῷ παρηλλάχθαι τὸν ὁπλισμόν. ἢ τὸν εὐκίνητον ἐν πολέμοις, [4] παρὰ τὸ αἰόλον τὸ ταχύ. ὅπερ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω τὸ κινῶ γίνεται. ἵνα εἴη κορυθαιόλος, ὁ αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, ὡς ἀπὸ τῆς κόρυθος τὸ πᾶν εἰπεῖν. [5] Τοιαύτης δὲ σημαινομένης ἐστὶ καὶ ὁ κορυθαΐξ. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω, καὶ ἀπαιόλη γίνεται ἡ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. [6] Αἰσχύλος· Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ. [7] Ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα, καὶ ἀποκάθαρμα. ὃ καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ, [8] Σοφοκλῆς, ἄλημά τε ἁπλῶς τὸν δόλιον, καὶ αἱμύλον Ὀδυσσέα λέγει, καὶ ἄλημα στρατοῦ. ᾧ παράκειται εἰς ἑρμηνείαν καὶ τὸ, αἱμυλώτατον. Καὶ οὕτω μὲν, ὁ Ἕκτωρ τῶν Τρώων ἡγεῖτο· Δαρδανίων δὲ, φησιν, ἦρχεν Αἰνείας, ὃν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα. Οὐ μόνος δὲ αὐτὸς, ἀλλ'

piæ armabantur, ſeu milites μεμαότες ἐγχείῃσι, videlicet, προθυμούμενοι τοῖς ἔγχεσι, *prompti, paratique lanceis*. Quem autem in rem prompti, & parati? ad hoſtes interficiendos, ſeu ad phalangas perrumpendas, ſeu etiam ad hoſtium thoraces in eorum pectore perſringendos. Quod quamvis integrâ perfectâque ſententiâ de Abantibus expreſſiſſet; tamen hoc loci integrè exprimere prætermiſit, perinde quaſi ipſo quoque figurato dicendi genere ſimul feſtinaret, ac curreret; itaque ſtudium, contentionemque Trojanorum repræſentaret: præſertim quum Trojanos neque cœnaſſe, neque verò ſacrificaſſe memoraverit. quæ quidem Græci ritè, atque ordine fecerunt. Ac vide, ut magnum Hectorem vocat, ſenſu prorſus multiplici, tametſi nullum de his ſenſibus explicaverit. Κορυθαιόλος porrò veteribus Grammaticis vox eſt proparoxytona, & eum ſignificat, qui habet αἰόλην κόρυθα, videlicet ποικίλην περικεφαλαίαν, *galeam variam, ſeu variè ornatam*. Videtur enim armaturam is variam habuiſſe. Aut ſignificat hominem agilem, & expeditum ad pugnam, ſeu bellicoſum, a voce αἰόλος, quæ celerem, & velocem ſignificat. quæ quidem vox oritur a verbo αἰόλλω, quod eſt moveo. ita ut κορυθαιόλος ſit ὁ αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, *is, qui cum armis, ſeu armatus, celer eſt, veloxque ad pugnam*: tamquam ſi ἀπὸ τῆς κόρυθος, *a galea*, integram armaturam denotet. Atque hujus etiam ſignificationis eſt ὁ κορυθαΐξ, *is, qui galeam cum impetu quatit, ſeu qui cum armis impetum facit*. Quod autem ſcire oportet, ab αἰόλλω, quod diximus, *ideſt, moveo, ac verto, ſeu volvo*, oritur etiam ἀπαιόλη, ideſt, fraus, & fraudatio. Æſchylus: Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ. *Mortuus eſt turpis, ac probroſus fraudatione pecuniarum*. Atque inde pariter eſt ἀπαιόλημα, ideſt, verſutia, & piaculum. quod purâ, ac ſimplici voce perſpicuè Sophocles dicit, cum verſutum illum, & doloſum Ulyſſem tum ἄλημα, *fraudem*, ſimpliciter vocat, tum ἄλημα στρατοῦ, *fraudem exercitus*. Quo in loco, claritatis cauſſâ, proximè adhæret τὸ αἱμυλώτατον, *maximè fallacem*. Itaque Hector quidem dux erat Trojanorum: Dardaniis verò, inquit, imperabat Æneas, quem Venus ſub Anchiſâ genuit in Idæ jugis, quum ſeſe dea mortali

1. μεμαότες ἐγχείῃσιν, ἤγουν προθυμούμενοι) Heſychius: Μεμαῶτες, προθυμούμενοι, θέλοντες, σπεύδοντες, πεποιθότες, ἐπιθυμοῦντες. Polit.

2. Κορυθαιόλος δὲ, παροξύνεται μὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν) ἕνεκα ἐνεργείας, διὰ τὸ βουκόλος, ἱπποβουκόλος. τοῦτο γὰρ ἕνεκα ἐνεργείας ὁ αὐτὸς τόνος ἐφύλαξεν ἐν τῇ συνθέσει, ὁ τοῖς ἁπλοῖς βούλεται. Namque alioquin ab αἰόλος, τὸ κορυθαιόλος, tamquam in compoſitione, acuendum eſſe in antepenultimâ, pariter atque τὸ παναίολος· videlicet propter illam Grammaticorum regulam, de qua ita Etymologus: κοινὸν ἐστιν ὁ λόγος, ὅτι τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα, ἐν τῇ συνθέσει ἀναπέμπεται τὸν τόνον· οἷον, ποικίλος, παμποίκιλος· ἀγκύλος, μεσάγκυλος· Ἀθηναῖος, φιλαθήναιος· πλωτός, παράπλωτος· αἰόλος, παναίολος. Quare Etymologus exiſtimabat, τὸ κορυθαιόλος, tamquam παροξυνόμενον, non eſſe ab αἰόλος, ſed a verbo αἰόλλω τὸ κινῶ. Idem rurſus Etymologus: Κορυθαιόλος, ὁ τὴν κόρυθα αἰόλλων ἔχων, ἢ ποικίλην· ἐξ οὗ πολεμικός. ἀπὸ τῆς κόρυθος, καὶ τοῦ αἰόλω φύσεως. Ἰστέον, ὅτι τὸ, κορυθαιόλος Ἕκτωρ, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ αἰόλος, ἀλλὰ τὸ αἰόλλω ῥῆμα δηλοῦν τὸ κινῶ. ὅπερ ἐκ τοῦ αἴολα γίνεται αἰόλλω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς τὸ, Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ αἰόλλῃ. ὃ ἐστι συνεχῶς στρέφει, καὶ κινεῖ. ὃ ἀπὸ τοῦ αἰολεῖς γίνεται. ὃ ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω, καὶ ὃ αἰολῶ τὸ αἰόλλω. Εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰόλος ὀνόματος, ἔμελλε προπαροξύνεσθαι. κοινὸν γὰρ ἐστιν ὁ λόγος, ὅτι τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται· οἷον πλωτός, παράπλωτος· αἰόλος, παναίολος· χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα ἐκ ἕνεκεν ἐνεργείας παροξύνεται. Heſychio tamen προπαροξύνεται τὸ κορυθαίολος, ſicuti etiam τὸ αἰόλος. Κορυθαίολος item προπαροξυτόνως legitur apud Suidam: quamvis apud hunc ſcribatur αἰόλος παροξυτόνως. Politus.

3. τὸν ἔχοντα αἰόλην κόρυθα, ἤγουν ποικίλην περικεφαλαίαν) Heſychius: Κορυθαίολος, μαχητὸς, ἀπὸ τοῦ αἰόλλειν τὴν χεῖρα, ὃ ἐστιν ἐπισείειν, ἢ ποικίλην ἔχων περικεφαλαίαν, ἢ εὐκίνητος. Polit.

4. παρὰ τὸ αἰόλον τὸ ταχύ) Etymologus: Αἰόλον τὸ ταχὺ, παρὰ τὸ ἀέλλω. Suidas: Αἰόλος, εὐκίνητος, ποικίλος, ὁ ταχύς. παρὰ τὸ ἀέλλω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἄω, καὶ εἴλω. Polit.

5. Τοιαύτης δὲ σημαινομένης ἐστὶ καὶ κορυθαΐξ) Unde τὸ, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Scholiaſta Homericus: Κορυθάϊκι, πολεμιστῇ, κινοῦντι τὴν περικεφαλαίαν, καταπλήξεως ἕνεκα, καὶ φόβου τῶν ἐναντίων. Heſychius: κορυθάϊκι, τῷ τὴν περικεφαλαίαν ἀΐσσοντι ἔχοντι, ἢ σείοντι, οἷον πολεμιστῇ. Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τῆς κόρυθος, καὶ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, ἀΐξω, ἀΐξ, γίνεται κορυθάϊξ. Politus.

6. Αἰσχύλος) Æſchylus in Perrhæbis. Heſychius: Ἀπαιόλη, ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περραιβοῖς. Hac voce eſt etiam uſus Ariſtophanes in Nubibus: Εὖ γ', ὦ παμβασιλεῦ ἀπαιόλη. Suidas ibi legebat, ὦ παμβασιλεῦ παιόλη, ut patet ex his ejus verbis: Παιόλη. ὦ παιόλη. Θεόν τινα πεποίηκεν· οἷον εὐφορίαν, ἢ τινα τοιαύτην. ὡς ἂν εἴποι τις, ὦ ἀδικία, καὶ ἀποστέρησις. πέπλακεν ὄνομα δαίμονός τινος, συμπεριποιήσας αὐτήν. παρὰ τὸ ἀπαιόλλω, καὶ κινῶ, καὶ ἀποστερῶ. Sed ſi rectum eſt τὸ παιόλη, id ſanè eſt per aphæreſin ex ἀπαιόλη, ut clarè oſtendit ipſa etymologia παρὰ τὸ ἀπαιολᾶν. Alias ὀξυτόνως ſcribitur ἀπαιολή. quod notat Scholiaſta Ariſtophanicus. *Politus*.

7. Ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα) Heſychius: ἀπαιόλημα, ἀποκάθαρμα, ἢ ἀπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς. Ariſtophanes Nubibus: Εὑρησιεπὴς γὰρ νῦν ἀποστερητικὸς, Κἀπαιόλημ'. Ubi Scholiaſta: ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως, καὶ δίνην αἰόλης κινῶ. Hic etiam Suidas legebat παιόλημα, fortaſſe, ut diximus, per aphæreſin ex ἀπαιόλημα. Suidas: Παιόλημα, πλάνημα, ἀποπλάνημα, καὶ ἀπάτημα, πανούργημα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐξαρνητικὸς γὰρ νῦν ἀποστερητικὸς, καὶ παιόλημα. οἱ δὲ ἀπαιόλημα φασί. Sic ἀπαιόλησις. Heſychius: ἀπαιολήσεις μισθοῦ, ἀποστερήσεις μισθοῦ. Politus.

8. Σοφοκλῆς) Sophocles Ajace v. 381.

Κακῶν ἔργαστον τέκνον Λαερτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ.

& paullò poſt:

Ποῦ κεῖνο αἱμυλώτατον,
ἐχθρὸν, ἄλημα, &c.

Politus.

tali cum homine commiſcuiſſet. Neque verò ipſe ſolus: ſed ſimul cum eo Antenoris filii duo, Archelochus, & Acamas. Namque Æneam fortaſſis rex ſibi, ut ferunt, ſuſpectum habebat, quemadmodum poſtea Poëta noo obſcurè indicat: ideoque cuſtodes ei, ac vigiles adjunxit.

CLXXXI. Ac vide, diſcrimen eum agnoviſſe Dardanorum, & Trojanorum, ut multis poſtea in locis videbitur, aut quòd ii per tribus diſtincti, ac ſecreti eſſent, aut generis lineâ, ductâ a Troë, & Dardano, a quo tum Dardaoia regio, tum urbs Dardanus, vetuſta illa quidem, ut ajunt, ſed & eadem contemptior. Sic enim Geographus: Poſt Abydum, Dardanium promontorium, & urbs Dardanus, ab Abydo ſeptuaginta ſtadiis remota. Inter has Rhodius amnis effluit. Hæc autem, quæ dicta eſt, Dardanus, adeo contempta, & deſpecta fuit, ut Romanorum Imperatores alii eam in Abydum tranſtulerint, alii in priſtinum locum reduxerint. Mediterraneam ſub Idâ regionem tenuiſſe Dardani perhibentur. Geographus etiam idem tradit, montuoſam Troadis regionem Æneæ paruiſſe, quam Dardaoiam vocabant. Quoniam verò Homerus Trojanorum ducem Hectorem fuiſſe, Dardaniis Æneam imperaſſe commemorat; notant Scholiaſtæ, per gentes eum Barbaros, oon per urbes nominare. Sin autem poſtea urbes Barbarorum nonnullas recenſet; attamen eos ut plurimùm per gentes, tamquam in anguſto quodam ſpatio, in medium producit. Ceterùm τοὺς Δαρδανίους, *Dardanios*, invenire eſt ut plurimùm tribus ſyllabis appellatos Δαρδάνους, *Dardanos*, ut palam etiam facit illud: Τρῶες, καὶ Δάρδανοι. *Troës*, & *Dardani*. Ad hæc, Porphyrius ait, Trojanis, horumque ſociis, octo, & viginti duces cum imperio præfuiſſe, iis etiam adnumeratis, qui poſtmodum venerunt: de quibus, inquit, octo ſupra decem io hoc bello, juxta Homerum, occubuerunt. Æneam feruot fabulæ filium fuiſſe Ἀφροδίτης, *Veneris*, tamquam hominem perjucundum, & peramœnum, atque, ut ita dicam, ἐπαφρόδιτον, *venuſtum*, quique magnam vim alliciendorum ad ſeſe animorum haberet. Quocirca hominem Trojani io oculis, atque io animo ferebant. Unde, tametſi regi ſuſpectus erat; tameo nihil nocumenti accepit. Ida, mons Trojæ excelſus, pleriſque hujus Poëmatis locis celebratus, porrectis ſcopulis, veluti quibusdam pedibus, juxta veteres ſcriptores, frequens, imaginem, ac figuram refert ſcolopendræ. Sed & alia eſt Ida Cretæ. Atque adeo, tamquam ab his montibus, mons omois excelſus Ida dicitur eſſe appellatus. quemadmodum etiam omnis aqua, Achelous; itemque Oceanus, juxta Homerum, & imitatores Homeri: in quibus Euripides quadam ex petrâ ſtillicidio cadere ait, ac fluere aquam Oceani, hoc eſt, fontem. Ceterùm Creticam quoque eſ-

ἀλλ' ἅμα τούτῳ δύο Ἀντηνορίδαι, Ἀρχέλοχος, καὶ Ἀκάμας. Ἴσως γάρ, φασιν, ὁ βασιλεὺς ὑποπτεύων τὸν Αἰνείαν, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλώσει που ὁ Ποιητής, φύλακας αὐτῷ συνέταξε.

ρπά. Καὶ ὅρα, ὅτι διαφορὰν οἶδε Δαρδανίων, καὶ Τρώων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλαχοῦ φανήσεται, ἢ φυλαδὸν διῃρημένων, ἢ κατὰ σειρὰν τὴν ἀπὸ Τρωὸς, καὶ Δαρδάνου, [1] ἀφ' οὗ καὶ Δαρδανία τόπος τις, καὶ κτίσμα δὲ Δάρδανος, ἀρχαῖον μέν, φασι, εὐκαταφρόνητον δέ. Φησὶ γοῦν ὁ Γεωγράφος, ὅτι μετ' Ἄβυδον, Δαρδανὶς ἄκρα, καὶ πόλις Δάρδανος, ἀπέχουσα ἑβδομήκοντα σταδίους τῆς Ἀβύδου. μεταξὺ δὲ ὁ Ῥόδιος ἐκπίπτει ποταμός. Οὕτω δ' εὐκαταφρόνητος ἡ ῥηθεῖσα Δάρδανος ἦν, ὥστε [2] οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μέν, μετῴκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον· οἱ δέ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνῴκιζον. Μεσόγειοι δέ, φασιν, ὑπὸ τὴν Ἴδην οἱ Δάρδανοι. Ὁ δ' αὐτὸς Γεωγράφος λέγει καὶ, [3] ὅτι παρώρεια Τροίας ὑπὸ τὸν Αἰνείαν, ἣν Δαρδανίαν ἐκάλουν. Εἰπόντος δὲ Ὁμήρου, ὡς Τρώων μὲν ἡγεῖτο Ἕκτωρ· Δαρδανίων δὲ ἦρχεν Αἰνείας, λέγουσιν οἱ σχολιασταί, ὅτι δι' ἐθνῶν, οὐ διὰ πόλεων, ὀνομάζει τοὺς βαρβάρους. Εἰ δὲ προϊὼν καὶ πόλεις τινὰς βαρβάρων καταλέγει, ἀλλὰ τὰ πλείω, ἐθνικῶς προάγει, ὡς ἐν στενῷ. Τοὺς δὲ Δαρδανίους, τὰ πλείω Δαρδάνους τρισυλλάβως λεγομένους ἔστιν εὑρεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ τό, [4] Τρῶες, καὶ Δάρδανοι. Ὁ δὲ Πορφύριος λέγει καὶ, ὅτι Τρώων, καὶ τῶν τούτοις συμμάχων, ἡγοῦντο ἄνδρες εἴκοσι, καὶ ὀκτὼ σὺν τοῖς ὕστερον ἐλθοῦσι. [5] Τούτων δέ, φησιν, ὀκτωκαίδεκα ἐν τῷ πολέμῳ, καθ' Ὅμηρον, ἀπέθανον. Ἀφροδίτης δὲ υἱὸς ὁ Αἰνείας μυθολογεῖται, ὡς ἡδύς, καὶ ἐπέραστος, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπαφρόδιτος, καὶ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχων. Διὸ καὶ ἐφιλεῖτο ὑπὸ τῶν Τρώων. ὅθεν καὶ τῷ βασιλεῖ ὢν ὕποπτος, οὐδὲν ὅμως ἐβλάβη. Ἡ δὲ Ἴδη, ὄρος Τροίας ὑψηλόν, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως ἐμφερόμενον, [6] πολλοὺς ἔχουσα πρόποδας, κατὰ τοὺς παλαιούς, σκολοπενδρώδης τὸ σχῆμα. Ἔστι δὲ Ἴδη καὶ Κρήτης. καὶ πᾶν δέ, φασιν, ὄρος ὑψηλόν, ὡς ἀπὸ τούτων, Ἴδη ἐλέγατο. [7] ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ, Ἀχελῷος· καὶ Ὠκεανὸς δέ, κατά τε Ὅμηρον, καὶ τοὺς ὁμηρίζοντας. ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης, εἰπών, ὡς πέτρα τις ὠκεανοῦ ὕδωρ στάζει. τουτέστι, πηγήν. Ὅτι δὲ καὶ Κρητική ἐστιν Rom. p. 353.

1. ἀφ' οὗ καὶ Δαρδανία τόπος τις, καὶ κτίσμα δὲ Δάρδανος) Stephanus: καὶ πόλιν ᾤκισε Δάρδανος, καὶ Δαρδανίαν τὴν χώραν ὠνόμασεν, ἣ Τέλαμις πρότερον ἐκαλεῖτο. Politus.

2. οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μέν, μετῴκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον) Geographus: ἡ δὲ Δάρδανος, κτίσμα ἀρχαῖον· οὕτω δ' εὐκαταφρόνητον, ὥστε πολλάκις οἱ βασιλεῖς, οἱ μὲν μετῴκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον· οἱ δὲ ἀνῴκιζον πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον κτίσμα. Politus.

3. ὅτι παρώρεια Τροίας) Strabo l. 12. p. 565. τὴν γὰρ ὑπὸ τῷ Ἰλίῳ παρώρειαν τῆς Τρωικῆς καλεῖσθαι (ὁ Ποιητής) τὴν ὑπ' Αἰνείᾳ, ἣν Δαρδανίαν ἐκάλουν. Ubi Caſaubonus cum veteribus libris legit: τὴν γὰρ ὑπὲρ τοῦ Ἰλίου. Polit.

4. Τρῶες, καὶ Δάρδανοι) Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί. Polit.

5. Τούτων δέ, φησιν, ὀκτωκαίδεκα ὁ ἐν τῷ πολέμῳ) Dele τὸ ὁ, aut ſcribe: τούτων δέ, φησιν, ιη' ἐν τῷ πολέμῳ. ut τὸ ιη' nota ſit numeri octo & decem ducum in hoc bello occiſorum. *Polit.*

6. πολλοὺς ἔχουσα πρόποδας, κατὰ τοὺς παλαιούς) Geographus: Πολλοὺς δ' ἔχουσα πρόποδας ἡ Ἴδη, καὶ σκολοπενδρώδης οὖσα τὸ σχῆμα. *Polit.*

7. ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ, Ἀχελῷος) v. Macrob. Saturnal. lib. V. cap. XVIII. ad illud Virgilii Georgicon. *Poculaque inventis Acheloïa miſcuit uvis.* Salvinus.

Ἴδη, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης ἡ Τρωϊκὴ ὠνόμασται, καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται.

ρπβ΄. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, καὶ [1] ὅτι Ἴδη τὸ ὄρος μέχρι Λεκτοῦ καθήκει. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον γνώριμον τὸ Λεκτόν. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Κρητικῇ Ἴδῃ σίδηρον εἰργάσαντο οἱ Ἰδαῖοι, [2] καλούμενοι Δάκτυλοι, διὰ τὸν ἀριθμὸν οὕτω κληθέντες· καὶ ὅτι κύκλος τοῦ τοιούτου ὄρους, [3] στάδιοι ἑξακόσιοι. Κνημοὶ δὲ ὄρους, τὰ περὶ τὰς προπόδας, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. Ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης· ὅ ἐστιν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπωρείᾳ τῆς Ἴδης, ἔναιον οἱ κατὰ Ζέλειαν Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο Τρῶες, ὧν ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς, Πάνδαρος· ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε. Σημειοῦνται δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἡ μὲν κατὰ Πάνδαρον χώρα, ὁμωνύμως [4] τῇ ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ Λυκίᾳ καλεῖται· Τρῶες δὲ, οἱ οἰκήτορες, ἑτερωνύμως. ὅπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐδηλώθη γενέσθαι πρὸ τούτων. Ὅτι δὲ τοιοῦτος Λύκιος ὁ Πάνδαρος, καὶ ὅτι Λυκία ὑπ' αὐτῷ ἦν, ἐν ᾗ Ζέλεια, δηλοῖ τό, [5] Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σοῦ εὔχεται κρείττων εἶναι. Διὸ καὶ [6] Λυκηγενεῖ Ἀπόλλωνι ἐν τοῖς ἑξῆς εὔξεται. Ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον [7] Ζελεῖται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες· ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι. Τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προείρηται. Τὸ δὲ διπλοῦν ζ΄, ὡς οὐδ' ἐν τῷ δ΄, οὕτως οὐδ' ἐνταῦθα ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν. Φησὶ γὰρ κατὰ δάκτυλον· Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. Ταὐτὸν δὲ καὶ τὸ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ. Καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀδυναμίαν ἔχει τὸ διπλοῦν ἐκτείνειν τὸ προηγούμενον αὐτοῦ δίχρονον, διὰ μέτρου ἀνάγκην· καθ' ἣν καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἔκτασιν ποιεῖν φωνήεντος βραχέος, ᾧ αὐτὸς ἐπάγεται. Καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον, ὑπερμετρία, μία οὖσα τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τεθεωρημένων πέντε, ἢ ἓξ κακιῶν τοῦ ἔπους. ἧς μέρος καὶ τὸ, [8] Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε, καὶ μένος ἠΰ. Καὶ αὐτὸ γὰρ ὑπερμετρίᾳ ὑποκεῖσθαι λέγεται, διὰ τὸ πλεονάζειν χρόνῳ οὐκ ἔχοντι λόγον συνιζήσεως· ἀλλὰ τὸ μὲν τοιοῦτον πάθος, ἔχει ἂν λόγον, κακίας ἔπους εἶναι, καθὰ καὶ τὴν ὀλιγομετρίαν, ἣ θεωρεῖται ἐν στίχῳ ἐξ ὀλίγων μερῶν λόγου συγκειμένῳ. οἷον, Κολλητὸν βλήτροισι, [9] δυωκαιεικοσίπηχυ. Εὐτελὲς

ſe Idam, & ab Idâ Cretenſi nomen eſſe ad Trojanam derivatum, ſupra ſcriptum eſt io libro ά.

CLXXXII. Geographus præterea ſcribit, Idam montem uſque ad Lectum pertinere. Eſt autem Lectum, celebre ſatis promontorium. De Idâ verò Cretenſi idem auctor teſtatur, ferrum ibi Idæos cudiſſe, quos Dactylos vocant, ſic a digitorum numero appellatos: eumque ipſum montem ambitu eſſe ſtadiorum ſexcentorum, Κνημοὶ, *crura*, montis, ſunt pedes ejus porrecti, ac prominentes, ut paullò ante ſcriptum eſt. Ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης· *ſub noviſſimo pede Idæ*, hoc eſt, in extremâ, atque imâ parte, ſeu ad radicem Idæ, habitabant Zelitæ Aphnei, oigrâ Æſepi aquâ poti Troës: quibus Paodarus, præclarus Lycaonis filius, imperabat: cui etiam Apollo ipſe arcum dederat. Atque hic veteres obſervant, regionem hanc Pandari nomen habere commone cum Lyciâ ad Xanthum; Troas verò, qui eam incolunt, diverſo oomine vocatos. quod quidem & io aliis fieri, aotea oſtenſum eſt. Nam iſtum quidem Pandarum Lycium fuiſſe, itemque Lyciam, io qua Zelia, ei paruiſſe, palam facit illud: *Neque quiſquam in Lyciâ ſeſe præſtantiorem te eſſe glorietur*. Quare etiam poſtea Apollini ſupplicat Λυκηγενεῖ, *nato in Lyciâ*. Paucis igitur dicendum eſt, ooo Zelitas modò vocatos eſſe eos, qui ſub Pandaro erant cooſtituti; verùm etiam Troas; jam verò & Lycios. Itaque hoc etiam loci triplex eſt nomen geotile, ut de Myrmidonibus antea notatum eſt. Porrò autem duplex illa littera ζ', ut oeque in libro δ', ita neque hoc loci producit vocalem brevem aote ſe. Dicit enim per dactylum: Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. *Qui verò Zeliam habitabant*. Tale etiam illud: ὑλήεντι Ζακύνθῳ. *ſylvoſô Zucyntho*. Nam & littera ibi duplex producere nequit præcedentem ancipitem, ob metri neceſſitatem: qua etiam fit, ut ὁ Σκάμανδρος, *Scumander*, longam efficere nequeat vocalem brevem, quam ipſe brevem ſubſequitur. Idque vocatur hypermetria, ſeu redundantia metrica. Quod eſt vitium verſûs, onum de illis quioque, aut ſex, quæ veteres Grammatici aoimadverterunt. Cujuſmodi etiam illud: Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε, καὶ μένος ἠΰ. *Patrocli deſiderans fortitudinemque, & robur ingens*. Nam & id ſubeſſe dicitur hypermetriæ, propterea quod tempore redundet, io quo nulla inſit ratio ſynizeſeos; ſed rationi potiùs conſeotaneum eſſe videatur, ut, quidquid id eſt, quod diximus, vitium ſit verſûs, pariter atque oligometria, ideſt, penuria, ſeu paucitas metrica, quæ ſpectatur in verſu ex paucis orationis partibus conſtante. ut, Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ. *Compactum clavis ligneis, duorum, & viginti cubitorum*. Inopia nam-

1. ὅτι Ἴδη τὸ ὄρος μέχρι Λεκτοῦ καθήκει) Geographus: ἀπὸ δὲ Ἀβύδου μέχρι Λεκτοῦ τὰ περὶ Ἴλιον, καὶ Τένεδον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν τὴν Τρωάδα. πάντων δὲ τούτων ὑπέρκειται ἡ Ἴδη τὸ ὄρος, μέχρι Λεκτοῦ καθήκουσα. Politus.

2. καλούμενοι Δάκτυλοι) Geographus: Σοφοκλῆς δὲ οἴεται, πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἳ σίδηρόν τε ἐξεῦρον, καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. Polit.

3. στάδιοι ἑξακόσιοι) Corrige Strabonem, quo loci libri vulgati habent ἑξήκοντα pro ἑξακοσίων. Lib. 10. p. 475. Τὸ Ἰδαῖον, ὄρος ὑψηλότατον τῆς νήσου. περιφερὲς δ' ἐν κύκλῳ σταδίων ἑξήκοντα. Pol.

4. τῇ ἐν τῷ Ξάνθῳ Λυκίᾳ) lege, τῇ ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ Λυκίᾳ. Et ſic Homerus Il. β v. 479.

Τηλόθ' ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος. Politus.

5. Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ) v. 173 Il. ε.

Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.

Suidas: τοὺς Τρωϊκοὺς Ὅμηρος Λυκίαν λέγει. Polit.

6. Λυκηγενεῖ Ἀπόλλωνι) Homerus, Λυκηγενεῖ. Heſychius: Λυκηγενεῖ, τῷ ἀπὸ Λυκίας ὄντι, ἢ γεννωμένῳ. Etymologici Magni Auctor: Λυκηγενής, ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος. Polit.

7. Ζελεῖται οἱ τοῦ Πανδάρου) Alibi etiam Euſtathius, Ζελαῖται. Sed legendum, Ζελεῖται. Hoc enim eſt nomen urbis hujus gentile. Niſi fortè cum Herodiano maves, Ζελαῖται. Stephanus: Τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης. παρὰ Ποσειδίππῳ δ' εὕρηται διὰ τοῦ ι. Ἡρωδιανὸς Ζελαΐτης φησίν. ἔστι καὶ Ζελαΐτης, καὶ Ζελείτης. Euſtathius infra, ex eodem Stephano: ἐθνικὸν δὲ, φασιν, αὐτῆς, Ζελαΐτης, καὶ Ζελειώτης. Politus.

8. Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε) v. 5. l. ω' Il. ubi tamen alii legunt ἀδροτῆτά τε. ut & v. 385. l. χ' Il. *Polit.*

9. δύω καὶ εἰκοσίπηχυ) Legendum eſt ὡς ἕν, δυωκαιεικοσίπηχυ, ut alibi Euſtathius præcipit ex Apione, & Herodoto. Δυωκαιεικοσίπηχυ dicit Poeta ξυστόν. Politus.

namque, ac tenuitas hæc eſt in carmine Heroico, ut ex duabus orationis partibus, ex nomine videlicet, & conjunctione, ſit conflatum. Illud præterea minimè dubium, aut ambiguum eſt, quin tertium carminis vitium ſit polymetria, ſeu copia metrica, qua ita verſus completur, ac perficitur, ut ex multis orationis partibus componatur. Exempli cauſsâ: Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν. *Inque ejus haſit manu, verbumque fecit, dixitque*. Si enim vitium carminis eſt, ex quinque orationis partibus ipſum eſſe compoſitum; cur non multò magis vitioſum erit illud, quod eſt maximè affectatum, compoſitum ex omnibus? Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, aut ἐλέαιρε. *Ad hæc & mei infelicis adhuc viventis, & intelligentis miſerere*. Sextum autem vitium, eſt illud quidem fortaſſis perceptu difficile; ſed nihilominus traditum, propter tertiam illam, ut ajunt, a fine ſyllabam acutam in illo verſu: Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. *Perniciosam, quæ innumeros Achivis dolores intulit*. Reliqua verò vitia duo, quartum nempe, & quintum, ipſa quoque alicubi, prout adnotatio aliqua feret, ſumus deinceps explicaturi. Atque hæc quidem ſeſe ita habent.

CLXXXIII. Sita eſſe dicitur Zelia ad radicem extremam montis Idæ, juxta Homericum illud: ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. *ſub imo pede Idæ*. Abeſt a Cyzico ſtadia nonaginta ſupra centum, & a proximo mari, in quod Æſepus fluvius ſeſe exonerat, ſtadia ferè octoginta. Eam Tarſius amnis circumfluit, cujus poſtea fit mentio. Urbs autem hæc Troadis Zelia, juxta Ethnicorum ſcriptorem, ſic appellata eſt a Zelio heroë. Gentile, inquit, ejus nomen, Ζελείτης, *Zelita*, & Ζελειάτης, *Zeliata*. Dicta etiam invenitur Ζελίη, *Zelia*, per ι. Alii quoque, inquit, vocant eam, Ζέλαν, *Zelen*. Sed & caſtellum eſt Cyzicenum. Qui autem, inquit, ſub Pandaro erant, ii, juxta nonnullos, Zelitæ, & Lycii vocantur. Quin & Geographus ait, Lycios alios eſſe Troadis, aliosque ad Cariam: de quibus opinio, inquit, & ſuſpicio eſt, alios ab aliis eſſe propagatos. Quoniam verò, ut ait, Zelitæ Lycii; idcirco eorum etiam princeps, ac rector Lycaon, & Apollo ibi colitur Lycegenes, ideſt, natus in Lyciâ. Accedit Arrianus his verbis: Zelia, dicta etiam Lycia; & ob hanc Lyciam, Apollo Lycius. Quare

&

τελὲς γὰρ τὸ ἐκ δύο μερῶν λόγου, ἤγουν ὀνόματος, καὶ συνδέσμου, ἡρῷον ἔπος συγκεκροτῆσθαι. Τὸ δὲ καὶ τὴν πολυμετρίαν τρίτην εἶναι κακίαν ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπήρτισται, ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον· Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· ἀπορίαν προβάλλεται. [1] Εἰ γὰρ τὸ ἐκ πέντε μερῶν λόγου συντεθειμένον, κακία ἔπους, διατί μὴ πολλῷ πλέον, τὸ ἐκ πάντων ἐκεῖνο τὸ σπουδαιότατον; Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, ἢ ἐλέαιρε. Ἔστι δὲ ἴσως δυσπαράδεκτος, οὐδὲν ἧττον καὶ ἡ παραδεδομένη, ἕκτη κακία, διὰ τὴν, ὥς φασι, τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξεῖαν ἐν τῷ, Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Αἱ μέντοι λοιπαὶ [2] δύο κακίαι, ἡ τετάρτη, καὶ ἡ πέμπτη, φανοῦνταί που ἐν τοῖς ἑξῆς [3] καὶ αὐταὶ, κατά τι εὔλογον. Καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Baſ. p. 268. Rom. p. 354.

ρπγ'. [4] Κεῖται δέ, φασιν, ἡ Ζέλεια ἐν παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἴδης, κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ, ὑπὸ πόδα νείατον Ἴδης. Κυζίκου μὲν ἀπέχουσα σταδίους ἑκατὸν ἐνενήκοντα· θαλάσσης δὲ τῆς ἐγγυτάτω, καθ' ἣν ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς Αἴσηπος, ὅσον σταδίους ὀγδοήκοντα. [5] Περιῤῥέει δ' αὐτὴν Τάρσιος ποταμὸς, οὗ μνήμη τις ἔσται ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἐκλήθη δὲ ἡ τῆς Τρῳάδος αὕτη Ζέλεια, κατὰ τὸν Ἐθνικολόγον, [6] ἀπὸ Ζελίου ἥρωος. Ἐθνικὸν δέ, φησιν, αὐτῆς, Ζελείτης, καὶ Ζελειάτης. [7] εὕρηται δὲ διὰ τοῦ ι Ζελίη. [8] Τινὲς δὲ Ζέλην αὐτὴν, φησι, καλοῦσιν. [9] Ἔστι δὲ καὶ φρούριον Κυζικηνόν. [10] Λέγονται δέ, φησι, κατά τινας, οἱ τοῦ Πανδάρου Ζελεῖται, καὶ Λύκιοι. Καὶ ὁ Γεωγράφος δέ φησιν, ὅτι Λύκιοι οἱ Τρωϊκοὶ, καὶ ἕτεροι πρὸς τῇ Καρίᾳ· περὶ ὧν ὑπόνοιά, φησίν, ἐστιν, [11] ὡς τοὺς ἑτέρους ἀποικισάντων. [12] Ἐπεὶ δέ, φησι, Λύκιοι οἱ περὶ Ζέλειαν, διὰ τοῦτο καὶ Λυκάων ἀρχηγὸς αὐτῶν, καὶ Ἀπόλλων αὐτόθι τιμᾶται Λυκηγενής. Λέγει δὲ καὶ Ἀῤῥιανὸς οὕτω· Ζέλεια ἡ καὶ Λυκία, καὶ [13] ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τῇ

δε

1. Εἰ γὰρ τὸ ἐκ πέντε) Ante hæc verba deeſſe aliquid videtur. Niſi forte hic legas: Εἰ δὲ τὸ ἐκ πέντε. Politus.

2. δύο κακίαι) l. κακίαι. Polit.

Forte duale: τὰ κακία. Salvinus.

3. καὶ αὐτά, κατά τι εὔλογοι) l. καὶ αὐταί, κατά τι εὔλογον. Polit.

Fortè αὐτά duale, ideſt, τὰ δύο κακία. Salvinus.

Mecum facit Frobenius. *Polit.*

4. Κεῖται δέ, φασιν, ἡ Ζέλεια ἐν παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἴδης) Geographus: Ἡ μὲν δὴ Ζέλεια ἐν τῇ παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἴδης ἐστίν. Polit.

5. Περιῤῥέει δ' αὐτὴν Τάρσιος ποταμός) Geographus: Περὶ μὲν οὖν τὴν Ζέλειαν ὁ Τάρσιός ἐστι ποταμὸς, εἴκοσι ἔχων διαβάσεις τῇ αὐτῇ ὁδῷ. Polit.

6. ἀπὸ Ζελίου ἥρωος) Immò verò, juxta Ethnicologum, ἀπὸ Ζελείου. Namque ἀπὸ τοῦ Ζελίου eſt Ζελίη. Etymologici Magni Auctor urbis hujus nomen derivat ἀπὸ Ζέλυος τινος, οὗ διὰ τὸ τὸν ἥλιον ἐν αὐτῇ λίαν ἀσεβεῖσθαι. Polit.

7. εὕρηται δὲ διὰ τοῦ ι Ζελίη) Unde gentile nomen, Ζελίτης. Epitome Stephani: τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης. παρὰ Ποσειδίππῳ δ' εὕρηται διὰ τοῦ ι. Polit.

8. Τινὲς δὲ Ζέλην αὐτὴν, φησι, καλοῦσιν) Stephanus: οἱ δὲ, Ζέλην αὐτήν φασι. Polit.

9. Ἔστι δὲ καὶ φρούριον Κυζικηνόν) Stephanus: Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου. Strabo lib. 13. καὶ ἔστι νῦν ἡ Ζέλεια τῶν Κυζικηνῶν. Idem Strabo, ubi agit de Cyzico: Ῥωμαῖοι δ' ἐτίμησαν τὴν πόλιν· καὶ ἔστιν ἐλευθέρα μέχρι νῦν, καὶ χώραν ἔχει πολλὴν, τὴν μὲν ἐκ παλαιοῦ, τὴν δὲ τῶν Ῥωμαίων προσθέντων. καὶ γὰρ τῆς Τρῳάδος ἔχουσι τὰ πέραν τοῦ Αἰσήπου, τὰ περὶ τὴν Ζέλειαν. Politus.

10. Λέγονται δέ, φησι, κατά τινας, οἱ τοῦ Πανδάρου Ζελεῖται, καὶ Λύκιοι) Abſunt hæc ab hodiernâ Stephani Epitome, quæ hinc ſuppleri poteſt. Zelitas, qui erant ſub Pandaro, eoſdem & Lycios appellatos ſcribit Geographus. *Polit.*

11. ὡς τοὺς ἑτέρους ἀποικισάντων) Et ſic legendum apud Strabonem, ubi vulgò ἀποικησάντων. Sic autem Strabo l. 12. pag. 572. Οἱ δὲ διττοὶ Λύκιοι τοῦ αὐτοῦ γένους ὑπόνοιαν παρέχουσιν, ἢ τῶν Τρωικῶν, ἢ τῶν πρὸς Καρίαν τοὺς ἑτέρους ἀποικισάντων. Polit.

12. Ἐπεὶ δέ, φησι, Λύκιοι οἱ περὶ Ζέλειαν) Citat neſcio quem alium auctorem a Strabone. Non hæc certè Strabo. *Polit.*

13. ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τῇδε τῇ Λυκίᾳ, Λύκιος) Macrobius Saturnal. lib. 1. c. 17. *Apollinis Lycii plures accipimus cognominis cauſas. Antipater Stoicus Lycium Apollinem nuncupatum ſcribit* ἀπὸ τοῦ λευκαίνεσθαι πάντα φωτίζοντος ἡλίου. *Cleanthes Lycium Apollinem appellatum notat, quòd, veluti lupi pecora rapiunt, ita ipſe quoque humorem eripit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis exortus,* λύκην *appellaverunt,* ἀπὸ τοῦ λύκου, *ideſt, temporis: hodieque lycophos cognominant*. Politus.

Virg. *Lycia ſortes*. Salvinus.

δὲ τῇ Λυκίᾳ, Λύκιος. Διὸ καὶ Πανδάρου πατὴρ, Λυκάων, οὐ πόῤῥω τοῦ τοιούτου ἔθνους, πεσόντος τοῦ ὀνόματος, καὶ Λυκηγενεῖ Ἀπόλλωνι ἐκεῖνος εὔχεται τῷ ἐγχωρίῳ. Ἰστέον δὲ, ὅτι Λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν, διὰ δίχρονου· Λύκειος δὲ ἀγορὰ ἡ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, διὰ διφθόγγου, [1] ἐν ᾗ, φασι, Λύκος Ἀπόλλων ἵδρυτο. Ἀφνειοὺς δὲ λέγει, [2] οὐχ οὕτω τοὺς πλουσίους, ὅσον [3] τοὺς περὶ τὴν Ἀφνῖτιν λίμνην, κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ γὰρ οὕτω, φασὶ, καλεῖται [4] ἡ Δασκυλῖτις. Μέλαν δὲ ὕδωρ τὸ τοῦ Αἰσήπου φησὶν, ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, καθ' ὃ καὶ κυανώπιδα λέγει Ἀμφιτρίτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ ταύρους μέλανας θύεσθαι τῷ Ποσειδῶνι λέγεται· ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ [5] παραφράσας, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν. ἄλλον δὲ τρόπον, καὶ ἀργυροδίνην εἶχε τοῦτον εἰπεῖν. [6] Μετὰ τὴν Κυζικηνὴν δὲ, φασι, καὶ τὸν ῥηθέντα Αἴσηπον, ἡ τῆς Τρωάδος ἀρχή. Πάνυ δὲ ἐξαίρει τὸν Πάνδαρον ὁ Ποιητὴς, λέγων, ἐξ αὐτοῦ Ἀπόλλωνος λαβεῖν τὸ τόξον, ἤγουν τὴν τοξικὴν, ὅ ἐστι, τὴν τοξικὴν ἐπιστήμην. Καὶ ἔστι, φασὶν, ὁ τρόπος μετωνυμία. Προοικονομεῖ δὲ ἐν τούτῳ τὰ μετὰ ταῦτα ὁ Ποιητὴς, ἵνα θαῤῥῶν ὁ Πάνδαρος τῷ θείῳ δώρῳ, τολμήσῃ διοϊστεῦσαι κατὰ Μενελάου, καὶ οὕτω συγχεθῶσιν οἱ ὅρκοι ἐπὶ κακῷ τῶν Τρώων. Ἔθος δὲ Ποιηταῖς ἱστορεῖν, τοὺς περί τινα τέχνην δεξιοὺς, θεόθεν ἔχειν τὰ ὄργανα. Οὕτω καὶ ἄλλος τις [7] αὐλῶπιν ἔχει τετράπτυχον, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. καὶ κίθαριν δέ τις, καὶ ἕτερος λύραν, καὶ ἄλλος ἀσπίδα, ἤτι ἀλλοῖον ὅπλον, ἐκ θεῶν λαβεῖν μεμύθευται. Τὰς γὰρ εἰς ἄκρον, φασὶν, εὐεξίας, θεοῖς ἀνατιθέασιν οἱ Ποιηταί. Ἐν δὲ τῷ, καὶ τόξον ἔδωκεν, ἢ περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος, ἢ συμπλέκει καὶ ἕτερα θεόσδοτα τῷ τόξῳ ἀγαθὰ, ἐν οἷς καὶ ἡ τοξικὴ δεξιότης.

& Pandari pater, Lycaon, cujus nomen ab hac iſtâ gente non multùm abludat; & Apollini ille ſupplicat Lycegeni indigenæ. Quod autem ſciendum erat, nomen quidem gentile eſt Λύκιος, *Lycius*, quod diximus, cum ancipiti: at verò cum diphthongo, Λύκειος ἀγορὰ, *Lyceum forum*, apud Sophoclem. quo in foro Lycus Apollo, ut perhibent, poſitus erat. Ceterùm Ἀφνειοὺς, *Aphneos*, non tam divites, atque opulentos dicit, quàm paludis Aphnitidis accolas, juxta veteres ſcriptores. Sic enim, inquiunt, Daſcylitis vocatur. Nigram, Æſepi aquam vocat, aut epitheto communi, prout etiam κυανώπιδα, *adſpectu cæruleam*, dicit Amphitriten, & Neptunum κυανοχαίτην, *crines cæruleos habentem*, & tauri nigri immolari dicuntur Neptuno; aut quia fluminis illius aqua eſt profunda. Callimachus verò dicit per paraphraſin ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, *nigerrimam aquam Æſepi*. Quamquam & alio modo fluvium hunc, ἀργυροδίνην, *vortices volventem argenteos*, vocare potuiſſet. Ceterùm poſt urbem Cyzicenam, & eum, quem diximus, Æſepum, initium, ut ajunt, eſt Troadis. Poëta porro Pandarum valde extollit, quippe qui eum narret ab Apolline ipſo arcum accepiſſe, ſagittariam videlicet, hoc eſt, ſcientiam, atque artem mittendarum ſagittarum. Et tropus hic eſt, ut ajunt, Metonymia. Viam interea Poëta munit ad ea, quæ ſequuntur, ut Pandarus, divino hoc munere confiſus, ſagittam conjicere audeat in Menelaum; itaque ſancita jurejurando fœdera ad Trojanorum exitium violentur. Moris autem eſt Poëtarum, ut, qui in arte aliquâ valent, eâque excellunt, eos inſtrumenta divinitus habere commemorent. Sic & neſcio quis alius galeam oblongam habet triplicem, quam ei præbuit Phœbus Apollo. Quidam etiam citharam, alius lyram, alius quoque clypeum, aut aliud quodpiam armorum genus a diis accepiſſe, pro fabularum ingenio, perhibetur. Quidquid enim eſt ſummarum, præſtantiſſimarumque facultatum, atque artium, Poëtæ ad deos auctores referunt. In illis denique verbis: καὶ τόξον ἔδωκεν, *& arcum dederat*, aut vacat conjunctio illa καὶ, *&*, aut ſimul cum arcu alia quoque bona divinitus data complectitur, ac conjungit: in quibus ſanè bonis peritia eſt etiam, atque ars ſagittandi.

Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον, καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ,
Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε, καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,

Qui Adraſteamque tenebant, & civitatem Apæſi,
Et Pityeam habebant, & Teriei montem excelſum,
His imperabat Adreſtuſque, & Amphius linteo thorace indutus,

Τὼ
Filii

1. ἐν ᾗ, φησι, Λύκος Ἀπόλλων ἵδρυτο) Henricus Stephanus videtur hic legi voluiſſe Ἀπόλλωνι ἵδρυτο: quum ex hoc, ut exiſtimo, loco tradat, effigiem lupi Lyceo in foro collocatam fuiſſe in honorem Apollinis. Ego verò malim, Λύκειος Ἀπόλλων ἵδρυτο. Λύκειος enim Apollo. Stephanus v. Λύκειον. Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. & Scholiaſta Sophoclis, initio Electræ, ubi explicat, quid ſit ἀγορὰ Λύκειος. τόπος, ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος. ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ Ἀπόλλωνι. λέγεται δὲ ὁ Ἀπόλλων Λύκειος. qui & λυκοκτόνος dicitur ibidem Sophocli, aut, ut loquitur ibi Scholiaſta, διὰ τὸ νέμιον αὐτὸν τοὺς ἐπιβόλους αὐλῶν φονεῦσαι. διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει. aut διὰ τὸ, ἱερὸν εἶναι τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους. ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαί φασι λύκους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι. Variat tamen ſcriptura apud Pauſaniam, apud quem Apollo alibi Λύκιος, alibi Λύκειος pro Λύκιος. Apollinis autem Lycii ſculptile Argis extitiſſe olim ſimulacrum, teſtatur idem Pauſanias Corinthiacis c. 19. Ἀργείοις δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει τὸ ἐπιφανέστατόν ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λυκίου. τὸ μὲν οὖν ἄγαλμα τὸ ἐφ' ἡμῶν, Ἀττάλου ποίημα ἦν Ἀθηναίου. Τὸ δὲ ἐξ ἀρχῆς Δαναοῦ καὶ ὁ ναὸς καὶ τὸ ξόανον ἀνάθημα ἦν. ξόανα γὰρ δὴ τότε εἶναι πείθομαι πάντα καὶ μάλιστα τὰ Αἰγύπτια. Quamquam & defendi poſſit edita Euſtathii lectio, quatenus Apollo ipſe, qui ſol eſt, appellatus ſit λύκιος, ut auctor eſt Macrobius Saturn. l. 1. c. 17. *Annum quoque vetuſtiſſimi Græcorum λυκάβαντα appellant* τὸν ἀπὸ τοῦ λύκου, *id eſt a ſole, βαινόμενον, καὶ μετρούμενον. Λύκον autem ſolem vocari, etiam Lycopolitana Thebaidos civitas teſtimonio eſt, quæ pari religione Apollinem, itemque lupum, hoc eſt, λύκον, colit, in utroque ſolem venerans, quòd hoc animal rapit, & conſumit omnia, in modum ſolis, ac plurimùm oculorum acie cernens, tenebras noctis evincit.* Politus.

2. οὐχ οὕτω τοὺς πλουσίους) Heſychius: Ἀφνειός. πλούσιος. Polit.

3. τοὺς περὶ τὴν Ἀφνῖτιν λίμνην, κατὰ τοὺς παλαιούς) Geographus: Τούτους δὲ (eos nempe, qui Pandaro parebant) ἐκάλει καὶ Λυκίους. Ἀφνειοὺς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης. καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. Stephanus: ἡ λίμνη ἡ περὶ Κύζικον, Ἀφνῖτις, ἡ πρότερον Ἀρτυνία. Eidem tamen Stephano dicitur Ἄφνιον, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλησιοπόλεως, ἢ ἀπὸ Ἀφνεοῦ, ἢ ἀπὸ Ἀφνιάδος νύμφης. Polit.

4. ἡ Δασκυλίτις) l. ἡ Δασκυλῖτις, ex Strabone. *Polit.*

5. παραφράσας, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου) Aliter Suidas accipit τὸ ἑλικώτατον ὕδωρ, non per paraphraſin, qua expreſſum ſit hoc Homericum, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο· ſed quatenus idem eſt, atque τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥύσιν, ἢ διαυγές. Secundùm quam ſignificationem idem fuerit, Æſepum fluvium dicere ἑλικώτατον, atque ἀργυροδίνην. Politus.

6. Μετὰ τὴν Κυζικηνὴν δὲ, φασι) Strabo: Ἔστιν οὖν μετὰ τὴν τῶν Κυζικηνῶν πόλιν, καὶ τὸν Αἴσηπον, ἀρχὴ τῆς Τρωάδος, καθ' Ὅμηρον. Polit.

7. αὐλῶπιν) τρυφάλειαν. Polit.

Filii duo Meropis Percoſii, qui præ omnibus
Noverat vaticinia, neque ſuos filios ſinebat
Ire ad bellum pernicioſum. At illi ei minimè
Parebant. Fata enim eos agebant atræ mortis.
Qui verò Percoten, & Practium incolebant,
Et Seſtum, & Abydum habebant, & divam Ariſben,
Horum rurſus Hyrtacides dux erat Aſius, princeps virorum,
Aſius Hyrtacides, quem ab Ariſbâ ferebant equi
Ardentes, magni, a fluvio Sellente.
Hippothous verò ducebat gentes Pelaſgorum haſtatorum,
Eorum, qui Lariſſam gleboſam habitabant.
Horum dux erat Hippothouſque, Pylæuſque, Martis proles,
Filii duo Lethi Pelaſgi Teutamidæ.

Τὼ δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ οἱ οὔ τι
Πειθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρα Περκώτην, καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν, καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνε[1], μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
Τῶν, οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον. Rom. p. 355.
Τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε, Πύλαιός τ', ὄζος Ἄρηος,
Υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

CLXXXIV. Qui Adreſteam, ſive Adraſteam, quique Apæſum, & Pityiam, & Teries excelſum montem habitabant, ii ſuos duces habebant, Adreſtumque, & Amphium, qui thorace linteo indutus erat, pariter atque antea de Ajace Locro dictum eſt. Erant autem Meropis filii: quo vir nomine vocabatur, quum & ipſe, ſicuti & ille alter, qui Olympiacorum ludorum victor evaſiſſe traditur, appellativum ſibi nomen in proprium adſciviſſet. Erat hic Percoſius, ſive ex Percote, urbe Troadis, vaticiniaque præ omnibus noverat, videlicet ſupra omnes, qui eamdem ibi divinandi artem ſectabantur. Neque is liberis ſuis permittebat, ut ad bellum hoc exitiale proficiſcerentur. Verùm ii nequaquam dicto audientes fuerunt. Fata namque atræ mortis eos agebant. Ac vide, quale ſit, parentibus bene gnaris, ac peritis minimè obedire. Ubi etiam veteres obſervant, nihil utique divinationem prodeſſe, ſi fata repugnant, atque adverſantur. Porro autem Ἀδρήστειαν, *Adreſteam*, nonnulli ſcribere tribus volunt ſyllabis Δρήστειαν, *Dreſteam:* quibus tamen alii non adhærent. Appellata namque eſt ab Adraſto, priſco quodam heroë, quicum in nominis ſocietatem convenit Adraſtus ille Homericus, de quo jam memoravimus. Hac de urbe ita Ethnicorum ſcriptor: Inter Priapum, & Parium ad Propontidem, quo quidem in Pario Geographus narrat aram fuiſſe ſpectatu dignam, cujus latera ſtadii menſuram exæquarent, ſita eſt urbs Adraſtea, ſic vocata ab Adraſto rege, qui primus Nemeſi templum poſuit. Ipſa item regio, Adraſtea vocabatur. Quamquam alii urbem Adraſteam nominatam velint ab Adraſteâ, una Oreſtiadum, ſeu monticolarum nympharum. Eſt autem, inquit, & locus Troadis, Adraſtea, ab Adraſteâ, Meliſſi filiâ, qui filius fuit Idæ, primæ Trojanorum reginæ. Hactenus hic auctor, qui in pleriſque concinit cum Strabone. Ille verò ait, ut The-

ρπδ΄. Οἱ περὶ Ἀδρήστειαν, ἤτοι Ἀδράστειαν, καὶ [2] οἱ περὶ Ἀπαισὸν, καὶ Πιτύειαν, καὶ Τηρείης ὄρος αἰπὺ, ἀρχηγοὺς εἶχον Ἄδρηστόν τε, καὶ Ἄμφιον, [3] ὃς λινοθώρηξ ἦν, καθὰ καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας πρὸ τούτου ἐῤῥέθη. Ἦσαν δὲ υἱοὶ Μέροπος, ἀνδρὸς οὕτω καλουμένου, καὶ ἐξιδιωσαμένου καὶ αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἱστορούμενον ὀλυμπιονίκην ἄνθρωπον, τὸ προσηγορικὸν ὄνομα εἰς κυριωνυμίαν. Περκώσιος δὲ ἦν οὗτος, ἤτοι ἀπὸ Περκώτης πόλεως Τρῳάδος· ᾔδεε δὲ μαντοσύνας περὶ πάντων, ἤτοι ἐπέκεινα πάντων, τῶν ἐκεῖ ὁμοτέχνων. Οὐδὲ εἴα τοὺς παῖδας στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. οἱ Baſ. p. 269.
δ' οὔ τι πείθοντο. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Καὶ ὅρα, οἷον τὸ μὴ πείθεσθαι πατράσιν εὖ εἰδόσιν. Οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν ἐνταῦθα, καὶ ὅτι [4] οὐδὲν ἄρα ἡ μαντικὴ, μοίρας ἀντιταττομένης. Ἀδρήστειαν δὲ, θέλουσι μέν τινες τρισυλλάβως Δρήστειαν γράφειν· οὐ προσέχονται δέ. Ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ Ἀδράστου, ἀνδρὸς ἡρωϊκοῦ παλαιοῦ, ᾧ συνεξέδραμεν εἰς ὁμωνυμίαν ὁ προῤῥηθεὶς Ὁμηρικὸς Ἄδραστος. Περὶ ταύτης ὁ τῶν Ἐθνικῶν γραφεὺς λέγει, ὅτι μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου [5] τοῦ κατὰ Προποντίδα, ἐν ᾧ βωμὸς θέας ἄξιος, κατὰ τὸν Γεωγράφον, σταδιαίας ἔχων πλευρὰς, Ἀδράστεια πόλις, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, [6] ὃς πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν. [7] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα, Ἀδράστεια. Οἱ δὲ, Ἀδράστειαν τὴν πόλιν κληθῆναι ἀπὸ Ἀδραστείας μιᾶς τῶν ὀρεστιάδων νυμφῶν. Ἔστι δὲ, φησι, καὶ τόπος Τρῳάδος, Ἀδράστεια, ἀπὸ Ἀδραστείας, θυγατρὸς Μελίσσου, [8] υἱοῦ Ἴδης τῆς πρώτον βασιλευσάσης ἐν Τροίᾳ. Καὶ ταῦτα μὲν οὗτος, συμφωνήσας τῷ Στράβωνι ἐν πολλοῖς. Ἐκεῖνος

1. Αἴθωνε) Florentina editio, Αἴθωνες. & ita legit Euſtathius. *Politus.*
Et hoc verum eſt. *Salvinus.*
2. οἱ περὶ Ἀπαισὸν) l. Ἀπαισόν. Polit.
Alioquin verſus non conſtaret. *Salvinus.*
3. ὃς λινοθώρηξ ἦν) Lineo thorace, e lino ſcilicet multiplici aggeſto, atque compacto ad ictus retundendos. Silius Italicus libro IX. prope finem:

Nec levine radio, lævum qua tegmine thorax
Multiplicis lini claudit latus, improba ſenſim
Corpore non læſo penetrarunt ſpicula dentis.

Salvinus.
4. οὐδὲν ἄρα ἡ μαντικὴ, μοίρας ἀντιταττομένης) Notum illud Homericum:

Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

Unde illud Virgilianum:

Sed non augurio potuit depellere peſtem.

Politus.
5. τοῦ κατὰ Προποντίδα, ἐν ᾧ βωμὸς) Verbis Stephani interjecta hæc ab Euſtathio ex Strabone. Strabo: Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις, ἐν ταύτῃ μὲν οὖν λέγεται ὁ βωμὸς θέας ἄξιος, σταδιαίας ἔχων τὰς πλευράς. Politus.
6. ὃς πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερὸν) Hinc Nemeſis Poëtis Adraſtea dicitur. Virg. in Catalectis. *Ut ſcelera infanda, quod nec ſinit Adraſtea.* Salvinus.
7. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα, Ἀδράστεια) καὶ Ἀδραστείας πεδίον, καὶ ἡ πόλις οὕτω. ex Stephano. *Polit.*
8. υἱοῦ Ἴδης) Fruſtra omnino ſunt, qui corruptè legi hic exiſtimant, υἱοῦ Ἴδης. pro quo ipſi reſcribunt, τοῦ καὶ Ἴδης. ut ſic Meliſſum Idæ patrem intelligant, non filium. Neque ad rem pertinet locus ille Apollodori lib. I. de filiabus Meliſſei, Adraſteâ, & Idâ, quibus Rhea in Cretâ nutriendi Jovis curam commiſit: καὶ τοῦτον μὲν δίδωσι τρέφειν Κούρησί τε, καὶ ταῖς Μελισσέων παισὶ νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε, καὶ Ἴδῃ. Ubi valde probo conjecturam docti viri, pro Μελισσέων legentis Μελισσέως. Stephani verba hæc ſunt in Epitome: ἔστι δὲ καὶ Τρῳάδος Ἀδράστεια τόπος, ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τοῦ Ἴδης ἣ πρῶτον βασιλευσάσης ἐν Τροίᾳ. Citatque Stephanus auctorem Characem. Politus.

Digitized by Google

κεῖνος δὲ λέγει καὶ, ὅτι, [1] ὥσπερ Θήβη, καὶ Θήβης πεδίον, οὕτω καὶ Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον, διπλῶς. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὔτε Νεμέσεως, οὔτε Ἀδραστείας ἱερὸν δείκνυται· περὶ δὲ Κύζικον, Ἀδραστείας ἱερόν. Γράφει οὖν, φησιν, Ἀντίμαχος οὕτω· Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων [2] ἔλαχε, βωμὸν δέ οἱ [3] εἵσατο, ἤγουν ἵδρυσε, πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο [4] παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε, καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

ρπε'. Καὶ οὕτω μὲν καὶ ὁ Γεωγράφος. ἕτεροι δὲ, οὐκ ἰδίᾳ μὲν Ἀδρήστειάν φασιν, ἰδίᾳ δὲ Νέμεσιν, οὐδὲ Ἄδρηστον τοῦτον οἴδασιν αἴτιον τοῦ τῆς Ἀδρηστείας ταύτης ὀνόματος· ἀλλὰ Νέμεσιν Ἀδράστειαν λέγοντες, Ἄδραστον αἰτιῶνται τῆς παροιμίας ταύτης, ὃν Σικυῶνι πρῶτα ἐμβασιλεύειν ὁ Ποιητὴς πρὸ τούτου ἱστόρησε. Καὶ τὴν μὲν Νέμεσιν, ὡς εἰς κύριον τιθέασιν ὄνομα· [5] τὴν δὲ Ἀδράστειαν, ὡς εἰς ἐπίθετον· καὶ βούλονται εἶναι Ἀδράστειαν, τὴν οἰκονομησαμένην παραδόξως τὰ κατὰ τὸν τοιοῦτον Ἄδραστον· οὗ μόνου τῶν ἡγεμόνων διασωθέντος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, ἐνεμέσησε τὸ θεῖον. Καὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις τῶν ἐν Θήβαις πεσόντων ἀρχηγῶν, Διομήδης μὲν, καὶ Σθένελος, καὶ οἱ λοιποὶ, περιεγένοντο· [6] μόνος δὲ ὁ ἐξ Ἀδράστου πέπτωκε. Καὶ οὕτω, κατά τι δίκαιον, ἀνισώθη τὸ δοκοῦν ἐκεῖ ἐλλελεῖφθαι, πρὸς τῆς Νεμέσεως· καὶ ἐκλήθη αὕτη ἐντεῦθεν, Ἀδράστεια. Ἕτεροι δὲ τὴν Νέμεσιν Ἀδράστειαν εἶπον καλεῖσθαι, διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον, ἤτοι ἄφυκτον. Παυσανίας δέ φησιν, ὅτι τὴν Ἀδράστειαν, ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενταί τινες· οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἑπτὰ σωθεὶς, μόνος πάλιν τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν, ἐν τοῖς Ἐπιγόνοις· [7] οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶ, Μυσοῦ ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. Βέλτιον δέ φησιν [8] ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν. Καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο.

ρπς'. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει πρὸς τὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου καταλόγου, καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ Αἰσή-

Theben, & campum Thebes, ſic etiam bifariam, & Adraſteam vocari, & campum Adraſteæ. Hic tamen, neque Nemeſeos, neque Adraſteæ, templum ullum oſtendi; ſed apud Cyzicum fanum eſſe Adraſteæ. Quippe, ut ipſe refert, ita ſcribit Antimachus:

Eſt Nemeſis, Numen magnum, cui hæc cuncta dederunt
Jure regenda dii, cui primus condidit aram
Adreſtus, celeres Æſepi ad fluminis undas.
Hic ſanctè colitur dea, & Adreſtea vocatur.

CLXXXV. Atque ita quidem Geographus. Verumtamen alii non ſeorſum, ac ſeparatim dicunt Adreſteam; ſeorſum, ac per ſe, Nemeſin; neque Adraſtum hunc umquam noverunt, qui Adreſteæ hujus nomini cauſſam, & initium dederit: ſed, cum iidem Nemeſin Adraſteam dicunt, proverbii hujus originem ad Adraſtum referunt, quem Sicyone primùm regnaſſe Poëta ſupra commemoravit. Et Nemeſin quidem, proprii nominis loco habent; Adraſteam verò, loco epitheti, ſeu nominis adjectivi: & volunt eſſe Adraſteam, eam, quæ Adraſti iſtius ſortem miro quodam modo gubernavit. cui quidem Adraſto deus ἐνεμέσησεν, *invidit*, quòd ſolus inter duces ex Thebano bello evaſiſſet: adeo ut de Epigonis, ſeu de poſteris illorum ducum, qui ad Thebas ceciderunt, Diomedes, & Sthenelus, ac reliqui ſint ſervati; ſolus autem Adraſti filius occubuerit. Itaque Nemeſis ex jure, & æquo penitus compenſavit, quod minus illic fuiſſe videbatur: & hæc inde appellata eſt Adraſtea. Contra ea alii Nemeſin Adraſteam vocatam tradiderunt, διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον, ſive ἄφυκτον, *propterea quòd nemo umquam unus ultionem divinam vitare poſſit, aut effugere*. Pauſanias autem ſcribit, nonnullos eſſe, qui aliam a Nemeſi Adraſteam faciant; alios verò eamdem, ac Nemeſin, Adraſteam exiſtimare, ſic dictam ab Adraſto, quòd ſolus de ſeptem ducibus ſervatus, ſolus ipſe rurſus filium inter Epigonos amiſerit: tametſi alii, ut ait, nomen ejus ab Adraſto Myſo arceſſant, qui ei templum poſuiſset. Verumtamen, inquit, melius eſt dicere, appellatam eam eſſe ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν, *ex eo, quòd nulla omnino res eam effugiat*. Atque id quidem ita.

CLXXXVI. Ceterùm, quod ad Homericum hunc Catalogum attinet, Geographus tradit, ad

1. ὥσπερ Θήβη, καὶ Θήβης πεδίον, οὕτω καὶ Ἀδράστεια) Strabo: Ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα αὕτη Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον· κατὰ ἔθος τι οὕτω λεγόντων τὸ αὐτὸ χωρίον διττῶς, ὡς καὶ Θήβην, καὶ Θήβης πεδίον. Politus.

2. ἔλαχε) ἔλαχεν. Polit.

3. εἵσατο, ἤγουν ἵδρυσε) Euſtathius duas hic lectiones Antimachi poſuit, vel declarare voluit verbum εἵσατο, *ſtatuit*, alio verbo, quod idem valet. *Salvinus*.

4. περὶ ῥόον) l. παρὰ ῥόον. Polit.

5. τὴν δὲ Ἀδράστειαν, ὡς εἰς ἐπίθετον) Sed enim ſi epitheton, ſive adjectivum nomen, ſit Adraſtea; ſcribendum erit παροξυτόνως, Ἀδραστεῖαν, & Ἀδραστεία. Nomen proprium, ἡ Ἀδράστεια, προπαροξυτόνως. Polit.

6. μόνος δὲ ὁ ἐξ Ἀδράστου πέπτωκεν) Adraſti filius, Ægialeus. Suidas: Τῶν γὰρ Ἐπιγόνων, Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο, Ἀδράστου παῖς. Inde ἀπὸ τοῦ Ἀδράστου videtur in proverbium abiiſſe Ἀδράστεια Νέμεσις, ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. Ita proverbii originem explicant Suidas, & Michaël Apoſtolius. *Politus*.

7. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶ, Μυσοῦ ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν) Id ipſum eſt, quod dicit Harpocratino: Ἀδράστειαν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν λέγουσι τῇ Νεμέσει, λαβοῦσαν τὸ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως, ἐκ τινων μαντειῶν ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορεύεσθαι μετὰ ταῦτα Ἀδραστείας. Nempe non ab Adraſto illo, Sicyonis rege, de quo ſupra Homerus, volunt hi ſcriptores, Nemeſin Adraſteam eſſe appellatam, quæ erat aliorum opinio; ſed ab Adraſto Myſo, a quo, propter conſtitutum Nemeſi templum, eadem Nemeſis Adraſtea. Atque hunc etiam Adraſtum Myſum intelligit Geographus illis verbis: Φησὶ δὲ Καλλισθένης, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς πρῶτος Νεμέσεως ἱερὸν ἱδρύσατο, καλεῖσθαι Ἀδράστειαν. Politus.

8. ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν) Heſychius: Ἀδράστεια (ſic enim lego pro vulgato Ἀδρασία) ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Suidas: Ἀδράστεια Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Unde & fatum ipſum, Ἀδράστεια. Etymologici Magni Auctor: τὴν δὲ αὐτὴν εἱμαρμένην ἔλεγον καὶ Ἀδράστειαν, διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν ἅπαντα τὰ προστεθέντα. Auctor Libri De Mundo ad Alexandrum in aliis Dei nominibus adnumerat etiam Ἀδράστειαν, ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν. Politus.

Apulejus libro de Mundo ab eo de Græco in Latinum ſermonem converſo: *Hinc Nemeſis, quod unicuique attributio ſua ſit aſcripta, Adraſtea, eademque ineffugibilis neceſſitas ultionis. Ineffugibilis* Apulejo eſt ἀναπόδραστος. Salvinus.

ad Æſepum eſſe campum Adraſteæ, itemque Teriam, & Πιτύαν, *Pityam*, ſeu Πιτύειαν, *Pityiam*, ἐκ πιτύων, *a pinis*, denominatam, & univerſè Cyzicenam, quam nunc dicimus, regionem, quæ eſt ad Priapum: adeo ut loca ea, quæ commemoravimus, Cyziceni territorii eſſe videantur. Alibi verò ait, Pityam agri eſſe Pariani, cui mons imminet pinorum ferax. Sciendum autem eſt, a copiâ τῶν πιτύων, *pinorum*, non hanc modò Πιτύαν, *Pityam*, eſſe denominatam; ſed etiam varias inſulas dici Πιτυούσσας, *Pityuſſas*, quas Alcman πιτυώδεις, *piniferas*, vocat. Sed & Πιτύη, *Pitye*, urbs eſt, ut referunt, Cariæ, quæ dicitur etiam Πισύη, *Piſye*, per σ'. Ἀπαισός, *Apæſus*, hoc loci cum α'. Dicit enim: καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ. *& populum, ſeu civitatem Apæſi*. Quamquam reperietur etiam ſine α' per ſyllabas duas eo loci, quo ait: ὅς ῥ' ἐν Παισῷ ναῖε πολυκτήμων. *Qui in Pæſo habitabat prædives*. Itaque apud Geographum, ubi verba hæc habet: Παισός, *Pæſus*, urbs, & flumen inter Lampſacum, & Parium. Urbe dirutâ, Pæſeni Lampſacum commigrarunt, quum eſſent ipſi, pariter atque Lampſaceni, Mileſiorum colonia. Sicuti autem Ἀπαισός, *Apæſus*, & Παισός, *Pæſus*, duplici modo dicitur; ſic etiam urbs Ἀτάρνα, *Atarna*, cujus civis Ἀταρνεύς, *Atarnenſis*: ubi regia fuit Hermeæ tyranni. itemque Τάρνη, *Tarne*, ſine τοῦ α'. Homerus: ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. *qui ex Tarne gleboſâ*. excepto quòd Apæſus, & Pæſus, eadem urbs eſt; Atarna verò, & Tarne, ſunt inter ſeſe diverſæ. Tarne namque urbs eſt Achajæ: at verò Atarna urbs eſt inter Myſiam, Lydiamque, & Leſbum, ſive, ut cum aliis breviùs loquar, circa agrum Atramyttenum. Τήρεια, *Teria*, dicta eſt fortaſſe παρὰ τὸ τηρεῖν τὰ κύκλῳ, *ex eo, quòd circumjacentia undique loca ſpectet, atque obſervet*: ſicuti & Ida παρὰ τὸ ἰδεῖν, *a videndo*. Montem namque excelſum Teriam vocat Poëta. Sic etiam nunc non longè a Propontide mons ſublimis atque editus, quòd circumſtantem undique regionem reſpectet, hujuſcemodi appella-

σάπῳ, τὸ [1] πεδίον τῆς Ἀδρηστείας, καὶ [2] Τήρεια, καὶ Πιτύα, ἢ Πιτύεια, ἐκ πιτύων παρονομασθεῖσα, καὶ καθόλου, φησὶν, ἡ νῦν Κυζικηνὴ, ἡ πρὸς Πριάπῳ· ὥστε φαίνεται τῆς Κυζικηνῆς καὶ τὰ ῥηθέντα εἶναι. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει, ὅτι [3] ἡ Πιτύα τῆς Παριανῆς ἐστιν, ἧς ὑπέρκειται πιτυῶδες ὄρος. Ἱστέον δὲ, ὅτι ἐκ τῶν πιτύων, οὐχ ἡ Πιτύα παρωνόμασται μόνον, ἀλλὰ καὶ [4] νῆσοι διάφοροι Πιτυοῦσσαι λεγόμεναι, ἃς ὁ Ἀλκμὰν πιτυώδεις καλεῖ. Ἔστι δὲ, φασι, Πιτύη καὶ πόλις Καρίας, [5] ἥτις καὶ Πισύη διὰ τοῦ σ' λέγεται. [6] Ἀπαισὸς δὲ ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἄλφα. Φησὶ γάρ· καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ. Εὑρεθήσεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ α' δισυλλάβως ἐν τῷ, [7] ὅς ῥ' ἐν Παισῷ ναῖε πολυκτήμων. Οὕτω δὲ καὶ παρὰ τῷ Γεωγράφῳ λέγοντι, Παισὸς, πόλις, καὶ ποταμὸς μεταξὺ Λαμψάκου, καὶ Παρίου. Κατασπασθείσης δὲ τῆς πόλεως, οἱ Παισηνοὶ μετῴκησαν εἰς Λάμψακον, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι, ὡς καὶ οἱ Λαμψακηνοί. Ὥσπερ δὲ διχῶς Ἀπαισὸς, καὶ Παισὸς, [8] καὶ οὕτω [9] Ἄταρνα πόλις, ἧς ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς· [10] ἐν ᾗ καὶ τυραννεῖον Ἑρμείου. καὶ Τάρνη δὲ, δίχα τοῦ α'. Ὅμηρος· ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. πλὴν ὅσον Ἀπαισὸς μὲν, καὶ Παισὸς, ἡ αὐτή· [11] Ἄταρνα δὲ, καὶ Τάρνη, ἕτεραι ἀλλήλων. Τάρνη μὲν γὰρ, Ἀχαΐας πόλις· Ἄταρνα δὲ, μεταξὺ Μυσίας, καὶ Λυδίας, καὶ Λέσβου· κατὰ δὲ ἑτέρους ἐπιτόμως εἰπεῖν, [12] περί που τὴν Ἀτραμυττηνήν. Τήρεια δὲ ἴσως, παρὰ τὸ τηρεῖν τὰ κύκλῳ· ὥσπερ καὶ Ἴδη παρὰ τὸ ἰδεῖν. Αἰπὺ γὰρ ὄρος τὴν Τήρειαν λέγει ὁ Ποιητής. Οὕτω δὲ καὶ νῦν οὐ μακρὰν τῆς Προποντίδος, ὄρος ὑψηλὸν, κατοπτεῦον τὰ πέριξ, τοιαύτην κλῆ- Rom. p. 356.

1. πεδίον τῆς Ἀδρηστείας) Strabo: τῆς Ἀδραστείας. Polit.

2. Τήρεια) Vulgata Strabonis lectio, Τηρία. Polit.

3. ἡ Πιτύα τῆς Παριανῆς ἐστιν) Geographus: Πιτύεια δ' ἐστὶν ἐν Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς, ὑπερκειμένην ἔχουσα πιτυῶδες ὄρος. μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου, καὶ Παρίου. Polit.

4. νῆσοι διάφοροι Πιτυοῦσσαι λεγόμεναι) Stephanus: Πιτυοῦσσαι, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Alii Πιτύουσαι, vel Πιτυοῦσαι, cum ſimplici σ'. Politus.

Sic a Latino Curioſus Suidas Κυριωσός. Latini Cauſam dicunt, & Cauſſam. *Salvinus*.

5. ἥτις καὶ Πισύη διὰ τοῦ σ' λέγεται) Stephanus: Πιτύη, πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πισύη. Polit.

6. Ἀπαισὸς) l. Ἀπαισός. Polit.

7. ὅς ῥ' ἐν Παισῷ ναῖς πολυκτήμων) lege ναῖε. Homerus: ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ ναῖε πολυκτήμων. Frobenius infelici hîc conjecturâ correxerat ναῖς. Polit.

8. καὶ οὕτω) l. οὕτω καί. Polit.

9. Ἄταρνα πόλις, ἧς ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς) Stephanus: ὡς Ἄταρνα πόλις, καὶ Τάρνα. Quæ Stephano Ἄταρνα, aliis Ἀταρνεύς. Strabo: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. Politus.

10. ἐν ᾗ καὶ τυραννεῖον Ἑρμείου) Ἑρμείας hic tyrannus pleriſque in locis nominatur. Harpocration tamen monet, Hermiæ hujus nomen ſcribi per ί, non per diphthongum ει. Τινὲς δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ί. Quod Suidas comprobat, addito hoc exemplo: ἐν τῷ τοῖς τοῦ Ἱππώνακτος στίχοις Ἰαμβικοῖς εὑρηται στίχος οὗτος·

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

Politus.

11. Ἄταρνα δὲ, καὶ Τάρνη, ἕτεραι ἀλλήλων) Non credo, Stephanum Atarnam, & Tarnam urbes dicere diverſas. Nec, niſi una, eademque eſſet urbs, Atarna, & Tarna, quadraret hoc exemplum adjectæ per proſtheſin, & demptæ per aphæreſin primæ ſyllabæ, pariter ac Poëta unam eamdemque urbem, & Pæſum dixit, & Apæſum. Τάρνη quidem alibi Stephano πόλις Ἀχαΐας, unde etiam Euſtathius ad librum β'. ἐπεὶ καὶ Τάρνη τις πόλις Ἀχαΐας. Sed ab urbe hac Achaicâ alia ſit, oportet, Tarne, quæ per aphæreſin dicitur ea *Atarna*. Stephanus: Ἀπαισὸς, πόλις κατὰ τὴν Τρῳάδα, καὶ δίχα τοῦ α'. ὡς Ἄταρνα πόλις, καὶ Τάρνα. Ὅμηρος· ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. At enim Tarna hæc Homerica ἐριβῶλαξ, urbs eſt Lydiæ, non Achajæ. Quare ne eos quidem Geographus probat, qui in Homericâ Bœotiâ pro Ἄρνη ſcribebant *Tarnam*. Euſtathius ſupra: Τινὲς δὲ γράφουσι Τάρνην ἀντὶ Ἄρνης, μιγνύντες οἱ παλαιοί. Λυδίας γάρ, φασιν, ἡ Τάρνη, ὅθεν ἦν Φαῖστος υἱὸς Βώρου, ὃν ἐν Ἰλιάδι ἀναιρεῖ Ἰδομενεύς. Geographus: Οὐδ' οἱ δὲ γράφοντες Τάρνην ἀντὶ τῆς Ἄρνης, χαρίζονται· οὐδὲ γὰρ μία δείκνυται Τάρνη παρὰ Βοιωτοῖς. ἐν δὲ Λυδοῖς ἐστίν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται·

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Μῄονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

Euſtathius ad hunc locum Homeri: Τάρνη δὲ Μῃόνων, ἤτοι Λυδῶν, πόλις ἐπίσημος Τρώων. Μῄονος υἱὸν legit ibi Euſtathius cum pleriſque omnibus, non τέκτονος υἱὸν, ut legiſſe videtur Geographus. Hæc porrò urbs Lydorum Τάρνη dicta etiam Ἄταρνα, & Ἀταρνεύς. Ex hac Tarnâ, quam alii Myſis attribuerunt, fuit Hermias tyrannus, familiaris ille Ariſtotelis. Heſychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ. οἱ δὲ, ἐν Μυσίᾳ. ὅθεν ἦν Ἑρμείας ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος. At verò idem ipſe Hermias dictus eſt aliis Ἀταρνεύς, qui & in urbe Atarnâ, ſeu Atarneo, tyrannidem ſuam exercuit. Unde apparet, eamdem eſſe Tarnam, & Atarnam. Eſt autem Stephano Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας, καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. Harpocrationi Ἀταρνεὺς dicitur πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. Politus.

12. περί που τὴν Ἀτραμυττηνήν) Illuſtrat Atarnei ſitum Geographus: εἶτα δὲ Ἀταρνεὺς μέχρι Καΐκου ποταμοῦ, καὶ τῆς Κανῶν λεγομένων ἐστὶ τὰ περὶ Ἄσσον, καὶ Ἀτραμύττιον, καὶ Ἀταρνέα, καὶ Πιτάνην, καὶ τὸν Ἐλαϊτικὸν κόλπον· οἷς πᾶσιν ἀντιπαρήκει ἡ τῶν Λεσβίων νῆσος. Fuit autem Atramyttenum aliquando ſub Lydis, a quibus etiam conditum fuit, ut poſtea docet Geographus. *Politus*.

Digitized by Google

σιν ἔλαχε. Τειρία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου, καὶ ἰ, Λευκοσύρων πόλις ἐστί, κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν Ἐθνικῶν· [1] ἧς ὁ πολίτης, Τειριεύς, ὡς ὁ τοῦ Στειρίου, Στειριεύς. [2] Ὁ δὲ Γεωγράφος τὴν Τήρειαν εἰς ὄρη Κυζικηνὰ τίθησι, τῇ Ζελείᾳ προσεχῆ, ἐν οἷς θήρα κατεσκευάσθη βασιλική· [3] οἱ δέ, φησι, λόφον αὐτὴν φασὶν ἀπὸ τεσσαράκοντα σταδίων Λαμψάκου.

ρπζʹ. [4] Τὸ δὲ φθισήνωρ, δηλοῖ μὲν τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας. [5] ὃ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος, καὶ ὁ ἐναρίμβροτος, καὶ ὁ ἀνδριφόντης, καὶ ὁ βροτολοιγός. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ, φθίω φθίσω. Ἐπεὶ δὲ τὸ φθίω διφορεῖται, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ δηλοῖ· διφορεῖται καὶ ἡ ἄρχουσα τοῦ φθισήνωρ. Πολλὰ γοῦν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου αὐτὴν ἔχουσι. καὶ [6] ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη γραφικὴ διφόρησις. Ἐκ μὲν γὰρ τοῦ φθίω φθίσω, ὡς τίω τίσω, καὶ φθίσις, ὡς τίσις, καὶ φθισήνωρ· [7] ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω, ὡς κῶ κείω, ἐξ οὗ τὸ κείσεται, καὶ [8] χῶ χείω τὸ χωρῶ, ἀφ' οὗ τό, Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, ἤγουν χωρήσει, γράφοιτο ἂν εὐλόγως διὰ διφθόγγου ἡ ἄρχουσα τοῦ φθεισήνωρ. Τῶν περὶ Περκώτην, καὶ Πράκτιον, καὶ Σηστόν, καὶ Ἄβυδον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην, Ὑρτακίδης ἦρχεν Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν. ὃν καὶ ἐπαναλαμβάνων εὐθύς, φησίν·

Baſ. p. 270. Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. Ἐπαναλαμβάνει δὲ τὸν Ἄσιον σημειωτικῶς, ὡς ἂν ὁ ἀκροατής, ἐγγράψας αὐτὸν εἰς μνήμην, εἰδείη, ὅτε ἀφραίνοντα ἐν τοῖς ἑξῆς μάθῃ αὐτόν, καὶ ἀκλεῶς πίπτοντα. Οὐ μάτην δέ, οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθὼς ὁ Ἄσιος ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς καλοῖς, ἀφρονεύσεται, καὶ πεσεῖται, ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος, κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα. Ἰστέον δέ, ὅτι ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἕτερος Ἄσιος δηλωθήσεται, μήτρως Ἕκτορος, ἀπὸ Σαγγαρίου.

ρπηʹ. Τῶν δὲ ῥηθέντων τόπων, Περκώτη μέν, εἰς τοσοῦτον μόνον ἠξίωται λόγου τοῖς παλαιοῖς, εἰς ὅσον εἰπεῖν αὐτούς, ὅτι [9] πόλις ἐστὶ Τρῳάδος. καὶ

tionem obtinuit. Verumtamen Τειρία, *Teiria*, per diphthongum, & ἰ, urbs eſt Leucoſyrorum, juxta Ethnicorum ſcriptorem: cujus civis, Τειριεύς, *Teirsenſis*, ut Στειρίου, *Steirii*, civis eſt Στειριεύς, *Steirienſis*. At verò Geographus Teriam in montibus Cyzicenis, Zeliæ proximis, conſtituit, quibus in montibus parata erat venatio regia: tametſi alii, ut ait, eam eſſe dicant collem ſtadiis a Lampſaco quadraginta.

CLXXXVII. Τὸ φθισήνωρ, *viris exitioſus*, ſignificat τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας, *eum, qui viros perdit, ac proſternit*. cujus utique ſignificationis eſt etiam ὁ φθισίμβροτος, *mortalibus exitioſus*, itemque ὁ ἐναρίμβροτος, *mortalium interfector*, & ὁ ἀνδριφόντης, *virorum occiſor, ſeu homicida*, & ὁ βροτολοιγός, *mortalibus peſtifer, & pernicioſus, ſeu qui peſtis, & pernicies eſt generis humani*. Oritur autem a verbo φθίω, φθίσω, *perdo, perdam, vel corrumpo, corrumpam*. Quoniam verò τὸ φθίω, *perdo*, duplici modo effertur, ut & Chœroboſcus apertè docet in Orthographiâ; dupliciter etiam effertur prima τοῦ φθισήνωρ· quippe quòd multi antiqui codices eam habeant cum diphthongo. Et utraque iſta ſcribendi diverſitas ratione ſuâ conſtat. Sicuti enim a verbo φθίω, φθίσω, *corrumpo, corrumpam*, ut τίω τίσω, *punio, puniam*, eſt φθίσις, *corruptio*, ut τίσις, *pœnæ irrogatio*, & φθισήνωρ, *homines perdens, ac corrumpens*; ſic etiam rectè, ac congruenter per diphthongum ſcribetur prima τοῦ φθεισήνωρ, a verbo φθῶ φθείω· ut κῶ, κείω, *jacere cupio, vel jaceo*, ex quo τὸ κείσεται, *jacebit*, & χῶ χείω, ideſt, *capio*, ex quo illud: Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. *Limen autem hoc utrumque capiet*. Percoſiis, iiſque, qui ad Practium habitabant, itemque Seſtiis, Abydenis, iiſque, qui Ariſben divinam incolebant, Aſius Hyrtacides, virorum princeps, imperabat. quem etiam iterum ſtatim nominat: Aſius Hyrtacides, quem ab Ariſbâ, a fluvio Selleente, ardentes, magnique equi ferebant. Signatè autem Aſii hujus nomen repetit, ut eum auditor animo ſuo, memoriæ cauſsâ, inſculptum, ſibique bene cognitum teneat, cum eum ſtolidè poſtea, atque inconſideratè agere, & mortem indecorè oppetere intelliget. Neque verò fruſtra, aut temerè, equorum quoque ejus commemorationem facit; ſed quia iis, tamquam fortibus, & bonis Aſius poſtea fretus, conſilio minimè ſano eſt uſurus, itaque mortem obiturus, celeripedum equorum agitator temerarius, ut Epigramma in eum habet. Sciendum autem eſt, alterum quoque Aſium nobis poſtea eſſe commemorandum, Hectoris avunculum, a Sangario.

CLXXXVIII. Quoad ea loca, quæ diximus, Περκώτη, *Percote*, veteribus ſcriptoribus eatenus dumtaxat commemoratione digna viſa eſt, quatenus eam ipſi dicunt urbem eſſe Troadis, ejuſque

1. ἧς ὁ πολίτης, Τειριεύς) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς, ὡς Στειριεύς. Polit.

2. Ὁ δὲ Γεωγράφος τὴν Τήρειαν εἰς ὄρη Κυζικηνὰ τίθησι) Locus valdè notabilis. Geographi verba hæc ſunt in libris editis: Τὸ δὲ τῆς Ῥέας ὄρος, οἱ μὲν τὸ ἐν Περκώτῃ ὄρη φασί, οἱ ὑπὸ τοῖς Κυζικηνοῖς τῇ Ζελείᾳ προσεχῆ, ἐν οἷς βασιλικὴ θήρα κατεσκευάσθη τοῖς Λυδοῖς, καὶ Πέρσαις ὕστερον· οἱ δ' ἀπὸ τεσσαράκοντα τῆς Λαμψάκου σταδίων δεικνύουσι λόφον, ἐφ' ᾧ μητρὸς θεῶν ἱερὸν ἐστιν ἅγιον τῆς Ῥέας ἐπικαλούμενον. Apparet, Euſtathium pro verbis illis: Τὸ δὲ τῆς Ῥέας ὄρος, legiſſe, Τὸ δὲ Τηρείης ὄρος. itaque in Strabone reſcribendum. Perſequitur eamque ibi Geographus loca Troadis Homerica, in quibus etiam Τηρείης ὄρος αἰπύ. Sed, quia ſequebatur illud de templo τῆς Ῥέας ἁγίου ἐπικαλουμένου, ſapiò quoque inepti librarii pro Τηρείης ὄρος faciendum ſibi duxerant τὸ Ῥέας ὄρος. Inſignis profectò hæc eſt, ni fallor, Strabonianæ loci emendatio. *Politus*.

3. οἱ δέ, φησι, λόφον αὐτὴν φασι) quo in λόφῳ, ut diximus ex Strabone, μητρὸς θεῶν ἱερόν, ἅγιον τῆς Ῥέας ἐπικαλούμενον. Polit.

4. Τὸ δὲ φθισήνωρ δηλοῖ μὲν τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας) Etymologici Magni Auctor: Φθισήνωρ, σημαίνει τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας. Eamdem credo ob imperitis admiſſam in Heſychii verbis: Φθισήνορα, ἢ τοὺς ἄνδρας διαφθείροντα, ἢ τὴν ἀνδρείαν. Reſcribo: Φθισήνορα, ἢ τοὺς ἄνδρας διαφθείροντα, Palitus.

5. ὃ δὴ σημαίνει καὶ ὁ φθισίμβροτος) Heſychius: φθισίμβροτος, ἀνθρωποκτόνος, διαφθείρων τοὺς ἄνδρας. Etymologus: φθισίμβροτος, ὁ διαφθείρων τὸν ἄνδρα, παρὰ τὸ φθίω φθίσω. Polit.

6. ἔχεται λόγου) l. ἔχεται. Polit.

7. ἐκ δὲ τοῦ φθῶ φθείω) Etymologici Magni Auctor: ἔστι φθείω διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἔστι καὶ φθίω, διὰ τοῦ ἰ· καὶ Φθίμην. ἀμφότερα δὲ σημαίνει τὸ φθείρω. Polit.

8. χῶ χείω τὸ χωρῶ) Hinc *Chaos*. & χάσμα, *hiatus*. Salvin.

9. πόλις ἐστὶ Τρῳάδος) Scholiaſtes Apollonii: Περκώτη δέ, πόλις Τρωϊκή, ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Polit.

Digitized by Google

que civem Περκώσιον, *Percoſium*, vocatum: itemque appellatam eam urbem fuiſſe Παλαιπερκώτην, *Palæpercoten*, ejuſque civem Παλαιπερκώσιον, *Palæpercoſium*. Practium vult Geographus amnem accipiendum eſſe, fluentem inter Abydum, & Lampſacum. Urbs enim, inquit, eo nomine minimè omnium invenitur. Ubi pariter notat, Poëtam etiam ex fluminibus domicilia, ac gentes declaraſſe. Sicuti & ubi ait: Οἳ παρὰ Κηφισὸν δῖον ἔναιον. *Qui propter Cephiſſum divinum habitabant*. Et, ἀμφὶ Παρθένιον ποταμὸν ἔργα ἐνέμοντο. *Circa Parthenium flumen arva colebant*. Ac rurſus alibi obſcura eſſe loca teſtatur, Percoten, Practium, & Ariſben. De Seſto, & Abydo ſcriptum eſt ad Dionyſium Periegetam. Nunc ſatis eſt dicere id, quod a Geographo relatum eſt, Seſtum, & Abydum diſtare inter ſeſe, a portu ad portum, ſtadia fermè triginta. Seſtum exiguam quidem eſſe; ſed probè munitam; eamque cum portu, duorum jugerum muro, veluti quodam crure, eſſe conjunctam: quo utique muro multò omnino longiùs, ea muri crura, ſeu brachia, porrecta ſunt, quæ ab Athenarum urbe ad Piræeum uſque pertinent. Gygem item, Lydorum regem, ut Troadem univerſam, ita hæc etiam loca, ſub imperio, & poteſtate ſuâ habuiſſe: cujus permiſſu, Mileſii Abydum condiderunt. Neque verò tantùm ἡ Σηστὸς, *hæc Seſtus*, dicitur femininè; verùm etiam, ut notant, ὁ Σηστὸς, *hic Seſtus*, maſculinè. Sciendum autem eſt, Abydum poſtea poſitam fuiſſe in proverbio de ſycophantâ, ſeu calumniatore, quòd Abydeni calumniatores eſſe exiſtimarentur. Unde & ἀβυδοκόμης, *abydocoma*,

καὶ ὅτι πολίτης αὐτῆς Περκώσιος. καὶ ὅτι ἦν τις καὶ [1] Παλαιπερκώτη λεγομένη, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς Παλαιπερκώσιος. Τὸν δὲ Πράκτιον, ποταμὸν δέχεσθαι ὁ Γεωγράφος βούλεται, ῥέοντα μεταξὺ Ἀβύδου, καὶ Λαμψάκου. Πόλις γὰρ, φησιν, οὐχ εὑρίσκεται· λέγων καὶ, ὅτι ὁ Ποιητὴς καὶ ἐκ ποταμῶν οἰκήσεις ἐδήλωσεν. ὡς καὶ ἐν τῷ, [2] Οἳ παρὰ Κηφισὸν δῖον ἔναιον. καὶ, [3] Ἀμφὶ Παρθένιον ποταμὸν ἔργα ἐνέμοντο. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει καὶ, ὅτι ἀφανῆ χωρία, ἡ Περκώτη, καὶ τὸ Πράκτιον, καὶ ἡ Ἀρίσβη. Περὶ δὲ Σηστοῦ, καὶ Ἀβύδου, ἐγράφη ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Νῦν δὲ ἀρκεῖ εἰπεῖν, ὅτι, κατὰ τὸν Γεωγράφον, διέχουσιν ἀλλήλων Σηστὸς, καὶ Ἄβυδος, τριάκοντά που σταδίους, ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα. καὶ ὅτι ἡ Σηστὸς βραχεῖα μὲν, εὐερκὴς δὲ, σκέλει διπλέθρῳ συνάπτουσα πρὸς τὸν λιμένα. [4] οὐ δὴ σκέλους μείζω πάντως τὰ ἐξ Ἀθηνῶν ἕως καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ. καὶ ὅτι Γύγης, βασιλεὺς Λυδῶν, ὥσπερ τὴν Τρῳάδα πᾶσαν, οὕτω καὶ τὰ χωρία ταῦτα, εἶχεν ὑφ᾽ ἑαυτῷ· [5] οὗ καὶ ἐπιτρέψαντος, ἔκτισαν τὴν Ἄβυδον Μιλήσιοι. Οὐ μόνον δὲ ἡ Σηστὸς, [6] ἀλλὰ καὶ ὁ Σηστὸς ἀρσενικῶς, φασι, λέγεται. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἡ, Rom. p.357.
[7] Ἄβυδος, ὕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἀτέθη παροιμιακῶς, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυ-

1. πάλαι Περκώτη λεγομένη, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πάλαι Περκώσιος) Legendum videtur conjunctè, Παλαιπερκώτη, & Παλαιπερκώσιος. Percote dicta eſt etiam Palæpercote, ideſt, vetus Percote: ut vetus Argos, παλαιπόλις, apud Heſychium. Strabo, ubi agit de locis hiſce Homericis Troadis: Οὕτω δ᾽ εἰρηκὼς τὰ χωρία ταῦτα ἐστιν, ὅς γ᾽ οὐδ᾽ ὁμολογεῖσθαι περὶ αὐτῶν οἱ ἐξηγούμενοι· πλὴν ὅτι περὶ Ἄβυδόν ἐστι καὶ Λάμψακον. καὶ Πάρεσος, καὶ ὅτι Παλαιπερκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος. Malè ibi docti viri diviſerunt in voces duas, πάλαι Περκώτη. Dicit Strabo, quæ ab Homero vocata eſt Περκώτη, eam poſtea nominatam eſſe Παλαιπερκώτην. Nihilominùs tamen idem etiam error commiſſus in his verbis Stephani: Περκώτη, καὶ πάλαι Περκώτη, πόλις Τρῳάδος. Quibus ex verbis Holſtenius cenſebat, malè hic apud Euſtathium legi Περκώτη ſecundo loco pro Περκώπη. Itaque volunt, huic urbi antiquitus nomen fuiſſe Περκώπη. Sed ſi antiquius hoc nomen fuiſſet, quod poſtea mutatum eſſet in Περκώτην, non dixiſſet Strabo, antiquitus Περκώτην μετωνομάσθαι τὸν τόπον. Antiquitus namque Περκώπη, non, ſicuti poſtea, Περκώτη, nominata ea urbs fuiſſet. Vel, ſi in Strabone pro πάλαι Περκώτη, legunt πάλαι Περκώπη, quod ſubolebat Caſaubono, ita ut prius Περκώπη, poſtea Περκώτη vocata fuerit; jam verò abſurdè dixerit Strabo, πάλαι Περκώτην eum locum μετονομασθῆναι. Dicendum id prorſus erat, καὶ ὅτι πάλαι Περκώπη ὠνομάσθη ὁ τόπος. Namque μετονομάζεσθαι eſt, aliud a priſtino, & veteri nomine nomen accipere. Ergo, ſi antiquum nomen fuit, Περκώπη, novum, & poſteriorum temporum, Περκώτη, non certè πάλαι locus ille μετωνομάσθη Περκώπη, ſed ὠνομάσθη. Quòd ſi rectum eſt, ut certè eſt, τὸ μετωνομάσθη, ut rectè omnia procedant, locus ille antiquitus nec Περκώτη tranſnominatus fuerit, neque verò Περκώπη· ſed intelligere omnino debemus, Περκώτην, quæ prius appellabatur, tranſnominatam poſtea fuiſſe Παλαιπερκώτην. Fuit verò antiquum, verumque nomen Περκώτη· cujus gentile apud Homerum, Περκώσιος. Qui minimè apud Stephanum intellexerunt, conjungendam eſſe vocem, Παλαιπερκώτην, ſed legebant ſeparatò, πάλαι, & Περκώτην· ut unum nomen differre facerent ab alio, recentius ab antiquiori, inſcripſerunt ſecundo loco Περκώπη, pro Περκώτη. Unde vocis hujus depravatio inſedit etiam locum hunc Athenæi lib. 1. c. 23. Θεμιστοκλῆς ὑπὸ βασιλέως ἔλαβε δωρεὰν τὴν Λάμψακον εἰς οἶνον, Μαγνησίαν δ᾽ εἰς ἄρτον, Μυοῦντα δ᾽ εἰς ὄψον, Περκώπην δὲ, καὶ τὴν Παλαίσκηψιν εἰς στρωμνὴν, καὶ ἱματισμόν. Immo, quod magis mirandum, ne ipſi quidem Homero depravatio ea pepercit lib. λ᾽ Iliad.

Τὸς μὲν ἔπειτ᾽ ἐν Περκώπῃ λίπε νῆας ἐΐσας.

Ibi Euſtathius ſcripturam hanc, ſcilicet τὸ Περκώπῃ, eatenus ſuſtinet, quatenus Περκώπην aliam eſſe ait a Περκώτῃ, cujus alibi Homerus meminit. Ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, ἧς ἀλλαχοῦ μέμνηται, χωρομένην Περκώτην. περὶ ἧς ἱστόρηται, ὅτι, καθὰ Κῦρος ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ φίλῳ ὄντι πόλεις ἑπτὰ ἐχαρίσατο, ὧν μία καὶ ἡ Ὁμηρικὴ Πήδασος, οὕτω καὶ τῷ Θεμιστοκλεῖ Πέρσης βασιλεὺς τὴν εἰρημένην Περκώτην, καὶ τὴν Παλαίσκηψιν δίδωσι, στρωμνῆς χάριν, καὶ ἱματισμοῦ, κελεύσας, ἐκεῖνον στολὴν φορεῖν βαρβαρικήν. Δοκεῖ δὲ ἡ ἀνθηλωμένη Παλαίσκηψις διαστολὴν ἔχειν πρὸς νεωτέραν Σκῆψιν, ἥ τις πόλις Σκηψίου. Sed ego ibi in Homero lego, ἐν Περκώτῃ. quam ſcripturam etiam tuetur vetus Scholiaſtes: ἡ δὲ Περκώτη, πόλις Ἑλλησπόντου. Quæ verò Themiſtocli ab Artaxerxe Perſarum rege ad στρωμνὴν donata eſt, ea non Περκώπη eſt, ſed Περκώτη, ut ex Plutarcho in Themiſtocle, atque ex aliis conſtat. Euſtathium decepit falſa lectio Athenæi. *Politus*.

Παλαιπερκώτη, ut Παλαίτυρος. *Tyrus vetus*, urbs apud Strabonem, libro XVI. Παλαισκῆψις, urbe eſt hæc ita dicta, videlicet Scepſis vetus. Eâdem figurâ Παλαιπερκώτη. Percope, vel Perscope vetus potiùs, Stephano. Nam Περκώτην Homerus dicit. Hic Stephani locus facem mihi præfert Straboni. *Καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος. Et quod Palæpercote, ideſt, Percote vetus, poſtea nominatus eſt locus*. Nihil attinet Περκώπην mutare in Περκώτην. Athenæus emendandus ex Homero, & Strabone, & Περκώπην δὲ, legendum Περκώτην δέ. Salvinus.

2. Οἳ περὶ Κηφισὸν) l. παρὰ Κηφισὸν. Sic enim Homerus:

Οἵ τ᾽ ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον.

Polit.

3. Ἀμφὶ Παρθένιον ποταμὸν ἔργα ἐνέμοντο) Poëta: Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ᾽ ἔναιον. Geographus legit: Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ ἔργ᾽ ἐνέμοντο. Polit.

4. οὐ δὴ σκέλους μείζω πάντως τὰ ἐξ Ἀθηνῶν ἕως καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ) Dicta ſunt ipſa μακρὰ τείχη, longitudinis ſtadiorum quadraginta. Tot enim ſtadiis Piræeus Athenis aberat. Geographus lib. 9. Τῷ δὲ τείχει τούτῳ συνῆπτο τὰ καθελκυσμένα ἐκ τοῦ ἄστεος σκέλη. ταῦτα δ᾽ ἦν μακρὰ τείχη, τετταράκοντα σταδίων τὸ μῆκος, συνάπτοντα τὸ ἄστυ τῷ Πειραιεῖ. Talia Græcorum σκέλη, Latinis dicta ſunt *brachia*. Hæc autem de longitudine murorum, quibus Athenæ Piræeo jungebantur, ſunt hic quidem loci ex animadverſione Euſtathii, non Geographi. Geographus: Φασὶ δὲ τὴν Σηστὸν Θιόπομπος βραχεῖαν μὲν, εὐερκῆ δὲ· καὶ σκέλει διπλέθρῳ συνάπτειν πρὸς τὸν λιμένα· καὶ διὰ ταῦτ᾽ οὖν, καὶ διὰ τὸ κυρίαν εἶναι τοῦ ῥοῦ. Politus.

5. οὗ καὶ ἐπιτρέψαντος, ἔκτισαν τὴν Ἄβυδον Μιλήσιοι) Geographus: Ἄβυδος δὲ Μιλησίων ἐστὶ κτίσμα, ἐπιτρέψαντος Γύγου τοῦ Λυδῶν βασιλέως. Polit.

6. ἀλλὰ καὶ ὁ Σηστὸς ἀρσενικῶς, φασι, λέγεται) Stephanus: Σηστὸς, πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ᾽ Ἐφόρῳ. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Polit.

10. Ἄβυδος ὕστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη παροιμιακῶς) Suidas: Ἄβυδος, πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν

Ἀβυδηνούς. [1] ὅθεν καὶ ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες. [2] Τίθεται δὲ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου, καὶ οὐδενὸς ἀξίου. [3] Κωμῳδοῦνται δὲ, φασι, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Παυσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι λέγει, [4] μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον. ᾗ ἐχρῶντο, φησὶν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων, καὶ οὐδαμινῶν. Ἀρίσβη δὲ, εἰ καὶ ἀφανὲς ἀνωτέρω ἐρρέθη χωρίον, ἀλλ' ἦν ὅτε οὐ τοιοῦτον ἂν ἦν. [5] Ἔοικε γὰρ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, βασίλειον εἶναι αὕτη Ἀσίου. διὸ καὶ δῖαν Ἀρίσβην ὁ Ποιητὴς ἔφη αὐτήν. Καὶ τὸ Ἀρίσβηθεν δὲ, οὐκ εἰς κενὸν πρόσκειται· ἀλλ' ἵνα δηλωθῇ, ὅτι πολλῶν ἄρχων πόλεων καὶ ὁ Ἄσιος, τῇ Ἀρίσβῃ, ὡς εἰκὸς, ἔχαιρε. [6] Ἦν δὲ, φασι, καὶ ἐν Λέσβῳ Ἀρίσβα ὑπὸ Μηθυμναίοις· ἐν δὲ Θράκῃ, ποταμὸς Ἀρίσβος ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον.

ρπθʹ. [7] Αἴθωνες δὲ ἵπποι, οἱ θερμοὶ, ἢ μέλανες, ἢ πυῤῥοὶ, ἀπὸ τοῦ αἴθω, τὸ καίω, [8] καὶ λάμπω· ἐξ οὗ καὶ [9] ἡ βασιλικὴ ἵππος· καὶ βόες δὲ αἴθωνες ὁμοίως πολλαχοῦ. [10] Λέγεται δὲ καὶ αἴθων λέων. αὐτὸς δὲ καὶ [11] καθ' ἕτερόν τινα λόγον οὕτω καλεῖται τὸν ἀτέρωθι δηλούμενον. [12] Ἐπίκειται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἡρωϊκῷ ἀνδρὶ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, [13] ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα, ὅτι τὸ φέρειν, ἐπὶ ἐμψύχου πάλιν εἴρηται ἐν τῷ, [14] φέρον ἵπποι τὸν Ἄσιον. Σελλήεις δὲ ποταμὸς, οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπὸ τὸν Ἄσιον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, ὡς καὶ προεγράφη. Ῥέει δὲ πρὸς τῇ Ἀρίσβῃ. Ἀναμνηστέον δὲ καὶ τῆς οὐ πρὸ πολλῶν ῥηθείσης Ἐφύρης, ἥτις εἶχε καὶ αὐτὴ ποταμὸν Σελλήεντα. Ἱππόθοος, καὶ Πύλαιος, υἱοὶ Λήθου Πελασγικοῦ, ἦγον φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων, τῶν, ἤγουν τούτων, οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ἔναιον,

ma, οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες, ii, qui ſycophantiæ nomine ſibi placebant, atque efferebantur. Uſurpari etiam ajunt hanc vocem de homine futili, & unius flocci. Præterea ob molle, & effeminatum vivendi genus notatos, ſugillatoſque perhibent Abydenos. Quin & Pauſanias proverbium eſſe tradit: *Ne temere Abydum.* quo utebantur, inquit, in homines futiles, ac prorſus nihili. Ariſbe, tametſi ſupra, locum eum obſcurum dixerimus, tamen aliquando non iſtiuſmodi ſanè fuerit. Videtur enim, juxta Geographum, regia hæc Aſii fuiſſe. Ideoque Ariſbeo divinam, vocat eam Poëta. Neque etiam fruſtra adjicitur τὸ Ἀρίσβηθεν, *ab Ariſbâ*; ſed ut hinc palam fieret, Aſium, tametſi multis civitatibus imperaret, tamen Ariſbam, ut credere par eſt, in deliciis habuiſſe. Verùm & alia fuiſſe traditur in Leſbo Ariſba ſub Methymnæorum ditione: itemque in Thraciâ fluvius Ariſbus, qui in Hebrum influit.

CLXXXIX. Equi αἴθωνες, *ardentes*, intelliguntur calidi, & ferventes, aut nigri, aut rufi, ſeu rutuli, a verbo αἴθω, quod eſt uro, & ſplendeo, ſeu fulgeo: ex quo etiam equus ipſa regis appellata; multiſque in locis ſimiliter boves αἴθωνες, *boves ardentes*. Itemque leo dicitur αἴθων, *ardens*. Quamquam aliâ etiam is ratione ita appelletur, quam alibi explicamus. Immo & Heroico interdum viro vox hæc attribuitur, ut patet ex illis verbis: ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν. *de viro fervido, atque igneo nuntium.* Atque hic vide, ut τὸ φέρειν, *ferre*, rurſus dictum eſt de re animatâ, videlicet φέρον ἵπποι τὸν Ἄσιον. *ferebant equi Aſium.* Selleeis fluvius non ejus modò regionis, quæ eſt ſub imperio, ditioneque Aſii; ſed etiam aliorum locorum, ut ſupra ſcriptum eſt. Fluit juxta Ariſbam. Ad hæc, revocanda eſt in mentem Ephyra non multò ante memorata, quæ & ipſa ſuum habebat fluvium Selleentem. Hippothous, & Pylæus, Lethi Pelaſgici filii, gentes ducebant Pelaſgorum bellicoſorum, τῶν, videlicet τούτων, *horum*, qui Lariſ-

ſam

καὶ συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. Michaël Apoſtolius: Ἄβυδος ἐςίν. ἐπὶ συκοφάντων τάττεται, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. Unde etiam proverbium apud Zenobium, & Heſychium: Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. Erant Abydeni hoſpitum calumniatores per occaſionem [illegible] τῷ ἐν τῷ Ἀβύδῳ πορθμῷ. Politus.

1. ὅθεν καὶ ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες) Heſychius: Ἀβυδοκόμης ὁ ἐπὶ τῇ συκοφαντίᾳ κομῶν. Sic Ἀβυδοκόμης Ariſtophanes. Zenobius: αἴδει Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδοκόμην εἶπεν. Politus.

2. Τίθεται δὲ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου, καὶ οὐδενὸς ἀξίου) Suidas: Ἄβυδον φλυαρίαν, τὴν πολλήν. Sinope meretricula, ut proditum eſt ab Athenæo, dicta fuit Ἄβυδος, διὰ τὸ χαῦνος εἶναι. Polit.

3. Κωμῳδοῦνται δὲ, φασι, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου) Euſtathius ad Periegetam ex Stephano: ἐπὶ συκοφαντίᾳ, καὶ μαλακίᾳ διαβάλλονται οἱ Μιλήσιοι Ἀβυδηνοὶ ὄντες. Athenæus lib. 12. c. 3. καὶ Ἀβυδηνοὶ Μιλησίων δ' εἰσὶν ἄποικοι, καὶ ἀνειμένοι τὸ δίαιταν εἶσιν, καὶ [illegible]. Polit.

4. μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον) Stephanus: καὶ ὁ μύθ' εἰκῇ τὴν Ἄβυδον πλεῖν, παροιμία. [illegible], μὴ καταθαῤῥῶν αὐτὰς ἐπιβαίνειν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εἰκαίων. Aliter alii. Diogenianus: Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. Αὕτη, παραπλῶς. ἐπὶ τῶν παρακινδυνευόντων. In hunc ſenſum Appendix Proverbiorum Vaticana, & Suidas. Politus.

5. Ἔοικε γὰρ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, βασίλειον εἶναι αὕτη Ἀσίου) eo quòd nempe Homerus dixerit: ἐν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι. Οὕτω δ' εἶναι, ut rectè Geographus, ἕνεκα τὸ βασίλειον ἀποφαίνειν τὴν Ἀσίου τὴν Ἀρίσβην, ὅθεν ἥκειν αὐτὸν φησιν. Polit.

6. Ἦν δὲ, φασι, καὶ ἐν Λέσβῳ Ἀρίσβα ὑπὸ Μηθυμναίοις) Geographus: Ἦν δὲ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἀρίσβα, ἧς τὴν χώραν ἔχουσι Μηθυμναῖοι. Ariſbus item fluvius in Thraciâ apud Geographum. Addit Geographus, multa eſſe nomina Troibus cum Thracibus communia. Politus.

7. Αἴθωνες δὲ ἵπποι, οἱ θερμοὶ, ἢ μέλανες, ἢ πυῤῥοὶ, ἀπὸ τοῦ αἴθω) Etymologici Magni Auctor v. Αἴθων· ἵππο χάριν. [illegible] ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. οἱ δὲ, λαμπρόν. ἢ μέλανα, ἢ [illegible]. Polit.

8. καὶ λάμπω) Heſychius: Αἴθων, λάμπων. Αἴθωνας, λαμπρούς. Polit.

9. ἡ βασιλικὴ ἵππος) Αἴθη. Polit.

Æthus, unus ex equis Solis. αἴθωνα σίδηρον. *lucens, vel nigrum ferrum.* Homerus. Salvinus.

10. Λέγεται δὲ καὶ αἴθων λέων) Etymologici Magni Auctor: [illegible] λέοντα (αἴθωνα) τὸν κατὰ ψυχὴν ἔμπυρον, ἢ θερμὸν, ἢ μέγαν. Politus.

11. καθ' ἕτερόν τινα λόγον οὕτω καλεῖται τὸν ἑτέρωθι δηλούμενον) nempe, ni fallor, quia πολυφάγος. Euſtathius ad illud Homericum lib. λ' Iliad. Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο. Αἴθων δὲ λέων, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ὁ διάπυρος. [illegible] ἄλλο χρώμενοι εἰς τοῦτο, φρονοῦνται. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ τοιοῦτον· αἴθων βοῦς, καὶ σίδηρος αἴθων· καὶ ἄνθρωπος δέ ποτε καὶ λέων. ἐρρέθη δὲ ἰδίως αἴθων καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναι, φασι, βορᾶς ἄπληστος. καὶ αἴθων, ὁ ὄφις [illegible]. [illegible] καὶ τις ὄρνις πολυφάγος, κεραυνὸς [illegible]. Politus.

12. Ἐπίκειται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἡρωϊκῷ ἀνδρὶ) Etymologici Magni Auctor: Αἴθων, ἀνδρεῖος, ἢ πολεμικός, ἰσχυρός. Polit.

13. ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν) Sophocles in Ajace:

Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
Αἴθονος ἀγγελίαν.

Scholiaſtes: Αἴθωνος, διαπύρου, θερμοῦ ἐν τῇ μάχῃ. ἢ τὸ θερμὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς παρακινδυνεύσεως [illegible]. Attamen Suidas pro αἴθωνος, legit ibi αἴθονος, in eamdem ſignificationem: αἴθονος, διαπύρου, θερμοῦ ἐν τῇ μάχῃ. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῆς παραπλησίως ἐχρήσατο· Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν. Politus.

14. φέρον ἵπποι τὸν Ἄσιον) Equus Hieronis Regis φερένικος Pindaro dicitur. ideſt, *ferens, vel referens victoriam.* Salvinus.

ſam glebоſam habitabant. Et vide τὸ, φῦλα Πελασγῶν, *tribus*, *ſeu gentes Pelaſgorum*. Multitudinem enim memorabilem ſignificat. Non enim dicit φῦλον, *gentem*; ſed φῦλα, *gentes*, multitudinis numero. Magna porro gens, Pelaſgi, ſecundùm Geographum: quam ipſe etiam aliquanto fuſiori narratione proſequitur, atque illuſtrat. Vagi erant, atque errabundi, & quaque terrarum ſparſi, ut habetur ad Dionyſium Periegetam. Itaque idem Geographus tradit, errabundos Leleges, ſicuti & Pelaſgos, & Cauconas, varias Europæ partes pervagari antiquitus ſolitos. Quin & Pelaſgicum campum commemorat apud Lariſſam, urbem Theſſaliæ. Addit, oram Jonum maritimam univerſam, ducto a Mycale initio, ſedem aliquando Pelaſgorum fuiſſe; itemque Chios conditos fuiſſe a Pelaſgis, qui ex Theſſaliâ profecti erant. Vagam enim gentem hanc fuiſſe, atque ad migrationes paratam; valdèque aliquando auctam, citiùs defeciſſe. Herodotus etiam ſcribit, quo tempore res Perſarum vigebant, Lemnum, atque Imbrum a Pelaſgis habitatas fuiſſe. Argivi item, Pelaſgi. Quippe Geographus idem memorat, Danaum Argivorum arcem condidiſſe; & ab eo Danaos vocatos, qui Pelaſgiotæ antea nuncuparentur. Idque etiam diſertè ille oſtendit, qui ſic ait:

Quondam Pelaſgi, Danaidæ ipſi poſtmodum.

CXC. Pelaſgi igitur quum multis terrarum locis, ut dictum eſt, diſperſi eſſent, pars gentis iſtius, hi ipſi Pelaſgi ex Lariſsâ: qua de Lariſsâ veteres ſcriptores teſtantur, ejus nunc cives Alexandriam Troadis commigraſſe. Lariſſæ autem, ſecundùm Geographum, multæ extiterunt. Una juxta Hamaxitum, in conſpectu prorſus Ilii, eique admodum vicina. de qua minimè omnium intelligi poſſit Poëta. Verùm iſtam maximè Lariſſam rectè quis eam eſſe conjecerit, quæ eſt in propinquo Cumæ. Et hanc nonnullorum conjecturam Geographus probat, atque

ἔναιον. Καὶ ὅρα τὸ, [1] Φῦλα Πελασγῶν. [2] Ἀξιόλογον γὰρ πλῆθος δηλοῖ. Οὐ γὰρ φῦλον ἔφη, ἀλλὰ φῦλα, πληθυντικῶς. [3] Μέγα δὲ ἔθνος, οἱ Πελασγοί, κατὰ τὸν Γεωγράφον· ὅπερ ϗ εἰς πλάτος ἀποδεικνύει αὐτός. Πλανῆται δὲ ἦσαν, ϗ σποράδες πανταχοῦ τῆς γῆς, [4] ὡς ϗ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ κεῖται. Φησὶ γοῦν ὁ αὐτὸς Γεωγράφος, ϗ [5] ὅτι πλάνητες οἱ Λέλεγες, ὡς ϗ οἱ Πελασγοί, ϗ οἱ Καύκωνες πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης τὸ παλαιὸν πλανώμενοι. Καὶ Πελασγικὸν δὲ πεδίον ἱστορεῖ [6] ἐν Λαρίσσῃ τῇ Θετταλικῇ. Λέγει δὲ ϗ, ὅτι [7] ᾠκήθη ποτὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἡ τῶν Ἰώνων παραλία πᾶσα· ἐκ Μυκάλης ἀρξαμένη· ϗ Χῖοι δὲ οἰκιστὰς ἔσχον Πελασγοὺς [8] ἐκ Θετταλίας. πολύπλανον γὰρ τὸ ἔθνος, [9] ϗ ἕτοιμον εἰς ἀπανάστασιν· [10] ϗ αὐξηθέν ποτε ἐπὶ πολύ, ταχὺ ἐξέλιπε. Καὶ Λῆμνον δέ, ϗ Ἴμβρον ὑπὸ Πελασγῶν [11] Ἡρόδοτος οἰκεῖσθαί φησιν, ὅτε τὰ Περσικὰ ἐγίνοντο. Καὶ Ἀργεῖοι δὲ ἦσαν Πελασγοί. [12] Φησὶ γοῦν ὁ αὐτός, ὅτι Ἀργείων ἀκρόπολιν ᾤκισε Δαναός, [13] ϗ Πελασγιώτας ὠνομασμένους, Δαναοὺς ἐκάλεσε. Δηλοῖ δὲ ταῦτα ϗ ὁ εἰπών· [14] πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δεύτερον.

ρ ϛ'. Πολλαχοῦ μὲν οὖν γῆς Πελασγοί, ὡς ἐρρέθη· κόμμα δὲ τοῦ τοιούτου ἔθνους, ϗ οἱ ἐκ τῆς Λαρίσσης οὗτοι Πελασγοί. περὶ ἧς φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι αὕτη νῦν συνῴκισται εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Τρῳάδα. Λάρισσαι δὲ πολλαί, κατὰ τὸν Γεωγράφον. ἡ μέν, [15] κατὰ τὴν Ἀμαξιτὸν ἐν ὄψει τελέως οὖσα τῷ Ἰλίῳ, [16] ϗ ἐγγὺς σφόδρα· περὶ ἧς οὐκ ἂν λέγοι ὁ Ποιητής. Μάλιστα δ' ἂν περὶ τὴν Κύμην ὑπολάβοι τις ὀρθῶς τὴν τοιαύτην Λάρισσαν. Καὶ κατασκευάζει ὁ Γεωγράφος τὸ οὕτω πιστὸν ὑπολειφθέν· λέγων ϗ,

1. φῦλα) Heſychius: φῦλα, ἔθνη, συγγενικὰ γένη. Polit.

2. Ἀξιόλογον γὰρ πλῆθος δηλοῖ) Geographus: ἐξ ὧν πλῆθός τι ἐμφαίνει ἀξιόλογον τὸ τῶν Πελασγῶν. οὐ γὰρ φῦλον, ἀλλὰ φῦλα ἔφη. Politus.

3. Μέγα δὲ ἔθνος, οἱ Πελασγοί) Geographus: Ὅτι δὲ οἱ Πελασγοὶ μέγα ἦν ἔθνος, ϗ ἐκ τῆς ἄλλης ἱστορίας οὕτως ἐκμαρτυρεῖσθαί φασι. Politus.

4. ὡς ϗ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ κεῖται) Euſtathius ad Periegetam: ὅτι δέ, ὡς εἴρηται, σποράδες εἰσὶν οἱ Πελασγοί, τεθρύλληται· ὅθεν ϗ οἱ ἐν Τρῳάδι Κίλικες, κατὰ τὸν Ποιητήν, ὁμόρους ἔχουσι Πελασγούς. Polit.

5. ὅτι πλάνητες οἱ Λέλεγες, ὡς ϗ οἱ Πελασγοί) Geographus: Τό τε γὰρ Πελασγῶν ἦν φῦλον, ϗ τὸ Καυκώνων, ϗ Λελέγων. εἴρηται δ', ὅτι πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης ἐτύγχανε τὸ παλαιὸν πλανώμενα. Polit.

6. ἐν Λαρίσσῃ τῇ Θετταλικῇ) Scribebam, tum hic, tum apud Strabonem, ἐπὶ Λαρίσσῃ. Non Pelaſgicus campus in urbe Lariſsâ; ſed Lariſſa in campo Pelaſgico. Corruptus mihi videbatur locus hic Strabonis l. 9. p. 443. εἶναι δὲ τὸ νῦν καλούμενον Πελασγικὸν πεδίον ἐν Λαρίσσῃ, ϗ Γυρτώνῃ, ϗ Φεραῖς, ϗ Μόψιον, ϗ Βοιβηίς, ϗ Ὄσσα, ϗ Ὁμολή, ϗ Πήλιον, ϗ Μαγνῆτις. Legebam: Πελασγικὸν πεδίον ἐπὶ Λαρίσσῃ, ϗ Γυρτώνῃ, ϗ Φεραῖς, ϗ Μοψίῳ, ϗ Βοιβηΐδι, ϗ Ὄσσῃ, ϗ Ὁμολῇ, ϗ Πηλίῳ, ϗ Μαγνήτιδι. Aut, ſi mavis, Πελασγικὸν πεδίον, ἐν ᾧ Λάρισσα, ϗ Γυρτώνη, ϗ Φεραί, ϗ Μόψιον, &c. *Politus.*

7. ᾠκήθη ποτὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἡ τῶν Ἰώνων παραλία) Geographus: Μενεκράτης γοῦν ὁ Ἐλαΐτης ἐν τοῖς περὶ κτίσεων, φησί, τὴν παραλίαν τὴν νῦν Ἰωνικὴν πᾶσαν, ἀπὸ Μυκάλης ἀρξαμένην, ὑπὸ Πελασγῶν οἰκεῖσθαι πρότερον, ϗ τὰς πλησίον νήσους. Politus.

8. ἐκ Θετταλίας) τοὺς ἐκ τῆς Θετταλίας. Polit.

9. ϗ ἕτοιμον) atque adeò ταχὺ πρὸς ἐπαναστάσεις. Polit.

10. ϗ αὐξηθέν ποτε ἐπὶ πολύ, ταχὺ ἐξέλιπεν) ηὐξήθη τε ἐπὶ πολύ, ϗ ἀθρόαν ἔλαβε τὴν ἔκλειψιν. Strabo. *Polit.*

11. Ἡρόδοτος) Herodotus in Terpſichore: λαβὼν δὲ (ὁ Ὀτάνης) παρὰ Λεσβίων νέας, εἷλε Λῆμνόν τε, ϗ Ἴμβρον, ἀμφοτέρας ἔτι τότε ὑπὸ Πελασγῶν οἰκεομένας. Geographus lib. 5. ubi de Pelaſgis: Ἀντικλείδης δὲ πρώτους φησὶν αὐτοὺς τὰ περὶ Λῆμνον, ϗ Ἴμβρον κτίσαι. Polit.

12. Φησὶ γοῦν ὁ αὐτός, ὅτι Ἀργείων ἀκρόπολιν ᾤκισε Δαναός) Geographus: Τὴν δ' ἀκρόπολιν τὴν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναός. Polit.

13. ϗ Πελασγιώτας ὠνομασμένους, Δαναοὺς ἐκάλεσεν) Euripides in Archelao:

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ,
Ἐλθὼν εἰς Ἄργος, ᾤκισεν Ἰνάχου πόλιν·
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους πάριν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Addit Geographus, ſeſe exiſtimare, Argivæ urbis gloriam feciſſe, ut ab eâ ceteri omnes Græci Pelaſgiotæ, Danai, Argivique appellarentur. *Politus.*

14. πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δεύτερον) lego: Δαναΐδαι δὲ δεύτερον. & ſic conſtat metri Jambici ratio. *Salvinus.*
Euripides in Oreſte v. 931.

Πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον.

Politus.

15. κατὰ τὴν Ἀμαξιτὸν) hoc eſt, viam curribus perviam. *Salvinus.*
Stephanus: Ἀμαξιτός, πολίχνιον τῆς Τρῳάδος. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικόν, Ἀμαξιτεύς. Polit.

16. ϗ ἐγγὺς σφόδρα) ἐν διακοσίοις που σταδίοις. ὥστ', ut arguit Geographus, οὐκ ἂν λέγοιτο πιθανῶς ὁ Ἱππόθοος πεσεῖν ἐν τῷ ὑπὲρ Πατρόκλου ἀγῶνι· Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης. ταύτης γε. Polit.

καὶ, ὅτι [1] πόλις ἡ Κύμη ἐπιφανὴς ποτὲ, Ἡσιόδου πατρίς· [2] ἧς οἱ πολῖται ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο. καὶ ὅτι [3] Φρικωνὶς ἡ τοιαύτη ἐκλήθη Λάρισσα. καὶ ὅτι [4] Κύμης μὲν ἀπεῖχε, σταδίους ἑβδομήκοντα· Τροίας δὲ, χιλίους. Διό, φησι, καὶ Ἱππόθοος [5] ἐν τῇ Πατροκλείᾳ, τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης πεσεῖν λέγεται. καὶ ὅτι [6] Λαρισσαίοις τοῖς Φρικωναίοις, καὶ τοῖς Θετταλικοῖς, ἴδιόν τι [7] συνέβη τὸ, ποταμόχωστον χώραν οἰκεῖν, ὁμοίως καὶ [8] τοῖς Καϋστρηνοῖς. Ἦν δὲ καὶ τρίτη Λάρισσα, [9] κώμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῷ Καϋστρίῳ, φησὶ, πεδίῳ. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, ἄρχοντά τινα Πε-
Baſ. p. 271. λασγῶν Πίασον ἐπιθυμῆσαι τῆς θυγατρὸς, ἣν Λάρισσαν ἐκάλει· βιασάμενον δ' αὐτὴν, τίσαι τῆς ὕβρεως δίκην. Ἐγκύψαντα γὰρ εἰς πίθον οἴνου καταμαθοῦσα [10] τὸν μιάστορα πατέρα ἡ Λάρισσα, τῶν σκελῶν λαβομένη, ἐξῆρε, καὶ καθῆκεν αὐτὸν εἰς τὸν πίθον. Καὶ ἔστιν ἀστείως
Rom. p. 358. εἰπεῖν, ὡς ποινὴν ἀθεμίτου παροινίας ὁ βίαιος ἔτισε, τὸν λοίσθον σκύφον, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκπιὼν, οὐχ ὕδατος ἁλμυροῦ, ἀλλ' οἴνου καταμεθύσαντος αὐτὸν εἰς θάνατον. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ τῶν Ἐθνικῶν ἐπιλέκτης, ἕνδεκα Λαρίσσας ἐξαριθμήσας, ὧν αἱ πλείους Εὐρωπαῖαι, οὐ Κυμαίαν λέγει Λάρισσαν τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην, [11] ἀλλὰ τὴν Τρῳαδικὴν, ἣν ὁ Γεωγράφος ἀπηνήνατο. Καὶ ἰδοὺ εἰς τοῦτο ἀντιφέρονται οἱ σοφοὶ οὗτοι. Ἀμφοῖν δὲ μάχεται ἤτοι ὁ εἰπὼν Θετταλικὴν τὴν τοιαύτην Λάρισσαν. Ἔοικε δὲ ὁ τοιοῦτος πλάνην παθεῖν τοιαύτην τινά. Ἐν τῷ ἐφεξῆς Παφλαγονικῷ καταλόγῳ, γράφουσιν οἱ σχολιασταὶ, ὅτι ἐκ τῶν Εὐρωπαίων ἐπὶ τοὺς Ἀσιανοὺς ὁ Ποιητὴς ἄρχεται. Ἐπεὶ οὖν οἱ πρὸ τῶν Παφλαγόνων καταλεγόμενοι Παίονες, καὶ οἱ πρὸ ἐκείνων Κίκονες, καὶ οἱ πρὸ αὐτῶν Ἑλλησπόντιοι Θρᾷκες, Εὐρωπαῖοι εἰσὶν, ᾠήθησαν, καὶ τοὺς τῆς Λαρίσσης ταύτης τῆς Ὁμηρικῆς, ἐκ τῆς Εὐρώπης εἶναι. Καὶ τὰ ῥηθησόμενα δὲ τοῖς τοιούτοις ἔοικεν ὁμολογεῖν. Λάρισσαν γὰρ ἐνταῦθα εἰπόντος τοῦ Ποιητοῦ, φασί τινες, ὅτι ταύτην οἱ ἀπὸ τῶν Αἰολί-

atque adſtruit: qui de Cumâ etiam commemorat, urbem eam olim perilluſtrem, & conſpicuam fuiſſe, patriamque Heſiodi: eujus cives ſtoliditatis notabantur. Lariſſam autem iſtam, Phriconidem eſſe appellatam: eamque a Cumâ, ſtadiis ſeptuaginta; a Trojâ, mille abfuiſſe. Quare etiam, ut ait, Hippothous in Patrocleâ dicitur *τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης*, *procul a Lariſſâ*, cecidiſſe. Lariſſæis item Phriconenſibus, ac Theſſalicis, & ſimiliter Cayſtrenis, id peculiare contigiſſe, ut eorum regio ingeſtâ a fluviis terrâ cooperiretur. Jam verò & tertiam Lariſſam, pagum eſſe agri Epheſii in campo, ut ait, Cayſtrio. Narrat etiam idem Geographus, Piaſum quemdam, Pelaſgorum ducem, filiæ ſuæ amore exarſiſſe, quam Lariſſam vocabant, & quòd ei per vim vitium obtuliſſet, injuriæ pœnam dediſſe. Patrem enim illum ſcelere contaminatum, atque impurum quum Lariſſa in dolium vini plenum prono capite deſpectantem deprehendiſſet, arreptis cruribus, ſublimem eum erexit, & in dolium dejecit. Ubi jocosè ſatis, & urbanè quis dixerit, injurioſum, & protervum hominem nefariæ temulentiæ ſuæ pœnam perſolviſſe, epoto, ut ille ait, ſcypho poſtremo, non aquæ quidem ſalſæ, & amaræ, ſed vini, quo ipſe ad mortem inebriatus fuiſſet. Sciendum tamen eſt, Ethnicorum ſcriptorem, quum Lariſſas undecim enumeret, quarum pleræque Europææ, Lariſſam hanc Homericam, non intelligere ſanè Cumæam; ſed Troadicam, quam Geographus negat. Et ecce tibi hac de re ſcriptores hi inter ſe oppoſiti. Cum utroque horum pugnat is, qui ejuſcemodi Lariſſam dicit Theſſalicam. Hic ipſe tamen ita ferè hallucinatus videtur. Ad eam, quæ deinceps ſequitur, Paphlagonum recenſionem ſcribunt Scholiaſtæ, Poëtam ab Europæis ad Aſiaticos gradum facere. Quoniam igitur, qui ante Paphlagonas enumerantur Pæones, quique ante illos Cicones, & priores Ciconibus Helleſpontii Thraces, ſunt illi quidem Europæi; putaverunt, eos quoque eſſe Europæos, qui ex hac eſſent Lariſſâ Homericâ. Atque huic ſanè conjecturæ adſtipulari ea videntur, quæ poſtea afferuntur. Poëta enim quum hoc loci Lariſſam commemoret, nonnulli ajunt, conditam eam fuiſſe ab Æolenſibus, qui eò ab Æolidibus, patriis ſuis, demigra-

1. *πόλις ἡ Κύμη ἐπιφανὴς ποτὲ*) Geographus: *Μεγίστη δέ ἐστι τῶν Αἰολικῶν, καὶ ἀρίστη Κύμη, καὶ σχεδὸν μητρόπολις αὕτη τε, καὶ ἡ Λέσβος τῶν ἄλλων πόλεων περὶ ἐνενήκοντα τὸν ἀριθμόν*. Polit.

2. *ἧς οἱ πολῖται ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο*) Geographus: *Σκώπτεται δ' εἰς ἀναισθησίαν ἡ Κύμη*. Polit.

3. *Φρικωνὶς ἡ τοιαύτη ἐκλήθη Λάρισσα*) ἡ περὶ τὴν Κύμην. Sed & ipſa Cuma dicta eſt ſimiliter *Φρικωνίς*. Geographus: *ἀπὸ γὰρ τοῦ Λοκρικοῦ ὄρους τὸν τε Κύμην Φρικωνίδα καλοῦσιν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Λάρισσαν*. Mons ille Locricus, *Φρίκιον*. Politus.

4. *Κύμης μὲν ἀπεῖχε, σταδίους ἑβδομήκοντα*) Geographus: *ἀπὸ Λαρίσσης μὲν διαβάντι τὸν Ἕρμον εἰς Κύμην, ἑβδομήκοντα στάδιοι*. Polit.

5. *ἐν τῇ Πατροκλείᾳ*) Patroclea, pars Iliados, in qua de Patroclo agitur, ut Bœotia, ſeu Catalogus navium, pars altera ſecundi libri Iliados. Necyomantia, pars Odyſſeæ, ab argumento. *Salvinus*.

6. *Λαρισσαίοις τοῖς Φρικωναίοις*) Malim, *τοῖς Φρικωνεῦσιν*, ut eſt apud Strabonem. Stephanus: *οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνεῖς, καὶ Φρικωνοί*. Polit.

7. *συνέβη τὸ, ποταμόχωστον χώραν οἰκεῖν*) *τοῖς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕρμου, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ Καΰστρου*. Polit.

8. *τοῖς Καϋστρηνοῖς*) f. *τοῖς Καϋστριανοῖς*. Stephanus: *τὸ ἐθνικὸν, Καΰστριος. Καὶ Καϋστρίνη τὸ θηλυκόν*. At verò Strabo, *τοῖς τε Καϋστριανοῖς*. Politus.

Sic Saraceni, & Saracini. Sed meliùs Saraceni. *Salvinus*.

Strabonis hæc verba: *Ἴδιον δέ τι τοῖς Λαρισσαίοις συνέβη, τοῖς τε Καϋστριανοῖς, καὶ τοῖς Φρικωνεῦσι, καὶ τρίτοις τοῖς ἐν Θετταλίᾳ. ἅπαντες γὰρ ποταμόχωστον τὴν χώραν ἔχουσι*. Politus.

9. *κώμη τῆς Ἐφεσίας*) *ἥν φασι πόλιν ὑπάρξαι πρότερον, ἔχουσαν καὶ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λαρισσηνοῦ, πλησιάζουσαν τῷ Τμώλῳ μᾶλλον, ἢ τῇ Ἐφέσῳ*. Polit.

10. *τὸν μιάστορα*) f. *ἀλάστορα*, licet *μιάστωρ* etiam inveniatur. *Salv.* Melius hic *μιάστορα*. Eſt enim *μιάστωρ*, ὁ διὰ τῆς παρ' ἑαυτοῦ μιασμάτων καὶ ἄλλους μιαίνων. Talis Piaſus in filiam ſuam. Suidas: *ἀθέμιστος, ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἀθέμιστος ὁ παράνομος. Ἠράσθη Πίασος Θετταλὸς Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἀθέμιτον, καὶ δυστυχῆ*. Politus.

11. *ἀλλὰ τὴν Τρῳαδικὴν*) Stephanus v. *Λάρισσα*. *πόλις τῆς Τρῳάδος, ἥν φησιν Ὅμηρος· τῶν, οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα*. Facit cum Stephano Scholiaſta Apollonii: *ἔστι δὲ καὶ περὶ Τροίαν (Λάρισσα) ἧς Ὅμηρος μνημονεύει*. Verùm ego judico ſecundum Strabonem. *Politus*.

graverant. Quapropter Pelaſgi, quippe ab ipſâ eorum origine Græci, dicti alicubi *δῖοι*, *divini*: quos etiam ſolos de omnibus Græcis poſt terrarum inundationem ſervaſſe litteras perhibent. Ideoque *δίους*, *divinos*, *generoſos*, *ac nobiles*, eos vocat. Τὸ Πύλαιος, *Pylæus*, tamquam nomen proprium, accentum habet acutum in antepenultimâ, ad diſtinctionem τῦ, πυλαῖος Ἑρμῆς. *Mercurius oſtiarius, ſeu ante portam collocatus.* Ἐγχεσιμώρους, *haſtâ exercitatos*, *adeoque bellicoſos*, dicit Pelaſgos: ſicuti & paullò ante Mynetem, & Epiſtrophum ἐγχεσιμώρους, *haſtâ exercitatos*, dixerat.

Ceterùm Thracas ducebat Acamas, & Pirous heros,
Quotquot Helleſpontus rapidus complectitur.
Euphemus verò dux Ciconum erat bellatorum,
Filius Trœzeni a Jove nutriti Ceada.
Rurſus Pyrachmes ducebat Pæones curvis arcubus utentes,
Procul ex Amydone, ab Axio latè fluente,
Axio, cujus pulcherrima aqua diffunditur ſuper terram.

CXCI. Thracas Acamas ducebat, & Piros heros, quotquot Helleſpontus rapidus intus *εἴργει*, *continet*, *coërcet*, concludit, comprehendit. Idque adjecit propter alios Thracas, quibus Iphidamas imperabat, is, qui nutritus fuerat in Thraciâ glebosâ, ſeu fertili, ovium parente; veneratque duodecim cum navibus, quas in Percote reliquerat: nec non propter eos Thracas, qui parebant Rheſo. Quamquam Thracibus, qui cum Acamante, & Piro erant, adnumeratos quoque, & contributos velint Maronitas. Deinde veteres tradunt, Iphidamantem, & Rheſum, quos diximus, Thracibus extraneis, non Helleſpontiis, imperitaſſe. Etſi autem Thracas bellatores, ſeu bellicoſos fuiſſe, alibi etiam ſcripſimus; tamen in præſentiâ ſatis eſt dicere, hac de cauſsâ Euripidem, dum Thracas, gentem armis conſpicuam, equitatu præſtantem, Marte afflatam deſcriberet, Thraciam ipſam Martis domicilium facere. Proditum eſt etiam Herodoto, pulchrum eſſe in Thraciâ, & honeſtum, Marti operam dare: ubi & inſtituta quædam Thracica enarrat, quorum etiam nonnulla ad Odyſſeam commemorabimus. Præterea Geographus declarat, quàm longè lateque Thracia fines undique ſuos porrigat, cum univerſam Thraciam ex duabus & viginti gentibus conſtare affirmat. quod & velim obſerves. Verè enim regio *ἀπείρων*, *interminata*, *atque immenſa*, ut Poëticè loquar, quam magnus ille Æmus cingit, quæque ultra Æmum ſunt, & quod reliquum eſt locorum uſque ad Pontum ipſum Euxinum, & Boſporus Thracius, & Helleſpon-

tus,

λίθων μεταναςάντες ἔκτισαν. Διὸ καὶ [1] δῖοι Πελασγοί που λέγονται, ὡς ἄνωθεν Ἕλληνες· οὓς καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σῶσαι τὰ στοιχεῖα μόνους Ἑλλήνων φασί. καὶ διὰ τοῦτο δίους αὐτοὺς καλεῖ. Τὸ δὲ Πύλαιος, προπαροξύνεται, ὡς κύριον, [2] πρὸς διαστολὴν τοῦ, πυλαῖος Ἑρμῆς. [3] Ἐγχεσιμώρους δὲ Πελασγοὺς ἔφη· καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου Μύνητα, καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους εἶπεν.

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας, καὶ [4] Πείρως ἥρως,
Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Υἱὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

ρ ϟα. Θρήϊκας ἦγεν Ἀκάμας, καὶ Πείρως ἥρως, ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει, τουτέστιν, [5] εἴργει, συγκλείει, περιέχει. Τοῦτο δὲ προσέθηκε διὰ ἑτέρους Θρᾷκας, ὧν ἦρχεν Ἰφιδάμας, ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων, ἐλθὼν σὺν δώδεκα νηυσίν, ἃς ἔλιπεν ἐν Περκώτῃ· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοὺς ὑπὸ τὸν Ῥῆσον Θρᾷκας. Τοῖς δὲ περὶ Ἀκάμαντα, καὶ Πείρων Θραξί, φασὶ καὶ τοὺς περὶ Μαρώνειαν συναναφέρεσθαι. Λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ, ὅτι Ἰφιδάμας, καὶ Ῥῆσος οἱ ῥηθέντες, τῶν ἐπηλύδων Θρᾳκῶν ἦρχον, καὶ οὐ τῶν Ἑλλησποντίων. Ὅτι δὲ πολεμισταὶ οἱ Θρᾷκες, γέγραπται μὲν καὶ ἀλλαχοῦ· πρὸς δὲ τὸ παρὸν, ἱκανὸν ἀρκεῖ, ὅτι καὶ Εὐριπίδης διὰ τοῦτο τὴν Θρᾴκην Ἄρεος οἰκητήριόν φησι, λαγογραφῶν τοὺς Θρᾷκας, [6] εὔοπλον, εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος, [7] ὅτι περὶ Θρᾴκην ὁ Ἄρης καλός· ἔνθα καὶ Θρᾳκικά τινα ἱστορεῖ ἔθη, ὧν μνήμη τις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ γενήσεται. Ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ τὸ πολὺ τῆς Θρᾳκικῆς περιοχῆς δηλῶν, λέγει, ὡς ἡ Θρᾴκη σύμπασα ἐκ δύο καὶ εἴκοσι ἐθνῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ σημείωσαι. Ἀληθῶς γὰρ [8] ἀπείρων γῆ, κατὰ τὴν Ποίησιν, [9] ἣν ζώννυσιν ὁ μέγας Αἶμος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκεῖνον, καὶ τὰ ἀφεξῆς ἕως καὶ εἰς βαθὺ τοῦ Εὐξείνου, καὶ ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος; καὶ τὰ τού-

τῦ

1. δῖοι Πελασγοί) Heſychius: Δῖος ὡς ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἔχων, Polit.

2. πρὸς διαστολὴν τοῦ, Πυλαῖος Ἑρμῆς) quod & adnotatum a Cyrillo. Suidæ tamen, προπερισπωμένως, Πυλαῖος, ὄνομα κύριον. Polit.

3. Ἐγχεσιμώρους) Heſychius: Ἐγχεσίμωροι, περὶ τὰ δόρατα μεμωρημένοι, ἀπόξι, πεπονημένοι. Ἐγχεσίμωρος, πολεμικός. Politus.

4. Πείρως ἥρως) Euſtathius Πείρως. Alii Πείροος. Polit. Quod mihi magis arridet. & duo οο μικρὰ facile in ω μέγα tranſeunt, cujus antiqua forma ω. Salvinus.

5. εἴργει) fortè legendum εἴργει. Hinc τὸ ἕρκος. ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. quæ vox effugit murum dentium. Salvinus.

6. εὔοπλον) Al. εὔιππον. Euripides in Hecubâ:

Αἰ αἶ, ἰὼ Θρῄκης
Λογχοφόρον, εὔοπλον,
Εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος.

Scholiaſtes: ὦ γένος Θρᾳκικὸν ὁπλοφόρον, ἐμπειρικὸν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἱππαστικόν, διαπρέψαν, καὶ κρατούμενον ὑπὸ τοῦ Ἄρεος. Politus.

7. ὅτι περὶ Θρᾴκην ὁ Ἄρης καλός) Herodotus lib. 5. c. 6. τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου, καὶ ληϊστέω, κάλλιστον. ὅσοι μὲν σφεων οἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι εἰσί. Θεοὺς δὲ σέβονται μούνους τούσδε, Ἄρεα, καὶ Διόνυσον, καὶ Ἄρτεμιν. Politus.

8. ἀπείρων γῆ, κατὰ τὴν Ποίησιν) Dionyſius in Periegeſi:

Αὐτοί τε Θρήϊκες, ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες·
Οἱ μὲν ἐπὶ πλευρῇσι Προποντίδος ἀμφιβέβηκεν,
Οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάρροον, οἱ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Αἰγαίης βαθὺ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Euſtathius ibi: Ὅτι τοὺς Θρᾷκας γαῖαν αὐτοὺς ἔχειν ἀπείρονα, ὑπερμέγεθες σαφῆς πως ἀπείρονα, καί φησιν· οἱ μὲν ἐπὶ πλευραῖς Προποντίδος εἰσὶ θαλάσσης, οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάρροον, οἱ δὲ περὶ τὸ βαθὺ χεῦμα τῆς Αἰγαίας θαλάσσης. Διὸ καὶ Ἡρόδοτος λέγει, τοὺς Θρᾷκας ἐθνῶν μέγιστον, μετὰ τοὺς Ἰνδούς. Polit.

9. ἣν ζώννυσιν ὁ μέγας Αἶμος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκεῖνον) Excerpta Geographica ex Strabone lib. 7. ἡ δὲ Θρᾴκη κλείζομένη Αἰγαίῳ τε πελάγει, καὶ τῷ Μέλανι κόλπῳ, καὶ Ἑλλησπόντῳ, καὶ Προποντίδι, καὶ Βοσπόρῳ, καὶ Εὐξείνῳ πόντῳ, εἰς τὸν Αἶμον τὸ ὄρος περαιοῦται. ἐν δὲ βορείῳ τῆς Θρᾴκης πλευρᾷ, ὁ Αἶμός ἐστι, καὶ ἡ Ῥοδόπη, καὶ ἡ Πέβηλος τὰ ὄρη· ἐν δὲ δυσμικῇ πλευρᾷ, ὁ Στρυμὼν ποταμὸς ἐστιν. Politus.

Digitized by Google

τὲ προσάρκτια, μέχρι καὶ ἐς τὸν περιαδόμενον Ἄθων, καὶ τὰ μετ' αὐτόν· ἐν οἷς καὶ ἡ Τορώνη, καὶ [1] τὸ Ποσίδιον. [2] Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, δηλοῖ, φασί, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, Θρήισσαν εἰπὼν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου. Ἔνθα ὅρα τὸ Ἀθῴου ὁμωνυμοῦν τῷ ἀθῴῳ, ὑφ' οὗ δηλοῦται ὁ ἀζήμιος. ὧν διαφορά, καθά που καὶ ἑτέρωθι δηλωθήσεται, [3] οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόνον. Ἀθῷος μὲν γάρ, κατά τινας, προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος· Ζεὺς δὲ Ἄθωος, προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, ὅν, φασίν, ἔστι καὶ Ἀθώϊον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ Ἄρειος Ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, ὧν ἐστι καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν. Ὁ μέν, παρὰ τὸν Ἄθων Ζεὺς Ἀθῷος, προπερισπασθήσεται, κατὰ τὸ, ἥρως ἡρῷος, Μίνως Μινῷος, [4] γέλως γελῷος· Rom. p. 359. [5] τὸ δὲ ἕτερον, προπαροξυνθήσεται. καὶ ἔσται θωή, ἄθωος· ὡς ψυχὴ εὔψυχος· βουλὴ εὔβουλος· τιμὴ ἄτιμος. Καὶ τοῦτο μέν, τοιοῦτον.

ρϟβ'. Ὅτι δὲ [6] πρωτότυπον τοῦ Θρᾷξ, τὸ Θρήϊξ, καὶ ἐκ τούτου κατὰ συναίρεσιν γίνεται τὸ Θρᾷξ· καὶ ὅτι ὁ Ἑλλήσποντος, πορθμός ἐστι διείργων τὴν Θρᾴκην, καὶ τὴν Τρῳάδα, [7] καὶ διὰ τί οὕτω καλεῖται, καὶ ὅτι ἀγάρροος, [8] ὡς ἄν, φασι, στενὸς (ῥοώδεις γὰρ οἱ πορθμοί,) πολλαχοῦ δηλοῦται· καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Πείρως δέ, ὡς Μίνως. Ὅρα δὲ τὸ Πείρως ἥρως, [9] ὅτι καὶ αὐτὸ παρηχήσει ἔοικε. Τὸ

tus, & hujus latus boreale, uſque ad decantatum illum Athon, & cetera deinceps loca: in quibus etiam Torone, & Poſidium. Thracicum autem eſſe Athon, cujus poſtea mentio fit apud Poëtam, clarè, ut ajunt, Sophocles oſtendit in Thamyride, cum eum montem vocat Θρήισσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου, *Threiſſam, ſeu Thracicam ſpeculam Jovis Athoi*. Ubi vide τὸ Ἀθῴου, *Athoi*, cognomine τῷ ἀθῴῳ, quod quidem τὸν ἀζήμιον, *indemnem, ſeu damni, & multæ expertem, aut innoxium*, ſignificat. Quæ voces, ut alibi quoque declarabitur, non tantùm ſignificatione, ſed etiam accentu, inter ſeſe differunt. Nam ἀθῷος quidem, qui indemnatum, atque impunitum, & innoxium ſignificat, circumflexam habet penultimam. At verò Juppiter dicitur Ἄθωος, *Athous*, cum acuto in antepenultimâ, qui in Atho monte colitur: quem etiam docent dici poſſe per diæreſin Ἀθώϊον, ſimiliter atque τὸ Ἄρειον, Ἀρήϊον, *Martium, ſeu Martialem*. Quamquam alii contra ſentiant, in quibus eſt etiam Herodianus. de quorum certè ſententiâ Juppiter ab Atho monte Ἀθῷος circumflectetur in penultimâ, ut ἥρως, *heros*, ἡρῷος, *herous*; Μίνως, *Minos*, Μινῷος, *Minous*; γέλως, *riſus*, γελῷος, *ridiculus*: alterum verò nomen acuetur in antepenultimâ. Itaque erit θωή, *damnum, ſeu multa*, ἄθωος, *indemnis, damni expers, non multatus*: ut ψυχή, *anima*, εὔψυχος, *animoſus, ſeu magnanimus*; βουλή, *conſilium*, εὔβουλος, *vir boni conſilii*; τιμή, *honor*, ἄτιμος, *honoris expers*. Atque id quidem ita.

CXCII. Ceterùm ut primitivum τοῦ Θρᾷξ, *Thrax*, ſit τὸ Θρήϊξ, *Threix*, & hinc per ſynæreſin fiat τὸ Θρᾷξ· item ut Helleſpontus, fretum ſit, quod Thraciam, & Troadem dirimat, & quid ſit, quamobrem ita appelletur; itemque ut Helleſpontus ἀγάρροος ſit, *ideſt, undoſus, undarum æſtu fervens, aquarum fluxu valde agitatus*, quippe, ut ajunt, anguſtior (undoſa enim, rapidoque aquarum curſu ſunt freta) pleriſque in locis explicatur: dictumque de iis eſt ad Periegetam. Πείρως, *Piros*, dictus, ut Μίνως, *Minos*. Et vide τὸ Πείρως ἥρως, *Piros heros*, ut id quoque ſpe-

1. τὸ Ποσίδιον) Poſidion valet Fanum Neptuni; quaſi Poſidonium. *Salvinus*.

Excerpta Geographica ex Strabone: τὰ δὲ ἄκρα· Ποσίδειον μέν, τὸ μεταξὺ Μαλιακοῦ, καὶ Παγασητικοῦ. Politus.

2. Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως) Stephanus: Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος. Etymologici Magni Auctor: Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης. Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός. Politus.

3. οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόνον) Alio perſpicuo diſcrimine ἀθῷος, *innoxius*, ab Jove, qui a monte Atho, Ἀθῷος dicitur, diſtinguitur, quòd Jupiter cognomento Ἀθῷος, ſcribitur cum ω magno, & τῷ ι ſubſcripto, eo quòd veniat ἀπὸ τοῦ Ἀθῷου. Salvinus.

Ita quidem Euſtathius ſupra, pag. 413. Εἰ δὲ καὶ Ζεὺς Ἄθῳος προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, πρὸς διαστολὴν τοῦ, ἀθῷος ὁ ἀζήμιος, οὐδὲ ἐκεῖ ἄρα ἡ διαίρεσις τοῦ, ἀθώϊος, συντέλεσεν εἰς προπερισπασμόν. Sed contra ſtant alii, iique clariſſimi Grammatici, quibus ἀθῷος ὁ ἀζήμιος cum τῷ ι. Stephanus: Τὸ κτητικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι. Καὶ Ἀθῷος τις ὀνομάζεται. Τὸ δὲ δηλοῦν τὸν ἀζήμιον, προπερισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ ι, ἐκ τοῦ θωῆς. Pro διὰ τοῦ ι, Holſtenio videtur legendum, καὶ δίχα τοῦ ι. Malè. Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ θῶ τὸ ἐπιβάλλω, καὶ ζημιῶ, θωὴ ἡ ζημία. ὁ δὲ ζημιούμενος καταβάλλεταί τι. ἐξ αὐτοῦ γίνεται θωὸς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθῷος, ὁ ἀζήμιος. ἔχει δὲ τὸ ι ἐν παραδόσει. ἐπειδὴ εὕρηται θωιή, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Ὡς δ' ἄν σε θωὴν λάβοι. Et paullo poſt: ἕτερος κανών ἐστι, ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος, ἔχοντα τὸ ι, ὑπὲρ β' συλλαβάς, προπερισπῶνται, χωρὶς τοῦ ποληΐς, ὃ κεῖται τὸ θόρυβον· οἷον, Ἀχελῷος, αἰδῷος, ἡρῷος. οὕτω καὶ ἀθῷος. Chœroboſcus: Ἀθῷος σημαίνει τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει τιμώμενον, κατὰ τὴν ἀκρίβειαν δὲ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι, καὶ περισπᾶσθαι· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ Ἄθως τοῦ ὄρους γέγονεν. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ωος παράγωγα, καὶ τῷ ι χρῆται, καὶ περισπᾶται· οἷον, Μίνως Μινῷος, πάτρως πατρῷος, μήτρως μητρῷος, ἥρως ἡρῷος. Οὕτω καὶ Ἄθως Ἀθῷος ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀθῷος τοῦ ἐπὶ τῆς ἀζημίας, καὶ τὸ ι ἀπέβαλε, καὶ προπαροξύνεται. Vult igitur Chœroboſcus τὸ ἀθῷος τὸ ἐπὶ τῆς ἀζημίας ſcribi cum τῷ ι, & προπερισπωμένως· quandoquidem Ἄθωος ὁ ἀπὸ τοῦ Ἄθω ὄρους, tametſi κατὰ τὴν ἀκρίβειαν poſtularet τὸ ι, & penultimam circumflexam; tamen ad diſcrimen τοῦ ἀθῷος τοῦ ἐπὶ τῆς ἀζημίας, & deperdit τὸ ι, & acuitur in antepenultimâ. Sic apud Suidam μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, & προπερισπωμένως ſcribitur ἀθῷος ὁ ἀζήμιος. Politus.

4. Γέλως γελῷος) legendum, γέλως, *riſus*, γελοῖος, *ridiculus, ſcurra*. Salvinus.

5. τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται) Ἄθῳος quidem ὁ ἀζήμιος, niſi quid aliud obſtet, προπαροξυνθήσεται. Nam deberet certè προπαροξύνεσθαι, tamquam a θωή, ſeu θωιή, ex regulâ illâ Etymologici: τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς η, καὶ εἰς α θηλυκὰ διὰ τοῦ ος γινόμενα ὀνόματα, προπαροξύνονται· κεφαλή, ἀκέφαλος· ψυχή, ἄψυχος· ὥρα, ἄωρος. Sic igitur fuerit θωιή, ἄθῳος. At enim obſtat altera regula ejuſdem Etymologi, quæ paullò ante recitata eſt, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος, ἔχοντα τὸ ι, ὑπὲρ β' συλλαβάς, προπερισπῶνται. Qua ex regulâ conficitur, τὸ ἀθῷος τὸ ἐπὶ τοῦ ἀζημίου, quippe ἔχον τὸ ι, καὶ ὑπὲρ β' συλλαβάς, proferendum eſſe προπερισπωμένως. Polit.

6. πρωτότυπον τοῦ Θρᾷξ τὸ Θρήϊξ, καὶ ἐκ τούτου κατὰ συναίρεσιν γίνεται τὸ Θρᾷξ) τὸ Θρᾷξ eſt per ſynæreſin ex Θρήϊξ. Etymologici Magni Auctor: Θρᾷξ Θρήϊξ· ἐξ οὗ τό, Θρηικὸς ἀκρόκομοι. καὶ κατὰ συναίρεσιν, Θρᾷξ. καὶ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκά, διὰ τοῦ ι γράφεται. Θρῇσσα γυνή, καὶ Θρῇσσα. Euſtathius ad Periegetam: ὅτι δὲ τὸ Θρᾷξ περισπᾶται. καὶ ὅτι εἰς συναιρεθὲν ἔχει τὴν τοῦ τόνου περίληψιν, προδηλότατόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὴν τῆς λέξεως συναίρεσιν τό, τε Θρήϊκες, καὶ τὸ Θρηΐκιον στόμα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ὥστε συναιρεῖσθαι τὸ Θρᾷξ ἀπὸ τοῦ Θρήϊξ βαρυτόνου ὀνόματος. Politus.

7. καὶ διὰ τί οὕτω καλεῖται) Helleſpontus, pontus Helles, quæ in eo mari ſubmerſa. Statius Sylv. *Et maſtum pelagus gementis Helles*. Salvinus.

8. ὡς ἄν, φασι, στενὸς) στενὸς αὐλών, Helleſpontus Dionyſio Periegetæ. Euſtathius: ἐνθένδε δὲ (a Tenedo, & Imbro, qui ſunt termini maris Ægæi) στενὸς ἔρχεται αὐλὼν ἀνερχόμενος πρὸς βορρᾶν, ἕως εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ταύτην τὴν πρὸ τοῦ Πόντου Εὐξείνου· ἣν δὴ καὶ ὀνομάζεται Προποντίς. καλεῖ δὲ αὐτὸ, αὐλῶνα στενόν, ὡς πρὸς διαστολὴν τοῦ Αἰγαίου πλατυτάτου ὄντος. στενὸς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸς αὐλωνοειδῶς ἐκτεινόμενος ὁ Ἑλλήσποντος. Politus.

9. ὅτι καὶ αὐτὸ παρηχήσει ἔοικε) Paronomaſiæ exemplum in Terentio: *inceptio eſt amentium, haud amantium*. Salvinus.

Digitized by Google

ſpeciem quamdam præ ſe ferat Parecheſeos, ſeu Paronomaſiæ. Τὸ ἀγάῤῥοος, *undoſus, celeri admodum aquarum fluxu decurrens, magno aquarum impetu fluens, perquam rapidè fluens*, quum fiat ex ἄγαν, *valde*, vertit τὸ ν' in ῥ, ritu, ac more litterarum immutabilium: quæ quidem litteræ, ſi cum immutabilibus ſocientur, & cum illis in compoſitionem veniant, ſeſe in eas induunt, ſeu ad earum exemplum, & imitationem conformantur. Ubi volo, obſerves, ut hoc ipſum ἀγάῤῥοον, *valde, ac celeriter fluentem*, Herodotum, dulcem illum, ac melleum ſcriptorem, movit, ut Helleſpontum, flumen appellaret aquis ſalſis, & amaris: quoniam ἀγάῤῥοοι ſunt flumina, ſeu perquam celeriter fluentia. Euphemus, Trœzeni Ceadæ filius, bellicoſis Ciconibus imperabat. Eſt autem τοῦ Τροιζήνου, *Trœzeni*, Rectus proparoxytonus ὁ Τροίζηνος, *Trœzenus*. At verò τὸ Κεάδαο, *Ceadæ*, nomen eſt patronymicum ipſius Trœzeni. Ei namque pater, Ceas. Cicones, gens Thracica, quæ negotium præbuit Ulyſſi, ut clarè patet in Odyſſeâ. Neque longè hi aberant a Maronitis, ut, ſecundum Ethnicologum, diſertè is oſtendit, qui ita ſcribit: Euanthes habitavit in Ciconicâ, ubi celebre nomen habet Maronea. Gravi accentu effertur τὸ Κίκων, *Cicon*, duabus ex regulis, quas veteres Grammatici exponunt: qui & duos fuiſſe tradunt Orpheos Ciconas. Horum unus filius fuit Oeagri, vetuſtus ille admodum, multòque ante natus, quàm alter poſterior, atque, ut ipſi ajunt, undecim ante eum ætatibus. Etſi autem Mentes, dux Ciconum, prœlio Patrocli cauſsâ commiſſo interfuit; tamen ſciendum eſt, ducem eum partium ſecundarum fuiſſe ſub memorato Euphemo, ſive etiam poſtmodum fortaſſis veniſſe, juxta atque contigit Rheſo, de quo diximus ſupra, ut deinceps manifeſtum erit. Herodotus porrò ait, Ciconum quondam fuiſſe locum circa Doriſcum, Hebrumque, atque Ænum. Sicuti autem dicitur Ἀλεύας, Ἀλευάδης, *Alevas, Alevades;* ita, quod ſcire oportet, Κέας, Κεάδης, *Ceas, Ceades*.

CXCIII. Pyræchmes Pæonas arcubus utentes ducebat, procul ab Amydone, ἀπ' Ἀξίου, *ab Axio*, latè fluente: quod utique adjicitur ad diſtinctionem nominis adjectivi ἄξιος, *dignus*, quod ſimpliciter, citraque additionem dicitur. Deinde τὸν Ἄξιον, *Axium illum*, iterum nomine appellat, tamquam admiratione quadam ἄξιον, *dignum*, ſubjunctis his verbis: *Axio, cujus limpidiſſima aqua ſuper terram diffunditur*. Pæonas hoc loci, eos intelligit, ex quibus, vel per quos fluit Axius, fluvius Pæoniæ. Notant autem ad hunc locum

Τὸ δὲ ἀγάῤῥοος, ἐκ τοῦ ἄγαν γενόμενον, ἔτρεψε τὸ ν εἰς ρ, νόμῳ ἀμεταβόλων· ἅπερ συντεθέντα ἀμεταβόλοις, συνεξομοιοῦνται αὐτοῖς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι [1] τὸ ἀγάῤῥοον τοῦτο κατέσυρε τὸν γλυκὺν Ἡρόδοτον, [2] ἁλμυρὸν ποταμὸν προσειπεῖν τὸν Ἑλλήσποντον· ἐπεὶ καὶ οἱ ποταμοὶ ἀγάῤῥοοι. Εὔφημος, υἱὸς Τροιζήνου Κεάδαο, Κικόνων ἦρχεν αἰχμητῶν. Baſ. p. 272. Ἔστι δὲ τοῦ Τροιζήνου εὐθεῖα προπαροξύτονος ὁ Τροίζηνος. Τὸ δὲ Κεάδαο, πατρωνυμικὸν τοῦ Τροιζήνου. Κέας γὰρ αὐτῷ πατήρ. Κίκονες δὲ, Θρᾳκικὸν ἔθνος, πράγματα τῷ Ὀδυσσεῖ παρασχὸν, ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. [3] Οὐ μακρὰν δὲ ἦσαν οὗτοι Μαρωνιτῶν, ὡς δηλοῖ, κατὰ τὸν Ἐθνολόγον, ὁ γράψας οὕτως· [4] Εὐάνθης δ' ᾤκησεν ἐν Κικονίᾳ, ἵνα Μαρώνεια καλεῖται. Βαρύνεται δὲ τὸ, Κίκων, κατὰ δύο κανόνας, οὓς ἐκτίθενται οἱ παλαιοί. οἳ καὶ δύο φασὶ γενέσθαι Ὀρφέας Κίκονας· ὧν ὁ εἷς τοῦ Οἰάγρου, παλαιὸς, καὶ πολλῷ προγενέστερος τοῦ ὑστέρου, καὶ, ὡς αὐτοί φασιν, ἕνδεκα γενεαῖς. Ἰστέον δὲ, ὅτι εὕρηται μὲν ἐν τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ μάχῃ Μέντης ἡγεμὼν Κικόνων· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ῥηθέντι Εὐφήμῳ τεταγμένος· τυχὸν δὲ καὶ ὕστερον ἦλθε, καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ῥηθέντος Ῥήσου γέγονεν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Ἡρόδοτος δὲ λέγει, ὅτι [5] περὶ Δορίσκον, καὶ Ἕβρον, καὶ Αἶνον, τόπος Κικόνων ἦν τὸ παλαιόν. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ Ἀλεύας Ἀλευάδης, οὕτω Κέας Κεάδης.

ρϟγ'. Πυραίχμης ἦγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, [6] ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος· ὃ δὴ πρόσκειται εἰς διαστολὴν τοῦ ἁπλῶς ἀξίου ἐπιθετικοῦ ὀνόματος. Εἶτα ἐπαναλαμβάνων τὸν Ἄξιον, οἷα θαυμαστόν τινος ἄξιον, λέγει, Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ. [7] Παίονας δὲ λέγει ἐνταῦθα, ἐξ ὧν, ἢ δι' ὧν ῥέει ὁ Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Φασὶ δὲ τὰ σχόλια ἐνταῦθα,

1. τὸ ἀγάῤῥοον τοῦτο) Heſychius: ἀγάῤῥοον, σφοδρὸν ῥεῦμα ἔχοντα, ἄγαν ῥοώδη. Polit.

2. ἁλμυρὸν ποταμὸν προσειπεῖν τὸν Ἑλλήσποντον) Herodotus, ubi de Helleſponto, quem tortores a Xerxe juſſi ſunt flagellis cædere: καὶ βασιλεὺς μὲν Ξέρξης διαβήσεταί σε, ἤν τε σύ γε βούλῃ, ἤν τε μή. σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἐόντι καὶ θολερῷ τε, καὶ ἁλμυρῷ ποταμῷ. Politus.

3. Οὐ μακρὰν δὲ ἦσαν οὗτοι Μαρωνιτῶν) Stephanus: Μαρώνεια, πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χεῤῥόνησον. Polit.

4. Εὐάνθης δ' ᾤκησεν ἐν Κικονίᾳ, ἵνα Μαρώνεια καλεῖται) Fragmento hinc accepto locupletanda eſt Stephani Epitome. Polit.

5. περὶ Δορίσκον, καὶ Εὖρον) lege, περὶ Δορίσκον, καὶ Ἕβρον. Herodotus: Ὁ δὲ Δορίσκος, ἐστὶ τῆς Θρηΐκης αἰγιαλός τε, καὶ πεδίον μέγα, διὰ δὲ αὐτοῦ ῥέει ποταμὸς μέγας Ἕβρος, ἐν τῷ τεῖχός τε ἐδέδμητο βασιλήϊον, τοῦτο τὸ δὴ Δορίσκος κέκληται, καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεί τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο. Falſum tamen eſt, Herodotum dicere, περὶ Αἶνον locum illum Ciconum fuiſſe. Dicit, Xerxem Ænon urbem Æolidem, paludemque Stentoridem præteriiſſe, donec ad Doriſcum, littus, & campum Thraciæ, perveniſſet. Eò Perſarum claſſe appulſâ, naves οἱ ναύαρχοι, ut Herodoti verbis utar, κελεύσαντος Ξέρξεω, ἐς τὸν αἰγιαλὸν τὸν προσεχέα Δορίσκῳ ἐκόμισαν· ἐν τῷ Σάλη τε Σαμοθρηϊκίη πεπόλισται πόλις, καὶ Ζώνη. τελευταία δὲ αὐτοῦ, Σέῤῥειον, ἄκρη ὀνομαστή. ὁ δὲ χῶρος οὗτος τὸ παλαιὸν ἦν Κικόνων. Politus.

6. ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος) Heſychius: Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Politus.

Axius ſi. forte ab agmine aquarum. *Salvinus*.

7. Παίονας δὲ λέγει ἐνταῦθα, ἐξ ὧν, ἢ δι' ὧν ῥέει ὁ Ἄξιος) Pæones, Latinis Pannones. *Salvinus*.

Alios Pæones, alios Pannonas, omnis clamat Geographia, & nos ſupra ſatis oſtendimus. Juſtinus lib. 7. c. 1. *In regione Pæoniâ, quæ nunc portio eſt Macedoniæ, regnaſſe fertur Pelegonus, pater Aſteropæi, cujus Trojano bello inter clariſſimos vindices urbis nomen accepimus.* Hæc, quæ quondam Pæonia, dicta eſt poſtea Emathia. Livius lib. 40. *Jam primùm omnem ferè multitudinem civium ex maritimis civitatibus cum familiis ſuis in Emathiam, quæ nunc dicitur, quondam appellata Pæonia eſt, traduxit; Thracibuſque, & aliis barbaris urbes tradidit habitandas: fidiora hæc genera hominum fore ratus in Romano bello.* Quæ Livii verba expreſſa ex illis Polybii: Πρῶτον μὲν γὰρ αὐτῷ ταύτην παρέστη τὴν ἔννοιαν, ὅτι δεῖ μέλλοντα πολεμεῖν πρὸς Ῥωμαίους, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων, καὶ παραθαλαττίων πόλεων, τοὺς μὲν πολιτικοὺς ἄνδρας μετὰ τέκνων, καὶ γυναικῶν ἀναστάντας ποιῆσαι, μετοικίσαι μὲν εἰς τὴν νῦν μὲν Ἠμαθίαν, τὸ δὲ παλαιὸν Παιονίαν προσαγορευομένην. πληρῶσαι δὲ καὶ Θρᾳκῶν, καὶ βαρβάρων τὰς πόλεις, ὡς βεβαιοτέρας αὐτῷ τῆς ἐκ τούτων πίστεως ὑπαρξούσης

κατὰ

θε, [1] ὅτι Παίονες ὅμοροι Θρᾳξὶ, καὶ δοκεῖ καλὸν οὕτω νοεῖν. Ἄλλως γὰρ ἀπορίαν πλείστην ἔχει ὁ περὶ Παιόνων ἐνταῦθα λόγος, ὥσπερ καὶ ὁ περὶ Λαρίσσης, ὡς προδεδήλωται. Εἰ γὰρ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, Πηλίῳ, καὶ Πηνειῷ τῶν Θετταλικῶν πρὸς μεσογαίαν παράκεινται Μακεδόνες μέχρι Παιονίας, καὶ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν, ἐκ δὲ Παιόνων, συμμαχίαν ἐν Τροίᾳ εἶχον οἱ Ἕλληνες· δυσχερὲς νοῆσαι, τοῖς Τρωσὶν ἐλθεῖν συμμαχίαν ἐκ τῶν ῥηθέντων πορρωτέρω Παιόνων. ὅμως μέντοι τινὲς καὶ τοῦτο γενέσθαι φασί. καὶ ἔστω εἰρημένον, ἐπεὶ βοηθῆσαι δοκεῖ, καὶ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ εἰπόντος Παίονας εἶναι, οὐκ ἐγγύθεν ποθὲν ἐλθεῖν, ἀλλὰ τηλόθεν. [2] Ἔστι δέ τις μνεία Παιόνων καὶ ἐν τοῖς περὶ Σελλῶν. Περὶ δὲ Πυραίχμου, ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται, ὅτι, Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν, Ἀστεροπαῖος ἦγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεύς. [3] Περὶ δὲ Παιόνων ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι Ἡρόδοτος οἶδε Παίονας καὶ περὶ τὸν Στρυμόνα· ἐφ' ὧν καὶ παρήχησε τὸ, [4] τοῖς Περινθίοις παιωνίσασιν ἐπιχειροῦσιν οἱ Παίονες. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Παιονία ἐστὶ Στρυμόνι ποταμῷ πεπολισμένη. εἰσὶ δὲ Τεύκρων τῶν ἐκ Τροίας ἄποικοι. καὶ ὅτι πρὸς βορέαν κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος ὑπεροικήσαντες ἦσαν Παίονες, καὶ Δόβηρες. [5] Τὸ δὲ Πάγγαιον ἔτεινε, φησι, πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸν Στρυμόνα· καὶ ἡ περὶ αὐτὸ γῆ, [6] ἐκαλεῖτο Φυλλίς. Ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ, ὅτι Ἄξιος, καὶ Στρυμὼν, ἐκ Παιόνων ῥέουσι· καὶ ὅτι οἱ μὲν, Παίονας, Φρυγῶν ἀποίκους· οἱ δὲ, ἀρχηγέτας ἀπο-

Φαί-

cum Scholia, conterminos Thracibus eſſe Pæonas, commodumque videri, valdeque appoſitum, ita intelligere. Nam alioquin difficultatem plurimam illud habet, quòd commemorationem hoc loci de Pæonibus faciat, ſicuti etiam de Lariſſa, ut antea explicatum eſt. Si enim, juxta Geographum, Pelio, & Peneo Theſſaliæ, mediterraneam regionem versùs, Macedones adjacent uſque ad Pæoniam, genteſque Epiroticas, & ex Pæonibus auxiliarias Trojano in bello copias Græci habuerunt; difficile intellectu eſt, quî factum ſit, ut Pæones, quos diximus, longiùs diſſiti, in Trojanorum auxilium venerint. Et nihilominus tamen nonnulli factum id fuiſſe affirmant. Et, quandoquidem ſuppeditata inde auxilia videntur, dictum id eſto a Poëtâ, quippe qui hos Pæonas non ex aliquo vicino loco, ſed procul veniſſe commemoret. Sed Pæonum aliqua etiam fit mentio, ubi agitur de Sellis. Quod ad Pyræchmem attinet, Porphyrius narrat, interfecto eo a Patroclo, ducem Pæonibus factum Aſteropæum, quem Achilles occidit. De Pæonibus item quærendum eſt ad Periegetam. Præterea ſciendum eſt, Herodoto notos fuiſſe Pæonas ad Strymonem: de quibus per parecheſin, ſeu Paronomaſiam eſt illud: τοῖς Περινθίοις παιωνίσασιν ἐπιχειροῦσιν οἱ Παίονες. *Perinthios Pæana canentes aggrediuntur Pæones*. Dicit etiam, Pæoniam populis, atque urbibus frequentatam eſſe ad Strymonem fluvium: Pæonas coloniam eſſe Teucrorum, qui e Trojâ profecti fuerant: Pæonas, Doberaſque ad ſeptentriones in Pangæo montes inſediſſe, atque habitaſſe. Pangæum autem ait, meridiem versùs, ad Strymonem porrigi; circumjectamque ei regionem, Phyllin vocatam. Ad hæc, Geographus teſtatur, Axium, ac Strymonem ex Pæonibus fluere: & nonnullos eſſe, qui Pæonas, Phrygum coloniam ſtatuant; alios, qui auctores generis ipſos ſui aſſe-

ve-

κατὰ τὰς παροιμίας. Suidas: Ἠμαθία, ἡ τὸ παλαιὸν Παιονία προσαγορευομένη. Unde, tamquam a parte, Emathia vocata eſt etiam ipſa aliquando Macedonia. Pæoniæ ſitum ad Axium flumen illuſtrant etiam, quæ de diviſione Macedoniæ in quatuor regiones ab Æmilio Paullo factâ refert Livius lib. 45. *Deinde in quatuor regiones dividi Macedoniam. unam fore, & primam partem, quod agri inter Strymonem, & Neſſum amnem ſit: acceſſurum huic parti trans Neſſum ad orientem verſum, qua Perſeus tenuiſſet vicos, caſtella, oppida, præter Ænum, & Maroneam, & Abdera; trans Strymonem autem vergentia ad occaſum, Biſalticam omnem cum Heracleâ: quam Sinticen appellant. Secundam fore regionem, quam ab ortu Strymo amplecteretur amnis, præter Sinticen Heracleam, & Biſaltas: ab occaſu qua Axius terminaret fluvius, additis Pæonibus, qui prope Axium flumen ad regionem orientis colerent. Tertia pars facta, quam Axius ab oriente, Peneus amnis ab occaſu cingunt: ad ſeptentrionem Bora mons objicitur. adjecta huic parti regio Pæoniæ, qua ab occaſu præter Axium amnem porrigitur. Edeſſa quoque, et Berœa eodem conceſſerunt. Quarta regio trans Boram montem unâ parte confinis Illyrico, altera Epiro. Capita regionum, ubi concilia fierent, prima regionis Amphipolim, ſecunda Theſſalonicen, tertia Pellam, quarta Pelagoniam fecit.* Politus.

1. ὅτι Παίονες ὅμοροι Θρᾳξὶ) Vetera Scholia: οὗτοι ὁμοροῦσι Θρᾳξί. Τούτων δὲ ἄρχουσι Κίκονες, ἔθνος Θρᾳκικόν. Polit.

2. Ἔστι δέ τις μνεία Παιόνων καὶ ἐν τοῖς περὶ Σελλῶν) Euſtathius ad lib. π' Iliad. ubi de Sellis: ὅτι δὲ περὶ τοὺς τοιούτους τόπους καὶ γῆ Παιόνων ἐστί, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω· Παίοσιν ὅμοροι Σελλοί, καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελῴου. Colonia ibi fortaſſe fuerit Pæonum. Sed enim verum Pæoniæ ſitum melius diſces ex his verbis Strabonis: Ταύτης δὴ τῆς ὁδοῦ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον, καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν τόπων ἰόντι, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὰ Ἠπειρωτικὰ ἔθνη, κλυζόμενα τῷ Σικελικῷ πελάγει, μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ ὄρη τὰ τῆς Ἰλλυρίας, ἃ προδιήλθομεν, καὶ τὰ ἔθνη τὰ παροικοῦντα μέχρι Μακεδονίας, καὶ Παιόνων. Εἶτα ἀπὸ μὲν Ἀμβρακικοῦ κόλπου τὰ ἑξῆς πρὸς ἕω, τὰ ἀντιπαρήκοντα τῇ Πελοποννήσῳ, τῆς Ἑλλάδος ἐστίν. εἶτ' ἐκπίπτει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀπολιπόντα ἐν δεξιᾷ τὴν Πελοπόννησον ὅλην. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδονικῶν ἐθνῶν, καὶ τῶν Παιονικῶν μέχρι Στρυμόνος ποταμοῦ, Μακεδόνες τε οἰκοῦσι, καὶ Παίονες, καί τινες τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν. τὰ δὲ πέραν Στρυμόνος ἤδη, μέχρι τοῦ Ποντικοῦ στόματος, καὶ τοῦ Αἵμου, πάντα Θρᾳκῶν ἐστι, πλὴν τῆς παραλίας. Politus.

3. Περὶ δὲ Παιόνων ζητητέον καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) Ad Pæonas hæc ſpectant, quæ ex Geographo recitat Euſtathius ad Periegetam: Λέγει δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ, ὅτι τῷ Ἴστρῳ παράλληλα κεῖται ὄρη ἀπὸ Ἀδρίου μέχρι Εὐξείνου πόντου, πρῶτα τὰ Ἰλλυρικὰ, εἶτα τὰ Παιονικὰ, μεθ' ἃ τὰ Θρᾳκικά. ὧν καὶ ὁ Αἷμός ἐστι, πρὸς τῷ Πόντῳ τῷ Εὐξείνῳ δολιχὸν κείμενος. Μέση οὖν τούτων ἡ Παιονία, ὑψηλὴ πᾶσα, ὡς πρὸς Θρᾳκῶν καὶ ἡ Ῥοδόπη αὐτῇ, ὅπου ἡ νῦν ὀνομαζομένη Κλεισουρίτζα. Vide Strabonem lib. 7. p. 363. Verùm quæ ibi ad Periegetam ex nonnullis aliis ſcriptoribus Euſtathius ſubjungit de Iſtro, τὸ τοὺς Παίονας παραμείβοντα, ea certè non hos Pæonas, Thraciæ, & Macedoniæ conterminos, reſpiciunt; ſed Pannonios, quos Iſter a meridie παραμείβει. Diſertè Pannonios nominat Periegeta:

Ἴστρῳ μὲν παρὰ βορειότεροι γεγάασι.
Πρὸς δ' ἐπὶ τοῖσι Γερμανοὶ, καὶ Νωρικοὶ ὀρέων ἐχόμενοι
Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρᾳκῶν.

quos tamen Pannonios Græci vulgò per errorem Παίονας vocabant. Nec etiam verum eſt, quod Euſtathius ad Periegetam ait nonnullos exiſtimaſſe, Pannonios eoſdem eſſe, ac Bulgaros. quod nos ſupra refutavimus. *Politus*.

4. Τοῖς Περινθίοις παιωνίσασιν) l. τοῖς Περινθίοις παιωνίσασι. Herodotus l. 5. n. 1. Τοῖσι Περινθίοισι παιωνίσασι ἐπιχειρέουσι οἱ Παίονες. Polit.

5. Τὸ δὲ Πάγγαιον ἔτεινε, φησι, πρὸς μεσημβρίαν) Paullò aliter Herodotus l. 7. n. 113. ἡ δὲ γῆ αὕτη ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς, κατατείνουσα, τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρην ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκδιδόντα ἐς τὸν Στρυμόνα· τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην, τείνουσα ἐς αὐτὸν τὸν Στρυμόνα. Ubi Stephanus pro περὶ τὸ Πάγγαιον, legiſſe videtur παρὰ τὸ Πάγγαιον. Polit.

6. ἐκαλεῖτο Φυλλίν) lege Φυλλίς, ex Herodoto, & Stephano. Stephanus: Φυλλίς, χώρα Θρᾴκης. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ· ἡ δὲ γῆ αὕτη παρὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς. Polit.

Digitized by Google

verent: qui & Pæoniam extenſam eſſe ajunt uſque ad Pelagoniam, & Pieriam. Rurſus Pæones magnam olim Macedoniæ partem occupaſſe perhibentur, & uſque ad Propontidem proceſſiſſe, & Perinthum obſediſſe. Veteres porro obſervant, duplicem eſſe gentem Pæonum, & alios quidem Pæonas ſagittarios, Pyræchmi paruiſſe; alios haſtatos, ſecutos eſse Aſteropæum: unde & veriſimile illud eſse ajunt, ut, procedente bello, Aſteropæus poſtmodum venerit, ſicuti etiam Iphidamas, & Rheſus, de quibus paullò ante diximus.

CXCIV. Ἀγκυλότοξοι, ii, qui ἀγκύλαις, videlicet σκολιοῖς τόξοις, *curvis, ſeu obliquis arcubus*, utuntur; maximè verò, ſecundùm veteres, ἀγκύλαις, *jaculis, ſeu telis amentatis*, ac prætorea arcubus. Genus jaculi, ut antea dictum eſt, ἡ ἀγκύλη, *ancyle*. Ἀμυδὼν, *Amydon*, quæ, juxta nonnullos, Ἀβυδὼν, *Abydon*, urbs eſt Pæoniæ: cujus civis, Amydonius, ut Calydonius. Τὸ εὐρὺ ῥέοντος, *latè fluentis*, nonnulli junctim ſcribunt, εὐρυρέοντος, *latiflui, latifluentis*. Κάλλιστον ὕδωρ, *pulcherrima, atque optima aqua*, ut nunc aqua Axii, ita & alibi aqua Enipei. Quod autem hic dicitur κάλλιστον, *pulcherrimum, atque optimum*, intelligi veteres volunt pro eo, quod quomodocumque eſt καλὸν, *pulchrum, & bonum*. Quî enim alioquin pulcherrimus is fluvius, qui turbidus eſt, ut ſtatim oſtendemus? Τὸ κίδναται, *ſpargitur, diſſipatur, diffunditur*, nuncquidem, metri cauſâ, ſine σ'· verùm alibi ſcriptum invenitur cum σ'. Quandoquidem enim eſt κεδῶ, & σκεδῶ, quod eſt diſſipo, diſpergo, diffundo, ſicuti ex κεδῶ fit τὸ κίδναται, *diſpergitur*; ſic ex σκεδῶ τὸ σκίδναται. Ceterùm τὸ κίδναται, *ſpargitur, ſeu diſpergitur*, aut latitudinem fluminis ſignificat, eo quòd inter fluendum ſeſe dilatet, ac diffundat, aut longitudinem, eo quòd e longinquo ad mare deferatur; aut etiam utramque. Porrò autem in τῷ, ἐπικίδναται αἴῃ, aut αἶαν (biſariam enim variat ſcriptura) *diſpergitur, ſeu diffunditur, in terram*; αἶαν nonnulli, non terram ipſam intelligunt; ſed fontem quemdam intelligunt Æam, ut patet ex his verbis Geographi: Quæ apud Homerum eſt Ἀμυδὼν, *Amydon*, vocata poſtea eſt Ἀβυδὼν, *Abydon*; eaque eſt diruta. Prope Amydonem fons eſt, nomine Αἶα, *Æa*, puriſſimam aquam emittens in Axium, qui ex multorum fluminum concurſu plenior, ac copioſior, turbidus fluit. Prava igitur, inquit, & vitioſa eſt ea, quæ fertur, lectio: Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ. *Axii pulcherrima aqua diffunditur in Æam*: quippe quum nimirum non Axius aquam in fontem diſ-

φαίνουσι, καὶ τὴν Παιονίαν [1] μέχρι Πελαγονίας, καὶ Πιερίας ἐκτετάσθαι φασί. Λέγονται δὲ καὶ πολλὴν πάλαι τῆς Μακεδονίας κατασχεῖν, καὶ μέχρι Προποντίδος προελθεῖν, καὶ Πέρινθον πολιορκῆσαι. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ, ὅτι διπλοῦν τὸ τῶν Παιόνων ἔθνος, καὶ ὡς οἱ μὲν ὑπὸ τὸν Πυραίχμην Παίονες, τοξόται, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, δολιχέγχεες· λέγουσιν, ὅτι εἰκὸς, τὸν Ἀστεροπαῖον, χρονίζοντος τοῦ πολέμου, ὕστερον ἐλθεῖν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα, καὶ Ῥῆσον, τοὺς πρὸ βραχέων εἰρημένους. Rom. p. 360.

ρϟδ'. [2] Ἀγκυλότοξοι δὲ, οἱ χρώμενοι ἀγκύλαις, ἤγουν σκολιοῖς τόξοις· μάλιστα δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [3] ἀγκύλαις, ἔτι δὲ καὶ τόξοις. εἶδος δὲ ἀκοντίου, ὡς καὶ προείρηται, ἡ ἀγκύλη. [4] Ἀμυδὼν δὲ, ἢ, κατά τινας, Ἀβυδὼν, πόλις Παιονίας· [5] ἧς ὁ πολίτης, Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδώνιος. Τὸ δὲ εὐρὺ ῥέοντος, γράφουσί τινες καὶ ὑφ' ἓν, εὐρυρέοντος. Κάλλιστον δὲ ὕδωρ, ὥσπερ νῦν τὸ τοῦ Ἀξίου, οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ τὸ τοῦ Ἐνιπέως. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα νοεῖν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καλόν. Ἄλλως γάρ πως κάλλιστος, ὁ θολερὸς, ὡς δεδηλώσεται; Τὸ δὲ κίδναται, νῦν μὲν δίχα τοῦ σ', διὰ τὸ μέτρον· ἀλλαχοῦ δὲ σὺν τῷ σ' εὕρηται. Ἐπεὶ γάρ ἐστι καὶ κεδῶ, καὶ σκεδῶ τὸ σκεδάζω, ἀπὸ μὲν τοῦ κεδῶ, γίνεται τὸ κίδναται· ἀπὸ δὲ τοῦ σκεδῶ, τὸ σκίδναται. Ἢ δὲ πλατυσμὸν τοῦ ποταμοῦ δηλοῖ τὸ, κίδναται, ὡς πλατυνομένου ἐν τῷ ῥέειν, ἢ μηκυσμὸν, ὡς πόῤῥωθεν εἰς θάλασσαν καταῤῥέοντος, ἢ καὶ ἀμφότερα. Ἐν δὲ τῷ, ἐπικίδναται [6] αἴῃ, ἢ αἶαν (διπλῶς γὰρ ἡ γραφὴ) αἶαν τινὲς οὐ τὴν γῆν ἐνόησαν, ἀλλά τινα πηγὴν, ὡς δῆλον, [7] ἐξ ὧν ὁ Γεωγράφος φησὶ, λέγων, ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀμυδὼν, Ἀβυδὼν ὕστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη δέ. [8] Πηγὴ δὲ πλησίον Ἀμυδῶνος, Αἶα καλουμένη, καθαρώτατον ὕδωρ ἐκδιδοῦσα εἰς τὸν Ἄξιον, ὃς ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν, θολερὸς ῥέει. Φαύλη οὖν, φησὶν, ἡ φερομένη γραφή· [9] Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ. ὡς δηλαδὴ οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπι-

1. μέχρι Πελαγονίας) quæ Τριπολῖτις. Aliàs Pelagones cum Pæonibus confuſi, ut eſt in Excerptis Strabonis e lib. 7. οἱ γὰρ Παίονες, Πελαγόνες ἐκαλοῦντο. Polit.

2. Ἀγκυλότοξοι δὲ, οἱ χρώμενοι ἀγκύλοις τόξοις) Heſychius: Ἀγκυλότοξοι, ἐπικαμπῆ τὰ τόξα ἔχοντες. Polit.

3. ἀγκύλαις, ἔτι δὲ καὶ τόξοις) ἀγκυλητοῖς. καὶ τόξοις. Polit.

4. Ἀμυδὼν δὲ, ἢ, κατά τινας, Ἀβυδὼν, πόλις Παιονίας) Stephanus, & Suidas: Ἀβυδὼν, Ἀβυδῶνος, χωρίον Μακεδονίας. Idem rurſus Stephanus: Ἀμυδὼν, πόλις Παιονίας. Politus.

Diverſitas lectionis nata ex litterarum ſimilitudine, μ, & κ, ideſt, β. neque fere aliter β in MSS. codicibus, quàm hac figurâ repræſentatur, videlicet κ. Salvinus.

5. ἧς ὁ πολίτης, Ἀμυδώνιος) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδὼν Καλυδώνιος. Polit.

6. αἴῃ, ἢ αἶαν) Florentina Homeri editio, αἶαν. Polit.

7. ἐξ ὧν ὁ Γεωγράφος φησὶ) Nonnulla interdum ex Geographo adducit Euſtathius, quæ in hodierno Strabone fruſtra requiras; ſed quorum veſtigia tantùm extant in Excerptis. Hujuſmodi eſt locus, de quo hic agitur, ſumptus ex poſtremâ parte, quæ periit, libri ſeptimi: ubi Geographus Macedoniæ, & Thraciæ deſcriptionem proſequebatur. Eum etiam locum ita exhibent Excerpta: Ἀλλ' ὅπου μὲν Ἄξιος θολερός ἐστιν, κρήνη δέ τις ἐξ Ἀμυδῶνος ἀνέχουσα, καὶ ἐπιμιγνυμένη αὐτῷ καλλίστου ὕδατος, διὰ τοῦτο τὸν ἑξῆς στίχον.

Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν,

μεταγράφουσιν οὕτως·

Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης.

Οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῆς γῆς τῇ ὄψει κίδναται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ Ἀξιῷ. Quæ ultima verba, ut totum conſtet ſententia, ita legenda puto: Οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῇ πηγῇ ἐπικίδναται, ἀλλὰ τὸ τῆς πηγῆς τῷ Ἀξιῷ. Idque eſt, quod ſignificat Euſtathius, dum ait: ὡς δηλαδὴ οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπικιδναμένου τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ· ἀλλ' ἀνάπαλιν. Politus.

8. Πηγὴ δὲ πλησίον Ἀμυδῶνος, Αἶα καλουμένη) Stephanus: ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. Etymologici Magni Auctor v. Αἶα. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ. Polit.

9. Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ) lege, Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. Reprehendit hanc lectionem Geographus, propter Axii aquas turbulentas, in quas minimè conveniat epithetum illud κάλλιστον. Sed tamen alibi etiam Homerus:

Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. Politus.

Digitized by Google

κινήσαντος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ, ἀλλ᾽ ἀνάπαλιν. Εἶτα ὑποδυσκόλως αἰτιώμενος ὁ Γεωγράφος καὶ τὸ νᾶσαι τὴν αἶαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔοικε παντελῶς ἐθέλειν ἐκβαλεῖν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἔπους τὴν τοιαύτην λέξιν.

fundat; ſed verſâ vice. Verùm quum poſtea ſubmoleſtè, & moroſè reprehendat etiam Geographus eos, qui τὴν αἶαν, terram intelligunt; videtur ex Homerico verſu rejicere prorſus velle vocem hujuſcemodi.

Παφλαγόνων δ᾽ ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ᾽ ἔναιον,
Κρῶμνάν τ᾽, Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Paphlagonibus verò præerat Pylæmenis hirſutum cor
Ex Enetis, unde mularum genus agreſtium:
Qui Cytorum tenebant, & Seſamum incolebant,
Circaque Parthenium fluvium inclytas domos habitabant,
Cromnamque, Ægialumque, & altos Erythinos.

ρ ϟε΄. Παφλαγόνων ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, ἤγουν περιφραστικῶς ὁ Πυλαιμένης, ἐξ Bas. p. 273. Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων· οἳ, τουτέστιν, οἱ Παφλαγόνες, Κύτωρον εἶχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο, ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον, Κρῶμνάν τε, Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.[1] Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ Κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν[2] εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις. Ὁ δὲ Πυλαιμένης παράγεται κατὰ τὸ μεσαιπόλιον. Ὡς γὰρ τοῦτο γίνεται ἀπὸ τοῦ μέσος μεσοπόλιος, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, μεσαπόλιος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μεσαιπόλιος, οὕτω καὶ Πυλομένης Πυλαμένης, Πυλαιμένης.[3] Καὶ τὸ γυναιμανὴς δὲ ὁμοίως παράγεται, κατά τινας. ἔτι δὲ καὶ τὸ τιθαιβώσσειν, τουτέστι, σιμβλοποιεῖν, καὶ[4] ἀποτιθέναι τὰς μελίσσας βόσιν, ἤγουν τροφὴν ἑαυταῖς. Ἔστι γὰρ τιθοβώσσειν, καὶ τροπῇ τιθαβώσσειν, καὶ πλεονασμῷ, τιθαιβώσσειν.[5] Τοιούτου δὲ τύπου καὶ ὁ ἀκραιφνὴς, καὶ ἕτερα δηλωθησόμενα ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ λάσιον κῆρ, ἀντὶ τοῦ πυκινὴ ψυχή. τουτέστι, μεταληπτικῶς,[6] πυκνὴ, καὶ συνετή· οὐ μὴν ἀραιὰ, καὶ ἄφρων. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, λάσιον κῆρ, ψυχὴ λασιωμένη τοῖς νοήμασι, καὶ συνεχῆ, καὶ ἄλλα ἐπ᾽ ἄλλοις, καὶ ὡς οἷον αὔλακα βαθεῖα, δασέα τὰ κεδνὰ,[7] Τραγικῶς εἰπεῖν, βλαστάνουσα βουλεύματα. Χρήσιμον δὲ τοῦτο εἰς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως λάσια στήθη, τὰ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, γοργότερον ὂν τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ δεινότερον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἦτορ μερμηρίζει ἐν στήθεσι λασίοις· ἐν-

CXCV. Paphlagonum dux erat Pylæmenis hirſutum cor, videlicet per periphraſin ipſe Pylæmenes, ex Enetis, unde agreſtium mularum genus: qui, hoc eſt, Paphlagones, Cytorum habebant, & Seſamum incolebant, circaque Parthenium fluvium inclytas domos habitabant, Cromnamque, Ægialumque, & altos Erythinos. Paphlagones igitur nomen habent a Paphlagone, inclyto, & celebri eorum duce. Sed vocem hanc Comicus in impudentem, & procacem Oratorem detorſit, quem Paphlagonem ſalsè, atque acutè vocavit, eo quòd in concionibus veluti ἐπάφλαζε, *paphlaſſabat, hoc eſt, vocis aſperitate fervebat, atque æſtuabat, ſeu vocis ſtrepitu æſtuantium fluctuum ſonum imitabatur*. Ὁ Πυλαιμένης, *Pylæmenes*, ſimiliter deducitur, atque ὁ μεσαιπόλιος, *ſemicanus, is, qui mediâ eſt, non integrâ canitie, ſeu mixtos, ſparſoſque habet canos*. Sicuti enim nomen hoc fit ex μέσος, *medius*, μεσοπόλιος, *ſemicanus, ſeu dimidiâ ex parte canus*, & mutatione τοῦ ο in α, μεσαπόλιος, & pleonaſmo τοῦ ι, μεσαιπόλιος· ſic etiam Πυλομένης, Πυλαμένης, Πυλαιμένης, *Pylomenes*, *Pylamenes*, *Pylæmenes*. Ac ſimiliter, juxta nonnullos, derivatur τὸ γυναιμανὴς, *mulieroſus, ſeu mulierum amore inſanus*: nec non τὸ τιθαιβώσσειν, hoc eſt, mellificare, ſeu mel conficere, idque, quod faciunt apes, cum ipſæ ſibi ἀποτιθέασι βόσιν, videlicet τροφὴν, *cibum reponunt*. Eſt enim τιθοβώσσειν, & litteræ unius mutatione, τιθαβώσσειν, & per pleonaſmum, τιθαιβώσσειν. Hujuſque etiam exempli eſt ὁ ἀκραιφνὴς, *purus, ſeu integer*, aliaque hujus generis, quæ poſtea explicaturi ſumus. Τὸ λάσιον κῆρ, *hirſutum cor*, pro πυκινὴ ψυχὴ, *animus denſus, ac ſolidus*. hoc eſt, per metalepſin, πυκνὸς, καὶ συνετὸς, *ſpiſſus, ac prudens*; non certè quidem rarus, nec ſtolidus. Rurſus, ut ita dicam, hirſutum cor, animus cogitationibus ſpiſſior, ac denſior, quique continua, aliaque poſt alia, &, veluti profundus ſulcus, ſpiſſa, hoc eſt, proba, & prudentia conſilia, ut cum Tragico loquar, producat. Appoſitum autem id eſt, atque opportunum ad Achillis λάσια στήθη, *pectora hirſuta, atque hiſpida*, quæ dicta ſunt in libro α· quum tamen id ipſum majorem acrimoniam, & gravitatem, quàm locus ille, præ ſe ferat. Illic enim animus ſecum ipſe cogitat, ac deliberat ἐν στήθεσι λασίοις, *in pecto-*

1. Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος) Euſtathius ad Periegetam, ubi de Paphlagonibus: ἀπὸ Παφλαγόνος ἂν κληθέντες υἱοῦ Φινέως. Conſtantinus Porphyrogenneta Themate 7. l. 1. εἰσὶ δὲ οἱ Παφλαγόνες γένος Αἰγύπτιον, ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τῆς Παφλαγονίας οἰκήσαντος, ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα τὴν προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν. Politus.

2. εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα) In Cleonem excogitatum ab Ariſtophane in Equitibus, tamquam Παφλαγόνα, οὐ τῷ γένει, ut explicat Scholiaſta, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐπέφλαζεν ἐν ἐκκλησίᾳ. Et rurſus: Παφλαγόνα δὲ τὸν Κλέωνα, διὰ τὸ τῆς φωνῆς ἀπηχὲς, ἀπὸ τοῦ παφλάζειν ὠνόμασεν. ἔφην γὰρ, ὅτι ξένος εἰς ἐπολιτεύσατο. ἐνέφηνε δὲ αὐτὸν, ὡς ξένον, καὶ βάρβαρον. Suidas: Παφλαγών. ὁ Κλέων, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός. διὰ τὸ τῆς φωνῆς ἀπηχὲς ἀπὸ τοῦ παφλάζειν. ξένος γὰρ ἦν, καὶ βάρβαρος. Politus.

3. Καὶ τὸ γυναιμανὴς δὲ ὁμοίως παράγεται, κατά τινας) Etymologici Magni Auctor: ὥσπερ παρὰ τὸ τομὴ γίνεται Τομόθεος, οὕτω καὶ ἀπὸ τὸ γυνὴ γίνεται γυναιμανής· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς τὴν αι δίφθογγον (ὥσπερ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος) γυναιμανής. Polit.

4. ἀποτιθέναι τὰς μελίσσας βόσιν) Etymologici Magni Auctor v. Τιθαιβώσσουσας. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Heſychius: Τιθαιβώσσειν, τιθέναι τὴν βόσιν, τουτέστι, τὴν τροφήν. Τιθαιβώσσουσιν, ἀποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται ἢ λεγόμεναι μελίσσαι. Politus.

5. Τοιούτου δὲ τύπου καὶ ὁ ἀκραιφνὴς) Etymologici Magni Auctor ex Orione: ἀκραιφνὴς, παρὰ τὸ ἀκραιφνὲς, τὸ ο τραπέντος εἰς αι, ὡς ἐπὶ τοῦ μεσοπόλιος, μεσαιπόλιος. Polit.

6. πυκνὴ, καὶ συνετή) Heſychius: Λάσιον κῆρ, ἡ πυκνὴ, καὶ συνετὴ, καὶ λίαν θεία ψυχὴ, καὶ συνετή. ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὸ γὰρ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ. Politus.

7. Τραγικῶς εἰπεῖν) Æſchylum intelligit: τοὺς βαθεῖας αὔλακας καρπούμενος. Salvinus.

Digitized by Google

floribus hirſutis, atque hiſpidis. At vero hoc loci cor ſimpliciter λάσιον, *hirſutum*, vocatur. Operæ pretium eſt inquirere, quomodo ſit λάσιον, *hirſutum*.

CXCVI. Quamvis autem Poëta τὸ λάσιον, *denſum, ac veluti plantis conſitum*, tamquam de profundo ſulco, ut dictum eſt, ad animi laudem uſurpaverit; tamen volo, obſerves, ut Lyſis ille Pythagoricus apud Jamblichum, ſignificatione hac inverſâ, eam, tamquam a montanis locis, in malam partem detorſerit, cum linguâ Doricâ in eam ſententiam ſcripſit, ut diceret, menti, cordique illorum, qui non purè, atque integrè bonis artibus, & diſciplinis ſunt initiati, inſita eſſe, atque innata fruticeta, denſa illa quidem, & λάσια, *ideſt*, *ſpiſſa*, *atque horrida*, quæ, quidquid ſativi mitioriſque naturæ in animâ eſt, vimque omnem rationis, penitus obumbrent, prohibeantque, ne vis ipſa intelligendi palam creſcat, atque erumpat. Quin & ſexcenta alia in alienum ita ſenſum detorta tum invenire licet, tum dicere. Etenim Cadmeam victoriam alii in laude nequaquam ponunt, quippe qui infructuoſam, atque inutilem eam dicant, tum aliis de cauſſis, tum etiam quia ex eâ Cadmeorum de Argivis victoriâ, neque Eteocles, neque ejus copiæ, fructum ullum ceperunt. Verùm Arrianus magnam, &, quod ajunt, ſummam, & perfectam victoriam intelligit, quòd Polynicis exercitus maximam a Cadmeis cladem acceperit, ita ut unus ſoluſque Adraſtus incolumis evaſerit. Præterea verò, tametſi hoc loci τὸ λάσιον, *hirſutum*, *ideſt*, *cordatum*, *prudens*, *animoſum*, *virile*, in bonam partem ſumitur; tamen ſciendum, ſecus id eſſe uſurpatum in τῷ λάσταυρος· quum ipsâ hac voce improbus quidam, & nequior Comicus luſerit pro λασιόταυρος, *is*, *qui taurum*, *ſeu penem hirſutum habet*.

CXCVII. Eneti, gens Paphlagoniæ, ubi mulorum genus repertum ferunt. Fuit etiam, juxta Ethnicorum ſcriptorem, gens apud Triballos, Eneti. Quin etiam, inquit, dictæ equæ Enetides. Idemque narrat, Enetorum equas optimas eſſe ad jugum ducendum. Sed & fuit, inquit, urbs Enetus, e qua Myrmex Philoſophus

ἐνταῦθα δὲ λάσιον ἁπλῶς λέγεται κῆρ. [1] Ἄξιον ζητῆσαι, πῶς ἐστὶ λάσιον.

ρϙϛʹ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ποιητὴς, ἐπὶ ἐπαίνῳ ψυχικῷ τὸ λάσιον εἴληφεν, ὡς ἐπὶ αὔλακος βαθείας, ὡς εἴρηται· ὁ δὲ παρὰ Ἰαμβλίχῳ Πυθαγορικὸς Λύσις, ἀντιστρέψας εἰς ψόγον, ὡς ἀπὸ γῆς ὀρεινῆς, παρείλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσσῃ Δωρικῇ νοῦν τοιοῦτον· ὅτι πυκιναὶ, καὶ λάσιαι λόχμαι περὶ τὰς φρένας, καὶ [2] τὰς καρδίας [3] πεφύκασι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ [4] ἥμερον, καὶ πρᾶον, καὶ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς, ἐπισκιάζουσαι, καὶ κω- Rom. p.361.
λύουσαι προφανῶς [5] αὐξηθῆναι, καὶ προκύψαι [6] τὸ νοητικόν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερα μυρία οὕτω παρεστραμμένα καὶ εὑρεῖν, καὶ εἰπεῖν. Καὶ γοῦν [7] Καδμείαν νίκην, οἱ μὲν ἄλλοι, οὐκ ἐπαινοῦντές φασι, τὴν ἀκάρπωτον γὰρ, καὶ ἀκερδῆ, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀπόνασθαι τὸν Ἐτεοκλῆν τῆς τῶν Καδμείων κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, μηδὲ τοὺς ἀμφ᾽ αὐτόν. Ἀρριανὸς δὲ τὴν μεγάλην, καὶ, ὅ φασι, κατ᾽ ἄκρας ἰοῦ, διὰ τὸ ἄκρως ἡττηθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πολυνείκην ὑπὸ τῶν Καδμείων, ὡς μόνον περισωθῆναι τὸν Ἄδραστον. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι ἐν τούτοις μὲν τὸ λάσιον κατὰ καλοῦ κεῖται· ἐν δὲ τῷ, λάσταυρος, ἄλλως τέθειται, παίξαντος τῶν τινος ἐπιτρίπτων Κωμικῶν, [8] εἰς τὸ λασιόταυρος.

ρϙζʹ. Ἐνετοὶ δὲ, [9] ἔθνος περὶ Παφλαγονίαν, [10] ὅθεν ἡμιόνων γένος, φασὶν, ἐπενοήθη. Ἦν δὲ, κατὰ τὸν ἀναγραφέα τῶν Ἐθνικῶν, καὶ ἔθνος παρὰ Τριβαλλοῖς, Ἐνετοί. Λέγονται δέ, φησι, καὶ [11] Ἐνετίδες ἵπποι. Ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι [12] αἱ θήλειαι ἵπποι τῶν Ἐνετῶν, πρὸς ζευγηλασίαν ἄρισται. Ἦν δὲ καὶ [13] πόλις Ἐνετὸς, φησιν, ἀφ᾽

1. Ἄξιον ζητῆσαι, πῶς ἐστὶ λάσιον) Plin. lib. XI. cap. XXXVII. *Hirto corde gigni quoſdam homines proditur, neque alios fortioris eſſe induſtria: ſicut Ariſtomenem Meſſenium, qui CCC. occidit Lacedæmonios.* Idem de Leonidâ Plutarchus in Parallelis. *Salvinus.*

Ἄξιον ζητῆσαι, πῶς ἐστὶ λάσιον) Explicat, aut explicare quodammodo nititur Hesychius, illis verbis: τὸ γὰρ δυναμικὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥ τις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ, ὅπου δὲ ἐπιπλεῖστον δασύ ἐστιν, καὶ ἰσχυρόψυχον. Inde igitur Hesychio, e pectore hirſuto cor hirſutum, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Etymologus cauſſam affert, calorem, vitalem ſpiritum, eum, qui eſt αἰτία τῆς ἐμψύξεως τῆς ψυχῆς. Calor autem maximè in corde, ubi caloris principium eſt, ac vitæ. Hinc cor λάσιον, ὡς θερμόν. Sicuti & στῆθη λάσια, ὡς θερμά. Etymologus: στήθεσσι λαχνήεντι, πυκνοῖς, θερμοῖς, οἱ γὰρ θέρμη ἐν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πυκνοῖς τόποις. ὑπὸ γὰρ τὰ στέρνα κεῖται ἡ καρδία, ἐν ᾗ ἐστι τὸ πυρῶδες, ἢ ζωπυρῶδες, καὶ θερμόν, καὶ μαντικὸν τῆς ψυχῆς. Λάσιοι ἄν, πολύθριχες, ἢ συνετοί. Politus.

2. τὰς καρδίας) Al. τὰν καρδίαν. Polit.

3. πεφύκασι) Doricè, πεφύκαντι. Scriptum erat a Lyſide, ἐμπεφύκαντι. Polit.

4. ἥμερον) Doricè, ἅμερον, ut & τᾶς ψυχᾶς. Polit.

5. αὐξηθῆναι) Doricè, αὐξηθῆμεν. Polit.

6. τὸν νοητικόν) l. τὸ νοητικόν. Polit.

7. Καδμείαν νίκην, οἱ μὲν ἄλλοι οὐκ ἐπαινοῦντές φασι) Zenobius: Καδμεία νίκη. ἐπὶ τούτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλως λέγουσι. ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς πλεονεκτικῆς νίκης. Suidas: Καδμεία νίκη λέγεται ὅτε τῷ κακῷ νικῶσιν. Politus.

8. εἰς τὸ λασιόταυρος) Suidas: Λάσταυρος, πόρνος, δασὺς τὸν πρωκτόν, λασιόπρωκτός τις ὤν. Theopompus apud Athenæum: εἴ τις ἦν ἐν τοῖς Ἕλλησιν, ἢ τοῖς βαρβάροις λάσταυρος, ἢ βδελυρός, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον· οὗτοι χεδὸν ἅπαντες εἰς Μακεδονίαν ἀθροισθέντες, ἑταῖροι Φιλίππου προσηγορεύοντο. Politus.

9. ἔθνος περὶ Παφλαγονίαν) Corrige Stephanum, ubi de Enetis: ἔθνος δὲ παρὰ Παφλαγονίαν. Legendum eſt, περὶ Παφλαγονίαν. Hinc autem ex Euſtathio ſupplenda eſt in nonnullis Stephani Epitome. *Politus.*

10. ὅθεν ἡμιόνων γένος, φασίν, ἐπενοήθη) quod quidem Conſtantinus Porphyrogenneta dicit eſſe argumento pravitatis, & nequitiæ Paphlagonum. Διὸ καὶ τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι λέγω, σημεῖον τοῦτο τῆς αὐτῶν πανουργίας, καὶ μοχθηρίας δεικνύς. Politus.

11. Ἐνετίδες ἵπποι) quæ ἡμιονίτιδες, cujuſmodi equas apud Venetos quoque Italiæ, priſco exemplo, ali conſueviſſe teſtatur Strabo l. 5. p. 212. οἱ δ᾽ ἐν τῷ Τρωικῷ πολέμῳ μετ᾽ Ἀντήνορος συνδιῶσαι δεῦρο φασὶ τῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας Ἐνετῶν τινάς, μαρτύριον δὲ τούτου προφέρονται, τὴν περὶ τὰς ἱπποτροφίας ἐπιμέλειαν. ἢ νῦν μὲν τελέως ἐκλέλοιπε, πρότερον δ᾽ ἐτιμᾶτο παρ᾽ αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ζήλου, τοῦ κατὰ τὰς ἡμιονίτιδας ἵππους. Hinc Hesychius: Ἐνετίδας, πώλους στεφανηφόρους ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετικοῦ. διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Politus.

12. αἱ θήλειαι ἵπποι τῶν Ἐνετῶν, πρὸς ζευγηλασίαν ἄρισται) Ab hac cauſſâ videtur dixiſſe Euripides in Hippolyto συζυγίαν πώλων Ἐνετάν. Scholiaſta τὸ Ἐνετάν exponit Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ, inquit, ἔθνος Παφλαγονίας. Politus.

13. πόλις Ἐνετός, φησιν, ἀφ᾽ ἧς Μύρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος) Nomen Philoſopho huic Dialectico, Μύρμηξ. Stephanus: Ἔστι καὶ πόλις Ἐνετός, ἀφ᾽ ἧς ἦν Μύρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας. Sed rectè notant docti viri, falſum eſſe Stephanum pravâ Diogenis Laërtii lectione. Diogenis locus rectè ita legitur in Stilpone: Δίφιλον δὲ τὸν Βοσπορίανον Εὐφάντου, καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου, παραγενομένους, ὡς ἐλέγξοντας, ἀμφοτέρους ζηλωτὰς ἔσχε. Politus.

ἀφ᾽ ἧς Μύρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος. Ὁ Γεωγράφος δὲ λέγει, ὅτι [1] Ἐνετοὶ ἐν Παφλαγονίᾳ νῦν οὐ δείκνυνται. Τινὲς δὲ κώμην φασὶ [2] παραιγιαλὸν, δέκα σχοίνους Ἀμάστρεως διέχουσαν. ἤγουν στάδια τριακόσια, ὡς δηλοῖ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς εἰπών· χώρα δίσχοινος. Τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ἑξήκοντα στάδια. Σημείωσαι δὲ, ὅτι [3] τὸ, σχοῖνος, ἀόριστόν φασί τινες· ὡς καὶ τὸ παρασάγγης ὁ Περσικός· ὃν οἱ μὲν, ἑξήκοντα στάδιά φασιν· [4] οἱ δὲ τριακόσια, καὶ τεσσαράκοντα. Φησὶ γοῦν καὶ ὁ Γεωγράφος, [5] ὅτι παρ᾽ Αἰγυπτίοις ἄστατον τὸ τοῦ σχοίνου μέτρον. Ζηνόδοτος δὲ, ὡς ὁ αὐτὸς Γεωγράφος λέγει, [6] τὸ ἐξ Ἐνετῶν, ἐξ Ἐνετῆς γράφει, καὶ νοεῖ Ἐνετὴν, ἀκολούθως τῷ Ἑκαταίῳ, τὴν νῦν Ἀμισὸν, Λευκοσύρων οὖσαν, ὡς δηλοῖ τὸ, [7] Ἐνετοὶ ἐκ Λευκοσύρων ὁρμηθέντες, Τρωσὶ συνεμάχησαν. Καὶ ἄλλοι δὲ ἄλλα περὶ τῶν Ἐνετῶν φασι. [8] καὶ γέγραπται περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Μέμνηται δὲ καὶ Εὐριπίδης ἵππων Ἐνετικῶν, [9] Ἐνέτας ἐκείνας προσενεγκών. Αἰτιῶνται δ᾽ ἐκεῖ τὴν τοιούτων ἵππων μνείας οἱ παλαιοὶ οὐκ εὔζηλον ἀναχρονισμόν· ὡς μήπω τότε παρ᾽ Ἕλλησιν ὄντων Ἐνετῶν ἵππων, ἀλλ᾽ αὐτῶν μὲν ὕστερον εἰς χρῆσιν ἐλθόντων, ὅτε πρῶτος Λέων Λακεδαιμόνιος ὀγδοηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα [10] νενίκηκεν Ἐνέταις ἵπποις μετ᾽ ἐπιγράμματος· τοῦ δὲ Εὐριπίδου ἀναχρονίσαντος [11] τὴν τοιαύτην ἱππείαν εἰς τὰ ἡρωϊκά. [12] Τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. [13] ἔνθα τε κλῆρος μέμνηται

phus Dialecticus. Geographus autem ſcribit, nullos nunc oſtendi in *Paphlagoniâ* Enetos: ſed hoc nomine intelligi a nonnullis pagum quemdam in littore, ſchœnos decem ab Amaſtri diſſitum. ſtadia videlicet trecenta, ut idem alio in loco declarat his verbis: regio binûm ſchœnorum. Sunt autem hæc ſtadia ſexaginta. Ubi obſerva id, quod aliqui docent, ſchœnum menſuræ eſſe incertæ, neque definitæ: ſicuti & paraſangam Perſicum: quem alii ſexaginta ſtadiorum eſſe dicunt, alii triginta, aut quadraginta. Nam & Geographus ait, variam eſſe, atque inconſtantem ſchœni menſuram apud Ægyptios. Ceterùm Zenodotus, ut idem Geographus teſtatur, pro Ἐξ Ἐνετῶν, *Ex Enetis*, ſcribit Ἐξ Ἐνετῆς, *Ex Enete*, & Eneten, poſt Hecatæum, Amiſum, quam nunc vocant, intelligit: quæ urbs eſt Leucoſyrorum, ut inde apparet, quòd traditum ſit, Enetos, e Leucoſyris profectos, ſua cum Trojanis arma conſociaſſe. Quin & alii alia afferunt de Enetis, de quibus etiam ſcriptum eſt ad Periegetam. Meminit præterea Euripides equarum Eneticarum, quas Ἐνέτας, *Enetas*, appellat. Verùm priſci eum ibi in hiſce equabus commemorandis anachroniſmi reprehendunt, non ſanè boni, neque imitandi: quippe quum nondum tunc apud Græcos Enetæ equæ haberentur; ſed ipſæ poſtmodum in uſum venerint, cum Leo Lacedæmonius equabus Enetis, ut erat in epigrammate, primus vicit Olympiadem quintam ſupra octogeſimam: & tamen Euripides per anachroniſmum iſtiuſmodi equarum uſum ad heroica tempora retulerit. Verùm & apud Sophoclem ex-

1. Ἐνετοὶ ἐν Παφλαγονίᾳ νῦν οὐ δείκνυνται) Geographus: Οὐ γὰρ δείκνυσθαι φασὶ νῦν Ἐνετοὺς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ. Polit.

2. παραιγιαλὸν) ἐν τῷ αἰγιαλῷ. Polit.

3. τὸ, σχοῖνος, ἀόριστόν) τὴν σχοῖνον, ἢ τὸν σχοῖνον. Genere namque τὸ σχοῖνος eſt ambiguum. Menſura hæc ἀόριστος. Plinius lib. 6. c. 26. *Inconſtantiam menſuræ diverſitas auctorum facit: quum Perſæ quoque ſchœnos, & paraſangas, alii aliâ menſurâ determinent*. Politus.

4. οἱ δὲ τριακόσια, καὶ τεσσαράκοντα) lege, οἱ δὲ τριάκοντα. ut τριάκοντα etiam pro τριακόσια reſcripſit apud Strabonem Xylander. Deinde in Euſtathio placet legere: τριάκοντα, ἢ τεσσαράκοντα. Geographus: τὸν δὲ παρασάγγην τὸν Περσικὸν οἱ μὲν ἑξήκοντα σταδίων φασὶν, οἱ δὲ τριάκοντα, ἢ τετταράκοντα. Politus.

5. ὅτι παρ᾽ Αἰγυπτίοις ἄστατον τὸ τοῦ σχοίνου μέτρον) Geographus: ὅπου μέντοι πλείοσιν ἄλλοτ᾽ ἄλλῳ μέτρῳ χρώμενοι τῶν σχοίνων, ἀποδιδόασι τὰ διαστήματα, ὥστε καὶ τετταράκοντα σταδίων, καὶ ἔτι μείζους κατὰ τόπους ὁμολογεῖσθαι παρ᾽ αὐτοῖς. Καὶ διότι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἄστατόν ἐστι τὸ τοῦ σχοίνου μέτρον, αὐτὸς Ἀρτεμίδωρος ἐν τοῖς ἑξῆς δηλοῖ. Originem vocis indicat Hieronymus in c. 3. Joël Prophetæ, ubi ex LXX. Interpretibus mentionem facit τῶν σχοίνων, *quod aut funiculum, inquit, ſignificat, aut, juxta Ægyptios, menſuram certi itineris, Pſalmiſtâ dicente: ſemitam meam, & funiculum meum tu inveſtigaſti. In Nilo enim flumine, ſive in ripis ejus, ſolent naves funibus trahere, certa habentes ſpatia, quæ vocant funiculos, ut labori deſſeſſorum recentia trahentium colla ſuccedant*. Politus.

6. τὸ ἐξ Ἐνετῶν, ἐξ Ἐνετῆς γράφει) Geographus: Ζηνόδοτος δὲ ἐξ Ἐνετῆς γράφει, καί φησι δηλοῦσθαι τὴν νῦν Ἀμισόν. Et rurſus: Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος παρατίθησι τὸ τοῦ Ζηνοδότου, ὅτι γράφει,

Ἐξ Ἐνετῆς, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Ταύτην δέ φησιν Ἑκαταῖον τὸν Μιλήσιον δέχεσθαι τὴν Ἀμισόν. Politus.

7. Ἐνετοὶ ἐκ Λευκοσύρων ὁρμηθέντες) Geographus: Μαιάνδριος γοῦν ἐκ τῶν Λευκοσύρων φησὶ τοὺς Ἐνετοὺς ὁρμηθέντας συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσίν. Sunt autem Λευκόσυροι, Cappadoces, ad differentiam Syrorum τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου. Politus.

8. καὶ γέγραπται περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ) ubi pariter Euſtathius notat, ad hunc etiam locum Homeri de Enetis γεγράφθαι τὰ ὅμοια. Polit.

9. Ἐνέτας ἐκείνας προσενεγκών) Ἐνέτας, ſeu Ἐνετάς dicit Euripides τὰς Ἐνετίδας. Equas Ἐνετίδας peculiari notâ celebratas, patet ex Heſychio, & Stephano. Euripides in Hippolyto:

Εἴθε γενοίμαν ἐν τοῖς ἀκτῖσι,
Πώλους Ἐνέτας δαμαζομένα.

Scholiaſta: ταῦτα ἀναχρονίζεται, οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες ἐχρῶντο ἵπποις τοιούτοις. οἱ γὰρ Ἐνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες, ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν. Malim dixiſſet Scholiaſta, οἱ γὰρ Ἐνετοὶ Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες. ut poſtea ad eumdem Hippolytum dicit: Ἐνετοὶ γὰρ, ἔθνος Παφλαγονίας. Ἐνετοὶ namque οἱ τῆς Παφλαγονίας. At vero Ἐνέται, ſeu, ut ego ſcripſerim, Ἐνεταὶ, equæ αἱ Ἐνετίδες. Unde hic malim apud Euſtathium, Ἐνέτας ἐκείνας προσενεγκών. Politus.

10. νενίκηκεν Ἐνέταις ἵπποις μετ᾽ ἐπιγράμματος) Scholiaſta Euripidis: Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ. καὶ ἐπέγραψεν ἐν εἰκόνι· Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις, Ἀντικλείδα πατήρ. Politus.

11. τὴν τοιαύτην ἱππείαν) Ἐνετικὴν πωλείαν, adeò poſtea celebrem, ut Dionyſius quoque, tyrannus Siciliæ, equorum ad certamina armentum inde ſibi inſtituerit. Strabo: τούτων δὲ καὶ Ὅμηρος μέμνηται·

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Καὶ Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐντεῦθεν τὸ ἱπποφορβεῖον συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων. ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, καὶ πολὺν χρόνον διαδοκιμάσαι τὸ γένος. Politus.

12. Τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ) Anachroniſmi Poëtarum defendi ſæpius poſſunt, & excuſari Prolepſi: qualia multa Prolepſeos exempla obſervans noſter Grammatici in Virgilio. Politus.

13. ἔνθα τε κλῆρος μέμνηται ἀλόγου αὐτοῦ) lege, ἔνθα τε κλῆρος μέμνηται, ὡς ἄλογος αὐτός. Sophocles Ajam v. 1308.

Οὐ δραπετεύων τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς
Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ᾽ ὃς εὐλόφου
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.

Scholiaſta: τοῦτο δὲ ἱστορεῖται περὶ Κρεσφόντου, καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων· ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὸν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρωμένων περὶ Μεσσήνης. Politus.

exempla extant artificioſa anachroniſmi, tum eo loci, quo fortis meminit, quæ e bene criſtatâ galeâ prior proſilitura erat, quippe quæ non gleba eſſet humentis limoſæque argillæ, qualem ſcilicet poſterioribus temporibus curioſè, callidèque excogitavit Creſphontes Athenienſis; tum Trachiniarum initio, ubi priſca illa Dejanira ſententioſo Solonis dicto utitur, qui certè Solon ætate fuit poſterior; tum denique in illis verbis: *numquam ita ſententiam per calculos tuliſſent*. Suffragia enim calculis ferre Heroës nondum didicerant: ſed calculorum inventum, fuit utique poſterioris ætatis.

CXCVIII. Mulas dicit ἀγροτέρας, *agreſtiores, ſeu agreſtes*, quæ non educantur domi ob raritatem; ſed in armentis, & paſcuis, ob magnam earum multitudinem. Nonnulli tamen explicant eas, quæ ægrè domantur propter feritatem: alii eas, quarum opera idonea eſt in agris, atque utilis. Et obſerva, non cervas modò dici ἀγροτέρας, quas ſic vocari ajunt, quaſi ἀγηροτέρας, *minimè ſeneſcentes, ſeu expertes ſenii*, ob longitudinem, & diuturnitatem vitæ: nec non ἀγροτέραν, *ſylveſtrem, ſeu venatricem*, Dianam, ut patet ex Comico, quæ etiam Ἀγραία, *Agræa*, apud Platonem, juxta Pauſaniam, a loco quodam prope Iliſſum, cui nomen Agræ, & Agra: ubi parva, ut ille ait, Cereris myſteria agebantur, quæ vocata ſunt τὰ ἐν Ἄγραις, *Agræa, ſeu agi ſolita in Agræ, i. e. in loco Agræ*, ſimiliter atque dicunt ἐν Ἀσκληπιοῦ, *in Æſculapii, i. e. in æde Æſculapii*. Itaque non hæc tantummodò, volo, obſerves: ſed ecce tibi, mulæ etiam, propter eas, quas expoſuimus, cauſſas, ἀγρότεραι, *agreſtiores, ſeu agreſtes*. Porrò autem ἡ Κύτωρος, *Cytorus*, Homerica, alia eſt,

μένηται εὐλόφου κυνῆς, ὃς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀργύρης ὤν, κατὰ τὴν τεχνουργίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Ἀθηναίου Κρεσφόντου· [1] καὶ ἐν τῷ τῶν Τραχινιῶν δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηιάνειρα, γνωμικῷ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἄν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν. Ψηφίζειν γὰρ, οὔπω ᾔδεισαν ἥρωες· ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα.

ρ ϛή. Ἀγροτέρας δὲ ἡμιόνους λέγει, τὰς μὴ διὰ τὸ σπάνιον οἰκοτραφεῖς, [2] ἀλλὰ ἀγελαίας, καὶ νομάδας διὰ τὸ πολὺ πλῆθος αὐτῶν. Τινὲς δὲ, [3] τὰς δυσδαμάστους διὰ τὸ ἄγριον· ἕτεροι δὲ τὰς ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείους. Καὶ σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον [4] ἔλαφοι ἀγρότεραι, ἃς οὕτω φασὶ καλεῖσθαι, ὡς οἷον ἀγηροτέρας, διὰ τὸ μακρόβιον· [5] ἔτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, [6] ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι, κατὰ Παυσανίαν, ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, [7] ᾧ κλῆσις, Ἄγραι, καὶ Ἄγρα· οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἤγετο, φησὶ, μυστήρια, ἃ ἐλέγετο [8] τὰ ἐν Ἄγραις, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Οὐ τοίνυν μόνα ταῦτα· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡμίονοι ἀγρότεραι, διὰ τὰς εἰρημένας αἰτίας. [9] Ἡ δὲ Κύτωρος ἡ Ὁμηρικὴ, ἄλλη

1. καὶ ἐν τῷ τῶν Τραχινιῶν δὲ προοιμίῳ) Sophocles:

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς,
Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
Θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.

Scholiaſta: ὁ τρόπος ἀναχρονισμός. μεταγενέστερος γὰρ Σόλων, ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς, πρὸς Κροῖσον ἀποφαινόμενος. Politus.

2. ἀλλὰ ἀγελαίας) Sic igitur ἀγροτέρας, tamquam ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Etymologici Magni Auctor ex Philone: ἀγροτέρα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀγρός. ἀγρόπορος γὰρ οὐκ ἔστι. ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄγειν ἀγρότερος παράγεται. ἀπαραχημάτιστον γάρ. Hoc modo mulæ ἀγρότεραι, αἱ ἀγόμεναι. Sunt tamen, qui τὸ ἀγροτέρας velint eſſe per ſyncopen ex ἀγριωτέρας. Politus.

3. τὰς δυσδαμάστους διὰ τὸ ἄγριον) Heſychius: ἀγροτέρων. ἀγρίων. ἀγροτέροισιν, ἀγριωτέροισιν. Suidas: ἀγροτέρας, ἀγρία. Polit.

4. ἔλαφοι ἀγρότεραι, ἃς οὕτω φασὶ καλεῖσθαι ὡς οἷον ἀγηροτέρας) Etymologici Magni Auctor: Ἀγροτέρας ἐλάφους, ἀγηροτέρας· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀγροτέρας, διὰ τὸ πολυχρόνιον τοῦ ζῴου, ὡς ὁ χρησμὸς δηλοῖ·

Ἐννέα γάρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
Ἀνδρῶν γηρώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Politus.

5. ἔτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις) Comicus Equitibus:

Τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα
Εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον.

Scholiaſta: Τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ. τῇ Ἀρτέμιδι. ἰδίως γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι σέβουσι, καὶ τιμῶσι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Politus.

6. ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι) Agræa, Diana, apud Platonem in Convivio: ΦΑΙ. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; ΣΩ. Λέγεται γάρ. ΦΑΙΔΡ. Ἆρ' οὖν ἐνθένδε; χαρίεντα γοῦν, καὶ καθαρὰ, καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται, καὶ ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. ΣΩΚΡ. Οὐκ, ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ', ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. καί πού τίς ἐστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου. Politus.

7. ᾧ κλῆσις Ἄγραι) Lege, ἧς κλῆσις. Χώρα τῷ πρὸς τῷ Ἰλισσῷ nomen Agræ. & Agra. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς. ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον. Habuit fortaſſe Euſtathius in mente τὸ χωρίον, cum ſcripſit, ᾧ κλῆσις, ſi ita verè ſcripſit. Heſychius: Ἄγραι, χωρίον Ἀττικὸν, ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος. Ibi primum Dianam venatam ferunt. Pauſanias Atticis: Διαβᾶσι δὲ τὸν Ἰλισσὸν, χωρίον Ἄγραι καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν, ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου. καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. Politus.

8. τὰ ἐν Ἄγραις, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ) Legendum ſuſpicor, ὁμοίως τῷ τὰ ἐν Ἀσκληπιοῦ· ſimiliter atque dicta τὰ ἐν Ἄγραις. Alii ἐν Ἄγραις. quam falſam eſſe lectionem convincit id, quod ſtatim, exempli cauſsâ, additur, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Sic apud Clementem Alexandrinum, loco illo Protreptici: τὰ μὲν ἐπὶ Σάγρῃ, μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἁλιμοῦντι τῆς Ἀττικῆς. Ubi Meurſius corrigebat, ἐπὶ Ἄγρᾳ· ego malim: τὰ μὲν ἐν Ἄγραις μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἁλιμοῦντος. Qui genus illud loquendi per ellipſin minus attendebant ἐν Ἄγραις, ἐν Ἁλιμοῦντος, videntur mihi inde feciſſe, ἐπὶ Σάγρῃ, ἐν Ἁλιμοῦντι. Politus.

9. Ἡ δὲ Κύτωρος ἡ Ὁμηρικὴ, ἄλλη ἐστὶ παρὰ τὰ Κοτύωρα) Utraque nunc confundunt docti viri, errore ſanè minimè omnium ferendo. Alia Cytorus; alia Cotyora. Cytorus, urbs eſt ſatis nota Paphlagoniæ. Cotyora, κώμη Ποντικὴ, ſeu Ponti Cappadocici. Cognita veteribus Geographis fuit diviſio Cappadociæ in Cappadociam τὴν πρὸς τῷ Ταύρῳ, & in eam Cappadociam, quam Pontum dixerunt, ſeu Cappadociam τὴν πρὸς τῷ Πόντῳ. Hæc altera Cappadocia, Pontus Cappadocicus dicitur Ptolemæo. Hujus igitur Cappadociæ Ponticæ fuerunt τὰ Κοτύωρα. de quibus in Stephani Epitome: Κοτύωρα, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ, ὡς Ἀρριανός. Arrianus in Periplo Ponti Euxini tum Cytorum Paphlagonicam commemorat, tum Cotyora. Et Cytorum quidem in Paphlagoniâ: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦδε οὐδὲ Παφλαγονία. ἀπὸ Παρθενίου ἐς Ἄμαστριν πόλιν Ἑλληνίδα, στάδιοι ἐνενήκοντα. ὅρμος ναυσίν, ἔνθεν εἰς Ἐρυθίνους, ἑξήκοντα. καὶ ἀπὸ Ἐρυθίνων εἰς Κρώμναν, ἄλλοι ἑξήκοντα. ἐνθένδε εἰς Κύτωρον, ἐνενήκοντα. ὅρμος ναυσὶν ἐν Κυτώρῳ. καὶ ἀπὸ Κυτώρου εἰς Αἰγιαλοὺς, ἑξήκοντα. Deinde in Ponticorum locorum recenſione, poſt Jaſonium promontorium, Cilicumque inſulam, & Boona: ἐνθένδε εἰς Κοτύωρα (στάδιοι) ἐνενήκοντα. Ταύτης, ὡς πόλεως, Ξενοφῶν ἐμνημόνευσε, καὶ λέγει, Σινωπέων ἄποικον εἶναι. νῦν δὲ κώμη ἐστὶ, καὶ οὐδὲ αὐτὴ μεγάλη. ἀπὸ Κοτυώρων ἐς Μελάνθιον ποταμὸν στάδιοι μάλιστα ἑξήκοντα. Cotyororum urbis, ut tunc certè erat, meminit Xenophon l. 5. De Expedit. Cyri; eamque ſanè urbem non Paphlagonibus dat, ſed Tibarenis: ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα, πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποίκους, οἰκοῦντας ἐν τῇ Τιβαρηνῶν χώρᾳ. Itemque Diodorus Siculus lib. 14. ταύτην μὲν οὖν τὴν χώραν ἐν ἡμέραις ὀκτὼ διεπορεύθησαν· τὴν δ' ἐχομένην ἐν ξενίαν, ἣν ἐκάλουν Τιβαρηνήν. Κἀκεῖθεν εἰς Κοτύωρα πόλιν παρεγενήθησαν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἄποικον. Eâ de urbe Suidas: Κοτύωρα, πόλις Ἑλληνὶς, Σινωπέων ἄποικος· καὶ οἱ πολῖται, Κοτυωρῖται. ἡ νῦν παρὰ πολλοῖς Κύτωρα λεγομένη. Vides jam inde a Suidæ temporibus

λη ἐστὶ παρὰ τὰ Κολύωρα. Ταῦτα μὲν γάρ, [1] κώμη τῆς Ποντικῆς· ἡ δὲ Κύτωρος, πόλις Παφλαγονίας, ἀπὸ Κυτώρου κληθεῖσα παιδὸς Φρίξου. [2] ἧς ἐθνικὸν, Κυτωριεύς, καὶ Κυτωρίτης, καὶ Κυ-
E. f. p. 274. τώριος, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. [3] Ἔδοξε δέ τισι καὶ διὰ τοῦ δ γράφειν Κύδωρον. Φυλάσσει δὲ ὁ Κύτωρος μέχρι καὶ νῦν τὸ παλαιὸν ὄνομα, ὡς καὶ ὁ Παρθένιος, καὶ ἡ Κρῶμνα. Ἦν δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐμπόριον Σινωπέων ἡ Κύτωρος, [4] ἢ μᾶλλον, κατ' αὐτὸν εἰπεῖν, τὸ Κύτωρον. Πλείστη δέ, φησι, καὶ ἀρίστη φύεται πύξος [5] κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, ὥσπερ πυξοφόρος ἡ
Rom. p. 362. Κύτωρος περιᾴδεται, οὕτω καὶ ἄλλαι χῶραι ἄλλοις ἐιευθηνοῦνται φυτοῖς. Κερασοῦς μὲν ταῖς κεράσοις, ὅθεν καὶ παρωνόμασται. Σινώπη δὲ, καὶ Φαναρόια, ἐλαίαις. Φησὶ γοῦν ὁ Γεωγράφος, ὅτι τὰ τῆς Σινώπης προάστεια, καὶ τῆς Ἀμισοῦ, καὶ τῆς Φαναροίας, τὸ πλέον [6] ἐλαιοφόρα εἶναι φασίν. Ἐν δὲ τῇ Ἰνδικῇ, πολὺς που ὁ ἔβενος· ἀλλαχοῦ δὲ, αἱ κότινοι, καὶ ἑτέρωθι, ἄλλα.

ρϟθ'. [7] Σήσαμος δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἀκρόπολις Ἀμάστρεως. [8] Καὶ ὅρα τὸ Ἀμάστρεως. Οὐ γὰρ κλίνει Ἀμάστριδος. Ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ τὸ, Σήσαμον ἀμφενέμοντο, ἀστείως λεχθέν· ὡς εἴπερ ἐπὶ σησάμου τοῦ σπορίμου ἐρρέθη. Ὥρμηται δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ, Σάμον ἀμφενέμοντο, ἐπὶ τῶν Κεφαλλήνων λεχθέντος. [9] Λέγεται δὲ οἰκῆσαι ταύτην ὁ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας Φινεύς. Δίδυμος δέ, φασι, καὶ νῆσον λέγει Σήσαμον. Ὁ δὲ Παρθένιος ποταμὸς, τρυφερώτερον ἔχει τῆς κλήσεως. Φησὶ γὰρ ὁ Γεωγράφος, οὕτω· Παρθένιος ποταμὸς Παφλαγόνων, διὰ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ὀνόματος τυ-

τυ

eſt, atque τὰ Κοτύωρα, *Cotyora*. Hæc enim, pagus Ponticus; Cytorus verò, urbs Paphlagoniæ, ſic appellata e Cytoro, Phrixi filio. cujus quidem urbis nomen gentile, Cytorieoſis, & Cytorita, & Cytorius, ut Ethnicorum ſcriptor docet. Quamquam nonnulli ſcribendum cenſeant Κύδωρον, *Cydorum*, cum δ'. Servat autem etiam nunc Cytorus antiquum ſuum nomen, ſicuti etiam Parthenius, & Cromna. Ceterùm, Geographo teſte, Sinopenſium emporium fuit ἡ Κύτωρος, *hæc Cytorus*, aut potiùs, ut cum eo loquar, τὸ Κύτωρον, *hoc Cytorum*. Plurima porro, inquit, & optime buxus in Amaſtrianâ regione naſcitur, & maximè circa Cytorum. Quemadmodum autem Cytorus buxifer omnium ore, & ſermonibus celebretur; ita ſciendum, alia quoque loca aliarum plantarum copiâ, & ubertate affluere. Ceraſûs abundat ceraſis, unde & nomen accepit. Sinope, & Phanaræa, olivis. Quippe, Geographo auctore, proditum eſt, Sinopes, Amiſique, & Phanaræ ſuburbana, maximam ferè partem, feracia eſſe olearum. Magna alicubi ebeni copia eſt in Indiâ: alibi oleaſtrorum, alibi denique aliarum plantarum.

CXCIX. *Seſamus*, juxta Geographum, arx Amaſtreos. Et vide τὸ Ἀμάστρεως, *Amaſtreos*. Non enim inflectit Ἀμάστριδος, *Amaſtridos*. Atque hîc, volo, obſerves, feſtivè, magnoque cum lepore dictum eſſe τὸ, Σήσαμον ἀμφενέμοντο. *Circa Seſamum paſcebantur*: tamquam ſi dictum eſſet de ſeſamo, quod eſt ſativum. Idque ortum traxit ex eo, quod de Cephallenibus uſurpatum eſt, Σάμον ἀμφενέμοντο. *Circa Samum paſcebantur*. Seſamum hanc habitaſſe dicitur Phineus, de quo vetus hiſtoria. Didymus tamen, ut perhibent, inſulam vocat Seſamum. Parthenius fluvius, *quaſi Virginalis*, appellatione eſt molliori, ac delicatâ. Sic enim de eo Geographus: Parthenius, Paphlagonum fluvius, per loca florida delabens; ideoque id nominis conſecu-

bus confuſa a pleriſque Κοτύωρα, & Κύτωρα: ut meritò Euſtathius monendum ſibi duxerit, aliam eſſe Κύτωρον Homericam, aliam Κοτύωρα. Urbs namque Paphlagonica, non modò ἡ Κύτωρος' ſed etiam τὸ Κύτωρον. Quòd pleriſque tunc Κοτύωρα illa Tibarena cum Cytoro Paphlagonicâ confunderent: Κύτωρα vocabant vel Κοτύωρα, quæ ſunt tamen, ut diximus, maximè inter ſeſe diſtinguenda. Τιβαρηνία dicitur Stephano χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ· nempe pariter atque eidem Κοτύωρα, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ. Cotyororum autem horum Ponticorum ſitum, eumdem omnino, quem Arrianus, ſtatuit etiam Geographus: niſi quòd in Geographi libris pro Κοτύωρα, ſcriptum ſit Κύτωρος, perperam omnino, atque ab eo errore, quem dixi, ſuperioris ætatis. Sic igitur Strabo: εἶτ' ἄλλαι ἄκραι Ἰασόνιον, καὶ ἡ Γενήτης. εἶτα Κοτύωρα πολίχνη, ἐξ ἧς συνῳκίσθη ἡ Φαρνακία. Et Plinius: *Gentes Genetarum, Chalybum. Oppidum Cotyora. Gentes, Tibareni*. Vulgò nunc legunt, *oppidum Cotyorum*. Legebant quondam, *oppidum Cotylorum*. Unde Hermolaus Barbarus ſcripſit *Cotyorum*, ſive *Cotyora*, ſive *Cotyoros*. Poſtremum hoc minus probo, quod eſt omnino ſine exemplo. Optimè legeretur *Cotyora*. Græcis namque oppidum hoc Κοτύωρα. Sed tamen in Plinio retineri fortaſſis poteſt, *oppidum Cotyorum*: quippe quod in antiquæ ſcripturæ veſtigio inſiſtere magis videatur. *Politus*.

1. κώμη τῆς Ποντικῆς) pagus Cappadociæ Ponticæ. *Polit.*

2. ἧς ἐθνικὸν, Κυτωριεὺς) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Κυτωριεὺς, καὶ θηλυκὸν, Κυτωριάς. λέγεται καὶ Κυτωρίτης, καὶ Κυτώριος, καὶ Κυτωρία θηλυκόν. Videtur Hulſtenio pro Κυτωριὰς legendum Κυτωρίς. Polit

3. Ἔδοξε δὲ τισι καὶ διὰ τὸ δ' γράφειν Κύδωρον) Videntur antiqua Stephani exemplaria utramque ſcripturam exhibuiſſe. Unde, quum in τῷ Κύτωρος ſupra litteram τ', tamquam ad ancipitem ſcripturam indicandam, poſitum eſſet τὸ δ', factum deinde, ut utramque illam litteram librarii in eamdem ſimul vocem reciperent, & ſcriberent Κύδτωρος. Depravationem hanc ſcripturæ in edendo Stephano ſecuti ſunt Aldus, & Juntæ. *Politus*.

4. ἢ μᾶλλον, κατ' αὐτὸν εἰπεῖν, τὸ Κύτωρον) Geographus: τὸ δὲ Κύτωρον ἐμπορεῖον ἦν ποτὲ Σινωπέων, ὠνόμασται δ' ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδὸς, ὡς Ἔφορος φησί. Ptolemæo etiam, aliiſque τὸ Κύτωρον. Politus.

5. κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον) Catullus:

Amaſtri Pontica, & Cytore buxifer.

Theophraſtus De Hiſt. Plant. lib. 3. c. 15. ubi de buxo: φύεται δ' ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις, καὶ τραχέσι. καὶ ἡ περὶ τὰ Κύτωρα φύσις, ὁ δὲ πλείστη γίνεται). Cytorum montem in Paphlagoniâ abeſſe a Tio dicit Plinius LXIII. mill. paſs. quo de monte Virgilius:

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum.

Politus.

6. ἐλαιοφόρα) Strabo: ἐλαιόφυτα. Polit.

7. Σήσαμος δὲ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἀκρόπολις Ἀμάστρεως) Geographus: ἡ Σήσαμος ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως λέγεται. Plinius in Paphlagoniâ: *Seſamum oppidum, quod nunc Amaſtris*. Geographus autem ſcribit, Amaſtrin urbem quatuor ex pagis, ſeu κωμῶν, compoſitam fuiſſe, Seſamo, Cytoro, Cromnâ, Tejo. de his Tejum a ſocietate citò defeciſſe: reliquas κώμας in uno ſimul corpore permanſiſſe: ὧν ἡ Σήσαμος, inquit, ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως. Polit.

8. Καὶ ὅρα τὸ Ἀμάστρεως) Stephanus: Ἀμάστρεως δὲ κλίνει Στράβων. οὐκ Ἀμάστριδος. Polit.

9. Λέγεται δὲ οἰκῆσαι ταύτην ὁ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας Φινεὺς) Stephanus: Σήσαμον, πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ προῤῥηθεὶς Φινεύς, Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτήν φησι. Polit.

Digitized by Google

ſecutus. Quamquam alii Parthenium, ſeu Virginalem, appellatum velint, quod placidiùs fluat, aut quòd virgo, ut ajunt, Diana in eo laverit. At verò Parthenium genere neutro, mons eſt Peloponneſi. Τὸ ποταμὸς, *fluvium*, poſitum eſt ad ambigui nominis diſtinctionem. Siquidem & puer dicitur παρθένιος, *virgineus*, *ſeu virginalis*. Cromna, aut locus eſt Amaſtridis, juxta Ethnicorum ſcriptorem, aut urbs Paphlagoniæ, ea ipſa, quæ nunc Amaſtris. Nomen ejus Gentile dictum trifariam: Cromnita, Cromnæus, Cromnienſis. Sed & Cromna eſt Peloponneſia. Ὁ Αἰγιαλὸς, *Ægialus*, nonnullis acuitur in antepenultimâ, ad diſtinctionem τοῦ αἰγιαλοῦ, qui ſic ſimpliciter, & generatim de littore dicitur, ab Ægialo quodam, quod eſt nomen proprium, ut in Ethnicis Stephanus declarat his verbis: Gentile, Αἰγιαλεὺς, *Ægialenſis*, a patrio Αἰγιάλου, *Ægiali*, ut ab Ἀλεξάνδρου, *Alexandri*, dicitur Ἀλεξανδρεὺς, *Alexandrenſis*. Plerique tamen id acuunt: qui etiam ajunt, Αἰγιαλὸν, *Ægialum*, Ponto adjacere, poſt Carambin promontorium, ut clarè oſtendit Apollonius; pagumque ibi cognominem ſitum eſſe. Sed & alius ſupra memoratus eſt Ægialus, locus ſub Agamemnonis ditione, inter Sicyonem, & Buprasium, ab Ægialeo, Inachi filio. Thraciæ quoque dicitur eſſe Ægialus apud Strymonem: circa quem Strymonem ſita fuit urbs Ἠιὼν, *Eon*, juxta Lycophronem, nomine planè ejusdem ſignificationis, atque ὁ αἰγιαλὸς, *littus*, *maritima ora*.

Τῷ τετυχηκώς. [1] Ἕτεροι μέντοι, διὰ πρᾳότητα ῥεύματος Παρθένιον κληθῆναί φασιν. [2] ἢ ὅτι ἡ παρθένος, φασὶν, Ἄρτεμις ἐν αὐτῷ ἐλούσατο. [3] Παρθένιον δέ γε οὐδετέρως, ὄρος Πελοποννήσου. Τὸ δὲ ποταμὸν, πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας κεῖται. ἤγε καὶ παῖς παρθένιος λέγεται. [4] Κρῶμνα δὲ, ἢ χωρίον Ἀμάστριδος, κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, ἢ πόλις Παφλαγονίας, αὐτὴ ἡ νῦν Ἄμαστρις. [5] Ἐθνικὸν καὶ αὐτῆς, τριχῶς, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμνιεύς. [6] Ἔστι δὲ καὶ Πελοποννησία Κρῶμνα. Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς, κατὰ μέν τινας, προπαροξύνεται, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁπλῶς αἰγιαλοῦ, ἀπό τινος Αἰγιάλου, κυρίου ὀνόματος· ὡς δηλοῖ ὁ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς εἰπὼν, ὅτι τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιαλεὺς, [7] ἀπὸ τῆς Αἰγιάλου γενικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς. Οἱ δὲ πλείονες ὀξύνουσι καὶ τοῦτο· οἳ λέγουσι καὶ, ὅτι [8] Αἰγιαλὸς προσεχὴς τῷ Πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν, [9] ὡς δηλοῖ Ἀπολλώνιος· ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Αἰγιαλὸς πρὸ τούτων ὁ ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα, [10] μεταξὺ Σικυῶνος, καὶ Βουπρασίου, τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως υἱοῦ Ἰνάχου. Ἔστι καὶ Θρᾴκης Αἰγιαλός, φασι, παρὰ τῷ Στρυμόνι· [11] περὶ ὃν Στρυμόνα καὶ Ἠιὼν πόλις, κατὰ Λυκόφρονα, ἰσοδυναμοῦσα κατὰ σημασίαν τῷ αἰγιαλῷ. [12] Καὶ Αἰ-

1. Ἕτεροι μέντοι, διὰ πρᾳότητα ῥεύματος Παρθένιον κληθῆναί φασιν) Apollonius:

Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος
Πρηυτάτου ποταμοῦ παραμείβετο· ᾧ ἔνι κούρη
Λητωὶς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι,

Scholiaſta ibi de Parthenio fluvio: ποταμὸς Παφλαγονίας. ἐμβάλλει δὲ τὰ ῥεύματα περὶ πόλιν Σήσαμον. τὸ δὲ ὕδωρ αὐτὸ ἐν τάσι παρέχεται. Παρθένιον δέ φασιν αὐτὸν ὀνομάζεσθαι Καλλιμάχος, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἐν αὐτῷ λούεσθαι. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ ἠρέμιον τοῦ ῥεύματος, καὶ ἤρεμον, φασὶν οὕτω προσηγορεῦσθαι. Stephanus: ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετεῖν· ἢ διὰ τὸ ἠρεμοῦν, καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος.

Ὡς αἰπολοὶ φορέουσιν, ὡς αἰθρὴ παρθένος εἶναι.

Addit hanc aliam cauſſam Stephanus, cur fluvius ille Parthenius ſit appellatus, quòd in eum Parthenos, regis filia, cecidiſſet. καὶ τὴν μὲν τελευτῆσαι ὑπό· τῷ δὲ ποταμῷ Παρθένιον ὄνομα τοὺς προχώρους θέσθαι, ἐπὶ τῇ παιδὶ τῆς Παρθένου. Politus.

2. ἢ ὅτι ἡ παρθένος, φασὶν, Ἄρτεμις ἐν αὐτῷ ἐλούσατο) Hanc opinionem ſecutus videtur de noſtris Val. Flaccus, ut ſonuant illa ejus verba:

Parthenium: ante alios Trivia qui creditur amnis,
Fidus, & inopi maternâ gratior undâ.

Politus.

3. Παρθένιον δέ γε οὐδετέρως, ὄρος Πελοποννήσου) τὸ ὄρος τὸ Παρθένιον. qui mons eſt Arcadiæ. Latinis mons *Parthenius*. Vibius Sequeſter: *Parthenius Arcadiæ*. Polit.

4. Κρῶμνα δὲ, ἢ χωρίον Ἀμάστριδος) Stephanus: Κρῶμνα, πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς ἀρχή. Τινὲς δὲ φασὶ χωρίον Ἀμάστριδος. Eatenus Cromna, dici poteſt eadem, quæ nunc Amaſtris, quatenus urbs Amaſtris ex Cromnâ, aliiſque pagis, ut paullò ante ex Strabone diximus, eſt conſtituta. Namque alioquin alia Cromna, alia Amaſtris: & diverſus earum ſitus ex veteribus Geographis conſtat, iis præſertim, qui Ponti Euxini Periplum deſcripſerunt. *Politus*.

5. Ἐθνικὸν καὶ αὐτῆς, τριχῶς, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμνιεύς) Stephanus: τὸ ἐθνικὸν, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμνιεύς. Polit.

6. Ἔστι δὲ καὶ Πελοποννησία Κρῶμνα) Stephanus: ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις ἀρτεμισιάς, καὶ θηλυκῶς, καὶ ἐνικῶς, καὶ πληθυντικῶς, ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος. Eſt etiam Cromna Theſſalica, ſi credimus Heſychio. At Peloponneſi oppidum, non Κρῶμνα, ſed Κρῶμνον Xenophonti Ἑλλην. lib. 7. & Athenæo lib. 10. c. 19. *Politus*.

7. ἀπὸ τῆς Αἰγιάλου γενικῆς) Minùs rectè in libris editis Stephani, Αἰγιαλοῦ, περισπωμένως. Scribendum παροξυτόνως, Αἰγιάλου. Polit.

8. Αἰγιαλὸς προσεχὴς τῷ Πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν) Stephanus: ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, προσεχὴς τῷ Πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν. Polit.

9. ὡς δηλοῖ Ἀπολλώνιος) Apollonius:

Ἔνθεν αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
Γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
Αἰγιαλόν.

Scholiaſta: ἔστι γὰρ αἰγιαλὸς σταδίων μυρίων κάμψαντι τὴν Κάραμβιν μέχρι Σινώπης. Quem doctiſſimi Scholiaſtæ locum Casaubonus ita accipit, ut tractum littoris, quod eſt inter Carambin, & Sinopen, dicat eſſe ſtadiorum ccIↃↃ. Sed falſa hæc opinio. Ego quidem malim τὸ μυρίων interminatè hic accipere, ut idem ſit αἰγιαλὸς σταδίων μυρίων, atque αἰγιαλὸς πολὺς, quem dicit Apollonius: aut certè pro μυρίων reſcribere malim χιλίων. Sunt enim a Carambi uſque ad Sinopen ſtadia tantùm ſexaginta ſupra mille, ſi totum illum littoris tractum rectè metiaris cum Arriano in Periplo Ponti Euxini, hoc modo: A Carambi uſque ad Zephyrium ſtadia ſunt ſexaginta. A Zephyrio ad Aboni mœnia, quinquaginta & centum. Ab Aboni mœnibus ad Æginetim, quinquaginta & centum. Totidem inde ad Cinolim emporium. A Cinoli ad Stephanen, octoginta & centum. A Stephane ad Potamos, quinquaginta & centum. Inde ad Lepten promontorium, viginti ſupra centum. A Lepte ad Harmenam ſexaginta. Ab Harmenâ ad Sinopen quadraginta. Atque hæc quidem eſt Arriani dimenſio. Nam ex Marciani Heracleotæ Periplo, niſi me ſingulorum intervallorum numeri valde fallunt, a Carambi promontorio ad Sinopen urbem ſummam duntaxat colligo ſtadiorum nongentorum, & triginta. Quamquam Marcianus idem, ſiquis a Carambi ad Sinopen rectâ naviget, ſtadia tantummodò enumerat ſeptingenta. Strabo alterum Ægialum, in quo pagus cognominis, anguſto magis ſpatio definit, nempe πλειόνων, ἢ ἑκατὸν σταδίων. Politus.

10. μεταξὺ Σικυῶνος, καὶ Βουπρασίου, τόπος) Stephanus: Αἰγιαλὸς, μεταξὺ Σικυῶνος, καὶ τοῦ Βουπρασίου καλούμενος τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, ὡς Ἴστρος ἐν ἀποικίαις τῆς Αἰγύπτου. Pauſanias Achaicis: Ἡ δὲ ἡ Ἠλείας μέση, καὶ Σικυωνίας, καθήκουσα μὲν ἐπὶ τὴν πρὸς ἕω θάλασσαν, Ἀχαΐα δὲ ὄνομα τὸ ἐφ' ἡμῶν ἔχουσα ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων, αὕτη τὸ Αἰγιαλὸς τὸ ἀρχαῖον, καὶ οἱ νεμόμενοι τὴν γῆν ἐκαλοῦντο Αἰγιαλεῖς· λόγῳ μὲν τῷ Σικυωνίων, ἀπὸ Αἰγιαλέως βασιλεύσαντος ἐν τῇ νῦν Σικυωνίᾳ· εἰσὶ δὲ, οἵ φασιν ἀπὸ τῆς χώρας. εἶναι γὰρ τὰ πολλὰ αὐτῆς αἰγιαλόν. Politus.

11. περὶ ὃν Στρυμόνα καὶ Ἠιὼν πόλις, κατὰ Λυκόφρονα) Lycophron:

Τὸν μὲν γὰρ Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

Scholiaſta: Ἠιὼν, πόλις Θρᾴκης ἐπὶ Στρυμόνι, ἔνθα τὸν Φοίνικα τελευτήσαντα ἔθαψεν ὁ Νεοπτόλεμος, ἀνιὼν ἔξω ἐπὶ τὴν πατρίδα. Politus.

12. Καὶ Αἰθιοπικὸς δὲ Αἰγιαλός) ἐν Αἰθιοπίᾳ κατ' Αἴγυπτον. Polit.

Αἰθιοπικὸς δὲ αἰγιαλὸς, κατ' Αἴγυπτον, μέγας καλούμενος.

σ'. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι Αἰγιαλὸς, ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ [1] ὑπὲρ ἑκατὸν σταδίους· ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ Ποιητὴς, ὅταν φῇ, Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε. Καὶ σκοπητέον, μήποτε αὕτη ἐστὶν ἡ νῦν Ἡνώπολις. Λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος, καὶ ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν τὸ, Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, γράφουσί τινες Κρῶμναν, [2] Κωβίαλόν τε. καὶ [3] ὅτι μετὰ Αἰγιαλὸν Κάραμβις. [4] Τίς δὲ ἡ Κάραμβις, δηλοῖ ὁ Περιηγητής. Ἀπολλώνιος δὲ γράφει ἐν τοῖς ἑαυτοῦ,

Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ [5] ὑλήεσσαν Κύτωρον.

Λέγει δὲ ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ τὴν Κρωβίαλον. [6] Ἐρυθῖνοι δὲ, πόλις Παφλαγονίας καὶ αὐτὴ, παρὰ τὸ ἔρευθος, ὡς λέγει ὁ γράψας τὰ Ἐθνικά. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι δύο εἰσὶ σκόπελοι [7] οἱ νῦν Ἐρυθρῖνοι· [8] λέγεται δὲ οὕτως, ἀπὸ τῆς χρόας. [9] Ἔστι δὲ καὶ ἰχθὺς ἐρυθῖνος, κληθεὶς καὶ αὐτὸς οὕτω, [10] διὰ τὸ περὶ αὐτὸν ἔρευθος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι [11] μετὰ τοὺς Παφλαγόνας, εὐθύς τινες Καυκώνων κατάλογον τιθέασιν, ὃν ζητητέον ἐν τῇ ὐ ῥαψωδίᾳ. [12] Ὤικουν δὲ αὐτοὶ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τὴν Μαριανδυνῶν παραλίαν, μέχρι ποταμοῦ Παρθενίου, [13] ὃς ἐν αὐτῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει. Λέ-

ora. Quin & Ægialus eſt Æthiopicus prope Ægyptum, qui Magnus vocatur.

CC. Geographus autem ſcribit, Ægialum, littus eſſe longum ſupra centum ſtadia; pagumque in eo eſſe cognominem, cujus meminit Poëta, cum ait: Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε. *Cromnamque*, *Ægialumque*. Ubi conſiderandum, num hic fortaſſe pagus ſit hodierna Eooepolis. Addit Geographus, pro Homerico iſto, Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, *Cromnamque*, *Ægialumque*, nonnullos ſcribere, Κρῶμναν, Κωβίαλόν τε, *Cromnam*, *Cobialumque*. itemque poſt Ægialum eſſe Carambio. Quænam ſit Carambis, declarat Periegeta. Apollonius verò in Argonauticis ſuis ita ſcribit:

Crobialon, *Cromnam*, *& viridis nemora alta Cytori*.

Tradit etiam Ethnicorum ſcriptor, Crobialon oppidulum eſſe ad regionem Ponticam. Ἐρυθῖνοι, *Erythini*, urbs & ipſa Paphlagoniæ, παρὰ τὸ ἔρευθος, *a rubore*, ut Ethnicorum ſcriptor teſtatur. Geographus autem ſcopulos duos eſſe ait, qui Erythrini nunc vocantur; eoſque ita nominari a rubro colore. Sed & piſcis eſt ἐρυθῖνος, *erythinus*, ſic & ipſe appellatus, propter ejus ruborem. Hic, volo, obſerves, ut nonnulli ſtatim poſt Paphlagonas Cauconum catalogum collocent, de quo quærendum in libro ά. Maritimam ii oram, juxta Geographum, habitabant, a Mariandynis uſque ad Parthenium fluvium, qui fontes in ipsâ habet Paphlagoniâ. Quin & idem

1. ὑπὲρ ἑκατὸν σταδίους) Strabo: Ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων, ἢ ἑκατὸν σταδίων. Nempe Straboni Ægialus dicitur totus ille tractus littoris, qui eſt inter Cytorum, & Carambin: ubi etiam eſt pagus cognominis. Cui etiam Ægialo dicit Strabo Carambin ſuccedere. Tractus autem ille inter Cytorum, & Carambin ad ſtadia porrigitur centum, & viginti, ut benè dixerit Strabo, Ægialum illum ἠϊόνα εἶναι μακρὰν πλειόνων, ἢ ἑκατὸν σταδίων. Arrianus in Periplo: ἀπὸ Κυτώρου εἰς Αἰγιαλὸν ἑξήκοντα· ἐς δὲ Θύμηνα, ἐνενήκοντα· καὶ ἐς Κάραμβιν, ἄλλοι καὶ ἑκατόν. Quamvis Marciani Heracleotæ Periplus ab hac intervalli menſurâ, depravatis, ut credo, numerorum notis, multum variet, & diſcedat. At enim ſi cum Apollonio πολὺν αἰγιαλὸν intelligimus eum, qui eſt a Carambi ad Sinopen, hic certè αἰγιαλὸς fuerit ἠϊὼν μακρὰ πλειόνων, ἢ χιλίων σταδίων, juxta dimenſionem Arriani. *Politus*.

2. Κωβίαλόν τε) Lectionem hanc tuentur libri editi Strabonis. Sed olim ibi lectum Κρωβίαλον, ut teſtatur Scholiaſta Apollonii, ſatiſque apparet ex Stephano: itaque ſcribunt alii. Apollonius:

Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεσσαν Κύτωρον.

Scholiaſta: Κρωβίαλος, πόλις περὶ Παφλαγονίαν, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν γεωγραφουμένοις, παρ' Ὁμήρῳ δὲ μεταγράφων ἀντὶ τοῦ Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, Κρῶμναν, Κρωβίαλόν τε. Stephanus: Κρωβίαλος, πολίχνιον πρὸς τῷ Πόντῳ. Valerius Flaccus: *ac fugit omne Crobiali latus*. Politus.

3. ὅτι μετὰ Αἰγιαλὸν Κάραμβις) Si poſt Ægialum Carambis, & in Ægialo pagus cognominis, cujus Homerus meminit, quod teſtatur auctor locupletiſſimus Strabo, malè igitur dicit Stephanus, maléque ex eo Euſtathius, poſt Carambin eſſe Ægialum, qui habet pagum Ægialum cognominem. Qui, ſecundum Apollonium, longè extenſus eſt Ægialus a Carambi ad Sinopen, is nullum habet pagum cognominem. At verò habet alter Ægialus, multò illo brevior ante Carambin, poſt Cytorum. De hoc altero Ægialo loquitur, Strabo: Ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων, ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ Ποιητής. Hi duo Ægiali, unus ante, alter poſt Carambin, ſunt prorſus diſtinguendi: quos Stephanus, & Euſtathius temerè confuderunt. *Politus*.

4. Τίς δὲ ἡ Κάραμβις, δηλοῖ ὁ Περιηγητής) Periegeta:

Μέσσαι δ' ἔνθα, καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι·
Ἡ μὲν ὑπειρωτίη, τήν τε καλέουσι Κάραμβιν·
Ἡ δὲ βορειοτέρη, γαίης ὕπερ Εὐρωπείης,
Τήν ῥα περιναιέται Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.

Euſtathius: ὅτι περὶ αὐτὸν (Εὔξεινον πόντον) δύο κολῶναι, ἄκραι, καὶ ὑπεροχαὶ, ἔνθα, καὶ ἔνθα· ἡ μὲν νοτιωτέρα, ἡ Κάραμβις, περὶ τὴν Παφλαγόνων γῆν, φυλάττουσα μέχρι τοῦ νῦν τὴν ἀρχαιογονίαν τῆς κλήσεως· ἡ δὲ βορειοτέρα, ἥτις ἐστὶ τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον, Strabo: Μετὰ δὲ Αἰγιαλὸν Κάραμβις, ἄκρα μεγάλη πρὸς τὰς ἄρκτους ἀνατεταμένη, καὶ τὴν Σκυθικὴν δὲ Χερρόνησον. ἐμνήσθημεν δ' αὐτῆς πολλάκις, καὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῇ Κριοῦ μετώπου, διθάλαττον ποιοῦντος τὸν Εὔξεινον πόντον. Politus.

5. ὑλήεσσαν Κύτωρον) Scholiaſta: ὑλήεσσαν δ' εἶπεν, διὰ τὸ τὴν πύξον ἐκεῖ πολλὴν γίνεσθαι. Polit.

6. Ἐρυθῖνοι δὲ, πόλις Παφλαγονίας) Stephanus, & Heſychius. ὀξυτόνως, Ἐρυθινοί. Ptolemæus, προπαροξυτόνως, Ἐρίθινοι. Polit.

7. οἱ νῦν Ἐρυθῖνοι) l. οἱ νῦν Ἐρυθρῖνοι. Polit.

8. λέγεται δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς χρόας) Malim λέγονται. aut λέγεσθαι δὲ οὕτω φησί. Strabo: Ἐρυθίνους δὲ λέγεσθαί φασι τοὺς νῦν Ἐρυθρίνους ἀπὸ τῆς χρόας. Scholiaſta Apollonii: Ἐρυθῖνοι δὲ, ὅσοι λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν. οὕτω δὲ λέγονται διὰ τὸ ἐρυθραίνεσθαι τὰ χρώματα. εἰσὶ δὲ ποιῶν. καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται· καὶ ἀσφαλῶς Ἐρυθίνους. Ptolemæo οἱ Ἐρίθινοι σκόπελοι, νῆσοι. Politus.

9. Ἔστι δὲ καὶ ἰχθὺς ἐρυθῖνος) Heſychius: Ἐρυθινοί, πόλις, καὶ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ. καὶ εἶδος ἰχθύος. Oppianus: ξανθοί τ' ἐρυθῖνοι. Dictus etiam hic piſcis, ἐρυθρῖνος, ſeu ἐρυθρῖνος. Politus.

Sic Latinis fruſtrum, & fruſtum. *Salvinus*.

10. διὰ τὸ περὶ αὐτὸν ἔρευθος) *rubens erythinus* in Fragmento Halieut. Ovidiano, appoſitè ad etymologiam. *Polit.*

11. μετὰ τοὺς Παφλαγόνας, εὐθύς τινες Καυκώνων κατάλογον τιθέασιν) Calliſthenes ad recenſionem hanc Paphlagonicam addebat hos verſus:

Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς Ἀμύμων,
Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον.

Pro Ἀμύμων alii legunt Ἄμαβος. Euſtathius ad lib. β Iliad. ubi de Cauconibus: ἰστέον δὲ ὅτι Παφλαγονικὸν ἔθνος, περὶ οὗ τινες φέρουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ ταῦτα τὰ ἔπη· Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς Ἄμαβος, ἢ Ἀμύμων, Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον. κεῖνται δὲ, φασί, ταῦτα ἐν τῷ διασκευασμῷ, μετὰ τὸ, Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ Ἐρυθίνους. Politus.

12. Ὤικουν δὲ αὐτοὶ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, τὴν Μαριανδυνῶν παραλίαν) Scribo τὴν ἀπὸ Μαριανδυνῶν παραλίαν. Finitimi namque Mariandynis, ſecundum Geographum, Caucones fuerunt. Geographus: Τοὺς δὲ Καύκωνας, οὓς ἱστοροῦσι τὴν ἐφεξῆς οἰκῆσαι παραλίαν τοῖς Μαριανδυνοῖς μέχρι τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, πόλιν ἔχοντας τὸ Τίειον, οἱ μὲν Σκύθας φασὶν, οἱ δὲ τῶν Μακεδόνων τινὰς, οἱ δὲ τῶν Πελασγῶν. Cauconum genus dicit paullò poſt Geographus τὰ περὶ τὸ Τίειον μέχρι Παρθενίου. Politus.

13. ὃς ἐν αὐτῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει) Strabo de Parthenio fluvio: ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχων. Parthenium hunc Arrianus ſtatuit terminum Paphlagoniæ, & Bithy-

idem auctor memorat, Cauconas gentem fuiſſe Arcadicam, auxilioque Trojanis veniſſe; viderique eos profectos ex Paphlagoniâ. Ibi namque Cauconiatas quosdam nominari, Mariandynorum ſinitimos. Cauconum denique urbem, Tejum eſſe affirmat.

Λέγει δ' ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι [1] Ἀρκαδικόν τε ἔθνος οἱ Καύκωνες, καὶ τοῖς Τρωσὶ δὲ ἀφίκοντο σύμμαχοι, δοκοῦντες εἶναι ἐκ Παφλαγονίας. ἐκεῖ γὰρ ὀνομάζουσι Καυκωνιάτας τινὰς Μαριανδυνοῖς ὁμόρους. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι Καυκώνων πόλις τὸ Τῖον.

Halizonis porrò Odius, & Epiſtrophus imperabant,
Procul ex Alybe, unde argenti eſt origo.
Myſis verò Chromis præerat, & Ennomus augur:
Neque tamen auguriis effugit atram mortem;
Sed proſtratus eſt ſub manibus velocis Æacidæ
In fluvio, ubi Trojanos, aliosque contrucidabat.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων [2] Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε, καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράιζε, καὶ ἄλλους.

CCI. Halizonis Odiuſque, & Epiſtrophus imperabant, procul ex Alybe, unde argenti eſt origo. Quod ad etymologiam attinet, τῶν Ἀλιζώνων, *Halizonorum*, nomen inde ductum eſt, quòd terram mari ἐζωσμένην, *veluti quadam zonâ, cinctam, ac circundatam*, habitabant. Eorum Nominativus ſingularis, ὁ Ἀλίζωνος, *Halizonus*. De his plurimùm ambigunt veteres ſcriptores. Quare Geographus, quum in diſtinguendâ, & per certa, ac perſpicua indicia explicandâ iſtâ gente multam difficultatem reperiſſet, Poëtam

σά. Ἀλιζώνων ὁ, τε Ὀδίος ἦρχον, καὶ ὁ *Rom. p.363.* Ἐπίστροφος, τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη. [3] Ἐτυμολογία δὲ τῶν Ἀλιζώνων, τὸ γῆν οἰκεῖν ὑπὸ θαλάσσης ἐζωσμένην. [4] Εὐθεῖα δὲ αὐτῶν ἑνικὴ, ὁ Ἀλίζωνος. Περὶ τούτων πλείστη παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφιβολία. Διὸ καὶ ὁ Γεωγράφος, δυσκολίαν πολλὴν εὑρὼν εἰς διάρθρωσιν τοῦ τοιούτου ἔθνους, καὶ εἰς γνώρισμα σαφὲς, λέγει, ὅτι ἀγνώστων τινῶν μέμνηται ὁ Ποιητὴς

thynia: ἀπὸ δὲ Βιλλαίου ἐπὶ τὸν Παρθένιον ποταμὸν σταδίους ἑκατόν, μέχρι τοῦδε Θρᾷκες οἱ Βιθυνοὶ νέμονται. & paullò poſt: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦδε ἤδη Παφλαγονία. Alii hunc terminum volunt eſſe Billæum fluvium. Marcianus Heracleota: οὗτος ὁ ποταμὸς (Βιλλαῖος) ὁρίζει Βιθυνίαν. τὰ δὲ ἐχόμενα Παφλαγονίας ἐστί. τινὲς δὲ τὸν Παρθένιον ποταμὸν ὅριον Βιθυνῶν, καὶ Παφλαγόνων εἶναι βούλονται. Conſtantinus Porphyrogenneta lib. 1. Them. 7. quod Thema eſt Paphlagonum: Διορίζει δὲ τὴν Παφλαγονίαν, Ἅλυς μὲν ποταμὸς, ἐξ ἀνατολῶν· πρὸς δὲ δυσμαῖς ὁ καλούμενος Βιλλαῖος. καὶ αὕτη μὲν ἡ Παφλαγονία. Billæum, Plinius vocat *Billim*: *ultra quem*, inquit, *gens Paphlagonia*. Ego exiſtimo, alium aliàs Paphlagoniæ terminum fuiſſe: dum Caucones ſtarent, Paphlagoniam ad occaſum Parthenio fluvio definitam. Caucones namque maritimam oram a Mariandynis uſque ad Parthenium tenuerunt: quorum etiam urbs fuit Tejum prope a Billæo flumine. Aliquid fortaſsè deeſt, aut certè eſt vitiatum, in his verbis Strabonis, ubi ſermonem habet de Cauconibus: Παροικεῖν γὰρ ἀφ' Ἡρακλείας, καὶ Μαριανδυνῶν μέχρι Λευκοσύρων, οὓς καὶ ἡμεῖς Καππάδοκας προσαγορεύομεν. τὸ δὲ τῶν Καυκώνων γένος τὸ περὶ τὸ Τῖον μέχρι Παρθενίου, καὶ τὸ τῶν Ἑνετῶν τὸ συνεχὲς μετὰ τὸν Παρθένιον, τῶν ἐχόντων τὸ Κύτωρον. Nec enim dicere poteſt Strabo, Cauconas παροικεῖν μέχρι Λευκοσύρων, ſeu uſque ad Cappadocas, quo uſque videlicet protenta eſt Paphlagonia: quando diſertè ibidem Strabo terminum Cauconibus præſcribit Parthenium flumen. τὸ δὲ τῶν Καυκώνων γένος τὸ περὶ τὸ Τῖον μέχρι Παρθενίου. Quare verba illa, παροικεῖν γὰρ ἀφ' Ἡρακλείας, καὶ Μαριανδυνῶν μέχρι Λευκοσύρων, non de Cauconibus, ſed de Homero ipſo accipienda arbitror, & pro παροικεῖν, legendum eſſe, προϊέναι. ita ut in his verbis ratio contineatur, cur Calliſthenes in Catalogo Homerico ad Paphlagonas adjungendos Cauconas cenſuerit: nempe quia Homerus προϊέναι ἀφ' Ἡρακλείας, καὶ Μαριανδυνῶν μέχρι Λευκοσύρων. Προϊέναι etiam legiſſe videtur vetus Interpres Latinus, quippe qui ita verterit: *Progrediuntur enim a Mariandynis, & Heracleâ uſque ad Leucoſyros*. Sed in eo fallitur, quòd ad Cauconas retulerit id, quod intelligendum eſt de Homero. Non dicit Strabo, Caucones a Mariandynis uſque ad Leucoſyros, ſeu Cappadocas, progredi, quod eſt falſum; ſed progredi in hoc Catalogo Homerum, de Calliſthenis ſententiâ. Jam verò Enetos ſupra Homerus recenſuerat, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Cauconas prorſus Homerus omiſerat, quorum tamen alibi meminit. At enim Caucones ſtatim poſt Mariandynos maritimam circa Tejum oram, uſque ad Parthenium, ut diximus, habebant: quos Cauconas poſt Parthenium Eneti ſequebantur. Ergo, ut Enetos Poeta nominaverat, ita hos quoque Cauconas Paphlagonibus Homericis ſibi addendos Calliſthenes putavit. Προϊέναι γὰρ τὸν Ποιητὴν ἀφ' Ἡρακλείας, καὶ Μαριανδυνῶν μέχρι Λευκοσύρων, οὓς καὶ ἡμεῖς Καππάδοκας προσαγορεύομεν. Hæc eſt vera verborum illorum ſententia, & ratio, quæ Calliſthenem ad illud de Cauconibus adjiciendum impulit. Dum igitur Caucones ſtarent, quod dicere inſtitueram, puto Paphlagoniæ terminum ab eâ parte fuiſſe Parthenium fluvium. Nam Enetos quidem, qui poſt Parthenium erant, verè ad Paphlagoniam pertinuiſſe, in confeſſo erat apud veteres. Quod teſtatur Strabo: Τὸ δὲ μάλιστα ὁμολογούμενόν ἐστιν, ὅτι ἀξιολογώτατον ἦν τῶν Παφλαγόνων φῦλον οἱ Ἑνετοί, ἐξ οὗ ὁ Πυλαιμένης ἦν. Sed, poſtquam gens Cauconum funditus ſublata fuit, ac deleta (Cauconas enim prorſus periiſſe fatetur Geographus) tunc facilè credo, Paphlagoniam non ad Billæum modò fluvium, quem aliqui Paphlagoniæ terminum conſtituerunt, dilatatam, & protractam fuiſſe; ſed etiam ad antiquos fines Mariandynorum. Παφλαγόνων ὅριον πρὸς δύσιν non Billæus Geographo; ſed Bithyni, & Mariandyni. Mariandynorum urbs erat Heraclea. Urbs quondam Cauconum fuerat Tejum. Aberat Tejum a Billæo flumine, juxta Arrianum, ſtadiis viginti. Totum ſpatium ab Heracleâ ad Tium & Billæum fluvium, juxta Marcianum Heracleotam, ſtadia erant trecenta, & ſeptuaginta. Quamvis Plinius *oppidum Tium ab Heracleâ diſtare dicat triginta octo millibus paſſuum*. Itaque Tejum, ſeu Tium, Paphlagoniæ finibus eſt comprehenſum. Stephanus: Τίος, πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Pomponius Mela: *Tum Tios oppidum, Mileſiorum quidem colonia, ſed jam ſoli, gentiſque Paphlagonum*. Tios vocatur oppidum, quod Straboni Τῖον, ſive, ut apud Strabonem legebat Stephanus, Τίειον. Ex oppidulo hoc Tio, tribuſque aliis Paphlagonicis, Amaſtrin urbem compoſuit Amaſtris, Dionyſii Heracleæ tyranni uxor, filia Oxyathræ, fratris Darii, ejus, quem Alexander devicit. Atque ultra etiam oppidulum hoc Tium extenta eſt ab occaſu Paphlagonia, uſque ad Pſyllam, ſeu Pſyllium, atque ad Callichorum fluvium. Scylax in Paphlagoniâ: Τίειον (corruptè in libris editis Τίβειον) πόλις Ἑλληνίς, καὶ λιμήν, Ψύλλα, καὶ ποταμὸς Καλλίχορος. Hic in Callichoro flumine terminat Scylax Paphlagoniam, unde ſtatim incipiunt Mariandyni, ut jam Paphlagoniæ finis ad occaſum non Parthenius fluvius, poſt abolitos Caucones, neque verò Billæus, ſtatui debeat; ſed Callichorus. Fluvius hic Callichorus vocatus eſt etiam Ὀξίνας, ſeu Ὀξίνης, aut Ὀξίνος. quem quidem fluvium Arrianus diſtantem facit ab Heracleâ, ſtadiis ducentis, & decem; Marcianus verò Heracleota, ſtadiis centum, & nonaginta. Mariandyni, quorum erat Heraclea, Bithynis accenſebantur. *Politus*.

1. Ἀρκαδικόν τε ἔθνος οἱ Καύκωνες) Strabo: Πλείους δ' εἰσὶ λόγοι περὶ τῶν Καυκώνων. καὶ γὰρ Ἀρκαδικὸν ἔθνος φασὶ, καθάπερ τὸ Πελασγικὸν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, ὥσπερ ἐκεῖνο. Ἱστορεῖ γοῦν ὁ Ποιητὴς καὶ τοῖς Τρωσὶν ἀφιγμένους συμμάχους. πόθεν δ', οὐ λέγει. δοκοῦσι δ' ἐκ Παφλαγονίας. ἐκεῖ γὰρ ὀνομάζουσι Καυκωνιάτας τινὰς Μαριανδυνοῖς ὁμόρους, οἵ καὶ αὐτοὶ Παφλαγόνες εἰσί. Cauconum, qui auxilio Trojanis venerunt, meminit Poeta in illo verſu:

Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί.

Politus.

2. Ὀδίος) Malè editio Florentina, pluresque aliæ editiones, ὁ Δίος. Legendum cum Euſtathio, Ὀδίος. quem Ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίον μέγαν vocat Homerus v. 39. lib. ε΄. Il. *Polit.*

3. Ἐτυμολογία δὲ τῶν Ἀλιζώνων, τὸ γῆν οἰκεῖν ὑπὸ θαλάσσης ἐζωσμένην) Halizonorum, qui ſunt Bithyni, hæc eſt, ſecundùm veteres, etymologia. Etymologici Magni Auctor ex Methodio: Ἀλιζῶνες, οἱ Βιθυνοί. Ὅμηρος· Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον· ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου, καὶ τῆς Προποντίδος διεζωσμένη. Suidas: Ἀλιζῶνες, οἱ Βιθυνοί, ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ὑπὸ Εὐξείνου, καὶ τῆς Προποντίδος διεζωσμένη. Unde etiam Corinthus ἀλίζωνος, ἡ ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένη. Alii alias Ἀλιζῶνες· quos quidam ſuſpicati ſunt ſic dictos, quaſi ἀλαζῶνες. Stephanus: ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, οὕτως ὠνομάσθησαν. Politus.

4. Εὐθεῖα δὲ αὐτῶν ἑνικὴ, ὁ Ἀλίζωνος) itemque Ἀλιζών. Ἀλιζῶνες, & Ἀλιζώνους vocat Strabo. *Polit.*

τὲς, ὁποῖοι οἱ Καύκωνες, καὶ οἱ Σόλυμοι, καὶ οἱ Κήτειοι, καὶ οἱ Λέλεγες, καὶ [1] οἱ ἐκ Θήβης τῆς Τρωϊκῆς, Κίλικες. [2] Οὕτω γοῦν καὶ Ἀλίζωνοι. Καὶ σημείωσαι ἐνταῦθα [3] τὸ, Κίλικας οἱ ἐκ Θήβης. Νοεῖται γὰρ ἐκ τούτου σαφέστερον, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ Γεωγράφος, ὅτι δηλαδὴ [4] Κίλικες, οἱ ἐκ
Baſ. p. 275. Τροίας μεταναστάντες εἰς Συρίαν, ἀπετέμοντο παρὰ Σύρων [5] τὴν νῦν Κιλικίαν. Οἱ γὰρ ἐκ Τροίας Κίλικες, οἱ ἐκ Θήβης τῆς ῥηθείσης εἰσί. Λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι [6] διττὴ ἡ τῶν Κιλίκων, ἡ μὲν, Θηβαϊκή· ἡ δὲ, Λυρνησσίς. [7] ὡς φθάσας ἐκ Τροίας εἶπε. [8] Τὸ δὲ, ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλύβων τινὲς γράφουσιν· ἕτεροι δὲ, ἐκ Χαλύβων· ἄλλοι, [9] ἐξ Ἀλόπης, ἢ, κατὰ Μενεκράτην, ἐξ Ἀλόβης· ἔτι δὲ καὶ, ἐκ Χαλύβης. Τὰ δὲ τοιαῦτα αἰτιᾶται ὁ Γεωγράφος, ὥσπερ καὶ [10] τοὺς εἰπόντας, περὶ Πύγελα εἶναι τοὺς Ἀλιζώνους, μεταξὺ Ἐφέσου, καὶ Μαγνησίας, καὶ Πριήνης· λέγων καὶ, [11] ὅτι μετάπτωσις ὑπονοεῖται ὀνόματος ἐξ Ἀλύβων εἰς Χάλυβας. Διὸ καὶ γράφει που, ὅτι τοὺς Χάλυβας ὁ Ποιητὴς Ἀλιζώνους ἐκάλεσε· καὶ ὅτι ἐνεδέχετο ἐν Χάλυψιν, [12] ἀργύρια ὑπάρχειν ἄξια μνήμης ποτὲ, καὶ ἔνδοξα, καθάπερ νῦν τὰ σιδήρια. Λέγει δὲ καὶ, ὅτι [13] τὸ, Ἀλιζώνων, οὐ μόνον Ὀλιζώνων τινὲς μεταγράφουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀλαζώνων· καὶ ὅτι τοὺς Σκύθας τινὲς, Ἀλαζῶνας νοοῦσιν. [14] Ἀλαζίαν δὲ πόλιν ἐρημωθεῖσαν Ἑκα-

tam εit ignotarum quarumdam gentium meminiſſe: cujuſmodi ſunt Caucones, & Solymi, & Cetei, & Leleges, & Cilices, qui e Thebe erant Troicâ. Sic igitur & Halizoni. Atque hic obſerva τό, Κίλικας οἱ ἐκ Θήβης. *Cilices, qui e Thebe, ſeu Thebe profecti*. Hinc enim clarius, apertiùsque intelligitur id, quod alibi Geographus affirmat, Cilicas nimirum, qui e Trojâ expulſi, in Syriam commigrarunt, Syris eam, quam nunc dicimus, Ciliciam ademiſſe. Hi namque, qui e Trojâ profecti ſunt, Cilices, iidem ſunt, qui ab eâ Thebe, quam diximus. Quin & alibi duplicem eſſe ait Cilicum regionem, unam Thebaicam, alteram Lyrneſſidem: quos Cilicas jam antea Troicos vocaverat. Τὸ, ἐξ Ἀλύβης, *ex Alybe*, aliqui ſcribunt, ἐξ Ἀλύβων, *ex Alybibus*: εlii, ἐκ Χαλύβων, *ex Chalybibus*: εlii, ἐξ Ἀλόπης, *ex Alope*, aut, juxta Menecratem, ἐξ Ἀλόβης, *ex Alobe*: nec non ἐκ Χαλύβης, *ex Chalybe*. Reprehendit iſta, εc reſutat Geographus, ſicuti etiam eos, qui Halizonos eſſe dicunt circa Pygela, inter Epheſum, Magneſiamque, & Prienen: ubi etiam notat, cenſeri mutationem eſſe nominis ἐξ Ἀλύβων, *ex Alybibus*, in Χάλυβας, *Chalybas*. Quare etiam εlicubi ſcribit, Chalybas ipſos vocatos eſſe ε Poëtâ Halizonos: itemque fieri potuiſſe, ut apud Chalybas metalla argenti, memoratu olim digna, ac celebria, pariter ac nunc ferri, extarent. Addit, nonnullos, mutεtâ ſcripturâ, non modò pro Ἀλιζώνων, *Halizonorum*, legere Ὀλιζώνων, *Olizonum*; ſed etiεm Ἀλαζώνων, *Alazonum*: & quoſdam eſſe, qui Scythas ipſos, Ἀλαζῶνας, *Alazonas*, intelligant. Alaziam autem urbem Hecatæus narrat deſertam eſſe; multoſ-

1. οἱ ἐκ Θήβης τῆς Τρωϊκῆς) Κίλικες οἱ ἐκ Θήβης πεδίου Straboni. *Politus*.

2. Οὕτω γοῦν καὶ Ἀλίζωνοι) Strabo hoc loci Ἀλιζῶνες. Polit.

3. τὸ, Κίλικας οἱ ἐκ Θήβης) Immo τὸ, Κίλικας οἱ ἐκ Θήβης πεδίου. Polit.

4. Κίλικες, οἱ ἐκ Τροίας) Strabo Κίλικας τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ. Polit.

5. τὴν νῦν Κιλικίαν) τὴν νῦν λεγομένην Κιλικίαν. Polit.

6. διττὴ ἡ τῶν Κιλίκων, ἡ μὲν Θηβαϊκή· ἡ δὲ, Λυρνησσίς) Strabo: ἡ τῶν Κιλίκων διττή, ἡ μὲν Θηβαϊκή· ἡ δὲ, Λυρνησσίς. Polit.

7. ὡς φθάσας ἐκ Τροίας εἶπε) Strabo τοὺς ἐν τῇ Τρωάδι. Alibi τοὺς ἐν Τροίᾳ Κίλικας. Polit.

8. Τὸ δὲ, ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλύβων τινὲς γράφουσιν· ἕτεροι δὲ, ἐκ Χαλύβων) Geographus: ὅπως ἡ γραφὴ μετατεθεῖσα ἀπὸ τοῦ πλάθειν ἐκ Χαλύβης· ἢ τῶν ἀνθρώπων πρότερον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ τῶν Χαλύβων. Stephanus v. Χάλυβες· ὅπως ἡ γραφὴ μετατεθεῖσα ἀπὸ τοῦ πλάθειν ἐν Χαλύβης, τῶν ἀνθρώπων πρώην Ἀλύβων λεγομένων, ἀντὶ τῶν Χαλύβων. Politus.

Forte ex Ἀλύβων, voce denſo ſpiritu prolatâ Ἁλύβων, factum fuit Χαλύβων. ut in Εr[illegible] Hebræa Χεβρών. *nebel*, quod quaſi eſſet *nechel*, efferimus. Nec deſuit Leonardus Aretinus, vir alioqui doctus, qui hanc ſcripturam epiſtulâ quadam ſuâ defenderit, Catullus ex emendatione Politiani in Comâ Berenices, quam è Callimacho vertit: *ut Chalybon omne genus pereat*. quod in Callimacho fuiſſe ſuſpicor: Χαλύβων πᾶν ὄλοιτο γένος. Salvinus.

9. ἐξ Ἀλόπης, ἢ, κατὰ Μενεκράτην, ἐξ Ἀλόβης) Geographus: τὸ δ' ἐξ Ἀλύβης (οἱ μεταγράφοντες) ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀλόβης. Poſtremo loco lege, ἐξ Ἀλόβης, ut legebat vetus Interpres. Geographus paullò inferiùs: Εἰ δ' ἄρα ὁ Μενεκράτης, καὶ οὐδ' αὐτὸς τὴν Ἀλόπην, ἢ Ἀλόβην, ἢ ὅπως ποτὲ βούλονται [illegible], φησίν, ἐστίν. Variunt hic nuperæ Strabonis editiones, cum duplici λ, Ἀλλόπην, & Ἀλλόβην. Politus.

10. τοὺς εἰπόντας, περὶ Πύγελα εἶναι τοὺς Ἀλιζώνους) Erant, qui pro Ἀλιζώνων apud Homerum reſcriberent Ἀμαζώνων. Hujus ſcripturæ auctor etiam Ephorus. Geographus: τὸ δ' Ἀμαζώνων ποιοῦσι.... τὰς δ' Ἀμαζόνας (οἰκούσας) μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἔφορος νομίζει πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Alii has Amazones, quarum meminiſſe volebant Homerum, περὶ Πύγελα collocarunt. Itaque Geographus, qui horum opinionem refert, atque ex Demetrio refellit, περὶ Πύγελα τὰς Ἀμαζόνας ſcribit, non τοὺς Ἀλιζώνους, ut ex eo citat Euſtathius. Geographus: Ἀλλ' ὅμως τοὺς περὶ Πύγελα λέγοντας τὰς Ἀμαζόνας, μεταξὺ Ἐφέσου, καὶ Μαγνησίας, καὶ Πριήνης, φλυαρεῖν φησὶν ὁ Δημήτριος. τὸ γὰρ πλάθειν οὐκ ἐφαρμόττειν τῷ τόπῳ. Politus.

11. ὅτι μετάπτωσις ὑπονοεῖται ὀνόματος ἐξ Ἀλύβων εἰς Χάλυβας) Ita quidem ὑπονοεῖ Demetrius Sceptius. Geographus: Ὑπονοεῖ δὲ καὶ ὁ Σκήψιος τὴν τοῦ ὀνόματος μετάπτωσιν ἐξ Ἀλύβων εἰς Χάλυβας. τὰ δ' ἑξῆς καὶ τὰ συνῳδὰ οὐ νοῶν, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τοὺς Ἀλιζώνους τοὺς Χάλυβας, ἀποδοκιμάζω τὴν δόξαν. Politus.

12. ἀργύρια ὑπάρχειν ἄξια μνήμης ποτὲ, καὶ ἔνδοξα) quæ tamen metalla argenti Demetrius Sceptius negabat memoratu digna, ac celebria eſſe tunc potuiſſe. *Politus*.

13. τὸ, Ἀλιζώνων, οὐ μόνον Ὀλιζώνων τινὲς μεταγράφουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀλαζώνων) Strabo, ut eſt in libris recens editis: Οἱ μὲν μεταγράφουσιν Ἀλαζώνων· οἱ δ' Ἀμαζώνων ποιοῦντες. Scripti, ποιοῦντο. rectè. Ego in Strabone legebam: οἱ μὲν μεταγράφουσιν Ἀλαζώνων. οἱ δ' Ἀμαζώνων ποιοῦσι. Lego Ἀμαζώνων, non Ἀμαζόνων, ut accommodari id poſſit ad metrum Homericum, ut veteres certè eam ſcripturam accommodaſſe minimè eſt dubitandum. Hinc ea Strabonis ita etiam lego in Euſtathio: τὸ, Ἀλιζώνων, οὐ μόνον Ἀλαζώνων τινὲς μεταγράφουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀμαζώνων. Depravatum ſine dubio eſt τὸ Ὀλιζώνων. De Olizonibus nihil ſanè Strabo. Strabo ait, pro Ἀλιζώνων, alios in Homero ſcribere Ἀλαζώνων, alios Ἀμαζώνων: ac deinde tum de Alazonibus, tum de Amazonibus, ea ſubjicit, quæ utriuſque diverſæ ſcripturæ auctores in medium proferebant. Sequitur ſtatim in Euſtathio: καὶ ὅτι τοὺς Σκύθας τινὲς, Ἀλιζῶνας νοοῦσιν. Sic etiam Ἀλιζῶνας liber hodiernus Strabonis. Corruptè. Vera lectio eſt, Ἀλαζῶνας, in his verbis: Τοὺς δὲ Σκύθας Ἀλαζῶνας φάσκοντες ὑπὲρ τὸν Βορυσθένη, καὶ Καλλιπίδας, καὶ ἄλλα ὀνόματα, ἅπερ Ἑλλάνικος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Εὔδοξος κατεφλυάρησαν ἡμῶν. Herodotus quidem hos Scythas vocat Ἀλαζόνας per parvum ο. Sed qui hos populos nominatos ab Homero voluerunt, non eſt dubium, quin, conſulentes metro, ſcripſerint Ἀλαζῶνας per ω magnum. Nec verum eſt, quod ait Stephanus, τὸ Ἀλαζών, τὸ ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις, φυλάττον τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν· quando Herodotus populos illos Scythicos, Scythiciſque finitimos, dicit Ἀλαζόνας, per parvum ο. Neceſſitas metrica eſt, quæ ſcripturam illam per ω magnum introduxit, non ἀντιδιαστολή, ſeu differentia nominis adjectivi a gentili. Hæc ego ſcripſeram, cum poſtea vidi, de eadem Strabonis emendatione cogitaſſe etiam Holſtenium, niſi quòd Holſtenius legit Ἀμαζόνων. quod metro quidem Homerico repugnat. *Politus*.

14. Ἀλαζίαν δὲ πόλιν ἐρημωθεῖσαν Ἑκαταῖος ἱστορεῖ) Geographus: ἔρημον δὲ εἶναι νῦν τὴν Ἀλαζίαν λέγει· κώμας δὲ πολλὰς τῶν Ἀλαζώνων οἰκεῖσθαι, δι' ὧν Ὀδρύσσης ῥεῖ. Politus.

toſque Alazonum pagos habitari, in quibus Apollo eximiè colitur, maximèque in finibus Cyzicenorum. At verò Menecrates locis Myrleæ circumjacentibus imminere ait montes continuos, quos Halizonorum gens habitaverit: ſcribique oportere idem ille aſſerit cum duplici λλ' Ἀλλιζώνες, *Hallizonos*; ſed Poëtam cum uno tantùm ſcribere, propter metrum. Palæphatus denique ait, Odium, & Epiſtrophum ex Halizonis, qui domicilium in Alope habuerint, exercitum duxiſſe. Urbs hæc Alope, cognominis heroinæ, quam Comicus ſignificat in illis verbis: τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας. *Alopas*, *& Semelas*.

CCII. Extant hæc omnia in Geographo, quibus ipſe etiam fortiter contradicit. Quin & alicubi perbellè jocatur, atque urbanè, quaſi ſcilicet aliquid aliud præterea confingi opus fuerit ab hiſce ſcriptoribus, qui res falſas produnt; itaque dicit, id quoque perfrictâ eos fronte comminiſci oportuiſſe, qui jam ſemel mentiri auſi fuerant. Id autem idcirco dicit, quia qui mentiuntur, ſolent ut plurimùm eum vultûs oriſque habitum induere, quaſi verecundiæ velo obtendantur. Atque ita quidem, ut dictum eſt, Geographus. At enim ipſe Halizonos ait eſſe extra Helyn: tametſi Apollodorus Athenienſis nulla

παλαιῶς ἱςορεῖ, κώμας δὲ πολλὰς τῶν Ἀλαζώνων οἰκεῖσθαι, ἐν οἷς Ἀπόλλων τιμᾶται διαφερόντως, καὶ μάλιςα [1] κατὰ τὴν ἐφορείαν τῶν Κυζικηνῶν. Μενεκράτης δὲ ὑπερκεῖσθαι λέγει τῶν περὶ τὴν Μύρλειαν τόπων ὀρεινὴν συνεχῆ, ἣν κατῴκει τὸ τῶν Ἀλιζώνων ἔθνος. δεῖν δέ φησιν ἐκεῖνος, ἐν τοῖς δύο λλ' γράφειν Ἀλλιζώνες· τὸν δὲ Ποιητὴν ἐν τῷ ἑνὶ γράφειν, διὰ τὸ μέτρον. Παλαίφατος δέ φησι, τὸν Ὀδίον, καὶ τὸν Ἐπίςροφον ςρατεῦσαι [2] ἐξ Ἀμαζώνων ἐν τῇ Ἀλόπῃ ᾠκημένων. Πόλις δὲ ἡ Ἀλόπη αὕτη, ὁμώνυμος ἡρωΐδι, ἣν ἐμφαίνει καὶ [3] ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας.

σβ'. [4] Ταῦτα πάντα ἐν τῷ Γεωγράφῳ κεῖται, ὃς καὶ [5] ἀντιλέγει γενναίως πρὸς αὐτά. Καί που ἀςεϊζόμενος, ὡς δῆθεν δέον ὄν, καὶ ἄλλο τι συμπλασθῆναι ὑπὸ τῶν ψευδοϊςορούντων, λέγει, [6] ὡς ἐχρῆν καὶ τόδε συμπλάσαι, [7] παρατετριψαμένους τὸ μέτωπον, τοὺς ἅπαξ ἤδη ἀποτετολμηκότας. Τοῦτο δὲ εἶπε, διὰ τὸ εἰωθέναι τοὺς ψευδομένους οὕτω σχηματίζεσθαι τὰ πολλά, ὡς οἷα προκαλυπτομένους αἰδημόνως. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Γεωγράφος, ὡς εἴρηται. [8] Αὐτὸς δὲ καὶ [9] τοὺς Ἀλιζώνας φησὶν ἐκτὸς εἶναι [10] τοῦ Ἅλυος· [11] εἰ καὶ Ἀπολ-

1. κατὰ τὴν ἐφορείαν τῶν Κυζικηνῶν) Xylander apud Strabonem vertit, *inſpectione Cyzicenorum*. Malim, κατὰ τὴν ὁμορίαν, *in confinio Cyzicenorum*. Politus.

Vel *ſecundùm montana*. Salvinus.

Secundùm montana, Græcè eſſet, κατὰ τὴν ὀρεινήν, ſeu κατὰ τὴν ὀρεινήν. Politus.

2. ἐξ Ἀμαζώνων ἐν τῇ Ἀλόπῃ ᾠκημένων) Strabo: Ὁ δὲ Παλαίφατός φησιν, ἐξ Ἀμαζώνων τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκούντων, νῦν δ' ἐν Ζελείᾳ, τὸν Ὀδίον, καὶ τὸν Ἐπίςροφον ςρατεῦσαι. Hic Palmerius legendum affirmat, Ἀλαζώνων, vel Ἀλιζώνων. ut quadret, inquit, cum Hecatæo, vel Menecrate. Supra dixerat Strabo, maximè a Demetrio Scepſio laudatam τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου, καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλαΐτου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν δόξαν, καὶ τὴν Παλαιφάτου. Ego Palmerii ſententiæ eò magis adhæreo, quòd in Strabone ſcriptum ſit: ἐξ Ἀμαζώνων τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκούντων. Nam de Amazonibus quidem dixiſſet Strabo, τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκουσῶν. Euſtathius, qui vidit, minimè conſtrui poſſe τὸ Ἀμαζόνων cum τῷ οἰκούντων, poſtremum hoc commutavit in ᾠκημένων. Politus.

3. ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας) Comicus Aeibnas

Ὥσπερ πρότερον μοιχεύοντας τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
Καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας.

Scholiaſtes: Ἀλόπη, Κερκυόνος θυγάτηρ, ἣ καὶ Ποσειδῶνος υἱὸν Ἱπποθόων ἔτεκεν. Verùm hæc Alope, Cercyonis filia, nomen dedit Alopæ urbi Theſſalicæ. Euſtathius ſupra pag. 684. Ἡ δὲ Ἀλόπη, πόλις καὶ αὕτη Θετταλική, ὁμωνυμεῖ Ἀλόπῃ θυγατρὶ Κερκυόνος, ὥ Ἄκτορος. Stephanus: Ἀλόπη, πόλις Θετταλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκυόνος, ὡς Φερεκύδης, ἢ τοῦ Ἄκτορος, ὡς Φιλωνίδης. Alia a Theſſalicâ Ἀλόπη hæc Homerica, de qua Palæphati ſententiam Geographus recitat. Etymologici Magni Auctor Ἀλόπην, non urbem, ſed regionem, intelligit, adeſt, Lyciam, ejuſque appellationem aliunde prorſus derivat, quàm ab Alope aliquâ heroinâ. Sic enim ille: Ἀλόπη. χώρα, ἡ καλουμένη Λυκία, πρὸς τῇ Ἐφέσῳ· ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ αἰγιαλῷ αὐτῆς πολλοὺς αὐτομάτως ἅλας πήγνυσθαι. Secundùm hanc vocis originem efferenda eſſet Ἁλόπη cum adſpiratione. *Politus*.

4. Ταῦτα πάντα ἐν τῷ Γεωγράφῳ κεῖται) Illud tamen de urbe Alope, Heroina cognomine, & de Heroinâ Alope, ab Euſtathio eſt, non a Geographo. *Politus*.

5. ἀντιλέγει γεννικῶς) l. γενναίως, ut correxit etiam Frobenius. *Polit*.

6. ὡς ἐχρῆν καὶ τόδε συμπλάσαι) Ἀλύβην nempe, ſeu Ἀλόπην, ſeu quocumque tandem modo nominare eam velint. Nam hanc quoque prope Æſepum fluvium fingere oportebat: quandoquidem ibi lectorum tum Ἀμαζόνων confinxerant. πρὸς τὴν τῶν Ἀλαζώνων ὑπόθεσιν, cum τὰ ἀργύρεια, πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. ὅπως σωθείη τό, ὅθεν ἀργύρου ἐςὶ γενέθλη. Ubi igitur, inquit, Alybe, ſeu Alope? ἐχρῆν γὰρ καὶ τοῦτο πλάσαι. Politus.

7. παρατετριψαμένους τὸ μέτωπον) Strabo: ἐχρῆν γὰρ καὶ τοῦτο πλάσαι, παρατετριψαμένους τὸ μέτωπον. καὶ μὴ χωλὸν ἐᾶν. καὶ ἑτοιμον πρὸς ἔλεγχον, ἅπαξ ἤδη ἀποτετολμηκότας. Neſcio, quid in mentem venerit Caſaubono, ut ineptè vulgatum putaret τὸ μέτωπον, pro quo ipſe reponeret πρόσωπον. *Perfricare frontem*, phraſis familiaris etiam Latinis. *Politus*.

Cic. epiſtolâ ad Lucceium: *Quum ſemel verecundiæ fines tranſieris, graviter oportet eſſe impudentem*. Salvinus.

8. αὐτὸ δὲ καὶ τοὺς Ἀλιζώνας) l. Αὐτός. Polit.

9. τοὺς Ἀλιζώνας φησὶν ἐκτὸς εἶναι τοῦ Ἅλυος) quos Geographus Χάλυβας antiquitus nominatos ait, poſtea Χαλδαίους, καθ' οὓς μάλιςα ἡ Φαρνακία ἵδρυται. Τούτους οὖν, inquit, οἴομαι λέγειν τὸν Ποιητὴν Ἀλιζῶνας ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ. Politus.

10. τοῦ Ἅλυος) Hoc de fluvio Arrianus in Periplo Ponti Euxini: οὗτος ὁ ποταμὸς πάλαι μὲν ὅρος ἦν τῆς Κροίσου βασιλείας, καὶ Περσῶν, νυνὶ δὲ ὑπὸ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ῥεῖ. οὐκ ἀπὸ μεσημβρίας, ὡς λέγει Ἡρόδοτος, ἀλλ' ἀπὸ ἀνίσχοντος ἡλίου. ἐκδιδοῖ δὲ ἐσβάλλει εἰς τὸν Πόντον, ὁρίζει τοὺς Σινωπέων, καὶ Ἀμισηνῶν ἔργα. Politus.

11. εἰ καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος μηδεμίαν συμμαχίαν ἀφῖχθαί φησι τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς περαίας τοῦ Ἅλυος) Hinc patet, perverſam eſſe a Xylandro ſententiam Strabonis, quam ita vertit, ut Demetrio Scepſio adversùs Apollodorum tribuat, quod Apollodorus ipſe opinabatur. Xylandrum decepit falſa Strabonis ſcriptura: apud quem ita legebat: οὐδ' αὐτὸς ὁ Δημήτριος (φράζει videlicet, ὅπου ἐςὶν Ἀλόπη). Πρὸς Ἀπολλόδωρον δὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ διαλεγόμενος (πολλὰ μὲν εἴρηται πρότερον, καὶ νῦν δὲ λεκτέον). οὐ γὰρ οἴεται δεῖν δέχεσθαι τοὺς Ἀλιζώνας ἐκτὸς τοῦ Ἅλυος. μηδεμίαν γὰρ συμμαχίαν ἀφῖχθαι τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς περαίας τοῦ Ἅλυος. Unde ita vertit: *At ne ipſe etiam Demetrius. Is enim hac de re adversùs Apollodorum in Troiani exercitus recenſione (diximus quidem jam multa, ſed & hoc dicendum eſt) ſtatuit, non eſſe Halizonas extra Halyn intelligendum. nulla enim auxilia Troianis veniſſe ex iis, quæ ſunt trans Halyn, regionibus*. Sed, ſi Strabonis ſententiam melius perpendiſſet, facilè animadvertiſſet, ad Demetrium minimè omnium pertinere; ſed alterius quæſtionis eſſe diſputationem illam, quam Geographus ipſe ſeparatim inſtituit cum Apollodoro. Vidit id Caſaubonus: qui & pro διαλεγόμενος ſcripſit διαλεγόμενον· ut ne id ſcilicet ad Demetrium cum Apollodoro diſſentientem; ſed ad Apollodorum ipſum de Halizonis ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ diſputantem referretur. Levi hac mutatione locum illum Geographi ita mecum reddideris. *At ne ipſe quidem Demetrius. Quod ad Apollodorum quidem attinet de iiſdem Halizonis in Troicarum copiarum recenſione diſſerentem, tametſi jam multa diximus; tamen id etiam nunc dicendum eſt. Non enim putat, Halizonas accipiendos eſſe extra Halyn*. Politus.

Digitized by Google

πολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος μηδεμίαν συμμαχίαν ἀφῖχθαί φησι τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς περαίας τοῦ Ἅλυος. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, ἐπεὶ [1] ἡ μνημονευθεῖσα Μύρλεια πλησίον Προύσης ἐστὶν, Ἀπάμεια μετονομασθεῖσα, ὁμωνύμως [2] βασιλικῇ τινι γυναικὶ, πάντως ἂν οἱ τὰ κατὰ τοὺς Ἀλιζώνους ἱστοροῦντες παρὰ τὸν Γεωγράφον, καὶ τιθέντες τὸ τοιοῦτον ἔθνος, ἐγγύς που τῶν Ἀπαμέων, καὶ Κυζικηνῶν χώρας, οὐκ ἂν ἀληθεύοιεν, παρά γε τοῖς τῇ Γεωγραφικῇ ἀκριβείᾳ προσέχουσιν. [3] αἷς ἐναντιοῦται καὶ τὸ τηλόθεν. Οἱ γὰρ ἐκ τοιαύτης χώρας ἐπίκουροι τοῖς Τρωσὶν, οὐκ ἂν τηλόθεν ἥκειν λέγοιντο. Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ ἐπιλεξάμενος, Ἀλιζῶνας γράφει, οὐ μὴν Ἀλιζώνους, λέγων, ὅτι [4] Ἔφορός φησι, τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν παραλίαν οἰκῆσαι τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας, ἴσως δὲ, φησι, διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, οὕτως ὠνομάσθησαν. ὥστε οὗτος, οἱονεὶ ἀλαζόνας, παρὰ γράμμα, τούτους οἶδε. Τῷ δὲ ῥηθέντι πλούτῳ αὐτῶν συνηρ-

nulla Trojanis auxilia veniſſe aſſerat iis ex regionibus, quæ ſunt trans Halyn. Quoniam verò Myrlea quæ memoratur, vicina eſt Pruſæ, quum eadem poſtea de nomine cujusdam reginæ appellata ſit Apamea; ſciendum eſt, eos, qui de Halizonis aliter narrant, atque Geographus, gentemque iſtam prope Apamenſium, & Cyzicenorum fines collocant, aberrare prorſus a vero, apud illos certè, qui res Geographicas ſtudiosè, ac diligenter exquirunt. Quorum etiam conjecturæ adverſatur, atque obſtat τὸ τηλόθεν, *procul, e longinquo*. Qui enim ex iſtâ ſanè regione ſuppetias Trojanis tuliſſent, ii non procul venire dici poſſent. Is tamen, qui Ethnica, ſeu Gentilia Nomina collegit, Ἀλιζῶνας, *Halizonas*, ſcribit, non Ἀλιζώνους, *Halizonos*: ubi ex Ephoro tradit, Halizonas oram illam maritimam, quæ ſita eſt inter Myſiam, Cariam, & Lydiam, habitaſſe: ubi etiam ſuſpicatur, ita eos fortaſſis vocatos fuiſſe, ob faſtum, & jactantiam divitiarum, mutatione τοῦ α in ι. Itaque hic Auctor populos hoſce, quaſi ἀλαζόνας, *jactantiæ plenos, atque arrogantiæ*, præter unam tantummodò litteram, dictos animadvertit. Atque eis ſanè ad copiam hanc divitiarum non parùm fortaſſe conferebat

1. *ἡ μνημονευθεῖσα Μύρλεια πλησίον Προύσης ἐστίν*) Strabo: *Τῇ δ' Ἀσκανίᾳ λίμνῃ ἄλλος συνεχής ἐστιν, εἰσέχων μάλιστα πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον, ἐν ᾧ Προυσιάς ἐστιν ἡ Κίος πρότερον ὀνομασθεῖσα. κατέσκαψε δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρίου μὲν υἱὸς, Περσέως δὲ πατήρ. ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, συγκατασκάψαντι καὶ ταύτην, καὶ Μύρλειαν ἐγγυτάτω πόλιν, πλησίον δὲ καὶ Προύσης οὖσαν. ἀνέλαβε δ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτὰς, ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μύρλειαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός.* Erat igitur Myrlea, quæ, mutato poſtea nomine, Apamea dicta eſt, tum Pruſiadi urbi vicina, tum Pruſæ. Utramque hanc urbem, Pruſiadem, & Pruſam, diſtinguunt Geographi. Stephanus: *Προῦσα τῆς Προυσιάδος διαφέρει*. Utriusque ſitum docet Strabo. Pruſiadem collocat ſub monte Arganthonio, Pruſam *ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μυσίῳ*. Plinius Pruſiadem non nominat, ſed *Cium*. *Apamea, quæ nunc Myrlea Colophoniorum: flumen Etheleum, antiquus Troadis finis: amnes, Hylas, & Cius, cum oppido ejusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, a Mileſiis quidem conditum, in loco tamen, qui Aſcania Phrygiæ vocabatur*. Et paullò poſt: *Nunc reliquâ in orâ, a Cio intus in Bithyniâ Pruſa, ab Annibale ſub Olympo condita*. Conſentiunt tamen ſcriptores, Cium nomen mutaſſe in Pruſiadem. Et fortaſſe Pruſias, quam Euſebius conditam refert in annum tertium Olympiadis XXXVII. Cios eſt, a Mileſiis condita: quam Euſebius Pruſiadem, nomine temporibus ſuis uſitato, appellaverit. Sed præter Pruſam ad Olympum, erat in Bithyniâ & altera Pruſa *πρὸς τῷ Ὑπίῳ ποταμῷ*. Ubi etiam mons Hypius. Plinius: *Pruſa item altera ſub Hypio monte*. Fallitur hic Harduinus, qui Pruſam hanc ſub Hypio monte, dictam a Strabone exiſtimat *Προυσιάδα*. Quæ enim *Προυσιάς* dicitur Straboni, ea eſt *Κίος* in ſinu Ciano prope Aſtacenum. Pruſa verò ad Hypium, eſt inde procul remota, neque ea eſt ad Propontidem, ut Pruſias; ſed ad Pontum: cujus Pruſæ ne meminit quidem Strabo. Cios autem videtur quondam ad Heracleenſium Ponticorum ditionem pertinuiſſe: quorum etiam videtur fuiſſe colonia. Nam Heraclea illa Pontica, quæ & ipſa a Mileſiis condita fuit, alias fertur colonias deduxiſſe. Heracleenſium certè illorum erat Cios, cum eam Pruſias, Bithynorum rex, ſimul cum Philippo expugnavit. Itaque de urbe hac Cio ad Propontidem accipienda eſt hiſtoria, quam refert Memnon his verbis: *Προυσίας ὁ Βιθυνῶν βασιλεὺς, δραστήριος ὢν, καὶ πολλὰ πράξας, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ Κίερον, πόλιν Ἡρακλεωτῶν οὖσαν, ὑφ' ἑαυτὸν ἔθετο τῷ πολέμῳ, ἀντὶ Κίερα Προυσιάδα καλέσας. εἷλε δὲ καὶ τὴν Τῖον, καὶ αὐτὴν ὑπήκοον αὐτοῖς οὖσαν, ὥστε ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν τὴν Ἡράκλειαν περιεχῆσθαι.* Docti viri, qui Memnonem de Pruſâ Ponticâ *τῇ πρὸς Ὑπίῳ* intelligunt, miris ſe ambagibus involvunt, e quibus ſeſe minimè expediunt. Quare etiam Memnonem in re Geographicâ ineptire affirmant. Sed enim error non eſt Memnonis, ſed illorum, qui pravè eum capiunt. Loqui eum de Cio ad Propontidem, quam ipſe vocat Cieron, oſtendit hæc alia ejus narratio. *Ἐπεὶ δὲ καὶ Βαίβιος σὺν τοῖς Ἰταλῶν στρατηγοῖς ἦν, καὶ μὴν καὶ Τριάριος ὁ Ῥωμαίων ἡγεμὼν, ἀνασυνταξάμενος, τῇ Ἀπαμέων πολιορκίᾳ ἐπέστη· οἱ Ἀπαμεῖς ἀντισχόντες, ὅσα ἐδύναντο, τέλος ἀνοίξαντες τὰς πύλας, τούτους εἰσεδέξαντο. Εἷλον δὲ καὶ Προῦσαν τὴν πόλιν αἱ Ῥωμαίων δυνάμεις. ὑπὸ δὲ τῷ Ἀσιανῷ Ὀλύμπῳ ἔκειτο αὕτη. Ἐκεῖθεν ὁ Τριάριος ἐπὶ Προυσιάδα τὴν ἐπιθαλάσσιον μετὰ τῆς δυνάμεως παραγίνεται. αὕτη δὲ Κίερος τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο, ἐν ᾗ καὶ τὰς Ἀργοῦς ἀφίξεις λέγεται, καὶ ὁ τοῦ Ὕλα ἀφανισμὸς, καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τὴν τούτου ἀναζήτησιν πλάνη, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἕτερα. Παραγενόμενον δὲ ῥᾳδίως οἱ Προυσαεῖς ἐδέξαντο, τοὺς Ποντικοὺς διωσάμενοι.* Planè hîc conſtat, ſermonem eſſe Memnoni de urbe Cio: de qua item Geographus: *ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀργανθώνιον. ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Ὕλαν ἕνα τῶν Ἡρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς αὐτῷ, ἐξιόντα ἐπὶ ὑδρείαν, ὑπὸ νυμφῶν ἁρπαγῆναι. Κίον δὲ, καὶ τοῦτον Ἡρακλέους ἑταῖρον ἐπανελθόντα ἐκ Κόλχων, αὐτόθι καταμεῖναι, καὶ κτίσαι τὴν πόλιν ἐπώνυμον αὐτοῦ.* Pruſiadis hujus, quæ eſt Cios, gentile nomen, *Προυσιεύς*, ad differentiam Pruſæ, cujus nomen gentile, *Προυσαεύς*. Auctor Stephanus. Unde corrigendum in Memnone τὸ *Προυσαεῖς*, pro quo reſcribendum *Προυσιεῖς*. Geographus: *καὶ νῦν δ' ἔτι καὶ ἑορτή τις ἄγεται παρὰ τοῖς Προυσιεῦσι, καὶ ὀρειβασία θιασευόντων, καὶ καλούντων Ὕλαν, ὡς ἂν κατὰ ζήτησιν τὴν ἐκείνου ποιουμένων τὴν ἐπὶ τὰς ὕλας ἔξοδον.* Nihil hic turbat Memnon in ſitu urbis Cii. Idem eſt ſitus urbis Cieri, & cum in eam Romanos receptos narrat, & cum eamdem ipſam urbem a Pruſiâ expugnatam commemorat. Etſi enim ad Propontidem, & in Ciano ſinu ſita erat; tamen ditionis tunc erat Heracleenſium. Dicit igitur, Pruſiam, Heracleam oppugnaturum, tum alia Heracleenſium oppida armis cepiſſe, tum in primis Cierum, & Tium. Erat Tios urbs ad Pontum Euxinum, ut diximus, in Paphlagoniâ, aberatque ab Heracleâ, ſecundùm Arrianum, ad ſtadia quadringenta, & octoginta. Itaque Memnon narrat, Pruſiam utramque hanc urbem, Cierum, & Tium, Heracleenſibus eripuiſſe, ut Heracleam ipſam undique a mari ad mare coërceret, & coarctaret: *ὥστε ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν τὴν Ἡράκλειαν περιεχῆσθαι*. Utrumque illud mare, Propontis eſt, & Pontus Euxinus. Captâ utroque illo oppido, Ciero ad Propontidem, Tio ad Pontum, Heracleenſes, quorum ea oppida erant, undique a mari ad mare claudebantur. Paucis ut omnia complectar, Pruſias non eſt, niſi Cius. Pruſæ duæ ſunt in Bithyniâ, altera ad Hypium, altera ad Olympum Myſium. Huic alteri Pruſæ vicina erat Apamea, *Politus*.

2. *βασιλικῇ τινι γυναικί*) uxori Pruſiæ, de qua Geographus l. 12. p. 563. Politus.

3. *αἷς ἐναντιοῦται καὶ τὸ τηλόθεν*) Geographus: *οὔτε δικαίως, τοὺς οἱ ἐνθένδε ἀφιγμένους εἰς Ἴλιον τηλόθεν ἥκειν, ἢ καὶ δεῦρο, Ἀλύβην τινὰ γεγονέναι, ἢ Ἀλαζίαν. πολὺ γὰρ δὴ ταύτῃ ἐγγυτέρω ἐστὶ τῇ Τρωάδι, ἢ τὰ περὶ Ἔφεσον. Ἀλλ' ὅμως τοὺς περὶ Πύγελα λέγοντας τοὺς Ἀμαζῶνας, μεταξὺ Ἐφέσου, καὶ Μαγνησίας, καὶ Πριήνης, φλυαρεῖν φησιν ὁ Δημήτριος. τὸ γὰρ τηλόθεν οὐκ ἐφαρμόττειν τῷ τόπῳ. Ὅπως οὖν μᾶλλον οὐκ ἐφαρμόττει τῷ περὶ τὴν Μυσίαν, καὶ Τευθρανίαν;* Politus.

4. *Ἐφορός φησι*) lege, *Ἔφορος*. Stephanus: *Ἔφορος οἰκῆσαί φησι τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας παραλίαν.* Verùm Ephorus non *Ἀλιζώνων* videtur voluiſſe legi in Homero; ſed *Ἀμαζώνων*: earumque quondam Amazonum ſedem, ac domicilium inter Myſiam, Cariam, & Lydiam, prope Cumam patriam ſuam, conſtituiſſe. Geographus: *τὰς δ' Ἀμαζόνας (φάσκων) μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἔφορος νομίζει πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ.* Politus.

bat amnis ille Lydiæ Pactolus Chryſorrhoas, ſeu auro fluens. Verùm Homerus non auri venas, ſed argenti, apud Halizonos ſuos agnoſcit. Quare hoc etiam in veteribus ſcriptoribus notatum reperimus: Halizones, gens Ponti, ubi optimum argentum. De his quoque nonnihil dictum eſt ad Dionyſium Periegetam. Præterea Arrianus hæc de Halizonibus memorat: Quos Homerus in Navium catalogo Halizonas vocat, Bithyni hi ſunt, quibus Odius, atque Epiſtrophus imperabant: monſtraturque Alyba, in qua venas eſſe argenti teſtatur: neque obſcura hujus rei monumenta ſunt, opera, ſignaque ex argento, quæ reſtare adhuc cernuntur. Idcirco autem, inquit, vocantur hi populi Ἁλιζῶνες, *Halizones*, quòd mari undique circumdentur: a ſeptentrionibus, & oriente, Ponto Euxino; ad meridiem, & auſtrum, ſinu Aſtaceno, prope Nicomediam; ad occidentem, & zephyrum, Propontide, & Boſporo: adeo ut eorum regio, majorem partem, propior ſit peninſulæ, optimoque jure præcincta ea a mari dicatur. Rurſus idem Arrianus tradit, Ὀδίον, *Odium*, eum, quem diximus, vocatum quondam fuiſſe Ῥοδοίτην, *Rhodœtam*; deinde, mutato nomine, Ῥόδιον, *Rhodium*; poſtremò Ὀδίον, *Odium*, eſſe appellatum.

CCIII. Myſis imperabat Chromis, & Ennomus. Qui Ennomus, tametſi augur eſſet; tamen ſuis ipſe auguriis, ut Poëta ait, atram mortem minimè evitavit; ſed victus, ſtratuſque eſt ſub Achillis manibus, in fluvio, ubi is Troas, alioſque trucidabat. Ac vide, quàm breviter hìc, & artificioſè præviæ huic, anticipatæque narrationi laudes Achillis admiſceat, quaſi, ſi ita faciat, præ ſuâ in heroëm illum charitate, gaudio, lætitiâque perfundatur, neque ab eo abſiſtere umquam, aut abeſſe velit. Myſos porrò videtur Poëta Aſiaticos dicere, puta Olympenos, vel quoſdam alios. Contra alii meminiſſe Homerum volunt Myſorum, & Thracum, eorum, qui Iſtrum accolunt. Nam Europæos quo-

συνεργάζεσθαι ἴσως καὶ ὁ Λυδικὸς χρυσοῤῥόας ποταμὸς ὁ Πακτωλός. Ὅμηρος δὲ οὐ χρυσοῦ, ἀλλ' ἀργύρου γενέθλην οἶδεν ἐν τοῖς παρ' αὐτῷ Ἁλιζώνοις. Διὸ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται· Ἁλιζῶνες, ἔθνος τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ κάλλιστος ἄργυρος. Εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ἀῤῥιανὸς δὲ τοιαῦτα περὶ Ἁλιζώνων ἱστορεῖ· Οὓς Ὅμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν Ἁλιζῶνας, Βιθυνοί εἰσιν, ὧν Ὀδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον· καὶ ἡ Ἀλύβη, ἐν ᾗ λέγει ἀργύρου γενέθλην εἶναι, παραδείκνυται· καὶ οὐκ ἀμαυραὶ ὑπομνήσεις, ἀργυρίων ἔργα ὑπολελειμμένα ὁρᾶται. [1] Ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φησὶ, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιείργονται· ἀπὸ μὲν ἄρκτου, καὶ ἀνατολῆς, τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· πρὸς μεσημβρίαν δὲ, καὶ νότον, τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ τῷ πρὸς Νικομήδειαν· πρὸς δὲ δύσιν, καὶ ζέφυρον, τῇ Προποντίδι, καὶ τῷ Βοσπόρῳ· ὡς μὴ πόῤῥω χεῤῥονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιότατα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Ὁ δ' αὐτὸς Ἀῤῥιανὸς λέγει, καὶ τὸν ῥηθέντα Ὀδίον, Ῥοδοίτην ποτὲ καλεῖσθαι· εἶτα εἰς Ῥόδιον μεταπεσεῖν· εἶτα Ὀδίον κληθῆναι. Rom. p. 364.

σγ'. Μυσῶν Χρόμις ἦρχε, καὶ Ἔννομος. ὃς οἰωνιστὴς μὲν ἦν, ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσί, φησιν, ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν· ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλέως, ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε, καὶ ἄλλους. Ὅρα δὲ, ὅτι κἀνταῦθα τῇ προαναφωνήσει καὶ ἔπαινον τοῦ Ἀχιλλέως συνέμιξεν εὐμεθόδως, οἷα χαίρων οὕτω ποιεῖν διὰ τὸ στέργειν τὸν ἥρωα, καὶ μὴ ἐθέλειν ἀπέχεσθαι αὐτοῦ. Μυσοὺς δὲ ὁ Ποιητὴς ἔοικε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ λέγειν, [2] οἷον τοὺς Ὀλυμπηνούς, ἢ ἑτέρους τινάς. [3] Οἱ δέ φασιν, ὅτι Μυσῶν, καὶ Θρακῶν Ὅμηρος ἐμνήσθη τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ. [4] Ὅτι δὲ Μυσοὶ καὶ Εὐρωπαῖοί εἰσιν,

1. Ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φησὶ, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιείργονται) Plinius: *Ea (Bithynia) appellata eſt Cronia, dein Theſſalis, deinde Malianda, & Strymonis. Hos Homerus Halizonas dixit, quando præcingitur gens mari.* Sic etiam iſthmus, ἁλίζωνος. Heſychius: Ἁλίζωνος, ἰσθμὸς, παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι. καὶ ἔθνος βαρβαρικόν. Politus.

2. οἷον τοὺς Ὀλυμπηνούς) Strabo: πρὸς νότον δ' εἰσὶ τοῖς Βιθυνοῖς οἱ περὶ τὸν Ὄλυμπον Μυσοί, οὓς Ὀλυμπηνούς καλοῦσί τινες, οἱ δ' Ἑλλησποντίους. Rectè hic legi Ὀλυμπηνούς, confirmat Euſtathius. Stephanus: Ὄλυμπος, ὄρος Μυσίας. Ἀῤῥιανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῳ. οἱ οἰκοῦντες, Ὀλυμπηνοί. Politus.

3. Οἱ δέ φασιν, ὅτι Μυσῶν, καὶ Θρακῶν Ὅμηρος ἐμνήσθη τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ) Geographus de Homero: Οὐδ' ἂν, Θρᾳκῶν τε, καὶ Μυσῶν μνησθεὶς τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ, αὐτὸν παρέλιπεν, μέγιστον τῶν ποταμῶν ὄντα· καὶ ἄλλως οἰκειοτέρας ἔχων πρὸς τὸ τοῖς ποταμοῖς ἀφορίζεσθαι τοὺς τόπους. Ita quidem Geographus, dum diſputaſet contra Apollodorum. *Politus.*

4. Ὅτι δὲ Μυσοὶ καὶ Εὐρωπαῖοί εἰσιν, οἵ γε καὶ πέραν Ἴστρου εἰσὶ, δηλοῦται ἀλλαχοῦ) Euſtathius ad Periegetam: οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι Μυσοὶ, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοί. ὁ δὲ Ἀῤῥιανὸς τῶν Εὐρωπαίων Μυσῶν ἀποίκους λέγει τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ὀλυμπηνοὺς Μυσούς· οἵ τινες Μυσοὶ ὠνομάζοντο ἢ ἀπὸ Μυσοῦ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ ἑτέρου Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γυναικὸς τοῦ Ὀρεσβίου· ἢ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς μυσῆς, ὅ ἐστι μυσοῦ. ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται· ὅπερ τὴν ὀξύην δηλοῖ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, ὡς καὶ ὁ Γεωγράφος φησί. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Μυσοὺς, Λυδῶν ἀποίκους λέγει, Ὀλυμπιηνοὺς καλουμένους, ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου τοῦ Ἀσιανοῦ. Myſos, τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, quos Euſtathius ex Herodoto ab Olympo monte vocatos refert Ὀλυμπηνοὺς, Herodotus ipſe ſcribit Ὀλυμπιηνούς. Myſos eoſdem Olympenos Artemidorus exiſtimabat τῶν πέραν Ἴστρου Μυσῶν ἀποίκους. Geographus: Μυσία τε ἑκατέρα, ἥ τε Ὀλυμπηνὴ συνεχὴς οὖσα τῇ Βιθυνίᾳ, καὶ τῇ Ἐπικτήτῳ, ἥν φησιν Ἀρτεμίδωρος ὑπὸ τῶν πέραν Ἴστρου Μυσῶν ἀποικισθῆναι. Unde mihi videtur Euſtathius accepiſſe Myſos Europæos τοὺς πέραν Ἴστρου. Euſtathius idem ad Periegetam: Μυσοὶ, οὐ μόνον Εὐρωπαῖοι, οἵ γε καὶ πέραν Ἴστρου εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοὶ, ὧν μέρος καὶ οἱ Ὀλυμπηνοὶ Μυσοί. Sed rectè, oportet, intelligas illud de Myſis Europæis τοῖς πέραν Ἴστρου. Myſi Europæi, qui Plinio, aliiſque Latinis *Mæſi*, quorum etiam regio *Mæſia*, quamvis magis boreales Thracibus; tamen, ducto a Thracibus initio, non ſunt illi quidem πέραν Ἴστρου, ſed ἐντὸς τοῦ Ἴστρου, ſeu ἐν τοῖς ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου. Iſtro namque Myſi, ſicuti & Pannonii, adjacent a meridie. Dionyſius Periegeta:

Ἴστρου μὲν παρὰ χεῦμα βορειότεροι γεγάασι.
Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι, καὶ Νωρικοὶ ἄστ' ἐρυμνά,
Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρῄκων,
Αὐτοί τε Θρῄικες, ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες.

Plinius lib. 3. c. 26. *Pannoniæ jungitur Provincia, quæ Mæſia appellatur, ad Pontum uſque cum Danubio decurrens. Incipit a confluente ſupra dicto. In ea Dardani, Celegeri, Triballi, Timachi, Mæſi, Thraces, Pontoque contermini Scythæ.* Ptolemæus item, ut Pannonias, ita utramque Myſiam, a ſeptentrionibus Danubio flumine definit. Et Myſiam quidem inferiorem ἀπὸ ἄρκτων περιορίζει μέρος ἀπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ Δανουβίου μέχρις Ἀξιουπόλεως· καὶ τῷ ἐντεῦθεν Δανουβίῳ, καλουμένῳ δὲ Ἴστρῳ μέχρι τῆς εἰς τὸν Πόντον ἐκβολῆς· οὗ ἡ κατὰ μὲν Διοστέρων πόλιν ἐπιστροφὴ ἄρχεται ἔχουσα νγ μς γο. Ab alterâ Iſtri parte, quæ eſt ad ſeptentriones, poſiti ſunt Daci. Daci igitur, & non Myſi, οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου. Verum, quamvis res ita ferè ſeſe habere videatur, tamen, ſecundùm alios Geographos, magna

εἰσίν, οἵγε καὶ πέραν Ἴστρου ἦσαν, δηλοῦται ἀλλαχοῦ, ὥσπερ καὶ πόθεν αὐτοῖς ἡ κλῆσις. Ἰστέον δὲ, ὅτι παροιμία ἐκ τοῦ τοιούτου ἔθνους φέρεται αὕτη· [1] ὀσφὺν κατηγὼς, ἤγουν κατεαγὼς, ὥστε Μύσιος ὄνος. Ἐν Μυσίᾳ γάρ φασι σπανιώτατον εὑρεῖν ὄνον, ὀρθὴν ἔχοντα τὴν ὀσφύν. Τὸν δὲ ῥηθέντα Χρόμιν καὶ Χρόμιόν τινες τρισυλλάβως καλεῖσθαί φασι. Τὸ δὲ ἐρύσατο, ἀντὶ τοῦ ἐφυλάξατο, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάσσω, ἢ κωλύω. ἐξ οὗ καὶ [2] ἔρυμα, καὶ ἐρυμνὸν, καὶ ῥῆμα ἐρύκω. [3] Οὐκ ἐξευτελίζει δὲ, φασι, τὴν οἰωνιστικὴν ὁ Ποιητὴς, ἐν οἷς λέγει, ὡς οὐκ ἐφυλάξατο διὰ τῶν οἰωνῶν τὴν κῆρα· ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην τῆς πεπρωμένης δηλοῖ. Οὐκ ἐφυλάξατο δὲ, φασι, τὸν θάνατον ὁ Ἔννομος, ἢ ὡς μὴ ἐπιστήσας, ἢ καὶ ὡς μὴ προγνούς. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ νῦν δοτικῇ συνέταξεν ἐν τῷ, ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλέως. Τὸ δὲ κεραΐζεν, ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, δίκην λήϊου τινὸς, ὅτε δηλαδὴ ἐν τῷ ποταμῷ τοὺς παραπίπτοντας ἔτυπτεν ἐπιστροφάδην, ὡς ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ ἐν καιρῷ. Νῦν γὰρ προαναφωνεῖ. Ὅτι δὲ [4] τὸ κεραΐζειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φθείρειν, ἢ ληΐζεσθαι,
Baſ. p. 276. καὶ, ὡς εἰπεῖν, κείρειν, λέγεται, δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, ποτὲ μὲν λέγων· κεραΐσας [5] τὰ οἰκία τοῦ ξείνου. καὶ, κλέπτας κεραΐζοντας χρήματα. καὶ, τὸ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο. ποτὲ δὲ, ὅτι πάντα ἐπέφλεγον, καὶ ἔκειρον. καὶ, ἔκειρε τὰς χώρας. καὶ, ἐκείρετο ἡ Ἀττική. ὅ ἐστιν, ἐλαφυραγωγεῖτο. [6] Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ ῥηθέντος κεραΐζειν, ἀκέραιος ὁ ἁπλοῦς, καὶ πραΰθυμος, καὶ μή τινα κεραΐζων. Τὸ δὲ, καὶ ἄλλους, μόνους τοὺς Τρωϊκοὺς δηλοῖ ἐπικούρους. οἱ Δαρδάνιοι γὰρ τοῖς Τρωσὶ προσλογίζονται.

quoque eſſe Myſos, qui ultra Iſtrum habitabant, alibi apparet, ſicuti etiam unde iis ea ſit appellatio. Sciendum autem eſt, ex iſtâ gente adagium hoc ferri: ὀσφὺν κατηγὼς, videlicet κατεαγὼς, ὥστε Μύσιος ὄνος. *Lumbos fractus, ut aſinus Myſius*. Namque in Myſiâ rariſſimum inventu dicunt eſſe aſinum, qui lumbos rectos habeat. Χρόμιν, *Chromin*, quem diximus, nonnulli ajunt, tribus etiam ſyllabis Χρόμιον, *Chromium*, vocari. Τὸ ἐρύσατο dictum eſt pro ἐφυλάξατο, *cavit*, *ſeu evitavit*, ἐξέφυγεν, *effugit*, a verbo ἐρύω, quod declarat *devito*, vel *impedio*. ex quo etiam ἔρυμα, *munimentum*, *præſidium*, & ἐρυμνὸν, *munitum*, verbumque ἐρύκω, *inhibeo*, *vel depello*. Neque tamen, ut ajunt, auguralem diſciplinam contemnit, aut parvipendit Poëta, cum eum ait per auguria mortem non evitaſſe; ſed fati neceſſitatem ſignificat. Ferunt autem, Ennomum mortem non vitaſſe, aut quia mentem non adhibuit, aut etiam quia non providit. Præterea vide, ut etiam nunc cum dativo conſtruit præpoſitionem illam ὑπὸ, *ſub*, in his verbis: ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλέως. *Sub manibus Achillis*. Τὸ κεράϊζε, *proſternebat*, *trucidabat*, idem eſt, ac ſi dixiſſet, ἔκειρε, δίκην λήϊου τινὸς, *in modum cujuſdam ſegetis metebat*, *& depopulabatur*, quando nimirum in fluvio obvios quoſque circumcirca magnis plagis afficiebat, ut poſtea Poëta ſuo loco, & tempore commemorat. Nunc enim prædicit id, quod eſt narraturus. Ceterùm τὸ κεραΐζειν ſignificat etiam perdere, & corrumpere, quocumque tandem modo id fiat, aut vaſtare, depopulari, diſſipare, diripere, atque, ut ita dicam, κείρειν, *tondere*, *metere*, *abſumere*, ut palam facit Herodotus, quippe qui modò dicat: κεραΐσας τὰ οἰκία τοῦ ξείνου. *hoſpitis domum cum diripueris*. &, κλέπτας κεραΐζοντας χρήματα. *fures rem, ac bona diripientes*. &, τὸ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο. *multitudo navium in Salamine diripiebatur*. modò verò, πάντα ἐπέφλεγον, καὶ ἔκειρον. *omnia incenderunt*, *& ſunt depopulati*. &, ἔκειρε τὰς χώρας. *agros vaſtabat*. &, ἐκείρετο ἡ Ἀττική. *Attica vaſtabatur*. hoc eſt, diripiebatur. Ac fortaſſis ex hoc ipſo verbo κεραΐζειν dicitur ἀκέραιος, *quaſi minimè cornutus*, is, qui ſimplex eſt, ac mitis, & manſuetus, quique neminem quemquam κεραΐζει, *cornibus impetit*, *atque invadit*. Τὸ, καὶ ἄλλους, *& alios*, Trojanorum dumtaxat ſocios, atque auxiliares ſignificat. Dardani enim Troibus accenſentur.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε, καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Υἷε [7] Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη·
Οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.

Phorcys porrò Phrygas ducebat, & Aſcanius ſimilis deo
Procul ex Aſcaniâ: paratique erant ad committendam pugnam.
Meonibus verò Meſthleſque, & Antiphus imperabant,
Filii Talamenis, quos Gygæa palus pepererat:
Qui & Meonas ducebant ſub Tmolo commorantes.

σδ΄. Φρύγας ἦγε Φόρκυς, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς τῆλ' ἐξ Ἀσκανίας· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχε-

CCIV. Phrygas ducebat Phorcys, quique divinâ formâ præditus erat, Aſcanius procul ex Aſcaniâ: paratique iidem erant ad prœlium con-

gno etiam pars Myſiæ inferioris orientem verſus, atque ad Pontum, excurrit trans Iſtrum. Agathemerus in Geographiâ: Καὶ ἔστιν ἀπὸ μὲν τοῦ δυτικωτάτου τῆς Σαρματίας ἐπὶ νότον κατιοῦσι μετὰ τοὺς Ἰάζυγας τοὺς Μετανάστας ἡ Δακία, ὁριζομένη καὶ αὐτὴ τῷ Ἴστρῳ. ὑπὸ δὲ τὰ λοιπὰ καὶ πρὸς ἀπηλιώτην ἀποβέβληται ἡ κάτω Μυσία. ἐπιλαμβάνει δὲ καὶ αὕτη συχνόν τι καὶ τῆς ὑπὲρ τὸν Ἴστρον χώρας· τήν τε παράλιον κατέχει πᾶσαν, ἥν ἐστιν ἀπὸ Βορυσθένους ἐπὶ Μεσημβρίαν πόλιν, quo pacto Myſiæ inferioris fuerit tractus ille terrarum maritimus, qui eſt ὑπὲρ τὸν Ἴστρον, uſque ad Boryſthenem fluvium. Hinc, quum ſint etiam Myſi πέραν τοῦ Ἴστρου, benè ſcripſerit Artemidorus, differentiæ causâ, Myſos Aſiaticos, ſeu Olympenos, colonum eſſe Myſorum Europæorum τῶν πέραν Ἴστρου· ut eos ſcilicet populos Myſiæ, ſeu Mœſiæ inferioris, innueret, qui ad Pontum habitabant. *Politus*.

1. ὀσφὺν κατηγὼς) Hic Adrianus Junius monet, pro κατηγὼς, legendum eſſe ex manuſcripto exemplari, quod Bononiæ videre ipſi contigit, κατεαγώς. Polit.

2. ἔρυμα) l. ἔρυμα. Polit.

3. Οὐκ ἐξευτελίζει δέ, φασι, τὴν οἰωνιστικὴν ὁ Ποιητής) ut neque contempſit Poëta Latinus illis verbis, ad imitationem Homeri:

Sed non augurio potuit depellere peſtem.

Servius: *Augurio* hic pro ſcientiâ auguratus: *& oſtendit per tranſlatum, fati neceſſitatem nullâ peritiâ poſſe depelli. Eſt autem Homericus verſus:*

Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν. Politus.

4. τὸ κεραΐζειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φθείρειν) Heſychius: Κεραΐζων, σινόμενος, πορθῶν, διαρπάζων, διαφθείρων. Suidas: κεραΐζει, διαιρεῖ, διαρπάζει. Etymologici Magni Auctor: κεραΐζω, τὸ πορθῶ, καὶ σινῶ, καὶ διαφθείρω. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κέρατι χρωμένων ζώων· ἢ παρὰ τὴν κῆρα τὸν θάνατον. Politus.

5. τὰ οἰκία τοῦ ξείνου) Herodotus, τοῦ ξείνου. Polit.

6. Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ ῥηθέντος κεραΐζειν, ἀκέραιος ὁ ἁπλοῦς, καὶ πραΰθυμος) Non valde hinc abit etymologia illa Magni Etymologici: ἀπὸ τοῦ κέρατος κέραιος, καὶ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ, ἀκέραιος, ὁ ἄκερως, καὶ ἀβλαβής· κυρίως ὁ μὴ θυμούμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν διὰ τῶν κεράτων ἀμυνομένων ζώων. Politus.

7. Ταλαιμένεος) Ita legit Euſtathius. Florentina editio, & pleræque aliæ vulgò, Πυλαιμένεος. Polit.

Digitized by Google

conferendum. De Phrygibus quærendum etiam eſt ad Dionyſium Periegetam. Satis enim illic de iis dictum eſt. Erant hi, ut perhibent, e parvâ Phrygiâ, non verò e magnâ, quam ſitam eſſe ajunt ad Sangarium flumen: unde erat Aſius, avunculus Hectoris, domitoris illius equorum. Etſi autem Homerus, ut veteres ajunt, Phrygas, ac Trojanos diſtinguit; tamen Æſchylus, aliique recentiores, eos permiſcent, ac confundunt. Unde & fortaſse adagium, quo Myſorum, & Phrygum confinia difficilia cognitu eſſe jactantur. Ac vide nomen illud proprium, Φόρκυς, *Phorcys*, ut dictum eſt per σ, non per ν. cujus quidem genitivus fuerit Φόρκυος, *Phorcyos*. Quod enim legitur in Odyſseâ, Φόρκυνος θυγάτηρ, *Phorcynis filia*, eſt a recto, Φόρκυν, *Phorcyn*. Τὸ τῆλε, *procul*, poſitum hic eſt pro τηλόθεν, e *longinquo*. Aſcania porrò, juxta Ethnicorum ſcriptorem, urbs eſt Troadis: ubi primùm cæpas proveniſſe ferunt. Hanc ædificaſſe dicitur Aſcanius, Æneæ filius. Geographus verò Aſcaniam hoc loci Phrygiacam intelligit. Illud enim, τῆλε ἐξ Ἀσκανίας, *procul ex Aſcaniâ*, dictum eſſe ait, quòd alia propior eſſet Aſcania, urbs Myſiæ, juxta eam, quæ hodie eſt, Nicæam urbem. cujus quidem alterius Aſcaniæ meminit Poëta, cum Palmyn, Aſcaniumque, & Moryn, Myſorum ductores, commemorat, qui ex fertili, glebosâque admodum Aſcaniâ venerant. Ac vide, ut unum idemque nomen cum viris hiſce Homericis Aſcaniis eſt commune, tum Aſcaniis paludibus duabus. Aſcania autem tum palus

Tom. II. eſt,

χεῖται. Περὶ δὲ Φρυγῶν ζητητέον καὶ εἰς τὰ τοῦ Περιηγητοῦ. εὖ γὰρ καὶ περὶ αὐτῶν ἐκεῖ εἴρηται. [1] Τῆς μικρᾶς δέ, φασι, Φρυγίας ἦσαν οὗτοι, οὐ μὴν τῆς μεγάλης τῆς παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ, φασί, ποταμῷ κειμένης. ὅθεν ἦν Ἄσιος, μήτρως Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καί, ὅτι Ὅμηρος μὲν διαστέλλει Φρύγας, καὶ Τρῶας· Αἰσχύλος δέ, καὶ οἱ νεώτεροι, συγχέουσιν. ὅθεν ἴσως καὶ [2] παροιμία ἡ περὶ τοῦ, δύσγνωστα τὰ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν εἶναι ὅρια. Ὅρα δὲ τὸ Φόρκυς κύριον [3] διὰ τοῦ σ λεχθέν, οὐ διὰ τοῦ ν. ὥσπερ ἡ γενικὴ Φόρκυος ἂν εἴη. Τὸ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ, Φόρκυνος θυγάτηρ, [4] ἀπὸ τοῦ Φόρκυν κλίνεται. Τὸ δὲ τῆλε, ἀντὶ τοῦ τηλόθεν, ἐνταῦθα κεῖται. Ἀσκανία δέ, κατὰ μὲν τὸν Ἐθνικογράφον, πόλις Τρωϊκή· [5] οὗ πρῶτόν φασι κρόμμυα γενέσθαι. Ταύτην κτίσαι λέγεται ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσνάνιος. Ὁ Γεωγράφος δὲ Φρυγιακὴν ἐνταῦθα νοεῖ Ἀσκανίαν. Τὸ γάρ, τῆλε ἐξ Ἀσκανίας, εἰρῆσθαι, φησιν, [6] ὡς οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης Ἀσκανίας [7] τῆς Μυσιακῆς τῆς πρὸς τῇ νῦν Νικαίᾳ, ἧς μέμνηται ὁ Ποιητής, ὅταν εἴπῃ, [8] Πάλμυν, Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν τε, Μυσῶν ἡγήτορας, οἳ ἐξ Ἀσκανίας ἐριβώλακος ἦλθον. Καὶ ὅρα [9] ὁμωνυμίαν Ἀσκανίων τε ἀνδρῶν τούτων Ὁμηρικῶν, καὶ λιμνῶν Ἀσκανιῶν δύο. [10] Ἀσκανία δὲ λίμνη Rom. p. 365.

M m τε,

1. Τῆς μικρᾶς δέ, φασι, Φρυγίας ἦσαν οὗτοι, οὐ μὴν τῆς μεγάλης τῆς παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ) Utrâque de Phrygiâ Dionyſius Periegeta:

Ἔνθεν ἐφ' Ἑλλήσποντον ἐπισχερὼ ἀντολίηνδε
Βαιοτέρης Φρυγίης· ἑτέρη δέ οἱ ἐνδόθι νεῖται,
Εὐρυτέρη γαιάων, παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.
Ἀλλ' ἤτοι μεγάλην μὲν ἐπ' ἀντολίην ὑπάνυσσαι,
Ἱππόβοτον, λεπτὴν δὲ πρὸς ἑσπερίην δ' ἂν ἴδοιο
Τὴν ἑτέρην, ἣ κεῖται ὑπὸ ζαθέης ποσὶν Ἴδης.

Euſtathius tres ibi Phrygias deſcribit, Magnam, in qua regnaſſe dicitur Midas, Parvam τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ περὶ Ὄλυμπον, tertiam τὴν λεγομένην Ἐπίκτητον. Verum Geographus duas tantummodò Phrygias agnoſcit, Magnam, cujus rex fuit Midas, cujuſque partem Galatæ occupaverunt, & Parvam τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ τὴν περὶ τὸν Ὄλυμπον, τὴν καὶ Ἐπίκτητον λεγομένην. Quamvis enim Phrygias tres Geographus deſcribere videri poſſit illis verbis, quæ Euſtathium in errorem induxerunt: Φρυγία τε γὰρ ἡ μὲν λέγεται μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευε, καὶ ἧς μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον· ἡ δὲ μικρά, ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη· ita ut alia ſit Phrygia Magna, alia Parva, eademque Helleſpontiaca; tertia denique Olympena, quæ etiam Epictetos; tamen ibidem diſertè fatetur, Phrygiam eſſe duplicem. Et de duplici Phrygiâ, Magnâ, & Parvâ, verba illa Geographi accepit Stephanus. Namque una eademque eſt Phrygia parva, quæ ſimul vocata eſt Helleſpontiaca, & Epictetos. Geographus ſupra: καὶ Ἐπίκτητος ἐκαλεῖτο Φρυγία, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Ἑλλησποντιακὴ Φρυγία καλουμένη. Et rurſus: τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγίας ἀναχθεὶς κατὰ συμβάσεις τοῖς Ἀτταλικοῖς· ἣν οἱ μὲν πρότερον ἐκάλουν μικρὰν Φρυγίαν, ἐκεῖνοι δ' Ἐπίκτητον ὠνόμασαν. Phrygiam autem hanc Epictetum, majorem partem perlabitur Sangarius flumen. Geographus: Μεταξὺ δὲ Χαλκηδόνος, καὶ Ἡρακλείας ῥέουσι ποταμοὶ πλείους, ὧν εἰσὶν ὅ, τε Ψίλλις, καὶ ὁ Κάλπας, καὶ Σαγγάριος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ Ποιητής. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς κατὰ Σαγγίαν κώμην, ἀφ' ἑκατὸν καὶ πεντήκοντά που σταδίων ἐγγὺς Πεσσινοῦντος. διέξεισι δὲ τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας τὴν πλείω, μέρος δέ τι καὶ τῆς Βιθυνίας. Unde & Stephano Sangarius, flumen τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. ut proinde videri poſſit, de Phrygiâ illâ Majori nihil eſſe, quòd, ad diſtinctionem Minoris, ſeu Epicteti, peculiari veluti diſcrimine dicatur παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κειμένη· quando ὁ Σαγγάριος διέξεισι τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας τὴν πλείω. Geographus porrò ſcribit, ἐπὶ τῷ Σαγγαρίῳ fuiſſe τὰ παλαιὰ τῶν Φρυγῶν οἰκητήρια, Μίδα, καὶ ἔτι πρότερον Γορδίου, καὶ ἄλλων τινῶν. Politus.

2. παροιμία ἡ περὶ τοῦ, δύσγνωστα τὰ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν εἶναι ὅρια) Geographus: διορίσαι δὲ τοὺς ὅρους χαλεπὸν τούς τε Βιθυνῶν, καὶ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ ἔτι Δολιόνων τῶν περὶ Κύζικον, καὶ Μυγδόνων, καὶ Τρώων· καὶ διότι μὲν δεῖ θεῖναι ἕκαστον τῶν φύλων χωρίς, ὁμολογεῖται. καὶ ἐπί γε τῶν Φρυγῶν, καὶ τῶν Μυσῶν, καὶ παροιμιάζονται·

Χωρὶς τὰ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα·

διορίσαι δὲ χαλεπόν. Politus.

3. διὰ τοῦ σ λεχθέν, οὐ διὰ τοῦ ν) Sic delphis, & delphin. Salvinus.

4. ἀπὸ τοῦ Φόρκυν κλίνεται) ἐνάλιος θεὸς ὁ Φόρκυς. Polit.

5. οὗ πρῶτόν φασι κρόμμυα γενέσθαι) lege, κρόμμυον. Sed hæc de cæpis ad Aſcaniam minimè pertinent, ſed ad Aſcalonem. Inde huc ea per errorem ex male lecto Stephano ſunt ab Euſtathio intruſa. Stephanus v. Ἀσκάλων. καὶ ἡ μὲν πόλις, οὗ πρῶτόν φασι τὰ κρόμμυα γενέσθαι. Legendum eſſe in Stephano οὐ πρῶτον, non, quemadmodum vulgatum erat, οὗ πρῶτον, confirmat hic locus Euſtathii. Cæpæ Aſcalonenſes veteribus celebratæ. *Politus.*

Et illæ in Aſcalonitarum nummis. *Salvin.*

6. ὡς οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης Ἀσκανίας τῆς Μυσιακῆς) Vult igitur Strabo accipi bis in Homero debere Aſcaniam τὴν Φρυγιακήν, ut verè ab Homero uſurpatum ſit τὸ τῆλε. quippe οὔσης ἐγγυτέρω ἄλλης Ἀσκανίας τῆς Μυσιακῆς. Sed enim non defuerunt, qui affirmarent δεῖν ἔνια καὶ ἀοίδρως προσθέμενα δέχεσθαι, ὡς καὶ τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης. Politus.

7. τῆς Μυσιακῆς τῆς πρὸς τῇ νῦν Νικαίᾳ) Strabo: τῆς Μυσιακῆς πρὸς τῇ νῦν Νικαίᾳ. Polit.

8. Πάλμυν, Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν τε) Homerus lib. ν' Il. v. 792.

Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἱπποτίωνος·
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί.

Unde patet, τό, Μυσῶν ἡγήτορες, gloſſema eſſe Euſtathii ex Strabone: quum tamen Strabo pro, υἱ' Ἱπποτίωνος, legat apud Homerum υἷον Ἱπποτίωνος, &, veluti explicandi cauſâ, ſubjiciat, Μυσῶν ἀγχεμάχων ἡγήτορα, quo eodem epitheto ἀγχεμάχων Myſos Homerus donaverat v. 5. ejuſdem libri. Sed, ut ita ſenſerit Strabo, tamen veteri Scholiaſtæ in eo etiam Homeri loco Aſcania intelligitur, non Myſiæ, ſed πόλις Φρυγίας. Politus.

9. ὁμωνυμίαν Ἀσκανίων τε ἀνδρῶν τούτων Ὁμηρικῶν) Horum Aſcaniorum alter, ductor Phrygum; alter, Myſorum. Depravatus eſt in libris editis locus hic Strabonis: Οὐ θαυμαστὸν δέ, εἰ τῶν Φρυγῶν αὐτὸν τινας ἡγεμόνας, Ἀσκάνιον, καὶ ἐξ Ἀσκανίας ἥκοντα. Quem locum, ſecundum antiquioris Interpretis veſtigia, ita reſtituebat Caſaubonus: οὐ θαυμαστὸν δέ, εἰ τῶν Φρυγῶν αὐτόν τινα ἡγεμόνα Ἀσκάνιον ἐξ Ἀσκανίας ἥκοντα, καὶ Μυσῶν τινα λέγει ἡγεμόνα Ἀσκάνιον, καὶ ἐξ Ἀσκανίας ἥκοντα. Politus.

10. Ἀσκανία δὲ λίμνη τε, καὶ χώρα. ὁμωνυμοῦσι γὰρ καὶ αὗται) Geographus: ὁμωνύμως γὰρ τῇ λίμνῃ καὶ ἡ χώρα ἐλέγετο· καὶ ἦν αὐτῆς, τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ Μύσιον. Polit.

τε, καὶ χώρα. ὁμωνυμοῦσι γὰρ καὶ αὗται. Πολλὰ γάρ, φησιν, ὁμωνυμία παρὰ τῷ Ποιητῇ. [1] Πόλις δέ, φησι, Βιθυνίας ἡ ῥηθεῖσα Νίκαια, κτίσμα πάλαι μὲν Ἀντιγόνου, ὅθεν καὶ Ἀντιγόνεια ἐκλήθη· εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε Νίκαιαν. Τὸ δέ, μέμασαν ὑσμῖνι μάχεσθαι, εἰλικρινῶς ἔχει, καθάπερ καὶ τό, Ἄβαντες μεμαῶτες μελίῃσι θώρηκας ῥῆξαι. ἀνομοίως δὲ ἔχει πρὸς τό, θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃς. Ἐκεῖ γὰρ ἐνδεὴς ἡ σύνταξις. Λείπει γὰρ τὸ μάχεσθαι, ἤ τι τοιοῦτον, ὡς καὶ προείρηται. Τὸ δὲ ὑσμῖνι, ὤφειλε μὲν διὰ τοῦ ι ἔχειν τὴν λήγουσαν. εὐθεῖα γὰρ ἡ ὑσμίνη. [2] μετεπλάσθη δέ, ὡς καὶ τὸ Δωδῶνι· καὶ, ἀλκὶ πεποιθώς· καὶ τὰ τοιαῦτα. [3] Ὅτι δέ τισι δοκεῖ ἐν τῷ, Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, ἀκύρως κεῖσθαι τὸ Τῆλε, ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ· ἔνθα καὶ ἕτερα ὅμοια κείσεται.

σε΄. Μῄοσιν ἡγησάσθην, τουτέστι, τῶν Μῄονων ἦρχον, Μέσθλης, καὶ Ἄντιφος, υἱοὶ Ταλαιμένους· τὼ, ἣ γοῦν οὓς, Γυγαίη τέκε λίμνη. Εἶτα σαφηνίζων τό, Μῄοσιν ἡγησάσθην· ἅμα δὲ καὶ ἑρμηνεύων σαφῶς, ποῦ ποτε γῆς οἱ Μῄονες εἶτοι κεῖνται, φησὶν ἐπαναληπτικῶς· Οἳ καὶ Μῄονας ἦγον, ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, ἤτοι ὄντας. Εἶναι γάρ φασι τὸ γενέσθαι, παρὰ τοῖς Ἴωσιν. ὅθεν καὶ [4] θεοὶ αἰειγενέται, οἱ ἀεὶ ὄντες. Καὶ ἐνταῦθα δὲ πάλιν ἡ ὑπὸ πρόθεσις τῇ δοτικῇ φιλιοῖ ἐν τῷ, ὑπὸ Τμώλῳ· οὗ φυλάσσεται καὶ εἰς ἔτι τοὔνομα, βραχύ τι ὑποβαρβαριζόμενον. [5] Τίμωλον γὰρ αὐτὸν ἡ πολλὴ γλῶσσα τῶν ἐγχώρων καλεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐνταῦθα ἐπανάληψιν, ὅτι οὐχ οὕτω διὰ σαφήνειαν ἐσχημάτισται, ἀλλὰ διὰ ἐπεισαγωγὴν ἱστορίας· ἵνα ἡ τοῦ Τμώλου μνήμη εὐκαίρως παραπλακῇ. Ἄλλως γὰρ ἡ ἐπανάληψις ἀναγκαία οὐκ ἦν. Μῄονες δὲ λέγονται, ἀπό τινος Μῄονος, ἢ Μαίονος, τραπέντος μὲν τοῦ α εἰς ε, τοῦ δὲ ι μένοντος, ἀνεκφωνήτου. Λέγονται δέ ποτε καὶ τετρασυλλάβως, Μηΐονες, ἐκφωνηθέντος τοῦ προσγραφομένου ι. Ἡρακλείδης δέ, φασιν, ἄνευ τοῦ ι γράφει τοὺς ἀπὸ τοῦ Μαίονος κληθέντας, Μῄονας· λέγων, Βοιωτίαν εἶναι τὴν τοιαύτην μεταβολήν· ὡς τῶν Βοιωτῶν τὴν ὅλην αι δίφθογγον εἰς η καταμόνας μεταβαλλόντων. ὡς που καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς παρασημειοῦται, ἐν οἷς ἐξηγεῖται τὸν Ἡρωδιανόν, λέγων καὶ, ὅτι τὰς θηλυκὰς πληθυντικὰς εὐθείας τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων, τὸ ποιούμεναι, λεγόμεναι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ποιούμενη, λεγόμενη ἐκεῖνοί φασι. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια.

eſt, tum regio: quippe quum hæ quoque ſint inter ſeſe cognomines. Multa namque, ut Geographus ait, eſt nominum communitas apud Poëtam. Urbs autem Bithyniæ, ut ait, Nicæa eſt, quam diximus, condita olim ab Antigono, unde vocata eſt Antigonea: poſtea a Lyſimacho, qui de nomine uxoris ſuæ Nicæam eam appellavit. Τὸ, μέμασαν ὑσμῖνι μάχεσθαι, *prompti paratique erant ad committendam pugnam*, expreſſum eſt perfectè, atque integrè. Sicuti & illud: Ἄβαντες μεμαῶτες μελίῃσι θώρηκας ῥῆξαι. *Abantes parati ad thoracas haſtis perfringendos*. Contraquam ſeſe habet illud, θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃς. *armabantur prompti lanceis*. Manca enim illic, mutilaque eſt conſtructio, utpote quam deficit τὸ μάχεσθαι, *ad pugnandum*, aut quid hujuſcemodi, ut antea etiam dictum eſt. Τὸ ὑσμῖνι, *prælio, pugnâ*, debebat habere in fine τὸ ῃ. Rectus namque eſt ἡ ὑσμίνη, *prælium*. Sed dictum id eſt per metaplaſmum, juxta atque τὸ Δωδῶνι, *Dodonæ*; & ἀλκὶ πεποιθώς, *robore fretus*, aliaque hujus generis. Ceterùm ubi Poëta ait, Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης. *Procul ex Aſcaniâ*; nonnullis videtur, minùs propriè poſitum eſſe τὸ τῆλε, *procul*, ut dicturi alibi ſumus: ubi alia etiam hujuſcemodi afferentur.

CCV. Μῄοσιν ἡγησάσθην, hoc eſt, τῶν Μῄονων ἦρχον, *Meonibus imperabant, ſive Meonum duces erant*, Meſthles, & Antiphus, Talæmenis filii: τώ, videlicet οὕς, *quos*, Gygæa palus pepererat. Tum perſpicuum facit id, quod dixerat, Μῄοσιν ἡγησάσθην, *Meonibus cum imperio præerant*, ſimulque etiam luculentè explicat, ubi tandem terrarum ſiti ſint hi Meones, dum ita per repetitionem ſubjungit: Οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας. *Qui & Mæonas ducebant ſub Tmolo natos*, ſive ὄντας, *degentes, ſeu commorantes*. Namque, ut docent, τὸ γενέσθαι apud Jonas, ſignificat eſſe. Unde & dii αἰειγενέται, οἱ ἀεὶ ὄντες, *ii, qui ſemper ſunt, immortales, ſempiterni*. Atque hic rurſus præpoſitio ὑπό, *ſub*, gaudet dativo, his ſcilicet in verbis, ὑπὸ Τμώλῳ. *ſub Tmolo*, cujus etiam nunc nomen permanet, ſed paullò magis barbarè depravatum. Eum enim indigenæ ſuâ ipſorum linguâ vulgò vocant Τίμωλον, *Timolum*. Rurſus vide, loci hujus repetitionem non ita eſſe compoſitam, atque inſtitutam ad orationis perſpicuitatem; ſed hiſtoriæ adjiciendæ cauſsâ: ut Tmoli ſcilicet mentio huc commodùm adtexeretur. Alioquin enim hæc repetitio minimè omnium erat neceſſaria. Μῄονες, *Meones*, dicti de nomine cujusdam Μῄονος, *Meonis*, ſeu Μαίονος, *Mæonis*, verſo τοῦ α in ε, itaque manente τοῦ ι, ut expers id ſit prolationis, ac ſoni. Quamquam & quatuor interdum ſyllabis dicantur Μηΐονες, *Mejones*, expreſſo, prolatoque τοῦ ι, quod adſcriptum erat. Heraclides tamen, ut notatum reperio, Μῄονας, *Meonas*, ſcribit ſine ι, eos, qui vocati ſunt, de nomine τοῦ Μαίονος, *Mæonis*, & Bœoticam mutationem hujuſcemodi eſſe tradit: quippe quòd Bœoti totam diphthongum αι in ipſam per ſeſe, ſingularemque litteram η commutent. ut alicubi etiam obſervat Chœroboſcus ſuis in Herodianum commentariis. Ubi item affirmat, Nominativos femininos plurales a participiis Præſentium Paſſivorum, cujuſmodi ſunt ποιούμεναι, *factæ*, λεγόμεναι, *dictæ*, aliaque hujuſcemodi, dici ab illis ποιουμένη, λεγομένη, & ſic etiam alia id genus. Verum

ex

1. Πόλις δέ, φησι, Βιθυνίας ἡ ῥηθεῖσα Νίκαια) Strabo: Νίκαια ἡ μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ. Polit.

2. μετεπλάσθη δέ) Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τῆς ὑσμίνης δοτικῆς, κατὰ μεταπλασμόν, ὑσμῖνι. Politus.

3. Ὅτι δέ τισι δοκεῖ ἐν τῷ, Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, ἀκύρως κεῖσθαι τὸ τῆλε) Strabo l. 12. p. 551. Polit.

4. θεοὶ αἰειγενέται, οἱ ἀεὶ ὄντες) Heſychius: ἀειγενετάων, ἀεινάων ὄντων. Polit.

5. Τίμωλον γὰρ αὐτὸν ἡ πολλὴ γλῶσσα τῶν ἐγχώρων καλεῖ) Atque id propter duram illam, & aſperam τ' & μ' conjunctionem. *Salvinus*.

Jam inde ab antiquioribus temporibus videtur hic mons ab indigenis Τίμωλος appellatus. Plinius: *in latere Tmoli montis, qui ante Timolus appellabatur*. Politus.

ex Geographo, Lydos Poëta vocat Μῄονας, *Meonas*, quos poſteriores ſcriptores Μαίονας, *Mæonas*. Putant item nonnulli, Meoniam ipſam, dici Aſiam, pariter atque dixit Poëta: Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. *Aſio in prato*. Alii item Meonas, eosdem atque Lydos adſtruunt; alii diverſos affirmant. Sed melius eſt eoſdem ipſos cenſere. Itaque ab Herodoto proditum eſt, Meones quum antea vocarentur, eoſdem poſtea Lydos a Lydo Atyis filio fuiſſe appellatos. Verùm de Lydis egimus quoque ad Periegetam. Quamquam autem, ut modò dictum eſt, Geographus Lydos eosdem atque Meonas exiſtimat; tamen volo, obſerves id, quod alibi tradit, ſcilicet, quemadmodum operoſum, videlicet difficile, atque arduum eſt, Myſorum, Phrygumque terminos ſeorſum definire; ſic etiam Lydos, & Μαίονας, *Mæonas*, quos Homerus Μῄονας, *Meonas*, vocat, tum cum his, tum inter ſeſe, eſſe quodammodò confuſos, & permixtos.

CCVI. Ὁ Ταλαιμένης, *Talæmenes*, epentheſin habet τοῦ ἰ, ſicuti etiam ὁ ταλαίπωρος, *malorum tolerans*, *miſer*, *ærumnoſus*. Palus autem Gygæa Meſthlem, & Antiphum peperiſſe dicitur, aut ad vitam eorum mollem, ac procacem, ſeu luxuriâ diffluentem indicandam, aut quia ejus amore, ut videtur, tamquam matris cujusdam, & nutricis, afficiebantur, quippe qui in eâ fortaſſis natarent, aut etiam piſcarentur. Fieri quoque potuit, quod & contigiſſe perquam veriſimile eſt, ut ipſorum mater in hac ipsâ palude in lucem eos ediderit, aut ibi locorum nuptias peregerit. Eſt ea palus, Geographo auctore, in territorio Sardiano, intra quadraginta ab eâ urbe ſtadia: vocataque ea poſtmodum eſt, ut ait, Coloë: ubi Coloënes Dianæ templum, magnâ in religione, & ſanctimoniâ habitum. Hoc in loco ajunt calathos feſtis diebus ſaltare. Neque ego, inquit, ſat ſcio, cur nova, & miranda malint, quàm vera, dicere. Alii tamen Minervam ibi Gygæam coli affirmant. Verùm Scholiaſtæ in recto accipiunt τὸ Γυγαίη, *Gygæa*: at verò in obliquo, caſuque dandi, τὸ λίμνη, *palude*. Gygæam autem hanc, filiam dicunt Gygis, & ſic orationem conſtruunt: ὓς ἡ Γυγαίη ἔτικε παρὰ τῇ λίμνῃ. *quos Gygæa apud paludem peperit*. Paludum namque filios nullos prorſus a Poëtâ volunt eſſe memoratos. Immo & verſum deeſſe cenſent, quo nomen matris horum ducum indicabatur. Sed meras hi nugas loquuntur: quippe quum verſus iſte nuſquam repertus fuerit. Antiquioribus igitur Grammaticis placet, nominativum eſſe τὸ λίμνη, *palus*, juxta atque τὸ Γυγαίη, *Gygæa*. Addunt etiam nonnulli, ſicuti Ægyptii, Nilo orti feruntur; ſic etiam paludis hujus filios celebrari, duces eos, quos diximus, Antiphum, & Μέσθλην, *Meſthlem*, quem aliqui etiam ſcribi ajunt Μέστρην, *Meſtrem*. a quibus pariter in harum duarum vocum exemplum adducitur τὸ φύτρη, & φύτλη, *natura*, *ſive ortus*.

 CCVII. Præ-

ὅμαια. Ὁ δὲ Γεωγράφος φησὶν, ὅτι τοὺς Λυδοὺς, Μῄονας ὁ Ποιητὴς φησιν· οἱ δὲ ὕστερον, Μαίονας. καὶ ὅτι οἴονταί τινες, τὴν Μῃονίαν, Ἀσίαν λέγεσθαι, [1] καθὰ εἴρηκεν ὁ Ποιητὴς, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. καὶ ὅτι οἱ μὲν, τοὺς αὐτοὺς τοῖς Λυδοῖς· οἱ δὲ, ἑτέρους ἀποφαίνονται. ἄμεινον δὲ λέγειν, τοὺς αὐτούς. Λέγει οὖν καὶ Ἡρόδοτος, ὅτι Μῄονες πρότερον καλούμενοι, Λυδοὶ ὕστερον ἐκλήθησαν ἀπὸ Λυδοῦ υἱοῦ Ἄτυος. Περὶ δὲ Λυδῶν, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, εἰ καὶ, ὡς νῦν εἴρηται, ταυτίζει τοὺς Λυδοὺς, καὶ τοὺς Μῄονας ὁ Γεωγράφος, ἀλλ᾽ ἐν ἄλλοις, φησὶν, ὅτι, ὥσπερ ἔργον, ἤγουν δύσκολον, διορίσαι χωρὶς τὰ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν ὅρια, οὕτω καὶ Λυδοὶ, καὶ Μαίονες, οἱ καθ᾽ Ὅμηρον Μῄονες, ἐν συγχύσει πως εἰσὶ, καὶ πρὸς τούτους, καὶ πρὸς ἀλλήλους.

σϛʹ. Ὁ δὲ Ταλαιμένης, ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ἰ, ὡς καὶ ὁ ταλαίπωρος, [2] Γυγαίη δὲ λίμνη τεκεῖν λέγεται Μέσθλην, καὶ Ἄντιφον, ἢ πρὸς ἔμφασιν τοῦ, ὑγροὺς, καὶ ἰταμοὺς, ἢ διεῤῥυηκότας τὸν βίον, αὐτοὺς εἶναι, ἢ ὅτι περὶ αὐτὴν στέργηθρόν τι, ὡς εἰκὸς, εἶχον, οἷα καὶ ἐπί τινι μητρὶ, καὶ τροφῷ, νηχόμενοι τυχὸν, οὐ καὶ ἰχθυώμενοι κατ᾽ αὐτήν. Εἰκὸς δὲ καὶ, τὴν σφῶν μητέρα περὶ αὐτὴν τὴν Γυγαίαν λίμνην ἐκτεκεῖν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖ που τὰ νυμφικὰ ἐκτελέσαι. Ἔστι δὲ, ὡς ὁ Γεωγράφος φησὶ, κατὰ τὴν Σαρδιανὴν, ἐν σταδίοις τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως. ἐκλήθη δὲ Baſ. p. 277.
ὕστερόν, φησι, Κολόη· ὅπου καὶ ἱερὸν Κολοηνῆς Rom. p. 366.
Ἀρτέμιδος, ἁγιστείαν μεγάλην ἔχον. Φασὶ δ᾽, ἐνταῦθα [3] χορεύειν τοὺς καλάθους κατὰ τὰς ἑορτάς. Οὐκ οἶδ᾽, ὅπως, φησὶ, παραδοξολογοῦντες μᾶλλον, ἢ ἀληθεύοντες. [4] Ἕτεροι δὲ καὶ Ἀθηνᾶν Γυγαίαν αὐτόθι τιμᾶσθαί φασιν. Οἱ δὲ σχολιασταὶ τὸ μὲν Γυγαίη, δέχονται κατ᾽ εὐθεῖαν πτῶσιν· τὸ δὲ λίμνη, κατὰ δοτικήν. καὶ φάμενοι τὴν Γυγαίην θυγατέρα Γύγου, συντάσσουσιν οὕτω· οὓς ἡ Γυγαίη ἔτεκε παρὰ τῇ λίμνῃ, λέγοντες καὶ, ὅτι οὐκ ἐκτίθεται ὁ Ποιητὴς λιμνῶν τέκνα. Λέγουσι δὲ καὶ στίχον λελοιπέναι τὸν σημαίνοντα τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῶν ῥηθέντων στρατηγῶν. Ληροῦσι δὲ, φασιν. Οὐ γὰρ εὕρηται τοιοῦτος στίχος οὐδαμοῦ. Ἀρέσκει οὖν τοῖς παλαιοτέροις, εὐθεῖαν εἶναι καὶ τὸ, λίμνη, καθὰ καὶ τὸ, Γυγαίη. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ, ὅτι, ὥσπερ Νείλου τέκνα οἱ Αἰγύπτιοι, οὕτω καὶ λίμνης ταύτης, οἱ εἰρημένοι στρατηγοὶ, ὁ Ἄντιφος, καὶ ὁ Μέσθλης, ὃν τινες καὶ Μέστρην γράφεσθαί φασι, παράγοντες εἰς ὁμοιότητα τῶν δύο τούτων λέξεων, τὸ φύτρη, καὶ φύτλη.

 σζʹ. Γρά-

1. καθὰ εἴρηκε) Strabo: καθ᾽ ὃ καὶ Ὅμηρος ἔλεγε. Polit.
2. Γυγαίη δὲ λίμνη) Sic appellata ἀπὸ Γύγου τοῦ ἐπιχωρίου, ut ait Scholiaſta Nicandri. Heſychius: Γυγαίη, λιμὴν ἐν Λυδίᾳ. Perperam. Lege, λίμνη ἐν Λυδίᾳ. Herodotus lib. 1. λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀείνων εἶναι, καλέεται δὲ αὕτη Γυγαίη. Politus.

3. χορεύειν τοὺς καλάθους) Strabo in libris editis, χορεύειν πιθήκους. Polit.
Saltare ſimias. Salvinus.
4. Ἕτεροι δὲ καὶ Ἀθηνᾶν Γυγαίαν) Antiquus Homeri Scholiaſta: Γυγαίη, λίμνη Λυδίας· ὅπου καὶ Γυγαίης Ἀθηνᾶς ἱερόν. Polit.

σζ'. Γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ, ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις, ἀντὶ τοῦ Γυγαίη λίμνη, Γυραίους εἶχεν· ἡ δὲ κατ' Εὐριπίδην, μετὰ τὸν τρίτον στίχον, οὗ ἀρχὴ τό, Οἳ καὶ Μήονας ἦγον, γράφει τέταρτον τοῦτον, κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως,

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

οὗ δὴ στίχου καὶ ὁ Γεωγράφος μνησθείς, φησιν, ὡς οὐδεμία εὑρίσκεται Ὕδη ἐν τοῖς Λυδοῖς. [1] Καὶ μὴν ἕτεροι, κατὰ τὸν αὐτὸν Γεωγράφον, Ὕδην τὴν τῶν Σάρδεων ἀκρόπολίν φασιν, ἢ αὐτὰς τὰς Σάρδεις, τὸ τῶν Λυδῶν βασίλειον, [2] αἳ καὶ ὑπὸ Κιμμερίων ἑάλωσάν ποτε. Τμῶλος δέ, φησιν, ὄρος εὔδαιμον Λυδίας, ὑπερκείμενον Σάρδεων, ἔχον σκοπὴν ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον. Σκοπὴν δὲ λέγει, [3] τὴν κοινῶς λεγομένην βίγλαν, ὅθεν κατοπτεύεται, φησί, [4] τὰ κύκλῳ πεδία. Ῥεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Τμώλου ὁ Πακτωλός· καταφέρων, φησί, τὸ παλαιὸν, ψῆγμα χρυσοῦ πολύ, [5] ἀφ' οὗ ὁ Κροίσου πλοῦτος. νῦν δ' ἐκλέλοιπε τὸ ψῆγμα, ὥσπερ καὶ τὸ τῶν Ἀστύρων. Ἄστυρα γάρ, φησι, πόλις Ἀβυδηνῶν κατεσκαμμένη, [6] χρυσία ἔχουσά ποτε, ἃ νῦν ἐξανάλωται, ὡς καὶ τὰ περὶ Πακτωλόν. ὃς καταφέρεται, φησιν, εἰς τὸν Ἕρμον, τὸν ἐκδιδόντα μὲν [7] εἰς τὴν κατὰ Φώκαιαν θάλασσαν, [8] ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ Μυσίας, [9] ἐξ ὄρους Δινδυμήνης. Οἱ δὲ προσθέμενοι τὸ προσεχῶς πρὸ βραχέων ῥηθὲν ἐπαναληπτικὸν ἔπος τό, Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, καὶ ἑξῆς, [10] παρεισήγαγον τὸν αὐτὸν στίχον, ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, καὶ μετὰ τό,

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

ὡς Ἀριμαίου καὶ τοῦ τοιούτου τόπου ὄντος. Ὅτι δὲ πλουσία ἡ κατὰ Σάρδεις Ὕδη, καὶ ὅλως ἡ τῶν Μῃόνων, ἤτοι Λυδῶν, γῆ, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ εἰπὼν Τραγικός· [11] Κερδαίνετε τὸ πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον·

CCVII. Præterea, ut ſcriptum extat in Scholiis, Maſſiliotica editio pro Γυγαίη λίμνη, *Gigæa palus*, habebat Γυραίους, *Gyræos*: editio verò Euripidis, poſt tertium verſum, cujus initium: Οἳ καὶ Μήονας ἦγον. *Qui & Meonas ducebant*, ſcribit hunc quartum, per figuram epanalepſeos, ſeu repetitionis: Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. *Tmolo ſub nivoſo, pingui in populo Hydæ*. cujus utique verſûs meminit quoque Geographus: ſed nullam apud Lydos inveniri Hydam teſtatur. Et tamen alii, juxta eumdem ipſum Geographum, Hydam Sardium arcem vocant, aut Sardes ipſas, Lydorum regiam, quæ captæ quondam a Cimmeriis fuerunt. Tmolus autem, inquit, mons opulentus Lydiæ, Sardibus imminet, habetque ſummo in vertice ſpeculam, albo exhedram lapide, opus Perſarum. Σκοπὴν, *ſpeculam*, vocat, eam, quam communiter dicimus βίγλαν, *vigiliam, ſeu excubias*. unde, inquit, jacentes campi circumcirca proſpiciuntur. E monte hoc Tmolo Pactolus defluit: qui, ut ait, antiquitus magnam vim ramentorum auri deferebat: unde divitiæ illæ Crœſi. Sed ea nunc ramenta defecerunt. Sicuti etiam narrant de ramentis Aſtyrorum. Aſtyra enim, ut idem auctor eſt, urbs Abydenorum diruta, auri quondam metalla habuit: quæ exhauſta ferè nunc ſunt, atque abſumpta, ut illa Pactoli. Deferri ait Pactolum in Hermum: qui Hermus, initio ducto a Myſiâ, e monte Dindymenes, exit in mare Phocæenſe. Porro autem qui verſum illum, quem proximè ante retulimus, per repetitionem addiderunt, Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, &c. *Tmolo ſub nivoſo*, eumdem ii verſum, pariter atque antea declaratum eſt, invexerunt etiam poſt hunc alium verſum: Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. *In Arimis, ubi ajunt Typhoei eſſe cubilia*. perinde quaſi locus iſte ſit Arimæus. Ceterùm Hydes hujus Sardianæ, & universè, ac generatim Meoniæ, ſive Lydiæ regionis divitias, atque opes, tum Tragicus declarat illis verbis: Κερδαίνετε τὸ πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. *Lucramini Sardianum*

1. Καὶ μὴν ἕτεροι, κατὰ τὸν αὐτὸν Γεωγράφον) Geographus: οἱ δὲ τὰς Σάρδεις Ὕδην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς. Polit.

2. αἳ καὶ ὑπὸ Κιμμερίων ἑάλωσάν ποτε) Geographus: Φησὶ δὲ Καλλισθένης ἁλῶναι τὰς Σάρδεις ὑπὸ Κιμμερίων πρῶτον, εἶθ' ὑπὸ Τρηρῶν, καὶ Λυκίων, ὅπερ καὶ Καλλῖνον δηλοῦν τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητήν· ὕστατα δὲ τὴν ἐπὶ Κύρου, καὶ Κροίσου γενέσθαι ἅλωσιν. Politus.

3. τὴν κοινῶς λεγομένην βίγλαν) Vox, ut patet, corrupta ex *vigilia* Latinorum. Etymologus: ἐκ τοῦ πῦρ, πυρός, καὶ τοῦ ὤρα τὸ φυλάσσομαι γίνεται πυρωρία, καὶ κατὰ ὑπέρθεσιν τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, φρυκτωρία. ἔστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βίγλα, ἢ φανός, ἢ λαμπτήρ, ἢ καύσεις, παραφυλακτήριον, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς φυλακή. Eadem βίγλα, Græcis ſequioris ætatis dicta etiam σκόπη, ut apud Leonem Imperatorem Tacticis c. 6. n. 13. ἔστι δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὀνομασίας τὰ κατὰ τὰς συνήθεις, ἤγουν τῆς βίγλας. Politus.

Σπέκλα quaſi vox facta a ſpeculâ, ſpeculatio. vel ſpiculatio a ſpiculum: unde ſpeculatores, & ſpiculatores. *Salvin.*

4. τὰ κύκλῳ πεδία) καὶ μάλιστα τὸ Καϋστριανόν. Polit.

5. ἀφ' οὗ ὁ Κροίσου πλοῦτος) ἀφ' οὗ τὸν Κροίσου λεγόμενον πλοῦτον, καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ διονομασθῆναί φασι. Politus.

6. χρυσία ἔχουσά ποτε) Al. χρυσεῖα. Strabo: ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Ἀβυδηνῶν χώρας ἐν τῇ Τρῳάδι τὰ Ἄστυρα, ἃ νῦν μὲν Ἀβυδηνῶν ἐστι, κατεσκαμμένη πόλις, πρότερον δὲ ἦν καθ' αὑτά, χρυσεῖα ἔχοντα, ἃ νῦν σπανιά ἐστιν ἐξαναλωμένα· καθάπερ τὰ ἐν τῷ Τμώλῳ τὰ περὶ τὸν Πακτωλόν. Politus.

7. εἰς τὴν Φωκαίαν θάλασσαν) lege, εἰς τὴν κατὰ Φώκαιαν θάλασσαν. Strabo de Hermo, Pactolo, Hyllo, aliiſque ignobilioribus fluviis: συμπεσόντες δ' οἱ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς εἰς τὴν κατὰ Φώκαιαν ἐκδιδόασι θάλασσαν. Herodotus de Hermo: ὃς ἐξ ὄρεος ἱροῦ μητρὸς Δινδυμήνης ῥέων, ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν κατὰ Φωκαίην πόλιν. Euſtathius ad Periegetam, ex Herodoto: ὁ δὲ Ἕρμος ῥέων ἐκ τῆς Σαρδιανῆς ἐκδίδωσιν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν. Politus.

8. ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ Μυσίας) Meliùs, ἀρχόμενος δὲ Μυσίας. Attingit Myſiam Pactolus: ſed oritur e Phrygiâ. Strabo: Ἄρχεται δὲ ἐκ Μυσίας ὁ Ἕρμος, ἐξ ὄρους ἱεροῦ τῆς Δινδυμήνης· καὶ διὰ τῆς Κατακεκαυμένης εἰς τὴν Σαρδιανὴν φέρεται κατὰ τὰ συνεχῆ πεδία. Plinius de Hermo: *Oritur juxta Dorylæum Phrygiæ civitatem, multoſque colligit fluvios, inter quos Phrygem, qui, nomine genti dato, a Caria eam diſterminat: Hyllum, & Cryon, & ipſos Phrygiæ, Myſiæ, Lydiæ amnibus repletos*. Politus.

9. ἐξ ὄρους Δινδυμήνης) lege, Δινδυμήνης. Ab hoc Phrygiæ Magnæ monte, ex quo fluit Pactolus, Dindymenæ ſacro, alius fuit Δίνδυμον, prope Cyzicum, unde appellatio τῇ Δινδυμήνῃ. Ibi fuerat ab Argonautis templum matri Deûm dedicatum. Phrygia autem univerſa ſacra erat τῇ θεῷ, ut ſcribit Scholiaſta doctiſſimus Apollonii. *Politus*.

10. παρεισήγαγον τὸν αὐτὸν στίχον) Non eumdem planè verſum; ſed ſimilem: hunc ſcilicet, quem adducit Strabo:

Χαίρω ὑπὸ φρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

Polit.

11. Κερδαίνετε τὸ πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον) Sophocles Antigone:

Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸ πρὸ Σάρδεων
Ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
Χρυσόν.

Τὸν πρὸ Σάρδεων ἤλεκτρον, non, ut Euſtathius, πρὸς Σάρδεων, legunt vetus Scholiaſta, & Demetrius Triclinius. Ubi etiam notes, velim, τὸν ἤλεκτρον, ἀρσενικῶς. Nam Grammatici quidem

num electrum. ubi ſic Poëticè vocat aurum, accepto uno genere pro alio: tum etiam declarat Herodotus, ubi narrat, prope Mæandrum, Pythium, Atyis filium, habitaſſe, hominem Lydum, locupletiſſimum, qui argenti quidem habuerit duo talentorum millia; auri verò quadragies centena millia ſtaterum Daricorum, ſeptem millibus minùs. Ac, præter alia multa, huc etiam adnumerandi Crœſi illius Lydi lateres ex auro, quibus emptum oraculum, quod eum decepit. Neque verò hoc loci omittendus eſt Periegeta.

Naſtes porrò Carum dux erat barbarè loquentium,
Qui Miletum habebant, Phthirônque montem frondoſum,
Mæandrique fluenta, Mycaleſque alta cacumina.
Horum quidem Amphimachus, & Naſtes duces erant,
Naſtes, Amphimachuſque, Nomionis clari filii:
Qui & aurum geſtans, ad bellum ibat, velut puella,
Stultus. Neque id tamen ab eo depulit luctuoſam mortem;
Sed ſtratus eſt ſub manibus velocis Æacidæ
In fluvio: aurumque Achilles abſtulit belli peritus.
Sarpedon denique Lyciis imperabat, & Glaucus præſtantiſſimus,
Procul ex Lyciâ, a Xantho vorticoſo.

CCVIII. Ναύστης, *Nauſtes*, ſeu potiùs, ut eſt in pleriſque, & accuratioribus exemplaribus, Νάστης, *Naſtes*, ſine τοῦ υ, dux erat Carum barbarè loquentium: qui Miletum, Phthirônque montem frondoſum, Mæandrique fluenta, & alta Mycales cacumina habebant. Quoniam verò unius tantummodò ducis Poëta meminerat, neque ita ſeſe res habebat, quòd bini erant Carum ductores; ideo per epanalepſin, ſeu repetitionem, ſubdit: *Horum quidem Amphimachus, & Naſtes duces erant*. Immo & viſum eſt Poëtæ, utrinſque ſtatim nomina iterare, quæ ita per repetitionem ſubjungit: *Naſtes, Amphimachuſque*. Idque facit, ut Amphimachi quoque hujus, ſicuti etiam Aſii, nulla nos capiat oblivio. Nam & hic ſatis fatuus, ac demens, prout Homerus quidem de eo narrat: qui aurum quoque geſtans, πόλεμόνδ' ἴε, videlicet εἰς πόλεμον ἐπορεύθη, *ad bellum, ſive ad pugnam, ibat*, veluti puella, homo ſanè ſtultus. Neque verò id ab eo peſtiferam mortem depulit: ſed in flumine ſtratus eſt ſub manibus Achillis; aurumque Achilles abſtulit, tamquam ſi in aurifero flumine Amphimachi ſibi aurum quæſiviſſet. Salsè porrò dictum id eſt, atque urbanè in militem hunc auro exornatum. Ibat enim, inquit, ad pugnam ſtultus, qui non ferro, neque armis Martiis delectaretur; ſed aurum geſtaret, tamquam κόρη, *puella*, ſive κόρη νέα, *adoleſcentior puella, ſive adoleſcentula*, aureæ Veneri dicata. Effeminatus igitur erat, ac mollis, atque, ut Homericè loquar, mulieris more, ornatus, atque inſtructus. Sin autem & Euphorbus, & Glaucus aurum geſtabant; tamen hic perſtringitur, atque irridetur, quòd muliebria, ut ajunt, ornamenta, ſeu mundum ex auro muliebrem, habebat. Atque hic etiam vide, ut anticipatâ futuræ rei com-

κτρον· τὸν χρυσὸν οὕτω καλέσας Ποιητικώτερον ἂν τῷ λαβεῖν εἶδος ἀντὶ εἴδους. δηλοῖ δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ἱστορήσας, ὅτι περί που τὰ κατὰ Μαίανδρον, Πύθιος ὁ Ἄτυος, ἀνὴρ Λυδὸς παμπλούσιος, ἔχων ἀργυρίου μὲν[1] τάλαντα δύο· χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας, ἀπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων. Συνεπιλογιστέον δὲ, δίχα πολλῶν ἄλλων, καὶ τὰς τοῦ Λυδοῦ Κροίσου χρυσᾶς πλίνθους, ὧν ὤνιος ὁ ἀπατήσας ἐκεῖνον χρησμός. [2] Οὐκ ἀφεκτέον δ' ἐνταῦθα οὐδὲ τοῦ Περιηγητοῦ.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος, καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα·
Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη,
Νήπιος. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος. *Rom. p. 367.*

στή. Ναύστης, μάλιστα δὲ, κατὰ τὰ πλείω, καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, [3] Νάστης, δίχα τοῦ υ, Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων· οἱ Μίλητον εἶχον, Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ἐπεὶ δὲ ἡγεμόνος ὁ Ποιητὴς ἐμνήσθη ἑνός· ἦν δὲ οὐχ οὕτω (δύο γὰρ ἦσαν Καρῶν ἡγήτορες) ἐπαναλαβών φησι· Τῶν μὲν Ἀμφίμαχος, καὶ Νάστης ἡγησάσθην. Ἔδοξαν δὲ τῷ Ποιητῇ πάλιν εὐθὺς ἐπαναλαμβάνεσθαι ἀμφότεροι. Φησὶ γάρ· Νάστης, Ἀμφίμαχός τε. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἵνα καὶ τοῦ Ἀμφιμάχου τούτου μεμνώμεθα, ὡς καὶ τοῦ Ἀσίου. Ἄφρων γὰρ καὶ οὗτος, κατὰ τὴν Ὁμήρου ἱστορίαν εἰπόντος· ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, πόλεμόνδε ἴεν, ἤτοι εἰς πόλεμον ἐπορεύθη, ἠΰτε κούρη, νήπιος. Οὐδέ τί οἱ τόγε ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον· ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλέως ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισε, μεταλλεύσας, ὥσπερ ἐν χρυσοφόρῳ ποταμῷ, τὸν τοῦ Ἀμφιμάχου χρυσόν. Ἀστεῖον δὲ τὸ σκῶμμα τὸ κατὰ τοῦ χρυσοστόλου τούτου στρατιώτου. Ἤρχετο γάρ, φησιν, εἰς μάχην νήπιος, οὐ χαλκέῳ ἄρεϊ μελπόμενος, ἀλλὰ χρυσὸν ἔχων, καθὰ κούρη, ἤτοι κόρη νέα, χρυσῇ ἀνακειμένη Ἀφροδίτῃ. Γυναικίας οὖν ἦν τις, καὶ μαλακός, καὶ Ὁμηρικῶς εἰπεῖν, γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυκτο. Εἰ δὲ καὶ Εὔφορβος, καὶ Γλαῦκος χρυσὸν εἶχον· ἀλλ' οὗτος κωμῳδεῖται, ἐπειδή, φασι, γυναικεῖα κόσμια ἔχει. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα προαναφώ- *Baſ. p. 278.*

dem noſtri τὸν ἤλεκτρον, & τὸ ἤλεκτρον, θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως, dici tantummodò apud Græcos exiſtimatur. Triclinius ad Sophoclem: ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον τῶν Σάρδεων ὁ Πακτωλὸς ἐστι ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλοῦσι δὲ τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον, διὰ τὸ καθαρόν. οὗτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. Politus.
Poteſt etiam eſſe τὸ ante mutam & liquidam. *Salvinus.*
1. τάλαντα δύο) lege τάλαντα διχίλια, aut potiùs cum Herodoto lib. 7. n. 28. ταλάντων δύο χιλιάδας. Polit.
2. Οὐκ ἀφεκτέον δ' ἐνταῦθα οὐδὲ τοῦ Περιηγητοῦ) Periegeta:
Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι· τόθι Πακτωλὸς ἐθείρων
Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει.
Euſtathius ad Periegetam refert, primùm apud Lydos καὶ νομίσματα χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου κοπῆναι. Polit.
3. Νάστης, δίχα τοῦ υ) Scripturam hanc ſecuta eſt editio Homeri Florentina. Straboni vocatur Μάσθλης. Sed hoc ejus eſſe puto ἁμάρτημα μνημονικόν. Politus.
Fortè Strabo antiquiorem Homeri editionem habere poterat, magiſque illibatam. *Salvinus.*

φώνησιν κοσμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα. Οὐδαμοῦ γὰρ ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα ἐθέλει τοῦ ἥρωος ἀπέχεσθαι.

σθ΄. Πολεμισταὶ δὲ οἱ Κᾶρες· [1] ὧν τὸ ἐθνικὸν ὁμώνυμόν φασι τῷ οἰκιστῇ. [2] τὸ δὲ θηλυκὸν αὐτῶν, ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην, Κάιρα, καὶ ἐν διαλύσει, Κάϊρα, διὰ τοῦ ἰ. Ἡ δὲ χρῆσις τὴν ει δίφθογγον ἔχει, ὡς καὶ [3] παρ' Ὁμήρῳ Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. [4] Συνεξέδραμε γάρ, φασι, τῷ, σώτειρα, ὀλέτειρα, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ἦν δὲ καὶ Ἑλληνικός, φασι, Κὰρ, υἱὸς Φορωνέως, [5] ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. [6] Ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται· καὶ Καρὶς δέ, φασιν. [7] ὅθεν καὶ ἡ Κῶς, Καρία ἐλέγετο, κατὰ τὸν ἐπιλέκτην τῶν Ἐθνικῶν. [8] Δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὁπλισμὸν συνεισενεγκεῖν τι οἱ Κᾶρες. Τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων, Καρικὰ λέγεται, καὶ οἱ λόφοι. Φησὶ γοῦν Ἀνακρέων· [9] Καρικοεργέος ὀχάνου. καὶ Ἀλκαῖος· [10] λόφον σείων Καρικόν. Ὁ δὲ Γεωγράφος παρασημειοῦται, ὅτι ἐκ τοσούτων ἐθνῶν, [11] μόνους τοὺς Κᾶρας βαρβαροφώνους ὁ Ποιητὴς εἶπεν. Αἰτιολογῶν δὲ αὐτὸς τὴν τοιαύτην κλῆσιν, λέγει, ὡς ἐν ἐπιτόμῳ εἰπεῖν τὰ τοῦ σοφοῦ πολλὰ, ὅτι τὸ βάρβαρον ἐξεφωνήθη τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν δυσεκφόρως, καὶ σκληρῶς, καὶ τραχέως λαλούντων· ὡς καὶ [12] τὸ βατταρίζειν, καὶ [13] τὸ τραυλίζειν. [14] Τῶν γοῦν τραχυστομούντων, ἐντεῦθεν βαρβάρων λεγομένων, [15] ἐπειδὴ καθ' ὅλην οἱ Κᾶρες ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, μισθοῦ στρατεύοντες, καὶ ἠγνωρίσθησαν, [16] πυκνὸν ἦν ἐπ' αὐτοῖς τὸ βαρβαρόφω-

commemoratione Achillem commendat, atque extollit. Nuſquam enim vult muſa Homerica ab Heroë illo ſuo abſtinere.

CCIX. Bellatores οἱ Κᾶρες, *Cares:* quorum nomen gentile idem eſſe dicitur, quo eorum conditor vocabatur. Muliebre autem ipſorum nomen gentile, ad regulas artis, Κάιρα, *Caira*, & per dialyſin, Κάϊρα, *Caira*, cum τῷ ἰ. Uſu tamen invaluit diphthongus ει, ut & apud Homerum, Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα. *Meonia, vel Caira.* Eodem namque modo per ſynecdromen ſeſe hoc nomen habere ajunt, atque τὸ σώτειρα, *ſalutifera, ſeu ſervatrix*, ὀλέτειρα, *corruptrix, ſeu perditrix*, aliaque hujus generis. Sed & Car fuiſſe perhiberetur, genere Græcus, Phoronei filius, a quo Megarenſium arx vocata fuit Caria. Rurſus ἡ Καρία, *Caria*, dicitur etiam Καρίνη, *Carine*; itemque Καρὶς, *Caris*. Unde & Cos inſula, Caria appellabatur, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem. Cares præterea ad armaturam contuliſſe aliquid videntur: quandoquidem clypeorum anſæ, & galearum criſtæ dictæ ſunt Caricæ. Sic enim Anacreon: Καρικοεργέος ὀχάνου. *anſæ clypei, operis Carici.* Et Alcæus: λόφον σείων Καρικόν. *criſtam quatiens Caricam.* Geographus autem obſervat, Poëtam ex tam multis gentibus ſolos Caras, voce, ac loquelâ barbaros vocaſſe: ubi is etiam cauſſam affert, cur ita eos Poëta vocaverit. Atque, ut, quæ doctus ille vir multa dicit, nos paucis complectamur, ipſe cenſet, jam inde a principio τὸ βάρβαρον, *barbarum*, de iis prolatum fuiſſe, qui difficulter, duriterque, atque aſperè loquebantur: ſicuti etiam τὸ βατταρίζειν, *battarizare, ſeu balbutire*, & τὸ τραυλίζειν, *traulizare, ſeu linguam blæſam habere.* Itaque, quum ii, qui ſoni oris aſperiore erant, inde barbari vocarentur, quoniam Cares ſtipendiis faciendis totam Græciam errabundi pervagabantur, iidemque ignorabantur, frequens apud eos linguæ barbaries fuit; & barbari-

1. ὧν τὸ ἐθνικὸν ὁμώνυμόν φασι τῷ οἰκιστῇ) Stephanus: Τὸ ἐθνικὸν, Κὰρ, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. Polit.

2. τὸ δὲ θηλυκὸν αὐτῶν, ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην, Κάιρα, καὶ ἐν διαλύσει, Κάϊρα, διὰ τοῦ ἰ) Stephani Epitome: Τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην, Κάειρα. ἡ χρῆσις δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχει. Qui Stephani locus, in hodiernis exemplaribus valde mutilatus, reſtitui debet ex Euſtathio: & in primis legendum in Stephano, κατὰ τέχνην, Κάιρα, non Κάειρα. Τὸ Κάειρα per diphthongum ει, κατὰ χρῆσιν eſt, non κατὰ τέχνην. Τὸ θηλυκὸν ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, eſt Κάϊρα, διὰ τοῦ ἰ, unde per ſynæreſin, Καῖρα. Euſtathius alibi: ἔστι τὸ παρὰ τοῖς τῶν παλαιῶν ἱερῶν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ τινὲς τὸ Κάϊρα γράφουσιν, ὅθεν καὶ δισυλλάβως Καῖρα συναιροῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῷ Βοιωτίῳ δεδήλωται. Itaque τὸ ἐθνικὸν eſt Κάρ. τὸ θηλυκὸν, κατὰ τέχνην, Κάϊρα, & per ſynæreſin Καῖρα. Sed in uſu eſt Κάειρα. Politus.

3. παρ' Ὁμήρῳ Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα) Il. lib. δ' v. 142. *Polit.*

4. Συνεξέδραμε γὰρ, φασι, τῷ, σώτειρα, ὀλέτειρα, καὶ τοῖς τοιούτοις) Stephanus: Ἡ χρῆσις δὲ διὰ διφθόγγου, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ σώτειρα, ὀλέτειρα. Simile τὸ δάειρα. Euſtathius alibi: κατὰ τὸ ὅμοιον δὲ ἔστιν καὶ δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, διὰ τοῦ ἰ γράφειν τινές τινων, ὅθεν συναιρεθὲν, δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν δαῖρα ὀνομάζεται. Politus.

5. ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις) Perperam hodierna exemplaria Stephani: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Μεγαλόπολις Καρία, ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως. Lege cum Euſtathio: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. Pauſanias in deſcriptione Megarorum: Μετὰ δὲ τὸ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. Politus.

6. Ἡ δὲ Καρία καὶ Καρίνη λέγεται) Stephanus: ἔστι καὶ Καρίνη. Heſychius: Κάειρα, Καρίνη. Suidas: Καρίνη γυνή. Euſtathius alibi: Κάειρα δὲ γυνή, ἡ Καρίνη, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ Καρική, ἤτοι ἐκ Καρίας. Politus.

7. ὅθεν καὶ ἡ Κῶς, Καρία ἐλέγετο) Legendum hic videtur, ex ipſa orationis ſerie: ὅθεν καὶ ἡ Κῶς Καρίς. Stephanus: Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἔφορος. Quamvis & dicta eadem ſimiliter ſit Καρία, ut idem Stephanus alibi teſtatur. *Polit.*

8. Δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὁπλισμὸν συνεισενεγκεῖν τι οἱ Κᾶρες) Herodotus lib. 1. τὸ Καρικὸν ἦν ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνέων ἁπάντων κατὰ τοῦτον ἅμα τὸν χρόνον μακρῷ μάλιστα. καὶ σφι τριξὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες· καὶ ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημήια ποιέεσθαι· καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. Strabo, ubi agit de Caribus: Τὸ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζῆλον τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα μὲν γὰρ λέγεται Καρικά. Politus.

Notanda hoc loco inſignia in clypeis. *Salvinus.*

9. Καρικοεργέος ὀχάνου) Euſtathius alibi, ut & Scholiaſta Homericus, ſcribunt Καρικουργοῦ. Adducitur a Strabone fragmentum hoc Anacreontis:

Διὰ δηὖτε Καρικοεργέος ὀχάνου
Χεῖρα τιθέμεναι.

Ubi pro Καρικὸν legendum putabam Καρικοῦ. Politus.

10. λόφον σείων) Alcæus apud Strabonem: Λόφον τε σείων. Polit.

11. μόνους τοὺς Κᾶρας βαρβαροφώνους ὁ Ποιητὴς εἶπε) βαρβάρους δ' οὐδένας. Polit.

12. τὸ βατταρίζειν) Scribere malim βατταρίζειν, cum duplici ττ. Heſychius: Βατταρίζειν, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι, ὡς τὸ τονθορύζειν. λέγουσι δέ τινες, ἀπὸ Βάττου τοῦ ἰσχνοφώνου πεποιῆσθαι, ᾧ καὶ ἡ Πυθία εἶπεν· Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἔστι δὲ φθέγγεσθαι, τονθορύζειν, ψελλίζειν. Etymologici Magni Auctor: Βατταρίζειν εἴρηται τὸ μὴ εὖ λαλεῖν, ἀπὸ τοῦ Βάττου τοῦ Θηραίου τοῦ εἰς τὴν Κυρήνην τὴν ἀπὸ τῆς Θήρας ἀποικίαν ἀναγαγόντος, ἰσχνοφώνου ὄντος. ὡς γὰρ βαρβαρίζειν, οὕτω βατταρίζειν κατὰ μίμησιν φωνῆς, ὡς τὸ τονθορύζειν. ὃ καὶ πιθανώτερον. καὶ γὰρ ὁ Βάττος πρὸς τὸ ἐπέχεσθαι τὴν φωνὴν αἰνίγματι, ψελλίζειν, καὶ τὸν τοιοῦτον ἦχον προφερόμενος. Politus.

13. τὸ τραυλίζειν) Addit Strabo, καὶ ψελλίζειν. Hæc, & alia hujuſcemodi verba ficta ingenioſè videntur per onomatopœjam. *Polit.*

14. Τῶν γοῦν τραχυστομούντων) ſeu παχυστομούντων. Strabo: πάντων δὲ τῶν παχυστομούντων οὕτω βαρβάρων λεγομένων, ἐφάνη τὰ τῶν ἀλλοεθνῶν στόματα τοιαῦτα. λέγω δὲ τὰ τῶν μὴ Ἑλλήνων. Polit.

15. ἐπειδὴ καθ' ὅλην οἱ Κᾶρες ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, μισθοῦ στρατεύοντες) Strabo: Τοῦτο δὲ μάλιστα συνέβη τοῖς Καρσί. τῶν γὰρ ἄλλων οὔτ' ἐπιπλεκομένων πως σφόδρα τοῖς Ἕλλησιν, οὐδ' ἐπιχειρούντων Ἑλληνικῶς ζῆν, ἢ μανθάνειν τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, πλὴν εἴ τινες σπάνιοι, καὶ κατὰ τύχην ἐπεμίχθησαν, καὶ κατ' ἄνδρα ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων τισί· οὗτοι δὲ καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, μισθοῦ στρατεύοντες. Politus.

16. πυκνὸν ἦν ἐπ' αὐτοῖς τὸ βαρβαρόφωνον) ἐπ' ἐκείνων πολὺ χεῖρον ἦν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτῶν στρατείας. Polit.

barizare inde dictum eſt, veluti Carizare, ſeu Caricæ linguæ vitium pronuntiando imitari, atque exprimere. Hinc autem, inquit, tamquam gentili communi nomine abutimur: quum jam non propter craſſitiem, aut aſperitatem oris, aut propter tarditatem ſervientium voci inſtrumentorum, Barbaros a Græcis diſtinguamus; ſed propter dialectorum, peculiariſque linguæ diverſitatem. Verùm antea non ita ſeſe res habuerat. Quippe Thucydides ait, Barbaros minimè eſſe appellatos, propterea quòd nondum tunc Græci in unum, ac commune nomen ſecreti erant, quod Barbaris opponeretur. Hæc, ut quàm pauciſſimis dicam, Geographus.

CCX. Caras autem ſtipendia in bellis merere conſueviſſe, communi jam ſermone eſt pervulgatum. De iis etiam dicendum eſt ad illud: *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. Honoro autem ipſum pariter atque Carem. Habeo eum loco Caris, ſeu pro Care.* Alii verò cenſent, ſolos de gentibus Caras ſic morderi, notarique a Poëtâ, propter inimicitias Jonum: quippe quòd Jon eſſet Homerus, & Cares Jonum eſſent inimici: aut quia Cares, quum a Cretenſibus oriundi eſſent, inuſitatis vocibus Græcam linguam depravaverant: aut quia linguâ erant ruſticâ, atque agreſti; atque etiam quia mares nominibus muliebribus, & verſâ vice, vocabant. Id autem, tametſi aliis Barbarorum contigerit; tamen paucis contigiſſe aiunt, & ſingulatim, idque etiam clanculùm: Caribus verò aſſiduè, & palam id ipſum uſuveniſſe, quippe qui per univerſam jam Græciam mercede militarent. Ad

φωνον· [1] καὶ βαρβαρίζειν ἐκεῖθεν ἐλέγετο, τὸ οἷον Καρίζειν. [2] Ἐντεῦθεν δέ, φησι, κατεχρησάμεθα ἐθνικῷ κοινῷ ὀνόματι, ἀντιδιαιροῦντες Βαρβάρους πρὸς Ἕλληνας, οὐκέτι διὰ παχυστομίαν, ἢ τραχυστομίαν, καὶ ἀφυΐαν φωνητικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτων ἀνομοιότητα. Πρώην δὲ οὐκ ἦν τοῦτο, [3] Θουκυδίδης οὖν φησι, μὴ λέγεσθαι Βαρβάρους, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω εἰς ἓν ἀποκεκρίσθαι ἀντίπαλον ὄνομα. Ταῦτα τὰ τοῦ Γεωγράφου, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν.

σί. [4] Ὅτι δὲ μισθοφόροι οἱ Κᾶρες, καθωμίληται. Ῥηθήσεται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ, [5] τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. Ἕτεροι δέ φασιν, [6] ὅτι μόνους ἐθνῶν τοὺς Κᾶρας οὕτως ἔσκωψεν ὁ Ποιητὴς, διὰ τὴν ἔχθραν τῶν Ἰώνων. Ἴων μὲν γὰρ Ὅμηρος· Κᾶρες δέ, Ἴωσιν ἐχθροί· ἢ διότι, φασί, Κρητῶν ἄποικοι ὄντες, ἐχρήστωσαν τὴν Ἑλλάδα φωνήν· [7] ἃ ἐπειδὴ ἀγριόφωνοι ἦσαν· καὶ ὅτι τὰ ἀρσενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, καὶ ἀνάπαλιν. [8] Τοῦτο δέ, φασιν, εἰ καὶ ἄλλοις συνέβαινεν, ἀλλ' οὖν σπανίοις, καὶ κατ' ἄνδρα, καὶ ἐν τῷ λεληθότι· Καρσὶ δέ, συνεχῶς, καὶ διαδήλως, ἅτε κατὰ πᾶσαν Ἑλλάδα μισθαρνοῦσιν. Ἔστι τούτοις ἱστέον

καὶ,

1. καὶ βαρβαρίζειν ἐκεῖθεν ἐλέγετο τὸ οἷον Καρίζειν) βαρβαρίζειν non eſt propriè τὸ Καριστὶ λαλεῖν, ſed κακῶς ἑλληνίζειν. Sed quia Cares κακῶς ἑλλήνιζον, ideo βαρβαρίζειν τὸ οἷον Καρίζειν. Strabo: οἶμαι δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ τὸ βαρβαρίζειν λέγεσθαι. καὶ γὰρ τοῦτο ἐπὶ τῶν κακῶς ἑλληνιζόντων εἰώθαμεν λέγειν, οὐκ ἐπὶ τῶν Καριστὶ λαλούντων. ὥστε καὶ τὸ βαρβαροφωνεῖν, καὶ τοὺς βαρβαροφώνους δεκτέον, τοὺς κακῶς ἑλληνίζοντας. ἀπὸ δὲ τοῦ Καρίζειν καὶ τὸ βαρβαρίζειν μετήνεγκαν εἰς τὰς περὶ Ἑλληνισμοῦ τέχνας. Ab eadem cauſſâ Καρικὴν Μοῦσαν, quam vocarunt, omnem intelligebant τὴν βάρβαρον, καὶ ἄσημον· ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι, ut legere eſt apud Suidam. *Politus.*

2. Ἐντεῦθεν δέ, φησι, κατεχρησάμεθα ἐθνικῷ ὀνόματι) Barbarorum nomen non eſt propriè alicujus gentis; ſed eſt veluti gentile commune nomen cæterorum omnium populorum, qui non ſunt Græci. Strabo: ὕστερον δὲ ἰδίως ἐκαλέσαμεν βαρβάρους, ἐν ἀρχαῖς μὲν κατὰ τὸ λοίδορον, ὡς ἂν παχυστόμους, ἢ τραχυστόμους· εἶτα κατεχρησάμεθα, ὡς ἐθνικῷ κοινῷ ὀνόματι, ἀντιδιαιροῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Politus.

3. Θουκυδίδης οὖν φησι, μὴ λέγεσθαι Βαρβάρους) Thucydides: οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε (Ὅμηρος) διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Thucydidem impugnat Geographus, quàm rectè ipſe videris. Nos aliquid eâ de re alibi. *Politus.*

4. Ὅτι δὲ μισθοφόροι οἱ Κᾶρες, καθωμίληται) Tullius pro L. Flacco: *Quid de totâ Caria? nonne hoc veſtrâ voce vulgatum eſt, ſiquid cum periculo experiri velis, in Care id potiſſimum eſſe faciendum?* Politus.

5. τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ) lege, τίω. Eſt autem τὸ τίω μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, ſecundum Ameriam, & Neoptolemum τὸν Γλωσσογράφον, ἀντὶ τοῦ, ἐν μισθοφόρου τίθεμαι τάξει, καὶ ἴσον αὐτὸν ἔχω Καρὶ ἀνδρί. Ea tamen Homeri verba alii aliter explicant. *Politus.*

6. ὅτι μόνους ἐθνῶν τοὺς Κᾶρας οὕτως ἔσκωψεν ὁ Ποιητὴς, διὰ τὴν ἔχθραν τῶν Ἰώνων) quæ fuit opinio Apollodori Grammatici. Geographus: ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Γραμματικός, ὅτι τῷ κοινῷ ὀνόματι ἰδίως, καὶ λοιδόρως ἐχρῶντο οἱ Ἕλληνες κατὰ τῶν Καρῶν, καὶ μάλιστα οἱ Ἴωνες μισοῦντες αὐτοὺς διὰ τὴν ἔχθραν, καὶ τὰς συνεχεῖς στρατείας. Hanc Apollodori opinionem non probat Geographus: quia ſi, odii, & inimicitiarum cauſſâ, Homerus cum ſuis Jonibus commune Barbarorum nomen in Carum probrum, & contumeliam ἰδίως vertere voluiſſet, Barbaros eos appellaſſet. ἐχρῆν γὰρ οὕτω βαρβάρους ὀνομάζειν. Nec obſtat, quod cauſſabatur Apollodorus, ὅτι τὸ πληθυντικὸν εἰς τὸ μέτρον οὐκ ἐμπίπτει, διὰ τοῦτο τὸν Ποιητὴν οὐκ εἰρηκέναι βαρβάρους. Nam, ut rectè Strabo, αὕτη μὲν ἡ πτῶσις οὐκ ἐμπίπτει· ἡ δ' ὀρθὴ οὐ διαφέρει τῆς Δάρδανοι. Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι. Hanc autem, meo quidem judicio, contra ipſum Strabonem confirmari quadamtenus poteſt id, quod volunt Thucydides, nondum ſcilicet, tempore Homeri, Barbarorum nomen τοῖς Ἕλλησι, ſeu Græcis, oppoſitum fuiſſe: quia omnium Barbari, ſicuti & Hellenes, ab Homero nominati fuiſſent. Nec, quòd Poeta Caras βαρβαροφώνους dixerit, id eſt argumento, vocatos tunc fuiſſe veluti gentili quodam nomine alios omnes populos Barbaros ad differentiam Græcorum. Siquidem dicti βαρβαρόφωνοι ii, qui voce eſſent barbarâ, atque agreſti, quales erant Cares. Alioquin, ſi βαρβαροφώνους Homerus nominaſſet, tamquam Barbaros, ad oppoſitionem Græcorum, nihil erat, quòd ſolos Caras eâ appellatione afficeret, & non Troas quoque, aut alios auxiliares Trojanorum, qui nec Græci erant, nec Græcè loquebantur. Sic etiam, quòd Homerus Hellada, & Hellenas nominet, id ſanè non probat, eum hoc Hellenum nomine univerſos Græciæ populos, tamquam ad Barbarorum diſtinctionem, comprehendiſſe. Verè Thucydides: τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος. πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους, ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν. Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι, καὶ Ἀργείους, καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Et Thucydidis Scholiaſta ibi obſervat, τὸ, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς· quod ſcilicet ea Homero opponi poterat, νενοθεῦσθαι. Legitur verſus ille in Catalogo de Ajace Locro: quem verſum ideo nos ſupra ab Ariſtarcho, & Zenodoto rejectum docuimus, quòd Hellenum nomen Homeri nondum tempore fuiſſet cum omnibus Græciæ populis communicatum. Sed Zenodotus Hellada apud Homerum, urbem unam Theſſaliæ; Ariſtarchus, Theſſaliam totam intelligebat. Scholiaſta Homericus ad lib. I Il. Ἀρίσταρχος παρ' Ὁμήρῳ Θετταλίαν μόνην τὴν Ἑλλάδα φησὶν εἶναι· καὶ Ἕλληνας τοὺς Θετταλούς, παρακολουθῶν Θουκυδίδῃ· καὶ ἀθετεῖ τὸν στίχον τοῦτον, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας, καὶ Ἀχαιούς. Itaque hic ego ſententiam ſecundum Thucydidem fero contra Strabonem. *Politus.*

7. ἃ ἐπειδὴ ἀγριόφωνοι ἦσαν) Vetus Scholiaſta: βαρβαροφώνων, ἀγριοφώνων, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξηγριωκότων, ὅτι τὰ μὲν ἀρσενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρσενικῶς. Polit.

8. Τοῦτο δέ, φησι, εἰ καὶ Ἕλλησι συνέβαινεν, ἀλλ' οὖν σπανίοις, καὶ οὐ κατ' ἄνδρα, καὶ ἐν τῷ λεληθότι) Strabo ait, illud Caribus maximè omnium Barbarorum contigiſſe, ut Græca vocabula aſperâ ſuâ craſſâque pronuntiatione vitiarent. Τοῦτο δὲ μάλιστα συνέβη τοῖς Καρσί. Τῶν γὰρ ἄλλων οὔτ' ἐπιπλεκομένων τοῖς Ἕλλησι σφόδρα, οὐδ' ἐπιχειρούντων Ἑλληνικῶς ζῆν, ἢ μανθάνειν τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, πλὴν εἴ τινες σπάνιοι, καὶ κατὰ τύχην ἐπεμίχθησαν, καὶ κατ' ἄνδρα ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων τισίν· οὗτοι δὲ καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, μισθοῦ στρατεύοντες. Sententiam hanc Strabonis Euſtathius funditus perverteret, ſi ita ſcripſiſſet, ut in Euſtathio ipſo legimus. Corrigebam: Τοῦτο δέ, φησιν, εἰ καὶ ἄλλοις συνέβαινεν, ἀλλ' οὖν σπανίοις, καὶ κατ' ἄνδρα, καὶ ἐν τῷ λεληθότι. Non Græcis ſanè contigit, ut Græca malè, ac barbarè proferrent; ſed aliis quidem Barbarorum perrarò, & κατ' ἄνδρα, & κατὰ τύχην, ſiqui forte cum Græcis quibuſdam congreſſi fuiſſent; Caribus verò quàm maximè, & διαδήλως, propter frequentem, atque adeò aſſiduam eorum cum Græcis conſuetudinem. *Politus.*

καὶ, ὅτι τοῦ βαρβαρίζειν, καὶ τοῦ σολοικίζειν διαφερόντων παρὰ τοῖς ὕστερον, παρ' οἷς ὁ μὲν βαρβαρισμὸς, ἁμαρτία ἐστὶ προφορᾶς περὶ λέξεις, ἢ τόνους γινομένη· [1] ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῶον λόγον αἰκίζουσα, ὡς οἱ ἐτυμολογοῦντες φασίν· ὅμως ἄλλως [2] ταυτίζοντες
Rom. p.368. ἀμφότερά τινες, τοὺς Βαρβάρους, Σολοίκους ἔλεγον. Καὶ προφέρονται χρήσεις· Ἱππώνακτος μὲν τό, καὶ τοὺς Σολοίκους, ἵν' ἐθέλωσι, περνᾶσιν. Ἀνακρέοντος δὲ, τό, Σόλοικος φθόγγος. ὅπερ ἐστὶ βαρβαρικός. Μίλητος δὲ, ἡ Καρικὴ αὕτη, ἐμνημονεύθη μὲν πρὸ τούτου ἐν τῇ Κρητικῇ· [3] καὶ τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δὲ ἔγκειται, καθὰ καὶ ὁ Μαίανδρος, Καρικὸς νῦν φαινόμενος ποταμός. Εἰρήσεται δέ τι περὶ αὐτῆς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ Λυκιακῷ καταλόγῳ.

Ad hæc ſciendum, aliud eſſe barbarizare, ſeu barbariſmum committere, aliud eſſe ſolœcizare, ſeu ſolœciſmum facere, apud poſteriores ſcriptores: apud quos barbariſmus, vitium eſt pronuntiationis circa voces, aut accentus; ſolœciſmus verò, vitium eſt conſtructionis, quod ſententiæ, ac ſermonis σῶον λόγον αἰκίζει, *ſanam, integramque rationem, mutilat, ac lædit*, ut notant Etymologi. Quamquam alioquin nonnulli utriuſque verbi ſignificationem confuderint, ac permiſcuerint, qui Barbaros, Solœcos nuncupaverint. Et proferuntur exempla, ut illud Hipponactis: καὶ τοὺς Σολοίκους, ἵν' ἐθέλωσι, περνᾶσι. *& Solœcos, ubi volunt, venumdant*. & Anacreontis: Σόλοικος φθόγγος. *Solœcus ſonus*. hoc eſt, Barbaricus. Miletus, urbs hæc Cariæ, memorata antea fuit, cum de Crетenſi ageremus. Ejus fit mentio apud Dionyſium Periegetam: ſicut etiam Mæandri, quem Cariæ nunc fluvium eſſe apparet. Sed & de eâ paullò poſt redibit nobis ſermo in Lyciorum catalogo.

σιά. [4] Φθειρῶν δὲ ὄρος, ὀνομαστικῶς, τὸ ἔχον πολλὰς φθεῖρας· περὶ οὗ φησὶν ὁ Γεωγράφος, [5] ὅτι Φθειρῶν ὄρος, παράλληλον ἑτέρῳ ὄρει τῷ Λάτμῳ. Ὁ δὲ Ἐθνογράφος φησίν· [6] Φθεὶρ, ὄρος Καρίας. οἱ κατοικοῦντες, Φθεῖρες. Οἱ δὲ σχολιασταὶ, οὕτω· [7] Φθειρῶν ὄρος Καρίας, περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχον πίτυς, ὧν τὰ ἐξανθήματα, οὕτω καλοῦνται, ὡς ὅμοια φθειρσίν. [8] οἳ καὶ δίρκοι λέγονται, ὡς δηλοῖ Παυσανίας [9] ἐν τῷ καθ' αὐτὸν Λεξικῷ, εἰπών· δίρκοι, οἱ φθεῖρες. Ἡ δὲ γραφὴ τῆς παραληγούσης τῶν φθειρῶν τούτων, διάφορος, κατὰ τὸν Χοιροβοσκόν. οἱ μὲν γὰρ πλείους, διὰ διφθόγγου γράφουσιν αὐτό· ὁ δὲ Τεχνικός, φησι, διὰ τοῦ ι. Τεχνικὸν λέγων, τὸν Ἡρωδιανόν. [10] Παρὰ τὸ Φθὶρ γάρ, φησι, γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθεὶρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος, οἱονεὶ τὸ ἔχον ὄρος τοιούτους φθεῖρας. [11] Εἰσὶ δέ τινες πίτυες, φθεῖρας ποιοῦσαι. Ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ φθεὶρ, ὃ σημαίνει τὸν φθαρ-

CCXI. Φθειρῶν ὄρος, *Phthirôn mons*, quod ad nomen quidem attinet, mons eſt, qui multos habet φθεῖρας, *pinorum nucleos, atque adeo magnam pinorum copiam*. quo de monte ſic Geographus: Phthirôn mons, æqualibus undique ſpatiis diſtans ab altero monte Latmo. Et Ethnicographus: Phthir, mons Cariæ. Incolæ, Phthires. De eo etiam monte ita Scholiaſtæ: Phthirôn mons Cariæ, circa Miletum, magnâ affluens pinorum copiâ, ex quibus erumpentes veluti puſtulæ, eo nomine appellantur, quòd φθειρῶν, *pediculorum*, ſpeciem, ſeu ſimilitudinem referant. Atque hi pediculi dicti etiam δίρκοι, ut in ſuo Lexico declarat Pauſanias, his verbis: Δίρκοι, pediculi. Horum ipſorum φθειρῶν, *phthirôn*, variè ſcribitur prima, ſecundùm Chœroboſcum. Plerique enim eam ſcribunt cum diphthongo. Grammaticus verò, ut ait, cum *i*. Ubi Grammaticum, Herodianum intelligit. Hic enim oriri hanc vocem affirmat a Φθὶρ, *Phthir*, nomine proprio, quo nomine vocabatur Endymionis filius. Sin autem ſcribitur cum diphthongo, deducitur a φθεὶρ, quod pinum, aut nuces pineas ſignificat: quaſi ſcilicet montem dicat habentem iſtos φθεῖρας, *ideſt*, *nuces pineas*. Eſt enim genus quoddam pinorum, quæ nuces faciant. Verùm alii deducunt a φθεὶρ,

quod

1. ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῶον λόγον αἰκίζουσα) Etymologici Magni Auctor: σολοικισμὸς λέγεται οἷον ὁ τοῦ σώου λόγου αἰκισμὸς, ἤγουν ὕβρις τοῦ ὁλοκλήρου λόγου. Suidas: Σολοικισμὸς, ὁ τοῦ σώου λόγου αἰκισμός. σῶος γὰρ καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ. Alii ἀπὸ Σόλων. Politus.

Solœciſmus dictus a Solis urbe Ciliciæ. *Salvinus*.

2. ταυτίζοντες ἀμφότερά τινες, τοὺς Βαρβάρους, Σολοίκους ἔλεγον) Heſychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Polit.

3. καὶ τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δὲ ἔγκειται, καθὰ καὶ ὁ Μαίανδρος) Periegeta:

Μαίανδρος λιπαρὸν κατέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήσου τε μεσηγὺ, καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης. Politus.

4. Φθειρῶν δὲ ὄρος, ὀνομαστικῶς, τὸ ἔχον πολλοὺς φθεῖρας) Heſychius: Φθειρῶν ὄρος, πιτυῶδες ὄρος, διὰ τὸ πληθύειν ἐν αὐτῷ πίτυσι. διὰ γὰρ στροβίλων τοὺς ἐντὸς φθεῖρας καλοῦσι. Tzetzes ad Lycophronem: Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Φθειρῶν ὄρος Καρίας ἐστὶ, διὰ τὸ πολλοὺς φθεῖρας ἔχειν. φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στροβίλια, ἃ τινες φθειρσίν. ἐν δὲ τῷ ὄρει ἐκείνῳ πίτυς πολλαί. Eſt etiam Heſychio & Suidæ φθεὶρ, ὁ τῆς πίτυος καρπός. Auctor item Magni Etymologici: λέγεται δὲ φθεὶρ καὶ ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, τὸ λεγόμενον στρόβιλον. Politus.

5. ὅτι Φθειρῶν ὄρος) montem hunc Hecatæus eumdem exiſtimabat, atque Latmum, quum ſupra oppidum Latmum eſſe diceret montem Phthirôn. Τινὲς δὲ, inquit Geographus, τὸ Γρίον φασὶν, ὡς ἂν παράλληλον τῷ Λάτμῳ. Politus.

6. Φθεὶρ, ὄρος Καρίας) Vulgò apud Stephanum Φθίρα. Polit.

7. Φθειρῶν ὄρος Καρίας) Scholiaſta nunc Homericus, Φθειρῶν. Polit.

8. οἳ καὶ δίρκοι λέγονται) Intelligo τοὺς φθεῖρας. Hos puto in Lexico Pauſaniæ dictos δίρκους, non, ut videbatur Henrico Stephano, τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων. Suſpicabar etiam, φθεῖρας dici aliquando potuiſſe pinorum eteas, quas πιτυοκάμπας vocant. Sicuti & nucleos ipſos nucum pinearum videntur quidam per ſimilitudinem πιτυοκάμπας appellaſſe. Scholiaſta Homericus: οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια ὥσπερ λέγουσι (φθεῖρας videlicet) ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασί. Malè libri editi, στροβύλεια. Politus.

9. ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Λεξικῷ) lege cum Frobenio, ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Λεξικῷ. Polit.

10. Παρὰ τὸ Φθὶρ γάρ, φησι, γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος) Perperam ſcriptum illud Etymologici: ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ι γράφειν λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Lege ex Euſtathio, ὅτι παρὰ τὸ Φθὶρ γέγονε τὸ ἐπὶ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος. Nomen Φθὶρ & non Φθεὶρ, filio illi Endymionis. Aliis tamen filius ille Endymionis dicitur Φθεὶρ, διὰ διφθόγγου. Tzetzes ad illud Lycophronis, Φθειρῶν ὀρείων· οἱ μέν φασιν, ὅτι Φθεὶρ υἱὸς ἦν Ἐνδυμίωνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη, καὶ τὸ ὄρος. Unde etiam Scholiaſtæ quidam Homerici Φθειρῶν ὄρος dictum volunt ἀπὸ Φθείρονος τοῦ Ἐνδυμίωνος. Quod credo mendosè ſcriptum pro, ἀπὸ Φθειρὸς υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Quæ ſi vera eſt nominis illius ſcriptura, nihil certè eſt, quod Herodianus ſcribendum contendat apud Homerum Φθιρῶν τ' ὄρος, διὰ τοῦ ι, tamquam παρὰ τὸ Φθὶρ κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Politus.

11. Εἰσὶ δέ τινες πίτυες, φθεῖρας ποιοῦσαι) Hujuſcemodi πίτυες Theophraſto φθειροφόροι. Polit.

Digitized by Google

quod τὸ φθαρτικὸν ληςὴν, *latronem pernicioſum*, ſignificat. ita ut ſit mons latronum. Alii denique a φθὴρ, hoc eſt, θὴρ, *fera*. ita ut dicat montem ferarum. Namque αἱ θῆρες, *feræ*, a φθὴρ, φθῆρες. Atque hæc quidem hujuſcemodi. Neque verò quidquam eſt novi, quòd ἀπὸ φθειρῶν πιτύων, *a pinorum nucleis, atque adeò a pinis*, mons ſit denominatus. Plurima enim loca, ut ſanè paſſim perſpicuum eſt, nomen a plantis acceperunt. Ἀκριτόφυλλον autem ὄρος, *mons, cujus folia præ multitudine diſcerni nequeant*, dicitur, qui ſolia habet plurima, ſeu foliis abundat. Et ſic Therſites ἀκριτόμυθος, *verba citra delectum, ac temerè profundens*, tamquam multiloquax. Sin autem mons ἀκριτόφυλλος eſt, cujus folia diſcreta minimè ſunt, aut diſtincta; ita & Therſites ἀκριτόμυθος, cujus verba confuſa ſunt, & inordinata.

CCXII. Mycale, mons Prienes, e regione Sami. Sic enim Geographus: Poſt Mæandri oſtia, littus eſt Prienenſe, ultra quod littus Priene eſt, & Mycale mons, ad venandum commodus, atque arboribus, & ſylvis denſior: qui & Samo inſulæ imminet. Quemadmodum autem Bœotica Mycaleſſus, ut ſupra ſcriptum eſt, dicta eſt ἐκ μυκηθμοῦ, *a mugitu*; ſic etiam ipſa hæc Mycale, ſecundùm Ethnicorum ſcriptorem: quandoquidem in hoc monte μυκώμεναι, *mugientes*, Gorgones Meduſæ caput evocarunt. Quamvis non deſint, qui Μυχάλην, *Mychalen*, eam dictam cenſeant, quòd ſita ſit ἐν μυχῷ ἁλὸς, *in intimo ſinu, ac receſſu maris*, Carici. Quin & Cariæ urbs eſt, Mycale. Verumtamen Homerus montis nunc meminit, ut palam faciunt illa verba: Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα. *Mycales alta capita*. Hîc velim, obſerves, Carum quoque urbem fuiſſe Halicarnaſſum, ex qua prodiit Ælius Dionyſius Halicarnaſſeóſis, ut ipſe disertè ſignificat eo loci, quo de Atticis Nominibus tractat: ubi de Halicarnaſſenſibus ſcribit, non eſſe eos Caras; ſed Græcos Dorienſes, ex iis nempe Dorienſibus, qui in Cariam habitatum conceſſerunt. quod & Athenienſes fecerunt: qui, quum in Cariam, Neleo duce, delati fuiſſent, Græcam in eâ urbem Miletum ædificarunt. Deinde, quum Dorienſes iſtos laudibus celebraſſet, unamque de celebribus ſex Aſiæ urbibus Halicarnaſſum quoque eſſe dixiſſet, ad extremum ſubdit, nihil fortaſſe impedimento eſſe poſſe, quominus in Cariâ lingua quædam ſit Attica, & in ipſis Athenis Carica. ubi certè linguam Atticam, ſuam ipſius magnificè appellat. Sciendum quoque eſt, non vocabulum modò τῶν Καρβάνων, *Carbanorum*, ſive Βαρβάρων, *Barbarorum*, ſumptum ex Caribus videri; ſed etiam videri ab illis denominatos τὰς Κάρδακας, *Cardacas*, apud Pauſaniam, hoc eſt, milites Aſiaticos. Verùm is ille, quem diximus, Ælius Dionyſius ſic habet: Κάρδακες, *Cardaces*, non gens aliqua juſta, & ſtudioſa æquitatis; ſed

φθαρτικὸν ληςήν, ἵνα ᾖ ὄρος ληςῶν. Ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ φθὴρ, ὅ ἐςι θὴρ· ἵνα λέγῃ θηρῶν ὄρος. [1] Φθῆρες γὰρ καὶ οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθήρ. Καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀπὸ φθειρῶν πιτύων ὠνόμαςαι ὄρος, καινὸν οὐδέν. Μυρίοι γὰρ τόποι ἐκ φυτῶν ὠνομάσθησαν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. [2] Ἀκριτόφυλλον δὲ ὄρος τὸ πολύφυλλον. Οὕτω καὶ Θερσίτης [3] ἀκριτόμυθος. Εἰ δὲ καὶ ἀκριτόφυλλον ὄρος τὸ μὴ διακεκριμένον τὰ φύλλα, οὕτω καὶ Θερσίτης ἀκριτόμυθος, ὁ συγκεχυμένα λέγων, καὶ ἀδιευκρίνητα.

σιβʹ. [4] Μυκάλη δὲ, ὄρος Πριήνης, ἀντικρὺ Σάμου. Φησὶ γοῦν καὶ ὁ Γεωγράφος, ὅτι μετὰ ἐκβολὰς Μαιάνδρου, ὁ κατὰ Πριήνην αἰγιαλός. ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἡ Πριήνη, καὶ Μυκάλη, ὄρος εὔθηρον, καὶ εὔδενδρον, [5] ἐπικείμενον τῇ Σαμίᾳ. Ὥσπερ δὲ ἡ Βοιωτία Μυκαλησσός, ἐκ μυκηθμοῦ, ὡς προεγράφη, οὕτω καὶ ἡ Μυκάλη αὕτη, κατὰ τὸν Ἐθνολόγον· ἐπεὶ αἱ Γοργόνες ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. Οἱ δὲ, Μυχάλην αὐτήν φασιν· ἐπεὶ ἐν μυχῷ ἁλὸς τῆς Καρικῆς κεῖται. [6] Ἔςι δὲ καὶ πόλις Καρίας Μυκάλη. Ὅμηρος μέντοι τοῦ ὄρους νῦν μέμνηται, ὡς δηλοῖ τὸ, Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἁλικαρνασσός· ἐξ ἧς ὥρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς, καθὰ δηλοῖ αὐτὸς, ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλεγόμενος, λέγει, οὐ Κᾶρας εἶναι τοὺς Ἁλικαρνασσεῖς, [7] ἀλλὰ Ἕλληνας Δωριεῖς [8] τῶν ἀποικησάντων Δωριέων Καρίαν. ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες, καὶ εἰς Καρίαν καταράντες, ὧν ἦρχε Νηλεὺς, πόλιν Ἑλληνίδα, φασὶν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσαντο. Ἐφ' οἷς τοὺς τοιούτους Δωριεῖς σεμνύνας, καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἑξαπόλεως καὶ τὴν Ἁλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύοι, καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναί τινα Ἀττικὴν φωνὴν, καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις Καρικήν· φωνὴν Ἀττικὴν σεμνῶς εἰπὼν, τὴν ἑαυτοῦ. Ἰςέον δὲ καὶ, ὅτι οὐ μόνον [9] ἡ τῶν Καρβάνων, ἤτοι Βαρβάρων, λέξις ἐκ τῶν Καρῶν εἰλῆφθαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ Κάρδακες. ὅ ἐςι ςρατιῶται περὶ Ἀσίαν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω φησί· Κάρδακες, οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλὰ

Basſ. p. 279.

1. φθῆρες γὰρ καὶ οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθήρ) Scribo, παρὰ τὸ φθείρειν. Inde φθὴρ ὁ θὴρ, & φθῆρες οἱ θῆρες. Etymologici Magni Auctor: οἱ δὲ, ὅτι φθῆρες λέγονται οἱ θῆρες. Ab eadem etymologiâ eſt φθεὶρ, *pediculus*. Idem Etymologus: Φθεὶρ, παρὰ τὸ φθείρω, ὁ ἀπὸ φθορᾶς σωματικῆς γενόμενος. Politus.

2. Ἀκριτόφυλλον δὲ ὄρος τὸ πολύφυλλον) Heſychius: ἀκριτόφυλλον, πολύφυλλον, οὐ διακρίνεται τὰ φύλλα οὐκ ὄζειν. Suidas: ἀκριτόφυλλον, σύμφυτον πολλοῖς δένδρεσι, ὥςε μὴ διακρίνεσθαι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον. Politus.

3. ἀκριτόμυθος, ὡς πολύμυθος) Suidas: ἀκριτόμυθος, πολύλογος. ἀκρίτως ἔχων τοὺς λόγους. Polit.

4. Μυκάλη δὲ, ὄρος Πριήνης, ἀντικρὺ Σάμου) Scholiaſtes Homericus: Μυκάλης, ὄρος Πριήνης, ἀντικρὺ Σάμου τῆς νήσου. Politus.

5. ἐπικείμενον τῇ Σαμίᾳ) Strabo: ὑπέκειται δὲ τῇ Σαμίᾳ, καὶ ποιεῖ πρὸς αὐτὴν ἀπέναντι τῆς Τρωγιλίου καλουμένης ἄκρας, ὅσον ἑπταςάδιον πορθμόν. Polit.

6. Ἔςι δὲ καὶ πόλις Καρίας Μυκάλη) Stephanus: ἔςιν οὖν ἡ Μυκάλη καὶ πόλις, καὶ ὄρος. Politus.

7. ἀλλὰ Ἕλληνας Δωριεῖς) Geographus: Δωριεῖς δ' εἰσιν, ὥσπερ καὶ Ἁλικαρνασσεῖς, καὶ Κνίδιοι, καὶ Κῷοι. Polit.

8. τῶν ἀποικησάντων Δωριέων Καρίαν) Malim εἰς Καρίαν. Polit.

9. ἡ τῶν Καρβάνων, ἤτοι Βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν) Etymologici Magni Auctor: Καρβᾶνες, οἱ βάρβαροι οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Λυκόφρων· Κάρβανον ὄχον. Scribe ex Lycophrone, ὄχλον. Heſychius: Καρβαῖζα, Καρικῶς λαλεῖ, καὶ βαρβάρως. Scribe, Καρβανίζω, ut ſtatim ſequitur: Καρβανίζω, βαρβαρίζω. Alibi: ὑπερβάνιζεν, ἐβαρβάριζεν. & rurſus: Κάρβανοι, καὶ Πέρσαι, οἱ ἄλαλοι, ἢ λέγειν ἔχοντες, Ἕλληνες δὲ τοὺς Βαρβάρους· οἱ δὲ τοὺς Κᾶρας. Politus.

οἱ μισθῷ στρατευόμενοι βάρβαροι, παρὰ Θεοπόμπῳ. [1] Ἁπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι, πάντα τὸν ἀνδρεῖον, καὶ κλῶπα, κάρδακα ἐκάλουν. Ἔτι ἰστέον, ὅτι παροιμία παρὰ Παυσανίᾳ φέρεται, ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων, [2] τό, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον· [3] ἐπεὶ Κᾶρες, φησί, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν.

Barbari mercede militantes apud Theopompum. Generatim autem, inquit, Perſæ animoſum quemvis, bellicoſumque, ac furem, Cardacem vocare conſueverunt. Ad hæc ſciendum, de iis, qui in vilibus abjectiſque hominibus cum periculo aliquid experiuntur, adagium hoc ferri apud Pauſaniam: *in Care periculum:* quoniam Cares, inquit, mercede primi militaverunt.

σιγ΄. Σαρπηδὼν Λυκίων ἦρχε, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων, τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος. Τελευταίους δὲ τῶν ἐπικούρων τοὺς Λυκίους ἔθετο, ἵνα καὶ οὕτως ὦσιν ἐπίσημοι. Οὐ γὰρ αἰεὶ τὸ τῆς μνήμης ὕστερον, ὑπόπτωσιν τῶν μνημονευθέντων ποιεῖ. Ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ τούτους ἐπιτρέχει, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικούρους, καθυποδεικνὺς, ὡς οὐ μόνον ἐμπλατύνεσθαι γράφων πολυτρόπως δύναται, ἀλλὰ καὶ στενολεσχεῖν, οὐχ ἥκιστα. Ὅτι δὲ πολλοῦ λόγου ἄξιος ὁ Σαρπηδὼν, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, καὶ ὡς πολὺ ἐφείλκετο συμμαχικὸν, ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Ὅτι δὲ καὶ ὑποστρατήγων χρεία τοῖς μεγάλοις ἀρχηγοῖς, ἱκανῶς ἡ τακτικὴ αὕτη Βοιωτία ἔδειξεν. Ὕπαρχος οὖν καὶ τῷ Σαρπηδόνι Γλαῦκος· ἔτι γε μὴν καὶ φίλος ἑταῖρος, ὡς καὶ Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος, καὶ Μηριόνης Ἰδομενεῖ, καὶ Διομήδει Σθένελος. [4] Λυκία δὲ χώρα, καὶ Λύκιοι τὸ ἔθνος, ἀπὸ Λύκου υἱοῦ Πανδίονος, [5] ὃν ἐκπεσόντα τῆς οἰκίας ὁ ἐκ τῆς Κρήτης Σαρπηδὼν ἐδέξατο, φασιν, ἐπὶ μέρει τῆς ἀρχῆς. Σόλυμοι δέ, φασι, τὰ πρῶτα ἐλέγοντο. Τοῦτο δὲ οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς τοῦ Ὁμήρου, [6] ὃς ἐν Ἰλιάδι μὲν, χωρίζει Λυκίους, καὶ Σολύμους· [7] ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ, ἐκτετοπισμένους τινὰς πλάττει Σολύμους, καὶ δυσγνώστους τοῖς πλείοσι. Δῆλον δέ, ὅτι μέχρι καὶ νῦν μέρος Λυκίας ὑποπτεύονται καὶ οἱ Σόλυμοι, ἐρυμνὸν μὲν χωρίον ἔχοντες, [8] βαρβαρικώτερον δὲ Τζέλυμοι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενοι. Ἰστέον δέ, ὅτι Σαρπηδὼν μὲν οὗτος ὁ Λύκιος, Διὸς υἱὸς, καὶ Λαοδαμείας τῆς τοῦ Βελλεροφόντου· ὁ δὲ ἀνωτέρω ῥηθεὶς Κρητικὸς, ἀδελφὸς ἦν Μίνω, καὶ Ῥαδαμάνθυος·

Rom. p. 369.

CCXIII. Saperdon Lyciis imperabat, & Glaucus, vir maximè commendabilis, procul ex Lyciâ, a Xantho vorticoſo. Sociorum poſtremos Lycios collocavit, ut hac ratione inſignes, & præ ceteris notabiles fierent. Non enim, cum poſteriori aliquos loco memoramus, continuò detractum aliquid cenſendum eſt iis, quos memoramus. Eadem autem de cauſsâ, qua reliquos auxiliares, hos etiam paucis percurrit, ut ita quadamtenus oſtendat, eam ſibi ſcribendi facultatem ſuppetere, ut non ſolùm poſſit orationem multifariam dilatare, ac diffundere; ſed etiam quàm maximè in anguſtum contrahere. Sarpedonem, virum fuiſſe valde celebrem, ac memorabilem, ut & ejus ſocios, multaſque ab eo auxiliares copias adductas fuiſſe, deinceps videbimus. Præterea magnis illis imperatoribus opus fuiſſe partium quoque ſecundarum duces, ſeu legatos, ſatis Bœotia hæc declarat, quæ eſt ducum, militariumque copiarum recenſio. Legatus igitur Sarpedonis erat Glaucus: quin immo etiam ſodalis ejus, ac familiaris, in primis charus, & jucundus, ut Patroclus Achillis, Merinnes Idomenei, Sthenelus Diomedis. Lycia, regio; gens, Lycii, a Lyco Pandionis filio, quem domo extorrem Sarpedon, genere Cretenſis, in regni partem dicitur recepiſſe. Ferunt autem, eos a principio Solymos appellatos. Sed hoc certè minimè cohæret cum Homero, qui in Iliade Lycios, ac Solymos inter ſeſe ſeparat, ac diſtinguit; in Odyſſeâ verò Solymos quosdam comminiſcitur, qui in remotiſſimas ab orbe noſtro regiones diſceſſerint, vulgoque ſint ferè ignoti. Conſtat tamen, partem etiam nunc Lyciæ Solymos exiſtimari, qui locum munitum habeant, & pronuntiatione Barbaricâ Τζέλυμοι, *Tzelymi*, ab indigenis vocentur. Sciendum porrò eſt, Sarpedonem hunc quidem Lycium, Jovis filium fuiſſe, & Laodamiæ, ejus, quæ patre orta eſt Bellerophonte; eum verò, quem ſupra Creticum diximus, fratrem fuiſſe Minois, & Rhadamanthyis: cui

1. Ἁπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρεῖον, καὶ κλῶπα, Κάρδακα ἐκάλουν) Strabo: καλοῦνται δ' οὗτοι Κάρδακες, ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες, καὶ πολεμικὸν λέγεται. Heſychius: Κάρδακες, οἱ στρατευόμενοι Βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν. καὶ εἰς Ἀσίαν οὕτω καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, ἀπὸ ἔθνους, ἢ τόπου. Senſus Heſychii mihi planus, vocatos a Perſis Καρδακας τοὺς στρατευομένους Βαρβάρους· & ſic vocatos τοὺς εἰς Ἀσίαν στρατιώτας. Intelligit τοὺς μισθοῦ στρατευομένους βαρβάρους. Hi autem erant Cares. Inde ἀπὸ ἔθνους, ἢ τόπου, Cardacum appellatio, *Politus*.

2. τό, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον) Heſychius: ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. Polit.

3. ἐπεὶ Κᾶρες, φησί, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν) Inde Lycophron προτιμισθον Κᾶρα· quòd ſcilicet πρῶτοι οἱ Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν τὴν [illegible], ἤτοι ἐπὶ μισθῷ συνεμάχοντο. Hinc etiam illud: ἐν Καρὸς αἴσῃ τάξει. ἀντὶ τοῦ ἐμισθοφόρει. Polit.

4. Λυκία δὲ χώρα) lege cum Frobenio, Λυκία. Stephanus: Λυκία ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος. Pomponius Mela: *Lycia continuò, cognominata a Lyco rege, Pandionis filio.* Polit.

5. ὃν ἐκπεσόντα τῆς οἰκίας) lege, τῆς οἰκίας. Strabo: Οἱ δὲ τὰς Λυκίας πρότερον Σολύμους καλεῖσθαι φάσκοντες, ὕστερον δὲ Τερμίλας. ἀπὸ τῶν ἐκ Κρήτης συγκατελθόντων τῷ Σαρπηδόνι φασί· μετὰ δὲ ταῦτα Λυκίους ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος, ὃν ἐκπεσόντα τῆς οἰκίας ἐδέξατο Σαρπηδὼν ἐπὶ μέρει τῆς ἀρχῆς, οὐχ ὁμολογούμενα λέγουσιν Ὁμήρῳ. Politus.

6. ὃς ἐν Ἰλιάδι μὲν χωρίζει Λυκίους, καὶ Σολύμους) Strabo: Οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος ἀποφαίνει τοὺς αὐτοὺς Σολύμους τε, καὶ Λυκίους· ὁ δὲ Ποιητὴς χωρίζει Βελλεροφόντης γοῦν ὁρμηθεὶς ἐκ τῆς Λυκίας. Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι. Politus.

7. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ) l. ε΄ v. 282.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν

Quem in locum Strabo l. 1. p. 20. Οἴεται δὲ καὶ, τῶν Σολύμων τὰ ἄκρα τοῦ Ταύρου τὰ περὶ τὴν Λυκίαν ἕως Πισιδίας κατεχόντων τὰ ὑψηλότατα, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ὑπερβολὰς ἐπιφανεστάτας παρεχόντων τοῖς ἐντὸς τοῦ Ταύρου, καὶ μάλιστα τοῖς περὶ τὸν Πόντον, καθ' ὁμοιότητά τινα καὶ τούτους ἐξωκεανισθῆναι. Et p. 34. Σολύμους λέγων, οὐ τοὺς ἐν τῇ Πισιδίᾳ, ἀλλ', ὡς ἔφην πρότερον, πλάσας τινὰς ὁμωνύμους τοὺς ἀναλόγως ἔχοντας πρὸς τε τὸν πλέοντα ἐν τῇ σχεδίᾳ, καὶ τοὺς ἐκεῖ μεσημβρινοὺς, ὡς ἂν Αἰθίοπας, ὡς οἱ Πισιδικοὶ πρὸς τε τὸν Πόντον, καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς Αἰγύπτου Αἰθίοπας. Politus.

8. βαρβαρικώτερον δὲ Τζέλυμοι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενοι) Euſtathius alibi: μέχρι καὶ νῦν σώζεται πως τὸ τῶν ἐνδόξων Σολύμων ἐθνικὸν ὄνομα. τόπος γάρ ἐστιν ὀχυρώτατος περί που τῆς Λυκίας, οὗ οἱ ἐγχώριοι βαρβαρικώτερον τοὺς ἐκεῖ καλοῦσι Τζελύμους. Politus.

cui Sarpedoni, ſecundùm Geographum, inſulares Cares, & Leleges ſocios ſeſe operis adjunxerunt in ædificandâ Mileto, Mileti Creticæ cognomine, ejus, quæ in Cretibus quoque recenſendis eſt adnumerata. Narrat etiam, eumdem ipſum Sarpedunem, quum Termilas e Cretâ in coloniam deduxiſſet, (gens Cretenſis, Termilæ) Termilarum inde nomen ſubjectis ſibi populis impoſuiſſe, qui priùs Minyæ, immo etiam antea Solymi vocabantur: verùm poſtea Lycum, Pandionis filium, adveniſſe, ſuoſque ibi populos de nomine ſuo Lycios nuncupaſſe. Sicuti autem non unus, ſoluſque fuit Sarpedon, nimirum ille Lycius; ſic etiam ſciendum, non unum, ſolumque Glaucum fuiſſe. Eſt enim inter alios ille etiam, de quo ſupra expoſitum eſt, Glaucus Anthedonius: itemque Glaucus Cretenſis, denominativè Glaucon, Minois, & Paſiphaës filius. Quin & piſcis dicitur glaucus, dignus ſanè, qui memoretur.

CCXIV. Τὸ τηλόθεν, *procul*, *e longinquo*, dictum eſt ad differentiam Lyciorum illorum, qui proximi erant Trojæ, ſub imperio, & poteſtate Pandari: qui & Troës, ut oſtenſum eſt, & Zelitæ ſunt appellati. Xanthus, non fluvius modò eſt Lyciæ; ſed etiam urbs, apud quam exire Xanthus fluvius perhibetur. Ita dicta eſt a Xantho Ægyptio, ſeu Cretenſi, qui eam condidit. Sed & Xanthum memorant, urbem Lesbiam. Cognominis eſt autem hic Xanthus Xanthi illius Troici, qui dictus etiam Scamander, cujus multis poſtea in locis fit mentio: eamdemque ambo cauſſam appellationis habent. Ceterùm δινήεις, *vorticoſus*, non modò hic Xanthus; ſed alii etiam fluvii, quibus, quòd celerem, atque expeditum aquarum curſum minimè habeant, uſuvenit, ut in quibuſdam cavis, veluti ſinubus, ex aquarum repulſu, vortices, ac gurgites faciant. Sciendum porro, quod a veteribus ſcriptum eſt, Poëtam, varietatis cauſſâ, Sarpedonis

θυος· [1] ᾧ Μίλητον συνέκτισαν, κατὰ τὸν Γεωγράφον, προσληφθέντες νησιῶται Κᾶρες, καὶ Λέλεγες, ὁμώνυμον τῇ Κρητικῇ Μιλήτῳ, ἣν εἶχε καὶ ὁ Κρητικὸς κατάλογος. Ὁ δ' αὐτός, φησι, Σαρπηδών, [2] καὶ Τερμίλας ἐκ Κρήτης ἀγαγὼν (μερὶς δὲ Κρητῶν οἱ Τερμίλαι) ὠνόμασε τοὺς ὑπ' αὐτόν, Τερμίλας, [3] τοὺς πρότερον καλουμένους Μινύας, καὶ ἔτι πρότερον Σολύμους, ἐπελθὼν δέ, φησιν, ὁ Πανδίονος Λύκος, ἀφ' ἑαυτοῦ Λυκίους προσηγόρευσε τοὺς ἑαυτοῦ. Ἰστέον δέ, ὅτι, ὥσπερ οὐκ ἦν Σαρπηδὼν εἷς, ὁ Λύκιος δηλαδή· οὕτως οὐδὲ Γλαῦκος. Ἔστι γὰρ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ προδηλωθεὶς Ἀνθηδόνιος, καὶ Κρὴς δὲ Γλαῦκος, ὁ καὶ Γλαύκων παρωνύμως, Μίνωος, καὶ Πασιφάης υἱός. [4] Λέγεται δὲ καὶ ἰχθὺς γλαῦκος, λόγου ἄξιος.

σιδ'. Τὸ δὲ τηλόθεν, [5] πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἐγγυτάτω τῆς Τροίας Λυκίων, ὧν ἦρχε Πάνδαρος· οἳ καὶ Τρῶες, ὡς ἐδηλώθη, ἐκαλοῦντο, [6] καὶ Ζελεῶται. Ξάνθος δὲ οὐ μόνον ποταμὸς Λυκίας, ἀλλὰ καὶ πόλις, [7] παρ' ἣν Ξάνθος, φασίν, ἔξεισι ποταμός. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς οἰκιστοῦ. Ἦν δὲ Ξάνθος, φασί, καὶ πόλις Λεσβία. Ὁμώνυμος δὲ ὁ Ξάνθος τῷ Τρωϊκῷ Ξάνθῳ τῷ καὶ Σκαμάνδρῳ, περὶ οὗ πολλαχοῦ ῥηθήσεται· [8] καὶ κλήσεως δὲ αἰτίαν ἔχουσι τὴν αὐτήν. Δινήεις δέ, οὐ μόνον ὁ Ξάνθος οὗτος, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι, ὅσοις ἀποσυμβαίνει μὴ ὀξύνουσι τὸ ῥεῦμα, δίνας ποιεῖν περί τινας ἀγκάλας, ἐξ ἀντικρούσεως ὑδάτων. Ἰστέον δέ, ὅτι γράφουσιν οἱ παλαιοί, τὸν Ποιητὴν ὑπὲρ

1. ᾧ Μίλητον συνέκτισαν, κατὰ τὸν Γεωγράφον, προσληφθέντες νησιῶται Κᾶρες, καὶ Λέλεγες) Strabo: Καὶ οἱ Κᾶρες δὲ νησιῶται πρότερον ὄντες, καὶ Λέλεγες, ὥς φασιν, ἠπειρῶται γεγόνασι, προσλαβόντων Κρητῶν· οἳ καὶ τὴν Μίλητον ἔκτισαν, ἐκ τῆς Κρήτης λαβόντες Σαρπηδόνα οἰκιστήν. Politus.

2. καὶ Τερμίλας ἐκ Κρήτης ἀγαγών) lege, Τερμίλας, & Τερμίλαι. Strabo: καὶ τοὺς Τερμίλας κατῴκισεν ἐν τῇ νῦν Λυκίᾳ, τούτους δ' ἀγαγεῖν ἀποίκους ἐκ Κρήτης Σαρπηδόνα, Μίνω, καὶ Ῥαδαμάνθυος ἀδελφὸν ὄντα. Polit.

3. τοὺς πρότερον καλουμένους Μινύας) Μινύας ſcripſiſſe hic Euſtathium, ipſa ejus verba loquuntur ad lib. ζ' Iliad. περὶ δὲ τῶν φαιδίμων Λυκίων Σολύμων φησὶ καί, ὅτι Σόλυμοι οὗτοι Μινύαι ἀπὸ Μίνωος ἐκαλοῦντο, οὗ ἀδελφοὶ Σαρπηδών, καὶ Ῥαδάμανθυς. Unde non eſt dubitandum, quin Μινύας legerit Euſtathius in Strabone. Sed malè ita legit pro Μιλύας. Alii Μινύαι, qui ſunt Theſſaliæ: alii Μιλύαι, qui Lyciæ. Frater ille Minois, & Rhadamanthys Sarpedon dicitur Straboni ὀνομάσαι Τερμίλας τοὺς νῦν Μιλύας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος· ἔτι δὲ πρότερον Σολύμους. Ubi tamen Geographus hallucinatur. Non dicit Herodotus, Termilas antea vocatos, qui nunc Milyæ; ſed a contrario Milyas antiquitus appellatos, qui nunc Termilæ. Verba hæc Herodoti: Οἱ δὲ Λύκιοι ἐκ Κρήτης τὠρχαῖον γεγόνασι. τὴν γὰρ Κρήτην εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι. διενειχθέντων δὲ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς βασιληίης τῶν Εὐρώπης παίδων, Σαρπηδόνος τε, καὶ Μίνω, ὡς ἐπεκράτησε τῇ στάσι Μίνως, ἐξήλασε αὐτόν τε Σαρπηδόνα, καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ· οἱ δέ, ἀπωσθέντες, ἀπίκοντο τῆς Ἀσίης ἐς γῆν τὴν Μιλυάδα. τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμονται, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. Οἱ δὲ Μιλύαι, τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο, τέως μὲν δὴ αὐτῶν Σαρπηδὼν ἦρχε. οἱ δὲ ἐκαλέοντο τό περ τε ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι. Ὡς δὲ ἐξ Ἀθηνέων Λύκος ὁ Πανδίονος, ἐξελαθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ Αἰγέος, ἀπίκετο ἐς τοὺς Τερμίλας παρὰ Σαρπηδόνα, οὕτω δὴ κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν. Itaque ſecundum Herodotum ſcribendum erat Straboni: καὶ ὀνομάσαι Τερμίλας τοὺς πρότερον Μιλύας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. Et ſic Strabonem corrigere voluiſſe videri poteſt Euſtathius, cum ex eo refert, Sarpedonem τοὺς ὑπ' αὐτόν, Τερμίλας nominaſſe, τοὺς πρότερον καλουμένους Μινύας, καὶ ἔτι πρότερον Σολύμους. Sed Geographus minimè conſentire eos ait cum Homero, qui Lycios vocatos ante Solymos narrant, quàm a Sarpedone Termilæ appellarentur; atque adeò meliùs ſentire eos affirmat, qui dicunt, λέγεσθαι Σολύμους ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοὺς νῦν Μιλύας προσαγορευομένους. Quod eſt ſine dubio contra Herodotum. Politus.

4. Λέγεται δὲ καὶ ἰχθὺς γλαῦκος, λόγου ἄξιος) glaucus piſcis laudatus Athenæo lib. 7. Polit.

5. πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἐγγυτάτω τῆς Τροίας Λυκίων) Nota hic etiam, quod alibi obſervamus, duplices Lycios. Euſtathius ad Periegetam: ἰστέον δέ, ὅτι διττοὶ εἰσὶν οἱ Λύκιοι, ὡς καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ· οἱ μέν, Τρωϊκοί, καθὰ καὶ ὁ Γεωγράφος φησίν· οἱ δέ, πρὸς τῇ Καρίᾳ. Politus.

6. καὶ Ζελεῶται) Supra etiam Euſtathius, Ζελεῶται. Ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον Ζελεῶται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες· εἶτα δὲ καὶ Λύκιοι. Sic & alibi. Sed ex Stephano legendum monuimus, Ζελεῖται. Politus.

7. παρ' ἣν Ξάνθος, φασίν, ἔξεισι ποταμός) Melius id, quàm quod habent libri editi Stephani: παρ' ἧς Ξάνθος ἔξεισι ποταμός. Polit.

8. καὶ κλήσεως δὲ αἰτίαν ἔχουσι τὴν αὐτήν) nempe quia utriuſque fluminis aquæ potæ oves ξανθὰς faciunt. Et de Xantho quidem Troico, qui Scamander eſt, ita Ariſtoteles: δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ξανθὰ τὰ πρόβατα ποιεῖν. διὸ καὶ τὸν Ὅμηρόν φασιν ἀντὶ Σκαμάνδρου, Ξάνθον προσαγορεύειν αὐτόν. Antigonus Caryſtius: δοκεῖν δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον (πίνοντα τὰ πρόβατα) ξανθὰ ποιεῖν. διὸ καὶ τὸν Ποιητὴν ἀντὶ Σκαμάνδρου Ξάνθον αὐτὸν προσαγορεύειν. Plinius: *rufaſque* (oves facit) *juxta Ilium Xanthus, unde & nomen amni*. De Xanthi hujus Troici etymologiâ paullò aliter Etymologus, ſed ab eadem vocis notione: Ξάνθος δέ, ἐπειδὴ ἐκεῖ λουόμεναι αἱ θεαί, ξανθὰς εἶχον τὰς κόμας, ὅτε ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ ἦσαν, ὅταν καλῶς ἐκρίνοντο. Unde etiam videri poteſt vocatus Xanthus Lycius, παρὰ τὸ ξανθὰς τρίχας ποιεῖν τοῖς λουομένοις. Etymologici Magni Auctor: Ξάνθος, κυρίως ὁ ποταμός, παρὰ τὸ ξανθὰς τρίχας ποιεῖν τοῖς λουομένοις ἐκεῖσε. Accuratiùs differentiam inter nomen proprium, & epitheton, notat Suidas: Ξάνθος, ὁ ποταμός. ξανθός δέ, ὁ πυῤῥός. Politus.

περ ποικιλίας ἄλλῳ τόπῳ ἐάσαι τὸ τοῦ Σαρπηδόνος γένος· ἐνταῦθα δὲ, ὡς λίνον τῶν λυχόντων, μνησθῆναι αὐτοῦ. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν τῷ, Ξάνθου ἄπο δινήεντος, φασὶν, ὅτι, κατὰ Ἀρίσταρχον, πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κειμένη κυρίου, καὶ προσηγορικοῦ, τῷ κυρίῳ ἕπεται· ὥστε ἐνταῦθα οὕτως ἀναγνωστέον· ἀπὸ Ξάνθου δινήεντος. κατὰ δὲ Πτολεμαῖον, ἡ πρόθεσις τῷ προσηγορικωτέρῳ μέρει ἕπεται. Βούλεται οὖν αὐτὸς, οὕτως ἀναγνῶναι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται. [1] Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον, φασι, πάντως ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις. Λέγουσι δὲ καὶ, ὅτι στικτέον εἰς τὸ δινήεντος· ἐπειδὴ εἱρμός ἐστι τῆς ἐφεξῆς, ἤτοι τῆς τῆς γ' ῥαψῳδίας. Ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τῶν ἄλλων ποιημάτων οὐκ ἔστι. τὸ στίζειν δηλαδή. σιωπὴ γάρ, φασιν, ἐκδέχεται. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι Ὅμηρος μὲν, οὕτω τὴν Βοιωτίαν διῳκονομήσατο, γενεαλογίαις, καὶ λοιπαῖς ἱστορίαις καταποικίλας αὐτήν· ἔτι δὲ καὶ παρενθέσεσι μύθων συνήθως, [2] οὓς ἀπό τινων ἀεὶ ἐπάγει ἱστοριῶν, ὡς ὁ Στράβων φησί. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ὡς ἐκ βραχείας τινὸς κρόκης τοῦ ἔργου τούτου [3] πολυτίμητον ὑποδεῖξαι τὸ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως πέπλον φιλοτιμησάμενοι, τάχα δὲ καὶ πρὸς χάριν μιμήσασθαι, πολλὰ μὲν ἐποιήσαντο, οἱ μὲν οὕτως, οἱ δ' ἄλλως· οὐδεὶς δὲ κρεῖττόν τι τῆς τοιαύτης ὀλιγοστίχου Ὁμηρικῆς γραφῆς, ἐπραγματεύσατο, καὶ γλυκύτερον.

nis genus in alium locum dimittere, ac reſervare; hic verò, ejus, tamquam unius de multis, meminiſſe. Præterea, quod eſt ab iisdem adnotatum ad hæc verba: Ξάνθου ἄπο δινήεντος· *Xantho a vorticoſo*, juxta Ariſtarchum, omnis præpoſitio, inter nomen proprium, & appellativum collocata, ſequitur nomen proprium, & ad illud pertinet: adeo ut hoc loci ita legendum ſit: ἀπὸ Ξάνθου δινήεντος. *a Xantho vorticoſo*. Verùm, juxta Ptolemæum, præpoſitio ſtat a parte nominis appellativi. Vult igitur ipſe ſic legi, ut eſt quidem apud Homerum. At enim, ſecundùm Apollonium, inverſo prorſus, ac præpoſtero ordine, poſita eſt per anaſtrophen hæc præpoſitio. Addunt, ponendum eſſe punctum ad τὸ, δινήεντος, *vorticoſi*: quoniam nexus eſt ſequentis narrationis, ſeu libri γ'. Quamquam in aliorum librorum fine id minimè locum habeat, ut ſcilicet interpuncto clauſulam libri notemus, ac diſtinguamus: quia eos libros, ut aiunt, ſilentium excipit. Quod denique ſcire oportet, ita quidem Homerus Bœotiam hanc digeſſit, ac pertractavit, ita ut nimirum, deductis per generis ſeriem familiis, reliquoque hiſtoriarum apparatu, nec non interjectis pro more fabulis, variè eam diſtinxerit: quas fabulas ex aliquâ ſemper hiſtoriâ adducit, ut teſtatur Strabo. Qui verò Homerum poſt longa temporum intervalla ſunt ſecuti, dum, veluti ex parvo quodam Operis hujus ſubtegmine, præmonſtrare ſummopere conarentur, quanto in pretio habenda eſſet Homericorum Carminum tela, atque etiam fortaſſis, ad gratiam promerendam, imitari eam ſtuderent; multum illi quidem laboris, atque operæ, alii aliter, impenderunt: verumtamen nemo unus illorum quidquam melius, ac dulcius Homericâ iſtâ paucorum verſuum ſcriptione eſt elucubratus.

1 *Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον, φασι, πάντως ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις*) Varia τῶν ἀναστρεφομένων προθέσεων exempla efferunt Grammatici. Ἀναστροφὴ eſt enim præpoſitionis, ὅτε μεταξὺ δύο ὀνομάτων τεθῇ· Ξάνθου ἄπο δινήεντος. [illegible] Hujuſcemodi autem ἀναστροφὰς proprium eſſe docent, τὸ τὸν ἴδιον ἀποτίθεσθαι τόνον. Eſt enim ἀναστροφὴ, μετάθεσις τόνου. Secundum quam anaſtrophen ſcribendum hic fuerit, retracto præpoſitionis accentu: Ξάνθου ἄπο δινήεντος. Volnus.

2 *οὓς ἀπό τινων ἀεὶ ἐπάγει ἱστοριῶν*) Cum de ceteris Poëtis, tum maximè de Homero, uſurpari veriſſimè poteſt illud Lactantii Divinarum Inſtitut. lib. 1. c. 11. *Non ergo res ipſas geſtas finxerunt Poëtæ. quod ſi facerent, eſſent vaniſſimi. Sed rebus geſtis addiderunt quemdam colorem*. Politus.

3 *πολυτίμητον*) f. *ποικίλμητον*. Veſtis polymita. *Salvinus*.

PHI-

PHILIPPO · BONAROTAE
SENATORI · FLORENTINO

MAGNI . ETRURIAE . DUCIS . AUDITORI

VIRO

AMPLISSIMO . ATQUE . CLARISSIMO

ET . DE . LITTERARUM . STUDIIS . AC . DE . REPUBLICA

OPTIME . MERITO

QUOD . QUIDQUID . IN . EGREGIO . HOMINE . LAUDIS . ESSE . POTEST

IPSE . IN . SE . PERFECTISSIME . EST . COMPLEXUS

SUMMAM . DOCTRINAM . SUMMAM . PRUDENTIAM

SUMMAM . INTEGRITATEM

QUOD . PUBLICO . JURE . SAPIENTER . ADMINISTRANDO

CIVITATI . NOSTRAE . ATQUE . ADEO . ETRURIAE . PLURIMUM . PROFUIT

QUOD . SCRIPTIS . SUIS . GRAECAM . ROMANAMQUE . ANTIQUITATEM

MIRIFICE . ILLUSTRAVIT

QUOD . EJUS . FAVORE . ET . PATROCINIO . OPUS . HOC . EUSTATHIANUM

EX . MAXIMIS . DIFFICULTATIBUS . EXPEDITUM . ET . CONSERVATUM . EST

ALEXANDER . POLITUS

FLORENTINUS . DE CL. REG. SCHOLARUM . PIARUM

LIBRUM . Γ . ILIADIS . HOMERICAE

ET . EUSTATHII . ARCHIEPISCOPI . THESSALONICENSIS

IN . EUMDEM . LIBRUM . COMMENTARIOS

LATINE . A . SE . VERSOS . ATQUE . ILLUSTRATOS

OBSEQUII . GRATIQUE . ANIMI . CAUSSA

L. M. Q.

D. D. D.

Digitized by Google

ARGUMENTUM
LIBRI Γ HOMERI.

ALexander, de ſummâ rerum deciſurus, Menelaum ad ſingularem pugnam provocat: itaque fiunt fœdera, eâ conditione, ut victor Helenam, ejuſque opes accipiat. Victum autem Alexandrum Venus inde abripit, eoque in ipſius ejuſdem thalamum abſportato, Helenam a muro arceſſit. Ibi illi, primùm amplexibus, ac Veneri, deinde ſomno indulgent.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΗΣ Γ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

[1] ΑΛεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ἐπὶ τῇ τῶν ὅλων διαλύσει, ὅρκια γίνεται, ἐφ' ᾧ τὸν νικήσαντα τὴν Ἑλένην λαβεῖν, ϗ τὰ χρήματα αὐτῆς. Ἡττηθέντα δὲ Ἀλέξανδρον Ἀφροδίτη ἁρπάζει, ϗ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον [2] ἀναγαγοῦσα, μετακαλεῖται ἀπὸ τοῦ τείχους τὴν Ἑλένην. Οἱ δὲ συνομιλήσαντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΗΣ ΓΑΜΜΑ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Rom. p. 370.
Baſ. p. 280.

EX COMMENTARIIS LIBRI Γ.

ALEXANDRO POLITO

DE CLER. REG. SCHOLARUM PIARUM INTERPRETE.

AT, poſteaquam inſtructi fuerunt una cum ducibus quique,
Trojani clangoreque, clamoreque ibant, veluti aves:
Ut clangor quidem gruum eſt in cœlo ſupra,
Quæ, poſtquam hyemem effugerunt, & immenſum imbrem,
Cum clangore volant ad Oceani fluenta,
Viris Pygmæis cædem, & mortem ferentes.
Quippe hæ matutinæ ſævum certamen afferunt.
Contra ibant cum ſilentio robur ſpirantes Achivi,
Animo parati ad opem ſibi mutuò ferendam.

ΑΥτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ', ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον, ϗ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον, ϗ κῆρα φέρουσαι.
Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

I. INſcriptio Libri Γ, numeris ſoluta: *Fœdera, & ſingulare certamen Alexandri, ac Menelai.* Numeris verò adſtricta hæc eſt:

Γάμμα, *Helenæ cauſsâ ſolis eſt pugna maritis.*

Ubi ſciendum, litteram Γάμμα, vocari ab Jonibus

α. ἘΠιγραφὴ τῆς Γάμμα Ῥαψῳδίας, πεζὴ μέν· Ὅρκοι, ϗ μονομαχία Ἀλεξάνδρου, ϗ Μενελάου. [3] ἔμμετρος δὲ, αὕτη·

Γάμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ἑλένης οἴοις μάχες ἐστὶν ἀκοίταις.

Ἰστέον δὲ, ὅτι [4] τὸ γάμμα στοιχεῖον, γέμμα φασὶν

1. Ἀλεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον) Ὑπόθεσιν hanc libri γ' exhibet in Euſtathio ſuo Frobenius. Sed & alia adjuncta eſt ejuſdem libri Ὑπόθεσις apud veterem Scholiaſtam, quæ quidem eſt hujuſcemodi. Ἄλλως. Τὸ τῶν ὀρνίθων οὐ ἰδίᾳ μόνον ἑκάστου τὸ ἦθος, ἀλλὰ καὶ κοινῇ, παρίστησιν ἡμῖν ὁ Ποιητὴς ἔν τε τοῖς ἄλλοις πᾶσι, ϗ ἐπὶ τούτοις δὲ μάλιστα τῆς ῥαψῳδίας. Εἰκάζει γὰρ τοὺς μὲν Τρῶας τοῖς θορυβωδεστάτοις ζώοις γεράνοις, ἀκόσμως φερομένους εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν πρόσοδον ἀφηγούμενος· τοὺς δὲ Ἕλληνας μετὰ σιωπῆς τὰς προόδους ποιεῖσθαι, ἐν λόγοις τὴν πρὸς ἀλλήλους ἄσκησιν ἐνδεικνυμένους. Καὶ ἤδη μὲν προελθόντων ἐπὶ τὸν πόλεμον, τὸν Ἀλέξανδρον προάγει τῶν Τρώων προμαχοῦντα, ϗ γαῦρον ὁρώμενον· ἀναδύεσθαι τοῦ πολέμου, εἰς τὸ τῶν ἑταίρων πλῆθος ἀναχωροῦντα. Αἰτιώμενον δὲ αὐτὸν Ἕκτορα, ϗ ἐπιπλήσσοντα αὐτῷ, τὸν δὲ ὑπισχνούμενον μαχέσασθαι τῷ Μενελάῳ περὶ τῆς Ἑλένης, ϗ τῶν κτημάτων, ἐφ' ᾧ τὸν πόλεμον ἐν τῇ τῶν δύο συμβάσει μέχρι τέλους λαβεῖν. Διαλύσαντος δὲ τοῦ ἀμφοτέρους τοῖς στρατεύμασιν Ἕκτορος, ὁρίζεται ϗ ὁ Μενέλαος. Μεταπεμψάμενοι δὲ Πρίαμον, ὅρκους, ϗ δίκας πεποιῆσθαι. Καὶ ἡ Ἑλένη Πριάμῳ, ϗ τοῖς περὶ Ἀντήνορα δημογέρουσι, περὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀρίστων διηγεῖται. Μαχεσαμένων δὲ αὐτῶν, ϗ ἡττηθέντα Ἀλέξανδρον ἐξαρπάσασα Ἀφροδίτη, εἰς τὸν θάλαμον ἄγει, ϗ μεταπέμπεται ϗ τὴν Ἑλένην. Ἡ δὲ ἀνανδρίαν ὀνειδίζει τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὴν κοίτην τρέπονται. Ἀγαμέμνων δὲ κατὰ τοὺς ὅρκους ἀπαιτεῖ τὴν Ἑλένην, ϗ τὰ ἅμα αὐτῇ ἁρπαγέντα χρήματα, σὺν αὐτῇ δὲ ϗ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδικήματος τιμωρίαν. POLITUS.

2. ἀνάγουσα) Ita quidem Frobenius. Sed editio Homeri Florentina, editio antiquorum Scholiorum Romana, & pleræque aliæ editiones, ἀναγαγοῦσα. Politus.

3. ἔμμετρος δὲ, αὕτη) Periocha tertii Iliados apud Auſonium:
Argivus ſua quoſque acies in bella ſequuntur.
Diſpoſiti in turmas equitum, cuneoſque pedeſtres,
Turbida clangentes confundunt agmina Troës. SALVINUS.

4. τὸ γάμμα στοιχεῖον, γέμμα φασὶν Ἴωνες) Gamma eſt ab Hebr. Ghimel. Chald. Ghimla. Salvinus.

φασὶν Ἴωνες, ϗ μάλιστα Δημόκριτος· ὃς ϗ τὸ μῦ, μῶ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. Φιλέλλην ὁ Ποιητὴς ὢν, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἀνάπαλιν πρὸς τοὺς Τρῶας διατίθεται. Διὸ ϗ τὰ πολλὰ οὐκ εὐλογεῖ τὰ Τρωϊκά. Ἐνταῦθα γοῦν τὴν εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν [1] ἀπροβούλευτον, ὡς ἐδηλώθη, ϗ διατοῦτο οὐκ εὔκοσμον πρόοδον ὑποδηλῶν, μετὰ κλαγγῆς, ἤτοι ἀνάρθρου θορύβου, προϊέναι εἰς μάχην φησὶν αὐτοὺς λέγων, ὅτι, ἐπεὶ τῶν τε Τρώων, τῶν τε Ἀχαιῶν κόσμηθεν ἕκαστοι, Τρῶες μὲν κλαγγῇ, ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. ϗ τὰ ἑξῆς. ϗ ἔστι συντομωτάτη παραβολὴ, τὸ, ὄρνιθες ὥς. Ὀρνίθων δὲ τὸ κλάζειν. [2] Λέγεται δέ ποτε ϗ ἐπὶ ἄλλων, ὡς προείρηται, διαφόρων. Ἰστέον δὲ, ὅτι τῷ ὀνόματι τῶν Τρώων ϗ τοὺς αὐτῶν ἐπικούρους δηλοῖ. Ἐνοπὴ δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἡ φωνή. ἐκείνην γὰρ ὄπα λέγει, εὔκοσμον οὖσαν· ὅπουγε ϗ ἡ Καλλιόπη, ἐκ τῆς τοιαύτης ὀπὸς παρωνόμασται. ἀλλ' ἔστιν ἐνοπὴ ἡ ταραχώδης βοὴ, ἣν ποτε ϗ φύλοπιν ἂν εἴποι τις. Τὸ δὲ ἴσαν, πεζῷ μὲν λόγῳ οὐκ ἂν εὐχρηστηθείη· Ποιηταῖς δὲ χρησιμεύει. [3] Ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ θέμα, ἴω· οὗ τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, πολλαχοῦ εὕρηται παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. [4] Τοῦτο τὸ ἴω, πλεονασμῷ τοῦ ε, γίνεται εἴω, ϗ συναιρέσει, ᾔω. ἐξ οὗ ϗ τὸ, [5] Ἤομεν ἀνὰ δρυμὰ, ἐν Ὀδυσσείᾳ. ϗ ὑπερσυντέλικος, ᾔειν. ϗ, [6] Ἤϊα γουνούμενος. [7] Εἰ δέ τις προϋπάρχειν μὲν ἐρεῖ τὸ, εἴω, διὰ διφθόγγου, ἀπ' αὐτοῦ δὲ γενέσθαι τὸ διὰ τοῦ ι γραφόμενον ἴω, ἀπελεύσει τοῦ ε, οὐκ ἂν λέγοι τι ἄδεκτον. [8] Δηλοῖ δέ ποτε τὸ ἴσαν ϗ γνῶσίν τινα, ὡς ἐν τῷ, τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.

β'. Τὸ δὲ ἕκαστοι, ταυτόν ἐστι τῷ οἱ καθέκαστα, οὓς φθάσας πληθὺν ἔφη ὁ Ποιητὴς, ἄλλην οὖσαν παρὰ τοὺς ἡγεμόνας. Διὸ λέγει, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, ἤγουν ἡ πληθὺς μετὰ τῶν ἡγεμόνων· κατ' ἐξοχὴν ἰδίᾳ ἐκφωνήσας τοὺς ἡγεμόνας. Οὐκ ἔστιν δὲ ἐναντία, τὸ ἐκοσμήθησαν, ϗ τὸ, κλαγγῇ ἐπορεύοντο. Ἡ μὲν γὰρ ἄθροισις, ϗ ἡ στάσις, ϗ ἡ τῶν φυλῶν διάκρισις, ϗ τοῖς Τρωσὶν εὐκόσμως εἶχεν· ἡ δὲ κίνησις, οὐκ ἀθορύβως ἐγίνετο. Ἰστέον δὲ, ὅτι φιλοσόφως, ἰδίᾳ μὲν τέθειται τὸ ἡγεμόνεσσι, κατ' ἐξοχήν τινα· ἰδίᾳ δὲ τὸ ἕκαστοι. Οἱ μὲν γὰρ ἡγεμό-

bus γάμμα, maximèque a Democrito: qui etiam litteram μῦ dicit μῶ, ut in Dictionario Oratorio notatum reperi. Studioſus quidem Græcorum Poëta, ut innumeris in locis apparet: contra paullò inſenſior, atque inimicior eſt in Trojanos. Quæ etiam de cauſſâ non multus ille eſt in Trojanis rebus celebrandis. Itaque hoc loci, ut ruentium in prœlium Trojanorum inconſultum, quemadmodum expoſitum eſt, ac propterea inordinatum, & incompoſitum motum præmonſtret, eos cum clangore, ſive cum indiſtincto, confuſoque vocum tumultu, ad pugnam proceſſiſſe commemorat, his verbis: *Poſteaquam Trojanique, & Græci, inſtructi quique fuerunt, atque in aciem diſpoſiti; Trojani quidem cum clangore, clamoreque ibant, veluti aves.* &c. Et eſt breviſſima, maximèque compendiaria comparatio illa: ὄρνιθες ὥς. *veluti aves.* Avium autem eſt clangere. Quamquam & de aliis diverſi generis rebus interdum uſurpetur, ut ſupra dictum eſt. Sciendum porrò eſt, Trojanorum nomine auxiliares quoque Trojanorum copias ſignificari. Ἐνοπὴ, non quæcumque vox in genere. Illam enim vocat ὄπα, quæ eſt bene compoſita, ac diſtincta: quandoquidem ἡ Καλλιόπη, *Calliope*, ex hac iſtâ ὀπὶ, *voce*, eſt denominata. Sed ἐνοπὴ eſt tumultuoſus clamor, ſeu inconditа vociferatio, quam poſſit etiam quis interdum dicere φύλοπιν, *pugnantium militum clamorem, ſeu pugnam.* Τὸ ἴσαν, *ibant, procedebant*, vocabulum ſanè fuerit minimè accommodatum ad uſum Oratorum: ſed tamen in uſu eſt Poëtis. Ejus thema, ἴω, *eo*: cujus plurale ἴομεν, *imus*, ſæpe apud Poëtas uſurpatum reperitur. Hoc ipſum ἴω, addito per pleonaſmum τοῦ ε, fit εἴω, & per ſynæreſin, ᾔω. ex quo in Odyſſeâ illud: Ἤομεν ἀνὰ δρυμά. *Ivimus per ſylvas.* Et Plusquam Perfectum, ᾔειν, *iverum*. &, Ἤϊα γουνούμενος. *Ivi ſupplicans.* Siquis autem dicat, primitivum verbum eſſe τὸ εἴω, *eo*, cum diphthongo, & ex eo ortum eſſe τὸ ἴω, quod ſcribitur cum ι, rejecto τῷ ε, is certè nihil abſurdi dixerit. Quin etiam aliquando τὸ ἴσαν, notitiæ alicujus, ac ſcientiæ ſignificationem habet, ut ubi ait Poëte: τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο. *Ea autem neſciebant, ut acta erant.*

II. Τὸ ἕκαστοι, *quique*, idem eſt, atque τὸ, οἱ καθέκαστα, *unuſquiſque per ſeſe, ſeu ſinguli*, quos jam Poëta πληθὺν, *multitudinem*, vocaverat, aliam illam quidem a ducibus. Quocirca ait: ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, *una cum ducibus ſinguli*. multitudo videlicet cum ducibus. quippe quòd, ad excellentiæ notam, duces per ſeſe, ac ſeorſum expreſſerit. Neque verò contraria inter ſe, aut oppoſita ſunt, τὸ ἐκοσμήθησαν, *inſtructi, atque ordinati fuerunt*, & τὸ, κλαγγῇ ἐπορεύοντο, *cum clangore ibant*. Etſi enim cœtus, ac ſtatio, tribuumque, ſeu gentium diſtinctio apud ipſos quoque Trojanos ritè atque ordine ſeſe habuit; tamen ii non ſine ſtrepitu, ac tumultu gradiebantur. Rurſus ſciendum, ſapienter, atque ex Philoſophiæ præceptis factum eſſe, ut per ſe poneretur τὸ ἡγεμόνεσσι, *ducibus*, notâ quadam excellentiæ, & per ſe τὸ ἕκαστοι, *ſinguli, unuſquiſ-*

1. ἀπροβούλευτον) l. ἀπροβούλευτον. Politus.

2. Λέγεται δέ ποτε ϗ ἐπὶ ἄλλων) Ἔκλαγξεν δ' ἄρ' ὀϊστός. Iliad. α'. *clangorque tubarum*. Virg. Salvinus.

3. Ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ θέμα, ἴω) Etymologici Magni Auctor: Ἴσαν, σημαίνει τὸ ἐπορεύοντο. τὸ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω βαρυτόνου, οὗ ὁ παρατατικὸς, ἴον. Inde το ξένον πληθυντικὸν, ἴσαν. Politus.

4. Τοῦτο τὸ ἴω, πλεονασμῷ τοῦ ε, γίνεται εἴω, ϗ συναιρέσει, ᾔω) Alii e contrario τὸ ᾔω τὸ πρώτυπον videntur eſſe παρὰ τὸ ἴω· ϗ πλεονασμῷ τοῦ ε, ᾔω. Politus.

Ἀπὸ τοῦ ἴω, Lat. eo, factum eſt verbum εἶμι. Salvinus.

5. Ἤομεν ἀνὰ δρυμὰ, ἐν Ὀδυσσείᾳ) Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά. Polit.

6. Ἤϊα γουνούμενος) Ἤϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. Polit.

7. Εἰ δέ τις προϋπάρχειν μὲν ἐρεῖ τὸ, εἴω διὰ διφθόγγου) quod ſanè videbatur Apollonio. Etymologici Magni Auctor: ἔστι δὲ ϗ τοῦτο χρῆμα κατὰ Ἀπολλώνιον. ἔστιν εἴω. εἶτα διαιρέσει, ἔϊα· ϗ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, γίνεται ἴα, ϗ ἴα ἐρχομένους. Polit.

8. Δηλοῖ δέ ποτε τὸ ἴσαν ϗ γνῶσίν τινα) ab ἴσημι, quod eſt ἐπίσταμαι. Doricè dicitur ἴσαμι. Ὁ παρατατικὸς, ἴσην, ſeu ἴσαν. τὸ πληθυντικὸν, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαν. Polit.

quiſque. Duces namque, tamquam divini, deique ſimiles, propiùs ad unitatem, atque ad ipſum illud unum, & ſolum, accedunt. Multitudo verò, ἑκὰς εἰσι, *longè ſunt*, ſive πόῤῥω, *procul*, ab iſto bono, ut ipſa quoque etymologia manifeſtum facit. Etenim ab hac iſtâ voce ἑκὰς, *longè*, *procul*, ut diſertè ſupra oſtenſum eſt, primùm oritur τὸ ἑκάτερος, *alteruter*, *vel uterlibet*, dictum de duobus. quod quidem, perinde queſi auſum fuerit, diſſidium, ac diſceſſionem a binario facere, eſt ἕκαθεν, *procul*, ab unitate. Deſcivit enim, & veluti ſeceſſit ab unitate numerus binarius. Itaque τὸ ἑκάτερος, *alteruter*, eſt quodammodo ἑκὰς, *procul*, ab unitate, quippe quod, ad exemplum nominis comparativi, binarium ſignificet. Verùm τὸ ἕκαστος, *quiſque*, *unuſquiſque*, figuratum eſt ad formam nominis ſuperlativi: quod, quamvis funditus poſitum ſit in ternario; tamen dicitur etiam de reliquis omnibus numeris. Et eſt quodammodò τὸ ἕκαστος, *unuſquiſque*, idem atque τὸ, πορρώτατος, *remotiſſimus*, *maximè diſſitus*. adeò ut τὸ ἑκάτερος, *alteruter*, *vel uterlibet*, & ἕκαστος, *unuſquiſque*, dicantur ad exemplum quoddam τοῦ ἑκαστέρω, *longiùs*, *magis procul*, & ἑκαστάτω, *longiſſimè*, *quàm maximè procul*. Ἕκαστοι igitur, *quique*, *ſeu ſinguli*, ipſa eſt multitudo, ut dictum eſt, longè ab unitate, atque adeò a numero binario, qui ne ipſe quidem eſt multitudo.

III. Clangorem quum de hominibus minùs propriè nunc dixiſſet, audaciam hanc veluti corrigit, atque emollit gruum comparatione. Si enim ii ſimilitudine quadam clamorem ſtridoremque illarum referunt; ergo & iidem clangunt. Itaque in aliis etiam vocibus poſtea facit Poëta, ut in iis videbimus: hoc eſt, audacioribus vocabulis per comparationes, ut ſuis locis declarabitur, aut etiam aliter, medetur. Quoniam verò indefinite, atque interminata erat prior illa perbrevis comparatio, ὄρνιθες ὥς, *veluti aves* (incompertum enim eſt, atque ambiguum, quibus de avibus loquatur, propterea quòd *aves*, vocabulum eſt generale) vocabulum illud diſtinguit, atque explicat, ac tantùm non dicit, aves hoc loci grues ſpeciatim eſſe intelligendas. Sic enim clamabant, ſtridebantque Trojani, quemadmodum, inquit, gruum clangor ſupra eſt in cœlo: quæ, poſteaquam frigus, & ἀθέσφατον, *inenarrabilem*, hoc eſt, copioſiſſimum, atque immenſum, imbrem effugerunt, volant cum clangore ad Oceani fluenta, ad cædem, & mortem hominibus Pygmæis ferendam. Quippe

ἡγεμόνες, [1] ὡς θεῖοι, καὶ θεοειδεῖς, τῇ μονάδι, καὶ τῷ ἑνὶ ἐγγίζουσιν· [2] ἡ δὲ πληθὺς, ἑκὰς, ἤτοι πόῤῥω, τοῦ τοιούτου καλοῦ ἐστιν, ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥηθέντος ἑκὰς, πρῶτα μὲν, ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς, γίνεται [3] τὸ ἑκάτερος, ἐπὶ δύο τινῶν λεγόμενον· [4] ὅπερ, ὡς εἶτα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἕκαθεν τῆς μονάδος ἐστί. ἐξέστη γὰρ, καὶ οἷον ἀποκεχώρηκε τοῦ μοναδικοῦ τὸ δυαδικόν. Καὶ οὕτω μὲν τὸ ἑκάτερος, ἑκάς ἐστί πως τῆς μονάδος, δυάδα δηλοῦν, κατά τινα τύπον συγκριτικόν. Τὸ δὲ ἕκαστος, ὡς αἴτε τὸ ὑπερθετικὸν, ἐσχημάτισται· [5] τεθὲν μὲν ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς· λεγόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἁπάντων ἀριθμῶν. καὶ ἔστι τρόπον τινὰ τὸ ἕκαστος, ἀντὶ τοῦ, πορρώτατος. ὡς λέγεσθαι τὸ ἑκάτερος, καὶ ἕκαστος, πρός τινα ὁμοιότητα [6] τοῦ ἑκαστέρω, καὶ ἑκαστάτω, *Rom. p. 371.*
ἤτοι πορρωτέρω, καὶ πορρωτάτω. Ἕκαστοι οὖν ἡ πληθύς, ὡς εἴρηται, ἡ μακρὰν καὶ τῆς μονάδος, καὶ μὴν καὶ τῆς δυάδος, [7] ἥτις οὐδ' αὐτή ἐστι πληθύς.

γ'. Ἀκύρως νῦν τὴν κλαγγὴν ἐπὶ ἀνθρώπων εἰπὼν, παρεμυθήσατο τὴν τόλμαν τῇ τῶν γεράνων παραβολῇ. Εἰ γὰρ ἐκείναις ἐοίκασι τὴν κραυγὴν, ἄρα καὶ κλάζουσι. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων λέξεων ποιήσει ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς γνωσόμεθα. τουτέστι, τὰς τολμηρὰς λέξεις θεραπεύσει παραβολαῖς, ὡς κατὰ τόπους δηλωθήσεται, ἢ καὶ ἑτέρως. Ἐπεὶ ἡ προλαβοῦσα σύντομος παραβολὴ, τὸ, ὄρνιθες ὥς, ἀορίστως εἶχεν (ἄδηλον γὰρ *Baſ. p. 281.*
ἦν, περὶ ποίων ὀρνίθων λέγει, διὰ τὸ γενικὴν λέξιν εἶναι τοὺς ὄρνις) διαρθροῖ ἐκείνην, καὶ μονονουχὶ λέγει, ὅτι ὄρνιθας τὰς γεράνους εἰδικῶς ἐνταυθοῖ νοητέον. Οὕτω γὰρ οἱ Τρῶες ἐχρῶντο κραυγῇ, καθά, φησι, κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ· αἵ τ', ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον, ὅ ἐστι, πάμπολυν, ὄμβρον, κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον, καὶ κῆρα φέρουσαι. Ἠέριαι δ' ἄρα

1. ὡς θεῖοι, καὶ θεοειδεῖς, τῇ μονάδι, καὶ τῷ ἑνὶ ἐγγίζουσιν) Quippe μονάς ἐστιν ὁ Θεός, τουτέστιν, εἷς. Unde etiam rationem eruas, cur monarchia, quod eſt imperium unius, ceteris inter homines regendarum rerumpublicarum formis longè anteponenda videatur. *Politus*.

2. ἡ δὲ πληθὺς, ἑκὰς, ἤτοι πόῤῥω τοῦ τοιούτου καλοῦ ἐστιν) Etymologici Magni Auctor: Ἕκαστος, παρὰ τὸ ἑκάς, ὁ μὴ πέλας, οἷον κεχωρισμένος, καὶ μὴ συλλαβὼν ὢν πρὸς ἕτερον. ἐπιμερίζοντες δὲ τὸ πλῆθος φασὶν, ἑκάτερος, ἕκαστος. Polit.

3. τὸ ἑκάτερος, ἐπὶ δύο τινῶν λεγόμενον) Etymologus: ἑκάτερος· ἀπὸ τοῦ ἑκὰς, συγκριτικὸν, ἑκάτερος. Polit.

4. ὅπερ ὡς εἶτα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἕκαθεν τῆς μονάδος ἐστί) Unde etiam binario nomen Τόλμα, quòd ſcilicet πρῶτον ἡ δυὰς διεχώρισεν αὑτὴν ἐκ τῆς μονάδος. Politus.

Unitas Deum; binarius materiam apud Pythagoreos repræſentat. *Salvinus*.

5. τεθὲν μὲν ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς) Echad Hebræis eſt Unus, unde fortaſſe ἕκαστος, *unuſquiſque*. Ceterùm quòd ἕκαστος impoſitum ſit fundamentaliter, πυθμενικῶς, numero ternario, ab Euſtathio gratis aſſeritur. *Salvinus*.

Ideo videtur Euſtathius aſſerere, τὸ ἕκαστος τεθῆναι ἐπὶ τριάδος πυθμενικῶς, quòd ternarius, primus ſit, atque adeò perfectus numerus, & principium multitudinis. Etſi enim binarius eſt numerus; tamen non eſt ille propriè numerus, nec perfectè: cujuſmodi eſt ternarius. Pſellus in Arithmetica: ἔτι οὐδὲ ἡ δυάς, κυρίως ἐστὶν ἀριθμός, εἰ καὶ τῶν τῆς μονάδος ἰδιωμάτων ἐξίσταται. Ἡ δὲ τριάς, ἀριθμός τε κυρίως, καὶ ἀριθμῶν ὁ πρῶτος. ἀρχὴν, καὶ τέλος, καὶ μεσότητα ἔχων, ἀρχὴ πλήθους, πρώτη δυάδος ὑπεροχὴ, πάντων ἀριθμῶν ὁ πρωτεύων. Nicomachus Geraſenus: ἡ δὲ τριάς, ἐστὶ μὲν πρῶτος περισσὸς κατ' ἐνέργειαν, καὶ τέλειος πρῶτος, καὶ μεσότης, καὶ ἀναλογία· τήν τε τῆς μονάδος δύναμιν εἰς ἐνέργειαν, καὶ ἐπέκτασιν προχωρεῖν ποιεῖ· ἀλλὰ καὶ πρωτίστη, καὶ κυρίως μονάδων σύστημα. ut benè τὸ ἕκαστος poſitum πυθμενικῶς dicatur in ternario, tamquam in principio multitudinis: quia τὸ ἕκαστος dicitur de multitudine: & ſunt ἕκαστοι, πολλοὶ καθ' ἕνα. Etymologici Magni Auctor: ὡς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος· δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος· ὡς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος· καὶ πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος. Politus.

6. τοῦ ἑκαστέρω, καὶ ἑκαστάτω, ἤτοι πορρωτέρω, καὶ πορρωτάτω) Etymologici Magni Auctor: ἑκαστέρω, τὸ πορρωτέρω· ἀπὸ τοῦ ἑκὰς, ὃ σημαίνει τὸ ἄνωθεν· καὶ τὸ παρὰ τὸ ἑκάτερος. ἑκαστέρω γὰρ ἐστι. οὕτως Ἡρωδιανός. Ἰλιάδος ο'· Τῶν γὰρ νῆες ἔσαν ἑκαστάτω. ἀντὶ τοῦ πορρωτάτω, παρὰ τὸ ἑκάς. Polit.

7. ἥτις οὐδ' αὐτή ἐστι πληθύς) ut ne numerus quidem propriè eſt ἡ δυάς, ut diximus. Rationem hanc affert Pſellus ὁ σοφώτατος, ὅτι καὶ πολλαπλασιαζομένη, καὶ συντιθεμένη, τὴν αὐτὴν ἔχει ποσότητα. δὶς γὰρ τὰ δύο, τέσσαρα· καὶ δύο, καὶ δύο, τέσσαρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν, οὐχ οὕτως. τρὶς γὰρ τὰ τρία, ἐννέα· τρία δὲ καὶ τρία, ἕξ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Politus.

Digitized by Google

ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται. Καὶ ἄλλως δὲ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν τὸ, ὄρνιθες ὥς, σύντομον οὖσαν, καὶ ἀσαφῆ, οὐ μόνον, ὡς εἴρηται, διὰ τὸ γενικὸν τῆς φωνῆς, καὶ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ τόπου, περὶ ὃν ἡ κλαγγή, διασαφεῖ ὁ Ποιητὴς ἐν στίχῳ ἑνί, διὰ τοῦ ὡρισμένου εἴδους τοῦ τῶν κλαγκτικῶν γεράνων, καὶ τῆς προσθέκης τοῦ τόπου, εἰπών· καθὰ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. Τὰ δὲ ἑξῆς ἱστορικῶς κεῖνται, κατὰ ἰδίαν ἐκφώνησιν. ὅπερ ἀλλαχοῦ Ὅμηρος οὐ ῥᾳδίως εὕρηται ποιῶν. Ἃ γὰρ παρενείρει ταῖς παραβολαῖς, οὐκ ἀπαρτᾷ ἰδίᾳ· παρεμπλέκει δὲ ἐκεῖνα, καὶ ἐπεμβλητικῶς πρὸ τῆς ἀποδόσεως τίθησιν. Ἔστι δὲ ἀνανταπόδοτος ἡ τῶν γεράνων παραβολὴ αὕτη. Οὐ γὰρ ἐπάγει πρὸς τό, ἠΰτε κλαγγὴ γεράνων πέλει, τό, οὕτω καὶ οἱ Τρῶες ἔκλαζον. Τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ποιεῖ. καὶ ἔστι συντομίας ἡ μέθοδος.

δ'. Σημείωσαι δέ, ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς τάξεως πρὸ ταύτης τῆς ῥαψῳδίας [1] παραβολῇ, οὐ μόνον ἀπὸ γεράνων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὀρνίθων κλαζόντων χρησάμενος, ἐπ' ἐκείνων μὲν οὐδὲν οὕτω φορτικόν· ἐπὶ δὲ Τρώων, σκωπτικὰ τὰ τῆς παραβολῆς ἔθετο. Ἐπεὶ γὰρ αἱ γέρανοι καὶ ἀγεληδὸν πέτονται, καὶ μετὰ κλαγγῆς, καὶ ποτὲ μὲν ὑψηλαί, ποτὲ δὲ πρόσγειοι, τῷ μὲν τῆς προσγείου πτήσεως ἀγελαστικῷ τὴν τῶν Ἑλλήνων εἴκασε φθάσας πορείαν, παρέλκον ἐκεῖ θεὶς ἐπὶ τῶν ὀρνίθων τὸ κλαγγηδόν· τὴν δὲ τῶν Τρώων ἄρτι κραυγὴν εἴκασε τῇ κλαγγῇ, αὔξων τὸν θροῦν τῇ παραβολῇ, ὡς οὐκ εὐκόσμως στελλομένων εἰς πόλεμον. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, Ὁμήρου εἰπόντος τὰς γεράνους πέτεσθαι οὐρανόθι πρό, φασὶν οἱ παλαιοί, [2] οὐρανὸν ἐνταῦθα λέγεσθαι τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον. ὥστε, τῷ λόγῳ τούτῳ, τὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου κορυφάς, καὶ ἄλλων τινῶν μὴ νεφελουμένας, οὐ μόνον ἐπουρανίους εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑπερουρανίους, ὡς πρὸς τὸν τοιοῦτον οὐρανόν. Ἰστέον δέ, ὅτι [3] ἐν τῷ κλαγγὴ πλεονασμός ἐστι συνήθης τοῦ ν, πρὸς ὄγκον φωνῆς, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων προδεδήλωται. Φύσει μὲν γὰρ κλαγή, ὡς ἐρυγή· ἐπενθέσει δὲ τοῦ ν, [4] κλαγγή, κατὰ τὸ κλάζω ἔκλαξα ἔκλαγξα. Ἰστέον καὶ, ὡς κρουστικὴ τῷ τόνῳ ἡ τῆς προθέσεως φωνὴ ἐν τῷ, οὐρανόθι πρό. Αἴτιον δέ, ὅτι οὐ καταπᾶ βαρύνουσα συνέπεια. Τὸ δ' ὅμοιον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται, καὶ ἐπὶ ἑτέρων γίνεται. οἷον, δράσω τε πρός. καὶ, μικρόν τι πρό. καὶ, [5] Ἀρτέμιδι ξύν. καὶ, [6] οὐδὲ κακῶν ἐξ. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι μὴ

acriæ hæ volucres pernicioſam iis contentionem afferunt. Deinde illam ipſam comparationem, ὄρνιθες ὥς, *cen aves*, quum ſit illa perbrevis, & obſcura, non modò quia, ut dictum eſt, generalis vox illa eſt, atque indefinita; ſed etiam quia incertus eſt, ac dubius locus, ubi clangor ille ederetur; declarat verſu uno, atque illuſtrat Poëta, definito genere clangentium gruum, & appoſito loco, illis verbis: *quemadmodum gruum clangor ſupra eſt in cælo*. Reliqua per ſe poſita ſunt in modum hiſtoriæ, propriâ quadam, & peculiari eorum deſcriptione. quod ſanè alibi non ita facilè in Homero deprehenderis. Quæ enim comparationibus ipſe interjicit, non ea per ſe, ac ſeparatim ſuſpenſa eſſe facit; ſed illa eadem adnectit, atque in modum parentheſeos inſerit, antequam ad alteram partem comparationis, quæ eſt redditio, deveniat. Eſt autem comparatio hæc gruum ſine redditione. Non enim ad illud, ἠΰτε κλαγγὴ γεράνων πέλει, *cen clangor eſt gruum*: adjicit redditionem: οὕτω καὶ οἱ Τρῶες ἔκλαζον. *Sic & Trajani clangebant*. Idque alibi ſæpiùs facit: & ratio hæc eſt, ac via conciſæ brevitatis.

IV. Ceterùm, quum de Græcorum quoque exercitu in priori libro non gruum modò, ſed etiam aliarum avium clangentium comparatione uſus fuerit; volo, obſerves, ut de illis nihil prorſus protulit, quod acerbum eſſet, aut grave; contra verò de Trojanis uſurpet, quæ in eâ comparatione facere poſſunt ad eos mordendos, atque irridendos. Quandoquidem enim grues & gregatim, & cum clangore volant, & modò ſublimes, modò terris proximæ, atque humiliores, Græcorum ruentium motum humiliori volatui ſupra aſſimilaverat, in quo certè nihil eſt, quod derideas. Vacat enim ibi, quod de avibus poſuit, τὸ κλαγγηδόν, *cum clangore*. At verò Trojanorum nunc clamorem clangori aſſimilat: itaque hac comparatione tumultuantium ſtrepitum auget, atque amplificat, quippe qui incompoſitè, atque inordinatè ad pugnam procederent. Quoniam verò Homerus dixit, grues volare οὐρανόθι πρό, *ante cælum*, *ſeu ſupra in cælo*; ſciendum id, quod veteres notant, hoc quidem loci cœlum intelligi, regionem aëris infra nubes: adeo ut hac ratione, Olympi, aliorumque quorumdam montium vertices, utpote qui nubibus minimè omnium obducuntur, non ſint modò in cœlo; ſed etiam ſupra cœlum, ſi cum iſto cœlo comparantur. Sciendum autem eſt, in τῷ κλαγγή, *clangor*, ineſſe pro more pleonaſmum τοῦ ν, ad tumorem, & amplitudinem vocis, ut in aliis quoque vocibus ſupra oſtenſum eſt. Suapte namque naturâ dicitur κλαγή, ut ἐρυγή, *ructus*: ſed per epentheſin τοῦ ν, κλαγγή, ut τὸ κλάζω, *clango*, ἔκλαξα, ἔκλαγξα, *clanxi*. Sciendum quoque eſt, præpoſitionis ſonum in τῷ, οὐρανόθι πρό, *in cælo ante*, vehementem adeò, atque acrem eſſe, ut accentu ipſo aures pulſet, ac feriat. Idque inde provenit, quòd nullus conſequentium verborum contextus tenorem vocis gravat, aut deprimit. Quod, ut alibi videbitur, ſimiliter etiam fit in aliis locis. ut, δράσω τε πρός. *faciamque inſuper*. &, μικρόν τι πρό. *paullò ante*. &, Ἀρτέμιδι ξύν. *cum Diana*. &, οὐδὲ κακῶν ἐξ. *neque ex malis, aut ignobilibus*. Ad hæc obſerve, non habere Poëtam de voce

1. παραβολῇ, οὐ μόνον) l. παραβολῆς. ut correxit Frobenius. Polit.

2. οὐρανὸν ἐνταῦθα λέγεσθαι τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον) Apud Poëtas: *cœlo liberiore frui*. Cicero: *Athenis tenue cœlum, Thebis craſſum*. Salvinus.

3. ἐν τῷ κλαγγῇ) Scribo, ἐν τῷ κλαγγή. Polit.

4. κλαγγή, κατὰ τὸ κλάζω ἔκλαξα ἔκλαγξα) κλάζω. ὁ μέλλων, κλάγξω. Inde ῥηματικὸν ὄνομα κλαγγή. Politus.

5. Ἀρτέμιδι ζύν) lege Ἀρτέμιδι ξύν. Homerus: Ἔλθοιν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Ἀρτέμιδι ξύν. Polit.

6. οὐδὲ κακῶν ἐξ) Homerus: οὐ μέν μοι κακός ἐστι, οὐδὲ κακῶν ἐξ. Politus.

voce gruum vocabulum opportunius, magiſque appoſitum, quàm τὴν κλαγγὴν, *clangorem*; ideoque in eo vocabulo per epimonen artificioſè ipſum immorari, quippe qui eodem illo vocabulo ſemel, atque iterum, tertiòque utatur.

V. Gruem vocalem eſſe conſtat. Ita namque naturâ comparatum eſt, ut animalia quæque timidiora, ſint eadem vocaliora fortibus, atque animoſis. Grus præterea tum ſenſum habet acriorem, tum frigore faciliùs afficitur, atque, ut hiemem, ſive tempeſtatem hibernam, aut Thraciæ algores fugiat, tum ad alia calidiora loca demigrat, tum etiam ad Oceanum volat auſtralem, ubi Pygmæos eſſe fabulantur. Atque, ut Ariſtotelis verbis utar, grues ab extremis regionibus ad extremas abeunt, videlicet a campis Scythicis ad paludes, unde Nilus effluit. Τὸ, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, dictum eſt per antiptoſin, poſito uno caſu pro alio, pro ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. *ad Oceani fluenta*. Utuntur autem hac figurâ maximè hiſtoriarum ſcriptores. ut, ἤλασεν ἐπὶ τὴν δεῖνα πόλεως. *Progreſſus eſt ad unam aliquam urbem*, ſive ἀπῆλθεν, *abiit*, aut ſiquid aliud eſt hujuſcemodi verborum. Quemadmodum autem exemplo gruum Poëta Trojanorum tumultum, ut ſupra dictum eſt, amplificat, atque auget; ſic etiam ſciendum, eum huc epiſodium de Pygmæis, præter argumenti tenorem, inducere, ut, propter hiſtoriæ hujus novitatem, pro conſuetudine ſuâ, auditoris animum alliciat, atque oblectet. Namque, ut antea ſcriptum eſt, prolixè, ac liberaliter in his comparationibus auditori largitur ea, quæ ad variam ejus eruditionem conducunt. Ferunt, Pygmæos ne cubitali quidem eſſe magnitudine. Denominati enim ſunt ἀπὸ τῆς πυγόνος, *a pygone*. Eſt autem pygulium, ſpatium a cubito ad digitum uſque minimum, aut uſque ad digitos contractos. Narrant etiam, cornua eos ſibi imponere, & ſub arietum ſpecie, ut Hecatæus ait, crepitacula pulſare, itaque ſeſe in pugnâ adversùs grues tueri, quæ ipſorum alioquin parvitatem contemnerent. Eos item perhibent deditos eſſe agriculturæ. Sed quod ajunt, aſciâ eos ad ſpicas uti, eſt illud ſanè ridiculum, & ne ſimile quidem veri: refertur tamen. Quin & Ariſtoteli pla-

[1] μὴ ἔχων ἐπὶ τῆς Γεράνων φωνῆς λέξιν καιριωτέραν τῆς κλαγγῆς, ἐνδιατρίβει τεχνικῶς αὐτῇ, ἐπιμείνας, καὶ εἰς τρὶς τῇ λέξει χρησάμενος.

έ. Δῆλον δὲ, ὅτι φωνητικὴ ἡ γέρανος. Τοιαῦτα γὰρ φύσει τὰ δειλότερα τῶν ζώων, [2] φωνητικώτερον τῶν ἀνδρείων. ἔτι τε εὐαισθητότερον ἡ γέρανος ἔχει, καὶ ῥᾷον τοῦ ψύχους ἀντιλαμβάνεται, καὶ τὸν χειμῶνα φεύγουσα, ἤτοι τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, [3] ἢ τὰ τῆς Θρᾴκης χειμέρια, εἴς τε ἄλλους τῶν θερμοτέρων τόπων ἐκδημεῖ, καὶ εἰς ὠκεανὸν δὲ πέτεται τὸν νότιον, [4] περὶ ὃν μυθεύεται καὶ τοὺς Πυγμαίους εἶναι. Κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην εἰπεῖν, [5] αἱ γέρανοι μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν ἐσχάτων εἰς τὰ ἔσχατα, ἤγουν ἐκ τῶν Σκυθικῶν πεδίων εἰς τὰ ἕλη, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥέει. Τὸ δὲ, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. [6] Χρῶνται δὲ τῷ σχήματι τούτῳ μάλιστα καὶ οἱ συγγραφεῖς. οἷον, ἤλασεν ἐπὶ τὴν δεῖνα πόλεως, ἢ ἀπῆλθεν, ἢ εἴ τι τοιοῦτον. Ἰστέον δὲ, ὅτι διὰ μὲν τῶν γεράνων τὸν Τρωϊκὸν ὁ Ποιητὴς αὔξει θροῦν, ὡς προείρηται· τῷ δὲ τῶν Πυγμαίων ἐπεισοδίῳ, διὰ τὸ ξένον τῆς ἱστορίας, ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν, τὸ σύνηθες ποιῶν. Φιλοτιμεῖται γὰρ ἐν ταῖς παραβολαῖς πολλὰ, ὡς προγέγραπται, τῷ ἀκροατῇ συντείνοντα πρὸς πολυμάθειαν. Λέγεται δὲ, ὅτι οἱ Πυγμαῖοι οὐδὲ πηχυαῖοι τὸ μέγεθός εἰσι. Παρωνομασμένοι γάρ εἰσι πυγόνι. [7] Πυγούσιον δὲ ἐστι διάστημα, τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Ἱστορεῖται δὲ καὶ, ὅτι κέρατα περιτίθενται, καὶ [8] ἐν σχήματι κριῶν, ὡς Ἑκαταῖός φησι, κρόταλα ψοφοῦσι, καὶ οὕτω τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται, [9] καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους. Γεωργικοὶ δέ εἰσιν, ὥς φασιν. Ὅτι δὲ καὶ ἀξίνῃ ἐχρήσαντο ἐπὶ τὸν ἄσταχυν, γελοῖον μὲν, καὶ οὐ πιθανόν· λέγεται δέ. Ἀρέσκει δὲ καὶ Ἀριστο- Rom. p. 372.

τέ-

1. μὴ ἔχων ἐπὶ τῆς γεράνων φωνῆς λέξιν καιριωτέραν τῆς κλαγγῆς) Etymologici Magni Auctor: κλαγγὴ δὲ, ἡ βοὴ τῶν γεράνων. Ἰλιάδος γ'. Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει. ἀπὸ γὰρ τῆς τὰ ἤχη ἰδιότητος οἱ σοφώτατοι τῶν Ποιητῶν τὰ πλειστόξενα τῶν ὀνομάτων χρηματίζουσι. Heſiodus in Operibus:

Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης.

Politus.

2. φωνητικώτερον τῶν ἀνδρείων) Vir doctus legit φωνητικώτερα. Politus.

Quod eſt melius. *Salvinus*.

3. ἢ τὰ τῆς Θρᾴκης χειμέρια, εἴς τε ἄλλους τῶν θερμοτέρων τόπων ἐκδημεῖ) Ælianus Hiſt. Animal. l. 3. c. 13. Αἱ γέρανοι γίνονται μὲν ἐν Θρᾴκῃ. ἡ δὲ, χειμεριώτατον χωρίων ἐστὶ, καὶ κρυμωδέστατον, ὧν οἶδα. οὐκοῦν φιλοῦσι τὴν χώραν, ἐν ᾗ γεγόνασι. φιλοῦσι δὲ καὶ ἑαυτὰς, καὶ νέμουσι τὸ μέν τι τοῖς ἤθεσι τοῖς πατρῴοις· τὸ δέ τι τῇ σφῶν αὐτῶν σωτηρίᾳ. Τοῦ μὲν γὰρ θέρους κατὰ χώραν μένουσι. φθινοπώρου δὲ ἤδη μεσοῦντος, ἐς Αἴγυπτόν τε, καὶ Λιβύην ἀπαίρουσι, καὶ Αἰθιοπίαν. Politus.

4. περὶ ὃν μυθεύεται καὶ τοὺς Πυγμαίους εἶναι) Strabo lib. 1. c. 35. Οὔ γὰρ ἐν μὲν τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόποις ὁρᾶται φερομένη ἡ γέρανος ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἢ Ἰβηρίαν οὐδαμῶς, ἢ τοῖς κατὰ τὴν Κασπίαν, καὶ Βακτριανήν. κατὰ πᾶσαν οὖν τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τοῦ Ὠκεανοῦ παρατείνοντος, ἐφ' ἅπασαν δὲ καὶ χειμοφυγούντων, δέχεσθαι δεῖ καὶ τοὺς Πυγμαίους μεμυθευμένους κατὰ πᾶσαν. Politus.

5. αἱ γέρανοι μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν ἐσχάτων εἰς τὰ ἔσχατα) Ariſtoteles: τῶν μὲν οὖν ὀρνίθων αἱ γέρανοι, καθάπερ εἴρηται πρότερον, ἐκτοπίζουσιν εἰς τὰ ἔσχατα ἐκ τῶν ἐσχάτων. Supra Ariſtoteles dixerat, τὰς γεράνους μεταβάλλειν ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ. Politus.

6. Χρῶνται δὲ τῷ σχήματι τούτῳ μάλιστα καὶ οἱ συγγραφεῖς) ut Herodotus lib. 1. οἴχεσθαι ἀποπλέοντας ἐπ' Αἰγύπτου. Polit.

7. Πυγούσιον δέ ἐστι διάστημα, τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου) Idem πυγούσιον, atque ἡ πυγών. Differentia πήχεως, πυγόνος, & πυγμῆς hæc eſt apud Pollucem: ἀπὸ δὲ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον τὸ διάστημα, πῆχυς. εἰ δὲ συγκάμψειας τοὺς δακτύλους, ἀπ' ἀγκῶνος ἐπ' αὐτοὺς, πυγὼν τὸ μέτρον. εἰ δὲ συγκλείσειας, πυγμή. Ergo ἡ πυγμὴ non modò eſt ἡ σύγκλεισις δακτύλων, ὁ κόνδυλος· ſed etiam τὸ μέτρον ἀπ' ἀγκῶνος ἐπὶ τοὺς δακτύλους, εἰ συγκλείσειας αὐτούς. Unde non videtur eſſe contra rationem, ut quidam arbitrantur, Pygmæos derivare ἀπὸ τῆς πυγμῆς. quia ſcilicet πυγμὴ non pugnus modò eſt, ſed etiam menſura propemodum cubitalis. Probat hanc etymologiam Etymologus: πυγμὴ σημαίνει καὶ τὸν πῆχυν, ἐξ οὗ παρώνυμον, Πυγμαῖος. Politus.

8. ἐν σχήματι κριῶν) Plinius l. 7. c. 2. *Fama eſt, inſidentes arietum caprarumque dorſis, armatos ſagittis, veris tempore, univerſo agmine, ad mare deſcendere, & ova pulloſque earum alitum conſumere: ternis expeditionem eam menſibus confici: aliter futuris gregibus non reſiſti*. Politus.

9. καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους) *tota cohors pede non eſt altior uno*. Juvenalis de Pygmæis contra grues prœliantibus. *Politus*.

τέλη, μὴ μῦθον εἶναι τὰ κατὰ τοὺς Πυγμαίους. Λέγει γὰρ, ὅτι [1] περί που τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥέει, [2] ἔστι, κατὰ ἀλήθειαν, γένος τοιοῦτος, μικροὶ καὶ αὐτοὶ, καὶ οἱ ἵπποι. [3] εἰσὶ δέ, φασι, Τρωγλοδῦται τὸν βίον.

ϛʹ. Ὁ δὲ Γεωγράφος, πενταπιθάμους, καὶ τρισπιθάμους ἀνθρώπους ἱστορῶν, [4] πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις φησίν. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται καὶ, ὅτι ἱστορεῖται, ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, [5] πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται· καὶ ὅτι οἱ Πυγμαῖοι πέρδιξι, καὶ γεράνοις πολεμοῦσιν. Εἰ δὲ μὴ καθαρῶς ἐκ τῆς πυγόνος οἱ Πυγμαῖοι παρώνυμοι, ἀλλ' ἐκ τῆς πυγμῆς, καινὸν οὐδέν. Διὰ γὰρ τὸ σαφὲς τῆς τῶν δακτύλων συστολῆς, [6] οἷς πρὸς πῆχυν μετροῦνται συνεσταλμένοις οὖσιν, οὐ πυγόνιοι λέγονται, ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ Πυγμαῖοι. Ὅτι δὲ καὶ Βόρειοι Πυγμαῖοι περί που τὰ τῆς Θούλης ἀντιπέραια, [7] ἔνθα τὰ Ἰγκλικὰ, βραχύσωμοι καὶ αὐτοὶ, καὶ ὀλιγοχρόνιοι εἰς τὸ παντελὲς, βέλεσι χρώμενοι [8] λεπτυνομένοις ὡς εἰς βελόνην, περιᾴδεται. καί εἰσιν οἱ βεβαιοῦνται ἀνθρωπάρια τοιαῦτα ἰδεῖν. Αἱ μέντοι [9] Πιθηκοῦσαι νῆσοι, οὐ τοιούσδε τινας ἔχουσιν, ἀλλ' ἑτεροῖαι περιφέρονται. Ἠέριαι δὲ τοῖς Πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, Baſ. p. 282. ὅ ἐστι, πρωϊναὶ, ἢ [10] διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. Ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ φέρειν ἐνεργητικῶς τε λεχθὲν ἅμα, καὶ παθητικῶς ἐν τῷ, φέρουσαι, καὶ προφέρονται. καὶ ὅτι οὐδ' ὅλως οὐδ' ὑπόνοιαν βαστάγματος ἐμφαίνει ἐνταῦθα τὸ φέρειν, κατὰ τοὺς τοῦ ἄγειν, καὶ φέρειν παρατηρητάς. ὡς οὐδ' ἐν τῷ διαφέρειν, καὶ διαφέρεσθαι, ἀφ' ὧν ἡ διαφορά· καὶ ὁ τῷ πα-

placet, non eſſe ea fabuloſa, quæ de Pygmæis prædicantur. Tradit enim, circa eas paludes, quæ ſunt ſupra Ægyptum, unde Nilus fluit, verè iſtud eſſe genus tum hominum, tum equorum puſillorum. Sunt autem, inquit, ipſo vitæ genere, Troglodytæ, quòd in cavernis vitam agant.

VI. Præterea Geographus homines alios eſſe memorat quinarum, alios ternarum ſpithamarum ſtaturâ; & cum iis quidem, qui ternis ſunt ſpithamis, bellum gruibus eſſe affirmat. Deinde etiam proditum eſt, quod legimus in Athenæo, puſillos eſſe homines, qui cum gruibus bellum gerant, eoſque in perdicibus vehi: itemque Pygmæos cum perdicibus, & gruibus pugnare. Sin autem non liquidò, ac purè denominati ſunt Pygmæi ἐκ τῆς πυγόνος, *a pygone*, ſed ἐκ τῆς πυγμῆς, *a pugno*, nihil profectò eſt novi. Namque ad digitorum contractionem declarandam, quibus digitis in pugnum contractis Pygmæos ad cubitum metimur, ii non Πυγόνιοι, *Pygonii*, aut alio hujuſcemodi nomine, ſed Πυγμαῖοι, *Pygmæi*, appellantur. Sed & Pygmæos eſſe Boreales in locis poſitis ex adverſo Thules, ubi Anglia, parvo & ipſos corpore, vitâque prorſus brevi, qui jaculis in acûs formam attenuatis utantur, res eſt apud omnes pervulgata. Et ſunt, qui homunciones iſtos ſeſe vidiſſe certò aſſerant. Verumtamen iſtiuſmodi homines Pithecuſæ inſulæ non habent; ſed diverſæ in ore vulgi inſulæ circumferuntur. Pygmæos porrò grues aggrediuntur ἠέριαι, hoc eſt, πρωϊναί, *matutinæ*, aut per aërem volantes, ſive aëriæ. Atque ea etiam vox legitur in libro *α*. Vide verò hoc loci τὸ φέρειν, *ferre*, & activè ſimul uſurpatum, & paſſivè in τῷ, φέρουσαι, *ferentes*, & προφέρονται, *proferunt*, *afferunt*, *proponunt*, *exhibent*. Vide etiam, ut ne ſuſpicionem quidem cujuſquam penitus oneris, aut rei, quæ portetur, geſteturve, ingerat hic τὸ φέρειν, *ferre*, ſecundùm eos, qui τοῦ ἄγειν, *ducendi*, & τοῦ φέρειν, *ferendi*, diſcrimina obſervarunt. Ut neque ullum geſtandi portandique indicium eſt in τῷ διαφέρειν, & διαφέρεσθαι, *differre*, *diſcrepare*, *diſſentire*: a quibus ἡ διαφορά, *differentia*, *diſcrepantia*, *diſſenſio*: & ὁ τῷ πατρὶ διάφορος, videlicet ἐναντίος. *a pa-*

1. περί που τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥέει) Plinius: *Quidam & Pygmæorum gentem prodiderunt inter paludes, ex quibus Nilus oritur.* Politus.

2. ἔστι, κατὰ ἀλήθειαν, γένος τοιοῦτος, μικροὶ καὶ αὐτοὶ) Ariſtoteles: οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ἔστι, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, γένος μικρὸν μέν, ὥσπερ λέγεται, καὶ αὐτοὶ, καὶ οἱ ἵπποι. Polit.

3. εἰσὶ δέ, φασι, Τρωγλοδῦται) Ariſtoteles: Τρωγλοδῦται δ' εἰσὶ τὸν βίον. Plinius: *Ariſtoteles in cavernis vivere Pygmæos tradit.* Polit.

4. πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις φησί) Geographus: Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθῶδες (ὁ Μεγασθένης) πενταπιθάμους ἀνθρώπους λέγει, καὶ τρισπιθάμους, ὧν τινας ἀμύκτηρας, ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ τοὺς τρισπιθάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις, ὃν καὶ Ὅμηρον δηλοῦν, καὶ τοῖς πέρδιξιν, οὓς χηνομεγέθεις εἶναι. Plinius: *ſupra hos* (Aſtomos) *extremâ in parte montium Triſpithami, Pygmæique narrantur, ternas ſpithamas longitudine, hoc eſt, ternos dodrantes non excedentes, ſalubri cælo, ſemperque vernante, montibus ab aquilone oppoſitis: quos a gruibus infeſtari Homerus quoque prodidit.* Politus.

5. πέρδιξιν ὀχήμασι χρῶνται) Lege, meo periculo, αἰξὶν ὀχήμασι. Nec enim poteſt eſſe verum de perdicibus: quandoquidem ex eodem Athenæo, οἱ Πυγμαῖοι πέρδιξι καὶ γεράνοις πολεμοῦσι. quod & teſtatur Megaſthenes apud Strabonem lib. 15. ubi perdices ait χηνομεγέθεις εἶναι. At de capris, ſi credimus Plinio, *fama eſt, earum dorſis Pygmæos inſidentes, ad mare deſcendere.* Politus.

6. οἷς πρὸς πῆχυν μετροῦνται συνεσταλμένοις οὖσιν) Non integrum, juſtumque πῆχυν æquant Pygmæi, quod eſt ſpatium a cubito uſque ad ſummum digitum medium; ſed πυγόνα, aut potius πυγμήν. quæ poſtrema, eſt menſura a cubito uſque ad digitos clauſos, ſeu in pugnum contractos. Falluntur igitur, ut paulò ante diximus, qui contra rationem eſſe volunt, ut Pygmæi nomen habeant ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *a pugno*. Πυγμή, ut ex dictis conſtat, eſt etiam πῆχυς, κεκλεισμένων τῶν δακτύλων. Nec mihi placet Etymologus, qui hujuſcemodi πῆχυν eſſe dicit τὸ πυγούσιον. Πυγούσιον γάρ, inquit, ὁ πῆχυς κεκλεισμένων τῶν δακτύλων. Immo verò πυγούσιον ὁ πῆχυς, ἐκτεταμένων τῶν δακτύλων. Hæc eſt differentia inter πυγούσιον, & πυγμήν, quod πυγμή ſit, κεκλεισμένων τῶν δακτύλων· πυγούσιον, ἐκτεταμένων τῶν δακτύλων. Theon ad Aratum. Aratus: πυγούσιον δέ, ἤγουν πυγόνα. πυγὼν δέ ἐστι, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου ἐπὶ τὸ μικρὸν δάκτυλον ἢ χωρὶς ἐκτεταμένου μέτρον. Scriptum erat κεκαμμένου. pro quo Henricus Stephanus legebat, ἐκτεταμένου. Minus rectè. Legendum eſt, ut ſcripſimus, ἐκτεταμένου. Πυγών, ſeu πυγούσιον, menſura eſt a cubito uſque ad digitum minimum ἐκτεταμένον. quod alii generatim dixerint, uſque ad digitos ἐκτεταμένους. Suidas: Πυγούσιον, ὁ πῆχυς, ἐκτεταμένων τῶν δακτύλων. Heſychius: Πυγών, μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρός, ἐκτεταμένων τῶν δακτύλων. Jam ex Polluce vidimus, πυγόνα quidem eſſe, εἰ συγκάμψειας τοὺς δακτύλους· πυγμὴν verò, εἰ συγκλείσειας. Eam eſſe diximus utriuſque menſuræ differentiam. *Politus.*

Pygmæi a pygme pro cubito. *Salvinus.*

7. ἔνθα τὰ Ἰγκλικά) De hoc loco nonnihil tetigi in epiſtolâ, quam abhinc aliquot annis Genuâ ſcripſi ad Clariſſimum Doctiſſimumque Virum Benedictum Bieſeranum. Corruptam cenſeo vocem illam Ἰγκλικά, & legendum eſſe, τὰ Ἀγγλικά. Regionem, in qua Pygmæi iſti Boreales, exiſtimo ab Euſtathio intelligi eam Britanniæ partem, quam Scotiam vocant. Ibi etiam terrarum videntur mihi Græculi Pygmæos iſtos confinxiſſe. Alii pro Ἰγκλικά legiſſe videntur Ἰνδικά. minus probabiliter. Scotia enim planè obverſa Thulæ a plagâ Boreali. *Politus.*

8. λεπτυνομένοις ὡς εἰς βελόνην) l. λεπτυνομένους. Correxerat Feubenius *Polit.*

9. Πιθηκοῦσαι) Alii Πιθηκοῦσαι, cum unico σ. Polit.

10. διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι) Virgilio *Aëria grues.* Politus.

Alibi: *aëria quo congeſſere palumbes.* Sed hîc, quia in arborum proceriarum verticibus nidificant. *Salvinus.*

Digitized by Google

a patre diſcordans, patris adverſarius. Neque in τῷ ἐμφέρειν, *referre, exprimere, ſimilem eſſe*: unde ἐμφέρεια, ideſt, ſimilitudo. Neque in τῷ συμφέρειν, *conferre, expedire, utilem eſſe*: ex quo τὸ συμφέρον, ut communiter dicunt, quod & συνοῖσον, *id, quod confert, quodque commodum eſt, atque utile*, & ἡ ξυμφορά, *caſus*, tum gravis, atque adverſus, tum generatim caſus quicumque, prout res tulerit, ſive qualiſcumque eventus. Neque in τῷ περιφέρειν, *circumferre, circumagere, redigere, perturbare*, & ἀποφέρειν, *deferre, renuntiare, reum poſtulare, exſpirare, exhalare*, & ὑποφέρειν, *ſubjicere, objicere*. Quorum verborum germina ſunt, ἡ κατὰ κύκλον περιφέρεια, *quæ de circulo dicitur, circumducta in orbem linea*; & ἀποφορά, odor, *exhalatio odorifera*; & ὑποφορά, *Objectio*, & ἀνθυποφορά, *Subjectio*, Figuræ Oratoriæ. Neque in τῷ προφέρειν, *proferre*, & ἐκφέρειν, *efferre*: a quorum altero eſt ἡ κατὰ λόγον προφορά, *prolatio verborum*; ab altero verò τὸ, ὅταν ἐκφέρῃ μέγα. *quando valde efferat*. Quamquam ἡ ἐκφορά, itemque ἡ ἐκφόρησις, *elatio*, funebris, ſeu quæ fit in funere, verbaque ad has voces ſpectantia, geſtationem, ut conſtat, & portationem ſignificent, ſecundùm eos Grammaticos, qui diſcrimina iſta, ut diximus, obſervarunt. Poëta hoc loci Achæorum exercitum ab ordine, compoſitoque eorum inceſſu commendat his verbis: Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, hoc eſt, ἐπορεύοντο. *At verò ibant, ſeu procedebant*, ut multis ſanè in locis dictum apparet, Achivi robur ſpirantes, animoque ad opem ſibi invicem ferendam parato. Ac profecto ſunt ii laudandi, ſi, dum Trojani clangorem ederent, ipſi ſilentio ibant: modò animo non eſſent pavido, nec conſternato (nam & metus aliquando ſilentium parit): ſed robur ſpirarent, vellentque ſibi invicem auxiliari; ideoque ſilentium tenerent, ut ductoribus ſuis dicto audientes eſſe poſſent. Et vide τὸ, μένεα πνείοντες, *animum, & robur ſpirantes*, præditi videlicet vitali aurâ: quaſi ipſum planè robur, & fortitudo eſſent, omnemque ſuam veluti vitam, ac ſpiritum, robur ipſum haberent. Hinc verò ſcriptores poſteriores Homero acceperunt, ut dicerent θυμοῦ πνεῖν, *iram ſpirare*. Aut, ſi alio explicandi modo uti placet, robur ſpirantes dicuntur Græci, non, ut Trojani, vociferationem, atque clangorem. Denique, ut id planiùs, ac ſimpliciùs dicam, idem eſt τὸ μένεα πνείοντες, *animum, ac robur ſpirantes*, atque τὸ θυμῷ μεμαῶτες, *animo prompti, ac parati*. Quum enim μένος, *vis & robur animi*, idem ſit, atque alacritas, & præſentia animi; robur veluti is ſpirat, qui prompto eſt animo, atque alacri.

Quemadmodum cum montis verticibus notus nebulam offundit,
Paſtoribus nequaquam gratam, ſed furi nocte commodiorem,
Et eò uſque proſpicit, quò uſque lapidem jacit:
Sic horum ſub pedibus pulvis excitabatur turbidus
Gradientium, dum celerrimè pertranſirent campum.
Cum verò prope erant, ut inter ſe concurrerent,
In primâ Trojanorum acie erat Alexander, deo ſimilis,
Pardi pellem humeris geſtans, & incurvos arcus,
Et enſem. Ille verò haſtilia bina munita ferro
Vibrans, Græcorum provocabat fortiſſimos quoſque,
Ut ſecum ſævo certamine pugnarent.
Hunc igitur ut animadvertit bellicoſus Menelaus
Euntem ante agmen, & longo paſſu procedentem.

VII. Phyſicè, & ſecundùm rei naturam loquitur, cum procreationem nebulæ in Notum, tam-

πατρὶ διάφορος, ἤγουν ἐναντίος. οὐδ' ἂν τῷ ἐμφέρειν, ὅθεν ἐμφέρεια ἡ ὁμοιότης. οὐδ' ἐν τῷ συμφέρειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινῶς συμφέρον τὸ καὶ συνοῖσον, καὶ ἡ ξυμφορὰ, ἥ τε βαρεῖα, καὶ ἡ ἁπλῶς κατὰ ἀπόβασιν. οὐδ' ἐν τῷ περιφέρειν, καὶ ἀποφέρειν, καὶ ὑποφέρειν· ὧν γεννήματα, ἡ κατὰ κύκλον περιφέρεια, καὶ ἀποφορὰ ἡ ὀδμὴ, καὶ ὑποφορὰ, καὶ ἀνθυποφορὰ, αἱ ῥητορικαί. οὐδ' ἐν τῷ προφέρειν, καὶ ἐκφέρειν· ὧν τοῦ μὲν, ἡ κατὰ λόγον προφορά· τοῦ δὲ, τὸ, ὅταν ἐκφέρῃ μέγα. Ἡ μέντοι νεκρικὴ ἐκφορὰ, καὶ ἡ ἐκφόρησις, καὶ τὰ τούτων ῥήματα, δῆλον,[1] ὅτι δηλοῦσι βάσταγμα, κατὰ τοὺς, ὡς ἐῤῥέθη, παρατηρήσαντας. Ἐπαινῶν δὲ τῶν Ἀχαιῶν ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα εὔκοσμον, φησίν· Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὅ ἐστιν ἐπορεύοντο, καθὰ πολλαχοῦ λέγεται, μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι. Καὶ τῷ ὄντι ἐπαινετέοι εἰσὶν, εἰ, τῶν Τρώων κλαζόντων, αὐτοὶ σιγῇ ᾔεσαν, πλὴν οὐ καταπεπληκότες, (ἐμποιεῖ γάρ ποτε καὶ τὸ δέος σιγήν.) ἀλλὰ μένεα μὲν πνέοντες, καὶ ἀλεξῆσαι ἀλλήλοις ἐθέλοντες· σιγῶντες δὲ, ὡς ἂν ἀπαραπτόντως ἀκούειν τῶν ἡγεμόνων. Καὶ ὅρα τὸ, μένεα πνέοντες, ἤγουν ζῶντες, μένος καὶ ἀνδρεία ὄντες αὐτόχρημα, καὶ ῥ' οἷα σύστασιν, καὶ πνοὴν τὸ μένος ἔχοντες. Ἐκ τούτου δὲ καὶ[2] τὸ θυμοῦ πνεῖν εἴληπται τοῖς μεθ' Ὅμηρον. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, μένεα πνέοντες, καὶ οὐ, κατὰ τοὺς Τρῶας, ἐνοπὴν, καὶ κλαγγήν. Ἀπλούστερον δὲ εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι τὸ μένεα πνέοντες, καὶ τὸ θυμῷ μεμαῶτες. Ἐπεὶ γὰρ μένος καὶ ἡ ψυχικὴ προθυμία, μένος εἰκὸς πνεῖν ὁ τῇ ψυχῇ προθυμούμενος. *Rem. p. 373.*

Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησι·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος[3] ὤρνυτ' ἀελλὴς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα.

ζ'. Τὸν νότον, γεννητικὸν ὁμίχλης φησὶ, φυσικῶς λέγων. διαγράφει δὲ καὶ τὴν αὐτῆς πυ-

1. ὅτι δηλοῦσι βάσταγμα) Terentius in Andriâ: *Effertur; imus*. Salvinus.

2. τὸ θυμοῦ πνεῖν εἴληπται τοῖς μεθ' Ὅμηρον) In Actibus Apoſtolorum: *Saulus ſpirans minarum, & cædis*. Salvinus.

3. ὤρνυτ' ἀελλὴς) Vitioſè hîc, & in textu Euſtathii ὤρνυτ' cum adſpiratione. *Politus*.

πύκνωσιν, λέγων, τοσοῦτον διϊκνεῖσθαι τὴν ὄψιν, διὰ τοῦ πάνυ ὀμιχλώδους ἀέρος, εἰς ὅσον ἂν ἀφίκοιτο λίθου βολή. Καὶ ταῦτα οὕτως φύσει εἰπὼν, εἶτα καὶ πραγματικά τινα προστίθησι, διὰ πολυπειρίαν τῶν ἀκροωμένων, λέγων, τὴν ὀμίχλην, ποιμέσι μὲν οὐ φίλην εἶναι, τῷ κλέπτῃ δὲ ἀμείνω καὶ τῆς νυκτὸς, διὰ τὸ μὴ πάνυ πεφυλάχθαι ἡμέρας τὰ βοσκήματα, ἀλλ' εὐεπιβούλευτα εἶναι κλέπταις, διὰ τὸ σκεδάννυσθαι αὐτὰ ἐν τοιαύτῃ ὀμίχλῃ. ᾗ καὶ ἀπεικάζει τὸν ἐν τῷ θέρει γῆθεν αἰρόμενον, ἢ καὶ ὀρνύμενον κονίσαλον, προσφυῶς τῷ πράγματι, διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ὀμίχλη γὰρ, καὶ κονιορτὸς, ὅμοιά πως, καὶ ὁμοίως ἐπιπροσθοῦνται τοῖς ὄμμασιν. Οὕτω κριτὴς ὁμοιοτήτων ἄριστος Ὅμηρος. Τάχα δέ τις ἀκινδύνως ἀντιστρέψας, καὶ τὴν ὀμίχλην κατὰ τοιοῦτο ἂν κονισάλῳ ἐν παραβολῇ ἀπεικάσειε δι' ὁμοιότητα. Ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, ἤγουν ἐφ' ὅσον διάστημα λίθον ἀφίησιν· ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς ἐρχομένων.

η'. Γίνεται δὲ [1] κονίσαλος ἐκ τοῦ κονίω κονίσω, ὡς ἴξω ἴξαλος· [2] ἢ ἐκ τοῦ τὴν κόνιν σεσαλεῦσθαι. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ὁ κονίσαλος καὶ πάτος λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων, μιχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν οἴκων τῶν παρὰ φύσιν. Κονίσαλον δέ, φησιν, ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργως ἀττικιζόντων. Καὶ μέμνησο τούτου καὶ εἰς τὸ, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Ἀμείνων δὲ νυκτὸς τῷ τῶν ποιμνίων κλέπτῃ ἡ, ὡς ἐρρέθη, βαθυτάτη ἐν ἡμέρᾳ ὀμίχλη, διὰ τὸ ἀφύλακτον. Νυκτὸς μὲν γὰρ τάσσονται φυλακαί· οὐ μὲν δὲ οὕτω καὶ μεθ' ἡμέραν. [3] Τὸ δὲ, κονίσαλος ὤρνυτο, ἡ ἁπλότης ἐστὶ τοῦ συνθέτου κονιορτοῦ. Σκοπητέον δὲ, εἴπερ ποιμένα ἐνταῦθα γενικῶς εἶπε καὶ τὸν αἰπόλον. Ἐν γὰρ ὀμίχλῃ, πάντως εὐεπιβούλευτον οὐδὲν ἧττον ποιμνίου τὸ αἰπόλιον, [4] ᾧ καὶ μάλιστα προσφυεῖς αἱ περὶ τὰς τῶν ὀρῶν κορυφὰς
Baſ. p. 283. νομαί. Ὡς δὲ τὸ αἰπόλιον ῥᾷόν ἐστι τηνικαῦτα κλέπτεσθαι διὰ τὸ πλατὺ νέμεσθαι, καὶ οὕτως ἐσκεδάσθαι, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. Ἀελλὴς δὲ κονίσαλος,

tamquam in cauſſam, refundit; nebulæque denſitatem, ac ſpiſſitudinem ſic deſcribit, ut dicat, eò uſque per nebuloſum admodum, caliginoſumque aërem oculorum aciem pervadere, quò uſque lapidis jactus perveniat. Atque hæc quum ita ex rei naturâ explicaſſet, nonnulla etiam adjicit ad rem maximè pertinentia, ut multarum rerum peritos auditores ſuos faciat. Itaque ait, nebulam, ſeu caliginem, non eſſe illam quidem gratam paſtoribus; verùm furi nocte ipsâ eſſe commodiorem: quia de die non magnâ admodum diligentiâ greges cuſtodiuntur; ſed latronum inſidiis facilè patent, propterea quòd per caliginem iſtam greges ipſi huc & illuc diſperguntur. Huic autem caligini pulverem comparat, qui tempore æſtivo e terrâ tollitur, vel etiam excitatur: appoſitè ad rem ipſam propter ſimilitudinem, & ſatis congruenter. Nebula enim, pulviſque excitatus, ſeſe habent quodammodo ſimiliter, & ſimili modo tenebras oculis offundunt. Ita æſtimator optimus, atque arbiter ſimilitudinum Homerus. Immo & quis fortaſſis citra periculi offenſam eâ reciprocatione uti poterit, ut, verſâ vice, nebulam etiam interdum cum pulvere iſto propter ſimilitudinem comparet. Sunt autem hoc loci Homerica verba, hujuſcemodi: Quemadmodum Notus cacumini, ac verticibus montis nebulam offundit, paſtoribus nequaquam gratam; ſed furi nocte multò commodiorem: & tantùm quis ἐπιλεύσσει, hoc eſt, βλέπει, *proſpicit*, quantùm lapidem projicit, videlicet quantum eſt ſpatium projecti lapidis: ſic utique horum ſub pedibus, dum irent, turbidus pulvis excitabatur.

VIII. Fit κονίσαλος, *pulvis motus, & excitatus*, ex κονίω, κονίσω, *pulvere implen, implebo, pulvere conſperga, conſpergam*, ut ἴξω, *veniam*, ἴξαλος, *ſaltator, ſeu qui ſaltu ingreditur:* aut ἐκ τοῦ τὴν κόνιν σεσαλεῦσθαι, *ex eo, quòd pulvis motus ſit, atque excitatus*. Ubi ſciendum, τὸν κονίσαλον dici etiam πάτον, *pulverem palæſtricum*, ut palam is facit, qui docet, athletarum ſudorem, ſeu eorum, qui in palæſtrâ ſeſe exercent, permixtum cum τῷ πάτῳ, *pulvere illo palæſtrica*, conferre ad diſſolvendos, diſſipandoſque tumores vitioſos. Κονίσαλον autem, inquit, eum vocant nonnulli, qui Atticè loqui affectant. Hujuſque etiam meminiſſe te velim ad illa verba: πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. *hominum veſtigia vitans.* Porro autem ei, qui de alienis gregibus furtim ſurripere aliquid velit, multò melior, quàm nox, & commodior eſt, ut diximus, craſſiſſima per diem nebula, ob incuriam, & cuſtodiendi difficultatem. Quamvis enim excubiæ de nocte collocentur; non ita tamen de die. Τὸ, κονίσαλος ὤρνυτο, *pulvis excitabatur*, voces ſunt ſimplices, ex quibus compoſitum τὸ κονιορτὸς, *pulvis excitatus*. Conſiderandum autem eſt, an paſtorem hic generali acceptione dixerit etiam caprarium. Nihilò enim ſanè minùs ovium grege expoſitus eſt inſidiis per nebulam grex caprarum, cui maximè apta, atque appoſita in ſummis montium jugis loca ſunt ad paſcendum. Neque enim ambiguum eſt, quin facilius tunc capræ ſurripi poſſint: quia longè latèque paſcuntur; itaque diſperſæ ſunt, ac diſſipatæ. Ἀελλὴς, pro-

1. κονίσαλος) Aliis κονίσαλος cum ſimplici σ'. Polit.
2. ἢ ἐκ τοῦ τὴν κόνιν σεσαλεῦσθαι) lege, κόνιν. Etymologici Magni Auctor: Κονίσαλος, ὁ κονιορτὸς, οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις· ἢ, ὡς ἴξω ἴξαλος, ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν κονίσω μέλλοντα γίνεται κονίσαλος. Politus.
3. Τὸ δὲ, κονίσαλος ὤρνυτο, ἡ ἁπλότης ἐστὶ τοῦ συνθέτου κονιορτοῦ) Etymologus: Κονιορτὸς, παρὰ τὸ ὄρω ῥῆμα (σημαίνει τὸ διεγείρω) ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ὄρσω. ῥηματικὸν ὄνομα, ὀρτός· ὡς σπείρω, σπαρτός. καὶ κείρω, καρτός. καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κόνις, κονιορτός. ὁ τὴν κόνιν ὀρνύων, καὶ ἐγείρων. Heſychius: κονίσαλος, κονιορτός. Suidas: κονίσαλος, κονιορτός. Polit.
4. ᾧ καὶ μάλιστα) Malim ᾗ, ut cohæreat cum τῷ αἰπολίῳ. Polit.

Digitized by Google

procelloſus, dicitur pulvis, qui ἀέλλης, *procellæ*, in morem convolvitur, & contorquetur. Alterius ab hac voce ſignificationis eſt τὸ, ἀολλέες, *conferti*, apud Homerum, & τὸ, ἀλέες, *frequentes, ſtipati, conferti*, apud Herodotum, in τῷ, ἐσέπεσον ἀλέες ἐς τοὺς Πέρσας. *irruerunt conferti in Perſas*. Quamquam alioquin τὸ, ἀελλής, *procelloſus*, poſſit eſſe uſui ad etymologiam τοῦ κονισάλου. ita ut ſit κονίσαλος, κόνις ἀελλής, *pulvis procelloſus, ac turbidus*. Ad hæc ſciendum, verbis illis, κατέχευεν ὁμίχλην, *nebulam offundit*, materialem nebulæ cauſſam declarari. Nam & ipſa, ut pruina, eſt ex humore, &, pene dixerim, ex rore incocto. Διαπρήσσειν propriè de mari, hoc eſt, διαπερᾶν, *trajicere*, ut multis in locis apparet. Nunc autem per catachreſin dicit: διέπρησσον πεδίοιο. *trajecerunt campum*. videlicet per campum tranſierunt, ſeu proceſſerunt Achivi.

IX. Audaciæ oſtentatorem, eumdemque ſimul timidum, & ignavum, Therſitem jam antea delineaverat, qui poſt tantam, & intolerabilem prorſus audaciam, muliebri more, illacrymatus fuerat. Talem etiam Alexandrum hic repræſentat, his verbis: Hi verò, quum jam proximi eſſent ἐπ' ἀλλήλοισι, videlicet κατ' ἀλλήλων, *inter ſeſe*, concurrentes, in primâ Trojanorum acie erat Alexander, formâ præditus divinâ. Tum Homerus armaturam ejus deſcribit, ſubjunctis illis verbis: *pellem pardi humeris geſtans, & incurvos arcus, & enſem*. At idem ipſe bina haſtilia, quæ ferro munita erant, vibrans, fortiſſimos quoſque Argivorum ad pugnam provocabat, qui venientem eum ante agmen, longoque paſſu incedentem ſpectabant. Et nunc quidem eâ eſt Paris audaciâ. Verùm ut Menelaum in primâ acie conſpicuum, contraque ſe prodeuntem animadvertit, animo ſuo κατεπλήγη, *eſt perculſus, ac conſternatus*; retroque in ſociorum agmen receſſit, ad mortem devitandam; turpiterque, atque ignaviter reſiliendo, ſic fugit, quemadmodum cum quis draconem in monte conſpicatur, mutatoque colore pallet, ac contremiſcit, ut poſtea dicit Poëta. Intereà vide τὸ κατεπλήγη, *perculſus eſt*: quandoquidem ita dicere placet Poëtæ. Secus enim πληγῆναι, *percuti, ſeu plagâ affici*, uſurpant de corpore: at verò καταπλαγῆναι, *percelli, ac perturbari*, de animo. ſicuti etiam ἐκπλαγῆναι, *percelli, conſternari, mente abalienari, attonitum reddi*. ut apud Euripidem: ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα. *amore animum perculſa*. unde ἔκπλαγος, ut ſupra ſcriptum eſt, &, tranſpoſitis per metatheſin litteris, ἔκπαγλος, is, qui poteſt ἐκπλήττειν, *percellere, ac perterrefacere*, is, qui eſt terribilis, qui vim habet incutiendi terroris. Deinde obſerves, velim, quàm admirabiliter Homerus vel eo loci, quo Alexandrum collaudare videtur, obliquè eum quodammodo vituperet. Nam certè quidem τὸ θεοειδὴς, *deo ſimilis*, quod quinquies de Alexandro in præſentiâ uſurpat, idem eſt, ac ſi formâ eum deorum ſimilem, ſive formoſiſſimum, dixiſſet. Et tamen id ab eo in vituperationem, ac reprehenſionem accipi, manifeſtè apparet ex verbis, quibus paullò poſt Hector Paridem increpat, ad hunc modum: *Infelix Pari*,

λος, [1] ὁ συνεστραμμένος, δίκην ἀέλλης. Ἕτερον δὲ τούτου [2] τὸ, ἀολλέες παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ, [3] ἀλέες παρ' Ἡροδότῳ, ἐν τῷ, ἐσέπεσον ἀλέες ἐς τοὺς Πέρσας. Δύναται δὲ ἄλλως τὸ, ἀελλής, [4] χρήσιμον εἶναι καὶ εἰς ἐτυμολογίαν τοῦ κονισάλου. ἵνα ᾖ κονίσαλος, κόνις ἀελλής. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ κατέχευεν ὁμίχλην, τὸ τῆς ὁμίχλης ὑλικὸν αἴτιον δηλοῖ. ἐξ ὑγρότητος γὰρ καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀπέπτου δρόσου ἐστὶ καὶ αὐτὴ, καθὰ καὶ ἡ πάχνη. Κυρίως διαπρήσσειν ἐπὶ θαλάσσης, τὸ διαπερᾶν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. νῦν δὲ καταχρηστικῶς φησι τὸ, [5] διέπρησσον πεδίοιο. ἤγουν διὰ τῆς πεδιάδος ἤρχοντο οἱ Ἀχαιοί.

θ. Θρασύδειλον τὸν Θερσίτην, φθάσας ὑπετυπώσατο, ὃς ἐξ οὕτω πολλοῦ, καὶ ἀσχέτου θράσους, κατὰ γυναῖκα, ἐδάκρυε. Καὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοιοῦτον ὧδε καθυπογράφει, φάμενος· Οἳ δ', ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν, ἤγουν κατ' ἀλλήλων, ἰόντες, [6] Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής. Εἶτα καὶ τὸν ὁπλισμὸν αὐτοῦ φράζων Ὅμηρος, ἐπάγει· παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, καὶ καμπύλα τόξα, καὶ ξίφος. Αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους εἰς μάχην, οἳ ἑώρων αὐτὸν ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα. Καὶ νῦν μὲν, οὕτω θρασὺς ὁ Πάρις· νοήσας δὲ Μενέλαον ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ. ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων· φυγὼν ἀγεννῶς παλίνορσος, ὥσπερ τις δράκοντα ἰδὼν ἐν ὄρει, καὶ εἰς ὦχρον μεταχρωσθεὶς, [7] καὶ τρόμον παθών· καθάπερ ὁ Ποιητὴς ἐρεῖ προϊών. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ κατεπλήγη, οὕτως εἰπεῖν ἀρέσαν τῷ Ποιητῇ. Ἄλλως γὰρ πληγῆναι μέν φασιν ἐπὶ σώματος· καταπλαγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς. ὥσπερ καὶ ἐκπλαγῆναι. οἷον· Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα, [8] παρ' Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ ἔκπλαγος, ὡς προγέγραπται, καὶ, [9] κατὰ μετάθεσιν, ἔκπαγλος, ὁ ἐκπλήττειν δυνάμενος. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὡς θαυμασίως Ὅμηρος, ἐν αἷς δοκεῖ ἐπαινεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, πλαγίως πως ψέγει αὐτόν. Τὸ γοῦν θεοειδὴς, ὃ πεντάκις ἐν τοῖς ἄρτι ἐπιλέγει τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἔστι μὲν ταυτὸν, ὡς εἴπερ εἴποι αὐτὸν θεοῖς ἐοικότα τὸ εἶδος, ἤτοι περικαλλῆ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ψόγου λέγει αὐτὸ, δῆλον, ἐν οἷς μετ' ὀλίγα ὁ Ἕκτωρ ὀνειδίζων, ἐρεῖ· Δύσπα-

Rom. p. 374.

1. ὁ συνεστραμμένος, δίκην ἀέλλης) Hesychius: ἄελλα, συστροφὴ ἀνέμων, καὶ κονιορτός. Politus.

2. τὸ, ἀολλέες παρ' Ὁμήρῳ) Hesychius: ἀολλέες, ἀθρόως ὁμοῦ πάντες. Polit.

3. ἀλέες) Scribe cum adſpiratione ἁλέες. Eſt enim ab ἅλις, Polit.

4. χρήσιμον) l. χρήσιμον. Polit.

5. διέπρησσον πεδίοιο) διεπεράσθησαν. Polit.

6. Τρωσὶν μὲν) l. Τρωσίν. Polit.

7. καὶ τρόμον παθών) Virg.

Improviſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepidusque repente refugit.

Salvinus.

8. παρ' Εὐριπίδῃ) Euripides Medeæ initio:
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.

Polirus.

Virg. Æn. 4. *gravi jamdudum ſaucia curâ*. Salvin.

9. κατὰ μετάθεσιν, ἔκπαγλος) Etymologici Magni Auctor, ἐκ τοῦ ἐκπλήσσομαι ῥήματος, ὄνομα ἔκπλαγος· καὶ ὑπερθέσει, ἔκπαγλος. Polit.

πάρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά. Τὸ γὰρ, εἶδος ἄριστε, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ θεοειδές. καὶ μετ' ὀλίγα· οὕνεκα καλὸν μέν σοι εἶδος· [1] οὐκ ἔστι δὲ βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή. Οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει περὶ Ἀντινόου· οὐκ ἄρα σοί γ' [2] ἐπ' εἴδει καὶ φρένες ἦσαν. Καὶ τῷ ὄντι, ὄνειδος, [3] εἶδος καλὸν, οὐχ ὁμοιούμενον ψυχῇ.

ι'. Τινὲς δὲ τὸ θεοειδὴς, ἀντὶ τοῦ θεοῖς εἰδόμενος, κατὰ τὸ εὐγενὲς δηλαδὴ, καὶ τὸ τῆς τοξείης ἐπιστημονικόν. Ὅτι δὲ οὐδ' οὕτω ἐξ ὀρθοῦ ἐπὶ ἐπαίνου καθαροῦ λαμβάνει Ὅμηρος τὸ θεοειδὲς, δηλοῖ, εἰπὼν, ὡς καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων δείσας Ἀλέξανδρος θεοειδής. [4] ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἂψ εἰς ἑταίρους ἐχάζετο. Αἰσχύνει γὰρ τὸ θεοειδὲς ὁ φεύγων. Εἰ δ' ἔγε καὶ ἀληθῶς ἐπὶ ἐπαίνου εἴρηται, σημείωσαι, ὡς οὐ σκωπτικῶς ὁ Ποιητὴς, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐπαινῶν, θεοειδῆ τὸν Ἀλέξανδρον λέγει, ἀφ' ὧν ἔχει καλῶν· τὰ δὲ ψογερὰ, τὸ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, καὶ τὰ ἑξῆς, οὐχ ὁ Ποιητὴς, ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ τοῦ ἀδελφοῦ κατέλεξεν. Ἔοικε δὲ καὶ ἀντιθετικῷ σχήματι τὸ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. Οἰονεὶ γάρ φησιν, ὅτι ὁ Πάρις, κακὸς μὲν ἄνθρωπός ἐστι· τὸ δὲ εἶδος ἄριστος, ἤτοι καλὸς τὸ εἶδος. ὅπερ γυναικῶν μάλιστα ἔπαινος. Διό περ ἐν τοῖς ἑξῆς, εὐειδέα τὴν Ἑλένην ἐρεῖ. Ἐπιτείνει δὲ τὸν ἔπαινον τοῦτον μάλιστα τῷ Πάριδι, ὅτε εἴπῃ, αὐτὸν κάλλει στίλβειν. Παρδαλέην δὲ ὤμοις Ἀλέξανδρος ἔχει, ἐπεὶ μὴ ἦν βριθὺς ὁπλίτης. Διὸ τόξα, καὶ ξίφος, καὶ δύο δόρατα ἔφερεν, ὡς ἂν ἔχοι τάχα φεύγειν ἐλαφρότερον. Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ ἄλλους ἥρωας εὑρήσομεν δορὰς ζώων περικειμένους, τὸν μὲν, λεοντῆν, τὸν δὲ, λυκέην. Ἔστι δὲ παρδαλέη, δορὰ παρδάλεως, ὥσπερ καὶ λεοντέη, ἡ τοῦ λέοντος, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ δορά. καὶ λυκέη, ἡ τοῦ λύκου, καὶ τραγέη, ἡ τοῦ τράγου.

ια'. Ἰστέον δὲ, ὅτι [5] παρ' Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἀνθρωπέη ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορὰ, ἐν τῷ, σφάξας, ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπέην. Ἐντελῶς δὲ ἔφρασεν Ἡρόδοτος, ἀνθρωπέην εἰπών. Τοιοῦτον δὲ καὶ ἡ ταυρείη, καὶ [6] ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ αἰγείη κυνέη, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἐν οἷς καὶ ἡ ἀπαθὴς παρδαλέη, καὶ λεοντέη, καὶ λυκέη, καὶ τραγέη.

Pari, εἶδος ἄριστε, *formâ præſtantiſſime, mulieroſe, impoſtor*. Illud enim, εἶδος ἄριστε, *formâ præſtantiſſime*, idem eſt quodammodo, atque τὸ θεοειδὲς, *formâ divinâ prædite*. Et paullò poſt: eo quòd καλὸν μέν σοι εἶδος· *pulchra quidem tibi forma: ſed nulla tibi virtus in animo ineſt, neque ullum robur*. Et ſic etiam de Antinoo loquitur in Odyſſeâ: οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπ' εἴδει φρένες ἦσαν. *Non tibi certè cum formâ ineſt etiam mens.* Ac profectò turpe probrum, ac dedecus, decus formæ, ſi ea non eſt aſſimilis animo.

X. Verùm nonnulli τὸ θεοειδὲς intelligunt pro θεοῖς εἰδόμενος, *diis aſſimilatus, ſeu aſſimilis*, quoad generis nimirum nobilitatem, artiſque ſagittariæ ſcientiam. Sed ne ſic quidem planè Homerus in puram putamque laudem ſumit τὸ θεοειδὲς, *divinam illam formam, ac ſimilitudinem*, ut patet ex his ejus verbis: *Trojanorum agmen ſubiit, ſeu in Trojanorum agmen ſeſe abdidit, timens* Alexander θεοειδὴς, *deorum ſimilis, divinus*. quod idem eſt, atque illud: ἂψ εἰς ἑταίρους ἐχάζετο. *retro ad ſocios receſſit*. Qui enim fugit, is ſanè dehoneſtat, ac dedecore afficit ſimilitudinem, quam cum diis habet. Attamen, ſi illud verè in laudem dictum eſt; obſerva, ut non irridendi, notandique cauſsâ, dicit illud Poëta: ſed ipſe quidem Alexandrum collaudat ab iis bonis, quæ in eo inſunt, cum eum vocat θεοειδῆ, *divinâ formâ præditum*; quæ verò turpia ſunt, & in vituperationem veniunt, videlicet: *infelix Pari, formâ præſtantiſſime*, &c. ea ſanè non dicit Poëta; ſed Hector in fratrem ſuum. Illud præterea: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. *infauſte Pari, formâ optime*; ſpeciem quamdam præ ſe fert Antitheſeos Figuræ. Propemodum enim dicit, Paridem, hominem quidem eſſe malum; ſed tamen formâ optimum, bonum videlicet formâ. Quæ feminarum maximè eſt commendatio. Quocirca poſtea Helenam vocat εὐειδέα, *formoſam*. Hunc autem Paridis laudem tunc maximè auget, atque amplificat, cum eum a formæ nitore ſplendentem inducit. Παρδαλέην porrò, *i. e. pantherinam*, humeris geſtat Alexander, quòd miles minimè erat gravis armaturæ Quare arcum, & enſem, & haſtilia ferebat bina, levior ut fortaſſis, agiliorque eſſet ad fugam capeſſendam. Quamquam & alios poſtea heroas animalium pellibus indutos reperiemus, hunc leonis, alterum lupi. Eſt autem παρδαλέη, *pantherina*, pellis pardalis, ſeu pantheræ. ſicuti etiam λεοντέη, *leontina*, pellis leonis, deficiente per ellipſin τῷ δορά, *pellis*: & λυκέη, *lupina*, pellis lupi & τραγέη, *hircina*, pellis hirci.

XI. Quin etiam ſciendum, dici apud Herodotum ἀνθρωπέην, *humanam*, ideſt, pellem hominis, ubi ſic habet: σφάξας, ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπέην. *eum quum mactaviſſet, pellem ei totam detraxit*. Integram, perfectamque vocem exprimit Herodotus, cum dicit ἀνθρωπέην, *humanam*. Et hujuſcemodi etiam eſt ἡ ταυρείη, *taurina*, & quæ in Odyſſeâ memoratur, αἰγείη κυνέη, *galea caprina*; & quæcumque alia hujus generis: in quibus pariter, citra figuram ullam Grammaticam, aut litteræ alicujus detractionem, ἡ παρδαλέη, *pantherina*, & λεοντέη, *leonina*, λυκέη, *lupina*.

1. οὐκ ἔστι) l. οὐκ ἔστι. Polit.
2. ἐπ' εἴδει) Homerus: ἐπὶ εἴδει. Polit.
3. εἶδος καλόν, οὐχ ὁμοιούμενον ψυχῇ) Theocr. in Eraste: Τὸν μορφᾶς ἀγαθόν, τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ' ὁμοῖα. Salvinus.
4. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἂψ εἰς ἑταίρους) lege. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἂψ ἑταίρους. Polit.
5. παρ' Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἀνθρωπέη) ἀνθρωπηίη apud Herodotum lib. 5. n. 25. ubi memorabile factum commemorat Cambyſis Perſarum regis, qui Otanis patrem Siſamnen σφάξας, ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηίην. Sed Euſtathius vocem Ionicam reduxit ad communem. *Politus*.
6. ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ αἰγείη κυνέη) Euſtathius infra: Τὸ δὲ ἄλλως ὅλως ἔρυμα τῆς κεφαλῆς, κυνῆν καλοῦμεν, διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν. Polit.

Κυνέη. κυνῆ. galea, propterea quòd è pelle caninâ primùm conficiebatur. pellis autem hæc ictibus cedit, nec diſſecatur. Hac utuntur in prælis ad imprimendas litteras typographi. *Salvinus*.

Digitized by Google

lupina, τραγέη, *bircina*. Quæ quidem nomina, ſi ex diphthongo expellant τὸ ἰ, fiunt παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη, τραγέη, ut & alia id genus, juxta atque τὸ κυνέη, *canina*, *ſeu galea*, & κτιδέη, *muſtelina*. Sin autem, binis ſyllabis in unam commixtis, per craſin contrahantur, ut τὸ συκέα, συκῆ, *ficus*, γαλέα, γαλῆ, *catus*, *ſeu felis*, & μυγαλῆ, *mus araneus*, νέα, νῆ, *nova*, videlicet Luna, ut alicubi poſtea videbitur, ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ, *amygdalus*; circumflectantur, neceſſe eſt, ut τὸ χαλκέα, χαλκῆ, *area*, χρυσέα, χρυσῆ, *aurea*, & quæcumque alia hujus claſſis. Quare & τὰς τραγᾶς, *bircinas*. *i. e. pelles*, ſimili modo per analogiam circumflectimus. Ad hæc, ſciendum, illud apud poſteriores ſcriptores adagii loco eſſe uſurpatum, ut eum dicant pantherinam pellem induiſſe, qui vario eſt ingenio, ac verſipelli, & ob morum ſuorum varietatem, multis veluti maculis, pardi, ſeu pantheræ, inſtar, eſt diſtinctus. Sicuti etiam vulpinam pellem induiſſe is dicitur, qui, ad vulpis exemplum, vafro eſt ingenio, ac fraudulento: & lupinam is, qui latenter, ac doloſè rapit. Immo & hinnulorum pellem, ſeu cervinam, Liberi Patris, & bacchantium more, dici is poteſt geſtare, qui timidior eſt, ac vinulentus: jam verò etiam varius, & inconſtans, quòd pellis quoque cervina maculis quibusdam varia ſit, ac diſtincta. Neque tamen idcirco ſatis aptè, ac congruenter leoninam induere pellem vir fortis diceretur, ad exemplum priſci illius Herculis, aut multò poſterioris Zielæ, de quo Arrianus. Nomini autem huic pellis leoninæ nullum bonæ ſignificationis uſum relinquit Aſini illius Æſopei adagium, qui pellem induit leoninam: ut & felis ſimiliter in fabulis dicitur pulchram crocotam induiſſe.

XII. Τὸ, καμπύλα τόξα, *incurvos arcus*, Poëtico more, effertur numero multitudinis, juxta atque τὸ ἅρματα, *curricula*, & ὄχεα, *vehicula*, ut multis in locis videbitur. Unde & ſumpſit Euripides, ut ὀχήματα, *vehicula*, diceret, videlicet ἅρμα, *currum*. Καμπύλοι autem, *incurvi*, *ſeu inflexi*, communiter omnes arcus. Et ſic etiam ἀγκύλοι, *adunci*; itemque ῥαιβοί, *intorti*, *ſeu obtorti*, ut apud Lycophronem, & σκολιοί, *obliqui*; nec non παλίντονοι, *reflexi*, *retorti*, *retrorſum*, *ſeu in averſum tenti*. Quod poſtremum apud Herodotum animadverſione dignum videtur. Quum enim de Arabibus memoret, geſtaſſe eos τόξα παλίντονα, *arcus reflexos*, *ſeu retrorſum tentos*; intelligendum tacitè præbet, non omnem univerſè arcum eſſe παλίντονον, *reflexum*, *ſeu tentum retrorſum*; ſed eum, qui, quo remiſſior, eò magis eſt retrorſum obtortus, & veluti concameratus. cujuſmodi gentium arcus plerique etiam nunc conſpiciuntur. Δόρυ, generatim, lignum. ut: *οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης*. *Nondum enim tale ſuccreverat lignum e terrâ*. videlicet planta, ſeu arbor, quæ δέρμα, *corticem*, habeat, talique ſit naturâ, ut poſſit ἀποδέρεσθαι, *decorticari*. At verò τὸ στρατιωτικὸν δόρυ, *lignum militare*, *ſeu baſtile*, quamvis ipſum quoque ſic appelletur διὰ τὸ ἐκδαρῆναι τοῦ φλοιοῦ, *eo quòd cortice ſuo denudetur*; tamen a parte, nimirum a ligno, genus quoddam belli-

Tom. II. corum

γέη. [1] ἃ ἐξωθήσαντα μὲν τὸ τῆς διφθόγγου ἰ, παρδαλέη γίνεται, καὶ λεοντέη, καὶ λυκέη, καὶ τραγέη, καὶ τὰ ὅμοια, κατὰ τὸ κυνέη, καὶ κτιδέη. κραθέντα δὲ, κατὰ τὸ συκέα συκῆ, γαλέα γαλῆ, καὶ μυγαλῆ, νέα νῆ, σελήνη, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ, ἀναγκαίως περισπῶνται, κατὰ τὸ χαλκέα χαλκῆ, χρυσέα χρυσῆ, καὶ ὅσα τοιάδε. Διὸ καὶ τὰς τραγᾶς ἀναλόγως περισπῶμεν. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὕστερον παρδαλῆν ἐνῆφθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον, καὶ οἷον πολύστικτος τὸ ἦθος, κατὰ τὴν πάρδαλιν. ὥσπερ καὶ ἀλωπεκῆν ὁ κερδαλέος, καὶ δόλιος, κατὰ τὴν κερδώ. καὶ λυκῆν, ὁ ὕπουλος ἅρπαξ. Φορεῖν δὲ καὶ νεβρίδα ῥηθείη ἄν, διονυσιακῶς, ὁ δειλὸς, καὶ μέθυσος· ἤδη δὲ καὶ ποικίλος, καὶ [2] παλίμβολος, ἐπεὶ στικτόν τι καὶ ἡ νεβρίς. Rom. p. 375.
Οὐμὴν καὶ λεοντῆν προσφυῶς πάνυ λεχθείη ἐναπτέσθαι ὁ ἀνδρεῖος, κατὰ τὸν πάλαι Ἡρακλῆν, ἢ κατὰ τὸν ὕστερον Ζήλαν, τὸν παρὰ τῷ Ἀρριανῷ. Ἀχρειοῖ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ κατὰ τὸν Αἰσώπειον ὄνον παροιμία, ὃς περιεδύσατο λεοντῆν· καθά που καὶ καλὸν [3] κροκωτὸν ἡ ὁμοίως μυθευομένη γαλῆ.

ιβʹ. Τὸ δὲ, καμπύλα τόξα, τρόπῳ Ποιητικῷ πληθύνεται, καθὰ καὶ τὸ ἅρματα, καὶ ὄχεα, ὡς πολλαχοῦ φανήσεται. ὅθεν καὶ Εὐριπίδης λαβὼν, φησὶν ὀχήματα, ἤγουν ἅρμα. Καμπύλα δὲ κοινῶς πάντα τὰ τόξα. οὕτω δὲ καὶ ἀγκύλα· καὶ ῥαιβὰ δὲ, ὡς παρὰ Λυκόφρονι, καὶ σκολιὰ, καὶ παλίντονα δέ. Τοῦτο δὲ δοκεῖ [4] παρὰ τῷ Ἡροδότῳ σκέψιν ἔχειν. Λέγων γὰρ, ὅτι τόξα παλίντονα Ἀράβιοι εἶχον, δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὡς οὐ πᾶν τόξον ἁπλῶς παλίντονόν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ εἰς πλέον ὀπίσω τῇ ἀνέσει [5] ῥαμβούμενον, καὶ Baſ. p. 204.
οἷον καμαρούμενον. ὁποῖα πολλὰ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τόξοις φαίνεται εἰς ἔτι καὶ νῦν. Δόρυ δὲ, [6] ἁπλῶς μὲν, ξύλον. ὡς τὸ, [7] οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. ἤγουν φυτὸν, δέρμα ἔχον, καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι. τὸ δὲ στρατιωτικὸν δόρυ, λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ, διὰ τὸ ἐκδαρῆναι τοῦ φλοιοῦ· ἀπὸ μέρους δὲ, τοῦ ξύλου δηλαδὴ, πολε-

Pp μικὸν

1. ἃ ἐξωθήσαντα μὲν τὸ τῆς διφθόγγου ἰ, παρδαλέη γίνεται, καὶ λεοντέη) Etymologus: Ἴωνες τὸ ι τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσι· οἷον, πάρδαλις, παρδάλεως· καὶ τὸ θηλυκὸν, παρδαλέη, παρδαλῆ, ἐπὶ τῆς δορᾶς· ὥσπερ λεοντέη, λεοντῆ· καὶ τὴν παρδαλέην τὴν παρδαλῆν, ὡς τὴν λεοντῆν. Politus.

2. παλίμβολος) qui & μεταβολος. Aliis παλίμβολος. Polit.

3. κροκωτὸν) Non à κρόκος, ſed à κρόκη crocota nomen fecit. Salvinus.

Mihi aliter videtur. Quæ Virgilio *picta croco veſtis*, verè eſt κροκωτός. Nonius Marcellus: *Crocota*, *crocei coloris veſtis*. Politus.

4. παρὰ τῷ Ἡροδότῳ) Herodotus: τόξα δὲ παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιὰ, μακρά. Heſychius: Παλίντονα, ὀπισθότονα, ἃ τὰ ἐπὶ θάτερα ἐντέταται. Polit.

5. ῥαμβούμενον) l. ῥαιβούμενον. Polit.

6. Δόρυ δὲ, ἁπλῶς μὲν, ξύλον) Etymologici Magni Auctor: Δόρυ σημαίνει δύο· τὸ ξύλον, καὶ τὸ ἀκόντιον. Polit.

7. οὐ γάρ πω) Alii legunt apud Homerum: οὐδ' ἔτι. Polit.

μικὸν ὅπλον δηλοῖ. Ὅτε δέ τις εἴπῃ δόρυ κεκορυθμένον χαλκῷ, τηνικαῦτα μάλιστα ἐξ ὀρθῆς, τὸ πολεμιστήριον τεῦχος δηλοῖ. Ὥσπερ γὰρ ἀνὴρ κεκορυθμένος, ἤτοι κορυστὴς, ὁ κόρυν ἔχων περὶ τὴν κεφαλὴν, οὕτω καὶ δόρυ πολεμικὸν, τὸ ἔχον ἄνω οἷα κόρυν χαλκῆν, τὴν ἀπὸ σιδήρου ἐπιδορατίδα, καταφράσσουσαν τὸ ξύλον ἀσφαλῶς, ὡς καὶ κόρυς τὸν μαχητήν· [1] ἥτις καὶ αἰχμὴ κυρίως λέγεται. [2] Τροπὴ δὲ τοῦ σ' εἰς θ' ἐστὶν ἐν τῷ κεκορυθμένος. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ μηνιθμὸς, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς.

corum armorum ſignificat. Cum autem quis dicit δόρυ κεκορυθμένον χαλκῷ, *lignum armatum ære, ſeu ferro*, tunc maximè rectâ ſignificat inſtrumentum bellicum. Quemadmodum enim vir κεκορυθμένος, *armatus galeâ*, ſeu κορυστὴς, *galeatus*, dicitur is, qui capite κόρυν, *galeam, ſeu caſſidem*, geſtat; ſic etiam δόρυ πολεμικὸν, *lignum bellicum, ſeu haſtile*, illud eſt, quod ſuperne, ſive in ſummo, habet æream veluti galeam, ideſt, cuſpidem ex ferro, quæ lignum tutò contegat, ut bellatorem galea: quæ etiam propriè dicitur αἰχμὴ, *cuſpis*. Porro autem in τῷ κεκορυθμένος, *galeatus*, mutatio eſt τοῦ σ' in θ'. ut & in τῷ μηνιθμὸς, *ira inveterata*, & in pleriſque aliis vocibus.

ιγ'. [3] Δύω δὲ δοῦρε πάλλων Ἀλέξανδρος, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, ὡς ἢ τῇ φωνῇ προκαλούμενος, καὶ κλάζων καὶ αὐτὸς, ἢ τῷ βλέμματι μόνῳ, καὶ τῷ σχήματι. ὃ καὶ κάλλιον. Μετ' ὀλίγα γοῦν φησιν, ὅτι ἔφασαν Ἕλληνες, πρόμον εἶναι αὐτὸν, ἕνεκα καλὸν εἶδος αὐτῷ. Οὕτω καὶ [4] σίδηρος ἀφέλκεται ἄνδρας θυμουμένους, οὐ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ βλεπόμενος. Προεκαλεῖτο δὲ, φησιν, ὁ Πάρις τοὺς ἀρίστους μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. τουτέστιν, ἐν τῷ διὰ χειρῶν πολέμῳ, οὐ μὴν λόγοις, καθὰ μαχέσατο Ἀχιλλεὺς, καὶ Ἀγαμέμνων, εἵνεκα κούρης. Τὸ δὲ δύο δόρατα πάλλειν, καὶ ἀμφοτεροδέξιον τὸν Ἀλέξανδρον ὑποβάλλει νοεῖν. ὁποῖος που καὶ ὁ Ἀστεροπαῖος ἱστορηθήσεται. Τὸ δὲ προκαλίζετο, ἐκ τοῦ προκαλῶ παρῆκται. ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ προμαχίζειν ἐκ τοῦ προμαχῶ. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Αἰνὴν δὲ δηιοτῆτα λέγει, οὐ μόνον πρὸς διαστολὴν τῆς, ὡς ἐρρέθη, ἐν λόγῳ μάχης, ἀλλὰ καὶ καθόλου. καθὰ καὶ κακὴν ἔριν φθάσας ἔφη, τὴν μεταξὺ τῶν γεράνων, καὶ τῶν Πυγμαίων. Τὸ δὲ, μακρὰ βιβῶντα, ἤτοι βαίνοντα, ἔοικέ πως πρὸς τὸ διαβαίνειν. ὃ καὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται ἐν τῷ, [5] Εὖ διαβάς. ἤγουν διαστήσας τὰ σκέλη. καὶ [6] παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τῷ, Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος.

XIII. Haſtilia bina Alexander vibrabat, interea dum fortiſſimos quoſque Argivorum provocabat, ſeu provocaret voce, ipſeque etiam clangorem ederet, clamoremque attolleret, ſeu ipſo dumtaxat adſpectu, ac geſtu. quod certè melius. Siquidem paullò poſt narrat, Græcos dixiſſe, eum eſſe propugnatorem, eo quòd egregia eum forma conſpicuum redderet. Et ſic ferrum, non voce, ſed viſu, inflammatos irâ homines trahit, atque incitat. Provocabat autem, inquit, Paris viros fortiſſimos ad pugnandum ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι, *gravi, ſævoque certamine*. hoc eſt, manuum certamine, & non verborum, quemadmodum Achilles, & Agamemnon, puellæ gratiâ, inter ſeſe pugnaverant. Quòd haſtilia bina Alexander vibrabat, intelligere hinc licet, utrâque manu, perinde ut dextrâ, uſum eum fuiſſe. cujuſmodi memoratur poſtea Aſteropæus. Τὸ προκαλίζετο, *provocabat*, derivatum eſt ex προκαλῶ, *provoco*. ſicuti etiam ſupra τὸ προμάχιζε, *propugnabat, in primâ acie verſabatur*, ex προμαχῶ, *propugno*. Et multa ſunt alia hujus generis. Αἰνὴν δηιοτῆτα, *gravem, & diram pugnam*, vocat, non ad diſtinctionem modò pugnæ, quæ, ut dictum eſt, committitur verbis; verùm etiam cujuſcumque alterius pugnæ generatim. Sicuti & ſupra contentionem inter grues, & Pygmæos malam vocaverat. Τὸ, μακρὰ βιβῶντα, videlicet βαίνοντα, *longo paſſu incedentem*, convenit quodammodo cum τῷ διαβαίνειν, *divaricare crura, ſeu pedes diducere*. quod item verbum legitur apud Homerum, quo loci ait: Εὖ διαβάς. videlicet διαστήσας τὰ σκέλη. *bene divaricatis, ſeu diductis cruribus*. & apud Comicum: Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. *Tantuſque ejus paſſus, cum crura divaricavit*.

Ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα,
Πεινάων. μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
Ὣς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.

Veluti leo lætatur, qui in ingens corpus incidit,
Nactus aut cervum cornutum, aut agreſtem capram,
Famelicus (valde enim devorat, tametſi ipſum
Inſequantur veloceſque canes, florenteſque juvenes)
Sic lætatus eſt Menelaus, Alexandrum deo ſimilem
Oculis conſpicatus. Cogitabat enim, ſeſe ulturum ſceleratum.
Itaque ſtatim de curru cum armis ad terram deſiliit.
Hunc igitur ut animadvertit Alexander deo ſimilis
In primâ acie prodeuntem, perculſus eſt animo ſuo,
Retroque in ſociorum agmen receſſit, ad mortem vitandam.

ιδ'. Ἐχάρη Μενέλαος, ἰδὼν τὸν Πάριν, ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ
Rom. p. 376. ἄγριον αἶγα, πεινάων. μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ

XIV. Menelaus, conſpecto Paride, lætatus eſt, ut lætatur leo, cum in corpus ingens incidit. quod mox explicat, ſubjunctis his verbis: *Nactus aut cervum cornutum, aut agreſtem capram, famelicus. Multum namque is devorat: tametſi*

1. ἥτις καὶ αἰχμὴ κυρίως λέγεται) Haſta ſine cuſpide dicebatur Latinis *haſta pura*. Salvinus.

2. Τροπὴ δὲ τοῦ σ' εἰς θ' ἐστὶν ἐν τῷ κεκορυθμένος) Etymologici Magni Auctor: ἐκ τοῦ κόρυς κόρυθος, κορύθω. ὁ μέλλων, κορύσω. ὁ παρακείμενος, κεκόρυκα. ὁ παθητικὸς, κεκόρυσμαι. ἡ μετοχὴ, κεκορυσμένος. καὶ οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσι τὸ σ' εἰς θ', τὸ κλαυσμὸς, κλαυθμὸς λέγοντες, καὶ τὸ ἀρισμὸς, ἀριθμός. Alii tamen τὸ κεκορυθμένος volunt eſſe per ſyncopen ex κεκορυθωμένος, tamquam a κορυθῶ. Auctor idem Etymologici: ἀπὸ τοῦ κόρυθος κορυθῶ. κεκορυθωμένος, καὶ κεκορυθμένος. Politus.

3. Δύω δὲ δοῦρε πάλλων Ἀλέξανδρος) Virg. Æn. 1. *Bina manu lato criſpans haſtilia ferro*. κεκορυθμένα χαλκῷ. Salvinus.

4. σίδηρος ἐφέλκεται ἄνδρας) l. π'. Od. v. 294. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. Polit.

5. Εὖ διαβὰς) Vetus Scholiaſtes: ἰσχυρῶς στάς. Polit.

6. παρὰ τῷ Κωμικῷ) apud Comicum Equitibus. *Polit.*

Digitized by Google

tametſi eum σεύωνται, videlicet διώκωσιν, *inſequantur, veloceſque canes, florenteſque juvenes*. Et nunc quidem lætanti exultantique leoni Menelaum ſic aſſimilat. Poſtquam verò Alexander e conſpectu evanuit, eumdem ipſum Menelaum ire per turbam narrat, feræ ſimilem, nimirum leoni, qui prædæ jacturam fecerit. Loci porrò hujus ſententia anceps, atque ambigua viſa eſt veteribus. Aut enim de animato accipit τὸ σῶμα, *corpus*. Sed enim communis eſt obſervatio, Homerum, cum de animato corpore loquitur, uſurpare τὸ δέμας· cum verò de inanimo, τὸ σῶμα. Aut contra acceptum nunc eſt τὸ σῶμα de inanimo. Sed enim alienum eſſe ferunt ab ingenio, & conſuetudine leonis, mortuum corpus attingere. Atque ita quidem ſeſe habet pars utraque hujus dilemmatis. Verùm qui inter veteres τὸ σῶμα, *corpus*, de inanimo hic intelligunt, ii ſanè huic diſcrepantiæ medicinam faciunt voce illâ πεινάων, *eſuriens*. Agit enim, inquiunt, præter mores, & inſtitutum ſuum, leo, cum eſurit, & ſecus atque in conſuetudine habeat, cadaver attingit, maximè, ſi illud telis, ut hîc apparet, confectum, ac ſtratum fuerit. Videtur enim dicere, leonem in animal incidiſſe telis confoſſum, atque impetitum. Ideoque ait, ἐπικύρσας, videlicet συγκυρήσας, *cum incedit*, & κατὰ συγκυρίαν, ſive κατὰ τύχην, *forte fortunâ*, illud nanciſcitur, atque invenit, tamquam nimirum bonum quoddam inſperatum, & caſu oblatum. Quamquam alii velint, Poëtam hîc σῶμα, *corpus*, dicere, quod leo ipſe cadaver fecit. Itaque mirificè admodum collatus eſt Alexander cum animalibus meticuloſis, promptiſque ad capeſſendam fugam, iiſque demortuis; Menelaus verò cum leone, eoque eſuriente. Sævus enim, immaniſque eſſe dicitur leo, cum fame laborat: ut mitis idem e contrario, ac placidus eſt, cum cibi ſatietate famem depulit. Neque verò timoris tantùm cauſâ Alexandrum cervo Homerus comparat; ſed etiam quòd canendi ille ſtudio nimis afficeretur. Tales enim & cervi (ſi tamen verum eſt, quod de iis prodidit Ariſtoteles), qui, ut ait, ſibilo, & cantu venantium, voluptate eâ deliniti, atque allecti, capiantur. Nam & Alexandrum cantu oblectatum fuiſſe, claro argumento eſt ipſa illa cithara, quam ei paullò poſt Hector exprobrat. Præterea verò cervo eum comparat, tamquam meticuloſum; capræ verò, tamquam libidinoſum, & ſalacem. Ea namque eſt animantium horum natura.

XV. Quoniam verò dixerat indefinitè, μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, *cum in magnum corpus fortè incidit*; ſciendum, id ſtatim ab eo explicari, illis verbis: ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα. *cervum cornutum, aut agreſtem capram*. Eſt autem cervus cornutus, is, qui perfectâ jam eſt, atque integrâ ætate, neque ampliùs eſt νεβρὸς, *hinnulus*. Quod dicit, ἄγριον αἶγα, *agreſtem capram*, id ita accipias, licet, ut vel muliebri genere dicat τὴν ἄγριον, *feram, atque agreſtem*; vel etiam virili, ut deinceps manifeſtum erit. Attici enim maſculinè dicunt τὸν αἶγα, *caprum*: ſicuti etiam ἀηδόνα, *luſciniam*. Τὸ θαλεροὶ αἰζηοί, *florentes*

εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται, ἤγουν διώκωσι, ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί. Καὶ νῦν μὲν οὕτω χαίροντι λέοντι τὸν Μενέλαον εἰκάζει· ἀφανισθέντος δὲ Ἀλεξάνδρου, φοιτᾶν φησι τὸν αὐτὸν Μενέλαον ἀν' ὅμιλον, θηρὶ ἐοικότα, δηλαδὴ λέοντι, ἄγραν ἀπολωλεκότι. Ἀμφιβολία δὲ ἐνταῦθα τοῖς παλαιοῖς. Ἢ γὰρ ἐπὶ ἐμψύχου λαμβάνει τὸ σῶμα, καίτοι ἡ πολλὴ παρατήρησις ἡ λέγουσα, τὸ δέμας μὲν ἐπὶ ἐμψύχου τιθέναι τὸν Ὅμηρον, ἐπὶ ἀψύχου δὲ τὸ σῶμα. ἢ ἄλλως ἐπὶ ἀψύχου εἴληπται νῦν τὸ σῶμα, καὶ μὴν οὐ θέμις, ὡς λόγος, νεκροῦ σώματος ἅπτεσθαι λέοντα. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ διλήμματος διχόνοια. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ σῶμα ἐπὶ ἀψύχου κἀνταῦθα λαμβάνοντες, τὴν διαφωνίαν ἰῶνται διὰ τοῦ, πεινάων. Παρανομεῖ γάρ, φασι, λέων πεινῶν, καὶ νεκριμαίου ἀήθως ἅπτεται, καὶ μάλιστα τετοξευμένου ὑπό τινων, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. Λέοντα γὰρ ἔοικε λέγειν [1] ἐντυχεῖν τετοξευμένῳ ζώῳ, καὶ διωκομένῳ. Διὸ καὶ ἐπικύρσας ἔφη, ἤγουν συγκυρήσας, καὶ κατὰ συγκυρίαν, ὅτοι κατὰ τύχην, εὑρὼν, οἷά τι δηλαδὴ ἕρμαιον. Ἄλλοι δὲ σῶμα φασὶ λέγειν ὧδε, ὃ αὐτὸς νεκρὸν ὁ λέων εἰργάσατο. Ὥστε πάνυ θαυμασίως, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος πτοιαλέοις εἴκασται ζώοις, φεύγειν ἑτοίμοις, καὶ τούτοις, νεκροῖς· [2] Μενέλαος δὲ λέοντι, καὶ αὐτῷ, πεινῶντι. Χαλεπὸς γάρ, φασι, λέων πεινῶν, ὅσον [3] ἥμερος βεβρωκώς. Μήποτε δὲ, οὐ μόνον διὰ τὸ δειλὸν, ἐλάφῳ τὸν Ἀλέξανδρον Ὅμηρος εἴκασεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φιλῳδὸν τοῦ ἀνδρός. Τοιαῦται γὰρ καὶ αἱ ἔλαφοι (εἴπερ ἀληθὴς [4] ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστορία) αἳ συριττόντων, φασὶ, καὶ ᾀδόντων, θηρεύονται, κατακηλούμεναι ὑφ' ἡδονῆς. Ὅτι δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φιλῳδὸς, δηλοῖ καὶ ἡ κιθάρα, ἣν αὐτῷ Ἕκτωρ ὀνειδίσει μετὰ μικρόν. Καὶ ἄλλως δὲ ἐλάφῳ μὲν αὐτὸν εἰκάζει, ὡς δειλόν· αἰγὶ δὲ, ὡς ὀχευτικόν. Τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῶα.

ιε΄. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἀορίστως εἰπὼν, μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, ἐφερμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ, ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα. Ἔστι δὲ κεραὸς ἔλαφος, ὁ ἤδη τέλειος, καὶ μηκέτι νεβρός. Τὸ δὲ, ἄγριον αἶγα, ἔστι καὶ θηλυκῶς λαβεῖν, τὴν ἄγριαν· ἢ καὶ, ὡς ἑξῆς φανήσεται, ἀρσενικῶς.
[5] Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει· ὥσπερ καὶ τὴν *Baſ. p. 285.*
ἀηδόνα. Τὸ δὲ θαλεροὶ αἰζηοὶ, ἀντίκειται τῷ

1. ἀτυχεῖν) l. ἐντυχεῖν. Correxit etiam Frobenius. *Polit.*

2. Μενέλαος δὲ λέοντι, καὶ αὐτῷ, πεινῶντι) Pulchrè Virgilius ad imitationem Homeri, in comparatione Mezentii cum leone:
Impaſtus ſtabula alta leo ceu ſæpe peragrans,
Suadet enim veſana fames, ſi forte fugacem
Conſpexit capream, aut ſurgentem in cornua cervum,
Gaudet immane hians, comaſque arrexit, & hæret,
Viſceribus ſuper incumbens. Politus.

3. ἥμερος βεβρωκώς) Plinius de leonibus: *iidem ſatiati, innoxii ſunt*. Polit.

4. ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστορία) Ariſtoteles de Hiſtoriâ Animalium lib. 9. c. 5. ἁλίσκονται δὲ θηρευόμεναι αἱ ἔλαφοι, συριττόντων, καὶ ᾀδόντων· ὥστε καὶ κατακηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Unde Plinius de cervis: *Mulcentur fiſtulâ paſtorali, & cantu*. Politus.

5. Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει) Regula hæc eſt generalis apud Etymologum, ὅτι τὰ εἰς αἶξ, κοινά εἰσι τῷ γένει. οἷον, ὁ αἶξ, καὶ ἡ αἶξ, ὁ χαῖξ, καὶ ἡ χαῖξ, ὁ Θρᾷξ, καὶ ἡ Θρᾷξ. Politus.

τοῦ Ἡσιόδου αἰζηοῦ. Παρὰ γὰρ ἐκείνῳ, [1] τεσσαρακονταετὴς αἰζηός τις εἴρηται, ἤτοι ἁπλῶς ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἂν εἴη οὕτω θαλερός. Γίνεται δὲ αἰζηὸς, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [2] παρὰ τὸ ἀεὶ ζέειν, ὁ θερμὸς, καὶ ὡς νεανίας ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ· ἢ παρὰ τὸ α στερητικὸν, καὶ τὸ ἵζειν, οἱονεὶ ὁ ἀκίνητος, καὶ μὴ εἰδὼς ἵζεσθαι, ὅ ἐστι καθῆσθαι, καὶ ἀργεῖν. ὅθεν καὶ ἀκμαῖος ὁ αὐτός. ὁ ἀκάμας δηλαδή· καὶ νέος δὲ παρὰ τὸ νέω, ὁ εὐκίνητος. Ὅτι δὲ [3] ἐπειράθησάν τινες προσγράφειν τὸ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ, αἰζηὸς, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι τετρασυλλάβως αἰζήϊος· καὶ ὅτι οὐκ ἀκριβῶς ἐδόξασαν ἐκεῖνοι, διὰ τὸ χρῆναι εἶναι αἰζηὸς διὰ μόνου τοῦ η, [4] ὁμοίως τῷ πηὸς, καὶ τοῖς τοιούτοις· καὶ ὅτι [5] ἀπορίας ἄξιον, πῶς μὴ ἐκ τοῦ αἰζήϊος, συναιρέσεως γινομένης, καὶ συνελεύσεως ὀξείας, καὶ βαρείας, προπερισπάσθη ὁ αἰζηὸς, ἐν τοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ ἔστιν εὑρεῖν. Ἀγαθὴ δὲ λέξις τὸ, ἐχάρη. Διὸ καὶ δὶς αὐτὴν ὁ Ποιητὴς εἶπε, λόγῳ ἐπιμονῆς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐχάρη μὲν, εὕρηται ἰδοὺ παθητικῶς· ἐνεστὼς δὲ αὐτοῦ παθητικὸς οὐκ ἂν εὑρεθείη, παρά γε τοῖς Ἑλληνίζουσι, καὶ μηδὲ παίζειν προελομένοις, [6] ὁποῖος εἴη ἂν ὁ ἴσως ἐρῶν· ἥδομαι, καὶ χαίρομαι.

ιϛ. Τὰ, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Μενέλαος δηλαδὴ τὸν Πάριν, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ, ἄλλως, κατὰ νοῦν, καὶ φαντασίαν, ἐκεῖνον τῷ Μενελάῳ βλέπεσθαι. [7] Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ νοῆσαι ἄνευ ἐν τῷ, ὡς οὖν ἐνόησεν· ἐπειδὴ νοῦς ὁρᾷ, ὥσπερ καὶ ἀκούει. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ὁ δῖος ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη

tes juvenes, oppoſitâ ratione dictum eſt, atque αἰζηὸς, juvenis, ille Heſiodeus. Namque apud Heſiodum vocatus eſt αἰζηὸς, juvenis, homo quadragenarius, ſeu annos natus quadraginta, aut vir ſimpliciter, qui non adeo θαλερὸς, florens, virenſque ætate, eſſe poſſit. Oritur αἰζηὸς, juxta priſcos Grammaticos, παρὰ τὸ ἀεὶ ζέειν, a ſemper fervendo, ſeu ex eo, quòd ſemper ferveat, is nimirum, qui calidus eſt, & tamquam adoleſcens, in ipſo flore ætatis conſtitutus: aut ab α particulâ privationis, & ab ἵζω, quod eſt ſedere, vel facere, ut quis ſedeat, veluti qui ſemper movetur, neſcitque ἵζεσθαι, hoc eſt, καθῆσθαι, ſedere, & otium agere. Unde & idem ipſe ἀκμαῖος, florens, vigenſque ætate, ſeu juvenili robore præditus, ſcilicet ὁ ἀκάμας, indefeſſus, ſeu qui labore minimè defatigatur: nec non νέος, juvenis, a νέω, no, ſeu nato, is nimirum, qui facilè movetur. Ceterùm apud Herodianum reperias, conatos eſſe nonnullos adſcribere τὸ ι ad penultimam τοῦ αἰζηὸς, eo quòd reperiatur quaternis ſyllabis αἰζήϊος· neque illos tamen jure ita cenſuiſſe, quia natura vocis exigit, ut ſit αἰζηὸς cum ſimplici η, ſimiliter atque τὸ πηὸς, affinis, aliaque hujuſcemodi: dignum verò illud eſſe, de quo inquiramus, qui fieri potuerit, ut, factâ ſynæreſi ex αἰζήϊος, convenientibuſque in eam ſynæreſin accentibus, acuto, & gravi, non in penultimâ circumflecteretur ὁ αἰζηός. Bona porro vox, atque appoſita τὸ ἐχάρη, pro lætatus eſt, gaviſus eſt, lætitiam cepit. Ideoque, pro epimones ratione, ſemel, atque iterum eam uſurpat Poëta. Et ecce tibi, id, quod obſerves, velim, ſub paſſivâ formâ repertum ἐχάρη, gaviſus eſt: quum tamen Præſens ejus paſſivum inveniri minimè poſſit, certè apud eos, qui Græcè loquuntur, neque in animo habent jocari, ut ille, qui ita fortaſſis diceret: ἥδομαι, καὶ χαίρομαι. Lætor, & gaudeor.

XVI. Τὸ, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, oculis videns, ſeu conſpicatus, Menelaus nimirum Paridem, dictum eſt ad diſtinctionem viſionis alterius generis, quatenus illum Menelaus mente, atque animo, repræſentatâ ſibi abſentis imagine, intuebatur. Id ipſum autem ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, oculis videre, dixerat νοῆσαι, animadvertere, cognoſcere, intelligere, cum ait: ὡς οὖν ἐνόησεν. ut igitur animadvertit: quoniam videt mens, ſicut etiam audit. Ubi ſciendum, τὸ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ὁ δῖος ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ.

1. τεσσαρακονταετὴς αἰζηός τις εἴρηται, ἤτοι ἁπλῶς ἀνήρ) Heſiodus:

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο.

Proclus: αἰζηὸς δὲ σημαίνει δύο· ποτὲ μὲν τὸν ἄνθρωπον, ποτὲ δὲ τὸν νέον. Tzetzes: Αἰζηὸς, κυρίως ὁ νεανίας. νῦν δὲ τὸν τέλειον ἄνδρα φησί. Politus.

2. παρὰ τὸ ἀεὶ ζέειν) Etymologus: Αἰζηὸς, νεανίας. παρὰ τὸ ἀεὶ, καὶ τὸ ζέω, ὁ ἀεὶ ζέων, καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, γίνεται αἰζεός· καὶ κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ε εἰς η, αἰζηός. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ζεῖν τὸ αἷμα τῆς ἡλικίας, τουτέστι, θερμὸν εἶναι. Politus.

3. ἐπειράθησάν τινες προσγράφειν τὸ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ, αἰζηός) Conatus eſt ita facere Apollonius Grammaticus, Archibii filius, a quo valde diſſentiebat Herodianus: quia, ſi tamquam ab αἰζήϊος, adſcribendum eſſet τὸ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ, αἰζηός· id non ὀξυτόνως efferendum eſſet, ſed προπερισπωμένως. Etymologici Magni Auctor: Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, σὺν τῷ ι οἶδεν αὐτό, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήϊος. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ Τεχνικός, ὅτι, εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰζήϊος, οὐκ ἔμελλεν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ προπερισπᾶσθαι· ἡ γὰρ ὀξεῖα, καὶ ἡ βαρεῖα, εἰς περισπωμένην συνέρχονται. οἷον, Ἀχελώϊος, Ἀχελῷος· ὑπερώϊον, ὑπερῷον. Politus.

4. ὁμοίως τῷ πηός, καὶ τοῖς τοιούτοις) Immo verò, ex obſervatione Etymologi, τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὰ ἁπλᾶ, κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον τῷ η παραληγόμενα, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, εἰ μὴ τὸ αἰζηός, καὶ πηός· καὶ αὐτὰ ἐκ πάθους. Adjungit Etymologus verba illa, κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον· quoniam τὸ ταληός, ἀρχηός, & Ἀχηός, ſunt Bœotica, mutatione diphthongi αι in η: ut τὸ ἀρηός, & λάκκος, ſunt Laconica. Adjungit etiam ἁπλᾶ, propter nonnulla compoſita ex πηός, quæ ſunt πολυπηός, ἀπηός, ἐχεπηός. Politus.

5. ἀπορίας ἄξιον, πῶς μὴ ἐκ τοῦ αἰζήϊος) Facile eſt, rationem reddere, cur τὸ αἰζηός proferri minimè debeat προπερισπωμένως· quia ſcilicet non eſt id per ſynæreſin ex αἰζήϊος· ſed e contrario τὸ αἰζήϊος fit per paragogen ex αἰζηός. Rationem hanc reddebat Herodianus. Etymologici Magni Auctor: Λέγει δὲ ὁ Τεχνικός, ὅτι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Αἰπόλος γίνεται Αἰπόλιος κατὰ παραγωγὴν, τοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ φυλαττομένου, καὶ ἀπὸ τοῦ κοῖρος, κοίρειος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αἰζηός αἰζήϊος. Politus.

6. ὁποῖος εἴη ἂν ὁ ἴσως ἐρῶν· ἥδομαι, καὶ χαίρομαι) Suidas: Δᾶτις Πέρσης, ὃς ἐπετήδευεν ἑλληνίζειν· ὃν λέγουσι φάναι χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καὶ ἔστι Δατισμός. Salvinus.

Ariſtophanes Pace:

Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι.

Scholiaſtes: Δᾶτις, σατράπης Περσῶν βασιλέως, ἐπιδημήσας κατά τινα χρόνον πολεμῶν, ἑλληνίζειν δὲ βουλόμενος, εἶπεν· Ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι. καὶ ἐβαρβάρισε. δέον γὰρ εἰπεῖν χαίρω. ἔφη δὲ οὕτως ἀπὸ πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον. οὐκ ἔστι δὲ τὸ χαίρομαι. αὐτὸ γὰρ τὸ χαίρω αὐτοπαθές ἐστι. προσέρριψεν αὐτὸ τὸ σχηματισμῷ, λέγεται δὲ τὸ Δατισμός. Horum ſi in mentem veniſſet Henrico Stephano, non certè quidem τὸ χαίρομαι, tamquam ἑλληνικόν, auctoritate, & exemplo Ariſtophanis comprobaſſet. Politus.

7. Τὸ δ' ὀφθαλμοῖς, ἰδεῖν καὶ νοῆσαι ἄνευ) Τὸ νοῆσαι ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν, obſervavit in Heſiodum doctiſſimus Grævius. Salvinus.

ἦτορ. *Eum igitur ut animadvertit, hic nempe, aut ille, quiſquis ille eſt, in primâ acie conſpicuum, perculſus eſt animo ſuo:* hæc, inquam, verba uſurpari poſſe de iis omnibus, qui fortiorem ſeſe virum, metûs cauſſâ, declinent. Τὸ ἆλτο, *ſaliit, deſiliit*, ſicuti etiam in libro α' notatum eſt, tametſi, juxta verborum regulam, adſpiratione affici debuerat, quæ regula eoſdem ipſos ſpiritus, quibus Præſentis prima inſignitur, in reliquis etiam Temporibus conſervat; tamen tenuatur, ob ſequentem litteram τ', per alteram regulam, quam ibi explicavimus. Et τὸ ἆλτο quidem, quum incipiat ab α', ob eam, quam diximus, cauſſam, ſecundùm veteres Grammaticos, tenuatur, quippe quod inverſum ſit, atque immutatum ex ἧλτο. Sed ipſum tamen ἧλτο nihil umquam cauſſæ habere poteſt, cur minimè denſandum ſit, niſi ſiquis fortè ex Æolibus, aut etiam Jonibus, utpote qui ſpiritum amant tenuem, eam quoque novitatem in hanc vocem induceret. Adverbia a nominibus orta, & deſinentia in ζε, tertiam ab ultimâ acutam habent. ἔραζε, *ad terram.* Ἀθήναζε, *Athenas.* θύραζε, *ad fores.* Verùm τὸ χαμᾶζε, *in humum, ad terram*, tamquam ab adverbio χαμαὶ, *humi*, neque, ad illorum exemplum, corripit τὸ α, ut veteres ajunt; ſed etiam accentum habet circumflexum in penultimâ, quippe quod ortum ſit ex χαμαὶ, cujus poſterior ſuapte naturâ ſit longa. Ajunt etiam, μέταζε, *interea*, eſſe adverbium temporis, a præpoſitione μετὰ, *inter.* Sciendum autem eſt, in τῷ Ἀθήναζε, *Athenas*, Θήβαζε, *Thebas*, χαμᾶζε, *ad humum*, & in aliis adverbiis ſimilibus, extremam ſyllabam obnoxiam eſſe mutationi τοῦ δ' in ζ, pro earum litterarum cognatione, ut alicubi ſupra ſcriptum eſt. Sicuti enim οἴκαδε, *domum*; ſic etiam videtur eſſe Ἀθήναδε, *Athenas*, & Θήβαδε, *Thebas*, & χαμᾶδε, *in humum.* At enim hæc mutatio tranſire fecit τὸ δ' in ζ'. Quod dicit, ἂψ δ' εἰς ἔθνος ἑτάρων ἐχάζετο. *retroque ſociorum in agmen receſſit*, paullò poſt per paraphraſin exponit his aliis verbis: αὖθις, ſeu αὖτις, καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. *retro agmen ſubiit, ſeu in agmen ſeſe abdidit Trojanorum ſuperborum.* ita ut τὸ ἂψ idem ſit, atque τὸ αὖτις, videlicet ὀπίσω, *retro*; & τὸ ἑτάρων, *ſodalium, ſociorum*, idem, atque τὸ Τρώων, *Trojanorum.* Porro autem innumeris in locis tum Iliadis, tum Odyſſeæ, magno ſtudio nititur Poëta verborum ſuorum paraphraſin facere. Sicuti etiam infra, poſteaquam dixit: παλίνορσος ἀπέστη. *reſiliens fugit*; ſubjungit: Ἂψ δ' ἀνεχώρησε. *Retroque receſſit.* Idem namque eſt dicere, ἀπέστη παλίνορσος, *reſiliens fugit*, atque ἂψ ἀνεχώρησε. *retro receſſit.* ut & τὸ παλίνορσος, idem eſt, atque ἄψορρος, *is, qui citato greſſu retrocedit, ac revertitur.* Eodemque modo τὸ προμάχιζε, *propugnabat*, tum paraphraſi explicat, tum periphraſi etiam circumſcribit, cum ait: προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. *provocabat fortiſſimos quoſque, ut ſecum gravi certamine pugnarent.* Quod ipſum etiam paullò poſt dicit, ἔρχεσθαι προπάροιθεν ὁμίλου, *venire ante agmen.* deinde ἐν προμάχοις φανῆναι, *in primâ acie apparere, ſeu ſeſe oſtentare*, & πρόμον εἶναι, *propugnatorem eſſe.*

Ut verò cum quis, dracone viſo, inde ſtatim reſilit
Montis in ſaltibus, ejuſque artus tremor corripit,
Pedemque refert, ejuſque genas pallor occupat:
Sic retro in agmen ſeſe abdidit Trojanorum ſuperborum,
Timens ab Atrei filio Alexander, formâ ſimilis deo.

XVII. Ale-

γῃ φίλον ἦτορ, ἐπὶ παντὸς ἂν λέγοιτο ὑπεξισταμένου διὰ φόβον τοῦ κρείττονος. Τὸ, ἆλτο, καθὰ καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται, κατὰ μὲν τὸν κανόνα τῶν ῥημάτων, δασύνεσθαι ὤφειλεν, ὃς τὰ πνεύματα τῆς ἀρχούσης τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις φυλάσσει· διὰ δὲ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ τ', ψιλοῦται, [1] κατὰ κανόνα ἕτερον τὸν ἐκεῖ ῥηθέντα. Καὶ τὸ μὲν ἆλτο, ἐκ τοῦ α' ἀρχόμενον, διὰ τὸν ῥηθέντα λόγον, ψιλοῦται, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐκ τοῦ ἧλτο μεταβληθέν· αὐτὸ δὲ τὸ ἧλτο, οὐκ ἂν ἔχοι λόγον μὴ δασύνεσθαι, εἰ μὴ ἄρα τίς Αἰολεὺς, ἢ καὶ Ἴων, καινοτομήσει καὶ αὐτὸ, ψιλωτικοὶ ὄντες. Τὰ ἀπὸ ὀνομάτων, εἰς ζε λήγοντα ἐπιῤῥήματα, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχουσι τὴν ὀξεῖαν. ἔραζε. Ἀθήναζε. θύραζε. Τὸ δὲ χαμᾶζε, ὡς ἀπὸ ἐπιῤῥήματος τοῦ χαμαὶ, οὔτε συστέλλει τὸ α, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, κατ' ἐκεῖνα, καὶ πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τόνον περισπώμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ χαμαὶ φύσει μακροκαταλήκτου γενόμενον. Φασὶ δὲ καὶ, μέταζε εἶναι χρονικὸν ἐπίῤῥημα ἀπὸ τῆς μετὰ προθέσεως. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ Ἀθήναζε, Θήβαζε, χαμᾶζε, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἡ τελευταία συλλαβὴ, τροπὴν ἔπαθε τοῦ δ' εἰς ζ', κατὰ συγγένειαν, ὡς που προγέγραπται. Ὡς γὰρ οἴκαδε, οὕτως ἔοικε καὶ Ἀθήναδε εἶναι, καὶ Θήβαδε, καὶ χαμᾶδε. Ἡ δὲ τροπὴ τὸ δ' εἰς ζ' μετήγαγεν. Τὸ, ἂψ δ' εἰς ἔθνος ἑτάρων ἐχάζετο, μικρὸν ὑποκαταβὰς, παραφράζει ἐν τῷ, αὖθις, ἢ αὖτις, καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. ἵνα τὸ μὲν ἂψ, ταυτὸν εἴη τῷ, αὖτις, ἤγουν ὀπίσω· τὸ δὲ ἑτάρων, ταυτὸ τῷ Τρώων. Μυριαχοῦ δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, τὰ ἑαυτοῦ φιλοτιμεῖται παραφράζειν ὁ Ποιητής. ὡς καὶ κατωτέρω εἰπὼν, παλίνορσος ἀπέστη, παρακατιὼν λέγει· [2] Ἂψ δ' ἀνεχώρησε. Ταυτὸ γὰρ εἰπεῖν, ἀπέστη παλίνορσος, καὶ ἂψ ἀνεχώρησεν. ὥσπερ καὶ τὸ παλίνορσος, καὶ ἄψοῤῥος. Οὕτω δὲ καὶ τὸ προμάχιζε παραφράζων, ἔτι δὲ καὶ περιφράζων, ἔφη· προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔρχεσθαι προπάροιθεν ὁμίλου εἶπε μετ' ὀλίγα, εἶτα καὶ ἐν προμάχοις φανῆναι. καὶ πρόμον εἶναι. Rom. p. 377.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἂψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
Ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.

ιζ'. Τὸ,

1. κατὰ κανόνα ἕτερον τὸν ἐκεῖ ῥηθέντα) Regula hæc eſt, ὅτι τὰ εἰς λήγοντα εἰς λ', ἐπαγομένου ἑνὸς τῶν 4 ἑξῆς συζυγίας συμφώνων, ἤγουν τοῦ δ', τοῦ θ', τοῦ τ', ψιλοῦται. Politus.

2. Ἂψ δ' ἀνεχώρησε) Al. Ἂψ τ' ἀνεχώρησε. Polit.

ιζʹ. Τὸ, ὡς εἴρηται, θρασύδειλον ὑπογράφων καὶ εἰσέτι τοῦ Ἀλεξάνδρου, παραβολικῶς, δι' ἐνάργειαν, ὁ Ποιητὴς ἀνδρὶ αὐτὸν εἰκάζει, ὃς ἐν βήσσαις ὄρους βαδίζων, τέως μὲν, ὁδῷ πρόεισιν, ἄφνης δέ πως δράκοντα ἰδὼν, ἀναχωρεῖ. Φησὶ γοῦν· Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη, οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Ἂψ δ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, καὶ ἑξῆς. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς δειλιῶντος ῥηθείη ἂν, ὅτε ὁ φόβος τινὰ εἰς τοιαύτην περιαγάγοι κατάστασιν. Καλῶς δὲ ὁ Ποιητὴς οὐ πεδιάδα παρέλαβεν ἐν τῇ παραβολῇ, ἀλλὰ βήσσας ὄρους. Ἐν μὲν γὰρ πεδίῳ πόῤῥωθεν ἰδών τις δράκοντα, οὐκ ἂν τόσον πάθοι φόβον· ἐν δὲ βήσσαις, πάνυ ἂν πτοηθείη, πρὸς αὐτῷ τῷ δράκοντι γεγονώς. Οὐ γὰρ μακρόθεν ἐστὶ προϊδεῖν αὐτὸν ἐν ταῖς βήσσαις. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν δράκων ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω, [1] οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔδαρκον, γίνεται, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, οἷα σμερδαλέος, καὶ τῇ ὄψει καταπληκτικός. Τὸ δὲ παλίνορσος, ὡς προγέγραπται, ταυτόν ἐστι τῷ ἄψορρος. Ὀρύω μὲν γὰρ τὸ ὁρμῶ· πάλιν δὲ, καὶ ἄψ, τὸ ὀπίσω. Τὸ δὲ, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, ταυτόν ἐστι κατὰ σχῆμα τῷ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε, καὶ φλοιόν. Καὶ εἴρηται ἱκανῶς ἐκεῖ περὶ τοιούτου σχήματος. Ἀρίσταρχος δὲ, φασὶν, ἀντὶ τοῦ, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, γράφει παρειὰ, οὐδετέρως, καὶ ὀξυτόνως· λέγων καὶ κανόνα τοιοῦτον. [2] Τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερα, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον.
Baſ. p. 286. οἷον πλευραὶ πλευρά· πυραὶ πυρά. Οὕτως οὖν, φησὶ, καὶ παρειαὶ παρειὰ, κατὰ μεταπλασμόν. Οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραὶ, καὶ νεῦρα. διάφορα γὰρ αἱ τοιαῦται λέξεις σημαίνουσι.

ιηʹ. Βαρύνεται δὲ ὁ ὦχρος, ἢ εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τὸ γὰρ ἐπίθετον, ὠχρός ἐστιν ὀξυτόνως. ἢ ὡς ὑπερτεθὲν, καὶ συναιρεθὲν, ἐκ τοῦ ἄχροος. ἢ διότι τὰ εἰς ος δισύλλαβα μονογενῆ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω, μὴ προσκειμένου τοῦ ι, βαρύνεται. οἷον ὦρος, ὦμος. ὦνος. Τὸ ᾠδὸς ὀξύνεται, διότι τὸ ι προσγράφεται εἰς τὴν ἄρχουσαν. Ὅτι δὲ καὶ εἶδός τι ὀσπρίου ὁ ὦ-
Rom. p. 378. χρος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ἀγερώχους λέγει τοὺς Τρῶας. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὑπερηφάνους, καὶ ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, ἵνα εἴη ἀγε-

ράο-

XVII. Alexaodri eam, quam diximus, mixtaoi ex metu magnifieam oſtentationem ſui, atque audaciam, nune etiam ob oculos ponit Poëta, cum eum, elaritatis cauſſâ, per comparationem ſimilem inducit viro, qui, dum in monte iter per ſaltus facit, tantiſper quidem progreditur; ſed repente utcumque draconem conſpicatus, retrocedit. Hæc enim ejus verba: *Ut cum quis, dracone viſo, inde confeſtim reſilit, in ſaltibus montis, ejuſque artus tremor corripit; pedemque idem refert, ejuſque genas pallor occupat*, &c. Hæc autem poſſunt de ceteris omnibus uſurpari, qui ſeſe e periculo igoaviter ſubducant, atque eripiant, cum unum aliquem pavor eò trepidationis, ac perturbationis redegerit. Et bene, atque appoſitè Poëta non planitiem regionis, aut campos ad comparationem hane adhibet, ſed ſaltus montis. Siquis enim in eampo draconem procul conſpiciat, non eertè tantâ ille formidine afficietur. Sin autem in ſaltibus ad draconem ipſum prope accedat, conſternabitur metu, & perhorreſcet. Non enim io ſaltibus dracooem de longinquo poteſt proſpicere. Quod autem ſciendum eſt, ex δέρκω, quod ſignificat *video*, cujus Aoriſtus ſecundus, ἔδαρκον, *vidi*, fit ὁ δράκων, *draco*, per metatheſin τοῦ ρ, utpote horribilis, quique adſpectu ipſo perterreat. At verò τὸ παλίνορσος, ut ſupra ſcriptum eſt, idem eſt, atque ὁ ἄψορρος, *is, qui reſilit, qui citato gradu retrocedit*. Ὀρύω namque idem eſt, atque τὸ ὁρμῶ, *concitato gradu, atque impetu feror*; & πάλιν, itemque ἄψ, idem eſt, atque τὸ ὀπίσω, *retro*. Quod dicit, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς. *pallorque eum occupat genas*; eamdem habet loquendi figuram, atque τὸ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε, καὶ φλοιόν. *Circumcirca enim ipſum culter delibravit foliaque, & corticem*. Ubi ſatis dictum eſt de hac iſta figurâ. Verùm Ariſtarchus, ut perhibeot, pro ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, *pallorque eum occupat genas*, ſcribit παρειὰ, genere neutro, & accentu acuto; ſtatuitque regulam hujuſcemodi: Quæ a nomine oxytono, eoque feminino, in neutra tranſeuot, eodem manente ſignificatu, accentum eumdem conſervant. ut πλευραὶ, πλευρὰ, *latera, coſtæ*; πυραὶ, πυρὰ, *pyræ*. Sic igitur, inquit, & παρειαὶ, παρειὰ, *genæ*, per metaplaſmum. Neque adverſatur τὸ νευραὶ, *fides, ſeu chordæ*, & νεῦρα, *nervi*. Quippe diverſa eſt hujuſcemodi vocum ſignificatio.

XVIII. Gravi accentu eſt ὁ ὦχρος, *pallor*, aut ne conveniat cum adjectivo, quippe quòd nomen adjectivum ſit ὠχρός, *pallidus*, accentu acuto; aut quia fit ex ἄχροος, *decolor, coloris expers, male coloratus*, per hypertheſio, ſeu tranſpoſitionem, & ſynæreſin, ſeu contractionem; aut quia nomina in ος, binis illa quidem ſyllabis, & unico eadem genere, ſi incipiunt ab ω, cui minimè adſcriptum ſit τὸ ι, gravantur. ut ὦρος, *annus*, ὦμος, *humerus*, ὦνος, *pretium*. Acuitur τὸ ᾠδὸς, *cantus*, propterea quòd ad primam adſcribitur τὸ ι. Geous etiam quoddam leguminis eſſe τὸν ὦχρον, *erviliam*, conſtat ex veteribus ſcriptoribus. Ἀγερώχους vocat Trojanos. quod idem eſt, atque τὸ ὑπερηφάνους, *ſuperbos, atque elatos, & arrogantes*, quique æquum eſſe cenſeant, ἄγαν γέρας ἔχειν, *ut magnus ſibi honor habeatur*,

ſive

1. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδαρκον) Secundus Aoriſtus potius ἔδρακον, quàm ἔδαρκον, quod inuſitatum, & penultima ſecundi Aoriſti brevis eſſe aſſolet. *Salvinus*.

Secundus Aoriſtus debebat eſſe ἔδαρκον, niſi regula obſtitiſſet. Etymologi, ut ſæpe monuimus, non uſum verborum reſpiciunt, ſed derivationum gradum, & analogiam. Hinc Euſtathius, ut oſtendat, τὸν δράκοντα dictum eſſe ab ἔδρακον, pro Etymologicâ ratione, ait, nominis illius derivationem petendam eſſe ab ἔδαρκον, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ. Etymologici Magni Auctor: Δράκων, παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω, ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδρακον, ὡς ἔπραθον, ἐκ τοῦ πέρθω· καὶ ἔτραπον, ἐκ τοῦ τρέπω. ἔδαρκον ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ κανὼν ἔχει ὁ λέγων. Verba primæ regulæ citat deinde Etymologus: regulam ipſam omittit. *Politus*.

2. Τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερα) Regulam hanc legas etiam apud Etymologum. Sed ſine nomine auctoris. *Politus*.

Digitized by Google

ſive ut valde honorentur. ita ut ſit ἀγεράοχος, & per ſynæreſin, ἀγέρωχος, acutâ, propter compoſitionem, antepenultimâ, Itaque, καθ' ὅμιλον, inquit, ἔδυ Τρώων ἀγερώχων δείσας Ἀλέξανδρος θεοειδής. *in agmen ſeſe abdidit Trojanorum ſuperborum timens Alexander, formâ præditus divinâ*. Porro autem ὁ θεοειδής, *divinâ formâ præditus, vel deo ſimilis*, dicitur etiam θεουδής, mixtis per craſin litteris ε, & ο in diphthongum ου, extruſo τῷ ι, ut alicubi poſtea manifeſtum facit Homerus. Ceterùm is, qui in conſtructo a ſe, ſecundùm ordinatam littererum ſeriem, Dictionario ſcribit, dici θεαιδέστατον, *deo quàm ſimillimum, vel divinâ maximè formâ præditum, deo in formâ perquam aſſimilem*, cum diphthongo αι in quartâ ante finem ſyllabâ, eum ſcilicet, qui dei formam habet & affert exemplum hoc Antiphontis: ἄνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι. *homo, qui omnium animalium ait ſeſe eſſe formâ ſimillimum deo*: rem quidem novam ſcribit; ſed tamen fidem facit, quippe ſcriptor magnæ auctoritatis.

ραόχος, καὶ ἐν συναιρέσει, ἀγέρωχος, προπαροξυτόνως, διὰ τὴν σύνθεσιν. Φησὶ γοῦν· καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων δείσας Ἀλέξανδρος θεοειδής. Ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς καὶ θεουδὴς λέγεται, κράσει μὲν τοῦ ε, καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἐξωθήσει δὲ τοῦ ι, ἐκφαίνει που Ὅμηρος. [1] Ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων, λέγεσθαί θεαιδέστατον, διὰ τῆς αι διφθόγγου προπαραληγούσης, τὸν θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ, ἄνθρωπος, [2] ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέν τι γράφει· πιστεύεται δὲ, ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος.

At hunc Hector objurgavit conſpicatus, probroſis verbis:
Infelix Pari, formâ optimo, mulieroſe, deceptor,
Utinam natus non fuiſſes, nuptiarumque expers periiſſes!
Et quidem illud mallem, multòque ſatius eſſet,
Quam ſic dedecori eſſe, & ſpectaculo aliis.
Certe cachinnantur comati Achivi,
Rati, egregium propugnatorem te eſſe, eo quòd pulchra
Species tibi ineſt. Sed non eſt vis animo, neque ullum robur.
Num tali talis, velocibus per aquas navibus
Trajecto mari, unanimiſque ſociis coactis,
Permixtus cum alienigenis, mulierem formoſam abduxiſti,
Longinquâ ex regione, nuptam virorum bellicoſorum?
Patrique tuo magnum damnum, civitatique, cunctoque populo,
Inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipſi?
Non ſuſtineres bellicoſum Menelaum?
Cognoſceres, qualis viri habeas floridam uxorem.
Non tibi prodeſſet cithara, & dona Veneris,
Et coma, & ſpecies, quando pulveri immixtus eſſes.
Sed valde Trojani timidi. Certè enim jam
Lapideam induiſſes tunicam, malorum gratiâ, quæ feciſti.

Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά,
Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι, καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔπ'. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἐὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ,
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
Γνοίης χ', οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος. ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας.

XIX. Propoſitum quum ſit hoc loci Homero, imbellem illum ignavumque Alexandrum quadamtenus ſugillare, atque irridere; tamen id ipſe verbis ſuis non facit, quippe qui, ut ſupra notatum eſt, bene de aliis loqui ſoleat, neque umquam velit Sillos in unum aliquem conſcribere; ſimulque etiam, ne veluti amans, fautorque Græcorum, eâ de cauſsâ in ſuſpicionem vocetur. Quare conviciorum, probrorumque illorum auctorem, fratrem ejus germanum Hectorem inducit: cui proinde id juris erat, ut liberâ in Paridem oratione uteretur. Sic igitur ait: *Eum quum vidiſſet Hector, probroſis his verbis increpavit: Infelix Pari, formâ optime, mulieroſe, impoſtor*, &c. Ubi ſciendum, in his Hectoris verbis magnam acrimoniam, ac vehementiam ineſſe, & verè animatam totam ejus eſſe orationem, ex animo vehementer concitato. Nam & variè prorſus eſt figurata, & crebrò, atque adeo majorem partem, per comma, ſeu inciſum, ab unâ ſententiâ tranſit ad aliam, tum propter iram, atque indignationem, tum quia non ſuppetit ei tempus fundendi, extrahendique longiùs ſermonis. Eaque colligas, licet, ex hoc ipſo loco Poëtæ, in quo vocat eum Δύσπαρι, *malum, atque infelicem Paridem*, præter alia maledicta, quibus, ut dictum eſt, eum proſcindit. Deinde etiam eidem imprecatur his verbis: *Utinam numquam natus eſſes, nuptiarumque*

ιθ'. Σκοπὸν ἐνταῦθα θέμενος Ὅμηρος, καὶ σκῶψαί τι τὸν οὐκ ἀγαθὸν Ἀλέξανδρον, αὐτὸς μὲν οὐ ποιεῖ, αὐτόθεν τοῦτο ἀγαθολογεῖν εἰωθὼς, ὡς προείρηται, [3] καὶ μὴ θέλων σιλλογραφεῖν, καὶ ἅμα ἵνα μὴ καὶ, ὡς φιλέλλην, αὐτόθεν ὑποπτεύηται. Ἕκτορι δὲ τῷ γνησίῳ ἀδελφῷ τὰ τῆς ὕβρεως ἀνατίθησιν, ὃς καὶ εἶχε παρρησιάζεσθαι κατὰ τοῦ Πάριδος. Φησὶν οὖν· Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι· Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ, ὅτι πολὺ τὸ γοργὸν, καὶ σφοδρὸν ἐνταῦθα λαλοῦντι τῷ Ἕκτορι, καὶ τῷ ὄντι ἔμψυχος αὐτῷ ἡ ὁμιλία πᾶσα, κατὰ ἐνδιάθετον σφοδρότητα. Πάνυ τε γὰρ ἐστι πολυσχήμων, καὶ συχνὰ τὰ πολλὰ δὲ, καὶ κατὰ κόμμα, μεταβαίνει ἀπὸ νοήματος ἄλλου εἰς ἄλλο, διά τε ὀργὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ ἔχει καιρὸν ἀποτάδην λαλεῖν. Καὶ ἔξεστιν, αὐτὰ ἐκ τῶν τοῦ Ποιητοῦ ἀναλέγεσθαι, ἐν οἷς, Δύσπαριν αὐτὸν καλέσας, καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς εἴρηται, εἶτα καὶ ἐπαρᾶται, εἰπών· Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. ἤγουν ἔδει, μὴ γενέσθαι σε ὅλως.

1. Ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων) Suidas. *Polit.*
2. ὅς φησι πάντων) apud Suidam, ὅς φησι μοὶ πάντων. Polit.
3. καὶ μὴ θέλων σιλλογραφεῖν) Silli, poema Satyricum hexametro carmine, Timonis. Quare quod dixit Quinctilianus: *Satyra tota noſtra eſt*, propterea quòd Archilochum proprio rabies armavit jambo; nec hexametro, ut Latini, Satyram ſcripſiſſent Græci, ſi ad Timonis Sillos reſpiciamus; non ita uſquequaque verum eſſe repeThe rietur. *Salvinus*.

ὅλως. Ἐπεὶ δὲ ἐγεννήθης, ὤφελες μὴ εἰς γάμον ἐλάσαι. Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ ἀνεύλογα τὰ τῆς ἀρᾶς, ἐπάγει· Καί κε τὸ βουλοίμην, † καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Οὐ γάρ, φησιν, ἁπλῶς διά τι μῖσος ἤθελον τοῦτο, ἀλλὰ πολὺ κέρδιον ἦεν, ἤπερ οὕτω λώβην τ᾽ ἔμμεναι, καὶ ὑπόψιον ἄλλων. Προϊὼν δὲ κομματικῶς, ἑρμηνεύσει αὐτὸς τὰ τῆς τοιαύτης λώβης, ἐν οἷς ἐρεῖ· Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ· δυσμενέεσσι μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ. οἷς ἐπιφέρει στοχαστικῶς καὶ τό, ἦπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, φάντες, ἀριστῆα πρό-
Rom. p.379. μον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔπι, ἤγουν ἔπεστί σοι. Ἀλλ᾽ οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις
Baſ. p.287. ἀλκή.

κʹ. Εἶτα καὶ ἐρωτᾷ ἐλεγκτικῶς οὕτω· Ἦ, τουτέστιν, ἆρα, τοιόσδε ἐών, πόντον ἐπιπλώσας, ἤγουν ἐπιπλεύσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκα εὐειδέα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, πατρί τε σῷ μέγα πῆμα; καὶ ἑξῆς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται. Ἔπι δὲ τούτοις καὶ συγκρίνων τὸν ἀδελφὸν τῷ Μενελάῳ γοργῶς (διό περ οὐδὲ ὡρισμένον τινὰ ἔπαινον ἐκφωνεῖ.) λέγει κατὰ δευτέραν συντομωτέραν ἐρώτησιν· Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον; Κἀνταῦθα στήσας τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν ἐκ θυμοῦ ἐγκοπήν, ἐπάγει ἐλλειπτικῶς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, τάδε· Γνοίης κεν, οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. Λέγει δὲ καί, ὡς οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ᾽ Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτε ἐν κονίῃσι μιγείης. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἐκ τῆς τῶν Τρώων ἐπιεικείας μεγεθύνων τὸ κακὸν τοῦ Πάριδος, καὶ ἅμα καταδημαγωγῶν τοὺς ἀκροατὰς πολίτας, φησίν· Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, ἤτοι εὐλαβεῖς τὸ ἦθος. Ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. ἤγουν λίθινον ἂν ἐνεδέδυσο ἱμάτιον, λίθοις δηλονότι χωσθείς, κακῶν ἕνεκα, φησιν, ὅσσα ἔοργας. Πάνυ οὖν αὐστηρὸς ὁ λόγος ἐνταῦθα τῷ Ἕκτορι, ὕβρεις ἔχων κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀράς, ἐλέγχους, καταφοράς. Τὸ δέ, δυσμενέεσσι μὲν χάρμα, ἀποδεικνύει, βαρὺ εἶναι τό, ἐφ᾽ ᾧ χαίρουσιν οἱ ἐχθροί. Τοῦτο δὲ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, Ἦ που καγχαλόωσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς προεῤῥέθη. καὶ ἐν τῷ, Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος. ὡς ἐν τῇ αʹ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. Ἰστέον δέ, ὅτι συμβολικῶς, καὶ ὡς ἐν αἰνίγματι, εἶπε τό, λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Τὸν γὰρ λιθασθέντα, ὥσπερ τι ἱμάτιον, ἀμπέχει ὁ τῶν λίθων σωρός. Μή ποτε δὲ ἄρα ἐντεῦθεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος ἱμάτιον πόλεως· καὶ τὸ ἠέρα δὲ ἕσσασθαι, ἤτοι ἐν-

que expers periiſſes! Videlicet oportebat, te omnino natum non fuiſſe. Poſtquam verò in lucem editus eras, a nuptiis abſtinuiſſes, oportebat. Verùm, ne vota iſta, aliena a ratione, & diſſentanea videantur, ſubdit: *Et quidem illud velim, multòque certè ſatius eſſet*. Non enim, inquit, ſimpliciter, & generatim id volebam ex aliquo in te odio, aut quòd inſenſum, atque inimicum in te animum gererem; ſed multò ſatius utiliuſque id erat, quàm ſic dedecori, & probro eſſe, deſpiciendumque ſeſe aliis, & contemnendum præbere. Poſtea verò per inciſa ipſe explicat, quodnam ſit iſtiuſmodi dedecus, ac probrum, dum ita pergit dicere: *patrique tuo magnum exitium, civitatique, cunctoque populo: inimicis quidem gaudium; tibi verò ipſi pudorem, & ignominiam*. Quibus verbis per conjecturam illa etiam adjicit: *Certè quidem cachinnantur comati Achivi, qui ſuſpicati fuerant, egregium te eſſe propugnatorem, eo quòd pulchra forma* ἔπι, videlicet ἔπεστι, *ineſt, tibi. Sed enim nulla vis ineſt in animo, neque ullum robur*.

XX. Deinde etiam per reprehenſionem ita interrogat: Ἦ, hoc eſt, ἆρα, *num*, tu talis, pontum ἐπιπλώσας, videlicet ἐπιπλεύσας, *quum tranſmiſiſſes, ſeu trajeciſſes*, ſociis unanimis coactis, commixtus cum alienigenis, formoſam mulierem longinquâ ex regione abduxiſti, virorum bellicoſorum nuptam, patrique tuo magnum nocumentum? &c. ut ſupra recitatum eſt. Ad hæc, fratrem acriter ſatis, ac celeriter comparat Menelao. Quare nec certam, ac definitam ullam laudem exprimit, dum per breviorem alteram interrogationem ſic loquitur: *Non bellicoſum Menelaum ſuſtineres?* Quumque hic, interciſo ex animi excandeſcentiâ verborum curſu, interrogationem repreſſerit, ac coërcuerit; ceteris quoque verbis veluti per ellipſin, eamdem ob cauſſam, omiſſis, hæc ſubjicit: *Cognoſceres certè, cujus viri florentem uxorem habeas*. Quin etiam addit: *Non tibi utique prodeſſet cithara, & dona Veneris, & coma, & ſpecies, quando pulveri commixtus eſſes*. Ac omnium poſtremo ex lenitate, ac clementiâ Trojanorum improbitatem Paridis exaggerat; ſimulque audientium civium animos demulcet, illis verbis: Sed valde Trojani δειδήμονες, *meticuloſi*, ſive timidiori homines ingenio. Certe enim jam λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, videlicet λίθινον ἂν ἐνεδέδυσο ἱμάτιον, *lapideam tunicam, ſeu veſtem, induiſſes*, lapidibus nimitum aggeſtis obrutus, ac ſepultus: malorum gratiâ, inquit, quæ feciſti. Perquam igitur aſpera hæc Hectoris oratio, contumeliis in fratrem plena, exſecrationibus, probris, & inſectationibus verborum. Τό, δυσμενέεσσι μὲν χάρμα, *inimicis quidem gaudium*, demonſtrat, grave illud eſſe, atque intolerabile, quòd inimici gaudeant, ac lætentur. Idque etiam clarè apparet, cum ait: *Certè quidem cachinnantur Græci*. ut antea dictum eſt. &: *Certe quidem lætabitur Priamus*. ut dictum eſt in libro αʹ. Sciendum autem eſt, allegoricè, & tamquam in ænigmate, ſub involucro quodam verborum, Poëtam dixiſſe illud: Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. *Lapideam tunicam induiſſes*. Qui enim lapidibus obruitur, in ipſum conjectis, eum acervus lapidum, tamquam veſtimentum quoddam, amicit, atque operit. Atque haud ſcio, an hinc fortaſſis occaſionem nactus ſit is, qui lepidè, atque urbanè mœnia, urbis veſtimentum vocavit: itemque an hinc profectum ſit id, quod dixit Heſiodus, ἠέρα ἕσσασθαι, *aërem*

† καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν) In Sacris litteris de Judâ: *Melius illi erat, ſi natus non fuiſſet homo ille*. Salvinus.

aërem induere, videlicet ἐνδύσασθαι, *ſubire*, *atque ingredi*. Quæ quidem ſimilitudinem quamdam habent cum locutione hac Homericâ. Quin & ſiquis humatus fuerit, eum quis dixerit γῆν ἐνδύσασθαι, *terram induiſſe*, *aut ſubiiſſe*. Sic etiam ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, *aquam induere*, dicitur, totum intra eam eſſe, in eam penitus eſſe ſubmerſum. Et ſimiliter ὕδατα περιβαλέσθαι ποταμοῦ, *undas fluminis induere*, ſeu *ſubire*. & φῶς ἀναβαλέσθαι, ἱματίου δίκην, *lucem*, *veſtimenti*, *ſeu pallii inſtar*, *induere*. itemque alia hujus generis. Sciendum tamen eſt, fore aliquando, ut lapideam geſtare tunicam is lepidè dicatur, qui gemmas geſtat, & lapidibus pretioſis eſt veluti inſperſus.

XXI. Vide præterea, ut, ubi Homerus ait, Τρῶες δειδήμονες, *Trojani meticuloſi, ac timidi*, ſua ipſius ſuperiora dicta variet, ac commutet. Quod enim dixerat, οὐτιδανοῖς ἀνάσσειν τὸν Ἀτρείδην, *ignavis*, *nulliuſque pretii hominibus Atridam imperare*, & μεθήμονα, καὶ ἄχολον εἶναι τὸν Ἀχιλλέα, *lenem*, *alienumque ab irâ eſſe Achillem*; &, quod nunc ait, δειδήμονας εἶναι τοὺς Τρῶας, *meticuloſos eſſe Trojanos*, in unam ſimili quodam modo ſententiam conſpirant. Niſi enim ignavi Achivi, niſi lenis Achilles, niſi meticuloſi Trojani, mala hæc non fierent. Vide etiam, ut de Græcis quidem reges eos capite multaverint, qui ordines deſeruiſſent; & tamen Hector in fratrem ſuum Alexandrum, qui ordines deſeruerat, dicacibus tantummodò, atque amarulentis verbis animadvertere ſit coactus. Sciendum autem eſt, turpia verba dici vulgò conſueviſſe, probroſos, & contumelioſos ſermones, hoc eſt, ad reprehendendum, & vituperandum unum aliquem comparatos: ſicuti e contrario pulchra verba, &, pene dixerim, formoſa, quæ in laudando verſantur. Τὸ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, *infelix Pari*, *formâ optime*, *ac præſtantiſſime*, quod quidem Euripides dicit Αἰνόπαρι, *male*, *& pernicioſe Pari*; ſicuti etiam Helenam, Δυσελένην, *infelicem Helenam*, per nuncium Phrygem, anſam dedit Alcmani, ut, mixto conjunctoque utroque vocabulo, diceret: Δύσπαρις, καὶ Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. *Infelix Paris*, *maluſque Paris*, *peſtis*, *& pernicies Græciæ*, *altricis virorum*. Unde & cuidam alteri data eſt occaſio dicendi Αἰνελένην pro αἰνὴν Ἑλένην, *malam*, *& pernicioſam Helenam*. Et obſerva, ut qui irâ, atque indignatione graviter ſunt concitati, præ nimiâ animi perturbatione, vel in nomina propria invehi ſoleant, tametſi ea minimè omnium infauſta ſint, aut inauſpicata. Quid enim alioquin ad vituperationem conferret nomen illud Δύσπαρις, *malus Paris*, niſi quia in malum & natus eſt, & dictus Paris? Sic & Helena Ilium vocat κακοΐλιον, *malum*, *& infelix Ilium*, non quòd malum, aut inauſpicatum ſit hoc nomen; ſed quia, ut ait, ea mihi urbs nequaquam eſt nominanda. Simplex tamen eſt, dulceque, ac moderatum genus hoc conviciorum, neque admodum amarulentum. cujuſmodi & illud: ὦ Σιδηρώ. γυνὴ δ' αὕτη θρασεῖα τὸ οἰκεῖον ὄνομα φορεῖ. *Sidero*. *mulier hæc temeraria*, *& fera nomen ſuum gerit*. Præterea verò neſcio quam antitheſin, aut oppoſitionem, inter ſeſe habent τὸ, Δύσπαρι, *male Pari*, & τὸ, εἶδος ἄριστε. *formâ optime*. Facit enim propemodum hunc ſenſum:

ἐνδύσασθαι, τὸ Ἡσιόδειον. ὥσπερ ὁμοιότητά τινα ἔχει πρὸς τοῦτο τὸ Ὁμηρικόν. καὶ τὸ ταφῆναι δέ τινα, γῆν ἂν ἐνδύσασθαι, εἴποι τις. Οὕτω καὶ ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, τὸ γενέσθαι ὅλον ἐντὸς αὐτοῦ. ὁμοίως καὶ ὕδατα περιβαλέσθαι ποταμοῦ,[1] καὶ φῶς ἀναβαλέσθαι, ἱματίου δίκην. καὶ ἄλλα δὲ ὅμοια. Ἰστέον δὲ, ὅτι ῥηθήσεταί ποτε ἀστείως λάϊνον χιτῶνα φορεῖν καὶ ὁ [2]τὰ περιμάρμαρα φορῶν, καὶ λίθοις τιμίοις κατάπαστος.

κα'. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς ἐν τῷ, Τρῶες δειδήμονες, Ὅμηρος νοήματα μετεποίησεν οἰκεῖα φθάσαντα ῥηθῆναι. Τὸ γὰρ οὐτιδανοῖς ἀνάσσειν τὸν Ἀτρείδην, καὶ τὸ μεθήμονα, καὶ ἄχολον εἶναι τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸ δειδήμονας εἶναι τοὺς Τρῶας, μιᾶς ἐννοίας συγκροτοῦσιν ὁμοιότητα. Εἰ μὴ γὰρ οὐτιδανοὶ οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ εἰ μὴ μεθήμων ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ εἰ μὴ δειδήμονες οἱ Τρῶες, οὐκ ἂν τάδε τινὰ κακὰ ἐγένοντο. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς τοὺς μὲν Ἕλληνας, εἰ λειποτακτήσαιεν, θανάτῳ ἐτιμῶντο οἱ βασιλεῖς· Ἕκτωρ δὲ τὸν ἀδελφὸν Ἀλέξανδρον, λιπόντα τὴν τάξιν, σκώμμασι μόνοις ἀναγκαίως ἐδικαίωσεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι αἰσχρὰ ἔπη συνήθως, οἱ ὀνειδιστικοὶ, [3]ὅ ἐστι, ψεκτοὶ λόγοι· ὥσπερ ἀνάπαλιν καλὰ ἔπη, καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὐειδῆ, τὰ ἐγκωμιαστικά. Τὸ δὲ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, [4]ὅπερ Εὐριπίδης Αἰνόπαρί φησιν, ὡς καὶ τὴν Ἑλένην, Δυσελένην διὰ τοῦ ἐξαγγέλου Φρυγὸς, ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ Ἀλκμᾶνι μίξαντι ἀμφότερα, εἰπεῖν, Δύσπαρις, καὶ Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. ὅθεν ἀρχῆς ἐνδοθείσης, καὶ Αἰνελένην ἕτερός τις ἔφη, ἀντὶ τοῦ αἰνὴν Ἑλένην. Καὶ σημείωσαι, ὅτι σύνηθες τοῖς παθαινομένοις καὶ κατὰ κυρίων ὀνομάτων χωρεῖν· κἂν μὴ ὦσι δυσώνυμα. Τί γὰρ χρήσιμον εἰς ψόγον ἄλλως τὸ Δύσπαρις, εἰ μὴ ὅτι ἐπὶ κακῷ καὶ ἐγεννήθη, καὶ ἐκλήθη Πάρις; [5]Οὕτω καὶ Ἑλένη τὴν Ἴλιον κακοΐλιον καλεῖ, οὐχ ὅτι δύσφημον, ἢ δυσοιώνιστον τοὔνομα, ἀλλ' ὅτι, φησὶν, ἐμοὶ οὐκ ὀνομαστέα. Ἀφελεῖς δὲ, καὶ γλυκεῖαι, καὶ σώφρονες αἱ τοιαῦται ὕβρεις, καὶ οὐ πάνυ πικραί. ὁποῖον καὶ τὸ, [6]ὦ Σιδηρώ. γυνὴ δὲ αὕτη θρασεῖα τὸ οἰκεῖον ὄνομα φορεῖ. Ἔχει δέ τι καὶ ἀντιθετικὸν τὸ, Δύσπαρι, μετὰ τοῦ, εἶδος ἄριστε.

1. καὶ φῶς ἀναβαλέσθαι) Ex illo Pſal. 103. ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἱμάτιον. Suidas: ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον οἱ Ἀττικοί, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσι. Politus.

2. τὰ περιμάρμαρα) ſ. περιμάργαρα. Et ſic legere viſum Carolo Dufreſnio. *Polit.*

3. ὅ ἐστι, ψεκτοὶ λόγοι) Lege, ψεκτικοί. Polit.

4. ὅπερ Εὐριπίδης Αἰνόπαρί φησι) Euripides Αἰνόπαρι in Hecubâ. *Polit.*

5. Οὕτω καὶ Ἑλένη τὴν Ἴλιον κακοΐλιον καλεῖ) Non Helena, ſed Penelope. ἁμάρτημα μνημονικὸν Euſtathii. *Politus.*

6. ὦ Σιδηρώ) quod ex Sophocle affert exemplum Ariſtoteles Rhetoric. l. 2. c. 23.

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.

Alia ibi hujuſcemodi ὕβρεων genera, ut in Thraſymachum: ἀεὶ θρασύμαχος εἶ. & in Polum: ἀεὶ σὺ πῶλος εἶ. & in Draconem νομοθέτην· οὐκ ἀνθρώπου οἱ νόμοι, ἀλλὰ δράκοντος. Politus.

Digitized by Google

Μονονυχὶ γάρ φησιν, ὡς ἄλλως μὲν κακὸς καλὸς δὲ ἰδεῖν, οἷα καὶ θεοειδὴς ὤν.

κβ΄. Τὸ δὲ, εἶδος ἄριστε, ὑφ' ἓν τινες ἀναγινώσκουσι μετὰ τοῦ γυναιμανές. ἵνα λέγῃ, ὅτι, εἶδος ἄριστε ἐπὶ ἔρωτι, καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. Διὸ καὶ ἐπάγει τὸ, ἠπεροπευτὰ, ὅ ἐστιν, ἀπατεών. Rom. p. 380. ὅπερ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [1] γίνεται ἐκ τοῦ ἤμερος, καὶ τοῦ ὄψ ὀπὸς ἡ φωνή. ἵνα ᾖ ἠπεροπευτὴς, εἱονεὶ ἡμεροπευτὴς, ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἱμυλώτερον. ὃ καὶ τὴν μαστρωπὸν παράγει Δωρικώτερον. Δῆλον γὰρ, ὅτι γυνὴ μαστρωπὸς, πλεονασμῷ τοῦ ἐν μέσῳ σ΄, ἡ ματέρος ὄπα σοφιζομένη [2] ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, καθ' Ἡσίοδον. ἵνα ᾖ τὸ ἐντελὲς, ματεροπός. [3] ὅθεν μαστροπὸς ἡ καὶ ματρύλλα δι' αὐτό. ἀφ' οὗ καὶ ματρυλλεῖον τὸ πορνεῖον. [4] Ὁ δὲ γυναιμανὴς, ἢ ἐκ τοῦ γυναικομανὴς συγκέκοπται, [5] ἢ ἐκ τοῦ γυνομανὴς γίνεται, ὁμοίως τῷ μεσαιπόλιος, περὶ οὗ ἐν τοῖς ἐφεξῆς που δηλωθήσεται. Δῆλον δὲ, ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρως μανίᾳ ἔοικε. διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα, [6] γυναιμανῆ λέγει, ὁμοίως τῷ, ἱππομανὴς, χρυσομανής· ὧν πρὸς ὁμοιότητα, καὶ ἡ ἐρωμανία εἴρηται. Δῆλον δ', ὅτι ταυτὸν, γυναιμανῆ τινα, καὶ θηλυδρίαν, καὶ λάγνον, καὶ γύννιν προσειπεῖν. Καθολικώτερον δὲ τὸ, γυναιμανὴς, [7] τοῦ παρθενοπίπης, ὃς ἐν ἄλλοις κεῖται. ὡς καὶ [8] τοῦ πυῤῥοπίπης, [9] ὁ παιδοφίλης. οἳ σκώπτονται σφοδρότερον· [10] καθὰ καὶ ὑπὸ Πριάμου οἱ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῶν ἐρίφων ἁρπακτῆρες. Εἴη δ' ἂν ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, [11] ἔνθα εὔξεται ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν, καὶ Καλλίμαχος. Γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη, ἄλλως μὲν δριμέως φίλανδρος ἐκλήθη σεμνότερον· [12] ἡ δὲ Κωμῳ-

male quidem alioquio, & turpis; ſed tamen bonus, & pulcher viſu, quippe qui formâ ſimilitudinem geras deorum.

XXII. Τὸ, εἶδος ἄριστε, *formâ optime, ac præſtantiſſime*, nonnulli junctim legunt cum τῷ γυναιμανὲς, *mulieroſe, ſeu amore in mulieres inſane*. ita ut ſenſus ſit: formâ præſtantiſſime ob amorem, deceptionemque mulierum. Quare etiam ſubjicit τὸ, ἠπεροπευτὰ, hoc eſt, ἀπατεὼν, *deceptor, circumventor, impoſtor*. Quod quidem nomen, juxta veteres Grammaticos, fit ex ἤμερος, *cicur, mitis, manſuetus*, & ὄψ ὀπὸς, *vox, vocis*. ita ut ſit ἠπεροπευτὴς, quaſi ἡμεροπευτὴς, is, qui διὰ ἡμέρου ὀπὸς, *miti, placidâque voce*, fallaciùs, & per illecebras, unum aliquem pellicit, atque in fraudem inducit. Atque id etiam Doricè deducit τὴν μαστρωπὸν, *lenam*. Mulier enim μαστρωπὸς, *lena*, additâ in medio per pleonaſmum litterâ σ, ea eſt, ut conſtat, quæ ματέρος ὄπα, *matris vocem*, mentitur, ac ſimulat ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, *blandè garriendo, ſeu blandis verbis decipiendo*, ut loquitur Heſiodus. ita ut nomen integrum ſit τὸ ματεροπὸς, *matris vocem ſimulans*. Unde μαστροπὸς, quæ etiam ob id ipſum ματρύλλα. unde ματρυλλεῖον, *lupanar*. Ὁ γυναιμανὴς, *mulieroſus, mulierum amore inſanus*, aut vox facta eſt per ſyncopen ex γυναικομανὴς, aut fit ex γυνομανὴς, ſimiliter atque ὁ μεσαιπόλιος, *ſemicanus*, de quo alicubi poſtea clariùs agetur. Manifeſtum autem eſt, immoderatum amorem, & impotentem ſui, ſimilem eſſe inſaniæ. Quocirca morbo hoc laborantem, vocat γυναιμανῆ, *ab mulieres inſanientem*, ſimiliter atque dicitur ἱππομανὴς, *equino amore inſanus, vel equino more, libidinis furiis exſtimulatus*, & χρυσομανὴς, *auri amore inſanus* ad quorum exemplum dicta eſt ἡ ἐρωμανία, *inſanus amor, vel amoris inſania*. Conſtat etiam, idem prorſus eſſe, unum aliquem appellare γυναιμανῆ, *erga mulieres inſanientem*, & θηλυδρίαν, *mollem & effeminatum*, & λάγνον, *libidinoſum, ſeu rei venereæ appetentiorem*, & γύννιν, *ſemivirum, feminæ inſtar delicatum, ac mollem*. Porro autem ſignificatione latiùs patet τὸ γυναιμανὴς, *mulierum amore inſanus*, quàm τὸ, παρθενοπίπης, is, qui alibi legitur, *id eſt, cupidus virginum ſpectator, qui iis videlicet ſpectandis oculos ſuos paſcit, & oblectat, virginum inſidiator*. Sicuti etiam ὁ παιδοφίλης, *pædico, ſeu puerorum amans*, latiori eſt magiſque generali ſignificatione, quàm ὁ πυῤῥοπίπης, *ruforum inſidiator*. qui multò ſanè graviùs, atque acerbiùs notantur: pariter atque a Priamo raptores agnorum, atque hædorum. Eorum tamen, qui hac notâ inuruntur, ſimilis fuerit Callimachus, ubi vota is facit, atque optat, ut illecebram aliquam habeat ad puerum pelliciendum. Mulier autem viroſa, ſeu quæ virorum amore inſaniat, tametſi alioquin acriter vocata ſit φίλανδρος, *amans viri*, honeſtiori vocabulo; tamen Comicus eam ipſam falsè

1. γίνεται ἐκ τοῦ ἤμερος, καὶ τοῦ ὄψ ὀπὸς) Etymologici Magni Auctor: ἠπεροπευτὴς, ὁ ἀπατεὼν, παρὰ τὸ ἤμερον, καὶ τὴν ὄπα, ἡμεροπευτὴς, ὁ ἡμέρῳ ὀπὶ χρώμενος, ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς, ὅ ἐστι φωνῆς, ἀπατῶν. Polit.

2. ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, καθ' Ἡσίοδον) Numquam velim, obliviſcaris præcepti illius Heſiodei:

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι. Politus.

3. ὅθεν μαστροπὸς) Alias μαστρωπὸς cum ω. Polit.

4. Ὁ δὲ γυναιμανὴς, ἢ ἐκ τοῦ γυναικομανὴς συγκέκοπται) Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τοῦ γυναικὸς λέγεται γεγονέναι γυναικομανὴς· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γυναιμανής. Politus.

5. ἢ ἐκ τοῦ γυνομανὴς γίνεται) unde γυναιμανὴς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς τὴν αι δίφθογγον. Auctor idem Etymologici: ἢ λέγεται, ὅτι, ὥσπερ παρὰ τὸ τιμὴ γίνεται Τιμόθεος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γυνὴ γίνεται γυνομανὴς· καὶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς τὴν αι δίφθογγον, ὥσπερ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος, γυναιμανής. Politus.

6. γυναιμανῆ λέγει) τὸν ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενον. Polit.

7. τοῦ παρθενοπίπης, ὃς ἐν ἄλλοις κεῖται) Il. λ΄.
Τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.
Scholiaſta: παρθένους ὀπιπεύων, γυναιμανὲς, ἢ γυναιξὶ μαινόμενε. Politus.

8. τοῦ πυῤῥοπίπης) Sic ἀῤῥενοπίπαι Divo Paulo. Salvinus.
Ἀῤῥενοκοῖται Divo Paulo, non ἀῤῥενοπῖπαι. I. ad Corinth. c. 6. οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Et I. ad Timoth. c. 1. πόρνοις, ἀρσενοκοίταις. Politus.

9. ὁ παιδοφίλης) qui & παιδοπίπης. Polit.

10. καθὰ καὶ ὑπὸ Πριάμου) Il. ω΄ v. 262. Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Polit.

11. ἔνθα εὔξεται ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν) Callimachus: ἔχοιμί τι παιδὸς ἐφολκόν. Polit.

12. ἡ δὲ Κωμῳδία) Ariſtophanes Theſmophoriazuſis v. 599. Τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν. Scholiaſta: ἀνδρῶν ἐρῶ.

Digitized by Google

falsè dicit ἀνδρεράστριαν, *virorum amatricem*, *ſeu virorum amori deditam*. Ceterùm non eſſe verum id, quod aliqui putaverunt etiam de Βακχέβακχος, *Bacchebacchus*, & Ἀργειφόντης, *Argi interfector*, aliiſque hujus generis nominibus, ſcilicet τὸ γυναιμανῆ, *mulierum amore inſanum*, compoſitum eſſe ex caſu vocandi γύναι, *mulier*, accuratè oſtendit Chœroboſcus.

XXIII. Quod ait, ὄφελες ἄγονός τε ἔμεναι, καὶ ἄγαμος ἀπολέσθαι. *Utinam natus non fuiſſes, nuptiarumque expers periiſſes*, increpatio eſt familiaris, atque execratio in ſceleſtum, & nefarium hominem, quique in commune malum & natus ſit, & uxorem duxerit. Votum autem eſt rei, quæ minimè umquam perfici poſſit. qualia multa vota vovent homines perciti, atque inflammati irâ. Quî enim poſſunt non facta eſſe, quæ facta jam fuerint? Sic & Helena inferiùs ſeſe mortuam eſſe oportuiſſe ait, cum rapta fuit, illis videlicet verbis: *Utinam mihi mors placuiſſet*, &c. Idem porrò eſt, ex uſu linguæ communis dicere, ὤφελες, *debebas*, *utinam*, atque Jonicè ὄφελες. Producitur ultima τοῦ ὄφελες, more ſyllabæ communis, ad verſûs laxitatem vacuitatemque curandam. quemadmodum etiam antea τὸ ὁμηγερέες, *ſimul congregati*, ubi ſcilicet ait: Πάντες ὁμηγερέες. *Omnes ſimul congregati*; habet ultimam longam. Ἄγονος, tametſi communiùs is dicatur, qui ſterilis eſt, atque ineptus ad genituram; tamen nunc alio ſenſu accipitur pro eo, qui natus non eſt, neque in lucem editus. At verò qui infœcundus eſt, ac ſterilis, Homericè dictus fuerit ἄσπερμος, *ſeminis expers*, *ſemine carens*, *ſeu minimè fœtificus*, ſecundùm illud, ἄσπερμος γενεή. *genus ſine ſemine*, *ſeu carens ſucceſſore*. Τὸ ἔμεναι, *eſſe*, nunc quidem ſimplex habet τὸ μ᾽· itemque paullò poſt, cum ait: λώβην τ᾽ ἔμεναι. *dedecori*, *& probro eſſe*. Verùm inferiùs eamdem litteram μ᾽ duplicat, ubi ait: πρόμον ἔμμεναι. *propugnatorem eſſe*. Et eſt id exempli multò ubique crebrius, ac frequentius. Attamen ſciendum id, quod proditum fertur a Dionyſio Scytobrachione, Helenâ, & Paride filium natum eſſe Dardanum: qui quidem Dionyſius, ut perhibent, poſt illa verba: ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι. *nuptiarumque expers periiſſes*, exhibet hunc verſum:

Nec genibus ſuper baſiiſſet tibi ad oſcula natus.

Dardanus nimirum. ita ut fortaſſis rationi conſentaneum ſit, intelligere illud, ἄγονός τε ἔμεναι, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι. *natus non fuiſſes*, *& nuptiarum expers periiſſes*; per figuram hyſterologiæ, ſive per prothyſteron, perinde ac ſi diceret: neque nuptias iniiſſes, neque filium inde ſuſcepiſſes, Dardanum nimirum, ut diximus. Deinde illud, καὶ βουλοίμην, καὶ κέρδιον ἂν ἦν, *& vellem*, *& ſatius eſſet*, poſitum eſt ad eorum differentiam, qui aliquid volunt, quod minimè utile ſit, neque expediat.

XXIV. Ὁ ὑπόψιος, aut probroſum ſignificat, & ſuſpectum, quem aliqui limis oculis adſpiciunt, torvoque oculorum obtutu, odii cauſâ, adſpectant; aut eum, qui alios, ob timorem, deje-

μῳδία τὴν τοιαύτην, ἀνδρεράστριαν σκώπτει. Ὡς δὲ [1] οὐκ ἔστι τὸ γυναιμανὴ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς συντεθεῖσθαι, ὅ τινες ᾠήθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ βακχέβακχος, καὶ ἀργειφόντης, καὶ τῶν ὁμοίων, ὁ Χοιροβοσκὸς δείκνυσι πρὸς ἀκρίβειαν.

κγ΄. Τὸ δὲ, ὄφελες ἄγονός τε εἶναι, καὶ ἄγαμος ἀπολέσθαι, [2] εἰκαῖον μὲν ἐπιφώνημα ἀνθρώπῳ φαύλῳ, καὶ ἐπὶ κακῷ κοινῷ καὶ γεννηθέντι, καὶ γεγαμηκότι. Εὐχὴ δέ ἐστιν ἀδυνάτως ἔχουσα τελεσθῆναι. ὁποῖα πολλὰ εὔχονται οἱ ὀργιζόμενοι. Πῶς γὰρ οἷόν τε τὰ ἤδη γενόμενα μὴ γενέσθαι; Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ Ἑλένη θανεῖν ὀφείλειν εἶπεν, ὅτε ἡρπάγη, λέγουσα, ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν, καὶ τὰ ἑξῆς. Ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κοινῶς ὤφελες, καὶ Ἰωνικῶς ὄφελες. [3] Ἐκτείνεται δὲ ἡ λήγουσα τοῦ, ὄφελες, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, πρὸς θεραπείαν τῆς τοῦ στίχου λαγαρότητος. [4] ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ ὁμηγερέες ἐν τῷ, [5] Πάντες ὁμηγερέες, μακρὰν ἔχει καταληξιν. Ἄγονος δὲ κοινότερον μὲν, ὁ μὴ γεννῶν· νῦν δὲ ἄλλως ὁ μὴ γεννηθείς. Ὁ δ᾽ ἄ γε μὴ γεννῶν, ἄσπερμος ἂν Ὁμηρικῶς ῥηθείη, κατὰ τὸ, [6] ἄσπερμος γενεή. Τὸ δὲ ἔμεναι, νῦν μὲν ἁπλοῦν ἔχει τὸ μ΄, καὶ μετ᾽ ὀλίγα ἐν τῷ, λώβην τ᾽ ἔμεναι· κατωτέρω δὲ διπλάζει αὐτὸ ἐν τῷ, πρόμον ἔμμεναι. καὶ ἔστι πλεῖον ἡ χρῆσις αὕτη πανταχοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι λέγεται, [7] Διονύσιον τὸν Σκυτοβραχίονα ἱστορεῖν Δάρδανον παῖδα Ἑλένης, καὶ Πάριδος· ὅς, φασι, καὶ προφέρει μετὰ τὸ, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι, στίχον τοῦτον·

Μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱὸν

Δάρδανον. ὡς εἶναι ἴσως οὕτως εὔλογον νοηθῆναι τὸ, ἄγονός τε εἶναι, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι, κατὰ σχῆμα ὑστερολογίας, ἤτοι πρωθύστερον, ἀντὶ τοῦ, μήτε εἰς γάμον ἐλθεῖν, μήτε παῖδα ἐκεῖθεν σχεῖν, τὸν, ὡς ἐῤῥέθη, Δάρδανον. Τὸ δὲ, καὶ βουλοίμην, καὶ κέρδιον ἂν ἦν, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῶν βουλομένων μέν τι, μὴ κερδαλέον δέ. Baſ. p. 288.

κδ΄. Ὁ δὲ ὑπόψιος, ἢ τὸ ἐπονείδιστον δηλοῖ, καὶ ὕποπτον, ὃν τινες ὑποβλέπονται, ὑπόδρα ὁρῶντες, διὰ τὸ μῖσος, ἢ τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπό-

ἐράστας, καὶ φιλούσας, πτόρσον. καὶ πόρνας. Eupolis ſimplici etiam voce dixit ἐραστρίας. Pollux: καὶ γυναῖκας δὲ ἐραστρίας Εὔπολις εἴρηκε. καὶ ἀνδρεράστριαν Ἀριστοφάνης. Politus.

1. οὐκ ἔστι τὸ γυναιμανὴ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς συντεθεῖσθαι) Etymologici Magni Auctor: ἐκ τοῦ μαίνω μανῶ, καὶ τοῦ γυνὴ γυναικὸς γίνεται γυναιμανής, κατὰ συγκοπήν. οὐκ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς ἔχει τὴν σύνθεσιν. Et paullo poſt: ἀλλ᾽ οὔτε τὸ βακχέβακχος ἀπὸ κλητικῆς λέγεται συντεθῆναι· ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ βάκχα γέγονε βακχέβακχε· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, ὡς κλεπτίβαυον, κλεπτίβαυον. Politus.

2. εἰκαῖον μὲν ἐπιφώνημα) προσφώνημα, ſeu potiùs ἐπικερτόμημα. Non certè ἐπιφώνημα, quod dicunt Rhetores. Tale eſt loci hujus ἐπιφώνημα, quale alterius illius loci Homerici: Νήπιος, οὐδ᾽ ἄρ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. quod tamen doctus ille Rhetor, qui de Elocutione ſcripſit, negat eſſe ἐπιφώνημα. Οὐ γὰρ, inquit, ἐπιλέγεται, οὐδὲ ἐπικοσμεῖ, οὐδ᾽ ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι, ἢ ἐπικερτομήματι. Politus.

3. Ἐκτείνεται δὲ ἡ λήγουσα τοῦ, ὄφελες, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς) Apparet, Euſtathium legiſſe apud Homerum, ὄφελες ἄγονος τ᾽ ἔμεναι, non, ut habent libri editi, ὄφελες τ᾽ ἄγονος. Sic paullò ante ἐκτείνεται ἡ λήγουσα τοῦ, ἀνεχώρησεν.

4. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ ὁμηγερέες) Immo καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω. videlicet in libro β΄·

Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. Politus.

5. Πάντες ὁμηγερέες) l. ὁμηγερέες. Polit.

6. ἄσπερμος γενεή) ἄτεκνος, ἄγονος, Polit.

7. Διονύσιον τὸν Σκυτοβραχίονα) Suidas: Διονύσιος. Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων, καὶ Σκυτεύς. Politus.

πτόμενον, διὰ δειλίαν. Τινὲς δὲ γράφουσιν ἐπόψιον, τὸν ἂν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγόντα. Κυρίως μέντοι ἐπόψιον, ἐπὶ τόπου λέγεται ὑψηλοῦ. Τὸ δὲ, φάντες, φίλη λέξις τοῖς Ποιηταῖς. Τὸ μέντοι, φάμενοι, καὶ κοινόν ἐστιν [1] Ἀττικοῖς. Ταύτης τῆς ἀκολουθίας καὶ τὸ, ἔφη καὶ ἔφατο, καὶ τὸ, φῆ καὶ φάτο. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐπὶ εὐειδοῦς ἄφρονος, καλὸν εἰπεῖν τὸ, καλὸν εἶδος, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή. Βίαν δὲ φρενῶν, τὴν φρόνησιν λέγει. Ὅτε μέντοι συνθέτως ἐκ φρενῶν, καὶ ἀλκῆς ὁ ἀλκίφρων ῥηθείη, τότε, συντομίας λόγῳ, ἡ λέξις, τὸν καὶ ἀνδρεῖον, καὶ φρόνιμον ὑποδηλοῖ. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, καὶ ὅτι πᾶν σωματικὸν πλεονέκτημα, δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς, ἀχρεῖόν ἐστι. Τί οὖν ὄφελος Ἀλεξάνδρῳ, εἴπερ εἶδος ἄριστος ὢν, καὶ καλὸν εἶδος ἔχων, καὶ κόμην (Ἀφροδίτης δὴ ταῦτα δῶρα, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἐπαφρόδιτον) ἀχρεῖός τὰ ἄλλα ἐστὶν, οὔτε βίην ἔχων φρεσὶν, οὔτε ἀλκήν. Βελλεροφόντῃ μέντοι, κατ' ἄμφω καλῷ ὄντι, οὐκ Ἀφροδίτη, ἀλλὰ θεοὶ κάλλος, καὶ ἠνορέην ἔδωκαν, ὡς ἐρεῖ ὁ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς. Καὶ κίθαρις δὲ ἡ μὲν τοῦ Πάριδος, μωμητή· ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπαινετή· ἀείδουσα κλέα ἀνδρῶν· ὡς καὶ ἡ Ὁμήρου ποίησις. Καὶ αὐτὴ γὰρ ἀνδρῶν ἀείδει κλέα.

Ram. p.381.

κε. Κίθαρις δὲ γίνεται μὲν [2] παρὰ τὸ κινεῖν, ἢ κεύθειν ἔρωτας, κατὰ τοὺς παλαιούς. Κυθερείας γὰρ ὑπόκειται εἶναι δῶρον, ὡς ἀφροδίσιον. [3] Παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ, κιθάρα· καὶ ἔστιν ἴσως Αἰολικόν. διὸ καὶ προπαροξύνεται, κατὰ [4] τὸ ἑορτὴ ἔορτις. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ αὐλὴ αὖλις· ἔτι δὲ καὶ τὸ, χαρὰ χάρις. Ὅτι δὲ [5] τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ τῶν μεθ' Ὅμηρον. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ Κωμικὴ ποίησις· ἔτι δὲ καὶ ἡ Τραγικὴ· ἐν ᾗ προλάμπων Σοφοκλῆς, πολυᾴδεται [6] οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλοῦται· [7] ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος· [8] οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι, καὶ χορεύειν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς μὴ εὑρόντες Ἀλέξανδρον παρὰ τῷ Ποιητῇ κιθαρίζοντα, μεταγράφουσι κίδαρις, ἀντὶ τοῦ κίθαρις. Ἔστι δὲ πίλου γένος ἡ κίδαρις, ἅπαξ, φασὶ, ῥηθεῖσα ἐνταῦθα

τῷ

dejectis oculis, intuetur. Quidam verò ſcribunt ἐπόψιον, adſpectabilem, eum nempe, qui in omnium conſpectu turpiter fugit. Propriè tamen ἐπόψιον, adſpectabile, dicitur de loco edito, ac ſublimi. Τὸ, φάντες, dicentes, vox Poëtis chara, & familiaris. At enim τὸ, φάμενοι, fati, commune etiam eſt Atticis. Hujuſque claſſis eſt τὸ ἔφη, & ἔφατο, τὸ φῆ, & φάτο. dixit, fatur eſt. Ad hæc ſciendum, de homine formoſo, qui mente ſit minùs ſanâ, appoſitum dictu eſſe illud: egregia ſanè forma; ſed οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή. nulla vis ineſt in mente, neque ullum robur. Porrò autem βίαν φρενῶν, vim, ſeu virtutem mentis, prudentiam intelligit. Quando tamen voce compoſitâ ἐκ φρενῶν, καὶ ἀλκῆς, ex mente, & robore, dicitur ὁ Ἀλκίφρων, Alciphron, tunc ipſa hæc vox, pro conciſæ brevitatis ratione, hominem & fortem, & prudentem tacitè ſignificat. Atque hic inſuper obſervandum, bonum omne corporis, quo quis aliis præſtat, atque excellit, ſine animi virtute, omnino eſſe inutile. Quid igitur proſit Alexandro, quòd formâ ſit præſtantiſſimus, pulchrâque formâ ſit præditus, idemque comâ decorus, atque inſignis, quæ certè dona ſunt Veneris, ob eam, quæ in ipſis eſt, venuſtatem, ſi ad cetera alia inutilis eſt, atque ineptus, mentiſque virtute, ac robore eſt deſtitutus? Verùm Bellerophonti, quòd utrâque laude excellat, non Venus, ſed dii, pulchritudinem, ac fortitudinem tribuerunt, ut poſtea ait Poëta. Quin & Paridis cithara vituperanda eſt, atque irridenda: tametſi laudanda ſit cithara Achillis, quòd res virorum præclarè, ac fortiter geſtas carminibus celebret: ſicuti etiam Poëſis Homeri. Nam & ea præclara, ac fortia canit virorum facinora.

XXV. Κίθαρις, cithara, oritur παρὰ τὸ κινεῖν, ἢ κεύθειν ἔρωτας, a movendis, ſeu ab occultandis amoribus, ſecundùm veteres Grammaticos. In confeſſo namque eſt, donum hoc eſſe Cythereæ, tamquam Venereum, & dignum Venere. Factum eſt autem id nominis per denominationem a κιθάρα, cithara, & eſt fortaſſis Æolicum. Quare etiam acutum habet in antepenultimâ, ut τὸ ἔορτις ab ἑορτὴ, feſtum. Tale quoque τὸ αὖλις ab αὐλὴ, caula, ſtabulum, domicilium: nec non τὸ χάρις, gratia, a χαρά. Illud autem veteribus in deliciis fuiſſe, ut citharâ probè luderent, innumeri palam faciunt etiam de iis, qui Homeri tempora ſunt ſubſecuti. Idque teſtatur tum Poëſis Comica, tum etiam Tragica; in qua quum præluceat Sophocles, is vulgò celebratur, quòd non ad luſum modò pilæ peritus fuerit, ut luculentè patefecit Drama ejus Nauſicaa, quemadmodum expoſitum eſt in commentariis ad Odyſſeam; ſed etiam citharæ ſono maximè excelluerit: & ſic etiam ſaltando, ac choris ducendis. Verumtamen ſciendum, quoſdam eſſe, qui quum Alexandrum apud Poëtam nuſquam citharâ ludentem deprehendant, pro κίθαρις, citharis, cithara, reſcribunt κίδαρις, cidaris. Eſt autem pilei genus, cidaris, ſeu tiara, ſemel, ut

ajunt,

1. Ἀττικοῖς) lego, Ἀττικοῖς. Polit.

2. παρὰ τὸ κινεῖν, ἢ κεύθειν ἔρωτας) Etymologici Magni Auctor: Κίθαρις, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸν ἔρωτα. & rurſus: Κίθαρις κιθάρα παρὰ τὸ κεκινῆσθαι ῥᾳδίως ἢ παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ἔρωτα τοὺς ἀκούοντας· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τοὺς θυμούς. Politus.

3. Παρωνόμασται) Malim, παρωνυμίασται. Polit.

4. τὸ ἑορτὴ) οἱ Ἴωνες ψιλοῦσι. Namque alioquin τὸ ἑορτὴ δασύνεται, tamquam παρὰ τὸ εἰς τὰ ἐπὶ ὁρμᾶν, ὅ ἐστι τὰ ἀγαθὰ ὁρμᾶν. Politus.

5 τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς) Themiſtocles quòd fidibus canere neſciret, habitus eſt indoctior. Cic. Sabinus

6 οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι) Euſtathius ad Odyſſeam: μάλιστα δὲ, φασιν, εὐδοκίμησεν ὕστερον σφαιριστικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ Τραγικός· ὃς καὶ ἦν, φασι, τοὺς πλυντρίας διδάξας, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. Athenæus de Sophocle: ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Politus.

7. ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος) Athenæus: καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων, αὐτὸς ἐκιθάρισεν. Antiquus ſcriptor Vitæ Sophoclis: φασὶ δὲ, ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδί ποτε ἐκιθάρισεν. ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας γεγράφθαι φασί. Politus.

8. οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι, καὶ χορεύειν) Athenæus: Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν, ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν, ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ. μετὰ γοῦν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν περὶ τρόπαιον γυμνὸς ἀληλιμμένος ἐχόρευσε μετὰ λύρας. Politus.

Digitized by Google

ajunt, uſurpato hic Poëtæ. Qui & obſervant, alia quoque eſſe tum apud Homerum, tum apud alios, quæ ſimplici tantùm vice dicantur. Itaque Oppianus piſces ait λατύσσεσθαι πτερυγίαις, *alis pulſare aquas, alis verberare mare, ſeu natare*; & cervum πτώσσειν ἠλέματον, *vanum, ac ſtultum eſſe in trepidando*. Æſchylus item leonum catulos vocat ὀβρίκαλα, & regem βαλῆνα, ubi ſic ait: βαλλὴν, ἀρχαῖος βαλλήν. *Rex, antique rex*. Sed enim peculiari linguæ hoc eſt tribuendum: ex quo etiam mons Βαληναῖος, *Balenaus*, hoc eſt, regius, apud Plutarchum in libro de Fluminibus. Lycophron item jaculum totum ex ferro, σίγυμνον vocat, aut σίγυννον, ut in Bœotiâ dictum eſt. Euripides quoque ἄπος neutro genere dicit laborem. &, ἐπεζάρει σφίγξ, pro ἐπεβάρει, *premebat, ac gravabat ſphinx*, ad exemplum τοῦ βέρεθρον, ζέρεθρον, *barathrum, vorago, ſeu foſſa profundior*. itemque κατακονάν, ſiquidem id eſt nomen, Doricè vocat interemptionem, aut corruptelam; aut, ſi verbum, κατακονᾶν, exacuere, conſumere, atterere, attenuare. Quin & aſſertur illud Euripi-

τῶν Ποιητῶν λέγοντες, καὶ ἄλλα εἶναι ἅπαξ λεγόμενα παρ' Ὁμήρῳ τε, καὶ ἄλλοις. [1] Ὀππιανὸς μὲν λατύσσεσθαι πτερυγίαις ἰχθύας φησί· [2] καὶ ἔλαφον πτώσσειν ἠλέματον. Αἰσχύλος δὲ, [3] ὀβρίκαλά φησι τοὺς λεοντιδεῖς, καὶ βαλῆνα τὸν βασιλέα, ἐν τῷ, [4] βαλλὴν, ἀρχαῖος βαλλήν. [5] Γλώσσης δὲ τοῦτο. [6] ἐξ οὗ καὶ ὄρος Βαληναῖον, ὅ ἐστι βασιλικὸν, [7] παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν. [8] Λυκόφρων δὲ σίγυμνον, ἢ σίγυννον, ὡς ἐν Βοιωτίᾳ ἐῤῥέθη, τὸ ὁλοσίδηρόν φησιν ἀκόντιον. [9] Εὐριπίδης δὲ ἄπος, οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. καὶ, [10] ἐπεζάρει σφίγξ, ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει, καθ' ὁμοιότητα [11] τοῦ βέρεθρον, ζέρεθρον. [12] καὶ κατακονὰν ὀνοματικῶς τὴν διαφθορὰν Δωρικώτερον, ἢ κατακονᾶν ῥηματικῶς τὸ καταθήγειν. Καὶ ῥόπτρον δέ, φησι, δίκης ἔπαισέ τινα, [13] ἤγουν θεό-

1. Ὀππιανὸς μὲν λατύσσεσθαι πτερυγίαις ἰχθύας φησί) Oppianus Halieut. lib. 1. περιπλήθει δὲ θάλασσα
Πουλὺν ὑπαιρίοισιν λατυσσομένη πτερύγεσσιν.
Τὸ λατυσσομένη Scholia exponunt, κροτουμένη, τυπτομένη. Polit.

2. καὶ ἔλαφον πτώσσειν ἠλέματον) Hesiod. *Et cordis, & genibus tremit*. de hinnuleo, *Salvinus*.

3. ὀβρίκαλά φησι τοὺς λεοντιδεῖς) non modò τοὺς λεοντιδεῖς· ſed etiam, ut videtur, πάντων τῶν θηρίων ἔκγονα τὰ νέα. Æſchylus Agamemnone:
πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισι.
Heſychius: Ὀβρικάλοις, τοῖς τῶν θηρίων σκύμνοις. Pollux, ut rectè in eo legunt, ex codice MS. τὰ δὲ πάντων τῶν ἀγρίων τέκνα, ὀβρίκαλα οἱ Ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ ὄβρια. Alludit ſanè Pollux ad Æſchylum. *Politus*.

4. βαλλὴν, ἀρχαῖος βαλλήν) Æſchylus Perſis. Scholiaſta: βαλλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Polit.

5. Γλώσσης δὲ τοῦτο) γλώσσης Φρυγίας. Βαλλὴν Phrygibus ὁ βασιλεύς. Sextus Empiricus adverſ. Mathemat. οὕτω γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ περὶ τὸν Σοφοκλέα ποιμένες, ἐὰν βαλλὴν, λέγοντες, τὸν βασιλέα, λέγουσι Φρυγιστί. Plutarchus in libro de Fluminibus, ubi meminit lapidis Aſteria, qui in Sagari Phrygiæ fluvio naſcitur: προσηγορεύθη δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων βαλλὴν, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι βασιλεύς, καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β´ Φρυγιακῶν. Heſychius: Βαλλήν· βασιλεύς. Φρυγιστί. Ex Phrygiacâ linguâ neſcio quomodo hoc vocabulum ad Thurios tranſiit: ſi verum eſt, quod ſcripſit Euphorion, Thuriorum dialecti eſſe hanc vocem. Scholiaſta Æſchyli: Εὐφορίων δέ φησι, Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ Βαλλήναιον ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικόν. Sed ego ſuſpicabar τὸ Θουρίων aſſa ex ſcripturæ corruptelâ pro Φρυγῶν. Nam mons ille Balinæus, quem *Regium* interpretantur, erat in Phrygiâ prope Sagarin flumen. quod diſertè docet Plutarchus: Παράκειται δὲ αὐτῷ (Sagari fluvio) ὄρος Βαλλήναιον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικόν. Politus.

6. ἐξ οὗ καὶ ὄρος Βαληναῖον) lege, Βαλληναῖον. Alii tamen ſcribunt duplici λ, Βαλλήναιον, & Βαλλήν. ut vidimus paullò ante. Montem autem hunc Ballenæum, ſeu Balenæum, Plutarchus in libro De fluminibus tradit, ita nominatum eſſe a Ballenæo, Ganymedis filio. *Politus*.

7. παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν) Plutarchi librum de Fluminibus citat etiam in eamdem rem Euſtathius ad Odyſſeam pag. 1854. Λέγει δὲ καὶ Αἰσχύλος ἰδιωτικώτερον, καὶ οἱ κατὰ Ἀττικοὺς, βαλλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ βαλλήν. ὅθεν καὶ Βαλληναῖον (Sic ibi ſcriptum, ex pronuntiationis, ut credo, vitio, pro Βαλλήναιον) ὄρος παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ἀντὶ τοῦ βασιλικόν. Politus.

8. Λυκόφρων δὲ σίγυμνον, ἢ σίγυννον) Lycophron:
Ὁ δ' αὖ σιγύμνῳ πλευρ' ἀναῤῥήξας βοός.
Scholiaſta: ὁ δὲ Πολυδεύκης σιγύμνῳ, καὶ σιδηρῷ ἀκοντίῳ τὰ πλευρὰ ῥήξας τοῦ βοός. Polit.

9. Εὐριπίδης δὲ ἄπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη) Euripides Pheniſſis:
Καὶ πόδ' ἄθροισον, κάμπος ἐκβαλὼν ὁδῶ.
Quod ita omnino legendum cenſeo:
Καὶ πόδ' ἄθροισον, ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
Turbat enim prorſus ſenſum τὸ καί, ex quo compoſitum faciunt κάπος. Ἄπος dicit Euripides τὸν κάματον. Nec moror ibi Joſuam Barneſium legentem κάπος, quod eſt πνεῦμα. Sic enim non ſatis aptè videtur mihi dictum:
Καὶ πόδ' ἄθροισον, κάπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Politus.

10. ἐπεζάρει σφίγξ, ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει) Euripides Pheniſſis:
ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἀρπαγαῖσι πόλιν.
Scholia: ἐπεζάρει, ἐπίεζε, ἐπεβάρει, ἐπίεζε κακοποιοῦσα. Obſervarunt Græci Magiſtri, id verbi Euripidem ſemel adhibuiſſe. ut non facilè ſint audiendi docti viri, qui id ipſum verbum repetunt etiam in Rheſo: ubi quum antea ſcriptum eſſet
Ἀλλ' οἷα πόνων Θρῄκιον φυσήματα
Κροταλῶν ὕπνατα, Παιονὶς τ' ἐπεζάνει.
pro ἐπεζάνει reponunt ipſi ex Pheniſſis, ἐπεζάρει. Reſcribendum mihi videtur, ἐπιζάει. Ζάει Cypriorum linguâ eſt etiam πνέω. quod notat Heſychius. Unde ζαὴς ὁ μεγάλως πνέων, ὁ λάβρος, ὁ σφοδρῶς πνέων. Inde ἐπιζάει Euripides in Rheſo dixerit pro ἐπιπνέει. Politus.

11. τοῦ βέρεθρον, ζέρεθρον) Strabo lib. 8. τὰ βέρεθρα, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα. Politus.

12. καὶ κατακονὰν ὀνοματικῶς τὴν διαφθορὰν Δωρικώτερον, ἢ κατακονᾶν ῥηματικῶς) Utroque modo lectum a veteribus in Euripide, κατακονὰ, ὀνοματικῶς· & κατακονᾷ, ῥηματικῶς. Locus eſt hic Euripidis in Hippolyto:
Κατακονὰ μὲν ἂν ἀβίωτος βίος.
Κακὰν δ' ὁ τάλας πέλαγος αἰωρῶ
Τοσόνδ', ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν.
Vetus Scholiaſta: Κατακονὰ μὲν ἂν, ἀντὶ τῆς καταφθορᾶς. λέγει δὲ τὸ κατείληφέ με. ὁ δὲ νοῦς· καταφθορὰ ζωῆς ἀβιώτου κατείληφε. κακὸν δὲ ὁ τάλας πέλαγος αἰωρῶ. Γράφεται δὲ καὶ τὸ κατακονᾷ ῥῆμα, ἵν' ᾖ οὕτως. μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου. γράφεται καί, κατακονᾷ μὲν ἂν, ἀντὶ τοῦ καταπονεῖται. Heſychius legiſſe videtur κατακονὰ, ſeu potiùs, παροξυτόνως, κατακόνα, ὀνοματικῶς. Sic enim Heſychius: Κατακόνα, διαφθορά. Etymologus contra in Euripide legit κατακονᾷ, ῥηματικῶς. Verba hæc Etymologi: Ἀκόνη, ὁ λίθος, δι' οὗ ἀξύνεται ὁ σίδηρος· παρὰ τὸ κονῶ τὸ φθείρω, καὶ λεπτύνω, τὸ δ' ἐπιτατικόν, ἡ διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον· παρὰ Εὐριπίδης· Κατακονᾷ μὲν ἂν ἀβίωτος βίον. Henricus Stephanus, quantùm conjecturâ de Euripidis loco ipſe aſſequebatur, pro βίον reponendum credebat βίος. Sed legendum eſt βίος, ſi ſcribimus κατακονᾷ, ῥηματικῶς. Ἀβίωτος βίος eſt vita, propter miſeriarum, & calamitatum acerbitatem, minimè vitalis, ἡ δυστυχία τοῦ βίου, ut rectè explicat Scholiaſta. Hæc igitur mala, & acerba vita κατακονᾷ, ideſt, διαφθείρει, ſeu καταφθείρει. Sin autem ſcribimus κατακονὰ, ὀνοματικῶς, tunc certè legendum videtur βίον. Eſt enim κατακονὰ, ideſt, διαφθορὰ, βίου, juxta veterem Scholiaſtam, ut apparet ex his ejus verbis, quibus Euripidis ſenſum exponit: λέγει δὲ τό, κατείληφέ με. ὁ δὲ νοῦς· καταφθορὰ ζωῆς ἀβιώτου κατείληφέ με. Unde videtur Scholiaſta ille legi voluiſſe:
Κατακονὰ μὲν ἂν ἀβίωτος βίου,
ut ſit κατακονὰ ἀβίωτος, ideſt, ἀβιώτου. quod mihi ſanè parum probatur. Ego enim malim ſic legi, ἀβιώτου βίου. ut ſcilicet dicatur κατακονὰ ἀβιώτου βίου. Veruntamen ne ſic quidem in Euripidis lectione acquieſco. Illa Scholiaſtæ explicatio, ut ad ſententiam Euripidis percipiendam aliunde deſumatur τὸ κατείληφέ με, eſt nimis longè petita, atque adeò violenta. Ego planius ac ſimplicius tum lego, tum intelligo Euripidem. Et lego quidem ita, ὀνοματικῶς·
Κατακονὰ μὲν ἂν, ἀβίωτος βίος.
Intelligo verò, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἐστί. Dicit ſententiosè Euripides, vitam acerbam, & jucunditatis vitalis expertem, καταφθορὰν, ſeu interitum, eſſe; mortem eſſe, non vitam. Id eſt, quod dicit:
Καταφθορὰ μὲν ἂν, ἀβίωτος βίος. Politus.

13. ἤγουν θεόθεν τιμωρίαν, ὡς ἀπὸ τῆς ῥοπῆς) Per alluſionem ad locum Euripidis videtur mihi Suidas ῥόπτρον, inter alias ſignificatus, expoſuiſſe etiam τιμωρίαν. quòd nempe Euripides δίκης ῥόπτρον per metaphoram dixiſſet τὴν θεόθεν τιμωρίαν. Inde Suidas: Ῥόπτρον, ῥόπαλον, ἡ πληγή, ἡ τιμωρία. Suidam non cepit Kuſterus, qui τιμωρίαν interpretatur *tormenti genus*. Politus.

θεόθεν τιμωρία, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥόπτρου. [1] ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πλῆγμα, ἢ ῥόπαλον, ἢ καὶ ἄλλως, πάγη, ῥομφαία, εἶδος ξίφους, [2] ἢ ἐπίσπαστρον. Διὸ Λυσίας κρίκον θύρας αὐτὸ εἶναι δηλοῖ, ἐν τῷ, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ· [3] κατὰ Ἀνδοκίδου ἐν τῷ περὶ ἀσεβείας τοῦτο εἰπών. [4] Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα. οἷον, Διὸς αἴτει πανδόκῳ. Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι μονήρεις λέξεις πολλαχοῦ σεσημείωνται, τυχὸν μὲν ἐπιτηδευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀναγκαίως τιθέμεναι, πρὸς μέτρου χρείαν, ἢ πολυμαθείας ἔνδειξιν.

κϛʹ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι πολλαχοῦ ἐστιν ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἔπαινον, καὶ ψόγον σοφιστικῶς πορίζεσθαι. εἴγε καὶ ἡ κόμη σεμνύνει μὲν τοὺς, ὡς ἐρρέθη, καρηκομόωντας Ἕλληνας· εἰς ὕβριν δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανθεῖ. Κομᾶν μὲν γὰρ, οὐ γυναικεῖον, οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐπαφρόδιτον, ὅτι μηδὲ λέων, χαίτην τρέφων, πρὸς μόνον κάλλος εὐθετίζεται, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἐπαύξει τὸ φοβερόν· [5] κόμην δὲ ἔχειν, καὶ εὔκομον εἶναι, γυναικωτερόν ἐστι. [6] Διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίζεται, ὡς κόμην ἔχων, [7] οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, οὐδὲ ὁποίαν ἔχοι ἂν [8] Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης, ἀλλὰ ἠΰκομος γυνή. Ἐν δὲ τοῖς γραφεῖσιν Ὁμηρικοῖς ὅρα τὸ ῥηθὲν καίριον, ἀσύνδετον σχῆμα, θυμῷ, καὶ ἀγωνίᾳ πρέπον, καὶ πάνυ σφοδρὸν, κατά τε τὰς ἐννοίας, καὶ τὰ κομματικὰ σχήματα,

ripidis de quodam, quem ῥόπτρῳ δίκης ἔπαισε, *clava Dices percuſſit*, ultio videlicet divina, tamquam ictu clavæ, ſeu τοῦ ῥόπτρου. quod quidem, juxta antiquos Grammaticos, eſt fuſtis, aut baculus, ſeu clava, ſeu alio etiam ſignificatu, laqueus, framea, genus enſis, aut marculus, ſeu annulus forium. Quare Lyſias oſtii annulum, ipſum eſſe declarat, illis verbis: ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. *alligavit equum ad annulum forium templi*. Quæ verba ſunt in Andocidem in Oratione de Impietate. Ad hæc, Pindarus in Olympionicis, novo, atque inſolenti vocabulo, αἶτος, vocat hoſpitium, ſeu manſionem, atque habitationem. ut, Διὸς αἴτει πανδόκῳ. *Jovis manſioni communi, qua omnes ſcilicet excipiantur.* Multæ denique aliæ ſolitariæ, ſingulareſque voces multis in locis notatæ ſunt, atque animadverſæ: illæ quidem fortaſſis de induſtriâ conquiſitæ; ſed & aliter forſan neceſſariò ad metri uſum adhibitæ, aut ad variam eruditionem oſtentandam.

XXVI. Sciendum inſuper eſt, iiſdem ſæpe ex rebus tum laudem, tum vituperationem captioſè, atque argutè parari. Siquidem, quum Græcis decori, atque ornamento ſit coma, qui, ut dictum eſt, capite ſunt comato; tamen ea in Alexandro ad dedecus, atque ad contumeliam effloreſcit. Etſi enim capillatum eſſe, nec muliebre ſit, nec venuſtatem, aut, quæ Venerem deceat, elegantiam, neceſſariò præ ſe ferat, quia nec leo jubatus, ad unam ſolamque pulchritudinem compoſitus eſt, atque aptatus; ſed inde etiam ex jubâ multò ille terribilior, ac formidabilior evadit: tamen comam gerere, comâque eſſe comptâ, atque eleganti, moris eſt muliebris. Ideoque vitio vertitur Paridi, quòd comam habeat, non qualem Græci, qui capite comato eſſe dicuntur, nec qualem habeat intonſus ille Apollo; ſed qualem femina a capillis pulchra, ae decora. Porro autem in verbis hiſce Homericis vide illud ipſum, quod notatum eſt, appoſitum dicendi genus, extra conjunctiones, per diſſolutionis figuram, iræ, ac contentioni conveniens, plenumque vehementiâ, tum in ſen-

1. ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πλῆγμα, ἢ ῥόπαλον) Heſychius: ῥόπτρον, ῥόπαλον. Polit.

2. ἢ ἐπίσπαστρον) Heſychius: τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας. ἔνιοι κρίκον. Polit.

3. κατὰ Ἀνδοκίδου ἐν τῷ περὶ ἀσεβείας τοῦτο εἰπών) Harpocration: Ῥόπτρον. Λυσίας κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας· ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. νυνὶ τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει. Eadem ex Harpocratione Suidas. Fragmenti hujus veſtigium apparet in Oratione quadam Lyſiæ, quæ magnam partem imperfecta, ac ſine exordio, initium nunc ducit ab his verbis: ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ, ὡς ἀποδιδούς. quibus ſanè verbis, ad explendam aliquâ ex parte lacunam, præponenda ſunt hæc alia: ἔδησε τὸν ἵππον. Eam Orationem confuderat Aldus cum alterâ, cujus Fragmentum, ſeu Exordium, præmiſerat ſub hoc titulo: Ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας, ἀπολογία. Aldum ſecutus fuerat in editione ſuâ veterum Oratorum Henricus Stephanus. Sed rectè obſervarunt docti viri, fragmenta ea eſſe diverſarum Orationum, & harum alteram ad defenſionem Calliæ, alteram ad Andocidis accuſationem pertinere. Hinc, iis Orationibus ſeparatis, ſuum cuique titulum aſſignarunt. Prioris exordium prodiit cum hoc titulo: Ὑπὲρ Καλλίου ἀπολογίας προοίμιον. Altera Oratio hodie inſcripta eſt: Κατὰ Ἀνδοκίδου ἱεροσυλίας. quæ ex Harpocratione inſcribenda eſſet: Κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. Sed dubitat Harpocratio, an ea Lyſiæ Oratio ſit genuina. *Politus*.

4. Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα) Euſtathius rurſus ad lib. μʹ Iliad. ἀπὸ τοῦ αἶτος, ἤγουν ἐνδιαιτήματος, ὃ παρὰ τῷ Πινδάρῳ κεῖται ἐν τῷ, Διὸς αἴτει πανδόκῳ, ἤγουν ἄλσει κοινῷ. Pudet me hic erroris, quem valde vereor, ne Euſtathius, vir ſanè doctiſſimus, & Græcorum magiſtrorum multò optimus, atque eruditiſſimus, pueriliter commiſerit. Quem quidem errorem ut coarguam, ac demonſtrem, ſatis fuerit, verba ipſa Pindari in medium proferre. Pindarus Olymp. Od. 3.

ἐλαίας. Τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,
Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα. Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα,
Ξυνόν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.

Ubi quis non videt, τὸ αἴτει idem eſſe, atque ᾔτει, ab αἰτέω; Scholia recentiora in Pindarum: ἣν τινα ἐλαίαν ὁ Ἀμφιτρυωνίδης καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὁ Ἡρακλῆς, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι τοὺς ἐκεῖ ὄντας ἄνδρας, τοὺς τὸν Ἀπόλλωνα τιμῶντας, ἤνεγκε, καὶ ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιαρῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴστρου, κάλλιστον μνῆμα, καὶ ἀνάμνησιν, καὶ μαρτύριον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. ἐκ γὰρ τοῦ κοτίνου Ὀλυμπιονίκαις δηλοῦται. οὗτος, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς πιστὰ φρονῶν αὐτοῖς, ἤτοι φίλος ὢν αὐτοῖς, καὶ οὐ διὰ μάχης ἐλὼν, ᾔτησε ταύτην, δηλονότι τὴν ἐλαίαν, καὶ φύτευμα σκιερὸν τῷ πανδόκῳ, καὶ πάντας δεχομένῳ τοὺς Ἕλληνας ἄλσει τοῦ Διὸς, ἤτοι τῷ Διὶ ἀφιερωμένῳ τεμένει. λέγω δὴ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τόπῳ, καὶ ξυνὸν, καὶ κοινὸν στέφανον ἀρετῆς τοῖς ἀνθρώποις. ἤγουν δι' οὗ πάντες οἱ νικῶντες στεφανοῦνται. & rurſus: ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, ᾔτησε τὴν ἐλαίαν, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἵνα ποιήσῃ αὐτοῖς ἐν αὐτῷ φυτείαν, σκιᾶς ποιητικὴν κοινὴν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ χρήσηται αὐτῇ καὶ εἰς στεφάνους τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. Alii legunt in Pindaro περισπωμένως, αἰτεῖ. Quia ſcriptum erat παροξυτόνως, αἴτει· ideo credo aliquos exiſtimaſſe, dictum a Pindaro αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα. Quem errorem ſibi quoque imprudenti objici paſſus eſt magnus vir Euſtathius. *Politus*.

5. κόμην δὲ ἔχειν, καὶ εὔκομον εἶναι, γυναικωτερόν ἐστι) Cinnati, capillati, malè audiunt. apud Syneſium in Encomio Calvitiei Senarius:

Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. Salvinus.

6. Διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίζεται) *Fine coli medico forma virilis amat*. Propertius. *Salvinus*.

7. οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς) Homerus: καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Salvin.

8. Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης) Apollo dictus ἀκερσεκόμης. Tibullus:
Solis æterna eſt Phœbo, Bacchoque juventa.
Nam decet intonſus crinis utrumque deum. Salvinus.

ſententiis, tum in Commatis, ſeu Inciſis figuratis, tum in ratione ipſâ interrogandi per objurgationem, in hunc modum: *Non ne tute, talis videlicèt exiſtens, trajectâ velocibus navibus mari, unanimis ſociis coactis, cum alienigenis commixtus, formoſam mulierem abduxiſti?* Sermone enim quum utatur celeri, atque incitato, participia quaterna adhibet, nullis inter ſeſe conjunctionibus copulata. Sic etiam paullò ante dixerat: *ingens in corpus incidens, nactus aut cervum, aut capram, eſuriens*. Ibi namque, per celerem, atque acrem loquendi formam, participia terna poſita ſunt, nullo nexu conjunctionum: perinde quaſi, properante leone, ſimul cum eo ipſe quoque Poëta accurrat. Et obſerva, ut perinde Hector hoc loci de Paride, atque de Helenâ loquatur. Nam & illum formâ præſtantiſſimum vocet, & Helenam formoſam. Immo & accepiſſe eum a Venere formamque, & comam affirmat. quod pariter in Helenam optimè quadraverit, quæ ob id ipſum meritò dici poſſit εὔκομος, *comæ pulchritudine inſignis*. Non ſic tamen Græci καρηκομόωντες, *comati, quorum promiſſa erat a capite cæſaries*, ut proximè ante ſcriptum eſt.

XXVII. Rurſus obſerves, velim, diſcrimen, quod habent inter ſeſe τὸ εὐειδὴς, *ſpecioſus, pulcher, pulchrâ ſpecie præditus*, & τὸ, θεοειδὴς, *ſpecie præditus divinâ, deorum inſtar ſpecioſus, ſpeciem divinam præ ſe ferens*. Siquidem τὸ θεοειδὴς, *diis ſimile, ſeu quod ſpeciem divinam habet*, de viris dicitur: at verò τὸ εὐειδὴς, *ſpecioſum, ſeu eximiâ pulchritudine præditum*, de mulieribus. Differunt etiam inter ſeſe, juxta veteres auctores, εὔμορφος, *formoſa, quæ bonâ eſt, ac pulchrâ formâ*, & εὐειδὴς, *ſpecioſa, quæ eximiâ eſt, atque eleganti ſpecie*: quòd εὔμορφος, *formoſa*, ea dicitur, quæ facie eſt pulchrâ, ac decorâ; εὐειδὴς verò, i. e. *ſpecioſa*, quæ parte omni, qua patet, ſeu toto corpore, pulchra eſt, atque, ut ita dicam, egregio eſt corporis habitu, hoc eſt, perpulchra in commenſu, aptâque membrorum, ac partium diſpoſitione. Homerus item primus eodem ſenſu accipit τὸ εὖ, *bene, ſeu pulchrè*, & τὸ ἄριστον, *optimum, ſeu præſtantiſſimum*, cum per polyonymiam, ſeu ſynonymiam figuram, Helenam dicit εὐειδῆ, *bonâ, ſeu pulchrâ ſpecie præditam*; Alexandrum verò ἄριστον εἶδος, *ſpecie optimum, ac præſtantiſſimum*. Sciendum autem eſt, τὸ, ἐν ποντοπόροις νηυσὶν, *in percurrentibus mare navibus*, dictum eſſe per additionem, ſeu appoſitionem impropriam, de qua agetur in libro η. Τὸ ἐπιπλώσας, *navigando emenſus, trajiciens, ſeu tranſmittens mare*, fit ex verbo diſyllabo πλώω, *navigo*. Quamquam & alibi uſurpatum reperiatur ἐπιπλὼς per apocopen. Id, quod ait, τοιόσδε ἐὼν, *talis tute exiſtens*, quum obſcurè, & ſub quodam veluti verborum arcano, ob ſermonis ex irâ celeritatem, atque acrimoniam, dictum ſit; magnam ſanè indicat, &, pene dixerim, infandam, ſeu ne dignam quidem relatu, ignaviam Paridis, tamquam hominis nihili, & prorſus contemnendi. Sicuti e contrario τὸ, οἵου ἀνδρὸς ἔχεις παράκοιτιν, *qualis viri uxorem habeas*, magnam ſubdocet, & quæ nec verbis facilè explicetur, cla-

ματα, καὶ τὸν τῆς ἐρωτήσεως ἔλεγχον, τό, Ἆρα τοιόσδ' ἐών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι πόντον ἐπι- Baſ. p. 289.
πλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέα ἀνῆγες; Τέσσαρας γὰρ ἀσυνδέτως ἔφη μετοχάς, γοργῶς τὸν λόγον μεταχειρισάμενος. Οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη ἐν τῷ, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, εὑρὼν ἢ ἔλαφον, ἢ ἄγρα, πεινάων. Καὶ ἐκεῖ γὰρ τρεῖς μετοχαὶ κεῖνται γοργότερον, δίχα συνδέσμου, συνεπιτρέχοντος οἷον τοῦ Ποιητοῦ τῇ σπουδῇ τοῦ λέοντος. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅπως ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν εἰς ταυτὸν ἄγει τῇ Ἑλένῃ τὸν Πάριν ὁ Ἕκτωρ. Ἐκεῖνον τε γὰρ, εἶδος ἄριστον λέγει, καὶ τὴν Ἑλένην δὲ εὐειδέα. καὶ ἐξ Ἀφροδίτης δὲ αὐτὸν ἔφη λαβεῖν τά, τε εἶδος, καὶ τὴν κόμην. ὃ καὶ τῇ Ἑλένῃ ἂν πρέποι ῥηθῆναι, ἥτις δι' αὐτὸ καὶ εὔκομος λέγοιτ' ἄν. Ἕλληνες μέντοι, οὐχ οὕτω καρηκομόωντες, ὡς καὶ προσεχῶς γέγραπται.

κζ'. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι διαφορὰν ἔχει τὸ Rom. p. 382.
εὐειδὴς, καὶ τὸ θεοειδής· εἴπερ ἀνδράσι μὲν τὸ θεοειδὲς, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδὲς ἐπιλέγεται. καὶ ὅτι διαφέρετον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [1] εὔμορφος, καὶ εὐειδής. Εὔμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος· εὐειδὴς δὲ ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλή, καί, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φυῆς. ὅπερ ἐστὶ περικαλλὴς ἐν συμμετρίᾳ μελῶν, καὶ μερῶν. καὶ ὅτι [2] Ὅμηρος πρῶτος εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ εὖ, καὶ τὸ ἄριστον, εἰπὼν, κατὰ σχῆμα πολυωνυμίας, εὐειδῆ μὲν τὴν Ἑλένην· ἄριστον δὲ εἶδος τὸν Ἀλέξανδρον. Ἰστέον δὲ, ὅτι [3] τὸ μὲν, ἐν ποντοπόροις ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει προσθήκην, περὶ ἧς ἐν τῇ η ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται· τὸ δὲ, ἐπιπλώσας, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ πλώω δισυλλάβου ῥήματος· εὕρηται δὲ ἀλλαχοῦ [4] ἐπιπλὼς, κατὰ ἀποκοπήν. Τὸ δὲ, τοιόσδε ἐὼν, ἀνεκφάντως, καὶ οἷον μυστικῶς λεχθὲν, διὰ θυμικὴν γοργότητα, πολλὴν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἄρρητον ἐμφαίνει [5] τοῦ Πάριδος οὐθένειαν. ὥσπερ τό, οἵου ἀνδρὸς ἔχεις παράκοιτιν, πολλὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδηλοῖ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀνέκφρα-

στον

1. Εὔμορφος, καὶ εὐειδής) Virgilius Ecl. 2.
Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.
Et alibi:
Formoſam reſonare doces Amaryllida ſilvas.
ὡραῖον. ὡραίαν. In Æneide: *pulcher Iulus*. καλός. Salvinus.

2. Ὅμηρος πρῶτος εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ εὖ, καὶ τὸ ἄριστον) Ariſtoteles: τὸ γὰρ εὖ τῷ καλῶς ταὐτό. Politus.

3. τὸ μὲν, ἐν ποντοπόροις ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει προσθήκην) Non eſt additio impropria, ſed propria, & elegantiæ cauſâ. in Pſalmo: *Piſces maris, qui perambulant ſemitas maris*. Salvinus.

4. ἐπιπλὼς, κατὰ ἀποκοπήν) Il. ζ. Il. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. Veteres Scholiaſtæ: ἐπιπλὼς, ἐπιπεπλευκώς· κατὰ συγκοπήν, Ἰωνικῶς τε, καὶ Ποιητικῶς. Etymologo autem dicitur eſſe ἐπιπλὼς ex ἐπιπλώσας, κατὰ συγκοπήν. Politus.
ἐπιπλὼς eſt participium præteriti medii. *Salvinus*.

5. τοῦ Πάριδος οὐθένειαν) Apud Theocr. in Ἀδωνιαζούσαις, fœminæ cuidam dicitur vir ſuus procerus, ac ignavus, ὁ τρισκαιδεκάπηχυς. *tredecim cubitorum homo*. & ad Telemachum in Odyſſeâ dicitur: οὐκ ἔτι νήπιος ἐσσί. *non amplius tantulâ ætate es*. Salvinus.

θεόθεν τιμωρία, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥόπτρου. [1] ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πλῆγμα, ἢ ῥόπαλον, ἢ καὶ ἄλλως, πάγη, ῥομφαία, εἶδος ξίφους, [2] ἢ ἐπίσπαστρον. Διὸ Λυσίας κρίκον θύρας αὐτὸ εἶναι δηλοῖ, ἐν τῷ, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ· [3] κατὰ Ἀνδοκίδου ἐν τῷ περὶ ἀσεβείας τοῦτο εἰπών. [4] Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα. οἷον, Διὸς αἴτει πανδόκῳ. Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι μονήρεις λέξεις πολλαχοῦ σεσημείωνται, τυχὸν μὲν ἐπιτηδευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀναγκαίως τιθέμεναι, πρὸς μέτρου χρείαν, ἢ πολυμαθείας ἔνδειξιν.

κϛʹ. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι πολλαχοῦ ἐστιν ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἔπαινον, καὶ ψόγον σοφιστικῶς πορίζεσθαι. εἴγε καὶ ἡ κόμη σεμνύνει μὲν τοὺς, ὡς ἐρρέθη, καρηκομόωντας Ἕλληνας· εἰς ὕβριν δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανθεῖ. Κομᾶν μὲν γὰρ, οὐ γυναικεῖον, οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐπαφρόδιτον, ὅτι μηδὲ λέων, χαίτην τρέφων, πρὸς μόνον κάλλος εὐθετίζεται, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἐπαύξει τὸ φοβερόν· [5] κόμην δὲ ἔχειν, καὶ εὔκομον εἶναι, γυναικικώτερόν ἐστι. [6] Διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίζεται, ὡς κόμην ἔχων, [7] οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, οὐδὲ ὁποίαν ἔχοι ἂν [8] Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης, ἀλλὰ ἠΰκομος γυνή. Ἐν δὲ τοῖς γραφεῖσιν Ὁμηρικοῖς ὅρα τὸ ῥηθὲν καίριον, ἀσύνδετον σχῆμα, θυμῷ, καὶ ἀγωνίᾳ πρέπον, καὶ πάνυ σφοδρὸν, κατά τε τὰς ἐννοίας, καὶ τὰ κομματικὰ σχήματα,

ripidis de quodam, quem *ῥόπτρον Δίκης ἔπαισε*, *clava Dices percuſſit*, ultio videlicet divina, tamquam ictu clavæ, ſeu *τοῦ ῥόπτρου*. quod quidem, juxta antiquos Grammaticos, eſt fuſtis, aut baculus, ſeu clava, ſeu alio etiam ſignificatu, laqueus, framea, genus enſis, aut marculus, ſeu annulus forium. Quare Lyſias oſtii annulum, ipſum eſſe declarat, illis verbis: *ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. alligavit equum ad annulum forium templi*. Quæ verba ſunt in Andocidem in Oratione de Impietate. Ad hæc, Pindarus in Olympionicis, novo, atque inſolenti vocabulo, *αἶτος*, vocat hoſpitium, ſeu manſionem, atque habitationem. ut, *Διὸς αἴτει πανδόκῳ. Jovis manſione communi, qua omnes ſcilicet excipiantur.* Multæ denique aliæ ſolitariæ, ſingulareſque voces multis in locis notatæ ſunt, atque animadverſæ: illæ quidem fortaſſis de induſtriâ conquiſitæ; ſed & aliter forſan neceſſariò ad metri uſum adhibitæ, aut ad variam eruditionem oſtentandam.

XXVI. Sciendum inſuper eſt, iiſdem ſæpe ex rebus tum laudem, tum vituperationem captioſè, atque argutè parari. Siquidem, quum Græcis decori, atque ornamento ſit coma, qui, ut dictum eſt, capite ſunt comato; tamen ea in Alexandro ad dedecus, atque ad contumeliam efflorescit. Etſi enim capillatum eſſe, nec muliebre ſit, nec venuſtatem, aut, quæ Venerem deceat, elegantiam, neceſſariò præ ſe ferat, quia nec leo jubatus, ad unam ſolamque pulchritudinem compoſitus eſt, atque aptatus; ſed inde etiam ex jubâ multò ille terribilior, ac formidabilior evadit: tamen comam gerere, comâque eſſe comptâ, atque eleganti, moris eſt muliebris. Ideoque vitio vertitur Paridi, quòd comam habeat, non qualem Græci, qui capite comato eſſe dicuntur, nec qualem habeat intonſus ille Apollo; ſed qualem femina a capillis pulchra, ac decora. Porro autem in verbis hiſce Homericis vide illud ipſum, quod notatum eſt, appoſitum dicendi genus, extra conjunctiones, per diſſolutionis figuram, iræ, ac contentioni conveniens, plerumque vehementiâ, tum in ſen-

1. *ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πλῆγμα, ἢ ῥόπαλον*) Heſychius: *ῥόπτρον, ῥόπαλον*. Polit.

2. *ἢ ἐπίσπαστρον*) Heſychius: *τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας. ἕτεροι κρίκον*. Polit.

3. *κατὰ Ἀνδοκίδου ἐν τῷ περὶ ἀσεβείας τοῦτο εἰπών*) Harpocration: *Ῥόπτρον. Λυσίας κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας· ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ, τοῦ τῆς θύρας κρίκον λέγει*. Eadem ex Harpocratione Suidas. Fragmenti hujus veſtigium apparet in Oratione quadam Lyſiæ, quæ magnam partem imperfecta, ac ſine exordio, initium nunc ducit ab his verbis: *ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ, ὡς ἀποδιδούς*. quibus ſanè verbis, ad explendam aliquâ ex parte lacunam, præponenda ſunt hæc alia: *ἔδησε τὸν ἵππον*. Eam Orationem confuderat Aldus cum alterâ, cujus Fragmentum, ſeu Exordium, præmiſerat ſub hoc titulo: *Ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας, ἀπολογία*. Aldum ſecutus fuerat in editione ſuâ veterum Oratorum Henricus Stephanus. Sed rectè obſervarunt docti viri, fragmenta ea eſſe diverſarum Orationum, & harum alteram ad defenſionem Calliæ, alteram ad Andocidis accuſationem pertinere. Hinc, iis Orationibus ſeparatis, ſuum cuique titulum aſſignarunt. Prioris exordium prodiit cum hoc titulo: *Ὑπὲρ Καλλίου ἀπολογίας προοίμιον*. Altera Oratio hodie inſcripta eſt: *Κατὰ Ἀνδοκίδου ἱεροσυλίας*. quæ ex Harpocratione inſcribenda eſſet: *Κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας*. Sed dubitat Harpocratio, an ea Lyſiæ Oratio ſit genuina. *Politus*.

4. *Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα*) Euſtathius rurſus ad lib. μʹ Iliad. *ἀπὸ τοῦ αἶτος, ἤγουν ἐνδιαιτήματος, ὃ παρὰ τῷ Πινδάρῳ κεῖται ἐν τῷ, Διὸς αἴτει πανδόκῳ, ἤγουν ἄλσει κοινῷ*. Pudet me hic erroris, quem valde vereor, ne Euſtathius, vir ſanè doctiſſimus, & Græcorum magiſtrorum multò optimus, atque eruditiſſimus, pueriliter commiſerit. Quem quidem errorem ut coarguam, ac demonſtrem, ſatis fuerit, verba ipſa Pindari in medium proferre. Pindarus Olymp. Od. 3.

> ἐλαίας. Τάν ποτε
> Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
> Ἀμφιτρυωνιάδας,
> Μνᾶμα τῶν Ὀλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,
> Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα. Ὅγε
> Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ
> Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα,
> Ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶς.

Ubi quis non videt, *τὸ αἴτει* idem eſſe, atque *ᾔτησε*, ab *αἰτέω*; Scholia recentiora in Pindarum: *ἣν ποτε ἐλαίαν ὁ Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὁ Ἡρακλῆς, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ὑπερβορέων τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι τοὺς ἐκεῖ ὄντας ἄνδρας, τοὺς τὸν Ἀπόλλωνα τιμῶντας, εἶπεν. καὶ ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιερῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴστρου, κάλλιστον μνῆμα, καὶ ὑπόμνημα, καὶ μαρτύριον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. ἐν γὰρ τῷ κοτίνῳ Ὀλυμπιονίκαις δηλοῦται. αὐτὸς, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς πιστὰ φρονῶν αὐτοῖς, ὅτι φίλος ἦν αὐτοῖς. καὶ οὐ διὰ μάχης ἰὼν, ᾔτησε ταύτην, δηλονότι τὴν ἐλαίαν, καὶ φύτευμα σκιερὸν τῷ πανδόκῳ, καὶ πάντας δεχομένῳ τοὺς Ἕλληνας ἄλσει τοῦ Διὸς, ὅτι τῷ Διῒ ἀφιερωμένῳ τεμένει. λέγω δὲ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τόπῳ. καὶ ξυνὸν, καὶ κοινὸν στέφανον ἀρετῆς τοῖς ἀνθρώποις. ἔχειν δὲ οὐ πάντες οἱ νικῶντες στεφανοῦνται*. Et rurſus: *ταυτὸ λέγων, ὥσπερ οὖν ἔλεγον, ᾔτησε τὴν ἐλαίαν, χωρίον τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἵνα ποιήσῃ αὐτοῖς ἐν αὐτῷ φυτείαν, σκιᾶς ποιητικὴν κοινὴν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ χρήσεται αὐτῇ καὶ εἰς στεφάνους τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι*. Alii legunt in Pindaro *παροξυτόνως, αἴτει*. Quia ſcriptum erat *παροξυτόνως, αἴτει*· ideo credo aliquos exiſtimaſſe, dictum a Pindaro *αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα*. Quem errorem ſibi quoque imprudenti objici paſſus eſt magnus vir Euſtathius. *Politus*.

5. *κόμην δὲ ἔχειν, καὶ εὔκομον εἶναι, γυναικικώτερόν ἐστι*) Cirrati, capillati, malè audiunt. apud Syneſium in Encomio Calvitiei Senarius:

> Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηλίζεται. Salvinus.

6. *Διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίζεται*) *Fine ſoli modico forma virilis amat*. Propertius. *Salvinus*.

7. *οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς*) Homerus: *καρηκομόωντες Ἀχαιοί* Salvin.

8. *Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης*) Apollo dictus *ἀκερσεκόμης*. Tibullus:

> *Solis æterna eſt Phœbo, Bacchoque juventa.*
> *Nam decet intonſus crinis utrumque deum*. Salvinus.

ſententiis, tum in Commatis, ſeu Inciſis figuratis, cum in ratione ipſâ interrogandi per objurgationem, in hunc modum: *Non ne tute, talis videlicet exiſtens, trajecta velocibus navibus mari, unanimis ſociis coactis, cum alienigenis commixtus, formoſam mulierem abduxiſti?* Sermone enim quum utatur celeri, atque incitato, participia quaterna adhibet, nullis inter ſeſe conjunctionibus copulata. Sic etiam paullò ante dixerat: *ingens in corpus incidens, nactus aut cervum, aut caprum, eſuriens.* Ibi namque, per celerem, atque acrem loquendi formam, participia terna poſita ſunt, nullo nexu conjunctionum: perinde quaſi, properante leone, ſimul cum eo ipſe quoque Poëta accurrat. Et obſerva, ut perinde Hector hoc loci de Paride, atque de Helenâ loquatur. Nam & illum formâ præſtantiſſimum vocat, & Helenam formoſam. Immo & accepiſſe eum a Venere formamque, & comam affirmat. quod pariter in Helenam optimè quadraverit, quæ ob id ipſum meritò dici poſſit εὔκομος, *comæ pulchritudine inſignis.* Non ſic tamen Græci καρηκομόωντες, *comati, quorum promiſſa erat a capite cæſaries*, ut proximè ante ſcriptum eſt.

XXVII. Rurſus obſerves, velim, diſcrimen, quod habent inter ſeſe τὸ εὐειδὴς, *ſpecioſus, pulcher, pulchrâ ſpecie præditus*, & τὸ, θεοειδὴς, *ſpecie præditus divinâ, deorum inſtar ſpecioſus, ſpeciem divinam præ ſe ferens.* Siquidem τὸ θεοειδὴς, *diis ſimile, ſeu quod ſpeciem divinam habet*, de viris dicitur: at verò τὸ εὐειδὴς, *ſpecioſum, ſeu eximiâ pulchritudine præditum*, de mulieribus. Differunt etiam inter ſeſe, juxta veteres auctores, [1] εὔμορφος, *formoſa, quæ bonâ eſt, ut pulchrâ formâ*, & εὐειδὴς, *ſpecioſa, quæ eximiâ eſt, atque eleganti ſpecie:* quòd εὔμορφος, *formoſa*, ea dicitur, quæ facie eſt pulchrâ, ac decorâ; εὐειδὴς verò, i. e. *ſpecioſa*, quæ parte omni, qua patet, ſeu toto corpore, pulchra eſt, atque, ut ita dicam, egregio eſt corporis habitu, hoc eſt, perpulchra in commenſu, aptâque membrorum, ac partium diſpoſitione. Homerus item primus eodem ſenſu accipit τὸ εὖ, *bene, ſeu pulchrè*, & τὸ ἄριστον, *optimum, ſeu præſtantiſſimum*, cum per polyonymiam, ſeu ſynonymiam figuram, Helenam dicit εὐειδῆ, *bonâ, ſeu pulchrâ ſpecie præditam;* Alexandrum verò ἄριστον εἶδος, *ſpecie optimum, ac præſtantiſſimum.* Sciendum autem eſt, τὸ, ἐν ποντοπόροις νηυσὶν, *in percurrentibus mare navibus*, dictum eſſe per additionem, ſeu appoſitionem impropriam, de qua agetur in libro ί. Τὸ ἐπιπλώσας, *navigando emenſus, trajiciens, ſeu tranſmittens mare*, fit ex verbo diſyllabo πλώω, *navigo.* Quamquam & alibi uſurpatum reperiatur ἐπιπλὼς per apocopen. Id, quod ait, τοιόσδε ἐὼν, *talis tute exiſtens*, quum obſcurè, & ſub quodam veluti verborum arcano, ob ſermonis ex irâ celeritatem, atque acrimoniam, dictum ſit; magnam ſanè indicat, &, pene dixerim, infandam, ſeu ne dignam quidem relatu, ignaviam Paridis, tamquam hominis nihili, & prorſus contemnendi. Sicuti e contrario τὸ, οἵου ἀνδρὸς ἔχεις παράκοιτιν, *qualis viri uxorem habens*, magnam ſubdocet; & quæ nec verbis facilè explicetur, cla-

ματα, καὶ τὸν τῆς ἐρωτήσεως ἔλεγχον, τὸ, Ἦ τοιόσδ᾽ ἐὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ᾽ εὐειδέ᾽ ἀνῆγες; Τέσσαρας γὰρ ἀσυνδέτους ἔφη μετοχὰς, σφοδρῶς τὸν λόγον μεταχειρισάμενος. Οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη ἐν τῷ, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, εὑρὼν ἢ ἔλαφον, ἢ αἶγα, πεινάων. Καὶ ἐκεῖ γὰρ τρεῖς μετοχαὶ κεῖνται γοργότερον, δίχα συνδέσμου, συνεπιτρέχοντος οἷον τοῦ Ποιητοῦ τῇ σπουδῇ τοῦ λέοντος. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅπως ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν εἰς ταυτὸν ἄγει τῇ Ἑλένῃ τὸν Πάριν ὁ Ἕκτωρ. Ἐκεῖνον μὲν γὰρ, εἶδος ἄριστον λέγει, καὶ τὴν Ἑλένην δὲ εὐειδέα. καὶ ἐξ Ἀφροδίτης δὲ αὐτὸν ἔφη λαβεῖν τά, τε εἶδος, καὶ τὴν κόμην. ἃ καὶ τῇ Ἑλένῃ ἂν πρέποι ῥηθῆναι, ἥτις δι᾽ αὐτὰ καὶ εὔκομος λέγοιτ᾽ ἄν. Ἕλληνες μέντοι, οὐχ οὕτω καρηκομόωντες, ὡς καὶ προσεχῶς γέγραπται. Baſ. p. 289.

κζ΄. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι διαφορὰν ἔχει τὸ εὐειδὴς, καὶ τὸ θεοειδής· εἴπερ ἀνδράσι μὲν τὸ θεοειδὲς, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδὲς ἐπιλέγεται. καὶ ὅτι διαφέρετον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [1] εὔμορφος, καὶ εὐειδής. Εὔμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος· εὐειδὴς δὲ ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φυῆς. ὅπερ ἐστὶ περικαλλὴς ἐν συμμετρίᾳ μελῶν, καὶ μερῶν. καὶ ὅτι [2] Ὅμηρος πρῶτος εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ εὖ, καὶ τὸ ἄριστον, εἰπὼν, κατὰ σχῆμα πολυωνυμίας, εὐειδῆ μὲν τὴν Ἑλένην· ἄριστον δὲ εἶδος τὸν Ἀλέξανδρον. Ἰστέον δὲ, ὅτι [3] τὸ μὲν, ἐν ποντοπόροις ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει προσθήκην, περὶ ἧς ἐν τῇ ί ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται· τὸ δὲ, ἐπιπλώσας, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ πλώω δισυλλάβου ῥήματος· εὕρηται δὲ ἀλλαχοῦ [4] ἐπιπλὼς, κατὰ ἀποκοπήν. Τὸ δὲ, τοιόσδε ἐὼν, ἀνεκφάντως, καὶ λίαν μυστικῶς λεχθὲν, διὰ θυμικὴν γοργότητα, πολλὴν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἄρρητον ἐμφαίνει [5] τοῦ Πάριδος οὐθένειαν. ὥσπερ τὸ, οἵου ἀνδρὸς ἔχεις παράκοιτιν, πολλὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑποδηλοῖ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀνέκφραστον Rom. p. 382.

1. Εὔμορφος, καὶ εὐειδής) Virgilius Ecl. 2.
Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.
Et alibi:
Formoſam reſonare doces Amaryllida ſilvas.
ὡραῖον. ὡραίαν. In Æneide: *pulcher Iulus.* καλός. Salvinus.

2. Ὅμηρος πρῶτος εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ εὖ, καὶ τὸ ἄριστον) Ariſtoteles: τὸ γὰρ εὖ τῷ καλῶς ταὐτό. Politus.

3. τὸ μὲν, ἐν ποντοπόροις ναυσὶν, ἄκυρον ἔχει προσθήκην) Non eſt additio impropria, ſed propria, & elegantiæ causâ. in Pſalmo: *Pſ ... maris, qui perambulant ſemitas maris.* Salvinus.

4. ἐπιπλὼς, κατὰ ἀποκοπὴν) l. ζ. Il. ἐπιπλὼς ἔρια πόντον. Vetus Scholiaſta: ἐπιπλὼς, ἐπιπεπλευκώς· κατὰ συγκοπὴν, Ἰωνικῶς, καὶ Ποιητικῶς. Etymologo autem dicitur eſſe ἐπιπλὼς ex ἐπιπλώσας, κατὰ συγκοπήν. Politus.

ἐπιπλὼς eſt participium præteriti medii. *Salvinus.*

5. τοῦ Πάριδος οὐθένειαν) Apud Theocr. in Ἀδωνιαζούσαις, ſemini cuidam dicitur vir ſuus procerus, at ignavus, ὁ τρισκαιδεκάπηχυς, *tredecim cubitorum homo.* & ad Telemachum in Odyſſeâ dicitur: οὐ γὰρ ἔτι νήπιος ἐσσί. *non amplius tantulâ ætate es.* Salvinus.

στον περιφάνειαν. Ἐρίηρες δὲ ἑταῖροι, [1] οἱ ἄγαν ἀρηρότες, ἢ ἐρασταί. Περὶ δὲ τοῦ ἀνάγειν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀναπλεόντων λέγεται, πολλαχοῦ φαίνεται. Ἀπία δὲ γῆ κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, [2] ἡ ἄπο ἀφεστῶσα, καὶ ἀλλοδαπή, καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις [3] Ὁμηρικὸς, τηλοῦ ἀπὸ Τροίας· [4] κατὰ δὲ ἄλλους φάναι Ποιητὰς, ἡ τηλουρός. [5] Οἱ μέντοι νεώτεροι, τὴν Πελοπόννησόν φασιν ἀπό τινος Ἄπιδος, ἢ Ἄπεως, περὶ οὗ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ εἴρηται.

κη'. [6] Νυὸς δὲ, ὄνομα συγγενικὸν, ὅ ἐστι, νύμφη, δηλοῖ συμβολικῶς, οὕτω μαχήσασθαι προθύμως τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ Ἑλένης, ὡς ἀδελφοὺς ὑπὲρ νύμφης· οἷα τῷ Μενελάῳ προσφερομένους ἀδελφικῶς, διὰ τὸ φιλάλληλον. Ἰστέον δὲ, ὡς εἴ τις ἐρεῖ, ἀπὸ τῆς λεχθείσης νυοῦ καὶ [7] νύμφην λέγεσθαι, τὴν ἀναφανεῖσαν νυόν, οὐκ ἂν εἴποι τι ψεκτόν. Τὸ δὲ, ἀνδρῶν αἰχμητάων, καὶ τὰ ἑξῆς, αὐξητικά εἰσι τοῦ παρόντος κακοῦ, πολυειδοῦς ὄντος. εἴγε δι' αὐτὸ, καὶ τὸν αὐτοῦ αἴτιον Πάριν, μὴ μόνον αὐτὸς κατηφιᾷ, τῶν δυσμενῶν χαιρόντων, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ, ὃν [8] γηροκομεῖν ὤφειλε, πῆμα ἔχει, καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μέγα· σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ἡ πᾶσα βασιλικὴ συγγένεια· ἔτι δὲ καὶ ὁ δῆμος. Τούτου γὰρ δηλωτικὸν εἶναι δοκεῖ τὸ, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, ἵνα πανώλεθρον εἴη τὸ κακόν. Ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ, τοιόσδε ἐὼν, ὑφερμηνεύων ὁ Ἕκτωρ, ἐρωτᾷ σφοδρῶς τὸν ἀδελφόν· Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον; οἱονεὶ καταψηφιζόμενος αὐτοῦ ἤδη τὴν ἧτταν. Διὸ καὶ ἐπάγει, πρὸς πλείω σαφήνειαν, ἀσυνδέτως πάλιν, κατὰ θυμόν· Γνοίης ἄν, οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. Καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ, οἵου, ἀσαφῶς μὲν καὶ αὐτὸ ῥηθέν· ἑρμηνευθὲν δὲ ὅμως διὰ

claritatem, atque excellentiam Menelai. Ἐρίηρες ſodales, ideſt, ἄγαν ἀρηρότες, *valde apti, & concordes*, aut ἐρασταί, *amabiles*. De verbo ἀνάγειν, *reducere, ſeu educere*, multis in locis conſtat, dici illud de renavigantibus, vel navem e portu ſolventibus. Ἀπία regio, hoc quidem loci, ſicuti etiam in libro α, quæ ἄπο, *procul*, diſtat, ſeu diſſita eſt, regio extranea, atque aliena, atque, ut unus aliquis Homericè dixerit, τηλοῦ, *procul*, a Trojâ, ſive, ut cum aliis ego Poëtis loquar, ἡ τηλουρὸς, *procul remota, longinqua, longè diſſita, cujus fines ſunt procul*. Quamquam recentiores ſcriptores Peloponneſum intelligant, ſic appellatam ab Apide quodam, ſeu Api, de quo dictum eſt ad Dionyſium Periegetam.

XXVIII. Νυὸς, *nupta*, nomen cognationis, ſeu affinitatis, hoc eſt, ſponſa. quod allegoricè ſignificat, Græcos pro Helenâ eâ animi alacritate pugnare, qua fratres pro ſponsâ: perinde quaſi, ob mutuam inter ſeſe benevolentiam, & charitatem, fraterno Menelaum amore proſequantur. Quòd ſiquis dixerit, ἀπὸ τῆς λεχθείσης νυοῦ, *ab hac ipsâ nuptâ*, vocatam quoque νύμφην, *ſponſam*, ideſt, ἀναφανεῖσαν νυόν, *prodeuntem, ſeu ſeſe palam exhibentem nuptam*; ſciendum, nihil eum abſurdi eſſe dicturum. Quod additur, ἀνδρῶν αἰχμητάων, *virorum bellicoſorum, atque armatorum*, & quæ deinceps ſequuntur, ea præſenti malo, quippe multiplici, ac vario, magnum incrementum afferunt. Siquidem ob id ipſum, ejuſque auctorem, atque architectum Paridem, non ipſe modò triſtiori eſt vultu, dejectiſque oculis ex mœrore animi, exultantibus hoſtibus lætitiâ; ſed etiam pater, cujus eum curam in ſenectute gerere oportebat, damno afficitur, eoque non qualicumque generatim, ſed magno; atque adeo cum patre tota domus regia, ac præterea populus. Id enim ſignificari videtur illis verbis: πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ· *civitatique, cunctoque populo*: ut id mali omni ex parte pernicioſum ſit, ac penitus exitiale. Interea Hector id, quod dixerat, nempe, τοιόσδε ἐὼν, *talis tute exiſtens*, interpretatur, atque explicat, vehementiori hac ad fratrem interrogatione: Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον; *Non ſcilicet ſuſtineres bellicoſum Menelaum?* perinde quaſi imbecilliorem eum eſſe, & jam ſuperandum judicet. Ideoque rurſus, extra omnem orationis nexum, ob excandeſcentis animi impetum, ad majorem perſpicuitatem, ſubdit: Γνοίης ἄν, οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. *Cognoſceres, qualis viri florentem uxorem habeas*. Et vide hoc loci τὸ, οἵου, *qualis*: quod & ipſum quum dictum ſit obſcurè; tamen explicatur

1. οἱ ἄγαν ἀρηρότες, ἢ ἐρασταί) Etymologici Magni Auctor: Ἰλιάδος γ' ἑταίρους ἐρίηρας ἀγείρας. ἄγαν διηρμοσμένους, καὶ ἐπεράστους. πιστοὺς, φίλους συναθροίσας σαυτῷ ὁμοίους, ἅρπαγας, καὶ πλεονέκτας, καὶ μοιχούς. & rurſus: Ἐρίηρες ἑταῖροι, διάρμοσοι· παρὰ τὸ ἐρί, καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. Politus.

2. ἡ ἄπο ἀφεστῶσα) ἡ ἄποθεν. Polit.

3. Ὁμηρικὸς) f. Ὁμηρικῶς. Polit.

4. κατὰ δὲ ἄλλους φάναι Ποιητάς) ideſt, Æſchylum in Prometheo, in princ. τηλουρὸν πέδον. Salvinus.

Non Æſchylum modò, ſed & alios Poëtas, quorum teſtimonia facile fuerit congerere. Scholiaſta Æſchyli τηλουρὸν inter alia exponit τὸ ἐπὶ πολὺ διῆκον, καὶ ἔχον τὰ ἔσχατα ὅρια μακράν. Politus.

5. Οἱ μέν τοι νεώτεροι τὴν Πελοπόννησόν φασιν ἀπό τινος Ἄπιδος) Euſtathius ad Periegetam: οἱ δέ φασιν, ὅτι Ἆπις ὁ Φορωνέως ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθὼν, ἀπήλλαξε τὴν Πελοπόννησον θηρίων ὀχλούντων, καὶ ᾤκησε περὶ τὴν Ἀρκαδίαν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ Πελοπόννησος ὅλη Ἀπία ἐκλήθη ποτέ. Alii Peloponneſum, Ἀπίαν appellatam crediderunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ἀφθόνως πεφυτεῦσθαι ἀπίους. Vide Auctorem Magni Etymologici. *Politus*.

6. Νυὸς δὲ, ὄνομα συγγενικὸν, ὅ ἐστι, νύμφη) Nurus etymon ſuum debet τῇ νυῷ. quæ non ſponſa fratris, ſed ſponſa filii eſt. Sponſa fratris, glos dicitur a Græco ſimiliter γάλως. Salvinus.

Non apud Latinos modò *Nurus*, quod eſt a Græco νυὸς, eſt ſponſa filii; ſed etiam νυὸς apud Græcos. Sic Helena νυὸς eſt Priamo, & Hecubæ. Γάλως autem, ſecundùm alios Grammaticos, ſoror eſt mariti: ut Caſſandra γάλως eſt Helenæ. Euſtathius ad lib. ζ'. Iliad. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς (Ariſtophanes Grammaticus) καὶ ὅτι ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστί, ὁ δὲ Ἕκτωρ δαήρ. αὐτῆς δὲ, ἤγουν τῆς Ἑλένης, ὄνομα οὐχ εὑρίσκεται. καταλείπεται δὲ, φησιν, ὁριστικῷ λόγῳ ἀδελφοῦ λέγεσθαι γυνή. εἰ δέ τις οἴεται, νυὸν αὐτὴν καλεῖσθαι Κασάνδρας, καὶ Ἕκτορος· ἀλλ' αὐτὸς Γραμματικός φησι, ὅτι νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖστον, ἡ γυνὴ τοῦ παιδὸς, καὶ τῷ πατρὶ, καὶ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη, φησί, τῷ Πριάμῳ, καὶ τῇ Ἑκάβῃ. Verumtamen aliquando ἡ νυὸς generalius accipi videtur pro ſponſâ, ſeu novâ nuptâ, ut hîc accipit Homerus, &, ſecundum Homerum, Euſtathius. Heſychius: Νυοί, νύμφαι. Νυὸς, νύμφη γεγαμημένη, τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. Alii νυὸν hic apud Homerum dixerunt *uxorem*. Feſtus: *Non defuerunt tamen, qui dicerent* (nuptam) *ſic appellatam ab eo quòd eam* νύμφην *Græci novam nuptam vocant. alii, quod appellat uxorem* νυὸν *Homerus loquendi quadam conſuetudine, quæ eſt antiqua Græcorum, cum ait*: Ἐξ ἀπίης γαίης νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων. Politus.

7. νύμφην λέγεσθαι τὴν ἀναφανεῖσαν νυόν) Etymologus: ὥσπερ παρὰ τὸ νέος γίνεται νυὸς, καὶ ἐν τῇ Αἰολικῇ νυὸς, ὡς τὸ, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, ἀντὶ τοῦ νύμφην· οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος, καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νεόμφη· καὶ συγκοπῇ, καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη. Politus.

Catull. *Prodeas, nova nupta*. Salvinus.

8. γηροκομεῖν) l. γηροκομεῖν. Polit.

catur per illa verba: ἀρηΐφιλον Μενέλαον, *bellicoſum Menelaum:* nec non per hæc ſequentia: Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις. *Non tibi prodeſſet cithara*, & quæ deinceps recenſentur: perinde quaſi minimè omnium oporteat, eum, qui citharæ ſic vacet, cum bellicoſo viro in certamen deſcendere. Τὸ, ἐν κονίῃσι μιγείης, *pulveri miſcereris*, aut idem eſt, atque morereris; aut, cum manus conſereres, ſeu pugnam inires cum Menelao. Namque κονίεσθαι, *in pulvere volutari, ſeu pulvere fœdari*, eſt certare, ſeu contendere. Unde & κονίστρα, volutabrum maximè palæſtricum, apud poſteriores ſcriptores, apud quos κόνις, pulvis erat quidam peculiaris, & proprius luctatorum: & ἀλίζειν dicebant in pulvere volutari, ut Comicus ſatis declarat, aut aliter pulvere perfundi, ſeu pulvere ſeſe reſpergere, atque obducere. Unde etiam apud eos ἀλινδήθρα, propriè dicitur volutabrum luctatorum, ſeu arena, & pulvis palæſtricus: per metaphoram verò, volutabrum verborum. ut, ἀλινδήθρας ἐπῶν. *volutabra, ſeu involucra verborum*. Sciendum autem eſt, κονίην dici ab Homero pulverem in genere: quum tamen poſteriores Homero auctores hac voce calcem intelligant. qua ex voce tum compoſita eſt ἡ ἐλαιοκονία, *albarium ex oleo, ſeu olei, & calcis mixtura*, tum oritur verbum ſecundæ Conjugationis, κονιῶ, κονιάσω, *calce dealbo, dealbabo, albario opere obduco*. Unde ſepulcrum κεκονιαμένον, *dealbatum, albario illitum*, & paries κεκονιαμένος, *dealbatus, calce obductus, albario opere incruſtatus*. Pindarus denique, per imitationem, νίκῃ μίγνυσθαι, *victoriæ commiſceri*, dicit vincere, & ἔργῳ μίγνυσθαι, *operi admiſceri*, opus facere; aliaque hujus generis.

διὰ τοῦ, ἀρηΐ[4]φιλον Μενέλαον· καὶ ἑξῆς δὲ διὰ τοῦ, Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, καὶ τά, καὶ τά, ὡς μὴ χρεὼν ὄν, τὸν τοῦ κιθαρίζειν ἀσκητὴν ἀρηϊφίλῳ μάχεσθαι. Τὸ δὲ, ἐν κονίῃσι μιγείης, ἢ ἀντὶ τοῦ, θάνοις, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀντικαταστῇς εἰς μάχην τῷ Μενελάῳ. [1]Κονίεσθαι γὰρ τὸ ἀγωνίζεσθαι. ὅθεν καὶ κονίστρα, ἡ κατὰ τὴν παλαίστραν μάλιστα, παρὰ τοῖς ὕστερον, παρ' οἷς [2]καί τις κόνις ἦν ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι· καὶ ἀλίζειν ἐλέγετο τὸ ἐν κόνει κυλίεσθαι, ὡς καὶ [3]ὁ Κωμικὸς δηλοῖ· ἢ ἄλλως κόνει φύρεσθαι. ὅθεν καὶ ἀλινδήθρα παρ' αὐτοῖς, κυρίως μὲν, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα· τροπικῶς δὲ, καὶ ἡ ἐν λόγοις. ὡς τό, [4]ἀλινδήθρας ἐπῶν. Ἰστέον δὲ, ὡς Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει, τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν τίτανον. ἐξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται, καὶ ῥῆμα γίνεται συζυγίας δευτέρας, κονιῶ κονιάσω. ἐξ οὗ καὶ [5]τάφος, καὶ [6]τοῖχος κεκονιαμένος. καὶ ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας, νίκῃ μίγνυσθαι, λέγει τὸ νικᾶν, καὶ ἔργῳ μίγνυσθαι, τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Hunc viciſſim allocutus eſt Alexander, formâ ſimilis deo:
Hector, quoniam me jure increpaſti, nec certè iniuriâ,
Semper tibi cor, ut ſecuris, eſt indomitum,
Quæ lignum penetrat, acta a viro, qui arte
Navale lignum exſcindit, augetque viri impetum:
Sic tibi in pectore imperterritus animus eſt.
Ne mihi dona amabilia exprobres aureæ Veneris.
Non rejicienda ſunt deorum incyta dona,
Quæcumque ipſi dent. Nec enim quis voluntate ſuâ ceperit.
Nunc igitur, ſi me vis bellare, & pugnare,
Cæteros ſedere facito Trojanos, & cunctos Achivos.
Me verò in medio, & bellicoſum Menelaum
Committite, ut pro Helenâ, opibuſque omnibus pugnemus.
Uter autem vicerit, & ſuperior fuerit,
Opes bene cunctas, uxoremque accipiens, ac domum abducat.
Vos autem alii, junctâ amicitiâ, ictoque firmo fœdere,
Habitetis Trojam glebo ſam. Illi verò redeant
Ad Argos equeſtre, & Achajam mulieres pulchras habentem.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.
Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρής,
Ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς, ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
Νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
Ὣς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί.
Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
[7]Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Rom. p. 383.
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.
Νῦν δ' αὖτ', εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι,
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας, καὶ πάντας Ἀχαιούς. Baſ. p. 290.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ, καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα. τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

XXIX. Boni rerum æſtimatoris, bonoque judicio præditi, eſt, non gravatè admodum ferre, quòd eum alii jure increpent, ac reprehendant. Alexander igitur a fratre reprehenſus, ſic reſpondet: *Hector, quoniam jure me increpas, non certè iniuriâ*. &c. Quibus ſanè verbis uti poteſt, quiſquis ab altero quoquam jure corripiatur. Ita-

κθ'. Συνετοῦ ἀνδρὸς τὸ, τὰς δικαίας ἐπιτιμήσεις ῥᾳδίως φέρειν. Ἀλέξανδρος οὖν, ἐπιτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, φησί· Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. καὶ ἑξῆς. Τοῦτο δὲ πᾶς ἂν εἴπῃ, δικαίως πρός τινος ἐπιτιμώ-

1. Κονίεσθαι γὰρ τὸ ἀγωνίζεσθαι) Heſychius: Κονίεσθαι, ἀγωνίζεσθαι. Polit.

2. καί τις κόνις ἦν ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι) Pulvis maximè Ægyptius apud Romanos. Nam et Tranquillus in Nerone c. 45. omnium in Neronem odium inde maximè concitatum, quòd *in publicâ fame Alexandrina navis nunciata ſit pulverem luctatoribus aulicis advexiſſe*. Plinius l. 35. c. 13. *Non multùm a pulvere Puteolano diſtat a Nilo arena, tenuiſſimâ ſui parte, non ad ſuſtinenda maria, fluctuſque frangendos, ſed ad debellanda corpora palæſtræ ſtudiis. Inde certè Patrobio, Neronis principis liberto, advehebatur*. Politus.

3. ὁ Κωμικὸς δηλοῖ) Nubibus v. 32.
Ἀτὰρ τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.
Ex quo tamen loco non ſatis conſtat, utrum cum Euſtathio dicendum ſit ἀλίζειν, an verò cum aliis ἀλίειν, unde ἐξαλίειν. At ἀλίζειν agnoſcit etiam Heſychius, & exponit ἀλείφεσθαι. quod eſt ſuſpectum Henrico Stephano, non equidem mihi. Eſt ἀλείφεσθαι id ipſum, quod dicit Euſtathius, κόνει φύρεσθαι, nempe πάτῃ ἀλείφεσθαι. Unde etiam ἀλεῖπται vocati, οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Quod ad locum Ariſtophanis attinet, ita ibi Scholiaſta: ἐξαλίσας δὲ, ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τοῦτο ποιεῖν ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τὸν ποιοῦσιν, ἀλινδήθραν ἐκάλουν. ὡς καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις ὁ αὐτὸς Ποιητής· Ἀλινδήθρας ... καὶ ἐγκυλίσματα. Politus.

4. ἀλινδήθρας ἐπῶν) Ariſtophanes Ranis v. 939. Scholiaſta: στωμυλίας, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκὰς τοῦ Εὐριπίδου. Politus.

5. τάφος κεκονιαμένος) Hoc ſumptum ex Evangelio Matthæi, in quo hypocritæ dicuntur τάφοι κεκονιαμένοι. *Sepulchra dealbata*, quæ foris pulchram ſpeciem exhibent, intus vero referta ſunt omni immunditiâ, & impuritate. *Salvinus*.

6. τοῖχος κεκονιαμένος) Sumptum hoc ex Act. Apoſtol. c. 23. τοῖχε κεκονιαμένε. Polit.

7. Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ) Οὔ τοι etiam Euſtathius, & Editio Florentina. Pleriq́ue libri, Οὔ τι. Polit.

Digitized by Google

ἡττώμενος. Ἰδοὺ τοίνυν εὕρηται καὶ ἑτέρα τις Ἀλεξάνδρου ἀρετὴ, ἡ σύνεσις· ὅτι, κατ᾽ Εὐριπίδην, [1] σύνοιδε δεινὰ εἰργασμένος. Ἄκρως δὲ αἴσιον, τὸ τοῦ ἀδελφοῦ σκῶμμα ὁ Πάρις εἶναι, φιλαλήθως δηλοῖ, οὐ μὴν πῇ μὲν κατ᾽ αἶσαν, πῇ δὲ ὑπὲρ αἶσαν· ἵνα ἡ λοιδορία μέσως δῆθεν ἔχῃ, ὡς αἰσία, καὶ μὴ αἰσία, κατὰ τὸ, ἑκὼν ἀέκων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Διὸ καὶ καταφατικῶς αὐτὸ, καὶ ἀποφατικῶς, ἐπῄνεσε. Τὸ δὲ, ὑπὲρ αἶσαν, ἐξαίσιον ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Ποιητής. Ἰστέον δὲ, ὅτι τοῦ, κατ᾽ αἶσαν, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν, μίμημα παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ, [2] γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι. Τὴν Ἕκτορος καρδίαν, διὰ τὸ γενναῖον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀπότομον, καὶ ἀεὶ πρὸς πόνους ἀνένδοτον, καὶ ἀτάρβητον, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοις αὔξει τὴν εἰς πόλεμον ὁρμὴν, ὡς πέλεκυν ἀτειρῆ τινα, εἶναι λέγει παραβολικῶς ὁ Ἀλέξανδρος, δυσπαθῆ λαβὼν εἰκόνα, οὐκ ἀργὸν σίδηρον, ἀλλὰ δρῶντά τι, ἤτοι τέμνοντα ξύλον νήϊον· ὃς καὶ ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωήν. ὥσπερ τοὐναντίον ὁ μὴ τμητικὸς πέλεκυς ἀμβλύνει τὴν προθυμίαν τοῦ τέμνοντος. Φησὶ γοῦν· Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρὴς, [3] ὃς καὶ πέλυξ παρὰ τοῖς ὕστερον· ὅς τ᾽ εἶσι διὰ δουρὸς, ἤγουν, ὅστις δίεισι ξύλου, ὑπ᾽ ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν. Ὡς σοὶ ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν· ὡς ἐοικέναι τὸν ἀτάρβητον νοῦν πελέκει [4] ἀτειρῆ, κατά γε τὸ ἀνένδοτον, ἢ δυσένδοτον.

λ΄. Τὸ δὲ, τέχνῃ, πάνυ ἀσφαλῶς κεῖται. Τῷ γὰρ κατὰ τέχνην τέμνοντι ὀφέλλει τὴν ἐρωὴν ὁ ἀτειρὴς χαλκός· οὐ μὴν τῷ ἀτέχνως ξυλοκοποῦντι. Νήϊον δὲ ὑπόκειται ξύλον τέμνεσθαι, ἤγουν ἐπιτήδειον εἰς νῆα, διὰ τὸ μάλιστα περὶ τοῦτο τὴν τέχνην φαίνεσθαι τοῦ δεξιῶς τέμνοντος· ὡς τοῦ τοιούτου δεομένου σπουδαίας μεταχειρίσεως. Καὶ τοῦτο μὲν, εἰς ἔπαινον Ἕκτορος ὁ Ἀλέξανδρος λέγει, ὁμολογήσας, ὡς ἐρρέθη, καὶ ὅτι κατ᾽ αἶσαν αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν ἐνείκεσεν, ἤγουν αἰσίως, καὶ δικαίως. ὅπερ ἀλλαχοῦ κατὰ μοῖραν φησίν. Ὅτε δὲ εἴπῃ· μή μοι δῶρ᾽ ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Οὔτοι ἀπόβλητά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσιν. ἑκὼν δ᾽ οὐκ ἄν τις ἕλοιτο· ἔμφασιν ἔχει πλα-

que ecce tibi altera deprehenſa eſt virtus Paridis, bona rerum æſtimatio, quæ in judicandis, diſcernendiſque rebus verſatur: quòd, juxta illud Euripidis, conſcius ſibi ſit errati ſui, & pro merito æſtimet malum facinus, quod fecerat. Probra autem illa, & convicia fratris ſui Paris ingenuè, pro veritatis ſtudio, confitetur, ſummo jure, ſummâque æquitate niti, neque partim ex officio ea eſſe, partim contraquam deceat: ita ut nimirum increpatio medio quodam modo ſeſe habeat, tamquam ſi juſta ſit, & non juſta, ſecundùm illud: *volens, nolens*; aliaque hujuſcemodi loquendi genera. Quare & eam reprehenſionem tum per affirmationem collaudat, tum etiam per negationem. Τὸ, ὑπὲρ αἶσαν, *præter officium, præter jus*, Poëta alibi dicit ἐξαίσιον, *iniquum, extra æquitatem conſtitutum, ab jure, & æquitate alienum*. Sciendum porrò eſt, ad exemplum horum verborum, κατ᾽ αἶσαν, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν, *ex officio, & non præter officium*, conſormatum eſſe illud apud Sophoclem: γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι. *nota, & non ignota mihi*. Animum Hectoris, quippe generoſum, &, pene dixerim, præruptum, perpetuòque ad labores infractum, & imperterritum, atque etiam quia aliorum alacritatem ad bellandum, atque ardorem adauget, Alexander per comparationem ſimilem eſſe ait indomitæ ſecuri. Ita ſimilitudine utitur rei perquam robuſtæ, ac duræ, non otioſi ferri, ſed ferri, quod aliquid agat, & in navali ligno ſcindendo occupetur: quod etiam ferrum viri impetum auget, atque adjuvat. quemadmodum e contrario inepta ad incidendum ſecuris ardorem, alacritatemque ſcindentis retundit, atque hebetat. Quippe ſic ait: *Semper tibi cor indomitum eſt, tamquam* πέλεκυς, *ſecuris*, quæ etiam πέλυξ apud poſteriores ſcriptores: quæ quidem ſecuris εἶσι διὰ δουρὸς, *it per lignum*, videlicet δίεισι ξύλου, *in lignum penetrat, adacta a viro, qui navale lignum arte exſcindat, ipſaque viri impetum auget. Sic tibi animus in pectore eſt imperterritus*. ita ut animus ille imperterritus, atque impavidus, ſimilis ſit ſecuri indomitæ, quatenus certè non eſt idem ipſe languidus, nec remiſſus, nec facilè laboribus cedit, aut defatigatur.

XXX. Τὸ, τέχνῃ, *arte, ſeu artificio*, cautè admodum poſitum eſt, ac circumſpectè. Indomita enim illa ſecuris impetum quidem ejus adjuvat, qui arte utitur in ſcindendo; non tamen ejus, qui imperitè, inſcitèque lignum cædit. Navale ponitur eſſe lignum, quod ſcinditur, ad navem videlicet appoſitum, atque accommodatum, propterea quòd in hoc maximè ligno artificium hominis dexterè aptèque ſcindentis elucet: quippe quum magnâ opus ſit diligentiâ, ac dexteritate ad hoc lignum tractandum. Atque ita quidem in Hectoris commendationem loquitur Alexander: poſteaquam, ut diximus, confeſſus eſt, ſeſe jure a fratre, & non injuriâ, reprehenſum fuiſſe, videlicet decenter, atque juſtè. quod quidem alibi dicit κατὰ μοῖραν, *prout offici ratio poſtulabat*. Cum verò ait: *Ne mihi amabilia exprobres dona aurea Veneris. Non rejicienda tibi ſunt præclara, & perilluſtria deorum dona, quæcumque ipſi largiantur. Non enim voluntate quis ſuâ ea umquam ceperit*: hæc verba neſcio quam

1. σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος) Euripides in Oreſte v. 396.
Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεῖν᾽ εἰργασμένος.
Scholiaſtes: ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ συνείδησις· ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ δηλονότι πεποιηκὼς δεινά. Politus.
Græco more: *ſenſit medius illapſus Achivis*. Salvinus.

2. γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι) Sophocles in Oedipo Tyranno:
Ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κ᾽ οὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ᾽ ἱμείροντες, Politus.

3. ὃς καὶ πέλυξ παρὰ τοῖς ὕστερον) apud ſeptuaginta Interpretes, ut Jezec. c. 9. καὶ ἑκάστου πέλυξ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Hieronymus in Ezechielem: *Pro vaſo quoque interitûs, quod ſinguli viri habebant in manibus, ſoli LXX. Securim interpretati ſunt*. Deuteronomii item c. 19. ubi ſeptuaginta Interpretes habent: καὶ ἐκκρουσθῇ ἡ χεὶρ αὐτοῦ τῇ ἀξίνῃ κόπτοντος τὸ ξύλον· pro τῇ ἀξίνῃ, Aquila ſcribebat, ἐν πέλυκι. Politus.

4. ἀτειρῆ) l. ἀτειρεῖ. Polit.

quam obliquè præ ſe ferunt notam contumeliæ: propterea quòd, ut nonnulli ajunt, non erat Hector ab oris ſpecie ſatis commendabilis, aut decorus. Quapropter non is certè divinitus ſibi collatum pulchritudinis donum habebat. Et tamen Homerus vel demortuum Hectorem ob ſpeciem admiratur. Pulchritudinem autem rejiciendam non eſſe; ſed dignam eam eſſe honore, magnique faciendam, non pictæ modò oſtendunt Amorum, ſeu Cupidinum imagines, in quibus pictores Græci excellebant; ſed etiam heroica monumenta hominum pulchrorum. Ergo, Herodoto auctore, Philippus Crotoniata, victor ille ludorum Olympiacorum, quum eſſet pulcherrimus, honores in Siciliâ promeruit. Nam & fanum ei poſitum erat, & ſacrificiis eum placabant. Verba illa: ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, volens autem nemo quiſquam ceperit, profert Paris per ellipſin, imperfectoque ſermone: quippe qui animo æſtuaret, atque angeretur, neque ipſe poſſet verbis vacare. Plena namque, & integra oratio eſt hujuſcemodi: Οὐκ ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν λάβοι δῶρα θεῖα. Nemo quiſquam, eo quòd ipſe velit, dona ceperit divina: ſi deus nimirum ea non tribuit.

XXXI. Τὸ, ἐρατά, amabilia, ſignificat τὰ ἐρωτικά, amatoria, ſive ad amorem pertinentia, & ἐράσμια, amanda, ſeu amore digna. Quoniam verò, quod generatim, & universè amabile eſt, amabile omnibus videtur; clam quodammodo fratrem perſtringit, quaſi ſcilicet ipſe quoque talem ſeſe eſſe cupiat, καλὸν videlicet, ideſt, pulchrum, beneque comparatum a naturâ, ut ad fortitudinem, ſic etiam ad pulchritudinem, & formam. Ipſa porrò hæc vox ἐρατά, amanda, ſeu amabilia, accommodata eſt, atque appoſita ad τὸ, γνωτά, κ' οὐκ ἄγνωτα. nota, & non ignota. itemque ad τὸ, ἀλλόγνωτος, alienus, extraneus, aliis notus, & γνωτός, notus, ideſt, frater. itemque ad alia vocabula, quæ facta ſunt ex ἀνυτός, factu facilis, ſeu qui effici poteſt. cujuſmodi ſunt, ἀνήνυτος, qui ad finem perduci nequit, inutilis, inanis; & Ἄνυτος, Anytus, nomen proprium; & δυσεξήνυτος, nexus explicatu difficiles, ſive inenodabilis, apud Euripidem. Facit etiam cum τὸ ἐρατά τὸ κτίται apud eumdem Poëtam, hoc eſt, κτίσται, conditores, ſeu habitatores; & τὸ, ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, hoc eſt, ἀσώστου. perditi Siſyphidarum generis; & τὸ βλῆτρον, clavus, quod aliter expreſſum eſt, quàm τὸ ἀμφίβληστρον, rete, ſeu verriculum. itemque τὸ, σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις

πλαγίως ὕβρεως· διότι, ὥς φασί τινες, οὐκ εὖ εἶχεν ὄψεως ὁ Ἕκτωρ. ὥστε οὐδὲ εἶχε κάλλους δῶρον θεόθεν. Καὶ μὴν ὁ Ὅμηρος καὶ τεθνεῶτα τὸν Ἕκτορα θαυμάζει τοῦ εἴδους. Ὅτι δὲ καὶ [1] τὸ κάλλος οὐκ ἀπόβλητον, ἀλλὰ τίμιον ἦν, δηλοῖ οὐ μόνον τὰ τῶν ἐρώτων ἀγάλματα, οἷς ἀνέπρεπον οἱ Ἑλληνικοὶ γραφεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν καλῶν ἡρῷα. Φίλιππος οὖν, καθ' Ἡρόδοτον, Κροτωνιάτης [2] Ὀλυμπιονίκης, κάλλιστος ὤν, ἐτιμήθη ἐν Σικελίᾳ. ἡρῷόν τε γὰρ αὐτῷ ἵδρυτο, καὶ θυσίαις αὐτὸν ἱλάσκοντο. Τὸ δὲ, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, ἐλλειπτικῶς εἶπεν, ὡς ἀγωνιῶν, ὁ Πάρις, καὶ μηδ' αὐτὸς ἔχων λόγοις ἐνευκαιρεῖν. Τὸ δὲ πλῆρες, τοιοῦτον· Οὐκ ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν λάβοι δῶρα θεῖα, μὴ θεοῦ δηλονότι διδόντος.

λα΄. Τὸ δὲ, ἐρατὰ, δηλοῖ μὲν, τὸ ἐρωτικὰ, καὶ ἐράσμια. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἁπλῶς ἐρατὸν, ἅπασι δοκεῖ ἐρατὸν, λεληθότως πως ἅπτεται τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐφιεμένου ἂν, τοιούτου εἶναι, ἤγουν καλοῦ, ὥσπερ τὰ εἰς ἀνδρείαν, οὕτω καὶ τὰ εἰς εἶδος. Χρήσιμον δὲ [3] τὸ ἐρατὰ [4] εἰς τὸ, γνωτὰ, κ' οὐκ ἄγνωτα. καὶ εἰς τὸ, ἀλλόγνωτος, [5] καὶ γνωτὸς ὁ ἀδελφός. καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀνυτοῦ. ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος, καὶ Ἄνυτος κύριον, καὶ δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος. καὶ εἰς τὸ, [6] κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ, ὅ ἐστι κτίσται. καὶ εἰς τὸ, [7] ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, [8] τυλέσιν, ἀσώστε. καὶ εἰς τὸ [9] βλῆτρον. [10] ὃ ἄλλως ἐξήνεκται, ἤπερ τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ εἰς τὸ, [11] σωτήριόν τε τοῖς κα- Rom. p.384.

1. τὸ κάλλος οὐκ ἀπόβλητον, ἀλλὰ τίμιον ἦν) Homerus de Nireo: Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Et Virgilius: Gratior & pulchro veniens e corpore virtus. Salvinus.

Virgil. Lauſus, quo pulchrior alter Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni. Euryalus, quo pulchrior alter Non fuit Æneadum. Politus.

2. Ὀλυμπιονίκης, κάλλιστος ὤν) Herodotus lib. 5. c. 47. ἐὼν Ὀλυμπιονίκης, καὶ κάλλιστος Ἑλλήνων τῶν κατ' ἑωυτόν. Polit.

3. τὸ ἐρατά) ἐρατά dictum ab Homero pro ἐρατεινά. Salvin.

4. εἰς τὸ, γνωτά, κ' οὐκ ἄγνωτα) Hoc e Sophocle paullò ſuperius adduxit Euſtathius. Salvinus.

5. καὶ γνωτὸς ὁ ἀδελφός) lege. γνωτός. Etymologici Magni Auctor: Γνωτὸς ὁ ἀδελφός· παρὰ τὸν γνῶναι μᾶλλον τὰ γένη) γνωτός, ὅτι [illegible] μᾶλλον γινώσκεται. Altera etymologia, ut ſit γνωτὸς ὁ ἔκ τινος γεννηθείς, unde γνωτός, καὶ γνωτός, mihi omnino diſplicet. Heſychius: Γνωτοί, ἀδελφοί, γνωστοί. Γνωτόν, [illegible] δὲ ἀδελφόν. Suidas: Γνωτός, ἀδελφός, καὶ γνωτοί, ἀδελφοί. Politus.

6. κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ, ὅ ἐστι κτίσται) Euripides Oreſte v. 1621.

Ὦ γαῖα Δαναοῦ, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται.

Κτίται ſunt hic οἰκήτορες. Scholiaſta: κτίται, οἰκήτορες. Τοιαῦτα [illegible] ὁριστὴν παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὁρισμόν. καὶ τὸ, [illegible] ἄγει Ὅμηρος. ἀντὶ τοῦ [illegible]. Politus.

7. ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς) Sophocles in Ajace, Dorici, Σισυφιδᾶν.

Ἡ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς.

Ubi etiam Scholiaſta ſcriptum teſtatur Σισυφίδα. Ulyſſis videlicet, qui ortus Siſypho. Scholia: Λέγεται δὲ, Ἀντίκλειαν τὴν Ὀδυσσέως μητέρα ἀπὸ Ἀρκαδίας εἰς Ἰθάκην ἐρχομένην πρὸς τὸν Λαέρτην, ὑπὸ Σισύφου κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυχόντος ἐφθάρθαι. Σισυφιδῶν, χρῆ Σισυφίδα. Λέγεται γὰρ ἡ Ἀντίκλεια [illegible] Ἀρκαδίας εἰς Ἰθάκην πρὸς Λαέρτην ἐπὶ γάμον, [illegible] Σισύφῳ συνελθεῖν, ἐξ οὗ [illegible] ὁ Ὀδυσσεύς. Propriè autem ἄσωτος, ut exponit Scholiaſta, ὁ τὸν πατρῷον κακῶς δαπανήσας κλῆρον. Politus.

Sed minimè opus eſt, ut Euſtathi, teſtem citare poëtam [illegible] quempiam. Omnes enim Auctores Græci, ἄσωτον perpetuò dicunt perditum hominem, ut prodigum, luxuque diffluentem: licet ἄσωτος dictus ſit, quaſi ἄσωστος. Sed hoc [illegible]. Salvinus.

8. τυλέσιν, ἀσώστε) Etymologici Magni Auctor: [illegible] παρὰ τὸ σώζω, [illegible] ἄσωτος, ὡς [illegible]. Lego, [illegible] ἄσωστος. Politus.

9. βλῆτρον) Etymologici Magni Auctor: βλῶ, βλώσκω, βλῆτρον. σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους τὰς [illegible] καὶ βλῆτρα, ἐμβλήματα. Polit.

10. ὃ ἄλλως ἐξήνεκται, ἤπερ τὸ ἀμφίβληστρον) Etymologici Magni Auctor: Ἀμφίβληστρον. σημαίνει δὲ δίκτυον. παρὰ τὸ [illegible] βλῶ βλώσκω βλῆτρον· καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ', ἀμφίβληστρον. Polit.

11. σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις) Euripides Oreſte:

Ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακόν,
Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις. Politus.

λως κεκτημένοις. καὶ εἰς τὸ, σωτήρ. ὧν τὴν τοῦ σ' ἔλλειψιν, τὰ σῶστρα δηλοῦσι. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω τοῦ σ' ἐστέρηνται· ὥσπερ αὖ ἐν ἄλλοις πλεονάζειν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀναλόγως, φαίνεται. [2] ὁποῖον καὶ τὸ, ὀρχῶ ὀρχήσω, ὀρχηστής, οὐ κατὰ τὸ ποιητής. καὶ χηρῶ χηρώσω, χηρωστής, οὐ κατὰ τὸ ἑεδνωτής. Τὸ δὲ, πρόφερε, ἀρχὴν ἐνδέδωκε τῆς τοῦ προφορικοῦ λόγου κλήσεως. ὡς καὶ τὸ, ὀνείδεά τε [2] προφέροις. [3] Τὸ μέντοι παρ' Ἡσιόδῳ, προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ἑτέραν ἑρμηνείαν ἔχει. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον προφέρειν, ἐξ οὗ ὁ προφερέστερος.

λβ'. Χρυσῆ δὲ Ἀφροδίτη, ἡ χρυσοφόρος, [4] ὡς καὶ χάλκεος Ἄρης, διὰ τὸ φόρημα· ἢ ἡ καλή, [5] ἢ ὅτι χρυσῷ καταπράττεται, ᾧ καὶ Ζεὺς τὴν Δανάην χειροῦται. καθὰ καὶ ἑτέρα τις γυνὴ, διὰ ἵππον, προὔδωκε τὸ κάλλος, ὡς ἡ τοῦ Πειριθόου μήτηρ· καί τις, διὰ κύκνον, ὡς ἡ Λήδα ὑποπτεύεται. καὶ ἄλλη, διὰ βοῦν, ὡς ἡ Εὐρώπη. Καὶ κύων δὲ εὐγενὴς ὑπηγάγετό τινα εἰς ὅμοιον πάθος, ὁποία τις ἡ τοῦ Τρωϊκοῦ Φαινοδάμαντος, ἣν Κρεμισὸς ὁ ποταμὸς λέγεται ζεῦξαι λέκτροις, ἰνδαλθεὶς κυνί. Καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Ἡ δὲ γραμματικὴ Ἱστιαία πεδίον εἶναί φησι, Χρυσοῦν καλούμενον, ἐν ᾧ Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν, καὶ τιμή. Θεόκριτος δὲ, μεταλαβὼν τὸ νόημα, χρυσῷ παίζουσαν Ἀφροδίτην φησί. Τὸ δὲ ἀπόβλητον, λέγοιτ' ἂν καὶ ἔκβλητον, κατὰ τὸ, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Ἔκβλητον δέ γε καὶ τὸ θαλάσσης ἔκβρασμα παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ βρέφος δὲ ἔκβλητον, τὸ ἔκθετον, ὡς ἔξω που καὶ αὐτὸ βαλλόμενον. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ, Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρής· καὶ τὸ, Αἰεί τοι ἐν στήθεσσιν ἀτάρβητος, ἤτοι ἄφοβος, νόος ἐστὶ, πρὸς ἀνδρεῖον, καὶ ὑπομενετικὸν ἄνδρα ῥηθήσεται. πρὸς ὁποῖον δὴ ἵνα φησὶν αὐτὰ καὶ Ἀλέξανδρος, οἷα, ὡς ἐφάνη, ὀνειδισθεὶς εἰς μαλακότητα, καὶ διὰ τοῦτο κολακεύων, καὶ μονονουχὶ λέγων, ὅτι οὐδεὶς ὅμοιός σοι, οὐδ' ἔστι τινὰ συγκριθῆναί σοι. Οὐ γὰρ κατ' ἄνθρωπον καὶ σοὶ ἡ καρδία, ἀλλὰ πελέκει αἰεὶ ἔοικεν ἀτειρεῖ, καὶ τμητικῷ. Διὸ οἱ μὲν ἄλλοι ταρβοῦμεν, καὶ φεύγομέν ποθε· σοὶ δὲ ἀτάρβητος ὁ νοῦς. Σώφρων ἦν ὁ Ἀλέξανδρος· εἴ γε τὴν προρρηθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὕβριν ἐπαγεῖς ἀμέ-

Baſ. p. 291.

μένως. bonumque ſalutare iis, qui benè poſſident; & τὸ, σωτήρ, *ſalutis auctor, ſervator.* quibus deeſſe τὸ σ', claro argumento ſunt τὰ σῶστρα, *merces ſalutis, ſeu præmia, quæ pro ſalute dantur ſalutis auctori.* Sic & pleraque alia amiſerunt τὸ σ'. quemadmodum in aliis rurſus vocibus eamdem ipſam litteram redundare, non ſatis pro analogiâ, apparet. cujuſmodi eſt τὸ ὀρχῶ, ὀρχήσω, *ſalto, ſaltabo*, ὀρχηστής, *ſaltator*, præter analogiam τοῦ ποιητής, *Poëta.* & χηρῶ, χηρώσω, *viduo, viduabo*, χηρωστής, *viduarum tutor, vel qui, ubi familia ſuis eſt heredibus viduata, in hereditatem ſuccedit:* non ſanè pro analogiâ τοῦ ἑεδνωτής, *is qui filiam dote datâ elocat.* Τὸ πρόφερε, *profer, exprobra, da crimini, objice*, initium dedit vocandi τοῦ προφορικοῦ λόγου, *ſermonis, qui profertur, atque enunciatur.* ut, ὀνείδεά τε προφέροις. *probraque proferas, ſeu convicia inferas.* Quod tamen legitur apud Heſiodum: προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου. *promovet viam, promovetque laborem; ſeu incrementum confert & viæ, & operi:* interpretationem aliam habet. Ac rurſus diverſum eſt προφέρειν, *praeſtare, antecellere, anteire*, ex quo ὁ προφερέστερος, *præſtantior, ſeu excellentior.*

XXXII. Aurea Venus, quæ aurum geſtat, ſeu exornata eſt auro, ut & Mars ferreus, ab ipſo geſtamine: aut aurea, quatenus pulchra, aut quia comparatur conciliaturque auro, quo etiam Juppiter Danaën ſubegit. Sicuti & alia quædam mulier pulchritudinem ſuam prodidit, factâ copiâ ſui, propter equum, ut Pirithoi mater; alia, propter cycnum, ut ſuſpicio fert de Ledâ; alia, propter bovem, ut Europa. Quin & aliam generoſus, ac nobilis canis ad hujuſcemodi facinus pellexit, ut Phœnodamantis Trojani filiam, quam Cremiſſus amnis, formâ canis ſuſceptâ, thalamo ſibi dicitur copulaſſe. Atque hæc quidem hujuſcemodi. Verum Hiſtiæa Grammatica campum fuiſſe ait nomine Aureum, in quo Aureæ Veneris templum, & cultus. Theocritus autem, immutato ſenſu, Venerem auro ludentem dicit. Τὸ ἀπόβλητον, *abiiciendum, reſpuendum, ſpernendum*, quis etiam dixerit ἔκβλητον, *eiiciendum, vel reiiciendum*, juxta illud: νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. *cadavera eiicienda magis, quàm ſtercora.* Certè quidem ἔκβλητον apud Euripidem, ejectamentum maris: nec non βρέφος ἔκβλητον, *infans ejectus*, hoc eſt, expoſitus, quippe quum ipſa etiam aliquò extra ejiciatur. Ad hæc ſciendum, verba illa: *Semper tibi animus, ut ſecuris, indomitus eſt;* itemque illa: *Semper tibi in pectore imperterritus, ſive intrepidus, animus eſt;* adhibitum iri ad fortem, & conſtantem virum. cujuſmodi ſcilicet vir eſt, ad quem ea verba facit Alexander, utpote qui, ut vidimus, de mollitie, atque ignaviâ probroſè increpitus fuerat. Quare etiam blandimenta, ac lenocinia adulationis adhibet: adeò ut in hunc propemodum ſenſum loquatur: Nemo quiſquam ſimilis tibi, neque unus aliquis eſt, qui conferri tecum poſſit. Non enim pro hominis naturâ cor tibi eſt; ſed adſimile ſemper illud eſt ſecuri indomitæ, atque ad cædendum comparatæ. Quocirca, tametſi nos alii trepidamus, atque interdum fugimus; tamen mens tibi eſt omnino expers trepidationis, ac metûs. Cordatus igitur, mentiſque compos Alexander: ſiquidem ingeſtis in ſe antea probris

2. ὁποῖον καὶ τό, ὀρχῶ ὀρχήσω, ὀρχηστής, οὐ κατὰ τὸ ποιητής) in ὀρχήσω, ſeu potius ὀρχηθήσομαι, vel ὀρχήσομαι, littera ſigma non redundat, quoniam eſt characteriſtica futuri a præſenti ὀρχοῦμαι ὀρχέομαι, ſextæ conjugationis. Potius in ποιητής ſigma dici poſſet vel te deficere a voce ποιέω. Salvinus.

2. προφέροις) l. προφέρεις ex v. 253. l. Β. Il. Polit.

3. Τὸ μέντοι παρ' Ἡσιόδῳ, προφέρει μὲν ὁδοῦ) Heſiodus: Ἡὲ προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.

Τὸ προφέρει eſt προάγει, προτρέπει ποιεῖ, προκοπή, προσβιβάζει, ut alibi exponit Euſtathius. *Polit.*

4. ὡς καὶ χάλκεος Ἄρης, διὰ τὸ φόρημα) Horat. *Et Martem tunicâ tectum adamantinâ*, ideſt, ferreâ. Imo etiam ipſum ferrum tum a Poetis Græcis, tum a Chymicis Mars nuncupatur. *Salvin.*

5. ἢ ὅτι χρυσῷ καταπράττεται) Ovid.

Aurea nunc verè ſunt ſecula: plurimus auro
Venit honos, auro conciliatur amor. Salvinus.

bris laudes rependit. Timebat enim ab Hectore exaſperato: quum penes illum eſſet bellum dirimere, aut gerere, ipſeque idem eſſet propugnator Trojanorum. Conſtat autem, laudationem vim magnam ad emolliendos demulcendoſque animos habere. Ideoque laudes Hectorem ſuæ exhilarant; & qui modò fratrem devovebat, eique mortem imprecabatur; tamen eum ſuperatum non prodit; ſed fraternam in eum charitatem, ac benevolentiam exhibet.

XXXIII. Sciendum porrò eſt, ſimile adulationis genus, atque hoc eſt Paridis, poſitum etiam eſſe infra, ubi Diomedes a Neſtore reprehenſus, eo quòd, vigiliis minimè diſpoſitis, ſomnum caperet; in illius animum blandiendo ſeſe inſinuat, dum eum indefatigabilem, ceſſandique umquam a labore neſcium appellat. Præterea ſciendum, verba illa: *Non tibi ſpernenda ſunt inclyta admodum dei dona, quæcumque ipſe dederit*, &c. ut ſupra quidem ſcriptum eſt, ex uſu eſſe, & opportuna homini, cui bonum aliquod divinitus datum, vitio, ac crimini vertitur. quemadmodum hoc loci Alexander Hectorem incuſat, quòd ille bona divinitus tributa, crimini ſibi dediſſet. Quo loci ait: Ἄλλους μὲν κάθισον, Ἀχαιούς τε, Τρῶας τε. αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσῳ, καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. *Alios quidem ſedere facito, Achivoſque, Trojanoſque: ſed me in medio, & bellicoſum Menelaum committite, ut pro Helenâ, cunctiſque rebus pugnemus:* poſitum eſt verbum tranſitivum κάθισον, *ſedere jubeto, ſeu facito*, ad exemplum τοῦ πλούτισον, *dita*, & σωφρόνισον ἄλλον, *caſtiga alium*. Quamquam etiam aliquando ſit intranſitivum, ut ſupra expoſitum eſt. ut καθίζω pro καθέζομαι, *ſedeo, inſideo*. Τὸ, ἐν μέσῳ, *in medio*, anguſtum illud ſpatium ſignificat inter binos exercitus: permanetque per epimonen in iſto vocabulo Poëta, eo quòd nomen magis appoſitum, atque accommodatum non habeat. Hoc autem, quidquid eſt medii ſpatii, poſteriores Homero auctores vocant μεταίχμιον, *medium inter binas acies campum*, perinde quaſi ſit μεσαίχμιον, mutatione Atticâ τοῦ σ' in τ'. ut μεσόριον, μεθόριον, *confinium*. Inde verò per catachreſin μεταίχμιον etiam dicitur omne interſtitium, ſeu quodcumque ſimpliciter ſpatium medium inter res duas. ut ſi quis dicat, verſari ſeſe ἐν μεταιχμίῳ, *in medio*, cogitationum duarum. Ejuſmodi igitur anguſtum ſpatium, ſeu medium campum inter utramque aciem, ſic exprimit Poëta: ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. *parum autem campi erat utrimque*. Barbarici autem moris eſſe veteres ajunt, ſingulare certamen committere. quod quidem Homerus per periphraſin dicit, οἴους μάχεσθαι, *ſolos pugnare*.

XXXIV. Bellicoſum Paris Menelaum appellat, aut per ironiam, ſeu urbanam diſſimulationem, eo quòd ſic Hector Menelaum vocaſſet, aut etiam quia talem illum eſſe verè atteſtatur, ac comprobat. Συμβαλεῖν μάχεσθαι, *committere ad pugnandum, ſeu ad certamen*, id ipſum dicit, quod eſt facere, ut aliqui confligant, ut pugnam conferant, ut manus miſceant, ut inter ſe armis

μείβεται. Δέδιε γὰρ τὸν Ἕκτορα τραχυνόμενον· ἐπεὶ παρ' ἐκείνῳ ἦν λῦσαι τὸν πόλεμον, εἴτε καὶ μή, καὶ αὐτὸς ἦν Τρώων πρόμαχος. Δῆλον δὲ, [1] ὡς μαλακτικὸν ὁ ἔπαινος. Διὸ καὶ Ἕκτωρ ἐπαινεθεὶς, ἱλαρύνεται, καὶ ὁ νῦν θάνατον τῷ ἀδελφῷ ἐπαρώμενος, ὅμως ἡττώμενον οὐ προδίδωσιν, ἀλλὰ φιλάδελφος δείκνυται.

λγ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖταί τις κολακεία, ὁμοία τῇ κατὰ τὸν Πάριν, ἔνθα ὁ Διομήδης ἐν τῷ ἀφυλάκτως ὑπνοῦν σκωφθεὶς ὑπὸ Νέστορος, ὑπεισιν ἐκεῖνον κολακευτικῶς, [2] ἀμήχανον προσειπὼν, καὶ πόνου οὔποτε λήγειν εἰδότα. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ, Οὔ τοι ἀπόβλητά ἐστι [3] θεοῦ ἐρικυδέα δῶρα, ὅσα κεν αὐτὸς δῷ, καὶ ἑξῆς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται, χρήσιμόν ἐστι τῷ ὀνειδιζομένῳ ἐπὶ θεοσδότῳ τινὶ ἀγαθῷ. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα Ἀλέξανδρος μέμφεται τὸν Ἕκτορα, ὀνειδίζοντα τοῦτον ἐπὶ δώροις, οἷς θεὸς δέδωκεν. Ἐν τῷ, Ἄλλους μὲν κάθισον, Ἀχαιούς τε, Τρῶας τε. αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσῳ, καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ, καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι· τὸ μὲν κάθισον, μεταβατικὸν κεῖται ῥῆμα, [4] κατὰ τὸ, πλούτισον, καὶ σωφρόνισον ἄλλον, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀμετάβατόν ἐστιν, ὡς καὶ προδεδήλωται. οἷον καθίζω ἀντὶ τοῦ καθέζομαι. Τὸ δὲ, ἐν μέσῳ, τὸ στενὸν δηλοῖ τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων· καὶ ἐπιμένει τῇ τοιαύτῃ λέξει ὁ Ποιητὴς, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα καιριώτερον. Τοῦτο δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον, μεταίχμιόν φασιν, οἱονεὶ μεσαίχμιόν τι ὂν, Ἀττικῇ τροπῇ Rom. p.385.
τοῦ σ' εἰς τ'. ὡς καὶ μεσόριον, μεθόριον. [5] Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καταχρηστικῶς μεταίχμιον καὶ τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν. ὡς εἴ τις εἴποι, ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶναι. Τὸ δὲ τοιοῦτον στενὸν, ἤτοι μεταίχμιον, οὕτω φράζει ὁ Ποιητής· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. [6] Βαρβαρικὸν δὲ εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ μονομαχεῖν. ὅπερ Ὅμηρος περιφράζων, οἴους μάχεσθαί φησιν.

λδ'. Ἀρηΐφιλον δὲ τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις φησὶν, ἢ κατειρωνευόμενος, Ἕκτορος οὕτω καλέσαντος τὸν Μενέλαον, ἢ καὶ καταθέμενος ἀληθευτικῶς, τοιοῦτον ἐκεῖνον εἶναι. Συμβαλεῖν δὲ μάχεσθαι λέγει, τὸ συνάψαι εἰς πόλεμον. ἐξ οὗ καὶ

ἡ πο-

1. ὡς μαλακτικὸν ὁ ἔπαινος) ἥδιστον ἀκρόαμα εἶναι τὸν ἔπαινον. *ſuaviſſimum auditionis genus, laudem eſſe*. Xenophon. *Salvinus*.

2. ἀμήχανον προσειπὼν) Iliad. κ'. σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. Scholiaſta: ἀμήχανος, ἀπροσμηχάνητος· πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἢ ἀκαταπαυστος, καὶ πρὸς πάντας ἕτοιμος. Polit.

3. θεοῦ ἐρικυδέα δῶρα) Hom. θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. *Divûm inclyta dona*. Salvinus.

4. κατὰ τὸ, πλούτισον) πλουτέω, ῶ, *dives ſum*. πλουτίζω, *dito*. at. δειπνέω, ῶ, *cœno*. δειπνίζω, *cœnam præbeo*. Salvinus.

5. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ καταχρηστικῶς μεταίχμιον καὶ τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν) Etymologici Magni Auctor: Μεταίχμιον σημαίνει τὸ μεταξὺ δύο τινῶν πραγμάτων ὑπάρχον. κυρίως δὲ ὁ μεταξὺ δύο στρατῶν τόπος· ἀπὸ τῆς αἰχμῆς. Politus.

6. Βαρβαρικὸν δὲ εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ μονομαχεῖν) Duellorum etiam, quæ vocant, ſive ſingularium certaminum, quæ inter judicia divina, commiſerando illorum temporum errore, reponebant, in privatis cauſſis origo a barbaris nationibus fluxit. *Salvinus*.

Utinam videant hæc, & tandem aliquando, abrogatis Barbarorum legibus, intelligant nonnulli noſtrorum etiam temporum nobiles viri, qui ſeſe cultos, & humanos, hoc eſt, ab omni barbarie, quàm qui maximè, alienos eſſe ducunt; & tamen, deteſtabili errore, equeſtris dignitatis ſuæ primas partes, & veluti caput eſſe arbitrantur, armis, hoc eſt, ſingulari certamine, lites ſuas decernere. *Politus*.

ἡ πολεμικὴ συμβολή. [1] Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑδάτων ἡ λέξις τοῦ συμβάλλειν τίθεται, φανήσεταί που ἐν ταῖς ἑξῆς. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ, ὅτι τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνέταξεν, εἰπών· ἀμφ᾽ Ἑλένῃ, καὶ κτήμασιν, ὡς εἴπερ εἶπεν, ἐπὶ τῇ Ἑλένῃ, καὶ τοῖς κτήμασιν. [2] ἢ ἀντιπτωτικῶς, περὶ Ἑλένης, καὶ κτημάτων. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι πολεμήσουσιν Ἀλέξανδρος, καὶ Μενέλαος, ἵνα ὁ μὲν λάβῃ, ἃ ἀφῄρηται, καὶ κρατήσῃ τῶν ἰδίων· Ἀλέξανδρος δὲ κτήσηται ἐν ἀσφαλείᾳ, ἃ μὴ ἀσφαλῶς ἔχει. Καταπλήττει δὲ τὸ τοῦ πράγματος ξένον τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀκὴν γίνονται σιγῇ, ὡς μετ᾽ ὀλίγα ἐρεῖ ὁ Ποιητής. Ὅμοιον γὰρ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς εἴτις μοιχείας διωκόμενος, προκαλεῖται τὸν ἄνδρα εἰς μάχην, ὡς μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τὴν ψυχὴν προσαφαιρησόμενος. Διὰ καὶ Ἕκτωρ μετ᾽ ὀλίγα φησί· Κέκλυτε μῦθον, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ Ἀλεξάνδρου. Οἶδε γὰρ, ὡς οὐ δίκαια ἐρεῖ. διὸ οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου λόγον λέγειν φησί. Τὴν τοῦ Πάριδος ἀρέσκειαν οὕτω φράζει ὁ Ποιητὴς τὴν περί τε αὐτοῦ, καὶ τοῦ Μενελάου· Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ᾽ ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ᾽ ἀγέσθω. οἱ δ᾽ ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ναίοιτε Τροίην, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ τοίνυν καὶ ὁ Ἕκτωρ μετ᾽ ὀλίγα, οὕτω λαλεῖ ἐς μεταιχμίῳ τοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ, στήσας αὐτοὺς εἰς τὸ, ὅρκια πιστὰ τάμωμεν· οἷα περιττὰ λογισάμενος τὰ καθεξῆς. Ὁ μέντοι βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, ἐκφωνήσει τι καὶ περὶ τιμῆς, ἤγουν ποινῆς, ἐν τῷ τῶν ὅρκων καιρῷ.

λε' Ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸ, κρείσσων, ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατέστερος, συντελοῦν εἰς τὸ, Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται, καὶ ἑξῆς. Παράφρασις δὲ τοῦ, νικήσῃ τὸ, κρείσσων τε γένηται. Κτήματα δὲ πάντα λέγει, τὰ τῇ Ἑλένῃ συναρπαγέντα ἐξ Ἑλλάδος. Εἰ δὲ μὴ ἐθέλει καὶ οἴκοθεν ἄλλ᾽ ἐπιδοῦναι, γλισχρότητος ὁ ἀνὴρ ἁλίσκεται. [3] Τὸ δὲ ὅρκιον, οὐχ ὑποκοριστικὸν, ἀλλὰ παράγωγον, ὡς τὸ ἴχνιον. Τὸ δὲ φιλότητα, καὶ [4] ὅρκια ταμεῖν, ἀντὶ τοῦ φιλίαν, καὶ ὅρκους ποιῆσαι διὰ ἐντόμων, ἤγουν θυσιῶν. Καὶ οὐκ ἐθέλει ὁ Ποιητὴς ἄλλως ταῦτα φράζειν. Διὸ καὶ ἀλλαχοῦ λέγει· [5] ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτός. καὶ, [6] ὅρκια τάμωμεν. καὶ, [7] ὅρκια ἔταμον. Ἴωνες δὲ οὕτω λαλοῦσι. Διὸ καὶ [8] Ἡρόδοτος, ὡς προ-

mis congrediantur. Unde ἡ πολεμικὴ συμβολὴ, *commiſſio pugnæ, ſeu conflictus.* Sed & de aquis uſurpari vocem hanc συμβάλλειν, *confluere, conjungi, commiſceri, coire*, alicubi poſtea fit manifeſtum. Hic autem obſerva, ut cum dativo conſtruit præpoſitionem ἀμφὶ, *pro, circa*, dum ait: ἀμφ᾽ Ἑλένῃ, καὶ κτήμασι. *pro Helenâ, & opibus*. perinde ac ſi diceret: ἐπὶ τῇ Ἑλένῃ, καὶ τοῖς κτήμασι. *propter Helenam, & opes*. Aut, ſi unus caſus per antiptoſin poſitus eſt pro alio, περὶ Ἑλένης, καὶ κτημάτων. *de Helenâ, & opibus*. Ubi ſciendum, Alexandrum, & Menelaum eſſe inter ſeſe dimicaturos, ut hic, quæ ſibi erepta fuerunt, accipiat, rebuſque ſuis potiatur; Alexander verò ut tutò, citraque periculum poſſideat, quæ tutò, ac ſecurè non habet. Verùm ipſa rei novitas ſtupore Græcos percellit; faciuntque ipſi ſilentium, ut ne hiſcere quidem audeant, ut paullò poſt dicit Poëta. Id enim, ſecundùm veteres, ſimiliter ſeſe habet, ut ſiquis adulterii crimine poſtulatus, maritum ipſum ad certamen provocaret, ut cum uxorculâ vitam quoque eidem eriperet. Quare etiam Hector paullò poſt: audite, inquit, verba, non cujuſcumque in genere; ſed Alexandri. Noverat enim, juſta minimè omnium ea eſſe, quæ erat rogaturus. Quapropter non ſua, ſed Alexandri verba ſeſe proferre affirmat. Leges, ac conditiones certaminis, quas Paridi de ſeſe, ac Menelao ferre placuit, ſic proponit Poëta: Uter vicerit, ſuperiorque evaſerit, opes penitus cunctas, uxoremque is accipiat, domumque abducat. Ceteri verò junctâ amicitiâ, ictoque ſanctè, ac religioſè fœdere, Trojam habiteris, &c. Itaque paullò poſt Hector, in medium progreſſus, verba fratris exponit; ſed tamen ita, ut, prolatis illis verbis: *fœdera ſanctè, ac religioſè icamus*, a reliquis deinceps verbis ſuperſedeat: quippe quòd ſecum reputet, ea minimè omnium eſſe neceſſaria. Attamen Agamemnon rex poſtea, in ſolemnibus jurisjurandi verbis concipiendis, aliquid etiam de multâ, videlicet de pœnâ, nominatim exprimit.

XXXV. Interea vide τὸ κρείσσων, *ſuperior*, pro ἐπικρατέστερος, *potentior, fortior, valentior*, appoſitum eſſe, & conducibile ad illud: Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται, &c. *Potentior enim rex, cum iraſcitur*, &c. Porrò autem τοῦ νικήσῃ, *vicerit*, paraphraſis eſt illa: κρείσσων τε γένηται. *ſuperiorque evaſerit*. Κτήματα πάντα, *res cunctas, opes cunctas*, cuncta intelligit, quæ ſimul cum Helenâ rapta ex Græciâ, & abſportata fuerunt. Sin autem non vult alia etiam de ſuo, tamquam corollarium, adjicere, manifeſtus jam ipſe eſt avaritiæ, ſordidæque ſuæ tenacitatis. Τὸ ὅρκιον, *fœdus jureiurando ſancitum, ac firmatum*, non diminutivum nomen eſt; ſed derivatum, ut τὸ ἴχνιον, *veſtigium*. Τὸ φιλότητα, καὶ ὅρκια ταμεῖν, *ſocietatem, atque amicitiam, icta fœdere, iungere*, idem eſt atque τὸ φιλίαν, καὶ ὅρκους ποιῆσαι διὰ ἐντόμων, videlicet θυσιῶν, *amicitiam, & iusiurandum, cæſis victimis, per immolationes videlicet, ſeu ſacrificia, facere*. Neque vult Poëta aliis id verbis exprimere. Quare etiam alibi dicit: ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτός. *ut fœdera ipſe feriat*. & ὅρκια τάμωμεν. *fœdera feriamus, ſeu percutiamus*. & ὅρκια ἔταμον. *fœdera percuſſerunt*. itaque Jones loquuntur. Ideoque

1. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑδάτων ἡ λέξις τοῦ συμβάλλειν τίθεται) Hom.

ὡς δ᾽ ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ᾽ ὄρεσφι ῥέοντες,
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ.

Hinc urbs Confluens dicta, a confluentibus fluviis. *Salvinus.*

2. ἢ ἀντιπτωτικῶς, περὶ Ἑλένης) ἡ ἀμφὶ πρόθεσις, καὶ ἡ περί, τὸ αὐτὸ σημαίνουσι. ex Etymologo. *Polit.*

3. Τὸ δὲ ὅρκιον, οὐχ ὑποκοριστικὸν, ἀλλὰ παράγωγον, ὡς τὸ ἴχνιον) Ὅρκιον idem, ac ὅρκος. & ἴχνιον idem, ac ſimplex ἴχνος. Hæc, & ſimilia formam habent ὑποκοριστικῶν, ſeu diminutivorum, non autem vim. *Salvinus.*

4. ὅρκια ταμεῖν) Sic Latini paſſim. fœdus ferire, icere, percutere. *Salvin.*

5. ὄφρα ὅρκια τάμνῃ) Homerus, ὄφρ᾽ ὅρκια. Polit.

6. ὅρκια τάμωμεν) ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. Polit.

7. ὅρκια ἔταμον) Homerus, ὅρκι᾽ ἔταμνον. Polit.

8. Ἡρόδοτος) Quin & apud Herodotum non ſemel reperias ὅρκια ποιήσασθαι, ut lib. 1. n. 141. πρὸς μούνους γὰρ τούτους ὅρκιον Κῦρος

que Herodotus, ut ſupra declaratum eſt, hoc loquendi genus frequenter adhibet. Quod autem ſcire oportet, Alexander apud Homerum Trojam vocat ἐριβώλακα, *admodum gleboſam, ſeu fertilem*; Argos, quæ eſt Peloponneſus, ἱππόβοτον, *equis paſcendis, ſeu nutriendis, idoneum*; Achajam, καλλιγύναικα, *pulchras mulieres habentem*. Sed & apud Heſiodum invenire eſt Trojam καλλιγύναικα, *pulchrarum mulierum copiâ affluentem*. Ceterùm quæ ἐριβώλαξ, *gleboſa admodum, ac fertilis*, ea etiam prorſus fuerit εὔπωλος, *facilè arabilis*, hoc eſt, καλλιβώλαξ, *bene, & opimè gleboſa, ſeu habens bonam, & opimam glebam*, eo quòd ejus gleba aratro facilè vertitur, ac proſcinditur. Idque terram pinguem ſignificat, & aratro, dum vertitur, verſaturve, cedentem.

XXXVI. Hellanicus porrò narrat, tres Phoroneo filios fuiſſe, qui, mortuo patre, Argeam ſunt inter ſeſe partiti; & eam quidem regionem, quæ ſita eſt ad Eraſinum flumen, Pelaſgo obtigiſſe, qui & Lariſſam ibi ædificavit; Jaſo verò regionem prope Elin: quumque nulla ampliùs terrarum portio eroganda ſupereſſet, Agenorem patris equam accepiſſe. Unde eodem tempore Argos tribus eſt nominibus appellatum, Ἴασον, *Jaſum*, ut patet ex Odyſſeâ, Πελασγικὸν, *Pelaſgicum*, & Ἱππόβοτον, *Hippoboton, i. e. paſcendis equis idoneum, ſeu equeſtre*. Nonnulli tamen tradunt, Agenorem, poſt duorum fratrum obitum, in expeditionem bellicam magno cum equitatu profectum fuiſſe: a quo equitatu Argos vocatum fuerit ἱππόβοτον, *hippoboton, ab equis nimirum paſcendis*. Verùm veterum aliis placet, Argos hic Hippoboron, Theſſaliam; Achajam verò, univerſam Græcorum regionem eſſe intelligendam. Volo autem, hoc loci obſerves, quantum virium, & efficaciæ habeat oratio, ut innumera ſanè exempla patefaciunt. Quippe Hectoris verba apud Alexandrum tantùm perficiunt, & valent, ut ignavus ille homo, & meticuloſus, atque, ut quis dixerit, timidus, ac tremens; tamen monitus, Menelaum expectet, audeatque jam, ac velit cum ipſo, ſolus cum ſolo, armis congredi, quem, anteaquam ea verba fierent, fugiebat. Tantùm valet oratio. Talem quoque Hiſtoria Tyrtæum oratorem prædicat, ut ad certaminis aleam alacriter ſubeundam, tamquam quibuſdam ſtimulis, hominum animos excitaret. Et profectò qui carmina illius legerit, is fanatico quodam furore agitari ſe ſentiet, quo veluti laceſſatur, ac provocetur ad pugnam.

προδεδήλωται, συχνὰ οὕτω λέγει. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐριβώλακα μὲν, τὴν Τροίαν, ἱππόβοτον δὲ, τὸ Ἄργος, ὅ ἐστι, τὴν Πελοπόννησον, καλλιγύναικα δὲ, τὴν Ἀχαΐδα, καλεῖ ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἀλέξανδρος. [1] Παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ ἐστι καὶ τὴν Τροίαν εὑρεῖν καλλιγύναικα. Εἴη δὲ ἂν πάντως ἡ ἐριβώλαξ [2] καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστι καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλεστρόφητον. Τοῦτο δὲ καὶ λιπαρὰν [3] σημαίνει γῆν, καὶ εἴκουσαν ἀρότρῳ ἐν τῷ πωλεῖσθαι.

λϛʹ. Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος, παῖδας τρεῖς Φορωνέως γενέσθαι, οἳ, τοῦ πατρὸς θανόντος, διενείμαντο τὴν Ἀργείαν. καὶ ἡ μὲν πρὸς Ἐρασίνῳ τῷ ποταμῷ, Πελασγῷ ἔλαχε τῷ καὶ τὴν ἐκεῖ Λάρισσαν κτίσαντι· Ἰάσῳ δὲ, τὰ πρὸς Ἦλιν· Ἀγήνωρ δὲ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν πατρικὴν εἴληφεν ἵππον. ὅθεν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ ὠνομάσθη τὸ Ἄργος τριχῶς, [4] Ἴασον, ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ, Πελασγικὸν, καὶ Ἱππόβοτον. Τινὲς δὲ, μετὰ θάνατον τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐπιστρατεῦσαί φασι τὸν Ἀγήνορα, πολλὴν ἐπαγόμενον ἵππον· ἀφ' ἧς κληθῆναι τὸ Ἄργος Ἱππόβοτον. Τισὶ δὲ τῶν παλαιῶν ἀρέσκει, Ἄργος Ἱππόβοτον ἐνταῦθα τὴν Θεσσαλίαν νοεῖν· [5] Ἀχαΐδα δὲ, πᾶσαν τὴν τῶν Ἑλλήνων χώραν. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ, ὡς ἐνεργόν τι, καὶ δραστικὸν ὁ λόγος, καθὰ ἐν μυρίοις φαίνεται. Ὁ γοῦν τοῦ Ἕκτορος λόγος οὕτως ἤνυσε παρὰ Ἀλεξάνδρῳ, ὥστε ὁ δειλὸς, καὶ, ὡς ἄν τις εἴποι, τρέσας, μένει τὸν Μενέλαον, κατὰ τὴν παραίνεσιν, καὶ μονομαχῆσαι θέλει πρὸς αὐτὸν, ὃν πρὸ τοῦ λόγου ἔφευγε. Τοιαῦτα ὁ λόγος δύναται. Τοιοῦτον ἡ ἱστορία καὶ τὸν Τυρταῖον οἶδε ῥήτορα, οἷον ἐρεθίζειν προθύμως ἀποκινδυνεύειν εἰς πόλεμον. [6] Καὶ ὁ ἐντυχὼν ἔπεσιν ἐκείνου, εἴσεται, ὅπως ἐνθουσιᾷ τῷ εἰς μάχην ἐγερτικῷ.

Baſ. p. 292.
Rom. p. 386.

Sic dixit. Hector verò valde lætatus eſt, his verbis auditis,
Et in medium progreſſus, Trojanorum cohibuit phalanges,
Mediâ haſtâ prehensâ. Illi autem cuncti reſederunt.
Sed in eum ſagittas mittebant capillati Achivi,
Sagittiſque eum collineantes, & lapidibus petebant.
Verùm altè clamavit rex virorum Agamemnon:
Continete vos, Argivi, ne jaculemini Achæi.

Polli-

Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών, τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσί τ' ἔβαλλον.
Αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.

Στεῦ-

Κιρνῶν ἐπεσσύμενον. & n. 843. Τοῖον δὴ σε τῶν Ἰώνων οἱ Μιλήσιοι μὲν ἄνευ ἐν σπείρῳ τὸν σφῶν ὅρκια ποιησάμενοι. Politus.

Fœdera facere. Sed hoc ſimplex loquendi genus, non figuratum. Verbum enim *Facere*, ut verè dicitur in Digeſtorum titulo de verborum ſignificatione, omnem rem complectitur. *Salvinus*.

1. Παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ ἐστι καὶ τὴν Τροίαν εὑρεῖν καλλιγύναικα) Heſiodus: Τροίην ἐς καλλιγύναικα. Polit.

2. καὶ εὔπωλος) εὔβωλος. Salvinus.

Vir doctiſſimus legit, εὔβωλος. Sed rectum eſſe τὸ εὔπωλος, demonſtrant illa Euſtathii: ὅπερ ἐστι καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλεστρόφητον. Eſt enim hic εὔπωλος ὁ εὐβωλεστρόφητος, ὃ ἀγαθὸν πωλεῖσθαι, ὃ εἴκουσα ἀρότρῳ ἐν τῷ πωλεῖσθαι. Unde quum dicit Homerus Ἴλιον εὔπωλον, exponit alibi Euſtathius τὴν ἄγουσαν, καὶ εὐβωλεστρόφητον. Alii tamen Trojam εὔπωλον intelligunt τὸν εὔιππον. Politus.

3. σημαίνει) l. σημαίνει. Polit.

4. Ἴασον, ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ) Euſtathius ad Odyſſeam pag. 1845. Λέγει δὲ Ἴασον Ἄργος, τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως τοῦ ἐν Ἰοῦς, ὥσπερ τὸ αὐτὸ καὶ Ἄργος, διὰ τὸ πολλαχοῦ δηλούμενον πανάρχαιον Ἄργον. Δῆλον δὲ καὶ, ὅτι, κατὰ πολυωνυμίας λόγον, καὶ ἄλλως ἐκλήθη τὸ αὐτὸ, καὶ Ἱππόβοτον, καὶ Ἄργος Ἀχαιικόν. ἰδίως μέντοι καὶ ἡ Λακωνικὴ Ἀχαιικὸν Ἄργος ἐκλήθη. Politus.

5. Ἀχαΐδα δὲ, πᾶσαν τὴν τῶν Ἑλλήνων χώραν) tamquam ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου. Sic & Argos, quibusdam viſus eſt Poeta totam aliquando Græciam intellexiſſe. Euſtathius ad illud: ἐν Ἄργεϊ περ πολυπύρῳ pag. 1020. Τὸ δὲ ἐν Ἄργει, ἀπὸ μέρους καὶ τοῦ ἀξιολόγου, τὰς ὅλας τῶν Ἑλλήνων χώρας δηλοῖ· ὅθεν καὶ Ἀργεῖοι πάντες οἱ Ἕλληνες. Politus.

Græci, Danai, Achivi, Pelaſgi, Argivi, Homero dicti, & Poëtis, & in univerſum Hellenes. Sed hoc a peculiaribus populis. Apud Herodotum Γραικοὶ etiam nuncupati reperiuntur, quæ vetuſta appellatio ad Romanos fluxit, in uſque permanſit. *Salvinus*.

6. Καὶ ὁ ἐντυχὼν ἔπεσιν ἐκείνου) Tyrtæi Poëtæ Athenienſis carmina elegiaca quædam leguntur apud unum ex decem oratoribus Græcis. *Salvin.*

Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεῳ τ' ἐγένοντο
Ἐσσυμένως. Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, ϗ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας, ϗ πάντας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα καλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ, ϗ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Οἴους ἀμφ' Ἑλένῃ, ϗ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, ϗ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Pollicetur enim, ſeſe aliquid dicturum galeatus Hector.
Sic dixit. Illi vero deſtiterunt a pugnâ, tacitique facti ſunt
Properè. At Hector inter utroſque locutus eſt:
Audite ex me, Troiani, & bene ocreati Achivi,
Verba Alexandri, cujus cauſâ rixa orta eſt.
Alios quidem jubet Troianoſque, & cunctos Achivos
Arma pulchra deponere in terrâ almâ:
Se verò in medio, & bellicoſum Menelaum,
Solos pro Helenâ, rebuſque cunctis pugnare.
Uter autem vicerit, ſuperiorque evaſerit,
Res prorſus omnes, uxoremque accipiat, ac domum abducat.
Alii verò amicitiam, illo firmo fœdere, jungamus.
Sic dixit, Illi verò omnes, preſſis labris, conticuerunt.

λζʹ. Οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μέγα, χαίρει ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ μονομαχίᾳ. Ἕκτωρ γὰρ ἐχάρη, φησί, μέγα, μῦθον ἀκούσας. Αἴτιον δὲ, ὅτι ἢ νικᾷ τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις, ἢ πίπτει. Καὶ ἀμφοτέρως πέρας ἔχει τὰ τοῦ πολέμου. Καὶ ἄλλως δὲ, εἰ μὲν νικήσει Ἀλέξανδρος, σεμνὸν τὸ πρᾶγμα· εἰ δὲ πέσῃ, ἀκλεοῦς ὁ Ἕκτωρ ἀπαλλάττεται ἀδελφοῦ. Καὶ Ἀχαιοὶ δὲ, καὶ Τρῶες ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσασθαι πολέμου. Καίριον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου τὸ, ὀλίγῳ κακῷ ἔοικε μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν. Εὐπειθεῖς δὲ οἱ Τρῶες, οἳ ἅμα εἶδον Ἕκτορα ἐν μεταιχμίῳ γενόμενον, καὶ μέσου δορὸς ἑλόντα, ἤτοι ἁψάμενον, ὡς ἔθος, καὶ ἀνείργοντα αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς ἱδρύνθησαν ἅπαντες. Καὶ Ἕλληνες δὲ μετὰ μικρὸν, τῶν βασιλέων ἐθελόντων, τὸ αὐτὸ ἐποίησαν, καὶ πάντες τὰ τεύχεα ἐκδυσάμενοι, κατέθεντο ἐπὶ γῆς πλησίον ἀλλήλων. Καὶ σημείωσαι, ὅπως παρ' ἐλπίδα ὁ Ποιητὴς ἔγραψε παρεισοδιάσας τὴν μονομαχίαν. Ὁ μὲν γὰρ ἀκροατὴς, μέγαν εὐθὺς ἐλπίζει συῤῥαγῆναι πόλεμον· ὁ δὲ, ἀποδύσας τοὺς Ἕλληνας, γυμνοὺς ὅπλων καθίζει, τὸ μὲν μεγαλεῖον τοῦ πολέμου ἐς ὕστερον ταμιευόμενος· νῦν δὲ ἀπροσδοκήτως ἀρτύων τὸ μονομάχιον, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποπληρῶν τοῦ ἀκροατοῦ, ἐφιεμένου μαθεῖν, ὡς εἰκὸς, ὁπότερος κρείττων, ὁ Πάρις ἢ ὁ Μενέλαος. Ὅπερ διδάσκων ὁ Ποιητὴς, τὴν μονομαχίαν ἀρτιπλάττει, ἐν ᾗ πολλά τε ἄλλα ποιήσας, καὶ τὸν Μενέλαον δὲ δείξας κρείσσονα, ἐπὶ τὰ ἑξῆς τοῦ πολέμου μεταβαίνει, ἐκ μικροῦ ἀρξάμενος, εἶτα ἐπὶ μέγα προβάς. ὁποία καὶ ἡ τῆς μάχης φύσις, [1] ἥτις ὀλίγη μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, κατὰ τὸν Ποιητήν· αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη.

λη. Ὅτι δὲ θαυμαστὸν τὸ πλάσμα, καὶ ὁ Ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπισημαίνεται, θέσκελον ἔργον λέγων τοῦτο. ποῖον δή ποτε; τὸ, ἀφέντας τὸν [2] πολύδακρυν πόλεμον, καθῆσθαι σιγῇ, ἀσπίσι κεκλιμένους, παραπεπηγέναι δὲ τὰ μακρὰ
Baſ. p. 293. ἔγχεα· Ἀλέξανδρον δὲ, καὶ Μενέλαον μόνους, μάχεσθαι. Ὅτι δὲ ἄρτυμα Ποιήσεως Ὁμηρικῆς καὶ

XXXVII. Gaudium non qualecumque, ſed magnum, gaudet Hector ob ſingulare fratris certamen. *Hector enim*, inquit, *valde lætatus eſt, verbis hiſce auditis*. In cauſâ illud eſt, quia aut Menelaum vincit Paris, aut hic certè pugnans mortem occumbit. Utrolibet modo res ceciderit, finem habet bellum. Rurſus, ſi vicerit Alexander, res hæc admodum præclara. Sin autem occubuerit, Hector fratrem amittit dedecorem, atque ignominioſum. Quin & Achivi lætati ſunt, & Trojani, rati, ſeſe a bello tandem eſſe quieturos. Atque huc etiam facit id, quod ait Herodotus, juſtum eſſe, ut exiguo damno magna contentio auferatur. Obedientes porro, facilèque obſequentes Trojani, qui, ſimul atque Hectorem procedentem in medium, mediamque haſtam, ut moris eſt, arripientem, ſeu apprehendentem, ipſoſque eoſdem coërcentem viderunt, cuncti ſtatim reſederunt. Idemque etiam paullò poſt, regum juſſu, fecerunt Græci; univerſique arma exuentes, ea humi prope ſe invicem depoſuerunt. Et obſerva, quam innpinatò Poëta, præter narrationis ſuæ filum, ſingularem hanc pugnam, epiſodii in morem, interjiciat. Quum enim auditor magnum ſtatim Prœlium committendum eſſe exiſtimet; Græcos Poëta armis exuit, eoſque facit inermes ſedere: perinde quaſi maximam vim belli in futurum tempus rejiciat; nunc autem, præter expectationem, pugnam ſingularem inſtruat; itaque auditoris deſiderium expleat, qui, ut veriſimile eſt, cognoſcere cupiat, uter ſit præſtantior, Paris, an Menelaus. Quod quidem ut planum faciat Poëta, ſingulare modò prœlium comminiſcitur. Eo autem in prœlio tum multa alia fingit, tum etiam Menelaum præſtantiorem, ſuperioremque repræſentat. Hinc ad reliquos belli eventus tranſit, ducto a re parvâ initio, unde ad res multò majores progreditur. qualis eſt natura pugnæ, quæ parva quidem primùm attollitur, ut ait Poëta; poſtea verò caput ſuum in cœlum condit.

XXXVIII. Admirabile autem eſſe hoc figmentum, Poëta ipſe ſatis infra ſignificat, cum rem hanc admirandam, ac propemodum divinam vocat. Et quid umquam iſtud eſt rei? quòd ſcilicet, bello hoc perquam lacrymoſo omiſſo, taciti, ſcutiſque innixi, conſederint, longaſque haſtas a latere defixerint; Alexander verò, ac Menelaus, ſoli inter ſeſe dimicent. At enim Poëſeos Homericæ condimentum, ipſa etiam

1. ἥτις ὀλίγη μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, κατὰ τὸν Ποιητήν) Homerus lib δ'.
  Ἣ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
  Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
Quod Homerus de Eride, ſeu Contentione, id Virgilius pulcherrimâ imitatione traxit ad Famam lib. 3. Æneid.
  Parva metu primò, mox ſeſe attollit in auras:
  Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.
Politus.
  Quod Homerus de Ate, ſeu Noxâ olim cecinerat. *Salvinus.*
2. πολύδακρυν) l. πολύδακρυν. Correctum id etiam a Frobenio. *Polit.*

etiam ſunt ſingularia certamina, quæ, ut deinceps manifeſtum erit, veluti epiſódia quædam, interjiciuntur. Quemadmodum enim nunc ſingularem inter ſeſe pugnam ii conſerunt, qui Trojano bello cauſſam dederunt; ita & alii poſtea præſtantiſſimi viri, atque optimates. Exempli cauſsâ, Glaucus, & Diomedes, non, ut hi, ex provocatione; ſed pro re natâ, occurſuque ipſorum fortuito. Deinde alibi, ex aliâ provocatione, genere hoc ſingularis pugnæ congredi inter ſeſe videas viros longè fortiſſimos, Hectorem, atque Ajacem. Itemque alius locus clarè, atque ordine deſcriptam exhibiturus eſt pugnam illam ſingularem, quam Hector inire compelletur cum Achille, viro multò omnium fortiſſimo: quæ certè pugna magna eſt, atque ad ſpectaculorum pompam comparata. Sin autem ſenior ille orator Neſtor, ſingulare certamen ſuum eſt expoſiturus; dandum quoque id eſt varietati in ſcribendo Homericæ, ut ſingularia hæc prœlia variis multiſque modis commemoret. Atque hic obſerva, ut apud Homerum ἱδρύω idem eſt, atque τὸ κάθημαι, *ſedeo*, *inſideo*, *reſideo*, ab ἕδω, *quod eſt ſedere*, *ſeu conſiſtere facio*, *colloco*, *conſtituo*: quamvis apud Atticos poſteriores vox ea ſit ſacra. Namque ἱδρύεται, *ſtatuitur*, *collocatur*, *ponitur*, templum; & ἱδρύεται, *ſtatuitur*, *ſeu collocatur*, ſtatua in templo. Atque inde etiam apud illos dictum τὸ ἀφίδρυμα, *ſimulacrum*, *ſeu ſtatua*.

XXXIX. Hector quum in medium proceſſiſſet, velletque Paridis conſilium exponere, Græci ſagittas in eum conjiciebant; & in eum collineantes, non ſagittis modò ipſum petebant; ſed etiam λάεσσιν, hoc eſt, λίθοις, *lapidibus*, quippe qui ignorarent, quid ſibi vellet, eumque exiſtimarent ſeſe pro fratre opponere pugnæ contra Menelaum. Sciendum autem eſt, τὸ, Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. *in eum verò ſagittas mittebant comati Achivi*: appoſitum eſſe, & opportunum dictu in quemcumque hominem, quem aliqui armis oppugnent, aut probris, & maledictis inſectentur, aut cui quomodolibet contradicant. Ideoque Porphyrius ad Gædalium ita per parœdiam ſcripſit: Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Στωϊκοί. *In eum verò ſagittas conjiciebant comati Stoici*. Τοῦ τιτυσκόμενοι, *collineantes*, *h. e. ad ſcopum dirigentes*, primitivum verbum eſt τὸ τύκω, *paro*, *ſeu apparo*: ex quo τὸ, τετύκοντό τε δαῖτα. *pararuntque convivium*. Quemadmodum autem ἀλύ-

καὶ τὰ τῶν μονομαχιῶν ἐπεισόδια, ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλωθήσεται. Νῦν μὲν γὰρ οἱ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου πρωταίτιοι, μονομαχοῦσιν· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς που, ἕτεροί τινες ἀριστεῖς. Γλαῦκος, οὗτοι, καὶ Διομήδης, οὐκ ἐκ προκλήσεως, κατὰ τούτους, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρατυχόν. Εἶτα ἑτέρωθι τοιαύτης ἔστησαν μάχης οἱ ἄριστοι, Ἕκτωρ, καὶ Αἴας, ἐξ ἑτέρου προκαλέσματος. Τὸ δ' ἐξ ἀνάγκης μονομάχημα τοῦ Ἕκτορος, καὶ τοῦ πάντων ἀρίστου Ἀχιλλέως, ἄλλος τόπος δηλώσει, μέγα ὂν, καὶ πάνυ τι ἐναγώνιον. Εἰ δὲ ὁ γέρων ῥήτωρ Νέστωρ μονομαχίαν οἰκείαν ἐκθήσεται, δοτέον καὶ αὐτὸ τῇ καθ' Ὅμηρον γραφικῇ ποικιλίᾳ, πολυειδῶς ἱστοροῦντα τὰ μονομαχικά. Σημείωσαι δὲ, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μὲν, [1] ἱδρύω τὸ κάθημαι, ἀπὸ τοῦ ἕδω· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ὕστερον, ἱερὰ ἡ λέξις. Ἱδρύεται γὰρ ναὸς, καὶ ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ· καὶ τὸ ἀφίδρυμα δὲ παρ' ἐκείνοις, ἐντεῦθεν ἐλέγετο. Rom. p. 387.

λθ'. Τῷ Ἕκτορι ἐς μέσον ἐλθόντι, καὶ τὴν τοῦ Πάριδος γνώμην ἐθέλοντι ἐκβοῆσαι, ἐπετοξάζοντο οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ οὐ μόνον τοξεύοντες ἰοῖς, ἔβαλλον τιτυσκόμενοι, ἀλλὰ καὶ λάεσσιν, ὅ ἐστι, λίθοις, ἀγνοοῦντες, ὃ βούλεται, διὰ τὸ οἴεσθαι, ὡς ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ προΐσταται αὐτὸς τῷ Μενελάῳ μαχησόμενος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, οἰκεῖον λέγεσθαι πρὸς πάντα πολεμούμενον, ἢ βλασφημούμενον, ἢ ὅλως ἀντιλεγόμενον πρός τινων. Διὸ καὶ Πορφύριος ἐν τοῖς πρὸς Γαυδάλιον παρῳδήσας, ἔγραψε· Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο [2] καρηκομόωντες Στωϊκοί. [3] Τοῦ δὲ τιτυσκόμενοι πρωτότυπον, τὸ τύκω· ἐξ οὗ τὸ, τετύκοντό τε δαῖτα. Ὥσπερ δὲ [4] ἀλύσκω ἐκ τοῦ ἀλύω, ὅθεν

1. ἱδρύω τὸ κάθημαι) Malim ἱδρύομαι, ſive ἵδρυμαι. Ἱδρύω enim maximè apud Homerum, non eſt κάθημαι· ſed potius ἵζω, καθίζω, ἑδράζω. Homerus:

Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.

Heſychius: ἵδρυε, κάθιζε, ἕδραζε. ἱδρῦσαι, καθίσαι, ἑδράσαι. Politus.

Sed hoc, ut obſervavi, Euſtathio in more poſitum eſt, ut activâ ponat formâ in exemplis, quæ adducit, verba, licet paſſivâ figurâ, activâ vi, communiter ea tantum uſurpentur. Salvinus.

Id maximè facit Euſtathius, & quicumque alii Etymologica ſectantur, in vocum etymologiis excodis: in quibus ſanè etymologiæ non ſermonis uſus attendi debet, ſed vocum derivatio. Alioquin ſcriptorum uſum in exponendo vocum ſignificatu non variant Etymologi. Etymologici Magni Auctor: Ἱδρύω. ἐκ τοῦ ἵζω τὸ καθίζω γίνεται ἕδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ', Αἰολικῶς, ὡς ζυγὸς, δυγός· καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἑδύω· καὶ πλεονασμῷ, ἱδρύω. Etymologus poſtea τὸ ἵδρυε, quod eſt utique Homericum, dicit eſſe ἀντὶ τοῦ καθίζεσθαι κέλευε. quæ ipſa eſt Scholiaſtæ Homerici explicatio. Politus.

2. καρηκομόωντες Στωϊκοί) Philoſophi enim capite comati dici poſſunt, quia barbam alebant. Salvinus.

3. Τοῦ δὲ τιτυσκόμενοι πρωτότυπον, τὸ τύκω) Ab eodem τύκω, ſed ſub diverſa notione, deducunt alii, nempe a τύκω, quatenus eſt θέω, ſeu θεάομαι. Corrigendum namque obiter eſt illud Suidæ: Τιτυσκόμενος, ſτοχαζόμενος, ἀπὸ μεταφορᾶς εἰς ῥῆμα. ἔστι δὲ παρὰ τὸ θέω, θῶ, τὸ τύω, τύσω, τιτύσκω. Vitioſum eſt illud θέω, παροξυτόνως, ſeu βαρυτόνως. Scribendum, θεῶ, περισπωμένως, per contractionem a θεάω. Etymologici Magni Auctor: Τιτυσκόμενοι, κατευστοχαζόμενοι, βλέποντες. εἰ μὲν σημαίνει τὸ βλέπειν, γίνεται ἀπὸ τοῦ θεῶ θεάσω· κατὰ συγκοπὴν, θῶ· ἐν ſτροφῇ, τῶ· καὶ, κατὰ παραγωγὴν, τύω· ὁ μέλλων, τύσω· πλεονασμῷ τοῦ κ', τύσκω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, καὶ γίνεται, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τιτύσκω. Hæc eſt apud Etymologum prior derivatio τοῦ τιτύσκω, ὃ σημαίνει τὸ βλέπω. Εἰ δὲ, inquit, σημαίνει τὸ κατασκευάζω, γίνεται ἀπὸ τοῦ τεύχω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτυχον. ἐξ αὐτοῦ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ', τετύσκω, καὶ τιτύσκω. Sic igitur varia eſt etymologia τοῦ τιτύσκω pro varia ejus ſignificatione. Sed non ita diſtinguit Euſtathius: qui probare tantùm videtur, atque adeò agnoſcere alteram etymologiam τοῦ τιτύσκω ἀπὸ τοῦ τεύχω, quod eſt κατασκευάζω. Hinc enim eſt τὸ, τετύκοντό τε δαῖτα. Unde & τετυγμένοι οἱ τεύχοντες. Idem alibi Euſtathius: ἔστι δὲ τὸ τιτύσκω, λέξις ἀμφιχρήστως παραλλαττούσῃ ῥήσει, γενομένη ἀπὸ τοῦ τύκω τὸ κατασκευάζω, πλεονασμῷ τοῦ σ', καὶ ἀναδιπλασιασμῷ Ἰωνικῷ. Alibi etiam, quod dicit Homerus de Vulcano, τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. Euſtathius exponit εὐτρόπως ἐποίησε. Politus.

4. ἀλύσκω ἐκ τοῦ ἀλύω, ὅθεν τὸ ἀλυσκάζω) quod tamen negat Etymologus. Ἀλύσκω, ἐστὶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ἀλύω. τὸ γὰρ ἀλύσκω τὸ ἐκκλίνω, καὶ ἀποφεύγω δηλοῖ. Idem Etymologus: Ἀλυσκάζειν, τὸ φεύγειν, παρὰ τὴν ἄλην, τὴν πλάνην. οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. Politus.

Verior tamen apparet Euſtathii etymologia. namque τοῦ υ ψιλοῦ, quod eſt in ἀλύσκω, ratio habetur; & ſimplicius, atque adeò verius eſt, τὸ ἀλύσκω ab ἀλύω derivare, quam ab ἀλύσσω. Salvinus.

Sed enim & τὸ ἀλύω, ſecundùm quoſdam Etymologos, eſt ab ἄλη τὸ πλανῶμαι, ὅτι οἱ λυπούμενοι ἐν πλάνῃ εἰσί. Polit.

θεν τὸ ἀλυσκάζω, οὕτω καὶ λύκω, λύσκω, πλεονασμῷ τοῦ σ', καὶ, κατὰ ἀναδίπλωσιν, τιτύσκω· ἀφ' οὗ τιτύσκομαι, καὶ τιτυσκόμενοι. ὅ ἐστι, τεύχοντες, τεχνώμενοι, καταστοχαζόμενοι. Τὸ δὲ λάεσσιν, εὐθεῖα ὁ λᾶας· γενικὰ, λάαος, καὶ, κατὰ κρᾶσιν, λᾶος. ὡς τὸ, [1] Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. ἤγουν ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου ὁρμῆς. ἡ πληθυντικὴ εὐθεῖα, λάαες λᾶες. ὅθεν τὸ λάεσσι, ὅ ἐστι λίθοις. Τὸ δὲ, Ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν· ἐρεῖ ἄν τις, ἀταξίαν κωλύων λαοῦ. Ἔστι δ' ἐν τούτοις συναγαγεῖν ἐκ τοῦ, ἐπετοξάζοντο Ἀχαιοὶ, καὶ ἰοῖσι, λάεσσί τε ἔβαλλον, ὅτι καὶ τοξόταις πολλοῖς ἐχρῶντο, καὶ σφενδονήταις· εἰ καὶ ὁ Ποιητὴς οὐδεμίαν περὶ ἐν αὐτοῖς ἀνδραγαθίαν ἐπισημαίνεται· ὅς γε καὶ τοξοτῶν ἀριστέων, ὀλιγίστων τινῶν μέμνηται. Δοκεῖ δὲ τὸ ἴσχεσθε, κατ' ἔλλειψιν εἰρῆσθαι ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, οἱ δ' ἔσχοντο μάχης. Τοιαύτη γὰρ σύνταξις ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ, ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι. Ἐν δέ γε τῷ, μακρὸν ἄϋσεν Ἀγαμέμνων, δηλοῖ ὁ Ποιητὴς, δεῖν καὶ εὔφωνον εἶναι τὸν ἡγεμόνα, καὶ, ὡς αὐτὸς ἐρεῖ, [2] βοὴν ἀγαθόν.

μ'. Ἐν τῷ, Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, [3] τὸ στεῦται δηλοῖ μὲν τὸ ὑπισχνεῖται, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· γίνεται δὲ [4] ἀπὸ τοῦ στέω στεύω, κατὰ τὸ χέω χεύω· ἀφ' οὗ παθητικὸν, στεύεται, καὶ ἐν συγκοπῇ στεῦται. [5] Στέω δὲ κυρίως, τὸ ὑφίσταμαι, ὑπομένω ἀσφαλῶς, κίονος δίκην. Φθάσας μὲν ὁ Ποιητὴς, τὴν Ἑλληνικὴν εὐκοσμίαν ἐνέφηνεν, εἰπὼν, σιγῇ αὐτοὺς ἰέναι. ἐνταῦθα δὲ τὸ εὐπειθὲς αὐτῶν ὑποδηλῶν, φησὶν, ὅτι, τοῦ βασιλέως κελεύσαντος, ἴσχεσθε, ὡς ἐῤῥέθη, μὴ βάλλετε, ὡς ἐροῦντός τι τοῦ Ἕκτορος, [6] λέγει, ὅτι μάχης τε ἔσχοντο, ἄνεῳ τ' ἐγένοντο, τουτέστιν, ἄφωνοι, ὡς ἂν δηλαδὴ ἀκούσωσιν Ἕκτορος. Τοῦτο γάρ ἐστιν ἐν τούτοις αἴτιον τῆς σιγῆς, ἵνα δηλονότι σιγῶντες αὐτοὶ, ἑτέρων ἀκούοιεν. Παρακατιὼν δὲ λέγει· [7] πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. τουτέστιν, ἐσίγησαν. Τοῦτο δὲ, οὐ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἐνδέχεσθαι αὐτοῖς λέγειν. Εἰσὶ δὲ ὅμοια, τὸ, σιγῇ ἰέναι. καὶ [8] ἄνεῳ γενέσθαι. καὶ ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ. Ἔστι δὲ τὸ

μὲν

ἀλύσκω, effugia, vita, declino, fit ab ἀλύω, mærore conficior, angore animi cracior, animo concido, animo ſum incerta, atque anxio, unde τὸ ἀλυσκάζω, evita, ſea devito; ſic etiam τύσκω, paro, τύσκω, per pleonaſmum τοῦ σ', & per reduplicationem, τιτύσκω· a quo τιτύσκομαι, collineo, ſeu ad ſcopum dirigo, & τιτυσκόμενοι, colliacuntes, hoc eſt, ſtruentes, parantes, ſolerter molientes, & excogitantes, ad ſcopum tendentes. Τὸ λάεσσι, lapidibus, nominativus eſt ὁ λᾶας, lapis: genitivus, λάαος, & per craſin λᾶος, lapidis. ut, Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. videlicet ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου ὁρμῆς. Lapides ab jactu, ſive ab impetu. Pluralis nominativus, λάαες, λᾶες, lapides. unde τὸ λάεσσι, hoc eſt, λίθοις, lapidibus. Τὸ, Ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Cohibete vos, ne jaculemini, juvenes Achivorum, dixerit, quiſquis popularem petulantiam, atque inſolentiam coërceat. Inde autem, quòd Achivi ſagittas mittebant, ſagittiſque, & lapidibus impetebant, eſt hic colligere, multis ſagittariis, ac funditoribus uſos Græcos fuiſſe: tametſi Poëta nullam fermè eorum virtutem, ac fortitudinem eſſe ſignificet: qui certè de primoribus, ac præſtantiſſimis viris pauciſſimos ſagittarios commemorat. Videtur autem τὸ ἴσχεσθε, cohibete, & continete vos, deſiſtite, deſinite, dictum eſſe per ellipſin, ut patet ex illis verbis: οἱ δ' ἔσχοντο μάχης. Illi verò deſtiterunt a pugnâ. Iſto enim modo conſtrui etiam debet τὸ, ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι. Deſiſtite, Argivi. Verbis porrò illis: μακρὸν ἄϋσεν Ἀγαμέμνων. altè clamavit, ſeu magnum clamorem edidit Agamemnon; clarè oſtendit Poëta, oportere ducem magnâ eſſe, ac bonâ voce, atque, ut Poëta ipſe poſtea loquitur, βοὴν ἀγαθόν, bonum, & valentem voce.

XL. Eo loci: Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ. Pollicetur enim, ſeſe aliquid dicturum Hector, τὸ στεῦται, ſignificat τὸ ὑπισχνεῖται, promittit, ſeu pollicetur, ut multis ſane in locis conſtat; fitque a στέω, στεύω, promitto, firmo, confirmo, ad exemplum τοῦ χέω, χεύω, fundo. Unde paſſivum στεύεται, pollicetur, & per ſyncopen στεῦται. Στέω autem propriè idem eſt, atque τὸ ὑφίσταμαι, ſubſiſto, ſubeo, recipio, firmiter, columnæ inſtar, ſuſtineo. Græcorum modeſtiam, atque ordinem ſupra Poëta repræſentaverat, cum dixit, ſilentio eos proceſſiſſe. Hic facilem ipſorum obedientiam, promptumque obſequium indicat, cum, jubente rege, ut dictum eſt, ipſos deſiſtere, & prohibente, nequid jacularentur, eo quòd Hector verba aliqua eſſet facturus, Poëta narrat, a pugnâ eos deſtitiſſe, factoſque eſſe ἄνεως, hoc eſt, ἀφώνους, tacitos, & obmuteſcentes, ut loquentem nimirum Hectorem exaudirent. Id enim nunc in cauſſâ eſt, cur ſileant, ut ipſi nimirum tacentes, alios exaudiant. Infra etiam ſic ait: πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. hoc eſt, ἐσίγησαν. Cuncti taciti facti ſunt ſilentio. ideſt, ſiluerunt, ſilentium tenuerunt, conticuerunt. tametſi non eamdem ob cauſſam; ſed quia eorum minime intererat reſpondere. Sunt autem inter ſeſe ſimilia illa: σιγῇ ἰέναι, cum ſilentio ire, & ἄνεως γενέσθαι, tacitos fieri, & ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ, preſſis omnino labris, ſeſe intra ſilentium continere. Et quidem

τὸ

1. Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς) ἀπὸ βολῆς, ὁρμῆς. Polit.

2. βοὴν ἀγαθόν) Hinc βοὴ pro bello paſſim apud Homerum: βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Salvinus.

3. τὸ στεῦται δηλοῖ μὲν τὸ ὑπισχνεῖται) Etymologus: Στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. Polit.

4. ἀπὸ τοῦ στέω στεύω) Etymologici Magni Auctor: ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω, λωβῶ, λωβεύω· οὕτω στῶ στεύω. στεῦμαι. στεῦται, στεῦται, ἐπὶ τοῦ ἀρεσμένα τῇ ψυχῇ, τὸ στάσιμον λαβεῖν. Alii, ut patet ex eodem Etymologo, τὸ, στεῦται, derivant παρὰ τὸ στῦλος, ἐπεὶ γὰρ τὸ λογιστικόν. Politus.

5. Στέω δὲ κυρίως, τὸ ὑφίσταμαι) Sic Latini, in me recipio, ideſt, promitto. Et Græci στῦλος, columna. ἀπὸ τοῦ στέω. στῶ. Lat. ſto. Salvinus.

6. λέγει, ὅτι μάχης τε ἔσχοντο) Vacant duæ illæ voces, λέγει ὅτι. Polit.

Sed ad illa verba: λέγει, ὅτι, Euſtathius ſubintelligit: Homerus, aut Poëta: Poëta dicit, quòd, &c. & hic eſt interpretamus. Salvinus.

Sed enim præcedunt illa: φησὶν, ὅτι. Politus.

7. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ) Virg. Conticuere omnes. Salvinus.

8. ἄνεῳ γενέσθαι) Malim hic, ἄνεως. Polit.

τὸ ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ, *continere ſe intra ſilentium, preſſis omnino labris, ita ut nemo unus biſceret*, ad tropum Etymologicum pertinet: quia ſimiliter ſeſe habet τὸ σιωπᾶν, *tacere, ſeu ſilentium facere*, atque τὸ ἀκὴν ἔχειν, *preſſis labris, ſilentium tenere, non biſcere, os non aperire*. Fit enim ἀκὴν, *ne biſcendo quidem, tacitè, compreſſis labris*, ab ἀ privationis notâ, & a verbo χαίνειν, *biſcere*: unde ἀχὴν, & Jonicè ἀκὴν· ita ut ἀκὴν ἔχειν idem ſit, atque τὸ μὴ χαίνειν, *non biſcere*, ut loquaris, ſeu ad loquendum; ſed tacere. Τὸ ἄνεῳ, alii ajunt eſſe nomen ſimile, atque τὸ, τοῦ Μενέλεῳ, *Menelai*. Αὔω enim idem eſt, atque τὸ φωνῶ, *clamo, ſeu vocem edo*: ex quo ἄναυος, *mutus, carens loquelâ, expers clamoris*; rejectâque per apobolen unâ litterâ, ἄναος, Atticè ἄνεως· & numero multitudinis, ἄνεῳ, *taciti, vocis expertes, muti*. Alii contra, adverbium dicunt τὸ ἄνεω, *tacitè, ſilentio*, neque ad ultimam adſcribunt τὸ ι. ita ut, ſecundùm ipſos, ſimiliter conſtruantur τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο, & τὸ, ἄνεω ἐγένοντο, *tacitè, & cum ſilentio ſeſe habuerunt*. Poëtica autem vox eſt τὸ ἄνεῳ, & inutilis ad orationem pedeſtrem. Sicuti etiam paullò poſt τὸ πέπονθε, *paſſi eſtis*, cum ait: ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθε. *quoniam mala multa paſſi eſtis*. videlicet πεπόνηθε, per ſyncopen.

μὲν ἀκὴν γενέσθαι σιωπῇ, τρόπου ἐτυμολογικοῦ. Τὸ γὰρ σιωπᾶν, καὶ τὸ ἀκὴν ἔχειν, ὅμοια. [1] Γίνεται γὰρ ἀκὴν ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ χαίνειν, ἀχήν, καὶ Ἰωνικῶς, ἀκήν· ἵνα ᾖ ἀκὴν ἔχειν, τὸ μὴ χαίνειν, ὥστε λαλεῖν, ἀλλὰ σιωπᾶν. Τὸ δὲ ἄνεῳ, οἱ μὲν, ὄνομά φασιν εἶναι ὅμοιον τῷ, οἱ Μενέλεῳ. Αὔω γὰρ τὸ φωνῶ· ἐξ οὗ ἄναυος ὁ ἄφωνος, καὶ ἀποβολῇ, ἄναος, καὶ Ἀττικῶς, ἄνεως, καὶ [2] πληθυντικῶς, ἄνεῳ. Ἕτεροι δὲ, [3] ἐπίρρημα τὸ ἄνεω φασι, μηδὲ προσγράφοντες τὸ ι ἐν τῇ λήγουσῃ. ὡς εἶναι, κατ᾽ αὐτοὺς, [4] ὁμοίας συντάξεως τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο, καὶ τὸ, ἄνεω ἐγένοντο. Ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ, *Rom. p.388.* ἄνεῳ, καὶ ἀσύμβολος εἰς λόγον πεζόν. ὥσπερ μετ᾽ ὀλίγα καὶ τὸ, πέπονθε, ἐν τῷ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθε. ἤτοι πεπόνηθε, κατὰ συγκοπήν.

Inter illos verò locutus eſt bellator bonus Menelaus:
Audite nunc & me. Maximè enim mœror invadit
Animum meum. Cenſeo autem, jam eſſe dirimendos
Argivos, & Trojanos: quoniam multa mala paſſi eſtis
Propter meam contentionem, & Alexandrum, qui cauſſam dedit.
Noſtrum utri mors, & fatum paratum eſt,
Moriatur: cœteri vero dirimamini citiſſime.
Feretis agnos binos, alterum album, alteram nigram,
Terræque, & Soli. Jovi verò nos feremus alium.
Ducite porrò Priamum, fœdus ut feriat
Ipſe: quoniam eius filii fœdifragi ſunt, & perfidi,
Nequis periurio Jovis fœdus violet.
Semper juniorum virorum mentes pendula in aëre ſunt.
Quibus verò ſenex interfuerit, ſimul præterita, & futura
Proſpicit, ut quàm optimè inter utroſque res tranſigatur.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμόν. φρονέω δὲ, διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους, καὶ Τρῶας· ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε,
Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἀρχῆς.
Ἡμέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
Οἴσετε δ᾽ ἄρν᾽, ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ Ἠελίῳ. Διὶ δ᾽ ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
[5] Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ *Baſ. p. 294.*
Αὐτός· ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι, καὶ ἄπιστοι,
Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.
Οἷς δ᾽ ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω, καὶ ὀπίσσω
Λεύσσει, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα μετ᾽ ἀμφοτέροισι γένηται.

XLI. Mœroris, ac triſtitiæ periphraſis illa eſt: μάλα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. *valde enim mœror meum in animum invadit*. Atque inde compoſitum eſt τὸ θυμαλγὲς, *mœrore animum afficiens, dolorem animo afferens*. contraquam ſeſe habet ἡ θυμηδία, *voluptas, & jucunditas animi*. Pacis pollicitatio illa: φρονέω δὲ, διακρινθήμεναι ἤδη· ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. videlicet πεπόνηθε, ut ſupra dictum eſt. *Exiſtimo, jam eſſe dirimendos: quoniam multa mala paſſi eſtis, ſeu ſuſtinuiſtis*. Ubi διακρινθῆναι, *dirimendos eſſe*, id ipſum dicit, quod eſt, compoſitâ pace, a bello eſſe quieturos, atque inter ſeſe eſſe ſeparandos. Et frequens eſt hujus vocis uſus tum apud Homerum, tum apud alios. Hoc igitur loci: φρονέω δὲ, inquit, διακριθῆναι ἤδη ἡμᾶς, *exiſtimo, jam vos eſſe dirimendos*. & paullò poſt: ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. *Alii verò quàm citiſſimè dirimamini*. Eſt autem cum τοῦ ν certè quidem rectius, tametſi magis Poëticum. ſicuti etiam τὸ κλινθῆναι, *inclinari, ſeu inclinatum eſſe*, & τὸ ἀνάκλιντρον, *accubitum*. Quamquam id ipſum verbum ſine τοῦ ν, communius ſit, & magis Atticum. Porro autem τὸ διακρίνειν, *ſecernere*, *ſepa-*

μα. Λύπης περιφραστικὸν τὸ, μάλα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. Ἐντεῦθεν δὲ σύγκειται τὸ θυμαλγές. οὗ ἐναντίον ἡ θυμηδία. Ὑποσχετικὸν εἰρήνης τὸ, φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη· [6] ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. ἤτοι πεπόνηθε, ὡς προείρηται. Διακρινθῆναι δὲ λέγει, τὸ λυθῆναι τοῦ πολέμου, καὶ χωρισθῆναι. Καὶ κεῖται ἡ λέξις αὕτη πολλαχοῦ, παρά τε Ὁμήρῳ, καὶ ἑτέροις. Ἐνταῦθα οὖν φησι· φρονέω δὲ, διακριθῆναι ἤδη ἡμᾶς. καὶ μετ᾽ ὀλίγα· ἄλλοι δὲ, διακρινθεῖτε τάχιστα. [7] Ἔστι δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ν, ὀρθότερον, εἰ καὶ Ποιητικώτερον. ὡς καὶ τὸ κλινθῆναι, καὶ τὸ ἀνάκλιντρον. τὸ δὲ δίχα τοῦ ν, κοινότερον, καὶ Ἀττικώτερον. Ἐναντίον δὲ τὸ διακρίνειν πρὸς τὸ συγκρίνειν, ὅ ἐστι

1. Γίνεται γὰρ ἀκὴν ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ χαίνειν) Etymologici Magni Auctor: ἀκὴν, ἐπίρρημα ποιότητος, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. παρὰ τὸ μὴ χαίνειν γίνεται ἀχὴν, καὶ ἀκὴν, ἀχή τις οὖσα. Appoſita ad etymologiam eſt expoſitio illa τοῦ, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, ut id dictum ſit ἀντὶ τοῦ, ἀχανεῖς. quæ expoſitio eſt Heſychii. *Politus*.

2. πληθυντικῶς, ἄνεῳ) Heſychius: Ἄνεῳ. ἥσυχοι, ἄφωνοι. Malo, ἄνεῳ, Atticè. Etymologici Magni Auctor: Ἄνεως, ὁ ἄφωνος. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ ἄνεῳ. Politus.

3. ἐπίρρημα τὸ ἄνεῳ φασι) ſcribe ἄνεω ſine ι, ut & paullo poſt τὸ, ἄνεω ἐγένοντο, non ἄνεῳ. Non enim recipit τὸ ι, ſi ſit adverbium. *Politus*.

4. ὁμοίας συντάξεως τὸ, ἀκὴν ἐγένοντο, καὶ τὸ, ἄνεω ἐγένοντο) Ἀκὴν terminationem habet adverbii, ut ἀκμήν. Sed ἄνεω terminationem habet nominis, declinatione Atticâ. *Salvinus*.

5. Ἄξεσθε) l. Ἄξετε. Polit.

6. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε) *O paſſi graviora, dabit Deus his quoque finem*. Virg. *Salvinus*.

7. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ν, ὀρθότερον) Sic apud Latinos *conjunx* a conjungendo; poſtea *conjux*, unde genitivus *conjugis*. Heteroclita, aclita nomina dicimus ob euphoniam, ſeu vocis ſuavitatem, quum, ſecundùm originem, eſſet, heteroclinta, aclinta, diverſè declinabilia, indeclinabilia. *Salvinus*.

ὅ ἐστι συγχέειν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ διακρινθεῖτε, διὰ διφθόγγου ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων φέρει τὴν παραλήγουσαν, οἷα συγκοπὲν ἀπὸ εὐκτικοῦ τοῦ διακριθείημεν. ἵνα τὸ ἀκόλουθον τῆς συγκοπῆς, εἴη τοιοῦτον· Διακριθεῖμεν, διακριθεῖτε, διακριθεῖεν. Καὶ μυρία ταύτης τὰ παραδείγματα. Τὴν μὲν ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, ἀρχὴν ὁ Μενέλαος λέγει, τοῦ πολέμου δηλαδή· τὴν δὲ αὐτοῦ ἐπεξέλευσιν, ἔριν καλεῖ, εἰπών· Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου εἵνεκ᾽ ἀρχῆς· διὰ τὸ τὴν ἔριν ἀληθῶς ἐπεξελευστικὴν εἶναι πρός τι καταρξάν. Πρωθύστερον δὲ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἤγουν ὑστερολογία. Πρῶτον γὰρ ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀρχή· εἶτα ἡ τοῦ Μενελάου ἔρις. Δευτερεύει γὰρ ἀεί,[1] ὥσπερ ὁ παρ᾽ Ἡσιόδῳ ζῆλος, οὕτω καὶ ἡ ἔρις, γινομένη διά τι προκατάρχον. Ὅρα δὲ, ὡς ἐν ἑνὶ στίχῳ, καὶ ἕνεκα ἔφη κοινῶς, καὶ εἵνεκα ποιητικῶς, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ εἰνάνυχες, καὶ εἴνατος, καὶ εἰρωτῶ, καὶ εἰῶ,[2] καὶ τῶν ὁμοίων.

μβʹ. Τρῶες μὲν, οἷς ὁ κίνδυνος περὶ γῆς ἦν, καὶ τοῦ ζῆν, ἄρνε δύο φέρουσιν, ἕτερον μὲν, λευκόν·[3] ἑτέρην δὲ, μέλαιναν, εἰς θυσίαν ἐν τῇ κατὰ τὴν μονομαχίαν[4] ὁρκωμοσίᾳ, γῇ τε, καὶ ἡλίῳ· τῷ μὲν, τὸν λευκόν· τῇ δὲ, τὴν μέλαιναν, οὐ μόνον κατὰ ὁμοιότητα χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐνεργείας. Ἄρρεν μὲν γὰρ, θύεται ἡλίῳ, ὡς οἷον ἀνδρί. ἐν ἑτέρῳ γὰρ γεννᾷ, ἤγουν ἐν τῇ γῇ, ὡς οἷα γυναικί. Θῆλυ δὲ τῇ γῇ, ὡς οἷα μητρὶ τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ ἡλίου. Ἕλληνες δὲ τῷ Διὶ θύουσιν ἕνα, τὴν χρόαν οὐ δηλοῦντος τοῦ Ποιητοῦ. Οὐ γὰρ οὕτως ἐναργὲς τὸ τοῦ Διὸς χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς γῆς. Ξενίῳ δὲ ἴσως Διὶ θύουσιν, ὡς ἂν ἐκπολεμωθῇ Ἀλεξάνδρῳ ἀδικήσαντι εἰς ξενίαν. Ἐνδημεῖ δὲ καὶ ὁ Πρίαμος τοῖς ὅρκοις, Μενελάου ἀπαιτήσαντος, διὰ τὸ τῶν παίδων ὑπερφίαλον, καὶ ἄπιστον. Ἔνθα καὶ γνωματεύει ὁ βασιλεὺς οὕτως· Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες[5] ἠερέθονται. ὅ ἐστιν, ἐκκρεμεῖς, ὡς ἐν ἀέρι, καὶ ἐλαφραί, καὶ εὐσάλευτοι, καὶ ἀβέβαιοί εἰσιν, αἱ
Rom. p. 389. τῶν νέων φρένες, καὶ οὐκ ἔμπεδοι, καὶ παγίως βέβαιοι, καὶ ἀσφαλεῖς. Οἷς δέ, φησιν, ὁ γέρων μετέησιν, ἤγουν σύνεστιν, ἅμα πρόσσω, καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅ ἐστιν, ὁρᾷ, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα μετ᾽ ἀμφοτέροισι γένηται. Ἔστι δὲ πρόσσω μὲν, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἤδη γενόμενα, καὶ τὰ πα-

ſeparare, *dirimere*, contra ſeſe habet, atque τὸ συγκρίνειν, hoc eſt, συγχέειν, *commiſcere*, *ac confundere*. Obſerves etiam, velim, ut τὸ διακρινθεῖτε, *dirimamini*, in accuratioribus codicibus penultimam efferat cum diphthongo, tamquam ſi factum ſit per ſyncopen ab Optativo διακριθείημεν, *dirimamur*. ita ut conſecutio, atque ordo hujus ſyncopes ſit iſtiuſmodi: Διακριθεῖμεν, *dirimamur*, διακριθεῖτε, *dirimamini*, διακριθεῖεν, *dirimantur*. Et innumera ſunt hujuſce ſyncopes exempla. Quemadmodum commiſſum a Paride raptum Helenæ Menelaus dicit ἀρχὴν, *principium*, *ſeu cauſſam*, belli nimirum; ita id ipſum, in quo maximè laborat, ut injuriam ſuam contra Paridem perſequatur, atque ulciſcatur, contentionem vocat, illis verbis: Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου εἵνεκ᾽ ἀρχῆς. *Propter meam contentionem*, *& propter Alexandrum*, *qui cauſſam dedit*: eo quòd verè contentio pœnas ab ipſo auctore, ſeu ab eo, qui in cauſſâ fuerit, repetat & perſequatur. Figuratum eſt autem loquendi genus per prothyſteron, ſeu hyſterologiam. Prior namque eſt cauſſa, quam dedit Alexander: deinde contentio Menelai. Secundo enim ſemper eſt loco, ut apud Heſiodum æmulatio, ſic etiam contentio, quippe quæ ob priorem aliquam cauſſam excitetur. Atque hìc vide, ut in uno, eodemque verſu tum ἕνεκα, *gratiâ*, dicit communiter, tum εἵνεκα, Poëticè, ad exemplum τοῦ εἰνάνυχες, *per novem noctes*, & εἴνατος, *nonus*, & εἰρωτῶ, *interrogo*, & εἰῶ, *permitto*, aliarumque vocum hujuſcemodi.

XLII. Trojani, qui de ſuâ regione, vitâque ipsâ periclitantur, in ſanciendis, firmandiſque jurejurando ſingularis pugnæ conditionibus, agnos binos ferunt, alterum, hoc eſt, marem, album; alteram, ideſt, feminam, nigram: quos & Terræ, & Soli ſacrificent; Soli album; Terræ nigram; non ob coloris modò ſimilitudinem, ſed etiam actionis, atquæ efficaciæ. Mas enim ſacrificatur Soli, tamquam viro, quippe qui in alterâ, in terrâ videlicet, tamquam uxore, vim gignendi habeat. Femina verò, ſeu agna, ſacrificatur Terræ, tamquam matri earum omnium rerum, quæ ex eâ, atque ex Sole procreantur. Græci contra Jovi unum ſolumque agnum ſacrificant, cujus colorem minimè exprimit Poëta. Non enim peræquè manifeſtus eſt Jovis color, ut Solis, & Terræ. Ac fortaſſe Jovi hoſpitali ſacrificant, ut hoſtis fiat, infenſuſque Alexandro, qui hoſpitalitatis jura violaſſet. Quin etiam fœderibus jurejurando ſanciendis præſens adeſt Priamus, ita expetente, & poſtulante Menelao, ob improbitatem, & perfidiam filiorum Priami, qui fœdera frangere minimè dubitarent. Ubi & idem ipſe rex ſententioſum hoc dictum profert: *Semper quidem juniorum hominum mentes* ἠερέθονται, *in aërem ſunt elatæ*. Hoc eſt, ſuſpenſæ, ac pendulæ, veluti in aëre, leveſque, & mobiles, atque inſtabiles ſunt juvenum mentes; neque eæ firmæ, aut fixæ veluti in terrâ, ſolideque ſtabiles, atque immotæ, ita ut minimè evertantur. Quibus verò, inquit, ſenex μετέησιν, videlicet σύνεστιν, *intereſt*, hic ſimul πρόσσω, καὶ ὀπίσσω, *ante*, *& retro*, *i. e. quæ præterita ſunt*, *& futura*, λεύσσει, hoc eſt, ὁρᾷ, *videt*, *ſeu proſpicit*, ut tota res quàm optimè inter utroſque tranſigatur. Sunt autem πρόσσω, *ante ſe*, *ſeu a fronte*, ea, quæ præ oculis, & jam fuerunt; nec non

1. ὥσπερ ὁ παρ᾽ Ἡσιόδῳ ζῆλος, οὕτω καὶ ἡ ἔρις) Heſiodus:
ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενος σπεύδοντ᾽. ἀγαθὴ δ᾽ ἔρις ἥδε βροτοῖσι. Politus.
2. καὶ τῶν ὁμοίων) Εἰν Ἀρίμοις pro ἐν Ἀρίμοις, quod anſam præbuit Virgilio ex duabus vocibus conficiendi unam Inarimen. Salvinius.
3. ἑτέρην δὲ μέλαιναν) l. ἑτέρην. Frobenius, ἕτερον. Polit.
4. ὁρκωμοσίᾳ) l. ὁρκωμοσίᾳ. Polit.
5. ἠερέθονται. ὅ ἐστιν, ἐκκρεμεῖς, ὡς ἐν ἀέρι) Heſychius: ἠερέθονται, μετέωροι εἰσὶ, ὡς ἀέρα αἴρονται. ἠερέθοντο, μετεωρίζοντο, ἐκρεμάντο. Politus.

non ea, quæ præſentia ſunt, & veluti inter pedes, ſeu ante pedes: *ὀπίσσω* verò, *retro*, *ſeu a tergo*, ea, quæ erunt, necdum advenerunt, ſed ſunt futura.

XLIII. Senſus igitur hujus loci hic eſt: ſenex, ob magnam rerum experientiam, ſimul, unoque veluti temporis momento, videt omnia, tum præſentia, tum præterita, tum futura, & ex præteritis conjicit, cujuſmodi erunt, quæ ſunt futura; ſive, ut eſt in Tragœdiâ, ut cordatus, atque intelligens, ex antiquis providet, ac conjectat nova, itaque cavet. At verò juvenis ad ea dumtaxat animum intendit, quæ inter pedes, ſeu obvia ſunt, ac præſentia. Quemadmodum & hoc loci Priamus, utpote qui pleroſque jamdudum viderat ex perjurio damnum accepiſſe, ſibi, ut videtur, cavebit. Verumtamen ejus filios, qui nihil prorſus mali provident, ac proſpiciunt, quippe qui præſentia tantùm advertant, eaque ſola conſiderent, veriſimile ſanè fuerit, perjurio jusjurandum *δηλήσασθαι*, *eſſe violaturos*, ſive *βλάψειν*, *læſuros*, *atque offenſuros*, tamquam a verbo *δηλῶ*, *δηλέω*, *lædo*, *lædam*, ex quo *τὸ δηλητήριον*, *toxicum*, *ſeu venenum*, *quod nocumentum, ac perniciem affert*. Conſtat porrò, *δήλησιν*, videlicet *βλάβην*, *læſionem*, *ſive offenſionem*, juris jurandi, nihil aliud eſſe, quàm ejus violationem, ſeu perjurium; itemque dictum eſſe per allegoriam, ut ſupra in libro *α* ſcriptum eſt, ſimul videre a fronte, & a tergo, ſive ante, & retro, ductâ veluti metaphorâ ab animantibus, quæ colla facilè movent, atque inflectunt, ut tum ea, quæ ſunt coram, tum ea, quæ a tergo, poſſint adſpicere. Atque ab hac iſtâ mente Argum fabula, perinde quaſi unoquoque experimento, quod cujuſque rei ipſe faceret, oculatus redderetur, multis præditum oculis prædicat, ita ut nulla omnino res eum lateret. Idque magis in cauſſâ eſt, cur ſenes dicantur priora ſimul videre, ac poſteriora, quòd ii nimirum utrimque quodammodo ſunt oculati: ut proinde cuncta ſimul intueantur. Nam quæ molliori ſunt collo, flexilique cervice animalia, ea, tametſi a fronte, atque a tergo videant; tamen non id ſimul faciunt. Interea verò obſervandum, ut experimenta, quæ quis facit, ſimilitudinem quamdam, & imaginem referunt oculorum.

XLIV. Sciendum autem eſt, poſitum hic eſſe *ὅρκια τάμνειν*, *fœdera icere*, *ſeu percutere*, ideſt, adhibitis ſacrificiis, cæſiſque victimis, jurare; itemque convicium, probrumque in perjuros eſſe illud: *quoniam ejus filii fœdifragi ſunt, atque infidi, & tales, qui perjurio Dei fœdera, & jusjurandum violent, atque offendant*. Quin etiam vide, ut, ubi agnos duos commemorat, non mutat *τὸ*, *ἕτερος*, *alter*, quippe quod dici de duobus conſueverit. Quapropter, quum dixiſſet, *ἕτερον, λευκὸν· ἑτέρην δὲ, μέλαιναν*, *alterum*, *album*; *alteram*, *nigram*; de tertio uſurpat *τὸ*, *ἄλλος*, *alius*. De quo vetus ille Magiſter ita ſcribit: *Τὸ*, *ἄλλον*, *alium*, dicit de tertio. Ubi vero de duobus agit, *τὸ ἕτερον*, *alterum*, ex Græcæ linguæ uſu opponit *τῷ ἑτέρῳ*, *alteri*. *Ὑπερφιάλους*, *fœdifragos*, Priami liberos vocat. quod convicium, ac maledictum ex uno, ſoloque Alexandro colligit. Ille enim verè fœdifragus. Sic etiam Alexander ex unâ ſolâque Helenâ laudem deſumit, cum Achajam vocat

παρόντα δὲ, καὶ οἷον ἐν ποσίν· ὀπίσω δὲ τὰ ἐσόμενα, καὶ μήπω μὲν ἐλθόντα, ὄντα δὲ ἐν τῷ μέλλειν.

μγ'. Λέγει οὖν, ὅτι ὁ γέρων, ἅμα, καὶ οἷον ἀχρόνως, διὰ πολυπειρίαν, ὁρᾷ πάντα, τά τε νῦν, καὶ τὰ παρεληλυθότα, καὶ τὰ μέλλοντα, καὶ ἐκ τῶν παρελθόντων στοχάζεται, οἷα ἔσται καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ, κατὰ τὴν Τραγωδίαν, ὡς ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαιρόμενος, οὕτω φυλάσσεται. Ὁ δὲ νέος, μόνων γίνεται τῶν ἐν ποσίν. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ὁ Πρίαμος μὲν, πολλοὺς εἰδὼς ἐξ ἐπιορκίας βλαβέντας φθάσαντας, φυλάξεται ἂν, ὡς εἰκός· οἱ δὲ παῖδες, μηδὲν προορώμενοι κακὸν, οἷα τοῦ παρόντος μόνου γινόμενοι, δηλήσωνται ἂν ὑπερβασίᾳ τοὺς ὅρκους, ἤτοι βλάψωσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ δηλῶ δηλήσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ δηλητήριον. Δῆλον δὲ, ὅτι ἡ δήλησις, ἤγουν βλάβη ὅρκων, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἡ παράβασις αὐτῶν, καὶ ὅτι [1] τὸ ἅμα ὁρᾷν πρόσω, καὶ ὀπίσω συμβολικῶς εἴρηται, καθὰ καὶ προγέγραπται ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ, ὡς ἐκ μεταφορᾶς ζώων, ἃ τοὺς τραχήλους ῥᾳδίως λυγίζουσιν, ὡς ἔχειν βλέπειν καὶ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τὰ κατόπιν. Ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς καὶ τὸν Ἄργον, ὡς ἑκάστῃ πείρᾳ ὀμματούμενον, πολυόμματον μυθολογεῖ, ἵνα μηδὲν αὐτὸν λανθάνῃ. Καὶ τοῦτο μᾶλλόν ἐστιν, ἐξ οὗ οἱ γέροντες λέγονται ἅμα ὁρᾷν τά τε πρόσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν, τὸ, ἑκατέρωθεν δηλαδὴ τρόπον τινὰ [2] ὠμματῶσθαι αὐτούς· ὡς διὰ τοῦτο ἅμα πάντα βλέπειν. Τὰ γὰρ εὐστροφάχηλα, καὶ εὐλύγιστα τῶν θηρίων ζῶα, εἰ καὶ ἔμπροσθεν, καὶ ὄπισθεν βλέπουσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἅμα τοῦτο ποιοῦσιν. Ἐν τούτοις δὲ σημειωτέον καὶ, ὅτι [3] αἱ πεῖραι ὄμμασιν ἐοίκασιν.

μδ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα ὅρκια τάμνειν, τὸ διὰ θυσιῶν ὀμνύειν· καὶ ὅτι ὕβρις ἐπιόρκων τὸ, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι, καὶ ἄπιστοι, καὶ οἷοι ἐν ὑπερβασίᾳ θεοῦ ὅρκους δηλήσασθαι. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι ἐν τῷ περὶ τῶν δύο ἀρνῶν λόγῳ οὐκ ἤλλαξε τὸ, ἕτερος, οἷα ἐπὶ δύο τινῶν εἰωθὸς λέγεσθαι. Διὸ εἰπὼν, ἕτερον, λευκόν· ἑτέρην δὲ, μέλαιναν, ἐπὶ τοῦ τρίτου τὸ, ἄλλος, ἔθηκεν. ὡς ὁ γράφει ὁ παλαιὸς, οὕτω· [4] τὸ, ἄλλον, ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν. ἐπὶ δὲ δυοῖν, τὸ, ἕτερον, τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν Ἑλληνικῶς. Ὑπερφιάλους δὲ λέγει παῖδας Πριάμου, ἀπὸ ἑνὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου συναγαγὼν τὸ σκῶμμα. Τοιοῦτος γὰρ ἀληθῶς ἐκεῖνος. Οὕτω δὲ καὶ Ἀλέξανδρος τὴν Ἀχαΐδα

1. *τὸ ἅμα ὁρᾷν πρόσω, καὶ ὀπίσω*) Hinc Janus bifrons; ideſt, prudens, qui præteritum omnium & futurum tempus reſpiciat. *Salvinus*.

2. *ὠμματῶσθαι*) l. *ὠμματῶσθαι*. Politus.

3. *αἱ πεῖραι ὄμμασιν ἐοίκασιν*) Sic qui pluribus in vitâ rerum experimentis inſtructus, pluribus oculis præditus eſſe dicetur, &, ut ita dicam, totus oculeus. Verùm Argum ob vigilantiam, fabulæ oculeum finxerunt. *Salvinus*.

4. *τὸ, ἄλλον, ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν· ἐπὶ δὲ δυοῖν, τὸ ἕτερον*) Thomas Magiſter: Ἕτερος, *ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν*. Polit. Sic apud Latinos *alter* dicitur de ſecundo è duobus; *alius* de pluribus. *Salvinus*.

Digitized by Google

δα καλλιγύναικά φησιν, ἐκ μιᾶς τῆς Ἑλένης λαβὼν τὸν ἔπαινον. Τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις Ὅμηρος ποιεῖ. Ὑπερφίαλοι δὲ νῦν, [1] οἱ παρασπονδηταὶ, οἱ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιοῦντες, καὶ διὰ τοῦτο, κατὰ τὸν Ποι-
Baſ. p. 295. ητὴν εἰπεῖν, ἄπιστοι. [2] Ὅτι δὲ καὶ ἄλλο τι σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλαχοῦ τε φανήσεται, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ εἴρηται. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἁπλῶς ὑπερφιάλους τοὺς παρασπονδοῦντας εἰπεῖν, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄπιστοι πρόσκειται. Τὸ δὲ ὑπερβασίῃ, διὰ σαφήνειαν τέθειται. [3] Ὁρκίων γὰρ βλάβη, ἡ ὑπερβασία, ἣν καὶ παραιβασίαν ἕτεροί φασιν. Ἔστι δὲ κυρίως ὑπερβασία, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ οἷον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ὅρια πηδᾶν. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀδικίας ἡ λέξις τίθεται, καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς δὲ κακίας, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, [4] ὑπερβασίας ἀλείνων. καὶ, [5] ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.

μέ. Ὁπλότεροι δὲ, ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι, καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἐπὶ ψόγῳ ὑπέροπλος, καὶ ὑπεροπλίζεσθαι τὸ καταθρασύνεσθαι. Ἠερέθεσθαι δὲ, κυρίως μὲν, [6] τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι, [7] ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα· ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ τοῦ ἀβεβαίως ἔχειν εἴληπται. Τὰ μὲν γὰρ ἐν ἀέρι κρεμάμενα, εὐμετακίνητά εἰσι· τὰ δὲ ἐν γῇ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἔμπεδα, σταθερὰ, καὶ βεβηκότα. Ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα, καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ, [8] Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην· [9] ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. Ὅτι δὲ καὶ [10] κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης, καὶ διὰ τί ἀπαγξαμένης, τὸ τοῦ Παυσανίου δηλοῖ λεξικόν. Ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι κειμένου καὶ τοῦ οἴσετε ῥήματος, οἷον, οἴσετε δ' ἄρνε, καὶ ἑξῆς, σημείωσαι, ὅτι οὐδὲ τοῦ φέρω μέλ-

vocat καλλιγύναικα, *mulieres pulchras habentem*. Ac ſimiliter in pleriſque aliis facit Homerus. Ὑπερφίαλοι autem nunc, fœderum violatores, ii ſcilicet, qui faciunt ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην, *præter ſacram phialam, ſeu præterquam ferat jurisjurandi, per phialam dati, religio*. ideoque, ut cum Poëtâ loquar, ſunt ἄπιστοι, *infidi, ſeu perfidi*. Verùm hæc ipſa vox aliam quoque ſignificationem habet, ut tum alibi videbitur, tum etiam dictum eſt in Odyſſeâ. Sciendum tamen eſt, ὑπερφιάλους non poſſe ſimpliciter, ac generatim eos intelligi, qui perfidè agunt, & fœdus violant, niſi etiam adjiciatur τὸ ἄπιστοι, *infidi*. Perſpicuitatis gratiâ, poſitum eſt τὸ ὑπερβασίῃ, *tranſgreſſione, delicto, perjurio*. Fœderum namque violatio, ἡ ὑπερβασία, *tranſgreſſio*, quam alii dicunt etiam παραιβασίαν. Eſt autem propriè ὑπερβασία, *tranſgreſſio*, conſtitutos terræ terminos ὑπερβαίνειν, *tranſgredi, ſeu tranſcendere*, & finium veluti foſſas tranſilire. Sed per catachreſin uſurpatur etiam hæc vox de injuriâ, ſeu maleficio, & de quocunque generatim delicto, ſeu ſcelere, ut palam facit illud: ὑπερβασίας ἀλείνων. *ſcelera, ſeu improbè facta devitans*. & , ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί. *ſceleraque curarum plena*.

XLV. Ὁπλότεροι, generatim juvenes, idoneique ad tollenda ὅπλα, *arma*. Atque inde etiam in malam partem ὑπέροπλος, *ſuperbus, ac temerarius*, & ὑπεροπλίζεσθαι, hoc eſt, audaciùs, inſolentiùſque ſeſe efferre, ſuperbire. Ἠερέθεσθαι in propriâ ſignificatione, eſt pendere, ſeu pendulum eſſe, ac ſuſpenſum in aëre: ex quo ἡ αἰώρα, *oſcillatio, jactatio, ſuſpenſio, vel quid penſile*. Verùm hic accipitur, quatenus ſignificat, inſtabilem, & inconſtantem eſſe. Quæ enim in aëre pendent, huc & illuc facilè moventur. Quæ verò terræ adhærent, atque, ut ita dicam, poſita ſunt, ac fixa in ſolo, ea ſtabilia ſunt, & firma. An autem ea, quæ dicta eſt αἰώρα, primam habeat per ε tenue, ut apertè oſtendit non modo τὸ, Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. *Tortili ſuſpendio, vel ſuſpenſis funibus implicitam*: ſed etiam τὸ μετέωρος, *ſublimis*, alii, per me ſanè licet, contendant. Quin etiam τὴν Αἰώραν, *Æoram*, nomen proprium eſſe mulieris, quæ ſuſpendio vitam finierit, & cur ita finierit, explicat Lexicon Pauſaniæ. Quoniam verò hoc loci poſitum eſt verbum τὸ οἴσετε, *feretis*, ut, οἴσετε δ' ἄρνε. *feretis autem agnos binos*, &c. obſerva, nec Futurum extare verbi

1. οἱ παρασπονδηταὶ, οἱ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιοῦντες) Ὑπερφίαλος, ὁ ὑπέρσπονδος, καὶ ἄθεος, καὶ παραβαίνων τοὺς διὰ φιαλῶν γινομένους ὅρκους. Ex Etymologo. Ὑπερφίαλος, ἀντὶ τοῦ, [illegible]. Ex Suidâ. Euſtathius ad Odyſſeam p. 1400. Ὅτι μὲν γὰρ τοὺς [illegible] ὑπερφιάλους καλεῖ ὁ Ποιητὴς, [illegible] ὕβριος. βούλεται γὰρ, παρασπονδητὰς αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαίνοντας τὰς ἱερὰς τῶν ὅρκων τοὺς φιάλας. Politus.

2. Ὅτι δὲ καὶ ἄλλο τι σημαίνει ἡ λέξις) Euſtathius ad Odyſſeam p. 1400. Τὸ ὑπερφίαλος, μέση λέξις ἐστί· ποτὲ μὲν [illegible] ὕβρεως δηλοῖ, ποτὲ δὲ, σημαίνει τινὰ, καὶ οὐ πάνυ σφοδρόν. & rurſus p. 1616. ad illud: Κυκλώπων ὑπερφιάλων. Τὸ δὲ ὑπερφιάλων [illegible], ὡς καὶ προγέγραπται, οὐ δοκεῖ ἐπὶ ψόγῳ ἐνταῦθα κεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ κατὰ σῶμα δηλοῖ μεγαλοφυὲς τῶν Κυκλώπων. Etymologici Magni Auctor: λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐγκωμίου. Suidas: ἐν ἄλλοις δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου· Ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσθαι. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθοῖς. Politus.

3. Ὁρκίων γὰρ βλάβη, ἡ ὑπερβασία) Ὑπέρβασις inter alia Heſychio, παράβασις ὅρκων. Suidas: ὑπερβασίας, ὅρκων παραβάσεις, ἀσεβείας. Politus.

4. ὑπερβασίας ἀλείνων) Heſiodus Diebus:
Ὀρνίθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων. Politus.

5. ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί) ut & Homerus in Odyſſeâ:
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. Polit.

6. τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι) l. τὸ ἐν ἀέρι. Polit.

7. ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα) αἰώρα Etymologo dicitur eſſe ἀπὸ τοῦ αἴρω. unde αἴρα, & pleonaſmo τοῦ ω, αἰώρα. Polit.

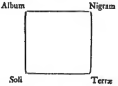
8. Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην) Sophocles Oedipo Tyranno:
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην.

Scholiaſta: ἐώρα λέγεται, κρέμασις, ὕψωσις, μετέωρισις. Suidas: αἰώρα, ἀγχόνη, ὕψωσις, ἔπαρσις. Politus.

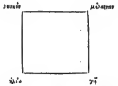
9. ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος) Sed & alii ex αἰώρα, videntur ſcripſiſſe μεταίωρος. Etymologus: αἰωρούμενος, μεταιωριζόμενος. Polit.

10. κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης) Videtur intelligere Erigonen, in cujus memoriam inſtitutum ab Athenienſibus feſtum, Αἰώρα. Etymologici Magni Auctor: Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν καλοῦσιν Εὔδειπνον. Αἰγίσθου γὰρ, Ἠριγόνην, τὴν Αἰγίσθου, καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα, σὺν Τυνδάρεῳ τῷ πάππῳ ἐλθοῦσαν Ἀθήναζε, κατηγορήσουσαν Ὀρέστου. ἀπολυθέντος δὲ, ἀπαγξαμένην ἑαυτὴν, προσέταξε τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. [illegible] αὐτῇ συντελεῖσθαι τὴν ἑορτήν. Alii hanc Erigonen non Ægiſthi, & Clytæmneſtræ; ſed Icarii, ſeu Icari, filiam memorant. Hyginus Fab. 130. *Paſtores quum immoderatius biberunt, ebrii facti, conciderunt: qui arbitrantes, Icarium ſibi malum medicamentum dediſſe, fuſtibus eum interfecerunt. Icarium autem occiſum canis ululans Mæra, Erigonæ monſtravit, ubi pater inſepultus jaceret. Quò quum veniſſet, ſuper corpus parentis in arbore ſuſpendio ſe necavit. ob quod factum Liber pater iratus, Athenienſium filias ſimili pœnâ afflixit. De eâ re ab Apolline reſponſum petierunt: quibus reſponſum eſt, quòd Icarii, & Erigones mortem neglexiſſent. Quo reſponſo, de paſtoribus ſupplicium ſumpſerunt, & Erigonæ diem feſtum oſcillationis, peſtilentiâ ceſſâ, inſtituerunt.* Pluſcula in eamdem ſententiam Servius ad Virgilium Georgic. lib. 2. Feſtus: *Nec deſunt, qui exemplum Græcorum ſecutos putent Italicos, quòd illi quoque, interfecto Icaro, Erigone filia ejus dolore impulſa, ſuſpendio periiſſet.* Paullus, qui Feſtum contraxit: *Oſcilla, Feſta in honorem Bacchi: in quibus homines ſe per funes jactant. alii putant, Erigonæ, & Icari feſta.* Politus.

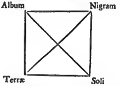
verbi φέρω, *fero*, ut a veteribus Grammaticis animadverſum eſt, nec Præſens reperiri τοῦ οἴσω, hoc eſt, κομίσω, *feram*. Quapropter dicit, ἄρνας φέρειν, *agnos ferre*, & οἴσετε ἄρνε. *feretis agnos binos*. Ubi etiam obſerva, pari has voces eſſe inter ſeſe poteſtate. Quare etiam τὸ συμφέρον, & τὸ συνοῖσον, *id, quod confert, atque expedit, id, quod prodeſt, quod conducibile eſt, commodum, atque utile*, in eodem ſignificatu uſurpantur. Deinde illud, οἴσετε ἄρνε, λευκὸν, καὶ μέλαιναν, γῇ τε, καὶ ἡλίῳ. *feretis agnos binos, album, & nigram, Terræque, & Soli*, tametſi bene diſtinctum, ac dilucidum videatur, eo quòd explicet, ac declaret, qualis agnus offerendus ſit Soli, qualis agna Terræ; tamen alioquin confuſam, ac perturbatam ſententiam efficit. Et genus id eſt loquendi figuratum per converſionem, contortionemque orationis, & artificiosè excogitatum. ita ut certo veluti ambitu comprehenſum ſit, atque ad decuſſis formam redactum, & quadripartitum. Planus namque, & naturalis, maximèque perſpicuus orationis ordo eſt hujuſmodi: οἴσετε ἄρνε, λευκὸν ἡλίῳ, καὶ μέλαιναν τῇ γῇ. *Feretis agnos binos, album Soli, & nigram Terræ*. ita ut rectâ lineâ adjaceat, ac proximum ſit Soli, quod ſuum eſt; ac rurſus quod ſuum eſt, Terræ. Quamquam aliâ ratione naturalem planamque perſpicuitatem habere poſſit, ſi poſt τὸν λευκὸν, καὶ τὴν μέλαιναν, *agnum album, & agnam nigram*, ponatur τὸ, ἡλίῳ, *Soli*, & τὸ γῇ, *Terræ*. puta: οἴσετε ἄρνε δύο, λευκὸν, καὶ μέλαιναν, ἡλίῳ, καὶ γῇ. *Feretis agnos binos, album, & nigram, Soli, & Terræ*. ita ut, poſterioribus duobus ad prima duo ritè, atque ex ordine relatis, ut in deſcriptâ figurâ quadrangulâ, ſub Albo Sol; ſub Nigrâ, Terra collocetur. exempli cauſâ, ad hunc modum:

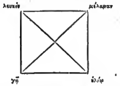
μέλλων ἐστὶν, ὡς παρατετήρηται τοῖς παλαιοῖς, οὐδὲ τοῦ οἴσω, ὅ ἐστι κομίσω, εὕρηται ἐνεστώς. Διὸ φησιν, ἄρνας φέρειν, καὶ οἴσετε ἄρνε. καὶ ὅτι ἀλλήλαις ἰσοδυναμοῦσιν αἱ λέξεις αὗται. Διὸ καὶ [a] τὸ συμφέρον, καὶ τὸ συνοῖσον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου τίθενται. καὶ ὅτι τὸ, οἴσετε ἄρνε, λευκὸν, καὶ μέλαιναν, γῇ τε, καὶ ἡλίῳ, δοκεῖ μὲν εὐκρινὲς, ὡς δηλοῦν, οἷον μὲν ἄρνα οἰστέον ἡλίῳ, οἵαν δὲ τῇ γῇ· ἄλλως δὲ σύγχυσιν ποιεῖ. Καὶ συνεστραμμένον τι σχῆμά ἐστι, καὶ περινενοημένον, ὡς οἷα περιοδικὸν, χιαστὸν, τετράκωλον. Τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν, καὶ σαφέστατον, τοιοῦτόν ἐστιν· οἴσετε ἄρνε, λευκὸν ἡλίῳ, καὶ μέλαιναν τῇ γῇ. ἵνα παρέκειτο τῷ ἡλίῳ μὲν τὸ οἰκεῖον· τῇ γῇ δὲ πάλιν τὸ ἑαυτῆς, κατά τινα γραμμικὴν εὐθυωρίαν. Κατὰ δεύτερον μέντοι λόγον, εἶχεν ἂν σαφήνειαν φυσικὴν, εἰ μετὰ τὸν λευκὸν, καὶ τὴν μέλαιναν, ἔκειτο τὸ, ἡλίῳ, καὶ τὸ, γῇ. οἷον, οἴσετε ἄρνε δύο, λευκὸν, καὶ μέλαιναν, ἡλίῳ, καὶ γῇ. ἵνα, ἀποδεδομένων πρὸς τὰ πρῶτα δύο εὐτάκτως τῶν δευτέρων δύο, ὑπεστάσσετο, ὡς ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ, τῷ λευκῷ μὲν, ἥλιος· τῇ μελαίνῃ δὲ, ἡ γῆ. οἷον οὕτως. Rom. p. 390.

XLVI. Nunc autem, quum dicat ἕτερον, λευκὸν, ἑτέρην δὲ, μέλαιναν, γῇ τε, καὶ ἡλίῳ: *alterum, album, alteram autem, nigram, Terræque, & Soli*; magis perturbat, permiſcetque orationem, eo quòd expoſitam illam quadraturam decuſſet. Id enim etiam nunc ex naturali ordine inquiritur, ut Album ductâ per medium lineâ, ad Solem directè oppoſitum accommodet; Nigrum verò ſimiliter ad Terram, tamquam in hunc modum:

μϛ'. Νῦν δὲ τὸ εἰπεῖν ἕτερον, λευκὸν, ἑτέρην δὲ, μέλαιναν, γῇ τε, καὶ ἡλίῳ, ἐπὶ πλέον συγχέει τὸν λόγον, διὰ τὸ χιάζειν τὸν ἐκτεθέντα τετραγωνισμόν. Κατὰ φύσιν γὰρ νῦν τοῦτο ζητεῖται, ἵνα τὸ μὲν λευκὸν, διὰ γραμμῆς ἴσου προσαρμόσῃ τῷ ἐκ διαμέτρου κειμένῳ ἡλίῳ· τὸ δὲ μέλαν, ὁμοίως τῇ γῇ. οἷον οὕτως.

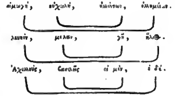
Itaque artificiosè hæc excogitata eſt oratio, & figurato loquendi genere veluti contorta, ac con-

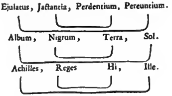
Καὶ οὕτω μὲν ὁ λόγος περιμενόηται, καὶ οἷον συνέστραπται τῷ σχηματισμῷ, καὶ συγκέχυται, μιμητα-

a. τὸ συμφέρον, καὶ τὸ συνοῖσον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου) Τὸ συμφέρον, propriè illud, quod confert, quod conducit, quod prodeſt. Τὸ συνοῖσον, profuturum. *Salvinus*.

μιμουμένῃ τοῦ Ποιητοῦ συγκεχυμένον ἄνθρωπον, καὶ μὴ ἐνευκαιροῦντα φυσικῇ ὀνομάτων τάξει. [1] Τοιοῦτον δὲ καὶ ἂν τοῖς ἑξῆς τό, οἰμωγὴ, καὶ εὐχωλὴ ἀνδρῶν ἀλλήλων, καὶ ὀλλυμένων. Δύναται δὲ ὁμοίῳ ζήλῳ, μὴ κατὰ λέξεις μόνας γοργότερον, ἀλλὰ καὶ πλατύτερον, κατὰ λόγους, τοιαῦτά τις σχηματίσαι. οἷον· Ἀχιλλεὺς μὲν, ᾑρέθη πολέμαρχος· οἱ βασιλεῖς δὲ περὶ τὸν ναύσταθμον ἔμενον· ἵνα οἱ μὲν, στενοχωρῶσι τοὺς Τρῶας· ὁ δὲ, τὰ πέριξ ληΐζηται. Τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα, καὶ ἐπὶ πλειόνων συζυγιῶν νοημάτων, μεθοδευθήσεται, κατὰ τὴν τοῦ γράφοντος ἰσχύν. Ἔστι δὲ τοῦτο καὶ περιβλητικὸν, διὰ τὴν τῶν νοημάτων μετάστασιν. Ἔχει δὲ τι καὶ σαφηνείας, τὸ τῇ μελαίνῃ εὐθὺς συντάξαι τὸ κατὰ φύσιν οἰκεῖον, ἤγουν τὴν γῆν· ὡς καὶ τῇ εὐχωλῇ, τουτέστι, τῷ καυχήματι τοὺς ὀλλύντας, καὶ τοῖς βασιλεῦσι τὸ ἐν Τροίᾳ μένειν. Κατὰ φύσιν μὲν γὰρ ἐνταῦθα, καὶ εὔτακτον, καὶ σαφὲς, ἡ τῶν μέσων ἕνωσις· ἀνάπαλιν δὲ, ἡ τῶν ἄκρων διάστασις, ὡς ἐν τοιαύτῃ καταγραφῇ, δι' ἧς τὸ προκείμενον σαφηνισθήσεται.

confuſa: perinde quaſi imitetur Poëta hominem perturbatum, neque plano, ac naturali rectoque nominum ordini vacantem. Tale & illud infra: οἰμωγὴ, καὶ εὐχωλὴ ἀνδρῶν ὀλλύντων, καὶ ὀλλυμένων. *Ejulatus, & jactantia virorum perdentium, & pereuntium, ſeu cædentium, & morientium*. Et ſanè poteſt quis, ſimili exemplo, figurata iſta loquendi genera non in ſolis modò vocibus celeriùs, atque acriùs adhibere; ſed etiam fuſiùs in ſermone, ſive in perfectis, atque integris enuntiationum formis. Exempli cauſsâ: Achilli ſumma gerendi belli commiſſa fuit; reges vero ad nauſtathmum, ſive ad navium ſtationem, manebant: hi ut Trojanos in arctum cogerent; ille ut totam circumcirca regionem depopularetur. Quin etiam hujuſcemodi figura, pro ſcribentis facultate, pluribus copulatis conjunctiſque ſententiis, pertractabitur. Quidquid autem hoc eſt Figuræ, propter metaſtaſin, ſeu variationem, ac tranſitum ſententiarum, artificioſo numeroſoque verborum ambitu circumductam orationem reddit. Illud etiam perſpicuitatem quamdam habet, quòd τῇ μελαίνῃ, *nigræ*, in conſtruendâ oratione ſtatim adnectit id, quod ſuapte naturâ proprium, ac ſuum erat, videlicet τὴν γῆν, *terram*: ſicuti etiam τῇ εὐχωλῇ, hoc eſt, τῷ καυχήματι, *jactantiæ, ſeu gloriationi*, τοὺς ὀλλύντας, *perdentes, ſeu ſtragem facientes*; & τοῖς βασιλεῦσι, *regibus*, τὸ ἐν Τροίᾳ μένειν, *manſionem, ſeu commorationem eorum apud Trojam*. Naturalis namque eſt hoc loci, rectèque diſpoſita, ac perſpicua mediorum inter ſeſe conjunctio: contra verò ſeſe habet extremorum illorum diſtantia, ut in hujuſmodi ſchemate, quo perſpicuum fiet id, quod explicandum ſuſcepimus.

Rom. p. 391. Baſ. p. 296.

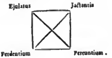
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε, Τρῶές τε,
Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο·
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας. ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ,
Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
Οἰσέμεναι. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων
Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

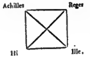
Sic dixit. Læti autem ſunt Achivique, & Troës,
Sperantes, ſeſe finem facturos ærumnoſi belli;
Et equos traxerunt intra ordines, deſcenderuntque ipſi;
Armaque exuerunt, quæ depoſuerunt humi,
Propè ſe invicem: parum autem erat utrimque ſpatii.
Hector verò ad urbem præcones binos miſit
Feſtinanter, qui agnos afferrent, & Priamum vocarent.
Talthybium contra miſit rex Agamemnon,
Cavas ad naves ut iret, & agnum juſſit
Ferre. Neque ille parere recuſavit Agamemnoni divino.
Iris porrò ad Helenam ulnas candidam nuntia venit,
Aſſimilata glori, Antenoridæ uxori,
Quam Anthenorides habebat rex Helicaum,
Laodicen, Priami filiarum formâ præſtantiſſimam.

μζ'. Ἐπαγγελικὸν εἰρήνης τὸ, οἱ δ' ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. Ἀφοπλι-

XLVII. Ad pacis commendationem pertinet illud: *Illi autem lætati ſunt, ſperantes, ſeſe finem belli perquam ærumnoſi eſſe facturos*. Exuendorum

1. Τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς) Sic etiam ad Chiaſmum, ſeu decuſſis formam, redigi poſſunt duo, quæ apud Euſtathium ſequuntur exempla, ſcilicet:

Politus.

rum autem, ſeu deponendorum armorum, ob certamen ſingulare, illa eſt per periphraſin deſcriptio: *Equos porrò in ordines egerunt, armaque exuerunt, quæ humi prope ſe invicem depoſuerunt. Exigua autem erat hinc inde* ἄρουρα, *arvi, ſeu campi intercapedo*, hoc eſt, μεταίχμιον, *ſpatium inter utramque aciem*, ut & alibi declaratur. Vide porrò, ut ἄρουραν, *arvum, ſeu campum*, etiam nunc dicit, non ratione certæ cujuſdam menſuræ, cujuſmodi eſt ἄκαινα, *decempeda*, & πλέθρον, *jugerum*, aliaque hujuſmodi, quæ alibi explicavimus; ſed terram generatim ad arandum idoneam. Τὴν Ἶριν, *Irim*, fabula vult eſſe deam aureis alis, εἴρουσαν, hoc eſt, ἀγγέλλουσαν, *nuntiantem*, res, & mandata deorum, ut in modum etymologiæ, ſeu tropo etymologico, palam facit illud: Ἶρις ἀγγελέουσα. *Iris nuntiatura.* & illud: Ἶρις δ' Ἑλένῃ ἄγγελος ἦλθεν. *Iris autem ad Helenam nuntia venit.* Ideoque deducitur ab hoc ipſo verbo εἴρω, *dico, ſeu nuntio*, ſicuti etiam ὁ Ἑρμῆς, *Mercurius*, & Ἶρος, *Irus*, Ithacenſis, qui ita eſt appellatus, ut Homerus ait, διὰ τὸ εἴρειν, hoc eſt, ἀπαγγέλλειν, *eo quòd nuntiaret, ſeu nuntios apportaret*, quò aliquis jubebat. Nonnulli etiam τὸν ἔρωτα, *Amorem*, genus ab eâ, & a zephyro ducere comminiſcuntur. Atque hæc quidem fabuloſè. Verùm allegoria, quæ rei naturam conſiderat, per conſpicuam illam a colorum varietate, ſplendentemque Irim, intelligit ſpeciem, & ſimilitudinem arcûs, quem vocant, in aëre apparentem; eamque ſimiliter ἀπὸ τοῦ εἴρειν, *a nuntiando*. Nuntiat enim pluviam futuram. Quare illa etiam Jovis, ſive aëris, nuntia vocatur. Quamquam communior fabulæ hujus interpretatio pro famâ etiam nunc eam accipit, ut & in Catalogo, ab eadem etymologiâ. Quæ fama per Laodicen, Priami filiam, ut veriſimile quidem eſt, delata, Helenam quoque hoc loci evocat, atque educit ad ſingularem pugnam viſendam. Helena enim futura eſt Homero, vice, ac loco epiſodii, ut larga inde, & opportuna hiſtoriarum materia ſuppeditet. Quippe multæ per Helenam hiſtoriæ, veluti epiſodia quædam, pro Homericâ ſcribendi ratione, obiter poſtea interjiciuntur. Quod autem ſcire oportet, Ἶρις, *Iris*, illa quidem fabuloſa, quæque in aquoſis, & irriguis nubibus apparet, voce eſt barytonâ. At verò ἰρὶς, *iris*, unguenti genus, ex veterum Grammaticorum traditione, diſtinctionis cauſſâ, acuitur. Et hanc proſæ orationis ſcriptores ἴρινον μύρον, *irinum unguentum*, vocant. Porrò autem eius vocis ſcriptura per analogiam ſimiliter prorſus ſeſe habet, atque τὸ, κεῖρις, *ciris*, genus avis;

πλισμοῦ δὲ τοῦ ἐπὶ μονομαχίᾳ περιφραστικὸν, τὸ, ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, πλησίον ἀλλήλων. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. ἥτις μεταίχμιόν ἐστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ, ὅτι ἄρουραν ἔφη καὶ νῦν, οὐ λόγῳ μέτρου τινὸς, κατὰ τὸ ἄκαινα, καὶ πλέθρον, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν ἑτέρωθι δεδήλωται, ἀλλὰ τὴν ἀπλῶς πεφυκυῖαν ἀροῦσθαι γῆν. Τὴν Ἶριν ὁ μὲν μῦθος, [1] δαίμονα χρυσόπτερον βούλεται εἶναι, εἴρουσαν, ὅ ἐστιν, ἀγγέλλουσαν τὰ τῶν θεῶν, ὡς δηλοῖ τρόπῳ ἐτυμολογίας καὶ τὸ, [2] Ἶρις ἀγγελέουσα, καὶ τὸ, Ἶρις δ' Ἑλένῃ ἄγγελος ἦλθε. [3] Διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ τοιούτου εἴρω παράγεται, [4] ὡς καὶ ὁ Ἑρμῆς, [5] καὶ Ἶρος ὁ Ἰθακήσιος, ὃς οὕτω ἐκλήθη, ὥς φησιν Ὅμηρος, διὰ τὸ εἴρειν, ὅ ἐστιν ἀπαγγέλλειν, ὅπου ἄν τις ἀνώγοι. Τινὲς δὲ, αὐτῆς καὶ ζεφύρου γενεαλογοῦσι [6] τὸν ἔρωτα. Καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς μῦθον. Ἡ δὲ πρὸς φύσιν ἀλληγορία, εἰς τὸ κατὰ τὸν ἀέρα γινόμενον φάντασμα τοῦ λεγομένου τόξου μεταλαμβάνει τὴν Ἶριν τὴν λαμπρόχρουν· [7] καὶ αὐτὴν ὁμοίως ἀπὸ τοῦ εἴρειν. ἀγγέλλει γάρ τι μέλλον ἐν ὑετῷ. Διὸ καὶ Διὸς, ἤτοι ἀέρος, ἐκείνη ἄγγελος λέγεται. Ἡ δέ γε κοινοτέρα τοῦ μύθου θεραπεία, [8] εἰς φήμην καὶ νῦν ἐκλαμβάνεται αὐτὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας. ἥτις φήμη καὶ τὴν Ἑλένην ἐνταῦθα ἐξάγει πρὸς θέαν μονομαχίας, πορθμευθεῖσα διὰ τῆς τοῦ Πριάμου θυγατρὸς Λαοδίκης, ὡς εἰκὸς, ἐπεισόδιον ἐσομένην Ὁμήρῳ εἰς ἱστοριῶν χορηγίαν εὔκαιρον. Πολλαὶ γοῦν ἱστορίαι διὰ τῆς Ἑλένης, ἐν τοῖς ἑξῆς παρεισοδιασθήσονται, κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν μέθοδον. Ἰστέον δὲ, ὡς Ἶρις μὲν ἡ κατὰ μῦθον, καὶ ἡ περὶ τὰ ἔνυδρα νέφη, βαρυτονεῖται· ἰρὶς δὲ, μυρεψικὸν εἶδος, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ὀξύνεται πρὸς διαστολήν. Ταύτης δὲ [9] ἴρινον μύρον οἱ ῥήτορες ἔγραψαν. Γραφικὴ δὲ αὐτῆς ἀναλογία κατὰ τὸ, [10] κίρις, εἶδος ὀρνέου, [11] Σίρις, πόλις Ἰταλική,

1. δαίμονα χρυσόπτερον βούλεται εἶναι) Homerus:
Ἶριν δ' ὦρσεν χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν. Polit.
2. Ἶρις ἀγγελέουσα) εἴρω δὲ Ἶρις αἰθέρος ἀγγελέουσα. Polit.
3. Διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ τοιούτου εἴρω παράγεται) Etymologici Magni Auctor: Ἶρις σημαίνει τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ εἴρειν, τὸ λέγειν τὰ μέλλοντα. Polit.
4. ὡς καὶ ὁ Ἑρμῆς) Etymologici Magni Auctor: Ἑρμῆς, εἴρω τὸ εἴρω τὸ λέγω. Polit.
5. καὶ Ἶρος ὁ Ἰθακήσιος, ὃς οὕτω ἐκλήθη, ὥς φησιν Ὅμηρος, διὰ τὸ εἴρειν) Homerus in Odyſſeâ:
Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι.
Etymologici Magni Auctor: Ἶρος, ὄνομα κύριον ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁ πτωχὸς, καὶ πένης· ὃς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ λέγω. Sed & alius fuit Irus, a quo nomen Iro, urbi Theſſalicæ. Idem Etymologus: Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ Ποιητῇ Ἶρος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ Ἶρος λεγόμενος. ἔστι δὲ καὶ Ἶρος πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἴρου τοῦ κτίσαντος αὐτήν. Politus.
6. τὸν ἔρωτα) Ipſe etiam ἔρως quibusdam ἀπὸ τοῦ εἴρω. Etymologus ὁ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω. λάλοι γὰρ οἱ ἐρῶντες. Polit.
7. καὶ αὐτὴν ὁμοίως ἀπὸ τοῦ εἴρειν) Etymologici Magni Auctor: σημαίνει καὶ τὴν οὐρανίαν ζώνην, τὸ τόξον τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενον. καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ εἴρω, παρὰ τὸ σημαίνειν, καὶ προλέγειν τὸ μέλλον ἔσεσθαι, χειμῶνα, ἢ εὐδίαν. Polit.

8. εἰς φήμην καὶ νῦν ἐκλαμβάνεται αὐτὴν) Etymologici Magni Auctor de Iride: σημαίνει καὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔριν, καὶ φήμην. Polit.
9. ἴρινον μύρον) f. ἴρινον. Sic enim vocat Dioſcorides l. 1. c. 57. Unde Irinum Plinius l. 13. c. 1. & l. 21. cap. 7. Polit.
10. κίρις) alii κεῖρις, pro etymologiæ ratione. Eſt enim ἀπὸ τοῦ κείρειν, a tondendo, juxta illud Ovidii l. 8. Metamorph.
in avem mutata vocatur
Ciris, & a tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.
ad quam etiam etymologiam alluſiſſe videtur Virgilius in Ciri, in illis verſibus:
Aëriis potiùs ſublimem ſuſtulit alis,
Eſſet ut in terris facti de nomine Ciris.
Veruntamen analogia apud Euſtathium poſtulat, ut retineas κίρις, cum *i*, ut perinde ſe habeat atque τὸ Ἶρις. Sicuti enim Ἶρις dicitur ἀπὸ τοῦ εἴρω, ita κεῖρις ἀπὸ τοῦ κείρω. Quò pertinet regula illa Etymologi: Τὰ εἰς ρις δισύλλαβα θηλυκὰ βραχυκαταληκτεῖ, ἐπὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι. οἷον χαίρω, χάρις. ἄρω, ἔρις, καὶ Ἶρις· ὅπιν, ὄπις. Etymologo eadem dicitur κείρυλις, ἄλλως ἱέραξ. Heſychius utroque modo ſcribit: Κεῖρις, ὄρνεον ἱέραξ· οἱ δὲ ἀλκυόνα. & rurſus: Κίρις (malè vulgò Κιρὶς, oxytonως) λύχνος, ὄρνεον, ὁ Ἄδωνις. Λάκωνες. Politus.
Ἀπὸ τοῦ κείρειν, a tondendo, Latina vox Ciris. Salvinius.
11. Σίρις, πόλις Ἰταλική) Eſt & fluvius cognominis Siris. Plinius lib. 3. c. 11. Similiter eſt inter Sirim, & Acrin Heraclea, ali-

λική, ξίρις, φυτὸν ἀρωματικόν, καλάσιρις, λινοῦς χιτὼν ἱερατικός, Ὄσιρις Αἰγυπτιστὶ, ὁ Διόνυσος.

μή. Ἡ δὲ τῆς Ἑλένης γάλως Λαοδίκη, Πριάμου θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη λέγεται, τῶν ὑπὸ γάμῳ δηλαδή· ὡς τῶν γε ἔτι παρθένων ἀρίστη ἀλλαχοῦ ἡ Κασάνδρα ἱστορηθήσεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδραδελφὸν, [1] οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφέστερον. Δεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ὄνομα βαρύνειν· ἐπειδὴ τὰ εἰς ως θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βραχέα παραληγόμενα, βαρύνεται. ἅλως, κέως. ἕως. οὕτω καὶ γάλως, καθὰ καὶ Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. [2] Τοῦ δὲ γάλως ἡ δοτικὴ, γάλῳ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ. οἷον, Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. Τοιοῦτόν τι ἔπαθε καὶ ἡ τοῦ Ἄθω γενικὴ, ἐν τῷ, [3] Ἐξ Ἀθόω δὲ ἐπὶ πόντον ἐδύσετο. Ὅτι δὲ καὶ διφορεῖται ἡ
Rom. p. 392. τοιαύτη εὐθεῖα, γάλως τε δισυλλάβως λεγομένη, καὶ [4] γαλόως ἐν τρισὶ συλλαβαῖς, πολλοῖς εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ Ποιητὴς, γάλων τὴν ἀνδραδέλφην λέγεσθαι, ἱστορεῖ, ὡς ἡ τῇ Ἑλένῃ γάλως Λαοδίκη, νύμφην καλεῖ τὴν Ἑλένην, τῷ λόγῳ τῶν πρός τι. [5] Ἡ γάλως τε γὰρ, νύμφης ἐστὶ γάλως, καὶ ἡ νύμφη, γαλόῳ ἐστὶ νύμφη. Κείσεται δὲ μνεία τῆς λέξεως ταύτης καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἔστι δὲ ἡ τῆς Λαοδίκης προσφώνησις πρὸς τὴν Ἑλένην αὕτη. Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ θυγατρῶν, οὐχ ἕλκεται εἰς λόγον πεζόν· ὡς οὐδὲ τὸ πατρῶν, οἷον, ἐξ ἔτι πατρῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, ἐπιστομίζων τοὺς σκωπτικοὺς ὁ Ποιητὴς, ἵνα μήτις ἴσως παρελὼν τὴν ἀναγκαίαν στιγμὴν ἐκ τοῦ γαλόῳ, καὶ κατὰ συνέχειαν ἀναγνοὺς, διαβάλλῃ [6] τὴν συνθήκην τοῦ γαλόῳ μετὰ τοῦ Ἀντηνορίδου, καὶ ἐρεῖ παίζων τὴν Λαοδίκην γάλων τοῦ Ἀντηνορίδου, ἐπιφέρει· Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων. Πόλις δὲ, αἱ Ἑλίκαι. Ἴσως δὲ καὶ,

ἵνα

Σῖρις, *Siris*, urbs Italiæ; ξίρις, *xiris*, planta aromatica; καλάσιρις, *calaſiris*, ſacra ex lino tunica, Ὄσιρις, *Oſiris*, Ægyptiacâ voce, Liber pater.

XLVIII. Helenæ γάλως, *glos*, Laodice, filiarum Priami formâ præſtantiſſima dicitur, earum nimirum, quæ nupſerant: quippe quum illarum, quæ virgines adhuc permanerent, præſtantiſſima alibi poſtea Caſſandra memoretur. Quod autem ſciendum eſt, muliebre nomen cognatum τῷ δαὴρ, *levir*, quod mariti fratrem ſignificat, non ſecundùm analogiam ſimiliter profertur δάειρα, *levira*; ſed, diverſo nomine, γάλως, *glos*, ut alibi clariùs explicatur. Atque id ſane nominis gravare oportet: quoniam feminina in ως, quæ ſyllabam unam excedunt, ſi brevem penultimam habeant, gravantur: ἅλως, *area*, Κέως, *Ceos*, *vel Cea*, ἕως, *aurora*. itaque γάλως, *glos*, ut auctor eſt Tryphon in Antiquâ Lectione. Nominis hujus γάλως, *glos*, dativus eſt γάλῳ, *glori*, &, pleonaſmo τοῦ ο, γαλόῳ. ut, Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. *Aſſimilata glori, Antenoridæ uxori*. cujuſmodi etiam pleonaſmo laborat genitivus τοῦ Ἄθω, *Atho*, ubi Poëta dicit: Ἐξ Ἀθόω δὲ ἐπὶ πόντον ἐδύσετο. *ex Atho in mare ſubiit*. Sed & iſtum ipſum nominativum dupliciter efferri, quippe quum & γάλως binis ſyllabis, & γαλόως ternis dicatur, plerique adnotarunt. Vide præterea, quàm clarâ, & dilucidâ explicatione utatur Poëta, ut oſtendat, γάλων, *glorem*, dici ſororem mariti, dum idem ipſe narrat, ut glos Helenæ Laodice, Helenam ipſam vocet νύμφην, *ſponſam*, *ſeu nuptam*, eorum nominum more, quæ reſpectum ad unum aliquid habent, & ad illud referuntur. Glos namque, glos eſt nuptæ, & nupta, nupta eſt gloris. Sed & hujus vocis mentio habetur infra. Verba autem hæc ſunt, quibus Laodice blandè Helenam compellat: *Hac age, mea nupta*, &c. Τὸ θυγατρῶν, *filiarum*, non eſt talis vox, quæ ad pedeſtris ſermonis uſum trahatur: ut neque τὸ πατρῶν, *patrum*. ut, ἐξ ἔτι πατρῶν. *jam inde a patribus*, *ſive a majoribus*. Nequis verò in hoc verſu: Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. *Aſſimilata glori, Antenoridæ uxori*, detractâ neceſſariâ interpunctione ex γαλόῳ, *glori*, legenſque continenter per ſeriem unam orationis, locum hunc in crimen vocet, quòd conjungat, ac coire ſimul faciat τὸ γαλόῳ, *glori*, cum Ἀντηνορίδου, *Antenoridæ*, ludendique cauſsâ, Laodicen dicat γάλων, *glorem*, τοῦ Ἀντηνορίδου, *Antenoridæ*; ſciendum, hiſce cavillatoribus os obſtrui a Poëtâ, cum ſubdit: Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων. *Quam Antenorides habebat rex Helicarum*. Urbs, hæ Helicæ. Immo etiam for-

teſſis,

aliquando Siris vocitata. A fluvio hoc Siri nonnulli crediderunt urbem magnæ Græciæ Sirin vocitatam. Athenæus lib. 12. c. 5. ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι, ἡ Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σιρίδος· ὡς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Politus.

1. οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἑτερωνύμως) Euſtathius alibi: Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως, ὅπου γάλοως. ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα, ἐκ τοῦ δαὴρ, δαερος. καὶ οὕτως εἰ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδώς, ὡς εἰδὼς ἀπολωλέναι. Ὅμηρος δέ γε οὐκ οἶδας τὴν λέξιν ταύτην, γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα. Polit.

2. Τοῦ δὲ γάλως ἡ δοτικὴ, γάλῳ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ) Etymologici Magni Auctor: ἡ δοτικὴ, τῇ γάλῳ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ. διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον· γνωσθῆ ἐθίστου, ἐπὶ τέλος κειμένου τοῦ ο, ξένα ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ἐξόνχωσις τῶν Ἀττικῶν. Eſt & patrius caſus, γαλόω. Suidas: Γαλόω. γάλως, γάλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόω· ἀνδραδέλφου. Politus.

3. Ἐξ Ἀθόω δὲ ἐπὶ πόντον ἐδύσετο) Homerus v. 229. l. ξ. Il. Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο. Polit.

Sic ἀσοφόωντες pro ἀσοφοῦντες, & ſimilia apud Homerum. Δοῖρ ὡς ἀσοφόωντα. Salvinus.

4. γαλόως ἐν τρισὶ συλλαβαῖς) quod certè eſt per pleonaſmum τοῦ ο, ex γάλως. Nec enim eos probo, qui τὸ γαλόως volunt eſſe per dialyſin τοῦ ω, non ſolum quia numquam Rectus διαλύεται, quod monet alibi Etymologus; ſed etiam quia ſi id eſſet per dialyſin τοῦ ω, ſcribendum eſſet γάλοος, & non γαλόως. pariter atque per dialyſin eſſet Ἄθοος, ex Ἄθως. Unde Etymologus ad illud: Ἐξ Ἀθόω· ἀμφίβολον. εἰ γὰρ παρὰ τὸ Ἄθως Ἄθω, ἐστὶ πλεονασμῷ τοῦ ο· εἰ δὲ εἴρηται Ἄθοος, Ἀθόου, Ἀθόω, τῷ ἔστι πλεονάζον. idque Etymologus ex Herodiano. *Politus*.

5. Ἡ γάλως τε γὰρ, νύμφης ἐστὶ γάλως, καὶ ἡ νύμφη, γαλόῳ ἐστὶ νύμφη) Ælius tamen Dionyſius cenſebat, & ſororem, & uxorem mariti πρὸς ἀλλήλας dici γάλως. Contra Ariſtophanes Grammaticus aſſumebat, Caſſandram quidem, exempli cauſsâ, γάλων eſſe Helenæ; ſed ipſius tamen Helenæ nomen, quod Caſſandræ τῷ γάλῳ propriè reſponderet, non inveniri; idque unum reliquum eſſe, ut Helena, veluti definiendo, fratris uxor vocetur. Manifeſta hæc omnia ex Euſtathio ad lib. ζ' Iliadis. *Polit.*

6. τὴν συνθήκην τοῦ γαλόῳ) Memini, me aliquando hic legiſſe, γαλόω, non υδſcripto τῷ ι, in caſu gignendi. *Polit.*

taſſis, ad maritum hunc Laodices cohoneſtandum, ejus iterum meminit, ut frequenter facere conſuevit. Hæ autem Helicæ, urbs Trojana. Alibi verò Helice, urbs Græca, ut palam facit illud: εἰς Ἑλίκην, καὶ Αἰγάς. *in Helicen, & Ægas*. Quærenda, quæ de Helice diximus in Catalogo.

ἵνα σεμνύνῃ τὸν τῆς Λαοδίκης ἄνδρα, ἐπανέλαβεν αὐτὸν, ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴθισται. Ἑλίκαι δὲ αὗται, πόλις Τρωϊκή. Ἀλλαχοῦ δὲ Ἑλίκη, πόλις Ἑλληνὶς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, [1] εἰς Ἑλίκην, καὶ Αἰγάς. Ζητητέον δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ Ἑλίκης. *Baſ. p. 297.*

Et hanc invenit domi. Magnam ea telam texebat,
Duplicem, nitentem: multoſque intexebat labores
Trojanorumque equeſtrium, & Achivorum ære loricatorum,
Quos ſui cauſâ a Martis manibus ſuſtinebant.
Prope igitur adſtans allocuta eſt pedibus velox Iris:
Huc age, nympha mea, admiranda ut facta ſpectes
Trojanorumque equeſtrium, & Achivorum ære loricatorum.
Qui prius ſibi invicem lacrymoſum bellum inferebant
In campo, pernicioſæ cupidi pugnæ.
Hi ſanè nunc ſedent cum ſilentio, poſtquam bellum ceſſavit,
Scutis innixi, juxtaque eos longa haſtæ fixæ ſunt.
At Alexander, & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis pugnabunt de te.
Ei verò, qui vicerit, ſua vocaberis uxor.

Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε,
Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο.
Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο.
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

XLIX. Quandoquidem Homerus narrat, ut Helenam Laodice in ædibus repererit, interea dum illa magnam, duplicemque, ac ſplendidam telam texebat, multoſque intexebat labores Trojanorumque, & Achivorum, quos ἕθεν, videlicet αὐτῆς ἕνεκα, *ſuâ ipſius cauſâ*, a Martis manibus, videlicet a bello, ſuſtinebant; lepidè nonnulli hac de telâ obſervarunt, memorabile exemplar eam eſſe Puëſeos Homericæ. Nam quæ illa per ſingulos dies in telâ variè intexebat, hæc eadem chartæ Homerus committit; itaque librum hunc facit, quaſi telam aliam Helenæ. Ideoque Helenam amat Poëta, & ſic erga illam afficitur, ut eam, quantùm ſanè licet, excuſet, ac defendat. Atque hic volo, obſerves, quàm diſcendi cupida eſſet Helena, quàmque curiuſo ingenio, & docili. Conſtat enim, eam percontando cognoviſſe, & adnotaſſe frequentes caſus, ac propemodum quotidianos eorum, qui ipſius cauſſâ pugnabant, eoſque caſus textili picturâ in ſuâ telâ deſcripſiſſe; itaque Iliadem quamdam, manuum ſuarum artificio conſtruxiſſe, & fabricaſſe. Quoniam verò multa ea erant certamina, idcirco hæc etiam tela permagna. Veriſimile quoque eſt, plura ibi certamina, quàm Homerica, inſperſa, ſeu intexta fuiſſe. Nam Homerus quidem cum funere, ac buſto Hectoris deſinere ſimul facit Iliadem. Helena verò ut ita faciat, nulla neceſſitas cogit; ſed credibile eſt, eam, ut potuit, ſic etiam textili illo ſuo opere ad reliquorum factorum picturam deinceps proceſſiſſe. Ac vide, ut, quamvis perita eſſet Helena ad telas variè ſic pingendas, ac diſtinguendas; tamen, cum ex cubiculo ad turrim exit, ἀργεννῇσι, *candidis*, videlicet λευκαῖς ἀφελῶς ὀθόναις, *purè, ac ſimpliciter albis velis*, ipſa, modeſtiæ cauſſâ, cooperiatur, neque ullum varii coloris indumentum geſtet; ſed ita ex thalamo procedat, ut ſimul etiam teneras, molleſque lacrymas effundat. Ubi ſanè ἀργεννὸν, *candidum*, idem eſt atque τὸ λευκὸν, *album*, ab ἀργός, *albus*: ſimiliter atque ex φάος, *lumen*, dicitur φαεινὸν, *luminoſum*; ex ἔρεβος, *erebus*, *ſeu inferorum tenebræ*, ἐρεβεννὸν, *tenebroſum*. Ὀθόνη porrò, *linteum, ſeu velamen ex lino*, eſt, cujus ὀθόμεθα, hoc eſt, ἐπιστρεφόμεθα, *curam gerimus*, ob magnam ejus tenuitatem: aut linteum, quod facilè

μθ'. Εἰπόντος Ὁμήρου, ὡς τὴν Ἑλένην εὗρεν ἡ Λαοδίκη ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ, μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα μαρμαρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Τρώων τε, καὶ Ἀχαιῶν, οὓς ἕθεν, ἤγουν αὐτῆς ἕνεκ', ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων, ἤγουν ὑπὸ πολέμου· ἀστείως ἐπεσημήναντό τινες, τὸ πέπλον τοῦτον, ἀξιόλογον ἀρχέτυπον εἶναι τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. Ἃ γὰρ ἐκείνη ἐνεποίκιλλεν ἑκασταχημέραι τῷ πέπλῳ, ταῦτα δέλτῳ ἐντίθησιν Ὅμηρος, καὶ ποιεῖ τὴν βίβλον ταύτην, [2] ὥσπερ Ἑλένης ἄλλον ἱστόν. Διὸ καὶ φιλεῖ τὴν Ἑλένην ὁ Ποιητὴς, καὶ διατιθέμενος ὑπεραπολογεῖται, εἰς ὅσον ἔξεστι. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς Ἑλένης φιλεπευστικὸν, καὶ εὐμαθές. Δῆλον γὰρ, ὅτι πυνθανομένη, καὶ σημειουμένη τὰς ὡς ἑκάστοτε πάθας τῶν δι' αὐτὴν μαχομένων, ἐζωγράφει αὐτὰς, ἐν οἷς ὕφαινεν, Ἰλιάδα τινὰ τεχνωμένη χειρότευκτον. Ἐπεὶ δὲ πολλοὶ οἱ ἄεθλοι, διὰ τοῦτο μέγας καὶ ὁ ἱστός. Εἰκὸς δὲ, καὶ πλείους ἀέθλους τῶν Ὁμηρικῶν, αὐτῷ ἐμπεπάσθαι. Ὅμηρος μὲν γὰρ τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ τὴν Ἰλιάδα συγκατέλυσεν. Ἑλένη δὲ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οὕτω· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς προέβη ἂν, ὡς εἰκὸς, τῷ ὑφάσματι. Ὅρα δὲ, ὡς καὶ οὕτω ποικίλλειν εἰδυῖα Ἑλένη, ὅμως ἐκ θαλάμου εἰς τὸν πύργον ἐξιοῦσα, διὰ σωφροσύνην, ἀργεννῇσιν, ἤγουν λευκαῖς ἀφελῶς ὀθόναις καλύπτεται, οὐδέν τι ποικίλον ἀμπεχομένη, ἀλλὰ καὶ ὁρμᾶται ἐκ θαλάμου, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα. Ἐν οἷς [3] ἀργεννὸν μὲν, τὸ λευκὸν, ἐκ τοῦ ἀργός· ὁμοίως τῷ φάος φαεινόν· ἔρεβος ἐρεβεννόν. [4] Ὀθόνη δὲ, ἧς ὀθόμεθα, τουτέστιν, ἐπιστρεφόμεθα, διὰ τὴν ἄγαν λεπτότητα· [5] ἢ ἡ εὐκίνητος· παρὰ τὸ ὄθεσθαι

1. εἰς Ἑλίκην) εἰς Ἑλίκην τε, καὶ Αἰγάς. Polit.
2. ὥσπερ Ἑλένης ἄλλον ἱστόν) Hom. μῦθον ὕφαινεν, *ſermonem texere*. Salvinus.
3. ἀργεννὸν μὲν, τὸ λευκὸν, ἐκ τοῦ ἀργός) Etymologici Magni Auctor: Ἀργεννὸς ὁ λευκός, παρὰ τὸ ἀργὸς γίνεται ἀργεινὸς, ὡς ἐρεβεινὸς ἐρεμνός· καὶ ἀργεννὸς, ἐνδείᾳ μὲν τοῦ ι, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ν. Heſychius: Ἀργεννῇσι, λαμπραῖς, λευκαῖς. Polit.
4. Ὀθόνη δὲ, ἧς ὀθόμεθα, τουτέστιν, ἐπιστρεφόμεθα) ἐπιστρεφόμεθα ποιούμεθα. Sed Etymologici Magni Auctor aliâ etiam ratione ab ὄθω τὸ ἐπιστρέφομαι derivat ὀθόνην, tamquam ἐμφαῖνον videlicet μαλακὸν, καὶ ἀνόθευτον, καὶ ἀνεπίστροφον. Politus.
5. ἢ ἡ εὐκίνητος) Etymologici Magni Auctor: ὀθόνη, ἡ ἀκίνητος, διὰ τὸ λεπτότατον. nempe ab ὄθω τὸ συστρίζω, καὶ κινῶ. Polit.

θεαι τὸ κινεῖσθαι. [1] Τέρεν δὲ δάκρυ, τὸ ἐκ τηρομένης ψυχῆς.

Rom. p. 393.

ν'. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐν τῷ, δίπλακα μαρμαρέην, λείπει τὸ, ἱστουργίαν, ἢ ὑφὴν, ἤ τι τοιοῦτον. Τινὲς δὲ τὸ χλαῖναν λείπειν φασί· νοοῦντες δίπλακα τὴν μεγάλην, ἣν ἔστι διπλῆν ἀμφιέσασθαι. Καὶ μὴν οὐ ταυτὸν χλαῖνα, καὶ ἱστός· ἀλλὰ ἴσως, γενικὸν μέν ἐστιν, ἢ ὅλον, ὁ ἱστός· εἶδος δὲ, ἢ μέρος, ἡ δίπλαξ, ἣν, ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. Μᾶλλον δὲ ὁ μὲν ἱστὸς τὸ ἐργαλεῖον δηλοῖ· δίπλαξ δέ ἐστιν ἡ ἱστουργουμένη, ὡς ἐῤῥέθη, ὑφή. ἵνα λέγῃ, ὅτι περὶ μέγαν ἱστὸν, μεγάλην δίπλακα ὕφαινε. Μαρμαρέη δὲ ἡ λάμπουσα, ἐκ τοῦ μαρμαίρω· [2] ἐξ οὗ ὁ μάρμαρος λίθος· οὗ κτητικὸν, μαρμάρεος, θηλυκὸν, μαρμαρέα, καὶ Ἰωνικῶς, καὶ Ἀττικῶς, μαρμαρέη. Ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου, φασὶ, καὶ Ζηνοδότου, καὶ Ἀριστοφάνους ἐκδόσεσι, δίπλακα πορφυρέην γράφεται. [3] Καὶ νύμφαι γάρ, φασι, φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα. [4] Ἔστι δὲ καὶ θαλάσσης γαληνιώσης ἐπίθετον, ἡ μαρμαρέη. [5] Ἐκ δὲ τοῦ ἐνέπασσεν, ἡ γαμικὴ παστὰς γίνεται. αὐτὸ δὲ γίνεται παραγώγως ἐκ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι. Ἀξιόκτητα γὰρ τὰ οὕτω ποικιλτά. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πάσσειν, καὶ ὁ [6] τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής. Ἔοικε δὲ ἡ λέξις καθ' ὁμοιότητα εἰρῆσθαι τοῦ ἑτέρου πάσσειν. οἷον· Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἁλίπαστον.

να'. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι παρὰ τῷ Ποιητῇ οὐ μόνον πρόσωπα ἡρωϊκὰ γυναικῶν, ἀλλὰ καί τινα τῶν θειοτέρων, ἱστουργεῖ, [7] ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. καὶ ὅτι τὸ πένθος οὔτε τῇ Πηνελόπῃ ἐν Ὀδυσσείᾳ, οὔτε ἐνταῦθα τῇ Ἑλένῃ, [8] ᾄδειν ἐπιτρέπει ἐν τῷ ἱστουργεῖν. Κίρκη δὲ, καὶ Καλυψὼ ὑφαίνουσαι, ᾄδουσιν, ἀπαθεῖς αὐταὶ οὖσαι κακῶν. Τὸ δὲ ἀέθλους, καὶ ἑξῆς, ὑποκαλεῖ, ἔπαθλον μὲν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν Ἑλένην κεῖσθαι· ἀνταγωνιστὴν δέ τινα τοῖς ἀεθλεύουσιν εἶναι [9] τὸν παλαμναῖον Ἄρην. Τοιοῦτον γὰρ ἡ ἔμφασις τὸ, ὑπ' Ἄρεος παλαμάων. Ἐν τῷ, Δεῦρ' ἴθι, νύμ-

φα

cilè movetur, ab ἵεσθαι, quod eſt moveri. *Τέρεν δάκρυ, tenera lacryma*, ea, quæ eſt *ἐκ τειρομένης ψυχῆς, ex anima vexata, atque afflicta.*

L. Ad hæc, ſciendum, quo loci dicit *δίπλακα μαρμαρέην, duplicem, ſplendidam*, deeſſe τὴν ἱστουργίαν, *texturam*, aut ὑφὴν, *telam*, aut aliquid hujuſcemodi. Nonnulli verò deeſſe ajunt τὸ χλαῖναν, *lænam*; & per δίπλακα, *duplicem*, intelligunt magnam, quam licet duplam induere. At enim non idem eſt χλαῖνα, *læna*, & ἱστός, *tela*; ſed fortaſſis genus eſt, aut totum, ὁ ἱστός, *tela*; ſpecies verò, aut pars, ἡ δίπλαξ, *duplex, ſeu diplois*, quam alii, ut eum vulgo loquar, δίμιτον, *duplici licia contextam*, intelligunt. Immo verò ὁ ἱστὸς inſtrumentum textrinum ſignificat; δίπλαξ verò, *diplois*, tela eſt, quæ, ut dictum eſt, inſtrumento illo contexitur. ita ut ſenſus ſit, Helenam περὶ μέγαν ἱστὸν, *ad inſtrumentum textrinum permagnum*, magnam telam contexuiſſe. Μαρμαρέη, *marmorea, ſeu, marmoris inſtar, attens*, idem eſt, ac ſplendens, ac lucens, a verbo μαρμαίρω, *reſplendeo, reluceo, coruſco*: ex quo ὁ μάρμαρος λίθος, *marmor lapis*: cujus poſſeſſivum, μαρμάρεος, *marmoreus*; femininum, μαρμαρέα, *marmorea*. & Jonicè, atque Atticè, μαρμαρέη. Ceterùm in editionibus Ariſtarchi, Zenodoti, & Ariſtophanis ſcriptum perhibent, Δίπλακα πορφυρέην, *Diploidem, ſeu pallam purpuream*. Nam & nymphæ (quod ab illis affertur exemplum) φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, *pallas texunt, maris inſtar, purpureas*. Sed enim & maris tranquilli epitheton eſt, τὸ μαρμάρεον, *marmoreum, ſeu, marmoris inſtar, coruſcum*. Ex ἐνέπασσεν, *inſpergebat, ſive intexebat*, fit nuptialis παστὰς, *thalamus*. Id ipſum verò fit per paragogen ex πῶ, quod ſignificat poſſideo, ſeu acquiro, vel comparo. Digna enim ſunt, quæ comparentur, ea, quæ ſic variis ſunt coloribus ornata, ac diſtincta. Quin & ex iſtiuſmodi verbo πάσσειν, *quod eſt variè ornare, ac diſtinguere*, dictus eſt victor τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος, *floribus variè inſperſus, atque ornatus*. Videtur autem hæc vox dicta ad exemplum alterius πάσσειν, *quod eſt inſpergere, ſeu conſpergere*. ut, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. *Salemque divinum inſpergebat*. ex quo etiam τὸ ἁλίπαστον, *conſperſum ſale*.

LI. Obſerva præterea, ut apud Poëtam non de perſonis modò Heroicis feminæ; ſed etiam de divinis nonnullæ, telas tractant, ſicuti etiam oſtendit Odyſſea. Neque verò Penelopæ in Odyſſeâ, neque hîc Helenæ luctus permittit, ut in texendâ telâ cantibus indulgeant. At verò Circe, & Calypſo inter texendum canunt, quòd ſunt ipſæ malorum, & miſeriarum expertes. Quod dicit, ἀέθλους, *certamina, ac labores*, &c. tacitè admonet, Trojani belli ἔπαθλον, *præmium victoriæ*, propoſitam eſſe Helenam; iis verò, qui eo in bello ἀεθλεύουσι, *certant, ac laborant*, adverſarium eſſe Martem illum παλαμναῖον, *ſanguinarium, cujus manus cædibus, ac cruore ſunt contaminatæ*. Id enim propemodum ſignificant, ac repræſentant illa verba: ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. *A*

Mar-

1. Τέρεν δὲ δάκρυ, τὸ ἐκ τειρομένης ψυχῆς) Τὸ τέρην, ſecundum Etymologos, γίνεται παρὰ τὸ τείρω τὸ κακοποιῶ. Politus.
Dolor eſt quidam veluti apoſtema, ſeu abſceſſus in corde: lacrymæ ſunt velut ejus ruptura, ac detumefactio. Simile hoc affert Achilles Tatius. Horatius: lacryma, ait, eſt illa, quæ oſtendit, *Quàm lentis penitus macerer ignibus*. Salvinus.

2. ἐξ οὗ ὁ μάρμαρος λίθος) Horatius. *Urit me Glyceræ nitor ſplendentis Pario marmore purius*. Salvin.

3. Καὶ νύμφαι γὰρ, φασι, φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα) In Odyſſeâ, ubi de antro Nympharum:

Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Politus.

4. Ἔστι δὲ καὶ θαλάσσης γαληνιώσης ἐπίθετον, ἡ μαρμαρέη) Catullus in Galliambicis: *marmora pelagi*. Salvin.

5. Ἐκ δὲ τοῦ ἐνέπασσεν ἡ γαμικὴ παστὰς γίνεται) a lecti nuptialis tentorio picturâ textili ornato. cujus deſcriptionem videre eſt apud Catullum, in poëmate elegantiſſimo, de nuptiis Pelei, & Thetidos. ἐσθὴς χρυσόπαστος. *veſtis auro inſperſa, auro textili*. Salvinus.

6. τοῖς ἄνθεσι) ςεφάνοις. Polit.

7. ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια) Vide Porphyrium de antro Nympharum. *Salvinus*.

8. ᾄδειν ἐπιτρέπει ἐν τῷ ἱστουργεῖν) Tibull. *ſed canit inter opus*. Salvin.

9. τὸν παλαμναῖον Ἄρην) Propertius: *Hoc erit infectas ſanguine habere manus*. Unde *Pater Palmatus*, declamatio Quinctiliani. ideſt, pater ab interfectore in tenebris fugiente, cruentâ palmâ ſignatus. *Salvinus*.

Digitized by Google

Martis manibus. Eo loci: Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα, &c. *Huc age, mea nupta, ut admiranda facta*, &c. τὸ νύμφα, *nupta*, ut & τὸ τόλμα, *audacia*, & τῆθα, *nutrix*, aliqui volunt vocabula eſſe Jonica: & adhibita eſt vox hæc νύμφα, quòd ratio carminis brevem ſyllabam exigebat. Θέσκελα autem ἔργα, *facta divina*, & *admiranda*, hoc loci facta ſunt bellica, non tamquam θεοείκελα, *deo ſimilia*; ſed θεοκέλευστα, *juſſa a deo*. Sicuti etiam θέσφατα, *reſponſa divina*, *ſeu oracula*, ſunt τὰ θεόφραστα, *ea, quæ divino ore enunciantur*. Sic igitur & divina fuerint τὰ θέσκελα, *quæ dei juſſu fiunt*; ideoque admiranda. Siquidem, juxta Poëtam, qui prius ſibi invicem lacrymoſum bellum inferebant, ſedent nunc cum ſilentio; eorumque bellum ceſſavit; ſcutiſque iidem ſuis innituntur; & longæ apud eos haſtæ humi ſunt defixæ. Paraphraſis porrò hæc eſt verborum illorum: ἵππους μὲν ἔρυξαν, &c. *equos quidem traxerunt*, &c. ut paullò ante dictum eſt. Sic etiam hæc verba: *At Alexander, & bellicoſus Menelaus longis haſtis de te pugnabunt. Qui autem victor exstiterit, eidem ſua vocaberis tu uxor*; tamquam ab Iride prolata, paraphraſis ſunt eorum, quæ jam antea Paris ad Hectorem fratrem ſuum dixerat. Poëta autem hic verborum copiâ locupletiſſimus ut paraphraſten ſui agat, & aliis atque aliis verbis dicta alibi ſua explicet, atque invertat, pleraque paſſim loca manifeſtè declarant.

φα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα, καὶ ἑξῆς, τὸ μὲν νύμφα, καθὰ καὶ τὸ, τόλμα, καὶ τῆθα, Ἰωνικά τινες εἶναι βούλονται. Πρὸς χρείαν δὲ μέτρου συσταλτικὴν, τὸ, νύμφα, παρείληπται. Θέσκελα δὲ ἔργα ἐνταῦθα τὰ τῆς μάχης, [1] οὐχ ὡς θεοείκελα, ἀλλὰ θεοκέλευστα. καθὰ καὶ θέσφατα, τὰ θεόφραστα. Εἶεν δ' ἂν καὶ οὕτω θεῖα τὰ θέσκελα, καὶ διὰ τοῦτο θαύματος ἄξια. ἤγε, κατὰ τὸν Ποιητὴν, οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα, νῦν καθῆνται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται, ἀσπίσι κεκλιμένοι· παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. Ταῦτα δὲ καὶ παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἵππους μὲν ἔρυξαν, καὶ ἑξῆς, ὡς πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Οὕτω δὲ καὶ τὸ, αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο. τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις· παράφρασίς ἐστι διὰ τῆς Ἴριδος, ὧν φθάσας εἶπεν ὁ Πάρις πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἕκτορα. Ὅτι δὲ παραφραστικὸς τῶν ἑαυτοῦ ὁ πλουσιολόγος Ποιητὴς, πολλαχοῦ φαίνεται.

Sic locuta dea, dulce deſiderium injecit animo
Virique prioris, & urbis, atque parentum.
Protinus igitur candidis operta velis,
Prodivat ex thalamo, tenerum lacrymam effundens,
Non ſola. Quippe eam ſimul famulæ duæ ſequebantur,
Æthra, Pitthei filia, Clymeneque ab oculis pulchra:
Confeſtimque deinde pervenerunt, ubi Scææ portæ erant.
Priamus autem, & Panthoüs, & Thymœtes,
Lampuſque, & Clytius, & Hicetaon, proles Martis,
Ucalegonque, & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant, populi ſeniores, in Scæis portis,
Ob ſenectutem militia vacationem habentes; verùm oratores
Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylvâ
Arbori inſidentes, vocem ſuavem emittunt.
Tales ſcilicet Trojanorum proceres ſedebant in turri.
Hi igitur, ut Helenam viderunt ad turrim venientem,
Submiſsè inter ſe volucribus verbis colloquuti ſunt.
Non indignum eſt, Trojanos, & bene ocreatos Achivos
Talem ob mulierem diuturnis malis conflictari.
Omnino immortalibus deabus ore eſt ſimilis.
Sed & ſic, quamvis ſit talis, cum claſſe redeat;
Neque nobis, liberiſque in poſterum damnum relinquatur.

Ὣς εἰποῦσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε προτέροιο, καὶ ἄστεος, ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη [2] Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
[3] Οὐκαλέγων τε, καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι· ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον. *Rom. p. 394.*
[4] Οὐ νέμεσις, Τρῶας, καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὧς, [5] τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν, τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

LII. Iridis oratio, hoc eſt, ſparſus de ſingulari certamine rumor, dulce Helenæ deſiderium tum prioris mariti, tum urbis ſuæ, ac parentum injecit. Sic enim eam ſæpe excuſat Poëta, ut duci ipſam faciat pœnitentiâ. Ejus autem ad muros egreſſionem Poëta hoc loci inſtituit, quòd pleraſque per eam, ut dictum eſt, res eſt narraturus, quarum aliæ ſunt Europææ, aliæ, ut videbitur, petitæ ſunt ex Aſiâ. Quod imitatus eſt Euripides; tametſi aliâ ratione in Phœniſsis ſenem illum, quem fingit, ita inducat, ut ille ex muro pleraque hoſtium, qui ſotis egebant, regiam puellam doceat. Sed & alias mulieres in murum adſcendiſse, pro veteri conſuetudine, quam

νβ'. Ὁ τῆς Ἴριδος λόγος, τουτέστιν, ἡ περὶ μονομαχίας φήμη, γλυκὺν ἵμερον ἐνέβαλε τῇ Ἑλένῃ ἀνδρός τε προτέρου, καὶ ἄστεος, ἠδὲ τοκήων. Τοιαῦτα γὰρ ὁ Ποιητὴς αὐτὴν ὑπεραπολογεῖται πολλαχοῦ, μεταμελομένην ποιῶν. Οἰκονομεῖ δὲ ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν αὐτῆς εἰς τὸ τεῖχος ἔξοδον, πολλὰ ἱστορήσων, ὡς εἴρηται, δι' αὐτῆς, τὰ μὲν, Εὐρωπαῖα, τὰ δὲ, ἐξ Ἀσίας, ὡς φανήσεται. Ὃ μιμησάμενος Εὐριπίδης, ποιεῖ ἄλλως ἐν Φοινίσσαις τὸν παρ' αὐτῷ πλαττόμενον πρεσβύτην, διδάσκοντα ἐκ τοῦ τείχους πολλὰ τῶν ἔξω [6] τὴν βασιλικὴν νεάνιδα. Ὅτι δὲ καὶ ἕτεραι γυναῖκες ἀνέβησαν εἰς τὸ τεῖχος, κατὰ ἀρχαῖον ἔθος τὸ ἐν

1. οὐχ ὡς θεοείκελα, ἀλλὰ θεοκέλευστα) Heſychius: Θέσκελα, θαυμαστὰ, θεοείκελα, ἢ θεοκέλευστα, θεῖα, θαυμάσια. Polit.
2. Πιτθῆος) Euripides in Prologo Hecubæ, τοῦ Πιτθέως. Salvin. In Prologo Hecubæ lego, τοῦ Κισσέως. At verò in Heraclidis:
Πιτθεὺς μὲν ἦν Πέλοπος· ἐκ δὲ Πιτθέως
Αἴθρα· ταύτης δ' ἐκ πέφυκε γεννάται οὗτος
Θησεύς. Politus.
3. Οὐκαλέγων) Virg. *proximus ardet Ucalegon*. quaſi οὐκ ἀλέγων. *minimè animadvertens, curam rei gerens*. Salvin.
4. Οὐ νέμεσις, Τρῶας) in libro Judithæ: *filii Hebræorum, ſi tam pulchras mulieres habent*. Salvinus.
5. τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω) Hoc exemplum adverſùs voluptatem citat Ariſtoteles in Ethicis ad Nicomachum. *Salvin.*
6 τὴν βασιλικὴν νεάνιδα) Antigonen. Antigone tamen, de muro ſpectans, non eſt pars fabulæ. quod advertit vetus Auctor Argumenti Phœniſſarum. ἡ δὲ ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα, μέρος οὐκ ἔστι δράματος. Politus.

ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενον, νῦν μὲν σιγᾷ ὁ Ποιητής· προϊὼν δὲ [1] ἐξήϊτη. ὡς ἂν εἴη καὶ νῦν πιθανὴ καὶ ἡ τῆς Ἑλένης, καὶ ἡ τῆς δοκούσης ἠροκόμου γραὸς εἰς τὸ τεῖχος ἔλευσις. Ἡ ἀκολουθοῦσα ἐνταῦθα τῇ Ἑλένῃ ἀμφίπολος, [2] Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, ἡ Θησέως νοεῖται πρός τινων μήτηρ, συναρπαγεῖσα τῇ Ἑλένῃ. Καὶ ἔστι μὲν ἀπίθανος ὁ λόγος διὰ πολλά· διδάσκει δὲ τὸ τῆς τύχης ὅμως καινοτόμον ἡ ἱστορία, ἐὰν ἡ βασίλισσα Αἴθρα, ὡς ἐκ παρόδου, εἰς δουλικὴν τύχην κατέβη. [3] Κατὰ δὲ ἑτέρους, ἄλλη ἐστὶν αὕτη Αἴθρα, δούλη τῷ ὄντι. Καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ παράδειγμα Ὁμηρικῆς ὁμωνυμίας. Ἡ γὰρ Αἴθρα αὕτη, καὶ ὁ Πιτθεὺς οὗτος, ὁμώνυμοι τοῖς εὐγενέσιν Ἑλληνικοῖς. Τὴν δὲ ἑτέραν δούλην τὴν Κλυμένην, βοῶπιν καλεῖσθαί φασιν ὑφ' Ὁμήρου, οὐχ οὕτω διὰ τὸ εὐωπόν, ὅσον ὅτι τρανέστατα ἐνέβλεψε, μόνη καταινοήσασα, ὥς φασι, τὴν ἐσομένην τῆς Ἑλένης ἁρπαγήν, ὅτε Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα.

νγ'. Ὅρα δὲ, ὅτι σύνηθες, ταῖς εὐγενέσιν ἀμφιπόλους ἕπεσθαι, ὅ ἐστι δουλίδας, ἐν ταῖς τοιαύταις προόδοις. Ὅτι δὲ ἀμφίπολοι αἱ δουλίδες, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, ἔνθα φησί· καὶ τὰς ἐλευθέρας, καὶ τὰς ἀμφιπόλους. [4] Καλοῦνται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἀμφὶ τὰς δεσποτίδας πολεῖν. ἔνθεν δὲ καὶ αἱ πρόσπολοι, καὶ [5] πρόπολοι. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων, [6] τὴν Ἰσμήνην πρόσπολον Οἰδίποδος εἰπών, προϊὼν ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς κόρας τάσδε ἆσσον προσπολουμένας.
Baſ. p. 299. Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ, ὅτι [7] πρόπολος μὲν καὶ ἐπὶ ἀῤῥένων· [8] ἀμφίπολος δὲ ἀεὶ ἐπὶ γυναικῶν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι Πίνδαρος, δριμέως, ἤτοι γλυκέως, [9] τύμβον ἀμφίπολον ἔφη τὸν κύκλῳ

quam poſtea aperiemus, tametſi nunc taceat Poëta; tamen diſertè poſtmodum exprimit: ut proinde etiam nunc ſit veriſimile, tum Helenam ipſam, tum vetulam, quæ ei a lanificio fuiſſe videtur, ad murum veniſſe. Quæ hîc Helenam famula, ac comes ſequitur, Æthra Pitthei filia, cenſetur a nonnullis mater fuiſſe Theſei; eaque rapta ſimul fuiſſe cum Helenâ. Et, quamvis hæc ſententia multis de cauſſis improbabilis eſſe videatur; tamen hiſtoria ipſa docet, quid, & quantum in rerum viciſſitudine, ac commutatione valeat fortuna, ſi regina Æthra, tamquam ex parodo, ſive ex ſcenico, & theatrali ſpectaculo, ad conditionem fortunæ ſervilem deſcenderit. Verùm, juxta alios, alia eſt hæc Æthra, genere verè ſervili. Idque etiam exemplo eſt Homericæ Homonymiæ, per quam plures eodem nomine ſunt vocati. Hæc enim Æthra, atque hic Pittheus, cognomines ſunt nobilium Græcorum. Alteram autem ancillam Clymenen, βοῶπιν, *bovinis, ſeu magnis oculis præditam*, vocari ab Homero ajunt, non tam ob oculorum ipſorum, & adſpectûs venuſtatem, quàm quòd acerrimè perſpiceret, quippe quæ ſola, ut ferunt, cum Alexander Lacedæmonem venit, futurum Helenæ raptum animadverterit, & cognoverit.

LIII. Ac vide, id in more poſitum fuiſſe, ut, ſi quando nobiles feminæ ita foras prodirent, eas ἀμφιπόλους, *miniſtræ, ſeu famulæ*, hoc eſt, ancillæ, ſequerentur. Sunt enim ἀμφίπολοι, ancillæ, ut tum poſtea manifeſtum erit, tum etiam oſtendit Herodotus eo loci, quo dicit, καὶ τὰς ἐλευθέρας, καὶ τὰς ἀμφιπόλους. *& liberas, & ancillas*. Sic autem vocantur διὰ τὸ ἀμφὶ τὰς δεσποτίδας πολεῖν, *eo quòd circa dominas verſentur*. Atque inde etiam αἱ πρόσπολοι, *miniſtratrices, ſeu famulæ*, & πρόπολοι, *præviæ famulæ, ſeu quæ dominæ ſuæ viam præeunt*. Quippe Creon apud Sophoclem, quum Iſmenen, Oedipi πρόσπολον, *miniſtram, ac famulam*, vocaſſet; poſtea vocis hujus originem aperit in illis verbis: Τὰς κόρας τάσδε ἆσσον προσπολουμένας. *puellas haſce propiùs accedentes*. Tradunt tamen veteres Grammatici, τὸ πρόπολος, *prævius famulus, ſeu qui viam domino præit*, dici etiam de maribus; at verò τὸ ἀμφίπολος, *famula, ſeu miniſtra*, ſemper de feminis uſurpari. Ubi volo, obſerves, ut Pindarus acutè, ſeu amœno quodam lepore, tumulum ἀμφίπολον vocaverit, τὸν κύκλῳ περιπολούμενον, *undique ambitum, ſeu quem totum ſpectatores, aut curſores*

1. ἐξήϊτη) Malim ἐξήϊτεν. Polit.

2. Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, ἡ Θησέως νοεῖται πρός τινων μήτηρ) Plutarchus in Theſeo: Αἴθραν δὲ, τὴν Θησέως μητέρα, γενομένην αἰχμάλωτον, ἀναχθῆναι λέγουσι εἰς Λακεδαίμονα, κἀκεῖθεν εἰς Τροίαν μετὰ Ἑλένης. καὶ μαρτυρεῖν Ὅμηρον ἕπεσθαι τῇ Ἑλένῃ φάμενον Αἴθρην, Πιτθῆος θύγατρα, Κλυμένην τε βοῶπιν. Tzetzes ad Lycophronem: ἁρπάσαντες γοῦν (Pirithous, & Theſeus) τὴν Ἑλένην, παρατίθενται ἐν Ἀφίδναις τῆς Ἀττικῆς Αἴθρᾳ, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρί, μητρὶ δὲ Θησέως. Κάστωρ δὲ, καὶ Πολυδεύκης οἱ Διοσκορίδαι, οἱ τῆς Ἑλένης ἀδελφοί, πορθήσαντες τὴν Ἀττικὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, Αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον πρὸς αἰσχύνην αὐτοῦ. ἁρπαγείσης δὲ πάλιν τῆς Ἑλένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, συναπῆρεν αὐτῇ καὶ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν. καὶ Ὅμηρος·
Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις. Politus.
Vide Euripidem in prologo Hecubæ. *Salvinus.*
ἁμάρτημα μνημονικόν. Occurrit mihi ad Hecubam Scholiaſta ad illud:
Τὼ Θησείδα δ' ὄζω Ἀθηνῶν.
Τὼ Θησείδα οἱ τοῦ Θησέως παῖδες, Ἀκάμας, καὶ Δημοφῶν, οἳ ἦσαν Ἀθηναῖοι τὸ γένος, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἴλιον. οὐχ ἡγούμενοι τινῶν. διὸ καὶ Ὅμηρος λέγει τὸν Μενεσθέα μόνον ἡγεῖσθαι τῶν Ἀθηναίων. ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Αἴθρας τούτους ἐστρατευκέναι φασίν. Politus.

3. Κατὰ δὲ ἑτέρους, ἄλλη ἐστὶν αὕτη Αἴθρα) Scholiaſta Homericus: ἑτέρα τῆς Θησέως μητρός ἐστιν αὕτη ἡ Αἴθρα. αἰσχρὸν γὰρ ὑπάρχει, θεραπαίνης τρόπῳ, ἀκολουθεῖν τῇ Ἑλένῃ τὴν Αἴθραν, ἐκυρὰν νομισθεῖσαν. Ita integer hic locus legitur in principe editione Scholiorum ad Iliadem, quæ Romæ prodiit, Leone X. Pontifice Maximo, anno M.D.XVII. Eumdem Scholiaſtæ locum principio ſua mutilatum, ac falſum, edidit Cornelius Schrevelius, fortaſſe quia cum docto viro exiſtimavit errare illum Scholiaſtam. Legit enim ita Schrevelius: Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ) Καὶ μήτηρ Θησέως. Αἰσχρὸν ὑπάρχει, &c. Sed enim antiquam Scholiaſtæ lectionem confirmat, & probat hic Euſtathius. *Politus.*

4. Καλοῦνται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἀμφὶ τὰς δεσποτίδας πολεῖν) Etymologici Magni Auctor: Ἀμφίπολος, θεράπαινα, δούλη, παρὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν, καὶ τὸ πολῶ. πόλος, καὶ ἀμφίπολος, οἱονεὶ ἡ περὶ τὴν δέσποιναν πολοῦσα, ἤγουν, ἀναστρεφομένη. Polit.

5. πρόπολοι) Seleucus apud Athenæum lib. 6. cap. 19. hoc ſtatuit diſcrimen inter ἀμφίπολον, & πρόπολον, ut ἀμφίπολον dicat τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν· πρόπολον δὲ, τὴν προπορευομένην. Polit.

6. τὴν Ἰσμήνην) Immo verò τὴν Ἀντιγόνην, alteram Oedipi filiam. Creon apud Sophoclem in Oedipo Coloneo. Scholiaſta: περὶ προσπόλου μιᾶς. τῆς Ἀντιγόνης. ἀλλαχοῦ γὰρ ὑπ' αὐτοῦ ἡ Ἰσμήνη. Neque verò Creontis, ſed Chori, verba illa ſunt, quæ habentur inferiùs: τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
Τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας. Politus.

7. πρόπολος μὲν καὶ ἐπὶ ἀῤῥένων) Heſychius: Πρόπολοι, ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, προφῆται. Politus.
Propoli, miniſtri, ſervi, æditui, prophetæ. Nam & hi poſtremi duo ſerviebant ſacris, & ſacra munera obibant. *Salvin.*

8. ἀμφίπολος δὲ ἀεὶ ἐπὶ γυναικῶν) Heſychius: ἀμφίπολοι, θεράπαιναι. Etymologici Magni Auctor: ἀμφίπολον, δούλην, θεράπαιναν. Suidas: ἀμφίπολος, θεράπαινα, δούλη. Polit.

9. τύμβον ἀμφίπολον) Pindarus Olymp. Od. 1.
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων.

Ubi

res circumeunt. Τὸ ἱκάνω, *venio*, *ſeu pervenio*, ut alibi quoque dictum eſt, Homericè ſemper producit τὸ α. Unde & nonnulli, tametſi minimè omnium probentur, corripere volunt quartam ante finem ſyllabam τοῦ ἱκανώτατος, *maximè idoneus*, *maximè aptus*, *aptiſſimus*, tamquam ab ἱκάνω, *venio*. Eſt enim ἱκανὸς, *idoneus*, is, qui liberè, & ſine ullo impedimento, ad omnia ἱκάνει, *venit*, ſive ἀφικνεῖται, *pervenit*. Scæas portas, Homerus interdum dicit Dardanias, hoc a Dardano; illud verò, aut a Scæo, quo artifex nomine vocabatur; aut quia ſitæ eæ erant ad Occidentem. quandoquidem, quæ ad Occidentem ſita, ea ſunt σκαιά, ſive ἀριστερά, *læva*, *ſeu ſiniſtra*. aut quia σκαιαί, ſive ἐπαρίστεροι, *ſiniſtræ*, *ſeu infauſtæ*, Trojanis exstiterunt, quippe quum per eas ligneum equum receperint.

LIV. Oratorum proprium eſt, pro eo, ac ſi dicerent Alexandrum, aut Menelaum, aut Agamemnonem, dicere, οἱ ἀμφὶ Ἀλέξανδρον, οἱ ἀμφὶ Μενέλαον, οἱ ἀμφ' Ἀγαμέμνονα, *qui Alexandrum circumſtant*, *qui Menelaum*, *qui Agamemnonem*, aliaque hujus generis. Sic igitur & hoc loci Homerus, pro eo, ac ſi diceret, ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ Πάνθοος, καὶ ὁ Θυμοίτης, καὶ ὁ Λάμπος, καὶ ὁ Κλυτίος, καὶ ὁ Ἱκετάων, ἐκάθηντο ἐν τοῖς πύργοις, *Priamus*, *Panthous*, *Thymœtes*, *Lampus*, *Clytius*, & *Hicetaon*, *in turribus conſidebant*; dicit: Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, &c. *Qui autem Priamum circumſtant*, & *Panthoum*, &c. Quare etiam ſubjungit: Οὐκαλέγων τε, καὶ Ἀντήνωρ. *Ucalegonque*, & *Antenor*. quaſi ſcilicet propemodum dicat, ut Antenor ſolus idem ipſe erat, qui ibi ſederet, itemque Ucalegon; ſic etiam Priamum, reliquoſque, ſolos, atque individuos fuiſſe: quippe quum qui de eorum comitatu erant, alii foris in prœlio verſarentur, alii ſeſe domi continerent, aut etiam aliâ quacumque ratione minimè cum iis præſentes adeſſent. Et obſerva permutatam hîc verborum figuram, quomodo ſcilicet a plurali numero, eoque incerto, cujuſmodi eſt, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, &c. *Qui autem circum Priamum*, *vel qui Priamum circumſtabant*; ad ſingularem, & certum numerum, videlicet ad τὸ, Οὐκαλέγων, καὶ Ἀντήνωρ, *Ucalegon*, & *Antenor*, tranſierit. Siquis autem id ita accipiat, ut circa Priamum, & Thymœten, & hunc, & illum, Ucalegon, atque Antenor conſederint, explicationem ſanè is affert, quæ veteribus minimè placeat. Volo præterea, obſerves, ut de his Ucalegontem, atque Antenorem dumtaxat, ſupra omnes reliquos ſeniores populi extollat: quippe quòd, tametſi omnes bonos oratores vocet, tamen hos ipſos a ſolerti intelligentiâ, bonoque judicio commendet. Sic enim ait: πεπνυμένω ἄμφω. *prudentes ambo*. Idque fortaſſis in cauſsâ eſt, cur conformato aliter ſchemate eos proferat, perinde quaſi cum iis ipſam quoque variet formam orationis.

LV. Ad hæc vide, ut ex negatione compoſitum, contextumque eſt nomen proprium ὁ Οὐκαλέγων, *Ucalegon*, perinde ac ſi diceret, ὁ μηδενὸς

κλῳ περιπολούμενον. Τὸ, ἱκάνω, ἐκτείνει, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, Ὁμηρικῶς ἀεὶ τὸ α. ὅθεν καὶ συστέλλειν ἐθέλουσί τινες, εἰ καὶ μὴ εἰσακούον, τὴν προπαραλήγουσαν τοῦ ἱκανώτατος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκάνω. Ἱκανὸς γὰρ ὁ ἐπὶ πᾶν ἀπαραποδίστως ἱκάνων, ἤτοι ἀφικνούμενος. Τὰς Σκαιὰς πύλας, Δαρδανίας ἐνίοτε Ὅμηρος λέγει, τὸ μὲν, ἀπὸ Δαρδάνου, τὸ δὲ, [1] ἢ ἀπὸ Σκαιοῦ οὕτω καλουμένου τεχνίτου, [2] ἢ ὅτι δυτικαί. σκαιὰ γὰρ, ἤτοι ἀριστερὰ, τὰ δυτικά. ἢ διότι σκαιαὶ, ἤτοι ἐπαρίστεροι, τοῖς Τρωσὶν ἐγένοντο, δεξαμένοις κατ' αὐτὰς τὸν δούρειον ἵππον.

νδ'. Ῥητόρων ἴδιον τὸ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ἀλέξανδρον, ἢ Μενέλαον, ἢ Ἀγαμέμνονα, λέγειν, οἱ ἀμφὶ Ἀλέξανδρον, καὶ οἱ ἀμφὶ Μενέλαον, καὶ οἱ ἀμφ' Ἀγαμέμνονα, καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ Πάνθοος, καὶ ὁ Θυμοίτης, καὶ ὁ Λάμπος, καὶ ὁ Κλυτίος, καὶ ὁ Ἱκετάων, ἐκάθηντο ἐν τοῖς πύργοις, φησίν· Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, καὶ τὰ ἑξῆς. Διὸ καὶ ἐπάγει· Οὐκαλέγων τε, καὶ Ἀντήνωρ· μονονουχὶ λέγων, ὅτι, ὥσπερ ὁ Ἀντήνωρ μόνος αὐτὸς ἦν ἐκεῖ καθήμενος, καὶ ὁ Οὐκαλέγων, οὕτω καὶ ὁ Πρίαμος, καὶ οἱ λοιποὶ ἐμόναζον· ὡς τῶν περὶ αὐτοὺς, τῶν μὲν ἔξω περὶ τὴν μάχην στρεφομένων, τῶν δὲ οἰκουρούντων. ἢ καὶ ἄλλως μὴ σὺν αὐτοῖς ὄντων. Καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ σχήματος ἐν τούτοις ἀλλαγὴν, ὅπως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ, καὶ *Rom. p. 395.* ἀσαφοῦς τοῦ, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ ἑξῆς, εἰς τὸ ἑνικὸν, καὶ σαφὲς μεταβέβηκεν, ἤγουν εἰς τὸ, Οὐκαλέγων, καὶ Ἀντήνωρ. Εἰ δέ τις εἴπῃ, ὅτι περὶ τὸν Πρίαμον, καὶ τὸν Θυμοίτην, καὶ τὸν δεῖνα, καὶ δεῖνα, ἐκάθητο ὁ Οὐκαλέγων, καὶ ὁ Ἀντήνωρ, οὐκ ἀρέσκοντα λέγει τοῖς παλαιοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι μόνους τὸν Οὐκαλέγοντα, καὶ τὸν Ἀντήνορα πλέον ἐξαίρει τῶν λοιπῶν δημογερόντων, ἐσθλοὺς μὲν ἀγορητὰς πάντας εἰπών· [3] αὐτοὺς δὲ καὶ ἐπὶ συνέσει σεμνύνας. Φησὶ γὰρ, πεπνυμένω ἄμφω. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ σχῆμα μετήλλαξε, συνεξαλλοιῶν αὐτοῖς καὶ τὸν τοῦ λόγου σχηματισμόν.

νε'. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς ἐξ ἀποφάσεως πέπλεκται κύριον ὄνομα [4] ὁ Οὐκαλέγων, ὡς εἴτις εἴποι, ὁ μη-

Ubi Græci Magiſtri ἀμφίπολον exponunt τὸν περιπολούμενον, ὃ διὰ τὸ ἐν μέσῳ εἶναι τῆς πόλεως, ὃ εἰς δὲ ἐνεργητικῶν, διὰ τὸ ἄγειν τοὺς πολιτευομένους ἀμφοτέρους, κύκλῳ περιέρχεται, τῇ θυσίᾳ, ὃ ὅσοι δρομεῖς εἰς τὸν νόμον τῆς Πέλοπος ἐνηγοῦντο. Politus.

1. ἢ ἀπὸ Σκαιοῦ οὕτω καλουμένου τεχνίτου) Etymologici Magni Auctor: Σκαιαὶ πύλαι, αἱ τῆς Ἰλίου· ἢ ἀπὸ τοῦ Σκαιοῦ τοῦ κατασκευάσαντος αὐτάς· ἢ ὅτι ἐν τοῖς σκαιοῖς μέρεσι τῆς πόλεως κεῖνται, ἤγουν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς· ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς βουλεύσασθαι τοὺς Τρῶας. τὸν γὰρ δούρειον ἵππον κατ' αὐτὰς ἐδέξαντο. αὗται δὲ καὶ Δαρδάνιαι προσηγορεύοντο, δι' ὧν ἐξήεσαν εἰς τὸ πεδίον οἱ Τρῶες. Polit.

2. ἢ ὅτι δυτικαί) Heſychius: Σκαιὸν πάλαρον, οἱ δὲ ὄνομα γενικῶς Σκαιαῖς ἐν Ἰλίῳ διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι. Τὰ ἀριστερὰ Heſychius, ſicuti & Etymologus τὰ σκαιὰ μέρη τῆς πόλεως, intelligit δυτικά. Siniſtra enim apud Homerum, quæ ad Occidentem. *Politus*.

Contra, quæ ad Orientem, partes dextræ, hoc eſt, anteriores, mundi vocantur. *Salvinus*.

Homerus:

Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ', ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

Politus.

3. αὐτοὺς δὲ καὶ ἐπὶ συνέσει) l. αὐτούς. Sic etiam Frobenius. *Polit.*

4. ὁ Οὐκαλέγων, ὡς εἴτις εἴποι, ὁ μηδενὸς ἀλέγων) Virg. quum dixit ad Homeri imitationem, *proximus ardet Ucalegon*; quaſi velit intelligere, *non curans*, *minimè percipiens*, *non attendens*. Ceterùm omnia Græcorum nomina propria, appellativam quamdam in ſe vim poſſident; ab eventu nonnumquam poſitam, ut Priamus ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, *ab emendo* corpus Hectoris ab Achille. *Salvinus*.

ὁ μηδενὸς ἀλέγων. Οὕτω δὲ καὶ Ὀδυσσεύς που ἐξ ἀποφάσεως τὸ πλαστὸν Οὔτιν παρήγαγεν. Εἰ δὲ καὶ τὸ Ὅμηρος ἐκ τοῦ μὴ ὁρᾶν παρῆκται, κατά τινας, τῆς αὐτῆς ἂν εἴη ἀγωγῆς καὶ αὐτό. Εἰς δὲ τὸ τὴν μετοχὴν, ἤτοι τὸ, ἀλέγων, μετενεχθεῖσαι εἰς κύριον ὄνομα, ἔστω παράδειγμα ὁμοιότητος καὶ τὸ, Εὐέλθων, κύριον παρὰ Ἡροδότῳ. Ὁμοίου δέ τινος τύπου καὶ ὁ Ἀνακρέων, καὶ ὁ Κρέων δὲ, ἴσως δὲ καὶ ὁ Μαίων, καὶ ὁ Παίων· ἐξ ὧν ἔθνη οἱ Μαίονες, ὅ ἐστι Λυδοὶ, καὶ οἱ Παίονες. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Πρίαμος, παρὰ τὸ πρίασθαι τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. [1] ὁ δὲ Πάνθοος, Πουλυδάμαντος ἦν πατὴρ, ἀνὴρ μαντικὸς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. ὅθεν Πανθοΐδης ἐκεῖνος, καὶ ἐν συναιρέσει Πανθοίδης, κατὰ πατρωνυμίαν, λέγεται· ὁμοίως τῷ Βοηθοΐδης, ὡς Ἐτεωνεὺς ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ τοῦ Βοηθόου υἱός. Ὁ δὲ Θυμοίτης, ὡς καὶ προεγράφη, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, ἐκ τοῦ θυμὸς, ὡς ἐκ τοῦ δᾶμος, ἤτοι δῆμος, [2] ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ ἐκ τοῦ μένος ὁ Μενοίτιος. Ὁ δὲ Λάμπος γίνεται μὲν ἐκ τοῦ λάμπω, ὡς ἐκ τοῦ φαίνω [3] ἡ Φαίδρα, καὶ ἡ Αἴθρα ἐκ τοῦ αἴθω. Ἔοικε δέ πως διώνυμος εἶναι. Λάμπος τε γὰρ, καὶ Λάμπετος. Τὸν γοῦν υἱὸν αὐτοῦ ἀλλαχοῦ Λαμπετίδην ἐρεῖ ὁ Ποιητής. Ἐκ δὲ τοῦ λάμπω καὶ Λαμπετίη, ἐν Ὀδυσσείᾳ, θυγάτηρ Ἡλίου. Ὁ δὲ Κλυτίος, ὡς τρίβραχυ κύριον, παροξύνεται, καθὰ καὶ τὸ, Τυχίος, καὶ τὸ, Ὀδίος, καὶ τὸ, Δολίος, καὶ ἄλλα πολλὰ, ὡς δειχθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸν δὲ Ἱκετάονα, ὄζον Ἄρηος λέγει Ὅμηρος, ὡς καὶ τὸν Πρίαμον, ἐϋμμελίην, καὶ τὸν Νέστορα, ἱππότην, οὐχ ὅτι νῦν, ἀλλ' ὅτι πάλαι ποτὲ ἦσαν τοιοῦτοι.

νϛʹ. Τοὺς ῥηθέντας Τρωϊκοὺς δημογέροντας, οὓς καὶ Τρώων λέγει ἡγήτορας, οἳ ἄνω τοῦ πύργου τῶν Σκαιῶν ἐκάθηντο πυλῶν, ἢ θέας χάριν, ἢ διὰ ἑτοιμότητα συμβουλῆς, ἀπομάχους μέν φησι, διὰ γῆρας, συμβούλους δὲ ἀγαθοὺς, λέγων οὕτω· δημογέροντες, γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν. ὅ ἐστι, φωνὴν πέμπουσιν ἀνθηράν. Ἄνθους γὰρ εἶδος, τὸ λείριον. ὅθεν καὶ Ποδαλείριος κύριον, οἱονεὶ ἀνθηρόπους. Καὶ Ὅμηρος μὲν παραβολικῶς ἐκ τῶν τεττίγων οὕτω τοὺς Τρωϊκοὺς ἐτίμησε ῥήτορας. οἱ δὲ ὕστερον [4] εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνυνον ἑαυτοὺς,

ουδενὸς ἀλέγων, is, qui nihil curat, vel nullius rei curam habet. Sic & alicubi Ὀδυσσεὺς, Ulyſſes, per negationem ex ſeſe derivavit conſictum illum Οὔτιν, Neminem. Sin autem, ut quibusdam ſanè viſum eſt, τὸ Ὅμηρος, Homerus, nomen eſt deductum ἐκ τοῦ μὴ ὁρᾶν, a non videndo; ipſum quoque ejusdem derivationis fuerit. Ceterùm, quoad illud participium, videlicet ad τὸ ἀλέγων, non curans, translatum in nomen proprium, ſimile quoque exemplum ſit τὸ Εὐέλθων, Evelthon, nomen proprium apud Herodotum. Quin & ſimilis formæ eſt ὁ Ἀνακρέων, Anacreon, itemque ὁ Κρέων, Creon; nec non fortaſſe ὁ Μαίων, Mæon, atque ὁ Παίων, Pæon: ex quibus gentes, οἱ Μαίονες, Mæones, hoc eſt, Lydi, & οἱ Παίονες, Pæones. Quod autem ſcire te oportet, Priamus id nominis habet παρὰ τὸ πρίασθαι, ab emendo, ut alibi declaratur. Panthous, pater fuit Polydamantis, homo ad divinandum peritus, ut poſtea explicabitur. Unde ille Πανθοΐδης, Panthoides, & per ſynæreſin, Πανθοίδης, Panthœdes, dicitur, pro nominum patronymicorum ratione: pariter atque ὁ Βοηθοΐδης, Boëthœdes, ut Eteoneus in Odyſſeâ, Boëthoi filius. Ὁ Θυμοίτης, Tymœtes, ut ſupra ſcriptum eſt, pleonaſmum habet τοῦ ι, ex θυμὸς, animus, vel excandeſcentia animi; ut ex δᾶμος, ſive δῆμος, populus, ὁ Δαμοίτης, Damœta, apud Theocritum; & ex μένος, animus, vel robur animi, Μενοίτιος, Menœtius. Ὁ Λάμπος, Lampus, fit ex λάμπω, luceo, ſplendeo, fulgeo; ut ex φαίνω, in lucem edo, ſive appareo, ἡ Φαίδρα, Phædra, & ex αἴθω, ardeo, ἡ Αἴθρα, Æthra. Videtur tamen quodammodo is eſſe binominis. Nam & Lampus nominatus eſt, & Lampetus: quandoquidem ejus filium dicturus alibi eſt Poëta Λαμπετίδην, Lampetidam. Quin etiam ex λάμπω nomen eſt Lampetiæ in Odyſſeâ, Solis filiæ. Ὁ Κλυτίος, Clytius, tamquam proprium trium brevium ſyllabarum nomen, acuitur in penultimâ, juxta atque τὸ Τυχίος, Tychius, & Ὀδίος, Odius, & Δολίος, Dolius, & pleraque alia, ut ſumus deinceps demonſtraturi. Hicetaonem denique, ramum Martis Homerus appellat, ſicuti etiam Priamum ἐϋμμελίην, haſtâ ſtrenuum, ſeu bellicoſum, & Neſtorem ἱππότην, equitem, non quòd ii nunc ſint hujuſmodi; ſed quòd olim aliquando extiterint tales.

LVI. Hos, quos diximus, Troiani populi ſeniores, quos etiam duces Trojanorum vocat, qui, aut ſpectandi gratiâ, aut propter conſultandi deliberandique commoditatem, ſummâ in turri Scæarum portarum conſidebant, cauſſarios dicit, militiâque immunes propter ſenectutem; ſed tamen bonos conſiliarios, his verbis: ſeniores populi, ob ſenectutem, militiæ jam vacationem habentes; ſed oratores boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylvâ arbori inſidentes, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν, hoc eſt, φωνὴν πέμπουσιν ἀνθηρὴν, vocem liliaceam, hoc eſt, floridam, ſeu ſuavem, atque jucundam, emittunt. Floris enim genus, τὸ λείριον, lilium. Unde & Ποδαλείριος, Podalirius, nomen proprium, quaſi ἀνθηρόπους, pedes floridos habens. Atque ita quidem Homerus cicadarum comparatione Oratores Trojanos cohoneſtavit. Verùm nobiles illi poſteriorum temporum, clarique a genere Athenienſes, ipſi ſeſe veris cicadarum inſi-

1. ὁ δὲ Πάνθοος) Πάνθους, ideſt, Παίθους, totus ad currendum celer, mente ventura præcurrens, utpote vates. Salvinius.
2. ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτῳ) Δαμοίτας Doricè idem, ac δημοίτης, popularis, ejusdem regionis, Atticè. Salvin.
3. ἡ Φαίδρα) Φαίδρος, nomen proprium, ideſt, hilaris, renidens. Salvin.
4. εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι) Putabam aliquando, legendum, γηγενεῖς. Gregorius Nazianzenus Carmine ad Nicobulum:

Χρυσείοισι τέττιξιν πλόκον ὑψοῦ ἠὲν γαίης
Γηγενέας.

Sed nihil in Euſtathio mutandum. Scholiaſta Ariſtophanis ad Equites: ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ πάλαι τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην· ὡς Θουκυδίδης, οὕτω οἱ εὐγενεῖς ἐφόρουν παῖδες, καὶ ἄνδρες, πλέκοντες τὴν κεφαλήν. Politus.

Digitized by Google

inſignibus, quippe cicadarum geſtatores, condecorarunt. Cicadas enim aureas geſtabant, ut Thucydides etiam teſtatur, ut eâ ſcilicet notâ indigenas ſeſe eſſe, ortoſque ex terrâ ſignificarent. Conſtat autem, cicadas, exſangues, frigidoque eſſe temperamento, ut ſunt etiam ſenes; canoraſque eas eſſe, ut ii, quos diximus, oratores; itemque e ſublimi eas cantum edere. Namque ut plurimùm in ramis, non ex ipſâ terrâ, cantum ſuum oſtentant. Ubi meminiſſe quoque oportet dicti illius allegorici, quo quidam comminatus eſt, ſeſe eſſe facturum, ut hoſtium cicadæ e terrâ canerent: pro eo, ac ſi dixiſſet, eorum agrum ſeſe eſſe vaſtaturum, omneſque ibi arbores exciſurum, ita ut cicadæ e terrâ canere cogerentur. Manifeſtum etiam eſt, cicadas mares canere, qui & ἀχέται, *achetæ, i. e. arguti, ſeu canori*, vocantur apud Heſiodum; mutas verò eſſe cicadas, ſecus femineum, quæ & tigonia, ſeu tettigonia, *hoc eſt, cicadulæ*, ſunt appellatæ. Quo doceri poſſumus, ornamentum feminarum eſſe ſilentium, juxta illud:

Ornatus ingens feminæ, ſilentium.

Eòdemque etiam, præter alia, illud pertinet, quòd luſciniæ feminæ cantum minimè edunt modulatum; diciturque ὁ φὼς, *homo*, a verbo φῶ, quod ſignificat *dico*.

τοὺς, [1] τεττιγοφόροι ὄντες. [2] Τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, ὡς καὶ Θουκυδίδης φησὶν, [3] εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. Δῆλον δὲ, ὅτι οἱ τέττιγες, ἄναιμοι, καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν, καθὰ καὶ οἱ γέροντες· [4] καὶ ᾠδικοὶ δὲ, καθὰ καὶ οἱ ῥηθέντες ἀγορηταί· καὶ ὅτι ἀφ' ὑψηλοῦ ἠχοῦσι. Τὰ γὰρ πολλὰ ἐπὶ κλάδων, καὶ οὐκ ἀπὸ γῆς αὐτῆς ἐπιδείκνυνται τὰ τῆς ᾠδῆς. Ἔνθα μεμνῆσθαι χρὴ καὶ συμβολικοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἠπειλήσατό τις [5] ποιήσειν, τοὺς τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς χαμόθεν ᾄδειν. ἀντὶ τοῦ δενδροτομήσειν αὐτοῖς τὴν χώραν, ἵνα ἐξ ἀνάγκης οἱ τέττιγες ἀπὸ γῆς ᾄδωσι. Φανερὸν δὲ καὶ, ὅτι ἄρρενες τέττιγες ᾄδουσιν, οἳ καὶ [6] ἀχέται παρὰ Ἡσιόδῳ. ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, [7] οἳ καὶ τιγόνια. ὃ διδασκαλία ἐστὶν ἂν σιγῆς κοσμούσης γυναῖκας, κατὰ τό,

[8] Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀηδόνων ἀμελές· [9] καὶ ὁ φὼς, ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω.

1. τεττιγοφόροι ὄντες) Ariſtophanes Equitibus:
Οὗτ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός.
Heſychius: Τεττιγοφόροι Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχῶν ἠρτημένων χρυσοῦς τέττιγας. Polit.

2. Τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, ὡς καὶ Θουκυδίδης φησί) Thucydides lib. 1. c. 6. Οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Antiqua Scholia: ὁ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ ἐπαύσαντο φοροῦντες χιτῶνας λινοῦς, καὶ τέττιγας χρυσοῦς, ἐμπλέκοντες τῷ τριχῶν πλέγματι. Ἐν ἔρσει κρωβύλου) ἐν ἔρσει, ἢ ἐν ἀνάρσει, ἢ ἐν πλοκῇ. κρωβύλος δέ ἐστιν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. ἐκαλεῖτο δὲ τῶν μὲν ἀνδρῶν, κρωβύλος· τῶν δὲ γυναικῶν, κόρυμβος· τῶν δὲ παίδων, σκορπίος. Ἐν ἔρσει, ἐν ἀναδέσει, παρὰ τὸ εἴρω. ἐνέπλεκε τὴν τρίχα, ἀντὶ τοῦ χρυσοῦς τέττιγας. ἐφόρουν δὲ τέττιγας, διὰ τὸ μουσικὸν, ἢ διὰ τὸ αὐτόχθονες εἶναι. καὶ γὰρ τὸ ζῶον γηγενές. Politus.

3. εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι) nempe quia cicada γηγενής. Neque hanc tantùm cauſſam affert Thucydidis Scholiaſtes, cur Athenienſes cicadas aureas capillis inſertas geſtitarent; ſed etiam, ut vidimus, διὰ τὸ μουσικόν. Scholiaſtes item Ariſtophanis ad Nubes: Οἱ ἀρχαιότεροι τῶν Ἀθηναίων τέττιγας χρυσοῦς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν πλέγμασιν εἶχον, διότι οἱ τέττιγες μουσικοὶ ὄντες, ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὅς ἐστι πατρῷος τῇ πόλει. & poſt paucula verba: οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσοῦς εἶχον τέττιγας, σημαίνοντες, ὅτι αὐτόχθονες εἰσὶν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς οἱ τέττιγες. Suidas: Τεττιγοφόροι, οἱ Ἀθηναῖοι. τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι· ἢ ὅτι μουσικοί. μουσικὸς γὰρ ὁ τέττιξ. Politus.

4. καὶ ᾠδικοὶ δὲ) In qua parte corporis reſideat cantus cicadarum, rem adhuc incognitam, ideſt, in quibuſdam ad latera gutturis membranis, oſtendit Medicinæ conſultus, Felicius Florentinus in manuſcriptâ ſua Diſſertatione perelegante, ſagacis, & acuti ingenii adoleſcens. *Salvinus*.

5. ποιήσειν, τοὺς τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς χαμόθεν ᾄδειν) Immo ne nullæ eſſent, exciſis arboribus, cicadæ. Ariſtoteles: οὐ γίνονται δὲ τέττιγες, ὅπου δένδρα μὴ ἔστι. Διὸ καὶ ἐν Κυρήνῃ οὐ γίνονται ἐν τῷ πεδίῳ, περὶ δὲ τὴν πόλιν πολλοί. Unde Plinius: *Cicadæ non naſcuntur in raritate arborum. idcirco non ſunt Cyrenis circa oppidum, nec in campis.* Hermolaus ex Ariſtotele legebat: *Idcirco ſunt Cyrenis circa oppidum, non in campis.* Politus.

6. ἀχέται) ἀχέτας apud Heſiodum. In Scuto Herculis:
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ,
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις, καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε, καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὅτε τε χρόα Σείριος ἄζει.
Et in Operibus: ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος, λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ.
Vulgi opinionem ſequi videtur Heſiodus, cum τέττιγα dicit καταχεύειν ἀοιδὴν ὑπὸ πτερύγων. ᾄδει γὰρ, φησι, τῇ πτέρυγι τρίβων ἑαυτόν. Quod eſt ibi obſervatum a Moſchopulo. Sed multò probabilius, ac certius eſt, de genere τῶν τεττίγων achetas, qui vocantur, eâ membranulâ canere, quæ, tamquam ὑπόζωμα, διῃρημένον ἐστί. quo ſanè membranula eſt in achetis conſpicua. Nam quæ cicadæ hoc ὑπόζωμα, ſeu ſepto tranſverſo, carent, eæ ſanè ſunt mutæ. Unde Plinius ait, achetas *pectore fiſtuloſo* canere, hoc eſt, membranulâ illâ, quâ achetarum pectus diſtinctum eſt, ac diviſum. Ariſtoteles De Hiſt. Animal. lib. 4. c. 7. ὁ δὲ τέττιξ, μόνον τῶν τοιούτων (ἐντόμων) καὶ τῶν ἄλλων δὲ ζώων, στόμα οὐκ ἔχει, ἀλλ' οἷον τοῖς ὀπισθοκέντροις τὸ γλωττῶδες, τοῦτο μακρὸν, καὶ συμφυὲς, καὶ ἀδιάσχιστον, δι' οὗ τῇ δρόσῳ τρέφεται μόνον· ἐν δὲ τῇ κοιλίᾳ οὐκ ἔχει περίττωμα. ἔστι δ' αὐτῶν πλείω εἴδη, καὶ διαφέρουσι μεγέθει, καὶ μικρότητι, καὶ τῷ τοὺς μὲν καλουμένους ἀχέτας ὑπὸ τὸ ὑπόζωμα διῃρῆσθαι, καὶ ἔχειν ὑμένα φανερόν· τὰ δὲ τεττιγόνια, μὴ ἔχειν. Hinc Plinius lib. 11. c. 26. *Unum hoc ex iis, quæ vivunt, & ſine ore eſt. Pro eo quiddam aculeatorum linguis ſimile, & hoc in pectore, quo rorem lambunt. Pectus ipſum fiſtuloſum: hoc canunt achetæ, ut diximus. De cetero in ventre nihil eſt.* Idem rurſus Ariſtoteles lib. 5. c. 30. ὁμοίως δὲ ἔν τε τοῖς μικροῖς, καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις, οἱ μὲν, διῃρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα, οἱ ᾄδοντες· οἱ δὲ ἀδιαίρετον ἔχοντες, οὐκ ᾄδουσι. Politus.

Ἀχέτα. Doricè. *Salvinus*.

Heſychius: ἀχέτας, ὁ ἄρρην τέττιξ. ὁ λαλίστατος. & rurſus: ἀχέται, ἀδόφθογγοι τέττιγες. Politus.

7. οἳ καὶ τιγόνια) οἳ καὶ τεττιγόνια. Heſychius: Τιγόνιον, ὃ τεττιγόνιον, εἶδός τι τεττίγων Ἀργεῖοι. Ariſtoteles de cicadis: διαφέρουσι μεγέθει, καὶ μικρότητι, καὶ τῷ τοὺς μὲν καλουμένους ἀχέτας ὑπὸ τὸ ὑπόζωμα διῃρῆσθαι, καὶ ἔχειν ὑμένα φανερόν· τὰ δὲ τεττιγόνια, μὴ ἔχειν. Non igitur ex Ariſtotele canunt tettigonia: indeque eſt fortaſſis, quòd Etymologici Magni Auctor τεττιγόνιον ζωΰφιον, non τέττιγα dicat, ſed ὅμοιον τέττιγι· quia ſcilicet tettigonium non canit. Sed tamen nonnulli tettigonia vocarunt etiam cicadas, quæ canerent, de genere cicadarum minorum. Plinius: *ſimilis cicadis vita, quarum duo genera: minores, quæ prima proveniunt, & noviſſimæ pereunt. Sunt autem mutæ. Sequens eſt volatu rara. Quæ canunt, vocantur achetæ: & quæ minores ex his ſunt, tettigonia. Sed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere: feminæ ſilent.* Secutus eſt autem Plinius auctorem graviſſimum Ariſtotelem, ſeu eos potius, quos auctores citat Ariſtoteles. Sunt enim ex Ariſtotele genera duo cicadarum. Aliæ minores, aliæ majores. De majoribus ſunt achetæ. Minores cicadas alii vocarunt τεττιγόνια. In utroque genere canunt, quæ διῃρημέναι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα. Quæ verò non ſunt hoc ὑποζώματι dividuæ, ſeu ſecturam non habent, eæ ſilent. Hæ, feminæ; illæ, quæ canunt, ut ſunt dividuæ, mares. Ariſtoteles De Hiſt. Animal. lib. 5. c. 30. Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν μικροὶ, οἳ πρῶτοι φαίνονται, καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, ὕστεροί τε γίνονται, καὶ πρότερον ἀπόλλυνται. ὁμοίως δὲ ἔν τε τοῖς μικροῖς, καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις, οἱ μὲν, διῃρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα, οἱ ᾄδοντες· οἱ δὲ ἀδιαίρετον ἔχοντες, οὐκ ᾄδουσι. Καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους, καὶ ᾄδοντας, ἀχέτας· τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. Theodorus Gaza τεττιγόνια interpretatus *mutas*. Falsò, hoc quidem in loco. Nam τεττιγόνια quidem, ut a quibuſdam, Ariſtotele teſte, vocantur, ſunt cicadæ minores, ſive non canant, ſive etiam canant. De cicadis his minoribus, ſeu tettigoniis, addit ſtatim Ariſtoteles: ᾄδουσι δὲ μικροὶ καὶ τῶν οἱ διῃρημένοι. Et rurſus: εἰσὶ δὲ ἄρρενες μὲν, οἱ ᾄδοντες, ἐν ἀμφοτέροις τοῖς γένεσι. Politus.

8. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει) Affine illud Euripidis in Heraclidis v. 477.
Γυναικὶ γὰρ σιγή τε, καὶ τὸ σωφρονεῖν
Κάλλιστον. Politus.

9. καὶ ὁ φὼς, ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω) Etymologici Magni Auctor: Φὼς ἀρσενικῶς, ὁ ἄνθρωπος. παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω. μόνος γὰρ ὁ ἄνθρωπος λογικὸν ζῶον. Politus.

νζ. Ὅλη δὲ διόλου παρατετηρημένως ἡ παραβολὴ ἐνταῦθα ἐνάρμοστός ἐστι τῷ πράγματι. Ψυχραὶ γὰρ, καὶ ᾠδικαὶ τέττιγες, ἀφ᾽ ὕψους ἠχοῦντας, παραβάλλονται ψυχροῖς, καὶ λογίοις δημογέρουσιν, ἐν ὑψηλῷ τῷ τείχει λαλοῦσι.
Rom. p.396. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα, ἀχέταν
Baſ. p.300. καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, κατὰ Παυσανίαν· [1] κερκώπην δὲ, τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ᾽ αὐτὸ, καὶ καλαμαῖον· [2] τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, τιτιγόνιον, ἴσως παρὰ [3] τὸ τιτίζειν, περὶ οὗ προδεδήλωται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὤκνησεν Ὅμηρος πλατῦναι τὴν παραβολὴν τῶν τεττίγων, διὰ τὸ μὴ πάνυ σεμνῶς [4] αὐτὴν ἔχειν πρὸς ῥητορείαν λαμπράν. Τί γὰρ ἡδὺ τέττιξ ἠχῶν; Διὸ πρὸς μόνην συνεχεῖαν λαλιᾶς, καὶ ῥοῖζον ἀδιεχῆ, καὶ εὔροιαν ἤχου, καὶ φωνῆς τορότητα, εἴληπται ἡ Ποιητικὴ παραβολή. Ἡδύτης μέντοι λόγου παραβάλλεται ἐν τῷ, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή· ὡς εἶναι τὸν Ἑλληνικὸν ἐκεῖνον ῥήτορα μελίρρυτον ἐν τῷ αὐδᾶν. Οὕτω καὶ [5] ὁ λέγων ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα, δι᾽ εὐπορίαν, καὶ πυκνότητα νοημάτων, ἤδη δὲ καὶ δεινότητα, καὶ σαφήνειαν, παραβέβληται πρὸς νιφάδας· οὐ μὴν διὰ τὴν ἐν λόγῳ γλυκύτητα. Εἷς οὖν παρ᾽ Ὁμήρῳ μελίγηρυς ῥήτωρ, ὁ Νέστωρ. οἱ δὲ λοιποὶ, [6] κατ᾽ ἄλλον ἄλλος τρόπον παραβάλλονται. οἷον οἱ βαρβαρικώτεροι τοροὶ, [7] τέττιξι τοῖς τραχυφώνοις. οἱ λέξιν εὔποροι, καὶ δεινοὶ, καὶ σαφεῖς, νιφάσιν. οἱ ὑψηλοὶ, καὶ σεμνοὶ, θεογραφίᾳ, κατὰ τὸ, [8] Τοῦ δὲ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Ἀηδὼν δὲ θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, μονῳδικὴν παραβάλλει ῥητορικήν. Οὕτω καὶ ὁ ῥήτωρ, ἀναπτυσσόμενος ἐτυμολογικῶς, ὕδατος παραβάλλεταί πως ῥεύματι. [9] ἐκ τοῦ ῥέω γὰρ, ὡς ῥύδην χέων αὐδήν.

νη. Ὕλην δὲ, τὸ ὀρεινὸν δάσος καὶ νῦν, ὡς καὶ πανταχοῦ, λέγει ὁ Ποιητής. Τὸ δὲ, δενδρέῳ, πλεονασμὸν μὲν ἔχει τοῦ ε, καὶ πάθος πάσχει συνιζήσεως, ὡς τὸ, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, παθὸν οὕτω καὶ αὐτὸ, [10] διὰ πλείω χασμῳδίαν, καὶ σε-

LVII. Porro autem loci hujus comparatio, ex diligenti animadverſione, tota in totum cum re ipſâ optimè convenit, & cohæret. Frigidæ enim cicadæ, & canoræ, quæ ſonum fundant e ſublimi, cum frigidis, diſertiſque populi ſenioribus comparantur: qui & ipſi ſeniores in ſublimi, hoc eſt, in muro, colloquantur. Atque hîc rurſus obſerva, cicadam quidem maximam veteribus vocari ἀχέταν, *achetam*, *ſeu ſonoram*, juxta Pauſaniam; cicadam verò minimam, κερκώπην, *cercopen*, eamdemque etiam καλαμαῖον, *avenarıam*; aliam denique huic proximam, τιτιγόνιον, *titigoniam*, fortaſſe a verbo τιτίζειν, *titibare*, *ſeu titiſſare*, *quod eſt ſtridulum ſonum edere*. quod verbum explicatum eſt ſupra. Obſerva etiam, noluiſſe Homerum comparationem hanc cicadarum fuſiùs deducere, quòd non ſatis magnifica ea ſit, ac gravis pro dignitate ſplendidæ orationis. Quid enim in ſono, cantuque cicadæ jucunditatis? Quocirca ob loquendi duntaxat ſine ullâ intermiſſione aſſiduitatem, continuumque ſibilantium ſtrepitum, & reſonantium verborum affluentiam, atque acutum vocis ſtridorem, adhibita eſt Poëtica hæc comparatio. Quamquam, ubi ait, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. *melle dulcior fluebat ſermo*; in comparationem veniat ſuavitas orationis: ita ut Græcus ille Orator mellifluens ſit in loquendo. Sic etiam qui verba habet nivalibus imbribus ſimilia; is ſanè ob copiam, & frequentiam ſententiarum; jam verò etiam ob earum gravitatem, perſpicuitatemque; non verò propter dicendi ſuavitatem, ad nivales imbres eſt comparatus. Unus igitur apud Homerum melleâ voce orator, & veluti ſuadæ medulla, Neſtor. Reliqui verò, alio alius modo, comparantur. Exempli cauſsâ, qui acutiori, penetrantiorique voce barbaricè utuntur, ii comparantur cum cicadis, quarum certè rauca vox eſt, atque aſperior. Qui copioſi, graveſque, ac perſpicui ſunt in dicendo, cum imbribus nivalibus. Qui ſublimes, ac majeſtate pleni, cum oratione divinitùs conſcriptâ, juxta illud: Τοῦ δὲ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. *Hujus autem deus formam verbis coronat, atque ornat*. Luſcinia autem, quòd vocem frequenter inflectit, atque immutat, ſimilem ſui habet, quam quis proferat, aut recitet, monœdiam. Sic etiam ὁ ῥήτωρ, *Rhetor*, *ſeu Orator*, ſi quoad etymologiam, ſeu originem vocis explicetur, comparatur quodammodo ῥεύματι, *fluxui*, aquæ. Eſt enim ex ῥέω, *fluo*, utpote qui vocem ῥύδην, *affluenter*, fundit.

LVIII. Ὕλην, *ſylvam*, etiam nunc, ut ubique, dicit Poëta conſitos montes, frequenteſque arboribus. Τὸ δενδρέῳ, *arbori*, tum pleonaſmum habet τοῦ ε, tum ſynizeſin figuram, ut τὸ, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. *Aureo ſuper ſceptro*: quippe quum id quoque ita ſit figuratum, ad majorem vocis hiatum,

1. κερκώπην δὲ, τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ καλαμαῖον) Heſychius: Κερκώπη, μικρὸν τεττίγιον τὸ καλαμαῖον λεγόμενον. γένος γὰρ τεττίγων φασίν. οἱ δὲ, τέττιξ θήλεια. Eamdem autem puto hanc cicadam, quam *frumentariam* Plinius, *alii avenariam vocant*. *Apparet enim ſimul cum frumentis areſcentibus*. Politus.

Καλαμαία apud Theocritum. *Salvinus*.

Καλαμαία apud Theocritum ἀκρὶς eſt, non cicada. Theocritus Idyll. 10.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

Vetus Scholiaſtes: ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις. Et infra: τὴν ἀκρίδα ἥν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐστὶ τοῦ σίτου. ἢ αὐτὴν δὲ ἐκάλει μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύονται λιμοῦ γινομένου. Καλαμαίαν autem ἀκρίδα Græci Magiſtri intelligunt τὴν ἀγρωσίαν. Inde adagium: ἀγρωσία μάντις. Suidas: Ἀγρωσία μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν, καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρά, καλουμένη μάντις, ᾗ τινες προσέχοντες τοῖς κινήσεσι μαντεύονται. Politus.

2. τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, τιτιγόνιον) nempe genus cicadæ medium, aliquantò grandius cercope, ſed minus achetâ. Atque hæc media cicada, neſcio an *ſit ſurcularia Plinii*, *grandior*. Etymologus eodem modò ſcribit τιτιγόνιον, videlicet, ut ipſe ait, ζωΰφιον ὅμοιον τέττιγι. Politus.

3. τὸ τιτίζειν) Apud Ariſtophanem in Avibus, cantus luſciniæ ita exprimitur: Τιὸ Τιὸ τίξ. Salvinus.

4. αὐτὴν ἔχειν) l. ἔχειν, ut rectè Frobenius. *Polit.*

5. ὁ λέγων ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα) Homerus de Ulyſſis eloquentiâ: Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. Plinius in Epiſtolis: *verba nivibus hibernis clariora*. Salvinus.

6. κατ᾽ ἄλλος ἄλλον) Malim, κατ᾽ ἄλλον ἄλλος. Polit.

7. τέττιξι τοῖς τραχυφώνοις) V. Theocr. Idyllio primo, ad finem. *Salvin.*

8. Τοῦ δὲ θεὸς μορφὴν) Homerus, Ἀλλὰ θεὸς. v. 170. l. θ᾽ Od. *Polit.*

9. ἐκ τοῦ ῥέω γὰρ, ὡς ῥύδην χέων αὐδήν) Etymologus: Ῥήτωρ, πόθεν ὠνόμασται; ἢ ἀπὸ τοῦ ῥύδην λέγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ συναγορεύειν τῷ νόμῳ. Sed verior eſt etymologia παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω. Polit.

10. διὰ πλείω χασμῳδίαν, καὶ σεμνότητα φωνῆς) Duæ vocales junctæ potius, quam una, ſuaviorem efficiunt ſonum, ampliorem que. *Salvinus.*

tum, atque amplitudinem. Licebat enim alioquin dicere, δένδρῳ ἐφεζόμενοι. *Arbori inſidentes.* Quemadmodum etiam illud, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, *Pelidæ Achillis*, tametſi in promptu erat dicere, Πηλειάδου Ἀχιλῆος· tamen dicere noluit, ut ibi quoque obſervatum eſt: ſed multò graviùs, ac magnificentiùs protulit. Ceterùm procephalon eſſe, prominente veluti, & acuminato capite, verſum hunc, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, *arbori inſidentes*, juxta, atque illum, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *aureo ſuper ſceptro*, infra quoque adnotamus. Quod autem ſcire oportet, & in ſuo Lexico affert Ælius Dionyſius, non dicitur modò δένδρον, *arbor*; ſed etiam δένδρεον, & δένδρος. Hæc enim ejus verba: Δένδρον potiùs, quàm δένδρος, *arbor*; & δένδρα, *arbores*, potiùs, quàm δένδρη. Et caſus, δένδρου, *arboris*, & δένδρῳ, *arbori*, potiùs, quàm δένδρει, *arbori*, & δένδρους, *arbores*. Quamquam Xenophon, inquit, illo modo mavult dicere, δένδρος, *arbor*, & δένδρει, *arbori*, & δένδρεσι, *arboribus*, & δένδρη, atque δένδρεα, *arbores*. At verò Homerus alibi dicit δένδρεα, *arbores*; alibi, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, *arbori inſidentes*. Lexica porrò Oratoria palam faciunt, ex hac voce δένδρον, *arbor*, dictum etiam eſſe δενδρυάζειν, ut in Odyſſeâ quoque ſcriptum eſt, ideſt, δρυσὶ σκέπεσθαι, *quercubus tegi, iiſque pro tectis uti, quercubus ſeſe abdere, & in iis latitare*; itemque καθ' ὕδατος δύεσθαι, *in aquam ſeſe immergere*. Verùm is, quem diximus, Dionyſius ait, Phonaſcos vocem quamdam vocare, δενδρυάζουσαν, *quaſi tectam, & in quercubus latitantem*. Ἡγήτορες Τρώων, *duces Trojanorum*, dicti ſeniores populi, id eſt, principes, ac regii viri; non tamen reges. Vel etiam aliter, qui olim in juventute ductores exercitûs, & imperatores fuerant. Idque additum voluit Homerus, ut τοὺς δημογέροντας, *ſeniores illos, & proceres populi*, celebraret, atque extolleret, ut ne ſcilicet homines de vulgo eſſe viderentur, eo quòd ἐκ τοῦ δήμου, *a populo*, eſſent denominati. Namque ὁ δῆμος, *populus*, homines aliquando viles, & de trivio ſignificat, ut οὔ σε ἔοικε δῆμον ἐόντα, videlicet δημοτικόν, καὶ εὐτελῆ. *Neque te decet, quippe popularem, & plebeiam*. Ceterùm cicadarum fabula vernacula eſt, & propria regionis Trojanæ. Etenim Trojanus erat Tithonus, quem fabula in cicadam commutavit. Ac propterea fortaſſis id ei contigiſſe fabulentur, quòd in ſenectute erat loquacior. Hic etiam obſerva, ut canoras illas cicadas cohoneſtet, atque extollat: quum acutum earum, & ſtridulum ſonitum, tamquam muſicum, ipſe appellet ὄπα λειριόεσσαν, *vocem liliaceam*. quemadmodum etiam alicubi Muſarum dicit eſſe ὄπα καλήν, *vocem pulchram*, ex qua componitur ἡ Καλλιόπη, *Calliope*.

LIX. Quadam ex conſuetudine fit, ut ſeniores populi, ut dictum eſt, in turri conſidant: ſicuti

σεμνότητα φωνῆς. Ἐνεχώρει γὰρ ἄλλως εἰπεῖν, δένδρῳ ἐφεζόμενοι. ὥσπερ καὶ τὸ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, ἦν μὲν εἰπεῖν, Πηλεϊάδου Ἀχιλῆος· ὡς ἠθέλησε δὲ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐρρέθη· ἀλλ' ἔφρασε μᾶλλον σεμνότερον. Ὅτι δὲ [1] ὁ στίχος τὸ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, προκέφαλός ἐστι, καθὰ καὶ τὸ, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου Λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον, καὶ δένδρος. Φησὶ γοῦν, ὅτι δένδρον μᾶλλον, ἢ δένδρος· καὶ δένδρα μᾶλλον, ἢ δένδρη. καὶ αἱ πτώσεις, δένδρου, καὶ δένδρῳ μᾶλλον, ἢ δένδρει, καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος, καὶ δένδρει, καὶ δένδρεσι, καὶ δένδρη, καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἔνθα μὲν δένδρεα λέγει, ἔνθα δὲ, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Ὅτι δ' [2] ἐκ τοῦ δένδρου καὶ δενδρυάζειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται, τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι, [3] καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥητορικὰ δηλοῦσι Λεξικά. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Διονύσιός φησι καὶ, ὅτι φωνήν τινα καλοῦσιν [4] οἱ φωνασκοὶ, δενδρυάζουσαν. Ἡγήτορες δὲ Τρώων οἱ δημογέροντες, ἀντὶ τοῦ ἡγεμονικοὶ, καὶ βασιλικοί· οὐ μὴν βασιλεῖς. ἢ καὶ ἄλλως, οἱ πολὲ στρατηγοὶ ἐν νεότητι. Προσέθηκε δὲ Ὅμηρος τοῦτο, ὑψῶν τοὺς δημογέροντας, ἵνα μὴ δόξωσιν εὐτελεῖς, διὰ τὴν ἐκ τοῦ δήμου παρωνυμίαν. Ὁ γὰρ δῆμος, εὐτέλειάν ἐστιν ὅτε δηλοῖ, ὡς τὸ, [5] οὔ σε ἔοικε δῆμον ἐόντα. ἤγουν δημοτικὸν, καὶ εὐτελῆ. Ὁ δὲ μῦθος τῶν τεττίγων ἐγχώριος. Καὶ γὰρ Τρωϊκὸς ἦν ὁ Τιθωνὸς, ὃν ὁ μῦθος μετέβαλεν εἰς τέττιγα. Ἴσως δὲ καὶ ἐκεῖνος μυθεύεται παθεῖν οὕτως, ὡς περὶ τὸ γῆρας λαλίστερος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι σεμνύνων τοὺς ᾠδικοὺς τέττιγας, τὸν τερετισμὸν αὐτῶν, [6] ὡς ἔμμουσον, [7] ὄπα λειριόεσσαν ἔφη, ὥς που καὶ ταῖς Μούσαις ὄπα καλὴν εἶναί φησιν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Καλλιόπη σύγκειται.

νθ'. Ἡ τῶν δημογερόντων, ὡς ἐρρέθη, ἐν τῷ πύργῳ καθέδρα, γίνεται μὲν, κατὰ τὸ ἔθος, καθὰ

1. ὁ στίχος τὸ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, προκέφαλός ἐστι) ἐν ἀρχῇ πλατυνόμενος, καὶ παχὺς. Politus.

2. ἐκ τοῦ δένδρου καὶ δενδρυάζειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται) Videtur hic Euſtathius etymologias duas τοῦ δενδρυάζειν, velle ſimul conjungere, παρὰ τὸ δένδρον, καὶ τὸ δρῦς. Immo & utramque derivationem fortaſſis reſpexerunt, qui hujuſmodi verbum fabricarunt, ut δενδρυάζειν dicerent τὸ ἐν δρυσὶ [illegible], κρύπτεσθαι. Nam ſi præcisè derivetur a δρῦς, dicendum potiùs δρυάζειν, ſeu ἐνδρυάζειν, quàm δενδρυάζειν. quod etiam monuit Henricus Stephanus. Verumtamen Græci Magiſtri etymologiam eam probant παρὰ τὸ δρῦς. Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων. τοῖς [illegible], ἀπὸ τῆς τῶν [illegible], ἐν ταῖς [illegible] καταδύοντας αὐτούς, παρὰ τὸ δρῦς, [illegible]. Suidas: Δενδρυάζειν, εἰς δρῦς καταδύεσθαι [illegible] ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων, [illegible]. Id verbi apud Heſychium perperam commutatum in [illegible]. Legendum eſſe δενδρυάζειν, explicatur ipſa etymologica oſtendit, quæ eſt ἀπὸ τῆς δρῦς παραγόμενον. Heſychius: Δενδρυάζειν (ſic enim, ut dixi, legendum) σκεπάζειν, ὑποδύεσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς δρυὸς παραγόμενον, προτρέχον σκέπη. Politus.

3. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι) Suidas: καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν. Sed hoc eſt per catachreſim. Propriè δενδρυάζειν eſt *quercus ſubire, ſeu in quercus ſeſe abdere, quercubus pro tectis uti*. Etymologus: Δενδρυάζειν, τὸ καταδύειν. καὶ κρύπτεσθαι· κυρίως ὑπὸ τὰς δρῦς. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δύνειν, καὶ κρύπτειν. Unde etiam, eodem Etymologo teſte, σημαίνει τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, καὶ κρύπτειν ἑαυτόν. Politus.

4. οἱ φωνασκοὶ) Phonaſcum a tergo cum fiſtulâ adhibebat Gracchus orator, ut vocem tum attolleret, tum remitteret. *Salvinus*.

5. οὔ σε ἔοικε δῆμον ἐόντα) Hom. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδέ ποτ' ἔοικε Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. Scholiaſta: δῆμον, τὸν τοῦ δημοτικόν. Polit.

6. ὡς ἔμμουσον) V. Ælianum Hiſt. Animalium; & Platonem in Phædro. *Salvinus*.

7. ὄπα λειριόεσσαν ἔφη) Theocritus: τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερος ᾠδᾷ. Polit.

Digitized by Google

θά πυ καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ Ποιητὴς, τῷ τείχει ἐφεστάναι ἄνδρας, οὓς εἶχε γῆρας. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, χάριν μόνον φυλακῆς· ἐνταῦθα δὲ τὸ πρᾶγμα τῷ Ποιητῇ γίνεται χρήσιμον καὶ εἰς ἱστοριῶν ἐπεισόδιον, ὡς δειχθήσεται. Γλιχομένῳ γὰρ τῷ Ὁμηρικῷ ἀκροατῇ, ὡς εἰκὸς, μαθεῖν, οἷοι μὲν οἱ τῶν Ἀχαιῶν βασιλεῖς, οἷοι δὲ καὶ τῶν ἀριστέων τινὲς, ἀποπλήσει τὴν ἐπιθυμίαν συμμέτρως ἅμα, καὶ εὐμεθόδως ἐνταῦθα ὁ Ποιητής. Καὶ Πρίαμος μὲν πεύσεται τῆς Ἑλένης, οἷα γεγυμνωμένους ἄρτι τοὺς Ἕλληνας ὁρῶν, καὶ μὴ ἔχων, καθὰ καὶ πρὶν, ἐκ περισήμων τινῶν γνωρίζειν αὐτοὺς, ὡς ὅπλων γυμνούς. ἡ δὲ ἀποκριθεῖται, ὡς εὖ πάλαι εἰδυῖα, καὶ λαλήσει πρὸς ἱστορίαν, καὶ οὕτως ὁ φιλήκοος ἀκροατὴς μαθήσεται. Λαλήσει δέ τι πρὸς ἱστορίαν καὶ αὐτὸς Πρίαμος, πα-
Rom. p. 397 λαιά τινα διδάσκων· καὶ ὁ Ἀντήνωρ δὲ Τρωϊκά τινα ἐρεῖ. Ὁ πλείων δὲ λόγος, ὡς διδασκάλῳ, τῇ καλῇ Ἑλένῃ ἀνακείσεται, ἵνα μὴ μόνον ἀέθλους πολεμικοὺς ἐμπάσσῃ τῇ προῤῥηθείσῃ κατ' αὐτὴν μαρμαρέῃ δίπλακι, ἀλλὰ καὶ ἱστορίας ἐνθέσει τῷ καθ' Ὅμηρον τούτῳ πτυκτῷ πίνακι. Ἰστέον δὲ, ὅτι καλὴν εἶναι τὴν Ἑλένην, καὶ ὁ τῶν δημογερόντων ἐνταῦθα λόγος βεβαιοῖ· ὧν ὁ μὲν μανιώδης ἔρως ἀπεπτερύξατο, ἡ δὲ δι' ὀφθαλμῶν τοῦ κάλλους κρίσις παραμεμένηκεν. οἱ καὶ λέγουσιν, ὅτι οὐ νέμεσις, ἤτοι οὐ νεμεσητὸν, καὶ δικαίως μεμπτὸν, Τρῶας, καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς [1] τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε. Ἦκα δὲ, τουτέστιν, ἡσύχως, πρὸς ἀλλήλους ἔπεα τοιαῦτ' ἀγόρευον, διότι τε αἰσχύνην αὐτοῖς φέρει, κάλλος τοιοῦτον θαυμάζειν ἐν ἡλικίᾳ ἐξώρῳ, οὓς ἔδει ἀφυβρίσαι ἤδη, καὶ ὅτι φιλαλήθης ἡ μὴ κατὰ πρόσωπον μαρτυρία.

ξ'. Δῆλον δὲ, ὡς [2] ἀπὸ τοῦ αἰκὴν τὸ ἦκα γίνεται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμφαδίην, ἀμφαδά· κρύβδην, κρύβδα· κύβδην, κύβδα. Σκεπτέον δὲ, εἰ μὴ ψεύδεται τὸ, Οὐ νέμεσις. Πῶς γὰρ οὐ νέμεσις, περιέπεσθαι γυναῖκα, ἧς τὸ μὲν καλὸν, εὐμορφία, τὸ δὲ κακὸν, πανωλεθρία; ἢ ἁπλῶς μὲν, οὐ νέμεσις, περὶ τοιαύτης μάχεσθαι. περιμάχητα γὰρ τὰ καλά· πῆ δὲ, νέμεσις· ἣν ὁ ἐπιγνοὺς, ἐρεῖ ἂν, κατὰ τοὺς δημογέροντας, τὸ, οἰχέσθω, μή ποτε ἡμῖν πῆμα γένοιτο· ἵνα μὴ ἐξ ἰδίας ἀνοίας, ὃ δὴ λέγεται τῆς τοῦ Πάριδος, κοι-

ſicuti etiam alibi narrat Poëta, viros ætate graves in muro conſtitiſſe. Sed ibi cuſtodiæ tantùm gratiâ, atque ut excubias agerent: hîc verò res ipſa percommoda eſt, atque utilis Poëtæ, ut, quemadmodum oſtendetur, narrationum inde ſuarum epiſodion, ac quamdam veluti digreſſionem, interjiciat. Quum enim Homericus auditor, ut veriſimile ſanè eſt, diſcere vehementer cupiat, quales tandem eſſent reges Achivorum, qualeſque nonnulli fortiſſimorum virorum, atque optimatum; ejus hîc deſiderium ſatis ſimul & breviter, compendiariâ quaſi viâ, expleturus eſt Poëta. Ac Priamus quidem Helenam percontabitur, quippe qui exutos nunc armis Græcos conſpiciat, nec habeat, ſicuti antea, unde ex quibusdam inſignibus eos, utpote ab armis nudos, agnoſcat. Illa verò, tamquam bene olim gnara, ac ſciens, ad rogatum eſt reſponſura, reſque omnes, prout erant, hiſtorico more expoſitura; itaque futurum eſt, ut auditor, qui diſcendarum rerum ſtudio tenetur, erudiatur. Immo & Priamus ipſe aliquid etiam ad hiſtoriæ fidem, priſcis quibusdam rebus enarrandis, eſt dicturus: nec non Antenor res quasdam Trojanas commemoraturus. Quamquam pars multò maxima ipſius narrationis pulchræ illi Helenæ, tamquam magiſtræ, cujus in docendo primæ partes erant, dicanda ſit, atque attribuenda, ut ipſa videlicet non labores modò bellicos ſuæ illi ſplendidæ, ac duplici, quam ſupra diximus, telæ intexat; ſed etiam ut hiſtorias in plicatilem hanc Homeri tabulam inſerat. Quod autem ſcire oportet, pulchritudinem Helenæ ipſa planè hoc loci ſeniorum verba confirmant: quorum etſi amor inſanus alas demiſiſſet; tamen vis integra permanſerat diſcernendæ dijudicandæque oculis pulchritudinis. Quorum hæc ſunt verba: Οὐ νέμεσις, *non eſt indignum*, videlicet οὐ νεμεσητὸν, *non eſt indignè ferendum*, neque jure reprehendendum, quòd Trojani, & bene armati Achivi, ob talem mulierem, multo jam tempore, dolores, ac calamitates perferant. Tali ea eſt vultu, ut ad dearum immortalium ſimilitudinem quàm maximè accedat. Verumtamen ἦκα, hoc eſt, ἡσύχως, *ſubmiſſè, ſeu ſuppreſſâ voce*, inter ſeſe verba hujuſcemodi conferebant, tum quia turpitudini iis erat, ac dedecori, quòd exactâ homines, atque effœtâ ætate, ejuſce formæ admiratione caperentur, quos petulantiam jam ſuam compeſcuiſſe oportebat, tum quia verax illud teſtimonium, quo quis alium non in os; ſed, clam ipſo, dilaudat.

LX. De reliquo manifeſtum eſt, τὸ ἦκα, *ſubmiſſè, ſeu ſubmiſſâ voce*, fieri ex αἰκὴν, *tacitè*, ad exemplum τοῦ ἀμφαδίην, ἀμφαδά, *manifeſtè*, κρύβδην, κρύβδα, *occultè*, κύβδην, κύβδα, *capite inclinato*. Conſiderandum porrò eſt, an non falsò dictum ſit illud: Οὐ νέμεσις. *Non eſt indignum.* Qui enim non indignum, perofficiosè coli, obſervarique mulierem, cujus bonum, præſtantia eſt, atque excellentiâ formæ; malum verò, internecio, atque excidium? An generatim quidem, ac ſimpliciter non eſt indignum, de iſtâ feminâ bellum geri, eò quòd dignæ ſint res pulchræ, quæ magnâ concertatione expetantur; ſed aliquâ tamen ex parte indignum? Quam rei indignitatem qui cognitam, ac perſpectam habet, cum ſenioribus illis populi dicere poterit: *Abeat, ne quando ſit nobis detrimento*: ut ne ſcilicet ex ſuâ ipſius amentiâ, quod utique de Paridis amen-

1. καὶ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν) Vide ſimilem locum de Judithâ, in libro ejus cognomine. *Salvinius.*
2. ἀπὸ τοῦ αἰκὴν τὸ ἦκα γίνεται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμφαδίην, ἀμφαδά) Etymologici Magni Auctor v. ἦκα. Γίνεται παρὰ τὸ αἰκή, ὃ σημαίνει τὴν ἡσυχίαν· οὐ τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ἐν ἐπιῤῥήματος συντάξει. αἰκὴν δ' ἐγένετο αἰκῆ. Παρὰ τὸ ἀκὴ οὖν, ἦκα, κατὰ ἀντιστροφήν. ὥσπερ σῖγα. σῖγα ἐπίῤῥημα· σαφῶς, σάφα· λίγως, λίγα. οὕτως ἀκῆ, ἀκα· καὶ κατὰ τροπὴν, ἦκα. Politus.

mentiâ dicitur, malum fiat commune. Porro autem hunc ipſum locum, ideſt, Οὐ νέμεσις &c. *Non eſt indignè ferendum*, &c. triangularem ii dixerunt, qui in iſto ſtudiorum genere operam ſuam collocant. Siquis enim triangulum deſcribat, cujus latera hoſce tres verſus conſtituat; ex quocumque indiſcriminatim verſu initium quis duxerit, facilè fieri poteſt, atque expeditè, ut tum reliqui duo verſus, continuato filo orationis, connectantur, tum eadem ſententia ſalva, & incolumis ſervetur. Idque primigenium iſtius lucubrationis exemplar iis fuiſſe perhibent, qui, poſterioribus temporibus, epigrammata fecerunt. Rurſus ſciendum, eo quia ſeniores ἦκα, hoc eſt, ἡσύχως, quietè, ac ſubmiſsè, colloquuntur, utrumque hîc ſartum tectum conſervari, tum encomium Helenæ, tum id, quod, ut diximus, decorum eſt ſenibus, eorumque gravitati conſentaneum. Aberrant igitur, juxta antiquos Grammaticos, ii, qui reſcribunt ὦκα, *citò, ſeu celeriter*: præſertim quum ſenes tardiori ſint loquelâ. Neque illud abs re eſt ſcire, τὸ, Οὐ νέμεσις. *Non eſt indignum*, in adagii locum veniſſe de iis, qui, quamvis aliquid habeant, quod alteri cuiquam minùs laudandum videatur, tamen nihilo minùs propter rem aliquam ſingularem, magnique æſtimandam, in oculis feruntur. Quippe doctus quidam, & eruditus vir, neque hic admodum vetuſtus, ob hæc ipſa tantùm verba, Οὐ νέμεσις. *Non eſt indignum*: multas regias opes eſt conſecutus, quum ea commodùm protuliſſet in commendationem reginæ, quæ, ut reprehendenda quadamtenus videretur; tamen eximiâ erat pulchritudine. Ariſtoteles autem vult, unumquemque noſtrum iſtiuſmodi ferè ſententiam de voluptate uſurpare. exempli gratiâ: Non eſt profecto indignum, pro voluptate labores multos perferre. Sed, quamvis talis ſit voluptas, tamen redeat, ſive abeat, ne detrimentum nobis in poſterum relinquatur.

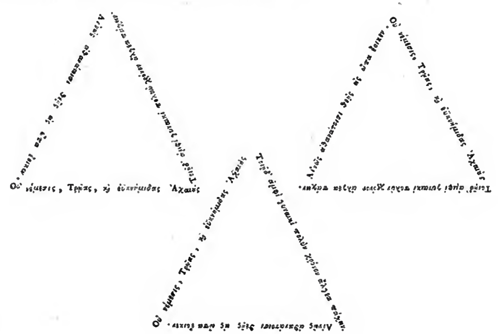
LXI. Sciendum præterea eſt, τὸ αἰνῶς, *graviter*, dictum eſſe per metalepſin pro λίαν, *valde*.

κοινὸν κακὸν γένηται. Τοῦτο δὲ τὸ χωρίον τὸ, Οὐ νέμεσις, καὶ τὰ ἑξῆς, τρίγωνον ἔφασαν οἱ καὶ περὶ τοιαῦτα καταγινόμενοι. Εἰ γάρ τις τρίγωνον καταγράψῃ, [1] πλευρὰς ποιήσας τοὺς τρεῖς τούτους στίχους, ἐξ οὗ ἂν ἀδιαφόρως ἄρξηταί τις στίχου, δυνατόν ἐστιν ἀκωλύτως, καὶ τοὺς ἑξῆς δύο συνείρεσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν σώζεσθαι. Καὶ ἀρχέτυπον τοῦτο γενέσθαι λέγουσι τοῦ τοιούτου ἔργου τοῖς ὕστερον ἐπιγραμματοποιοῖς. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, ἦκα, ὅ ἐστιν ἡσύχως, φθέγγεσθαι τοὺς δημογέροντας, ἀμφότερα φυλάσσει, καὶ τὸ τῆς Ἑλένης ἐγκώμιον, καὶ τὸ τοῖς πρεσβυτέροις, ὡς εἴρηται, πρέπον. Πταίουσιν οὖν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ μεταγράφοντες ὦκα. ἄλλως γὰρ καὶ βραδυλόγοι οἱ γέροντες. Κἀκεῖνο δὲ εἰδέναι οὐκ ἄχρηστον, ὅτι τὸ, Οὐ νέμεσις, εἰς παροιμίαν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ἐχόντων μέν τι, ὅπερ ἂν ἔχοι τις οὐκ ἐπαινῶν· ὅμως δὲ ἄλλως φιλουμένων, διά τι σεμνὸν λόγου ἄξιον. Σοφὸς γοῦν τις, οὐ πάνυ παλαιὸς, διὰ μόνον αὐτὸ τοῦτο τὸ, Οὐ νέμεσις, πολὺν πλοῦτον βασιλικὸν περιέθετο, κατὰ καιρὸν λαλήσας αὐτὸ εἰς ἔπαινον βασιλίδος, ἐχούσης μέν τι μέμψεως, καλῆς δὲ ὅμως. [2] Ἀριστοτέλης δὲ βούλεται, ἡμῶν ἕκαστον ἐπιλέγειν τῇ ἡδονῇ τοιοῦτόν τι. οἷον, Οὐ νέμεσις, ἀμφ' ἡδονῇ πολλὰ πάσχειν. Ἀλλὰ καὶ τοίηπερ οὖσα, νεέσθω, ἢ οἰχέσθω, μὴ ἐπίσω πῆμα ἡμῖν λίποιτο.

ξά. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ [3] αἰνῶς ἀντὶ τοῦ λίαν μεταληπτικόν τι ἐστίν. Αἰνῶς μὲν γὰρ, καὶ δη-

Baſ. p. 301.

1. πλευρὰς ποιήσας τοὺς τρεῖς τούτους στίχους) ut patet in ſequentibus ſchematis:

Politus.

2. Ἀριστοτέλης δὲ βούλεται) Ariſtoteles in Ethicis hujuſmodi verſus Homeri laudans, comparat Helenam voluptati, ſeniores Trojanos intellectui, ſeu Rationi. *Salvinus*.

3. αἰνῶς ἀντὶ τοῦ λίαν) Αἰνῶς, *valdè*, quod factum eſt a *validè*. Galli, *fort*. Herodotus, χάρτα. Salvinus.

δεινῶς ταυτόσημά εἰσιν. Ἔστι δέ ποτε δεινῶς καὶ τὸ λίαν, καὶ αἰνῶς ἄρα ἀντὶ τοῦ λίαν. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, ὡς ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν λεγόμενον Μουσῶν, ἀκουστέον. Οὐ γὰρ αὐτὸς Ὅμηρος εἶδεν, οἷον ἔχουσιν εἶδος αἱ θεαί. ἢ καὶ τοιοῦτόν τι φαίνεται λέγειν, ὡς, ἐὰν θεαὶ εἰδοποιοῖντο, κατὰ τὴν Ἑλένην, ἂν καὶ αὐταὶ εἶεν. Καὶ τὸ μὲν Ὁμηρικὸν οὕτω σεμνὸν, καὶ ὑψηλόν· σαφέστερον δὲ, καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος ὁ εἰπὼν Τραγικός· ἣν καλλίστην χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει. Ὦπα δὲ, οὐ μόνους ἂν λέγοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν ἄλλην πρόσοψιν, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ὄψεως λέγεται· καθὰ καὶ τὸ μέτωπον, καὶ τὸ πρόσωπον. Ὅτι δὲ τὸ πᾶν τοῦ κάλλους, οἱ ὀφθαλμοί εἰσι, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν, ὅτι [1] διὰ καλῶν ὀμμάτων αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα. Ἴσως δὲ τὸ, εἰς ὦπα, οὐδὲ μόνον τὸ πρόσωπον ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φύσιν τοῦ σώματος ἐκ τοῦ προσώπου [2] φυσιογνωμονοῦν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, διαφωνίας πολλῆς γενομένης τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἑλένην, Ὅμηρος μὲν, καὶ οἱ συμφωνοῦντες αὐτῷ, ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς, ὅσα οἴδαμεν· ἕτεροι δὲ, οὐ τὴν Ἑλένην αὐτὴν, εἴδωλον δὲ αὐτῆς εἰς Τροίαν ἀχθῆναι φάμενοι, ὡς ἐν σκιαμαχίᾳ, τὰ Τρωϊκὰ φαντάζονται. Τούτων εἷς ὢν καὶ Ἡρόδοτος, ἀρέσκεται, μὴ εἶναι τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ. Οὐ γὰρ οὕτω, φησὶ, φρενοβλα-
Rom. p.398. βεῖς οἱ Ἰλιεῖς, ὥστε περὶ τῶν πάντων κινδυνεύοντες, μὴ ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην, ἢ ἑκόντος Ἀλεξάνδρου, ἢ ἄκοντος. Ἀρέσκεται δὲ καὶ [3] Εὐριπίδῃ οὕτως ἱστορεῖν, ὡς τὸ κατ' αὐτὸν δρᾶμα, ἡ Ἑλένη δηλοῖ. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς ἐνταῦθα δοκεῖ ἐξερμηνεύειν ὁ Ποιητὴς, ὅπως ὁ γέρων, αἷς μέτεστιν, ἅμα πρόσω, καὶ ὀπίσω βλέπει, ὅπως ἄριστα γένηται. Οἱ γοῦν γέροντες ἐνταῦθα ἐπαινοῦσι μὲν τὸ πρόσω, ἤγουν τὸ παρὸν καλὸν, τὴν Ἑλένην· δεδιότες δὲ περὶ τῶν ὀπίσω, ἤγουν περὶ τοῦ μέλλοντος, φασίν· Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίηπερ ἐοῦσα, ἐν νηυσὶ νεέσθω, μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τε ὀπίσω πῆμα λίποιτο. Καὶ ὅρα, ὡς οἴδασι μὲν, οἷα πείσονται· οὐδὲν δὲ ὅμως δρῶσι, πρὸς ἐξάλυξιν. Ἐπεῖχε γὰρ αὐτοὺς, οὐχ οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, [4] ὅσον τὸ χρεὼν, ἤτοι τὸ μορίδιον. Εἰ δὲ τοὺς γέροντας οὕτω τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης διατίθεται, τί ἄρα περὶ τῶν νεωτέρων οἰητέον, οἳ φέρουσι κινδυνεύοντες δι' αὐτήν;

Ὡς

de. Ejuſdem namque ſignificationis ſunt αἰνῶς, *graviter*, & δεινῶς, *vehementer*. Eſt autem interdum δεινῶς, *vehementer*, idem atque τὸ λίαν, *valde*. Ergo & αἰνῶς ſumitur pro λίαν, *valde*. Ad hæc, ſciendum, τό, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, *immortalibus deabus vultu eſt ſimilis*, periode accipi oportere, quaſi dictum a Muſis Homericis. Non enim certè Homerus ipſe viderat, qua deæ eſſent formâ. Aut etiam facere videtur hunc verborum ſenſum, ut, ſi dearum forma fingeretur, ipſæ quoque tales eſſent, qualis Helena. Quamquam autem magnifica adeò, ac ſublimis eſt ſententia hæc Homeri; tamen clariùs, magiſque ex humano more, Helenæ pulchritudinem oſtendit Poëta Tragicus, illis verbis: ἣν καλλίστην χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει. *quam pulcherrimam aureâ ſol luce adſpicit*. Ceterùm ὦπα, *os*, *adſpectum*, non oculos modò intellexerit; ſed totam πρόσοψιν, *faciem*, quæ & ipſa dicitur ἀπὸ τῆς ὄψεως, *a viſu*, *atque adſpectu*. Sicuti etiam τὸ μέτωπον, *frons*, & τὸ πρόσωπον, *vultus*. Pulchritudinis autem ſummam, oculos ipſos eſſe, palam is facit, qui Helenam ait pulchris oculis ſuis Trojam illam fortunatam turpiſſimè evertiſſe. Quamquam fortaſſis illud, εἰς ὦπα, *oculis*, *ore*, *adſpectu*, ne ipſum quidem dumtaxat vultum hoc loci ſignificet; ſed totam corporis habitudinem, atque naturam, quam ex oris adſpectu, ut phyſiognomones ſolent, pernoſcat. Deinde volo, obſerves, valde inter ſeſe veteres de Helenâ, variantibus ſententiis, diſcrepare. Nam Homerus quidem, & qui ſentiunt cum Homero, de eâ, quæcumque novimus, narrant. Verùm alii non Helenam ipſam; ſed ejus umbram, ſeu imaginem, Trojam ductam fuiſſe memorant; atque adeo, tamquam in umbratili pugnâ, res Trojanas animo ſibi fingunt, ac repræſentant. Horum unus Herodotus: cui minimè omnium placet, Helenam umquam in urbe Trojâ fuiſſe. Non enim, inquit, Ilienſes tam dementes erant, ac ſtolidi, ut quum de ſummâ rerum periclitarentur; tamen Helenam non redderent, ſeu volente Alexandro, ſeu invito. Itaque narrare etiam placet Euripidi, ut Helena, ejus Drama, clarè oſtendit. Rurſus vide, ut Poëta hoc loci explicare planè videtur, quo pacto ſenex a fronte ſimul, atque a tergo conſpiciat ea, quibus ipſe intereſt, ut quàm optimè eadem fiant. Quippe ſenes, tametſi hoc loci id, quod præ oculis eſt, dilaudent, præſens videlicet bonum, ideſt, Helenam; tamen timentes, ac ſollicìti de rebus a tergo poſitis, videlicet de futuro, ſic ajunt: *Sed, quamvis talis ſit, ſic nihilominùs cum claſſe abeat, ne videlicet nobis, ac liberis in poſterum damnum relinquatur*. Ac vide, noviſſe quidem eos, quæ mala ſint perpeſſuri; & tamen nihil prorſus facere, ut mala eadem devitent. Eos enim non tam Helenæ pulchritudo tenebat, quàm vis ineluctabilis fatorum, ſeu voluntatis divinæ. Quòd ſi Helenæ pulchritudine ita ſenes afficiuntur; quid de juvenibus tandem exiſtimandum, qui ſeſe propter eam ſumma in diſcrimina adduci patiuntur;

Sic

1. διὰ καλῶν ὀμμάτων αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα) ideſt, ut explicat Scholiaſta Euripidis ad Hecubam, διὰ τῆς ὡραιότητος, καὶ τοῦ πρέποντος αὐτῇ κάλλους αἰσχίστως καθεῖλε, καὶ κατέστρεψε τὴν πρὶν εὐδαίμονα Τροίαν. Politus.

2. φυσιογνωμονοῦν) fortaſſis φυσιογνωμονεῖν. Nec enim eſt, quicum cohæreat, niſi τό, εἰς ὦπα. Niſi fortè malis, φυσιογνωμονῶν. Politus.

3. Εὐριπίδῃ οὕτως ἱστορεῖν) Longè tamen aliter Euripides, atque Herodotus. Herodotus enim Helenam fuiſſe negat Trojæ. Euripides verò, Helenæ imaginem, loco ipſius Helenæ, vult a Paride abductam fuiſſe, dolo Junonis, ut Helena ipſa apud Euripidem profitetur, his verſibus:

Δίδωσι δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
Εἴδωλον ἔμπνουν, οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο,
Πριάμου τυράννου παιδί. καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν,
Κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. Politus.

4. ὅσον τὸ χρεὼν) quò item confugit Herodotus l. 2. n. 120. τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος, ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, καταφανὲς τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, ὡς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαι παρὰ τῶν θεῶν. Politus.

Digitized by Google

Sic dixerunt. Priamus verò Helenam vocavit voce:
Huc age, chara filia, coram me ſedeto,
Ut videas prioremque maritum, affineſque, amicoſque,
Non tu mihi in cauſsâ es, ſed dii mihi in cauſsâ ſunt,
Qui inferri mihi fecerunt bellum lacrymoſum Achivorum:
Ut mihi & hunc virum admirandum nomines,
Quiſnam iſte ſit Achivus vir bonuſque, magnuſque.
Fiſi eum capite alii quoque ſunt majores;
Tamen ſic pulchrum ego nondum oculis vidi,
Neque adeo venerabilem. Speciem namque præ ſe fert regis.

Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν. Πρίαμος δ᾽ Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
Δεῦρο πάροιθ᾽ ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, [1] θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν·
Ὥς μοι ϗ τόνδ᾽ ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅς τις ὅδ᾽ ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε, μέγας τε.
Ἤτοι μὲν κεφαλῇ ϗ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Καλὸν δ᾽ οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ᾽ οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

LXII. Τό, Πρίαμος Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ. *Priamus voce Helenam vocavit;* dicit Poëta, ut diſtinguat ab alio vocandi modo, qui fit nutu, aut nuntio, aut manibus. Ac vide τὸ ἐκαλέσατο, *vocavit*, dictum paſſivè, cui ex ordine reſpondet τὸ προσκαλεσάμενος, *advocans*, *ſeu arceſſens*. Verùm apud poſteriores Atticos vox ea eſt judicialis, ut palam facit illud: καλοῦμαι Στρεψιάδην. *Vocabo in jus Strepſiadem.* Ad eos, qui minores ſint natu, ſed ingenui, ſenex commodùm adhibebit hæc verba: Δεῦρο πάροιθ᾽ ἐλθοῦσα, ſeu ἐλθών, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. *Huc age, filia mea, ſeu fili mi, mihi aſſideto.* Hîc autem vide, ut is, qui paullò ante Helenam redire navibus jubebat, mutatâ actutum voluntate, ſic ei concilietur, & benevolus reddatur, ut & ipſam advocet, & filiam ſibi imprimis charam appellet, & ſuo in conſpectu ſedere eam faciat. Illecebris erat illa talibus, ac tantis ad deſiderium ſui excitandum. Τὸ δεῦρο, *age*, *agedum*, nunc quidem ſignificat τὸ ἐλθέ, *veni*; ſed alibi interdum τὸ ἐνθάδε, *huc*, ut notat etiam Ælius Dionyſius. Non ſimpliciter modò extra conſtructionem apud Homerum αἴτιος idem eſt, atque ὁ αἰτιατέος, *culpandus*, ſive accuſandus, ac reprehendendus, ut: ἐπεὶ οὔ τι μοι αἴτιοί εἰσι. *quoniam non ſunt mihi culpandi:* ſed etiam communiùs in conſtructione dicitur certi alicujus boni, vel mali auctor, atque architectus. Quapropter hoc loci τὸ, Οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. *Non mihi in cauſsâ es, dii utique mihi in cauſsâ ſunt*, utroque modo intelligitur, tum quatenus ſignificat: οὐ σὲ μέμφομαι, ἀλλὰ τοὺς θεούς. *Non te accuſo, nec reprehendo; ſed deos;* tum quatenus facit hunc ſenſum: οὐ σύ μοι αἰτία εἶ πολέμου, ἀλλὰ θεοὶ αἴτιοί εἰσι πολέμου. *Non tu mihi auctor belli es; ſed dii belli auctores ſunt.* Deeſſe autem τοῦ πολέμου, *belli*, apertè oſtendit Homerus, ſubjunctis illis verbis: οἵ μοι ἐπήγαγον πόλεμον. *Qui mihi bellum immiſerunt.* Quocirca ſunt ipſi belli hujus auctores.

LXIII. Præterea, quemadmodum καθίζω, actione in ſe ipſam reflexâ, dicitur pro κάθημαι, *ſedeo*, & actione in alium diffusâ, ac tranſeunte, pro καθίζω ἄλλον, *ſedere alium facio*; ſic etiam vide hoc loci, ut non ſolùm ἐφορμῶ ἐγὼ κατά τινος, *irruo ego*, *ſeu impetum facio in unum aliquem*; ſed etiam ἕτερον κατ᾽ ἄλλου, *incito, atque impello alterum in alium*, ut patet ex his verbis: Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν. *Qui mihi moverunt, ſeu inferri mihi fecerunt bellum valde lacrymoſum.* Ubi τό, πολύδακρυν, idem eſt, ac ſi dicas ἀρίδακρυν, *perquam lacrymoſum.* quod quidem inde deductum, ac pertractum eſt in proverbii illius conſuetudinem, quo dici ſolet: ἀγαθοὶ δ᾽ ἀριδάκρυες ἄνδρες. *Boni lacrymoſi admodum viri.* Conſtat autem, bellum eſſe re ipsâ πολύδακρυ, *valde lacrymoſum*, ideſt, multarum lacrymarum cauſſam; ſed, pictorum artificio, ſub ſymbolorum allegoriâ, exhiberi ipſum, ac repræſentari lacrymabun-

ξβ΄. Τό, Πρίαμος Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ, πρὸς διαστολὴν ὁ Ποιητὴς λέγει τῆς διὰ νεύματος κλήσεως, ἢ δι᾽ ἀγγέλου, ἢ χειρῶν. Ὅρα δὲ τὸ ἐκαλέσατο παθητικὸν λεχθέν, ᾧ ἀκόλουθον, τὸ προσκαλεσάμενος. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, δικαστικὴ λέξις τὸ τοιοῦτον, ὡς δηλοῖ ϗ τό, [2] καλοῦμαι Στρεψιάδην. Πρὸς γνησίαν νεότητα οἰκεῖον λαληθῆναι ἀπὸ γέροντος τό, Δεῦρο πάροιθ᾽ ἐλθοῦσα, ἢ ἐλθών, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα, ὅτι ὁ πρὸ μικροῦ εἰπών, ὡς ἐν νηυσὶ νεέσθω ἡ Ἑλένη, οὕτω συντόμως μεταβαλών, φιλιοῦται αὐτῇ, ὥστε ϗ προσκαλεῖται, ϗ φίλον τέκος ὀνομάζει, ϗ πάροιθεν ἑαυτοῦ καθίζει. Οὕτω ἐφελκυστικάς τινας εἶχεν ἐκείνη πόθου ἴυγγας. [3] Τὸ δὲ δεῦρο, νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ· ἀλλαχοῦ δέ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς ϗ Αἴλιος Διονύσιός φησιν. Οὐ μόνον αἴτιος παρ᾽ Ὁμήρῳ ἁπλῶς, δίχα συντάξεως, ὁ αἰτιατέος, ἤτοι μεμπτέος, κατὰ τό, ἐπεὶ οὔ τι μοι αἴτιοί εἰσιν· ἀλλὰ ϗ κατὰ σύνταξιν κοινότερον, ὁ πρόξενος τοῦδέ τινος ἀγαθοῦ, ἢ φαύλου. Διὸ ἐνταῦθα τό, Οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, ἀμφοτέρως νοεῖται, ὅτι τε οὐ σὲ μέμφομαι, ἀλλὰ τοὺς θεούς, ϗ ὅτι οὐ σύ μοι αἰτία εἶ πολέμου, ἀλλὰ θεοὶ αἴτιοί εἰσι πολέμου. Ὅτι δὲ λείπει τό, πολέμου, δηλοῖ Ὅμηρος, ἐπαγαγὼν τό, οἵ μοι ἐπήγαγον πόλεμον. Διὸ αὐτοὶ τούτου αἴτιοι. *Baſ. p. 302.*

ξγ΄. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα, ϗ ὅτι, ὥσπερ καθίζω αὐτοπαθῶς, ἀντὶ τοῦ κάθημαι, ϗ ἀλλοπαθῶς, ἀντὶ τοῦ καθίζω ἄλλον, οὕτω ϗ ἐφορμῶ οὐ μόνον ἐγὼ κατά τινος, ἀλλὰ ϗ ἕτερον κατ᾽ ἄλλου, ὡς δηλοῖ τό, Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀρίδακρυν, ὅπερ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία ὑπηγάγετο εἰποῦσα, [4] τό, ἀγαθοὶ δ᾽ ἀριδάκρυες ἄνδρες. Δῆλον δέ, ὡς τὸ μὲν πρᾶγμα, πολύδακρυν ἔχει τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον· ἡ δὲ γραφικὴ τέχνη, δακρυόεντα προφέρει αὐτὸ συμβολικῶς, ϗ σκυθρωπόν, ὥσπερ ϗ αἵμασι

1. θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν) Ita Virgilius res, quæ eveniunt, fato imputat. *Salvinus*.

2. καλοῦμαι Στρεψιάδην) ὡς δικαστήριον δηλοῦντι. ex Nubibus Ariſtophanis. *Politus*.

Nos vernaculè dicimus, *fare un richiamo*; *richiamarſi d'uno* Salvinus

3. Τὸ δὲ δεῦρο, νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ) Δεῦρο, *veni*. Δεῦτε, *venite*, ut in Pſalmo Proſeletico. *Salvinus*.

4. τό, ἀγαθοὶ δ᾽ ἀριδάκρυες ἄνδρες) Paræmia, ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως πρὸς ἔλεον ἐτοίμων. Politus.

Boni, prompto atque ubere fletu. *Salvinus*.

μασι πεφυρμένον, καὶ ἰδεῖν ἄγριον. Πολλαχοῦ ὁ Ποιητὴς, ἐπὶ τῶν καθ' αἷμα συγγενῶν τὸ, φίλος, τιθεὶς, ἐξ αὐτῶν μεταφέρει καὶ εἰς ἄλλας οἰκειότητας. Καὶ ἐνταῦθα οὖν ἐν τῷ, ὄφρα ἴδηις πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε, πηοὺς μὲν δοκεῖ λέγειν τοὺς ἐξ ἀγχιστείας οἰκείους· φίλους δὲ, τοὺς ἀφ' αἵματος. Τὸ δὲ ἴδηις, γράφεται καὶ ἴδη, μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι, ὡς [1] ἀπὸ κράσεως τοῦ ἴδηαι. οὗ πρῶτον μὲν, τὸ ἴδωμαι· δεύτερον δὲ, τὸ ἴδηαι.
Rom. p.399. οὗ χρήσεις πολλαί.

ξδ'. Τῇ μὲν κεφαλῇ, κατὰ τὸν τοῦ Πριάμου λόγον, καὶ μείζονες ἄλλοι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦσαν, ὃν πρὸ τούτου Διῒ ἴκελον τὴν κεφαλὴν Ὅμηρος ἔλεγεν, ἤτοι ἡγεμονικόν. Καλὸν δέ, φησιν, οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, οὐδ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. Καὶ σημείωσαι, ὅτι πρὸ τούτου ἐκπρεπέα τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν, οὐχ ὡς πλατύτατον, ἢ ὑπερηρμένον τῷ μεγέθει, ἀλλ' ὡς γεραρόν. Τῇ μὲν γὰρ κεφαλῇ καὶ ἄλλοι μείζονες. Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὴν μὲν κεφαλὴν μείων αὐτοῦ, εὐρύτερος δὲ ὤμοις, καὶ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Οὐκοῦν ὁ Ἀγαμέμνων πεπλάτυνται, ἢ ὑπερῆρται εἰς μέγεθος. εἴγε καὶ ἄλλοι τήν τε κεφαλὴν, καὶ τοὺς ὤμους, καὶ τὰ στέρνα πλείονος λόγου ἔχουσιν ἄξια. Γεραρὸς μέντοι, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους εἶναι δοκεῖ. Οὐ γὰρ μέγεθος, οὐδὲ ὤμων, καὶ στέρνων εὐρύτης μόνη, χαρακτηρίζει τὸν γεραρὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον τρόπον, κατὰ τὸν Τραγικὸν, εἶδος ἄξιον τυραννίδος, ὅ ἐστι καλόν. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Πρίαμος· ὃς καὶ πελώριον ἄνδρα τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει, ἠΰν τε, μέγαν τε, εἰπών· Ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς, ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε. ἃ δὴ ἔπαινός ἐστιν ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς, καὶ βασιλικοῦ, κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα. Ἔστι δὲ ἠΰς, ἢ ὁ ἀγαθὸς, κατά τινας, ἀπὸ τοῦ εὖ, κατὰ διάλυσιν, καὶ ἔκτασιν τοῦ ε, [2] ἢ ὁ πλατὺς, ὡς ἕτεροί φασιν. Ἑλένη δὲ ἄλλως αὐτὸν ἐπαινοῦσα, φησίν· Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Βασιλικὸς δὲ τοῦτο ἔπαινος. Τὸ γάρτοι, πελώριος, καὶ καλὸς, καὶ γεραρὸς, καὶ ἑτέροις προσώποις εἰς ἐγκώμιον ἀποπρέπουσιν. [3] Ἔστι δὲ τὸ μὲν καλὸς, ταυτὸν τῷ, εὐειδής· γεραρὸς δὲ, ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων. Μετ' ὀλίγα δὲ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ προσιστορεῖ τὸν τοιοῦτον ἔπαινον, λέγων, ὅτι καθήμενος, γεραρώτερος ἦν Μενελάου, μέ-

bundum, tetrèque vultuoſum, ſicuti etiam fœdatum ſanguine, viſuque ferum, ac truculentum. Poëta quum multis in locis de conſanguineis, ſive de iis, qui ſunt inter ſeſe ſanguine conjuncti, uſurpet τὸ, φίλος, *charus*; id ab iis transfert ad alias quoque neceſſitudines, ac propinquitates. Iraque in his verbis: Ὄφρα ἴδηις πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε. *Ut videas prioremque maritum, affineſque, & charos*; πηοὺς quidem intelligere videtur propinquos jure affinitatis; φίλους verò, *ideſt*, *charos*, ſanguine conjunctos, ſeu conſanguineos. Τὸ ἴδηις, *videas*, ſcribitur etiam ἴδη, adſcripto τοῦ ι, tamquam ex craſi τοῦ ἴδηαι. cujus prima perſona, ἴδωμαι, *videam*; ſecunda, ἴδηαι, *videas*: cujus pleraque ſanè exempla.

LXIV. Etſi alii, ut Priamus ait, capite majores erant Agamemnone, quem ſupra Homerus capite ipſo Jovi ſimilem dixerat, videlicet ab imperatoriis artibus egregiè inſtructum, & naturâ ipsâ factum ad imperandum; tamen pulchrum adeò, inquit, ego nondum oculis vidi, neque adeò venerabilem. Speciem enim præ ſe fert hominis, in dignitate regiâ conſtituti. Et obſerva, ut Agamemnonem antea dixerat ἐκπρεπέα, *præ ceteris decorum, atque inſignem*, non quòd ſupra ceteros latioribus eſſet membris, aut proceriori corpore; ſed quia ore erat auguſto, atque honorabili. Capite enim alii quoque majores. Ulyſſes verò inferiùs, tametſi capite minor ſit Agamemnone; tamen, quod ad humeros, & pectus attinet, majori eſſe latitudine videtur. Non igitur Agamemnon latioribus membris fuit, aut corporis proceritate antecelluit. Quandoquidem alii tum a capite, tum ab humeris, atque a pectore memorandi magis, & celebrandi videntur. Verumtamen ſupra alios videtur ipſe eſſe honorabilis. Non enim magnitudo, neque humerorum, ac pectoris ſola latitudo honorabilem hominem, veluti propria ejus nota, deſignat, ſeu exprimit; ſed etiam aliâ ratione, juxta Poëtam Tragicum, ſpecies digna imperio, hoc eſt, pulchritudo. Atque ita quidem Priamus: qui & πελώριον ἄνδρα, *admirandum virum*, Agamemnonem dicit, ἠΰν τε, μέγαν τε, *bonumque, magnumque*, illis videlicet verbis: Ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς, ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε. *Ut mihi iſtum quoque virum admirandum nomines, quiſnam iſte vir Achivus, bonuſque magnuſque*. quæ certè laus eſt perilluſtris, ac regii viri, ſecundùm notam hanc Homericam. Eſt autem ἠΰς, aut bonus, juxta nonnullos, ab εὖ, *bene*, per dialyſin, productionemque τοῦ ε, aut certè latus, atque amplus, ut alii affirmant. Verùm Helena aliter eum dilaudat, his verbis: Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. *Utrumque, rexque bonus, fortiſque bellator*. Quæ laus eſt regia. Nam illa quidem epitheta, πελώριος, *admirandus*, καλὸς, *pulcher*, & γεραρὸς, *honorabilis, & venerabilis*, in alias quoque perſonas pulcherrimè quadrant, ad earumdem ipſarum commendationem. Eſt autem τὸ καλὸς, *pulcher*, idem atque ſpecioſus, ſeu formâ inſignis; γεραρὸς verò, *honorabilis, ſeu venerabilis*, is eſt, qui ex ipſo tantùm adſpectu honore dignus judicatur. Quin & paullò poſt Ulyſſi id genus laudis attribuit, cum de eo narrat, ut ſedens, γεραρώτερος, *honorabilior, auguſtiorque*, erat Menelao:

1. ὡς ἀπὸ κράσεως τοῦ ἴδηαι) l. τοῦ ἴδηαι. Politus.

2. ἢ ὁ πλατὺς, ὡς ἕτεροί φασιν) ἢ ὁ γενναῖος, καὶ ἰσχυρός. Etymologici Magni Auctor: τὸ δὲ, ἠΰς, σημαίνει δύο, τὸν γενναῖον, τὸν ἰσχυρὸν, καὶ τὸν ἀγαθόν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰσχυροῦ, παρὰ τὸ ἐα τὸ ὑπάρχω, ἐῢς, καὶ ἠΰς. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ, παρὰ τὸ ἔθω, ἐθὺς· καὶ ἐκβολῇ τοῦ θ. Alibi eidem Grammatico ἠΰς dicitur ὁ μέγας. Heſychius: ἠΰς, καλὸς, ἀγαθὸς, μέγας, γενναῖος, ἀνδρεῖος. Politus.

3. Ἔστι δὲ τὸ μὲν καλὸς, ταυτὸν τῷ, εὐειδής) Pulcher, propriè καλός. Virgil. *pulcher Julus*. Specioſus propriè εὐειδής. *formoſus*. Virgil. *Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin*. Salvinus.

nelao: quamvis hic alioquin major eſſet, ac procerior, dum ſtaret.

Et Helena his verbis reſpondit nobiliſſima mulierum:
Reverendus mihi es, chare ſocer, timendusque.
Utinam mors mihi placuiſſet mala, cum huc
Filium tuum ſecuta ſum, thalamo, fratribusque relictis,
Filiâque unicâ, & cœtu æqualium amabili.
Sed hæc non facta ſunt; ideoque in lacrymas liqueſco.
Illud autem tibi dicam, quod ex me quæris, ac percontaris.
Hic Atrides latè regnans Agamemnon.
Utrumque, rexque bonus, bellatorque fortis:
Levir item meus erat invercundæ, ſi quando tamen fuit.

LXV. His verbis: Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. *Reverendusque mihi es, chare ſocer, timendusque*; ſuam Helena erga Priamum reverentiam, ſuumque metum profitetur. quibus duabus rebus minorum erga majores officia continentur. Honor enim maximus, qui haberi poteſt, in reverentiâ, ac metu conſiſtit. Eaque ſunt, quæ Helenæ in urbe Trojâ ſalutem, & incolumitatem afferunt. Præclarè enim, ac ſapienter is, qui ait: Metus cui adeſt, ac ſimul verecundia, ſalutem habere hunc ſcito. Quod autem ſcire oportet, αἰδοῖος, *verendus*, *ſeu reverendus*, *venerabilis*, *venerandus*, ille eſt, qui aliorum erga ſe αἰδῶ, *reverentiam*, elicit, dignuſque eſt αἰδοῦς, *reverentiæ*: αἰδήμων verò, *ideſt*, *verecundus*, *ſeu pudibundus*, ille, qui alios αἰδεῖται, *veretur*, *ſeu reveretur*, *ac veneratione proſequitur*. Quamquam αἴδυλος apud poſteriores ſcriptores, contrariâ ſignificatione per antiphraſin, idem ſit, atque audax, ſeu temerarius. Verùm in Odyſſeâ legitur αἰδοῖος, ὁ αἰδήμων, *verecundus*. ita ut duplici ſenſu dicatur ὁ αἰδοῖος, tum ille, qui dignus eſt αἰδοῦς, *reverentiæ*, unde & αἰδοίη ταμίη, *reverenda cellaria*; tum ὁ αἰδούμενος, *is*, *qui alium reveretur*. ut, κακὸς δ', αἰδοῖος ἀλήτης. *Malus verò, verecundus erro*. Porro autem αἰδεῖται, *verecundatur*, Helena illa αἰδήμων, *pudibunda*, quòd non ſimul verſetur cum marito illo ſuo, cui juveni primùm nupſerat; timet verò, quòd odioſa ſit aliis, atque inviſa, ut palam fit in libro ω. Verſus porrò, quem recitavimus, circa medium, duplici laborat vitio laxitatis, in his vocibus, φίλε ἑκυρὲ, *chare ſocer*. Binis namque pedibus claudicat: quorum alter dactylus, iſque falſus, & ementitus; alter ſpondeus, idemque violentus. Syllaba enim λε accipitur, tamquam longa, tum propter accentum acutum præcedentis ſyllabæ, tum propter vocis terminationem per modum cæſuræ, tum propter adſpirationem vocalis ſequentis; itaque cum duabus ſubſequentibus ſyllabis dactylum abſolvit. Quæ autem ordine proxima eſt ſyllaba ρε, tribus ſimiliter de cauſſis, more communis ſyllabæ, producitur, tum quia accentu afficitur acuto, tum quia terminus eſt vocis, tum quia poſita eſt ante τὸ δ'· quum id ipſum pariter vim habeat producendæ artificioſè ſyllabæ, eo quòd ſuapte naturâ ita com-

μείζονος ὄντος ἄλλως, καὶ ὑπερηρμένε ἐν τῷ ἑστάναι.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν·
Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην. θάλαμον, γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς.
Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής·
Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.

ξε. Ἐν τῷ, Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ, καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πρίαμον ἡ Ἑλένη ἐπιμαρτύρεται· δι' ὧν ἡ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνέχεται. Ἡ γὰρ [1] ὑπερβάλλουσα τιμὴ, ἐν αἰδοῖ κεῖται, καὶ φόβῳ. Καὶ ταῦτά ἐστιν, ἃ σώζει τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ. Καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπὼν, ὅτι [2] δέος ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. Ἰστέον δὲ, ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδούμενος. [3] Αἴδυλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς. καὶ ὅτι καὶ ὁ αἰδήμων, αἰδοῖος ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· ὥστε [4] διχῶς ὁ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος. ὅθεν καὶ [5] αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος. ὡς τὸ, [6] κακὸν δ', αἰδοῖος ἀλήτης. καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν ἡ αἰδήμων Ἑλένη, ὡς μὴ τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ συνοῦσα· δέδιε δὲ, ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων μισουμένη, καθὰ ἐν τῇ ω ῥαψῳδίᾳ δηλοῦται. [7] Διπαθὴς δὲ λαγαροειδὼς ὁ ῥηθεὶς στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἑκυρέ. Δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει· ὧν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος· ὁ δὲ, σπονδεῖος βίαιος. Ἡ γὰρ λε συλλαβὴ, ὡς μακρὰ, λαμβανομένη, διά τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν, καὶ [8] τὸ καταπεραιοῦν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. ἡ δὲ ἐφεξῆς ρε συλλαβὴ, ὁμοίως ἐκτεινομένη τριχῶς, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, [9] διὰ τὸ ὀξέως τονεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκεῖσθαι Baſ. p. 303. Rom. p. 400. τοῦ δ', δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν, διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀπο-

1. ὑπερβάλλυσα) l. ὑπερβάλλουσα. Polit.
2. δέος ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ) Sophocles in Ajace: Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. Græca ibi Scholia: καλῶς εἶπεν ἀμφότερα, τὸ δέος, καὶ τὴν αἰσχύνην. δέδιε γάρ τις τύραννον, οὐ μὴν αἰδεῖται· ὡς, ἂν καιροῦ τύχῃ, ἀτίμως ἂν τοῦτον καθέλοι. ὁ δέ τις σὺν τῷ φόβῳ καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν ἄρχοντα φυλάττων, οὗτος τε ἀεὶ πρὸς τὸ ἄρχεσθαι στοιχεῖ, συντηρίας μηδέποτε, ὅ τε ἄρχων τῆς αὐτοῦ σωτηρίας διὰ παντὸς φροντίζει. Timet autem, & reveretur Helena Priamum, non ipſa eſt, quam timeant alii, & revereantur. Non igitur in Helenam, ut ſalutem in urbe Trojâ conſequatur, quadraverit umquam ſententia illa Sophoclis, niſi in eum ſenſum explicando accommodetur, ut is, qui ſalvus eſſe vult, metuat alios, oporteat, adhibeatque erga eos, Helenæ inſtar erga Priamum, reverentiam. *Politus*.
3. Αἴδυλος) Heſychio, & Suidæ per dialyſin, & προπαροξυτόνως, αἴδυλος. Polit.
4. διχῶς ὁ αἰδοῖος) Sic formidoloſus activâ, & paſſivâ ſignificatione dicitur. V. Aulum Gellium. *Salvinus*.
5. αἰδοίη ταμίη) αἰδοῦς ἀξία, τιμία. Vetus Scholiaſta ad Odyſſeam. *Politus*.
6. κακὸν δ', αἰδοῖος) l. κακὸς, ex v. 578. l. ρ Od. *Polit.* Quid ſi κακὸν legatur? ut: *Turpe lupus ſtabulis*. Salvinus.
7. Διπαθὴς ἢ λαγαροειδὴς ὁ ῥηθεὶς στίχος περὶ τὸ μέσον) Definitur a Grammaticis verſus λαγαρὸς, ὃν τινες καὶ σφαλερὸν καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπῆ ἔχων, ἢ συλλαβῇ. Politus.
8. Τὸ καταπεραιοῦν) τὸ καταπερατοῦν. Polit.
9. διὰ τὸ ὀξέως τονεῖσθαι) Accentus acutus acuit, ideſt, attollit ſyllabam, non producit. namque ea natura eſt accentûs, ut attollat, quamadmodum acutus, & deprimat ſyllabam, quemadmodum gravis, attollat ſimul, & deprimat, quemadmodum circumflexus, vel circumvulſus, ut Græci dicunt, ἡ προσῳδία περισπωμένη. Salvinus.

ποτελεῖ. Καὶ οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χώλανσις. Περὶ δὲ τοῦ ἑκυρός, ὅ ἐστι πενθερός, ἑτέρωθι δηλοῦται, ὅπου καὶ περὶ ἑτέρων συγγενικῶν λέξεων. Ὅτι δὲ καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν καὶ ὁ ἑκυρός, καὶ τὸ αὐτοῦ θηλυκόν, δηλοῖ Ὅμηρος, ἐν τῷ, Ἡ ἑκυρή. ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς, ἤπιος.

ξϛʹ. Μεταμελομένη Ἑλένη, ἐν ἐπηκόῳ Πριάμου, ἐπὶ τῇ κατ᾽ αὐτὴν ἁρπαγῇ, φησίν, ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον, γνωτούς τε λιποῦσα, καὶ ἑξῆς. Λυπεῖ γὰρ αὐτὴν τὸ, θάλαμον λιπεῖν, καὶ ἀδελφούς, παῖδά τε, φησι, τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν. ἤτοι τὴν ἡλικιῶτιν χορείαν, ἢ νεολαίαν, ἢ τὴν ὁμοίαν ἡλικίην. Εἶτα, ὡς ἤδη κατευξαμένη ἑαυτῆς, ἐπιφέρει, ὅπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκπεσὼν τῆς ἐλπίδος, ἐρεῖ· Ἀλλὰ τάγ᾽ οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ὥστε πάνυ ἐγὼ δυστυχής, ἐὰν κλαίω, διότι ζῶ. Καὶ νῦν μὲν ἡ Ἑλένη, τοιαῦτα· προϊοῦσα δὲ καὶ κυνώπιδα, καὶ κύνα, ἑαυτὴν ἐρεῖ, καὶ ἄλλα τινὰ λοίδορα, τρέψασα καθ᾽ ἑαυτῆς τὸ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ταῖς γυναιξὶ φύσει προσὸν φιλολοίδορον, καὶ μεμψίμοιρον. Ὅλως δὲ, ἐπεὶ φιλέλλην ὁ Ποιητὴς ὢν, ὅμως οὐκ ἔχει ἐπικρύψαι τὸ μέγα τῆς Ἑλένης κακόν, τὴν ἑκούσιον ἁρπαγήν, μεταμελομένην πολλαχοῦ ποιεῖ αὐτήν, καὶ τοιαῦτα λέγουσαν, καὶ πράττουσαν, ἀφ᾽ ὧν ἂν τοῦ αἴσχους τὸ πολὺ ἀπαλείψειεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα, κρύπτον διπλῆν ἔννοιαν. Ἢ γὰρ ὅτι ὄφελεν ἡδυνθῆναί μοι ὁ θάνατος, καὶ κατὰ φύσιν ἀναλαβέσθαι, καὶ ἀπαγαγεῖν με· ἢ ὅτι ὄφελεν ἀρεστός, καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος, ὡς ἂν αὐτόχειρ ἐμαυτὴν τοῦ βίου ἐξήγαγον. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ ἥδω τὸ εὐφραίνω, [1] δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ἀδῶ. οὗ Ἰωνικῶς, καὶ Αἰολικῶς, ἤδη δὲ καὶ Δωρικῶς [2] ψιλωθέντος, καὶ ἀνελθόντος εἰς ἀρχικὸν θέμα, γίνεται ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸ ἁδεῖν.

ξζʹ. Κακὸς δὲ θάνατος, ἢ ὁ τοῖς πλείοσι τοιοῦτος, καὶ δι᾽ αὐτὸ καὶ φευκτός, ἢ καὶ [3] πρὸς διαστολὴν καλῶν θανάτων. ὁποίους πολλαὶ ἱστορίαι οἴδασι. [4] Γνωτοὶ δὲ, οἱ ἀδελφοί, δί-

χα

comparatum ſit, ut duplicetur. Hoc modo producta ſyllaba *ρι*, ſpondeum perficit. Et ſic curatur pedum hujus metri claudicatio. De hac voce ἑκυρός, quæ ſocerum ſignificat, perſpicuè alibi agitur, ubi etiam de aliis vocibus ad cognationem pertinentibus. Ceterùm ὁ ἑκυρός, *ſocer*, ut & muliebre ejus nomen, penultimam corripit, ut manifeſtum eſt ex illo loco Homeri: Ἡ ἑκυρή. ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς, ἤπιος. *Vel ſocrus. ſocer enim, tamquam pater, mitis.*

LXVI. Pœnitere ſeſe Helena raptûs ſui, præſente, & audiente Priamo, fatetur his verbis: *Utinam mors mihi mala placuiſſet, cum ſecuta huc ſum filium tuum, thalamo, fratribuſque relictis*, &c. Illud enim mœrore eam afficit, ac cruciat, quòd thalamum, fratreſque, filiamque, ut ait, unicam, & ὁμηλικίην ἐρατεινήν, *æqualium cœtum amabilem*, videlicet coæqualium choream, ſeu adoleſcentularum conventum, aut puellarum coæqualium conſortium, reliquerit. Deinde, quaſi jam ſibi ipſa diras imprecetur, ſubdit id, quod alius quiſquam, qui ſpe omnino excidat, atque animum deſpondeat, eſt dicturus: *Sed hæc facta non fuerunt; ideoque in lacrymas liqueſco*. Quapropter miſera ego prorſus, & calamitoſa, ſi ideò ploro, quòd vivo. Atque ita quidem nunc Helena. Poſtea verò impudentem ſeſe, ac canem vocat, aliiſque nonnullis conviciis, ac probris onerat: adeo ut libidinem illam maledicendi, & conquerendi de infelicitate ſuâ, quam Ariſtoteles ingenitam fœminis, atque innatam eſſe affirmat, ipſa in ſemet planè vertiſſe videatur. In ſummâ, quum Poëta, tametſi Græcis ſtudioſè faveat, tamen immane Helenæ facinus, raptum illum voluntarium, tegere, & occultare non poſſit; pœnitentem eam frequenter inducit, eaque dicentem, & facientem, quibus magnam illam dedecoris, atque infamiæ maculam detergat. Sciendum autem eſt, τὸ, ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν. *Debuit mors mihi placere. vel, utinam mors mihi placuiſſet*, ambiguè dictum eſſe per amphiboliæ figuram, quæ duplicem ſententiam occultet. Aut enim in eum ſenſum ſumitur, ut dicat: *Utinam mors jucunda mihi fuiſſet, eaque me, pro naturæ curſu, cepiſſet, ac rapuiſſet!* Aut in hunc alterum ſenſum: *Utinam grata mihi, & jucunda viſa mors fuiſſet! ita ut meâ ipſius manu memet ex hac vitâ ſubtraxiſſem*. Sciendum quoque eſt, ex verbo ἥδω, quod *exhilaro, atque oblecto* ſignificat, fieri ſecundum Futurum Activum ἀδῶ, *exhilarabo*, quo Jonicè, & Æolicè, jam verò etiam Doricè, tenuato, regreſſoque in primarium thema, inde oritur τὸ ἁδεῖν, *placere*.

LXVII. Mala dicitur mors, aut quæ vulgò ferè eſt ejuſmodi, ideoque etiam deteſtabilis, ac fugienda; aut etiam ad diſtinctionem mortium bonarum: quales pleriſque in hiſtoriis ſunt perſcriptæ. Γνωτοί, *noti*, ideſt, fratres, ſine τοῦ σ´,

rectè.

1. ὁ δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς ἀδῶ) Etymologici Magni Auctor: ὁ μέλλων β´ ἀδῶ· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἁδεῖν. Euſtathius ad Odyſſeam: ἁδεῖν λέγεται ἄλλως τὸ ἀρέσκειν, ἐξ οὗ ὁ δεύτερος μέλλων, οὐ ἀπ᾽ εὐθείας θεματικῶς τὸ ἥδω, ὅπερ εὐφραίνω, δασυνόμενον αὐτό, ὡς καὶ τὸ ἁδεῖν ψιλοῦται Αἰολικῶς· οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι. Politus.

2. ψιλωθέντος) Editio Florentina Homeri ἁδεῖν cum adſpiratione; itaque ſcribunt plerique. *Politus*.

Quòd ἁδεῖν debeat aſpirari, argumento eſt vox αὐθάδης, contumax, quaſi ſibi placens, quæ cum θ᾽ ſcribitur. *Salvinus*.

Euſtathius alibi: Σκοπητέον δ᾽ ἐν τοῖς εἰρημένοις, εἰ καὶ τὸ ἁδεῖν, ὅ ἐστιν ἀρέσκειν, δασύνεται ἀπὸ τοῦ ἥδειν. Δοκεῖ γὰρ καὶ αὐτὸ δασὺ ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ αὐθάδεια, νοουμένη ὡς οἷον αὐταρέσκεια. Simili etiam argumento fuerit τὸ ἀφαδὸς, ἐχθρός, καὶ ἀφαδία, ἡ ἀναρέσκουσα ἔχθρα. Etymologici Magni Auctor: ἀφαδία (ἀφαδία) παρὰ τὸ ἁδῶ, καὶ τὸ ἁδεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἀρέσκειν· ἵν᾽ ᾖ ἡ μὴ ἀρέσκουσα. ἀφαδία οὖν, ἡ ἀφανδάνουσα. Politus.

3. πρὸς διαστολὴν καλῶν θανάτων) cujuſmodi pulchræ mortes creditæ ſunt a veteribus, quas fortes viri in bello cum virtute obirent. Ariſtoteles De Moribus lib. 3. Ἀλλ᾽ οὐδὲ περὶ θάνατον τὸν ἐν παντί, ὁ ἀνδρεῖος εἶναι, οἷον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἐν νόσοις. ἐν τίσιν οὖν; ἢ ἐν τοῖς καλλίστοις. τοιοῦτοι δὲ οἱ ἐν πολέμῳ. ἐν μεγίστῳ γὰρ, καὶ καλλίστῳ κινδύνῳ. Ὁμόλογοι δὲ τούτοις εἰσὶ καὶ αἱ τιμαί, αἱ ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ παρὰ τοῖς μονάρχοις. Κυρίως δὴ λέγοιτ᾽ ἂν ἀνδρεῖος ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεής, καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει, ὑπόγυια ὄντα. τοιαῦτα δὲ μάλιστα τὰ κατὰ πόλεμον. Politus.

4. Γνωτοὶ δὲ, οἱ ἀδελφοί) Heſychius: Γνωτοί, ἀδελφοί, γνωστοί. Polit.

recté. Sic enim dicuntur etiam ἀλλόγνωτοι, *aliis noti, ſeu extranei*: nec non quidam πολύγνωτοι, *valde, ſeu vulgò noti*. Quin & ad hoc exemplum, illud Poëtæ Tragici: γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι. *Nota, & non ignota mihi*. Siquis enim cum τοῦ σ dicat γνωστὸς, *notos*, aliaque ejus generis; id ſanè non citra figuram fit ex γνῶ, γνώσω, *noſco*, *noſcam*; ſed epentheſin habet τοῦ σ· vel etiam derivari videtur a Præſentibus inuſitatis, γνώθω, aut γνώζω, *noſco*, quæ ne auditu quidem unus aliquis percepit. Rationi igitur, & analogiæ magis conſentaneum eſt dicere γνωτὸς, *notos*, aliaque ejuſdem modi, atque exempli, quàm γνωστὸς, aliaque ſimilia. Quò etiam, tamquam appoſitum, & accommodatum, pertinet τὸ ἄσωτος, *perditus*, *ſeu nepos*, & τὸ θαυματὰ, videlicet θαυμαστὰ, *admiranda*, apud Pindarum. Sciendum autem eſt, videri quidem Homero, Hermionen, filiam Helenæ unicam fuiſſe. id enim ſignificat τὸ τηλυγέτην, *unicam*, ut alibi clariùs oſtenditur. Verùm alii filios, Helenæ, ac Menelao dant Nicoſtratum, atque Æthiolam, quos apud Lacedæmonios coli perhibent. Alii verò Diæthum, ac Maraphium, a quo genus eſſe ajunt Maraphiorum apud Perſas. Volo etiam, obſerves, Helenam, thalami quidem, fratrumque, ac filiæ, itemque æqualium ſuarum, meminiſſe; non tamen ampliùs mariti; idque, quum ſit mariti amans, ut multis paſſim indiciis apparet. Id autem cauſſæ eſt, quamobrem maritum nunc ſilentio prætereat, quia timet: ut timorem hunc ſuum ſatis ipſa ſignificat, cum Priamum vocat δεινὸν, *timendum*. Quare etiam, ad ſenem ſibi veluti per blanditias conciliandum, virum Menelaum tacet, ut amare ſcilicet Alexandrum, & hunc in oculis ferre videatur. Quamquam, quod ea prætermittit, abunde poſtea ſuppleat Antenor, cum veluti per tranſennam Menelai mentionem facit: ut ne ejus videlicet res in ſilentio, & oblivione jaceant.

LXVIII. Is, qui ſpe fruſtratus eſt potiendi earum rerum, quarum deſiderio tenebatur, uti poterit his verbis: Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο. *Sed hæc non facta ſunt*. τὸ, videlicet διὸ, ϗ κλαίουσα, aut κλαίων, *quocirca in lacrymas effuſa, ſeu effuſus*, τέτηκα, videlicet ἐτάκην, *liqueſio, ac contabeſco*. qua etiam voce utitur Comicus. Reſponſio porrò ad rogatum illa eſt: Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς. *Hoc autem tibi dicam, quod ex me quæris, ac percontaris*. Quemadmodum Priamus Agamemnonem, quibusdam veluti notis, ex corporis formâ deſignaverat, atque expreſſerat, illamque deſcriptionem, ut orator, fuſiùs dilataverat; ſic Helena ex animi ſimul, & corporis bonis laudem ejus connectit, ac coniungit, in hunc modum: Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. *Hic quidem Atrides, longè, latèque regnans, Agamemnon, utrumque, rexque bonus, fortiſque bellator*. Ubi τὸ ἀμφότερον, *utrumque*, figura eſt locutionis, ipſa quoque in deliciis Poëtæ. Quippe

χα τοῦ σ', καλῶς. Οὕτω γὰρ ϗ ἀλλόγνωτοι λέγονται· [1] τινὲς δὲ ϗ πολύγνωτοι. Καθ' ὁμοιότητα δὲ ϗ τὸ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι, τὸ Τραγικόν. Τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ' λέγειν γνωστοὺς, ϗ τὰ κατ' αὐτὸ, οὐκ ἀπὸ τοῦ γνῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς, ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ'· ἢ ϗ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀῤῥήτων δοκεῖ γίνεσθαι, τοῦ γνώθω, ἢ γνώζω, οὓς οὐδὲ ἤκουσέ τις. Ἀναλογώτερον οὖν τὸ, γνωτοὺς ϗ τὰ κατ' αὐτὸ, τοῦ γνωστοὺς, ϗ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. Χρήσιμον δὲ ὧδε ϗ τὸ, ἄσωτος, ϗ τὸ, [2] θαυματὰ, ἤγουν θαυμαστὰ, παρὰ Πινδάρῳ. Ἰστέον δὲ, ὅτι Ὁμήρῳ μὲν δοκεῖ, Ἑρμιόνην μόνην εἶναι παῖδα τῇ Ἑλένῃ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, [3] τηλυγέτην, ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον δείκνυται. Ἕτεροι δὲ, ϗ υἱοὺς αὐτῇ, ϗ Μενελάῳ γεννῶσι, Νικόστρατον, ϗ Αἰθιόλαν, οὓς ϗ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμᾶσθαί φασι. ἄλλοι δὲ Δίαιθον, [4] ϗ Μαράφιον, ἀφ' οὗ γένος φασὶ τὸ τῶν Μαραφίων ἐν Πέρσαις. Σημείωσαι δὲ, ὅτι θαλάμου μὲν, ϗ ἀδελφῶν ἐμνήσθη, ϗ θυγατρὸς, ϗ [5] ὁμηλίκων ἡ Ἑλένη· τοῦ δὲ ἀνδρὸς οὐκέτι, ϗ ταῦτα φίλανδρος οὖσα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Αἴτιον δὲ τῆν τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀμνηστίας, ὅτι δέδιεν, ὡς ἐμφαίνει ϗ ἐν τῷ δεινὸν καλέσαι τὸν Πρίαμον. Διὸ ϗ οἷον κολακεύει τὸν γέροντα, σιγῶσα τὸν ἄνδρα Μενέλαον, ἵνα δόξῃ φιλεῖν τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀναπληρώσει δέ γε τὸ αὐτῆς ἔλλειμμα ὁ Ἀντήνωρ, μνησθεὶς αὐτοῦ, ὡς ἐκ παρόδου, ἐν τοῖς ἑξῆς· ἵνα μηδὲ τὰ κατὰ τὸν Μενέλαον μένῃ ἀνιστόρητα.

ξή. Ὁ ἀποτυχὼν, ὧν ἤθελεν, ἐρεῖ ἂν τὸ, Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγενόντο. τὸ, ἤγουν διὸ, ϗ [6] κλαίουσα, ἢ κλαίων, τέτηκα, ἤγουν ἐτάκην· [7] οὗ χρῆσις ϗ παρὰ τῷ Κωμικῷ. Ἐρωτήσεως δὲ ἀπόδοσις τὸ, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς. Πρίαμος μὲν, τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν σωματικῶν ἐχαρακτήρισε, ϗ πλατύτερον, ὡς ῥήτωρ, ἐλάλησεν· Ἑλένη δὲ ϗ ἐκ ψυχῆς, ϗ σώματος, τὸν ἔπαινον συνείρουσα, φησίν· Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Τὸ δὲ ἀμφότερον, σχῆμά ἐστι, φιλούμενον ϗ αὐτὸ τῷ Ποιητῇ. Ἐν πολ-

1. τινὲς δὲ ϗ πολύγνωτοι) Hujuſce nominis fuit pictor in antiquitate celebratus, Polygnotus. *Salvinus*.

2. θαυματὰ, ἤγουν θαυμαστὰ, παρὰ Πινδάρῳ) Pindarus Olymp. Od. 1.

'Η θαυματὰ πολλά,

Sic legebat Euſtathius. Alii ibi legunt, θαύματα. Polit.

3. τηλυγέτην) μονογενῆ. Homerus:

Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.

Politus.

Τηλύγετος, *procul genitus*, *quaſi ſero natus*; atque ideo dilectus filius. quemadmodum cari, ἀγαπητοί, ſunt unici filii. Hinc propria nomina; *Agapetus*, *ſero natus*, quod nomen legitur apud Greg. Turonenſem. Τηλύγετος videtur potiùs in ſenecte natus. Sed, quoniam hi ſolent eſſe unici, ideirco τηλύγετος pro unico accipitur. Ben-jamin, Hebraicè, *filius dexteræ*, Samaritanis dicitur Ben-jamim, ideſt, *filius dierum*; ideſt, in ſenectute genitus. *Salvinus*.

4. ϗ Μαράφιον) Aliis dicitur Μεγάπενθον. Vetera Scholia in Homerum: Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτως φησίν· Ἑλένης, ϗ Μενελάου παῖδες, Δίαιθος, ϗ Μεγαπένθης, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μεγαπενθίων γένος ἐν Πέρσαις. Κιναίθων δὲ φησι· Νικόστρατος, ϗ Αἰθιόλας, παρὰ Λακεδαιμονίοις Ἑλένης δύο παῖδες τιμῶνται. Politus.

5. ὁμιλίκων) l. ὁμηλίκων, ut in editione Frobenii. Polit.

6. κλάουσα) l. κλαίουσα. Polit.

7. οὗ χρῆσις ϗ παρὰ τῷ Κωμικῷ) In Veſpis:

Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
Ὑμῶν ὑπακούων. Politus.

λοῖς γοῦν κεῖται. οἷον καὶ τό, [1] Ἀμφότερον, Rom.p.401. ἀγλαΐη τε, καὶ ὄνειαρ. ἀντὶ τοῦ, δύο ταῦτα, τόδε, καὶ τόδε. Τὸ δέ, κρατερὸς αἰχμητής, ἀνδρεῖον ὑπογράφει τὸν βασιλέα. Οὐ γὰρ ἁπλῶς αἰχμητής, ἀλλὰ καὶ κρατερός. Ἐν ἁπλότητι δὲ λεγόμενον τὸ κρατερός, σφοδρότητα δηλοῖ. οἷον, ἀπηνέα τε, κρατερόν τε. Τὸ δέ, βασιλεὺς ἀγαθός, πέλαγος ἐγκωμίων ὑπανοίγει τῷ σκεπτομένῳ καλῶς. Πρίαμος δὲ τὸ εὐρυκρείων μεταχειρισάμενος, [2] ὃ δηλοῖ τό, πολλῶν ἄρχων, ἔπαινον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντεῦθεν πορίζεται, εἰπὼν μετ᾽ ὀλίγα, οὐ μόνον, ὡς πολλοὶ αὐτῷ δέδμηνται κοῦροι Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πλείστους μέν ποτε εἶδεν αὐτὸς ὑπὸ τοῖς Φρυγίοις βασιλεῦσι λαούς, διὰ τὸ καὶ ἐκείνους κρείοντας εἶναι, μὴ τόσους δέ, ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ τῷ Ἀγαμέμνονι, ὃς καὶ εἴη ἄν, διὰ τοῦτο, εὐρυκρείων. Οὕτω πλατὺς μὲν τὴν ῥητορείαν ὁ Πρίαμος· ἐπίτομος δέ, καὶ καιρία ἡ Λάκαινα.

ξθʹ. Τὸ δὲ κρείων, ἁπλοῦν, εὕρηται καὶ κρέων παρ᾽ Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ τὰ κύρια, ὁ Κρέων, καὶ ὁ Ἀνακρέων. Ἰστέον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ, δέδμηνταί σοι κοῦροι, [3] ζευξίλεως εὕρηται παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον ὁ βασιλεύς, ᾧ ὑπέζευκται λεώς, ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν, δεδμήαται κοῦροι. Ὅτι συγγενικὴ λέξις τό, δαήρ· δηλοῖ δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφόν· οὗ γάλως τὸ θηλυκόν, ὡς προγέγραπται. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι τό, Δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ᾽ ἔην γε. ἤγουν ἐμοῦ τῆς ἀναιδοῦς. Καινοπρεπὴς οὖν ἡ σύνταξις, [4] ληφθείσης τῆς ἐμὸς κτητικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ πρωτοτύπου τῆς ἐμοῦ γενικῆς. Τὸ δέ, εἴποτ᾽ Baſ.p.304. ἔην γε, πραΰνει τὴν ἐπὶ τῇ μνείᾳ τοῦ ἀνδρὸς λυπούμενον ἴσως κατ᾽ αὐτῆς, οἱονεὶ λέγουσα, ὡς οὐ νῦν ἐστιν, ἀλλά ποτε ἦν. Κεῖται δὲ τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ, [5] Ὡς ἔον, εἴποτ᾽ ἔην γε. Ὅρα δὲ καί, ὡς εἰ καὶ μὴ ῥητῶς ἐμνήσθη τοῦ ἀνδρὸς ἡ Ἑλένη, ὡς προείρηται, ἀλλὰ τὴν ἐπ᾽ ἐκείνῳ λύπην ἐμφαίνει καὶ νῦν ἄλλως, οὐ μόνον διὰ τὸ κυνώπιδα ἑαυτὴν ὁμολογεῖν, ἤτοι ἀναιδῆ, ὡς ἀναιδευσαμένην τὸ ἁρπαγῆναι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ εἰπεῖν, ὅτι δαήρ μοι ἦν ὁ Ἀγαμέμνων, εἴποτε ἦν. [6] τοῦτο δέ, ὡς νῦν αὐτῇ ἄλλων ὄντων δαέρων.

multis ea in locis uſurpatur. Cujuſmodi & illud: Ἀμφότερον, ἀγλαΐη τε, καὶ ὄνειαρ. *Utrumque, ſplendorque, & utilitas*. videlicet δύο ταῦτα. *hæc duo*, τόδε, καὶ τόδε. *hoc, & illud*. Τό, κρατερὸς αἰχμητής, *validus, ac robuſtus bellator*, fortem regem proponit, ac repræſentat. Non enim generatim, nec quomodocumque bellator; ſed & validus, ac fortis. Quamquam, ſi ſimpliciter, & ſine additione dicitur τὸ κρατερός, *validus*, vehementiam, atque acerbitatem ſignificet. ut, ἀπηνέα τε, κρατερόν τε, *immitemque, acerbumque*. Quod autem dicit, βασιλεὺς ἀγαθός, *rex bonus*, pelagus tacitè aperit encomiorum, ac laudum homini, qui bene conſiderat. Sed Priamus eò animum adjicit, ut perpendat, quid ſit τὸ εὐρυκρείων, *longè latèque regnans*, quod ſanè ſignificat imperantem multis, ſeu imperium in multos exercentem. Atque inde inferiùs Agamemnonis laudem conficit, quippe qui paullò poſt non tantùm dicat, ſub ejus imperio multos eſſe juvenes Achivorum; verùm etiam quàm plurimas quondam copias ſub Phrygiorum regum imperio viſas ſibi fuiſſe, propterea quòd illi etiam erant κρείοντες, *regnatores*; verumtamen non tot eas copias fuiſſe, quot ſunt ſub Agamemnone, qui idcirco dici poſſit εὐρυκρείων, *longè, latèque regnans, ſeu magnus regnator*. Atque ita quidem fuſior Priami oratio; perbrevis verò, ac tempeſtiva mulieris Lacænæ.

LXIX. Τὸ κρείων, *regnator*, vox ſimplex, invenitur etiam dictum κρέων, apud Euripidem. Unde nomina illa propria, ὁ Κρέων, *Creon*, & ὁ Ἀνακρέων, *Anacreon*. Eo autem, quia dicit: δέδμηνταί σοι κοῦροι, *ſubjecti tibi ſunt juvenes*; ſciendum, apud poſteriores Homero ſcriptores appellatum hinc regem inveniri ζευξίλεων, *domitorem, ac ſubjectorem populorum*: cui ὑπέζευκται λεώς, *cui ſubjectus eſt, vel ſub cujus poteſtatem, atque imperium ſubjunctus eſt populus*. quod perinde eſt, ac ſi diceres, δεδμήαται κοῦροι, *ſubjecti, ſubditique ſunt juvenes*. Cognationis vox eſt τὸ δαήρ, *levir*, & ſignificat fratrem mariti: cujus femininum nomen, ut ſupra ſcriptum eſt, γάλως, *glos*. Hic mihi obſerva illud: Δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ᾽ ἔην γε. *Levir item meus erat, canis inſtar, inverecundæ, ſi modò umquam fuit*. videlicet ἐμοῦ τῆς ἀναιδοῦς, *mei inverecundæ, atque impudentis*. Structura igitur eſt decoræ, ac concinnæ novitatis, ſumpto pronomine poſſeſſivo ἐμός, *meus*, pro primitivo genitivo ἐμοῦ, *mei*. Τό, εἴποτ᾽ ἔην γε. *ſiquando fuit*, animum hominis mitigat malè fortaſſis erga eam affectum, gravatèque ferentem, quòd mariti ſui mentionem feciſſet: quaſi ſcilicet dixiſſet, non eſſe nunc ſibi maritum; ſed olim fuiſſe. Idque habetur etiam poſtea in illis verbis: Ὡς ἔον, εἴποτ᾽ ἔην γε. *Talis eram, ſiquando fui*. Quamquam autem non expreſsè, nec nominatim, mariti ſui Helena, ut ſupra dictum eſt, meminerit; tamen vide, ut etiam nunc rurſus dolorem animi ſui propter illum non obſcurè ſignificet, non eò ſolùm, quia ipſa ſeſe κυνώπιδα, *canis inſtar, impudentem, atque inverecundam*, confitetur, quippe quæ rapi per impudentiam voluerit; ſed etiam quia levirum ſibi fuiſſe Agamemnonem dicit, ſiquando ille fuit. idque, quia nunc ei alii ſunt leviri.

Ὣς φάτο. τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,

Ἦ ῥά

Sic dixit. Illum verò ſenex admiratus eſt, exclamavitque:
O felix Atrida, fortunate, beatiſſime,

Certè

1. Ἀμφότερον, ἀγλαΐη τε) Homerus: Ἀμφότερον, κῦδός τε, καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ. Politus.
Ἀμφότερον, *utrumque*; & poſtea enumeratio earum rerum, quæ propoſitionem illam, *utrumque*, componunt; peculiaris figura Anglicæ linguæ. qui ſimiliter præponunt: *both*. Salvinus.
2. ὃ δηλοῖ τό, πολλῶν ἄρχων) Heſychius: εὐρυκρείων, μεγάλως βασιλεύων. Polit.
3. ζευξίλεως) Suidas: ζευξίλεως. ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. Politus.
4. ληφθείσης τῆς ἐμὸς κτητικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ πρωτοτύπου τῆς ἐμοῦ γενικῆς) Sic Latini: *mea ipſius res*; & ſimilia. *Salvinus*.
5. Ὡς ἔον, εἴποτ᾽ ἔην γε) ſcribe, Ὡς ἔον. videlicet, τοιοῦτος ἦν ἐγώ. Politus.
6. τοῦτο δέ, ὡς νῦν αὐτῷ) l. αὐτῇ. Polit.

Certè tibi multi ſubjecti ſunt filii Achivorum.
Quondam etiam Phrygiam ingreſſus ſum vitiferam,
Ubi vidi plurimos Phryges agitatores equorum,
Copias Otrei, & Mygdonis diis æquiparabilis.
Qui quidem tunc caſtra habebant ad ripas Sangarii.
Etenim ego, quippe auxiliaris, in iis adnumerabar
Tempore illo, quando venerunt Amazones viragines,
Sed ne ii quidem tot erant, quot nigri ab oculis Achivi.

Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος, καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ᾽ ἐστρατόωντο παρ᾽ ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ οἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.

LXX. Acclamatum regi a Priamo jucundè ſatis, ac lepidè, illis verbis: Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. *O felix Atrida, fortunate, beatiſſime.* Quæ ſanè acclamatio laudatur, eo quòd voces, ex quibus conſtat, certo quodam ordinatoque incremento, ducto ab unâ ſyllabâ initio, gradatim per ſyllabas adaugentur, ſimili ferè additione, eademque analogiâ, atque fit in naturali fluxu, & multitudine adſcendentium numerorum. Eſt enim ſyllabæ unius τὸ, ὦ, *o*; ſyllabarum verò binarum τὸ, μάκαρ, *felix*; ternarum deinde ſyllabarum τὸ, Ἀτρείδη, *Atrida*; & deinceps uſque ad vocem ſyllabarum quinarum. Videtur autem Homerus hujuſcemodi artificioſæ locutionis genus, tametſi mutilum, ac mancum, excogitaſſe etiam in deridendo, reprehendendoque Alexandro, illis verbis: Δύσπαρι, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. *infelix, molliſſime, fallaciſſime.* Nam prima quidem hic vox ternis eſt ſyllabis; altera quaternis; poſtrema quinis. Quin iſtiuſce etiam notæ eſt illud: Τοξότα, λωβητὴρ, παρθενοπῖπα. *Sagittans, capillate, mulieroſe.* De reliquo obſerva, quàm breviter, & artificioſè Poëta Agamemnonis laudes varia in loca inſerat, atque ut rex ipſe hoſtis bonum illum Agamemnonem laudibus celebret, quòd verum celare non poſſit. Accedit, quòd ii, qui in longâ obſidione, ac diutinâ tenentur, ſolent ut plurimùm hoſtium virtutem magnificè exornare, atque extollere, ne flocci ipſi eſſe, & contemnendi videantur, quippe qui imbecilles, atque infirmos hoſtes non repellant. Sunt autem ſparſim laudes hæ regiæ, ut inter multos ſit ipſe conſpicuus, atque heroibus præcellat, ut vir ſit admirandus, ut bonuſque, magnuſque, ut auguſtus, ac venerabilis, ut ſpeciem viri in dignitate regiâ conſtituti præ ſe ferat, ut laudem utramque tum regis boni, tum fortis bellatoris, in ſeſe complectatur, ut felix ſit, fortunatuſque, ac beatus, ut multi denique ſubjecti ei, ſubditique ſint filii Achivorum.

LXXI. Rurſus Priamus copias haſce Agamemnonis cum exercitu altero illuſtrium, celebriumque regum artificioſè comparat; itaque, Græci illius Oratoris Neſtoris more, antiquam verbis ſuis hiſtoriam adnectit. Ubi ſanè Poëta multifariam, rectâque viâ, & compendiariâ, ſuam tum in dicendo varietatem, tum variam magnamque eruditionem oſtentat. Priamum porrò per admirationem prorupiſſe in illa verba: Ὦ μάκαρ, &c. *O beate, ac felix, &c.* diſertè indicat Homerus, dum ita narrat: Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἠγάσσατο, hoc eſt, ἐξεπλάγη, φώνησέ τε· Ὦ μάκαρ, &c. *Illum verò ſenex demiratus eſt*, hoc eſt, *ſtupuit, ſeu cum ſtupore eſt admiratus; exclamavitque in hæc verba: O felix, &c.* Ac vide, ut nunc quidem in bonam par-

ο΄. Γλυκέως ὑπὸ Πριάμου τῷ βασιλεῖ προσφωνηθὲν τὸ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον, ἐπαινεῖται, διὰ τὸ τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, κατά τινα πρόοδον εὔτακτον, ἀρξαμένας ἀπὸ μονοσυλλαβίας, προσαύξεσθαι συλλαβικῶς, [1] κλιμακηδὸν, κατὰ προσθήκην ἀνάλογον τῇ ἀνόδῳ τοῦ φυσικοῦ χύματος τοῦ ἀριθμοῦ. Μονοσύλλαβον μὲν γὰρ τὸ, ὦ· δισύλλαβον δὲ τὸ, μάκαρ· τριῶν δὲ συλλαβῶν, τὸ, Ἀτρείδη, καὶ ἑξῆς, [2] ἕως πεντασυλλαβίας. Ἔοικε δὲ Ὅμηρος τοιοῦτόν τι τεχνάσασθαι, εἰ καὶ κολοβὸν, καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου σκώμματι, τῷ, Δύσπαρι, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. Ἐνταῦθα γὰρ ἡ μὲν κατάρχουσα τῶν λέξεων, τρισύλλαβος· ἡ δὲ μετ᾽ αὐτὴν τετρασύλλαβος· πεντασύλλαβος δὲ ἡ ὑστέρα. Καὶ μὴν καὶ τὸ, Τοξότα, [3] κέρ᾽ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα, τοιοῦτόν τι ἐστί. Σημείωσαι δὲ, ὅπως εὐμεθόδως ὁ Ποιητὴς διαφόροις τόποις ἐνέσπειρε τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπαίνους, καὶ ὡς ὁ πολέμιος βασιλεὺς ἐγκωμιάζει τὸν ἀγαθὸν Ἀγαμέμνονα, οὐκ ἔχων κρύπτειν τὸ ἀληθές. Ἅμα δὲ καὶ φιλοῦσιν ὡς τὰ πολλὰ οἱ χρονίαν πολιορκίαν παθόντες, ἀποσεμνύνειν τοὺς ἐχθροὺς, ἵνα μὴ δόξωσιν οὐδένες αὐτοὶ εἶναι, ὡς ἀχρείων πολεμίων μὴ περιγινόμενοι. Εἰσὶ δὲ τὰ σποράδην βασιλικὰ ἐγκώμια, τὸ, ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι· τὸ, ἄνδρα πελώριον· τὸ, ἠΰς τε, μέγας τε· Rom. p.402. τὸ, γεραρός· τὸ, βασιλῆϊ ἀνδρὶ ἐοικώς· τὸ, ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς, κρατερός τ᾽ αἰχμητής· τὸ, μάκαρ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον· τὸ, πολλοὺς αὐτῷ δεδμῆσθαι κούρους Ἀχαιῶν.

οα΄. Ὁ δὲ Πρίαμος τεχνικῶς καὶ συγκρίνει τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λαὸν πρὸς ἕτερον στρατὸν ἐνδόξων βασιλέων, ἱστορίαν παλαιὰν, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ῥήτορα Νέστορα, παραπλέκων τοῖς λόγοις αὐτοῦ, ἐνδεικνυμένου τοῦ Ποιητοῦ πολυτρόπως, καὶ εὐμεθόδως, τήν τε ἐν λόγοις ποικιλίαν, τήν τε πολυμάθειαν. Ὅτι δὲ θαυμάσας ὁ Πρίαμος ἔφη τὸ, Ὦ μάκαρ, καὶ ἑξῆς· δηλοῖ Ὅμηρος, εἰπών· Τὸν δ᾽ ὁ γέρων [4] ἠγάσσατο, τουτέστιν, ἐξεπλάγη, φώνησέν τε· ὦ μάκαρ, καὶ τὸ ἐφεξῆς. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι νῦν μὲν, τὸ,

1. κλιμακωδὸν) l. κλιμακηδὸν. Polit.
2. ἕως πεντασυλλαβίας) Quinquaſyllabæ voces in fine hexametri a Lucretio uſurpantur. lib. primo:
Ut puerorum ætas improvida ludificetur.
& aliis in locis. *Salvinus.*
3. κέρ᾽ ἀγλαὲ) Videtur Euſtathius unâ junctim voce legiſſe κεράγλαε. Sic enim hæc vox gradatim ſupra τὸ Τοξότα, unâ creſcit ſyllabâ, tamquam ex quaternis ipſa ſyllabis compoſita. Sed tamen diviſis vocibus, legendum eſt, κέρα ἀγλαὲ, in verſu hoc Homerico:

Τοξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.
Κέρα ἀγλαὲ exponit vetus Scholiaſta: καλλωπιζόμενε τῇ πλοκῇ τῶν τριχῶν. Κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὰς τρίχας ἐκάλουν, Politus.
Ceterùm ſi, non attentâ verſûs ratione, κέρ᾽ ἀγλαὲ cum apoſtropho legi poſſit; perinde legeretur, ac ſi una vox eſſet, ac proinde eſſet vox quadriſyllaba. *Salvinus.*
4. ἠγάσσατο, τουτέστιν, ἐξεπλάγη) Heſychius: ἠγάσσατο, ἐξεπλάγη. Polit.

[1] τὸ, μοῖρα, ἐπ' ἀγαθῷ εἴληπται ἐν τῷ, μοιρηγενές. Δηλοῖ γὰρ τὸν ἐν εὐμοιρίᾳ γεννηθέντα, καὶ, ὡς ἐφεξῆς δηλοῖ, τὸν ὀλβιοδαίμονα. Ὅτε δὲ εἴπῃ, Ἡμῶν ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται· οὐκ εὔφημόν τι ἡ μοῖρα δηλοῖ. Τὸ δὲ ὀλβιόδαιμον, παρῳδηθὲν ὕστερόν ποτε τὸν ὀλβιογάστορα, καὶ τὸν κοιλιοδαίμονα προέφηνεν· ὧν τοῦ μὲν, χρῆσις παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, [2] Εὐρύβατε κνισολοιχέ, οὐχ ἔσθ' ὅπως οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. τοῦ δὲ, ἐν τῷ, [3] Γάστρων, καὶ κοιλιόδαιμον, οὐδὲν ἄλλο σὺ εἶδας, οὐ λόγους διεξοδικοὺς εἰπεῖν, οὐχ ἱστορίας μνησθῆναι. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ, ὀλβιόδαιμον, προπαροξύνεται, κανόνι τοιούτῳ. Τὰ εἰς ων βαρύτονα, μακρᾷ παραληγόμενα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς ον, προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα. οἷον, ὦ Μαχᾶον. ὦ Ἀρεταῖον. ὦ Ἱκεταῖον. [4] Σύνθετα δὲ ὄντα, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, Κυλλοπόδιον, Ποσείδαον, ὀλβιόδαιμον. [5] Ὄλβιος δέ ἐστιν ὁ τὸν ὅλον βίον, ἤτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. Τινὲς δὲ ὄλβιόν φασι κυρίως, τὸν ἀπὸ γεωργίας πλούσιον, οὗ ἐν ὀλαῖς, ἤτοι κριθαῖς, ὁ βίος· [6] ἃς καὶ οὐλὰς ἡ ποίησις λέγει. ἐξ ὧν, ὡς ἀπὸ μέρους, τὰ ἐκ γῆς δηλοῦται ἀγαθά. Αἱ δὲ ῥηθεῖσαι ὀλαὶ, καὶ τὸν ὅλμον ἴσως παράγουσιν, ἐν ᾧ δηλαδὴ αἱ τοιαῦται ὀλαὶ μύονται εἰς πτισάνης σκευήν.

οβ'. Ἀμπελόεσσαν τὴν Φρυγίαν καλεῖ, τοιαύτην, ὡς εἰκὸς, οὖσαν κατὰ τὸ ἀμπέλων εὐφορεῖν. καὶ ὅτι Ὀτρεὺς ὁ Δύμαντος, καὶ Μυγδὼν ὁ Ἄκμονος, Φρυγίας βασιλεῖς, ἐπικουροῦντός ποτε Πριάμου, τὸν πρὸς Ἀμαζόνας ἐξήγαγον πόλεμον, στρατευσάμενοι παρὰ Σαγγαρίῳ. Φησὶ γοῦν ὁ Ποιητικὸς Πρίαμος οὕτω· ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· ἔνθ' ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους, λαοὺς Ὀτρῆος, καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο· οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην, ἤγουν ἐν αὐτοῖς ἠριθμήθην, ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμα-

partem ſumpta eſt vox hæc, μοῖρα, *fatum*, *ſors*, *fortuna*, in τῷ, μοιρηγενές, *bono fato nate*, *fortunate*, *felici ſorte in lucem edite*. Significat enim τὸν ἐν εὐμοιρίᾳ γεννηθέντα, *hominem bono fato natum*, atque, ut proximè ſtatim explicat, τὸν ὀλβιοδαίμονα, *fortunatum*, *bonæ compotem fortunæ*. Cum verò ait: Ἡμῶν ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται· *Noſtrum utri mors*, *& fatum paratum eſt*, ἡ μοῖρα, *ſors*, *ſeu fatum*, nihil omnino fauſti, auſpicatique ſignificat. Τὸ ὀλβιόδαιμον, *fortunate*, præluxit, ut poſterioribus aliquando temporibus inde per parœdiam dicerent τὸν ὀλβιογάστορα, *eum*, *qui beatitatem ſuam in eo ponit*, *ut ventri indulgeat*, *ſeu hominem a ventre beatum*, & τὸν κοιλιοδαίμονα, *eum*, *cui deus eſt venter*. Quarum ſanè vocum exempla extant apud Deipnoſophiſtam: illius quidem, eo loci: Εὐρύβατε κνισολοιχὲ, οὐκ ἔσθ' ὅπως, οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. *Eurybate catillo*, *non eſt*, *quin tute ſis a ventre beatus*. alterius verò, in his verbis: γάστρων, καὶ κοιλιόδαιμον, οὐδὲν ἄλλο σὺ εἶδας, οὐ λόγους διεξοδικοὺς εἰπεῖν, οὐχ ἱστορίας μνησθῆναι. *Lurco*, *quique beatum te putas*, *cum ventri indulges*, *non aliud quidquam in noſti*, *non percurrere aliquid oratione*, *ſuſèque explicare*, *non hiſtoriam commemorare*. Ad hæc ſciendum, τὸ, ὀλβιόδαιμον, *fortunate*, vocem eſſe proparoxytonam, regulâ iſtiuſmodi: Nomina barytona in ων, quorum penultima longa, quæque vocandi caſum habeant in ον, ſi ſunt ea ſimplicia, circumflectuntur in penultimâ. Exempli cauſſâ, ὦ Μαχᾶον, *o Machaon*, ὦ Ἀρεταῖον, *o Aretaon*, ὦ Ἱκεταῖον, *o Hicetaon*. Sin autem ſunt compoſita, accentum retrahunt. Κυλλοπόδιον, *Loripes*. Ποσείδαον, *Neptune*. ὀλβιόδαιμον, *fortunate*. Ὄλβιος, *beatus*, *ſeu bonorum beatâ copiâ affluens*, ille eſt, qui τὸν ὅλον βίον, *totam vitam*, ſeu totum vitæ ſpatium, beatè, ac feliciter tranſigit, ſeu qui per totam vitam bonâ fortunâ utitur. Aliqui tamen ὄλβιον, *beatum*, *ac locupletem*, propriè eum eſſe dicunt, qui ex agrorum culturâ dives, atque opulentus evadit: cujus βίος, *victus*, *ſeu facultates*, ἐν ὀλαῖς, ſeu κριθαῖς, *in frugibus hordeaceis*: quas & οὐλὰς vocant Poëtæ. ex quibus, tamquam ex parte, bona, ac fructus terræ ſignificantur. Hæ autem, quas diximus, ὀλαὶ, *fruges hordeaceæ*, ex ſe fortaſſis derivant τὸν ὅλμον, *mortarium*, in quo nimirum iſtæ ὀλαὶ, *hordeaceæ fruges*, ad pultem conficiendam, μύονται, *comminuuntur*.

LXXII. Ἀμπελόεσσαν, *vitiferam*, *ſeu vitibus abundantem*, vocat Phrygiam, quòd ea, ut videtur, ſit talis, quatenus vites in eâ ubertim proveniunt. Narrat item, ut Otreus, Dymantis filius, & Mygdon, filius Acmonis, Phrygiæ reges, ſuppetias quondam ferente Priamo, educto contra Amazonas exercitu, caſtra apud Sangarium poſuerunt. Sic igitur Poëticus hic Priamus loquitur: *Quondam etiam Phrygiam vitiferam ingreſſus ſui: ubi Phrygas plurimos vidi*, *homines equorum agitandorum perquam peritos*, *copias Otrei*, *& Mygdonis*, *diis ipſis æquiparabilis: qui quidem tunc caſtra ad Sangarii ripas habebant*. *Etenim ego*, *auxiliaris quum eſſem*, *cum iis recenſebar*, videlicet in iis adnumerabar, *tempore illo*, *quando Ama-*

1. τὸ, μοῖρα, ἐπ' ἀγαθῷ εἴληπται ἐν τῷ, μοιρηγενές) Etymologici Magni Auctor v. μοῖρα. σημαίνει τὴν εὐτυχίαν, ὡς τὸ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. τουτέστιν, ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε. σημαίνει καὶ τὸν θάνατον. Heſychius: μοιρηγενὲς, ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε. Μοιρηγενὴς, ἀγαθῇ γεγονὼς μοίρᾳ. Polit.

2. Εὐρύβατε) Amphis in Gynæcomaniâ apud Athenæum lib. 9 c. 8. Polit.

3. γάστρων, καὶ κοιλιόδαιμον) Verba Cynulci ad Ulpianum apud Athenæum lib. 3 c. 17. Eupolis hac voce κοιλιοδαίμων uſus in Aſſentatoribus. Polit.

4. Σύνθετα δὲ ὄντα, ἀναδίδωσι τὸν τόνον). Etymologici Magni Auctor: τὰ εἰς ων σύνθετα, ὅτι εἰς ον ἔχει τὴν κλητικὴν, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. οἷον, Ἀγάμεμνον, ὀλβιόδαιμον, κακόδαιμον, Αὐτόμεδον, χαμαίλεον, ἰσόχθον, κυλλοπόδιον. προπαροξύνονται, ὅτι ... ἡ κλητικὴ, διὰ τὸ, ὦ χαλκοχίτων, καὶ φιλοπτόλεμον. ... εἰς ων ἔχουσι τὴν κλητικὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὦ μεγάλου γράφεσθαι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον. Πρόσκειται σύνθετα· διὰ τὸ Ἱκετάον, καὶ Μαχάον, καὶ Ἀρετάον. ταῦτα γὰρ οὐ προπαροξύνονται ... κλητικόν· ἁπλᾶ γάρ ἐστι, καὶ οὐχὶ σύνθετα. Adde καὶ μακρᾷ παραληγόμενα. Polit.

5. Ὄλβιος δέ ἐστιν ὁ τὸν ὅλον βίον, ἤτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων) Etymologici Magni Auctor: ὄλβιος δὲ λέγεται, ὁ ὅλον τὸν βίον τῆς ζωῆς, ἢ χρόνον, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. Heſychius: ὄλβιος, πλούσιος, εὐδαίμων, ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός. Polit.

6. ἃς καὶ οὐλὰς ἡ ποίησις λέγει) Hinc Iliad. l. α. οὐλοχύτας. falſam molam fuderunt. Salvinus.

Amazones viragines venerunt. Sed ne ii quidem tot erant, quot Achivi ἑλίκωπες, ob oculos nigri, qui & alibi ſic vocantur. Hoc autem loci ἐσήλυθον, *ingreſſus fui*, intelligitur per anaſtrophen, ſeu inverſionem præpoſitionis, ita ut ſit: ἐς Φρυγίαν ἤλυθον. *in Phrygiam veni.* Idque pariter ſeſe habet, atque τὸ, κατέδυ Τρώων πόλιν. *ſubiit, ſeu intravit urbem Trojanorum.* Similiter enim ſeſe habent, τὸ, εἰςῆλθε χώραν, *ingreſſus eſt regionem*, atque τὸ, κατέδυ πόλιν, *ſubiit, ſeu intravit urbem.* Ceterùm Phrygia, juxta veteres ſcriptores, intelligenda eſt Magna, quæ jacet ad Sangarium flumen, non Parva, ubi Troja. His de Phrygiis dictum eſt ad Periegetam. Porrò autem αἱ Ἀμαζόνες, *Amazones*, de quibus pariter ipſis fuſiùs tractant Commentarii in Periegetam, hoc dictæ ſunt nomine, aut ex eo, quòd τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν, *mammarum alteram*, mutilabant, quaſi ſcilicet μονόμαζοι, *unimammæ, ſeu unam, ſolamque mammam habentes*, ut ne ſcilicet in jaciendis ſagittis quidquam difficultatis, aut impedimenti experirentur: quandoquidem, ut Poëta ait, in iis, qui arcum intendebant, ſagittaſque mittebant, nervus mammæ, arcui ferrum admovebatur. Aut ex eo, quòd ut plurimùm non μάζαις, *mazis*; ſed carnibus, ac ferme teſtudinibus, ut in hiſtoriis proditum eſt, lacertiſque, ac ſerpentibus, in cibum uterentur. Litterâ autem ἀ notari interdum unitatem, palam facit τὸ ἁπλοῦν, *ſimplex*, ideſt, μόνον πέλον, videlicet ἕν, *id quod unum eſt, ſive unicum*, quaſi ἅπελον, non certè quidem διπλοῦν, *duplex, ſeu duplum.*

LXXIII. Ferunt fabulæ, Amazones e Marte, & Harmoniâ, nymphâ Neide, genus traxiſſe. Fama etiam erat, eas equis ignem ſpirantibus invectas, tum in alia loca, tum etiam in Phrygiam, incurſionem feciſſe, expeditionis illius ducibus, Melanippe, & aliis quibuſdam. Amazones autem perilluſtres, tum aliæ memorantur, tum Hippolyta, Theſei poſtmodum uxor, Antiope, Anæa, Andromache, Glauce, Penthesilea. Amazonibus porrò univerſis jam inde a teneris unguiculis τὸν δεξιὸν μαςὸν, *mamillam dextram*, aduri conſueviſſe, qua etiam de cauſſâ Amazones ſunt vocatæ, luculentè teſtatur ſuâ in Hiſtoriâ Geographus: apud quem hæc etiam leguntur: Quis crediderit, mulierum exercitum, aut civitatem, aut gentem conſiſtere ſine viris potuiſſe? neque ſolùm conſiſtere; ſed etiam expeditionem in regionem alienam fe-

Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Ἀλλ' οὐδ' αἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ, οἳ καὶ ἀλλαχοῦ οὕτω κληθέντες. Ἐν τούτοις δὲ τὸ ἐσήλυθον, νοεῖται μὲν καὶ κατὰ ἀναστροφὴν, ἵνα ᾖ, καὶ ἐς Φρυγίην ἤλυθον· δύναται δὲ εἶναι ὅμοιον καὶ πρὸς τὸ, κατέδυ Τρώων πόλιν. Ὁμοιοῦνται γὰρ, τὸ, εἰσῆλθε χώραν, καὶ κατέδυ πόλιν. Φρυγίαν δὲ νῦν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νοητέον τὴν μεγάλην, τὴν παρὰ τὸν ποταμὸν Σαγγαρίον, οὐ τὴν μικρὰν, περὶ ἣν καὶ ἡ Τροία ἐστίν. [1] Εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες, περὶ ὧν καὶ αὐτῶν πλατύτερον αἱ τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦσι παρεμβολαὶ, καλοῦνται οὕτω, [2] ἢ παρὰ τὸ πηροῦν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν, αἱ οἱονεὶ μονόμαζοι, [3] ὡς ἂν μὴ ἐμποδίζοιντο ἐν τῷ τοξεύειν· εἴγε, [4] κατὰ τὸν Ποιητὴν, ἐπὶ τῶν τοξευόντων νευρὴ μὲν μαζῷ ἐπέλαζε, τόξῳ δὲ σίδηρος, [5] ἢ παρὰ τὸ πολλὰ μὴ χρῆσθαι μάζαις, κρέασι δὲ, καί που καὶ χελώναις, ὡς αἱ ἱστορίαι φασὶ, [6] καὶ σαύραις, καὶ ὄφεσιν. Ὅτι δὲ τὸ ἀ σημαίνει ποτὲ καὶ μόνωσιν, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἁπλοῦν, [7] ὅπερ ἐστὶ μόνον πέλον, ἤγουν ἕν, ὡς εἰ ἄπελον, οὐ μὴν διπλοῦν.

ογ'. Ἄρεος δὲ μυθεύονται ἀπόγονοι εἶναι, καὶ Ἁρμονίας, νύμφης ναΐδος. Ἐλέγοντο δὲ καὶ ἐπὶ πυρπνόων ἵππων ὀχούμεναι, ἄλλους τε τόπους καταδραμεῖν, καὶ τὴν Φρυγίαν δὲ, ἡγουμένων αὐταῖς τῆς στρατείας, Μελανίππης, καὶ ἑτέρων τινῶν. Ἐπιφανεῖς δὲ ἱστοροῦνται Ἀμαζόνες, ἄλλαι τε, καὶ Ἱππολύτη, ἡ Θησέως ὕστερον γυνὴ, Ἀντιόπη, Ἀναία, Ἀνδρομάχη, Γλαύκη, Πενθεσίλεια. Ὅτι δὲ [8] τὸν δεξιὸν μαστὸν ἐκ νηπίων πᾶσαι Ἀμαζόνες ἐπεκαίοντο, διὸ καὶ Ἀμαζόνες ἐλέγοντο, καὶ ἡ τοῦ Γεωγράφου ἱστορία δηλοῖ· παρ' ᾧ καὶ ταῦτα κεῖται. Τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος, συσταίη ἂν, χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους [9] ποιήσεται ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρα-

1. *Εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ*) His de Phrygiis non in libro ſupereſt. *Polit.*

2. *ἢ παρὰ τὸ πηροῦν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν, αἱ οἱονεὶ μονόμαζοι*) Etymologici Magni Auctor: *Ἀμαζόνες. ἐκ τοῦ μαζὸς, καὶ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἀμαζόες· ἐπεὶ τὸν μὲν θάλλειν τὸν δεξιὸν ἔκοπτον, ἢ ἔκαιον, ἵνα μὴ ἐμποδίζωνται τοξεύουσαι.* Polit.

3. *ὡς ἂν μὴ ἐμποδίζοιντο ἐν τῷ τοξεύειν*) Curtius lib. 6. de Amazonibus: *Aduritur dextra (mamma) ne arcus faciliùs intendant, & tela vibrent.* Polit.

4. *κατὰ τὸν Ποιητὴν*) Poëta de Pandaro:

Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. Polit.

5. *ἢ παρὰ τὸ πολλὰ μὴ χρῆσθαι μάζαις*) Euſtathius ad Dionyſium Periegetam: *Ἀμαζόνες ἐκαλοῦντο, κατά τινας, οὐ μόνον ὡς μονόμαζοι (ἐπεκαίοντο γὰρ βρέφεσιν τὸν δεξιὸν μαζὸν, ὡς ἂν μὴ ἐπικωλύοι τὸ τοξεύειν) ἀλλὰ καὶ οἷα μὴ μάζαις, ἀλλὰ κρέασι θηρίων ἐπιτρεφόμεναι.* Etymologici Magni Auctor: *ἢ ὅτι μαζοῦ, καὶ τροφῆς οὐ μετεῖχον, ἀλλ' ὄφεσι, καὶ ἄλλοις τισὶ θηρίοις ἐτρέφοντο, σαύραις, καὶ χελώναις· παρὰ τὸ μάζαις μὴ χρῆσθαι, ἤγουν τροφαῖς, ἀλλὰ κρέασιν.* Politus.

6. *καὶ σαύραις*) Unde Amazones, de quorumdam ſententiâ, dictæ *Σαυρομάτιδες*, quaſi *Σαυροπάτιδες*. Euſtathius ad Periegetam: *ἐκαλοῦντο δέ ποτε καὶ Σαυρομάτιδες, διὰ τὸ ἐν Σαυροματικῇ τινι Σκυθίᾳ οἰκῆσαι, καθάπερ προγέγραπται ἐν τοῖς περὶ Σαυροματῶν, ἢ οἱονεὶ Σαυροπάτιδες, διὰ τὸ σαύρας πατεῖν, ὅ ἐστι γεύεσθαι. πατεῖσθαι γὰρ ἐσθίειν ἐστίν.* Politus.

7. *ὅπερ ἐστὶ μόνον πέλον, ἤγουν ἕν, ὡς οἷον ἄπελον*) τὸ ἁπλοῦν, non eſt ab ἀ, particulâ στερητικῇ, ſeu privativâ; ſed ab ἅμα, *ſimul*, ideoque denſo efferetur ſpiritu, & πλέω, *navigationem*, quaſi res ſimul confectæ, ſeu unius tantum navigationis: ſimplex res. *Salvinus.*

Τὸ ἁπλοῦν non dicit Euſtathius eſſe ab ἀ, particulâ στερητικῇ· ſed ab ἀ, quæ eſt nota unitatis. quod mihi certè valde probabile. Sicuti enim a δύο, & πέλω, fit διπλόος. διπλοῦς· ſic etiam ab ἀ, quæ eſt nota unius, & a πέλω, fieri videtur τὸ, ἁπλόος, ἁπλοῦς, ὁ πέλων ἕν. Etymologici Magni Auctor: *Ἁπλοῦς. ὥσπερ παρὰ τὸ δύο, καὶ τὸ πέλω, γίνεται διπλόος διπλοῦς· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἅλφα τὸ σημαῖνον τὸ ἕν, καὶ τὸ πέλω τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχω, γίνεται ἁπλοῦν, τὸ ἓν ὑπάρχον· ἢ σημαῖνον τὸ ἕν, καὶ τὸ πέλω, ἅπλος· καὶ συζυγεῖ, ἁπλοῦς, ὁ πέλων ἕν.* Τὸ ἁπλόος malim ego cum adſpiratione ἅπλος. Non enim hic eſt, ut diximus, τὸ ἀ στερητικὸν. quod in confeſſo eſt ψιλοῦσθαι. Politus.

8. *τὸν δεξιὸν μαστὸν*) Pro etymologiæ ratione ſcribendum fuerit, *τὸν δεξιὸν μαζὸν*. Nam ἀπὸ τοῦ μαστοῦ, Ἀμαστόνες, non Ἀμαζόνες, vocarentur. Vulgatus tamen Strabo, μαστόν. Politus.

Quia μαστὸς fortaſſe vox erat, quàm μαζὸς, vulgatior. *Salvinus.*

9. *ποιήσεται ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατήσει*) Strabo: *ποιοῖτο ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατήσειεν.* Alii *ποιήσαιτο*. *Polit.*

κραΐνοι; ὅμοιον γὰρ τοῦτο, ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ, τοὺς μὲν ἄνδρας τοὺς τότε, γυναῖκας γεγονέναι·[1] τὰς δὲ γυναῖκας, ἄνδρας. Φέρεται δὲ ἱστορία καὶ τοιαύτη.[2] Ἀμαζών τις Ἀλεξάνδρῳ συμμίξαι λέγεται ἐν Ὑρκανίᾳ, καὶ συγγενέσθαι, τεκνοποιΐας χάριν. Δῆλον δὲ, ὅτι ἀπ' αὐτῶν καὶ παροιμία φέρεται τὸ, ἄριστα χωλὸς[3] οἰφεῖ. Ἐπήρουν μὲν γὰρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀῤῥένων σκέλος, ἢ δεξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὖσι, κατὰ Παυσανίαν, Ἀντιάνειράν φασι, μίαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν οὖσαν, καὶ ἀκόλαστον, εἰπεῖν· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ὡς ἀρκουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς. Ὅτι δὲ οὐ μόνον χωλὸς ὁ τὸν πόδα πεπηρωμένος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν χεῖρα κυλλὸς,[4] δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. Τοὺς δὲ Φρύγας, αἰολοπώλους λέγει,[5] ὡς εἴ τις εἴποι ταχυΐππους,[6] ἢ γράφεται ἱππικοὺς ἱππότας, ὡς ἐφ' ἵππων κινουμένους. αἰόλλω γὰρ, τὸ ταχέως, δίκην ἀέλλης, κινῶ. ἢ ποικίλως ἱππαζομένους. Τὸ δὲ παρ' ὄχθας, ἀντὶ τοῦ κατὰ ὄχθας. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, παρ' ὄχθαις φασίν. Ἀντιάνειραι δὲ Ἀμαζόνες, αἱ τοῖς ἐξισούμεναι πρὸς ἀνέρας,[7] ὡς οἷον ἴσανδροι· ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. καὶ ὡς ἂν τις ἀστείως ἐρεῖ δυσάνειραι.

Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ἐστί·
Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν, ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὣς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους, καὶ μήδεα πυκνά.

οδ΄. Ὀδυσσεὺς, μείων μὲν κεφαλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καθά φησιν ὁ Ὁμηρικὸς Πρίαμος· εὐρύτερος δ' ὤμοισιν, ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.[8] Τοῦτον λέγει, καθημένων Ἀχαιῶν, καὶ Τρώων, ὡς φιλοβασιλέα ὄντα, διευθετεῖν τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς μονομαχίας, περιϊόντα ἡσύχως, οἷα βραβευτήν. διὸ καὶ[9] κτίλῳ ἀρνειῷ αὐτὸν εἰκάζει, τῷ ἡμερωτάτῳ τὸν ἄνδρα. καὶ ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ, διερχομένῳ μέγα πῶυ οἰῶν λευκῶν, καὶ οὕτω περιφανεῖ ὄντι. Φησὶ γάρ· Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ· αὐτὸς δὲ, κτίλος ὣς, ἐπι-

fecisse, eâque potitum fuisse? Hoc enim perinde est, ac siquis diceret, viros eâ tempestate, mulieres; mulieres, viros exstitisse. Quin & eadem Historiâ ita proditum est: Amazon quædam dicitur, prolis suscipiendæ caussâ, corpus commiscuisse, consuetudinemque cum Alexandro in Hyrcaniâ habuisse. Constat quoque, ductâ ab iis origine, adagium hoc circumferri: ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. *Claudus optimè furit.* Amazonibus enim quum in more positum esset, ut perhibent, ut pueros masculos, detorto crure, aut dexterâ manu perversâ, mancos, atque inutiles redderent; Scythæ verò eas allicerent, atque invitarent, ut jungi secum vellent, qui corpore essent perfecti, atque integri, ut legere quidem est apud Pausaniam; Antianiram, unam Amazonum, audacem petulantemque feminam, respondisse ajunt: *Claudus optimè furit:* quòd scilicet οἱ χωλοὶ, *claudi, ac manci*, satis eis facerent. Neque verò χωλὸς, *claudus*, tantùm dictus is, qui pede captus est, seu claudicat; sed etiam is, qui mancus est manu, ut manifestum est ex veteribus scriptoribus. Phrygas vocat αἰολοπώλους, *equorum agitatores*, perinde ac siquis diceret veloces in equis, vel scriberet equites equestres, quippe qui in equis moverentur, ac currerent. αἰόλλω enim idem est, ac velociter, ἀέλλης, *turbinis*, instar, moveo. aut denique perinde est, ac si diceret variè equitantes. Τὸ παρ' ὄχθας, *propter ripas, seu secùs ripas*, dictum est pro, κατὰ ὄχθας, *juxta ripas*. Verùm qui post Homerum scripserunt, dicunt παρ' ὄχθαις, *apud ripas, sive ad ripas*. Amazones denique ἀντιάνειραι, *viragines*, idest, viris exequatæ, tamquam viris pares, & iis æquiparabiles; seu virorum adversariæ, & ut quis lepidè, atque urbanè dixerit, δυσάνειραι, *viris infestæ, & hostes virorum*.

Secundò rursus Ulyssem conspicatus, interrogavit senex:
Dic age mihi & hunc, chara filia, quisnam sit:
Minor quidem capite Agamemnone Atridâ.
Humeris verò, & pectore latior visu.
Arma quidem ejus jacent in terrâ almâ;
Ipse verò, arietis instar, obit ordines virorum.
Arieti eum ego assimilo velleris nigri,
Qui ovium magnum gregem percurrit candidarum.
Illi respondit deinde Helena Jove nata:
Hic porrò Laertiades, multi vir consilii Ulysses,
Qui nutritus est in populo Ithacæ, quamvis asperioris,
Sciens omnimodos dolos, & consilia prudentia.

LXXIV. Ulysses, minor ille quidem capite Agamemnone, ut Priamus Homericus ait; sed tamen humerorum, & pectoris majori latitudine esse videbatur. Hunc, quippe regis studiosiorem, interea dum Græci, & Trojani considebant, narrat, quietè circumeundo, tamquam certaminis judicem, ac moderatorem, ea disposuisse, ac præparasse, quæ ad singularis certaminis locum pertinebant. Ideoque duci gregis arieti eum assimilat, hominem placidum, ac mitem cicuri maximè animanti; & arieti velleris densioris, qui magnum candidarum ovium gregem percurrat; itaque conspicuum sese, valdèque adspectabilem præbeat. Sic enim habet: *Arma quidem ejus in terrâ almâ jacent. Ipse verò, ut κτίλος, aries, ordines virorum obambulat.*

Ego

1. τὰς δὲ γυναῖκας, ἄνδρας) Simile illud Xerxis de Artemisiâ: Οἱ μὲν ἄνδρες, γεγόνασί μοι γυναῖκες· αἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες. Polit.
2. Ἀμαζών τις) Thalestris nomine, seu Thalestria. *Polit.*
3. οἰφεῖ) ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει. Diogenianus. *Polit.*
4. δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν) Eupolis: Ὢν χωλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρα τὴν ἀριστεράν. Polit.
Hic claudus alterâ manu, per figuram videtur dictum. *Salvin.*
5. ὡς εἴ τις εἴποι ταχυΐππους) Hesychius: αἰολοπώλους, ταχυπώλους, ἢ ποικιλοπώλους. αἰόλλω γὰρ τὸ κινῶ. Lege: αἰόλλω γὰρ τὸ κινῶ. Nisi fortè mavis, αἰολῶ. Polit.
6. ἢ γράφεται) Malim γράφεται. Polit.

7. ὡς οἷον, ἴσανδροι) Sic ἀντίθεος idem, ac ἰσόθεος. Hom. ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, divino Ulyssi. Salvinus.
Hesychius: ἀντιάνειραι, Ἀριστάρχῳ, ἴσανδροι. τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαζόνων, ἤτοι διότι ἀνδράσιν ἐναντιοῦνται, οὐ θέλουσαι αὐτοῖς συνοικεῖν. Etymologici Magni Auctor: Ἀντιάνειρα, ἐπίθετον Ἀμαζόνος, ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὰς ἴσας ἀνδράσιν· ἔνιοι δὲ τὰς ἀντιαζούσας, ἢ ἐναντιουμένας τοῖς ἀνδράσι τῇ οἰκείᾳ δυνάμει· ἐξ οὗ πολεμικάς. Virgilius de Penthesileâ: *audetque viris concurrere virgo*. Hæc est ἀντιάνειρα. Politus.
8. Τοῦτον λέγει) lego, Τοῦτον. Polit.
9. κτίλῳ ἀρνειῷ) τῷ τῶν οἰῶν ἡγεμόνι, κριῷ. Polit.

Ego quidem ἀρνειῷ, arieti, eum aſſimilo, velleris denſioris, qui candidarum ovium magnum gregem percurrit. Eſt autem κτίλος, idem atque tractabilis, ſeu cicur, & manſuetus, a verbo κίω, quod ſignificat *eo*, ſeu *vado*, ideſt, is, qui viam alius præit, ductorque eſt aliorum. ex quo etiam ἐκτιλωμένος, *manſuefactus*, *ſeu delinitus*, apud Pauſaniam, is, qui alteri cuiquam factus eſt familiaris, ſeu in alicujus familiaritatem eſt receptus; verbumque κτιλῶσαι, *manſuefacere*, *delinire*, *demulcere*, apud Herodotum, ubi ſic ait: ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. *deliniverunt*, *ſibique conciliarunt reliquas Amazonas*. videlicet, uxores, quum eas demulſiſſent, habuerunt. Verùm Porphyrius nomen etiam proprium agnoſcit Ctilum quemdam, quem Jove ortum affirmat. Ἀρνειὸς porrò, non agnellus eſt; ſed agnus adultior, jamque aries. Idque manifeſtum eſt ex eo ipſo, qui ſaluti fuit Ulyſſi. Ille enim, utpote ἀρνειός, *agnus adultior*, appellatus eſt a Cyclope κριὸς πέπων, *aries maturus*, *atque grandævus*. Oritur ὁ ἀρνειὸς ἀπὸ τοῦ ἀρνός, *ab agno*, & ſimiliter dicitur, atque ὁ ἀδελφειός, *frater*, ἀφνειός, *opulentus*, Ἀλφειός, *Alpheus*, Σπερχειός, *Spercheus*, aliaque hujus generis.

LXXV. Τὸ πηγεσιμάλλῳ dictum eſt pro μελανομάλλῳ, *nigrum vellus habenti*. Aries enim, qui iſto eſt colore, conſpicuus admodum eſt, atque inſignis in magno grege ovium candidarum. Nam & κῦμα πηγὸν idem eſt, quod μέλαν. *fluctus niger*. Alii tamen πηγεσίμαλλον intelligunt τὸν λευκόμαλλον, *eum, qui candido eſt vellere:* quippe quum Lycophron capillos canos vocaverit πλόκαμον πηγόν, *cæſariem albam*. Sed videndum, ne forte ſit verbum πηγῶ, πηγέσω, *compingo*, *compingam*, ex quo πηγεσίμαλλος, *is, qui vellere eſt compacto, ac denſo*; aut τὸ πῆγος, *ſal*, ex quo ortum duxerit ὁ πηγεσίμαλλος, *qui vellus habet bene compactum:* ſicuti ex ἔγχος, ἔγχεος, *lancea*, *lanceæ*, dictus eſt ὁ ἐγχεσίμωρος, *lanceis, ſeu haſtis exercitatus*, *bellicoſus*. Namque a πηγόν, *compactum*, *vel nigrum*, *vel album*, debebat eſſe ὁ πηγόμαλλος. Sciendum præterea eſt, ex veterum Grammaticorum obſervatione, rectum τοῦ, οἰῶν, *oviam*, nunquam Poëtam unâ ſyllabâ protuliſſe οἶς, *ovis;* ſed, ſolutâ per dialyſin diphthongo, ὄϊς. Sicuti per dialyſin diſſolvit etiam obliquos, niſi metrum prohibeat, ut in τῷ, οἰὸς ἀώτῳ. *ovis floridâ lana*, *ſeu vellere*. Et eſt nomen quidem diſyllabum rationi magis conſentaneum, atque analogiæ.

Tom. II. Ne-

ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, ὅς τ᾽ οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Ἔστι δὲ [1] κτίλος μὲν ὁ χειροήθης, καὶ ἥμερος, [2] ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος. ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος παρὰ Παυσανίᾳ ὁ συνήθης τινί· καὶ κτιλῶσαι ῥῆμα παρὰ Ἡροδότῳ, ἐν τῷ· ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. [3] ἤγουν εἰς γυναῖκας ἔσχον πραΰναντες. Πορφύριος δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε Κτίλον τινὰ, ὃν Διὸς λέγει ἀπόγονον. Ἀρνειὸς δὲ, οὐχὶ τὸ ἀρνίον, ἀλλ᾽ ὁ τέλειος, [4] καὶ ἤδη κριός. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ τὸν Ὀδυσσέα σώσαντος. ἐκεῖνος γὰρ, ἀρνειὸς ὢν, κριὸς πέπων ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος προσεφωνήθη. *Baſ. p. 306.*
[5] Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρνὸς ὁ ἀρνειὸς, ὁμοίως τῷ, ἀδελφειὸς, ἀφνειὸς, Ἀλφειὸς, Σπερχειὸς, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

οε´. [6] Τὸ δὲ πηγεσιμάλλῳ, ἀντὶ τοῦ, μελανομάλλῳ. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀρνειὸς, ἐν μεγάλῳ λευκῷ ποιμνίῳ διάδηλος. [7] Καὶ κῦμα γὰρ πηγὸν, τὸ μέλαν. [8] Οἱ δὲ, πηγεσίμαλλον τὸν λευκόμαλλόν φασιν· ὡς καὶ [9] τοῦ Λυκόφρονος πλόκαμον πηγὸν εἰπόντος τὴν λευκὴν πολιάν. Σκοπητέον δὲ, μήποτε ἐστὶ ῥῆμα πηγῶ πηγέσω, ἐξ οὗ πηγεσίμαλλος, ἢ τὸ πῆγος, ἐξ οὗ ἂν ὁ πηγεσίμαλλος γένοιτο· ὡς ἐκ τοῦ ἔγχος ἔγχεσιν ὁ ἐγχεσίμωρος. [10] ἀπὸ γὰρ τοῦ πηγὸν, ὁ πηγόμαλ- *Rom. p. 404.*
λος ὤφειλεν εἶναι. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν παλαιῶν, [11] τὴν τοῦ οἰῶν εὐθεῖαν, οὐδέποτε μονοσυλλάβως εἶπεν ὁ Ποιητὴς, οἷς· ἀλλὰ διαλελυμένως, ὄϊς. καὶ τὰς πλαγίους δὲ διαλύει, εἰ μὴ μέτρον κωλύει, ὡς ἐν τῷ, [12] οἰὸς ἀώτῳ. Καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τὸ δισύλ-

Y y σύλ-

1. κτίλος μὲν ὁ χειροήθης, καὶ ἥμερος) Etymologici Magni Auctor: τὸ δὲ ὅμηρος τάσσουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ἠθισμένου, καὶ γεγονότος ἡμέρου ζῴου. Politus.

2. ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι) Etymologici Magni Auctor: Κτίλος, ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων, καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, κίλος, καὶ κτίλος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κίειν τῶν λοιπῶν, ἤγουν προπορεύεσθαι. Polit.

3. ἤγουν εἰς γυναῖκας ἔσχον πραΰναντες) Herodotus: Οἱ δὲ λοιποὶ νεηνίσκοι, ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. μετὰ δὲ, συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα, οἴκεον ὁμοῦ, γυναῖκα ἔχων ἕκαστος ταύτην, τῇ τὸ πρῶτον συνεμίχθη. Polit.

4. καὶ ἤδη κριός) Heſychius: Ἀρνειός. ὁ τριετὴς κριός. Polit.

5. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρνὸς ὁ ἀρνειὸς, ὁμοίως τῷ, ἀδελφειός) Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τοῦ ἀρὴν ἄρενος, κατὰ συγκοπὴν, ἀρνός· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρνὸς γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου, ἀρνειός, ὥσπερ ἀδελφός, ἀδελφειός. Polit.

6. Τὸ δὲ πηγεσιμάλλῳ, ἀντὶ τοῦ μελανομάλλῳ) Etymologici Magni Auctor v. πηγεσιμάλλῳ. καὶ σημαίνει τὸν μέλανας μαλλοὺς ἔχοντα. πόθεν δῆλον; ἐκ τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποιητοῦ· Ὅς τ᾽ οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. ὁ γὰρ τοιοῦτος, φοβερὸς φαίνεται ἐν πλήθει προβάτων. Polit.

7. Καὶ κῦμα γὰρ πηγὸν, τὸ μέλαν) Etymologici Magni Auctor v. πηγός· σημαίνει καὶ τὸ μέλαν, κατὰ διάλεκτον, ὡς τὸ, κύματι πηγῷ. Poeta in Odyſſeâ:

Ῥεῖα δ᾽ ἐπερχόμενον ἀνέμῳ, καὶ κύματι πηγῷ.

Polit.

8. Οἱ δὲ, πηγεσίμαλλον τὸν λευκόμαλλόν φασι) Nec modò τὸν λευκόμαλλον, ſed etiam τὸν δασύμαλλον, ἢ εὐπαγῆ, καὶ ἁδροὺς ἔχοντα μαλλούς. Suidas: Πηγεσίμαλλος ὁ δασύμαλλος. Etymologici Magni Auctor: ὁ δὲ πεπηγμένους, καὶ δασεῖς ἔχων τοὺς μαλλούς. Heſychius: Πηγεσιμάλλῳ. εὐπαγεῖ, καὶ ἁδροὺς ἔχοντι μαλλούς. πηγὸν γὰρ τὸ ἁδρόν. τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν· οἱ δὲ μέλαν. Πηγόν, οἱ μὲν λευκόν· οἱ δὲ μέλαν, ἢ ἁδρόν, ἢ μέγαν. Politus.

9. τοῦ Λυκόφρονος πλόκαμον πηγὸν εἰπόντος) Lycophron πλόκαμον. Sic enim ille:

Ὁ δ᾽ ἀμφὶ τύμβον τ᾽ Ἀγαμέμνονος δαμείς,
Χρυσῆδα πηγῷ νέρθε καλυπτὰ πλόκῳ.

Scholiaſtes: πηγῷ, τῷ μέλανι, ἢ εὐτραφεῖ ἀλλαχοῦ, νῦν δὲ τῷ λευκῷ. Polit.

10. ἀπὸ γὰρ τοῦ πηγὸν, ὁ πηγόμαλλος ὤφειλεν εἶναι) Facile fuerit Etymologis dicere, ἀπὸ τοῦ πηγὸν eſſe τὸ πηγεσίμαλλος, πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς. Politus.

11. τὴν τοῦ οἰῶν εὐθεῖαν) l. τὴν τοῦ οἰῶν, tribus ſyllabis per dialyſin. Etymologici Magni Auctor: Οἰῶν. Ὅς τ᾽ οἰῶν μέγα πῶϋ. Ἰλιάδος γ´. Ἀρίσταρχος, καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, δισυλλάβως, ὡς αἰγῶν. λέγει γὰρ, ὅτι ἡ εὐθεῖα μόνη ἐστὶν, οἶς. Διαμαρτάνει δέ. οὐδέποτε γὰρ ὁ Ποιητὴς μονοσυλλάβως εἶπε τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δισυλλάβως· Τοῖσι δ᾽ ὄϊς λάσιος. καὶ τὰς πλαγίας κατὰ διάστασιν λύει, εἰ μὴ κωλύει μέτρον. Νῶτον ἔδωκ᾽ ὄϊος. καὶ, Ταρσοὶ δ᾽ ἀπάτερθεν ὄϊν. καὶ, Μῆλ᾽ ὄϊές τε, καὶ αἶγες. Εἰ δὲ κωλύει μέτρον, οὐ κατὰ διάστασιν λέγει· οἰὸς ἀώτῳ. Politus.

Ἀπὸ τοῦ οἶς, inſerto digammate Æolico, ovis, ſicut ab ὠὸν, ovum, νέος, novus. Salvinus.

12. οἰὸς ἀώτῳ) Homerus in Odyſſeâ: κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ. Scholiaſtes: τῷ ἄνθει, καὶ τῷ καλλίστῳ τοῦ προβάτου. λέγει δὲ τοῦ ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων γεγονότος περιβολαίου. Politus.

σύλλαβον.[1] Οὐδὲ γάρ ἐστιν ἄλλο τοιοῦτον, εἰ μὴ παρὰ Ἀττικοῖς αὐτό τε, καὶ τὸ, φθοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι οὐ μικροπρεπὴς ἡ παραβολὴ, ὀΐεσσι τὸν τοσοῦτον λαὸν εἰκάζουσα. Πρὸς μόνον γὰρ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπιεικὲς εἴληπται, καὶ τὴν ἐκείνου ἠρεμαίαν, καὶ ἀκακοήθευτον ἐν τοσούτῳ λαῷ πρὸς τὸ παρὸν κίνησιν· εἰ καὶ τρόπον ἕτερον πολυμήχανος ἦν. Ἄλλως γὰρ, οὐδὲν ὅμοιον ἔχει οὔτε ἀρνειῷ ὁ ἡλικοῦτος Ὀδυσσεὺς, οὔτε ὀΐεσσιν ὁ τοσοῦτος στρατός. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, ὥσπερ πρὸ μικροῦ συντομωτάτῃ παραβολῇ χρησάμενος τῇ, ὄρνιθες ὡς, ἐπήγαγε πλατυτέραν ἑτέραν ἑρμηνευτικὴν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. Εἰπὼν γὰρ, ὅτι Ὀδυσσεὺς, κτίλος ὡς, ἐπεπωλεῖτο τὸν στρατὸν, ἐπήγαγεν· ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω, καὶ ἑξῆς. Τοῦτο δὲ καὶ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, κτίλος. Δῆλον γὰρ, ὅτι κτίλος ἐστὶν ἀρνειὸς, τὸ πᾶσι πᾶν περιερχόμενος, διὰ χειροήθειαν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ εὐρύτερος ἰδέσθαι, διφορεῖται τῇ φράσει. Ἔστι γὰρ εἰπεῖν, καὶ εὐρύτερος ἰδεῖν, κατὰ τὸ, καλὸς ἰδεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ος΄. Οὐδὲν ἐμποδὼν εἰς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ γένεσιν, φαυλότης πατρίδος. Καὶ τοῦτο ἔδειξε μὲν καὶ ἡ λυπρὰ Πέλλα, μέγαν βασιλέα προενεγκοῦσα τὸν Ἀλέξανδρον.[2] καὶ Ἀνάχαρσις δὲ ὁ Σκύθης αὐτὸ πιστοῦται·[3] καὶ ἡ τὸν σοφὸν δὲ Θεμίστιον προενεγκαμένη, ὡς ἐκεῖνός που ἱστορεῖ, μαρτυρεῖ. Δηλοῖ δὲ πρὸς ἄλλοις μυρίοις καὶ ἡ Ἰθάκη, νῆσος οὐ πολλοῦ λόγου ἀξία,[4] ἐξ ἧς, ὡς ἡ Ἑλένη φησὶ, τρηχείης οὔσης, ἔβλαστεν ὁ πολύμητις Ὀδυσσεύς· ὅς, φησι, τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, τῷ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, κραναῆς περ ἐούσης, εἰδὼς παντοίους τε δόλους, καὶ μήδεα πυκνά. Καὶ ὅρα, ὅτι καὶ νῦν Πρίαμος μὲν σωματικῶς, ἐπῄνεσε τὸν Ὀδυσσέα· Ἑλένη δὲ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου προέκυψε. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι τὸ εἰδὼς δόλους,[5] αἰτιατικῇ συνέταξεν, ἀλλαχοῦ δὲ γενικῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ, τόξων εὖ εἰδώς. καὶ, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων. καὶ ὅτι τὸ, παντοίους δόλους, οὐκ ἔστιν ἄκρατος ἔπαινος Ὀδυσσέως· εἴπερ οὐχ ἁπλῶς δό-

Neque enim aliud eſt nomen hujuſcemodi, niſi tum id ipſum apud Atticos, tum etiam τὸ, φθοῖς, *quod eſt genus placentæ*. Deinde obſerva, non humilem ſanè eſſe, neque pro rei magnitudine anguſtam, ipſam hanc comparationem, quæ ovium gregi tot copias, ac tantas aſſimilet. Nam ad unam dumtaxat manſuetudinem, lenitatemque Ulyſſis demonſtrandam ea adhibita eſt comparatio, atque ut illius placidus, & ab omni malitiâ, pravoque conſilio longè alienus per tantum exercitum in præſens inceſſus declararetur: tametſi alioquin multarum ille rerum eſſet callidus, atque ingenioſus machinator. Ceteroquin enim nihil ſimile habet, neque cum ariete tantus vir Ulyſſes, neque cum ovium grege tantus exercitus. Rurſus vide, ut, quemadmodum paullò ante, ubi uſus eſt breviſſimâ illâ comparatione, ὄρνιθες ὡς, *ceu aves*; fuſiorem alteram, explicationis cauſsâ, ſubjecit; ita etiam facit hoc loci. De Ulyſſe enim quum dixiſſet, eum, arietis inſtar, per exercitum inceſſiſſe, & obambulaſſe; ſubdidit: *Ego quidem eum arieti aſſimilo*, &c. Quod ſanè valet ad explicandum, quid ſit κτίλος, *aries*. Conſtat enim, κτίλον, *arietem*, eſſe agnum adultiorem, qui, quòd cicur ſit, atque tractabilis, univerſum ovium gregem obeat, atque obambulet. Sciendum autem eſt, τὸ, εὐρύτερος ἰδέσθαι, *latior viſu*, locutione biſariam variare. Eſt enim etiam dicere, εὐρύτερος ἰδεῖν, *latior, amplior que ad videndum*, ut καλὸς ἰδεῖν, *pulcher ad videndum*: aliaque hujus generis.

LXXVI. Nulli bono viro vilior abjectiorque patria impedimento eſt, ne in eâ ortum habeat. Cujus rei documento eſt tenue oppidum Pella, quippe quæ regem magnum Alexandrum protulerit. Ejuſque etiam rei fidem facit Anacharſis Scytha; itemque teſtimonium perhibet Themiſtii Philoſophi patria, ut ille alicubi narrat. Sed, præter innumera alia, id etiam perſpicuè oſtendit Ithaca, inſula non admodum memorabilis, quæ, ut eſſet aſperior, ut Helena ait, tamen in lucem edidit architectum illum conſiliorum, multâque inclytum prudentiâ, Ulyſſem: qui quidem, inquit, nutritus eſt ἐν δήμῳ, *in populo*, Ithacæ, quem etiam populum dicit in Odyſſeâ, quamvis eſſet ea inſula aſperior: quum ille tamen varios cujuſcumque generis dolos, prudentiaque conſilia optimè calleret. Ac vide, ut etiam nunc Priamus Ulyſſis laudes petat a corpore; & tamen Helena ad animum illius reſpiciat. Ad hæc obſerva, ut cum accuſandi caſu conſtruat τὸ, εἰδὼς δόλους. *ſciens, atque intelligens dolos*: tametſi alibi conſtruat id cum genitivo. ut ubi ait: τόξων εὖ εἰδώς. *ſagittariæ artis benè ſciens, atque intelligens*. &, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων. *artis fabrilis bene intelligens*. Rurſus, quod ait, παντοίους δόλους, *varios, atque omnigenos dolos*, non eſt ea pura, ac ſimplex laus Ulyſſis: quando-

qui-

1. Οὐδὲ γὰρ ἐστιν ἄλλο τοιοῦτον) nempe quod deſinat in οῖς. Plura ſunt quidem in ἰς· ſed in οῖς bina ſunt dumtaxat, quod ſciamus, apud Atticos, τὸ οἶς, & τὸ φθοῖς. Quare ἀναλογώτερον τὸ οἶς ἀσύλλαβον. Etymologici Magni Auctor: τὸ οἶς ἀσύλλαβον ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ μονοσυλλάβου. Πολλὰ γάρ ἐστιν εἰς ἰς λήγοντα ἐπ' εὐθείας ὀρθῶν· οὐδὲν δὲ εἰς οῖς, εἰ μὴ μόνον τὸ οἶς παρ' Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φθοῖς. Politus.

2. καὶ Ἀνάχαρσις δὲ ὁ Σκύθης αὐτὸ πιστοῦται) Themiſtius eſt in Oratione, qua oſtendit, homines, non loca, attendi debere: Ἀνάχαρσιν δὲ τὸν Σκύθην πάντων αἰνοῦσι, ὅτι καὶ σοφὸς ἦν, καὶ Σκύθης. Politus.

3. καὶ ἡ τὸν σοφὸν δὲ Θεμίστιον προενεγκαμένη, ὡς ἐκεῖνός που ἱστορεῖ, μαρτυρεῖ) Fuit Themiſtius ex Paphlagoniâ. Unde illa ejus verba in Oratione de Conſtantio: τὰ μὲν χρήματα τὰ ἐμὰ κατηγόρηκα, καὶ πατρὶς φαύλη, καὶ γένος, ὁ φύσας πρὸς ἐπαινον. οὐ μόνον ὅσα ἐγὼ κέκτημαι, ἀλλὰ καὶ ὅσα ὁ πατήρ ποτε, καὶ ὅσα γε μήτηρ. καὶ ὅτι ἐσμὲν ἀμφότεροι Παφλαγόνες. Præclarè ipſe de ſe in Oratione περὶ τοῦ μηδὲν τοῖς τόποις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσι προσέχειν· Ἐγὼ τοι καὶ αὐτὸς, εἰ χρὴ εἰπεῖν, ἐν πολλῷ τινὶ ἀφιστάμενος χωρίῳ τοὺς φιλοσόφους λόγους ἀνεθρεψάμην, οὐδὲ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ἑλλήνων, ἀλλ' ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τοῦ Πόντου πλησίον Φάσιδος, ἔνθα καὶ τὴν Ἀργὼ καθεῖναι ἐν Θετταλίας Ποιηταὶ τε ἐθαύμασαν, καὶ εὐφρανεῖς ἀπεφήναντο· ἦκεν δὲ που καὶ ὁ Θερμώδων, καὶ τὰ Ἀμαζόνων ἔργα, καὶ τὸ Θεμισκύρειον. ἀλλ' ὅμως οὕτω βαρβάρου χωρίου, τοῦ ἀνήμερον, ἀνδρὸς ἑνὸς σοφία, καὶ ἀρετὴ Ἑλληνικόν τε ἐποίησε, καὶ ἀνάστατον τῶν Μουσῶν. Atque hic eſt Themiſtius, cui Paphlagonia patria minimè obfuit, quin Conſtantius Imperator imperii ſui ornamentum Philoſophum ejus eſſe dictitaret. Politus.

4. ἐξ ἧς, ὡς ἡ Ἑλένη φησὶ, τρηχείης οὔσης, ἔβλαστεν ὁ πολύμητις Ὀδυσσεύς) Themiſtius: καὶ ἐγὼ τοι ἐκεῖνον (Homeri) ἔτι, εἴ τε ἐν Χίῳ αὐτὸν ὑποθεῖεν, εἴ τε ἐν Σμύρνῃ, ἢ Ἀθήνῃσι γενομένου ἀνθρώπου φροντίζω τι, καὶ πλείστου ἀξιογνωμοσύνης ἐθέλοιμι. τὸ ἐκεῖνος γὰρ, οἶμαι, καὶ τοῦτο μαθήσομαι, ὡς οὐδὲν κωλύει καὶ ἐν Ἰθάκῃ ἐκτραφέντα, πολύμητιν εἶναι, καὶ ἐν Πύλῳ γλύκιον μέλιτος φθέγγεσθαι. Politus.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Ithaca Homero, aſpera, ſed bona nutrix. Salvinus.

5. αἰτιατικῇ συνέταξεν, ἀλλαχοῦ δὲ γενικῇ) Sic Latinis appetens ſapientiam, & appetens ſapientiæ. Salvinus.

Digitized by Google

quidem non quomodocumque, ac generatim dolos callebat, ſed varios, atque omnigenos, quorum unus ille etiam fuit, quo uſus fuit contra bonum illum Palamedem. Nam hic ſanè dolus erat omnino vituperandus, ut nemo quiſquam diffitebitur. *Τὰ μήδεα πυκνὰ, conſilia denſa, ideſt, prudentia, ac cordata*, quæ, & qualia intelligantur, paullò poſt declarat Orator ille Antenor, cum nivalibus imbribus verba Ulyſſis aſſimilat. Quamquam autem Ulyſſem Priamo de facie notum eſſe oportuit, quandoquidem ille, ut dicturi ſumus, Trojam venerat; tamen ſciendum eſt, minimè eum a Priamo agnitum fuiſſe, ideo fortaſſis, quia hic, videlicet Priamus, propter ſummam ſenectutem, viſu erat hebetiori, fortaſſis etiam, quia Ulyſſem oblitus fuerat, aut quia ne tunc quidem probè eum, aut exactè cognoverat. Verùm Antenor, qui Ulyſſis formam ſibi olim aliquando viſam in animo ſuo penitùs impreſſiſſet, ſtatim ad verba Helenæ eum agnoſcit.

δόλους ᾔδει, ἀλλὰ παντοίους· ὧν εἷς καὶ ὁ κατὰ τοῦ καλοῦ Παλαμήδους, ψεκτέος πάντως ὤν, ὡς οὐκ ἄν ἀντείποι τις. Τὸ δὲ, μήδεα πυκνὰ, μετ' ὀλίγα σαφηνίζων ὁ ῥήτωρ Ἀντήνωρ, νιφάσιν ἀπεικάζει τοὺς Ὀδυσσέως λόγους. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἔδει μὲν τὸν Πρίαμον εἰδέναι τὴν ὄψιν τοῦ Ὀδυσσέως, εἴγε καὶ εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν, ὡς ῥηθήσεται· ὁ δὲ ἀγνοεῖ αὐτόν· ἴσως μὲν, οὐκ ὀξὺ βλέπων, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας· τυχὸν δὲ καὶ ἐξελάθετο, ἢ οὐδὲ τότε ἠκριβώσατο. Ὁ μέντοι Ἀντήνωρ, ἀκριβῶς τὸν τοῦ Ὀδυσσέως χαρακτῆρα ἐγγράψας πάλαι ποτὲ τῇ ψυχῇ, ἀναγνωρίζει αὐτὸν ἅμα τῷ λόγῳ τῆς Ἑλένης.

Eam verò Antenor prudens contra allocutus eſt:
O mulier, profectò verbum hoc veriſſimum dixiſti.
Jam enim huc olim venit nobilis Ulyſſes,
Tui cauſſâ legatus, cum bellicoſo Menelao:
Et hos ego hoſpitio excepi, & in ædibus humaniter tractavi,
Et utriuſque vero habitum cognovi, & conſilia prudentia.
Sed cum jam Trojanis congregatis mixti erant,
Stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris;
Ambobus autem ſedentibus, venerabilior erat Ulyſſes.
Sed cum jam verba, & conſilia omnibus texebant,
Certè quidem Menelaus ſuccinctè concionabatur,
Pauca quidem, ſed valdè argutè: quoniam non multiloquus,
Neque verbis errabat, etiamſi ætate poſterior erat.
Sed cum jam conſilio abundans ſurrexiſſet Ulyſſes,
Stabat, oculiſque in terram defixis reſpiciebat,
Et ſceptrum neque retro, neque ante movebat;
Sed immotum illud tenebat, imperito viro ſimilis.
Dixiſſes, iracundum aliquem eſſe, itidemque ſtultum.
At, cum jam vocemque magnam ex pectore mittebat,
Et verba imbribus nivalibus ſimilia hybernis,
Non deinde cum Ulyſſe contendiſſet mortalis alius.
Non certè tunc ſic Ulyſſis mirabamur ſpeciem intuentes.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα·
Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνά.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους·
Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους, καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής. εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς,
Στάσκεν. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, [1] ἄφρονά τ' αὔτως.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Rom. p. 405.
Baſ. p. 307.

LXXVII. Verba illa: *Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. O mulier, profectò hoc verbum perquam verum dixiſti*: Poëta per parœdiam imitator, alioque modo exprimit in Odyſſeâ, ubi ſic ait: *Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. O mulier, profectò hoc verbum animo perquam moleſtum, atque acerbum dixiſti*. Nam & parœdiarum componendarum magiſter eſt Poëta. Antenor, ad Helenæ verba, agnito ſtatim Ulyſſe, narrat, eum ſimul, ſe Menelaum, ut legatione pro Helenâ perfungerentur, ipſo belli initio, a Tenedo Trojam veniſſe: quos ipſe *ἐξείνισε, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησεν, hoſpitio excepit, ſuiſque in ædibus amicè tractavit*, videlicet *ἐφιλοφρονήσατο, καὶ ἐξένισεν. humaniter proſecutus eſt, & hoſpitaliter ſuſcepit*. quod quidem poſteriorum temporum ſcriptores dicunt *προξενῆσαι, publico hoſpitio, ſeu nomine civitatis, excipere, hoſpitem publicum eſſe, ſeu publicum hoſpitum ſuſceptorem*, conſtructo hoc verbo cum genitivo. exempli gratiâ: *πειράσομαί σου προξενεῖν. Conabor hoſpes eſſe tui*. Sicuti etiam verbum ξεναγεῖν, quod idem eſt, atque τὸ *προξενεῖν, excipiendorum deducendorumque hoſpitum officia fungi*, Arrianus cum gignendi caſu conſtruit. Eum autem, qui officio hoc fungitur, poſteriores Homero ſcriptores vocarunt *πρόξενον, hoſpitem, qui publico nomine peregrinos, aliarumque gentium, ac civitatum legatos excipit*, ut pa-

οζ'. Τὸ, Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, παρῳδήσας ὁ Ποιητὴς, ἄλλως ἐν Ὀδυσσείᾳ ἔφη· Ὦ γύναι, [2] ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. Ἔστι γὰρ καὶ τοῦ παρῳδεῖν διδάσκαλος ὁ Ποιητής. Ἀντήνωρ, ἀκολούθως οἷς εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἀναγνωρίσας τὸν Ὀδυσσέα, ἱστορεῖ, ὡς αὐτόν τε, καὶ τὸν Μενέλαον, ἕνεκ' ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην ἐλθόντας εἰς Τροίαν ἐκ Τενέδου, ἐν καταρχῇ τοῦ πολέμου, ἐξείνισε, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησεν, ἤτοι ἐφιλοφρονήσατο, καὶ ἐξένισεν. ὅπερ οἱ ὕστερον προξενῆσαι λέγουσι, μετὰ γενικῆς τὸ ῥῆμα συντάσσοντες. οἷον· πειράσομαί σου προξενεῖν. ὥσπερ καὶ τὸ ξεναγεῖν, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ προξενεῖν, γενικῇ συντάσσει ὁ Ἀρριανός. [3] Τὸν δὲ ταῦτα ποιοῦντα, πρόξενον ἐκάλουν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ

lam | εἰπών,

1. ἄφρονά τ' αὔτως) Alii, ἄφρονά θ' αὔτως, cum aſpiratione. Sed Euſtathius legit, ἄφρονά τ' αὔτως, tenuato Æolicè τῷ, αὔτως. Polit.
2. ἦ μάλα) l. ἢ μάλα. Polit.
3. Τὸν δὲ ταῦτα ποιοῦντα, πρόξενον ἐκάλουν οἱ μεθ' Ὅμηρον) Heſychius: Πρόξενοι, οἱ προστάται, καὶ ξενίας ἐπιμελούμενοι, ἄγοντες τοὺς ξένους, ὑποδεχόμενοι. Scholiaſta Ariſtophanis ad Aves: Προξένους ἐκάλουν, τοὺς ταττομένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλης πόλεως ἥκοντας. Polit.

Digitized by Google

εἰπών· [1] φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. Οἶδε δὲ σὺν ἄλλοις καὶ Ἡρόδοτος τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν, λέγων, ὅτι Ἕλληνες πέμψαντες ἀγγέλους, ἤθελον τήν τε Ἑλένην ἀπαιτεῖν, καὶ τῆς ἁρπαγῆς δίκας αἰτεῖν· οἱ δὲ, προϊσχόμενοι τὴν τῆς Μηδείας ἁρπαγὴν, οὐκ ἐπείσθησαν. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι οἱ ῥηθέντες πρόξενοι, χειροτονητοὶ ἦσαν, ἢ ὑπὸ δήμου, ἢ ὑπὸ βασιλέων. Ἡρόδοτος οὖν γέρας εἶναί φησι τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ, τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν, οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀστῶν.

οη'. Φασὶ δὲ καὶ, ὅτι ἐπιβουλευομένους, ὥστε δολοφονηθῆναι, τοὺς περὶ Ὀδυσσέα, καὶ Μενέλαον ὁ Ἀντήνωρ περιεσώσατο. Διὸ καὶ ἡ Ἑλένη τὸ τοῦ Ἀντήνορος, ὡς προξένου τοῦ ἀνδρὸς, ἔοικε γένος ἀγαπᾶν, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τὴν Ἶριν πρὸ μικροῦ τῇ Ἑλένῃ ὁμιλοῦσαν, μὴ ἄλλῃ τινὶ, ἀλλὰ [2] τῇ Ἀντηνορίδου γυναικὶ Λαοδίκῃ παρεικασθῆναι. Ἀγαμέμνων δὲ, φασιν, ἀπομνημονεύσας τῆς εἰς Ἕλληνας ἀγαθῆς προξενίας ἐκείνου, παρδαλέην ἐξάψας, ὅ ἐστιν, ἀπαιωρήσας, τῆς τοῦ Ἀντήνορος οἰκίας, ὅτε ἡ Τροία ἑάλω, ἄβατον τοῖς Ἕλλησι τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διεφυλάξατο. [3] Ἑτέρωθι δὲ ἡ τῆς ἱστορίας ταύτης διάθεσις, τοιαύτη εὕρηται. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ, ἐν ἁλώσει Ἰλίου παρδαλέην [4] τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν. Τὸν δὲ, ἅμα παισὶ, [5] μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κἀκεῖθεν [6] διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικήν. Πιθανῶς δὲ Ἀντήνωρ, ὡς ξενοδοχήσας ποτὲ, καὶ ἰδὼν, καὶ εὖ εἰδὼς, ἐπιμαρτύρεται ἀλήθειαν τῇ Ἑλένῃ, ἀναγνωρίζων τὸν Ὀδυσσέα· ἵνα μὴ ὑποπτευθῇ ἡ Ἑλένη, ἐφ' οἷς λέγει. Περὶ δὲ τῆς ῥηθείσης, ὡς μὲν Εὐριπίδης ἂν εἴποι, Ἀδριηνῆς, κοινῶς δὲ Ἀδριατικῆς Ἐνετικῆς, ζητητέον ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ.

οθ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι, τεσσάρων τούτων ὄντων, προξένων, ἀστοξένων, δορυξένων, καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται· καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ. δορύξενοι δὲ, οἱ

lam facit illud: φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. *Hoſpitam namque amicam nacti ſunt*. Hiſtoriam autem eam, quam diximus, cum aliis ſcriptoribus agnoſcit etiam Herodotus, ubi narrat, Græcos, miſsâ legatione, tum Helenam repetere, tum raptûs ipſius pœnas exigere voluiſſe; verùm Trojanos, objecto Medeæ raptu, nequaquam paruiſſe. Volo porrò, obſerves, προξένους, eos, quos diximus, *publicos hoſpitum ſuſceptores, ſeu hoſpitibus excipiendis præfectos*, eligi, ac creari, ſive a populo, ſive a regibus, conſueviſſe. Itaque Herodotus id juris, atque honoris Spartanis regibus tributum memorat, ut, quos de civibus vellent, eos publicos hoſpitum ſuſceptores deſignarent.

LXXVIII. Fama etiam eſt, Ulyſſem, ac Menelaum, dum per inſidias ad cædem peterentur, ſervatos liberatoſque ab Antenore fuiſſe. Quocirca Helena genus, ac familiam Antenoris, utpote cui cum marito hoſpitalis neceſſitudo intercedebat, ſingulari benevolentiâ proſequi videtur, ut vel ex eo manifeſtè apparet, quòd Iris, dum paullò ante cum Helenâ colloqueretur, non alterius cujuſquam, ſed Laodices, quæ Antenoris filio conjuncta matrimonio erat, ſpeciem, ac formam ſuſceperit. Agamemnon autem, ut perhibent, memor bonæ, humanæque hoſpitalitatis, quam ille in Græcos exercuerat, appensâ, hoc eſt, ſuſpensâ ex Antenoris domo pelle pantherinâ, cum Troja capta eſt, immunem a Græcorum aggreſſione, atque inſultu domum ejus ſervavit. Hujus verò ſeries narrationis ita alibi, ut comperimus, litteris eſt conſignata. Sophocles narrat, in expugnatione, atque excidio Ilii, pardi pellem præ Antenoris foribus poſitam fuiſſe, quo ſigno domus ejus intacta, ac libera relinquenda eſſe indicaretur. Eum autem una cum filiis, Enetiſque, qui ſuperſtites remanſerant, in Thraciam evaſiſſe, indeque in Eneticam, ſeu Venetiam, quæ in ſinu eſt Adriatico, profugiſſe. Illud porrò magnam vim habet ad faciendam fidem, quòd Antenor, agnito Ulyſſe, teſtimonio ſuo vera eſſe Helenæ verba confirmat, quippe qui hoſpitio eum excepiſſet, ac vidiſſet, probèque cognoviſſet: ut ne ſcilicet Helenæ ipſius verba ſuſpecta redderentur. De Eneticâ, ſeu Venetiâ, cujus mentionem fecimus, quam ſanè cum Euripide Ἀδριηνὴν, *Adrienam*, vocaverimus; communiter autem dicimus Ἀδριατικὴν, *Adriaticam*, quærendum ad Dionyſium Periegetam.

LXXIX. Quoniam verò quatuor hi ſunt, πρόξενοι, *publici hoſpitum ſuſceptores*, ἀστόξενοι, *hoſpites ipſi, quorum majores erant cives*, δορύξενοι, *hoſpites facti ex hoſtibus*, & ἰδιόξενοι, *hoſpites privati*; ſciendum, προξένους, juxta Ælium Dionyſium, hoſpites eſſe totius civitatis, ſeu hoſpitum ſuſceptores publicos, apud quos legati diverſantur: quorum etiam ipſorum eſt legationem ad populum referre. ἀστοξένους, eos eſſe, qui oriundi ſunt ex civibus, quum ſint ipſi peregrini, novoque jure civitatis indigeant. qualis fuit in Lydiâ Agamemnon. δορυξένους, eos eſſe, qui ex bello, ac pugnâ

1. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν) Locus Sophoclis in Electrâ v. 1579. Ubi Demetrius Triclinius: Προξένου κατήνυσαν, ἤτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυγχάνει τούτου αὐτῷ τῷ ἀνύσαι. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαινόμενον. ἢ κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, ὃ ἐβούλοντο, ἵνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ νοῆται, ἔτι ἐπαίνῳ ἐκείνης, ἤγουν εἰς αὐτὴν, τὴν τοῦ Ὀρέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο. Politus.

2. τῇ Ἀντηνορίδου) l. τῇ Ἀντηνορίδου. Polit.

3. Ἑτέρωθι δὲ ἡ τῆς ἱστορίας ταύτης διάθεσις, τοιαύτη εὕρηται) apud Strabonem lib. 13. p. 608. Polit.

4. τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος) Hodierna Strabonis lectio, πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀντήνορος προτεθῆναι. Polit.

5. μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν) Vulgata exemplaria Strabonis, μετὰ τῶν παραγενομένων Ἐνετῶν. Politus.

Potiùs Heneti, quàm Eneti. nam ab Heneti, factum eſt Veneti, ut ab Heſperos Veſper. *Salvinus*.

Veneti pro Enetis appellati τῇ ἐπιχωρίῳ γλώττῃ. Arrianus: Ἐνετοὶ πονήσαντες ἐν μάχῃ τῇ κατὰ Ἀσσυρίους, καὶ ἀποσκεδάσαντες εἰς Εὐρώπην, ᾠκίσθησαν πρὸς Πάδῳ τῷ ποταμῷ· καὶ τῇ ἐπιχωρίῳ γλώττῃ Βενετοὶ ἐς τοῦτο ἔτι ἀντὶ Ἐνετῶν κληΐζονται. His Arriani verbis addit Euſtathius ad Periegetam: οἱ δὲ παλαιοὶ Οὐενετίαν τὴν χώραν πεντασυλλάβως ἐκάλουν, κατὰ γλῶσσαν εἰκάζω· ὡς καὶ τὸν Ὀκτάβιον, Ὀκταούιον, καὶ τὸν Φλαβιανὸν, Φλαουϊανὸν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Politus.

6. διεκπεσεῖν) Vulgati Strabonis libri, διαπεσεῖν. Polit.

pugnâ hoſpitalem cum aliquibus neceſſitudinem contrahunt. ἰδιόξενοι denique, eos, qui proprio inter ſeſe, & peculiari hoſpitalitatis jure utuntur. Verùm Pauſaniæ ἀστόξενοι ita explicantur: Ἀστόξενοι ſunt, qui jam inde a majoribus, generis neceſſitudine conjuncti ſunt cum civitate, ſeu oriundi ſunt ex civitate, nec ſunt ipſi tamen cives, ut in urbe Corintho Glaucus, Hippolochi filius, nepos Bellerophontis. Aliis verò ita: Ἀστόξενοι, ii, qui, quum a principio conjuncti eſſent genere, eodemque jure civitatis; tamen domicilium mutarunt. Rurſus, quis ſit δορύξενος, ita explicat idem Pauſanias: Δορύξενος, inquit, is eſt, qui in bello ex hoſte factus eſt amicus; itemque is, qui legatus mittitur de redimendis captivis. Sophocles tamen, quo loci ait: Ὁ γὰρ, videlicet οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς συγχάνει δορυξένων. *Hic enim maximus iis eſt hoſpitum, ac ſociorum*; aut ipsâ hac voce per parachreſin Poëticè abutitur; aut δορυξένους, *hoſpites, ac ſocios ex bello*, acutè eos dicit, qui cum Agamemnonis interfectoribus amicitiam junxerant, ut cum illius filiis inimicitias hoſtiliter gererent. ita ut hoc pacto liceat etiam δορύξενον, *ſocium, atque hoſpitem ex bello*, eum dicere, qui χάριν δορὸς, *haſtæ cauſâ*, videlicet belli, in fœdus ac ſocietatem a quibusdam jure adſciſcitur hoſpitali. Eo loci; Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν. *Sed quando jam Trojanis congregatis admixti erant*, Menelaus nimirum, & Ulyſſes, τὸ ἀγρομένοισι, *congregatis*, concionem denotat Trojanorum. At verò τὸ ἔμιχθεν, *mixti erant*, non dicitur propriè, ut de aquis in convallem collectis, ac commixtis: tametſi eadem vox, tamquam bona, & percommoda, tum Pindaro in deliciis ſit, ut ejus carmina ſatis declararunt, tum ei etiam, qui dixit: ἀναμὶξ ἀγγέλων ἱππόται. *permixtè nuntiorum equites*. Similiter ac dictum eſt illud: καίονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε, καὶ ἄνδρες. *cremantur promiſcuè equique, & viri*.

LXXX. Formam, ac ſpeciem Menelai, ex collatione ejus cum Ulyſſe, verbis ipſius Antenoris, deſcribit, & veluti delineat Poëta, in hunc modum: *Dum quidem ſtarent, Menelaus latis humeris ſupereminebat. Sed, utroque tamen ſedente, venerabilior, atque auguſtior erat Ulyſſes*. Ac vide, ut Ulyſſes, quamvis capite minor eſſet Menelao, ſicuti etiam Agamemnone; tamen alioquin auguſtior, honorabiliorque erat Menelao: quemadmodum ipſo rurſus Ulyſſe Agamemnon. Præterea vide, ut figuratè, in ſpeciem veluti ſolœciſmi, videlicet novæ cum jucunditate, & elegantiâ locutionis, dictum eſt illud: Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. *Ambo autem ſedentes,*

αἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες εἰσίν. [1] ἰδιόξενοι δὲ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Παυσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων, οὕτω φησίν· Ἀστόξενοι, οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει τὸ ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. Ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστόξενοι, οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες· ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Περὶ δὲ δορυξένου, ὁ αὐτὸς Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος· καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, οὓ ζωγρηθῆεν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει [2] δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει Ποιητικώτερον, ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν. ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δορὸς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενωθέντα ὑπό τινων. Ἐν τῷ, Ἀλλ' ὅτε δὴ [3] Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, ὁ Μενέλαος δηλαδὴ, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, τὸ μὲν ἀγρομένοισιν, ἀγορὰν Τρώων ὑπολαλεῖ· τὸ δὲ ἔμιχθεν, οὐ κυριολεκτεῖται μὲν, καθὰ ἐπὶ μισγαγκείας ὑδάτων· [4] ἐφιλήθη δὲ τῷ Πινδάρῳ τε, ὡς ἀγαθὴ λέξις, καθὰ ἐν τοῖς ἐκείνου δεδήλωται, καὶ τῷ εἰπόντι δὲ, ὡς ἀναμὶξ [5] ἀγγύλων ἱππόται, καὶ τὸ, [6] καίονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε, καὶ ἄνδρες. Rom. p.406.

π'. Ὑπογράφων δὲ Ἀντήνωρ ὁ Ποιητὴς καὶ τὸ τοῦ Μενελάου εἶδος, ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσέα παραθέσεως, φησί· Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους· ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Καὶ ὅρα, ὅτι τῇ κεφαλῇ μὲν, μείων καὶ τοῦ Μενελάου ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ἄλλως δὲ γεραρώτερος τοῦ Μενελάου· ὥσπερ αὐτοῦ πάλιν τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀγαμέμνων. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι [7] σολοικοφανὲς, ἤγουν καινοπρεπὲς, σχῆμα τὸ, ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Ὠφελα

[1] Ἰδιόξενοι δὲ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες) Ἰδιόξενος Ammonio, ὁ εἰς ἕνα. Hinc colligit Ammonius, Euripidem non rectè dixiſſe in Telepho:

Κοινὸς γάρ ἐστι πρόξενος σοι χρώμενος.

Dicit enim πρόξενον τὸν ἰδιόξενον. Ἀστόξενος autem aliquando idem, atque ὁ ἰδιόξενος. quod, de quorumdam ſententiâ, ſcribit Pollux. *Politus*.

[2] δορυξένων) Antiquus Sophoclis Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ φίλων. κυρίως δὲ, οἱ ἐν πολέμῳ γενόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος, καὶ Διομήδης. Locus eſt in Electrâ v. 45. *Polit.*

[3] Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν) Ita etiam meus quondam Homericus codex, manu diligentiſſimè exaratus in membranâ. Editio Florentina omiſit τὸ, ἐν. Unde, ut conſtaret verſus, in reliquis pleriſque editionibus τὸ ἀγρομένοισιν mutatum in ἀγρομένοισιν, ita:

Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν.

Politus.

Τὸ ἐν omiſſum in Florentinâ celebri Editione, ob typothetarum vitium, qui geminatas, aut literas, aut ſyllabas, tamquam ſimplices, repræſentant, ut paſſim videre eſt in Pandectis Florentinis, & Idolatria, & Tragicomœdia, pro Idololatria, & Tragicocomœdia, teſtes ſunt locupletiſſimæ. Propter τὸ ἐν extremam ſyllabam τοῦ Τρώεσσιν viſa eſt ſupervacanea particula ἐν (illi ſimilis ſono) quæ ſequebatur, & hanc diligentiam Demetrii Chalcondylæ, qui correctioni præerat, effugit. *Salvinus*.

[4] ἐφιλήθη δὲ τῷ Πινδάρῳ) Pindarus Olymp. Ode primâ. πρώτας προσέμιξε δεσπόταν. *Salvinus*.

[5] ἀγγύλων ἱππόται) Pro ἀγγύλων divinabam aliquando, ἀγγέλων. *Polit.*

[6] μαίνονται ἐπιμὶξ) f. μαίνονται. *inſaniunt*. Salvinus.

Lege, καίονται, vel potius, καίοντ' ἐπιμὶξ. pro καίονται. Homerus:

Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ, ἵπποι τε, καὶ ἄνδρες.

Alibi:

Τρῶες ὀρίνοντ' ἐπιμὶξ, ἵπποι τε, καὶ αὐτοί.

& rurſus:

Πλῆθε φόνος κλονέων ἐπιμὶξ ἵππων τε, καὶ ἀνδρῶν,

Politus.

[7] σολοικοφανὲς, ἤγουν καινοπρεπὲς, σχῆμα τὸ, ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς) Solœciſmi loco genus id locutionis habet Suidas: Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, Ἐγὼ περιπατοῦντος, ὁ τοῖχος ἔπεσε. Sed melius dicendum id σολοικοφανὲς, quàm σόλοικον. Namque ita non Homerus modò eſt aliquando locutus; ſed etiam ſæpiùs ſcriptores Attici. Hujus notæ eſt illud Platonis de heroibus in Cratylo, quod aliquando meminimus Salvinum noſtrum in mendi ſuſpicionem vocaſſe: Πάντες δήπου γεγόνασιν, ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητῆς, ἢ θνητοὶ θεᾶς. Polıtus.

λε μὲν γὰρ, καὶ ἠδύνατο εὐσυντάκτως εἰπεῖν, ἀμφοῖν δ' ἑζομένοιν· ὁ δὲ, οὕτως ἔφρασε καινότερον, διὰ τὸ ἄρξασθαι μὲν, ὡς ἐν σχεδιασμῷ, ἀπὸ εὐθείας δυϊκῆς, εἶτα μὴ ἔχειν ἓν κοινὸν ῥῆμα περὶ Ὀδυσσέως, καὶ Μενελάου εἰπεῖν. Οὐδὲ γὰρ ἦσαν ὁμοίως ἄμφω γεραροί. Τοιοῦτον καὶ τὸ, [1] Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε. καὶ τὸ, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν [2] εἰς οὐρανὸν ἱκάνει. καὶ ἄλλα πολλά. Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ, ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ῥήτωρ Ἀντήνωρ προκαταφωνητικῶς τὸ, Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν

Baſ. p. 308. ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνὰ, ἡρμήνευσεν ἐν τοῖς προσεχῶς ῥηθεῖσι τὴν φυὴν ἐν τῷ, στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχε, καὶ ἑξῆς, ὡς εἴρηται. ἵνα εἴη φυὴ, μὴ μόνον ἡ φύσις, καὶ ἡ εὐφυΐα, καθ' ἣν εὖ πέφυκέ τις πρὸς ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ σῶμα ὑπεροχὴ, καὶ γεραρότης. Καὶ οὕτω μὲν διεσάφησε τὴν φυὴν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ, οὐ [3] τότε γε ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες, ὡς καὶ τοῦ ἀγαστοῦ εἴδους, φυῆς λεγομένου. Τὸ δὲ, πυκνὰ μήδεα, διερμηνεύων, ἐπάγει τὰ εὐθὺς ῥηθησόμενα.

. πα. Ἀντήνωρ ἐπαινῶν, ὡς ῥήτωρ, τὴν κατὰ Ὀδυσσέα, καὶ Μενέλαον ῥητορείαν, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς Πρίαμος πρὸ βραχέων τὸν ὅμοιον Ἀγαμέμνονα, ἰδέαν λόγου καθυπογράφει τῷ μὲν Μενελάῳ, διὰ νεότητα, [4] ἢ καὶ ὡς Λάκωνι, στενὴν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, γοργὴν· τὰ καίρια μόνα ἐν βραχεῖ ἐπιλεγομένῳ, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχοντι. Λέγει γάρ· Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους, καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπής· εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Τῷ δὲ Ὀδυσσεῖ, πάνυ ἁδρὸν, καὶ πυκνότητι νοημάτων ἐμπλατυνόμενον ἐμφαίνει τὸν χαρακτῆρα, εἰπών· Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἵη, [5] καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, οὐκ ἂν ἔπειτα Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος· καίτοι πρὸ τῆς δημηγορίας, ζακότῳ ἐοικὼς, καὶ ἀνεπιστήμονι, ὡς δηλοῖ πρὸ τούτων εἰπὼν τὸ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς, στάσκεν, ἤγουν ἵστατο, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ὅ ἐστιν, ὑπεβλέπετο, παρασύρων ἴσως τὸ βλέμμα, λόγῳ βλοσυρότητος, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχε-

tes, auguſtior erat Ulyſſes. Debebat enim, ac poterat, recto conſtructioois ordine, dicere: Ἀμφοῖν δ' ἑζομένοιν. *Ambobus autem ſedentibus*: & tamen geoere hoc locutionis uſus eſt ad majorem pompam novitatis: quia, ut io extemporali, & ſubitariâ oratione, a recto duali exorſus, unum deinde commune verbum oon habet, quod ad Ulyſſem, & Meoelaum accommodet. Neque eoim eraot ambo pariter auguſti, & honorabiles. Tale etiam illud: Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε. *Duo ſimul euntes, alter etiam ante alterum animadvertit*. & illud: Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν ἱκάνει. *Hi verò duo ſcopuli, alter quidem ad cœlum pervenit*. & pleraque alia. Quo loci obſerva, ut, quum Orator ille Antenor, veluti denuotiaodo, dicere jam præoccupaverit: Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνά. *Utriuſque autem formam, oriſque habitum cognovi, & prudentia conſilia*; verbis proximè ſequentibus explicat τὴν φυὴν, *formam corporis, atque habitum*; dum ait: *iis quidem ſtantibus, Menelaus ſuperemi-nebat*, &c. ut dictum eſt. ita ut φυὴ non modò ſit natura, naturaliſque dexteritas, qua bene quis comparatus eſt ad agendum; ſed etiam præſtantior forma, ac dignitas corporis. Atque ita quidem explanat, declaratque τὴν φυὴν, *formam, atque habitum corporis*, maximèque, cum ait: Οὐ τότε γε ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες. *Non tunc adeò Ulyſſis mirabamur ſpeciem videntes*: perinde quaſi ſpecies ipſa, ac forma admiranda corporis dicatur φυή. Quæ autem ſint πυκνὰ μήδεα, *denſa, ſeu cordata conſilia*, explicat per alia verba, quæ poſtea ſtatim ſubjicit.

LXXXI. Antenor, quum, tamquam orator, Ulyſſis, & Meoelai eloquentiam collaudet, ut & paullò ante Priamus rex ſimilem ſui Agamemnonem laodibus celebraverat; Menelao, tamquam juniori, aut etiam tamquam Laconi, geous dicendi affingit preſſum, ac conciſum, quod periode eſt, ac ſi diceres, celere & concitatum, quippe qui ea dumtaxat, quæ ad rem facerent, paucis complecteretur; quæ verò ad rem ipſam minùs pertinerent, ſummatim percurreret. Sic eoim ait: *Sed, cum jam verba, & conſilia omnibus contexerent; certè quidem Menelaus ſuccinctè concionabatur; pauca quidem, ſed valdè argutè: quoniam non multiloquus erat, neque verbis errabat, quamvis poſterior eſſet ætate*. Ulyſſis verò dicendi formam, copioſam admodum, ac pleoam, frequentiâque ſenteotiarum explicatiorem, ac diffuſiorem, repræſentat his verbis: *At cum vocemque jam magnam ex pectore mitteret, & verba hybernis nivibus ſimilia, non deinde cum Ulyſſe mortalis quiſquam alius contendiſſet*: tametſi, antequam concionaretur, furioſo homini, atque imperito ſimilis idem videretur, ut ſupra disertè ſignificat, illis verbis: *Sed quandocumque abundans ille conſilio Ulyſſes ſurrexiſſet*, στάσκεν, videlicet ἵστατο, *ſtabat*, & ὑπαὶ ἴδεσκεν, hoc eſt, ὑπέβλεπε, *demiſſis, ſeu dejectis oculis obtuebatur, ſeu adſpiciebat*, quòd oculos fortaſſe trucem in modum diſtorqueret, dum eos in terram figeret. *Sceptrum verò neque pone, neque ante movebat; ſed immotum*

ipſum

1. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε) Συνερχομένων γὰρ δύο ὁμοῦ, καὶ νοούντων, ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου ἐνενόησέ τι καὶ ἐνεφάνισε. συμφέρον. Polit.

2. εἰς οὐρανὸν ἱκάνει) εἰς οὐρανὸν ἀφίει. Polit.

3. τότε γε ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος) Homerus, τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος. Polit.

Sed in carminibus Homeri citandis Euſtathius paulò eſt negligentior, nam ea citat in eâ voce, quæ ad rem ſuam facit, memori ſecurus. *Salvinus*.

4. ἢ καὶ ὡς Λάκωνι, στενὴν) Theocritus, Dioſcuris. Caſtor, tamquam Lacon, ait de ſe ipſo: Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ. Salvin.

Tullius in Bruto: *Lacedæmonium verò uſque ad hoc tempus* (oratorem) *audivi fuiſſe neminem. Menelaum ipſum, dulcem illum quidem tradit Homerus, ſed pauca dicentem. Brevitas autem, laus eſt interdum in aliquâ parte dicendi, in univerſâ eloquentiâ laudem non habet*. Politus.

5. καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν) Plin. lib. 1. epiſt. XX. hunc locum Homeri tangit. *Salvinus*.

ipſum tenebat, homini ſimilis imperito. Certè unum aliquem furioſum eſſe, temereque ſtolidum dixiſſes. Sed cum jam vocemque magnam, &c. ut proximè ante ſcriptum eſt. Ubi vide, ſemel iterumque, ac tertiùm per repetitionem initio verſuum poſitum eſſe illud, Ἀλλ' ὅτε δὴ. *Sed quando jam*. Hoc autem loci veteres notant, tria eſſe genera dicendi, unum disjunctionibus diſſolutum, ac breve, quodque in rebus tantùm peropportunis, & ad cauſſam accommodatis verſetur. quale eſt Menelai, qui quum pleraque, ut dictum eſt, ſummatim percurrat, ea tantùm oratione proſequitur, quæ argumento ſunt conſentanea. Alterum, ſublime, & ad conciliandam admirationem comparatum, & enthymematis, atque argumentis, quæ acervatim dicantur, refertum. quod & Demoſthenes æmulatur. Tertium, appoſitum ad perſuadendum, plenumque multorum præceptorum. quale eſt Neſtoria: enjus æmulator Iſocrates, qui ſententioſum, ac perſpicuum dicendi genus eſt conſectatus.

LXXXII. Quod ad vocabula Homerica attinet, id, quod ait, μύθους, καὶ μήδεα, *verba*, & *conſilia*, habet differentiam: quatenus μῦθοι, verba ita ſunt quomodocumque, ac generatim; μήδεα verò, verba ſunt ſuadendi, ſeu quibus conſilium damus. Conſtat autem, ambiguæ, variæque ſignificationis eſſe hanc vocem μήδεα· quum, licet nunc conſilia ſignificet; tamen alibi denotet genitalia, quæ apud Heſiodum μέζεα. cujus vocis origo eſt a verbo μήδω, videlicet impero, ſeu imperium teneo, ex quo μήδεα, *genitalia*: perinde quaſi quodammodo imperent, ac principatum gerant in animali. unde, conſuetâ litteræ mutatione, μέζεα. Quod ait, βουλὰς ὕφαινον, *conſilia texere*, dictum id quoque eſt per metaphoram ductam a telâ, quæ texendo componitur. Sicuti enim ibi tramæ cum ſtamine conjunctio, & compoſitio telam conficit; ſic etiam orationem compoſitio verborum. Quin & illam in Odyſſeâ telam Penelopes, propter hanc iſtam ſimilitudinem, acceptam quis reperiet pro diſputationibus Philoſophorum. Illud verò, πᾶσιν ὕφαινον, *omnibus texebant*, ſignificat, Ulyſſem tunc in urbe Trojâ verba ad populum pro concione feciſſe. Sciendum autem eſt, ex eo, quòd Homerus dicat, ſermones, ſeu verba ὑφαίνεσθαι, *texi*, quoſdam poſteriorum ſcriptorum impulſos, atque excitatos fuiſſe, ut, texturæ inſtar, verſus componerent, quos & telas vocarunt: quorum unuſquiſque quum pari litterarum numero expanſus eſſet, atque explicatus, aliter in latitudinem, aliter in altitudinem, diverſis, diſſimilibuſque ſententiis, legebatur: eratque in iſtis verſibus unus, quaſi ſtamen; alter, tamquam trama. Τὸ ἐπιτροχάδην, *curſim*, perinde eſt, ac ſi dice-

ἔχεσκεν, ἀΐδρει φωτὶ ἐοικώς. Φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως. Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην, καὶ ἑξῆς, ὡς προσεχῶς ἐγράφη. Ἐν οἷς ὅρα, ὅτι τὸ, Ἀλλ' ὅτε δὴ, τρὶς ἐτέθη, κατ' ἐπαναφορὰν, ἐν στίχων ἀρχαῖς. [1] Φασὶ δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι τρεῖς τρόποι ῥητορείας, ὁ ἀπολελυμένος, καὶ βραχὺς, καὶ περὶ τὰ καίρια ἔχων. οἷος ὁ τοῦ Μενελάου, ὃς ἐπιτρέχων τὰ πολλὰ, ὡς εἴρηται, μόνα λέγει τὰ καίρια. Δεύτερος, ὁ ὑψηλὸς, καὶ καταπληκτικὸς, καὶ μεστὸς ἐνθυμημάτων ἀθρόως λεγομένων. ὃν καὶ Δημοσθένης ζηλοῖ. καὶ τρίτος, ὁ πιθανὸς, καὶ πολλῶν πλήρης δογμάτων. οἷος ὁ τοῦ Νέστορος· οὗ ζηλωτὴς Ἰσοκράτης, ὃς τὸ γνωμολογικὸν, καὶ σαφὲς ἐζήλωσε.

πϐ'. Τῶν δὲ Ὁμηρικῶν λέξεων ἰδὸ μὲν, μύθους καὶ μήδεα, διαφορὰν ἔχει, καθότι μῦθοι μὲν, οἱ ἁπλῶς οὕτω λόγοι· μήδεα δὲ, οἱ κατὰ συμβουλὴν λόγοι. Δῆλον δὲ, ὡς ὁμώνυμος λέξις καὶ τὰ μήδεα, δηλοῦσα νῦν μὲν, βουλεύματα· [2] ἐν ἄλλοις δὲ καὶ αἰδοῖα, [3] τὰ παρὰ Rom. p.407.
Ἡσιόδῳ μέζεα· ὧν προκατάρχει τὸ μέδω, ἤγουν ἄρχω, [4] ἐξ οὗ μέδεα, ἀρχή τις ὄντα καὶ αὐτὰ ἐν τῷ ζώῳ· [5] καὶ, κατὰ τροπὴν συνήθη, μέζεα. Τὸ δὲ βουλὰς ὑφαίνειν, ἐκ μεταφορᾶς καὶ αὐτὸ εἴρηται συνθέσεως ὑφαινομένου ἱστοῦ. Ὡς γὰρ ἡ τῆς κρόκης ἐκεῖ τῷ στήμονι ἐπισύνθεσις ἀποτελεῖ ὕφασμα, οὕτω καὶ λόγον ἡ συνθήκη τῶν λέξεων. Εὑρήσει δέ τις καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ τῆς Πενελόπης ἱστὸν, διὰ τὴν τοιαύτην ὁμοιότητα, [6] ὡς φιλοσόφους λόγους ἐκλαμβανόμενον. Τὸ δὲ, πᾶσιν ὕφαινον, δημοσίᾳ δημηγορεῖν ἐν Τροίᾳ τηνικαῦτα τὸν Ὀδυσσέα δηλοῖ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ καθ' Ὅμηρον ὑφαίνεσθαι λόγους, ἠρέθισέ τινας τῶν ὑστέρων, συντιθέναι στίχους, ὡς ἐν τύπῳ ὑφάνσεως, οὓς καὶ ἱστοὺς ὠνόμαζον· ὧν ἕκαστος ἐν ἰσότητι γραμμάτων ἡπλωμένος, κατὰ πλάτος μὲν, ἄλλως ἀνεγινώσκετο· ἑτέρως δὲ, κατὰ βάθος, ἐν ἀνομοιότητι ἐννοιῶν. καὶ ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἔπεσι, τὸ μέν τι, ὡσανεὶ στήμων· τὸ δὲ, ὡς οἷον κρόκη. Τὰ δὲ

1. Φασὶ δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, ὅτι τρεῖς τρόποι ῥητορείας) A. Gellius lib. 7. c. 14. *Et in carmine, & in ſolutâ oratione genera dicendi probabilia ſunt tria, quæ Græci* χαρακτῆρας *vocant, nominaque eis fecerunt*, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον. *Nos, quem primum poſuimus, uberem vocamus, ſecundum gracilem, tertium mediocrem. Uberi dignitas, atque amplitudo eſt; gracili venuſtas, & ſubtilitas: medius in confinio eſt, utriuſque modi particeps. His ſingulis orationis virtutibus vitia agnata ſunt pari numero, quæ earum modum, & habitum ſimulacris falſis ementiuntur. Sic plerumque ſufflati, atque tumidi fallunt pro uberibus; ſqualentes, & jejuni dicti pro gracilibus, incerti, & ambigui pro mediocribus. Vera autem, & propria hujuſcemodi formarum exempla in Latinâ linguâ M. Varro eſſe dicit, ubertatis Pacuvium, gracilitatis Lucilium, mediocritatis Terentium. Sed ea ipſa genera dicendi jam antiquitus tradita ab Homero ſunt tria in tribus, magnificum in Ulyſſe, & uberum; ſubtile in Menelao, & cohibitum; mixtum moderatumque in Neſtore.* Politus.

2. ἐν ἄλλοις δὲ καὶ αἰδοῖα) Odyſſ. lib. σ' v. 86.
Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Inde Venus dicta φιλομμειδής, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, ut Heſiodus ait. Scholiaſta Heſiodi: μήδεα, τὰ αἰδοῖα. οὐ γὰρ δεῖ ... λω ἀλογίστως ἡμᾶς προσιέναι τοῖς ἀφροδισίοις, ἀλλὰ μετὰ λόγου. ὀρθῶς οὖν τὴν τῶν ἀφροδισίων προεστῶσαν, φιλομηδέα φησί. Politus.

3. τὰ παρ' Ἡσιόδῳ μέζεα) Heſiodus Erg.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.
Dicta μέζεα τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῶν μηρῶν. Etymologus ſcribit, Siculis, & Tarentinis vocari eadem, μέσα. Polit.

4. ἐξ οὗ μέδεα) & ectaſi, ſeu productione τοῦ ε in η, μήδεα. Etymologici Magni Auctor: Μήδεα, ἐπὶ τῶν αἰδοίων, παρὰ τὸ μέδειν, ὅ ἐστιν ἄρχειν τῆς γενέσεως, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Alias μήδεα ἀπὸ τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι. Scholiaſta Heſiodi: μήδεα, ἢ ἀπὸ τοῦ μέζεα τινὰ εἶναι τὰ μέσον ὄντα τῶν μηρῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι. οἱ ἄνθρωποι γὰρ οἱ βουλόμενοι, καὶ πάντες, ἀπὸ τούτων γίνονται. Politus.

5. καὶ, κατὰ τροπὴν συνήθη, μέζεα) κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ. Polit.

6. ὡς φιλοσόφους λόγους ἐκλαμβανόμενον) Tullius Academ. Quæſt. l. 4. de Dialecticâ: *Quid, quod eadem illa Ars, quaſi Penelope telam retexens, tollit ad extremum ſuperiora?* Politus.
Apta res, & accommodata comparatio: tela Penelopes texta, ac retexta, eſt σύνθεσις, & ἀνάλυσις dialectica. *Salvinus.*

δὲ ἐπιτροχάδην, ἀντὶ τοῦ, κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐσπευσμένως, ἐν τῷ ἐπιτρέχειν τὰ πολλά. ὃ διασαφῶν, φησί· παῦρα, ἤγουν ὀλίγα. Ἐπεὶ δὲ κακία πολλάκις λόγου, καὶ ἀδυναμία τὸ βραχυλογεῖν, ἐπάγει· ἀλλὰ μάλα λιγέως. Εἰς πλέον δὲ τοῦτο ἐφερμηνεύων, φησί· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. ἢ διὰ Λακωνισμὸν, ὡς εἴρηται, ἢ διὰ νεότητα. Οὐκ εὔποροι γὰρ λέγειν οἱ νέοι. Οὐμὴν οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, ἤτοι ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, ἢ κατὰ νοήματος πιθανότητα, ἢ κατὰ λέξιν, καὶ τὰ περὶ αὐτήν, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦν, ἤτοι νέος, ὡς εἴρηται. [1] Τὸ γὰρ, ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦν, οὕτω διασαφοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς καὶ τὸ, [2] ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, ἀντὶ τοῦ, εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητής εἰμι.

πγ'. Τὸ δὲ ἀναΐξειε, μέγεθός τε ἡρωϊκὸν ἐμφαίνει τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ δραστηριότητα τὴν καθ' ὁρμήν. Τὸ δὲ, κατὰ χθονὸς, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ γῆς ὁ σοφὸς οὐκ ἀγνοεῖ. Χρῆσις δὲ συντάξεως τοιᾶσδε σὺν ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ. Τὸ δὲ πῆξαι κατὰ γῆς τὰς ὄψεις, ὡς οἷα μελετῶντα ἐμμερίμνως διὰ σχεδιασμὸν, καὶ ἵστασθαι ὑποιδόμενον, καὶ [3] τὸ σκῆπτρον μήτε προπρηνὲς κινεῖν, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχειν, ἤτοι ἀστρεφὲς, ἀμετακίνητον, εἰ καὶ ἁπλότητος ἦν, ἀλλ' ὅμως ἄλλως ἀγωνιῶντά τε, καὶ ἐκπεπληγμένον ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσέα, καὶ οἷον [4] ζάκοτον, ἤτοι ὀργίλον, διὰ τὸ σύννουν. ὥσπερ αὖ πάλιν θαρσαλέου, καὶ ἔμφρονος, τὰ τούτων ἔμπαλιν. Τὸ δὲ πήξας, ὅ ἐστιν, ἐρείσας, στηρίξας, τὸ τοῦ βλέμματος ἐμφαίνει καθεστηκός. Ἡ δὲ ἀκινησία τοῦ σκήπτρου, διαστελλομένη πρὸς κίνησιν ἐν καιρῷ γινομένην, ἐμφαίνει διαφορὰν καὶ ἂν τῇ τῶν χειρῶν κινήσει τῇ ἐν δημηγορίαις. ἣν Δημοσθένης μὲν, ἐποιεῖτο· Αἰσχίνης δὲ, ἀπέστεργεν, ὃ καὶ ἀκούσας ἐκ Δημοσθένους, [5] χρῆναι τοὺς ῥήτορας πρεσβεύοντας ἔσω τὰς χεῖρας ἔχειν, οὐμὴν ἐξ ἀνάγκης δημηγοροῦντας. Τὸ δὲ προπρηνὲς, μετενήνεκται μὲν ἀπὸ σωμάτων, οἷς οὐχ ὑπτία ἡ πτῶσις· δοκεῖ δὲ μηδὲ περιττὴν ἔχειν τὴν πρόθεσιν, κατὰ τὸ προπάσας, καὶ πρόπαντες· ἀλλὰ δηλοῦν διαφοράν τινα τοῦ, ὁπί-

diceret, ſummatim, ſeu per capita, cum celeritate, cum feſtinatione, ut plurimùm percurrendo. quod clarè explicat, quatenus dicit παῦρα, videlicet ὀλίγα, *pauca*. Quoniam verò vitium ſæpe, atque inopia ſermonis eſt, breviloquentiâ in dicendo uti, ſeu paucis orationem abſolvere; ideirco ſubjicit: ἀλλὰ μάλα λιγέως. *Sed valdè argutè*. Idque etiam ampliùs explicat, his aliis verbis: ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. *quoniam non ille multiloquus*. aut propter Laconicam, ut dictum eſt, brevitatem loquendi, aut propter ætatem juvenilem. Non enim juvenes magnâ admodum dicendi copiâ affluunt. Neque verò erat ἀφαμαρτοεπής, videlicet ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, *is, qui verbis erraret, ſeu a ſcopo aberraret orationis ſuæ*, ſeu quoad probabilitatem ſententiæ, ſeu quoad elocutionem, & ea, quæ in verbis ſpectantur: tametſi erat ipſe natu poſterior, videlicet, ut dictum eſt, juvenis. Sic enim veteres Grammatici explicant illud: ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦν. *tametſi natu poſterior erat*. Sicuti etiam illud, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, *an & mea haſta in manibus furit*, perinde eſt, ac ſi diceret: εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητής εἰμι. *an & ego ſim bellator*.

LXXXIII. Τὸ ἀναΐξειε, *exſiluiſſet, erupiſſet, exſurrexiſſet*, tum heroicam magnitudinem, & proceritatem Ulyſſis indicat, tum vehementem, acremque ejus impetum in ſurgendo. Atticum eſt loquendi genus illud, κατὰ χθονός. *in terram*. Sicuti etiam illud: κατὰ γῆς ὁ σοφὸς οὐκ ἀγνοεῖ. *in terris vir ſapiens non ignorat*. Quo conſtructionis genere cum aliis ſcriptoribus utitur etiam Comicus. Quamquam autem moris planè ſimplicis eſt, ut Ulyſſes oculos in terram defigat, perinde quaſi attentè ſecum ipſe cogitet, ac meditetur, quid ex tempore ſit dicturus; itaque ſtet dejectis oculis, & ſceptrum neque pone, neque ante moveat; ſed ἀστεμφὲς, videlicet ἀστρεφὲς, ἀμετακίνητον, *rectum, atque immotum*, illud teneat; tamen id ipſum alioquin vehementer æſtuantem, metuque perculſum, & obſtupeſcentem Ulyſſem repræſentat, ac veluti ζάκοτον, videlicet ὀργίλον, *iracundum*, propter animum illius cogitabundum, & triſtiorem. quemadmodum verſâ vice, ſiquis contrario modo ſe gerat, argumento id eſt hominis audacis, & prudentis. Τὸ πήξας, hoc eſt, ἐρείσας, στηρίξας, *figens, defigens*, fixum, ſtatumque oculorum obtutum ſignificat. Quòd ſceptrum immotum permaneret, ad differentiam motûs, qui commodùm, atque in tempore fieret, inde apparet, aliter etiam in popularibus concionibus fieri conſueviſſe, in quibus manus movebantur. quod quum faceret Demoſthenes, tamen Æſchines averſabatur, ac reprobabat: qui & dictum ſibi a Demoſthene audivit, oportere quidem, oratores, qui legationem obeant, manus intus conditas tenere, non tamen ita iis neceſſariò faciendum eſſe, qui ad populum concionentur. Τὸ προπρηνὲς, *pronum, ſeu propendens*, translatum eſt per metaphoram a corporibus, quæ non cadunt ſupina. Neque verò ſupervacaneam, aut inutilem habere videtur præpoſitionem, ſimiliter atque τὸ προπάσας, *cunctas*, & πρόπαντες, *cuncti*;

1. Τὸ γὰρ, ἢ καὶ γένει) Apparet, Euſtathium legiſſe apud Homerum, ἢ καὶ γένει. Codex tamen quondam meus in membranis, & Florentina editio, εἰ καὶ γένει. Politus.

2. ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν) Alii legunt, εἰ καὶ v. 199. lib. Θ' Iliad. Antiquus ibi Scholiaſtes: εἰ καὶ τὸ ἐμὸν δόρυ ἐνθουσιᾷ. Polit.

3. τὸ σκῆπτρον μήτε προπρηνὲς κινεῖν) Locus manifeſtè mancus, quem ita ſupple ex Homero: τὸ σκῆπτρον μήτ' ὀπίσω, μήτε προπρηνὲς κινεῖν. Polit.

4. ζάκοτον, ἤτοι ὀργίλον) Heſychius: ζάκοτον, ἄγαν ὀργίλον. Etymologici Magni Auctor: Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος. κότος γὰρ ἡ ὀργή. ἡ διὰ πρόθεσις ἔσθ' ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένου ὑπὸ Αἰολέων, γίνεται ζα, ὡς τὸ διαφλεγὴς, ζαφλεγής. καὶ ἁπλῶς τὸ διά, ὅτε πρόθεσιν σημαίνει, ὡς τὸ μόνας ... γίνεται εἰς ζα. Politus.

5. χρῆναι τοὺς ῥήτορας πρεσβεύοντας ἔσω τὰς χεῖρας ἔχειν) ne ſcilicet Oratores πρεσβεύοντες manus ad accipienda munera porrigant. Sic acutè, ac ſalsè Demoſthenes cum Æſchine cavillatus eſt, quòd is, legatus ab Athenienſibus ad Philippum Macedonem miſſus, munera ab eo accepiſſet; quum idem ipſe tamen geſtum motionemque manuum in Oratoribus damnaret. Demoſthenes De Falsâ Legatione: Οὐ λέγειν ἔσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, Αἰσχίνη, δεῖ, οὔ· ἀλλὰ πρεσβεύειν ἔσω τὴν χεῖρα ἔχοντα. σὺ δ' ἐκεῖ προτείνας, καὶ ὑποσχὼν, καὶ καταισχύνας τούτους, ἐνθάδε σεμνολογεῖ. Politus.

cti; ſed differentiam quamdam ſignificare, in eo poſitam, quòd ſceptrum moveretur ὀπίσω, *pone, ſeu retro*, & προπρηνὲς, *ante, ſeu in partem anteriorem, in eam pronum, ac propendens*. Etſi enim Ulyſſis prona eſt pars corporis poſterior, tergum videlicet; attamen ſceptrum movebatur pronum, dum in anteriorem partem movebatur, quippe quod in eam partem inclinaretur. Τὸ, ἀΐδρεϊ φωτὶ, *imperito viro*, ſcribitur cum diphthongo: ſicuti etiam τὸ ὄφεϊ, ὄφει, *ſerpenti*. Neque enim τὸ ἄϊδρις, *imperitus, inſcius, ignarus*, denominativum eſt cum ultimâ longâ, ita ut declinetur per δ'. Itaque, de veterum Grammaticorum ſententiâ, errant Sappho, Sophocles, & Phrynichus, cum declinant per δ. Neque mirandum eſt, quòd, quum frequenter Jones iſtiuſmodi genitivorum penultimam proferant per ι', exempli cauſsâ, ἴδριος, *ſcienter, ſeu periti*, ὄφιος, *ſerpentis*; dandi poſtea caſum enuncient cum ε, non cum ι. Id enim fortaſſe faciunt, propter melum, & ingratum ſonum duplicis ι'. Sic enim & ὁ πόσις, videlicet ὁ ἀνὴρ, *vir, ſeu maritus*, gignendi caſum habet cum ι. ut, εὐνὴν αἰδομένη πόσιος. *cubile reverita mariti*: tametſi dativum habeat cum ε. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ. *gratificata marito ſuo*. Ita Herodorus.

LXXXIV. Τὸ, ἄφρονα τ' αὔτως, *ſtultumque itidem*, perſpicuè oſtendit, tenui Æolicè ſpiritu affici τὸ αὔτως, *itidem*. Τὸ, ὄπα μεγάλην, *vocem magnam*, indicat ipſum quoque Ulyſſem magnâ voce præditum fuiſſe, quæ longè latèque exaudiretur, ut & alibi videbitur. Atque hæc etiam virtus eſt imperatoris. Ideoque paullò ante Agamemnon μακρὰ ἄϋσε, videlicet ἐβόησε. *longè latèque, ſeu valdè, clamavit*. Quin & in more apud veteres poſitum fuiſſe memorant, ut ſeſe ad magnitudinem vocis exercerent. Τὸ ἵει, *mittebat*, præpoſitione ſuâ deficit: quum idem ſit, atque τὸ ἀφίει, *emittebat*. Τὸ, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα, *verba imbribus nivalibus ſimilia*, dictum eſt ob ſententiarum celeritatem, ob earum frequentiam, & crebritatem, ob intermixtum perſpicuitatis candorem; immo verò etiam quòd verba illa plena erant horroris. Videtur namque Ulyſſes in urbe Trojâ magnâ acerbitate, & inſectatione verborum orationem ſuam proſecutus fuiſſe, &, more loci communis, legationis cauſſam pertractaſſe, quippe qui minas orationi admiſcuiſſet, atque, ut ita dicam, alterâ manu haſtam, alterâ caduceum prætendiſſet. Quod certè quidem adagium eſt, ut ait Pauſanias, in eos, qui cohortantur ſimul, & minantur. Qui enim, inquit, decimati ab Athenienſibus, miſſique

ὀπίσω, καὶ τὸ, προπρηνὲς νωμᾶν τὸ σκῆπτρον. Εἰ γὰρ καὶ τῷ Ὀδυσσῆι πρανὲς ἦν τὸ τοῦ σώματος ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον ἐπὶ τὰ πρόσω νωμώμενον, πρηνὲς ἐνωμᾶτο κατακλινόμενον. [1] Τὸ δὲ, ἀΐδρει φωτὶ, διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς καὶ τὸ, ὄφεϊ, ὄφει. [2] Οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲ τὸ, ἄϊδρις, παρώνυμον μακροκατάληκτον, ἵνα διὰ τοῦ δ' κλίνηται. ὡς δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, [3] ἁμαρτάνει Σαπφὼ, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Φρύνιχος, διὰ τοῦ δ' κλίνοντες. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ διὰ τοῦ ι πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν Ἴωνες προφέροντες, οἷον ἴδριος, ὄφιος, τὴν δοτικὴν διὰ τοῦ ε προάγουσιν, οὐ διὰ τοῦ ι. Ἴσως γὰρ τοῦτο διὰ τὸ κακόφωνον τῶν δύο ι ποιοῦσιν. Οὕτω γὰρ καὶ [4] ὁ πόσις, ἤτοι ὁ ἀνὴρ, τὴν μὲν γενικὴν, διὰ τοῦ ι ἔχει. οἷον, εὐνὴν αἰδομένη πόσιος. τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ. Οὕτως Ἡρόδωρος. *Baſ. p. 309.*

πδ'. Τὸ δὲ, ἄφρονα τ' αὔτως, ψιλοῦσθαι φανερῶς δηλοῖ τὸ, αὔτως, Αἰολικῶς. Τὸ δὲ, ὄπα μεγάλην, εὐρυβόαν ἐμφαίνει καὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. Καί ἐστι καὶ τοῦτο, στρατηγοῦ ἀρετή. Διὸ καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ μικροῦ, μακρὰ ἄϋσεν, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν. Ἱστορεῖται δὲ καὶ ἀσκεῖσθαι τὴν μεγαλοφωνίαν τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ ἵει, λείπεται προθέσεως, ταυτὸν ὂν τῷ, ἀφίει. Τὸ δὲ, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα, εἴρηται διὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, διὰ τὸ πυκνὸν, διὰ τὸ τῆς σαφηνείας διάλευκον, ναὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φρίκης γέμον. Ἔοικε γὰρ καὶ καταφορικῶς προάγειν τὸν λόγον ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ, νόμῳ κοινοῦ τόπου, τὴν πρεσβείαν μεθοδεύειν, παραμιγνὺς τῷ λόγῳ καὶ ἀπειλὰς, καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προϊσχόμενος. [5] ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων. [6] Οἱ δεκατευθέντες γάρ, φησιν, εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθη- *Rom. p. 408.*

1. Τὸ δὲ, ἀΐδρει φωτὶ, διὰ διφθόγγου γράφεται) Codex Homeri in membranâ, & editio Florentina, ἀΐδρι. cum ι. quod ſcribendum παροξυτόνως, αἴδρι. Politus.

Hoc caſu minimè verſus claudicat. ultima enim littera τοῦ αἴδρι. longa eſt, quum contracte ſit ex τῷ αἴδρεϊ. cum duobus jotis. Ideoque acutus accentus non in primâ, ſed in ſecundâ collocandus. αἴδρι. Salvinus.

2. Οὐ γὰρ ἐστιν οὐδὲ τὸ, ἀΐδρις, παρώνυμον μακροκατάληκτον, ἵνα διὰ τοῦ δ' κλίνηται) lege, παρώνυμον μακροκατάληκτον. Etymologici Magni Auctor: Οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ'. οὐ γὰρ ἐστι παρώνυμον μακροκατάληκτον. Politus.

3. ἁμαρτάνει Σαπφὼ, καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Φρύνιχος, διὰ τοῦ δ' κλίνοντες) Sappho dixit πολυίδριδι pro πολυίδρει, Sophocles ἴδριδα pro ἴδριν, Phrynichus ἴδριδες pro ἴδριες. Hæc minùs recta viſa ſunt Græcis Magiſtris. Etymologici Magni Auctor: ἁμάρτημα, τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυίδριδι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα, καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἴδριδες. οὕτως εὗρον χάλκεον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος. Politus.

4. ὁ πόσις, ἤτοι ὁ ἀνήρ) Sophocles in Trachiniis v. 559. & 560. πόσις, maritus, de uxore dicitur: vir poteſt etiam in concubinam convenire. Salvinus.

5. ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων) Heſychius: Δόρυ, καὶ κηρύκειον, παροιμία, ἣν ἔνιοι παλαιάζουσιν λέγουσιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων, ὑπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν, καὶ κηρύκειον.

Meminerunt adagii, Zenobius, Suidas, & Michoël Apoſtolius. *Politus.*

Propertius:

Nullus amor cuiquam faciles ita prabuit alas,
Ut non alternâ preſſerit ille manu.

Et proverbium:

Lapidem unâ manu fert, panem oſtentat alterâ.

Salvinus.

Ceterùm in alium etiam ſenſum ſumi poteſt adagium, quatenus ſcilicet caduceum ſimul, & haſtam mittere, eſt pacis, & belli optionem dare. A. Gellius lib. 10. c. 27. *Q. Fabius imperator Romanus dedit ad Carthaginienſes epiſtolam, ubi ſcriptum fuit, populum Romanum miſiſſe ad eos haſtam, & caduceum, ſigna duo belli, aut pacis: ex quis utrum vellent, eligerent: quod elegiſſent, id unum ut eſſe miſſum exiſtimarent. Carthaginienſes reſponderunt, neutrum ſeſe eligere, ſed poſſe qui attuliſſent, utrum mallent, relinquere; quod reliquiſſent, id ſibi pro electo futurum. M. autem Varro, non haſtam ipſam, neque ipſum caduceum miſſa dicit; ſed duas teſſerulas: in quarum alterâ caduceum, in alterâ haſta ſimulacra fuerant inciſa*. Politus.

6. Οἱ δεκατευθέντες) Confirmari hinc poteſt vera Suidæ lectio, apud quem, quum in Mediolanenſi editione, quæ primo in lucem exiit anno MCCCCLXXXXIX. legeretur οἱ δὲ κατευθέντες, fecerunt poſtea, οἱ δὲ καταυθέντες. Unde Æmilius Portus legendum putabat, οἱ δὲ καταχθέντες. At οἱ δεκατευθέντες ſcribit

Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμὸν, ὡς [1] ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως ἂν ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, αἱ βόες δηλαδὴ, ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ὥδευσαν· δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ, καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὅμοιά τινα ποιούντων, λέγουσα· Δόρυ, καὶ κηρύκειον. Ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει, ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμούμενοι Γεφυραῖοι, προέπεμψαν κήρυκα, καὶ κατόπιν καθώπλισαν ἑαυτούς· κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι τὸ νιφάδεσσιν ἐοικέναι τοὺς λόγους, [2] δύναταί ποτε καὶ σκωπτικῶς ψυχρῷ ἐπιλέγεσθαι ῥήτορι· ὥσπερ καὶ τὸ, τέττιγεσσιν ἐοικέναι τὴν ὄπα. Δύναται δὲ καὶ τὸ, μήδεα πυκνὰ, τρόπον ἕτερον, ὅμοιον εἶναι τῷ, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα· εἰ μή τις ἐκεῖ τὸ, πυκνὰ, ταυτὸν εἴπῃ τῷ, πυκινὰ, ὅ ἐστι συνετά.

que Delphos fuerant, Gephyræi, accepto oraculo: *Viro Gephyræo domus amica, domus optima;* deinde boum ductum ſequuti ad eum uſque locum, ubi illi, boves nimirum, defatigari laſſatique fuiſſent, prout deus iis prædixerat, ibi ut permanerent, oppugnante Atheniénſes Eumolpo, Tanagram contenderunt, ita ut ductori, tamquam legationis paciſque cauſsâ, caduceum darent; ſed juventutem pone armatam haberent. Unde adagium dimanavit de iis, qui ſimiliter faciunt, videlicet: *Haſta, & caduceum.* Verùm in alio Lexico Oratorio ſcribit, Gephyræos, quum bello a Tanagræis premerentur, caduceatorem præmiſiſſe, ſumptiſque armis, ſeſe pone ad pugnam inſtruxiſſe; Indeque adagium, quod diximus, exortum fuiſſe. Præterea ſciendum, illud ipſum, quod dictum eſt, ſimilia fuiſſe verba imbribus nivalibus, poſſe interdum cum ſale, nec ſine aculeo, uſurpari de frigido oratore: ſicuti etiam quod dictum eſt, vocem ſimilem fuiſſe illi voci, quam edunt cicadæ. Quin & illud, μήδεα πυκνὰ, *conſilia denſa, ſeu crebra*, aliâ ratione perinde ſeſe habere poteſt, atque τὸ, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα, *verba nivalibus imbribus ſimilia:* niſi ſiquis τὸ πυκνὰ idem ibi eſſe dicat, atque τὸ πυκινὰ hoc eſt, callida, ac prudentia.

Τὸ τρίτον αὖτ᾽ Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν᾽ ὁ γεραιός·
Τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνήρ, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν, ἠδ᾽ εὐρέας ὤμους.
Τὸν δ᾽ Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν·
Οὗτος δ᾽, Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν.
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς,
Ἕστηκ᾽· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ᾽ ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιούς,
Οὕς κεν ἐῢ γνοίην, καί τ᾽ οὔνομα μυθησαίμην.
Δοιὼ δ᾽ οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
Ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἢ δεύρω μὲν ἕποντο νέεσσ᾽ ἔνι ποντοπόροισι,
Νῦν δ᾽ αὖτ᾽ οὐκ [3] ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
Αἴσχεα δειδιότες, καὶ ὀνείδεα πόλλ᾽, [4] ἅ μοί ἐστιν;
Ὣς φάτο. τοὺς δ᾽ ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Tertio rurſus Ajacem conſpicatus, interrogabat ſenex:
Quiſnam item iſte alius Achivus vir, bonuſque, magnuſque,
Exſtans inter Argivos capite, latiſque humeris.
Huic Helena longum gerens peplum reſpondit, nobiliſſima mulierum:
Hic, Ajax eſt admirandus, propugnaculum Achivorum.
Idomeneus autem ab alterâ parte inter Cretenſes, ceu deus,
Stat; & circa eum Cretenſium duces congregantur.
Sæpe eum hoſpitio excepit bellicoſus Menelaus
Ædibus in noſtris, cum è Cretâ veniret.
Nunc verò alios quidem omnes video perpulchros Achivos,
Quos facilè cognoſcerem, & nominatim referrem.
Duos tamen non poſſum conſpicere, moderatores populorum,
Caſtoremque, domitorem equorum, & bonum pugilem, Pollucem,
Fratres ipſos germanos, quos mihi una peperit mater.
An non ſecuti ſunt ex Lacedæmone amabili?
An huc quidem ſecuti ſunt in navibus per mare;
Sed nunc nolunt pugnam virorum inire,
Dedecora veriti, & probra multa, quæ mihi ſunt?
Sic dixit. Illos verò jam detinebat alma tellus
In Lacedæmone ipſâ, ſuâ in patriâ.

σε΄. Ἐπιβαλὼν ὁ Πρίαμος τῇ περὶ τοῦ Αἴαντος ἐρωτήσει, φησί· Τίς τ᾽ ἄρ᾽ ὅδ᾽ ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τ᾽, ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν, ἠδ᾽ εὐρέας ὤμους. Ἡ δὲ τανύπεπλος Ἑλένη, ἀποκριναμένη φησί· Οὗτος δ᾽, Αἴας πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Τὸν Ἀχιλλέα μέντοι, μέγα πῃ ἕρκος εἴπῃ Ἀχαιῶν ὁ Ποιητής. Εἶπε δὲ πρὸ τούτου καὶ τὸν βασιλέα ἠΰν τε, μέγαν τε, καὶ πελώριον. Σημείωσαι δὲ, ὡς, εἴπερ ἔπαινός ἐστιν ἀνδρὸς τὸ, μέγας, οὐ τοιοῦτον ἄρα τὸ, μικρὸς, καὶ μάλιστα τὸ, τυτθός. Διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς

Baſ. p. 310. ἐπὶ Τυδέως, ὃς ἐκ τοῦ τυτθοῦ παρωνόμασται, φησί· μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. παρὰ καὶ καλὸν κακῷ θέμενος, καὶ οἱονεὶ λέγων, ὡς

LXXXV. Aggreditur Priamus ad interrogandum de Ajace, in hunc modum: *Quiſnam item hic alius, Achæus vir, generoſuſque, magnuſque, exſtans inter Argivos capite, latiſque humeris.* Cui Helena, longum gerens peplum, ſic reſpondet: *Ajax hic eſt, admirandus, propugnaculum Achivorum.* At enim Achillem alicubi poſtea vocat Poëta magnum propugnaculum Achivorum. Quin & antea regem ipſum generoſumque, magnumque, & admirandum, vocaverat. Ubi volo, obſerves, ſiquidem laudi viro vertitur magnitudo, & proceritas corporis, non eſſe profecto eidem ipſi laudi parvitatem, & maximè, ſi eſt idem τυτθὸς, *puſillus.* Quocirca Poëta de Tydeo, qui ita eſt denominatus ex eo, quòd eſſet τυτθὸς, *puſillus*, ſic ait: μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. *Parvus quidem erat corpore, ſed bellator.* Compoſuit namque cum malo bonum, ſeu cum eo, quod vituperandum erat, id, quod erat

bit etiam Michael Apoſtolius. Nota ſignificatio τ̃ δεκατευθέντες. quod Latinis eſt, *decimus quiſque ad ſupplicium lecti.* De Gephyræis, quos Athenienſes ſuos in cives receperunt, vide Herodotum l. 5. n. 57. *Politus.*

Decimatio tum apud Græcos, tum apud Romanos. *Salvin.*

1. ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος) Hinc etiam ſupplendus Suidas, apud quem altera deeſt pars oraculi, ſcilicet οἶκος ἄριστος. Politus.

2. δύναταί ποτε καὶ σκωπτικῶς ψυχρῷ ἐπιλέγεσθαι ῥήτορι) Diphilus Comicus apud Athenæum, quum apud meretricem quamdam cœnaret, interrogaſſetque illam, qua ratione tam frigido vino uteretur, continuò audivit: Puteum habeo frigidiſſimum, quo frigus vino conciliatur. in illud enim tuos, Diphile, prologos injicio. *Salvinus.*

3. ἐθέλουσι μάχην) Euſtathius νῶιν legit pro μάχην. Politus.

4. ἅ μοί ἐστιν) Cum interrogatione legit editio Romana, &, meo quidem judicio, rectiùs, quàm Florentina, aliæque editiones, in quibus nulla interrogationis nota. *Polit.*

Florentina, aliæque editiones punctum interrogationis non repetunt, quum intelligant repetitum ex puncto ſuperiore, quod præceſſit. *Salvinus.*

erat laudabile: quaſi ſcilicet diceret, eum, ut parùm decorâ ſtaturâ fuerit; tamen rebus præclarè, ac fortiter geſtis, in cœlum elatum, atque evectum fuiſſe. Τὸ, ἔξοχος κεφαλὴν, καὶ ὤμους, *exſtans, ſeu eminens capite, atque humeris*, ſicuti & τὸ πελώριος, *admirandus, ſeu ingens*, faciunt ad explicandum, quid ſit τὸ, μέγας, *magnus*. Sciendum autem eſt, Helenam hoc loci per epimonen figuram eodem caſu in modum repetitionis uti, dum ita ſcilicet loquitur: Οὗτος γ' Ἀτρείδης. *Hic quidem Atrides*. Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης. *Hic rurſus Laertiades*. Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος. *Hic autem Ajax eſt admirandus*. Helenam porrò dicit τανύπεπλον, *longa pepla utentem, ſeu longo, & promiſſo peplo amictam*, non ſolùm quia ἐτάνυε, *protendebat, longiùſque promittebat*, Romano more, trahebatque poſt ſe per terram peplum, quod eſt hîc muliebre indumentum, ſeu palla; ſed etiam quia corpore ipſa erat carnoſo, & non macilento; ſed extendebat, explicabatque, atque implebat peplum aptâ, juſtaque corporis bene conſtituti dimenſione. Ceterùm pro ſuperiori explicatione τῆς τανυπέπλου, *ejus, quæ longum peplum, longiùſque promiſſum gerit*, referta eſt Poëſis Homerica Romani moris exemplis, ut expoſitum eſt in Odyſſeâ.

LXXXVI. Atque hîc etiam breviſſima eſt, maximèque compendiaria, comparatio, in his verbis: *Idomeneus autem ab alterâ ſtat parte, ceu deus*. Nec enim opus erat, eam comparationem a formâ, atque habitu corporis dilatare, atque extendere. Ubi obſerva, ut, quamvis Helena verba de aliis ad interrogationes faciat; non ita tamen de Idomeneo; ſed ipſa tantùm ex ſeſe, ſuoque ex ingenio, de eo loquatur. Atque hîc etiam Homericam vide varietatem. Nam de rege interrogat Priamus, Helena reſpondet. Deinde rurſus idem ipſe Priamus de illius laude glorioſiùs prædicat. De Ulyſſe ſciſcitatur ſimiliter Priamus, reſponſum dat Helena, cum laude loquitur Antenor. De Menelao quum nemo quiſquam interroget, mentionem injicit Antenor, utpote qui eum probè cognoverat, ejuſque proceritatem, habitumque oris, dicendique facultatem exponit. De Ajace interrogat, ac docetur Priamus, neque omnino quidquam propter eum addendum ſibi arbitratur. Idomeneum contra Helena ipſa commonſtrat, etiamſi de eo minimè omnium interrogata fuiſſet. Immo & paullò poſt, citra ullam interrogationem, fratrum ſuorum meminit, qui jam e vitâ deceſſerant. Itaque auditor pleraſque hiſtorias, reſque olim geſtas, hoc quidem loci multifariam addiſcit, non de iis modò, qui adhuc viverent; ſed etiam de iis, qui jam antea deceſſiſſent, ut & paullò ante de Otreo, Mygdoneque, & Amazonibus. Sic magno cum artificio Homerus, tum remotas a præſenti tempore hiſtorias, tamquam epiſodia quædam, Poëſi ſuæ interjicit, tum ipſam hanc Poëſin, rebus per compendium narrandis, atque exponendis, variè diſtinguit. Unamquamque enim hic perſonam aliter atque aliter artificioſè repræ-

ὡς τοῦ μεγέθους μὲν εἶχε σμικροπρεπῶς· ὑψοῦτο δὲ, εἰς ἀνδραγαθίζετο. [1] Τὸ δὲ, ἔξοχος κεφαλὴν, καὶ ὤμους, καθὰ καὶ τὸ πελώριος, διασαφητικά εἰσι τοῦ, μέγας. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς, ἡ Ἑλένη ἐπαναφορικῶς τῇ αὐτῇ χρῆται πτώσει, ἐν τῷ, Rom. p.409.
Οὗτός γ' Ἀτρείδης. Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης. Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος. καὶ ὅτι τανύπεπλον τὴν Ἑλένην λέγει, οὐ μόνον ὡς τανύσασαν Ῥωμαϊκῶς, καὶ ἐπισύρουσαν κάτω τὸν πέπλον, [2] ὅς ἐστιν ἐνταῦθα γυναικεῖον ἱμάτιον, ἀλλὰ καὶ ὡς εὔσαρκον, καὶ οὐκ ἰσχνὴν, ἀλλὰ τανῦσαι, καὶ ἐξαπλῶσαι, καὶ ἐμπιπλῶσαι τὸν πέπλον τῷ εὖ διεστηκέναι αὐτῇ τὴν φύσιν τοῦ σώματος. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἑρμηνείαν τῆς τανυπέπλου, πεπύκνωται καὶ Ῥωμαϊκοῖς ἔθεσιν ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις, ἐν Ὀδυσσείᾳ δεδήλωται.

πϛʹ. Καὶ ἐνταῦθα συντομωτάτη παραβολὴ ἐν τῷ, Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἕστηκε, θεὸς ὥς. Οὐδὲ γὰρ ἔχρῃζεν αὐτὴν πλατῦναι σωματικῶς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι περὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἡ Ἑλένη ἐρωτηθεῖσα εἶπε· περὶ δὲ τοῦ Ἰδομενέως, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ μόνη ἀφ' ἑαυτῆς. Καὶ ὅρα τὴν Ὁμηρικὴν καὶ ἐν τούτοις ποικιλίαν. Περὶ γὰρ τοῦ βασιλέως, Πρίαμος μὲν ἐρωτᾷ, Ἑλένη δὲ λαλεῖ. εἶτ' αὖθις αὐτὸς ὁ Πρίαμος ἔπαινον ἐκείνου λέγει. περὶ δὲ Ὀδυσσέως, πυνθάνεται μὲν ὁμοίως ὁ Πρίαμος, καὶ ἡ Ἑλένη ἀποκρίνεται· ὁ δὲ Ἀντήνωρ λαλεῖ πρὸς ἔπαινον. περὶ δὲ Μενελάου, μηδενὸς ἐρωτήσαντος, παραρρίπτει ὁ Ἀντήνωρ, ὡς εὖ εἰδὼς, τὰ περὶ μεγέθους, καὶ φυῆς, καὶ λογιότητος. περὶ δὲ τοῦ Αἴαντος ἐρωτήσας, καὶ μαθὼν ὁ Πρίαμος, οὐδὲν οὐδ' ὅλως λέγει δι' αὐτόν. τὸν δ' Ἰδομενέα δείκνυσιν ἡ Ἑλένη, μηδὲν ἐρωτηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. Μικρὸν δὲ προϊοῦσα, καὶ τῶν ἀδελφῶν, δίχα ἐρωτήσεως, μεμνήσεται, τῶν ἤδη τεθνεώτων. Καὶ οὕτως ὁ ἀκροατὴς πολλὰς ἱστορίας πολυτρόπως ἐνταῦθα μανθάνει, οὐ μόνον περὶ ἔτι ζώντων, ἀλλὰ καὶ μηκέτ' ὄντων, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ περὶ Ὀτρέως, καὶ Μυγδόνος, καὶ Ἀμαζόνων. Οὕτως εὐμηχάνως Ὅμηρος τὰς ἔξω τοῦ τοῦ νῦν καιροῦ ἱστορίας ἐπεισοδιάζει τῇ ποιήσει, καὶ ταῖς μεθόδοις αὐτὴν καταποικίλλει τῶν ἀφηγήσεων. Ἕκαστον γὰρ τῶν ἐνταῦθα προσώπων, ἄλλως, καὶ ἄλ-

1. Τὸ δὲ, ἔξοχος κεφαλὴν, καὶ ὤμους) Id dicitur etiam de Saule. *Salvinus.*

2. ὅς ἐστιν ἐνταῦθα γυναικεῖον ἱμάτιον) Heſychius: Πέπλον, ὁ πέπλος, ἱμάτιον, ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον. Etymologici Magni Auctor: Πέπλος, τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ ποικίλον. Et rurſus v. χιτών· διαφέρει δὲ πέπλου. ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν, λέγεται χιτών· ἐπὶ δὲ γυναικῶν, πέπλος. Hinc ἑλκεσίπεπλοι, & εὔπεπλοι apud Homerum. Euſtathius ad Odyſſeam pag. 1847. Πέπλον δέ φασί τινες τὸ ἐνταῦθα μέγαν, καὶ περικαλλῆ, καὶ ποικίλον, περιβόλαιον εἶναι ἐκεῖνον τὸν ἀριστερὸν ὦμον, καὶ ἔμπροσθεν, καὶ ὄπισθεν συνάγειν τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, γυμνὴν ἐῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ τὸν ὦμον. Εἰ δὲ τοιοῦτόν ἐστιν ἔχει, τί δήποτε δώδεκα περόνας ἐχρῆν ἔχειν αὐτὸν μανθάνομεν ἐνταῦθα, ὅταν δὲ μάλιστα γυναικεῖον ἱματίου εἶναι ὁ πέπλος, κατὰ τὰ Δωριεῖς, χιτὼν ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τοῦτο περόνης ἐδέετο πολλῆς. Peplum vulgò cenſent idem ferè, ac pallam, quæ item apud Romanos veſtimentum eſt muliebre. Pallæ, ſeu pepli, luculenta, & graphica illa eſt deſcriptio apud Apuleium Metamorph. lib. 11. *Quæ longè longèque etiam meum confutabat obtutum, palla nigerrima ſplendeſcens atro nitore, quæ circumcirca remeans, & ſub dextrum latus ad humerum lævum recurrens, umbonis vicem dejectâ parte laciniæ, multiplici contabulatione dependula, ad ultimas oras nodulis fimbriarum decoriter confluctuabat, per intextam extremitatem, & in ipſa ejus planitie ſtellæ diſperſæ coruſcabant: earumque media ſemeſtris luna flammeos ſpirabat ignes. quaqua tamen inſignis illius pallæ perfluebat ambitus, individuo nexu corona totis floribus, totiſque conſtructa pomis adhærebat.* Politus.

ἄλλως μεθοδεύσας παρέθετο, ἐκφεύγων, ὡς εἴωθε, τὸ μονοειδές, καὶ ὕπτιον τοῦ ἱστορικοῦ ἀφηγηματικοῦ. Μεμάθηκε γοῦν ὁ ἀκροατὴς τὰ μὲν, ἐρωτήσαντος Πριάμου, τὰ δὲ, καὶ ἄλλως ἐκ παρόδου πολυειδῶς. Ὅρα δὲ καὶ, ὅπως ἐκ βασιλέως τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ποιητὴς ἤρξατο, εἶτα εἰς Ὀδυσσέα, καὶ τελευταῖον εἰς Αἴαντα διέβη τῇ ἐρωτήσει, προτάξας μὲν τὴν βασιλείαν, ὑποτάξας δὲ τὴν φρόνησιν, μετὰ δὲ αὐτὴν, θεὶς τὴν ἀνδρείαν, πλεῖον δέ τι μὴ περιεργασάμενος.

πζ'. Ἀγοὺς ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει. Φησὶ γάρ· ἕστηκεν Ἰδομενεύς· ὁ τῶν Κρητῶν δηλαδὴ βασιλεύς. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοί. Οὐ μόνον, ὡς συγγενὴς τῶν βασιλέων, ὁ Ἰδομενεὺς εἰς Τροίαν ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ξενίας χάριτας, ὡς εἰκὸς, ἀποτίνων. Φησὶ γὰρ Ἑλένη, ὅτι πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο. Τοῦτο δὲ καὶ διὰ πιθανότητα λόγου κεῖται. Πῶς γὰρ ἂν ἡ Ἀργεία Ἑλένη τὸν οὕτως ἀπῳκισμένον νησιώτην ἄλλως ἐγίνωσκεν, εἰ μὴ θαμὰ ἐκεῖνος παρ' αὐτῆς ἐξενίζετο; Τὸ, Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς, οὕς κεν εὖ γνοίην, ἤγουν εὖ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην· δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν, λέγει μὲν ἡ Ἑλένη· ἐμφαίνει δὲ, ὡς ἐν σχήματι παραλείψεως εὐμεθόδως, ὅτι ἠδύνατο καὶ ἄλλας ἐνταῦθα πολλὰς ἱστορίας τοιαύτας παρενθεῖναι ὁ Ποιητὴς. καὶ μυθήσασθαι κατὰ ὁμοίαν ἐπιβολὴν, εἰ μὴ ἔξω ἦν τοῦτο τοῦ ἔργου. [1] Δύναται δέ τις αὐτὸ παρῳδήσας εἰπεῖν καὶ ἐπὶ φίλων θανόντων, ἢ καὶ ἄλλως ἀποδημούντων. Πῶς δὲ [2] ἑλίκωπες οἱ Ἀχαιοὶ, ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, [3] τοῦ εὖ εἰδέναι γενικῇ συνταττομένου Ὁμηρικῶς ἐν τῷ, [4] τόξων εὖ εἰδώς· ἔτι δὲ καὶ τοῦ γνῶναι, ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ· τὸ, οὕς κεν εὖ γνοίην, ἤγουν οὓς ἂν εὖ γνοίην, αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν, ὁμόστιχον ἐκείνοις ὄν. Αἴτιον δὲ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν τὴν σύνταξιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ῥήτορας ὧδε καὶ ὧδε φράζειν. [5] Ὁ γοῦν τὰ Διονυσιακὰ ποιήσας, ὀκνήσας ἀκολουθῆσαι Ὁμήρῳ εἰς τὴν γενικὴν σύνταξιν, κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν, ὥς που καὶ προγέγραπται, ἔφη τὸ, [6] Εὖ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν στίχῳ ἑνὶ, οὐκ ὤκνησε διπλῆν θέσθαι συντά-

repræſentat: itaque, ut ſolet, uniformem illum, ac ſupinum hiſtoricæ narrationis tenorem declinat. Eruditus eſt igitur, factuſque certior auditor, partim interrogante Priamo, partim aliter per tranſennam, variâ, & multiplici ratione. Vide verò, ut ab Agamemnone rege initium Poëta duxerit, deinde ad Ulyſſem, poſtremò ad Ajacem interrogando tranſierit; ita ut ſcilicet primo loco dignitatem regiam collocaverit, cui prudentiam ſubjecerit, prudentiæ fortitudinem poſtpoſuerit, nihilque ampliùs fuerit ille curioſiùs conſectatus.

LXXXVII. Ἀγοὺς, *duces*, hoc loci intelligit duces partium ſecundarum, qui in exercitu erant ſub rege. Sic enim ait: ἕστηκεν Ἰδομενεύς. *Stat Idomeneus*. rex nimirum Cretenſium. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοί. *& circa eum Cretenſium duces*. Venerat Trojam Idomeneus, non modò ut ſanguine cum regibus conjunctus; ſed etiam ut gratiam pro hoſpitalitate, ut par erat, referret. Narrat enim Helena, ut ſæpe eum hoſpitio bellicoſus Menelaus in ſuâ ipſorum domo excepiſſet, quandocumque ille ex Cretâ veniſſet. Idque poſitum eſt ad fidem dictis conciliandam. Quî enim aliter Helena illa Argiva inſulanum hominem adeò ſemotum, ac disjunctum agnoviſſet, niſi ille frequenti ab ea hoſpitio exceptus fuiſſet? Quoad illa verba: Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς, Οὕς κεν εὖ γνοίην, videlicet εὖ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην· Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν. *Nunc verò alios quidem omnes video perpulchros Achivos, quos facilè cognoſcerem, & quorum nomen dicerem. Sed duos non poſſum videre*, &c. tametſi verba illa ſint Helenæ; tamen, veluti per Omiſſionem figuram, artificioſè, ac breviter indicant, ſuppetere Poëtæ facultatem plerorumque aliorum hujuſcemodi in hunc locum ex hiſtoriâ inſerendorum, ſimilique collocutionis, ac narrationis modo adjiciendorum, niſi id eſſet præter operis inſtitutum. Ea autem verba poteſt quis etiam per parœdiam imitando uſurpare de amicis, qui de vitâ migraverint, aut etiam aliter ſeceſſerint. Græci quomodo ἑλίκωπες, explicatum eſt in libro α'. Præterea, quamvis τὸ εὖ εἰδέναι, *bene peritum, ſeu ſcientem, atque intelligentem eſſe*, Homericè conſtruatur cum genitivo, ubi ait: τόξων εὖ εἰδώς. *ſagittariæ artis bene ſciens*; nec non τὸ γνῶναι, *gnarum eſſe, notitiam habere, cognoſcere*, ut palam facit Odyſſea; tamen vide, ut τὸ, οὕς κεν εὖ, videlicet οὓς ἂν εὖ γνοίην, *quos facilè cognoſcerem*, conſtructionem habeat cum accuſativo: tametſi eodem ordine, atque illa, contineatur. In cauſsâ illud eſt, quòd ad utrumque caſum conſtructio ea pertinet: & idcirco Oratores hoc, & illo modo loquuntur. Itaque is, qui Dionyſiaca verſibus compoſuit, Homeri exemplum ſequi noluit, ut cum gignendi caſu conſtrueret; ſed accuſandi caſu, ut ſupra alicubi ſcriptum eſt, protulit illud: Εὖ εἰδὼς τόκον ἄλλον, ἐπεὶ γονόεντι κάρητι. *Bene ſciens, atque expertus partum alterum, cum fœcundo capite*. Quare etiam Sophocles in uno eodemque verſu duplicem orationis ſtructuram ponere minimè dubitavit, ubi ſcili-

1. Δύναται δέ τις αὐτὸ παρῳδήσας) Hæ parodiæ Homericæ frequentes ſunt apud auctores. Quippe Homeri verſus memoriter ad varia vitæ negotia, cum elegantiâ ſimul, & vi accommodabant. *Salvinus*.

2. ἑλίκωπες οἱ Ἀχαιοὶ) οἱ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τοὺς ὦπας ἑλίσσοντες τῶν ὁρώντων εἰς ἑαυτούς. Alias vocis hujus explicationes dat Euſtathius ad librum α' Iliadis. *Politus*.

3. τοῦ εὖ εἰδέναι γενικῇ συνταττομένου) εἰδέναι, γνῶναι. *noſſe, cognoſcere*, ſemper, ni fallor, cum accuſativo. Τόξων δὲ εἰδώς. ſubintelligitur τὸ χρῆμα (τῶν τόξων). Salvinus.

4. τόξων εὖ εἰδώς) τῆς τοξικῆς ἔμπειρος, ut explicat vetus Scholiaſta. *Polit.*

5. Ὁ γοῦν τὰ Διονυσιακὰ ποιήσας) Nonnum Panopolitam intelligit. *Salvinus*.

6. Εὖ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι) Interpolata eſt hæc lectio, ex aliquâ fortaſſe parœdiâ. Lege: Εὖ εἰδὼς τόκον ἄλλον, ἐπεὶ γονόεντι κάρητι. Nonnus Panopolita Dionyſiac. l. 1.

Εὖ εἰδὼς τόκον ἄλλον, ἐπεὶ γονόεντι καρήνῳ
Ὡς πάρος ὄγκον ἄπιστον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ,
Τεύχεσιν ἀστράπτουσαν ἀνηκόντιζεν Ἀθήνην.

Verbis illis, εὖ εἰδὼς τόκον ἄλλον, contendiſſe videtur Nonnus ad phraſin Homericam, excepto quòd ab Homero diſceſſit in orationis ſtructurâ. Eſt enim Homericum in gignendi caſu, οὔ πω ἰδυῖα τόκοιο. *non ante ſciens, neque experta partûs*. Politus.

ſcilicet ita loquitur: Ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς. *O dirum ſpectaculum, & audacia amara.* Dicere enim quum poſſet: Ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμη πικρά. *O dirum ſpectaculum, & audacia amara*; tamen loquendi formam, ſeu phraſin, mutavit, propterea quòd hoc, & illo modo dici poterat. exempli cauſsâ: Ὦ δυσθεάτου καὶ ὄψεως, καὶ τολμήματος. *O horribilis rem & ſpectaculi, & audacia!* & rurſus. Ὦ δυσθέατος ὄψις, καὶ τόλμημα. *O horribile ſpectaculum, & audax facinus!* Illud verò, τοὔνομα μυθήσασθαι, *nomen proferre, ſeu proloqui*, videlicet εἰπεῖν, *dicere*, juxta illud: τίς ἂν πάντων ὀνόματ' εἴποι; *quis omnium nomina dixerit?* ſcriptores poſteriores Homero uſurpant cum præpoſitione. ut πρὸς ὄνομα εἰπεῖν. *de nomine, ſeu nominatim, dicere.*

LXXXVIII. Helena ſermone ad Dioſcuros delapſa, de quibus etiam actum eſt Commentariis in Odyſſeam, fratres eos germanos dicit, ducesque populorum vocat: & Caſtorem quidem equorum agitandorum peritum habet; Pollucem verò, pugilem præſtantiſſimum. Quumque ipſa eorum viſendorum deſiderio exæſtuet; tamen hos Homerus Lacedæmone demortuos tradit, ſicut & Lycophron exponit. Ea autem omnia, quæ diximus, ſic Homerus oratione ſuâ proſequitur: *Duos verò conſpicere non poſſum duces, rectoreſque populorum, Caſtoremque domitorem equorum, & pugilatu præſtantem Pollucem, fratres ambos germanos. An ex amabili illâ Lacedæmone minimè ſecuti ſunt? an, ſi huc ſecuti ſunt, tamen nolunt virorum laborem, ac certamen ſubire, quòd dedecora, ac probra multa, quæ mihi ſunt, vereantur?* Ac vide, ut etiam nunc, ſicut & in aliis locis, fatetur Helena, ſeſe turpe, ac probroſum facinus feciſſe, cum adulterum illum Paridem Trojam uſque ſecuta fuit. Sciendum porrò eſt, Helenam, ut veriſimile ſanè erat, ambigere, Trojam ne venerint Dioſcuri. Quamquam Zenodotus Lacedæmone relictos eos velit, ut negotiis procurandis, rebuſque adminiſtrandis præeſſent. Volo autem, obſerves id, quod in Libro Medico repertum eſt, parotidas vocatas eſſe dioſcuros. Sicuti etiam in eodem libro poſita reperitur hæc vox στάχυς, *ſpica*, de parte corporis. quod hodieque fertur apud multos, qui ſuilli pecoris, vel ſuis, στάχυν, *ſpicam*, lumbos ipſos appellant. Immo & Dioſcuros pro duobus Mundi hemiſphæriis, maximéque

τάξεως, εἰπών· Ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς. Ἔχων γὰρ φάναι, ὦ δυσθέατον Rom. p.410.
ὄμμα, καὶ τόλμη πικρά· ὅμως ἐξήλλαξε τὴν φράσιν, διὰ τὸ καὶ οὕτω, καὶ οὕτω δύνασθαι λέγεσθαι. οἷον, ὦ δυσθεάτου καὶ ὄψεως, καὶ τολμήματος. καὶ πάλιν, ὦ δυσθέατος ὄψις, καὶ τόλμημα. Τὸ δὲ, τοὔνομα μυθήσασθαι, ἤγουν εἰπεῖν, κατὰ τὸ, τίς ἂν πάντων ὀνόματ' εἴποι, μετὰ προθέσεώς φασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. οἷον πρὸς ὄνομα εἰπεῖν.

πη'. Τῶν Διοσκούρων μνησθεῖσα ἡ Ἑλένη, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται, αὐτοκασιγνήτους αὐτοὺς λέγει, καὶ ἡγεμόνας λαῶν καλεῖ· καὶ τὸν μὲν Κάστορα, ἱππικὸν οἶδε· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ἄριστον πύκτην. Καὶ αὐτὴ μὲν, ἐθέλει αὐτοὺς ἰδεῖν· Ὅμηρος δὲ, φαίνει ἱστορεῖ τούτους ἐν Λακεδαίμονι, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐκτίθεται. Φράζει δὲ τὰ ῥηθέντα Ὅμηρος, οὕτω· Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν, Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, αὐτοκασιγνήτω. Ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς; ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο, οὐκ ἐθέλουσι δὲ πόνον καταδύμεναι ἀνδρῶν, αἴσχεα δειδιότες, καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοι ἐστίν; Καὶ ὅρα, ὅτι ὁμολογεῖ καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἡ Ἑλένη, αἰσχρὸν πρᾶγμα ποιῆσαι, καὶ ἐπονείδιστον, τὸ εἰς Τροίαν ἀκολουθῆσαι τῷ μοιχῷ Πάριδι. Ἰστέον δὲ καὶ, ὡς Ἑλένη μὲν ἀμφιβάλλει, ὡς εἰκὸς, εἰ μὴ ἦλθον εἰς Τροίαν οἱ Διόσ- Baſ. p. 317.
κουροι· Ζηνόδοτος δὲ, διοικοῦντας ἐν Λακεδαίμονί φησι καταλελεῖφθαι αὐτούς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν Ἰατρικῷ βιβλίῳ εὕρηνται αἱ παρωτίδες, καλούμεναι διόσκουροι. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ, καὶ ὁ στάχυς ἐπὶ μέρους σώματος εὑρέθη κείμενος. ὃ καὶ παρὰ πολλοῖς εἰς ἔτι νῦν φέρεται, οἱ συὸς προβάτου στάχυν φασὶ τὰ περὶ τὰς ψόας. Ὅτι δὲ οἱ Διόσκουροι καὶ εἰς τὰ δύο ἡμι-

1. Ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς) Demetrius Triclinius ad Sophoclis Ajacem: ἰστέον, ὅτι τὸ ὦ οὐ μόνον πρὸς κλητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν φέρεται. ἀμφότερον οὖν ἐστιν ἐνταῦθα. Ἄλλως. Ὦ δυσθέατον λέγει ὄμμα, καὶ ὦ ὄμμα τόλμης πικρᾶς. τόλμης γὰρ ἦν τὸ ὄμμα. Πρὸς γενικὴν δὲ τὸ ὦ συντάττων, λόγον οὐκ ἔχει. πρὸς οὐδεμίαν μέντοι πτῶσιν, ὡς τὸ, ὦ οὗτος, καὶ ὦ δυστυχές. Politus.

2. καὶ τόλμη πικρᾷ) l. καὶ τόλμη πικρά. Polit.

3. τίς ἂν πάντων ὀνόματ' εἴποι) Hom. Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Salvinus.

4. ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἐκτίθεται) Lycophron in Caſſandrâ de Dioſcuris:

Καὶ τοὺς μὲν ᾍδης, τοὺς δ' Ὀλύμπιοι πλάκες
Παρ' ἦμαρ αἰὲν δεξιούμενοι ξένους,
Φιλαυθομαίμους, ἀλφίτοις τε, καὶ φθοΐς.
Καὶ τῶν μὲν ἤμειψαν δαίμων ὅρον.

Scholiaſta: καὶ τῶν μὲν ἡμῖν. τῶν Ἀφαρηιδῶν, καὶ Διοσκούρων ...αὐτὰ ἡ εἱμαρμένη τὸ ὅρον. ... ἀποθανόντας. οὐκ ἠκολούθησαν τῇ Τροίᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Politus.

5. εὕρηνται αἱ παρωτίδες, καλούμεναι διόσκουροι) Parotides, credo, Dioſcuri dictæ, tamquam ſint auribus geminæ, & adgnatæ: & euphemiſmi gratiâ. Salvinus.

6. οἱ συὸς προβάτου στάχυν φασὶ) Non ſperno conjecturam Caroli Dufreſnæi, qui legit, ἢ συὸς, ἢ προβάτου. Malim tamen ſimplicius legere, τοῦ συὸς προβάτου. ut τὸ, προβάτου, appoſitum intelligatur τοῦ συός. Eſt enim πρόβατον πᾶν τὸ βόσκημα, atque, ut notat Etymologus, πολλάκις κατὰ κοινοῦ ἐπὶ πάντων τῶν βοσκημάτων εἴρηται ἡ λέξις. Politus.

Sic Latinis *pecus* de omnibus pecoribus dicitur. Sed tam *pecus*, quàm πρόβατον, adjectivum non eſt, ſed ſubſtantivum. Salvinus.

7. Ὅτι δὲ οἱ Διόσκουροι καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντὸς ἀνάγονται, καὶ εἰς τοὺς φωστῆρας δὲ μάλιστα κύκλους) Euſtathius ad Odyſſeam p. 1680 ἄκρως δὲ οἱ παλαιοὶ σοφῶς νοοῦντες τὸ ἑτερήμερον ἐπὶ τῶν, τὸ μὲν τόδε ζῆν τῷ ἡμέρᾳ, ὡς τὰ ἕτερα ἐν νεκροῖς ὄντας, τὰ δὲ ἕτερα τὸ λοιπὸν, ὡς θάτερον τεθνεῶτος, εἰς τὰ δύο κατ' οὐρανὸν ἡμισφαίρια τοὺς Διοσκούρους ὑπονοοῦσιν· ὧν θάτερον μὲν ὑπὲρ γῆς ἀεὶ ἐστι· θάτερον δὲ, ὑπὸ γῆν. ὅπερ ἀποβλέπων ὁ Παραβάτης. φησὶν, ὡς οὐκ ἔχει λόγον, φράζειν Διοσκούρους παρ' Ὁμήρῳ τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντός. διὰ γὰρ τὸ ἀνεπαίσθητον ... τοῦ φωτισμοῦ φησι παραυξάνοντος ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ, οὐδὲ ἐπινοῆσαι ῥᾴδιον, πῶς ἐστιν ἑκάτερος αὐτῶν ἑτερήμερος. λέγει δὲ, μᾶλλον τοῖς τελείοις ἐφαρμόζειν τὸ ἑτερήμερον πῶς τε ἄλλοις, καὶ τοῖς φωστῆρσι. καὶ ταῦτα μὲν κατὰ ἀλληγορίαν. Sed neque τὸ ἑτερήμερον eſſe illis ſatis ἐφαρμόζει, ut animadverſum eſt Juliano. Diſpar enim eſt ratio. Verba ipſa Juliani adducam ex Oratione IV. in Regem Solem, ut cum Euſtathii ea verbis a quoquam conferantur. Οὐδὲ γὰρ, ὡς ὑπέλαβον ἀρέσαι τινὲς πρὸς τῶν θεολόγων, ἡμισφαίρια τοῦ παντὸς τὸ δύο λόγον ἔχει τινά. πῶς γὰρ ἐστιν ἑτερήμερον αὐτῶν ἑκάτερον, οὐδὲ ἐπινοῆσαι ῥᾴδιον· ἡμέρας ἀεὶ ἀνεπαισθήτου τοῦ κατὰ τὸν φωτισμὸν αὐτῶν παραυξάνοντος γινομένης. Σκεψώμεθα δὲ νῦν, ἀρ' ἐν αὐτοὶ καινοτομοῦντες ... δυνάμεθα. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἑκάστης μετέχων ὀρθῶς ἂν ἐνδώσει, ... ἐστιν ὁ τοῦ ὑπὸ

μισφαίρια τοῦ παντὸς ἐνοήθησαν, καὶ εἰς τοὺς τροπικοὺς δὲ μάλιστα κύκλους, ὁ Παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγραψεν, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι δυνατὸν μὲν ἦν, τὴν Ἑλένην διὰ τοσούτων ἐτῶν μαθεῖν τὰ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ αἰχμαλώτων, ἢ καὶ ἄλλως πως· ἐπεκρύπτετο δὲ αὐτῇ ὁ θάνατος ἐκείνων ἐπίτηδες, Ἀλεξάνδρου, οἷα εἰκὸς, τοῦτο μηχανωμένου, ὡς ἂν μὴ τήκοιτο δακρυχέουσα. Ὁμηρικὸν δὲ πολλαχοῦ ἔθος φαίνεται, κατὰ οἰκείαν τεχνικὴν μέθοδον, τὸ ἐν πράγμασι μὴ μόνον αὐτὸ τὸ ὂν λέγειν, ἀλλὰ στοχαστικῶς καὶ τὸ μὴ ὄν. ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ, πλάσας τὴν Ἑλένην μὴ μόνον τὸ ἀληθὲς εἰποῦσαν, ὡς οἴκοι μεμενήκασιν οἱ ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς Τροίαν ἐλθόντες, εὐλαβοῦνται φανῆναι, ὅπερ οὐκ ἔστιν.

πθ'. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ δυνάμενος Ὅμηρος Πολυδεύκην εἰπεῖν κοινῶς, ὅμως εἵλετο Ἰωνίσαι, καὶ γράψαι Πολυδεύκεα. ἐξ οὗ πάθος γέγονε στιχηρὸν, λεγόμενον ὑπέρμηκες· [1] τὸ δ' αὐτὸ, καὶ δολιχόουρον. καὶ ὅτι τοὺς αὐτοκασιγνήτους ἑρμηνεύουσα, φησί· οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ. [2] πρὸς οὓς δηλαδὴ γνησιώτερον οἱ πολλοὶ διάκεινται, [3] ἤπερ πρὸς τοὺς ὁμοπατρίους μὲν, ἀμφιμητρίους δέ. ὡς δηλώσει που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, ἐπεὶ οὐχ [4] ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Αἰτία δὲ τοῦ φιλεῖσθαι μάλιστα τοὺς τοιούτους, διότι, φασὶ, τοὺς μὲν ὁμογαστρίους, ἴσασιν ἀδελφοὺς οἱ ἄνθρωποι· τοὺς δὲ ἀμφιμητρίους, οἴονται. Ὅρα δὲ, ὅτι, Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὴν ὅμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, [5] πρὸς σῆς ὁμαίμου, καὶ κασιγνήτης. Ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὅμαιμον, [6] ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. [7] ὅμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ [8] Λυκόφρων ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών. Ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι, Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους αὐτοκασιγνήτους εἰπόντος, κατά τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν, λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀφορ-

mèque pro Circulis Tropicis accipi, ſcripſit deſertor ille religionis Julianus, ut patet ex Commentariis in Odyſſeam. Ad hæc, de Helenâ ſciendum, eam tot annorum ſpatio certiorem quidem de fratribus ſuis per captivos, aut aliâ quacumque viâ, fieri potuiſſe; verumtamen ei de induſtriâ mortem illorum occultatam fuiſſe, ita, ut videtur, curante, & ſatagente Alexandro, ut ne præ lacrymis contabeſceret. Homerica autem conſuetudo, pro quadam propriâ ejus artificioſâ ratione, multis poſtea in locis hæc apparet, ut non id modò commemoret, quod reverâ eſt; ſed etiam per conjecturam id, quod minimè omnium eſt: ut certè quidem facit hoc loci, quo Helenam fingit non ſolùm dicere id, quod verum eſt, domi ſcilicet fratres remanſiſſe; ſed etiam id, quod minimè verum eſt, eos ſcilicet Trojam venisse, & verecundè eosdem cavere, ne in aliorum conſpectum veniant.

LXXXIX. Vide verò, ut, quum poſſet Homerus ex uſu linguæ communis dicere Πολυδεύκην, *Pollucem;* tamen dicere maluit Jonicè, & ſcribere Πολυδεύκεα. ex quo vitium versûs oritur, quod vocant ὑπέρμηκες, *versûs prælongi;* idemque etiam δολιχόουρον, *quaſi longiorem caudam habentis*. Itemque vide, ut explicat Helena, atque interpretatur, quos dixerat αὐτοκασιγνήτους, *fratres germanos*, additis illis verbis: οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ. *quos mihi una peperit mater*. erga quos nimirum homines vulgò maximam partem γνησιώτερον, *magis germanè, atque ingenuè*, afficiuntur, quàm erga alios fratres, qui, quamvis ex eodem patre; tamen ex matre ſunt diverſâ. ut alicubi poſtea palam facit illud: ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. *quoniam non uterinus frater Hectoris ſum*. Cur autem uterini fratres maximè omnium amentur, ac diligantur, in cauſâ illud eſſe ajunt, quòd homines fratres ſuos certò ſciunt eſſe eos, qui ex eadem ſunt matre; eos verò, qui ex matre ſunt diverſâ, fratres ſuos opinantur. Vide rurſus, ut, quemadmodum explicat Homerus τοὺς κασιγνήτους, *fratres germanos;* ita Sophocles declaret, atque explanet τὴν ὅμαιμον, *conſanguineam ſororem*, ubi ſic ait: Πρὸς σῆς ὁμαίμου, καὶ κασιγνήτης. *a ſorore tuâ conſanguineâ, & germanâ*. Eâque ille de cauſâ ſic facit, quòd non omnis, qui ὅμαιμος, *conſanguineus*, continuò etiam ſit κασίγνητος, *frater germanus*. Namque ὅμαιμοι, *conſanguinei*, frequentiùs ſunt ipſi generatim conſanguinei, & agnati, ut clarè etiam oſtendit Lycophron, qui αὐθομαίμους, *ipſos per ſe conſanguineos*, eos vocat, qui ejusdem ſunt generis, vel generis propinquitate inter ſe conjunguntur. Quoniam verò Homerus per vehementiam quamdam animi affecti, ſtudiique ſui contentionem, τοὺς κασιγνήτους, *germanos fratres*, dixit αὐτοκασιγνήτους, *germanos per ſe fratres;* ſciendum, poſteriores Homero ſcriptores occaſionem inde cepiſſe, ut

ὑπὲρ γῆν ἡλίου τροπαῖς χειμερίναις ἐν ἑοῖ, καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνί. Ὁράσθω τις νῦν, εἰ μὴ τὸ ἐπειρημένον τοῖς κύκλοις ἐφαρμόζει τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τοῖς Τροπικοῖς. ὑπολείψεται τις, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. οἱ μὲν γὰρ ἀεὶ φαίνονται ἐν τοῖς τὴν ἀντίστασιν ἔχουσι γῆν ἀμφοτέροις ἀμφότεροι· οἱ δὲ οἱ ἕτεροι ὁρῶντες, οὐδαμῶς ὁρῶσι θάτερον. Ex eadem allegoriâ Macrobius Saturnal. lib. 1. cap. 21. *Gemini autem, qui alternis mortibus vivere creduntur, quid aliud, niſi ſolem unum, eundemque ſignificant, modo deſcendentem in ima mundi, modo in ſummam altitudinem reſurgentem?* Politus.

1. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ δολιχόουρον) τὸ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζον συλλαβῇ. Polit.

2. πρὸς οὓς δηλαδὴ γνησιώτερον οἱ πολλοὶ διάκεινται) Secundum illam etymologiam, qua κασίγνητος, ſeu αὐτοκασίγνητος, idem eſſe dicitur, atque ὁ ὄντως, ſeu ἀδελφὸς γνήσιος. Etymologiæ Græcæ: αὐτοκασίγνητος, γνήσιος ἀδελφός, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. & rurſus: κασίγνητος, παρὰ τὸ κάσις, ὃ σημαίνει τὸν ἀδελφὸν, καὶ τὸ γνωτός, ὃ σημαίνει τὸν γνήσιον. τοῦτο ἐκ τοῦ γένους. Politus.

3. ἤπερ πρὸς τοὺς ὁμοπατρίους) lege cum Frobenio, ἤπερ. Polit.

4. ὁμογάστριος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἀδελφός. Polit.

5. Πρὸς σῆς ὁμαίμου, καὶ κασιγνήτης) in Electrâ v. 12. Ubi Scholiaſta has voces juxta poſitas notat ἐν παραλλήλῳ. Sed & poſtea in eadem Tragœdiâ Sophocles magis magiſque explicat τὴν ὅμαιμον v. 328.

Τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρός.

Politus.

6. ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι) Virg. *Tum conſanguineus lethi ſopor.* κασίγνητος. quod Seneca dixit: *Frater gelidæ languide Mortis.* Salvinus.

7. ὅμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα) Heſychius: ὅμαιμοι, ἀδελφοί, συγγενεῖς, ὁμόαιμοι. Suidas: ὅμαιμος, καὶ ὁμαίμων, ἀδελφὸς, ἢ συγγενής. Polit.

8. Λυκόφρων ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών) Lycophron:

Τόνπερ ποτ' Ἄτλαντος αἴθλια σπόρον,
Τοὺς αὐθομαίμους συγκατασκάπτων Πρύλιν.

Ibi αὐθόμαιμοι eſt τῶν συγγενῶν Τρώων. Politus.

ut per exaggerationem, ſeu ratione cujuſdam præſtantiæ, atque excellentiæ, dicerent τὸ αὐτοζῶον, *ipſum per ſe vivens*, & τὸν αὐτοάνθρωπον, *ipſum per ſeſe hominem*, aliaque hujus generis. Itemque ſciendum, τὸ κασίγνητος, *frater germanus*, derivatum videri ex ὁ γνωτὸς, *notus*, mutatione τοῦ ω in η.

XC. Ἐρατεινὴν, *amabilem*, dicit Lacedæmonem ut & paullò ante dixerat ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, *cœtum æqualium amabilem*, tum quia patria ea erat ſua ipſius, tum quia Lacedæmon, regio erat opulenta, bonorumque omnium copiâ affluens. Πόνον ἀνδρῶν, *laborem virorum*, bellicum nempe, ac militarem, eum nunc intelligit, qui in fortiter agendo, aut in patiendo verſatur. Τὸ δειδιότες, *timentes, ac veriti*, magnum admodum metum, ac pudorem ſignificat. Φυσίζοος, *alma*, eadem eſt, atque ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, *quæ producit res ad vitam neceſſarias*. Cur autem vocis hujus penultima ſcripta ſit cum parvo ο, eſt hîc in cauſâ, non licentia Poëtica; ſed analogia quædam Grammatica. Quum enim τὸ ζωὴ, *vita*, fiat ex verbo ζέω ζῶ, *ferveo*, eo quòd caleant, ac ferveſcant viventia; non præter rationem fuerit, id ipſum ſcribi cum parvo ο, quippe quum in verbo ejus primitivo inſit τὸ ε. ut id perinde ſeſe habeat, atque τὸ ῥέω, *fluo*, ῥοὴ, *fluxus*; χέω, *fundo*, χοὴ, *libamen, quod funditur*, aliaque hujuſcemodi. Quoniam verò in ſimplici illo nomine, ζωὴ, *vita*, prævaluit regula, ut illud ſcriberetur cum ω magno, quæ quidem regula adjunctam vult eſſe ſyllabam ad Præſens verbi ζῶ, *ferveo* (ſicut enim dicitur ῥῶ, quod ſignificet impetu quodam, & cum celeritate feror, ῥωὴ, & ἐρωὴ, ideſt, impetus, ſeu motus, qui fit cum impetu; ſic etiam ζῶ, *ferveo*, ζωὴ, *vita*; & ſic etiam ζῶον, *animal*, ut λῶ, *volo*, λῷον, *melius*) factum deinde eſt, ut altera ſcribendi ratio aptaretur, ac conveniret nomini compoſito φυσίζοος, *almus, ſeu dans vitam*, & pro litterâ ε, quæ ineſt in verbo primitivo ζέω ζῶ, *ferveo*, viciſſim hic poneretur τὸ ο. Sin autem genuina, ac ſincera eſt codicum Herodoti lectio, in quibus per ο parvum ſcribitur ἡ ζοὴ, *vita*, hoc quidem loci: ὁ θάνατος μοχθηρᾶς οὔσης τῆς ζοῆς αἱρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν. *Mors optabilior eſt ærumnosâ vitâ homini* (namque & iſta alicubi reperta eſt ſcriptura) compoſitum inde fuerit τὸ φυσίζοος γῆ, *vivifica terra, atque alma*. quod idem eſt quodammodo, atque τὸ ζείδωρος, *ſuppeditans, quæ ad vitam ſunt neceſſaria*. Sciendum tamen eſt, φυσίζοον a nonnullis explicari τὴν ζῷα φύουσαν, *eam, quæ gignit, ſeu procreat animantia*, ut fertur in Dictionario Oratorio.

Pra-

ἀφορμὴν ἐντεῦθεν, τὸ αὐτοζῶον, καὶ τὸν αὐτοάνθρωπον ὑπεροχικῶς εἰπεῖν, [1] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὅτι [2] ἐκ τοῦ ὁ γνωτὸς δοκεῖ, τροπῇ τοῦ ω εἰς η, γενέσθαι ὁ κασίγνητος.

ν'. Ἐρατεινὴν δὲ Λακεδαίμονα λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου εἶπεν [3] ὁμηλικίην ἐρατεινήν· [4] καὶ φίλην πατρίδα, καὶ διότι δὲ χώρα εὐδαίμων ἡ Λακεδαίμων. Πόνον δὲ ἀνδρῶν τὴν ἐν πολέμῳ λέγει νῦν ἐνέργειαν, ἢ κακοπάθειαν. Τὸ δὲ δειδιότες, τὴν ἄγαν πολλὴν δηλοῖ εὐλάβειαν, καὶ αἰδῶ. [5] Φυσίζοος δὲ ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα. Αἰτία δ' ἐνταῦθα τῆς ἐν τῇ παραληγούσῃ μικρογραφίας, οὐ ποιητικὴ ἄδεια, ἀναλογία δέ τις γραμματική. [6] Τὸ γὰρ ζωὴ ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ γεγονὸς, Rom. p.411. διὰ τὴν τῶν ζώντων θερμότητα, οὐκ ἀλόγως ἂν [7] διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχοι γράφεσθαι, ὡς ἔχον τὸ ε προεγκείμενον ῥήματι. [8] ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ, ῥέω ῥοή· χέω χοή· καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ, ζωὴ, ἁπλῷ ὀνόματι ἐμεγέθυνε τὸ ω κανὼν ἐκνικήσας, [9] ὁ τῆς προσλήψεως τῆς συλλαβῆς ἐν τῷ ἐνεστῶτι τοῦ ζῶ (ὡς γὰρ ῥῶ τὸ ὁρμῶ ῥωὴ, καὶ ἐρωὴ ἡ ὁρμὴ, οὕτω καὶ ζῶ ζωὴ, οὕτω δὲ καὶ ζῶον, ὡς λῶ λῷον) [10] προσήρμοσε λοιπὸν τῷ συνθέτῳ τῷ, φυσίζοος, ἡ ἑτέρα γραφικὴ, καὶ ἀντὶ τοῦ ε τοῦ ἐν τῷ ζέω ζῶ θεματικῷ ῥήματι ἐγκειμένου, ἀντετέθη ἐνταῦθα τὸ ο. Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ο μικροῦ [11] γραφὴν τῆς ζοῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος μοχθηρᾶς οὔσης τῆς ζοῆς αἱρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν (εὕρηται γάρ που καὶ ταύτῃ γραφὴ) ἐκεῖθεν ἂν εἴη συντεθὲν τὸ, φυσίζοος γῆ. ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ, ζείδωρος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς φυσίζοον εἶπον, τὴν ζῷα φύουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ.

Κάρυ-

1. καὶ ὅσα τοιαῦτα) cujuſmodi occurrunt voces apud Dionyſium vulgò Areopagitam, ut αὐτοπερίγραπτον, αὐτοαληθινός, αὐτομεγαλεῖον, αὐτοσοφία, αὐτοφυής, αὐτόζωος, αὐτοαγαθότης, αὐτοαγαθόνης. Politus.

Quæ voces ſunt Theologiæ myſticæ. *Salvinus*.

2. ἐκ τοῦ ὁ γνωτὸς δοκεῖ, τροπῇ τοῦ ω εἰς η, γενέσθαι ὁ κασίγνητος) Melior illa etymologia, quam paullò ante tetigimus, ut κασίγνητος ſit παρὰ τὸ γνὴς γονεὺς, ὃ σημαίνει τὸν γονέα. Polit.

3. ὁμιλικίην) l. ὁμηλικίην. Polit.

4. καὶ φίλην πατρίδα, καὶ διότι) Malim, ut dilucidior ſit ſenſus, καὶ ὡς φίλην πατρίδα, καὶ διότι. quaſi ſcilicet duplex hæc ſit ratio, cur Helena amabilem Lacedæmonem dixerit, tum quia patria ipſius erat, tum quia bonorum omnium copiâ affluebat. *Polit.*

5. Φυσίζοος δὲ ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα) Etymologici Magni Auctor: Φυσίζοος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. Polit.

6. Τὸ γὰρ ζωὴ ἀπὸ τοῦ ζέω ζῶ γεγονὸς) ζωὴ, *vita*, ἀπὸ τοῦ ζεῖν, *a fervendo*. Sic αἰλίβαντες, *mortui*, quaſi ἄνευ λιβάδος, *ſine humore*. Salvinus.

Etymologici Magni Auctor: ἀπὸ τοῦ ζῶ γίνεται ζωὴ, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. Politus.

7. διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχοι γράφεσθαι, ὡς ἔχον τὸ ε προεγκείμενον ῥήματι) Sic ἀπὸ τοῦ λέγω, λόγος; ἀπὸ τοῦ [illegible], [illegible], & ab aliis omnibus verbis diſſyllabis, quæ primam habent cum ε ψιλῷ, formantur verbalia in ο μικρῷ in eâdem ſyllabâ. Canon hic eſt grammaticus conſtans, atque perpetuus. *Salvinus*.

Facit cum hoc Canone Etymologici Magni Auctor: τὰ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἔχουσι τὸ ο ἀντιστρεφόμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν. Politus.

8. ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ, ῥέω ῥοή) Etymologici Magni Auctor: ὥσπερ παρὰ τὸ ῥέω γίνεται ῥοὴ, καὶ χέω χοή· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ζέω, ζοή. καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ζωή. Polit.

9. ὁ τῆς προσλήψεως τῆς συλλαβῆς ἐν τῷ ἐνεστῶτι τοῦ ζῶ) eſt id, quod dicit Etymologus, fieri τὸ ζωὴ ἀπὸ τοῦ ζῶ, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. Polit.

10. προσήρμοσε λοιπὸν τῷ συνθέτῳ τῷ φυσίζοος ἡ ἑτέρα γραφική) Contra obſervat Etymologus, quæ ſunt a ζῶ nomina compoſita, ea conſervare eamdem ſcripturam, nimirum per ω. qualia ſunt, ζωοφόρος, ζωοτόκος, ἀείζωος. Politus.

11. γραφὴν τῆς ζοῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος) Scribe hîc γραφὴν τῆς ζοῆς, ſicuti & ſtatim poſtea τῆς ζοῆς, non ζωῆς, in loco Herodoti, quem interpolavit Euſtathius. Nam & τῆς ζόης, cum diverſitate tantùm accentûs, habent hodierni codices Herodoti l. 7. c. 46. οὕτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. Politus.

Sed Euſtathius ex memoriâ, non ex præſenti codicis lectione, citavit Herodotum, τὴν ζοὴν pro ζωὴν adnotaſſe contentus. *Salvinus*.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστά,
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
Κῆρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα.
Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη. καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί.
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ, καὶ κτήμαθ' ἕποιτο.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα. τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

Præcones autem per urbem, deorum ferebant fœdera fida,
Agnos binos, & vinum lætum, fructum telluris,
Utre in caprino: ferebat etiam cratera ſplendidum
Caduceator Idæus, & aurea pocula.
Hortatus autem eſt ſenem coram his verbis:
Surge, Laomedontiade: vocant principes
Trojanorumque equitum, & Achivorum loricatorum,
In campum ut deſcendas, ut fœdera fida feriantur.
Verùm Alexander, & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis pugnabunt de muliere.
Victorem mulier, & opes ſequentur.
Cæteri verò, amicitiâ, & fœderibus fidis percuſſis,
Incolemus Trojam globoſam: at illi revertentur
In Argos equeſtre, & in Achaiam pulchras mulieres habentem.

Baſ. p. 312. να'. Ὅρκια πιστὰ, οὐ μόνον αὐτοὶ οἱ εὔορκοι λόγοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. Φησὶ γοῦν· Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ φέρον ὅρκια πιστὰ, ἄρνε δύο, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, σύναγον ὅρκια, ἤγουν συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Καὶ [1] τὸ τάμνειν δὲ ὅρκια παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἡροδότῳ, τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια δηλοῖ. Ἰωνικὴ δὲ λέξις τὸ τάμνειν ἐπὶ τοῦ θύειν, καὶ τὸ, ἔταμον, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ πολλαχοῦ κεῖται. καὶ ἔχει συντομίαν, καὶ πολὺν νοῦν. Συγκροτεῖται δὲ διά τε ἄλλων, καὶ τοῦ, ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. καὶ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε. Τὸ δὲ ὅρκους προβῆναι, προϊὼν, ὅρκια πιστὰ γενέσθαι φησίν. Ἔστι δὲ φέρειν μὲν, τὸ βαστάζειν. ἐξ οὗ καὶ τὸ φοράδην ἐπίῤῥημα. Διὸ καὶ τὸ, ἔφερε δὲ κρατῆρα φαεινὸν, [2] ταυτόν ἐστι τῷ ἐβάσταζεν. [3] Οἶνος δὲ εὔφρων, ὁ εὐφραντικὸς, καὶ, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ, [4] μελινδής. Τὸ δὲ, καρπὸν ἀρούρης, πρὸς διαστολὴν εἶπε τοῦ λοιποῦ, τοῦ μὴ ἐξ ἀρούρης, ὃν αἱ ἀγριάδες γεννῶσιν. Ἐκεῖνος γὰρ οὐκ ἂν εἴη οὕτως εὔφρων. Σημείωσαι δὲ, ὅτι νῦν μὲν ἁπλῶς ἄρουρα, ἡ ἀρωμένη γῆ· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ καὶ ὥρισται, εἰπόντι· ἄρουρα ἑκατὸν πήχεων Αἰγυπτίων πάντῃ.

νβ'. Τὸ δὲ, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, διὰ πολυπειρίαν τοῦ ἀκροατοῦ παρέῤῥιπται, ἵνα μὴ λανθάνῃ τὸν ἀκούοντα, ὡς ἐκ προβάτου μὲν οὐκ ἂν ἀσκὸς εὔχρηστος γένοιτο, ἐξ αἰγὸς δέ. Οἱ δὲ ὕστερον καὶ βόειον ἀσκὸν καινοπραγήσαντες εἰς οἴνου ἀγγεῖον, εἰς ἑτέρους καιροὺς ἐξεῦρον αὐτόν. Ἄλλου δὲ καιροῦ καὶ [5] οἱ νενασμένοι οἴνου ἀμφορέες. οἱ δὲ βῖκοι, οὐδὲ αὐτοὶ γνωστοὶ τῷ Ποιητῇ. καθάπερ οὐδὲ αἱ πυτίναι, ὧν παράγωγα τὰ

XCI. Ὅρκια πιστὰ, *fœdera jurejurando firma, ac ſtabilia*, non ipſa modò verba, quæ jurejurando confirmantur; ſed etiam quæ ad jurisjurandi ſolemnem ritum adhibentur. Quippe ſic loquitur: *Caduceatores verò per urbem ferebant* ὅρκια πιστὰ, *fœdera fida, agnos binos, vinumque lætum, fructum arvi, in utre caprino*. Tale quoque illud: σύναγον ὅρκια, *congregabunt fœdera*. videlicet συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. *congregabunt, ſeu cogebant, quæ ad fœdera jurejurando ſancienda pertinent*. Quin & τὸ τάμνειν ὅρκια, *icere, ſeu percutere fœdera*, apud Homerum, atque Herodotum ſignificat victimas ad jusjurandum adhibitas ſacrificare. Multis porrò in locis, ſacrificandi ſenſu uſurpatur vox Jonice τάμνειν, *cædere, percutere, ferire, icere*, & τὸ, ἔταμον, *percuſſerunt*, & alia hujus generis. Eſtque ea vox compendiariæ brevitatis, multæque, ac variæ ſignificationis. Ejus verò exempla tum ex aliis locis, tum ex his etiam colliguntur. videlicet, ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. *ex capitibus abſcidit pilos*. &, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε. *guttura agnorum abſcidit*. At verò poſtea ὅρκια πιστὰ γενέσθαι, *fœdera rata fieri*, dicit, cum jusjurandum ſuccedit. Eſt autem φέρειν, *ferre*, idem atque τὸ βαστάζειν, *portare*: ex quo adverbium φοράδην, *portando, ſeu in modum portantis, ſeu geſtantis*. Ideoque illud, ἔφερε δὲ κρατῆρα φαεινὸν, *ferebatque cratera ſplendidum*, idem eſt, atque τὸ ἐβάσταζε, *portabat*. Οἶνος εὔφρων, *vinum lætum, atque jucundum*, dicitur, quod vim habet exhilarandi, atque, ut alibi poſtea dicit, dulcedinem habet melleam. Καρπὸν autem ἀρούρης, *fructum arvi*, vocat ad diſtinctionem reliqui vini, quod non eſt ex arvo, quod ſcilicet ferunt labruſcæ. Non enim certè illud jucundum adeò, atque ad hilaritatem afferendam ſic comparatum fuerit. Quod autem obſerves, velim, quamvis nunc generatim, & ſimpliciter ἄρουρα, *arvum*, ſit terra ἀρωμένη, *arata*, tamen apud Herodotum certa eſt menſura, ſeu terræ portio definita, cum ἀρούρας, *arvum, ſeu jugerum*, eſſe ſcribit centum omni ex parte cubitorum Ægyptiorum.

XCII. Τὸ, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, *utre in caprino*, adjectum eſt ad variè erudiendum, multarumque rerum peritum reddendum auditorem, ut ne ſcilicet auditor ignoraret, ovillum utrem uſui eſſe non poſſe, ſed caprinum. Namque aliorum temporum inventum, uter bubulus fuit, quem poſt Homeri ætatem ad vinum continendum, novo artificio, excogitarunt. Quin & aliorum temporum ſunt amphoræ ad ſummum uſque vino repletæ, ac veluti complanatæ. Urcei verò, ne ipſi quidem noti fuerunt Poëtæ: ut neque αἱ πυτίναι, *lagenæ*, ex quibus derivata, ſeu per

1. τὸ τάμνειν δὲ ὅρκια) Sic apud Latinos *fœdus icere, fœdus ferire*; quia per ſectam victimam fœdus jurantes accedebant. *Salvinus*

2. ταυτόν ἐστι τὸ ἐβάσταζεν) lege cum Frobenio, τῷ ἐβάσταζεν. Polit.

3. Οἶνος δὲ εὔφρων) Vulgatum illud ex ſacris litteris: *Vinum lætificat cor hominis*. & Virg. *Adſit lætitiæ Bacchus dator*. Salvin.

4. μελινδής) lege, μελιηδής. Odyſſ. φ'. Οἶνός σε τρώει μελιηδής. Politus.

5. οἱ νενασμένοι οἴνου ἀμφορέες) Ariſtophanes Nubibus: ἀλλ' ἀμφορῆς νενησμένοι. Suidas legebat ibi in Ariſtophane, νενασμένοι. Politus.

Amphora, vas fictile, auſatum, ut in nummis Athenienſium, qui in Britannia. videre eſt in libro, qui inſcribitur Theatrum nummorum Britanniæ. *Salvinus*.

Suidas: ἀμφορεὺς τὸ ἀγγεῖον, μεῖζον κεραμίου Μεγαρικοῦ· εἴρηται ἀμφορεὺς ἀγγεῖον διὰ τὸ μέγεθος. Polit.

Digitized by Google

per paragogen dicta τὰ πυτιναῖα πτερά, *alæ confectæ ex viminibus, quibus tegi ſolent lagenæ*, apud Comicum. Generalis autem vox eſt ὁ ἀσκός, *uter*. Siquidem hiſtoriarum monumentis proditum eſt, hominem ad utris uſum pelle ſpoliatum fuiſſe: & Poëticus Æolus dicitur in utre ex delphinis pelle confecto ventos concluſiſſe. Ad hæc obſerva, victimarum ipſarum delectum, inconſultis regibus, per caduceatores factum fuiſſe: aut quia per figuram reticentiæ reges ipſi ita juſſerant, qualia multa alia hujuſcemodi apud Poëtam, aut quia caduceatoribus id juris, & poteſtatis erat, ut nonnulla id genus munia arbitratu ſuo exſequerentur. Itaque in ſingulari heroum certamine caduceatores ſimili ratione bellatores ipſos inter ſe conciliatos deſiſtere poſtea faciunt a pugnâ. Quòd Trojam Poëta ſæpe vocat ἠνεμόεσσαν, *ventoſam, ſeu ventis oppoſitam*, tamquam loco edito, ac ſublimi ſitam; ideo nunc ait, Priamum inde equis vectum, ἐς πεδίον, *in campum, ſeu in plana, & campeſtria loca*, deſcendiſſe, hoc eſt, εἰς τὴν πεδιάδα, *in planitiem*. quemadmodum etiam τὸ κλίσιον, *tabernaculum*, Herodotus dicit κλισιάδα. Hoc autem loci præjactum eſt certum indicium, atque argumentum, unde veriſimile efficiatur, ſenem illum poſtea aurigæ munere perſungi, quod in Iliade extremâ obire compellitur ad corpus Hectoris redimendum. Ideo denique caduceatore vocante, Priamus deſcendit, quum dictum ſibi illud audiſſet: *ſurge, vocant principes*, &c.

Sic dixerat. Exhorruit autem ſenex, juſſitque ſocios
Equos jungere, illique impigrè paruerunt.
Aſcendit porrò Priamus, habenaſque retrorſum traxit;
Et propter eum Antenor perpulchrum currum conſcendit,
Amboque per Scæas portas in campum agebant veloces equos.
Verùm, ubi venerant ad Trojanos, & Achivos,
Ex equis deſcendentes in terram almam,
In medium Trojanorum, & Achivorum proceſſerunt.
Tum protinus ſurrexit rex virorum Agamemnon,
Surrexitque Ulyſſes ſolers. Verum caduceatores ſplendidi
Fœdera fida Deorum coëgerunt, cratereque vinum
Miſcuerunt. Cæterùm regibus aquam in manus fuderunt.
Atrides verò, diſtricto manibus cultro,
Qui ei ad enſis magnam vaginam ſemper appenſus erat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos, eoſque poſtea
Caduceatores Trojanorum, & Achivorum principibus diſtribuerunt.

XCIII. Sicuti ῥιγῶ, ῥιγώσω, *rigeo, rigebo*, dicitur de corpore vehementer affecto ex frigore, atque algore; ita ῥιγῶ ῥιγήσω, *exhorreo, exhorreſcam*, de timore animi, & de frigido illo horrore, qui inde conſequi ſolet. Nunc igitur ſenex ille Priamus hoc modo ἐρρίγησεν, *horrore riguit, hoc eſt, exhorruit*, cum filium ſuum accepit ſingularem pugnam eſſe initurum. Affectus namque animo eſt, tamquam pater. Sed & alia ſimiliter verba, ut ſupra in libro α ſcriptum eſt, duplici modo efferuntur. Quippe eſt δηλῶ, δηλώσω, *declaro, declarabo*; & δηλῶ, δηλήσω, *noceo, nocebo*. Κυλλῶ, κυλλώσω, ex uſu linguæ communis; & κυκλῶ, κυκλήσω, apud Homerum, ideſt, *duco plauſtra, ducam plauſtro*. Δινῶ, δινώσω, ideſt, *contorqueo, ſeu circumago, contorquebo*; & δινήσω, pro τορεύσω, *tornabo*. unde & δινωτόν, ideſt, *tornatum*. Ζηλῶ, ζηλώσω, *imitor, imitabor, ſeu æmulor, æmulabor*; & ζηλῶ, ζηλήσω, *invideo, invidebo*. ex quo dii apud Poëtam ζηλήμονες, *invidi*, aliaque hujuſcemodi. Porro autem ex Homerico hoc ῥιγήσω, *exhorreſcam*, dicta eſt etiam He-

Tom. II. lena

¹ τὰ πυτιναῖα πτερὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ. Γενικὴ δὲ τις λέξις ὁ ἀσκός. ἤγε καὶ ἄνθρωπος ἀποδαρῆναί ποτε εἰς ἀσκὸν ἱστόρηται. καὶ δελφῖνος δὲ ἀσκῷ λέγεται ὁ ποιητικὸς Αἴολος ἀνέμους ἐγκλεῖσαι. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι δίχα βουλῆς τῶν βασιλέων ἡ τῶν σφαγίων ἐπιλογὴ γίνεται πρὸς τῶν κηρύκων, ὡς ἢ, κατὰ τὸ σιωπώμενον, τῶν Rom. p.412.
βασιλέων καὶ ταῦτα κελευσάντων, ὁποῖα πολλὰ καὶ τοιαῦτα παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἢ ὅτι ἐξῆν αὐτόθεν ποιεῖν τινα τοιαῦτα καὶ τοὺς κήρυκας. Οὕτω δὲ καὶ ἐν ἡρωϊκῇ μονομαχίᾳ ² κήρυκες ὁμοίῳ λόγῳ τοὺς μονομάχους συμβιβάσαντες, παύουσιν. Ἠνεμόεσσαν ὁ Ποιητὴς πολλαχοῦ τὴν Ἴλιον λέγων, ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ ἱδρυμένην, διὰ τοῦτο ἐς πεδίον ἔφιππον ἐκεῖθεν καταβῆναι τὸν Πρίαμον ἄρτι φησίν, ὅ ἐστιν, εἰς τὴν πεδιάδα. ὃν τρόπον καὶ τὸ κλίσιον, κλισιάδα Ἡρόδοτός φησι. Πίστις δ' ἐνταῦθα προκαταβέβληται τῆς μετὰ ταῦτα διφρείας τοῦ γέροντος, ἣν καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἰλιάδος ἀναγκαίως πλήσεται λυσόμενος Ἕκτορα. Ἰδαίου δὲ τοῦ κήρυκος καλέσαντος, κατέβη ὁ Πρίαμος, ἀκούσας τὸ, ὄρσεο, καλέουσιν ἄριστοι, καὶ ἑξῆς.

Ὣς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω.
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας, καὶ Ἀχαιοὺς,
Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ἐς μέσσον Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
Ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον. ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.

νγ'. Ῥιγῶ μὲν, ῥιγώσω, ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα πάθους ἐκ κρύους· ῥιγῶ δὲ ῥιγήσω, ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους, καὶ τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. Ὁ γοῦν γέρων Πρίαμος οὕτως ἐνταῦθα ἐρρίγησεν, ἀνακούσας μέλλειν μονομαχήσειν τὸν υἱόν. ἔπαθε γὰρ τὴν ψυχὴν, οἷα πατήρ. Διφορεῖται δὲ, ὡς προεγράφη ἐν τῇ α ῥαψωδίᾳ, καὶ ἕτερα ὁμοίως ῥήματα. Δηλῶ γοῦν δηλώσω τὸ δείξω· δηλῶ δὲ δηλήσω τὸ βλάψω. κυκλῶ κυκλώσω, κοινῶς· κυκλῶ δὲ κυκλήσω παρ' Ὁμήρῳ, τὸ ἐφ' ἁμάξης ἄξω. δινῶ δινώσω τὸ συστρέψω· δινώσω δὲ ἀντὶ τοῦ τορεύσω. ὅθεν καὶ δινωτὸν τὸ τορευτόν. ζηλῶ ζηλώσω, τὸ μιμήσομαι· ζηλῶ δὲ ζηλήσω τὸ φθονήσω. ἐξ οὗ οἱ παρὰ τῷ Ποιητῇ, ζηλήμονες θεοὶ, καὶ ἕτερα. Ἐκ δὲ τοῦ Ὁμηρικοῦ ῥιγήσω, καὶ ῥιγε-

Aaa δανὴ

1. τὰ πυτιναῖα πτερὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ) Ariſtophanes Avibus:

Ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
Ἡρέθη φύλαρχος.

Suidas: Πυτίνη, πλέγμα τινὸ θαλλῶν, ὅπερ Διιτρέφης ὁ ἐπίπλοκος ἔπλεκε. καὶ ἀλλαχοῦ φησι· Διιτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτερά. Πυτίνη οὖν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασκίον. Videntur autem alæ hæ πυτιναῖαι in proverbii conſuetudinem abiiſſe. *Palſus.*

2. κήρυκες ὁμοίῳ λόγῳ τοὺς μονομάχους συμβιβάσαντες) Κῆρυξ, *caduceator*. κηρύκειον, ſeu Doricè καρύκειον, *caduceum*. Varro: *Caduceatori nemo homo nocet.* Salvinus.

δανὴ Ἑλένη, καὶ ῥιγηλὸν τὸ φρικτόν· [1] ᾧ ἴσον τὸ ῥίγιον. Ἀναβῆναι μὲν εἰς δίφρον ἐλέγετο ὁ ἡνίοχος, ὡς ἐνταῦθα ὁ Πρίαμος ἀνέβη, κατὰ
Baſ. p. 313. 30. ἡνία τεῖνεν ὀπίσω· παραβῆναι δὲ, καὶ παραιβάτης, ὡς μυριαχοῦ φανήσεται, ὁ σὺν ἐκείνῳ, εἴτε ὅπλα φορῶν, ὡς ἐπὶ μάχῃ, εἴτε καὶ ἄλλως διὰ συνοδίαν, ὡς ἐνταῦθα ὁ ἀγχίνους Ἀντήνωρ. καθὰ δηλοῖ τὸ, Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον. ὃν δὴ Ἀντήνορα, καὶ ὡς πεπνυμένον, συμπαραλαμβάνει ὁ Πρίαμος, καὶ ὡς φίλον δὲ τοῖς Ἕλλησι, καθὰ προγέγραπται· ἵνα ἔχῃ δι' αὐτοῦ ἀσφάλειαν, εἴ που καὶ παραπέσοι τι κακόν· ἅμα δὲ καὶ ὡς λόγιον, ἐὰν δημηγορίας τύχῃ καιρός. Ὅτι δὲ [2] Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, [3] ἤτοι μισθώτειαν, παραιβάτιν λέγει, καὶ διὰ τί, ζητητέον ἐκεῖ.

ϟδ'. Δίφρος δὲ, [4] τόπος τοῦ ἅρματος, ὁ τοὺς ῥηθέντας φέρων. [5] διὸ καὶ δίφρος λέγεται, [6] ὡς οἱονεὶ διόφορος, καὶ τροπῇ, καὶ συγκοπῇ, δίφρος.

Ἀπ

lena ῥιγεδανή, *horribilis, ſeu quæ omnibus eſt horrori*; factumque eſt ῥιγηλόν, ideſt, *horrendum*. cui par eſt ſignificatione τὸ ῥίγιον, *horribile, ſeu horribilius*. Ἀναβῆναι εἰς δίφρον, *adſcendere in ſummam partem currûs, ſeu in currum*, dicebatur quidem auriga, ut hoc ſanè loci Priamus ἀνέβη, *adſcendit*, habenaſque retrorſum traxit, ſeu retraxit. Παραβῆναι verò, *i. e. ſimul adſcendere*, & παραιβάτης, *ſocius in curru, ſeu adſcenſionis in currum comes*, ut ſexcentis in locis videbitur, is dicebatur, qui ſimul in curru erat cum aurigâ, ſive arma, tamquam ad pugnandum, geſtaret, ſive etiam aliter ad viæ, & itineris ſocietatem: ut hoc quidem loci ſolers ille, & perſpicax Antenor. quemadmodum declarant illa verba: Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον. *Et apud eum Antenor perpulchrum currum adſcendit*. Quem videlicet Antenorem comitem ſibi Priamus aſſumit, tum propter hominis illius prudentiam, tum quia, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, erat ille Græcis charior, atque amicior, ut ejus ſcilicet præſidio tutus, atque incolumis Priamus ipſe evaderet, ſiquid forte mali incidiſſet; tum etiam quia homo ille erat diſertus, ſi concionis habendæ occaſio ſeſe obtuliſſet. Ceterùm ut Theocritus ἐριθακίδα illam, quam dicit, videlicet mercenariam, vocet παραιβάτιν, *operis ſociam*, & quid ſit cauſſæ, cur ita appellet, apud illum quærendum.

XCIV. Δίφρος, locus eſt currûs, qui fert aurigam, & ſocium: ideòque dicitur δίφρος, quaſi ſcilicet διόφορος, *ferens duos*, uniuſque litteræ mutatio-

1. ᾧ ἴσον τὸ ῥίγιον) Eſt quidem aliquando comparativum τοῦ ῥίγος. Heſychio ῥιγίων, χαλεπώτερον. ut apud Heſiodum: ἡ δ' αὖτ' [illegible] ῥίγιον ἄλλο. Sed & poſitivum aliquando eſt, eidem Heſychio φρικτός, ut accipi videtur hoc loco ab Euſtathio. Quare neſcio, quid in mentem venerit Henrico Stephano, cum ita ſcripſit: *In vulgatis Lexicis perperam ponitur ῥίγιος, cujus neutrum ſit ῥίγιον, poſitivi ſignificationem habens*. Politus.

Voluit forteſſe dicere Stephanus, rectum ῥίγιος maſculini generis non inveniri, ſed tantùm neutrum ῥίγιον, quod licet comparativi formam per ſe ferat, poſitivi tamen vim habet. *Salvinus*.

2. Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἤτοι μισθώτειαν, παραιβάτιν λέγει) Euſtathius alibi: Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισθώτρια ἐριθακὶς λεγομένη. Et ſanè, quoad vim ſignificationis, eadem apud Theocritum forteſſe fuerit ἡ ἐριθακίς, ac quæ eidem dicitur παραιβάτις, quæ ſcilicet mercede conducta ſociam ſeſe meſſoribus ad opus adjungit. Namque, ut ad Homericum illud: ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, obſervat Euſtathius: ἔριθοι, οὐ μόνον αἱ ἐριουργοὶ γυναῖκες ἐν ἄλλοις παρὰ τὸ ἔριον, ἀλλ' ἰδὲ καὶ οἱ μισθωτοὶ ἐργαζόμενοι, ὡς οἱ ἀμητῆρες ἐνταῦθα, παρὰ τὴν ἔραν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. Quò pertinet illud Heſychii: ἔριθοι, οἱ γεωργοί, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ὅ ἐστι γῆ. Unde & ἐριθακίς Theocrito fuerit ἡ τὴν ἔραν ἐργαζομένη, eadem videlicet, quæ [illegible] παραιβάτις. Eſt enim ibi Scholiaſtæ παραιβάτις ἡ [illegible], καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἡ [illegible]. ut & [illegible] eſt ἡ [illegible]. Sed tamen apud Theocritum alia dicitur παραιβάτις, alia ἐριθακίς. Non una eademque eſt, cui Theocritus utramque illam appellationem tribuat. Idyll. tertio, quod inſcribitur Amaryllis:

Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ. Politus.

3. ἤτοι μισθώτειαν) Scholiaſta Theocriti: ἐριθακίς, ἤγουν μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς. Eſt autem, ut diximus, ἔριθος non modò ἡ ἐριουργός, ſeu ἐργαζομένη τὰ ἔρια· ſed etiam ὁ μισθῷ τὴν ἔραν ἐργαζόμενος. Utramque hanc τοῦ ἔριθος ſignificationem optimè diſtinguit, atque illuſtrat Etymologus: Ἔριθος, σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐργάτου, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν, κατὰ [illegible] τοῦ α εἰς ι· ἢ παρὰ τὸ ἔρις, καὶ τὸ θῶ, ὃ σημαίνει τὸν μισθωτόν· ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐρίου γέγονεν ἔριθος. [illegible] δὲ ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ἐργάτης ἐπὶ μισθῷ. Politus.

4. τόπος τοῦ ἅρματος, ὁ τοὺς ῥηθέντας φέρων) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος [illegible] τόπος, ἐφ' ὃ παραιβάτης, καὶ ὁ ἡνίοχος. Politus.

5. διὸ καὶ δίφρος λέγεται) Etymologo item δίφρος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχόμενον, καὶ τὸν ἡνίοχον. Politus.

6. ὡς οἱονεὶ δίφορος) lege, διόφορος, ut patet ex ſequentibus verbis. *Politus*.

Verùm nihil mutandum. Si eſſet ἀπὸ τοῦ δύο, dicendum eſſet, διόφορος. Sed eſt ἀπὸ τοῦ δίς. δίφορος. unde δίφρος. Vide doctiſſimum Chimentellium de honore Biſellii. *Salvinus*.

Si Euſtathium, aliosque Græcos magiſtros audimus, mutandum eſt τὸ δίφορος, quod hîc legitur, in διόφορος. Δίφρος λέγεται, ὡς οἱονεὶ διόφορος. Eſt enim ἀπὸ τοῦ δύο. Neque per ſyncopen modò dicitur δίφρος, ſed etiam per mutationem τοῦ ο in ι. Euſtathius paullò poſt: Οὐκ ἀδηλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπ' [illegible] τροπῇ δεχθείη, ὡς ἐν τῷ δίφρῳ. Τὸ γὰρ μόνος ἐν τῷ μοῖνα [illegible], ἀφ' οὗ καὶ τὸ μοῖνος. Quod illuſtrare pergit pluribus aliis exemplis vocum, in quibus ineſt mutatio τοῦ ο in ι. Hujus notæ τὸ [illegible] ex [illegible]· μοῖνα ex μοῦνα· ἱδρώς ex ὕδωρ· ἴφθιμος ex ἶφι, & θυμός· δίς ex δύο· χιτών ex χιών· aliaque ſimilia. Sic igitur & δίφρος ex δύο· ut proinde dictus fuerit δίφορος, quaſi διόφορος, unde τροπῇ, καὶ συγκοπῇ, δίφρος. per ſyncopen δίφρος, per mutationem, ſeu τροπήν, δίφρος. Euſtathius ad lib. ο' Odyſſ. ubi agit de hac voce βόθρος ἐπὶ [illegible]· οἱ δὲ παλαιοὶ [illegible], κατὰ τὸ διόφορος δίφρος, μόνος μοῖνος, μοῦνα μοῖνα, [illegible], καὶ [illegible], καὶ Αἰολικῶς, βόθρος [illegible] φασί. Idem infra hoc ipſo libro γ' Il. Σημειωτέον δὲ καὶ, ὅτι ἐν μὲν τῷ δίφρος τροπὴ τοῦ ο [illegible] ὡς τὸ ι. Etymologici Magni Auctor v. δίφρος· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχόμενον, καὶ τὸν ἡνίοχον. Suidas. Δίφρος καὶ τὸ ἅρμα, παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν παραιβάτην, καὶ τὸν ἡνίοχον. Sic idem ipſa δίφρος, παρὰ τὸ δύο ἴσχειν, vocatus eſt etiam δίοχος, quaſi δυίοχος. Euſtathius ad lib. λ' Iliad. ὅτι δὲ ὁ δίφρος καὶ δίοχος, κατὰ Παυσανίαν, [illegible], ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν. Eodem modo ὁ δίφρος, ἀπὸ τοῦ δύο appellatus quoque videtur δίεδρος, quaſi διόεδρος, ſeu per ſyncopen δίεδρος, conſuetâ illâ mutatione τοῦ ο in ι. Euſtathius pag. 882. καὶ ὅτι ἡ [illegible] δίοχον καὶ δίεδρον [illegible], [illegible] καὶ [illegible]. Δίεδρος, Latinè eſt *biſellium*. Varro De Linguâ Lat. lib. 4. *Ab ſedendo appellantur ſedes, ſedile, ſedum, ſella, ſeliquaſtrum. Deinde ab his ſubſellium. Ut ſubſipere, quod non planè ſapit; ſic quod non planè erat ſella, ſubſellium dictum. Ubi in ejuſmodi duo, biſellium dictum*. Non igitur biſellium, ſedile erat duplex, ut quidam arbitrantur; ſed latior ſella, quæ duos caperet; ideoque ſella illa erat honoratior. Hujuſcemodi δίεδρος. Heſychius: Δίεδρος, [illegible], ἢ [illegible]. Hinc *honor biſellii*, quem viris optimè meritis populus decernebat. Qui eo biſellii honore fruebantur, dicti *biſellarii*. Cn. Plætorii biſellarii mentio in veteri inſcriptione, quæ eſt Abellæ in Campaniâ, apud Gruterum pagina MXCIX.

CN. PLAETORIO. VIVIRO
AUGUSTALI
BISELLARIO
HONORATO. ORNAMENTIS
DECURIONAL.
POPULUS. ABELLINUS
AERE. COLLATO. QUOD
AUXERIT. EX. SUO. AD
ANNONARIAM. PECUNIAM
H—S. X. N. ET. VELA. IN. THEATRO
CUM. OMNI. ORNATU
SUMPTU. SUO. DEDERIT
L. D. D. D.

Politus.

Digitized by Google

tatione, ac ſyncope, δίφρος. Immo & ab eo, tamquam a parte commodiori, ac principali, totus currus δίφρος eſt appellatus: ut ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, *ab arâ*, quemadmodum ſupra declaratum eſt, ipſum templum; ἀπὸ τῆς ἑςίας, *a laribus*, tota domus; ἐκ τοῦ ὅρμου, *a navium ſtatione*, totus portus. Quamquam apud poſteriores ſcriptores uſurpata etiam hæc vox invenitur de ſellâ, prout eam communiùs nominant. Homerus autem, aſſidendi cauſsâ, apponi facit Eumæo δίφρον ἀεικέλιον, videlicet θρόνον, *ſellam vilem, atque abjectam*. itemque Helena Veneri δίφρον, *ſellam*, apponit in fine hujus libri. Itaque ὁ δίφρος variâ vox eſt ſigniſicatione. Neque incompertum eſt, in aliis quoque vocibus, perinde ut in hac voce δίφρος, mutationem fieri litteræ ancipitis. Quippe τὸ μῖσος, *odium*, vox eſt deducta a verbo μύειν, *quod eſt oculos claudere*. quo etiam ex verbo τὸ μῦσος, *ſcelus*. Namque ὁ μισῶν, *is, qui odit*, μύει, *oculos claudit*, ad inimicos. quin immo videlicet retro oculos flectit, ſeu avertit, nec vult adſpicere. Sic etiam τὸ ςρυφνὸς, *auſterus, peracerbus, vim adſtringendi habens*, tametſi ratio, ſecundùm Herodianum, exigit, ut id ſcribatur cum υ (ſicuti enim τέρπω, *delecto*, τερπνὸς, *jucundus, voluptate afficiens, delectationem afferens*; ςέγω, *tego*, ςεγνὸς, *tectus*; ſic & ςύφω, *adſtringo*, ςυφνὸς, *acerbus, qui vim adſtringendi habet*; &, quemadmodum κέντον, κέντρον, *ſtimulus, ſeu calcar*; ita, additâ per pleonaſmum litterâ ρ, ςυφνὸς, ac ςρυφνὸς) attamen prolatum quoque reperitur cum ι. Dicitur enim, inquit, ςριφνός. Similiter ex μοῦσα, *muſa*, quod communiter dicitur, vox eſt Æolica μοῖσα, reliquaque omnia, quæ inde ſimiliter ſunt inflexa, quæ apud Pindarum leguntur. & ex ὕδωρ, *aqua*, ὁ ἱδρώς, *ſudor*. quare etiam ſpiritu afficitur aſpero. & ex ἶφι, *fortiter, ſeu validè*, ac θυμός, *animus*, ὁ ἴφθιμος, *fortis, ſeu animoſus*, ut ſupra ſcriptum eſt. & ex δύο, *duo*, adverbium δὶς, *bis, ſemel atque iterum*. Quin & ἡ Ἀφροδίτη, *Venus*, tamquam ex ἀφροῦ ἀναδῦσα, *ex ſpumâ emergens*, ſimilem mutationem habet. Ac ſimiliter ὁ χιτὼν, *tunica*, fit ex verbo χύω, *fundo*, & ὁ φίτυς, *genitor*, de patre; itemque ὁ φιτρὸς, hoc eſt, κορμὸς, *caudex, ſeu truncus*, ex φύω, *gigno, ſeu produco*; & ex verbo δεύω, δεύσω, *humecto, ſeu irrigo, irrigabo*, δῆσα, idest, *humor*; itemque ἐκ τοῦ χεύματος, *a liquore, ſeu fluxu*, ὁ χειμὼν, *hyems, ſeu procella*.

XCV. Ad hæc ſciendum, Homericos reges ipſos ſibi ut plurimùm miniſtrare. Sic igitur hoc loci Priamus habenas moderatur; & Agamemnon inter ſanciendum jurejurando fœdus hoſtias τάμνει, videlicet θύει, *mactat*; itemque Achilles alibi carnes dividit. Τὸ καταβῆναι, *deſcendere*, dicitur de curru; ἀποβῆναι verò, *i. e. deſilire*, de equis. Itaque Poëta: ἐξ ἵππων, inquit, ἀποβάντες ἐς χθόνα πουλυβότειραν, ἐς μέσον ἐςιχόωντο. *ex equis in almam terram deſilientes, in medium proceſſerunt*. Quæ ad ſolemnem jurisjurandi ritum pertinent, ea Agamemnon exſequitur, atque Ulyſſes, qui & paul-

Ἀπ' αὐτοῦ δὲ, ὡς καιριωτέρου μέρους, καὶ τὸ ὅλον ἅρμα δίφρος ἐλέγετο· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καθὰ προεδηλώθη, ὁ ναός· καὶ ἀπὸ τῆς ἑςίας ὁ πᾶς οἶκος· καὶ ἐκ τοῦ ὅρμου, ὅλος ὁ λιμήν. Παρὰ μέντοι τοῖς ὕςερον, καὶ [1] ἐπὶ καινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις κειμένη εὕρηται. [2] Ὅμηρος δὲ τῷ Εὐμαίῳ δίφρον ἀεικέλιον, ἤγουν θρόνον, παρατίθησι καθέζεσθαι. [3] καὶ ἡ Ἑλένη δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἐν τῷ τέλει τοῦ γράμματος τούτου. ὥστε [4] πολυσήμαντον καὶ ὁ δίφρος. Οὐκ ἄδηλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπ' ἄλλων τροπὴ διχρόνου, ὡς ἐν τῷ δίφρῳ γίνεται. [5] Τὸ γοῦν μῖσος ἐκ τοῦ μύειν παρῆκται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μῦσος. Μύει γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁ μισῶν. ἤγουν ἀλλὰ ὄπισθε πάλιν κλίνει, μηδὲ εἰσορᾶν ἐθέλων. Οὕτω καὶ τὸ ςρυφνὸς, [6] εἰ καὶ ὁ λόγος, κατὰ Ἡρωδιανὸν, διὰ τοῦ υ αὐτὸ ἀπαιτεῖ (ὡς γὰρ τέρπω τερπνὸς, ςέγω ςεγνὸς, οὕτω καὶ ςύφω ςυφνός· καὶ, καθάπερ κέντον, κέντρον, οὕτω, πλεονασμῷ τοῦ ρ, ςυφνὸς, καὶ ςρυφνὸς) ὅμως εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ι προφερόμενον. [7] ςριφνὸς γάρ, φησιν. Ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ μοῦσα κοινῶς ἡ Αἰολικὴ μοῖσα, [8] καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, ἃ καὶ παρὰ Πινδάρῳ κεῖνται. καὶ ἐκ τοῦ ὕδωρ, ὁ ἱδρώς. διὸ καὶ δασύνεται. καὶ ἐκ τοῦ ἶφι, καὶ θυμὸς, ὁ ἴφθιμος, ὡς προγέγραπται. [9] καὶ ἐκ τοῦ δύο, τὸ δὶς ἐπίρρημα. καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲ, ὡς ἐξ ἀφροῦ ἀναδῦσα, τροπὴν ὁμοίαν ἔχει. καὶ ὁ χιτὼν δὲ ὡσαύτως ἐκ τοῦ χύω γίνεται· καὶ ὁ φίτυς ἐπὶ πατρὸς, καὶ ὁ φιτρὸς, ὅ ἐςι κορμὸς, ἐκ τοῦ φύω· καὶ ἐκ τοῦ δεύω δεύσω, [10] δῆσα ἡ ὑγρασία· καὶ ἐκ τοῦ χεύματος ὁ χειμών.

ϟε. Ἰςέον δὲ καὶ, ὅτι αὐτοδιάκονοι τὰ πολλὰ οἱ Ὁμηρικοὶ βασιλεῖς. Οὕτω γοῦν ἐνταῦθα Πρίαμος ἡνιοχεῖ. Ἀγαμέμνων δὲ τάμνει, ἤτοι θύει, τὰ ὅρκια. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἀλλαχοῦ τάμνει κρέα. Τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι, ἵππων ἀποβῆναί ἐςι. Φησὶ γοῦν ὁ Ποιητής· ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐς χθόνα πουλυβότειραν, ἐς μέσον ἐςιχόωντο. Τὰ κατὰ τοὺς ὅρκους, Ἀγαμέμνων μεταχειρίζεται, καὶ Ὀδυσσεὺς, ὃς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐπεπώλειτο ςίχας ἀνδρῶν. Φη- Rom. p. 413.

1. ἐπὶ καινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις κειμένη εὕρηται) Suidas: δίφρον, σελλίον. Polit.

2. Ὅμηρος δὲ τῷ Εὐμαίῳ) Immo verò Ulyſſi v. 259. lib. υ. Od. σφέλας μνημονικόν. Polit.

3. καὶ ἡ Ἑλένη δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ τέλει τοῦ γράμματος τούτου) Immo verò, καὶ τῇ Ἑλένῃ δὲ ἡ Ἀφροδίτη.

4. πολυσήμαντον) l. πολυσήμαντον. Polit.

5. Τὸ γοῦν μῖσος ἐκ τοῦ μύειν παρῆκται) Hæc notatio nominis μῖσος reperitur apud Etymologum. Sed & alia hanc apud eumdem antecedit, videlicet ἀπὸ τοῦ μὴ ἴσος. Salvinus.

6. εἰ καὶ ὁ λόγος, κατὰ Ἡρωδιανὸν, διὰ τοῦ υ αὐτὸ ἀπαιτεῖ) eſt enim παρὰ τὸ ςρύφω, ἐκ τοῦ ςύφω, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Polit.

7. ςριφνὸς γάρ, φησιν) τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι. Politus.

8. καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν) Unde & μοισαῖον ἅρμα apud Pindarum. Politus.

9. καὶ ἐκ τοῦ δύο, τὸ δὶς ἐπίρρημα) Non permutarentur inter ſe litteræ, ι, & υ, niſi hypſilon haberet aliquid τοῦ ἰῶτα. Sic *Sylva, Silva. Sylla, Sulla, optimus, optumus*, apud Latinos. *Salvinus*.

10. δῆσα) Suidæ δῆσα, ἡ ὑγρασία, cum ſimplici σ. Etymologici Magni Auctor: δῆσα, ἡ ὑγρασία, ὁ ὑγρὸς, καὶ βοτανώδης τόπος. παρὰ τὸ δεύσω μέλλοντα (σημαίνει τὸ βρέχειν) γίνεται δῆσα, καὶ δεῖσα. Sed & dicitur δεῖσα ἡ δυσωδία, ἀπὸ τοῦ δίω. Idem Etymologus: ἡ δυσωδία εἴρηται παρὰ τὸ δίω τὸ διὰ τοῦ ι χαφόμενον, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι· ἵν' ᾖ δεῖσα, ἡ δυσοσμία, ἣν φεύγομεν. ἐὰν οὖν διὰ τοῦ ι, εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου, τὸ δίω, καὶ δείω διαφορεῖται. ὅθεν δέος, καὶ δίος διὰ τοῦ ι. Politus.

Hinc forte, ſcilicet ἀπὸ τοῦ δίω, φοβοῦμαι, eſt præteritum medium δέδια, *timeo, veritus ſum*. Sed potius *timeo* eſt δέομαι. *timor*, δέος. Quid ſi δίω, unde διαίνω, *humecto*, deriveiur a δύω, *penetro*, quoniam διερὸν, *humidum*, eſt penetrabile, & humor corpora ſubit, penetratque? *Salvinus*.

σὶ γάρ· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ, καὶ ἑξῆς. Νέστωρ δὲ ἐνταῦθα, οὐδαμοῦ. ἀπρακτῶν γὰρ διὰ τὸ γῆρας, δημηγορίαις ταμιεύεται. Κρατῆρι οἶνον μίσγουσιν οἱ κήρυκες, τὸν τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τὸν ἐκ Τροίας, εἰς ἓν ἄγοντες αὐτόν, καθὰ καὶ τὰ ὅρκια σύναγον, ἤτοι τὰ σφάγια. Ἄλλως δέ γε οὐ μεμιγμέναι, ἀλλ' ἄκρατοι, ἐλείβοντο αἱ σπονδαί, ὡς καὶ προγέγραπται. Τὸ δὲ συνάγειν τὰ ὅρκια, καὶ τὸν οἶνον μίσγειν, ἕνωσιν ὑποσημαίνει στρατευμάτων τὴν ἄρτι βλεπομένην· ἣν ὁ ἀδικήσας, ἐπιορκήσει πάντως. Σημείωσαι δέ, ὅτι σχῆμά ἐστι καὶ ἐνταῦθα, τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. Νοητέον γάρ, ὡς καὶ ὕδωρ ἤχθη ἄρτι, κἂν ὁ Ποιητὴς αὐτὸ ἀπεσιώπησε. Τοῖς γοῦν βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας χέεται, ὡς μέλλουσι θύειν. Εἰ δὲ Πρίαμος οὐκ ἔθυσεν, Ἀγαμέμνων δὲ τὸ πᾶν ἔπραττεν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίσατο τοὺς τυθέντας ἐγχωρίους ἄρνας, εἰς τὸν δίφρον αὐτοὺς θείς.

υϛ'. Τὴν τοῦ βασιλέως παραξιφίδα, μάχαιραν καλεῖ, ἐν τῷ, Ἀτρείδης δ' ἐρυσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. ἣν καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει· Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, [1] ἤγουν ἠώρητο, καὶ ἐκρέματο, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η, καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, ἄωρτο. Εἰ δὲ συστέλλεται, κατά τινας, τὸ ο τῆς παραληγούσης, δηλοῖ μὲν καὶ οὕτως τὸ, ἐκρέματο· γίνεται δέ, [2] ὅθεν καὶ ἀορτήρ, ὃ δηλοῖ τὸν κρεμαστῆρα τοῦ ξίφους, ἀπὸ τοῦ αἴρω τοῦ κουφίζω. ἐξ οὗ καὶ [3] τὸ ἠερέθω τὸ κρεμῶ. Ἰστέον δέ, ὅτι ἡ παραξιφὶς καὶ ἐγχειρίδιον λέγεται. Φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος· [4] καὶ ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρόν. Δῆλον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ πὰρ ξίφεος, ἡ παραξιφὶς συντέθειται, Ὁμήρου καὶ εἰς τοῦτο ἐνδόντος ἀρχήν, καθὰ καὶ εἰς τὸ ἐγχειρίδιον. Καὶ αὐτὸ γὰρ δοκεῖ λεχθῆναι τοῖς ὕστερον, ὡς ἀπὸ τοῦ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. Καὶ ἡ ταπεινὴ δὲ γλῶσσα, ἐκ τούτων τὸ παραμάχαιρον ἐσοφίσατο. Τὸ δέ, μέγα κουλεόν, κατὰ [5] τὸ κέλευθον, καὶ τὸ ζυγόν, καὶ τὸ δεσμόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, μεταπέπλασται. Ὅμοιον δέ, καὶ τὰ δάκτυλα, καὶ τὰ χαλινά, καὶ τὰ ταρσὰ δέ, ὡς τὸ, βένθει ταρσὰ πέπηγε. Τῶν θυησομένων ἐπὶ ὅρκοις ἀρνῶν τρίχας ἐκ κεφαλῶν τέμνων ὁ βασιλεύς, (αὐτουργεῖ γάρ, ὡς εἴρηται, τὰ ὅρκια,) ἔνειμε τοῖς τῶν Τρώων,

lò ante virorum ordines luſtrabat. Sic enim narrat: *ſurrexit autem ſtatim deinde rex*, &c. Neſtor verò nuſquam hoc loci. In otio enim, & quiete ob ſenectutem verſatur, reſervaturque ad conciones habendas. Cratere vinum miſcent caduceatores, vinum nempe Græcorum, vinumque Trojanorum, quod utrumque ſimul miſcent, ac confundunt. Sicuti etiam τὰ ὅρκια, videlicet τὰ σφάγια, *victimas ad jusjurandum*, cogunt, ſive in unum ſimul locum adducunt. Quamquam alioquin non mixta ea libamenta, ſed pura, ac mera, hoc eſt, procul permixtione, ut ſupra ſcriptum eſt, libarentur. Quòd autem victimæ ſimul cogantur, vinumque miſceatur; id ſanè utriuſque exercitûs concordiam innuit, quam nunc conſpicimus. quam quidem concordiam quicumque violaverit, is maximo prorſus perjurii crimine ſeſe obſtringet. Sed enim obſerva, hoc item loci, figuratum eſſe loquendi genus per id, quod reticetur. Intelligendum namque eſt, aquam nunc eſſe allatam, etiamſi Poëta ſilentio id præterierit. Quippe regibus aqua in manus funditur, tamquam ſacrificaturis. Sin autem Priamus non ſacrificat; ſed totum hoc miniſterium obit peragitque Agamemnon; at ille certè agnos indigenas immolatos manibus ſuis contrectavit, cum eos in currum impoſuit.

XCVI. Pugionem, ſeu ſicam, regis, vocat μάχαιραν, *machæram*, ubi ſic ait: Ἀτρείδης δ' ἐρυσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. *Atrides verò extrahens, ſeu diſtringens manibus machæram*. quam etiam ſtatim explicat, ſubjunctis his verbis: Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν, *quæ ei ad enſis ingentem vaginam perpetuò* ἄωρτο, videlicet ἠώρητο, atque ἐκρέματο, *ſuſpenſa erat, pendebatque*, & per ſyncopen τοῦ η, correptâque primâ ſyllabâ ἄωρτο. Sin autem, juxta nonnullos, corripitur τὸ ο penultimæ ſyllabæ; quum ſic etiam ſignificet τὸ ἐκρέματο, *ſuſpenſa erat, ſeu pendebat*, inde oritur, unde etiam ἀορτήρ, quod ſignificat lorum, ex quo enſis dependet, a verbo videlicet αἴρω, hoc eſt, levo, attollo, erigo. ex quo item τὸ ἠερέθω, quod ſignificat *ſuſpendo*. Quod autem ſcire oportet, ἡ παραξιφίς, *ſica, ſeu enſiculus*, dicitur quoque ἐγχειρίδιον, *pugio*. Sic enim Herodotus: καὶ ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρόν. *& pugiones ad dextrum femur*. Conſtat etiam, ex πὰρ ξίφεος, *ad enſis*, compoſitam eſſe τὴν παραξιφίδα, *ſicam, quæ adjuncta eſt ad enſem*, quum Homerus huic quoque nomini initium dederit, pariter atque τῷ ἐγχειριδίῳ, *pugioni*. Nam & hoc ipſum nomen dictum poſterioribus videtur, tamquam ex ἐρυσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. *diſtringens manibus machæram*. Nam & vulgi in loquendo uſus hinc artificioſè compoſuit τὸ παραμάχαιρον, *machæram, ſeu pugionem*. Τὸ, μέγα κουλεόν, *magnam vaginam*, dictum eſt per metaplaſmum, pariter atque τὸ κέλευθον, *via*, τὸ ζυγόν, *jugum*, τὸ δεσμόν, *vinculum*, aliaque hujuſcemodi. Ac ſimiliter ſeſe habent τὰ δάκτυλα, *digiti*, τὰ χαλινά, *frena*; nec non τὰ ταρσά, *plantæ pedum, ſeu ipſi pedes*. ut, βένθει ταρσὰ πέπηγε. *in fundo fixi erant pedes*. Rex, quum ex agnorum capitibus, quos ad ſolemnem jurisjurandi ritum erat mactaturus, pilos abſcidiſſet (ipſe enim per ſeſe, ut dictum eſt, ſacras obit ſanciendi fœderis cœremonias) eos

1. ἤγουν ἠώρητο, καὶ ἐκρέματο) Heſychius: ἄωρτο, ἐκρέματο, ἐπήρτητο. Etymologici Magni Auctor, ex Herodiano, τὸ ἄωρτο deducit ἐκ τοῦ ἄρω τὸ ἁρμόζω· cujus futurum Æolicè ἄρσω· Præteritum perfectum, ἦρκα· paſſivum, ἦρμαι· Pluſquam perfectum, ἤρμην, ἦρσο, ἦρτο. Jonicè per ſyſtolen, ἄρτο, & pleonaſmo τοῦ ω, ἄωρτο. Alii tamen, ut ibidem ſubdit Etymologus, qui τὸ ἄωρτο, idem eſſe dicant, atque ἐκρέματο, deductum illud volunt ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω, ἢ κρεμῶ· cujus Futurum ἀρῶ, & Æolicè ἄρσω· ἦρκα· ἤρμην, ἦρτο· mutationeque longæ in longam, ἦρτο· & pleonaſmo τοῦ α, Poëticè, ἄωρτο. Politus.

2. ὅθεν καὶ ἀορτήρ) ὁ ἱμάς, δι' οὗ τὸ ξίφος κρέμαται. Etymologiæ Græcæ vocis hujus originem petunt παρὰ τὸ αἴρω, unde αἰρτήρ, & pleonaſmo τοῦ ο, ἀορτήρ. Politus.

3. τὸ ἠερέθω τὸ κρεμῶ) Homerus: Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. *Eſt hominum juvenum ſemper ſuſpenſa voluntas*. Salv.

4. καὶ ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρόν) Herodotus lib. 7. n. 61. πρὸς δὲ, ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης. Politus.

5. τὸ κέλευθον) Immo τὰ κέλευθα. Numero tantùm multitudinis dicta per metaplaſmum τὰ κέλευθα. Polit.

Digitized by Google

eos per caduceatores Trojanis Græciſque proceribus diſtribuit, ut ita omnes ſacrificium ſimul peragere viderentur. Id autem non obſcurè ſignificabat, vertenda eſſe mala in eorum caput, qui jusjurandum violarent. Quaſi ſcilicet, perinde ut muſa Sophoclea ait: *Malus malè inſepultus ex terrâ abjiciatur, cum toto genere ſuo radicitus exſtirpatus*, αὔτως, videlicet οὕτως, *hoc modo, quomodo hunc ego præcido cincinnum*; tunc etiam quodammodo Homericus ille Agamemnon in hunc ſenſum loqueretur: ſic abſcindantur e vitâ, qui fœderis fidem violabunt, ut ego victimæ hujus pilos præcido. Illâ autem pilorum præciſione reduci in memoriam conſueviſſe, quo indumenti genere antiquiſſimis temporibus homines uterentur, ſumus poſtea declaraturi.

ων, καὶ Ἀχαιῶν ἀρίστοις διὰ τῶν κηρύκων, ἵνα οὕτω πάντες δοκῶσι συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας. Σύμβολον δὲ ἦν τοῦτο τοῦ εἰς κεφαλὴν τραπήσεσθαι τὰ κακὰ τοῖς ἐπιορκήσουσι. Καί πως, κατὰ τὴν Σοφόκλειον μοῦσαν εἰποῦσαν τό, Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός, Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος· Αὔτως, ἤγουν οὕτως, ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον· ἔλεγε τότε καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Ἀγαμέμνων, ὡς οὕτως ἐκθεριωθῆεν τοῦ βίου οἱ παρασπονδήσοντες, ὡς ἐγὼ τέμνω τὰς τοῦδε τοῦ ἱερείου τρίχας. Ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα τῶν τριχῶν τομή, καὶ ἀνάμνησις ἦν τῆς παλαιφάτου ἐνδύσεως, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. Rom. p. 414.

Inter eos Atrides grandi voce, ſublatis manibus, precabatur:
Juppiter pater, qui ab Idâ imperas, glorioſiſſime, maxime,
Solque, qui cuncta inſpicis, & cuncta audis,
Et flumina, & tellus, & qui ſub terrâ mortuos
Homines punitis, quicumque pejeraverit;
Eſtote vos teſtes, & fœdera firma conſervate.
Siquidem Menelaum Alexander occiderit,
Ipſe tunc Helenam ſibi habeat, & opes omnes;
Nos verò navibus redeamus tranſeuntibus mare.
Sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
Trojani tunc Helenam, & opes omnes reddunto,
Mulctamque Argivis pendunto, quam par eſt,
Quæque etiam inter poſteros memoretur.
Sin autem mihi mulctam Priamus, Priamique filii
Pendere noluerint, Alexandro interfecto;
Tum ego etiam poſtea pugnabo gratiâ mulctæ,
Manens hic tantiſper, dum belli finem invenero.

Τοῖσι δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοί, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω, καὶ κτήματα πάντα,
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν.
Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην, καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
Αὖθι μένων, ἕως κε τέλος πολέμοιο κιχείω. Baſ. p. 314.

XCVII. Χεῖρας ἀνασχών, *manibus ſublatis*, videlicet ἄνω σχών, & ἀνατείνας, *ſurſum verſum levatis, atque extenſis*, rex grandiori pleniorique voce precabatur, ut, quicumque perjurium facerent, tum apud ſuperos, dum viverent, tum apud inferos, cum hac vitâ defuncti eſſent, pœnis afficerentur. Precatur autem grandi voce, ut ab omnibus exaudiatur, neque unus quiſquam ſit, qui aut hanc imprecationem, aut pactum, legeſque fœderis ignoret. Et obſerva, ut nulla umquam juſta precatio, irrita cadit apud Poëtam; ſed ſuum omnes exitum ſortiuntur, ut multis ipſe in locis commemorat. Sic ubique ad bene agendum, bonique viri munia explenda erudit nos, atque inſtruit Poëta: qui cum hoc loci, tum in Odyſſeâ, pœnas agnoſcit, & ſupplicia, ἐνερθεν, ſive ἐν ᾅδῃ, *apud inferos*, & ὑπὸ τὴν ἔραν, videlicet τὴν γῆν, *ſubter terram*, iis inflicta, qui non bene hic, neque ad virtutis normam, vitam traduxerunt. Quin etiam ſentit, poteſtates quaſdam eſſe divinas, quæ teſtes ſunt, ac cuſtodes fœderum jurejurando confirmatorum, itemque pejerantium ultores. Solem autem hoc loci invocat, defenſorem, et vindicem jurisjurandi, quippe quia omnia inſpectat, atque intuetur. Quare etiam Bithyni, ut narrat Arrianus, cum jus dicerent, contra ſolem ſedebant, ut deus ipſe inſpectoris munere fungeretur. Quæ verò abdita ſunt, atque occulta, ea tum fieri ſub tenebris dicuntur, tum tenebris ipſas præſides habere; neque ea ἠέλιος δέδορκεν, ut loquar cum Homero, ſeu, ex communiori loquendi uſu, ὄψεται ἥλιος, *ſol perſpe-*

ϟζ'. Χεῖρας ἀνασχών, ἤτοι ἄνω σχών, καὶ ἀνατείνας, ὁ βασιλεὺς μεγάλα εὔχετο, ἄνω τε βλαβῆναι ζῶντας, καὶ κάτω θανόντας, τοὺς ἐπιορκήσοντας. Εὔχεται δὲ μεγάλα, ἵνα πᾶσιν ἀκουστὸς ᾖ, καὶ μηδεὶς ἀγνοῇ, ἢ τὴν ἀράν, ἢ τὴν συμφωνίαν. Σημείωσαι δέ, ὅτι οὐδεμία δικαία εὐχὴ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀργὴ πίπτει, ἀλλὰ πᾶσαι ἀνύονται, ὡς πολλαχοῦ αὐτὸς ἱστορεῖ. Οὕτω παιδευτικὸς ὁ Ποιητὴς εἰς καλοκαγαθίαν πανταχοῦ· ὃς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, οἶδε τιμωρίας ἔνερθεν, ἤτοι ἐν ᾅδου, καὶ ὑπὸ τὴν ἔραν, ἤγουν τὴν γῆν, τῶν ἐνταῦθα οὐκ εὖ βεβιωκότων. Δοξάζει δὲ καί τινας δυνάμεις θείας, αἳ μάρτυρες, καὶ φύλακες τῶν ὅρκων εἰσί, καὶ τῶν ἐπίορκον ὀμνυόντων τιμωροί. Τὸν ἥλιον δὲ ταμίαν τῶν ὅρκων ἐνταῦθα καλεῖ, ὡς πάντα ἐφορῶντα. Διὸ καὶ Βιθυνοί, ὡς Ἀῤῥιανὸς ἱστορεῖ, δίκας ἐδίκαζον, καθεζόμενοι ἀντίοι τοῦ ἡλίου, ὡς ἂν ὁ θεὸς ἐποπτεύοι. Τὰ μέντοι κρύφια, ὑπὸ σκότῳ τε πράττεσθαι λέγεται, καὶ τὸ σκότον ἔχειν ἐπιστάτην, καὶ οὐκ ἂν ἥλιος αὐτὰ διαδράκοι, καθ' Ὅμηρον, ἢ κοινότερον εἰπεῖν, ὄψεται ἥλιος.

Τὸν

1. Αὔτως, ἤγουν οὕτως) Scholiaſta Sophoclis ad v. 1207. Ajacis: Αὔτως ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. ὅπερ ἀπὸ τοῦ αὐτὸς γίνεται οὕτως ἐπίῤῥημα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ δηλοῖ δύο (λαμβάνεται) γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀνταποδοτικὸν τὸ ὡς, οἷον, οὕτως ποιῶ, ὡς ἐκέλευσας. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχεν) οὕτως εἶπε τὸ αὐτὸ τὸ αὔτως παρὰ Ποιηταῖς, κατὰ τὰ δύο ταῦτα σημαινόμενα. Politus.

2. Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ) Codex meus in membranâ: Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Editio Florentina: Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Paſſim legunt, Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Euſtathius verò: Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Sed, quum idem Euſtathius verſum hunc fieri velit λαγαρὸν in τίνυσθον· ut id verum ſit, poſitaque intelligatur brevis ſyllabâ pro longâ, neceſſe erit legere: Ἄνδρας τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Sic enim verſus eſt λαγαρός: quum ultima brevis in τίνυσθον ſumatur pro longâ. *Politus.*

Τὸν δὲ Δία πολλῷ πρότερον, καὶ μάλιστα τὸν Ἰδαῖον, μάρτυρα καλεῖ καὶ αὐτὸν, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιον. Ζωογόνος γὰρ ὁ Ζεὺς ἀὴρ, οὗ στερηθῆναι θέλει τοὺς ἐπιορκήσοντας. [1] Ὅτι Ζεὺς καὶ ὁ ἀὴρ, δεδήλωται πολλαχοῦ· [2] ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐδία, ὅ ἐστιν, ἡ εὐαερία. Ὡς δὴ καὶ ζωογόνος ὁ ἀλληγορικὸς Ζεὺς, δηλοῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ αὐτοῦ ῥητορικῇ, λέγων, ὅτι [3] Ἀφροδίτη, ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης, καὶ Ζεὺς, ὡς ζωῆς αἴτιος ὤν.

ϞΗ'. Εὔχεται δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐκπολεμωθῆναι τοῖς ἐπιορκήσουσι, καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν γῆν· τοὺς μὲν, ὡς τῆς ὑγρᾶς τροφῆς δοτῆρας· τὴν δὲ, ὡς τῆς ξηρᾶς· καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπανιστᾷ τὰ στοιχεῖα. Πάντας οὖν ἐπικαλεῖται θεοὺς, καὶ τοὺς ἁπανταχοῦ, τούς τε ἐμφανεῖς, καὶ τοὺς ἀφανεῖς, ἤγουν τοὺς αἰθερίους, τοὺς ἐν ὕδροις, τοὺς περὶ γῆν, τοὺς ὑπὸ γῆν. Καὶ οὐ μόνον Δία, καὶ γῆν, καὶ ἥλιον, οἷς οἱ ἄρνες ἐνταῦθα θύονται· [4] καὶ τὸ πᾶν ἐπεγείρει τοῖς ἐπιόρκοις· ὡς οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐκτρίβει τὸ θεῖον, οὐ μόνον ἐπὶ μεγάλοις πταίσαντας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικροῖς. Γλαῦκος γοῦν, καθ' Ἡρόδοτον, ὁ Λακεδαιμόνιος, βουληθεὶς ἐπιορκῆσαι, πρόῤῥιζος ἐξετρίβη ἐκ Σπάρτης, ὅτι διενοήθη ἀποστερῆσαι παραθήκης. Καὶ χρησμὸς δὲ παρ' αὐτῷ, οὗ ἀρχὴ τὸ μὲν, [5] αὐτίκα κέρδιον ὅρκῳ νικῆσαι, λέγει, ὅτι

Rom. p.415. Ἀλλ' ὅρκου πάϊς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἔπι χεῖρες,
Οὐδὲ πόδες· κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν
Συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν, [6] καὶ οἶκον ἅπαντα.

Ἔστι δὲ ἡ φράσις ἐνταῦθα τοῦ Ποιητοῦ, αὕτη· Ζεῦ πάτερ. Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις·

ſpexerit. Jovem autem, multò illum quidem priorem, maximèque Idæum, teſtem, ipſum etiam, tamquam vitæ auctorem, invocat. Vitalis namque eſt Juppiter, ideſt, aër: cujus expertes fieri vult eos, qui jurisjurandi fidem infringent. Δία, *Jovem*, aërem ipſum intelligi, multis in locis clarè oſtenſum eſt: ex quo etiam ἡ εὐδία, *ſerenitas, ſeu tranquillitas aëris*. Allegoricum autem hunc Jovem eſſe vitalem, ſeu datorem vitæ, apertè docet in ſuâ Rhetoricâ Ariſtoteles: cui Ἀφροδίτη, *Venus*, eſt quaſi initium, & origo ἀφροσύνης, *dementiæ, ac ſtultitiæ*; & Ζεὺς, *Juppiter*, tamquam auctor ζωῆς, *vitæ*.

XCVIII. Precatur porrò rex, ut contra perjuros flumina ipſa, & terra, hoſtiliter concitentur, illa, quatenus humorem ad alendum neceſſarium ſuppeditant; hæc, ut parens, & miniſtra ſicci alimenti; itaque ipſa elementa adversùs perjuros inſtigat, ac commovet. Omnes igitur, & quoſcumque, qui ubique locorum ſunt, deos invocat, tum conſpicuos, tum eos, qui minimè omnium apparent, ætherios videlicet, aquatiles, terreſtres, infernos deos. Neque tantùm Jovem, Terramque, & Solem, quibus hoc loci agni immolantur; verùm etiam quidquid eſt in hac rerum univerſitate, erigit, atque incitat adversùs perjuros: quos non eſt dubitandum perdendos delendoſque eſſe a deo, non modò, ſi magnis in rebus; ſed etiam ſi in rebus parvis, ac levioribus, deliquerint. Quippe Glaucus Lacedæmonius, ut ab Herodoto proditum eſt, quum in animo haberet, fidem ſuam perjurio frangere, radicitus extritus, deletuſque eſt ex Spartanâ civitate, eo quòd depoſitam pecuniam fraudare in animo cogitaſſet. Extatque apud eum ſcriptorem oraculum, cujus initium hoc eſt:

Sic jurare ſtatim, jurando vincere præſtat.

Ejus verò oraculi hæc eſt ſententia:

Jurisjurandi proles ſine nomine, nullis
Eſt manibus pedibuſque, tamen velocior inſtat,
Correptam donec perdat ſobolemque, domumque.

Eſt autem hoc loci Poëtæ forma hæc elocutionis: *Juppiter pater, qui ab Idâ imperas, glorioſiſſime, maxime, Solque, qui cuncta inſpicis, cunctaque exau-*

1. Ὅτι Ζεὺς καὶ ὁ ἀὴρ, δεδήλωται πολλαχοῦ) Plato Comicus:
Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.
Polit.

2. Ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐδία, ὅ ἐστι, ἡ εὐαερία) Etymologici Magni Auctor: σύνθετόν ἐστι τὸ εὔδιος παρὰ τὸ Δία, ὅ ἐστι ὁ ἀέρα. Sed & duplex alia excogitata eſt etymologia. Eſt enim εὐδία ἡ τοῦ καιροῦ ὁμαλία, & propriè ἀβροχία. Itaque in primis deducitur παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Unde ὑδία, & per metatheſin εὐδία. Deinde εὐδία ita videtur dicta, quaſi εὐοδία, quippe χρήσιμος τοῖς ὁδοιπόροις. Ego vero etymologiam eam præfero, quæ compoſitam hanc vocem facit παρὰ τὸ Δία. Politus.

3. Ἀφροδίτη, ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης) Ariſtoteles Rhetoric. lib. 2. c. 23. ex Euripide: καὶ ὡς ὁ Εὐριπίδου Ἑκάβη εἰς τὴν Ἀφροδίτην,
Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς.
Ubi tamen nihil de Jove Ariſtoteles. *Politus.*
Sed alibi fortaſſe. *Salvinus.*
Fort ſitan etiam Ariſtotelicus codex, quo uſus eſt Euſtathius, integrior fuit, ac copioſior, quàm codices noſtri. Nam certè quidem mihi in loco hoc Ariſtotelis: ἄλλος, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. οἷον ὡς Σοφοκλῆς· Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα. καὶ ὡς ἐν τοῖς τῶν θεῶν ἐπαίνοις εἰώθασι λέγειν· καὶ ὡς Κόνων Θρασύβουλον, θρασύβουλον ἐκάλει· poſt τὸ λέγειν videntur aliqua deeſſe, Deorum videlicet nomina, quæ, tamquam ὀνομαστικῆς exempla, exponenda ſtatim erant, & quæ expoſuiſſe videtur mihi Ariſtoteles, ad vim, & poteſtatem eorum declarandam. Quorſum enim diceret Ariſtoteles, καὶ ὡς ἐν τοῖς τῶν θεῶν ἐπαίνοις εἰώθασι λέγειν, niſi ea, quæ in Deorum laudibus de ipſorum nominibus celebrari ſolerent, protinus explicaret? Ubi etiam fortaſſe poſitum erat, quod ex Ariſtotele affert Euſtathius de Jove, qui dictus ſit Ζεὺς, tamquam αἴτιος ζωῆς. At in Euſtathium paullò hic mihi iniquior Petrus Victorius: *Non poſſum autem, inquit, non mirari, unde in mentem venerit Euſtathio tribuere Ariſtoteli hanc hujus nominis (Ἀφροδίτης) etymologiam; cum manifeſtò utatur, ut exemplo, verſu hoc Euripidis. Nam quod addit, ab eodem quoque exiſtimari Jovem, qui Ζεὺς vocetur, ut* *prabitorem vitæ, cauſamque ζωῆς, ita appellatum, falſum, ac commenticium eſt. Sed nimirum ille profectò habuit aures lectionis horum de arte dicendi librorum, ut eorum etiam, qui de ſtudio Poetarum ſcripti ab eodem hoc ſummo doctore ſunt, quos, cum Homerum interpretandum ſuſcepiſſet, dimittere e manu numquam oportebat.* Nollem, vir doctiſſimus judicium præceps adeo, ac temerarium in Euſtathium noſtrum, tamquam ex edicto, dediſſet, quod tamen magnis ejus in Latinas Græcaſque Litteras meritis facilè condonamus. Nam profectò ſi jejunas Euſtathius aures lectionis Ariſtotelicorum illorum librorum habuiſſet, non inde, quæ maximè præclara, & opportuna videbantur, in Commentarios Homericos retuliſſet. Sed pleraque veterum Scriptorum non de ſcripto, ſed memoriter, recitat Euſtathius; in quibus ſæpè, & deficere eum potuit memoria, & reipsâ aliquando defecit, ut nos quidem non ſemel obſervamus. Quare ἀμνημοσύνην ejus προμαντικῶς notare debuerant, non objicienda ipſi jejunitas in lectione Ariſtotelis. Neque verò, quòd notationis illius nominis Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης auctor Ariſtoteli eſt Euripides, ideò falsò citatur Ariſtoteles, cui notatio illa, ſeu etymologia, ex Euripide laudatur. Quod enim ad nomen Ζεὺς attinet, jam diximus, videri nobis locum Ariſtotelis in noſtris exemplaribus mutilatum, quo in loco nominis illius poteſtas fuiſſet declarata. Præclarè, ac ſapienter dictum eſt illud ab Euripide in Troadibus:
Τὰ μωρὰ γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς.
Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Politus.

4. καὶ τὸ πᾶν ἐπεγείρει) legendum videtur, ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶν. Polit.

5. αὐτίκα κέρδιον ὅρκῳ νικῆσαι) Oraculi initium apud Herodotum lib. 6. n. 3.
Γλαῦκ' Ἐπικυδείδη, τὸ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὕτω,
Ὅρκῳ νικῆσαι, καὶ χρήματα ληΐσσασθαι.
Politus.

6. καὶ οἶκον ἅπαντα) ſequitur verſus, qui eſt oraculi poſtremus, apud Herodotum:
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Polit.

exaudis, & flumina, & tellus, & qui ſub terrâ functos vitâ homines punitis, quicumque illorum perjurium fecerit, vos teſtes eſtote, & fœdera, quæ jurejurando ſancita ſunt, firma conſervate.

XCIX. Sciendum porrò eſt, τὸ, ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, *Sol, qui omnia inſpicis*, dictum eſſe Atticè pro, ὦ ἥλιε. *o Sol*. quale, præter alia hujuſcemodi, eſt illud: τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε. *Hirce, tu quidem lugebis barbam*. pro, ὦ τράγε, πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. *o hirce, certè quidem barbam tute amittes, ſi flammam oſculatus fueris*. Deinde ſciendum eſt, uſitatam Homero eam eſſe figuram, qua a multitudinis numero deſcendit ad numerum unitatis. ut: ἀνθρώπους τίνυσθε, ὅ τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. *Homines punitis, quicumque pejeraverit*. Nam a voce illâ, ἀνθρώπους, *homines*, tranſitum facit ad τὸ ὅ τις, *quicumque*: propterea quòd non omnes οἱ καμόντες, videlicet θανόντες, *qui vitâ defuncti ſunt, videlicet demortui*, puniuntur; ſed qui malus eſt. Tale, præter ſexcenta alia, illud etiam apud Euripidem: δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅς τις μ' ὠνήσεται. *Nanciſcar dominos ſævos, ac crudeles, quicumque me emerit*. & illud: Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ. *Juſtitia enim non eſt in oculis mortalium, quicumque, antequam manifeſtè cor hominis cognoſcat, odit.* illudque apud Sophoclem: Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. *Immodica, & inutilia corpora id ferè habent, qui quum hominis naturam ſortitus ſit, deinde non more humano ſapit*. Tale quoque illud: λέξω τὰ πάντα, ὅ μ' ἱστορεῖς. *Dicam omnia, quod a me exquiris*. & illud: ἔλεξα πάντα, ὅσον περ ἐξηπιστάμην. *Dixi omnia, quodcumque perſpectum, exploratumque habebam*. quodque eſt in libro α', πάντες, ὅσοι θεοί εἰσιν ἐν Ὀλύμπῳ. *Omnes, quotquot dii ſunt in Olympo*. & in libro δ'. ταῦτα δ' ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν εἴρηται. *Hæc autem componemus, ſiquid improbi dictum eſt*. Ad hæc obſerva, ut τὸ, πάντ' ἐφορᾷς, *omnia intueri, ſeu inſpicere*, videtur aliquando diverſâ eſſe ſignificatione, atque τὸ, πάντα ὁρᾷν, *omnia videre, atque obſervare*. Sol enim, extra omnem criminis notam, πάντ' ἐφορᾷ, *omnia intuetur*, atque, ut poſteriorum temporum ſcriptores loquuntur, ἐφορεύει, *inſpicit, ſeu inſpectat*: apud quos fœmininum etiam nomen, ἡ ἐφορεία, *inſpectio*. Attamen apud Sophoclem Ulyſſes, ut omnium ſemper malorum inſtrumentum, in malam partem dicitur πάνθ' ὁρᾶν, *omnia videre, atque obſervare*: itaque fuerit ἀλάστωρ, *malignus obſer-*

vator

κλύεις, καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τίς κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.

ϙθ'. Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ, ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, [1] Ἀττικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε. ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τὸ, τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε. ἀντὶ τοῦ, ὦ τράγε, πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. καὶ ὅτι σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν. οἷον καὶ τὸ, ἀνθρώπους τίνυσθε, ὅ τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Ἐκ γὰρ τοῦ, ἀνθρώπους, εἰς τὸ, ὅ τις, μετέβη. διότι οὐ πάντες οἱ καμόντες, ἤτοι θανόντες, κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. Τοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, [2] δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅς τις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ, [3] Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, στυγεῖ. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, [4] τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα, πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Τοιοῦτο δέ τι καὶ τὸ, [5] λέξω τὰ πάντα, ὅ μ' ἱστορεῖς. καὶ τὸ, ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην, καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ τὸ, πάντες, ὅσοι θεοί εἰσιν ἐν Ὀλύμπῳ. καὶ ἐν τῇ δ' τὸ, [6] ταῦτα δ' ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν εἴρηται. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι τὸ πάντ' ἐφορᾷν, διαφέρειν δοκεῖ ποτε τοῦ πάντα ὁρᾷν. Ἥλιος μὲν γὰρ ἀψόγως πάντ' ἐφορᾷ, καὶ, ὡς οἱ ὕστερόν φασιν, ἐφορεύει· παρ' οἷς καὶ θηλυκὸν, ἡ ἐφορεία. *Baſ. p. 315.* ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, ὡς πάντων ἀεὶ [7] κακῶν ὄργανον, ἐπιψόγως [8] πάνθ' ὁρᾶν λέγεται, [9] καὶ εἴη ἂν οὕτως, ἀλάστωρ· ἐπεὶ περ

οὐκ

1. Ἀττικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε) Vetus Scholiaſta: ἠέλιός τε, ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ, ὦ ἥλιε. Περίσπωσις· ὀρθὴ, ἀντὶ κλητικῆς. Corinthus Grammaticus de dialecto Atticâ: τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ὁμοίως ἐκφέρουσιν. οἷον· ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσφωνῶ. Politus.

2. δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅστις μ' ὠνήσεται) Tale & illud in Andromache:

Ἀλλ' ὡς μάλα βλέποντας ἐννέπω Κύπριν,
Στέργουσιν, ὅστις μὴ κακὸς οἰκεῖν θέλει.

Politus.

3. Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν) Euripides in Medea:

Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκώς. Politus.

4. τὰ περισσὰ) Sophocles in Ajace v. 773.

Τὰ γὰρ περισσὰ, κἀνόνητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις,
Ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
Βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ.

Scholiaſta: πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐπ' ἄνω. ὅστις, τὸ ἀνθρώπινα σώματα [illegible]. Politus.

5. λέξω τὰ πάντα, ὅ μ' ἱστορεῖς) lege, ut quadret hoc exemplum, τὰ πάντα, ὅ μ' ἱστορεῖς. itemque pro, ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην, lege eodem modo, ἔλεξα πάντα, ὅσον περ. Neque verò ad rem pertinet τὸ, πάντες, ὅσοι θεοί εἰσιν ἐν Ὀλύμπῳ. quia non hic fit tranſitus a numero multitudinis ad numerum ſingularem. quod exemplis oſtendere, atque illuſtrare, propoſitum eſt Euſtathio. *Politus*.

6. ταῦτα δ' ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν εἴρηται) Alii aliter hæc verba diſtinguunt, ita tamen, ut eodem res recidat, v. 362.

ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Polit.

7. κακῶν ὄργανον) l. κακῶν. Polit.

8. πάνθ' ὁρᾶν λέγεται) Ajax ille Sophocleus:

Ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου.

9. καὶ εἴη ἂν οὕτως, ἀλάστωρ) Ajax Sophocleus:

Ἰὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν
Μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας.

Triclinius: *ἀλάστορας ἐνταῦθα λέγει, ἢ τοὺς κακοὺς καταχρηστικῶς, ἢ τοὺς φονεῖς.* [illegible] Omnes igitur Græci, ex mente Ajacis, ἀλάστορες. Sol tamen in primis, ſecundùm Euſtathii etymologiam, ἀλάστωρ Ulyſſes ὁ πάνθ' ὁρῶν. quoniam οὐκ ἄν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέργως πάνθ' ὁρῶντα. ex qua etiam etymologiâ Juppiter ἀλάστωρ, ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους, ἢ ὁ τὰ ἄλαστα ὁρῶν. Politus.

Digitized by Google

οὐκ ἄν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέργως πάνθ' ὁρῶντα. Τὸ δὲ τίνυσθον, [1] δηλοῖ μὲν τὸ τιμωρεῖτε· ἐπεκρίθη δὲ εἰς φράσιν, ὡς ποιητικώτερον. Ἄλλως γὰρ, τὴν αὐτὴν ἀναπληροῖ χρείαν καὶ τοῦτο, καὶ τὸ τίνυσθε, [2] στιχηρᾶς λαγαρότητος ποιουμένης καὶ ἐν ἀμφοῖν.

ρ'. Ἀλέξανδρος μὲν πρὸ ὀλίγου συνέθετο, ἐὰν τὸν Μενέλαον νικήσῃ, τὰ καὶ τὰ γενέσθαι· ἐὰν δὲ ἡττηθῇ, τάδε καὶ τάδε. καὶ ἤρεσε τότε ὁ λόγος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀποδυσάμενοι τὰ ὅπλα ὁ στρατὸς, κάθηνται. Ἀγαμέμνων δὲ ἄρτι, οἷον ἐπιδιορθούμενος, καὶ ἀναπληρῶν, ὅπερ ἐνέλειψεν ὁ ἀδελφὸς, ποινήν τε προστίθησιν, ὡς μὴ δίκαιον ὂν, ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἀπαλλαγῆναι τοὺς τοῦ κακοῦ καταρξαντας, καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτω διατίθεται. Εἰ μέν κεν Μενέλαον, φησὶν, Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω, καὶ κτήματα πάντα· ἡμεῖς δὲ νοστήσωμεν· ἀνεμεσήτως, φασὶ, προτάξας τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ. Εἰ δέ κεν Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην, καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, τιμὴν τ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, καὶ ἑξῆς. Ἐνίκησε μὲν οὖν ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁ Μενέλαος· οὐκ ἀπέκτεινε δὲ τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσιν ἀντιλέγειν οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἀχαιοί. Καὶ λέγεται ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τοὺς ῥήτορας, [3] ἀντινομία, ἑκατέρου μέρους προβάλλεσθαι δυναμένου τὰ ἑκατέρων ῥητὰ πρὸς δικαίωσιν. οἷον ἐρεῖ ὁ Μενέλαος· εἶπας, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰ νικήσω. νενίκηκα οὖν. ἀποδοτέα μοι τοίνυν ἡ Ἑλένη. Ὁ δ' αὖθις ἀπολογίαν πορισάμενος ἐξ Ἀγαμέμνονος εἰς παράθεσιν τῶν συνθηκῶν, ἀντερεῖ, ὅτι, ἐάν με κτείνῃς, ἐρρέθη παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. σὺ δέ με οὐκ ἔκτεινας. οὐκοῦν λήψῃ τὴν Ἑλένην. Ἰσχυροτέρα δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ τῶν Τρώων ἀπολογία, διότι μάλιστα δή φασιν, ὁρᾶν τὰ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις ὁριζόμενα. Ὅτι δὲ ἀληθῶς νενίκηκεν ὁ Μενέλαος, καὶ ἄλλως μὲν δῆλον, ἀποφαίνεται δὲ τοῦτο καὶ ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰπών· νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἀρηϊφίλου Μενελάου. ἤγουν φανερῶς δήλη ἐστίν. ὁποῖον καὶ ἐν ἄλλοις τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν ὑμῶν ἀεικέα ἔργα φαίνεται. ἤγουν πᾶσι δῆλά ἐστιν.

ρα'. Τὴν ὑπὲρ τοῦ πταισθέντος ἔκτισιν, ἤτοι τὸ πρόστιμον, ὅπερ Ἡρόδοτος δίκας λέγει τῆς ἁρπαγῆς, τιμὴν, καὶ ποινὴν ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖ, λέγων· Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν οἱ περὶ Πρίαμον τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πε-

vator, peſtis, ac pernicies aliorum: quandoquidem eum, qui ſic accuratè omnia videt, atque obſervat, οὐκ ἄν τι διαλάθοι, *nihil omnino effugere, ſeu latere poterit.* Τὸ τίνυσθον, tametſi ſignificat τὸ τιμωρεῖτε, *punitis, atque ulciſcimini;* tamen delectum eſt ad uſum elocutionis, tamquam vocabulum magis Poëticum. Namque alioquin eumdem uſum id præſtat, atque τὸ τίνυσθε, *punitis:* quum in ambabus his vocibus laxior verſus fiat, & ſubinanis.

C. Quamquam Alexander paullò ante ita convenerat, ut, ſi Menelaum viciſſet, hoc & illo modo res tranſigerentur; ſin autem victus fuiſſet, his, & illis conditionibus ſtaretur; placueratque tunc oratio, atque his exercitus conditionibus, exutis armis, conſederat; tamen nunc Agamemnon, perinde quaſi corrigat ſuppleatque id, quod frater omiſerat, tum pœnam adjicit, quaſi ſcilicet minimè juſtum ſit, ut principes, & auctores injuriarum, quique malo initium dediſſent, pari conditione defungerentur, tum alia etiam conſtituit, ac moderatur, in hunc modum: *Siquidem Alexander*, inquit, *Menelaum occiderit, ipſe ſibi tunc Helenam, reſque omnes habeat; nos autem redeamus.* Ubi, ut notant, citra invidiam, fratris ſui cædem priori loco collocat. *Sin autem Alexandrum flavus Menelaus interfecerit, tunc ſanè Trojani Helenam, reſque omnes reſtituant, multamque Argivis pendant, &c.* Vicit igitur poſtea Menelaus, nec tamen Alexandrum occidit. Quare etiam Trojani, ac Græci habent, cur inter ſeſe litigent, atque altercentur. Et hoc cauſſæ, ſive quæſtionis genus dicitur, ſecundùm Rhetoras, Antinomia, ſeu legum conflictus, & lex legi oppoſita, quum utraque pars poſſit utriuſque dicta ad juris ſui defenſionem producere. Exempli gratiâ, hæc pro ſe afferet Menelaus: Dixiſti, o Alexander, ſi ego vicero, te mihi Helenam eſſe redditurum. At enim vici. Reddenda mihi igitur eſt Helena. Ille verò contra excuſationem defenſionemque ſui ſibi quæret, ac comparabit ab Agamemnone, pactorumque violatorum crimen a ſeſe repellet, his verbis: Appoſita eſt ea conditio ab Agamemnone, ſi me interfeceris. Tu autem non interfeciſti. Non igitur Helenam recipies. Validior autem, ac fortior, ut veteribus quidem videtur, eſt defenſio Trojanorum, propterea quòd ſeſe ea maximè ſpectare ajunt, quæ ſunt jurejurando conſtituta. Nam certè quidem victoriam a Menelao ſtetiſſe, tum aliunde manifeſtum eſt, tum etiam palam facit is, qui poſtea: νίκη μὲν, inquit, δὴ φαίνεται ἀρηϊφίλου Μενελάου. *victoria quidem certè apparet bellicoſi Menelai.* videlicet apertè clara eſt, ac conſpicua. quale etiam alibi illud: ἀλλὰ τὰ μὲν ὑμῶν ἀεικέα ἔργα φαίνεται. *Sed veſtra quidem indigna facinora apparent.* conſpicua videlicet omnibus ſunt, ac manifeſta.

CI. Multam pro delicto, ſeu pœnam, quam quidem Herodotus δίκας τῆς ἁρπαγῆς, *pœnas raptûs*, appellat, Agamemnon vocat τιμὴν, *multam*, & ποινὴν, *pœnam*, in his verbis: Quòd ſi mihi Priamus, Alexandro interfecto, τιμὴν τίνειν, *multam*

1. δηλοῖ μὲν τὸ τιμωρεῖτε) Vetus Scholiaſta: δυϊκῷ δὲ ἀριθμῷ κέχρηται, εἰπών, τίνυσθον. ἔστι γὰρ ὁ λόγος πρὸς Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην· ἀντὶ τοῦ, καὶ ὑμεῖς οἱ καταχθόνιοι δαίμονες, οἵτινες τοὺς ἐν τῷ ζῆν παρορκήσαντας τιμωρεῖσθε, καὶ μετὰ θάνατον. Politus.

2. στιχηρᾶς λαγαρότητος ποιουμένης καὶ ἐν ἀμφοῖν) quòd in utraque voce, τίνυσθον, & τίνυσθε, ultima pariter ſit brevis. Eſt verſus λαγαρός, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ, ἢ συλλαβῇ. Vide, quæ paullò ante notavimus. *Politus.*

3. ἀντινομία) Quum Juſtinianus dixerit in ſuâ Digeſtorum compilatione, legum contrarietates eſſe ſublatas, tamen videntur eſſe quædam Antinomiæ, quas interpretes conciliare quoquo modo nituntur; eaque capita legum judicant non contraria, ſed tantum ἐναντιοφανῆ. Salvinus.

tam pendere, noluerit; tamen tum ego certè pugnabo gratiâ ποινῆς, *pœnæ*, atque hîc tantiſper maneho, dum belli finem invenero, videlicet donec bellum confecero. Atque hæc ipſa τιμὴ, quatenus pœna, fit ex verbo τίω, quod ſignificat punio, ſeu ulciſcor, aut etiam ex verbo τίω, quod eſt reddo, ſeu rependo, ac perſolvo. Unde, in modum etymologiæ, ſeu tropo etymologico, hoc loci poſitum videtur τὸ τιμὴν ἀποτινέμεν, & τὸ τιμὴν τίνειν, *pœnam pendere*, *multam ſolvere*, *ſeu perſolvere*, *pœnam luere*. Quamquam Pindarus multis in locis ποινὴν, *pœnam*, remunerationem ipſam beneficii, ac præmium intelligat. Velim autem, obſerves, quàm perſeveranter, ac firmiter inhæreat Agamemnon, atque inſiſtat immiſſo illi divinitus ſomnio, quod antea expoſuimus. Quum enim per illud ſomnium ſignificatum id fuiſſet, quod Agamemnoni ipſi in votis, & antiquiſſimum erat, eum nunc ſcilicet urbem Trojam eſſe capturum; rex veritus, ne poſteaquam certis conventionibus commiſſa eſſet ſingularis pugna, ob contracta illa fœdera incolumis tandem Troja maneret, ut ſi ſcilicet ea, quæ jurejurando ſancita fuerant, forte explerentur, & Trojani ex pacto Helenam, atque opes redderent; adjicit de pœnâ, ad novam materiam belli: ut, quamvis Trojam nunc, hodierno videlicet die, non capiat; attamen capiat nunc, videlicet hoc anno, propter multam, ac pœnam. Quocirca neque eam multam definit; ſed vult Trojanos Græcis eam multam, quæ deceat, rependere. Sin autem minùs, ſeſe rurſus bellaturum ait, ut obliquum illud, atque ambiguum ſomnii oraculum impleatur, utpote quod nequaquam dixerat, bellum nunc ſolutum, ac diremptum iri; ſed nunc Agamemnonem Trojam eſſe capturum. Non enim regi ſatis eſt una, ac ſola Helena, ſi Alexander occubuerit, nec etiam quæ ſimul cum Helenâ raptæ opes fuerant, niſi quid etiam præterea capiat, pœnam videlicet, ſeu multam, quæ juſta, & conſentanea eſſe videatur. quod quidem ſtatim explicat, dum ait: ἥ κε καὶ ἐσσομένοισιν ἐν ἀνθρώποισι πέληται. *quæ & futuros inter homines memoretur*. Neque ſic tamen multam eam definit, ut juſtas poſtmodum gerendi belli cauſſas habeat, eo quòd ſcilicet multa, ſeu pœna, minimè omnium definita fuerat. Multa autem, quæ regi placeret, fortaſſe illa fuerit, ut, quidquid diviciarum Troja intus contineret, bifariam divideretur. cujuſmodi ferè morem tacitè alicubi poſtea indicat Poëta. Τὸ, αὖθι μένων, &c. *hîc manens*, &c. periphraſis eſt ad explicandam obſidionem.

πεσόντος, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, αὖθι μένων, ἧος κε τέλος πολέμοιο κιχείω, ἤγουν ἕως ἐκτελέσω τὸν πόλεμον. [1] Καὶ γίνεται ἡ τιμὴ αὕτη, ὡς ποινὴ, ἐκ τοῦ Rom. p. 416. τίω τὸ τιμωρῶ· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἀνταποδίδωμι. ὅθεν καὶ τὸ τιμὴν ἀποτινέμεν, καὶ τὸ τιμὴν τίνειν, ἐτυμολογικῷ τρόπῳ, ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖσθαι δοκεῖ. [2] Πίνδαρος μέντοι πολλαχοῦ ποινὴν, τὴν ὑπὲρ καλοῦ ἀμοιβὴν λέγει. Σημειῶσαι δὲ, ὅπως ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ προδεδηλωμένου διοπέμπτου ἐνυπνίου ἀντέχεται. Εἰπόντος γὰρ ἐκείνου τοῦ ὀνείρου τὸ πεποθημένον αὐτῷ, ὅτι δηλαδὴ νῦν ἕλοις ἂν Τροίαν, δεδιὼς ὁ βασιλεὺς, μή πότε μετὰ τὴν ἐπὶ διακειμένοις μονομαχίαν, διὰ τὰς σπονδὰς ἀπόρθητος ἡ Τροία μείνῃ, ὡς τῶν ὁρκίων τυχὸν ἐκπληρωθέντων, καὶ τῶν Τρώων, κατὰ τὴν σύμβασιν, ἀποδόντων τὴν Ἑλένην, καὶ τὰ κτήματα, παραῤῥίπτει τὸ περὶ ποινῆς, εἰς ἀφορμὴν πάλιν μάχης· ἵνα, εἰ καὶ μὴ νῦν ἤγουν σήμερον, ἕλοι Τροίαν, ἀλλὰ νῦν, ἤγουν κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον, διὰ τὴν ποινήν. Διὸ οὐδὲ ὁρίζει αὐτὴν, ἀλλὰ θέλει τοὺς Τρῶας τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν. Εἰ δὲ μὴ, πολεμήσειν εἰσαῦθις, ἵνα τὸ τοῦ ὀνείρου λοξὸν λόγιον πληρωθῇ, οὐκ εἰπόντος, ὅτι νῦν ὁ πόλεμος λυθήσεται, ἀλλ' ὅτι νῦν ἕλοις ἂν Ἴλιον. Οὐ γὰρ ἀρκεῖται ὁ βασιλεὺς μόνῃ τῇ Ἑλένῃ, ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος πέσῃ, οὐδὲ τοῖς ἐκείνῃ συναρπαγεῖσι κτήμασιν, εἰ μή τι καὶ ἐπέκεινα λάβῃ, ἤγουν ποινὴν, ἣν ἐπέοικεν. ὅπερ ἑρμηνεύων, φησίν· ἥ κε καὶ ἐσσομένοισιν ἐν ἀνθρώποισι πέληται· οὐδ' οὕτως αὐτὴν ὁρίσας, ἵνα ὕστερον ἔχῃ μάχης εὐλόγους λαβὰς, διὰ τὸ τῆς τιμῆς, ἤτοι ποινῆς, ἀόριστον. Ἦν δ' ἂν ἴσως ποινὴ ἀρέσκουσα τῷ βασιλεῖ, [3] τὸ ἄνδιχα δάσασθαι, ὅσην κτῆσιν ἡ Τροία ἐντὸς ἐέργει. ὁποῖόν τι ἔθος ἐν τοῖς ἑξῆς που ὑπολαλεῖ ὁ Ποιητής. Τὸ δὲ, αὖθι μένων, καὶ ἑξῆς, περίφρασίς ἐστι τοῦ πολιορκεῖν.

Dixit, & guttura agnorum abſcidit duro ferro;
Et hos quidem humi depoſuit palpitantes,
Exanimes. Vitam namque ademerat ferrum.
Vinum porro ex cratere hauſtum poculis
Effundebant, & vota nuncupabant diis ſempiternis.
Et ſic aliquis dicebat tum de Achivis, tum de Trojanis:
Juppiter glorioſiſſime, maxime, immortaleſque dii ceteri,
Utri priores fœdera violaverint,
Sic ipſis cerebrum in terram fluat, ut hoc vinum,
Ipſorum, & liberorum, uxoreſque cum aliis miſceantur.
Sic dicebant. Necdum verò ipſis ratum id faciebat Saturnius.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ,
Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους. ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός.
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος
Αὐτῶν, καὶ τεκέων. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
[4] Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.

CII. His ρα΄. Ἐν

1. Καὶ γίνεται ἡ τιμὴ αὕτη, ὡς ποινὴ, ἐκ τοῦ τίω τὸ τιμωρῶ) *Τίω*, *pendo*, *æſtimo*. Æſtimatio tam locum habet in pœnâ, quàm in honore. *Τιμωρέω*, *ſupplicio afficio*, *punio*. etymon ejus eſt ab ὤρέω, & τιμὴ. ideſt, *æſtimationem curo*; *æſtimationis rationem habeo*; ſed accipitur in malam partem, hoc eſt, de æſtimatione pœnæ. *Salvinus*.

2. Πίνδαρος μέν τοι πολλαχοῦ ποινὴν, τὴν ὑπὲρ καλοῦ ἀμοιβὴν λέγει) Pindarus, non ille quidem ſæpe, quod ſciam; ſed tamen aliquando, ut Pyth. Od. 1.

Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι,
Πίθεό μοι, ποινὰν τεθρίππων.

Et Nem. Od. 1.

Ἐν εἰρήνᾳ, αὐτὸν μὲν ἐν σχερῷ,
τὸν ἅπαντα χρόνον χαῖρ' αἰεὶ
Ἡσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον.

Scholiaſta: καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις, ὅτι καὶ τὸν λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἡσυχίᾳ διαπλεύσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβών. Fuerit igitur aliquando ποινὴ ἡ ἀμοιβὴ generatim. *Politus*.

3. τὸ ἄνδιχα δάσασθαι, ὅσην κτῆσιν ἡ Τροία ἐντὸς ἐέργει) τιμὴν, ἢ πρόστιμον τοῦ πολέμου λέγει τὸ ἥμισυ τῶν ἐν τῇ πόλει κειμένων. Ita vetus Scholiaſta. *Polit*

4. Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν) Euſtathius: Ὣς ἔφατ' ἢ οὐδ' ἄρα &c. *Polit.*

Baſ. p. 316. ρβ'. Ἐν τῷ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ, σφάζεσθαι τοὺς ἄρνας φησὶν Ὅμηρος κατὰ στομάχους, οὐ λαμβάνων τὸν στόμαχον, κατὰ τὴν νῦν συνήθειαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τότε. [1] Στόμαχοι γάρ, φησι, τὰ κάτω μέρη τοῦ λαιμοῦ, οἱ βρόγχοι, [2] καὶ στομάχοιο ἀλλαχοῦ θέμεθλα, ἡ φάρυγξ, ἢ καὶ στόμα κοιλίας. Τὸ δὲ σφαδάζειν, καὶ σπᾶσθαι αὐτοὺς ἐν τῷ σφάζεσθαι, ἀσπαίρειν λέγει, [3] ὡς ἐκ τοῦ σπῶ σπαίρω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α. [4] Ἡρόδοτος δέ που καὶ τὸ θερμότερον σπεύδειν, καὶ οἷον ἀνασκιρτᾶν, καὶ πάνυ προθυμεῖσθαι, ἀσπαίρειν ἔφη, εἰπών· Ἀδείμαντος ἤσπαιρε μόνος ἀποπλεύσεσθαι. [5] Ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ σπαρίζειν, κατὰ τὸ σκαρίζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῷ. Φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ Ποιητής, οὕτω· Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς [6] ἀσπαίροντας. ὃ διασαφῶν ἐπάγει· θυμοῦ δευομένους. [7] Τοῦτο δὲ πάλιν ἑρμηνεύων, φησίν· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός. [8] ὁ καὶ διὰ τοῦτο ἀνηλεὴς ῥηθείς. Ταῦτα δὲ Ποιητικῆς διασκευῆς ἐστίν, ἄλλως δέ γε, οὐκ ἀναγκαῖα φράζεσθαι. Δαπάνην εἶτα δηλοῖ τὸ, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον. Εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦτο γίνεται, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, ἠδ' εὔχοντο θεῷ. καὶ ὅ, τι, ἐκχεομένων ἐπὶ ὅρκοις τῶν σπονδῶν, ἐπέλεγον οἱ ἐκεῖ· ὡς ὅδε ὁ οἶνος χέεται, οὕτω τοῖς ἐπιορκήσασιν ὁ ἐγκέφαλος χαμαὶ χυθείη. Τάχα δὲ καὶ, ὅτε αἱ τρίχες, ὡς ἐρρέθη, τῶν κεφαλῶν τοῖς σφαγίοις ἐτέμνοντο, καὶ τοιοῦτόν τι ἐπελέγετο· [9] ὡς εἰς κεφαλὴν τὸ κακὸν τρέποιτο τοῖς ἐπιόρ-

CII. His in verbis: ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ. *ſtomachos, ſeu guttura agnorum abſcidit ſævo ferro:* Homerus cæſos, ſeu mactatos, agnos dicit κατὰ στομάχους, *in ſtomachos, ſeu in gutturibus.* Ubi ſanè non pro more noſtrorum temporum, ſed pro temporum illorum conſuetudine, accipit τὸν στόμαχον, *ſtomachum.* Στόμαχοι namque, *ſtomachi*, partes dicuntur gulæ inferiores, guttura, &, ut alibi eſt, στομάχοιο θέμεθλα, *fundamenta ſtomachi, ſeu fundus gutturis*, fauces, ſive etiam os ventriculi. Quòd agni pedes jactarent, & convellerentur, dum jugulabantur, eos dicit ἀσπαίρειν, *palpitare*, tamquam a verbo σπῶ, *traho, ſeu vello*, unde σπαίρω, *palpito, ſeu tremo*, addito per pleonaſmum τῷ α. Herodotus verò ἀσπαίρειν, *palpitare*, alicubi dicit, cum quis ardentiùs feſtinat, ac veluti exſilit, ſive exultat, promptoque admodum, alacrique animo aliquid molitur, ubi ſcilicet ſic ait: Ἀδείμαντος ἤσπαιρε μόνος ἀποπλεύσεσθαι. *Adimantus ſolus operam ſtudioſè dabat, ut ſolveret, ſeu in id ſedulò incumbebat, ut cum navibus ſuis diſcederet: renavigare magnopere feſtinabat.* Porro autem a verbo σπαίρειν, *palpitare*, derivatum etiam eſt σπαρίζειν, *tremere, palpitare*, inſtar τοῦ σκαρίζειν, *ſaltitare*, ut obſervatum eſt in Dictionario Oratorio. Ceterùm hoc loci Poëta ita narrationem ſuam exponit: Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας. *Et hos quidem humi depoſuit palpitantes.* quod diſtinctiùs explicat, dum ſubdit: θυμοῦ δευομένους, *animâ deficientes, ſeu exanimes.* Idque etiam rurſus ſtatim interpretatur his verbis: ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός. *Vitam namque ademerat culter.* qui & idcirco vocatus eſt νηλεής, *ſævus, ac crudelis.* Hæc autem deſcriptionis ſunt Poëticæ: tametſi alioquin dictu minimè ea ſint neceſſaria. Vinum largiter, ac ſumptuosè profuſum ſignificatur illis verbis: Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον. *Vinum autem e cratere hauſtum poculis effundebant.* Sin autem boni cauſsâ id fiat, percommodum, & peropportunum adjectu fuerit illud: ἠδ' εὔχοντο θεῷ. *& vota deo nuncupabant.* quodque, effuſis ad ſolemnem jurisjurandi ritum libamentis, qui ibi præſentes aderant, in hæc verba ſubiiciebant: *Ut vinum hoc funditur; ſic in terram eorum cerebrum fundatur, qui juſiurandum violaverint.* Immo & fortaſſe, cum ex hoſtiarum capitibus, ut dictum eſt, pili abſcindebantur, hujuſcemodi ferè verba adhibebantur. ut ſic videlicet in perjurorum caput

1. Στόμαχοι γὰρ, φησι, τὰ κάτω μέρη τοῦ λαιμοῦ, οἱ βρόγχοι) Pollux lib. 2. c. 4. στόμαχον δὲ καὶ βρόγχον, καὶ [illegible] [illegible], οἱ δὲ καὶ φάρυγγα καλοῦσι. Polit.

2. καὶ στομάχοιο ἀλλαχοῦ θέμεθλα) Homerus: κατὰ στομάχοιο θέμεθλα. Explicat Scholiaſta, κατὰ τὸν ὀισχὸν, ἢ θέσιν τοῦ στομάχου, ὅ ἐστι, τοῦ βρόγχου, οὐ μὴν τῆς κοιλίας. Alii ibi τὸ στομάχοιο intelligerunt de ore ventriculi. Quæ ſanè explicatio, ut ad uſum poſteriorum temporum eſt accommodata, ita aliena eſt a mente Homeri. Explicationis hujus meminit Heſychius: στομάχοιο θέμεθλα, τὴν φάρυγγα, ἢ τὸ τῆς κοιλίας στόμα. Etymologici Magni Auctor στόμαχον dicit τὸν φάρυγγα. Στόμαχος, inquit, σημαίνει τὸν φάρυγγα, δι' οὗ καταπίνομεν [illegible]. καὶ [illegible]. παρὰ τὸ στόμα, καὶ τὸ χέω. δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ τροφὴ πρὸς τὴν γαστέρα χεῖται. Politus.

3. ὡς ἐκ τοῦ σπῶ σπαίρω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α) Etymologus: Σπαίρω, ἐκ [illegible] τὸ ἀσπαίρω γίνεται. Ipſum tamen σπαίρω derivat Etymologus ex τῷ σπαίρω. Polit.

4. Ἡρόδοτος δέ που) Ego paullò aliter, atque Euſtathius, explicabam τὸ ἤσπαιρε apud Herodotum. Videbatur enim mihi ſignificare Herodotus, Adimantum ſolum ex reliquis ducibus præ metu, ac tremore palpitaſſe, ita ut fugam ſe navibus capeſſuros affirmaret. Verba hæc Herodoti l. 8. c. 5. Ἀδείμαντος γὰρ ὁ Ὠκύτου, Κορινθίων στρατηγός, τῶν λοιπῶν ἤσπαιρε μόνος, φάμενος ἀποπλεύσεσθαί τε ἀπὸ τοῦ Ἀρτεμισίου, καὶ οὐ παραμενέειν. Aliter Valla, qui τὸ ἤσπαιρε reddit, *reluctabatur*. Politus.

Ἀσπαίρω, *palpito*, quando eo ſolo, & ſtrepitu, & tum motum, tum feſtinationem ſignificet. *Salvinus.*

5. Ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ σπαρίζειν) σπαρίζειν, ἐπὶ ἰχθύων λέγεται. Etymologus. *Polit.*

6 ἀσπαίροντας) Piſcem hamo captum dicit ἀσπαίροντα Oppianus l. 1. Cynegeticôn. *Salvinus.*

Heſychius: ἀσπαίροντας, σπαρίζοντας. & rurſus: ἀσπαρίζειν, σπαρίζειν, ἐπὶ ἰχθύων, καὶ ἀσπαίρειν τὸ αὐτό. Legendum puto: ἀσπαίροντας, σπαρίζοντας. & deinde: ἀσπαρίζειν, σπαρίζειν. Aliud eſt σπαρίζειν, ſeu σπαίρειν, aliud σκαρίζειν, ſeu ἀσκαρίζειν, ἀσπαίρειν, & σπαίρειν. Certè quidem hæc differunt apud Atticos. Σπαρίζειν, & ἀσπαρίζειν, ſeu ἀσπαίρειν, propriè uſurpatum de piſcibus palpitantibus, quorum ſanè motus ἄμουσος. Τὸ σκαρίζειν, ſeu σκαίρειν, contra, motum quemdam εὔμουσον, & ſaltationem εὔρυθμον ſignificat. Etymologici Magni Auctor: τὸ μὲν σπαίρειν, καὶ ἀσπαίρειν, ἄμουσον οἶον κίνησιν δηλοῖ, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι, καὶ ἐν τῷ [illegible]. τὸ δὲ σκαίρειν, εὔμουσόν τινα, ὀρχηστικόν τε, καὶ εὔρυθμον κίνησιν δηλοῖ. ὅθεν παράγονται σκαρός, καὶ σκάρος ἰχθύς. ὅθεν ὁ σκάρος ἄμουσόν τινα, καὶ εὔρυθμον κίνησιν δηλοῖ· ἐξ οὗ καὶ τὸ σκιρτᾶν παράγεται. σπαρίζειν ἐπὶ ἰχθύων λέγεται. Politus.

7. Τοῦτο δὲ πάλιν ἑρμηνεύων) l. ἑρμηνεύων. Polit.

8. ὁ καὶ διὰ τοῦτο ἀνηλεὴς ῥηθείς) lege νηλεής. Salvinus.

Νηλεής, ſeu νηλὴς, idem dicitur, & ἀνηλεής, pleonaſmo τοῦ α. Etymologici Magni Auctor: Νηλής, ἀνηλεής, σκληρός. Unde τὸ νηλεὲς ἦμαρ ἐπίῤῥημα, pleonaſmo τοῦ ε, Etymologus idem exponit ἀνηλεῶς. Suidas: ἀνηλεής, ὁ ὠμός. & νηλής, ὁ ἀνηλεής. Heſychius: Νηλεῖ, ἀνηλεῖ, σκληρῷ. Νηλεὴς ὠμόν, ὠμῷ σκληρῷ. Νηλεής, ἀνηλεής, σκληρά. Νηλεῖ χαλκῷ, τῷ ἀνηλεεῖ σιδήρῳ. Quare non videtur corrigendum Euſtathianum hoc ἀνηλεής: ſed corrigendum omnino eſt illud Heſychii: ἀνηλεής, οἰκτισον, ὠμόν. Ubi pro οἰκτισον lego, ἀνοίκτιστον, ſeu ἄνοικτον. Sequitur in Heſychio: ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως. Idem poſtea Heſychius: ἀνοίκτως, ἀνηλεῶς. Suidas: ἀνοίκτως, σκληρῶς, ἀνηλεημόνως. Politus.

9. ὡς εἰς κεφαλὴν τὸ κακὸν τρέποιτο τοῖς ἐπιόρκοις) Vide Theocritum in Pharmaceutria, ubi hujuſmodi dirarum, & imprecationum exempla. *Salvinus.*

put malum illud verteretur: aut ſic iidem ipſi ex hac vitâ reciderentur. tametſi hæc non exprimat Poëta, quippe qui intelligenda ea commodùm relinquat, prout paſſim ſolet facere.

CIII. Sciendum autem eſt, hanc eſſe conſuetudinem Poëtæ, ut, dum vulgi morem per ethopœiam deſcribit, atque imitatur, artificioſè orationem contrahat, ut alibi ſanè oſtenſum eſt. Itaque cum ait: Ὧδε δέ τις εἴπεσκε. *Sic autem unus aliquis dicebat*; pauca ſemper verba ſubjungit, ut certè facit hoc loci, ubi ſic ait: *Sic autem unus aliquis dicebat tum de Græcis, tum de Trojanis: O Juppiter glorioſiſſime, ac maxime, utri priores fœdera violaverint, eorum ſic cerebrum in terram fluat, ut hoc ipſum vinum, ipſorum, & liberorum; ipſorumque uxores aliis* δαμεῖεν, *ſubigantur*, ſeu cum aliis commiſceantur. Ubi vide, ut magno ſibi probro, ac dedecori, magnæque ſibi infelicitati ducunt vulgò homines, ſuas ipſorum ἀλόχους, *uxores*, videlicet ὁμολέκτρους, *ejusdem lecti conſortes*, ſeu, ut cum Tragico loquar, κοινολεχεῖς γυναῖκας, *uxores, quæ communem ſecum lectum habent*, cum aliis viris conſueſcere. Benè igitur Neſtor mentionem ſupra injecerat conſuetudinis, quam cum Trojanorum uxoribus habituri erant, perinde quaſi hæc Trojanis futura ſit maxima calamitatum, ac miſeriarum. præterquamquod brevior paullò poſt hujuſcemodi fiet adversùs malorum illorum auctorem, & architectum imprecatio. Τό, αὐτῶν, καὶ τεκέων, *ipſorum, & liberorum*, habet unum caſum poſitum pro altero per antiptoſin. Namque alioquin dicendum erat, αὐτοῖς, καὶ τέκεσιν, *ipſis, ac liberis*, pariter atque id, quod præceſſerat: Ὧδέ σφιν ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. *Sic ipſis cerebrum in terram fluat*. Conſtat tamen, in hoc iſto locutionis genere ſolœciſmum minimè omnium facere poſitum pro altero caſu genitivum. Τό, ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, *violato fœdere, damnum intulerint*, periphraſis eſt, pro ἐπιορκήσειαν, *pejeraverint, ſeu perjurium commiſerint*. Conſtat autem, damnum, ac læſionem jurisjurandi, eſſe hujus violationem, ut ſupra quoque non obſcurè ſignificatum eſt illis verbis: ὅρκια δηλήσαιτο. *fœdera laſerit, ſeu offenderit*. Genus prædictionis figuratum eſt illud: Ὧς ἔφατ᾽ οὐδ᾽ ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων. *Sic dicebat. Nec dum verò id ipſis ratum faciebat Saturnius*. Quibus ſanè verbis per quamdam veluti anticipationem expoſitum eſt, regis quidem imprecationem eſſe ad finem perducendam; nondum tamen, hoc tempore, ſed futuro. Neque verò in his ipſis verbis: Οὐδ᾽ ἄρα πώ σφιν. *necdum verò ipſis*; rationi diſſentaneum fuerit acuere conjunctionem πώ, tamquam encliticam, ut palam facit τὸ οὔπω, *nondum*. Quòd ſiquis ad id circumflectendum pertinaciùs laboret, ſiquidem ita vult, eos ſequatur, qui circumflectunt primam τοῦ πώποτε, *umquam, ſeu aliquando*. Τὸ Κρονίων, *Saturnius*, hoc etiam loci, ut & alibi, producit penultimam.

ἐπιόρκοις· ἢ, οὕτως ἐκτμηθεῖεν τοῦ βίου. εἰ καὶ ὁ Ποιητὴς οὐ λέγει ταῦτα, ἅτε νοεῖν καλὰ τὸ εἰκὸς αὐτὰ ἀφιείς, ὁποῖα καὶ τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖ. Rom. p. 417.

ργʹ. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἔθος τῷ Ποιητῇ ἐν ταῖς κατὰ πλῆθος ἠθοποιΐαις συντέμνειν τὸν λόγον τεχνικῶς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. Ὅτε γοῦν εἴπη, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ὀλίγους ἀεὶ λόγους ἐπάγει, ὡς καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ, λέγων· Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε. Ὦ Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε. ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, ὧδέ σφ᾽ ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, αὐτῶν, καὶ τεκέων ἄλοχοι δ᾽ ἄλλοισι δαμεῖεν, ἢ μιγεῖεν. Ἔνθα ὅρα καὶ, ὅπως ἐν μεγάλῳ κακῷ τίθενται οἱ ὄχλοι τὸ, ὑπ᾽ ἄλλοις γενέσθαι τὰς αὐτῶν ἀλόχους, ἤτοι ὁμολέκτρους, ἢ, Τραγικῶς εἰπεῖν, κοινολεχεῖς γυναῖκας. Καλῶς ἄρα καὶ Νέστωρ ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐμέμνητο τῆς μετὰ Τρωϊκῶν ἀλόχων κατακοιμήσεως, ὡς τούτου μεγίστου κακοῦ ἐσομένου τοῖς Τρωσί. Καὶ μετ᾽ ὀλίγα δὲ, τοιαύτη τις εὐχὴ βραχεῖα γενήσεται κατὰ τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν. Τὸ δὲ, αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἀντιπτωτικῶς ἔχει. Ἄλλως γὰρ, αὐτοῖς, καὶ τέκεσιν, ὤφειλεν εἶναι, πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ, ὧδέ σφιν ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. Δῆλον δ᾽, ὅτι ἐν τούτοις, οὐ σολοικίζει ἀντιτιθεμένη ἡ γενική. Τὸ δὲ, ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐπιορκήσειαν. Δῆλον δὲ, ὅτι πήμανσις ὅρκων, ἔστιν ἡ τούτων παράβασις, ὡς ἐδήλου πρὸ τούτων καὶ τὸ, ὅρκια δηλήσαιτο. Σχῆμα προαναφωνήσεως τὸ, Ὧς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων. δι᾽ οὗ προεκτίθεται, ὡς τελεσθήσονται μὲν αἱ τοῦ βασιλέως ἀραί· οὔπω δὲ νῦν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα. [1] Τὸ δὲ, οὐδ᾽ ἄρα πώ σφιν, οὐκ ἂν αἰτιολόγως ὀξυνόμενον ἔχοι τὸν πώ σύνδεσμον, ὡς ἐγκλινόμενον, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, οὔπω. [2] Εἰ δέ τις φιλονεικοίη περισπᾶν αὐτὸ, ἀκολουθείτω τοῖς προπερισπῶσι τὸ πώποτε. Τὸ δὲ Κρονίων ἐκτείνει κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὴν παραλήγουσαν.

Inter eos autem Dardanides Priamus verba fecit:
Audite me, Trojani, & bene ocreati Achivi.
Certè quidem ego Ilium ventoſum repetam:

Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν

1. Τὸ δὲ, οὐδ᾽ ἄρα πώ σφιν, οὐκ ἂν αἰτιολόγως ὀξυνόμενον ἔχοι τὸν πώ σύνδεσμον, ὡς ἐγκλινόμενον) fortè τὸ οὐκ ἂν αἰτιολόγως, legendum οὐκ ἀν᾽ ἀλόγως. ideſt, *neque rationi conſentaneum ſit*. ſi, &c. Acuitur tamen hoc loco, ut editiones habent, ſeu circumflectitur, quia ſervet encliticæ particulæ σφιν, quæ ſequitur. *Salvinus*.

Lege, ut editum eſt: οὐκ ἂν αἰτιολόγως. Euſtathius alibi: Τὸ δὲ, Οὐδ᾽ ὅ γε πω χάζοντο, καθ᾽ ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ, οὐδέπω δὲ χάζοντο. Καὶ σημείωσαι ἐν τῷ, οὐδ᾽ ὅ γε πω, τὸ πώ δίχα οὔσα τόνου ἐγκλιτικῶς. ὅθεν συνάπτεται, ὡς οὐκ ἂν ἀλόγως τὸ πώποτε προπαροξύνοιτ᾽ ἄν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρασημειώθη. Et alibi ad illud: οὐδέ τί πώ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι· τὸ δὲ πώ ὀξύνεται ἐν τῷ, οὐδέ τι πώ με ἔγνως, ἤγουν οὔπω με ἐνόησας. ὥστε καλῶς ἐξ αὐτοῦ γεγονὸς τὸ πώποτε, προπαροξύνεται. Itemque pag. 144. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, Οὐ γάρ πώ τινα ἐμοὺς βοῦς ἤλασαν, ὁ πώ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, εἰ βαρυτονοῦντως ἐκκλίθη, οἷον, Οὔπω γάρ ποτε. Διὸ καὶ προπαροξύνεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Et p. 179. Τὸ δὲ, πώ μοι, ὀξύνεται, ὡς ἐγκλινόμενον. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ οὔπω, καὶ τὸ, Ἔλλαβε δ᾽ οὔ τί πω ὥπας. καὶ τὸ, Οὐ γάρ πω τοίους ἀνέρας ἴδον. Τὰ γὰρ ἐγκλινόμενα, ὡς ποτε τόνον κληρονομήσαντα, ὀξεῖαν αὐτὸν ἔχουσι. οἷον, φημί που. σοί φημι, καὶ τὰ ἑξῆς. *Politus*.

2. Εἰ δέ τις φιλονεικοίη περισπᾶν αὐτὸ, ἀκολουθείτω τοῖς προπερισπῶσι τὸ πώποτε) quod ſanè negat alibi Euſtathius per ſe umquam licere. Sic enim ille poſt ſuperiora illa verba, quæ proximè afferebamus: Διὸ καὶ οἱ πώποτε καλῶς δι᾽ ὀξείας ἐκφέρεται οὕτως, ὡς καὶ τὸ πώμαλα. Οἱ γὰρ περισπῶντες αὐτὸ, δυσαπολογήτως εἰς ἀπόδοσιν αἰτίας ἔχουσι. Τὸ γὰρ ἀπλῶς μὴ περισπώμενον, πῶς ἂν ἐν συνθέσει περισπασθείη; *Politus*.

Ἂψ· ἐπεὶ οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς.
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω.
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
Τὼ μὲν ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

Quia nullo modo patiar, ut oculis meis videam
Filium meum pugnantem cum bellicoſo Menelao.
Jupiter nimirum hoc ſcit, & immortales dii reliqui,
Utri mortis finis fato deſtinatus ſit.
Dixit, & in currum agnos impoſuit vir ſimilis deo,
Adſcenditque ipſe, & habenas reduxit:
Et propter eum Antenor perpulchrum currum conſcendit,
Itaque verſis veſtigiis Ilium redierunt.

ρδ′. Κἂν μισητὸς ἦν ἅπασιν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατὴρ Πρίαμος λέγει, μὴ ἂν τλήσεσθαι, ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν αὐτὸν μαχόμενον. Φησὶ γάρ· ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν ἂψ· ἐπεὶ οὔπω τλήσομαι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ συμπαθῶς διὰ φιλαδελφίαν διακείσεται· ὃς, εἰ καὶ φεύγοντι, ὡς εἴρηται, ὠνείδισεν, ὅμως ἡττηθέντα τὸν ἀδελφὸν, οὐ προδώσει. Νοητέον δὲ, οἷον ἔσται πένθος ὕστερον τῷ γέροντι ἐπὶ τῷ Ἕκτορι. Εἰ γὰρ τὸν Πάριν οὐ τλήσεται ὁρᾶν μαχόμενον, πῶς οἴσει βλέπων τὸν Ἕκτορα, καὶ τοῦτο πεσόντα, καὶ πίπτοντα, καὶ ὑπὸ Ἀχιλλέως αἰκιζόμενον; Δῆλον δ', ὡς οὐδὲ ἐπὶ τοῦ τείχει καθεδεῖται ὁ γέρων, ἵνα μὴ ὀφθαλμοῖς ἐκεῖθεν ὁρᾷ, φαντασίᾳ δὲ μόνῃ, ἔνδον που μένων παρέβυστος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι πιθανῶς ὑποχωροῦντα ποιεῖ τὸν γέροντα Πρίαμον ὁ Ποιητὴς, ἵνα μὴ παρὼν, ἀνάγκην σχοίη λελῦσαι τὰ τῶν ὅρκων· καὶ οὕτω κακοήθης ἡ Ποιητικὴ γένηται διασκευή. Ἀποδημοῦντος γὰρ, ἀλλ' οὐ παρόντος τοῦ συνετωτάτου Πριάμου, συγχεθήσεται πιθανῶς τὰ ὅρκια· καὶ οὕτως εὐοδωτέρα ἡ τῆς ποιήσεως ἔσται μετάπτωσις. [2] Ἵνα δὲ δόξῃ ὁ γέρων καταψηφίζεσθαι τοῦ υἱοῦ ἥττην, διὰ τὴν ἀναχώρησιν, καὶ ἀπαιτηθείη τὰ δόξαντα, φησὶ, παρὰ τοῦ θεοῦ κεῖσθαι τὰ τοῦ τέλους. Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε, φησὶν, ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος [3] πεπρωμένον ἐστὶν, ἤτοι πεπερατωμένον ἐξ εἱμαρμένης. Ὅπερ λέγων, ὅτι οὐχ ὡς ἡττηθησόμενον προλείπει τὸν Πάριν, εἰ καὶ ἀρηΐφιλος ὁ Μενέλαος· ἀλλὰ διότι οὐκ ἂν τλαίη βλέπων μαχόμενον τὸν φίλον υἱὸν, καὶ ἀγωνιῶντα. Εἰ γὰρ καὶ ἅρπαξ ὁ Πάρις, καὶ μισητὸς, ἀλλ' αὐτοῦ φίλος υἱός ἐστιν. Ὅτι δὲ νικηθέντος, ὑπὸ Πριάμου ἐκδοθῆναι τὴν Ἑλένην, εἰ παρῆν, ὅτε ἡττήθη Ἀλέξανδρος, ἐμφαίνει ὁ τῶν δημογερόντων λόγος, ὅτε ἐπὶ τῷ τείχει ἦσαν, εἰπόντων, ὅτι καὶ τοιαύτη οὖσα, οἰχέσθω, ἵνα μὴ κακὸν ἡμῖν γένηται. Εἶχε δὲ καὶ ὁ τῶν Τρώων ὄχλος

CIV. Etſi Alexander inviſus omnibus erat, atque odioſus; tamen pater ejus Priamus tolerare ſe poſſe negat, aut pati, ut pugnantem eum ſuis ipſe oculis conſpiciat. Hæc enim ejus verba: *Certe quidem ego Ilium ventoſum repetam: quia nullo modo patiar, ut filium meum oculis meis videam cum bellicoſo Menelao pugnantem.* Et ſic etiam Hector ob amorem ſuum in fratrem, commiſeratione poſtea ejus afficitur: qui, etſi fugientem, ut dictum eſt, probroſè increpaverat; victum tamen fratrem nequaquam eſt proditurus. Reputandum autem animo eſt, qualis poſtmodùm ſenis hujus luctus propter Hectorem ſit futurus. Si enim minimè eſt paſſurus, ut Paridem pugnantem ipſe videat, quo unquam pacto laturus eſt, ut Hectorem non pugnantem modò ſpectet; ſed etiam morientem, fœdèque, ac contumelioſè tractatum ab Achille? Quin perſpicuum eſt, ne in muro quidem ſenem hunc eſſe conſeſſurum, ut ne inde oculis videat; ſed alicubi intùs abditum eſſe manſurum, ut non niſi animo, & cogitatione videat. Volo porrò, obſerves, quàm veriſimiliter, aptèque ad conciliandam fidem Poëta ſenem illum Priamum recedere faciat, ne, ſi præſens ille adeſſet, ea perficere, quæ jurejurando firmaverat, compelleretur; itaque narratio hæc, ſeu deſcriptio, Poëtica, vitioſa, ac prava redderetur. Si enim abeat Priamus, homo maximè perſpicax, atque intelligens, non ille quidem certè præſens adſit, non alienum illud erit a fide, quòd fœdera poſtea labefactentur: itaque meliùs, ac commodiùs procedet, quæ eſt varietatis Poëticæ, ſubita eventuum mutatio. Verùm, ne diſceſſu hoc ſuo ſenex filium imparem certamini, jamque ab adverſario ſuperandum, latâ veluti ſententiâ, pronuntiare videatur, & res, quæ ex pacto convenerant, repetantur, exitum in manu Dei ſuum eſſe affirmat. Hæc enim ejus verba: *Jupiter nimirum hoc ſcit*, utri θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶ, ſeu πεπερατωμένον ἐξ εἱμαρμένης, *mortis exitus fato ſit deſtinatus, ſeu fato præfinitus, ac conſtitutus.* quaſi ſcilicet dicat, non Paridem a ſeſe ante tempus relinqui, quòd prælio vincendum eum exſtimet, tametſi virtute bellicâ ſit valde inſignis Menelaus; ſed quia pati nequaquam poteſt, ut filium ſuum pugnantem, ac periclitantem intueatur. Etſi enim Paris raptor eſt, atque inviſus; tamen ſuus eſt filius Priamo. Neque verò certa ob argumenta dubitandum, quin Helenam Priamus reddidiſſet, ſi præſens idem adfuiſſet, cum victus eſt Alexander, ut verba ipſa ſeniorum indicant, quando in muro verſabantur, cum ſcilicet ita dicerent: *vel tali pulchritudine prædita, nihilominus abeat, ne damno nobis ea ſit, ac detrimento.* Accedebat, populum Trojanum

1. οὔπως τλήσομ') Euſtathius, codex Homericus in membranis, Editio Florentina, οὔπω. Politus.

Senſus poſtulat, ut legatur οὔπως. Sed varietatis lectionis Codicis membranacei, & editionis Florentinæ ex eo orta eſt, quia ſcriptum fuerit in exemplaribus οὔπω τλήσομ' pro οὔπως τλήσομ', ut poſſim videre eſt. *Salvinus.*

Euſtathius diſertè legit οὔπω: nec viſus eſt ei ſenſus poſtulare, ut legatur οὔπως. Infra: *Τὸ δὲ οὔπω τλήσομαι, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε*. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ οὔπω ταυτόν ἐστι τῷ οὐ χρόνου· ἐκεῖνος δὲ τὸ οὔπω χρόνου εἴληφε. Euſtathius idem ad Homericum illud: οὔπω πάθομεν pag. 1159. Τὸ δὲ οὔπω πάθομεν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἐρρέθη, ὡς μέλλοντος ὕστερον παθεῖν, ἀλλὰ [illegible] Politus.

2. Ἵνα δὲ δόξῃ) l. ἵνα δὲ μὴ, ita poſtulante ſententia. Poſtea vidi, ſic etiam correxiſſe Frobenium. *Polit.*

3. πεπρωμένον ἐστίν, ἤτοι πεπερατωμένον ἐξ εἱμαρμένης) Etymologici Magni Auctor: πεπρωμένον σημαίνει τὸ εἱμαρμένον, καὶ οἱονεὶ πεπερατωμένον· ἀφ' οὗ γίνεται πεπρωμένον. οἷον τύχην τὴν τὸ πέρας τοῦ βίου ὁρίζουσαν. Suidas: πεπρωμένον, εἱμαρμένον, [illegible] Nihil erat, quòd Kuſterus hanc Suidæ, tamquam calcem ſine arenâ, ſupplendam ſibi, & corrigendam arbitraretur. *Politus.*

num ſuopte ingenio promptum, ac paratum in hanc rem fuiſſe, ſi Priamus annuiſſet. Nam & inviſum illum Alexandrum æquè, atque atram mortem, ipſi oderant, & poſtea iidem optant, ac precantur, ut ille pereat, qui huic inter utroſque bello, hiſque contentionibus cauſſam dederat. Hic autem erat, auctor ille, & architectus malorum, diriſque devotus, Alexander.

CV. Trojam Poëta ſæpe eſſe declarat ἠνεμόεσσαν, *ventoſam, ſeu ventis oppoſitam*, eo quòd ſita eſſet in loco edito, ac ſublimi. Τὸ, οὔπω τλήσομαι, *nullo modo patiar*, eſt præter conſuetudinem, atque uſum poſteriorum ſcriptorum. Hoc enim loci τὸ οὔπω idem eſt, atque negandi particula οὐ, *non, nequaquam*: quum illi tamen τὸ οὔπω, *nondum, necdum*, ad tempus referant. exempli gratiâ: οὔπω ἦλθε. *nondum venit*: ſed nimirum veniet. &, οὔπω ἔγραψε. *nondum ſcripſit*: ſed ſcilicet ſcribet. Τὸ, εἶμι ἄψ, *eo, ſive abeo retro*, idem eſt, atque *recedam, revertar, redibo.* Ad hæc, quum oratores nunc duos regibus Poëta adjungat, Agamemnoni Ulyſſem, Priamo Antenorem; tamen obſerva, ut nihil eos loqui, aut facere comminiſcitur; ſed reges omnia. Itaque primus Homerus, ut veteres ajunt, tacentes in Dramatico genere perſonas excogitavit. Quæ jurisjurandi cauſâ victimæ mactabantur, eas indigenæ defoſſas, ſubter terram occultabant; advenæ verò, atque extranei, tametſi id nunc Homerus, ut ſolet, per figuram ſilentio prætereat, in mare projiciebant, vel quid aliud hujuſcemodi peragebant, ut clarè poſtea ex apro apparet, quem rex ad jurisjurandi ritum & celebritatem eſt ſacrificaturus. De iis autem victimis quidquam omnino deguſtare, nefas habebatur. Quare etiam Priamus, quum jam eſſet receſſurus, eos agnos, quibus fœdera percuſſa fuerant, ipſe in curru poſuit, tum ut eos, ut dictum eſt, defoderet, tum ut civibus ſuis, propter rei novitatem, deſuper oſtenderet, tum etiam ut ita cuſtos, ac defenſor jurisjurandi fieret. Τὸν ἡνίοχον. *aurigam, ſeu habenarum moderatorem*, dicit κατατείνειν ὀπίσω τὰ ἡνία, *tendere retrorſum habenas, ſeu habenas retrahere, ac reducere.* Et obſerva phraſin, ſeu genus locutionis. Non enim meliùs dici poteſt. Τὸ, ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, *retrogreſſi, ſeu verſo greſſu, ad Ilium redierunt*, periphraſis eſt, pro eo, ac ſi dicat, *reverſi fuerunt.*

Hector autem Priami filius, & divus Ulyſſes,
Locum primùm dimenſi ſunt. deinde verò
Sortes in galeâ æreâ prehenſas moverunt,
Uter iam prior æream haſtam emitteret.
Populi verò precabantur, diiſque manus levabant:
Et ſic unus aliquis dicebat Achivorumque, Troumque:
Juppiter pater, qui ab Idâ imperas, auguſtiſſime, maxime,
Uter horum factorum inter utroſque auctor fuerit,
Hic, da, ut interemptus Orci domum deſcendat;
Nobis verò rurſus concordia, & fœdera rata fiant.

CVI. Locus etiam dimenſus, ac deſcriptus eſt, in quo Alexander, ac Menelaus ſingulari prœlio congrederentur, propterea quòd poſitum in iis erat commune omnium diſcrimen. Ac ſuperatus quodammodo videri poſſit, qui διαμετρητὸν, *dimenſum*, illum locum, ut Poëta eum vocat,

ὄχλος ἑτοίμως, εἰ ὁ Πρίαμος ἐπένευσεν. Ἐμίσουν τε γὰρ τὸν Ἀλέξανδρον ἀπεχθόμενον ἶσον κηρὶ μελαίνῃ, καὶ εὔξονται δὲ θανεῖν ἐκεῖνον, ὃς τάδε ἔργα ἐν ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν. ὁ δὲ, ἦν ὁ ἀρχέκακος ἐπάρατος Ἀλέξανδρος.

ρε'. Ἠνεμόεσσαν δὲ τὴν Τροίαν εἶναι πολλαχοῦ δηλοῖ ὁ Ποιητὴς διὰ τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι. Τὸ δὲ, οὔπω τλήσομαι, ἀσυνήθες τοῖς ὕστερον. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ οὔπω, ταυτόν ἐστι τῇ οὐ ἀρνήσει· ἐκεῖνοι δὲ τὸ, οὔπω, χρονικὸν οἴδασιν. οἷον, οὔπω ἦλθεν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐλεύσεται. καὶ, οὔπω ἔγραψεν, ἀλλὰ γράψει. Τὸ δὲ, εἶμι ἄψ, ταυτὸν τῷ, ἀναχωρήσω, ἐπανελεύσομαι, νοστήσω. Σημειῶσαι δὲ δεῖ, ὅτι δύο ἄρτι ῥήτορας τοῖς βασιλεῦσιν ὁ Ποιητὴς παραζεύγνυσιν, Ἀγαμέμνονι μὲν τὸν Ὀδυσσέα, Πριάμῳ δὲ τὸν Ἀντήνορα· ὅμως λαλοῦντας οὐδὲν, ἢ ποιοῦντας πλάττει αὐτοὺς, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοὺς βασιλεῖς. Πρῶτος οὖν Ὅμηρος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ [1] τὰ σιγῶντα πρόσωπα ἐν τοῖς δραματικοῖς ἐπενόησεν. Τὰ ἐπὶ ὅρκοις σφαγιαζόμενα, οἱ μὲν ἐγχώριοι κατώρυττον, κρύπτοντες ὑπὸ γῆν· οἱ δὲ ἐπήλυδες, εἰ καὶ Ὅμηρος νῦν τοῦτο σιγᾷ, κατὰ σχῆμα συνήθες, θαλάσσῃ ἐπέρριπτον, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐποίουν, [2] ὡς ἐκ τοῦ κάπρου δῆλον ἔσται, ὃν ἐπὶ ὅρκῳ σφάξει που ὁ βασιλεύς. [3] Γεύσασθαι δὲ αὐτῶν ὅλως, ἀπώμοτον ἦν. Διὸ καὶ Πρίαμος τοὺς τῶν ὁρκίων ἄρνας, εἰς δίφρον αὐτὸς θέμενος, ἀπεχώρησεν, ἅμα καὶ κατορύξων αὐτοὺς, ὡς εἴρηται, καὶ τοῖς πολίταις δὲ [4] ἄνω δείξων, διὰ τὸ τοῦ ἔργου θαυμάσιον, καὶ ἵνα καὶ οὕτω γένηται τῶν ὅρκων ταμίας. Κατατείνειν ὀπίσω τὰ ἡνία λέγει τὸν ἡνίοχον. Καὶ σημειῶσαι τὴν φράσιν. οὐκ ἔστι γὰρ κάλλιον φράσαι. Τὸ, [5] ἄψορροι [6] ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἐπαλινόστησαν.

Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὁππότερος τάδε ἔργα ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.

ρς'. Διαμετρεῖται καὶ τόπος τῇ Ἀλεξάνδρου, καὶ Μενελάου μονομαχίᾳ, διὰ τὸ αὐτοῖς ἐγκεῖσθαι τὸν ἐπὶ πᾶσι κίνδυνον. Καὶ δόξοι ἂν ἡττῆσθαί πως ὁ παρεξελθὼν τὸν, ὥς φησιν ὁ Ποιητὴς, διαμετρη-

1. τὰ σιγῶντα πρόσωπα ἐν τοῖς Δραματικοῖς ἐπενόησεν) Hæc dicuntur apud Dramaticos a Grammaticis κωφὰ πρόσωπα. *muta perſona*. Salvinus.

2. ὡς ἐκ τοῦ κάπρου δῆλον ἔσται, ὃν ἐπὶ ὅρκῳ σφάξει που ὁ βασιλεύς) Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. Politus.

3. Γεύσασθαι δὲ αὐτῶν ὅλως, ἀπώμοτον ἦν) Scholiaſta Homericus ad lib. τ' Il. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν ὅρκων ἱερεῖα οὐκ ἤσθιον· ἀλλ' ἐρρίπτουν, ἢ ἔκαιον. ὡς ἐν τῇ γ' φησί. Pauſanias in Eliacis prioribus: τοῖς γε ἀρχαιοτέροις ἐς τὰ ἱερεῖα ἦν καθεστηκὸς, ἐφ' ᾧ τις ὅρκον ἐποιήσατο, μηδὲ ἐδώδιμον εἶναι τοῦτο ἔτι ἀνθρώπῳ. Δηλοῖ δὲ οὐχ ἥκιστα καὶ Ὅμηρος. τὸν γὰρ κάπρον, καθ' ὅτου τῶν τομίων Ἀγαμέμνων ἐπώμοσεν, ἦ μὴν εἶναι τὴν Βρισηΐδα ἑαυτῷ τῆς εὐνῆς ἀπείρατον, τοῦτον τὸν κάπρον ἀφιέμενον ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἐποίησεν ἐς θάλασσαν. Politus.

4. ἄνω δείξων) f. ἀναδείξων. Polit.

Α, & Ω in MSS. codicibus confunduntur ob tractuum ſimilitudinem. α, & ω. Sed hic ἄνω δείξων, è ſuperiore loco oſtenſurus; ideo eas currui impoſuerat. *Salvinus*.

5. ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο) Virgilius ſimili periphraſi elegantiſſimè aliâ in re: *In pejus ruere, ac retro ſublapſa referri*. Ἀπονέοντο, tribrachys pro dactylo, ob metri neceſſitatem. *Salvinus*.

6. ποτὶ Ἴλιον) Codex Homeri in membranis, & editio Florentina, προτὶ Ἴλιον. Politus.

μετρητὸν χῶρον. Ἐπὶ μέντοι Ἕκτορος, καὶ Αἴαντος, ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦτο οὐ γίνεται. ἴδιος γάρ ἐστιν ἐκεῖ τοῦ παθόντος ὁ κίνδυνος. Πάλλουσι δὲ καὶ κλήρους ἐν κυνέῃ, ὁπότερος προαφήσει τὸ ἔγχος. Φράζει δὲ ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα, οὕτω· Ἕκτωρ δὲ, καὶ Ὀδυσσεὺς, χῶρον μὲν πρῶτα διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Ἔστι δὲ κλῆρος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται, [1] σημεῖον, ὅ, τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφὶς τυχὸν, ἢ δακτύλιος, [2] ἢ βῶλος ἀργίλης, κατὰ Σοφοκλέα, ἤ τι τοιοῦτο. Τὸ δ' αὐτὸ, καὶ πάλος λέγεται. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, [3] παρὰ τὸ πάλλω τὸ κινῶ· κλῆρος δὲ, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς κινήσεως, [4] παρὰ τὸ κλῶ τὸ καλῶ, δι' οὗ ἐκπηδήσαντος, καλεῖταί τις εἰς ἔργον· [5] ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ κάλον τὸ

Rom.p.419. ξύλον, κατὰ Ἡρωδιανὸν ὡς ξύλων μάλιστα πάλλεσθαι δυναμένων ἐν τοῖς τοιούτοις. Χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος πάλλειν, καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν κλήρου, καὶ [6] παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν κλῆρος καὶ πάλος λέγεται κατὰ πολυωνυμίαν· τοῦ δὲ πάλλειν ῥήματος οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξις, ὡς ἐν ποιήσει. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἀπὸ τοῦ κλήρου, καὶ τὸ κληροῦν, καὶ τὸ κληροῦσθαι λέγεται. [7] Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους, κλήρους καλεῖ· ἄς,

cat, prætergreſſus fuerit. Id tamen poſtea non fit in Hectore, & Ajace: quia privatum ibi, ac proprium dimicantis periculum agitur. Deinde etiam ſortes in galeâ movent, uter prior haſtam ſit immiſſurus. Ceterum hoc loci Poëta ita loquitur: *Hector, & Ulyſſes locum quidem primùm dimenſi ſunt, deinde verò in galeâ æreâ* κλήρους πάλλον, *ſortes moverunt, prehenſas, uter jam prior haſtam æream dimitteret*. Eſt autem κλῆρος, *ſors*, ut poſtea videbitur, nota, ſeu ſignum, quod quis in vas ad hunc ſortium ducendarum uſum comparatum conjiciat, puta, calculus, aut annulus, aut gleba argillæ, ſecundùm Sophoclem, aut quid aliud hujus generis. Eademque etiam ſors dicitur πάλος. Sed hæc quidem vox eſt a verbo πάλλω, quod ſignificat *moveo, agito, concutio*: κλῆρος verò ab ipſo fine, ad quem motio illa refertur, a κλῶ, quod eſt καλῶ, *ideſt, voco*, qua nempe ſorte exſiliente, ſeu exeunte, unus aliquis vocatur ad aliquid agendum; aut potiùs, juxta Herodianum, a voce κάλον, quæ lignum ſignificat: eo quòd ſcilicet in hujuſmodi ſortitionibus faciendis ligna maximè, ſeu teſſeræ ligneæ, ad movendum quatiendumque adhiberentur. Verbi porrò, quod diximus, πάλλειν, *movere, quatere, agitare*, & τοῦ κλήρου, *ſortis*, quæ ei verbo reſpondet, ac convenit, exemplum quoque extat apud Sophoclem, ubi ſic ait: οἱ τεταγμένοι βραβῆς Κλήροις ἔπηλαν. *Certaminis judices conſtituti ſortibus moverunt*. Etſi verò ὁ κλῆρος, *ſors*, dicitur etiam πάλος, pro eorum nominum ratione, quæ quum plura ſint, in eamdem ſignificationem conveniunt, tamen ſciendum eſt, nullam aliam, tamquam in carmine, eſſe vocem magis appoſitam, atque accommodatam, quàm hoc ipſum verbum πάλλειν, *movere, ac quatere*. Verum apud poſteriores ſcriptores, ἀπὸ τοῦ κλήρου, *a ſorte*, dicitur τὸ κληροῦν, *ſortes ducere, ſeu ſorte legere*, & τὸ κληροῦσθαι, *ſortiri, hoc eſt, ſorte accipere, vel ſorte legi, ſorte aliquid obtinere*. Quin & Euripides in Phœniſſis calculos quoſdam, ſeu pun-

1. σημεῖον, ὃ τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφὶς τυχόν) Etymologici Magni Auctor v. κλῆρος· σημεῖον ἢ ψῆφος τινός· ὅπερ καὶ λαχμὸς λέγεται. ἐν αἷς ἐσημειοῦντο, καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Politus.

2. ἢ βῶλος ἀργίλης, κατὰ Σοφοκλέα) Sophocles in Ajace:

Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς
Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον.

Alludit Sophocles per anachroniſmum ad malitioſum callidumque factum Creſphontis, & Temeni: quo quidem facto Creſphonti obtigit Meſſenia. Narrat Pauſanias in Meſſeniacis: Κρεσφόντης δὲ (γενέσθαι γάρ οἱ ἐβούλετο τὴν Μεσσηνίων χώραν μοῖραν) Τημένου δεῖται, ... τοῦτον τῷ κλήρῳ ἔνδοθεν κρίνειν. Τήμενος δὲ ἐς ὑδρίαν, ὕδατος ἐν αὐτῇ καὶ ὕδατος, καθίστησι τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, καὶ Κρεσφόντου τοὺς πάλους, ἐπὶ διηρημένοις μοίρας ...... χώρας πρότερος, ὁπότερος ἂν πάλος ἀνέλθῃ ...... τοὺς μὲν δὴ πάλους ὁ Τήμενος ἐποίησεν ἀμφοτέρους· ἀλλὰ τοῖς μὲν Ἀριστοδήμου παισὶ ξηρᾶς ὑπὸ ἡλίου, Κρεσφόντῃ δὲ ὀπτῆς πυρί. ...... τῶν Ἀριστοδήμου παίδων πάλος κατέτηκε, καὶ ὁ Κρεσφόντης οὕτω λαχὼν, γῆν αἱρεῖται τὴν Μεσσηνίων. Euſtathius ad lib. β' Iliad. ...... παρὰ Σοφοκλεῖ, ... κλῆρον ...... βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρας ...... τῆς ...... Ἀθηναῖς Κρεσφόντου. Ex dicto illo Sophoclis puto manaſſe adagium: βῶλος ἀρούρας. Sic enim adagium illud efferendum cenſeo. Alii aliter. Zenobius, & Diogenianus, quorum editio Andreas Schottus: βῶλος ἄρουραν. Magis id placet Kuſtero, rectiuſque etiam viſum fuit Schotto, quam quod habet Suidas: βῶλος ἄρουρα. Eraſmus quoque pro βῶλος ἄρουρα, legendum ſuſpicatur, βῶλος ἄρουραν, aut φέρει, ut ſubaudias, inquit, προςίθησι, aut αὔξειν, aut ejuſmodi quippiam. Sic βῶλος ἄρουραν legebat Michael Apoſtolius: quamvis apud eum pro βῶλος, mendosè ſcriptum ſit βῶλας. Sed ego, ut dixi, ex verbis Sophoclis ſcribendum cenſeo, βῶλος ἀρούρας. Inde enim venisse in adagii uſum ſuſpicor τὸ, βῶλος ἀρούρας, ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προςφιλοτιμουμένων· ut illud ipſum adagium exponit Suidas. Edita eſt ab Aldo, anno MDV. Συναγωγὴ τῶν Ταρραίου, καὶ Διδύμου, καὶ τῶν παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ ἄλλοις διαφόροις παροιμιῶν, συντεθειμένων κατὰ στοιχεῖον. Ibi hoc adagium refertur his verbis: βῶλος ἄρουραν, ἐπὶ τῶν μεγάλοις τὰ μικρὰ φιλοτιμουμένων, ὅμοιόν ἐστιν, ὡς τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπαγάγῃ, καὶ χρυσίῳ δοκοῦ. Sunt autem verba hæc Zenobii, qui Proverbia ſua collegit, ac deſcripſit ex Tarrhæo, & Didymo: niſi quòd Aldus legit, βῶλος ἄρουρα· Schottus, ut diximus, βῶλος ἄρουραν. Politus.

3. παρὰ τὸ πάλλω τὸ κινῶ) l. τὸ κινῶ. Etymologici Magni Auctor: πάλος γὰρ ὁ κλῆρος· παρὰ τὸ πάλλω ἤγουν τὸ κινῶ, καὶ σείω, πάλω πάλλοντα· γραφὴ, ἐπειδὴ αἱ κληρῶσεις οἱ κλῆροι, πάλλονται. Polit.

ἀπὸ τοῦ πάλλειν, a concutiendo urnam, in quam ſortes mittuntur, Virg. VI. *Quæſitor Minos urnam movet*. πάλλω. κινῶ. Salvinus.

4. παρὰ τὸ κλῶ τὸ καλῶ) Etymologici Magni Auctor: Κλῆρος ὅτι ἐκ τοῦ καλῶ γίνεται κλῶ κλήσω. ῥηματικὸν ὄνομα, κλῆρος, ὁ καλῶν εἰς ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. Politus.

παρὰ τὸ κλῶ τὸ καλῶ) forte ἀπὸ τοῦ κλάω κλῶ, quaſi frango. (illa voce). Salvinus.

5. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ κάλου τὸ ξύλον, κατὰ Ἡρωδιανόν) Etymologici Magni Auctor: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κάλον, ὃ σημαίνει τὸ ξύλον· ἐπειδὴ ἐν τοῖς ξύλοις ἐχαράσσοντο οἱ κλῆροι· ἢ ...... ἐν ξύλοις ἐνεχάραττον τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Polit.

6. παρὰ Σοφοκλεῖ) Electr. v. 715.

Στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
Χαλκῆς ὕπαι σάλπιγγος ᾖξαν.

Ubi τὸ, αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς Κλήροις ἔπηλαν, perinde accipio, atque ſi dixiſſet, αὐτοῖς, five αὐτῶν οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήρους ἔπηλαν, ut apud Homerum hoc loci, κλήρους πάλλον. Verumtamen ad Sophoclis locum ita notat Demetrius Triclinius: Κλήροις ἔπηλαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ κλήροις ἀπὸ κοινοῦ. τὸ γὰρ ἔπηλαν καὶ χωρὶς τούτου αὔξει τὸν φόβον, τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φασὶν καὶ εἰς τὸ τάχιστα ἀνήλθον. ὁ γὰρ συναπαγόμενος δύναται, τῷ μόνῳ τὸ ταχέως. Politus.

7. Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους, κλήρους καλεῖ) Euripides in Phœniſſis:

Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερί,
Οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών.

Scholia: οἱ γὰρ οἰωνοσκόποι ἐν δέλτοις ἐσημειοῦντο τὰς πτώσεις, ἵνα διαμνήμονες ὦσιν. Politus.

Hinc ſortes Fortunæ Præneſtinæ. Virg. *Lycia ſortes*. Salvinus.

Digitized by Google

puncta ad divinandum, κλήρους, ſortes, vocat: quæ puncta, ut proditum eſt, tum in avium volatibus, tum in reliquis rebus, in pugillaribus inſcribebant, atque adnotabant. Quamquam ibi veteres κλήρους, ſortes, intelligant etiam præmia, ac mercedem divinationis. Ubi verò dicitur δέλτος κλήρους οὐ δεδεγμένη, *pugillares, quibus ſortes minimè exceptæ fuiſſent, vel in quos ſortes minimè fuiſſent relatæ*, κλήρους, *ſortes*, intelligi ajunt, aut ipſa vaticinia, aut ſigna quædam vati exhibita, ex quibus initium, ac materiam ſumebat vaticinandi. Ad hæc conſtat, ex Homericâ hac voce, κλῆρος, *ſors*, vocari etiam per metaphoram patrimonium, ſeu hereditatem, quæ cuipiam ad vivendum obtigerit; nec non ſumptam inde eſſe Oratoriam ἀποκλήρωσιν, *diſtributionem*: ex voce verò πάλος, *ſors, ſeu ſortitio*, dictum eſſe τὸν ἀντίπαλον, *adverſarium, ſeu æmulum*, qui non modò eum ſignificat, qui ἐξ ἐναντίου πάλου, *ex contrariâ ſorte, ſeu parte*, contendit, ac pugnat; ſed etiam aliquando illum, qui perſpicuè ſic dicitur ἰσόπαλος, *par viribus, ſeu par reſiſtendo*.

CVII. Τὸ, Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. *Populi verò precabantur, manuſque ad deos ſuſtollebant*, ambiguè dictum eſt per amphiboliam figuram, quæ tamen ad unam eamdemque ſententiam reſpiciat. Sive enim ternis quis ſyllabis dicat, θεοῖσι, *dii*, ſive binis, θεοῖς, deinde ſubjungat, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, *& manus levabant*, eadem eſt ſententia. Conſtat autem, quemadmodum ſupra ſcriptum eſt, non dici modo τὸ ἀνασχεῖν, *ſuſtollere, ſeu levare*, cum manus ſurſum tolluntur, ſeu levantur; ſed etiam τὸ ἀνασχεῖν, *attolli, ſeu apparere*, de ſole, qui exoritur, atque apparet. Attamen τὸ ἐξανίσχειν, *exoriri*, de ſole tantummodò uſurpatur. Immo & inde ἐξανέχειν, *eminere, exſtare, prominere*, dicimus, cum quid ſublime elatum, ſeu levatum eſt. Diræ in principem auctoremque malorum, & imprecatio illa eſt: *Uter horum factorum inter utroſque auctor fuerit, hic, deus, da, ut interemptus in Plutonis domum deſcendat; nobis verò rurſus amicitia, & fœdera rata fiant*. Quæ quidem dira eſt Trojanorum in Alexandrum exſecratio. Ac vide, quàm bene morata, rectèque inſtituta ſit hæc popularis precatio, in his videlicet verbis: ὁππότερος τάδε ἔργα ἔθηκεν. *uter has res, ſeu hæc facinora fecerit*. Honeſto enim, ac ſpecioſo vocabulo dicit ἔργα, *facta, ſeu facinora*, multa illa mala, quorum architectus, atque auctor eſt Alexander, non verò Menelaus. Namque, ut ſupra explicatum eſt, Alexander cauſſam dedit; Menelaus verò, ejus adverſarius, illatam ſibi injuriam ulciſcitur. Atque id loquendi genus ſimiliter quodammodo ſeſe habet, atque illud: μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. *innumeros Achivis dolores fecit*. Τὸ ἀποφθίμενον δῦναι εἰς ᾅδου, *interemptum deſcendere in orcum*, dictum eſt ad differentiam eorum, quos fabulæ ferunt ſine interitu ad inferos deſcendiſſe, qualis fertur Pirithous, Theſeuſque; itemque Ulyſſes, atque Hercules. Porro autem per ſyncopen Æolicè dictum eſt τὸ ἀποφθίμενον, *interemptum*. Integra namque, & perfecta vox, eſt ἀποφθιόμενον, ex verbo φθίω, *corrumpo, perdo, interimo*.

Sic

ἃς, φασι, δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔν τε πτήσεσιν ὀρνίθων, καὶ λοιποῖς. Ἐκεῖ δὲ οἱ παλαιοὶ κλήρους νοοῦσι καὶ τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθούς. Ἐν δὲ *Baſ. p. 318.* τῷ, δέλτος κλήρους οὐ δεδεγμένη, κλήρους, φασὶ, λέγει, ἢ τὰς μαντείας, ἢ σημεῖά τινα διδόμενα τῷ μάντει, ἐξ ὧν ὁρμώμενος προεφήτευε. Δῆλον δὲ καὶ, ὡς ἐκ μὲν τοῦ καθ' Ὅμηρον κλήρου καὶ ἡ κατὰ βίον λαχοῦσά τινι περιουσία, κλῆρος λέγεται μεταφορικῶς, καὶ ἡ ῥητορικὴ δὲ [1] ἀποκλήρωσις ἐκεῖθεν εἴληπται· [2] ἐκ δὲ τοῦ πάλου, ἐρρέθη ὁ ἀντίπαλος, ὃς οὐ μόνον δηλοῖ τὸν ἐξ ἐναντίου πάλου ἐρίζοντα, ἀλλά ποτε καὶ [3] τὸν σαφῶς οὕτω λεγόμενον ἰσοπαλῆ.

ρζ'. Τὸ, Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα εἰς μίαν ἀναφορῶσας ἔννοιαν. Εἴτε γὰρ εἴποι τις, θεοῖσι, τρισυλλάβως, εἴτε δισυλλάβως, θεοῖς, εἶτα [4] ἐπάγει, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἡ αὐτή ἐστιν ἔννοια. Δῆλον δὲ, ὡς καὶ προεγράφη, ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνατάσεως χειρῶν τὸ ἀνασχεῖν, [5] ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Τὸ μέντοι ἐξανίσχειν, ἐπὶ μόνου ἡλίου λέγεται. καὶ τὸ ὑπερῆρθαι δὲ εἰς ὕψος, ἐντεῦθεν ἐξανέχειν φαμέν. Ἀρὰ κατὰ ἀρχεκάκου, τὸ, ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, τὸν, θεὲ, δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω· ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα, καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. Τρῶες δὲ κατ' Ἀλεξάνδρου ταῦτά φασιν. Ὅρα δὲ, ὡς εὐπαίδευτος ὁ τοῦ λαοῦ λόγος, ἐν τῷ, ὁππότερος τάδε ἔργα ἔθηκεν. [6] Εὐφήμως γὰρ ἔργα λέγει τὰ πολλὰ κακὰ, ὧν αἴτιος ὁ Ἀλέξανδρος· οὐ μὴν ὁ Μενέλαος. Ὡς γὰρ προείρηται, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἦρξεν· ὁ δὲ Μενέλαος, ἔριν σχὼν, ἠμύνατο. καί πως ἐστι τὸ ῥηθὲν, ὅμοιον τῷ, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Τὸ δὲ, ἀποφθίμενον δῦναι εἰς ᾅδην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν δίχα φθορᾶς μυθευομένων δῦναι εἰς ᾅδου. ὁποῖος ὁ Πειρίθους, καὶ ὁ Θησεὺς, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Συγκέκοπται δὲ τὸ ἀποφθίμενον Αἰολικῶς. τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἀποφθιόμενον, ἐκ τοῦ φθίω.

Ὡς

1. ἀποκλήρωσις) Latinè *Diſtributio*, *cum ſcilicet in plures res, aut perſonas certas negotia quædam diſpertiuntur. Eſt hæc*, antiquis Rhetoris verbis, *exornatio copioſa. Comprehendit enim brevi multa, & ſuum cuique tribuens officium, ſeparatim eos dividit plures*. Politus.

2. ἐκ δὲ τοῦ πάλου, ἐρρέθη ὁ ἀντίπαλος) Rectiùs fortaſsè ab alio ὁ ἀντίπαλος deducitur ex πάλη, Politus.

Sed tum πάλος, *ſors*, tum πάλη, *lucta*, communem agnoſcunt originem ab eodem verbo πάλλειν, *quatere, concutere*. nam & qui ſortes legit, urnam movet; & qui luctatur, adverſarium loco movere tentat. *Salvinus*.

Utramque τοῦ ἀντιπάλου etymologiam, tum a πάλη, tum a πάλος, agnoſcit, & conjungit Etymologus. Sed a πάλος deducitur ἀντίπαλος, quatenus eſt ὁ κατὰ πάλον, τουτέστι, κλῆρον, ἐναντιούμενος. Ἀντίπαλος γὰρ, inquit, ὁ ἐναντίος, ἢ ὁ ἀντιπαλαίων, ἢ ὁ κατὰ πάλον, τουτέστι, κλῆρον, ἐναντιούμενος. Politus.

3. τὸν σαφῶς οὕτω λεγόμενον ἰσοπαλῆ) Etymologici Magni Auctor: ἀντίπαλον, ἐναντίον, καὶ ἰσόπαλον, καὶ ἰσόρροπον. Polit.

4. ἐπάγει) Melius ἐπάγοι. Polit.

5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνατολῆς ἡλίου) Ἀνασχεῖν, quaſi ἀνοχεῖν, id eſt, ἀνωέχειν. *ſuperare, vel ſurſum habere, tenere*. Ἠελίου ἀνιόντος. *Sole ſurſum ſe habente*. Hom. Odyſſ. α. ἀνιόντος, *aſcendente*. Salvinus.

6. Εὐφήμως γὰρ ἔργα) Homerus laudatus a veteri Jurisconſulto tit. de donationibus cauſâ mortis. Πῶμαι'. οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Salvinus.

Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν. πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἂψ ὁρόων. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ᾽ ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε᾽ ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἥρμοσε δ᾽ αὐτῷ.
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε.
Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ὣς δ᾽ αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε᾽ ἔδυνεν.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσσον Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι. θάμβος δ᾽ ἔχεν εἰσορόωντας,
Rom. p.420. Τρῶάς θ᾽ ἱπποδάμους, καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ᾽ ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ᾽ ἐγχείας, ἀλλήλοισι κοτέοντε.

Sic quidem dicebant. Concutiebat verò magnus galeatus Hector,
Dum retro adſpiceret. Paridis porrò ſtatim ſors exſiluit.
Tum illi ſecundùm ordines conſederunt, ubi unicuique
Equi veloces, & varia arma jacebant.
Cæterùm ad humeros arma pulchra induit
Divus Alexander, Helenæ comis venuſtæ maritus.
Ocreas primùm tibiis circumpoſuit
Pulchras, argenteis fibulis aptè junctas.
Tum verò thoracem ad pectus induit
Fratris ſui germani Lycaonis, qui & ei quadravit.
Humeris etiam circumpoſuit enſem, argenteis clavis diſtinctum,
Æreum; ac deinde ſcutum magnumque ſolidumque;
Capitique robuſto galeam affabre factam impoſuit
Criſtatam. Terribiliter criſta deſuper nutabat.
Tum validam haſtam prehendit, quæ ad ejus manum quadrabat.
Pari modo & Menelaus Mavortius arma induit.
At, poſtquam ex utraque acie armati fuerunt,
In medium Trojanorum, & Achivorum proceſſerunt
Torvè intuentes. ſtupor autem tenebat adſpicientes,
Tum Trojanos equites, tum bene ocreatos Achivos.
Et quidem illi propiùs ſteterunt dimenſo in loco,
Vibrantes haſtas, ſibi invicem irati.

ρη΄. Ἔπαλλε τοὺς κλήρους ὁ Ἕκτωρ, ἄψ, ἤγουν ὀπίσω, ὁρῶν, ἵνα μὴ δόξῃ κακουργῆσαί τι. καὶ ὅμως εὐτυχῶς Πάριος θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. ἤγουν ταχὺ ἐξέθορε. Καὶ τὰ μὲν τῆς τύχης ἐνταῦθα φιλοτίμως ἔχει τῷ ἅρπαγι· ὑπερτερήσει δὲ ἀρετῇ ὁ ἀγαθὸς Μενέλαος. Ἐν τῷ, ἔνθα ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο, ἐξ ἀναλόγου νοητέον, ἐν τῷ, ἵπποι, τὸ, ἵσταντο. Οὐ γὰρ ἔκειντο καὶ οἱ ἵπποι. Πολλὰ δὲ τοιαῦτα σχήματα παρὰ τῷ Ποιητῇ. [1] ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τό, σῖτον, καὶ οἶνον ἔδοντες. Ἐκ τοῦ ἀναλόγου γάρ, ὥσπερ σῖτον ἔδοντες, οὕτω νοητέον, καὶ οἶνον πίνοντες. Τινὲς δὲ φιλοσοφώτερον ἐπιβάλλοντες, ἐν τῷ, ἔκειντο, νοοῦσι καὶ τὸ ἵσταντο. Κεῖσθαι γάρ, γενικῶς καὶ τὸ ἵστασθαι. Τινὲς δὲ στίξαντες εἰς τό, ἵπποι ἀερσίποδες, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ἦσαν, ἐπάγουσι, καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο. [2] Ἀερσίποδες δέ, οἱ λίαν ταχεῖς, καὶ ὠκύποδες· [3] ἢ ἀελλόποδες, καὶ, ὡς εἰπεῖν, κουφόποδες, [4] ἐκ τοῦ ἀήρω ἀέρσω. Ἀείρεσθαι δέ ἐστι τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι. [5] ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. Ὥσπερ δίφρον περικαλλέα ἔφη τὸν τοῦ Πριάμου,
Baſ. p.319. οὕτω καὶ τεύχεα καλὰ τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου· οὗ καὶ αἱ κνημῖδες, καλαὶ ῥηθήσονται. Δεῖ γὰρ καὶ πρὸς κάλλος ἠσκῆσθαι τὰ πολεμιστήρια ὄργανα, ὡς πολλαχοῦ δείκνυται.

ρθ΄. Χαίρων ὁ Ποιητὴς πραγμάτων διασκευῇ, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἤγουν τῇ κατὰ λεπτὸν ἀφη-

CVIII. Sortes movebat, quatiebatque Hector, interea dum ἄψ, videlicet ὀπίσω, *retro*, *ſeu a tergo*, reſpiciebat, ut ne ſcilicet cum fraude, aut dolo malo quidquam agere videretur. Et tamen forte fortunâ Paridis θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, *confeſtim ſors exivit*, videlicet ταχὺ ἐξέθορε, *illico exſiluit*. Atque hîc quidem fortuna benignè, ac liberaliter agit cum raptore. Sed virtute poſtea ſuperior evadit bonus ille Menelaus. Quo loci ait: ἔνθα ἵπποι ἀερσίποδες, καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο. *Ubi equi veloces, & varia arma jacebant*, ubi dicit ἵπποι, *equi*, ratâ rerum proportione, ſeu ex convenientiâ, & ſimilitudine rationis, intelligendum eſt τὸ ἵσταντο, *ſtabant*. Non enim certè ἔκειντο, *jacebant*, etiam equi. Plura hujuſcemodi figuratarum locutionum genera apud Poëtam. quale, præter alia, etiam illud: σῖτον, καὶ οἶνον ἔδοντες. *cibum, & vinum edentes*. Namque ex rationis ſimilitudine, ſeu per analogiam, quemadmodum dicit, σῖτον ἔδοντες, *cibum edentes*; ſic & intelligendum, οἶνον πίνοντες, *vinum bibentes*. Quamquam nonnulli ita ſecum philoſophentur, ut in eo, quod dicit ἔκειντο. *poſita erant*, *aut ſita*, intelligant pariter τὸ ἵσταντο, *ſtabant*. Κεῖσθαι enim, *i. e. poſitum*, *ac ſitum eſſe*, id etiam generatim dicitur, quod ſtat. Alii verò per interpunctionem, ſententiam claudunt ad illa verba: ἵπποι ἀερσίποδες, *equi veloces*, deficiente per ellipſin verbo ἦσαν, *erant*: ac deinde ſubjiciunt: καὶ ποικίλα τεύχεα ἔκειτο. *& varia arma jacebant*. Ἀερσίποδες porrò, pedibus agiles, quique pedes facilè, & celeriter tollunt, ideſt, perquam veloces, & acupedii: aut ἀελλόποδες, *procellæ inſtar*, *veloces*, atque, ut ita dicam, κουφόποδες, *leves pedibus*, *ſeu celeripedes*, a verbo ἀείρω, ἀέρσω, *tollo*, *ſeu attollo*, *attollam*. Ἀείρεσθαι autem *i. e. tolli*, idem eſt, atque τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι, *in aërem levari*. ex quo etiam ἀερσιπότητος ἀράχνης, *altivolans araneus*, apud Heſiodum. Quemadmodum currum illum Priami perpulchrum vocaverat; ita etiam pulchra arma hæc Alexandri: cujus item ocreæ, pulchræ poſtmodum appellantur. Namque ad pulchritudinem, & elegantiam elaborata fuiſſe oportet bellica inſtrumenta, ut pleriſque ſanè in locis apparet.

CIX. Poëta quum rebus accuratè deſcribendis, videlicet minutatim explicandis, atque enarran-

1. ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τό, σῖτον, καὶ οἶνον ἔδοντες) Sic Tibullus: *Quot ſidera cœlum, Quot tellus flores, quot vehet amnis aquas*. Nam τὸ *vehet*, aquis competit, non cœlo. *Salvinus*.

2. Ἀερσίποδες δέ, οἱ λίαν ταχεῖς, καὶ ὠκύποδες) Heſychius: ἀερσίποδες, ταχύποδες, ἐλαφρόποδες. ἀερσίπους, ταχύπους. Polit.

3. ἢ ἀελλόποδες) *veloces, ut procella*, ἀελλόποδες. Cervis id epithetum tribuit Oppianus lib. primo Cynegeticon. *Salvinus*.

4. ἐκ τοῦ ἀήρω) lege, ἐκ τοῦ ἀείρω. Etymologici Magni Auctor: ἀερσίποδες ἵπποι, οἱ αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, ταχεῖς. ἀπὸ τοῦ ἀείρω αἰρῶ, ἀερσίποδες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀερσίποδες. ὃ ἀείρω τὸ κουφίζω, ὁ μέλλων, ἀερῶ, Αἰολικῶς, ἀέρσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀερσίπους. Poſteriorem hanc derivationem τοῦ ἀερσίποδες ex Futuro Æolico ἀέρσω probat hic Euſtathius. *Politus*

5. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ) Heſiodus Diebus:

Τῇ γάρ τοι νῇ νήματ᾽ ἀερσιπότητος ἀράχνης.

Ibi a Græcis magiſtris ἀερσιπότητος exponitur ὁ ἐν τῷ ἀέρι πετώμενος, perinde quaſi ſit ἀπὸ τοῦ ποτῶ, & ἀὴρ, pleonaſmo τοῦ σ. Melius tamen, extra hunc pleonaſmum, derivabitur τὸ ἀερσιπότητος ab Æolico ἀέρσω, & ποτῶ. Politus.

rendis, ut innumeris in locis manifeſtum eſt, gaudeat; hoc etiam in loco Paridis armaturam graphicè deſcribit, his verbis: *Nobilis Alexander, perpulchræ illius a comâ Helenæ maritus, ocreas primùm tibiis circumpoſuit pulchras, argenteis* ἐπισφυρίοις, *fibulis ad pedum malleolos, aptè junctas*, τοῖς καλύπτουσι δηλαδὴ τὰ σφυρά, *quæ nimirum fibulæ malleolos ipſos integebant*. quaſi ſcilicet inferiores primùm partes armaverit, dum partibus ſuperioribus levibus atque agilibus ſeſe inclinare poterat. *Deinde verò circa pectus thoracem induit fratris ſui germani Lycaonis, qui ei thorax pariter quadrabat: & enſem ad humeros ſuſpendit clavis argenteis diſtinctum atque æreum. Poſtea verò ſcutum magnumque ſolidumque. Tum capiti ſuo forti galeam affabrè factam impoſuit, eamque criſtatam. Terribilem porrò in modum criſta deſuper nutabat. Tum denique robuſtam haſtam prehendit, quæ ad eius manum congruebat*. Itaque, quum Paridis armaturam per minuta quæque deſcripſiſſet, de Menelao poſtea totam eam deſcriptionem perpaucis verbis abſolvit, ne eadem importunè proſequatur. Sic enim de Menelao: *Pari quoque modo Menelaus Mavortius arma induit*. Quo item loci deſertur Paridi prærogativa, ut, præter aliud munus, quod in eum contulit fortuna, id etiam habeat honoris. Et obſerva τό, Μενέλαος ἀρήϊος, *Menelaus Mavortius*. Quum enim Alexandrum illum, δῖον, *divum*, *ſeu divinum*, *ac nobilem*, ſic generatim appellaverit; tamen Menelaum, ſicuti antea ἀρηΐφιλον, *Marti charum, atque amicum, i. e. bellicoſum*; ita nunc ἀρήϊον, *Martium*, *ſeu Mavortium*, ſive bellatorem, vocat: ut ſpem hinc victoriæ auditori ſuo faciat. Helenæ autem πόσιν, *maritum*, Divum illum Alexandrum dicit ſalsè, atque urbanè. Non enim Divum illum oportebat uxorem alienam ducere. Sed & frequenter hunc poſtea, ut videbitur, πόσιν, *maritum*, vocat Helenæ. An autem quidquam inter ſeſe diſcriminis habeant, ὁ πόσις, *maritus*, & ὁ ἀνὴρ, *vir*, ut in Trachiniis certè indicat Sophocles, alibi explicabitur.

CX. Κνημῖδες, *ocreæ*, *ſeu tibialia*, etiam nunc genus armaturæ, tegens τὰς κνήμας, *tibias*, a quibus item denominantur. Horum tibialium extrema, dicta ἐπισφύρια, *fibulæ ad malleolos*, quippe quæ τοῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς, *inferioribus pedum malleolis*, aptentur, atque accommodentur. Ideoque fibulæ hæ, argenteæ, ſicuti & tibialia, pulchra. Præterea verò clypeus, lucidus, & πολυδαίδαλος, *perelegans*, *magnâque arte elaboratus*, videlicet vario artificio diſtinctus, atque ornatus, κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου, *juxta atque ea, quæ confecta, atque elaborata fuerunt a Dædalo*. Verùm alii ἐπισφύρια, cælaturas ipſas τῶν σφυρῶν, *malleorum*, pedis intelligunt: quæ item ἀργύρεα, per cavillationem, atque jocum, urbanè dicit argentea, ſicuti & alicubi Thetin vocat ἀργυρόπεζαν, *pedibus præditam argenteis*: ut, quemadmodum animo, ſic etiam corpore, mollem, atque effeminatum Alexandrum denotet. Thorax, quem Paris induit, fratris erat germani. Non enim ſuum ipſius thoracem ad manum habebat:

ἀφηγήσει, διαλυποῦται καὶ ἐνταῦθα τὴν τοῦ Πάριδος ὅπλισιν, λέγων, ὅτι δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, κνημῖδας μὲν πρῶτον περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, [1] τοῖς καλύπτουσι δηλαδὴ τὰ σφυρά. ὁπλισάμενος πρῶτον τὰ κάτω, ἕως ἐπικύπτειν ἔχῃ ἐλαφροῖς τοῖς ἄνω μέρεσι. Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος. ἥρμοσε δ' αὐτῷ. ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον χάλκεον. Αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν, ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Καὶ οὕτω διασκευάσας εἰς λεπτὸν τὴν τοῦ Πάριδος ὅπλισιν, ἐπὶ Μενελάου πάνυ συντέμνει τὸ νόημα, ὡς ἂν μὴ ἀκαίρως τὰ αὐτὰ λεπτολογῇ καὶ φησίν· Ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνε. προλημφθέντος κἀνταῦθα τοῦ Πάριδος, ἵνα σὺν τῇ ἄλλῃ φιλοτιμίᾳ ἔχῃ καὶ τοῦτο. Καὶ σημείωσαι τὸ, Μενέλαος ἀρήϊος. [2] Τὸν Ἀλέξανδρον μὲν γὰρ δῖον προσεῖπεν, ἁπλῶς οὕτω· τὸν δὲ Μενέλαον, ὥσπερ πρὸ τούτου ἀρηΐφιλον, οὕτω νῦν ἀρήϊον, ἤτοι πολεμιστήν, νίκης ἐλπίδας ὑποβάλλων τῷ ἀκροατῇ. Ἑλένης δὲ πόσιν, τὸν δῖον Ἀλέξανδρον λέγει, σκωπτικώτερον. Οὐ γὰρ ἔδει τὸν δῖον, τὴν ἀλλοτρίαν ἔχειν. Συχνὰ δὲ τοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς φανεῖται, πόσιν τῆς Ἑλένης φησίν. Εἰ δέ τινα ἔχει διαφορὰν ὁ πόσις, καὶ ὁ ἀνὴρ, [3] ὡς ἐν Τραχινίαις ἐμφαίνει Σοφοκλῆς, ἑτέρωθι φανήσεται.

ρι'. Κνημῖδες δὲ καὶ νῦν, ὅπλον, σκέπον τὰς κνήμας, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. Τούτων τὰ ἄκρα, ἐπισφύρια λέγεται, ὡς τοῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς προσαρμόζοντα. Διὸ καὶ ἀργύρεα ταῦτα, ὡς καὶ αἱ κνημῖδες καλαί. [4] καὶ ἡ ἀσπὶς δὲ φαεινὴ, καὶ πολυδαίδαλος, ἤγουν ποικίλη, κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. Τινὲς δὲ ἐπισφύρια, τὰς γλυμμὰς φασὶ τῶν σφυρῶν τοῦ ποδός. ἃ καὶ ἀργυρᾶ φησι, σκώπτων, ὡς που καὶ τὴν Θέτιν φησὶν ἀργυρόπεζαν· ἵνα ἐμφήνῃ γυναικίαν τὸν Ἀλέξανδρον, ὥσπερ τὰ κατὰ ψυχήν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ σῶμα. Ὁ δὲ θώραξ, ὃν ἐνδύνει ὁ Πάρις, κασιγνήτου ἦν. Οἰκεῖον γὰρ οὐκ εἶχε θώρακα πρόχειρον. παρ-

1. τοῖς καλύπτουσι δηλαδὴ τὰ σφυρά) Heſychius: ἐπισφύρια, τὰ καλύπτοντα τὰ σφυρά. Suidas: ἐπισφυρίοις, τοῖς ἐπὶ τῶν κνημίδων περιδεδεμένοις. Politus.

2. Τὸν Ἀλέξανδρον μὲν γὰρ, δῖον προσεῖπεν) Alibi: Ἀλέξανδρος θεοειδής, *divinâ formâ Alexander*. Salvinus.

3. ὡς ἐν Τραχινίαις ἐμφαίνει Σοφοκλῆς) Deianira illa Sophoclea in Trachiniis:

Τοιῶνδ' ἐν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.

Schol.: ἀναγραφὴν ποιεῖται ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα. πόσις μὲν γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ αὐτοῖς τῆς γυναικός· ἀνὴρ δὲ, ὁ συνὼν, καὶ πρὸ ὀλίγου χωρισθείς. εἰς τό, Ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, Δέδοικα οὖν, φησί, μὴ ἐμοῦ καταλειπούσης, πόσις ἐμὸς κληθῇ, ὡς συνοικήσας μοι ποτέ· ταύτης δ' ἀνήρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Politus.

4. καὶ ἡ ἀσπὶς δὲ φαεινὴ καὶ πολυδαίδαλος) Πολυδαίδαλος hoc loci Homero, non ἀσπίς, ſed θώραξ. Politus.

Attamen Homerus nihil aliud dicit de thorace Paridis, quàm fuiſſe illum fratris Lycaonis: clypeum vero nuncupat magnum atque robuſtum. *Salvinus*.

Ἀσπίδα Paridis Homerus paullò poſt dicit φαεινὴν· thoracem verò, πολυδαίδαλον. Politus.

δαλέη γὰρ περιέκειτο τοῖς ὤμοις αὐτοῦ, ὅτε ἐκ Τροίας κατέβη. Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ τοῦτο αἴτιον ἥττης τῷ Πάριδι, ὡς ἀπροσφυοῦς ἴσως ὄντος τοῦ θώρακος, φησί· ἥρμοσε δ' αὐτῷ, προδεδοκιμασμένος, οἷα εἰκός. καθὰ καὶ τὸ ἔγχος ἥρμοστο αὐτοῦ τῇ παλάμῃ. Τὸν δὲ τοῦ Λυκάονος φορεῖ θώρακα, ὅμοιος, φασίν, ὁμοίου. Ἀλέξανδρός τε γὰρ μαλακὸς εἰς μάχην, καὶ Λυκάων δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορηθήσεται [1] εἰς πόνους εὐένδοτος. Ram. p.421. Τὸ ξίφος δὲ ἀμφὶ τοῖς ὤμοις βάλλεται, κατὰ ἀρχαϊσμόν. Οὔπω γὰρ ἦν ἔθος, αὐτὸ περιζώννυσθαι. Ἔνθα καὶ ὅρα καὶ, ὅτι θώρακα δύνειν, καὶ ἔντεα δύνειν λέγει· ξίφος δὲ ἀμφιβαλέσθαι· ὥσπερ καὶ σάκος. Τὸ δὲ σάκος, μέγα, καὶ στιβαρὸν λέγει, ὡς ἂν ὁ Μενέλαος γενναῖος εἶναι δόξῃ, ὅτε τὸ δόρυ διελάσει αὐτοῦ. Τὸ δὲ, Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ, Ἀττικῶς δοκεῖ λεχθῆναι. [2] κοινῶς γὰρ ἰφθίμῃ ὤφειλεν εἶναι. Τοιοῦτον δὲ ἦν καὶ τὸ, ψυχὰς ἰφθίμους. Δύναται δὲ καὶ τριβὴν ἔχειν λόγου, ὁποίαν ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, [3] σῷ κάρατι τίσεις.

ρια΄. Τὸ δὲ κυνέη, χρήσεως παλαιᾶς ἐστὶν ὄνομα. Ὡς γὰρ ἐν τῷ παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη, ἐλλείπει τὸ, δορά· οὕτω καὶ ἐν τῷ κυνέη. [4] Δηλοῖ γὰρ κυνείην δοράν, [5] ἤγουν κυνὸς ποταμίου, σκέπουσαν τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς. Ὕστερον δὲ ἡ μὲν τοιαύτη ὕλη τοῦ σκεπάσματος, ἠμελήθη· τὸ δ' ὄνομα, οὐκ ἐκλέλοιπεν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ ἄλλης ὕλης ἔρυμα τῆς κεφαλῆς, κυνέη καλεῖται, διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν· [6] καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ Ἄϊδος περικεφαλαία, κυνέη λέγεται). Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, καὶ [7] τὰ ἐκ σιδήρου ὅπλα, χάλκεα φαμέν, [8] διὰ τὸ ἀρχαῖον. ἦν γὰρ ὅτε χαλκὸς βαπτόμενος, ἐστομοῦτο πρὸς ὅπλα. Καὶ ὁ πίναξ δὲ ἐπὶ βιβλίου, καὶ τὸ πυξίον, παλαιᾶς εἰσὶν ἐγκαταλείμματα χρήσεως. Πάλαι γάρ ποτε πίναξιν, ἤτοι σανίσι, καὶ ταύταις ἐκ πύξου μάλιστα,

bebat: quòd ejus humeris circumjecta fuerat pellis pantherina, cum ex urbe Trojâ eſt egreſſus. Verùm, ne id in cauſsâ eſſe videatur, cur Paris victus fuerit, quòd ſcilicet fortaſſe thorax minùs ad eum congruiſſet; illud adjicit: *ἥρμοσε δ' αὐτῷ. eique quadrabat*. perinde quaſi Paris ejus thoracis, ut par erat, periculum antea feciſſet. Sicuti & haſta ad ipſius manum quadrabat, ſeu congruebat. Lycaonis autem thoracem geſtat, ſimilis ſibi hominis, ut ajunt, ipſe ſimilis. Nam & Alexander mollis erat ad pugnam, & Lycaon, ut deinceps narrabitur, languidus, & remiſſus ad labores. Enſem, ex antiquâ conſuetudine, humeris circumponit. Nondum enim in more erat, ipſum præcingere. Ubi etiam vide, ut thoracem dicit induere, & arma induere; enſem verò *ἀμφιβαλέσθαι*, *circumjicere*, *ſeu circumponere*: quemadmodum etiam ſcutum. quod ſcutum, magnum vocat, ac ſolidum, ut Menelaus ſtrenuus vir, ac fortis eſſe videatur, cum id ipſum poſtmodum haſtâ trajicit. Atticè videtur dictum τὸ, *Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. Forti verò in capite.* Namque ex uſu communis linguæ debebat eſſe, *ἰφθίμῃ*, *forti*. Tale quoque illud: *ψυχὰς ἰφθίμους. animas fortes.* Immo & tritum ſermonis uſum habere poteſt, qualem certè habet illud in Odyſſeâ: *σῷ κάρατι τίσεις. capite tuo lues.*

CXI. *Τὸ κυνέη, canina, ideſt, galea*, nomen eſt uſûs vetuſti. Sicuti enim, cum dicitur *παρδαλέη, pantherina, λεοντέη, leonina, λυκέη, lupina*, deficit *τὸ δορά, pellis*; ſic etiam contingit in hoc nomine, *κυνέη, canina*. Significat enim *κυνείην δοράν, pellem caninam*, canis videlicet fluviatilis, qua ſibi priſci homines capita tegebant. Quamquam autem genus id integumenti in deſuetudinem poſtea abiit; tamen id nominis non deſiit: ſed & ex aliâ materiâ confectum munimentum capitis, vocatur *κυνέη, canina*, ob uſum illum vetuſtum: ex quo etiam Orci galea *κυνέη, canina*, appellatur. Quin & eodem modo, confecta ex ferro arma, ob priſcam conſuetudinem, dicimus ærea: quia olim æs candens immergi, atque ad armorum uſum temperari conſueverat. Vetuſtæ item conſuetudinis reliquiæ, ac monumentum ſunt, *ὁ πίναξ, tabula, ſeu codicilli*, de codice, ſeu libello, & *τὸ πυξίον, tabella buxea, ſeu pugillares*. Antiquitus enim aliquando in tabulis, ſive aſſeribus, hiſque maximè ex buxo,

1. *εἰς πόνους εὐένδοτος*) rectè Frobenius, *ἀένδοτος*. Politus. Qui labor-bus cedebat. ſed fortè legendum, *ἀνένδοτος*, qui ſe in laboree non dabat. Salvinus.

2. *κοινῶς γὰρ ἰφθίμῃ ὤφειλεν εἶναι*) Eſt enim hoc loci Euſtathio, muliebri genere, *ὁ κρὰς* quod miror minimè notatum a Lexicographis. *Politus.*

Minimè notatum, quia ex conſuetudine linguæ vulgaris. *Salvinus.*

Sed enim & τὸ, *ὁ κρὰς*, quod tamen notant Lexicographi, peræquè *κοινογενές*. Ideo rectius dixeris, *κατὰ γένος οὐδέτερον* accipi in Homero τὸ, *κρατὶ ἰφθίμῳ*, ut & alia hujuſcemodi. Euſtathius ad Homericum illud, *κρατὶ ἐπάγῳ*. pag. 1715. Ἐν δὲ τῷ, *κρατὶ ἐπάγῳ, κοινογενές τι ἐμφαίνεται*, εἴπερ ὁ κρὰς εἶναι τις κατὰ γένος ἀρσενικόν, εἴη ἂν ἄλλως κράς. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, *σῷ κράατι τίσεις*. ὁ γὰρ ὁ σὸς κρὰς ἐστὶν αὐτῷ καὶ ἐνταῦ, ὁ ὁ κρὰς ὁ σός. ἀμφότερα δέ, κοινότερα. Et paullò poſt: καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τοιούτου, κατὰ γένος εὑρέθη οὐδέτερον, ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις, εἰπών· ξὺν κράτι, ἤτοι κρᾶτι. Politus.

3. *σῷ κάρατι τίσεις*) l. *σῷ κράατι*. l. χ΄. Od. *σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις*. quod neutro genere dictum videtur. Simile illud Homericum, *κρατὶ ἐπάγῳ*. Polit.

Euſtathius non dixit, *σῷ κράατι*, ut Homerus, ſed *σῷ κάρατι*. ἀπὸ τὸ κάρα. a quo Homerus Poeticè per metatheſin, *σῷ κράατι*. Salvinus.

κράατι, ἀπὸ τοῦ κρᾶτος. Euſtathius alibi: κάρα δηλονότι, καὶ ἀδοτέρως. ὡς γὰρ ὁ σκίπων, καὶ τὸ σκίπων παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ· οὕτω καὶ τὸ κάρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὁ κάρα παρὰ τοῖς ὕστερον. [illegible] Politus.

4. *Δηλοῖ γὰρ κυνείην δοράν*) E pelle caninâ folles manubriis ligneis appenſos, typothetæ, atramento imbutos imprimendis litteris, magna vi attollentes, adhibent. nam ea vis eſt caninæ pellis, ut diſtendatur, & ictibus cedens, minime diffindatur; ſed ſæpius percuſſa, integra perſeveret. *Salvinus.*

5. *ἤγουν κυνὸς ποταμίου*) canis fluviatilis, ideſt, ejus, qui in fluviis venatur. *Salvin.*

6. *καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ Ἄϊδος περικεφαλαία, κυνέη λέγεται*) Abiit in proverbii uſum hæc Orci *κυνέη*. *Polit.*

7. *τὰ ἐκ σιδήρου ὅπλα, χάλκεα φαμέν*) Unde *χαλκεῖον* τὸ σιδηρεῖον ἔλεγον, καὶ χαλκεῖς, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Pollux. *Politus.*

Hom. ἔχε χάλκεος ὕπνος. Virgilius: *ferreus urget ſomnus*. Salvinus.

8. *διὰ τὸ ἀρχαῖον*) Pauſanias in Laconicis: Ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν ἡρώων τὰ ὅπλα ὁμοίως χαλκᾶ ἦν πάντα, μαρτυρεῖ μοι καὶ Ὁμήρου τὰ ἐς τὸν ἀξίνην ἔχοντα τὴν Πεισάνδρου, καὶ ἐς τὸ Μηριόνου τὸ οἰστόν, βεβαιοῖ δὲ καὶ ἄλλως μοι τὸν λόγον ἐν Φασηλίδι ἀνακείμενον ἐν Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὸ δόρυ Ἀχιλλέως, καὶ Νικομηδείας Ἀσκληπιοῦ ναῷ μάχαιρα ἡ Μέμνονος, καὶ τὸ μὲν ὅ τε αἰχμή, καὶ ὁ σαυρωτήρ, ἡ μάχαιρα δὲ καὶ διὰ πάσης χαλκοῦ πεποίηται. Ταῦτα μὲν δὴ ἴσμεν ἔχοντα οὕτως. Volitus.

xo, litteras incidebant. Rurſus τὸ γράφειν, *inſculpere, exarare, ſcribere*, vocabulum eſt proprium rei, quæ priſcis temporibus agebatur. Scalpris enim quibuſdam, ξυσμαῖς, litteras formabant, atque effingebant. Ipſum autem ξύειν, *ſcalpere*, γράφειν, *ſcribere, ſeu exarare*, dicebatur. Ad hæc, τὸ σπαρτίον, *funiculus ſparteus, ſeu funis*, & τὸ σχοινίον, *funiculus junceus*, ut ſupra ſcriptum eſt, ex antiquorum temporum uſu, appellationem hanc obtinent, quippe quum ab eo plantarum genere ſint hæc denominata, ex quibus conficiebantur, videlicet ἀπὸ τῆ σχοίνε, *ab junco*, qui humectis in locis provenit, & ἀπὸ τῆ σπάρτε, *a ſparto*, unde, corruptâ paullulùm linguâ, vulgi uſu dici cœpit τὸ πλεκτὸν σπαρτξίον, *plexa e ſparto ſcopula*, quæ corporum ſordes in balneis emundat, atque abſtergit. Itemque ἡ νευρὰ, *nervus*, ſegmentum nunc eſt corii bubuli in arcubus. Sed quia olim nervus arcûs ex bubulis nervis conſtabat, hæc ipſa hodièque permanet appellatio. Præterea apud poſterioris ætatis convivia permanſit verbum κερᾷν, *miſcere, ſeu infundere*, vox moris antiqui, quo vinum διὰ κέρατος, *cornu*, infundebant. Hujus quoque generis, ut ſupra declaratum eſt, ὁ ὀβολὸς, *obolus*, in acutum apud priſcos homines deſinens, inſtar τῶν ὀβελῶν, *verum*: tametſi nunc parum abſit, quin in figuram quamdam planam ſit redactus. Quin etiam ἡ δραχμὴ, *drachma*, hoc eſt, ſex oboli, ex antiquo uſu, ut ſupra quoque dictum eſt, hujuſcemodi appellationem eſt conſecuta, propterea quòd, ut narrat Plutarchus, totidem tunc obolos manus poterat complecti, ac comprehendere, quod eſt Græcè ἐπιδράττεσθαι. Chorda item citharæ ut λίνον, *linum*, dicatur, id a majoribus ad poſteros dimanat, eo quòd muſicorum inſtrumentorum chordæ, ut Ælius ſubdocet, linteæ olim aliquando extitiſſe videantur. Rurſus ἡ βίβλος, *liber*, id apertè oſtendit, quod vetuſtis temporibus fieri conſueverat. Chartacea namque volumina fiebant olim ex arbore, quæ, ut alibi declaratum eſt, βίβλος, papy-

λιςα, τὰ γράμματα ἐνεκόλαπτον. Καὶ τὸ γράφειν δὲ, παλαιᾶς ἐνεργείας ὄνομα. ξυσμαῖς γάρ τισιν ἐτυποῦντο τὰ στοιχεῖα. [1] Τὸ δὲ ξύειν, γράφειν ἐλέγετο. [2] Καὶ τὸ σπαρτίον δὲ, [3] καὶ τὸ σχοινίον, ὡς καὶ προεγράφη, ἐκ παλαιᾶς ἔργου κρατεῖ λέγεσθαι, παρώνυμα ὄντα φυτοῖς, ἐξ ὧν ἐγίνοντο, ἤγουν τῇ φυομένῃ σχοίνῳ ἐν τόποις ὑγροῖς, καὶ τῇ σπάρτῳ, ἐξ ἧς παρέφθαρται χυδαϊζόμενον [4] τὸ πλεκτὸς σπαρτξίον, ὃ σωμάτων ῥύπους ἐκτρίβει ἐν λουτροῖς. Καὶ ἡ νευρὰ δὲ, τμῆμα μὲν ἐστι δέρματος βοὸς ἄρτι ἐν τοῖς τόξοις. [5] Διότι δὲ πάλαι νεῦρα βόεια συνεκρότει αὐτὴν, παρέμεινε μέχρι καὶ νῦν τὸ τῆς κλήσεως. [6] Καὶ τὸ κερᾷν δὲ, παλαιᾶς οἰνοχοΐας τῆς διὰ κέρατος ὄνομα, τοῖς ὕστερον συμποσίοις παρέμεινε. Τοιοῦτός τι, ὡς προεδηλώθη, [7] καὶ ὁ ὀβολὸς, εἰς ὀξὺ λήγων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τοὺς ὀβελοὺς· κἂν νῦν μικροῦ δεῖν, [8] ὡς εἰς ἐπίπεδόν τι κατήνεκται. Ἀλλὰ καὶ ἡ δραχμὴ, τουτέστιν, οἱ ἓξ ὀβολοὶ, ἐξ ἀρχαίας χρήσεως, ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, ἔτυχε τοιαύτης κλήσεως. Τοσούτων γὰρ ὀβολῶν ἤχε ἴστε ἡ χεὶρ [9] ἐπιδράττεσθαι, ὡς ἱστορεῖ καὶ Πλούταρχος. [10] Καὶ λίνον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν, ἐκ τῶν ἄνωθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. Πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, [11] ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ. Καὶ ἡ βίβλος δὲ ἀρχαιοτροπίας δηλοῖ παλαιοῦ πράγματος. ἐγίνετο γάρ ποτε τὰ τῶν χαρταρίων σώματα ἐκ φυτοῦ, ὃ, καθὰ καὶ ἀλλα-

1. τὸ δὲ ξύειν, γράφειν ἐλέγετο) Latinis *exarare* eſt ſcribere. nam priſci literas exarabant βουστροφηδόν. Salvinus.

2. Καὶ τὸ σπαρτίον) Alibi Euſtathius: Σπάρτα δὲ τὰ σχοινία, ὡς ἀπὸ φυτοῦ εἴδους. Ἐοίκασι γὰρ, ὃ δὴ καὶ νῦν πολλαχοῦ γίνεται, σπάρτοις αὐτοῖς χρῆσθαι οἱ παλαιοὶ ὡς πλοκῇ σχοινίων. καὶ ἔτι ἐν λόγῳ αὐτὸ τὸ Ἰβηρικὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Verum ſpartum ad funium uſum non fuit antiquiſſimorum temporum, nec Trojanorum. Quæ ab Homero vocantur σπάρτα, ea intelliguntur ſata, ſeu ſativa. Quia ex rebus ſativis, puta ex cannabi, ex lino, funes, ac rudentes, Heroicis temporibus conficiebantur: ideo poſtea factum eſt, ut σπάρτα etiam dicerentur, quæ non erant ſativa, quòd eumdem funium, ac rudentum uſum præſtarent. Unde & ſpartum Hiſpanicum eſt appellatum: tametſi non ſit id ſativum, ſed ſponte ſuâ proveniat. Hæc nos alibi pro Plinio, uniſque olim eruditoribus, aliquantò fuſius contra Salmaſium diſputavimus. Plinius lib. 19. c. 2. *Thoracibus lineis paucos tamen pugnaſſe, teſtis eſt Homerus. Hinc fuiſſe & navium armamenta apud eumdem interpretantur eruditiores: quoniam cum ſparta dixerit, ſignificaverit ſata. Sparti quidem uſus multa poſt ſecula cœptus eſt: nec ante Pœnorum arma, quæ primùm Hiſpaniæ intulerunt.* Sparti hujus uſus ad Græcos tranſiit a Romanis. *Politus.*

3. καὶ τὸ σχοινίον) Euſtathius item alibi: ὅτι καὶ σχοῖνος ἐκ τοῦ φυτοῦ ἡ σχοίνη λέγεται· ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκ φυτῶν σχοίνων ἐπλέκοντο τὰ τοιαῦτα. Plinius: *junco Græci ad funes uſi, nomini credamus, quo herbam eam appellant.* Politus.

4. τὸ πλεκτὸν σπαρτίον) l. σπαρτξίον, ut bene alibi apud Euſtathium. *Polit.*

Et hæc vulgaris linguæ ſcriptura. *Salvinus.*

5. Διότι δὲ πάλαι νεῦρα βόεια συνεκρότει) Hinc Latinis nervos omnes intendere. *Salvinus.*

6. Καὶ τὸ κερᾷν δὲ, παλαιᾶς οἰνοχοΐας τῆς διὰ κέρατος) Athenæus l. 11. c. 7. ὅτι δὲ τοῖς κέρασιν ἔπινον, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ μέχρι νῦν λέγεσθαι, ὅταν συμμίσγωσι τῷ οἴνῳ τὸ ὕδωρ, κεράσαι φάσκοντες. Etymologici Magni Auctor: κεράσαι δὲ ἐστι, τὸ ἐγχέαι οἶνον, ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους. πάλαι γὰρ ἐχρῶντο κέρασιν ἀντὶ ποτηρίων. οὕτως Πείσανδρος. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος Θ'· Οἶνον τ' ἐγκεράσασαι πιεῖν. ἀντὶ τοῦ, ἐγχέασαι εἰς κέρας. πρὸ γὰρ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον. Politus.

7. καὶ ὁ ὀβολὸς, εἰς ὀξὺ λήγων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τοὺς ὀβελοὺς) Plutarchus in Lyſandro: κινδυνεύει δὲ καὶ τὸ πάμπαν ἀρχαῖον οὕτως ἔχειν, ὀβελίσκοις χρωμένων νομίσμασι σιδηροῖς, ἐνίων δὲ χαλκοῖς. ἀφ' ὧν παραμένει, πλῆθος ἔτι καὶ νῦν τῶν κερμάτων ὀβολοὺς καλεῖσθαι. In veteris hujus inſtituti memoriam, factum poſtea, ut oboli, mutatâ obeliſcorum figurâ, & in planam redactâ, obeliſcum impreſſum haberent. Unde & alii eo nomen obolis inditum quidam affirmarunt. In his Photius. Etymologici Magni Auctor: παρὰ τὸ βάλλω, ὃ βέλος γίνεται τὸ μὲν οὐδέτερον, βέλος. τὸ δὲ ἀρσενικὸν βελός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀβελός. ὃ [illegible] βέλος. Φαίνεται δὲ [illegible] ὀβολὸς κληθῆναι [illegible] τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων, ὀβελίσκον εἶχεν. Politus.

8. ὡς εἰς ἐπίπεδόν τι κατήνεκται) Euſtathius ſupra: Οἱ δὲ τοιοῦτοι, ὡς εἰπεῖν, ὀβολοὶ, χρόνῳ τοῦ ὀξέος ὑποσπώμενοι, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποκαταβαίνοντες, τοὺς ὕστερον πλατεῖς καὶ πεταλώδεις, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐστὶ, ἐπιπέδους, ἐποίησαν ὀβολοὺς, τοὺς λεγομένους φόλλεις. Politus.

9. ἐπιδράττεσθαι) Malim, περιδράττεσθαι, ut apud Plutarchum in Lyſandro: δραχμὴν δὲ τοὺς ἓξ ὀβολοὺς. τοσούτων γὰρ ἡ χεὶρ περιεδράττετο. Ubi viciſſim ex Euſtathio legendum τοσούτων, non τοσοῦτον. Attamen Euſtathius alibi ſcribit ἐπιδεδράχθαι. ſupra pag. 159. Οὕτω δὲ εἴρηται [illegible] τὸ ἔλασμα τοῦ ὀβολοῦ, ὅτε ὀβελοὶ ἓξ τὴν δραχμὴν ἐπλήρουν· καὶ [illegible] δραχμὴ, ὀβολοὺς τοσούτους ἔξεις, ὅσους ἐπιδεδράχθαι δύναται χείρ. Politus.

δραχμὴ, quaſi δραγμὸς. manipulus, quod manu capitur & manum implet. *Salvinus.*

10. Καὶ λίνον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν) Sic λίνον nonnulli interpretati ſunt de chordâ in illo Homerico: λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Vetus Scholiaſtes: ἀντὶ λίνον, ὃ δὴ ἐξῆπτο, ἀντὶ χορδῆς τῆς κιθάρας· ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες, οὐκ ἐκ νεύρων κατεσκεύαζον τὰς κιθάρας, οὐχ ὅσιον, οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ ἐκ νεύρων κατεσκευᾶσθαι, ἀλλὰ ἐκ λίνου πεποιημένα. Politus.

Χορδὴ, *chorda*, idem ac Fides. unde Fidicen. e fidibus quippe, ideſt, inteſtinis animalium confectis. *Salvinus.*

11. ὡς καὶ ὁ Αἴλιος) Ælius, ideſt, Ælius Dionyſius Thrax, grammaticus nobilis. *Salvin.*

χῇ δεδήλωται, [1] βύβλες ἐλέγετο. [2] Καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα, ὁμοίως ἄνωθεν κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσομένων γραφῶν· αἳ κυρίως δέλτοι καλέμεναι, ἀφῆκαν τοῖς ὕστερον βιβλίοις κλη-
Baſ. p. 320. ρονομῆσαι τοιαύτης κλήσεως.

ριβ'. Τὸ δὲ εὔτυκτον, [3] γίνεται μὲν, ἐκ τοῦ τεύχω· ἀπέβαλε δὲ τὸ ε, δι' εὐφωνίαν. ὥσπερ καὶ ἡ κύστις ἐκ τοῦ κεύθω οὖσα, καὶ ἐκ τοῦ πεύθω, ἡ πίστις, ὅ ἐστιν ἡ μάθησις. Οὕτω καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν φαμέν· καὶ τὸ ἐτεύχθη, ἐτύχθη. Καὶ ἡ τέχνη δὲ ὁμοίως, καὶ ὁ τέκτων, ἀπέβαλον τὸ υ, [4] ἐκ τοῦ τεύχω γενόμενα. Ἵππουρις δὲ, ἡ ἄνω ἔχουσα περὶ τὸν λόφον τρίχας ἐξ ἵππων οὐρᾶς. [5] ὅπερ ἐγίνετο, διὰ τὸ φοβερώτερον. Διό φησιν ὁ Ποιητὴς, ὅτι δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε. Φοβερώτερον γὰρ τὸν ὁπλίτην ἡ τοιαύτη ἐποίει, ὡς που δηλώσει καὶ τὸ τοῦ Ἕκτορος βρέφος, ταρβῆσαν χαλκὸν, καὶ λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν [6] ἐπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα, ἔνθα δῆλον, ὡς ὁ λόφος ἀκροτάτη κόρυς ἐστὶν, ὁμωνυμῶν τῷ τοῦ ὄρους λόφῳ. ἐξ οὗ καὶ ὁ γήλοφος, καὶ λοφνίδες αἱ ἐκεῖθεν λαμπάδες, καὶ λοφιὰ ζώου, καὶ ζῶα λόφουρα. Τὴν δὲ ἵππουριν, καὶ ἱπποδάσειαν ἐρεῖ· ἐπίτηδες καὶ τοῦτο πλάττας ὁ Ποιητὴς, ὡς ἂν πιθανῶς ἐν τοῖς ἑξῆς ἔχῃ ἑλκῦσαι τὸν Πάριν δραξάμενος τῶν τριχῶν ὁ Μενέλαος. Θεόκριτος δὲ τὸ Ὁμηρικὸν [7] περιφραστικῶς ἑρμηνεύων φησίν· [8] ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ οὐρὰ ἵππου, καὶ χαίτη δὲ,
Rom. p. 422. συνετέλουν εἰς τὸ τῆς κόρυθος ἄκρον, ὡς ἡ ἵππουρις δηλοῖ, καὶ ὁ ἱπποχαίτης λόφος. Ἀγριότητα ὑπογράφει προσώπου τὸ, δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Μονομάχων πολεμίων ἴδιον τὸ, Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, σείοντ' ἐγχείας,

papyrus, appellabatur. Nomen denique τῆς δέλτου, *tabellæ*, *ſeu pugillarium*, ex antiquitate ſimiliter profluxit a libellis, formam litteræ Δ habentibus, ſive a codicillis in modum litteræ Δ complicatis: qui, quum propriè δέλτοι, *delti*, vocarentur, confectis poſtmodum libris reliquerunt, ut id nominis ſortirentur.

CXII. Τὸ εὔτυκτον, *affabrè factam*, *ſeu pulchrè*, *atque eleganter elaboratam*, fit ex verbo τεύχω, *fabricor*, *ſtruo*, *ædifico*. Sed, boni ſoni gratiâ, rejectum per apobolen habet τὸ ε. quemadmodum etiam ἡ κύστις, *veſica*, ex κεύθω, *occulo*, *ſeu abſcondo*; itemque ἡ πίστις, *fides*, hoc eſt, docilitas, ſeu diſciplina, ex πεύθω, *ſuadeo*. Sic & τὸ νευστάζειν, *nutare*, dicimus νυστάζειν, *quod eſt dormitare*; & τὸ ἐτεύχθη, *ſtructum*, *factum*, *paratum*, *ædificatum eſt*, ἐτύχθη. Eodemque etiam modo ἡ τέχνη, *ars*, & ὁ τέκτων, *faber*, *ſeu fabricator*, rejecerunt τὸ υ, quum nomina hæc ſint derivata ex verbo τεύχω. Ἵππουρις, *criſtam habens ex caudâ equinâ*, galea eſt, quæ ſupra apicem, ſeu conum, crines habet, ſeu ſetas, ἐξ ἵππων οὐρᾶς, *ex equorum caudâ*. quod quidem fiebat ad majorem terrorem incutiendum. Quocirca Poëta: δεινὸν δὲ, inquit, λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. *terribilem autem in modum apex deſuper nutabat*. Galea namque in hunc modum criſtata armatum militem, magis terribilem, ac formidabilem reddebat, ut parvulus quoque Hectoris filius clarè poſtea oſtendit, cum æream galeam, & λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα, *apicem ſetis terribilem equinis*, *horridè a ſummâ caſſide nutantem*, ipſe formidat, ac timet. Ubi apparet, τὸν λόφον, *apicem*, *ſeu verticem*, eſſe ἀκροτάτην κόρυν, *ſummam caſſidem*: quum tamen eodem hoc nomine per homonymiam etiam vocetur ὁ τοῦ ὄρους λόφος, *vertex montis*, *ſeu tumulus*: ex quo etiam ὁ γήλοφος, *tumulus e terrâ*, *colles inſtar*, *exurgens*, *ſeu colliculus*, & λοφνίδες, *faces inde*, *e tumulo videlicet*, *collucentes*, & λοφιὰ, *cervix*, animalis, & animalia λόφουρα, *quæ cervicem in criſtæ modum jubatam ſimul*, *& caudam habent*. Eam autem, quam vocat nunc ἵππουριν, *præditam criſtâ e caudâ equinâ*, *ſeu crinibus equinæ caudæ inſignem*, poſtea dicit ἱπποδάσειαν, *hiſpidam*, *ſeu hirſutam a crinibus equinis*: quum id quoque de induſtriâ commentus ſit Poëta, ut veriſimile id fiat, quod poſtea factum eſſe narrat, ut potuerit Menelaus, crinibus illis comprehenſis, Paridem pertrahere. Genus verò hoc loquendi Homericum per paraphraſin explicat Theocritus, cum ei dicuntur ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι. *equinæ galeam tegentes comæ*. Conſtat autem, tum equi caudam, tum etiam jubam, uſui ad galeæ conum, ſeu apicem, fuiſſe, ut claro argumento eſt ἡ ἵππουρις, *galea criſtam habens e caudâ equinâ*, & ὁ ἱπποχαίτης λόφος, *conus jubâ equinâ inſignis*. Feritatem vultûs delineat, ac repræſentat illud: Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. *Torvè intuentes*. *ſtupor autem tenebat adſpectantes*. Hoſtium, qui ſingulare inter ſeſe certamen ineant, proprium illud: Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, σείοντ' ἐγχεί-

1. βύβλος ἐλέγετο) Βύβλος. βίβλος, Latinis *liber*, eſt propriè cortex arboris Niloticæ papyri, medius inter intimum corticem tenuem, & extimum durum. ex quo libro chartæ conficiebantur. unde libri ſunt appellata ſcripta volumina. *Salvin.*

2. Καὶ τὸ τῆς δέλτου δὲ ὄνομα, ὁμοίως ἄνωθεν κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων) Lex. XII. tabularum a Græcis dicitur ἡ δωδεκάδελτος, a tabulis triangularibus. Noſtrâ etiam ætate libellos, ſeu epiſtolia, quæ domo ad amicos eâdem in urbe habitantes mittimus, in morem τοῦ δέλτα, ſeu trianguli, vel trapezii, complicamus. *Salvinus.*

3. γίνεται μὲν, ἐκ τοῦ τεύχω· ἀπέβαλε δὲ τὸ ε) Etymologici Magni Auctor: Εὔτυκτον. καλῶς ἄτυκτον, καλῶς κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ τεύχω τετύχω τέτευγμαι, τέτυκται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, τέτυκται. ὄνομα ῥηματικὸν, τυκτὸς, καὶ εὔτυκτος. Polit.

4. ἐκ τοῦ τεύχω γενόμενα) In derivatis ex verbo τεύχω, diphthongi & nunc præpoſitiva littera, nunc ſubjunctiva prævaluit. *Salvinus.*

5. ὅπερ ἐγίνετο, διὰ τὸ φοβερώτερον) Caudam equinam è ſignis militaribus ſuſpendunt Turcæ, terroris incutiendi cauſâ. *Salvin.*

6. ἐπ' ἀκροτάτης κόρυθος) l. ἀπ' ἀκροτάτης. Hom. Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας. Polit.

7. περιφραστικῶς) Mallem παραφραστικῶς. Polit.

8. ἵππειαι κόρυν σκεπάσασαι ἔθειραι) lege, σκεπάουσιν ἔθειραι. Theocritus Charitibus: ἱππείαις δὲ κόρυν σκεπόωσιν ἔθειραι. Idem Dioſcuris: ἀμφοτέρους δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι. Paullò poſt dicit ibi in Dioſcuris Theocritus ἱππόκομον τρυφάλειαν. Politus.

ἐγχείας, ἀλλήλοισι κοτέοντε. *Et prope ſteterunt dimenſo in loco, vibrantes lanceas, ſibi invicem irati.* Quis ſit ὁ διαμετρητὸς χῶρος, *locus dimenſus, ac deſcriptus,* ſupra explicatum eſt. Porro autem, ſicuti dicitur ἔλεγχος, ἐλεγχείη, *probrum, ſeu dedecus,* ut, ἐλεγχείην καταχεύῃ, *probrum, ac dedecus offundat, notam adſpergat*; ſic etiam ἔγχος, ἐγχείη, *lancea.* Videtur autem differentia quædam eſſe τῶν δοράτων, *haſtarum,* quas paullo ante Alexander vibrabat, & harum ipſarum ἐγχειῶν, *lancearum.* Nam quum ſæpiùs hoc loci ἔγχος, *lanceam,* nominet, & ἐγχείας, *lanceas*; tamen ne ſemel quidem δόρυ, *haſtam.* Ac lanceæ quidem fortaſſis in longum porrigebantur; haſtæ verò etiam emittebantur, ſeu jaciebantur. Immo & fortaſſe longitudine ipſâ differebant. Quare de binis hiſce pugnatoribus, qui ſingulari inter ſeſe certamine congreſſuri erant, dimicaturos eos ait μακρῇς ἐγχείῃς, *longis lanceis.*

ας, ἀλλήλοισι κοτέοντε. Τίς δὲ ὁ διαμετρητὸς χῶρος, προείρηται. Ὥσπερ δὲ ἔλεγχος ἐλεγχείη, οἷον, ἐλεγχείην καταχεύῃ· [1] οὕτω καὶ ἔγχος ἐγχείη. Ἔοικε δὲ διαφορά τις εἶναι τῶν δοράτων, ἃ πρὸ μικροῦ ἔπαλλεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τούτων τῶν ἐγχειῶν. Ἔγχος μὲν οὖν ἐνταῦθα, καὶ ἐγχείας, πολλάκις φησί· δόρυ δὲ, οὐδὲ ἅπαξ. [2] καὶ ἴσως αὗται μὲν ὀρέκται· ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο. Τυχὸν δὲ καὶ τῷ μήκει διέφερον. Διὸ περὶ τῶν μονομάχων τούτων φησὶν, ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχήσονται.

Priùs autem Alexander emiſit longam lanceam,
Percuſſitque Atridæ clypeum undique æqualem,
Neque perrupit æs, ſed reflexa eſt ei cuſpis
Valido in clypeo. At ſecundus impetum fecit ære
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem:
Juppiter rex, da, ut ulciſcar, qui me prior injuriâ affecit,
Divum Alexandrum, & mihi eum ſub manibus ſterneto,
Ut quiſquam horreat vel poſterorum hominum
Hoſpitem injuriâ afficere, qui benevolentiam præſtiterit.
Dixit, & vibratam emiſit longam lanceam,
Percuſſitque Priamidæ clypeum undique æqualem.
Per clypeum penetravit ſplendidum robuſta lancea,
Et in thorace affabrè facto infixa eſt.
E regione autem juxta ilia diſcidit tunicam
Lancea. At ille inclinatus eſt, atramque mortem vitavit.

Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Οὐδ' ἔῤῥηξε χαλκὸς, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί·
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο.
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.

CXIII. Hoc loci: Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. *Priùs autem Alexander emiſit longam lanceam*; nec non aliis ſæpe in locis, ἔγχος, *lanceam,* Poëta dicit δολιχόσκιον, aut longam, cujus etiam δολιχὴ ἡ σκιά, *umbra eſt longa,* aut τὸ εἰς δολιχὸν κίον, videlicet εἰς μακρὸν πορευόμενον, *eam, quæ longè it, ſive ad longum ſpatium progreditur,* pleonaſmo τοῦ σ' aut eam, quæ δολιχή, *longa,* evaſit, eo quòd, ut & alibi explicabitur, ἐν σκιᾷ, *in umbrâ,* ſuccreverit. Pleonaſmus porrò τοῦ σ' correptis pleriſque in vocabulis, frequenti viciſſitudine, in conſuetudinem venit. qualia certè vocabula ſunt, θέσκελον, *deo ſimile,* θέσφατον, *divino ore pronuntiatum, ſeu dei effatum,* θεσπέσιον, *divinum,* θεόσδοτον, *divinitus datum,* μογοστόκος, *circa partus laborioſa, ſeu obſtetrix,* de Lucinâ. Et ſic etiam fuerit θεοστόκος, *Dei mater,* dactyli menſurâ, niſi, verſo τοῦ ο in η, ſcriberetur θεητόκος, ad exemplum τοῦ, στεφανηφόρος, *ferens coronam,* βοτρυηφόρος, *ferens uvam,* σικυήλατον, *locus cucumeribus conſitus,* ὑπήλατον, *id, quod ſubducit, ac movet,* ἐνήλατον, *id, quod adigitur, ſeu defigitur*; aliarumque vocum ſimilium. Quamquam τὸ ὁδοιδόκος, *viarum obſeſſor, ſeu latro,* & ὁδοιπόρος, *viator,* brevium ſyllabarum multitudini aliter medeantur, inſerto per epentheſin τοῦ ι. ſicuti etiam τὸ μεσαιπόλιος, *ſemicanus,* Πυλαιμένης, *Pylæmenes,* Ἰχθυαιμένης, *Ichthæmenes,* & quæcumque alia hujuſcemodi. Deinde etiam δολιχόσκιον ἔγχος, *longa lancea,* dici poteſt, ad differentiam enſis: quippe quum & enſis

ριγ'. Ἐν τῷ, Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλαχῆ, δολιχόσκιον ἔγχος λέγει ὁ Ποιητὴς, [3] ἢ τὸ μακρὸν, οὗ δολιχὴ καὶ ἡ σκιά· ἢ τὸ εἰς δολιχὸν κιὸν, [4] ἤτοι εἰς μακρὸν πορευόμενον, πλεονασμῷ τοῦ σ'· ἢ ὅπερ δολιχὸν γέγονε, [5] διὰ τὸ ἐν σκιᾷ τραφῆναι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται. Ὁ δὲ τοῦ σ' πλεονασμὸς, ἐν πολλαῖς ἤθισται βραχυνομέναις λέξεσι, κατ' ἐπαλληλίαν πυκνήν. ὁποῖα καὶ τὸ θέσκελον, θέσφατον, θεσπέσιον, θεόσδοτον, μογοστόκος Εἰλήθυια. [6] Ἦν δ' ἂν οὕτω καὶ θεοστόκος ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ, τραπέντος τοῦ ο εἰς η, θεητόκος ἐγράφη, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, στεφανηφόρος, βοτρυηφόρος, σικυήλατον, ὑπήλατον, ἐνήλατον, καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ μέντοι ὁδοιδόκος, καὶ ὁδοιπόρος, ἄλλως ἐθεράπευσε τὸ πολύβραχυ τῶν συλλαβῶν, [7] δι' ἐπενθέσεως τοῦ ι, καθὰ καὶ τὸ μεσαιπόλιος, μεσαιπόλιος, Πυλαιμένης, Ἰχθαιμένης, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Δύναται δὲ δολιχόσκιον ἔγχος λέγεσθαι, καὶ πρὸς διαστολὴν ξίφους. [8] ἔγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς

1. οὕτω καὶ ἔγχος ἐγχείη) Etymologici Magni Auctor: γίνεται ἐκ τοῦ ἔγχος ἐγχείη, ὡς ἔτια, καὶ ἐτείη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐγχείη. Pulitus.

2. καὶ ἴσως αὗται μὲν ὀρεκταί· ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο) Hoc fortaſſe diſcrimen non eſt verum. Nam & paullò poſt Alexander, nec non Menelaus, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. Pulitus.

Diverſis nominibus diverſæ ſpecies neceſſariò ſignificantur. Sed quum ad commune aliquod genus referentur, eas ſæpenumero confundunt auctores, ac præſertim Poetæ. Salvinus.

3. ἢ τὸ μακρὸν, οὗ δολιχὴ καὶ ἡ σκιά) Heſychius: δολιχόσκιον, μακρὰν ἔχον σκιάν, μακρόσκιον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται· ἢ μακρὰν ἰέναι δυνάμενον. Etymologici Magni Auctor: δολιχόσκιον ἔγχος, τὸ μέγα, καὶ μακρὸν, ἢ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν· ἢ μακρὰν πορευόμενον, παρὰ τὸ κίειν. Pulitus.

Lancea eſt e Græco λόγχη. & ab hac voce eſt *lungus.* Salvin.

4. ἤτοι εἰς μακρὸν πορευόμενον) Suidas: Δολιχόσκιον, τὸ μακροπορευτόν. Polit.

5. διὰ τὸ ἐν σκιᾷ τραφῆναι) Si δολιχόσκιον eſt ἐν σκιᾷ τραφὲν, non opus eſt confugere ad pleonaſmum. nam τὸ σ' ibi non redundat. Salvinus.

6. Ἦν δ' ἂν οὕτω καὶ θεοστόκος) Deipara Sanctiſſima dicitur θεοτόκος. Salvinus.

7. δι' ἐπενθέσεως τοῦ ι) Sic παραιβάτης, ἀντὶ τοῦ παραβάτης. Salvin.

8. ἔγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς Τραγικοῖς) Quid apud Tragicos? Homerus ipſe alicubi ἔγχος dicit τὸ ξίφος, ut lib. υ. Iliad.

Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.

Ety-

Digitized by Google

τοῖς Τραγικοῖς. Βαλεῖν, οὐ τὸ ἀφεῖναι βέλος, ἀλλὰ τὸ ἐπιτυχεῖν ὡς ἐπὶ πλεῖστον εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ. Δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸ καταρρῖψαι. Οὕτω γὰρ καὶ Ἀχιλλεὺς ἔβαλε πρὸς τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ὡς τὸ, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. [1] ἤγουν θήσομεν. καὶ, [2] ἐν φρεσὶ βάλη. ἤγουν εἰς νοῦν θήσῃς· ἐξ οὗ σύνθετον τὸ νουθετεῖν.

ριδ'. Τὴν ἀσπίδα τοῦ Μενελάου, καὶ τὴν τοῦ Πάριδος, πάντοσε ἴσας εἶναι ἱστορεῖ, ὡς περιφερεῖς. Δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ Μενελάου ἀσπὶς καὶ χαλκῆν ἔχειν πτύχα ἐπιφαινομένην. Διὸ εἰπών, καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἐπάγει· οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν. τὸν ἐπιπολάζοντα δηλαδή. [3] ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. τουτέστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἀνε-
Baſ. p. 322. κάμφθη, ἀμβλύνθη. [4] Τινὲς δὲ γράφουσιν, οὐδ' ἔρρηξε χαλκός. ἤγουν, οὐ διεπέρασε τῆς τοῦ Μενελάου ἀσπίδος ὁ κατὰ τὸ δόρυ τοῦ Ἀλεξάνδρου σίδηρος. Ἰστέον δέ, [5] ὡς αἰχμὴ κυρίως, ἡ ἐπιδορατίς, ἤγουν τὸ ξίφος τοῦ δόρατος, [6] πα-
Rom. p. 423. ρὰ τὸ αἷμα χέειν, μετατεθέντος τοῦ μ'. Ἀπὸ δ' αὐτοῦ, ὡς χρησιμωτάτου μέρους, καὶ ἅπαν τὸ δόρυ, αἰχμὴ συνήθως καλεῖται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ. Οὕτω δὲ ἀνάπαλιν καὶ δόρυ, τὸ ὅλον ἀπὸ τοῦ ξύλου λέγεται. ὥστε, δύο ὄντων μερῶν τοῦ τοιούτου ὅπλου, ξύλου τε, καὶ σιδήρου, δόρυ μέν, ἀπὸ τοῦ ξύλου λέγεται· αἰχμὴ δέ, ἀπὸ τοῦ σιδήρου. Μενέλαος μὲν εὔχεται Ξενίῳ Διῒ κατὰ τοῦ ἅρπαγος μοιχοῦ τίσασθαι, καὶ δαμάσειν ἐκεῖνον. Πέπαιθεν γάρ, ὡς δίκαια τὰ τῆς εὐχῆς. Ἀλέξανδρος δέ, εἰδὼς ἄδικα εὔξεσθαι κατὰ τοῦ Μενελάου, οὐ παρρησιάζεται. ἀλλὰ σιωπᾷ. τί γὰρ ἂν εἴη τέλος ἀδίκου εὐχῆς; Σημείωσαι δέ, ὅτι ἡ τοῦ Μενελάου εὐχὴ παρῳδηθεῖσα ἐκ τοῦ, Ζεῦ ἄνα, πρέποι ἂν εἰς κακοξένου ἀράν. οἷον, θεὲ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κακὰ ἔοργε, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχη. ἤγουν ὃς οὔτε ἀποπέμψει, οὔτε λῃστρικῶς βλάψει τὸν ξενωθέντα, φιλο-
φρο-

ſis apud Tragicos Poëtas ἔγχος, *lancea*, appellatur. Βαλεῖν ut plurimùm apud Poëtam, non hoc ſenſu invenitur, ut ſignificet βέλος, *jaculum*, *ſeu telum*, dimittere, atque jacere; ſed quatenus idem eſt, atque ſcopum attingere, & aſſequi. Sed & interdum ſignificat projicere. Sic enim Achilles ἔβαλε, *projecit*, ſceptrum in terram. Nec non accipitur pro θεῖναι, *ponere*. ut, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. videlicet θήσομεν. *amicitiam inter utraſque ponamus*. videlicet *ſtatuamus, ac conciliemus*. &, ἐν φρεσὶ βάλη. *in animo poſueris, in animum induxeris, in animo cogitaveris, apud te ſtatueris*. videlicet εἰς νοῦν θήσῃς· ex quo verbum eſt compoſitum τὸ νουθετεῖν. *admonere, ſeu commonefacere*.

CXIV. Et Menelai, & Paridis clypeos undique æquales eſſe memorat, tamquam rotundos, & orbiculatos. Videtur autem Menelai clypeus habere etiam exteriorem plicaturam æream. Quocirca, quum dixiſſet Poëta: Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην. *Et percuſſit Atridæ clypeum undique æqualem*: ſubjungit: Οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν. *Neque perrupit æs*, quod nimirum in ſummo, ſeu in facie clypei, poſitum erat: ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. hoc eſt, ut & alibi habetur, ἀνεκάμφθη, ἀμβλύνθη. *Sed reflexa eſt ei cuſpis, hoc eſt, recurvata, & retuſa*. Verùm alii ſcribunt: Οὐδ' ἔρρηξε χαλκός. *Neque perrupit cuſpis ærea*. Videlicet, non Menelai ſanè clypeum trajecit ferrum haſtæ Alexandri. Quod autem ſcire oportet, αἰχμή, *cuſpis*, propriè eſt ἡ ἐπιδορατίς, *acies haſtæ, ſumma cuſpis haſtæ*, videlicet τὸ ξίφος τοῦ δόρατος, *mucro, atque enſis haſtæ*, παρὰ τὸ αἷμα χέειν, *a fundendo ſanguine*, per metathesin τοῦ μ'. Et ab ipſâ, tamquam a parte maximè aptâ, atque accommodatâ, tota haſta, ut moris eſt, vocatur αἰχμή, *cuſpis*, ut patet ex his verbis: ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ. *Sed reflexa eſt ei cuſpis valido in clypeo*. Et ſic etiam verſâ vice hoc ipſum totum, a ligno dicitur δόρυ, *haſta, ſeu lignum*. Itaque, quum e partibus duabus genus hoc armorum conſtet, & ligno, & ferro; δόρυ, *haſta*, dicitur a ligno; & αἰχμή, *cuſpis*, a ferro. Menelaus Hoſpitalem Jovem in raptorem, eumdemque adulterum precatur, ut illius ulciſcendi, ac ſternendi copia ſibi, & poteſtas fiat. Sibi enim ipſe perſuadet, jure, atque juſtitiâ maximè nixam eſſe precationem hanc ſuam. At verò Alexander, quippe qui probè intelligat, vota ſeſe iniquè atque injuſtè facturum adversùs Menelaum; non pari ſanè orationis libertate utitur; ſed ſilentium tenet. Quò enim tenderet, vel quem ſibi tandem finem præſtitueret iniqua precatio? Ubi volo, obſerves, has ipſas Menelai preces, ſi parœdia inde componatur, ab illis verbis: Ζεῦ ἄνα, *Juppiter rex*, cadere commodùm poſſe in exſecrationem mali, improbique hoſpitis. Exempli gratiâ: Θεὲ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κακὰ ἔοργε, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχη. *Deus rex, da, ut eum ulciſcar, qui me prior injuriâ affecit, eumque meis ſub manibus ſternito, ut quis vel poſterorum hominum injuriâ afficere hoſpitem horreat, qui benevolentiam, atque officia præſtiterit*. videlicet qui nec rejecerit, nec latronum, aut prædonum more,
eum

Etymologici Magni Auctor: ἰστέον, ὅτι ἔγχος, καὶ ξίφος, καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. Æſchylo in Perſis ἐγχη... dicta τὰ ξίφη. ... Polit.

Ejus etymon videtur fluere ἀπὸ τοῦ ἔγχος. haſta. Salvinus.

1. ἤγουν θήσομεν) Malim, θήσωμεν. Polit.

2. ἐν φρεσὶ βάλη) ... Alibi ... Polit.

3. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. τουτέστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται), ἀνεκάμφθη] Male ſcriptum in Heſychio: ... Reſtituendum, ἀνεγνάμφθη. Suidas: ἀνεγνάμφθη, ἀνεκάμφθη. Alii tamen veterum legerunt hic in Homero, ἀνεγνάφθη. Etymologus: ἀνεγνάφθη δὲ ἡ αἰχμή· ἄνευ τοῦ μ'. Polit.

4. Τινὲς δὲ γράφουσιν. οὐδ' ἔρρηξε χαλκός) ut & codex quondam meus in membranâ. Politus.

5. ὡς αἰχμὴ κυρίως, ἡ ἐπιδορατίς) Heſychius: αἰχμή, ἐπιδορατίς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος. Suidas: αἰχμή, ἡ ἐπιδορατίς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος. Polit.

Αἰχμή, cuſpis, mucro. Ezechiel: O mucro Domini, refrigerare, & ſic. Salvinus.

6. παρὰ τὸ αἷμα χέειν) Etymologici Magni Auctor: ... δὲ παρὰ τὸ αἷμα χέειν. Sed & eadem Etymologo derivatur αἰχμὴ ... unde αἰχή, per crafin αἰχή, & pleonaſmo τοῦ μ', αἰχμή. ut ex δράξω, δραχμή. Politus.

eum læſerit, quem hoſpitio excepit, ſed, ut ego quondam Paridem in urbe Lacedæmone, ſic eum peramanter, & perofficioſè tractaverit.

CXV. Sciendum autem eſt, in τῷ, Ζεῦ ἄνα, videlicet ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, *o Juppiter rex*, τὸ ἄνα aut vice nominis ſumptum eſſe a præpoſitione ἀνά, *ſuper*, quæ ſitum ſuperiorem, ſeu reſpectum ad locum ſuperiorem ſignificat, aut factum eſſe ab ἄναξ, *rex*, rejectâ litterâ duplici, ſimiliter atque fit in τῷ, γύναι, *mulier*. Divinam porrò eſſe hanc vocem ἄναξ, *rex*, *ſeu rector*, quemadmodum antea declaratum eſt, perſpicuè oſtendit is, qui ita ſcribit: Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. *Rex. deos enim dominos vocare oportet*. perinde quaſi idem ſit, ἄνακτα, *regem*, dicere, & θεόν, *deum*. Verba illa, ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, *qui mihi prior mala fecit, ſeu me prior injuriâ affecit, malèque tractavit*, tum κακοῦργον, *maleficum*, ut compoſitâ hac voce utar, Paridem eſſe declarant, tum valent ad explicandum illud: Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς. *Alexandri gratiâ auctoris*: qui & propterea dicitur ἀρχέκακος, *auctor, & origo malorum*. Rurſus illud, καὶ ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, *meiſque ſub manibus ſternito*, lucem addit illis verbis: δὸς τίσασθαι. *da, ut ulciſcar*. Sicuti etiam τοῦ ξεινοδόκου, *hoſpitis ejus, qui hoſpitio alios excipit*, explicationem habent illa verba: ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ. *qui benevolentiam, & officia præſtiterit*. Τὸ ξεινοδόκος, *hoſpes, qui hoſpitio alios excipit*, vox eſt paroxytona, ob actionem, quæ in eâ intelligitur. Quæ enim a verbo nomina componuntur, ea accentum quidem acutum habent in penultimâ, cum repræſentant, atque exhibent actionem; in antepenultimâ verò, cum paſſionem: niſi obſtent regulæ, quas adducit Herodianus. Paroxytonè igitur dicitur λιθοβόλος, ὁ λίθον βάλλων, *qui lapidem jacit*. At verò proparoxytonè λιθόβολος, ὁ λίθῳ βεβλημένος, *qui ictus eſt, ac percuſſus lapide*. Ac πρωτοτόκος quidem, ἡ πρώτως τεκοῦσα, *quæ primitùs peperit*; πρωτότοκος vero, ὁ πρῶτος τεχθείς, *qui primus eſt procreatus, ſeu in lucem editus*. Sic igitur ξεινοδόκος, agendi ſignificatione, ὁ ξένους δεχόμενος, *qui hoſpites excipit*.

CXVI. Amicitiæ vox apud Poëtam, ὁ ξεῖνος, *hoſpes*. Sed apud alios ξένος idem eſt, atque ὁ ἀλλότριος, *alienus, extraneus, peregrinus*. Quin & Herodotus ſcribit, ξένους, *alienos, ſive extraneos*, a Laconibus vocari Barbaros conſueviſſe. Porro autem ab Homerico hoc ξεῖνος, *hoſpite*, fit ἡ ξενία, *hoſpitalitas, ſeu hoſpitalis neceſſitudo*, & ὁ ξεινοδόκος, *qui hoſpitio alios excipit*, & τὸ ξενίζειν, *hoſpitio excipere*. At verò ἀπὸ τοῦ ξένου, in altero ſignificatu *alieni, atque extranei*, fit τὸ ἀποξενοῦσθαι, *peregrinari, in alienam regionem migrare, ſeu ſecedere, patriâ procul agere*. Τὸ ἐῤῥίγησι, *præ metu horreat, ſive exhorreſcat*, eſt Præteritum Medium verbi ῥιγῶ, ῥιγήσω, *exhorreſco, exhorreſcam*. cujus Medium τὸ ἔῤῥιγα, *exhorrui, ſeu exhorreſco*: ex quo τὸ ἐῤῥίγω, *exhorreſcam, ſeu præ pavore horream*. Vide porrò hoc loci, ut Menelaus δῖον, *divum, ſeu divinum*, Alexandrum illum vocet, cum ait: δὸς τίσασθαι δῖον Ἀλέξανδρον. *da, ut ulciſcar divinum Alexandrum*. Quo quidem loci, inſtituendorum morum gratiâ, docet Homerus, boni viri munus, atque offi-

φρονήσεται δέ, ὡς ἐγώ ποτε τὸν Πάριν ἐν Λακεδαίμονι.

ριέ. Ἰςέον δέ, ὅτι ἐν τῷ, Ζεῦ ἄνα, ἤτοι [1] ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ ἄνα, ἢ ἀπὸ τῆς ἀνά προθέσεως τῆς δηλούσης τὴν ἄνω σχέσιν εἴληπται εἰς ὄνομα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀποβολῇ τοῦ διπλοῦ, γέγονεν, [2] ὁμοίως τῷ, γύναι. Ὅτι δὲ θεία, ὡς καὶ προδεδήλωται, λέξις ἐςὶ τὸ ἄναξ, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας οὕτω· [3] Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. [4] ὡς ταυτὸν ὄν, ἄνακτα εἰπεῖν, καὶ θεόν. Τὸ δέ, ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, κακοῦργόν τε, συνθέτως εἰπεῖν, τὸν Πάριν εἶναι δηλοῖ· καὶ διασαφητικόν ἐςι τοῦ, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, τοῦ καὶ ἀρχεκάκου διὰ ταῦτα. Τὸ δέ, καὶ ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, διασαφητικόν ἐςι τοῦ, δὸς τίσασθαι. ὥσπερ καὶ τοῦ ξεινοδόκου ἑρμηνευτικόν ἐςι τό, ὅς ἂν [5] φιλότητα παράσχῃ. Τὸ δὲ ξεινοδόκος παροξύνεται, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νοουμένην ἐνέργειαν. Τὰ γὰρ παρὰ ῥῆμα σύνθετα ὀνόματα, παροξύνεται μέν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνῆται· προπαροξύνεται δέ, ὅτε πάθος, εἰ μὴ κανόνες κωλύσειεν, οὓς παρατίθεται Ἡρωδιανός. Λιθοβόλος μὲν οὖν παροξυτόνως, ὁ λίθον βάλλων· προπαροξυτόνως δὲ ὁ λίθῳ βεβλημένος. καὶ πρωτοτόκος μέν, ἡ πρώτως τεκοῦσα· πρωτότοκος δέ, ὁ πρῶτος τεχθείς. [6] Οὕτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος ἐνεργητικῶς.

ρις'. Φιλικὴ δὲ λέξις, ὁ ξεῖνος, παρὰ τῷ Ποιητῇ. [7] παρὰ δὲ ἄλλοις, ξένος ὁ ἀλλότριος. Ἡρόδοτος δὲ λέγει καί, ὅτι ξένους οἱ Λάκωνες ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. Γίνεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ Ὁμηρικοῦ ξείνου ἡ ξενία, καὶ ὁ ξεινοδόκος, καὶ τὸ ξενίζειν· ἀπὸ δὲ τοῦ λοιποῦ, τὸ ἀποξενοῦσθαι. Τὸ δὲ ἐῤῥίγησι, μέσος ἐςὶ παρακείμενος τοῦ ῥιγῶ ῥιγήσω. οὗ τὸ ἔῤῥιγα, ἐξ οὗ τὸ ἐῤῥίγω. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥήσεσι, καὶ ὅτι δῖον τὸν Ἀλέξανδρόν φησιν ὁ Μενέλαος, εἰπών, δὸς τίσασθαι δῖον Ἀλέξανδρον· παιδεύοντος Ὁμήρου, δεῖν τὸν σπουδαῖον ἄνδρα, εὐλογητικὸν εἶναι ὡς

1. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ) Ariſtophanes Nebulis in principio: Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται; quos verſus Muretus totidem verſibus Latinè expreſſit elegantiſſimè: *Rex Juppiter, quàm immenſa res eſt noctium! Numquam ne pulſa nocte naſcetur dies?* Salvinus.

2. ὁμοίως τῷ, γύναι) Sicut ab ἄναξ, ἄνα· ita ἀπὸ τοῦ γύναξ, ὦ γύναι. Salvin.

3. Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών) Verſus Euripidis in Hippolyto. *Politus*.

4. ὡς ταυτὸν ὄν, ἄνακτα εἰπεῖν, καὶ θεόν) Scholiaſta Euripidis: Ἄναξ, κυρίως σωτήρ. τοὺς οὖν θεοὺς ἄνακτας, καὶ σωτῆρας καλοῦμεν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τοὺς δεσπότας ἄνακτας καλοῦμεν, ὡς θεοὺς σωτῆρας. Tria Etymologo notat ὁ ἄναξ, τὸν βασιλέα, τὸν δεσπότην, τὸν θεόν. Politus.

5. φιλότητα) φιλοφροσύνην, *comitatem, benevolentiam*. Salvinus.

6. Οὕτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος, ἐνεργητικῶς) Sic ξεινοδόκος. ξενοφόρος, cum acuto in penultimâ. *Salvin.*

7. παρὰ δὲ ἄλλοις, ξένος ὁ ἀλλότριος) Hoſtis appellatione apud priſcos Latinos ſignificabatur hoſpes. Cic. de offic. l. 1. perduellem enim eum, quem poſtea hoſtem, olim vocabant. ξένος, ſi ſignificet ἀλλότριον, non hoſpes, ſed hoſtis videri poteſt. *Salvinus*.

Digitized by Google

ὡς τὰ πολλὰ, καὶ μὴ σκωπτικόν, ἐν οἷς οὐ χρή. Ἔχει δέ τι καὶ βαρύτητος ὁ λόγος, ὡς μὴ δέον ὂν τὸν δῖον ἄνδρα κακὰ ἐοργέναι. Γενναίας βολῆς δόρατος φραστικὸν τό, ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, καὶ βάλε κατ' ἀσπίδα. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος. ἤτοι ῥᾷον διέκοψε, καὶ οἷον ἐθέρισε. Κυρίως γὰρ ἐπὶ θέρους τὸ ἀμᾶν. ὅθεν ἀμᾶσθαι τροπικῶς καὶ τὸ δρακὶ συνάγειν, ὡς τό, κόνιν ἐπαμησάμενος. [1] Γίνεται δὲ ἡ λαπάρα, δι' ἧς ὁ κενεὼν δηλοῦται, [2] παρὰ τὸ λάπτω τὸ ἐκκενῶ, ὡς καὶ ὁ κενεὼν, ἐκ τοῦ κενοῦ, ὁ λαπαχθεὶς τόπος, καὶ κενὸς ὀστῶν. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λάπτω γίνεται καὶ τὸ ἀλαπάζω, προείρηται, [3] ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ λάπαθος, φυτὸν εὔθετον εἰς γαστρὸς ὑπαγωγήν.

officium eſſe, bene de aliis & honorificè ut plurimùm loqui, nec alterum quemquam, ubi non oportet, irridere, nec mordacibus verbis inceſſere. Quamquam neſcio quid etiam acerbitatis ipſa hæc habeat oratio, eo quòd divinum illum virum minimè omnium deceat improbè agere. Validum lanceæ ictum exprimit illud: *Vibratam emiſit longam lanceam, eáque clypeum percuſſit. Per clypeum quidem ſplendidum robuſta lancea penetravit, & in thorace affabre facto infixa eſt. E regione autem, juxta ile, tunicam lancea* διάμησε, *demeſſuit*, ſive faciliùs diſſecuit, ac diſcidit, & veluti ἐθέρισε, *meſſuit*. Propriè enim de meſſe dicitur τὸ ἀμᾶν, *metere*. Unde etiam ἀμᾶσθαι per metaphoram dicitur pugillo colligere, ſeu aggerere. ut, κόνιν ἐπαμησάμενος. *pulverem quum collegiſſet*. Oritur autem ἡ λαπάρα, qua voce ὁ κενεὼν, *ile*, ſignificatur, a verbo λάπτω, quod eſt evacuo, exinanio, exhaurio. ſicuti etiam ὁ κενεὼν, *ile*, a verbo κενῶ, *vacuo*, *ſeu exinanio*, ideſt, locus corporis vacuus, & ab oſſibus inanis. Ceterùm a verbo λάπτω, ut ſupra a nobis dictum eſt, fit etiam τὸ ἀλαπάζω, *evacuo*; & ab eo ipſo λάπαθος, *lapathus*, ſeu rumex, oleris genus, aptum ad ventrem ſubducendum.

Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τριχθά τε, καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.
Rom. p.424. Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Atrides verò, educto enſe argenteis clavis inſigni,
Eoque ſublato, percuſſit conum galeæ. Sed ad ipſum
In ternaque, quaternaque fruſta diſruptus, excidit manu,
Tum Atrides, in latum cœlum ſuſpiciens, ejulavit:
Jupiter pater, nemo quiſquam alius deorum te perniciosior.
Equidem me ulturum ſperaveram Alexandri injuriam.
Nunc verò mihi in manibus fractus eſt enſis; mihique lancea
Excidit manu irrita, neque ſum eum aſſecutus.

ριζ'. [4] Ἀνασχόμενος, οὐχ ὁ ὑπομένων, ὡς παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἀλλ' ὁ ὕψου τείνας τὴν χεῖρα. Φησὶ γάρ· ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον. πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον. Ἀλλαχοῦ δὲ ἐνεργητικῶς, χεῖρας ἀνασχὼν φησὶν ἐπὶ εὐχῇ. καὶ, χεῖρας ἀνέσχον. [5] Φάλος δὲ κόρυθος, ἀσπιδίσκιον, ὡς, καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται,

CXVII. Ἀνασχόμενος, non is, qui ſuſtinet, aut patitur, ſeu tolerat, ut apud ſcriptores poſteriores Homero; ſed is, qui ſublime extendit, ſeu porrigit, aut ſuſtollit manum. Sic enim loquitur: ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον, πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον, *educto enſe clavis argenteis inſigni, eumque ſuſtollens, galeæ conum percuſſit*. Verùm alibi formâ activâ dicit, χεῖρας ἀνασχὼν, *manus ſuſtollens*, ad precandum. &, χεῖρας ἀνέσχον. *manus ſuſtulerunt*. Φάλος κόρυθος, *conus galeæ*, ſcutulum eſt, ſeu parvus umbo,

1. Γίνεται δὲ ἡ λαπάρα, δι' ἧς ὁ κενεὼν δηλοῦται, παρὰ τὸ λάπτω) Euſtathius ſupra: Ἀλαπάξαι δὲ κυρίως τὸ ἐκκενῶσαι. ὅθεν καὶ λαπάρα ὁ κενὸς ὀστῶν, καὶ λαγών. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω, [illegible] At verò τὸ λαπάζειν fieri dicit ex τῷ λάπτειν. Λαπάρα quænam ſit, & quæ ab Homero intelligatur, explanat accuratè Galenus, tum alibi, tum Commentar. 2. in librum Hippocratis De Fracturis, ad verba illa Hippocratis: Προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὰ ἰσχία, καὶ τὰς ἰξύας. ubi Galenus: ἰξύας, inquit, τινὲς μὲν τὰ τῶν λαγόνων [illegible] τινὲς δέ, τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅπερ ἰδίως ὀνομάζεται λαπάρα. καὶ γέγραπται παρὰ τῷ Ποιητῇ τοὔνομα, κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔπος, ἔνθα φησί· Οὖτα κατὰ λαπάρην. [illegible] Et Commentar. 2 in Prognoſtic. Hippocratis: [illegible] Minus accuratè λαπάραν, abdomen reddunt Gloſſographi: quos nos alibi, cum doctis viris, imprudenter ſecuti ſumus. Abdomen a pube ſurſum verſus aſſurgit: quod ita deſcribit Celſus: *Ipſa autem ilia inter coxas, & pubem imo ventre poſita ſunt: a quibus ac pube abdomen ſurſum verſus ad præcordia pervenit; ab exteriore parte evidenti cute, ab interiore lævi membrana incluſum, quæ omento jungitur*, περιτόναιος *autem a Græcis nominatur*. Græcè eſt ὑπογάστριον, ſeu ἐπιγάστριον. Λαπάρα verò propriè eſt ſub coſtis, pars certè corporis depreſſior, atque inanior, unde etiam nomen eſt ſortita, quippe ipſa λαπαρά. Rufus Epheſius: Τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς πλευραῖς μαλακά, λαπάραι, καὶ κενεῶνες. [illegible] Etymologici Magni Auctor: [illegible] Errat Erotianus in Onomaſtico Hippocratis, cum λαπάρην exponit τὴν πλευράν. Immò verò λαπάρα Hippocrati [illegible] cujuſmodi in eodem Onomaſtico ab Erotiano exponitur [illegible] Idem autem novit, atque ἡ λαπάρα. Etymologici Magni Auctor: Κενεὼν ὁ κατὰ τὰς λαγόνας τόπος, ἡ λαπάρα· παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων. [illegible] Galenus Commentar. 2. in librum De Fracturis: [illegible] Et Commentar. 2. in Librum Hippocratis De Medici Officina, ubi explicat, quæ dicta ſint ab Hippocrate [illegible] Unde quia λαπαρὸν τὸ κενὸν, [illegible] ideo etiam Hippocrates in libro de Articulis λαπαρὸν dicit τῆς πλευρῆς [illegible] Quod obſervavit Galenus Commentar. 3. ad eum librum. *Politus*.

2. παρὰ τὸ λάπτω) Novius: *lapit*, *verat*. ἀπὸ τοῦ λάπτειν. Salvinius.

3. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ λάπαθος) ἡ βοτάνη, κινητικὴ οὖσα γαστρός. Polit.

4. Ἀνασχόμενος) ἀνεχόμενος. Epicteti dictum: Ἀνέχου, καὶ ἀπέχου, *Suſtine*, & *Abſtine*. Salvinius.

5. Φάλος δὲ κόρυθος, ἀσπιδίσκιον) Alias ὀξυτόνως φαλός. Etymologici Magni Auctor: Φαλὸς, ἀσπιδίσκιόν τι μικρόν, καὶ λαμπρόν. Dicit hic Etymologus, ſeſe in Dictionario Oratorio reperiſſe, σημαίνειν τὸ φαλός, βῶλον, ἢ λόφον, ἢ ὑπερέχουσαν πέτραν ἐν θαλάσσῃ. Ex eodem Dictionario Oratorio Suidas, niſi quod eſt ei φάλος βαρυτόνως· φάλος, βῶλος, ἢ λόφος, ἢ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ. Politus.

Digitized by Google

bo, ut & alibi videbitur, aut parva quædam ſtella, ante frontem poſita, alba, ac ſplendida, a voce φάλιον, quæ *album* ſignificat. Id ipſum autem dicitur παρὰ τὸ φάειν λίαν, *a valde lucendo, ſive ex eo, quod admodum ſplendeat*. Unde & φαλακρὸς, *calvus*, ὁ τὸ κάρα φάλιος, ſive λαμπρὸς, *is, qui capite eſt albo, ac rutilante*, ut ſalsè quidam, atque urbanè in Odyſſeâ Ulyſſem vocat. nec non πέτρα φαληριῶσα, *petra, ſeu rupes albeſcens*, apud Lycophronem, Leuce, ſeu Alba inſula. & κύματα apud Homerum φαληριόωντα, *fluctus ſpumâ albeſcentes*, ideſt, albi. Ad illa verba: ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ ξίφος τριχθά τε, καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, ἔκπεσε χειρός. *Sed ad ipſum enſis in ternaque, quaternaque fruſta diſruptus, excidit manu*. facilè dixeris, auribus tuis ferrum obſtrepere, dum frangitur. Fragorem enim neſcio quem hujuſcemodi, ac ſonum ipſa edit vocabulorum horum aſperitas: quaſi ſcilicet ſic de induſtriâ, fictis per onomatopœjam vocibus, loquatur Poëta. quemadmodum rurſus e contrario, ut ſupra etiam ſcriptum eſt, eo loci, quo ait: μέγαν ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, *magnum convolvit, ſeu concuſſit Olympum*, videlicet magnum cœlum commovit, copioſior eſt, ac crebrior planâ illâ, ac lævi litterâ λ', ut liberâ, atque expeditâ immutabilis illius litteræ pronuntiatione, velocem, ac celerem τοῦ οὐρανοῦ, *cœli*, motum repræſentet. quod quidem cœlum faciliori eſt pronuntiatione, ac faciliori, ſi dicitur Ὄλυμπος, *Olympus*. Τὸ τριχθὰ, & τετραχθὰ, *triſariam, & quadriſariam, ſeu in ternas, & quaternas partes*, fit ex τρίχα, *triſariam*, & τέτραχα, *quadriſariam*, ad aſperitatem majorem ſoni. quod utique fit etiam in ὄχθος, & ὄχθη, *ripa, ſeu præruptus locus ripæ*. Nam & in iis vocibus, quippe quæ derivatæ ſint a verbo ἐξέχειν, *eminere, ſeu prominere*, pleonaſmus eſt τοῦ θ'. Sicuti etiam, ſecundùm nonnullos, in verbo εὐοχθεῖν, *bonis affluere, in iiſque lætari*. quod legitur apud Heſiodum. itemque in τῷ, χθὼν, χθονὸς, *tellus, telluris*. Superiora autem illa vocabula ſunt oxytona, ut τὸ δηθὰ, *videlicet*.

CXVIII. Τὸ διατρυφὲν, *diffractum, ac diruptum*, fit ex θρύπτω, *frango, confringo, dirumpo*, verbo per onomatopœjam conficto ad imitationem ſoni; & participium eſt Aoriſti ſecundi Paſſivi. Atque inde etiam derivatum eſt τὸ τρύφος, *fragmentum, ſeu fruſtum*: nec non ἡ τρυφὴ, *mollities deliciarum*, utpote quæ θρύπτει, *frangit*, homi-

Tom. II. nem

νῆται, ἢ ἀστερίσκος τις, [1] προμετωπίδιος, λευκὸς, καὶ λαμπρὸς, ἐκ τοῦ φάλιον τὸ λευκόν. [2] αὐτὸ δὲ παρὰ τὸ φάειν λίαν. ὅθεν καὶ [3] φαλακρὸς ὁ τὸ κάρα [4] φάλιος, ἤτοι λαμπρός. [5] ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σκώπτει τις τὸν Ὀδυσσέα. [6] καὶ πέτρα δὲ φαληριῶσα παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Λευκὴ νῆσος. [7] καὶ κύματα παρ' Ὁμήρῳ φαληριόωντα, τὰ λευκά. Ἐν τῷ, ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ ξίφος τριχθά τε, καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, ἔκπεσε χειρός· ἤπου ἂν, σιδήρου θραυομένου ἀκούειν. Τοιοῦτον γάρ τινα ἦχον ἡ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης· ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ Ποιητοῦ ὀνοματοποιίας τρόπῳ. ὥσπερ αὖ πάλιν τοὐναντίον, ὡς καὶ προεγράφη ἐν τῷ, μέγαν ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, ἤγουν τὸν μέγαν ἐκίνησεν οὐρανὸν, ἐπλεόνασε τῇ τοῦ λ' λειότητι, ἵνα τῷ ἀπαραποδίστῳ τῆς κατὰ τὸ ἀμετάβολον φράσεως, τὴν ὀξυκινησίαν ἐμφήνῃ [8] τοῦ οὐρανοῦ· ὃς λειότερον Ὄλυμπος λέγεται. [9] Τὸ δὲ τριχθὰ, καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τρίχα, καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ θ', διὰ τραχυφωνίαν πλείονα. ὃ δὴ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὄχθος, καὶ ὄχθη. [10] Καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν γενομένοις, πλεονασμὸς τοῦ θ' ἐστίν. ὡς καὶ ἐν τῷ εὐοχθεῖν, κατά τινας, [11] ὃ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται. καὶ ἐν τῷ, [12] χθὼν, χθονός. [13] ὀξύνεται δὲ, ὡς τὸ δηθά.

ριή. Τὸ δὲ διατρυφὲν, ἐκ τοῦ θρύπτω γίνεται ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος. καί ἐστι μετοχὴ δευτέρου παθητικοῦ ἀορίστου. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ τρύφος παρῆκται· ἔτι δὲ καὶ ἡ τρυφὴ, ὡς τὸν σπαταλῶντα θρύπτουσα. Ὅρα δὲ,

Ddd ὡς

1. προμετωπίδιος) Suidas: φάλον, τὸ προμετωπίδιον. Sic etiam φάλαρα exponit Suidas τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσπιδίσκους, ἢ κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων. Itemque Etymologus φάλαρα, τὰς προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων. Politus.

2. αὐτὸ δὲ παρὰ τὸ φάειν λίαν) Etymologus παρὰ τὸ φάος, ἢ παρὰ τὸ φῶ ῥῆμα. unde etiam ea, quæ diximus, φάλαρα, τὰ κοσμήματα, διὰ τὴν λαμπρότητα. Politus.

3. φαλακρὸς ὁ τὸ κάρα φάλιος, ἤτοι λαμπρός) Etymologici Magni Auctor: φαλακρὸς ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλόν· ὅ ἐστι λευκόν. παρὰ τὸ φάος. φάλιον γὰρ τὸ λευκόν. Polit.

4. φάλιος, ἤτοι λαμπρὸς) Heſychius: φαλιὸν, λαμπρόν. Scholiaſta Theocriti: τὸ φάλιον δὲ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Polit.

5. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σκώπτει τις τὸν Ὀδυσσέα) ut Eurymachus Ulyſſem a calvitio facetè ſic notat. atque irridet in Odyſſeâ:

Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει·
Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ,
Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί. Polit.

6. καὶ πέτρα δὲ φαληριῶσα, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ Λευκὴ νῆσος) σπίλος φαληριῶσα. Lycophron:

Δαρὸν φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον.

Dicit Lycophron τὴν Λευκὴν νῆσον τοῦ Εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἢ, κατὰ Διονύσιον τὸν Περιηγητὴν, ὅτι λευκὰ πολλὰ ζῶα ταύτην κατοικεῖ, λάροι, κύκνοι, καὶ πελαργοί. De Leuce inſulâ verſus hi ſunt Dionyſii Periegetæ:

Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ τὰ πέριξ κινώπετα λευκὰ τέτυκται. Politus.

7. καὶ κύματα παρ' Ὁμήρῳ φαληριόωντα) Etymologici Magni Auctor: καὶ ῥῆμα φαληριᾷ· ὅθεν Ὅμηρος ἐπὶ τῶν κυμάτων, φαληριόωντα. Heſychius: φαληριόωντα, λευκανθίζοντα, ἢ λευκαινόμενα. Politus.

8. τοῦ οὐρανοῦ, ὃς λειότερον Ὄλυμπος λέγεται) Τοῦ λάμβδα, & τοῦ ῥῶ, elementorum vim ad dulcia, & aſpera repræſentanda vide apud Platonem in Cratylo. *Salvinus*.

9. Τὸ δὲ τριχθὰ, καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τρίχα, καὶ τοῦ τέτραχα) Etymologici Magni Auctor: τρίχα, καὶ τέτραχα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ'. τριχθὰ, καὶ τετραχθὰ, ὀξυτόνως. Politus.

10. Καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ, ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν γενομένοις, πλεονασμὸς τοῦ θ' ἐστίν) Etymologici Magni Auctor: ὄχθαι, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, τὰ ἐξέχοντα· παρὰ τὸ ἔχω ὄχος. τὸ θηλυκὸν, ὄχη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ', ὄχθη. Polit.

11. παρ' Ἡσιόδῳ) Heſiodus Operibus: Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ. Proclus: Εὐοχθέων, χαίρων, πληθύων τῆς ὀχῆς. ὀχὴ δὲ, ἡ τροφή. εἴρηται οὖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ'. Polit.

Originatio hujuſmodi: εὐέχειν. εὐοχεῖν. εὐοχθεῖν. ὀχὴ, *alimentum*. quod Juriſconſulti veteres *exhibitionem* vocant, quaſi *præbitionem*, ſeu *præbenda, orum*. Salvinus.

12. χθὼν, χθονὸς) χθὼν quaſi a verbo χέω, unde χόος. χοῦς. *pulvis*. χοϊκὸς apud S. Paullum, *terrenus homo*. χθόνιος. Salvinus.

13. ὀξύνεται δὲ, ὡς τὸ δηθά) Regula hæc eſt Etymologi: τὰ εἰς χα λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχοντα τὸ χ', πρὸ τοῦ θ', ὀξύνεται. Alia eſt apud eumdem regula, unde colligit, τὸ εὐθὺ fieri ex ἔνθεν. quæ etiam regula ſimul oſtendit, acuendum eſſe τὸ τριχθὰ, pariter atque τὸ δηθά. Regula eſt hujuſcemodi: Τὰ εἰς θα διςύλλαβα ἐπιῤῥήματα, οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὄντα τοῦ θι, ὀξύνεσθαι θέλουσιν· οἷον δηθὰ, τριχθά. Εἰ οὖν, inquit, εὖθα οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὑπάρχει τοῦ εὖθεν, ὤφειλεν ὀξύνεσθαι. οὐκ ἄρα ἐστὶ τὸ εὖθεν ἐκ τοῦ εὖθα; Politus.

ὡς δυςυχοῦντα τὸν Μενέλαον ἐνταῦθα ποιεῖ Ὅμηρος, οὐ μόνον, ὅτι τοῦ πρώτως βαλεῖν ἀπέτυχεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ ἔγχος ἐτώσιον ἀφῆκε· καὶ τῇ θραύσει δὲ τοῦ ξίφους, καὶ τῇ φυγῇ τοῦ Πάριδος. Ἀλεξάνδρῳ δὲ τὰ πλείω εὖ ἔτυχε. Κάμπτεται γὰρ αὐτῷ ἡ αἰχμή. καὶ τοῦτό γε μόνον οὐκ εὐτυχεῖ, τὰ δ' ἄλλα, εὖ ἐκείνῳ συμπίπτει. Πρῶτός τε γὰρ βάλλει ἐκ τύχης κλήρου, καὶ ἡ τρυφάλεια ἑλκομένου ῥήγνυται, καὶ αὐτὸς διαφεύγει τὸν φόνον. Ὃ δὲ μέγιστόν ἐστι τῷ μὲν ἀδικηθέντι εὐτύχημα, δυσδαιμονία δὲ τῷ ἅρπαξι, τοῦτο ἦν, ὅτι νικᾷ μὲν ὁ Μενέλαος, ἡττᾶται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος. Διδάσκει δὲ καὶ ἐν τούτοις ὁ Ποιητὴς τὸ ἐν τοῖς πρακτέοις ἀνώμαλον. Ἕτοιμοι πρὸς βλασφημίαν οἱ δυςυχοῦντες. Μενέλαος οὖν οὐκ εὐτυχῶν ἐνταῦθα, φησί· Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος. καὶ ἑξῆς. Οὐκ ἀπαιδεύτως δὲ ὁ βασιλεὺς λαλεῖ, ἀλλ' εὐσεβῶς, ὡς χρεὼν ὂν δυσπραγοῦν τὸν κακόν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὀλοώτερος θεῶν, ἀντὶ τοῦ, ὀλοὸς ἐν θεοῖς. [1] Ἐνταῦθα γὰρ ἡ σύγκρισις ἀντὶ ἁπλοῦ νοεῖται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, ἤγουν ἕνεκεν τῆς κακίας, Ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. Πλεονάζουσι δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον τῷ τοιούτῳ σχήματι. ὁποῖον καὶ τὸ, θαυμάσαι δίκαιον Ἰσοκράτην τῆς τέχνης. [2] Τὸ δὲ ἄγη, Ἀττικοὶ, ἐάγη φασίν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι, καὶ ἑξῆς, ἀφελοῦς ἰδέας ἐστίν. Ἀπλοικοῦ γὰρ ἤθους, μέμφεσθαι τὸ θεῖον, ὅτι μὴ γέγονεν, ὅπερ τις ἔφατο. Ἀπολυχίαν φράζων ἀφέσεως ἔγχους, περιφραστικώτερόν φησιν· ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, εἶτα στενοχωρῶν περίφρασιν, φησίν· οὐδ' ἔβαλόν μιν. Ταυτὸν γὰρ τοῦτο πρὸς τὸ, [3] ἐξηΐχθη παλάμης ἔγχος ἐτώσιον.

nem voluptarium. Ac vide, ut hoc quidem loci minus fortunatum Homerus facit Menelaum, non ſolùm quia nequaquam ei obtigit, ut telum primus adigeret; ſed etiam quia fruſtra ipſe haſtam conjecit; ac præterea eſt ei enſis diruptus, Pariſque ex ejus manibus effugit. Alexandro contra pleraque proſperè, ac feliciter evenerunt. Etſi enim reflectitur ei, ac retunditur cuſpis, atque hac certè quidem unâ in re minimè ei favet, nec propitia eſt fortuna; tamen cetera alia bene illi, atque ex voto ſuccedunt. Nam & id fortunæ munere ſortitur, ut prior petitionem faciat, &, dum pertrahitur, galea, dirupto loro, decidit, & ipſe mortem evadit. Quod autem maximum eſt, quodque proſperè quidem, ac feliciter cedit ei, qui injuriam accepit, malè verò, atque infeliciter raptori, illud certè eſt, quòd victoria ſtat a Menelao, vincitur autem Alexander. Atque hîc etiam docet Poëta, quàm nihil ſit æquale in rebus agendis. Prompti ad maledicendum, atque obtrectandum ii, qui adverſâ fortunâ laborant. Itaque Menelaus, quum proſpero hîc ſucceſſu minimè utatur: *Juppiter pater*, inquit, *nemo alius quiſquam deorum te eſt perniciosior. Equidem me Alexandri injuriam ulturum eſſe ſperaveram. Nunc autem mihi in manibus fractus eſt enſis*. &c. Nec tamen procaciter rex, aut inſolenter; ſed piè, ac religiosè loquitur, eo quòd malum hominem malâ fortunâ uti oporteat. Sciendum porrò eſt, τὸ, ὀλοώτερος θεῶν, *perniciosior deorum*, dictum eſſe pro, ὀλοὸς ἐν θεοῖς. *perniciosus inter deos*. Hoc enim loci comparatio illa pro ſimplici nomine, ut & alibi, accipitur. Ellipſin habet Atticam τὸ τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, *ulciſci Alexandrum injuriæ*, videlicet ἕνεκα τῆς κακίας, *ob injuriam, atque improbitatem*. Multi autem ſunt, ac crebri poſteriores Homero ſcriptores in figuram hujuſcemodi loquendi genere. cujuſmodi quoque eſt illud: θαυμάσαι δίκαιον Ἰσοκράτην τῆς τέχνης. *Admirari juſtum Iſocratem artis*. nimirum cauſsâ artis. Τὸ ἄγη, *fractus eſt*, Attici dicunt ἐάγη. Sciendum etiam eſt, illud, Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι, &c. *equidem me ulturum ſperaveram*, &c. ad ſimplicem, candidumque loquendi modum pertinere. Simplicis namque moris eſt, neque affectari, de Numine ipſo divino conqueri, quòd minimè id evenerit, quod quis futurum ſperaverat. Periphraſi exponit, ut in haſtâ conjiciendâ res ſibi non ex animi ſententiâ ſucceſſit, his verbis: ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον. *Mihi autem lancea emiſſa eſt manu in caſſum*. Deinde periphraſin ſic reſtringit, ac coarctat: οὐδ' ἔβαλόν μιν. *Neque ipſum ſum aſſecutus*. Idem enim hoc eſt, atque illud: ἐξηΐχθη παλάμης ἔγχος ἐτώσιον. *emiſſa eſt e manu lancea irrita*.

Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Rom. p.425. Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο.
Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Dixit, & facto impetu, galeam prehendit equinis crinibus horridam,
Trahebatque verſo greſſu ad bene ocreatos Achivos.
Suffocabat autem ipſum acu pictum lorum molli ſub collo,
Quod ei ſub mento retinaculum extenſum erat galeæ.
Et fortè pertraxiſſet, & immenſam gloriam retuliſſet,
Niſi ſtatim animadvertiſſet filia Jovis Venus,
Quæ lorum ei fregit bovis per vim occiſi.
Inanis autem galea ſimul ſequebatur manum craſſam.
Hanc tum heros ad bene ocreatos Achivos

Ῥίψ'

Con-

1. Ἐνταῦθα γὰρ ἡ σύγκρισις ἀντὶ ἁπλοῦ νοεῖται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ) Alibi etiam Homerus:

'Αντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Et in Odyſſeâ:

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Etymologici Magni Auctor: ὀλοώτερος, ἐκ τοῦ ὀλοός. ἔστι δὲ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ. τὸ γὰρ δεινότατος, καὶ ὀλοώτερος, παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀντὶ ἁπλοῦ παραλαμβάνεται. τοῦτο γὰρ ἔστι συγκριτικὸν. συγκριτικῷ δὲ ἀντὶ ἁπλοῦ παραλαμβάνεται). Obſervationem hanc de uſu Homerico vocis ὀλοώτερος Euſtathius in locum hunc retulit. Sed, ut mihi ſanè videtur, ſatis inconſideratè. Nam, quamvis non ſit hic comparatio unius alicujus dei cum aliis dis, quibus ipſe perniciosior eſſe dicatur (eſt enim hic τὸ θεῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐν θεοῖς) tamen eſt comparatio aliorum deorum cum Jove: quorum nemo quiſquam Διὸς ὀλοώτερος, Jove eſt perniciosior. Comparationem τὸ ὀλοώτερος ipſa hæc per ſeſe ſententia loquitur: Οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Non ὀλοώτερος θεῶν, ſed ὀλοώτερος σεῖο. Politus.

2. Τὸ δὲ ἄγη Ἀττικοὶ, ἐάγη φασίν) Apparet Euſtathium legiſſe, ut habet codex meus in membranâ, ἐν χείρεσσιν ἄγη. Sed Editio Florentina, ἐν χείρεσσ' ἐάγη. quam poſteriorem lectionem libri editi magno conſenſu ſequuntur. *Politus*.

ΤΟΔΕΑΓΗ, ut ſcribebant veteres, nullâ verborum diſtinctione, nullis literarum intervallis, poteſt ſumi pro τὸ δὲ ἄγη. & pro τὸ δ' ἐάγη. Salvinus.

3. ἐξηΐχθη παλάμης) l. παλάμηφ, aut παλάμης. Polit.

Contortam projecit, eamque ſuſtulerunt dilecti commilitones.
Hic vero rurſum irruit, interficere cupiens
Lanceâ ærea. Sed illum eripuit Venus
Perquam facile, utpote dea, obtexitque multâ caligine.

Ῥίψ' ἐπιδινήσας. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχει χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.

CXIX. Impetu facto, Menelaus galeam corripuit, quæ equinis crinibus denſior, atque horridior erat, adductumque ad ſeſe Paridem, verſo greſſu, ad Achivos benè armatos pertrahebat. Ubi facili hac ratione quàm prudentiſſimè uſus eſt, ut ſeſe e re dubiâ, atque ancipiti expediret, ſolerſque in hoſtem commentum proſpero cum ſucceſſu reperiret. Vide enim, ut vivum eum quaſi cepit Menelaus. Atque illum demum per vim oppreſſiſſet, niſi id, quod proditum eſt, impedimento fuiſſet. Nunc autem narrationis artificium eò uſque progreditur, quoad ipſa narratio veriſimilis, ac probabilis videatur, ut victum illum faciat, itaque ignominiâ, ac dedecore afficiat: tametſi illum ipſum occiſum minimè audeat confingere. Vide etiam, ut, tamquam de capillis capitis, dictum eſt de galeâ hiſpidâ, atque horridâ a crinibus equinis, eam Menelaum λαβεῖν, corripuiſſe, videlicet ἅψασθαι, apprehendiſſe. Et lepidus hic eſt caſus, atque urbanus, ſi ab hoc armaturæ genere Paris in periculum adducitur. Ac propterea fortaſſis melior eſt galea ſimplex, quàm criſtata. cujuſmodi certè ratione Curetes κουρὰν, tonſuram, ſeu tonſa ipſi habere capita inſtituerunt, ut ne eos hoſtes capillis apprehenderent. Pertractum Alexandrum πολύκεστος ἱμὰς, pictum acu lorum, tenero ſub collo ſuffocabat. Deinde explicat Homerus, cui uſui eſſet Alexandro lorum hujuſcemodi, dum lorum ait extentum ei ſub mento fuiſſe ad galeam retinendam. Hæc autem lepidè fingit Poëta, ut perſtringat, cavilleturque Alexandrum. Nam & ipſum, captivorum more, loro pertrahi facit, & ipſius ejuſdem collum, perinde quaſi mulieris, tenerum appellat. Præterquam quòd κεστῷ, ceſto, ſeu pecto per acum loro, ſuffocatur, tamquam famulus, & cultor Veneris, cujus quidem geſtamen, ceſtus, ut alibi dicturi ſumus.

CXX. Quod autem ſcire oportet, quemadmodum κεστὸς idem eſt, atque ὁ κεντητὸς, & ποικίλος, punctus, ſeu punctis diſtinctus, ac varius; ita πολύκεστος dicitur ὁ πολυκέντητος, & πολυποίκιλτος, multis punctis diſtinctus, variè punctus, acu variè pictus, punctis admodum variegatus. quod quidem fuit in cauſâ, quamobrem lorum illud rumperetur. Etſi enim erat illud bovis ἶφι κταμένοιο, per vim occiſi, mactati videlicet, quum juventute adhuc, & robore vigeret; tamen, quòd variè erat compunctum, ſeu multis punctionibus elaboratum, varièque diſtinctum, itaque multis locis ſectum idem, ac diviſum, tale etiam erat, quod facilè frangeretur. Quocirca amica illa Paridi Venus hoc ipſum lorum perfregit; inaniſque galea craſſam manum eſt ſimul ſecuta. Quod præterea ſciendum eſt, appellativum nomen eſt τὸ ἱμὰς, lorum; ejus verò epitheton, ſeu adjectivum, τὸ πολύκεστος, acu variè picturatum. Quarè, cum dicitur κεστὸς, ceſtus, ſeu acu picturatus, epitheton eſt, ſeu nomen adjectivum τοῦ ἱμάντος, cinguli e loro, ſuo deficiente appellativo, pariter atque fit in pleriſque aliis. Quemadmodum etiam hoc loci ἡ τρυφάλεια, ternos habens conos, quum epitheton ſit galeæ; pro ipſâ tamen illâ accipitur.

ριθ'. Ἐπαΐξας ὁ Μενέλαος, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, εἷλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς τὸν Πάριν· λίαν αἰσχινέστατα ἐν ἀπόροις εὐπορήσας, καὶ μηχανὴν εὐτυχῶς ἐξευρηκὼς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὅρα γὰρ, ὡς ἐζώγρησεν οἷον αὐτὸν ὁ Μενέλαος, καὶ περιεγέγονεν ἂν καὶ εἰς τέλος ἐκείνου κατὰ κράτος, εἰ μὴ τὸ τῆς ἱστορίας ἐκώλυε. Νῦν δὲ ἡ διασκευὴ μέχρι τοῦ εἰκότος προχωρήσασα, ἡττηθῆναι μὲν ἐκεῖνον ποιεῖ, καὶ οὕτω καταισχύνει· οὐ μὴν τολμᾷ καὶ τὴν ἐκείνου ἀναίρεσιν. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι τὸ ἱπποδασείης κόρυθος λαβεῖν, ἤγουν ἅψασθαι, ὡς ἐπὶ τριχῶν κεφαλῆς εἴρηται. καί ἐστιν ἀστεῖα ἡ περιπέτεια, εἰ ἀπὸ τοιούτου ὅπλου ὁ Πάρις κινδυνεύει. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο κρείττων ἡ ἁπλῆ περικεφαλαία τῆς τριχωτῆς. [1] ὁποίῳ δή τινι λόγῳ, καὶ [2] οἱ Κουρῆτες ἐπετηδεύσαντο κουρὰν, ἵνα μὴ λαμβάνωνται τῶν τριχῶν αὐτῶν οἱ πολέμιοι. Ἦγχεν ἑλκόμενον τὸν Ἀλέξανδρον πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Εἶτα ἑρμηνεύων Ὅμηρος, εἰς τί τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐχρησίμευεν ὁ τοιοῦτος ἱμὰς, φησίν· ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Ἀστείως δὲ ταῦτα πλάττει ὁ ποιητὴς, σκώπτων τὸν Ἀλέξανδρον. ἱμάντι τε γὰρ αὐτὸν ποιεῖ ἑλκόμενον, κατὰ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ τὴν αὐτοῦ δειρὴν, ἁπαλὴν λέγει, ὡσανεὶ καὶ γυναικός. Καὶ ἄλλως δὲ κεστῷ ἄγχεται, ὡς θεράπων Ἀφροδίτης, ἧς φόρημα, κεστὸς, ὡς ἀλλαχοῦ λεχθήσεται. Baſ. p. 323.

ρκ'. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὥσπερ κεστὸς ὁ κεντητὸς, καὶ ποικίλος, οὕτω [3] πολύκεστος ὁ πολυκέντητος, καὶ [4] πολυποίκιλτος. ὅπερ καὶ τοῦ ῥαγῆναι τὸν ἱμάντα αἴτιον γέγονεν. Εἰ γὰρ καὶ βοὸς ἦν ἶφι κταμένοιο, ἤγουν σφαγέντος ἐν νεότητι, καὶ ἰσχύϊ, ἀλλὰ διὰ τὸ πολυκέντητον, καὶ οὕτω πολυδιαίρετον, ἕτοιμος ἦν εἰς ῥῆξιν. Διὸ ἡ φίλη τῷ Πάριδι Ἀφροδίτη ἔρρηξε τὸν ῥηθέντα ἱμάντα, κενὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ. Ἔτι ἰστέον καὶ, ὅτι τὸ μὲν ἱμὰς, προσηγορικόν ἐστιν· ἐπίθετον δὲ αὐτοῦ, τὸ πολύκεστος. ὥστε καὶ, ὅταν εἴπῃ, [5] κεστὸς, ἐπίθετόν ἐστιν ἱμάντος τὸ ὄνομα, λείποντος τοῦ προσηγορικοῦ· καθὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν γίνεται· ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ἡ τρυφάλεια, περικεφαλαίας οὖσα ἐπίθετον, ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμ-

1. ὁποίῳ δή τινι λόγῳ) lego, ὁποίῳ δὲ τινι, Polit.
2. οἱ Κουρῆτες) Curetes dicti ἀπὸ τῆς κουρᾶς, a tonſurâ. Solvinus.
3. πολύκεστος ὁ πολυκέντητος) Heſychius: πολύκεστος, πολυκέντητος. ἐξ οὗ τὸν ποικίλον δηλοῖ. Etymologici Magni Auctor: πολύκεστος, πολυκέντητος, πολύρραφος, ποικίλος. Suidas: πολύκεστος, πολυκέντητος. Politus.
4. πολυποίκιλτος) πολυποίκιλος eſt valde varius. πολυποίκιλτος, multùm variegatus. namque derivatum nomen eſt a verbo ποικίλλω. quemadmodum a τίλλω, vello, τιλτὸς, vulſus. Solvinus.
5. κεστὸς, ἐπίθετόν ἐστιν ἱμάντος τὸ ὄνομα) Heſychius: κεστὸν ἱμάντα, τὸν ποικίλον ἱμάντα. Suidas: κεστὸν ἱμάντα, ποικίλον. Politus.

λαμβάνεται. [1] Παρὰ τὸ κέντω δὲ, φασὶ, βαρύτονον, ἢ παρὰ τὸ κεντῶ, γίνεται ὁ ῥηθεὶς πολύκεστος, διὰ τὸ πολυρράφης εἶναι. ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ, ἑστὸς, καὶ μεστὸς ὁ πλήρης. [2] Τὸν δέ γε τῆς Ἀφροδίτης κεστὸν, καὶ παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ ἐτυμολογοῦσιν οἱ παλαιοί. Εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐκ τοῦ κεντεῖν παρῆκται, ὅμως ἁπλῶς ἐστὶ κεντητὸς, οὐ μὴν πολύκεστος οὕτω, κατὰ τὸν τοῦ Πάριδος. Ὅρα δὲ καὶ, ὡς τὸν ἀνθερεῶνα σαφῶς ὑπέγραψεν. Ὅπου γὰρ ὁ τῆς περικεφαλαίας ὑποτέταται ὀχεὺς, ἐκεῖ ἐστιν ὁ ἀνθερεών. Καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἑρμηνεύων τὴν ἁπαλὴν δειρὴν, ἐπάγει τὸ, ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος, ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ἀνθερεῶνα, καὶ δειρὴν ἁπαλήν. καὶ ἴσως τοῦτό ἐστιν, ὅπερ φησὶν ἀλλαχοῦ, ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος, ἤγουν ὑποκάτω τοῦ ἀνθερεῶνος, ὑπ᾽ ἀνθερεῶνα ἡ κοινὴ φράζει. Ὀχεὺς δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ μοχλοῦ θύρας, ὡς ἀλλαχοῦ, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ [3] ἱμὰς ὁ συνεκτικὸς τῆς περικεφαλαίας, [4] ἀπὸ τοῦ ἔχειν παρηγμένος. [5] ὅθεν καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος ὄχανον.

ρκα΄. Τῶν δὲ περικεφαλαιῶν αἱ μὲν, ἄφαλοι, [6] ὡς αὐτός που λέξει ὁ Ποιητής· αἱ δὲ, φαλωταὶ, ἤτοι ἔχουσαι φάλον, ὡς καὶ ἡ τοῦ Πάριδος. Ἔφη γοῦν, ὅτι ἔπληξε Μενέλαος κόρυθος φάλον. τὴν δ᾽ αὐτὴν, καὶ τρυφάλειαν λέγει ἄρτι, ὡς τρεῖς φάλους ἐχουσαν. Ἐρεῖ δέ που τινὰ, καὶ [7] ἀμφίφαλον, καὶ [8] τετράφα-
Rom. p.426. λον. Σκοπητέον δὲ καὶ, ὅτι ἐν μὲν τῷ δίφρῳ, τροπὴ τοῦ υ διχρόνου γέγονεν εἰς τὸ ι· [9] ἐν δὲ τῷ τρυφάλεια, ἔμπαλιν ἔχει ἡ τοῦ διχρόνου τροπή. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι, ἔθους ὄντος τῷ Ποιητῇ ταῖς δυσλύτοις περιπετείαις τῶν ἱστορουμένων ἐπεισάγειν ποτὲ καὶ θεοὺς,

tur. Ceterùm ὁ πολύκεστος, *variè picturatus, ſeu acu pictus*, de quo dictum eſt, oritur, ut ajunt, a verbo barytono κέντω, aut a verbo κεντῶ, *pungo*, eo quòd variè ſit, ac multipliciter conſutus. Sicuti & a verbo ἕω, quod ſignificat *impleo*, fit ἑστὸς, ac μεστὸς, ideſt, plenus, ac refertus. Quamquam τὸν κεστὸν, *ceſtum*, Veneris veteres Grammatici derivant a verbo κάζω, quod ſignificat orno. Quòd ſi ille etiam ceſtus derivatus eſt a verbo κεντεῖν, *pungere*; tamen in genere, & qualitercumque eſt κεντητὸς, *punctus*, ſeu acu picturatus; non verò ſic πολύκεστος, *punctis multis diſtinctus*, ſeu ita variè, ac multùm punctus, ut ceſtus Paridis. Ad hæc vide, quàm perſpicuè, ac clarè τὸν ἀνθερεῶνα, *mentum*, deſcribat. Ubi enim ſubtus extentus eſt ὁ τῆς περικεφαλαίας ὀχεὺς, *cingulus, quod eſt retinaculum galeæ*; ibi ſanè eſt ὁ ἀνθερεὼν, *mentum*. Præterquam quòd, ut id etiam adjiciam, explicat τὴν ἁπαλὴν δειρὴν, *molle, ac tenerum collum*, quatenus ſubjungit illud: ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος, *ſub mento*. perinde quaſi idem ſit dicere ἀνθερεῶνα, *mentum*, atque δειρὴν ἁπαλὴν, *collum molle, ac tenerum*. Ac fortaſſis hoc eſt, quod alibi dicit, ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος. *mollem per cervicem*. Sciendum autem eſt, τὸ, ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος, *ſub mento*, videlicet ὑποκάτω τοῦ ἀνθερεῶνος, *infra mentum*, ex uſu communis linguæ dici ὑπ᾽ ἀνθερεῶνα, *ſubter mentum*. Ὀχεὺς porrò, *i. e. retinaculum*, non modò dicitur de vecte, ſeu de repagulo forium, ut alibi; ſed ecce tibi eſt etiam lorum, quo conſtringitur, ac colligatur galea, vox quidem derivata a verbo ἔχειν, *habere, continere*. unde etiam τὸ ὄχανον, *lorum, ſeu anſa*, clypei.

CXXI. Galearum aliæ ἄφαλοι, *conorum expertes, ſeu a conis vacuæ*, ut ipſe alicubi vocat Poëta; aliæ φαλωταὶ, *cum conis*, videlicet ἔχουσαι φάλον, *cono præditæ, eoque inſignes*, ut galea hæc Paridis. Quippe narrat, ut Menelaus percuſſit κόρυθος φάλον, *galeæ conum*: eamdemque etiam vocat nunc τρυφάλειαν, *conis tribus inſignem*, quòd τρεῖς φάλους, *conos ternos*, habebat. Quin & infra alicubi galeam quamdam dicit ἀμφίφαλον, *conis utrimque, ſeu circumcirca, ornatam*, & τετράφαλον, *quaternis conis præditam*. Conſiderandum autem eſt, ut in hac quidem voce δίφρος, *ſedes currûs, ſeu ipſe currus*, facta ſit mutatio ancipitis litteræ υ in τὸ ι· & tamen in τρυφάλεια, *ternis conis prædita*, ſeſe e contrario habeat hæc litteræ ancipitis mutatio. Quoniam verò moris eſt Poëtæ, ut, cum in rerum geſtarum commemoratione caſus perplexi, ac difficiles occurrunt, deos etiam ali-

1. Παρὰ τὸ κέντω δὲ, φασὶ, βαρύτονον) Verbum barytonon κέντω non eſt in uſu, ſed κεντέω. κεντῶ. a quo κέντρωνες, Latinis *centones*, veſtes è variis pannorum ſegmentis aſſutæ, quibus ſimilia ſunt carmina ex alicujus Poëtæ verſibus conſuta, ut Ὁμηρόκεντρωνες. &c. *Salvinus*.

2. Τὸν δέ γε τῆς Ἀφροδίτης κεστὸν, καὶ παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ) A verbo κάζω, orno, κεστὸς, ornatus. unde manifeſtò Latinum nomen *Ceſtus*. Salvinus.

Etymologici Magni Auctor de ceſto Veneris; παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, κεστὸς, καὶ κεστὸς, ὁ κεκοσμημένος. Sed hæc ſubtilior eſt, nec neceſſaria, pro Veneris ceſti ab aliis ceſtis diſcrimine, differentia etymologiarum. Planior eſt, quæ eſt etiam omnibus ceſtis communior, etymologia, quæ ceſtum etiam Veneris derivat ἐκ τοῦ κεντεῖν, ſeu potiùs a verbo barytono κέντω· cujus quidem ὁ παρακείμενος, κέκενκα· ὁ παθητικὸς, κέκεσμαι, κέκεσαι. Unde ῥηματικὸν ὄνομα, κεστός. Quòd enim vir doctiſſimus dicat, verbum barytonon κέντω non eſſe in uſu, id equidem non facilè mihi perſuaſerit, qui ſciam uſum eo verbo eſſe Homerum. Etymologici Magni Auctor: Κεστὸς, ἔνδυμα Ἀφροδίτης. ζωστὴρ ἦν οὕτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ πολυκέντητος εἶναι τῇ ῥαφῇ. & poſt ſuperiorem illam etymologiam hujus vocis παρὰ τὸ κάζω, hanc alteram ſubjungit: ἢ παρὰ τὸ κέντω βαρύτονον. ἔνθα καὶ κέντωρες ἵππων. ὁ μέλλων, κένσω. ὅθεν τὸ Κένσαι ὀπιπλήξας. ὁ παρακείμενος, κέκενκα. ὁ παθητικὸς, κέκεσμαι, κέκεσαι, κεστός. Politus.

3. ἱμὰς ὁ συνεκτικὸς τῆς περικεφαλαίας) Heſychius: ὀχεὺς, ὁ τῆς περικεφαλαίας ἱμάς. S alias: ὀχεὺς, ὁ ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ὁ συνέχων περὶ τὸ ἄχαλον τοῦ φοροῦντος. Polit.

4. ἀπὸ τοῦ ἔχειν) Etymologici Magni Auctor: ὀχεὺς. ὁ συνέχων. καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς· ἀπὸ τοῦ συνέχειν. παρὰ τὸ ἔχω ὀχεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας μοχλὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας. Politus.

Anacreon Ode 3. θυρέων ἔχουσ᾽ ὀχῆας.

Salvinus.

5. ὅθεν καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος ὄχανον) Emendavit Frobenius, ὅθεν καὶ ὁ τῆς ἀσπίδος ὄχανος. Malè. Lege, τὸ τῆς ἀσπίδος ὄχανον. Etymologici Magni Auctor: ὄχανον ὁ δεσμὸς, καὶ ὁ λάφος, δι᾽ οὗ ἀναφέρεται ἡ ἀσπίς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἔχω, ὃ σημαίνει τὸ κρατῶ, ὄχανον, καὶ ὄχανον. Heſychius: ὄχανον, ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ, καὶ ὁ δεσμὸς, καὶ ὅπου ἐμβάλλουσι τὰς χεῖρας. Politus.

6. ὡς αὐτός που λέξει ὁ Ποιητής) κυνέην ταυρείην, ἄφαλόν τε, καὶ ἄλοφον. Polit.

7. ἀμφίφαλον) *ab utraque parte ornatam*. Nam ſicut ἀμφιφορεὺς, poſtea ἀμφορεὺς, ideſt, amphora, vas eſt ab utraque parte anſatum, ita & ἀμφίφαλος galea fortaſſe, quæ ab utraque parte phaleras habeat, aut ſcutulis ſit ornata. ut in noſtris Germanis prætoriante peditibus videre eſt. *Salvinus*.

Etymologici Magni Auctor: ἀμφίφαλον, ἀμφοτέρωθεν φάλους ἔχουσαν περὶ αὐτήν. φάλοι δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέσωπον τῆς περικεφαλαίας ἀποδέσμοι, χάριν κόσμου τιθέμενοι. Heſychius tamen ἀμφίφαλος exponitur ἡ κύκλῳ φάλους ἔχουσα. Politus.

8. τετράφαλον) Poëta, τετραφάληρον. Polit.

9. ἐν δὲ τῷ τρυφάλεια, ἔμπαλιν ἔχει ἡ τοῦ διχρόνου τροπή) Etymologus ex Oro: τρυφάλεια, περικεφαλαία, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, τριφάλειά τις οὖσα, ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα. Politus.

aliquando, tamquam ex machinâ quadam Tragicâ, ſuperinducat; volo, obſerves, id ipſum nunc quoque eſſe factitatum. Quum enim Paris pertrahatur, præſenſque periculum adſit, ne captivus ipſe abducatur, idque præter veritatem ſit hiſtoriæ; ad hoc periculum amoliendum, remedio hoc utitur Poëta, ut huc deam per epiſodium inducat. Sic enim narrat: Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, hoc eſt, εἵλκυσεν ἄν, *& certè quidem pertraxiſſet*, Paridem Menelaus, *gloriamque immenſam retuliſſet, niſi Venus illicò ſenſiſſet, quæ lorum ei bovis perrupit, violenter*, ut dictum eſt, *occiſi*. Deinde etiam *eum perfacilè, utpote dea, eripuit, multâque caligine cooperuit*. Atque ita quidem fabula. Quod autem ad hiſtoriam, ſeu ad rem geſtam attinet, vult allegoria, ſodales quoſdam Alexandri, ejuſque æquales, quum inter ſeſe conſpiraſſent, ſublatis clypeis, ac teſtudine factâ, clam, tamquam ἐν ἠέρι, *in caligine*, in tenebris videlicet, atque extra oculorum obtutum, ex medio eum ſuſtuliſſe, ferente opem Venere, hoc eſt, venuſtate illâ Helenæ, quæ communis erat illecebra, & illicium amoris. Ideoque mirificè eam amare, atque in oculis ferre Venus dicitur, ob magnam ipſius venuſtatem: qua etiam ſeniores populi ita capti erant, & deliniti, ut dicerent, non eſſe indignè ferendum, quòd ejus mulieris cauſsâ pugnaretur. Niſi enim id eſſet, quid impedimento erat, quominus, irâ, atque indignatione Veneris, ut illa quidem comminatur, inimicitiæ, atque odia inter Trojanos, & Græcos ſuſcitarentur; itaque Helena in calamitatem aliquam incurreret, maloque fato periret? Quod ipſa quoque quum timeat, tum ſocerum, Paridemque, atque Hectorem blandimentis demulcet, tum ipſa ſibi contumeliam facit. Proſpicit enim, & obſervat id, quod eſt futurum; ideoque movet, captatque ſibi miſericordiam.

CXXII. Ῥῆξαι, *frangere, rumpere, dirumpere*, idem eſt, atque per vim trahendo, corpus continuum dirimere, ac divellere. Sicuti & hoc loci ῥήγνυται, *rumpitur*, lorum, quo conſtricta erat galea Alexandri; non verò ipſum, evoluto iterùm vinculo, ſeu nodo, ſolvitur. Celeritatem enim res ipſa poſtulabat. Celeritatem autem habet fractura, utpote quæ nullâ fit morâ, & uno veluti temporis momento. Quocirca, quum Venus illico animum advertiſſet, manum celeriter admovit, ac perfregit. Κεινὴ τρυφάλεια, *inanis galea*, quæ non ampliùs intus Paridis caput continebat. Dulci quodam, ac ſuavi lepore dictum eſt τὸ ἕσπετο, *ſequebatur*, tamquam ſi galea eſſet animata. Atque id ſanè movit doctum quemdam ſcriptorem, ut, ſumpto hinc exemplo, de mortui hominis manu lepidè, ac dulciter poſtmodum diceret, eam ſubſecutam fuiſſe. Manum Menelai, commodùm, atque opportunè dicit nunc παχεῖαν, *craſſam*, eo quòd hujuſcemodi ſint in fortibus viris partes corporis extremæ. Quamquam in Odyſſeâ παχεῖαν, *craſſam*, vocet manum Penelopes, epitheto certè ſupervacaneo, atque, ut veteres ajunt, improprio: niſi fortè illa quoque ſit bellicoſa. Ἠέρα, *caliginem*, muliebri genere, ſexcentis in locis dicit tenebras, ſive aërem nubilum, & caliginoſum. Et ſic etiam vocat τὴν αἰθέρα, *ætherem*. Alexandri galeam Menelaus quum in orbem egiſſet, ac contorſiſſet, ad Achivos projecit. Hanc enim

θεὸς, ὡς οἷον ἀπὸ μηχανῆς τινος Τραγικῆς, πεποίηται τοῦτο καὶ νῦν. Ἐπεὶ γὰρ ἕλκεται ὁ Πάρις, καὶ κίνδυνός ἐστιν, αἰχμάλωτον ἀπαχθῆναι αὐτὸν, τοῦτο δὲ, παρὰ τὴν τῆς ἱστορίας ἐστὶν ἀλήθειαν, λύει θεραπεύων τὸ κινδυνῶδες ὁ Ποιητὴς, ἐπεισοδίῳ θεοῦ. Φησὶ γάρ· Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, ὅ ἐστιν εἵλκυσεν ἂν, τὸν Πάριν ὁ Μενέλαος, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι, ὡς ἐρρέθη, κταμένοιο. Εἶτα καὶ ἐξήρπαξε ῥεῖα μάλα, ὥστε θεός· ἐκάλυψε δὲ ἠέρι πολλῇ. Καὶ τοῦτο μὲν, τοῦ μύθου. ἡ δὲ καθ᾽ ἱστορίαν ἀλληγορία, βούλεται, συνωμότας τινὰς ἑταίρους ἡλικιώτας τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνασπίσαντας, λάθρα, ὡς ἐν ἠέρι, ἤγουν ἀορασίᾳ, ἐκ μέσου θεῖναι αὐτὸν συνεπιλαβομένης Ἀφροδίτης, ὅ ἐστι, τοῦ περὶ τὴν Ἑλένην ἐπαφροδίτου, κοινοῦ φίλτρου, καὶ ἱμέρου. Διὸ καὶ ἔκπαγλα φιλεῖν αὐτὴν ἡ Ἀφροδίτη λέγεται, ὡς πολὺ τὸ ἐπαφρόδιτον ἐχούσαν· ᾧ καὶ οἱ δημογέροντες κηλούμενοι, ἔλεγον, οὐ νεμεσητὸν τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ μάχεσθαι. ὡς εἰ μὴ τοῦτο ἦν, τί ἐκώλυεν, ἔχθραν μέσον τεθῆναι Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν, Ἀφροδίτης χόλῳ, κατὰ τὴν ἐκείνης ἀπειλὴν, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην κακόν τι παθεῖν, ὀλομένην κακὸν οἶτον; [1] ὃ καὶ αὐτὴ δεδοικυῖα, τούς τε πενθεροὺς κολακεύει, καὶ τὸν Πάριν, καὶ τὸν Ἕκτορα, [2] καὶ ἑαυτὴν ὑβρίζει, τὸ μέλλον καραδοκοῦσα, καὶ ἐπισπωμένη ἔλεον.

ρκβ΄. Ῥῆξαι δὲ τὸ βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. ὡς καὶ ἐνταῦθα ῥήγνυται ὁ ἱμὰς τῆς τρυφαλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου· οὐ μὴν λύεται, ἀνακάμψει δεσμοῦ. Ὀξύτατον γὰρ ἔδει τὸ πρᾶγμα εἶναι, τοιοῦτο δὲ ἡ ῥῆξις, ἀχρόνως οἷον γινομένη. Διὸ καὶ ὀξὺ νοήσασα ἡ Ἀφροδίτη, ἔῤῥηξεν, ὀξυχειρίᾳ χρησαμένη. Κεινὴ δὲ τρυφάλεια, ἡ μηκέτι ἐντὸς ἔχουσα τὴν τοῦ Πάριδος κεφαλήν. Τὸ δὲ ἕσπετο, γλυκέως ἐῤῥέθη, ὡς εἴπερ ἔμψυχος ἦν ἡ τρυφάλεια. καὶ ἔστι τοῦτο ἀρχὴ τοῦ εἰπεῖν τινα σοφῶν γλυκέως ὕστερον, ὡς ἡ τοῦ νεκροῦ χεὶρ ἐπηκολούθησε. Χεῖρα δὲ παχεῖαν, τὴν τοῦ Μενελάου, δεόντως νῦν λέγει, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τοῖς ἀνδρικοῖς τὰ ἀκρωτήρια. Ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσείᾳ παχεῖαν χεῖρα τῆς Πηνελόπης, κατὰ τὸ παρέλκον, φησὶ, καὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ λέγουσι, κατὰ ἀκυρολεξίαν· εἰ μὴ ἄρα ὡς καὶ ἐκείνης δαΐφρονος. [3] Ἠέρα δὲ τὴν σκότωσιν, ἤτοι τὸν ἀφώτιστον ἀέρα, μυριάκις [4] κατὰ θηλυκὸν γένος φησίν. οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει. Ἔῤῥιψεν ἐπιδινήσας τὴν Ἀλεξάνδρου περικεφαλαίαν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς Μενέλαος, λάφυρον οἷον ἐξ

1. ὃ καὶ αὐτὴ δεδοικυῖα) l. ὃ καὶ αὐτή, Polit.
2. ἑαυτῇ ὑβρίζει) l. ἑαυτήν. Polit.
3. Ἠέρα δὲ τὴν σκότωσιν) Heſychius: ἠέρα, ἀορασίαν, ὁμίχλην, σκοτίαν. Suidas: ἠέρα, ἀορασίαν. Polit.

4. κατὰ θηλυκὸν γένος) Etymologici Magni Auctor: θηλυκὸν δὲ ἐστι παρὰ τῷ Ποιητῇ τὸ ἀήρ. ἀὴρ δ᾽ βαθεῖα ἦν. καὶ ὁ μὲν ἀρσενικὸν σημαίνει τὸν παρακεχυμένον ἀέρα, ὁ δὲ ἔνωθεν αἰθέρα· θηλυκῶς δὲ, τὴν ἀορασίαν Polit.

ἐξ ἐκείνου ταύτην κερδάνας. Καλὰ δὲ τῆς παλαμῆς, καὶ εἴδωλόν τι Ἀλεξάνδρου τοῖς τε θεωμένοις τότε, τοῖς τε ὕστερον ἀκροωμένοις, [1] καταλείπει, τριχῇ περιγενόμενος αὐτοῦ, δόρατί τε, καὶ ξίφει, καὶ τρίτον αἰχμαλωσίᾳ τῇ διὰ τῆς περικεφαλαίας. [2] Εἴ τι γὰρ θυμωμένοις παραπέσῃ, τοῦτό, φασιν, ὅπλον ἐστίν, ἀχορηγήτου θυμοῦ. Τὸ δὲ ἐπιδινήσας, ἀντὶ τοῦ, δίκην δίνου, ὅ ἐστι, τόρνου, ἀφεὶς φέρεσθαι. [3] Χρῆσις δὲ τοῦ δίνου καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ θηλυκόν, ἡ δίνη.

enim ex illo, tamquam ſpolium, retulerat. Itaque, ut a veteribus animadverſum eſt, imaginem quamdam Alexandri tum iis relinquit, qui tunc temporis ſpectabant, tum iis etiam, qui famâ & auditione hæc poſtea accepturi erant: quum triplici eum ratione ſuperaverit, haſtâ, enſe, ac denique, quod tertium ſupererat, manu, qua eum per galeam cepit, ac pertraxit. Quidquid enim iratis hominibus ad manum occurrerit, hoc illis armorum uſum, ut ajunt, ſubminiſtrat, cum cetera iræ deficiunt. Τὸ ἐπιδινήσας, *contorquens*, *verſans*, *circumagens*, *in orbem agens*, perinde eſt, ac ſi diceret, ita dimittens, ut ferri eam, atque agi faceret in modum δίνου, *turbinis*, hoc eſt, torni. Extat vocis hujus δῖνος, *turbo*, exemplum apud Comicum: atque inde etiam femininum nomen ἡ δίνη, *turbo*, *ſeu vortex*.

Κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
Baſ. p. 324. Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν.
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
[4] Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ
Ἤσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Δεῦρ' ἴθ'. Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι.
Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ, καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεΐ τε στίλβων, καὶ εἵμασιν. οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
Rom. p. 427. Ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Et collocavit in thalamo ſuaveolenti, fragranti:
Ipſaque Helenam vocatum abiit, & hanc naƈta eſt
Turre in excelsâ, ubi circa eam Troades frequentes aderant.
Manu igitur neƈtareum peplum concuſſit prehenſum,
Eamque anui ipſa aſſimilata grandævæ allocuta eſt,
Lanificæ, quæ ei, dum Lacedæmone degeret,
Carpebat lanas pulchras, maximèque eam amabat.
Huic aſſimilata, eam allocuta eſt diva Venus:
Huc age, Alexander te vocat, domum ut redeas.
Ille ipſe in thalamo, & tornatis leƈtis,
Pulchritudineque ſplendens, & veſtibus. Neque verò dixeris,
Redire hunc a pugnâ cum viro, ſed ad choream
Ire, aut a choreâ nuper reſidere.
Sic dixit, eique animum in peƈtore commovit.
Ergo, ut vidit deæ perpulchrum collum,
Peƈtoraque deſiderabilia, & oculos fulgentes,
Tum verò expavit, verbaque fecit, ac dixit.

ρκγʹ. Τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάλαμον, ἀνδρὸς τρυφεροῦ, εὐώδεα λέγει, καὶ κηώεντα, ὅ ἐστι, τεθυμιαμένον, παρὰ τὸ κῆαι, ἤγουν καῦσαι, καὶ θυμιᾶσαι. Προϊὼν δέ, καὶ δόμον αὐτοῦ περικαλλέα ἐρεῖ, καὶ ὑψόροφον θάλαμον. Ἰστέον δέ, ὅτι τό, κηώεντι, δύναται καὶ λόγῳ σαφηνείας κεῖσθαι. [5] ἵνα ᾖ τῷ θαλάμῳ εὐώδει, κηώεντι, ταυτὸν τῷ εὐωδίαν ἔχοντι, οὐκ ἐξ ἀνθέων, ἢ μύρων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ καιομένων εὐοσμιῶν. Τὸ δὲ κηώεις, ὡς καὶ ἑτέρωθι κεῖται, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, διὰ τὴν εἰς μέτρον εὐχρηστίαν, ὡς τό, εὐρώεις, καὶ κητώεις, καὶ ὠτώεις, καὶ ὅσα ἄλλα μακρὰν ἔχει τὴν προπαραλήγουσαν. Ἔνθα μέντοι αὐτὴ βραχεῖα, ἐκεῖ ὁμοίως καὶ ἡ παραλήγουσα, ὡς δηλοῖ τό, ἠερόεις, ἱμερόεις, σκιόεις, ἐρόεις, κερόεις, γλαγόεις, οὐατόεις. Παρὰ τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος, πολλαὶ γυναῖκες ἐν τῷ τῆς μονομαχίας ἵσταντο καιρῷ, [6] κατὰ ἔθος τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθησόμενον.

CXXIII. Alexandri, hominis ſanè perquam mollis, ac delicioſi, thalamum vocat εὐώδεα, *ſuaveolentem*, *bene olentem*, *bene odoratum*, & κηώεντα, *fragrantem*, hoc eſt, τεθυμιαμένον, *odoratis ſuffimentis afflatum*, a verbo κῆαι, videlicet καῦσαι, & θυμιᾶσαι, *urere*, *cremare*, *adolere*. Quin & infra, ejus domum dicit περικαλλέα, *perpulchram*, & thalamum ὑψόροφον, *altè*, *ac ſublime concameratum*. Sciendum autem eſt, τό, κηώεντι, *fragranti*, poſitum eſſe poſſe ratione perſpicuitatis. ita ut illud, θαλάμῳ εὐώδει, κηώεντι, *thalamo ſuaveolenti*, *fragranti*, idem ſit, atque τό, εὐωδίαν ἔχοντι, *odoris ſuavitatem*, *ſeu bonum odorem habenti*, *jucundum odorem ſpiranti*, *bene olenti*, non ex floribus, aut unguentis; ſed ex incenſis, crematiſque ibi bonis, gratiſque odoribus. Τὸ κηώεις, *fragrans*, *ſeu benè olens*, ut & alibi habetur, producit penultimam, ad commodum uſum metri, ut τό, εὐρώεις, *marcidus*, *ſeu ſitu*, *& mucore obſitus*, & κητώεις, *cetacens*, & ὠτώεις, *auritus*, & quæcumque alia longam habent antepenultimam. Quamquam, ubi ipſa brevis, ibi quoque brevis ſimiliter eſt penultima, ut palam facit τό, ἠερόεις, *nubilus*, *ſeu caliginoſus*, ἱμερόεις, *optabilis*, *ſeu deſiderabilis*, σκιόεις, *umbroſus*, ἐρόεις, *amabilis*, κερόεις, *cornutus*, γλαγόεις, *laƈtens*, οὐατόεις, *auritus*. Ad Trojanæ urbis mœnia ingenti numero ſtabant mulieres, dum ſingulare prœlium committeretur, pro conſuetudine, quam alicubi poſtea patefaciemus. cui quidem conſuetudini ipſa quoque Hele-

1. καταλείπει) καταλείπει lectorem veluti in rem præſentem adducit, & tempus præſens ſemper eſt ἐναργέστερον. Salvin.

2. Εἴ τι γὰρ θυμωμένοις παραπέσῃ, τοῦτό, φησι, ὅπλον ἐστίν) Virg. *Jamque faces, & ſaxa volant: furor arma miniſtrat.* Salvinus.

3. Χρῆσις δὲ τοῦ δίνου καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ) Ludit in hac voce Comicus Nubibus:
'Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι;
Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθει,
Ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
Polit.

4. Εἰροκόμῳ) Meus qui fuerat codex, Εἰροπόκῳ. Polit.

5. ἵνα ᾖ τῷ θαλάμῳ) L. τό, θαλάμῳ. Polit.

6. κατὰ ἔθος τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθησόμενον) Horat. l. 3. Ode 2. *Anguſtam amici pauperiem pati Robuſtus acri militiâ puer Condiſcat.* Deinde: *illum è mœnibus hoſticis Matrona bellantis tyranni Proſpiciens, & adulta virgo Suſpiret: eheu! ne rudis agminum Sponſus laceſſat regius aſperum Taƈtu leonem.* Salvinus.
Ennius XIII. Annal.
Matronæ molos complent, ſpeƈtare faventes.
Citat hunc verſum Philargyrius ad lib. 4. Georg. Virgil. Viri docti ex conjeƈturâ legunt:
Matronæ muros complent, ſpeƈtare faventes.
Quorum quidem emendationem ut alibi, tamquam minùs neceſſariam, exploſeramus; nunc tamen veram omnino exiſtimamus. Politus.

Helena obſcure, foras prodivit. Narrat enim, ut eam Venus celsâ in turri nacta fuerit, Trojanæque circa eam mulieres permagno numero præſentes adſuerint.

CXXIV. Ὁ ἑανός, *indutu dignus*, propriè epitheton eſt pepli, pallæ videlicet, ſeu geſtaminis muliebris, ab ἕω, quod ſignificat *induo*: ex quo etiam τὸ ἧμα, *indumentum*. ita ut ſignificet dignum, qui induatur. Quemadmodum autem pleraque alia epitheta pro ipſis illis ſumuntur nominibus appellativis, quibus tamquam epithete adjunguntur, ut alibi dictum eſt; ita etiam fit in hoc nomine. Sicuti enim ξυςόν, *baſtile*, per ſeſe, ac ſeorſum, ipſum eſt τὸ ξυςὸν δόρυ, *baſtile politum, ac dolatum*, cujus, tamquam ξυομένου, *dolati, ac politi*, epitheton eſt τὸ ξυςόν, *raſum, ac politum*; & ἡμέρα, *dies*, propriè ipſa eſt per epitheton ἡμέρα ἠώς, *placida, & manſueta aurora*, videlicet ἡ πραεῖα, *mitis*, & oppoſita τῇ δειλίᾳ, *nocti*, quæ quidem δειλία fit ἀπὸ τοῦ δεδιέναι, *a timendo*, quum dicta ſit ἡμέρα, tamquam a nomine maſculino ἥμερος, *mitis, ac manſuetus*. itemque διπλῆν, *diplois*, ipſa eſt ἡ διπλῆ χλαῖνα, *læna duplex, ſeu duplicata*; & βροτός, *mortalis*, ipſe eſt homo, cutis, tamquam fluxi, & caduci, epitheton eſt τὸ βροτός, *mortalis*, juxta illud: βροτοὶ ἄνδρες. *mortales viri*. & ἀϋτμή, *flatus, ſeu ſpiritus*, ipſe eſt ventus: quum alioquin id nominis, epitheti inſtar, propriè copuletur, & conjungatur cum vento, ut clarè docet Heſiodus, cum ἀΰτμας dicit ἀνέμων, videlicet πνοάς, *venti flatus, ſeu ſpiritus*. itemque τέτρωρον, *quadrijugum*, ipſum eſt τὸ τέθριππον, *junctum quaternis equis vehiculum, ſeu quadrigæ*. quod integrè, perfectoque ſenſu dicitur τέθριππον ἅρμα, *quadrijugus currus*, ut inde etiam conſtat, quòd Euripides τέτρωρον ὄχον vocat, *quadrijugum currum*. Nec non δάκος, & δάκετον, *mordens, ſeu morſu ictum infligens, ſeu fera*, ipſum eſt animal. quod plenè, & integrè dicitur δάκετον θηρίον, *mordens, & ferum animal, fera beſtia*, ut idem ipſe Euripides declarat, cum dicit ἄφθογγα δάκη θηρῶν. *muta mordentia animalia, expertes orationis feras beſtias*. Itemque ἤπειρος, *continens*, ipſe eſt ἡ γῆ, *terra*. quod integrè, ac perfectè exprimitur illis verbis: ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη. ideſt, ὡρμίσθη. *ad continentem terram venit, ſeu appulit*, ut Poëta idem loquitur. Sicuti igitur ſeſe habent hæc nomina; ſic etiam ἑανός, *geſtatu dignus, ſeu indutu pulcher*, ſeorſum, ac ſeparatim, ipſe eſt, qui conjunctè, ac copulatè dicitur ἑανὸς πέπλος, *indutu dignus peplus*. Sic enim ait: νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. videlicet τοῦ

μενον. ᾧ κατακαλυφθεῖσα καὶ ἡ Ἑλένη, ἐξῆλθε. Φησὶ γοῦν· τὴν δ' εὗρ' ἐν πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν.

ρκδ'. Ὁ ἑανός, κυρίως πέπλου, ἤτοι γυναικείου φορήματός ἐστιν ἐπίθετον, [1] ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἧμα. ἵνα δηλοῖ τὸν ἄξιον τοῦ ἐνδύεσθαι. Ὥσπερ δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἐπίθετα ἀντ' αὐτῶν ἐκείνων λαμβάνεται τῶν προσηγορικῶν, οἷς ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται, οὕτω καὶ τοῦτο. Καθάπερ γὰρ ξυςὸν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεςὸν δόρυ, οὗ, ὡς ξεομένου, ἐπίθετόν ἐστι τὸ ξυςόν· καὶ [2] ἡμέρα ἰδίως, αὐτὴ κατ' ἐπίθετον ἡμέρα ἠώς, ἤγουν ἡ πραεῖα, καὶ ἀντίθετος τῇ ἀπὸ τοῦ δεδιέναι [3] γινομένῃ δειλίᾳ, [4] ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ, ἥμερος. [5] καὶ διπλοΐς, αὐτὴ ἡ διπλῆ χλαῖνα. καὶ βροτός, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, οὗ, ὡς ῥευςοῦ, ἐπίθετον τὸ, βροτός, κατὰ τὸ, βροτοὶ ἄνδρες, [6] καὶ ἀϋτμή, αὐτὸς ὁ ἄνεμος, ὁ ἄλλως κυρίως τῷ ἀνέμῳ [7] συνδυαζόμενος ἐπιθετικῶς, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος, [8] ἀΰτμας λέγων ἀνέμου, ἤτοι πνοάς. καὶ τέτρωρον αὐτὸ τὸ τέθριππον. οὗ ἐντελὲς, τὸ τέθριππον ἅρμα, ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης, [9] τέτρωρον ὄχον ἵππων. καὶ δάκος δὲ, καὶ δάκετον, τὸ θηρίον· οὗ τὸ πλῆρες, δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ, [10] ἄφθογγα δάκη θηρῶν. καὶ ἤπειρος, αὐτὴ ἡ γῆ· ἧς ἐντελὲς τὸ, ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη. τουτέστιν, ὡρμίσθη, ὡς ὁ αὐτός φησι. Καθὰ οὖν ταῦτα, οὕτω καὶ ἑανὸς ἰδικῶς, [11] ὁ κατὰ συνδυασμὸν ἑανὸς πέπλος. Φησὶ γοῦν· νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. ἤτοι τοῦ θείου πέπλου λαβο-

1. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω) Etymologici Magni Auctor: ἑανός, τὸ ἱμάτιον· γένους ἐστὶν ἀρσενικοῦ. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. Heſychius: ἑανός, τὸν λαμπρὸν ἱμάτιον, καὶ ἔνδυμα γυναικεῖον, ὃ καὶ πέπλον λέγει Ὅμηρος. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕννυσθαι. Ubi legendum: εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕννυσθαι. Etymologus: ἑανόν, ἔνδυμα γυναικεῖον, καὶ πέπλον, παρὰ τὸ ἕννυσθαι. Politus.

2. ἡμέρα ἰδίως, αὐτὴ κατ' ἐπίθετον ἡμέρα ἠώς.) Euripides Troadibus:

Τί τάδε λευκοπτέρου
Ἁμέρας φίλιον βροτοῖς
Φέγγος.

Ἁμέρα hîc ἰδίως Euripidi, ipſa eſt ἡ ἡμέρα ἠώς. Politus.

3. γινομένῃ δειλίᾳ) l. γινομένῃ δειλίᾳ. Politus.

Puto legendum, τῇ δειλίᾳ. *noctis*, quæ, tamquam *δειλία*, oritur a verbo δεδιέναι, *timere*. in tenebris enim pavitamus. τῇ δειλίᾳ, ideſt, τῇ δείλῃ. Ceterum quod Suidas habet, Δειλία, σκοτία νύξ· non eſt mihi ſuſpecta. *Salvinus*.

Δειλία, vox eſt ſuſpecta viro doctiſſimo, non mihi. Euſtathius ſupra: ἡ δὲ ἡμερινὴ ἐπιβολή, νοητὴ ἐστιν... λέγει τὸ βλοσυρὸν, καὶ ἄγριον τὴν ἰδέαν· ὥσπερ αὖ ἥμερον, τὸ μὴ τοιοῦτον. τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἡμέρας. πρᾳεῖα γάρ τι καὶ ἱλαρώτερον, ἡ ἡμέρα. ἐκεῖνο δὲ, ἀπὸ τῆς νυκτός, δυσπροσώπου οὔσης, καὶ διὰ τοῦτο φοβερᾶς. ὅθεν καὶ δειλία λέγεται παρὰ τὸ δεδιέναι. Et alibi: δειλία, ἐξ οὗ, ὑπερθέσει τοῦ ι, δειλίη. ὅθεν δείλη ἡ νύξ. Etymologici Magni Auctor: δειλία, σημαίνει τὴν ἑσπέραν νύκτα· παρὰ τὸ δέος γίνεται ἡ φύσει ἐμφοβητική. Politus.

4. ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ, ἥμερος) Lucretius l. 2. *Pacatumque nitet diffuſo lumine, cælum*. ἥμερον. ἡμεροφαὲς. Salvinus.

Euſtathius alibi: ἡμέρα, ὅ ἐστι, πραεῖα, φαύσεις, ἡ ἡμέρα ποιοῦσα τοὺς ἀέρας. ὅπερ ἡ νὺξ μὴ ἔχουσα, δειλία λέγεται διὰ τὸ φοβερὸν, καὶ μὴ ἥμερον. Politus.

5. καὶ διπλοΐς, αὐτὴ ἡ διπλῆ χλαῖνα) Alibi: ὅτι γὰρ καὶ ἡ διπλοΐς ... τὸ χλαίνης, τὸ χλαίνης ἀφορμῆς ... Eadem etiam δίπλαξ. Heſychius: δίπλακα, διπλῆν, μεγάλην διπλοΐδα, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι. Politus.

6. καὶ ἀϋτμή, αὐτὸς ὁ ἄνεμος) Alibi: ἡ ἀϋτμή, ἀνέμου ... ἀνέμου λαμβάνονται. Polit.

7. συνδυαζόμενος) l. συνδυαζόμενος. Polit.

8. ἀΰτμας λέγων ἀνέμου) Heſiodus in Erg. ... ἀντέχωσιν ἀΰτμας. & rurſus: ... ἀΰτμας. Homerus: ἀνέμοιο ... ἀϋτμή. Politus.

9. τέτρωρον ὄχον ἵππων) Euripides Heraclidis:

Τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκιρωνίσιν.

Politus.

10. ἄφθογγα δάκη θηρῶν) Euripides Hippolyto:

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
Θηρῶν.

Dicit δάκη Euripides, ὃ περιφραστικῶς τὰ θηρία, ὃ γένη θηρῶν. Politus.

11. ὁ κατὰ συνδυασμόν) l. ὁ κατὰ συνδυασμόν. Polit.

λαβομένη, διεσάλευσε τὴν Ἑλένην, ἵνα ἐπιστραφῇ. Παρακαλῶν δὲ ἑανὸν ἀργῆτα φαεινὸν ἐρεῖ. ὅθεν μάλιστα δῆλον, ὅτι τὸ ἑανὸς, εἰ καὶ ἐπίθετόν ἐστιν, ἀλλ' ὡς αὐτόχρημα πέπλος λαμβάνεται προσηγορικῶς. Οὐδέ ποτε γὰρ ὁμοῦ δύο ἐπίθετα, πολλῷ δὲ πλέον οὐδὲ τρία, κεῖται, χωρὶς κυρίου, ἢ προσηγορικοῦ. Ἔστι δὲ νεκτάρεος νῦν τροπικῶς, ὁ θεῖος, ἀπὸ τοῦ πολλαχοῦ δηλουμένου νέκταρος· ὡς ἀπὸ ἀμβροσίας, ὁ ἀμβρόσιος· καὶ ἀπελεύσει τοῦ ι, νεκτάρεος. [1] Ἀργὴς δὲ ἑανὸς, ὥσπερ καὶ κεραυνὸς, ὁ λευκός. ἀργὸν γὰρ τὸ λευκόν. ὅθεν [2] καὶ ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμοῦ, τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, [3] ὥς που καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ. Φαεινὸς δὲ ὁ λεπτός. [4] ὡς καὶ μάστιξ λέγεται φαεινή. Ἴσως δὲ καὶ ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἀργής· ἵνα καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸ λευκὸν, καὶ διαφανῆ. Ὅτι δὲ καὶ [5] κασσιτέρου ἐπίθετον ὁ ἑανὸς, ἀλλαχοῦ φανήσεται.

ρκέ. Τὸ ἀσκεῖν, ἐπὶ ἐπιμελείας τῆς διὰ χειρῶν ὁ Ποιητὴς τίθησι. οἷον, ἤσκειν ἔρια. καὶ, πτύξασα, καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. [6] καὶ νῆμα δέ που ἀσκητὸν λέγει. Ταυτὸν δὲ τὸ κομεῖν, καὶ τὸ ἀσκεῖν. Διὸ εἰπὼν συνθέτως γραῖαν εἰροκόμον, εἶτα, κατὰ διάλυσιν Ἰωνικὴν, ἑρμηνεύων αὐτὴν, ἵνα μὴ νοήσῃ τις ἴσως εἰροκόμον τὴν εἴρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν τρίχας, φησίν· ἥ οἱ ἤσκειν εἴρια καλά. [7] ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν εἴρια κομεῖν, καὶ ἀσκεῖν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ [8] ἤσκειν εἴρια, μετὰ τοῦ ν γράφουσιν
Rom. p. 428. οἱ παλαιοὶ καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἤσκεε. Δοκεῖ δὲ Ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, ὡς καὶ ἑτέρωθι ἔσται δῆλον. Μάλιστα δὲ αὐτὸ, καὶ τὰ

κατ'

τῷ θείῳ πέπλῳ λαβομένη, διεσάλευσε τὴν Ἑλένην. *Nectareo, ſeu divino peplo apprehenſo, Helenam concuſſit*, ut ſcilicet ſe converteret. Poſtea etiam ἑανὸν ἀργῆτα φαεινὸν, *peplum candidum fulgentem*, appellat. Unde maximè apparet, τὸν ἑανὸν, *indutu dignum*, tametſi epitheton hoc ſit, ac nomen adjectivum: tamen re ipsâ peplum intelligi in modum nominis appellativi. Neque enim umquam epitheta, ſeu adjectiva, ſimul duo, multòque minùs tria, collocantur, ſine nomine proprio, aut appellativo. Eſt autem nunc νεκτάρεος, *nectareus*, per tropum, aut metaphoram, idem, atque ὁ θεῖος, *divinus*, ἀπὸ τοῦ νέκταρος, *a nectare*, quod multis ſanè in locis explicatur: ut ab ambroſiâ ambroſius; rejectoque τοῦ ι, νεκτάρεος, *nectareus*. Ἀργὴς autem dicitur peplus, quod eſt etiam epitheton fulminis; ideſt, albus, ſeu candidus. ἀργὸν enim album ſignificat. Unde & ἐπάργεμον, *epargemon*, vitium oculi, quod communiter vocatur λεύκωμα, *albugo*, ut Æſchylus indicare alicubi videtur. At verò φαεινὸς, *ſplendidus, ac perſpicuus*, dicitur *tenuis*: ſicuti etiam μάστιξ φαεινὴ, *ſcutica tenuis*. Immo & fortaſſe hæc vox facit ad explicandum, quid ſit τὸ ἀργὴς, *candidus*: ita ut id ipſum, album, & perſpicuum peplum ſignificet. Ceterùm ut ὁ ἑανὸς, *fuſilis*, epitheton ſit, atque adjectivum nomen κασσιτέρου, *caſſiteri, ſeu ſtanni*, ſumus alibi oſtenſuri.

CXXV. Τὸ ἀσκεῖν, *exercere, elabarare, colere, excolere*, uſurpat Poëta de operâ manuali. ut, ἤσκειν ἔρια, *exercebat, ſeu excolebat lanas*. &, πτύξασα, καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. *quum complicaſſet, aptèque concinnaſſet tuniſum*. Quin & ſtamen, ſeu filum, vocat alicubi ἀσκητὸν, *elaboratum*. Idem autem eſt τὸ κομεῖν, *curare, ſeu excolere*, atque τὸ ἀσκεῖν, *exercere, tractare, elabarare*. Quocirca, quum vetulam quamdam, compoſitâ voce, εἰροκόμον, *lanificam, ſeu lanificio operam dantem*, appellaſſet; poſtea, nequis forte εἰροκόμον τὴν εἴρουσαν κόμας, ſive πλέκουσαν τρίχας, *eam, quæ nectit comas, ſeu pectit capillos*, intelligeret, dialyſi Jonicâ eam vocem ſolvit, atque explicat, ſubjunctis his verbis: ἥ οἱ ἤσκειν εἴρια καλά. *quæ ipſi lanas pulchras tractabat, atque elaborabat*. quaſi ſcilicet idem ſit dicere εἴρια κομεῖν, *lanas curare*, atque ἀσκεῖν, *tractare, & exercere*. Sciendum porrò eſt, illud, ἤσκειν εἴρια, *tractabat lanas*, veteres ſcribere cum τῷ ν vel poſt contractum per ſynæreſin verbum ἤσκει, *tractabat*. Videturque ſic dictum Jonicè, ut & alibi manifeſtum erit.

Sed

1. Ἀργὴς δὲ ἑανὸς, ὥσπερ καὶ κεραυνὸς, ὁ λευκὸς) Etymologici Magni Auctor: ἀργὸς, ὁ λευκὸς, ὁ λαμπρός. κλίνεται ἀργέτος. Ἑῷ δὲ καταχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Politus. Ἄργυρος, & ἀργύριον, *argentum*, ἀπὸ τοῦ ἀργὸς, *albus, candidus*. Salvinus.

2. καὶ ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμοῦ, τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα) Immo vero, ſi exactius loqui volumus, ἐπάργεμον αὐτὸ τὸ ἔχων ἀπὸ πάθος, τοῦ κοινῶς λεγομένου λευκώματος, quamvis epitheton ipſum laborantis oculi cum ipſo morbo quodammodo etiam confuderit Heſychius, in his verbis: Ἐπάργεμος, ἀποσκοτούμενος, ὁ νόσος ὀφθαλμῶν. Oculi morbos, λεύκωμα, ſeu ἄργεμος, aut ἄργεμον, & ἄργεμα. Inde, qui eo oculorum vitio laborant, ἐπάργεμοι. Ita rectè diſtinguendum. Non ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμοῦ· ſed ἐπάργεμος ὁ τοῦτο πάθος ὀφθαλμοῖς, ὁ ἄνθρωπος. Ἄργεμος, τὸ πάθος. Pollux: ἄργεμος, τὸ λεύκωμα· καὶ ὁ τοῦτ' ἔχων ἄνθρωπος, ἐπάργεμος. Etymologo dicitur ἄργεμον, τὸ κατὰ πάθος γινόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. Erotiano item ἄργεμον, πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωματῶδες, ὃ δὴ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις λευκωματ ... ὀνομάζειν. Heſychius: ἄργεμον, τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεύκωμα. Idem oculi vitium Heſychio, ἄργεμα. Ἀργέματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα. Inde igitur ἐπάργεμα, ὄμματα πεπηρωμένα. Diſertè Heſychius: ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ πεπηρωμένα ἀπὸ λευκωμάτων. Addidque idem Grammaticus, τουτέστι τὰ τυφλὰ, καὶ ἀφανιστικὰ ὅπως λεγόμενα. Sic Æſchylus non ſemel ἐπάργεμα dicit τὰ τυφλὰ, καὶ σκοτεινὰ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένων ἐπιχυμάτων. videlicet ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωμάτων. quod eſt a Græcis Magiſtris adnotatum. *Politus*.

3. ὥς που καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ) Euſtathius ad Odyſſeam pag. 1830. ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων· ἀφ' οὗ ἄργεμα, κατὰ Δίδυμον, τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνείαν τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, σαφῶς ἐστ' ἐπάργεμα. Locus eſt Æſchyli in Agamemnone:

καὶ φλογωπὰ ἀέναον,

... , σαφῶς ἐστ' ἐπάργεμα.

Ubi antiqua Scholia: ἐπάργεμα, τυφλὰ, ἐκ τοῦ ἀργὸν τὸ λευκόν. λεύκωμα νόσος γίνεται περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅστις ἀβλεψίαν ποιεῖ. διὰ τοῦτο γὰρ τὰ σκοτεινὰ φησὶν ἐπάργεμα, κατὰ ἀντίφρασιν ἀργὸν γὰρ λέγεται τὸ λευκόν. Ἄλλως. ἐπάργεμα κυρίως τὰ λευκωματώδη, παρὰ τὸ ἀργόν. Politus.

4. ὡς καὶ μάστιξ λέγεται φαεινή) Alibi Euſtathius: φαεινὴ δὲ μάστιξ, οὐ μόνον ἡ στιλπνὴ, ἀλλὰ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἡ λεπτὴ, ὡς τὰ φαεινὰ καὶ τὰ διαφαίνοντα. Politus.

5. κασσιτέρου ἐπίθετον ὁ ἑανὸς) quaſi ῥευστὸς, ὁ εὔρυτος, καὶ εὐδιάχυτος. Euſtathius alibi: κασσίτερος μὲν τοι ἑανὸς που, ὁ οἷον ῥευστὸς, ὡς εὔρυτος, καὶ ῥᾳδίως χυτός. Polit.

6. καὶ νῆμα δέ που ἀσκητὸν λέγει) Homerus: Νήματος ἀσκητοῖο. hoc eſt, ut exponit Scholiaſtes, ὡς οἷον ἐπιμελεστέρου, καλῶς γεγονότος. Polit.

7. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ἔρια κομεῖν, καὶ ἀσκεῖν) Etymologici Magni Auctor: ἐκ τοῦ ἔρος, καὶ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι. γίνεται εἰροκόμος ἡ τοῖς ἐρίοις ἐπιμελουμένη. Polit.

8. ἤσκειν ἔρια, μετὰ τοῦ ν γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἤσκεε) Etymologici Magni Auctor: Ἤσκειν ἔρια καλά. ἀντὶ τοῦ ἐργάζετο. τὸ ῥῆμα, ἀσκῶ· καὶ σημαίνει τὸ κατὰ τέχνην, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐργάζομαι. γίνεται ἐκ τοῦ ἀσκῶ, ὁ παρατατικὸς, ἤσκεον, ἤσκεεν, ἤσκει· καὶ τὸ ν, ἐφελκυστικόν ἐστιν ἐν τῷ ἔπει ... καὶ γίνεται ἤσκειν, καὶ κατὰ συναίρεσιν, ἤσκειν. Politus.

Digitized by Google

Sed id maximè, & alia ejus generis, explicata, & diſcuſſa ſunt in Commentariis ad Odyſſeam, ubi ſcriptum eſt de tertiâ perſonâ ἦν, *erat*, eo videlicet loci, quo de proco agitur Cteſippo. Τὸ ἔριον, *lanam*, ut Homerus acuat in antepenultimâ, ſimiliter atque τὸ λείριον, *lilium*; tamen poſteriorum temporum ſcriptores acuunt in penultimâ, per analogiam, atque ad exemplum aliarum vocum dactylicarum, quæ ſunt paroxytonæ: ita ut, quemadmodum dicitur τεῖχος τειχίον, *murus*, *parvus murus*; ſic dicatur ἔρος, ἐρίον, *lana*. Dicit autem καλὰ ἔρια, *pulchras lanas*, ad diſtinctionem earum lanarum, quæ dignæ nequaquam ſunt, ut curentur, aut carpantur. Alias porrò eſſe a pilis lanas, manifeſtiſſimè oſtendit Strabo. Præterquam quòd in confeſſo eſt, multò pilis nobiliores, ac præſtantiores eſſe lanas, ad conficienda inde indumenta, ut perſpicuè docet ipſa lanæ pulchritudo. Quod alibi, βάσκ' ἴθι, *vade*, *ito*, hoc loci Poëta dicit δεῦρ' ἴθι, *huc veni*, *huc age*, ubi ſic ait: Δεῦρ' ἴθ' Ἀλέξανδρός σε καλεῖ. *Huc age, Alexander te vocat*.

CXXVI. Illud, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ, καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, Κάλλεΐ τε ςίλβων, καὶ εἵμασιν. *Ille ipſe in thalamo, & tornatis lectis, tum pulchritudine ſplendens, tum veſtibus*, uſurpabitur de ſponſo, aut alioquin molli viro, & delicioſo. Δινωτοῖς autem intelligit, tornatis, aut torno factis. Δῖνος enim, tornus: ex quo etiam per metaphoram cœli δῖνος, *turbo*, apud Comicum. Ceterùm biſariam dici & δινῶ, δινήσω, *contorqueo*, *contorquebo*, *ſeu verſo*, *verſabo*, & δινῶ, δινώσω, *torno*, *tornabo*, paullò ante eſt declaratum. Quod ſequitur, οὐδ' ἂν φαίης, ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνδ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορὸν δὲ ἔρχεσθαι, ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν. *neque hunc dixeris a pugnâ, quam cum viro commiſerit, redire; ſed ad choream ire, aut a choreâ modò ceſſaſſe, ac reſidere*; id quoque per parœdiam, ſeu imitationem, in hominem quadrabit luxui deditum, ac deliciis diſſluentem: ſed interim tamen notat, ac perſtringit mollem illum, delicatumque Alexandrum, qui non dolet, neque ægrè fert ſemet ſuperatum; ſed amat more ejus, qui choream agit: poſtquam idem ipſe modico fortaſſis ſudore in prœlio perſuſus fuerat, ut ſaltator in choreâ, ubi ſanè, ut moris eſt, decet, a pulchritudine, & ſplendore veſtium nitere. Tales autem reliqui etiam filii Priami alicui poſtea referuntur, ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃς ἄριστοι. *mendaceſque, ſaltatoreſque, choreis celebrandis optimi*. Ubi vide, τὸ ψεῦσται, *mendaces*, idem eſſe, atque τὸ ἠπεροπευταί, *impoſtores*, *ac fallaces*. cujuſmodi dictus antea fuerat Alexander. Χορὸς autem nunc, *i. e. chorus*, *aut chorea*, neque eſt ſaltantium, aut tripudantium, multitudo, neque vero deſtinatus choreis agitandis locus, juxta illud: Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσί. *Pulſabantque chorum divinum pedibus*: ſed maximè id ipſum, quod fit in his iſtis choris, hoc eſt, tripudiare ipſum, ac

κατ' αὐτὸ, διευκρίνηται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, ὅπου περὶ τοῦ ἦν περὶ τοῦ τρίτου προσώπου ἐγράφη ἐν τοῖς κατὰ τὸν μνηστῆρα Κτήσιππον. Baſ. p. 325.
Τὸ δὲ ἔριον, Ὅμηρος μὲν προπαροξύνει, ὁμοίως τῷ λείριον· οἱ δὲ ὕστερον παροξύνουσι, πρὸς ἀναλογίαν ἑτέρων παροξυτόνων δακτυλικῶν λέξεων. ἵνα ᾖ, ὡς τεῖχος τειχίον, οὕτως ἔρος, ἐρίον. Καλὰ δὲ ἔρια, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ ἀξίων ἀσκήσεως. [1]Ὅτι δὲ διαφορά ἐστιν ἐρίων, καὶ τριχῶν, δηλοῖ καὶ ὁ Στράβων σαφέστατα. Ὡμολόγηται δὲ καὶ ἄλλως, εὐγενέστερα τριχῶν εἶναι τὰ ἔρια εἰς ἐνδύσεως μεταχείρησιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τῆς ἐρέας καλόν. Τὸ, βάσκ' ἴθι, ἐνταῦθα δεῦρ' ἴθι, λέγει ὁ Ποιητὴς, εἰπών· Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ.

ρκϛ'. Τὸ, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ, καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, κάλλεΐ τε στίλβων, καὶ εἵμασι, νυμφίῳ, ἢ ἄλλως τρυφῶντι ἀνδρὶ ἐπιλεχθήσεται. Δινωτοῖς δὲ λέγει, τοῖς τορνωτοῖς. δῖνος γὰρ ὁ τόρνος· ἐξ οὗ μεταφορικῶς καὶ [2]οὐρανοῦ δῖνος παρὰ τῷ Κωμικῷ. Ὅτι δὲ διχῶς λέγεται καὶ δινῶ δινήσω καὶ δινῶ δινώσω, πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. Τὸ δὲ ἑξῆς, οὐδ' ἂν εἴποις, ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνδ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορὸν δὲ ἔρχεσθαι, ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, παρῳδηθήσεται μὲν καὶ αὐτὸ εἰς ἄνδρα τρυφῇ κάτοχον· κωμῳδεῖ δὲ ἴσως τὸν τρυφερὸν Ἀλέξανδρον, ὃς οὐ λυπεῖται, ὡς ἡττημένος, ἀλλὰ ἐρᾷ, ὡς χορευτής· μικρόν τι τάχα ἐνιδρώσας τῇ μάχῃ, ὡς καὶ ὁ χορευτὴς τῷ χορῷ, ἔνθα πρέπον ἐστὶν, ὡς εἰκὸς, καὶ τὸ στίλβειν κάλλεϊ, καὶ εἵμασι. Τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ῥηθήσονταί που Πριαμίδαι, ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, [3]χοροιτυπίαις ἄριστοι. Ἔνθα ὅρα τὸ ψεῦσται ταυτὸν ὂν τῷ, ἠπεροπευταί. ὁποῖος πρὸ τούτου ἐῤῥέθη Ἀλέξανδρος. Χορὸς δὲ νῦν, [4]οὔτε τὸ χορευτικὸν πλῆθος, οὐδὲ μὴν ὁ ὑποκείμενος τοῖς τοιούτοις τόπος, κατὰ τὸ, [5]Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· [6]ἀλλὰ μάλιστα τὸ κατὰ τοὺς τοιούτους χοροὺς ἔργον, ὅπερ ἐστὶ τὸ

1. Ὅτι δὲ διαφορά ἐστιν ἐρίων, καὶ τριχῶν, δηλοῖ καὶ ὁ Στράβων) Strabo cum variis locis ab ἐρίων præſtantiâ, & bonitate, ſuâ in Geographiâ commendet, tum ἐρίων, καὶ τριχῶν differentiam inde etiam ſatis declarat, quòd ἐν τῇ Γαδαρίδι aquam quamdam e lacu deterrimam eſſe referat, quam ſi deguſtent τὰ κτήνη, τρίχας amittant. Verba hæc Strabonis: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Γαδαρίδι ὕδωρ μοχθηρὸν λιμναῖον, οὗ τὰ γευσάμενα κτήνη, τρίχας, καὶ ὁπλὰς, καὶ κέρατα ἀποβάλλει. Non dicit hic Strabo ἔρια, ſed τρίχας. Τρίχας namque τῶν κτηνῶν· ἔρια τῶν προβάτων. Ideo Strabo τοῖς κτήνεσι τρίχας dat, non ἔρια. Politus.

2. οὐρανοῦ δῖνος παρὰ τῷ Κωμικῷ) Comicus Nubibus:
Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτούς; οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;
Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.
Scholiaſta: καὶ τοῦτο ἐσκωμμένον παρὰ τοῖς Φυσικοῖς. φησὶ, δίνησις ὁ αἰθέριος. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγόρου λαμβάνει. Polit.
δῖνος. δῖνα. vertex. turbo. Salvin.

3. χοροιτυπίαις) χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. Polit.

4. οὔτε τὸ χορευτικὸν πλῆθος, οὐδὲ μὴν ὁ ὑποκείμενος τοῖς τοιούτοις τόπος) Suidas: Χορὸς, καὶ οἱ χορευταί, καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ σύστημα τῶν χορευτῶν. Virgilius de Helenâ: *Illa chorum ſimulans*. Servius *chorum ibi intelligit multitudinem in ſacro collectam*. Politus.

5. Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν) ἐπλήξαν, ἐκρουον. Polit. πλήσσοντο χορόν. Horat. *Nunc eſt bibendum; nunc pede libero Pulſanda tellus*, Salvinus.

6. ἀλλὰ μάλιστα τὸ κατὰ τοὺς τοιούτους χοροὺς ἔργον) Servius ad Virgilianum illud:
Omnis quam chorus, & ſocii comitentur ovantes:
Chorus propriè eſt convivium canens, atque ſaltans. itemque ad illud: *Exercet Diana choros*: hæc Servius: *Hoc non ad comparationem pertinet, ſed eſt poetica deſcriptionis evagatio, quod chori nec perſonis hic, nec locis congruunt. Saltantium enim, & cantantium dicuntur*. Politus.

τὸ χορεύειν. Σημείωσαι δὲ καὶ νῦν τὸ καθίζειν, ἀντὶ τοῦ καθίζεσθαι ληφθέν. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. ὥστε καὶ αὐτοπαθὲς ῥῆμά ἐστι ποτὲ, ὡς καὶ προείρηται, τὸ καθίζειν, καὶ οὐκ ἀναγκαίως ἀεὶ δηλοῖ τὴν εἰς ἄλλον ἐνέργειαν. οἷον, ἐκάθισεν ὁ δεῖνα ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ τὸν δεῖνα. καὶ ὡς ὁ Ποιητὴς πρὸ μικροῦ ἔφη, ἄλλους μὲν κάθισον. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς μαστροποῦ Ἀφροδίτης, ὡς ἐῤῥέθη, λαληθέντα τῇ Ἑλένῃ, οὐ μόνον εὐοδοῦσι τὴν μετ' ὀλίγα κειμένην φιλοτήσιον εὐνὴν τοῦ Πάριδος, ὡς κάλλει στίλβοντος, καὶ τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ καὶ τῇ μυθικῇ ἁρπαγῇ τοῦ Πάριδος ἐκ μέσου μονομαχίου, οἰκειοῦνται. Ἡ γὰρ θείως ἁρπάξασα, εἶχε δῆθεν διαθέσθαι τὸν Πάριν καλὸν, καὶ λαμπρὸν, ὡς εἰ καὶ ἐκ πανηγύρεως ἐπανῆλθεν. Τὸ, περικαλλέα δειρὴν, στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα, περὶ Ἀφροδίτης μὲν λέγεται· ἔστι δὲ καὶ ἁπλῶς γυναικὸς καλῆς ἔπαινος. Κεκαλλώπισται δὲ τὸ ῥητὸν ἐπιτηδὲς [1] παρίσοις τρισὶν, ὡς πανηγυρικόν.

ac ſaltare, ſeu choreas ducere. Quin etiam nunc obſerva, accipi τὸ καθίζειν pro καθίζεσθαι, *ſedere*. ut & paullò poſt, cum ait: ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, pro ἐκάθητο. *ubi ſedebat Helena*. Quapropter verbum eſt per ſe aliquando, ſuâque naturâ, paſſivæ, ſeu reciprocæ ſignificationis, ut ſupra etiam notatum eſt, τὸ καθίζειν, *ſedere, ſeu in ſede ſemet collocare*; neque id ſemper neceſſariò actionem in alium ſignificat. ut ſi, exempli gratiâ, dixeris: ἐκάθισεν ὁ δεῖνα ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ τὸν δεῖνα. *Unus aliquis regio in ſolio alterum quemquam ſedere fecit, ſeu collocavit*. atque ut Poëta paullò ante eſt locutus, ἄλλους μὲν κάθισον. *Ceteros quidem ſedere facito*. Rurſus ſciendum eſt, verba ipſa, ut dictum eſt, lenocinantis Veneris ad Helenam non munire modò viam ad eum, quem paullò poſt narrat Poëta, redintegrandi amoris cauſâ, concubitum Paridis, quippe qui a pulchritudine ſplendeat, & Helenæ; ſed etiam appoſita eſſe, & percommoda ad raptum hunc fabuloſum Paridis ex medio ſingulari certamine. Quæ enim divinitus rapuit, ea ſcilicet poterat hunc ipſum Paridem pulchrum, ac ſplendidum reddere, tamquam ſi ille ex celebri, ſolemnique feſto reverſus fuiſſet. Τὸ, περικαλλέα δειρὴν, στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα, *perpulchrum collum, pectoraque deſiderabilia, & oculos fulgentes*; quum dicatur id de Venere; tamen in genere commendatio eſt mulieris pulchræ: eaque ipſa commendatio, tamquam generis laudativi, de induſtriâ tribus comparibus membris exculta eſt, atque exornata.

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Ἦ πῇ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων
Ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς,
Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας, ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης,
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους,
Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον·
Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)
Κείνου πορσανέουσα λέχος. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Rom. p 429. Πᾶσαι μωμήσονται. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·
Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων, καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.

Miſera, quid me hic cupis decipere?
An in aliquam me ulteriùs urbium benè habitatarum
Abduces, aut Phrygiæ, aut Mæoniæ amabilis,
Siquis tibi & illic amicus articulatè loquentium hominum?
Propterea quòd nunc divo Alexandro Menelaus
Victo, vult odioſam me domum reducere;
Ideo nunc etiam ad ſtruendos dolos adveniſti?
Ito, eique aſſideto, deorumque viis valedicito;
Neque umquam pedibus ipſa tuis in cælum revertaris:
Sed perpetuò juxta illum ærumnas perferto, eumque ſervato,
Donec te ille aut uxorem faciat, aut certè ancillam.
Ego verò illuc non veniam (indignum enim id eſſet)
Lectum illius ornatum. Enim verò Troades me poſtea
Omnes vituperabunt. Fero ſanè animo dolores immenſos.
Verùm illam irata allocuta eſt diva Venus:
Ne me irrites, miſella, ne, ſi iraſcar, te deſeram,
Tantoque te odio proſequar, quàm nunc mirificè te amo,
Et in medio utrorumque odia pernicioſa ſtruam
Trojanorum, & Danaorum: tu verò malo fato pereas.

ρκζʹ. Ψεκτικὸν ἀπατητικῆς γυναικὸς τὸ, Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Ἑλένη δὲ τοῦτο πρὸς τὴν μυθικὴν Ἀφροδίτην λαλεῖ, μαστροπεύουσαν αὐτὴν, χάριν Ἀλεξάνδρου. Ἔνθα δηλοῖ ὁ Ποιητὴς, καὶ ὡς ἠδύνατό τις πλάσαι τὴν Ἑλένην, ὥσπερ εἰς Τροίαν, οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ ἐκεῖθεν ἁρπαγῆσαν, ἢ ἀπαχθῆσαν. Ἐπάγει γὰρ ἡ Ἑλένη· Ἦ πῇ με προ-
Baſ. p. 326. τέρων, ἤτοι τῶν προσωτέρω πολίων ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς, [2] εἴ τίς τοι κἀκεῖθι, καὶ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ, ὅτι [3] γράφεται καὶ, ἢ πῇ με προτέρω, δίχα τοῦ ν, καὶ δηλοῖ τὸ, πορρωτέρω που τῶν Φρυγιακῶν πόλεων. Φρυγίας δὲ μέμνηται κἀνταῦθα τῆς πορρωτέρω, καὶ μεγάλης, οὐ μὴν τῆς μικρᾶς, περὶ ἣν καὶ ἡ Τροία ἢ τὴν

CXXVII. Ad ſubdolæ, fraudulentæque mulieris reprehenſionem appoſitum eſt illud: Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; *Infelix, quid me hic cupis decipere?* Quibus Helena verbis ad fabuloſam illam Venerem utitur, dum hæc ipſa, Alexandri gratiâ, lenæ munere fungeretur. Ubi apertè oſtendit Poëta, penes unum aliquem fuiſſe, ut Helenam, ſicuti ad urbem Trojam; ſic etiam aliò inde raptam, aut abductam, comminiſceretur. Subdit namque Helena: Ἦ πῇ με προτέρων, videlicet τῶν προσωτέρω πολίων ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς, εἴ τίς τοι κἀκεῖθι, &c. *An in aliquam me ulteriorum, ſive ulteriùs poſitarum urbium, abduces, aut Phrygiæ, aut Mæoniæ amabilis, ſiquis fortè & illic*, &c. Sciendum autem eſt, ſcriptum etiam eſſe, ἢ πῇ με προτέρω, *an in aliquam me ulteriùs*, ſine τοῦ ν, itaque ſignificari longiùs, atque ulteriùs in unam aliquam urbium Phrygiæ. Phrygiæ hîc meminit ulterioris, & Magnæ; non verò Parvæ Phrygiæ, ubi Troja, qua in

1. παρίσοις τρισὶν, ὡς πανηγυρικόν) Hæc iſocola ſpectant ad formam illam dicendi, quæ γλαφυρότης, ſeu venuſtas & elegantia appellatur. *Salvinus*.

2. εἴ τίς τοι κἀκεῖθι) Ceteri codices Homerici, εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι. Politus. ΚΑΙΚΕΙΘΙ. idem eſt ac κἀκεῖθι. veteres enim τὸ ι adſcribebant, non ſubſcribebant. *Salvinus*.

3. γράφεται καὶ, ἢ πῇ με προτέρω, δίχα τοῦ ν) ut in Codice meo membraneo, & in editione Florentinâ. *Politus*.

in urbe Helena nunc verſatur. Porro autem Μηονίην, *Meoniam*, etiam nunc Lydiam intelligit: eademque appellata eſt Μαιονία, *Mæonia*, a quodam Mæone, vel Meone, ut in Catalogo dictum eſt. Amabilem eam vocat, ob ubertatem, & opulentiam regionis. quod & proditum eſt a Dionyſio Periegetâ. Quin & ipſam Lacedæmonem paullò poſt Paris amabilem vocat, non ſolùm quia Lacedæmon beatâ rerum copiâ affluebat, ut antea explicatum eſt; ſed etiam quia amabilem illam Helenam protulerat. Manifeſtum eſt, Poëtam hoc loci, non agnationis, aut affinitatis ſignificatione; ſed pro communi conſuetudine, uſurpare τὸ φίλος, *charus, ſeu amicus*, ubi ſic ait: εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων. *ſiquis tibi & illic amicus articulatè loquentium hominum*. Videlicet, ſi illic etiam, o Venus, charum tibi, atque in deliciis unum aliquem de Phrygibus, aut de Meonibus habueris, ut hoc loci Trojanum hunc Alexandrum.

CXXVIII. Atque hic ipſa ſemet Helena quodammodo collaudat, tamquam perilluſtrem, & amore dignam, ſi ſic ipſam Venus, veluti pretioſum nimirum, & magnifaciendum donum, ad eos tranſmittit, quos amore, & benevolentiâ proſequitur. Quin etiam graviter Veneri lenocinium exprobrat. Verùm illa ex adverſo reponit id, quod per parœdiam, atque imitationem dixerit, quicumque, poſtquam amicitiæ conciliandæ intervenit, eam rurſus amicitiam dirimere, ac diſſolvere meditatur. *Ne me irrites, miſella, ne te ego irata deſeram, tantoque te odio proſequar, quàm nunc mirificè amo, atque in oculis fero, & inter utraſque odia perniciaſa ſtruam. tu verò malo fata diſpereas*. Verè enim tenuiſſimo, ut ita dicam, filo fortuna ejus appenſa erat, hoc ſcilicet, quòd vultu, dearum ſimilis videretur, & idcirco venuſtate excelleret. qua quidem venuſtate labente, ac deficiente, nihil ampliùs cauſſæ eſſe poterat, cur contentioſâ æmulatione de eâ decertaretur: quum præſertim in urbe Trojâ pauciſſimos amatores ſui haberet, ut in libro ω manifeſtè apparet; ac fortaſſis etiam ſimiliter apud Græcos. Sciendum autem eſt, τὼ, τώς, videlicet οὕτως, *ſic, ita*, exemplum extare etiam apud Sophoclem, in illis verbis: τὼς αὐτοσφαγεῖς ὄλοιατο. *Sic ſuâ ſe manu interimentes, diſpereant*, indeque, rejectâ per apobolen litterâ τ', fieri τὸ ὥς, *ſic*. quæ & ipſa vox eſt oxytona, ſimiliter atque τὸ καθώς, *ſicuti*. Atque hoc etiam loci ipſa ſibi Helena maledicit, quum ipſa ſemet στυγερὴν appellet, videlicet μισητὴν, aut φρικτὴν, *odioſam, inviſamque, aut horribilem*. Has enim habet ſignificationes verbum στυγεῖν, *odiſſe, ſeu exhorreſcere*, ut multis in locis fit manifeſtum. Sic enim ait: Οὕνεκα δὴ Μενέλαος νικήσας, ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. *Quoniam verò Menelaus, utpote qui victor evaſit, vult inviſam me, ſive horribilem, domum abducere*. Ubi vide, an idem prorſus ſit Helenam στυγερὴν, *horribilem*, dicere, & ῥιγεδανὴν, *rigere alios præ horrore facientem*; & an ex eo, quòd ipſa eſt στυγερὴ, *horribilis*, factum etiam ſit, ut dicatur eadem ῥιγεδανὴ, *apta ad rigorem, algoremque inducendum*. quandoquidem qui in hiſtoriis eſt, fons Stygius, ſummè frigidus traditur, & talis, ut ῥιγεῖν, *rigere præ algore*, eum faciat, qui in eo fonte laverit. Itemque Styx in fabulis Plutonia ſimul cum tartaro perſrixit, atque obriguit: a quo etiam, juxta vete-

Tom. II.

ἢ τὴν Ἑλένην ἄρτι ἔχουσα. Μηονίην δὲ καὶ νῦν τὴν Λυδίαν λέγει, ἣ δ' αὐτὴ, καὶ Μαιονία ἐλέγετο, ἀπό τινος Μαίονος, ἢ Μήονος, ὡς καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ ἐῤῥέθη. Ἐρατεινὴν δὲ φησιν αὐτὴν, διὰ τὸ τῆς χώρας εὔδαιμον, [1] ὃ καὶ ὁ Περιηγητὴς ἱστορεῖ. Καὶ τὴν Λακεδαίμονα δὲ μετ' ὀλίγα ἐρατεινὴν ὁ Πάρις ἐρεῖ, οὐ μόνον διότι εὐδαίμων ἡ Λακεδαίμων, ὡς προείρηται, ἀλλὰ καὶ διότι τὴν ἀξιέραστον Ἑλένην ἤνεγκεν. Φανερῶς ἐνταῦθα τὸ, φίλος, ὁ Ποιητὴς οὐ συγγενικῶς, ἀλλὰ κατὰ κοινὴν συνήθειαν, λέγει, ἐν τῷ, Εἴ τίς τοι κακεῖ φίλος μερόπων ἀνθρώπων. ἤγουν ἐὰν καὶ ἐκεῖ, ὦ Ἀφροδίτη, φιλητῶς ἔχῃς τινὰ Φρυγὶ, ἢ Μήονι, ὡς ἐνταῦθα τῷ Τρωῒ Ἀλεξάνδρῳ.

ρκη. Ἑαυτὴν δέ πως ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη ἐπαινεῖ, ὡς λαμπρὰν, καὶ ἀξιέραστον, εἴπερ οὕτως αὐτὴν ἡ Ἀφροδίτη τοῖς φιλουμένοις διαπέμπεται, ὡς λόγου δηλονότι ἀξίαν δωρεάν. Σεμνῶς δὲ καὶ μαστροπείαν τῆς Ἀφροδίτης καταλαλεῖ. Ἐκείνη δὲ ἀντιλαλεῖ, ὅπερ καὶ πᾶς ἂν εἴποι, παρῳδήσας, ὁ μεσιτεύσας μὲν φιλίαν, καταλῦσαι δὲ αὖθις αὐτὴν μελετῶν. Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. Τῷ ὄντι γὰρ λεπτοτάτου μίτου, ὡς εἰπεῖν, ἐξεκρέματο αὐτὴ ἡ τύχη. τοῦ θεαῖς εἰς ὦπα ἐοικέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαφρόδιτος εἶναι. οὗ ἀπολειπομένου, οὐκέτ' ἂν ἦν περιμάχητος κατὰ ζῆλον φιλόνεικον· ἄλλως τε καὶ ἐν Τροίᾳ, ὀλιγίστους ἀρχοῦσα τοὺς φιλοῦντας, καθὰ ἐν τῇ ω ῥαψῳδίᾳ δηλοῦται· τυχὸν δὲ ὁμοίως καὶ παρὰ Ἕλλησιν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, [2] τώς, ἤγουν οὕτως, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, τὼς αὐτοσφαγεῖς ὄλοιατο. ἐκ δὲ τούτου, ἀποβολῇ τοῦ τ', γίνεται τὸ ὥς· ὀξυνόμενον καὶ αὐτὸ ὁμοίως τῷ καθώς. Καὶ ἐνταῦθα ἑαυτῆς ἡ Ἑλένη καταλέγει, στυγερὴν ἑαυτὴν ἀποκαλοῦσα, ἤγουν μισητὴν, ἢ φρικτήν. Ταῦτα γὰρ δηλοῖ καὶ τὸ στυγεῖν ῥῆμα, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Φησὶ γάρ· οὕνεκα δὴ Μενέλαος νικήσας, ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδε ἄγεσθαι. Ὅρα δὲ, εἰ ταυτὸν στυγερὴν Ἑλένην εἰπεῖν, καὶ ῥιγεδανήν· καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ στυγερῆς [3] πεπόρισται ἡ ῥιγεδανή. ἐπεὶ καὶ ἡ ἱστορουμένη [4] πηγαία Στὺξ, ψυχροτάτη παραδίδοται, καὶ οἵα ποιεῖν ῥιγοῦν τὸν εἰς αὐτὴν βάψαντα, καὶ ἡ κατὰ τὸν μῦθον δὲ Πλουτώνιος Στὺξ τῷ ταρτάρῳ συγκατέψυκται· ἀφ'

οὗ,

1. ὃ καὶ ὁ Περιηγητὴς ἱστορεῖ) Mæoniam ϑάλος ἔδος dicit Periegeta. Euſtathius ad Periegetam: μετὰ τοὺς Ἴωνας οἱ Μῄονες, οὓς ὁ Ὅμηρος μέμνηται, ἤγουν οἱ Λυδοὶ, ἐπ' ἀνατολὰς, ἔθνος χώρης ἀγαθῆν οἰκεῖν, καὶ πολυαργυροτάτης, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Polit.

2. τώς, ἤγουν οὕτως) καὶ γίνεται ἀφαιρέσει τοῦ τ ὥστε. Heſychius: τώς, οὕτως, ὁμοίως. Politus.

3. πεπόρισται ἡ ῥιγεδανή) l. πεπόρισται. Polit.

4. πηγεμαία Στὺξ) l. πηγαία Στὺξ. Polit.

ἐ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ τὸ ταρταρίζειν ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων λέγεται.

ρκθ΄. Πιθανολογῶν ὁ Ποιητὴς τὴν τῆς Ἑλένης ἄρτι μέλλουσαν ἄφιξιν εἰς τὸν Πάριν, πλάττει αὐτὴν σφοδρῶς τῇ Ἀφροδίτῃ προσφερομένην, κἀκείνην αὖθις χολουμένην, καὶ ἀπειλοῦσαν τὰ προσεχῶς ῥηθέντα. ἐφ' οἷς ἡ Ἑλένη θροηθεῖσα, πείθεται ἀπελθεῖν, ἔνθα καλεῖται. Φησὶ γοῦν ἡ μὲν Ἑλένη οὕτω, ἐπέκεινα τῶν προῤῥηθέντων· Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον· ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, εἰσόκε σε ἢ ἄλο-
Rom. p.430. χον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη) κείνου πορσυνέουσα λέχος. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω πᾶσαι μωμήσονται. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Ἑλένης· ἡ δὲ Ἀφροδίτη χολωσαμένη, μή μ' ἔρεθε, φησὶ, σχετλίη. καὶ ἑξῆς, ὡς προγέγραπται. Καὶ ὅρα, ὡς καὶ νέμεσιν ὑφορᾶται ἡ καλὴ Ἑλένη, καὶ ἄχθεσθαι πολλὰ λέγει, ἐφ' οἷς κακῶς ἔπραξε· καὶ ὅτι νέμεσιν εἶναι ὑπογράφει, τὸν ἐκ πάντων δίκαιον μῶμον. Τὸ δὲ δολοφρονεῖν, ταυτὸν τῷ ἠπεροπεύειν. ὃ πρὸ βραχέων τῆς Ἀφροδίτης ἡ Ἑλένη κατηγόρησε. Τὸ δὲ, ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, καὶ τὸ, ὀΐζυε, μεμέρισται, τὸ μὲν, πρὸς τὸ, ἕως ἄλοχόν σε ποιήσεται· τὸ δὲ, πρὸς τὸ, ἢ ὅγε δούλην. Ἀλόχῳ μὲν γὰρ, τὸ παρακαθῆσθαι τῷ ἀνδρί· δούλης δὲ, τὸ περὶ τὸν δεσπότην ὀϊζύειν, ὅ ἐστι κακοπαθεῖν.

ρλ΄. Τὸ δὲ ἀπόειπε, Ὅμηρος μὲν αἰτιατικῇ συντάσσει, λαβὼν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἀπόφαθι. ὁ δὲ γράψας, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, ἐπὶ ἑτεροίου σημαινομένου τὴν λέξιν εἴληφε. Τὸ δὲ, μὴ πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, θεῶν ἀπόειπε κελεύθους, ὥσπερ καὶ τὸ, φύλασσε, τοῦ, ὀΐζυε. Ἔστι δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ὑποστρέψειας ἀντὶ προστακτικοῦ, σχηματισθὲν ἀνομοίως τῷ ἧσο, καὶ ἀπόειπε, καὶ ὀΐζυε, καὶ φύλασσε, διὰ ποικιλίαν φραστικήν. Τὸ δὲ Ὄλυμπον, ἐλλιπὲς προθέσεως, ἵνα ᾖ εἰς Ὄλυμπον. Τὸ δὲ, ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην, ἔστιν εὑρεῖν παρῳδηθὲν πρός τινος τῶν ἀρχαίων Μυστῶν φαύλως, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐκφανῶς εἴποι τις πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀκροατήν. Τὸ δὲ, κεῖσε οὐκ εἶμι, κείνου πορσυνέουσα λέχος, ἐν τοιούτῳ δηλαδὴ καιρῷ, σεμνῶς εἴρηται. Δῆλον γὰρ, ὅτι πορσύνειν λέχος, τὸ

veteres, τὸ ταρταρίζειν, *frigore tartareo contremiſcere*, de iis dicitur, qui nimio frigore rigent, ſeu perfrigeſcunt.

CXXIX. Poëta, ut veriſimile reddat, quod eſt narraturus, confeſtim nunc Helenam profectam eſſe ad Paridem, eam fingit acriùs, atque acerbiùs in Venerem invehi; illamque contra indignatione ſuccendi, & eas minas, quæ proximè expoſitæ ſunt, intendere. Quibus Helena minis perturbata, ac perculſa adducitur tandem, ut eò, quo vocatur, accedat. Sic enim loqui pergit Helena, poſt ſuperiora illa verba, quæ referebamus: *Ideo etiam nunc ad ſtruendos dolos huc adveniſti? Ito, eique aſſideto, deorumque viis valedicito; neque unquam pedibus ipſa tuis in cœlum revertaris; ſed perpetuas juxta illum ærumnas perferto, ipſumque ſervato, donec te ille aut uxorem faciat, aut certè ancillam. Ego verò non illuc veniam (ſiquidem indignum id eſſet, neque ullo modo ferendum) ad lectum illius ornandum. Enim verò Troades me univerſæ poſtea vituperabunt. Dolores profectò animo immenſos perfero.* Hæc Helena. At Venus indignata, iræque ardore ſuccenſa: *ne me irrites*, inquit, *miſella*, &c. ut ſupra ſcriptum eſt. Ac vide, ut pulchra illa, ac venuſta Helena Nemeſin, ſeu juſtam ultionem, reformidat, & multùm ſeſe angi, cruciarique animo ob improbè, & perverſè facta affirmat; itemque ut juſtam ultionem, ſeu Nemeſin breviter deſcribit, ac definit, juſtam ab omnibus reprehenſionem, injuſtamque notam infamiæ. Τὸ δολοφρονεῖν, *dolos ſtruere, fraudes inſtruere, ac cogitare*, idem eſt, atque τὸ ἠπεροπεύειν, *decipere, ſeu circumvenire*. quod paullò ante Helena Veneri crimen objecerat. Illud, ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, *ito, eique aſſideto*, & illud, ὀΐζυε, *ærumnas perferto*, ita diviſa ſunt, ac diſtributa, ut illud prius ſpectet ad illa verba, ἕως ἄλοχόν σε ποιήσεται, *donec uxorem te faciat*; alterum verò ad ſequentia: ἢ ὅγε δούλην. *aut ille certè ancillam*. Uxoris namque eſt, aſſidere marito ſuo; ancillæ verò, circa dominum ſuum ὀϊζύειν, *ærumnas perpeti*, hoc eſt, defatigari, divexarique laboribus.

CXXX. Τὸ ἀπόειπε, *abnega, ac recuſa*, Homerus conſtruit cum accuſativo, quippe qui vocem hanc acceperit pro ἀπόφαθι, *abnue, renue*. Verùm is, qui ſcripſit, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, *miſera ſuccubui dolori, vel præ dolore vox me defecit*, in alio prorſus ſignificatu vocem hanc accepit. Quod ait, μὴ πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, *neque pedibus ipſa tuis in cœlum revertaris*, valet ad explicandum, quid ſit τὸ, θεῶν ἀπόειπε κελεύθους, *deorum vias abnega*. quemadmodum etiam τὸ φύλασσε, *ſervato, ac cuſtodito*, lucem affert verbo, ὀΐζυε, *ærumnas perferto*. Eſt autem hoc loci τὸ ὑποστρέψειας, *pedem referas, ſeu revertaris*, loco Imperativi. Namque, ad locutionis varietatem, diſſimili id formâ prolatum eſt, atque τὸ ἧσο, *ſedeto*, & ἀπόειπε, *abnegato*, & ὀΐζυε, *ærumnas perferto*, & φύλασσε, *ſervato*. Τὸ, Ὄλυμπον, *Olympum*, defectum habet præpoſitionis, ita ut ſit, εἰς Ὄλυμπον, *in Olympum*. Verba illa, ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην, *aut ille uxorem faciat, aut certè ancillam*, invenire eſt a quodam veterum myſtarum, eorum videlicet, qui loqui amant per myſteria, aliò per parodiam tranſlata, improbè profectò, eoque ſenſu, quem nemo unus apertè ad auditorem ſuum protulerit. Τὸ, κεῖσε οὐκ εἶμι, κείνου πορσυνέουσα λέχος. *Non ego equidem illuc ibo, lectum illius ornatura*, hoc nimirum tempore; graviter dictum eſt, atque honeſtè. Conſtat enim, πορσύνειν λέχος, *ornare, & parare lectum*,

Digitized by Google

ctum, idem eſſe, atque τὸ συγκοιτάζεσθαι, *concumbere*: quum ſimili modo id dictum ſit, atque illud: ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. *lecto mea accurrentem*. Alii autem ſcribunt, πορσανέουσα λέχος, *paratura lectum*, tamquam a verbo πορσαίνω, *paro*. Verba ambo Poëtica, & ſignificant præbere, & apparare, ſive inſtruere, tamquam a verbo πόρω πόρσω, *præbeo, præbebo*. Et ſic etiam verbum Poëticum eſt τὸ, ὀΐζυε, *ærumnas perfer*, ab ὀϊζύω, *ærumnas perfero, ſeu perpetior*, ex quo ὁ ὀϊζυρὸς, *ærumnoſus, ſeu calamitoſus*. ut ὁ ἰσχυρὸς, *robuſtus*, ex ἰσχύω, *robuſtus ſum, ſeu viribus valeo*. Ceterùm obſervá, ut Helena per commata, ſeu inciſa, loquitur, præ excandeſcentiâ animi, quæ orationis tenorem ut plurimùm incidit. Itaque ferè ſeſe habet Veneris ad eam comminatio.

Sic dixit. Timuit verò Helena Jove progenita:
Et ivit peplo operta candido, ac ſplendenti
Tacitè, cunctaſque Troadas latuit. Præibat autem dea.
Ubi verò ad Alexandri domum perpulchram venerunt,
Tum ancillæ celeriter ad ſua munera converſæ ſunt.
Sed illa in altum thalamum ivit, mulierum nobiliſſima,
Ergo ſellam prehenſam riſûs amans Venus
Ex adverſo Alexandri depoſuit, quam ipſa dea tulerat.
Ibi ſedit Helena Jovis Ægiochi filia,
Oculos avertens, maritumque increpavit his verbis:
Veniſti ex pugnâ. Utinam ibi periiſſes,
Interfectus a forti viro, qui meus prior maritus erat!
Certè quidem antea gloriabaris, belligero Menelao
Tuâ vi, & manibus, & haſtâ, te eſſe præſtantiorem.
Sed ito nunc, provoca bellicoſum Menelaum,
Pugnet ut rurſus contra te. Verum te ego
Quieſcere jubeo, neque cum flavo Menelao
Ex adverſo prælium inire, & pugnare
Stultè, ne forte mox ab ipſo haſtâ proſternaris.
Hanc autem Paris his viciſſim verbis excepit:
Ne meum, mulier, acerbis conviciis animum inceſſas.
Nunc enim Menelaus vicit ope Minervæ.
Sed illum rurſus ego. Nam dii adſunt & nobis.
Quare age, in gratiam redeamus concumbendo.
Non enim umquam meam ſic amor mentem complexus eſt,
Ne tunc quidem, cum primum, te ex Lacedæmone amabili
Raptâ, navigabam marinis per mare navibus,
Et in Cranae inſulâ tecum mixtus ſum amore, & concubitu;
Ut te nunc amo, & me tui dulce deſiderium capit.

CXXXI. Τὸ, κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, quas quidem voces ſupra explicavimus, ideſt, *cooperta peplo candido fulgenti*, contra ſeſe habet, atque τὸ, ἀνασχομένη, *ſuſtollens*, quod ſignificat τὸ, ἀνατείνασα, *ſurſum extendens, ſeu levans*. Fuerit autem κατασχέσθαι ἑανῷ, *teneri, ſeu cooperire peplo*, idem atque genas obtegere, more Penelopes in Odyſſeâ, quæ vittas ante genas habebat. ita ut, quemadmodum τὸ ἀνασχεῖν ἥλιον, *oriri ſolem*, & τὸ κατασχεῖν, *occidere*, inter ſeſe opponuntur; ſic etiam τὸ ἀνασχέσθαι κρήδεμνον, *ſurſum tollere velamentum*, ut retegatur videlicet, & veluti reſplendeat vultus, oppoſitâ ratione ſeſe habeat, atque τὸ κατασχέσθαι, *continere, ſeu cohibere*, videlicet veluti ſub tenebris occulere. Ancillarum feſtinationem, ac ſtudium declarat illud: Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. *Famulæ deinde celeriter ſua ad munera verſæ ſunt*. Quemadmodum κούρη Βρισῆος, *puella Briſis*, dicta eſt ejus ſimpliciter filia; ita & hoc loci Helena, κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο, *puella Jovis Ægiochi*. quod paullò ante aliter expreſſerat, cum dixit: Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα. *Helena Jove nata*. Helena ad Alexandrum: *veniſti*, inquit, *ex pugnâ*, &c. Ubi omnia prorſus proſequitur, appoſitè ad humanos mores. Ille verò non per mendacium modò ſemet ei excuſat, tamquam & ipſe, perinde ut fratres, mendax, quippe qui, Minervæ auxilio atque ope, victoriam a Menelao, ſtetiſſe profiteatur (ipſe enim maximè Veneris auxilio eſt ſervatus) ſed etiam turpiter, atque

1. Ὥς σεο νῦν ἔραμαι) Eadem Homerus alibi Jovem loquentem facit, quum Junonis amore æſtuabat. *Salvinus*.

τὸ συγκοιτάζεσθαι· πρός τινα ῥηθὲν ὁμοιότητα τοῦ, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Γράφεται δὲ καὶ, πορσανέουσα λέχος, ὡς ἀπὸ τοῦ πορσαίνω ῥήματος. Ποιητικὰ δὲ καὶ ἄμφω, καὶ δηλοῦσι τὸ παρέχειν, καὶ εὐτρεπίζειν, ὡς ἀπὸ τοῦ πόρω πόρσω. Οὕτω δὲ Ποιητικὸν καὶ τὸ, ὀΐζυε, ἀπὸ τοῦ ὀϊζύω, ἐξ οὗ ὁ ὀϊζυρός. ὡς ὁ ἰσχυρὸς ἐκ τοῦ ἰσχύω. Σημείωσαι δὲ τὰ τῆς Ἑλένης κομματικῶς λαληθέντα, διὰ θυμὸν, ὃς εἴωθε κόπτειν τὸν ἐν λόγοις τόνον ὡς τὰ πολλά. Τοιαύτη δέ τις καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀπειλὴ τῆς Ἀφροδίτης.

Ὡς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ
Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν. ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἳ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο, Baſ. p. 327.
Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο·
Ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα.
Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ὄσσε πάλιν κλίνασα· πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
Σῇ τε βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχει, φέρτερος εἶναι.
Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλά σ' ἔγωγε
Παύεσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήῃς.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.
Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ. πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. Rom. p.431.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οὐδ' ὅτε σε πρότερον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι, καὶ εὐνῇ,
1 Ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

ρλά. Τὸ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, περὶ ὧν προδεδήλωται, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ, ἀνασχομένη, ὃ δηλοῖ τὸ, ἀνατείνασα. Εἴη δ' ἂν, κατασχέσθαι ἑανῷ, τὸ προκαλύψασθαι τὴν παρειὰν, κατὰ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ [2] Πηνελόπην σχομένην ἄντα παρειάων κρήδεμνα· ἵνα, ὥσπερ τὸ ἀνασχεῖν ἥλιον ἀντίκειται πρὸς τὸ κατασχεῖν, οὕτω καὶ τὸ ἀνασχέσθαι κρήδεμνον ἐπὶ ἀνακαλύψει, καὶ οἷον ἀναλάμψει προσώπου, ἀντικειμένως ἔχει πρὸς τὸ κατασχέσθαι, ἤγουν ὡς ὑπὸ ζόφῳ κρύψαι. Σπουδὴν δουλίδων δηλοῖ τὸ, Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Καθάπερ κούρη Βρισῆος, ἡ ἁπλῶς θυγάτηρ, οὕτω κἀνταῦθα Ἑλένη κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀλίγων ἄλλως ἔφρασεν, εἰπών· Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα. Ἑλένη μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον, ἤλυθες, φησιν, ἐκ πολέμου, καὶ τὰ ἑξῆς. ἠθικῶς πάνυ πάντα εἰποῦσα. ὁ δὲ, οὐ μόνον ψευδῶς ἀπολογεῖταί οἱ, οἷα ψεύστης καὶ αὐτὸς, κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς, εἰπὼν, ὅτι σὺν Ἀθηνᾷ ἐνίκησεν ὁ Μενέλαος (μάλιστα γὰρ αὐτὸς σὺν Ἀφροδίτῃ σέσωσται) ἀλλὰ καὶ ἀσέμνως ἐμβλέ-

2. Πηνελόπην σχομένην ἄντα παρειάων κρήδεμνα) Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. *Politus*.

βλέπει αὐτῇ, ὅτε καὶ κατακαλύπτεσθαι ἤδη. Μαχλότατος γὰρ ὁ ἀνήρ· ὅς γε καὶ ἐρᾷν αὐτῆς ἄρτι λέγει, ὡς οὐδὲ, ὅτε τὴν ἀρχὴν ἐκ Λακεδαίμονος αὐτὴν ἥρπασεν. Αἴτιον δὲ, ὅτι ὡς ἤδη νικηθεὶς, καραδοκεῖ στερίσκεσθαι αὐτῆς. Πολὺς οὖν ὁ ἔρως αὐτῷ, ὥσπερ ἐν καταρχῇ τοῦ ἔχειν, ὅτε δηλαδὴ ἦν δεδοικὼς, μὴ καταληφθεὶς ἀφαιρεθῇ τὴν Ἑλένην, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλειν ἄρτι, ὡς δοκεῖ, αὐτὴν ἀφαιρεῖσθαι.

ρλβ'. Καὶ νῦν μὲν ὁ Πάρις οὕτως οὐ φιλεῖ, ἀλλὰ, καθά τις ἔφη, ἐρωμανίαν πάσχει, Ἀφροδίτης ἐρεθιζούσης τῷ κεστῷ ἴσως, ὃν μυθικῶς ἐφόρει. Ἐν τοῖς ἑξῆς δέ που καὶ ὁ Ζεὺς ὁμοίῳ ἔρωτι μυωπίζεται ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ἥρᾳ, διὰ τὸν αὐτὸν κεστόν. [1] Καρικὰ δὲ ἄμφω ταῦτα πάθη ἐπί τε τῷ Διῒ, ἐπί τε τῷ Πάριδι, ὁ δὲ παρά γε τῷ Ἡροδότῳ Κανδαύλης διὰ βίου [2] ἦρα τῆς οἰκείας γυναικὸς, οὐκ εὐκράτως φιλῶν, ἀλλ' ἐμπιπράμενος πυρὶ ἔρωτος, ἕως ὁ ἔρως ἀπέσβη, ὡς οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἤθελε. Σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι πολυειδὴς ἐνταῦθα ἡ τῆς Ἑλένης ὁμιλία. Καὶ γὰρ καὶ διαθρύπτεται, ὥστε πάλιν κλίνασα, ἤγουν ἔμπαλιν στρέψασα, καὶ ἐπαρᾶται τῷ ἀνδρὶ, ὡς ὀφείλοντι ὀλέσθαι, καὶ χαλεπῶς ὀνειδίζει, καὶ σκώπτει ὡς ἀλαζονικόν. Εἴγε καυχώμενος πρὶν Μενελάου κρείττων εἶναι, εἶτα
Baſ. p.328. νῦν συμμίξας, ἔφυγεν, ἀπαλλάξας κακῶς. Καὶ σεμνύνει δὲ τὸν πρότερον ἄνδρα, κρατερὸν καλοῦσα, καὶ ξανθὸν, καὶ ἀρηΐφιλον, ὅπερ καὶ ὁ Ζεὺς μετὰ ταῦτα ὀνομάσει αὐτὸν, καὶ κατὰ πάντα προφερέστερον Ἀλεξάνδρου. Προσποιεῖται δὲ καὶ κήδεσθαι αὐτοῦ κολακευτικώτερον, διὰ φόβον δηλαδὴ, ἐν οἷς φησιν· ἀλλά σε [3] κέλομαι παύσασθαι· πικρῶς λαλοῦσα, οἷς τε ὑποβιβάζει τὸν Πάριν τοῦ Μενελάου, καὶ οἷς ἀφραδέως αὐτὸν λέγει μάχεσθαι.

ρλγ'. Ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ ὅλη ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη· Ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς [4] πρότερον πόσις ἦεν. Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχεο ἀρηϊφίλου Μενελάου σῇ τε βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχει, φέρτερος εἶναι. Ἀλλ' ἴθι νῦν, προκάλεσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. Ἀλλά σ' ἔγωγε παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήῃς. Καὶ οὕτω μὲν ἡ Ἑλένη. ὁ δὲ Πάρις εἰπὼν, μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, ἐπάγει· νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ· κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ. Πάρα γὰρ θεοί εἰ-

σι

atque inhoneſtè oculos in eam defigit, cum in tenebras ſeſe eum abdere oportebat. Homo enim erat maximè appetens Veneris, ac libidinoſus: qui & ſic ſeſe eam nunc amare, ac deperire affirmat, ut neque tanto tunc amore exarſerit, cum eam primùm ex Lacedæmone raptam abduxit. In cauſſâ eſt, quòd prælio jam victus, ſeſe eâ orbatum iri exſpectat. Magnus igitur, ac vehemens eſt hominis amor, quemadmodum a principio, cum eam habuit, quando nimirum metuebat, ne ipſe comprehenſus Helenâ ſpoliaretur, ita etiam nunc, cum idem ipſe eâ omnino ſpoliandus videtur.

CXXXII. Et nunc quidem ita Paris non, dico, amat; ſed, ut quidam dixit, amoris inſaniâ laborat, ſtimulos Venere addente per ſuum illum fortaſſe ceſtum, quem fabuloſè ipſa geſtabat. Nam & certè quidem poſtea Juppiter ſimili amoris œſtro in Junonem conjugem ſuam eumdem ob ceſtum agitatur. At enim ambo hi morbi & Jovis, & Paridis, in iis ad tempus fuerunt. Verùm Candaules ille apud Herodotum, toto vitæ tempore, uxoris ſuæ amore deperibat, quòd non temperatè eam amaret, ſed amoris igne incenderetur, atque arderet, donec idem hic amor penitus eſt extinctus, ut ille minimè omnium voluiſſet. Præterea verò obſerva, quàm varia, & multiformis ſit hic Helenæ congreſſio, & collocutio. Nam & delicias facit geſtu molliori, ὥστε πάλιν κλίνασα, *oculos avertens*, videlicet ἔμπαλιν στρέψασα, *retroſum flectens*, *retro convertens*; & viro imprecatur, quippe quem perire oportuiſſet; & acerbè eumdem increpat, ac notat, tamquam hominem glorioſum, vanumque jactatorem ſui. Siquidem, quum antea Menelao ſemet præſtantiorem eſſe gloriaretur; nunc tamen, poſtquam cum eo armis eſt congreſſus, turpi fugâ ſeſe e certamine ſubtraxit. Ad hæc, priorem maritum ſuum laudibus celebrat, dum fortem eum, & flavum, & bellicoſum vocat, quibus etiam eum nominibus Juppiter poſtea appellat, omnibuſque in rebus multò præſtantiorem Alexandro. Quin etiam per blanditias, atque aſſentationem ſeſe ea Alexandri curam gerere ſimulat, metûs nimirum cauſsâ, dum his ad eum verbis utitur: ἀλλά σε κέλομαι παύσασθαι. *Sed te jubeo quieſcere*. Ubi tamen amarum, atque acerbum ſermonem adhibet, tum quia inferiorem facit Paridem Menelao, tum quia ſtultè eum dicit pugnare.

CXXXIII. Eſt autem hoc loci orationis Homericæ univerſa ſeries, hujuſcemodi: *Veniſti ex pugnâ. utinam ibi periiſſes, a viro proſtratus forti, qui meus prior maritus erat! Certè quidem antea bellicoſo te Menelao, viribus tuis, & manibus, & haſtâ, præſtantiorem eſſe gloriabaris. Sed ito nunc, provoca bellicoſum Menelaum, pugnet ut rurſus contra te. Ego verò quieſcere te jubeo, neque contra flavum Menelaum prælium inire, ſtultèque pugnare, ut ne forte ſtatim ab ipſo lanceâ proſternaris*. Atque ita quidem Helena. Cui Paris quum hoc reſponſi dediſſet: *Ne mihi, mulier, acerbis probris animum inceſſas*; ſubjicit hæc verba: *Etſi enim nunc Minervæ auxilio vicit Menelaus; rurſus tamen ego illum. Nam & dii præſentes nobis adſunt. Quare age, in*

gra-

1. Καρικὰ δὲ ἄμφω ταῦτα πάθη] Legebam, Καιρικὰ, & ſic poſtulare videtur ſententia. *Polit.*

2. ἦρα τῆς οἰκείας] l. ἤρα. Herodotus lib. 1. num. 8. Οὗτος δὲ ὦν ὁ Κανδαύλης ἠράσθη τῆς ἑωυτοῦ γυναικός. ἐρασθεὶς δὲ, ἐνόμιζέ οἱ εἶναι γυναῖκα πολλὸν πασέων καλλίστην. Politus.

3. κέλομαι] l. κέλομαι. Polit.

4. πρότερον) Homerici codices, πρότερος. Polit.

gratiam concumbendo redeamus. Non enim unquam meam ſic amor mentem complexus eſt, ne tunc quidem, cum primum, te raptâ ex urbe Lacedæmone amabili, vehebar in navibus per mare, tecumque in Cranae inſulâ amore, & Venere ſum commixtus, ut nunc te amo, & me tui dulce deſiderium capit. Ac vide, quàm breviter, & artificioſè Poëta hunc in locum conjicit primam Trojani belli cauſſam, raptum videlicet Helenæ ex vehementiori, & immoderato amore. Sciendum autem eſt, Helenam retro oculos, ut dictum eſt, flectere, ac dimittere, non muliebri modò ſimulatione, aut per iram; ſed etiam ut amorem illius declinet. Noverat enim, gigni ex oculis amorem, eamdemque eſſe cauſſam amandi, quæ fuit ſpectandi. Quare etiam Euripides ait: ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον. *Amor, qui per oculos deſiderium, & cupidinem ſtillas.* Unde bellè dici poſſit, inde in animum fluere, ut quidam poſtea orator eſt locutus. Eſt autem ὄσσε πάλιν κλίνειν, *oculos retro inclinare, ac flectere*, idem atque τὸ ἀποστρέφειν, *avertere*, atque, ut ita dicam, στραβίζειν, *oculis eſſe ſtrabis, oculis, ſtrabonum inſtar, diſtortis intueri*: quoniam & a verbo στρέφειν, *vertere, torquere, verſare*, oritur ὁ στρεβλὸς, *is, qui oculis eſt perverſis, ac diſtortis*, & ὁ στραβὸς, *ſtrabo*, pro cognatione, quam alibi etiam intercedere notamus inter litteras β, & φ.

CXXXIV. Porro autem τὸ ὄσσε, *oculos*, ut ſupra declaratum eſt, genere effertur duplici: tametſi obtineat, ut genere ſit maſculino, cum a genitivo plurali, qui habetur apud Euripidem, in illis verbis: δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχω δακρυρροῦν, *faciem habeo lacrymis per oculos fluentem*. ubi quære differentiam ὄσσων, *oculorum*, & ὄμματος, *faciei*: tum a dativo plurali. Neque enim illud eſt, ὀσσέων, ὄσσων, *oculorum*, ut βελέων, βελῶν, *jaculorum*; neque hoc, ὄσσεσιν, *oculis*, ut βέλεσιν, *jaculis*; ſed ὄσσοις, & ὄσσοισιν, *oculis*, ut ὄζοις, & ὄζοισιν, *ramis*. Et ſic cum aliis nominibus duplici quoque effertur genere τὸ ὄνειδος, *probrum, ſeu exprobratio*. Eſt enim etiam ὁ ὄνειδος. Hujuſcemodi quoque τὸ, ὁ σκότος, & τὸ σκότος, *tenebræ, ſeu obſcuritas*: itemque ὁ ὄχος, *currus, ſeu vehiculum*, ex quo apud Sophoclem τὸ, Βαρκαίοις ὄχοις. *Barcæis, ſeu Libycis curribus*; & apud Homerum τὸ ὄχεα, *vehicula*, ex τὸ ὄχος, *vehiculum*: cujus dativus fertur, τῷ ὄχει, *vehiculo*. Quin & de eorum numero, quæ genere variant, cenſetur ὁ ἔλεος, & τὸ ἔλεος, *miſericordia*; itemque, ſecundùm nonnullos, ὁ θρῆνος, & τὸ θρῆνος, *luctus, ſeu lamentatio*. Τὸ, Ἤ-

λυθες

σι ϗ ἡμῖν. Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες. Οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε φρένας ἔρως ἀμφεκάλυψεν, οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι, νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι, ϗ εὐνῇ, ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Καὶ ὅρα, ὡς ὁ Ποιητὴς ἀμεθόδως παρέρριψεν ἐνταῦθα τὴν τοῦ Τρωϊκοῦ καταρκτικὴν πολέμου αἰτίαν, ἤγουν τὴν ἐξ ἔρωτος ὑπερβολικοῦ ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. Ἰστέον δὲ, ὡς ἡ Ἑλένη κλίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς πάλιν, ὡς εἴρηται, [1] οὐ μόνον ἀκκιζομένη, ἢ θυμουμένη, ἀλλὰ ϗ ἐκκλίνουσα τὸν ἐξ ἐκείνου ἔρωτα. [2] Οἶδε γὰρ, ἐκ τοῦ ὁρᾶν τίκτεσθαι τὸ ἐρᾶν. Διὸ ϗ Εὐριπίδης φησίν· [3] ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον. ὅθεν [4] καλῶς ἂν ῥέειν λέγοιτο ἐς ψυχὴν ἐκεῖθεν, καθά τις ὕστερον ῥήτωρ ἔφρασεν. Ἔστι δὲ ὄσσε πάλιν κλίνειν, τὸ ἀποστρέφειν, ϗ, ὡς οἷον εἰπεῖν, στραβίζειν· [5] ἐπεὶ ϗ ἐκ τοῦ στρέφειν γίνεται ϗ ὁ στρεβλὸς, ϗ στραβὸς, κατὰ τὴν ϗ ἀλλαχοῦ κειμένην συγγένειαν τοῦ β', ϗ τοῦ φ'. Rom. p.432.

ρλδ'. Τὸ δὲ ὄσσε ὅτι διφορεῖται κατὰ γένος, προδεδήλωται. νικᾷ δὲ ἀρσενικὸν εἶναι, ἀπό τε τῆς πληθυντικῆς γενικῆς, ἣ ϗ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται ἔν τῳ, δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχω δακρυρροῦν. ἔνθα ϗ ζητεῖ διαφορὰν ὄσσων, ϗ ὄμματος· ϗ ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο, ὀσσέων ὄσσων, ὡς βελέων βελῶν, οὔτε τοῦτο, ὄσσεσιν, ὡς βέλεσιν· ἀλλὰ ὄσσοις, ϗ ὄσσοισιν, ὡς ὄζοις, ϗ ὄζοισιν. Οὕτω δὲ διφορεῖται σὺν ἄλλοις ϗ τὸ ὄνειδος. ἔστι γὰρ ϗ ὁ ὄνειδος. [6] Τοιοῦτο ϗ τὸ, ὁ σκότος, ϗ τὸ σκότος. ϗ ὁ ὄχος, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ [7] τὸ, Βαρκαίοις ὄχοις· ϗ παρ' Ὁμήρῳ τὸ ὄχεα, ἐκ τοῦ τὸ ὄχος, οὗ, φασι, ϗ δοτικὴ, τῷ ὄχει. Τῶν διφορουμένων δὲ ϗ ὁ ἔλεος, ϗ τὸ ἔλεος· κατὰ δέ τινας, ϗ ὁ θρῆνος, ϗ τὸ θρῆνος. Τὸ δὲ,

Ἠλυ-

1. οὐ μόνον ἀκκιζομένη) Horat.
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici. Salvin.

2. Οἶδε γὰρ, ἐκ τοῦ ὁρᾶν τίκτεσθαι τὸ ἐρᾶν) Ovid. *oculi ſunt in amore duces.* Tibull. de Sulpitiâ:
Illius ex oculis, quum vult exurere divos,
Accendit geminas lampadas acer Amor. Salvinus.
Propert. *oculi ſunt in amore duces.* Philemon:
Ὁρῶντες πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον. οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως. Politus.

3. ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον) Euripides Hippolyto:
Ἔρως, ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων
Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ. Polit.

4. καλῶς ἂν ῥέειν λέγοιτο ἐς ψυχὴν ἐκεῖθεν) Maximus Tyrius Diſſertat. 9. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις ὁ ἔρως ὥσπερ ὄνειρα ἐνοδυόμενος ἐν ὁδοῖς πλανώμενον. ἀρχὴ δὲ αὐτῷ, ἄνθος σώματος ἐρχόμενον εἰς ὀφθαλμοὺς, ῥεῖ δὲ αὐτόθεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ῥέον. ὁδοὶ γὰρ κάλλους οἱ ὀφθαλμοί. Simile illud Luciani De Domo: χεῖρον γὰρ αὐτὸ τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. Pulchrè Achilles Tatius lib. 5. De Clitophontis, & Leucippes Amoribus: τῆς γὰρ ψυχῆς ὥσπερ ὁ ἔρως ἀναλαβὼν, οὐδὲ αὐτῇ χώραν δίδωσι τῇ ... ἡ δὲ τοῦ θέας ἡδονὴ διὰ τῶν ὀμμάτων εἰσρέουσα, τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται· ἕλκουσα δὲ τοῦ ἐρωμένου τὸ εἴδωλον ἀεὶ, ἐναπομάσσεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ, ϗ ἀναπλάττει τὴν μορφήν. Politus.

Lucr. lib. 4. *Veneris dulcedinis in cor Stillavit gutta, & ſucceſſit frigida cura.* Salvinus.

5. ἐπεὶ ϗ ἐκ τοῦ στρέφειν γίνεται ϗ ὁ στρεβλὸς, ϗ ὁ στραβὸς) Etymologici Magni Auctor: Στρεβλὸς, παρὰ τὸ ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ἔχειν. στρεβλὸν γὰρ τὸν στραβὸν λέγομεν. Στραβὸς εἴρηται δέ παρὰ τὸ στρέφω, ... Polit.
Cic. de Alexi puero: *& erat perverſiſſimis oculis.* Salvin.

6. Τοιοῦτο ϗ τὸ, ὁ σκότος) Etymologici Magni Auctor: ... Polit.

7. τὸ, Βαρκαίοις ὄχοις) Sophocles in Electrâ:
πλήρεις ἦσαν, ἕβδομος δ' ἦν, ...
... Βαρκαίοις ὄχοις.
Heſychius: Βαρκαίοις ὄχοις. Λιβυκοῖς. ... Scholiaſtes Sophoclis: Βαρκαίοις ὄχοις, τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ, πόλις Λιβύης. Barcæorum meminit Hieronymus epiſt. ad Dardanum: *& quorum facit Poeta eloquentiſſimus mentionem: latéque vagantes Barcæi: ab Barce oppido, quod in ſolitudine ſitum eſt: quos nunc corrupto ſermone Afri Barcitanos vocant.* Politus.
Græci Africam dicunt Libyam. Quare Barcæi, Libyci dicuntur a Sophoclis Scholiaſte, hoc eſt, populi Libyæ, ideſt, Africæ. Dido apud Virgilium libro 4. *latéque furentes Barcæi.* Salvinus.

Digitized by Google

Ἤλυθες ἐκ πολέμου, καλὸν μὲν, καὶ εἴπερ ἐρωτᾶται· κάλλιον δέ ἐστιν, ἀποφατικῶς ἀναγνωσθὲν, ὡς οἷα βαρυνομένης τῆς γυναικὸς, εἰ σέσωσται ὁ κακός. Ἡ δὲ τοῦ Πάριδος ἀλαζονεία, κατὰ τὸ εἰκὸς, ἐνταῦθα ἱστόρηται. Οὐ γὰρ ἀπίθανον, αὐχεῖν κατὰ Μενελάου τὸν Πάριν, ὡς ἂν ὑπὸ Ἑλένης φιλοῖτο. Τὸ δὲ, σῇ τε βίῃ, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς ἑτέρωθεν δυνάμεως. Διὸ καὶ ἐν τῷ, χερσὶ, καὶ ἔγχει, προσυπακουστέον τὸ, σαῖς, [1] καὶ τὸ, σῷ· ὡς τοῦ Πάριδος οἰκείαις μὲν χερσὶ, καὶ οἰκείῳ ἔγχει, μὴ φερτέρου ὄντος, εἴγε ἀντίβιον μάχεται· δι᾽ ἀλλοτρίων μέν τοι ὑπερφέροντος. Ξανθὸν δὲ τὸν Μενέλαον ἡ Ἑλένη λέγει, παραλαλοῦσα, ὡς οὐ μόνον ἀρηΐφιλός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ καλὸς οὐδὲν ἧττον Ἀλεξάνδρου. Ἔπαινος δὲ κόμης παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ξανθόν. Διὸ καὶ ἡλιώδης κόμη, [2] καὶ ἡλιῶσα ἡ τοιαύτη· καὶ χρυσέα δὲ, καὶ ὁ ταύτην ἔχων, χρυσεοκόμας. Ἡ δέ γε κωμῳδία ἔστρεψεν ἄλλως τοῦτο. [3] Πυῤῥίαι γοῦν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες. Οὕτω δὲ καὶ ξανθίαι οἱ αὐτοί. [4] Ποσειδῶνα δὲ κοσμεῖ τὸ τῆς χαίτης κυάνεον, καί που καὶ τὸν Δία, ᾧ καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας, ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν ὀφρῦν, κυανέας εἶναι εἰκός.

ρλέ. Τὸ δὲ πόλεμον πολεμίζειν, [5] Ἀττικῶς ἔχει συμπαρακείμενον τῷ ῥήματι τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα. Ἀφραδέως δὲ, ὅ ἐστι κακοβούλως, τὸν Πάριν μάχεσθαι ἡ γυνὴ λέγει, ὡς ἀντίβιον πολεμίζοντα, δέον ὂν ἄλλως πολεμεῖν αὐτὸν, καὶ μὴ κατ᾽ ἀντιπρόσωπον. Τὸ δὲ, θυμὸν ἔνιπτε, παρελκόντως ἔχει τὸν θυμόν· οἷα καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐντελῶς ἐχούσης τῆς ἐννοίας, ὡς δηλοῖ καὶ ἀνωτέρω ῥηθὲν τὸ, πόσιν δ᾽ ἠνίπαπεν, ἤγουν ἐπέπληξε, μύθῳ. [6] Ἔνθα πάλιν παρέλκει τὸ, μύθῳ. εἴπερ αὐτόχρημα ἐνίπτειν ἐστὶ, τὸ ἔπεσιν ἐπιπλήττειν. Καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ μή με θυμὸν ἔνιπτε, ὅμοιόν ἐστι τῷ, [7] τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος; καὶ τοῖς ὁμοίοις, περὶ ὧν προείρηται. Ἐν δὲ τῷ, Κεῖνον δ᾽ αὖτις ἐγὼ, κατὰ κοινοῦ νοεῖται τὸ, νικήσω· σιγηθὲν ἴσως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἵνα μὴ γελοῖος τῇ ἐρωμένῃ δόξῃ. ὡς [8] τὸ μὲν ἐνεστὸς προέμενος, εἰς δὲ τὸ μέλλον θαῤῥῶν. ὅπερ ἴσον ἀπρα-

λυθες ἐκ πολέμου. *Veniſti ex pugnâ*: bellè quidem ſeſe habet, ſi per interrogationem accipitur: ſed meliùs, ac pulchriùs, ſi per modum affirmationis, ſeu enunciationis, legitur, perinde quaſi gravatè ferat mulier, quòd homo ille malus, & ignavus, ſalvus, & incolumis evaſerit. Commodiùs autem commemorata eſt hoc loci ſuperba Paridis jactantia, & oſtentatio. Non enim improbabile eſt, aut a fide alienum, gloriari ſolitum Paridem in Menelaum, ut Helenæ ſibi amorem conciliaret. Τὸ, σῇ τε βίῃ, *tuâque vi*, dictum eſt ad diſtinctionem earum virium, quæ aliunde accedunt, ſeu virium extranearum. Quare etiam, cum ait, χερσὶ, καὶ ἔγχει, *manibus, & lanceâ*; tacitè inſuper audiendum eſt τὸ σαῖς, *tuis*, & τὸ, σῷ, *tuâ*: perinde quaſi Paris manibus quidem ſuis, ſuâque lanceâ minimè præſtantior, aut fortior ſit, ſi pugnet contra Menelaum; ſed tamen fortior ſit, ac præſtantior, viribus, & armis alienis. Ξανθὸν, *flavum*, vocat Helena Menelaum, quaſi obiter ſignificet, non Mavortium modò eum eſſe, & bellicoſum; ſed etiam nihilo minùs pulchrum Alexandro. Comæ autem, ſeu capillorum apud veteres laus, eſt a colore flavo. Ideoque coma flava dicta eſt ἡλιώδης, & ἡλιῶσα, *ſimilis ſoli, vel ſolem referens colore*; itemque χρυσέα, *aurea*; & qui comâ eſt flavâ, χρυσεοκόμας, *auricomans, ſeu auricomus*. Quamquam id ipſum Comœdia in alium ſenſum detorqueat. Quippe πυῤῥίαι, *rufi*, apud Comicos, plano ſimplicique ſenſu, dicuntur ſervi, utpote qui maximè erant tales. Et ſic etiam iidem ξανθίαι, *flavi*. At vero Neptunum ornat color comæ cæruleus; ac fortaſſe etiam Jovem, qui & capillos capitis, & ſuperciliorum pilos, habere cæruleos videtur.

CXXXV. Τὸ πόλεμον πολεμίζειν, *pugnam pugnare*, Atticè adjunctum, atque appoſitum verbo ſimul habet nomen, quod ex ipſo verbo derivatum eſt. Paridem autem dicit mulier pugnare ἀφραδέως, *ſtultè, atque inconſideratè*, hoc eſt, κακοβούλως, *temerè, & imprudenter*, quòd ἀντίβιον, *adverſus, ſeu ex adverſo poſitus*, pugnet: quum aliâ eum ratione, non adverſâ fronte, pugnare oporteat. His in verbis: θυμὸν ἔνιπτε, *increpet, atque objurges, & maledictis inceſſas*, vacat τὸ θυμὸν, *animum*: quippe quum vel ſine eâ voce perfecta, atque integra ſit ſententia, ut ſupra clarè etiam apparet, eum ait: πόσιν δ᾽ ἠνίπαπε, videlicet ἐπέπληξε, μύθῳ. *maritumque increpavit*, videlicet, *reprehendit, ac caſtigavit, oratione, ſeu verbis*. Ubi rurſus vacat τὸ μύθῳ, *oratione*. Siquidem reverâ ἐνίπτειν idem eſt, atque τὸ ἔπεσιν ἐπιπλήττειν, *verbis caſtigare, ac reprehendere*. Deinde ſi addere id etiam placet, τὸ, μή με θυμὸν ἔνιπτε. *ne me animum, ſive in animo, increpes, neque amaris verbis inceſſas*, ſimiliter ſeſe habet, atque illud: τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος; *quis te animum, ſive in animo, mœror invaſit?* aliaque hujuſcemodi loquendi genera, de quibus ſupra dictum eſt. Quo loci ait: Κεῖνον δ᾽ αὖτις ἐγώ. *Illum rurſus ego*: ex communi ſenſu intelligitur τὸ νικήσω, *vincam*. Id autem fortaſſe ſilentio a Paride ſuppreſſum eſt, ne amatæ mulieri ridiculus ipſe videatur: quaſi ſcilicet, præſentibus rebus dimiſſis, fiduciam habeat rerum futurarum.

quod

1. καὶ τὸ, σῷ) l. τὸ, σῷ. Cohæret enim cum ἔγχει. Polit.
2. καὶ ἡλιῶσα ἡ τοιαύτη) Anacreon de comis: Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας· τὰ δ᾽ ὕπερθεν ἡλιώσας. Salvinus.
3. Πυῤῥίαι γοῦν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς) Ariſtophanes Ranis v. 742. Scholiaſtes, καὶ πυῤῥίαις, ἀντὶ τοῦ δούλοις. ὄνομα γὰρ δούλου ὁ Πυῤῥίας· ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου· ὡς καὶ Ξανθίας ἀπὸ Ξανθίου τινός· ὧν ὁ μὲν πυῤῥὸς ἦν τὸ σῶμα· ὁ δὲ ξανθός. Politus.
Apud Terentium Byrrhia idem eſt ac Πυῤῥίας, ut Burrhus, πυῤῥός. Bruges Phryges, ut notat Quinctilianus. Salvinus.
4. Ποσειδῶνα δὲ κοσμεῖ τὸ τῆς χαίτης κυάνεον) Sed cæruleus, κυάνεος, eſt color nigricans. Et eſt nigro capillo ſua quoque commendatio. Horat. *Spectandum nigris oculis, nigroque capillo*. Et alibi: *Et Lycum nigris oculis, nigroque Crine decorum*. Salvinus.
5. Ἀττικῶς ἔχει συμπαρακείμενον τῷ ῥήματι τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα) Simile apud Hebræos: *morte morieris*. *Expectans, expectavi*. Salvin.
6. Ἔνθα πάλιν παρέλκει τὸ, μύθῳ) Virgilius: *Sic ore loquuta eſt*. Salvin.
7. τί δέ σε θυμὸν) Homerus l. ά Il. τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος, Polit.
8. τὸ μὲν ἐνεστὸς) l. ἐνεστός. Polit.

quod quidem perinde eſſe dicitur, atque nihil omnino per ſummam inertiam agere. Sed ad ea tamen verba emollienda pertinet id, quod adjicitur: παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. *adſunt enim dii & nobis*. perinde quaſi fieri poſſit, ut & ipſe vincat, æquè atque vicit Menelaus, aut magis etiam, quàm Menelaus. Siquidem Minervæ unius auxilio vicit Menelaus. At verò Alexander auxilio deorum. Atqui & ipſe dictum ſibi ab aliquo illud audiat: Auxiliantibus diis, ipſe quoque pugna, nec fugias: ad adagii illius exemplum: *Auxiliante Minervâ, tu etiam, manum move*. Poteſt autem hæc ipſa ſententia religioſa ſatis eſſe, ac pia, ſi ſingulari numero concipiatur. ut: παρὰ γὰρ θεός ἐστι καὶ ἡμῖν. *adeſt enim deus & nobis*. Integra porro loci hujus ſententia, ſolatio aliquando erit, ac levamini uni alicui homini victo, per parœdiam. exempli cauſsâ: νῦν μὲν ὁ δεῖνα ἐνίκησε· κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ. παρὰ θεὸς ἐστι καὶ ἐμοί. *Nunc quidem vicit ille, quiſquis ille demum fuerit. Ego vero illum rurſus. adeſt deus & mihi.*

CXXXVI. Τὸ τραπείομεν, aut dictum eſt pro μεταβληθῶμεν, *commutemur, transferamur, transeamus*, μετατραπῶμεν, *convertamur*, ex odio, quo nunc inter nos certamus, ad amorem, tamquam a verbo τρέπω, *verto, converto*; aut potiùs a verbo τέρπω, *oblecto, delecto, exhilaro*, pro τερφθῶμεν, *oblectemur*, ἡδυνθῶμεν τῇ φιλότητι, *lætemur, ac perfruamur amore*. quod ſtatim magis explicat per illud, εὐνηθέντες, *concumbentes*, ad diſtinctionem amoris alterius generis. Quin & id ipſum paullò poſt clariùs adhuc exprimit, in illis verbis: ἐμίγην φιλότητι, καὶ εὐνῇ. *mixtus ſum amore, & lecto, ſeu concubitu*. Quod ait: Οὐ γάρ πώποτέ με ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε. *Non enim umquam meam ſic mentem amor complexus eſt*. aliis alibi verbis Poëta per paraphraſin interpretatur, ubi Jovem ſic loquentem inducit: Οὐ γάρ πώποτέ με ὧδε ἔρως θυμὸν ἐνὶ στήθεσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν. *Non enim umquam meum ſic animum amor pectori circumfuſus domuit*. Incompertum autem, & ambiguum hic eſt, an Æolicè ſcribendum ſit ὁ ἔρος, *amor*, cum ο, ut poſtea alicubi legitur apud Poëtam; an verò cum ω Atticè: ſi tamen ſcribitur, ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε. *Sic amor mentem complexus eſt*. Sin autem, juxta nonnullos, ſcribitur, ὧδε φρένας ἔρος ἀμφεκάλυψεν. *Sic mentem amor complexus eſt*, hoc certè modo ſcribendum eſt cum parvo ο τὸ ἔρος, *amor*: cujus accuſativus, τὸν ἔρον, *amorem*. Τὸ ἀμφεκάλυψε, *cooperuit, circumtexit, contexit*, aut dictum eſt ad exemplum, & ſimilitudinem nubis, quatenus ipſe quoque amor ſolem animi obſcurat, atque obtenebrat, aut per metaphoram tranſlatum eſt a retibus, quæ, ſi explicentur, atque expandantur, capta tegunt velantque animantia; aut etiam aliter generatim per metaphoram ductum eſt a quocumque tegminum, ſeu operimentorum genere, quæ rem tectam occulunt, aut etiam e conſpectu omnino auferunt. Quod ait, ἔπλεον ἁρπάξας, *navigabam, poſtquam rapueram*, vim habet adhortandi, incitandique ad concubitum, atque ad amorem: quum propter eam & navigationis periculum ſubierit, & raptum facere auſus fuerit. Illud verò, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν, *in navibus, quæ trajicerent ma-*

 re,

ἀπραξία λέγεται. Παραμυθία δὲ ὅμως τοῦ τοιούτου λόγου τὸ, παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. ὡς μὴ ἀδύνατον ὂν νικῆσαι καὶ αὐτὸν, κατὰ τὸν Μενέλαον, ἢ καὶ πλέον ἐκείνου. εἴγε Μενέλαος μὲν, ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ τῇ μιᾷ· Ἀλέξανδρος δὲ σὺν θεοῖς. Καὶ μὴν ἔχει καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαί ποθεν τὸ, [1] σὺν θεοῖς μάχου καὶ αὐτὸς, καὶ μὴ φεῦγε, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ τὴν χεῖρα κίνει. Δύναται δὲ τὸ ῥητὸν, φρασθὲν ἑνικῶς, εὐσεβῶς ἔχειν. οἷον, παρὰ γὰρ θεός ἐστι καὶ ἡμῖν. Τὸ δὲ ὅλον, παραμυθητικὸν ἔσται ποτὲ ἡττημένου τινὸς, διὰ παρῳδίας. οἷον, νῦν μὲν, ὁ δεῖνα ἐνίκησε· κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ. παρὰ θεός ἐστι καὶ ἐμοί. Rom. p. 433.

ρλϛ'. Τὸ δὲ τραπείομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ μεταβληθῶμεν, μετατραπῶμεν ἐκ μίσους τοῦ νῦν εἰς φιλίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ τρέπω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ τέρπω, ἀντὶ τοῦ τερφθῶμεν, ἡδυνθῶμεν τῇ φιλότητι. ὃ διασαφῶν, [2] ἐπάγει τὸ, εὐνηθέντες, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας φιλότητος. [3] Τὸ δ' αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, ἐμίγην φιλότητι, καὶ εὐνῇ. Τὸ δὲ, Οὐ γὰρ πώποτέ με ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε, παραφράζων ἑτέρωθι διὰ τοῦ Διὸς ὁ Ποιητής, φησιν· [4] οὐ γὰρ πώποτέ με ὧδε ἔρως θυμὸν ἐνὶ στήθεσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν. Ἄδηλον δ' ἐνταῦθα, εἴτε διὰ τοῦ ο γράφεται ὁ ἔρος Αἰολικῶς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που κεῖται παρὰ τῷ Ποιητῇ, εἴτε καὶ διὰ τοῦ ω Ἀττικῶς· [5] εἴπερ γράφεται, ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε. Εἰ δὲ γράφεται, [6] κατά τινας, ὧδε φρένας ἔρος ἀμφεκάλυψεν· ἡ τοιαύτη γραφὴ σμικρύνει τὸ ἔρος, [7] οὗ αἰτιατικὴ, τὸν ἔρον. Τὸ δὲ ἀμφεκάλυψεν, ἢ πρὸς νέφους εἴρηται ὁμοιότητα, καθὸ καὶ ὁ ἔρως τὸν τῆς ψυχῆς ἥλιον ζοφοῖ, ἢ ἐκ δικτύων μετῆκται, ἃ καταπετασθέντα, καλύπτει τὰ ἁλισκόμενα, ἢ καὶ ἄλλως ἁπλῶς μετηνέχθη ἐκ τῶν ὁπωσοῦν κρυπτόντων τὸ καλυπτόμενον, ἢ καὶ ἀφανιζόντων τέλεον. Τὸ δὲ ἔπλεον ἁρπάξας, παράκλησίς ἐστιν εἰς φιλότητα· εἴγε δι' αὐτὴν καὶ πλοῦ κίνδυνον ὑπέστη, καὶ ἁρπαγὴν ἐτόλμησε. Τὸ δὲ, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν, οὐ τελείως κεῖται, ἀλλὰ [8] δοκεῖ

 δια-

1. σὺν θεοῖς μάχου καὶ αὐτός) Affine illud M. Varronis l. 1. c. 1. de re ruſticâ: *Dei facientes adjuvant*. Polit.
2. ἐπάγει τὸ, εὐνηθέντες, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας φιλότητος) πρὸς διαστολὴν τῆς φιλίας. Etymologici Magni Auctor: φιλότης σημαίνει δύο. τὴν συνουσίαν, ὡς τὸ, φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες. σημαίνει καὶ τὴν φιλίαν, ὡς τὸ, ἐν φιλότητι μετ' ἀμφοτέροισι τιθήμενοι. Politus.
3. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα σαφέστερον φράζει) Virgilius etiam ſatis honeſtè:

placidumque petivit
Conjugis infuſus gremio per membra ſoporem.

Salvinus.

4. Οὐ γάρ πώποτέ με ὧδε ἔρως) Homerus v. 315. lib. ξ' Il. Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός. Polit.
5. εἴπερ γράφεται, ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε) Atque ita ſcriptum exhibet meus quondam codex Homericus, & editio Florentina. *Polit.*
6. κατά τινας, ὧδε φρένας ἔρος) Scribe ἔρος, cum parvo ο. Polit.
7. οὗ αἰτιατικὴ, τὸν ἔρον) Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Salvin.
8. δοκεῖ διαστολὴν ἔχειν τὰ μετὰ ταῦτα, ἢ χρείαν πλέον) Poteſt etiam pleonaſmus eſſe elegantiæ gratiâ, ut in Cantico: *piſcibus maris, qui perambulant ſemitas maris*. Salvinus.

διαςολὴν ἔχειν τοῦ μετὰ ἁλιάδων, ἢ σχεδιῶν πλέειν.

ρλζ. Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι, κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱςορίαν, οὐκ ἐν Σπάρτῃ τὴν ἀρχὴν ἐμίγη Ἀλέξανδρος τῇ Ἑλένῃ, σπεύδων, ἵνα μὴ καταφανὴς γένηται, ἀλλ' ἐν Κραναῇ νήσῳ. Ἄδηλον δέ φασιν, εἴτε κύριον τῆς νήσου τὸ ὄνομα, διὰ τὸ κρανθῆναι, ἤτοι τελειωθῆναι ἐπ' αὐτῆς τὸν γάμον, [1] εἴτε τραχεῖα ἐπιθετικῶς εἴρηται. [2] Τινὲς νοοῦσι τὰ Κύθηρα, νῆσον Ἀφροδίτης ἱεράν· [3] οἱ δὲ, τὴν λεγομένην νῆσον Ἑλένην, πρὸς τῇ Ἀττικῇ οὖσαν ἐγγυτάτω τῆς Κέω, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἀπὸ τῆς Ἑλένης ὁμωνύμως κληθεῖσαν, διότι ταύτης πρῶτον ἀπέβη, ὅτε ἡρπάγη. [4] Ἔςι δὲ περιμήκης ὅσον ἑξήκοντα ςαδίους. Τὸ δὲ ἔραμαι, χρηςὸν ἐςὶ καὶ Ἀττικοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐράω ἐρῶ. καὶ οὐκ ἄν τις ῥᾷον δείξῃ, ὅτι κατὰ τὸ ἵςαμαι γίνεται. Τὸ δὲ, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, περιφραςικόν ἐςι τοῦ, ἔραμαι. ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ παύεσθαι, περιεφράσθη διὰ τοῦ, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν. Ὁ δὲ γλυκὺς ἵμερος εἴη ἂν καὶ δριμὺς, κατὰ πολυωνυμίαν ῥητόρων· παρ' οἷς ἡ δριμύτης ἐπίτασίς ἐςι γλυκύτητος. Ἴσως δὲ καὶ διαςολὴν ἡ λέξις δηλοῖ ἑτεροίου ἱμέρου μὴ γλυκέος. Πρὸς δὲ ταῦτα ἑτεροιοῦσθαι δοκεῖ [5] παρά τινος ῥηθὲν μεγάλου σοφοῦ τὸ, τὰς κόρας ἀλγη-

re, non otioſè, aut ſupervacuò poſitum eſt; ſed habere videtur differentiam a navigando cum cymbis, ſeu rudibus naviculis.

CXXXVII. Vide præterea, ut non in urbe primùm Spartâ, prout Homerus quidem narrat, mixtus eſt cum Helenâ Alexander, dum ſcilicet omni feſtinatione properabat, ne ipſe deprehenderetur; ſed in Cranaë inſulâ. Incertum autem, atque obſcurum eſt, ut ajunt, utrum nomen hoc proprium ſit inſulæ, ex eo, quòd in eâ ἐκράνθησαν, ſive ἐτελειώθησαν, *perfectæ, conſummatæque ſunt nuptiæ;* an verò nomen ſit adjectivum, quo ita inſula, tamquam aſpera, & ſterilis, ſit appellata. Quidam Cythera, ſacram Veneri inſulam, intelligunt: alii inſulam, quam dicunt Helenam, juxta Atticam, proximam inſulæ Ceo, ſecundùm Geographum, Helenæ cognominem, & ab Helenâ vocatam, eo quòd ad hanc primùm inſulam Helena, cum raperetur, appulerit. Eſt autem ea inſula oblonga, ad ſtadia ferme ſexaginta. Τὸ ἔραμαι, *amo, amore afficior*, uſitatum eſt Atticis, tamquam ab ἐράω, ἐρῶ, *amo*. neque unus quiſquam facilè oſtenderit, fieri illud, perinde atque τὸ ἵςαμαι, *ſto*. Quod ſequitur, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, *& me dulce deſiderium capit*, periphraſis eſt, qua circumloquitur id, quod dixerat, ἔραμαι, *amo*. Sicuti etiam ſupra τὸ παύεσθαι, *ceſſare, ſeu quieſcere*, periphraſi explicatur per verba ſequentia: μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν. *neque contra flavum Menelaum pugnam pugnare*. Ceterùm ὁ γλυκὺς ἵμερος, *dulcis amor, ſeu dulce deſiderium*, fuerit etiam δριμὺς, *acer*, pro nominum copiâ, ac multitudine, frequenti apud oratores: apud quos ἡ δριμύτης, *acrimonia*, dulcedo eſt quædam vehementior, atque intentior. Immo & ea fortaſſis vox diſcrimen ſignificat ab amore, & deſiderio alterius generis, nequaquam dulci. His autem videtur eſſe omnino diſſimile id, quod magnus quidam, & doctus imprimis ſcriptor protulit, puellas, cruciatum eſſe, & dolorem oculorum. quod ſanè

1. εἴτε τραχεῖα ἐπιθετικῶς) Hoc tamen Grammatici eſt diſcriminis inter nomen hujus inſulæ proprium, & adjectivum, quid nomen proprium efferendum ſit accentu in penultimâ, Κράναη· adjectivum verò in ultimâ, κραναὴ, ἡ τραχεῖα. Polit.

2. Τινὲς νοοῦσι τὰ Κύθηρα) Alii inſulam hanc Cranaën intelligunt Laconicam, poſitam ante Gytheum. Stephanus: Κρανάη, νῆσος Λακωνική. Ὅμηρος· νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην. Pauſanias Laconicis: ἡ δὲ νῆσος ἡ Κραναὴ πρόκειται Γυθίου. καὶ Ὅμηρος Ἀλέξανδρον ἁρπάσαντα Ἑλένην, ἐνταῦθα ἔφη συγγενέσθαι οἱ πρῶτον. Hanc ipſam Laconicam Cranaën fortaſſis etiam intelligit vetus ſcriptor Vitæ Homeri, illis verbis: ἐλθὼν δὲ (ὁ Ἀλέξανδρος) εἰς τὴν Κραναὴν καλουμένην νῆσον, ἐμίγη πρῶτον τῇ γυναικί, κἀντεῦθεν πλεύσας διὰ Σιδῶνος, τῆς Φοινίκης, ἀπῆλθεν εἰς Ἴλιον. Politus.

3. οἱ δὲ, τὴν λεγομένην νῆσον Ἑλένην, πρὸς τῇ Ἀττικῇ οὖσαν ἐγγυτάτω τῆς Κέω) Improbat hanc opinionem Stephanus v. Κρανάη. πῶς ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Κραναοῦ. ἐξεδέξαντο τινὲς ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ τὸ Κραναῇ. εἶναι τῆς Ἀτθίδος. Ἑλένη καλεῖται νῆσος. ἐπεὶ διὰ Ἀλέξανδρος ἐκεῖσε τῆς δὲ τῆς οὕτως πλοῦν πεποιηκέναι τῆς ἀναγόμενος, οὐκ ἔξω. Τοσοῦτον γὰρ ἀποχωρῆσαι, τὴν Κρανάην ἐχόντων λαμβάνειν, καὶ τὴν Ἀττικὴν παραλεγόμενος, εἰς Φοινίκην ἔρχεται). Sed eam opinionem, quam Stephanus rejicit, ſequitur in primis graviſſimus, & locupletiſſimus auctor, Strabo: Πρόκειται δὲ ἡ παραλίας ταύτης, πρὸ μὲν τῆς Θορίκου, καὶ τῆς Σουνίου, νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα, καὶ ἔρημος, παραμήκης, ὅσον ἑξήκοντα ςαδίων τὸ μῆκος· ἧς φασὶ μεμνῆσθαι τὸν Ποιητὴν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην. - - - - Ταύτην γὰρ λέγει Κραναὴν, τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Vetus Homeri Scholiaſtes ἐν Κραναῇ. τραχυτόνως· ἔςι κύριον ὄνομα γίνεται. Δοκεῖ δὲ ἡ νῆσος τῆς Ἀττικῆς εἶναι. Pomponius Mela: *In Atthide Helena eſt, nota ſtupro Helenæ*. Quò alludere etiam videtur Euripides, cum, ut Helenam cohoneſtet, veram Helenam fingit, ne a Paride raperetur (Helenam enim aeriam fingitur Paris rapuiſſe) fuiſſe primum a Mercurio ex urbe Spartâ in eam Atticæ inſulam abſportatam. Euripides in Helenâ:

> Οὗ δ' ὥρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος,
> Σπάρτης ἀπάρας, τῆς κατ' οὐρανὸν δόμων
> Κλέψας δέμας σὸν, μὴ Πάρις γήμειέ σε·
> Φρουρὰ παρ' Ἀκτὴν τεταμένη, νῆσον λέγω,
> Ἑλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτοῖς κεκλήσεται,
> Ἐπεὶ κλοπάς σας ἐκ δόμων ἐδέξατο.

Alii verò inſulam Atticæ, Helenam ſic vocatam tradunt ob Helenâ, eo demum appulſâ, poſt captam Trojam. Pauſanias Atticis: Ἀλλὰ δὲ (νῆσος) ὑπὲρ Σουνίου, τὰς Ἀττικὰς ἀριςερᾷ πλέουσιν. ἐς ταύτην ὑποβῆναι λέγουσιν Ἑλένην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου, καὶ διὰ τοῦτο ὄνομά ἐςιν Ἑλένη τῇ νήσῳ. Quod autem ad etymologiam illam attinet, qua eam inſulam dictam Κρανάην comminiſcuntur, διὰ τὸ κρανθῆναι ἐπ' αὐτῆς τὸν γάμον· ineptiæ ſanè hæ ſunt loquacium Græculorum. Atticæ inſula, quæ poſtmodum Helena, dicta antea videtur fuiſſe Cranaë, a Cranao poſt Cecropem rege antiquiſſimo Athenienſium, a quo ipſa etiam Attica, olim Cranaë. Rectè omnino Scholiaſta Homericus: Δοκεῖ δὲ ἡ νῆσος τῆς Ἀττικῆς εἶναι ὅθεν καὶ οὕτως πρότερον ἐκαλεῖτο ἀπὸ Κραναοῦ, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. νῦν ἀπὸ τοῦ μιγῆναι ἐκεῖ Ἑλένην καλεῖται. Cranaë quum a rege quondam ſuo nominata fuerit Attica, non Laconica, hac nominis ratione facilè adducor, ut credam, inſulam illam Cranaën, in qua Homerus dicit Paridem, atque Helenam amore primum ſuo indulſiſſe, non Laconicam fuiſſe, ſed Atticam: ſi tamen Κρανάη nomen eſt inſulæ proprium apud Homerum, non κραναὴ epitheton. *Politus*.

4. Ἔςι δὲ περιμήκης) Strabo, παραμήκης. Alibi idem Strabo de hac inſulâ Helenâ ex Artemidoro: ἀπὸ Θορίκου μέχρι Σουνίου παρατείνεται, μήκει ςαδίων ὅσον ἑξήκοντα τὸ μῆκος. Polit.

5. παρά τινος ῥηθὲν μεγάλου σοφοῦ τὸ, τὰς κόρας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι) Perſæ apud Herodotum ad Amyntam, Macedonum regem: κρέσσον εἶναι ἀρχῆθεν μὴ ἐλθεῖν τὰς γυναῖκας, ἢ ἐλθούσας, καὶ μὴ παριζομένας, ἀντίας ἵζεσθαι, ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. Et de Perſicis mulieribus Alexander Macedo apud Plutarchum: ὡς εἰσὶν ἀλγηδόνες ὀμμάτων αἱ Περσίδες. Hic etiam paullò iniquior eſt in Euſtathium cenſura Petri Victorii. Sic enim Victorius Variar. Lect. lib. 2. c. 5. *Hujus quoque loci mentionem fecit Euſtathius in tertium librum Iliados, cum verba illa Homerica interpretaretur: Καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ· quæreretque, cur ſummus Poeta dulce deſiderium appellaſſet. inquit enim ad extremum: πρὸς δὲ ταῦτ' ἑτεροιοῦσθαι δοκεῖ παρά τινος μεγάλου σοφοῦ τὸ, τὰς κόρας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι. Nam quod addit, votem hanc reprehenſione egere, nec vacare vitio, quod negarent ægritudinem afferre oculis, quæ dulce deſiderium ipſa inferunt, inane eſt. Nec enim Grammaticus ille elegantiam hujus ſermonis vidit; nec ab iis ipſum uſurpatum eſſe cognovit.* Hæc in Euſtathium Petrus Victorius: quaſi ſcilicet non etiam

Cen-

ſanè dictum in diſquiſitionem, & cenſuram cadit. Qui enim fieri poſſit, ut dolorem, ac cruciatum oculis ex afferant, quæ per adſpectum dulce ſui deſiderium ingenerant? Τὸ αἱρεῖ, *capit*, vox eſt venatoria, conveniens, & conſentanea τῷ ἀμφεκάλυψε, *cooperuit, contexit, obvoluit*. ita ut hic ſit ſenſus: *amor ſuis me retibus obvolutum cepit, dulciter tamen*. Sciendum autem eſt, genus hoc, & formam loquendi, videlicet, Οὐ γὰρ πώποτέ με ὧδε ἔρως ἔχε. *Non enim umquam me ſic amor tenuit*; poni etiam, ut dictum eſt, alicubi poſtea: ubi, citra ullam variationem, poſitum eſt totum illud: ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ ἑξῆς. *ut te nunc amo, teque amore deperio*. Quod etiam eſt ſciendum, τὸ, οὐ γὰρ πώποτε, *non enim umquam*, ratione vocis encliticæ, poteſt quis etiam dicere οὐ γάρ πώποτε. Quocirca τὸ πώποτε, *umquam*, meritò, ac jure acuitur in antepenultimâ, ut alibi quoque declaratur. Quod denique ad ſuperiora verba attinet, τὸ, Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι τὸν δεῖνα ἐξαῦτις, &c. *Quare ito nunc, laceſſito hunc, ſeu illum, quiſquis fuerit, rurſus*, &c. per parœdiam commodùm aliquando cadet in temerarium, inconſideratumque bellatorem, &, ubi non oportet, pugnacem, ac contentioſum. Quod autem ait, μή με χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, *ne meum acerbis probris animum increpes*, deprecatio eſt, qua quis veniam ſibi fieri pollulet, ne conviciis, ac probris afficiatur.

ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι. [1] ὃ καὶ ὑπ' εὐφυΐαν πίπτει. Πῶς γὰρ ἀλγυνοῦσιν ὀφθαλμοὺς αἱ γλυκὺν ἐμποιοῦσαι ἵμερον διὰ ὁράσεως; Τὸ δὲ αἱρεῖ, λέξις θηρατική, [2] ἀκόλουθος τῷ ἀμφεκάλυψεν, ἵνα λέγῃ, ὡς ὁ ἔρως τοῖς κατ' αὐτὸν δικτύοις ἀμφικαλύψας, εἷλέ με γλυκέως μέντοι. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ σχηματισμὸς τοῦ, οὐ γὰρ πώποτέ με ὧδε ἔρως ἔχε, κεῖταί που, ὡς εἴρηται, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἔνθα καὶ τὸ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ ἑξῆς, ἀπαραποίητον ὅλον κεῖται. καὶ ὅτι τὰ, οὐ γὰρ πώποτε, δύναταί τις φράσαι καὶ, [3] οὐ γάρ πώποτε, λόγῳ ἐγκλίσεως. διόπερ εὐλόγως προπαροξύνεται τὸ πώποτε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ ὅτι τῶν ἀνωτέρω γεγραμμένων, τὸ μὲν, ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι τὸν δεῖνα ἐξαῦτις, καὶ ἑξῆς, παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς μαχητὴν ἀλόγιστον, καὶ ἐφ' οἷς οὐ χρὴ, φιλέριν. Τὸ δὲ, μή με χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, παραίτησίς ἐστι τοῦ μὴ ὀνειδίζεσθαι.

Dixit ſanè, priorque in lectum adſcendit, comitataque eſt uxor.
Itaque ambo in perforatis lectis obdormierunt.
Atrides verò per turbam ibat, feræ ſimilis,
Sicubi videret Alexandrum formâ præditum divinâ.
Sed nemo quiſquam poterat Troum, inclytorumque auxiliariorum
Oſtendere Alexandrum tunc bellicoſo Menelao.
Neque enim propter amicitiam abſcondiſſent, ſiquis vidiſſet.
Æque enim ipſis omnibus inviſus erat, atque atra mors.
Hiſque interlocutus eſt rex virorum Agamemnon:
Audite me, Trojani, & Dardani, & auxiliares.
Victoria quidem clara eſt bellicoſi Menelai.
Vos autem Argivam Helenam, & opes cum ipſâ
Reddite, & mulctam perſolvite, quam decet,
Quæque inter futuros homines memoretur.
Sic dicebat Atrides, idque comprobabant cæteri Achivi.

Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών· ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων, κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο.
Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι.
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου.
Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί. Rom. p.434.

CXXXVIII. Honeſti inter conjuges, pudicique concubitûs deſcriptio illa eſt: ἔφη δὴ, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιὼν, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις. Τὼ μὲν ἄρ ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν. *Dixit ſanè, priorque in lectum adſcendit: ſimulque ſecuta eſt uxor. Itaque ambo in perforatis, ſeu in penſilibus lectis obdormierunt.* Hos autem lectos omnino diſtinguit Poëta a lectis ſtratis humi ex foliis, ac frondibus, quos compertos habet Sophocles, & a reliquo hujuſcemodi genere τῶν στιβάδων, *culcitrarum, ſeu ſtramentorum*. cujus ſanè vocis etymologia eſt ab Aoriſto ſecundo, ἔστιβον, *condenſavi, ſtipavi, calcando denſavi*. Etſi enim στιβάδες, *ſtramenta, ſeu tori*, lectorum genere continentur; tamen non ſunt lecti τρητοί, *perforati, ſeu foraminibus præditi*, juxta atque αἱ κλῖναι, & οἱ κλισμοὶ, *lecti diſcubitorii*. quod

ρλη'. Σώφρονος γαμικῆς ὁμιλίας φραστικὸν τὸ, ἔφη δὴ, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιὼν, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις. Τὼ μὲν ἄρ ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν. ἃ διαστέλλει πάντως ὁ Ποιητὴς τῶν χαμαὶ στρωτῶν φυλλάδων, ἃς οἶδεν ὁ Σοφοκλῆς, καὶ τῶν λοιπῶνδε τοιούτων στιβάδων· ἧς ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἔστιβον δευτέρου ἀορίστου. Ἐκεῖναι γὰρ, λέχη μέν εἰσιν, οὐ τρητὰ δὲ, κατὰ τὰς κλίνας, καὶ τοὺς κλισμοὺς, ταυ-

Cenſurum ille maximus, Longinus, illud ipſum dictum de oculorum dolore ex pulchrarum mulierum adſpectu, tanquam frigidum, & ineptum, notaverit, aut Euſtathius ſermonem hunc ab Herodoto uſurpatum eſſe minimè cognoverit, qui tamen verborum illorum auctorem citat μέγαν κακόν. Eſt autem ſolemne Euſtathio, ſcriptorum, quorum teſtimonio, & auctoritate utitur, ſæpe nomina omittere. Sed & ſermonis hujus ſi qua eſt elegantia, eam certè multò omnium optimè vidit Euſtathius, quæ fugiſſe ferè videtur oculos Victorii. Nam præterquam quòd perſpexit Euſtathius, ac perpendit antitheſin illam dulcedinis, & doloris ab eodem pulchrarum mulierum viſu, non dixit ipſe, ut Herodotus, τὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι, ſed τὰς κόρας. qua in voce lepor quidam ineſt, ſanè quàm feſtivus, atque elegans; ſed qui in Comico probari, aut non diſplicere poſſit, Oratorem proſus dedeceat: quum & κόρη non puellam modò; ſed & pupillam ſignificet. Unde, cum alluſione ad utramque hanc hujus vocis ſignificationem, facetè dixit Timæus: ὃ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων. quod quidem dictum, tanquam inſulſum, & oratore indignum, graviter non minùs, quàm verè, reprehendit Longinus. Sed quis, quæ vel in Comico dici poſſit elegans, hanc Victorius non facilè affinem eſſe vitio putaverit, concedas quoque, oportet, Grammaticum hunc nullum (ſic enim Victorius velut per contemptum Euſtathium appellat) multò omnium optimè ſermonis hujus elegantiam perſpexiſſe, qui non, ut cæteri, τὰς γυναῖκας, ſed τὰς κόρας dixit ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν εἶναι. Sic enim quaſi videtur dicere, oculorum pupillas, eſſe oculorum dolores: & tamen reverà dicit, oculorum dolores eſſe virgines, ſeu puellas, quas quis videt, ac deſiderat, nec iis tamen perfruitur. Quam lepidus præ aliis ſcriptoribus atque urbanus ſæpe ſit Euſtathius, multa ejus loca paſſim declarant. *Politus.*

1. ὃ καὶ ὑπ' εὐφυΐαν πίπτει) Hanc phraſin, tanquam frigidam, carpit maximus Criticus Longinus. *Salvinus.*

2. ἀκόλουθος τῷ ἀμφεκάλυψε) l. τῷ ἀμφεκάλυψε. Correxit etiam Frobenius. *Polit.*

3. οὐ γὰρ πώποτε) l. οὐ γάρ πώποτε. *Polit.*

ταυτὸν δ' εἰπεῖν, κατὰ τὰ ἀνάκλιντρα. Θῆρα, κατ' ἐξοχὴν, ἐνταῦθα λέγει τὸν λέοντα ἐν Baſ. p. 330. τῷ, ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς. Συντομωτάτη δὲ ἐπίτηδες, καὶ ἀνεπεξέργαστος καὶ αὐτὴ ἡ παραβολὴ, συντροχάζοντος οἷον τοῦ ποιητικοῦ λόγου τῷ Μενελάῳ ἰχνηλατοῦντι τὸν φυγάδα Πάριν, καὶ σπεύδοντι. Ἰστέον δὲ, ὅτι, κακοῦ τινος ἀνδρὸς κρυπτομένου, καὶ ἐν τῷ ψηλαφᾶσθαι μὴ εὑρισκομένου, ὃ δὴ νῦν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου γίνεται, καλὸν εἰπεῖν τὸ, ὁ δῆνα ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, εἴπου ἐσαθρήσειε τὸν δῖον. Ἀλλ' οὔτις δύνατο δεῖξαι τότε. Οὐ γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴτις ἴδοιτο. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. [1] ἤγουν, ἐμισεῖτο ἴσα καὶ θανάτῳ.

ρλθ'. Ἔνθα ὅρα καινὸν πρᾶγμα. Ὁ μὲν γὰρ Πάρις μισεῖται· Ἑλένη δὲ, δι' ἣν ἐκεῖνος ἐμισεῖτο, συγγινωσκεῖται. Οὕτως ἦν αὐτὴ καλὴ, καὶ τοῦτο ἦν τὸ ἐκπάγλως αὐτὴν ὑπ' Ἀφροδίτης φιλεῖσθαι. Ἴσως δὲ καὶ κολακικῶς [2] αὐτὴ καθομιλοῦσα τοὺς καιροὺς, ἐδημαγώγει τοὺς πολλούς. Ὅρα δὲ τὸ κηρὶ, παρισούμενον μὲν πρὸς τὸ, θηρὶ, λανθάνον δὲ διὰ τὸ μὴ ἐγγὺς κεῖσθαι, ἀλλὰ μετὰ στίχους τέσσαρας. Καὶ εἶχε μὲν ὁ Ποιητὴς παραθεῖναι ἄμφω, κάλλους χάριν· [3] ὤκνησε δὲ διὰ τὸ μὴ καίριον. Τοῦ δὲ ἐκεύθανον ἡ ἐκ τοῦ κεύθω παραγωγὴ, λόγῳ μὲν πεζῷ ἀσυντελής· δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρηστή. Ὁμήρου καὶ νῦν εἰπόντος, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, φασὶν οἱ παλαιοὶ, εἰς δύο διῃρῆσθαι τὴν τῶν Τρώων ἀρχὴν, ἀπὸ Ἀσσαράκου, καὶ Ἴλου ἀνέκαθεν· ὕστερον δὲ κληθῆναι τὸ μέν τι μέρος ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου· τὸ δ' ἐκ τοῦ Τρωός. Ὅτι δὲ [4] οἱ Δάρδανοι, καὶ Δαρδάνιοι τετρασυλλάβως λέγονται, κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ, Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, ὀρθὸς ὄρθιος, καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται.

ρμ'. Ἀγαμέμνων, ἀφανοῦς γενομένου, ὡς ἐρρέθη, τοῦ Πάριδος, νίκη μὲν δὴ, φησὶ, φαίνεται ἀρηϊφίλου Μενελάου. ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν, ὅ ἐστι ποινὴν, ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν, [5] ὡς τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἤρεσε, καθὰ καὶ προγέγραπται. Καὶ ἔδει μὲν ἐπὶ τούτοις τοὺς περὶ Ἀλέξανδρον ἀντιθεῖναι τὰ αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος ῥητὰ, εἰπόντος· εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ

quod idem eſt, ac ſi diceres, ſimiliter ut τὰ ἀνάκλιντρα, *ſellæ diſcubitoriæ*. Θῆρα, *feram*, eximiâ quadam excellentiæ notâ, leonem hoc loci intelligit, cum ait: ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς. *per turbam ibat, ſimilis feræ*. Ubi ſanè de induſtriâ breviſſima eſt, nec ſatis perfecta, aut abſoluta, ipſa hæc comparatio: perinde quaſi oratio ipſa Poëtæ ſimul curræt cum Menelao, dum fugientem Paridem ipſius veluti veſtigiis perſequitur, eumque aſſequi properat. Sciendum autem eſt, ſiquis homo improbus deliteſcit, neque is perquirendo, aut indagando deprehenditur, quod ſcilicet nunc in Alexandro contingit, appoſitum dictu eſſe illud: ὁ δῆνα ἂν ὅμιλον ἐφοίτα, εἴ που ἐσαθρήσειε τὸν δῖον. Ἀλλ' οὔτις δύνατο δεῖξαι τότε. Οὐ γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. hoc eſt, ἐμισεῖτο ἴσα καὶ θανάτῳ. *Ille, quiſquis demùm fuerit, per turbam ibat, ſicubi nuum aliquem conſpicaretur. Sed nemo quiſquam poterat tunc oſtendere. Non enim propter amicitiam abſcondiſſent, ſiquis vidiſſet. Æquè enim ipſis omnibus exoſus, & inviſus erat, atque atra mors*. hoc eſt, æquè atque mors, odio habebatur.

CXXXIX. Ubi rem novam, ac mirabilem vide. Namque odio habetur Paris: & tamen ignoſcitur Helenæ, propter quam odio ille habebatur. Ea erat ejus pulchritudo: idque ipſum erat, quòd mirificè eam Venus in amore, atque in deliciis haberet. Ipſa etiam fortaſſis blandè, atque aſſentatoriè temporibus inſerviebat; itaque vulgi ſibi gratiam, & benevolentiam conciliabat. Ac vide τὸ κηρὶ, *morti*, quum ſit æquatum, ac compar τῷ θηρὶ, *feræ*; tamen id in occulto eſſe, quia non juxta ponitur, ſed poſt verſus quaternos. Et poterat quidem Poëta, ornatûs, atque elegantiæ gratiâ, comparia illa ambo juxta ponere. verumtamen noluit, quia non erat id commodum, neque opportunum. Τὸ ἐκεύθανον, *abſcondiſſent, occuluiſſent, occultaſſent*, paragogen habet ex verbo κεύθω, *abſcondo, occulto*, minùs illam quidem utilem, minùſque accommodatam pedeſtri orationi; at commodam, & utilem metro dactylico. Homerus quum etiam nunc dixerit, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, *Troes, & Dardani*, veteres notant, Trojanam ditionem jam inde ab Aſſaraco, & Ilo biſariam diviſam fuiſſe; poſtmodum autem partem unam a Dardano, alteram a Troë fuiſſe appellatam. Ceterùm οἱ Δάρδανοι, *Dardani*, ut deinceps quoque alicubi ſumus declaraturi, quatuor etiam ſyllabis Δαρδάνιοι, *Dardanii*, vocantur, ad exemplum incrementi τοῦ Αἰτωλὸς, *Ætolus*, Αἰτώλιος, *Ætolius*, ὀρθὸς ὄρθιος, *rectus*, aliorumque nominum hujuſcemodi.

CXL. Agamemnon, poſtquam ex omnium conſpectu, ut dictum eſt, Paris evanuit: *victoria quidem*, inquit, *manifeſta eſt bellicoſi Menelai. Vos igitur Argivam Helenam, ſimulque cum eâ opes reddite*, & τιμὴν, *multam*, hoc eſt, ποινὴν, *pœnam*, *perſolvite, quam decet*, juxta, atque placuit Alexandro, ut ſupra ſcriptum eſt. Atque ad hæc iſta quidem Alexander, ejuſque fautores opponerent, oportebat, verba ipſius Agamemnonis, qui ſic dixiſſet: εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ, &c. *ſiquidem Menelaum Alexander interfecerit*, &c.

ita-

1. ἤγουν, ἐμισεῖτο ἴσα καὶ θανάτῳ) Iliad. ι. τόδε μοι κῆρ εἴδεται εἶναι. Alibi: Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. odioſus perinde atque portæ inferiorum. ideſt, æquè, ac mors. *Salvinus*.

2. αὐτὴ καθομιλοῦσα) l. αὐτή. Polit.

3. ὤκνησε δὲ διὰ τὸ μὴ καίριον) & forte juxta non poſuit, vitandæ affectationis & κακοζηλίας gratiâ. *Salvinus*.

4. οἱ Δάρδανοι, καὶ Δαρδάνιοι τετρασυλλάβως λέγονται) Strabo: δεινῶς ἢ ταῦτ' ἐνόμιζεν ὁ Ποιητής· τότε μὲν ὧδε λέγων·
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο·
Δαρδανίους καλῶν. τότε δὲ Δαρδάνους·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί. Politus.

5. ὡς τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἤρεσεν) Atqui de mulctâ minimè placuerat Alexandro; ſed adjectum id fuerat ab Agamemnone. Polit.

itaque de repugnantibus inter ſeſe, & contrariis legibus judicium fieret, ut ſupra eſt demonſtratum. Sed Pandarus, primùm omnium conjectâ in Menelaum ſagittâ, ut paullò poſt videbitur, rem totam miſcet, ac confundit. Sic enim Homerus narrationem ſuam componit, ut ne, ubi res minimè poſtulat, forenſes cauſſas, aut litium argumenta, interſerat, Poëſinque ſuam languidam, atque elumbem efficiat, ſcribendique contentionem remittat. Non eſt autem verbum dubitandi τὸ φαίνεται, *apparet*, pro eo atque ſi diceret, ἔοικε, *videtur*; ſed maximè firmam, certamque rei aſſeverationem ſignificat: quum id perinde acceptum ſit, quaſi dicat, claram rem eſſe, ac manifeſtam. Tale & illud in Odyſſeâ: Τὰ ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. *Veſtra indigna facinora apparent*. Volo porro, obſerves, ut Poëta, tum ſub Hectoris perſonâ, tum Priami, atque aliorum, Menelaum ſæpe vocat ἀρηΐφιλον, *bellicoſum*; nuſquam verò locorum ita Alexandrum; ſed dumtaxat θεοειδῆ, *deorum ſimilem, ſeu formâ divinâ præditum*: Helenam autem, Ἀργείαν, *Argivam, ſeu Argeam*, dicit, perinde ut ſi quis eam Πελοποννησίαν, *Peloponneſiam*, appellaret. Argos namque, Peloponneſus univerſa, ut multis ſanè in locis eſt demonſtratum. Et ſic etiam poſtea vocat Junonem. Τὸ ἔκδοτε, *dedite*, idem eſt, atque τὸ ἀπόδοτε, *reddite*, videlicet, tamquam rem debitam, & alienam, date. Hujuſcemodi enim propriè eſt τὸ ἀποδοῦναι, *reddere*. Ad hæc vide, ut τὸ ἀποτινέμεν, *pendere, ſeu perſolvere*, quum ſubjunctum ſit poſt verbum illud plurale, ἀπόδοτε, *reddite*, manifeſtè oſtendit, eodem interdum ſignificatu accipi Infinitivos Modos, atque Imperativos. Idem enim eſt τὸ ἀποτινέμεν, atque τὸ ἀποτίνετε, *perſolvite*. Atque id etiam ad tropum etymologicum, ſeu ad etymologiæ rationem pertinet, ut ſupra declaratum eſt: quippe quum a verbo τίνειν, *pendere*, fit ἡ τιμή, *pœna, quæ penditur, ſeu multa*, de qua diximus.

καὶ οὕτω γενέσθαι ἀντινομίας δίκην, ὡς προδεδήλωται. Ἀλλ' ὁ Πάνδαρος φθάσας τοξεῦσαι τὸν Μενέλαον, ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται, συγχέει τὰ πράγματα· οὕτω τοῦ Ὁμήρου διασκευάσαντος, ἵνα μὴ ἐν οἷς οὐ δέον ἐστὶ, δικανικὰ παρενείρῃ, καὶ ἀνειμένην τὴν ποίησιν ἀπεργάσηται, καὶ χαλάσῃ τὸ σύντονον. Ἔστι δὲ τὸ φαίνεται, οὐ διστακτικὸν, ὡς ἀντὶ τοῦ ἔοικεν, [1] ἀλλὰ μάλιστα βεβαιωτικὸν δηλοῖ, εἰλημμένον ἀντὶ τοῦ, φανερόν ἐστι, καὶ ἐκφανές. Τοιοῦτο καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, [2] τὰ ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸν μὲν Μενέλαον πολλάκις ἀρηΐφιλον εἶπεν ὁ Ποιητὴς, διά τε τοῦ Ἕκτορος, καὶ τοῦ Πριάμου, καὶ ἄλλων· τὸν δὲ Ἀλέξανδρον, οὐδαμοῦ, ἀλλὰ μόνον θεοειδῆ· τὴν δὲ Ἑλένην, Ἀργείαν λέγει, ὡς εἴ τις εἴποι Πελοποννησίαν. Ἄργος γὰρ καὶ ἡ ὅλη Πελοπόννησος, ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. Οὕτω δὲ καὶ τὴν Ἥραν ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει. Τὸ δὲ ἔκδοτε, ταυτό ἐστι τῷ [3] ἀπόδοτε, ἤγουν χρεωστικῶς δότε. Τοιοῦτο γὰρ κυρίως τὸ ἀποδοῦναι. *Rom. p.435.*
Ὅρα δὲ καὶ, ὡς τὸ ἀποτινέμεν, ἐπενεχθὲν μετὰ πληθυντικὸν, τὸ, ἀπόδοτε, δείκνυσι φανερῶς ταυτίζεσθαί ποτε τοῖς προστακτικοῖς τὰ ἀπαρέμφατα. [4] Τὸ γὰρ ἀποτινέμεν, ταυτόν ἐστι τῷ ἀποτίνετε. Τοῦτο δὲ καὶ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστὶν, ὡς καὶ προεδηλώθη. ἀπὸ γὰρ τοῦ τίνειν ἡ ῥηθεῖσα τιμὴ γίνεται.

1 ἀλλὰ μάλιστα βεβαιωτικὸν δηλοῖ) *Videtur* apud veteres Juriſconſultos affirmandi vim habet. quod a philoſophia ſumpſere. *Salvinus*.

2. τὰ ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα) Od. δ'. v. 694. Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς, καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Polit.

3. ἀπόδοτε, ἤγουν χρεωστικῶς δότε) Vide Demoſthenem in Philippicis, quantum æſtuat in verbo, δοῦναι, vel ἀποδοῦναι. Salvinus.

Locum Demoſthenis ex Oratione de Haloneſo vide apud nos ſupra ad p. 126. ubi de differentiâ τὸ δοῦναι, & ἀποδοῦναι. Politus.

4. Τὸ γὰρ ἀποτινέμεν ταυτόν ἐστι τὸ ἀποτίνετε) Lege, τῷ ἀποτίνετε. Politus.

Quum infinitivus pro imperativo ſumitur, ſubintelligitur τὸ κελεύω. jubeo. Horat. *Gaudere, & bene rem gerere Albinovano* pro Græcâ epiſtolicâ inſcriptione: χαίρειν καὶ εὖ πράττειν. Salvinus.

KATA-

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΟΙΣ ΥΠΟΜΝΗΜΑΣΙ ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΩΝ ΧΡΗΣΙΜΩΝ.

A

A Σημαίνει ποτὲ καὶ μείωσιν. Pag. 875.
Ἄβαντες οἱ Εὐβοεῖς. 578. 587. 588. ἐπιθέτω κομῶντες. 588.
Ἀβαντίς, ὁ Ἀβαντιάς, ἡ Εὔβοια. 588.
ἀβίοι παρ' Ὁμήρῳ οἱ χωρὶς γυναικῶν. 695. 696.
ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες. 772.
Ἄβυδος, πόλις. 771. 772. ἐπὶ συκοφάντων ἐτάχθη ἡ λέξις παροιμιώδης. ibid. μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον, παροιμία. 772.
Ἀγαπήνωρ, βασιλεὺς Ἀρκάδων. 635. Ἀγαπήνορος γενεαλογία. 637.
ἀγέρωχοι. ἐνσυμολογία. 671. 822. 823.
Ἀγήνωρ, ὡς τῶν Φορωνέως παίδων. 839.
ἄγκυλος, τὸ ποιὸν σεῖλον, καὶ μικρόν. 660.
ἀγκύλη, ἡ τῆς αἰγανέης λαβή. καὶ εἶδος ἀκοντίου. 744. ἀγκύλη, ὁ καμπὴ τῆς ἀγκάλης, καὶ ποιμένος γένος. 745.
ἀγκυλωτὰ δόρατα. 745.
ἀγκυλωτοὶ κότταβοι. 745.
ἀγκυλίσαι, ἀκοντίσαι. 744.
Ἄγουρ, πόλις Πισσιντίνων. 658
ἄγονος, ὁ μὴ γεννῶν, οὐ μὴ γεννηθείς. 827.
ἀγοραῖοι ἄρτοι τινές. 531.
Ἄχνη. καὶ Ἄχνα. χωρίον τῆς Ἀττικῆς πρὸς τῷ Ἰλισσῷ. 783.
Ἄγραία Ἄρτεμις. 783.
Ἀγροτέρα Ἄρτεμις ἡ καὶ Ἄγραια. 783.
ἀγχίπεσαι ἔλαφοι, καὶ ὁμίουοι. 783.
ἄγχουσα βοτάνη. 552.
ἀγχέμαχα ξίφη. 589. ἀγχέμαχοι, οὐ μόνον οἱ χρώμενοι ξίφει, ἀλλὰ καὶ δόρατι ἐν χερσί. 590.
ᾠδαὶ ἀπὸ δευτέρου μέλοντος ᾠδαί, Ἰωνικῶς, καὶ Αἰολικῶς ψαλλόμενος, καὶ αὐλούμενος ὡς ὀρχεῖσθαι ἔσμα. 866.
Ἀδμήτου μῆλα. 628. 629.
Ἀδράστεια πόλις, καὶ χώρα. 767. Ἀδράστειαν Νέμεσις. 768. Ἀδραστείας ἱερόν. ibid.
Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ. 606. 614. 768.
ἀελλὰς κολύμβος, ὁ συνεστραμμένος, δίνου εἶδος. 814. 815.
ἀερσίποδες ἵπποι, οἱ λίαν ταχεῖς, καὶ ὠκύποδες. 904.
ἀερσιπότητος δράκοντος παρὰ Ἡσιόδῳ. 904.
Ἀζᾶνες, μοῖρα Ἀρκαδίας. 638.
[illegible] τὰ θῆλεα ἀμέλγει. 857.
[illegible] ὁ οἴκησις, καὶ σκήνωσις. 957.
[illegible], αὐτὸς ὁ ἀντίος. 919.
Ἀθαμᾶνες ἔθνος. 722. 723.
Ἀθηνᾶ θύλεια ἴδιον. 593.
Ἀθῆναι πολλαί. 593.
Ἀθηναῖοι, Ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι, Κεκροπίδαι, Κεκροπίδαι, καὶ Θησεῖδαι. 592.
Ἀθηναίων πόλεις ἀποικίαι. 595.
Ἀθόων, εἶναι αἰθάλη, ὡς μὲν Θαλάσσης. 686.
Ἄθῳ γενικὴ τοῦ Ἄθω. 850.
Ἄθηρ, ὁ αὐξόμενος. Ἄθηρ, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος. 776.
Αἴα, πηγὴ ἐν Παιονίᾳ. 779.
Αἰγαί, καὶ Αἰγαί, πόλεις τῆς Ἀχαΐας. 616.
αἰγανέη, εἶδος ἀκοντίου ἐλαφροῦ. 743.
Αἰγιάλεια χώρα. 617. Αἰγιαλεῖς τῶν Ἀχαιῶν οἱ καὶ Αἰγιαλεῖς. ibid. 785. Αἰγιαλοὶ πολλοί. 618. 785.
Αἰγιαλὸς προσεχὴς τῷ Πόντῳ. 785. 786. Αἰγιαλὸς Αἰθιοπικός, μέγας πελάγιος. 786.
Αἴγιλιψ Τραχεῖα ἡ τὰς αἶγας λείπουσα, ἢ ὑπ' αὐτὰς αἶγας λειπομένη, διὰ τὸ τραχύ, καὶ ἀβάσιμον. 653.
Αἴγιον, πόλις Ἀχαΐας. 616. 617.
αἰθάλος ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς. 865.
αἰζηὸς ὁ θερμός, καὶ ὡς νεανίας, ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ, παρὰ τὸ ἀεὶ ζεῖν. 280. παρὰ Ἡσιόδῳ τεσσαρακονταέτης τις. ibid.
Αἴθικες, Θετταλικὸν ἔθνος. 717. 758.
αἴθων ἵππος, καὶ βοῦς, καὶ λέων, καὶ ὑπερῴας ἀνήρ. 772.
αἴθοψ σφοδρὸς ὁ οἶνος. 619.
αἱμηρὰ Ἐπίδαυρος, ἐπιθετικῶς. 603.
Αἵμονες, μοῖρα Θετταλική. 688.
Αἰνία, πόλις Περραιβῶν. 720.
Αἰνιᾶνες οἱ καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἐνιῆνες. 720. 722.
Αἶνος, Γονέως ἀδελφός, καὶ πόλις Θετταλίας. 720.
Αἰολεῖς βαρυτονοῦσι. 529.
αἰολόπωλοι Φρύγες. 872.
αἴολον τὸ ταχέως, ἔσικα αἶθλος, κινῶ. 872.
Αἰπύ, πόλις, φρουρίου ἐπικειμένης, πρὸς διαφολὰν τῆς ἐπιθέτου. 629.
Αἰπύτιος τύμβος, ὁ τάφος. 638.
Αἴπυτος. ἀρχαῖος Ἀρκὰς ἥρως. 638.
Αἰσυήτης, ἥρως Τρωικός. 755.
Αἰσχίνης ῥήτωρ Μιλήσιος. 667.
αἶτα παρὰ Πινδάρῳ, ἀπὸ τῆς ἄττειν. 830.
Αἴτνη, ὄρος Σικελικὸν πυρώδης. 748.
Αἰτωλία ἡ χώρα, καὶ Αἰτωλῶν τὸ ἔθνος. 663. Αἰτωλοὶ σφενδονῆται ἄριστοι. ibid.
Αἰτωλός, υἱὸς Ἐνδυμίωνος. 663.
αἰχμή, ποριμὸς ἐπιδορατίς, παρὰ τὸ αἶμα χεῖν. 910.
αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθήνησιν. 846.
Ἀκαρνᾶνες. 589.
ἀκὴν ἔχων, τὸ μὴ χαίνων, ὥστε λαλεῖν, ἀλλὰ σιωπῶν. 843.
ἀκερσεκόμης ἔχων τὸ πολύκομον, ὁ τὸ μὴ διακεκαρμένον τὰ φύλλα. 801.
ἀκτὴ Ἠπείρου παρ' Ὁμήρῳ, ἡ ἄντικρυ Λευκάδος. 650.
ἀλαίσυρ ὁ περιέργως παιδὸς ἐρῶν. 895. 896.
Ἀλάσιον, ἢ Ἀλάσιον, πόλις Ἠλείας. 646.
Ἀλέξανδρος ὁ Ἑστιαίου παῖς. 642.
Ἀλεσιον, Λυκιακὸν πεδίον. 646.
Ἀλεσιος, υἱὸς Σκιλλοῦντος, ὡς τῶν τῆς Ἱπποδαμείας μνηστήρων. 646
Ἀλθαιμένους δέκα πόλεις ἐν Κρήτῃ κτίσας. 659.
Ἀλίαρτος πόλις Βοιωτίας ἡ καὶ Ἀρίαρτος. 541. Ἀλίαρτος, υἱὸς Θερσάνδρου. ibid.
Ἀλιεῖς, πόλις ἡ Τίρυνς. 599.
Ἀλιζῶνες οἱ καὶ Ἀλιζῶνες, ἔθνος. 787. 788. 789. 790. 791.
Ἀλικαρνασσός, μία τῶν Ἀσίας ἑξαπόλεως. 805.
Ἀλίκα πόλις. 599.
Ἀλικοὶ οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες. 599. 600.
Ἀλκίφρων, αὐθαίρετος ἐν ἐχθρῶν, καὶ ἀλκῆς, τῆς καὶ ἀνδρῶν, καὶ ξρονισμὸν ὑποθυλοί. 828.
Ἀλόπη, πόλις Θετταλική. 684.
Ἅλος πόλις. 682. 683. Ἅλος Θεράπνασιν Ἀθάμαντος. 684.
ἄλσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὰ ἱερὰ πάντα. 546.
Ἀλφειὸς ποταμός, ὅπου κολυμβήσας ἀπὸ τῆς τῶν ἐλαφῶν θηρευθείς. 629.
Ἀμαζόνες. 871. 872. Ἀμαζόνες τινὲς ὑπερόριοι. ibid.
Ἀμασέα, Ἀμασεῖδος, ἢ Ἀμάσεως. 784.
Ἄμαστρις ἡ Ποντική, Παροικοῦσα μετονομασθεῖσα. 595.
Ἀμυδὼν ἡ καὶ Ἀβυδών, πόλις Παιονίας. 779.
Ἀμύκλαι, πόλις τῆς Λακωνικῆς. 624.
Ἀμυκλαιίδες, εἶδος ὑποδήματος, ἐν Ἀμύκλαις ἐπινοηθέν. 624.
Ἀμύκλαιον πόλις ἐν Κρήτῃ, καὶ ἔρημος. 624.
Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱός. 624.
ἀμύμων ὁ ἀμώμητος, καὶ ἄψογος. 677.
Ἄμυρις, ὁ καὶ Θάμυρις. 631.
Ἀμφιάραος. 535. 536. 606. Ἀμφιαράου ἅρμα, ἀφ' οὗ καλούμενον Ἅρμα τὸ Βοιωτικόν. 535. 536. Ἀμφιαράου Λοξοί. 536.
Ἀμφιγένεια, ἡ καὶ Ἀμφιγένεια, πόλις. 630.
ἀμφίδρυφος ἡ ἄμφω δρυπτομένη. ἡ ἐστι ξεσμένη τὸ πρόσωπον. 625.
Ἀμφικτυονικόν, σύνταγμά τι πλῆθος, ἐκ δυοῖν τὰ ἱερά. 547.
ἀμφίπολος τύμβος παρὰ Πινδάρῳ ὁ κύκλῳ περιπολούμενος. 854. 855.
ἀμφώτιδες, ποτηρίου εἶδος. 656.
ἄνα κλητικὴ τοῦ ἄναξ ἐν τῷ, Ζεῦ ἄνα. 747. 911.
Ἄνακες, ἢ Ἄνακοι Διόσκουροι. 747.
ἄναξ, ἀντὶ τοῦ δεσπότης. 747.
ἀναστρωτὰ προσθέσεως. 804.
ἀναχετευσμὸς ξέσεως. 782. 783.
Ἀνεμώρειον ἐν Κιλικίᾳ. 565.
Ἀνεμώρεια ἡ καὶ Ἀνεμώλεια, πόλις ἐν μεθορίῳ Φωκίδος, καὶ Δελφῶν. 564. 565.
ἀνθεμοῦν τὸ ἄνθος. 693.
Ἀνθηδὼν πόλις Βοιωτική. 526. 530. 531. 552.
ἀνθρωπεία ἡ τὸ ἀνθρώπου δορά. 816.
Ἄνιγρος ποταμός, καλούμενος πρότερον Μινύειος. 628.
ἀντιάνειραι Ἀμαζόνες, ἀντὶ τοῦ ἐξισούμεναι πρὸς ἄνδρας. 872.
ἀντίστημα, ἀντίθεσις ῥητορική. 896.
ἀντιπτωτικὸς χρῆσις παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι. 815.
Ἀντρών, ἢ Ἀντρών, ἢ πληθυντικῶς Ἀντρῶνες, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. 694.
Ἀντρώνιος ὄνος, ὁ πρὸς αἰτίαν δεξιὸς ἐν παροιμίαις. 694.
Ἄξιος ποταμὸς Παιονίας. 777.
ἄορτήρ ὁ κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους, ἀπὸ τὸ αἰωρεῖν. 892.
Ἀπαισός ἡ καὶ Παισός, πόλις, καὶ ποταμὸς μεταξὺ Λαμψάκου, καὶ Παρίου. 769.
Ἀπάμεια πόλις ἡ πρότερον Μύρλεια. 790.
Ἀπία γῆ ἡ Πελοπόννησος ἀπό τινος Ἄπιδος, ἢ Ἄπιος. 382.
ἀπολλύμενος ῥητορικά. 903.
ἀπορρὼξ. ἀπορρέουσα. ἀπορρὼξ τοῦ Στυγός. 719.
Ἀραιθυρέα πόλις ἡ καὶ Φλιοῦς. 612. 613.
Ἀραμαῖοι οἱ καὶ Ἀριμοι. 751.
Ἄρατος ὁ Σικυώνιος, ἀνὴρ ἐπιφανὴς γενόμενος. 614.
Ἀργοῦς φορὰ ἐν παροιμίᾳ. 589.
ἄργεμος. ἢ ἄργεμον, τὸ λεύκωμα, πάθος ὀφθαλμοῦ. 910.
ἀργὴς ὄφις ὁ λευκός. 910.
Ἄργισσα πόλις ἡ καὶ Ἄργουρα. 715. 716. 718.
Ἄργος ὁ Πανόπτης. 716. 839.
Ἄργος πόλις ἀπὸ Ἄργου, ἀπογόνου Φορωνέως, ὀνομασθεῖσα. 606.
Ἄργος Ἀχαιικὸν ἡ Πελοπόννησος ὅλη. 620. ἰδίως ἡ Λακωνική. ibid. 839.
Ἄργος Ἴασον, ἡ Πελοπόννησος, καὶ Ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαιικόν. 839.
Ἄργος Ἱππόβοτον, κατά τινας τῶν παλαιῶν, ἡ Θετταλία. 839.
Ἄργουρα, τόπος Εὐβοίας. 716.
Ἀρέθουσα, ἥρως γυνή. 588. Ἀρέθουσα, Εὐβοίας κρήνη. 581. 588.
Ἀρέθουσαι κρῆναι πολλαί. 581.
Ἀρήνη πόλεις δύο, Μεσσηνίας μία, καὶ Τριφυλίας ἑτέρα. 628.
Ἄρης, παρὰ τὸ ἔρω, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, παρ' ᾧ οὐ ἔστι διαλέγεσθαι. 752.
Ἄριμα ὄρη. 751. Ἄριμα, ὅπου τὰ κατὰ τὸν Τυφῶνα. 747. 748. 751. Ἄριμα ὀδυσσέρας οἱ καὶ Ἄριμον προφητικῶς. 751.

Ἀρι-

'Αρίμασπ ἡ Κιλικίας. 748.
'Αριμαῖος, πεποιο τῆς 'Αρίμων, ὃ ἐθνικόν. 750. 'Αριμαῖοι οἱ Σύροι. 755.
'Αριμοι ἔθνος το ἐν τῇ Κατακεκαυμένῃ ἡ Μυσίας. 751. 'Αριμοι τὰ Κορυκιον ἄντρα. ibid. ἄριμοι παρὰ Τυῤῥηνοῖς οἱ πίθηκοι. ibid.
'Αριμος βασιλεὺς ἡ Κατακεκαυμένης χώρας. 750
'Αριςίας ὁ Πουλυδάμαντος. 750.
'Αρκάδας μιμούμενος, παροιμία, ἐπὶ τῆς ἄλλοις πολεμούντων. 642.
'Αρκάδες. 635 636. 642. 'Αρκάδες Προσέληνοι. 636.
'Αρκαδία χώρα. 636. 657. 640.
'Αρκαδικός πῖλος. 642. 'Αρκὰς κυνῆ. ibid.
ἄρκτος τὸ ἄςρον ὁ ἄμαξα. 636.
'Αρνη πόλις ὁμώνυμος τῇ κρηνίδι. 547. 'Αρναι τέσσαρες. 548.
ἀρσενικὰ ὀνόματα. θηλυκοῖς πόλεων ὀνόμασιν ἐπιτιθέμενα. 545.
ἄρτοι ἀγοραῖοι. 555.
'Αρτος βασιλεύς τις τῆς ἐν τῇ 'Ιαπυγίᾳ Μεσσαπίας. 530. ἀρτὸς τις μέγας ὀπτώμενος, ἀφ' ὃ ἑορτὰ τὰ Μεγαλάρτια. 530. 535.
'Ασίνη ὁ πρὸς 'Ερμιόνῃ. 602. 'Ασίνη ὁ πρὸς Καρδαμύλῃ, ἀφ' ἧς κόλπος 'Ασιναῖος. ibid.
'Ασκάλων πόλις, ὃ πρῶτον τὰ κρόμμυα. 703.
'Ασκανία πόλις, ἡ μὲν τις Φρυγιακή. ἡ δὲ Μυσιακή, καὶ λίμναι 'Ασκάνιαι δύο, καὶ 'Ασκανία χώρα. 763. 794.
'Ασκάνιος ὁ Αἰνείου παῖς. 703.
ἀσκῶν, ἐπὶ ἐπιμελείας ἡ διὰ χορῶν παιδιᾶς παρὰ τῷ Ποιητῇ. 920.
'Ασκληπιός, υἱὸς 'Απόλλωνος, καὶ νύμφης Κορωνίδος. 708.
'Ασπρα, πόλις Βοιωτική. 552. 548.
ἀσπάλακες οὐδὲ ἐν τῇ Κορωνείᾳ τῇ Βοιωτικῇ, οὐδὲ ἐν τῇ Λεβαδείᾳ. 540.
'Ασπένδος πόλις ἡ Παμφυλίας. 758.
'Ασπληδὼν πόλις, ἡ καὶ παρ' ἑτέροις χωρὶς τῆς ά. ἡ αὐτὴ Εὐδείελος. 553.
'Ασσωρία, πόλις Λυδίας. 713.
'Αστέριον, πόλις Θετταλίας. 713.
'Αστερίς, ἡ καὶ 'Αστερία, νησίον μεταξὺ Κεφαλληνίας, καὶ 'Ιθάκης. 725.
'Αστυρονία, ὄρος Κρήτης, καὶ πόλις περὶ τὸ 'Ιδαῖον Κασιώτης. 714.
ἀςέξεσθαι, οἱ νέοι προσάπτοντες τῇ πόλει τὸ αὐξάνεσθαι, ὡς ὅπως πολὺ). 877.
'Αςυ παρὰ τῷ Ποιητῇ, πᾶσα πόλις. ἰδίως δὲ αἱ 'Αθῆναι παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς. 756.
'Αςυρα, πόλις 'Αβυδηνῶν κατεσκαμμένη. 796.
'Ασωπὸς ποταμὸς Βοιωτίας. 535. 613. καὶ ἕτερος Σικυώνιος. 613. 'Ασωποὶ ποταμοὶ τέσσαρες. 613.
'Αταρνα πόλις ἡ καὶ Τάρνα, καὶ 'Αταρνεύς. 769.
'Ατραμύττειον, τὸ καὶ 'Αδραμύττιον, 'Αθηναίων ἄποικος πόλις. 765.
'Ατραξ πόλις Θετταλική 722 728. 729. τὸ ἐθνικὸν, 'Ατράκιος. 729.
'Αττικοὶ δῆμοι ἑκατὸν ἑβδομηκοντατέσσαρες. 504.
Αὐγειαί, πόλις Λοκρικὴ, ἑτέρα Λακωνική. 576. 624
αὐθόμαιμοι παρὰ Λυκόφρονι οἱ ἡ αὐτοῦ γένους. 886.
αὐλακισμὸς πόλεμος. 545.
Αὐλὶς πόλις, ἀντιπέρα Εὐβοίας, καὶ αὐτῆς ἐτυμολογία. 526.
αὐτοκασίγνητοι οἱ κασίγνητοι, κατά τινα ἀδιάθετον ὀνόματα. 886.
'Αφίδνα, ἡ 'Αφίδνα, δῆμος ἡ 'Αττικῆς. 534. 535
'Αχαιοί οἱ περὶ τὸν 'Αχαίου λιμένα. 766.
'Αχαιῖτος λιμὴν ὁ καὶ Δασκυλῖτις. 768.
'Αχρολιθίς Τροιζῆν ἡ πόλις. 605.
'Αφροδίτη, ὡς ἀρχαία σωφροσύνης. 894.
'Αφροδίτης υἱὸς ὁ Αἰνείας, ὡς ἐπαφρόδιτος. 763.
'Αχαΐα πόλις ἡ ἐν 'Αραχώταις. 687.
'Αχαιῶν ὄρος. 530.
'Αχαιΐς, ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου, πᾶσα ἡ τῆς 'Ελλάδος χώρα. 839.
'Αχαιοὶ οἱ ἐν τῷ Πόντῳ. 556.
'Αχαιοὶ πορθηλῶται. 687. 'Αχαιοὶ οἱ Φθιῶται πάντες. ibid.
'Αχαιός, Τραγῳδίας Ποιητής. 697.
'Αχελῷος ποταμὸς, μέσος Αἰτωλίας, καὶ 'Ακαρνανίας. 685. 666.
'Αχελῷος, πᾶν ὕδωρ. 763.
ἀχίτης, ἄῤῥενες τέττιγες. 857. ἀχέτας ὁ μέγιςος τέττιξ. 858.
'Αχιλλέως μάζα. 742.
'Αχίλλειοι, ἢ 'Αχιλλήϊδες κριθαί, αἱ ἀδροὶ, καὶ μεγάλαι. 742.
'Αχίλλειος σπόγγος. 742. 'Αχίλλειος κρήνη ἐν Μιλήτῳ. ibid.
'Αχίλλειος ἵππος. ibid.
ἄψ τὸ πάλιν, ἤγουν ὀπίσω. 825. ἄψ ἄμα τὸ ταχύτατα. 901.
ἄωρον τὸ αἰώρημα, κατὰ συγκοπὴν, καὶ συςολήν. 892.

B

Βαρξέβαγχος οὐ ἀπὸ πληνιοῦς, ἀλλ' ἀπὸ ἡ βαγχη. πυσὸ ? ὁ ως ε. 827.
βαλλὴν ὁ βασιλεὺς, Φρυγιςί. 829.
Βαλανεῖον ὄρος τὸ βασιλικόν. ibid.
βαρβαρίζειν τὸ κακῶς ἑλληνίζειν, ἢ τὸ ἀλλοιοῦν. 799.
βαρβαρισμὸς, ἁμαρτία φωνῆς περὶ λέξεις, ἢ τόνους. 800. βαρβαρισμὸ, καὶ σολοικισμὸ διαφορά. ibid.
βάρβαρος τὰς ἀρχὰς ὁ δυσεκφόρως, καὶ σκληρῶς, καὶ τραχέως λαλῶν. 798. Βάρβαροι, ἐθνικὸν κοινῷ ὀνόματι ἀντιδιαιρεθέντες πρὸς Ἕλληνας. 799.
βαρβαρόφωνοι οἱ 'Επειοί, καὶ οἱ 'Ηλεῖοι. 582. βαρβαρόφωνοι Κᾶρες παρὰ τῷ Ποιητῇ. 582. 798. 799.
βατταρίζειν, τὸ μόλις λαλεῖν. 798.
Βάτεια ἡ καὶ πλεονασμῷ Βατίεια. 760 Βάτεια πόλις Τρωική, καὶ αὐτῆς ετυμολογία. 761.
Βατίεια ἡ καὶ Βάτεια, τόπος ἡ Τροίας, ἀπὸ ἡ Βατιείας ἡ Δαρδάνου γυναικός. 759. 760.
βεκκεσέληνος παρὰ τῷ Κωμικῷ ὄνομα ἀπλοῦν ἀρχαιότητος, καὶ εὐηθείας. 636.
Βῆσσα, διὰ δυοῖν σ', ἡ Βῆσσα ἐν τοῖς δυσὶ σσ', πόλις Λοκρίδος. 569. 575. αὐτῆς ὀνομολογία ibid.
Βῆσα, ἐν τῷ ἑνὶ σ', δῆμος τῆς 'Αττικῆς. 575.
Βῆσσοι, ἔθνος Θρᾳκικόν. ibid.
βίβλος τὸ τῆς χαρτηρίου σῶμα ἐκ φυτοῦ βύβλου. 907. 908.
Βοάγριος ποταμός. 576.
Βοίβη, πόλις Θετταλικὴ, ἀφ' ἧς Βοιβηΐς λίμνη. 701. Βοίβη Κρητικὸν. ibid.
Βοιβηΐς λίμνη ἡ καὶ Βοιβία, καὶ Βοιβιάς. 701.
Βοιωτία δεινὴ ὑπεχώρει ὁ 'Ομηρικὸς τῆς νεῶν κατάλογος. 522.
Βοιωτία χώρα ἡ καί ποτε ἀπὸ τῆς 'Αόνων 'Αονία, 525.
Βοὸς αὐλὴ, ἄντρον παράλιον ἐν Εὐβοίᾳ. 577.
Βοὸς κεφαλαί, τόπος, καθ' ὃν ἐπολέμησε Περσεὺς πρὸς 'Ατταλον. 657.
Βούδορας, ἢ Βούδορος, ποταμὸς Εὐβοϊκὸς, ὁμώνυμος ὄρει Σαλαμινίῳ. 584.
Βουπράσιον, χώρα ἡ 'Ηλείας κατοικίαν ἔχουσα ὁμώνυμον. 643. 644. κώμη ἐν 'Ηλείᾳ. 644.
Βοῤῥίνα, ἢ Βοῤῥίνα, ἢ Βόρινα, πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ βοὸς ῥινὶ παρονομαζομένη. 656. 657.
Βρυσειαί αἱ καὶ Βρυσεαί, πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ. 624.
βύβλος φυτὸν, ἐξ οὗ τὸ βιβλίον. 908.
Βώλαξος, ὁ ὕςερον Βουκαλίας καλούμενος, ὁ Σαλαμίνιος ποταμός. 657.
βωμὸς ὁ ναὸς, ἀπὸ μέρους κοινότερον. 896.

Γ

Γάμμα ςοιχεῖον, 'Ιωνικὸν γράμμα. 807.
γαῖσος, ἢ γαισὸς, ἢ γαῖσον, δόρυ ὁλοσίδηρον, ἢ ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. 744.
γάλως ἡ ἀνδραδέλφη. 850.
Γάργαρον ὄρος καλούμενον ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐν τοῖς σώμασιν ὑμῶν γαργαρεῶνος. 618
γέρα Θετταλικά, αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, διὰ τὸ ἐπιθάλλειν ἐν τοῖς ὤμοις ἀγαθοῖς αὐτοῖς παίδων. 750.
γέρανοι μεταβάλλουσι ἐκ τῆς Σκυθικοῦ εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. 815.
γερόντιος ἀντὶ ἡ γέροντος, Αἰτωλικῶς, 582.
Γεφυραῖοι οἱ Ταναγραῖοι. 534.
Γλαῦκος ὁ Ποτνιεὺς ὑπὸ ἵππων διασπασθείς. 544.
Γλαῦκος ὁ 'Ανθηδόνιος. 555. 552. 805.
Γλαῦκος ὁ Κρὴς, ὁ καὶ Γλαύκου παροιμίας 813. Γλαυκοι κόλποι ibid.
γλαῦκος ἰχθύς, λόγου ἄξιος. 803.
Γλαφυραὶ, Βοιωτίας, πόλις Θετταλική, πρὸς διαςολὴν ἡ ὀνειδῶν. 701.
Γλαφυραὶ. κώμη Κιλικίας. 705.
Γλίσας πόλις. 545.
Γλίσσας, ἢ Γλισσάς, κατοικία Θηβαΐκὴ ἐν τῷ 'Υπάτῳ ὄρει. 543.
Γλυκέρα ἑταίρα. 532.
Γονοῦσ, ἢ Γονοῦσ, πόλις Θρᾴκης, οἱ καὶ 'Αδριανούπολις). 615. 616.
Γόννος, ἢ Γόννος, ἡ λεγομένη Γονόεσσα, πόλις Περραιβίας. 615.
Γονόεσσα, ἀκρωτήριον, καὶ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. ibid.
Γονόεσσα, ἢ Γονόεσσα, πόλις Περραιβίας. ibid.
Γόρτυν, ἡ καὶ Γόρτυνα, πόλις Κρητική. 666. 667
Γουδὶς παρὰ Λυκόφρονι, τῷ γένει 'Αραψ, ὁ δίκαιος. 759
Γραῖα, ἡ καὶ Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας. 552. 535. 534. Γραίας 'Αριςοτέλους λόγῳ τὴν νῦν 'Ωρωπόν. 534.
γράφειν τὸ ξύσμασι τυποῦν τὰ ςοιχεῖα. 907
Γυγαίη, λίμνη ἐν Λυδίᾳ. 795.
γυναῖκες τινὲς Πυθίας. 696. 700.
γυναῖξ τῆς γυναικὸς εὐθεῖα αὐτιγομένη, διότι μηδὲν ὄνομα εἰς δίφθογγον λήγει μετὰ διπλοῦ, ἀπαθῶς. 628.
Γυρτώνη ἡ καὶ Γυρτών, πόλις Περραιβίας. 716. 729.

Δ

Δάϊνου, καὶ δάκος, τὸ θηρίον. 616.
Δάκτυλοι 'Ιδαῖοι, διὰ ἡ ἀριθμὸν ὅσοι κληθέντες. 764.
Δαναοὶ ἀπὸ Δαναῦ, οἱ πάλαι Πελασγοί, ἢ Πελασγιῶται. 775.
Δαρδανία χώρα ἀπὸ Δαρδάνου, ἡ Τῆλαρίς πρότερον καλουμένη. 762.
Δαρδανὶς ὥρα. 762.
Δαρδάνιοι ἔθνος τὸ ὑπὸ τὴν 'Ιδην. 763. Δαρδάνιοι οἱ καὶ Δαρδάνιοι παρὰ πολλοῖς. 932.
Δάρδανος πόλις. 763.
Δάρδανος, παῖς 'Ελένης, καὶ Πάριδος, κατὰ Διονύσιον ἡ Σκυτοβραχίονα. 817.
Δαυλὶς ὀξυτόνως. πόλις Φωκικὴ. 962. αὐτῆς ὀνομολογία. ibid. ἡ αὐτὸ ὕςερον Δαυλία καλουμένη. 963. πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ κειμένη. ibid. πολῖται αὐτῆς, Δαυλιεῖς, καὶ Δαύλιοι, καὶ Δαυλίδιοι. ibid.
δαυλοὶ τὰ δάση. 965.
δαῦλον, προπερισπωμένως, τὸ δασύ. 962. 963.
δαΐδα ἡ αἴξ, παρὰ τὸ δεδιέναι. 919.
Δειράδες, δῆμος τῆς 'Αττικῆς. 505.
δέλτοι αἱ κατὰ δέλτα πτυσσόμεναι χαρταί. 908.
δελτωτὰ βιβλία τὰ κατὰ δέλτα πτυσσόμενα. ibid.
δέμας ἐπὶ ἐμψύχου, σῶμα ἐπὶ ἀψύχου. 859.
δενδρυάζειν τὸ ἐν δρυσὶν, ἢ ὅσει δένδροις κρύπτεσθαι. 859.
Δημήτηρ μεγαλόμαζος. 530. Δημήτηρ Σιτώ. 531.
Δημόφωνα, ἢ Δημόφωνα, πόλις. 663. Δημόφωνα τὸ Δήμωνος τέμενος. ibid.
Δημητριὰς πόλις, Δημητρίου ἡ Πολιορκητοῦ ὁμώνυμος. 705. 713.
Δήμωνος μυςήριον τὰ μικρὰ τὰ ἐν 'Αγραις. 783.

Δια-

Διάδης Ἀθῆναι, ἐν πόλει, Ἀθηνῖται. 585.
διανταῖος ποταμοί. 677.
Διδυμαίων ἱερὸν ὄρος, ἐξ οὗ Ἕρμος ὁ ποταμὸς ἄρχεται. 796.
δίκαιος ποταμός, ὁ μὴ ἐξάγων τὸ ῥεῦμα, ἀλλὰ δινῶν πάχνην περὶ τινας αἰγιαλοὺς, ἐξ ἀντιπραττόντων ὑδάτων. 803.
δῖνος ὁ φάρος, ἐξ οὗ μισθοφορικὸς καὶ φυσικὸς οἶνος παρὰ τῷ Κωμικῷ. 921.
διονύσου τὰ πράττειν. 889. διονυσίοις τοῖς πρωτοῖς. 926.
Διομήδης ὁ Τυδέως, Ἀργείων βασιλεύς. 605 606.
Δῖον, πόλις Εὐβοίας. 595. ἄλλαι πόλεις ἀπὸ τοῦ Δίου κλῆσιν ἔχουσαι. ibid.
Διόνυσος μυροβαφής, ἢ μυροφόρους. 640.
Διονύσου ἱεροργικῶς, καὶ πανηγυρικῶς. 885. 886.
διόσκουροι αἱ παραστάδες καλούμεναι. 885.
διπλαξ χλαῖνα ἡ μεγάλη, ἣν ἔστι διπλῶν ἀμφιέννυσθαι. 852 919.
διπλοῦν, αὐτὴ ἡ διπλῆ χλαῖνα. 919.
δίφραι, αἱ ἕδραι. 800.
δίσκος, λίθος βοχονιαῖος, εἰς γυμνάσιον ὀρθῶν ἐπιτηδείως. 743.
δίφρος, τόπος τοῦ ἅρματος, ὡς εἰ ὁ διοφόρος, παρὰ τὸ δύο φέρειν. 890.
δίφρος τὸ ἔλος ἔχειν, ἀπὸ μέρους. 891.
Δολίχας ὁ Ἀμφιγενεύς. 643.
Δολίχη μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, τὸ Δουλίχιον καλούμενον. 648. 649.
Δολίχη, νῆσος τις πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ἢ καὶ Δολιχίστη. 640.
δολιχόσκιον, τὸ λεγόμενον ὑπόρρυπος, πόθεν γέγονεν. 876.
δολιχὸν σὺν ἔγχος. ἢ τὸ μακρόν, ἡ δολιχὸν ἡ σκιόν· ἢ τὸ εἰς δολιχὸν μῆκος. 909.
Δίλοτις ἐπὶ τῷ Θετταλικῷ. 687.
δορὸς, καὶ κοινώνημα. παροιμία. 881.
δορυξενοι, οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τινές. 877.
Δουλίχιον νῆσος. 647 648. 649.
δραχμὴ, ὀβολῶν ἓξ, ἴσων ὑποδεδρᾶχθαι δύναται χείρ. 907.
Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἡ πρότερον Στράτος καλουμένη. 616.
Δωδώνη ὁ ποταμός, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Δωδώνη πόλις. 724.
Δωδωναῖον χαλκεῖον τὸ παροιμιαζόμενον, ἐπὶ τῶν πολυλόγων. 724.
Δωδωναῖος Ζεὺς, ὁ ἐν Δωδώνῃ τιμώμενος. 723.
Δωδώνη, πόλις Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ. 723. Δωδώνη δυσχείμερος. 724.
Δωδώνη δρῦς. 724.
Δώριον, ἡ ἐθνικὸν Δώριος, καὶ Δωριεύς. καὶ θηλυκὸν, Δωρίς καὶ Δωριεύς. 631.

Ε

Ἑανός, ποικίλος πέπλος ἐπίθετον, ὁ ἄξιος τοῦ ἐνδύσασθαι. 919. ἑανὸς ἑδανὸς ὁ κατὰ τὸ συνδεσμεῖν ἑανὸς πέπλος. ibid.
ἔβενος πολὺς ἐν τῷ Ἰνδικῷ. 724.
ἔγκεφαλος τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου, τὸ ἀκρόδρυον αὐτοῦ γλυκύτατον. 657.
ἐγχειρίδιον ἡ παραξιφίς. 892.
Ἐγχειρογάστορες, καὶ Χειρογάστορες, Κύκλωπες οἱ κατὰ τὸ Ἄργος. 509.
ἐγχελυοκάρηνοι αἱ ἔγχελυς μαινόμεναι. 690.
ἐγχελυόμορφοι οἱ περὶ τὰ ἔγχελυς μεμορφωμένοι. 690.
ἔγχος τὸ ξίφος παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. 909. 910. ἐγχέω, ἢ ἐγχεύω, καὶ διάφορα διαφορά τις. 909.
ἐθνικῶν ἐπιμιξία. 587.
Εἰλωτικὴ χώρα. 625. εἰλωτικὴ ἡ δουλεία. ibid.
Εἵλωτες καὶ Εἰλῶται, ἔθνικόν. 625. Εἵλωτες, οἱ παρὰ Λάκωσι δουλεύοντες, ἢ οἱ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι, ἀπὸ τοῦ Ἕλος. 625.
Εἵλωτες οἱ ὑπὸ Ταυρίων Σάτυροι. 635.
εἰρεσιώνη ἔρος τὸ κεκομμένον τοῖς φύλλοις, παρὰ τῶν ἰκετῶν τοῖς κλάδοις, καὶ τὸ φύλλον 632.
εἰρωνικῶς παρ' Ὁμήρῳ οὐχ ἡ ἄγουσα κόμας, ἄνω πλέουσα ἔχοντας, ἀλλ' ἡ κομῶσα, ἡ ἴσον αὐξάνουσα, ἀργά. 920.
ἕκαστος ὄνομα, πόθεν ἐπὶ ψεύδους ἀριθμητικῶς, καὶ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀνώνυμον ἀριθμόν. 809. ἕκαστοι, πολλοὶ καθ' ἕνα. ibid.
ἑκατόμβαιον τὰ πάλαι θυόμενα κατ' ἔτος ἐν τῇ Λακωνικῇ. ἐπὶ ὑπαρξίᾳ τῶν ἑκατὸν πόλεων. 630.
ἑκατόμπολις ἡ Λακωνική. ibid.
ἐκβάλλεται βρέφος τὸ ἐκθετόν. 836.
ἐκδύνει ἐπὶ τοῦ ἀποδύνει. 935.
ἐλαία πηγαί τινες γῆθεν ἀναβλύζουσαι. 726 727.
ἐλαία νομεύεσθαι, καὶ ἐλαφρῶς. 727.
Ἐλασσὼν ἡ πρότερον Ὀλοσσὼν λεγομένη πόλις. 717.
Ἐλάτεια, πόλις μεγίστη Φωκίδος. 530.
ἐλαιόνιον, ἐπιθετικὴ λέξις, ἁρμοσθεῖσα οἰκείᾳ 716.
ἔλαιον σοφὸς μέγα. 625.
Ἐλαία οἶκος πρὸς τῇ Ἀττικῇ. 578. 930.
Ἐλευθερία, ἡ ἀγὼν γυμνικὸς στεφανίτης. 583.
Ἐλευθέριος Διὸς ἱερόν. 543.
Ἐλεφήνωρ τῶν Ἀβάντων βασιλεύς. 577. 588.
Ἑλικών, λίμνη Τανάγρικη. 517.
Ἑλίκεια, πόλις Τρωϊκή. 851.
Ἑλίκη, πόλις Ἀχαϊκή. 618 850.
Ἑλικών ὁ Βοιώτιος. 513
Ἑλλὰς χώρα, ἡ μία τις πόλις Θετταλική. 572. 681. 686. 687. Ἑλλὰς πόλις ἀπὸ Ἕλληνος ὠκισμένη. 685. ἑτέρα Ἑλλὰς ἡ κοίλης Συρίας. ibid.
Ἕλλην, ἐθνικόν. ὁμωνύμως τῇ σοφίᾳ. 685. Ἕλληνες παρὰ τῷ Ποιητῇ οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ μόνοι. 687.
Ἐλλήσποντος, ἐγκάρσιος. 776
Ἕλος, πόλις Λακωνική, ἧς οἱ πολῖται Εἵλωτες, καὶ Εἰλῶται. καὶ Ἕλωτες, καὶ Ἑλεᾶται. 625 630. Ἕλος Αἰγύπτου. 625.
Ἕλος ὅπερ τὸ ὑπὸ τῷ Νέστορι. 625. χώρα τις. ἡ πόλις περὶ Ἀλφειόν. 630.
Ἔμβαρος ἀνθρωπὸς τις νουνεχής. 711.
Ἔμβαρος εἶ. παροιμία. 711.
Ἐνεταὶ ἵπποι αἱ καὶ Ἐνετίδες. 781. 782. Ἐνετίδες ἵπποι, ἡμιονοτόκοι. 781.
Ἐνετὴ πόλις, ὅπου Ζηνόδοτος, καὶ Ὁμήρῳ ἡ ὕστερον Ἀμισός καλουμένη. 782.
Ἐνετικὴ πάλαι. 782.
Ἐνετοί, ἔθνος περὶ Παφλαγονίαν. 781. 782. Ἐνετοὶ ἔθνος παρὰ Τριβαλλοῖς. 781.
Ἐνετοί, Παφλαγονίας πρότερον οἰκήτορες, ὑστέρου ἐπὶ τοῦ Ἀδρίου διαβάντες. 782.
ἔνθα, καὶ νῦν. ὁ ξένος, ἀντιδιεσταλμένον πρὸς συμμαχίαν. 596
ἐνθηνὶς Θετταλικὸς, ὁ μέγας φωκός. 710
Ἐνιᾶνες, ἢ Αἰνιᾶνες Ἰωνικῶς, οἱ καὶ Αἰνιᾶνες, ἔθνος. 720.
Ἐνιπεὺς ποταμὸς ὁ παρὰ Φάρσαλον. 686.
Ἐνίσπη, πόλις Ἀρκαδίας. πολίτης, Ἐνισπαῖος, καὶ Ἐνισπίτης, καὶ Ἐνισπεύς. 619.
ἐννεά ὁ τραχύλος βοή. 808.
ἔντερα γῆς, σκώληκες ἄπορα. 659.
ἐντεριώνη τὸ ἐντὸς τῶν ῥάβδων, ἢ τῶν δένδρων. 659.
ἐντερίωνη, ἡ ἐντεριώνη. τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν ξύλων 659.
ἐξανίκων ἐπὶ μόνου ἀλίου λέγεται. 903.
ἐπαναστροφῆς τοῦ σχήματος παράδειγμα. 714.
ἐπαναστροφῆς τοῦ σχήματος παραδείγματα. 516. 677. 714.
ἐπάργεμα, ὄμματα συμπεφλεγμένα ὑπὸ λευκωμάτων. 920.
ἐπαργέμια παρὰ Αἰσχύλῳ τὰ τυφλά, καὶ σκοτεινὰ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς γενομένων ἐπιχυμάτων. 920.
ἐπάργεμος ὁ τὰ λευκώματα ἔχων ὀφθαλμούς, ὁ ἄνθρωπος. ibid.
ἐπεζωμένος στρατός, ἀντὶ τοῦ, ἐπιβάθρα. 829.
Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι, ὀνομαζόμενοι τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ ὥρμηντο. 643 Ἐπειοὶ καὶ οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ. 648
Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δουρείου ἵππου, συνώνυμον Ἐπειοῦ τοῦ ἐθνικοῦ. 697.
Ἐπίδαμνος, πόλις Ἰλλυρικὴ τὸ νῦν Δυρράχιον. 604
Ἐπίδαυρος πόλις. ἡ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Ἀργολικῆς 602. 603. ἐπιφανὴς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιεῖον. 603. ἡ αὐτὴ πολλαχῶς κληθεῖσα, Μελανοία, ἡ Μελανεία, Λίμηρα, Ἐπίκαρος, Ἐπίταυρος, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐπίδαυρος. ibid.
Ἐπίδαυρος ἑτέρα ἡ ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ Λακωνικῆς. 602. 603. ἡ αὐτὴ Λιμηρὰ καλουμένη. 603.
Ἐπιζεφύριοι Λοκροί, ἀπὸ Ζεφυρίου τῆς ἄκρας οὕτω κληθέντες. 574.
Ἐπίκαρος πόλις ἡ Ἐπίδαυρος ἡ πρὸς τῷ Ἄργει. 603.
Ἐπικνημίδιοι οἱ περὶ τὸν Κηφισὸν ποταμόν. 567.
Ἐπικνημίδιοι Λοκροί. 569. 570. 571. οὕτω κληθέντες ἀπὸ ὄρους Κνημῖδος. 571.
Ἐπιμενίδης Φαίστιος ὁ τοὺς καθαρμοὺς ποιήσας διὰ τῶν ἐπῶν. 668.
ἐπισολὴ παρὰ Αἰσχύλῳ ἡ νομιζομένη ἐπὶ ἀνατολῆς. 665.
ἐπιστρόφιον, τὸ τῶν σκυμνίων ἄκρον, τὰ καλύπτουσαι τὰ πορφυρά. 905.
ἐπώφιος κόραις, ἐπὶ τόπου, ὁ ὑψηλός. 828
Ἐπωπὴ καλουμένη ἡ Ἀκροκόρινθος. 610.
ἔρα ἡ γῆ. 893.
Ἐρανος ἐν δυσὶ νν', πόλις Φωκική, ἡ πρότερον φωνηθεῖσα Κυπάρισσος, καὶ Κυπαρισσεύς, καὶ Ἀπολλωνιάς. 560.
ἔρανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. 560. ἔρανοι, αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων συναγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς ἐράσθαι. ibid.
ἔργα νομίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐργάζεσθαι. 729.
Ἐργῖνος. Κλυμένου παῖς, Ὀρχομένιος, ὁ δασμὸν Θηβαίοις ἐπιθείς. 551.
Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας. 581 582. 583. ἡ αὐτὴ κληθεῖσα καὶ Μελανηΐς. 582. καὶ Ἀρότρια. 583 πόλις μεγίστη τῆς Εὐβοίας, μετὰ Χαλκίδα 583. λεγομένη ὡς ἡ Ἐρέτρια· ὑπὸ διαφοραὶ αἱ ἐκ ταύτης μάχαι. ibid.
Ἐρέτρια περὶ Φάρσαλον, ὁμώνυμος τῇ Εὐβοϊκῇ. 582
Ἐρέτρια ἡ Ἀθηνῶν. 582.
Ἐρετρίας τὸ ἐθνικόν. Ἐρετριεύς, καὶ Ἐρέτριος, καὶ Ἐρετριακός τὸ θηλυκόν, Ἐρετρίς. Ἐρετριάς, καὶ Ἐρετρική. ibid.
Ἐρετριέων μεγάλη ποτὲ δύναμις. 581. 582 Ἐρετριέων γῆ. παροιμία. 582.
Ἐρετρικὸς σοφιστὴς τῶν περὶ Μενέδημον χορῶν. 581.
Ἐρεχθεύς, Ἀθηναίων βασιλεύς, ὁ καὶ Ἐριχθόνιος καλούμενος 591 592 Ἐρεχθεῖδαι λεγόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι. 592.
ἐρίηρες ἑταῖροι, οἱ ἄγαν ἀρήροντες, ὁ ἐρατοί. 832.
ἐριθακὶς παρὰ Θεοκρίτῳ ἡ μυλωθρίς. 890.
ἔριθος ὁ γεωργός, ἢ ὁ μισθοῦ τὴν ἔραν ἐργαζόμενος, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν. καὶ ἔριθος ὁ ἑρμηνεύς, ἢ ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἔρια. παρὰ τὸ ἔριον. 890.
ἐρυσίβη, δρόσος κατακλυσθεῖσα ὑπὸ καύσωνος, καὶ διαφθείρουσα τὰ σπέρματα. 662
Ἑρμιόνη, πόλις Πελοποννησιακή. 600. τὸ κτητικὸν αὐτῆς, Ἑρμιονίς. ibid. ἐθνικόν, οἱ Ἑρμιονεῖς. ibid.
Ἑρμιόνη, μόνη Ἑλένης παῖς. 867.
Ἕρμος ποταμὸς ἐξ ὄρους ἱεροῦ τοῦ Δινδυμήνης ἀρχόμενος. καὶ διὰ τῆς Κατακεκαυμένης εἰς τὴν Σαρδιανῶν φερόμενος. 796.
Ἐρυθῖνοι, ἢ Ἐρυθινοί, πόλις, καὶ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ, παρὰ τὸ ἐρυθρός. 786 Ἐρυθῖνοι, σκόπελοι δύο, οἱ νῦν Ἐρυθρῖνοι, ἀπὸ τῆς χροιᾶς. ibid.
ἐρυθῖνος ἰχθύς ibid.
Ἐρυθρά, καὶ Ἐρυθραί. πόλις, ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς. 536.
Ἐρυθραὶ πολλαί. ibid. Ἐρυθραί. βαρυτόνως, αἱ τῆς Βοιωτίας, κατά τινας. Ἐρυθραί, ὀξυτόνως, αἱ τῆς Ἰωνίας. 536. 517.
Ἔρως, Πραξιτέλους ἔργον, ἀνατεθεὶς ὑπὸ Γλυκέρας τῆς ἑταίρας ἐν Θεσπιαῖς. 532.
ἐσία

Digitized by Google

ἑστία ὁ πᾶς οἶκος, ἀπὸ μέρους. 891.
Ἑστίαια, ἡ καὶ Ἰωνικῶς Ἱστίαια, πόλις Εὐβοίας, ἡ ὕστερον Ὠρεὸς καλουμένη. 583. 584. ὁ πολίτης, Ἑστιαιεὺς, ἢ Ἱστιαιεύς. Ἑστιαῖος, ἢ Ἱστιαῖος. ibid.
Ἑστίαια, ἢ Ἱστίαια, ἡ καὶ Ἑστιαιῶτις, ἢ Ἱστιαιῶτις, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα. ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ἢ Ἱστιαιώτης. 584.
Ἑστιαία, ἢ Ἱστιαία, γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρινή. 584.
Ἐτεωνὸς, πόλις Βοιωτίας, ἡ ὕστερον καὶ Σκάρφη κληθεῖσα. 531. Ἐτεωνὸς, Βοιωτοῦ ἀπόγονος, πατὴρ Ἐλεῶνος. ibid.
Εὔβοια νῆσος. 577. 578. 579. αὐτῆς ἐτυμολογία. 577. Εὔβοιαι πολλαί. 578. Εὐβοίας τῆς νήσου ποταμοὶ, Κιρεὺς, καὶ Νηλεύς. 579. 580.
Εὐβοϊκὴ κυρά. 577.
Εὐδείελος μετονομασθεῖσα ἡ Ἀσπληδὼν τῆς Ὀρχομενίας πόλις, καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ χώρα. 553.
εὐδία ἡ εὐαερία, παρὰ τὸ Δία. 894.
εὐειδὴς ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ. καὶ εὖ ἔχουσα φυῆς. 831. εὐειδεῖς γυναῖκες, θεοειδεῖς ἄνδρες. 831.
εὔμορφος ἡ εὐπρόσωπος. 831.
εὔπωλος ἡ εὐβουλοστρέπτος. ἡ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἢ ἔχουσα ἀρίστην ἐν τῷ πωλεῖσθαι. 839. εὔπωλος ἡ εὔιππος. 839.
εὐρυκρείων ὁ πολλῶν ἄρχων, ἢ μεγάλως βασιλεύων. 858.
Εὐρύπυλος, υἱὸς Ἡρακλέους, καὶ Χαλκιόπης. 679.
Εὐρυσθεὺς Περσείδης, Μυκηναίων βασιλεύς. 609.
Εὔρυτος ὁ Οἰχαλιεὺς, ὑψαύχην. 633. διδάσκαλος τοῦ τοξεύειν Ἡρακλεῖ. 634.
Εὐρώπης ποταμὸς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Τιταρήσιος καλούμενος. 717. 726.
Εὔτρη, πόλις Ἀρκαδίας. οἱ πολῖται, Εὐτρήσιοι. 539.
Εὔτρησις, κωμίον Θεσπιέων. 535. 540. ὁ κωμήτης, Εὐτρησίτης, ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης. 539.
ἔφαλος πόλις ἡ μὴ ἁπλῶς ἀγχίαλος, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἁλός. 584.
Ἐφύρα κληθεῖσά ποτε ἡ Κόρινθος. 609. 610.
Ἐφύρα, πόλις Ἀρκαδική. 637. Ἐφύραι πολλαί. 638.
Ἐχῖναι νῆσοι αἱ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καλούμεναι Ἐχινάδες. 649. ἀπὸ τῶν ἐχίνων οὕτω παρωνομασμέναι. 649.
ἐχινόπους, ἀκάνθης εἶδος. 649.
ἐχῖνος, ὁμώνυμος λέξις. ibid.
ἑώρα ἡ καὶ αἰώρα. ἡ κρέμασις, ὕψωσις, μετάρσις. 846.

Z

Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος. 880.
Ζάκυνθος νῆσος. 648. 653. λέγεται Ζάκυνθος καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. 653.
Ζέλεια, πόλις Τρῳάδος. 765.
ζέρεθρα τοῖς Ἀρκάσι καλούμενα τὰ βέρεθρα. 829.
ζευξίλεως ὁ βασιλεὺς, ᾧ ὑπέζευκται λεώς. 868.
ζύγρα, κατὰ τὴν ἰδιωτικὴν παραφθορὰν, ὁ δίυγρος τόπος. 625.

H

Ἠέριαι γέρανοι αἱ πρωιναὶ, ἢ αἱ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. 812.
Ἠϊόνες κώμη ἐν Πελοποννήσῳ. 602. Ἠϊόνες πολλαί. ibid.
Ἠϊὼν πόλις Θρᾳκικὴ, Μενδαίων ἀποικία. 602. ἡ αὐτὴ καὶ Στρυμονική. ibid. ἑτέρα Ἠϊὼν Πιερική. ibid.
ἧλ, ὁ ἧλος, κατὰ ἀποκοπήν. 624.
Ἠλεῖοι, καὶ Μεσσήνιοι, χλευζόμενοι τῷ Σικελικῷ πελάγει. 644.
Ἠλεῖοι βαρβαρώτεροι. 645. οἱ αὐτοὶ περὶ γυμνάσια εὐδοκιμοῦντες. ibid.
ἤλεκτρος, ποιητικώτερον ὁ χρυσός. εἶδος ἀντὶ εἴδους. 796. 797.
Ἦλις, χώρα Πελοποννησιακή. 642. 643. 644. 645. ἡ αὐτὴ Κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος καλουμένη. 644.
Ἦλις, πόλις πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ. ὁ πολίτης, Ἠλίδιος, καὶ, ὑφέσει τοῦ δ', Ἠλίειος, καὶ συναιρέσει, Ἠλεῖος. 644. ἑτέρα Ἦλις Ἀρκαδική, καὶ ἑτέρα Ἰσπανίας. ibid.
Ἠλώνη, πόλις Περραιβική, μετονομασθεῖσα Λειμώνη. 716.
ἠμαθόεις Πύλος ἐπιθετικῶς. 627. 628.
ἡμέρα ἰδίως, αὐτὴ κατ' ἐπίθετον ἡμέρα ἠώς. 919.
ἡμιτελὴς δόμος ὁ ἄτεκνος, ἢ ὁ ἡμίγαμος. 696.
Ἤπειρος παρ' Ὁμήρῳ ἡ περαία Ἰθάκης, καὶ Κεφαλληνίας, ἤγουν ἡ Ἀκαρνανία. 650.
Ἤπειρος ἡ ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὁμώνυμος τῇ ὅλῃ γῇ τῇ ἀπείρῳ. 654. ὁ αὐτῆς ἐντόπιος, Ἠπειρώτης. ibid.
Ἤπειρος ἡ μεθ' Ὅμηρον, πάνυ πεπλατυσμένη μέχρι καὶ Ἰλλυρίδος. 654.
ἤπειρος, αὐτὴ ἡ γῆ. 919.
Ἠπειρωτικοὶ βόες περισπούδαστοι. 654.
Ἡράκλεια, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. 684. δεκαοκτὼ πόλεις Ἡράκλειαι, ἐξ ὧν μία, Λυδίας. 712.
Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. 732.
Ἤριννα, Ποιήτρια, ἡ ἔγραψε ποίημα Ἠλακάτην. 699.
Ἡσιόδου πατρὶς ἡ Κύμη. 774.
ἤσκεν, μετὰ τοῦ ν', ἀντὶ τοῦ ἤσκει, καὶ κατὰ συναίρεσιν, ἦσκε. 920.
Ἡφαίστου ἱερεῖς τοὺς ὀφιοδήκτους ἐθεράπευον. 708.
Ἠιὼν πόλις περὶ Στρυμόνα, κατὰ Λυκόφρονα. 785.

Θ

Θάμυρις ὁ Θρᾷξ. 631. 632. 633. 634. Θάμυρις μαίνεται. ἡ παροιμία. 631. 633.
Θαυμακία, πόλις Μαγνησίας. οἱ πολῖται, Θαυμακοί. 704. Θαυμακία ἑτέρα κατὰ τὸν Μηλιᾶ κόλπον, καὶ νῆσος ὁμώνυμος. ibid.
θαυματά, ἤγουν θαυμαστά, παρὰ Πινδάρῳ. 867.
Θεῖαι, Λοκρίς, Λυρική. 700.
Θεοτόκος ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ, ἡ Θεοτόκος, τραπέντος τοῦ ο εἰς η. 909.
Θεμίσκυρα πόλις, οἰκητήριον Ἀμαζόνων ποτέ. 760.
θέναρ βωμοῦ παρὰ τῷ Πινδάρῳ, τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα. 658.
θεοειδὴς ὁ θεοῖς ἐοικὼς τὸ εἶδος, ἤτοι περικαλλής. 815. θεοειδὴς ὁ θεοῖς εἰδόμενος, κατὰ τὸ εὐγενὲς δηλαδὴ, ἢ τὸ ἐπισημαντικόν. 816. θεοειδοῦς, καὶ εὐειδοῦς διαφορά. 831.
Θέσπεια ἡ καὶ Θέσπια, ἑνικῶς καὶ προπαροξυτόνως, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἡ αὐτὴ, πληθυντικῶς, καὶ ὀξυτόνως, Θεσπιαί. 531. Θέσπια Θεσσαλική, καὶ Σαρδῷα. 532.
θεσπεσία ἀοιδὴ, ἣν θεὸς εἴποι ἄν, τουτέστιν, ᾄσοι. 634.
θεσπέσιος πλοῦτος, ἢ ὁ πολὺς, ὃν θεὸς ἂν εἴποι, ἢ μᾶλλον ὁ ἐκ θεοῦ πεσών. 675. 677.
Θεσσαλία χώρα εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεθεῖσα. 685. Θεσσαλίας τοπογραφία. 688.
Θεσσαλίας δόκιμοι ποταμοὶ πέντε· ὧν Πηνειὸς, Ἀπιδανὸς, καὶ Ἐνιπεύς. 728.
Θετταλικὰ πτερά. Θετταλικαὶ πτέρυγες. Θετταλικαὶ χλαμύδες, αἳ καὶ Θετταλικὰ γέρα. 710.
Θετταλικὴ ἔνδεσις, ἡ μεγάλη. 710.
Θετταλικοὶ δίφροι, διάφοροι τῷ κάλλει. 710.
Θετταλὸν σόφισμα.. παροιμία. 710.
Θῆβαι ἡ καὶ Θήβη, πόλις Βοιωτίας. 543. 544. 545. 546. ἑπτάπυλοι Θῆβαι αἱ Βοιώτιαι. 544. ὁ πολίτης, ὁ Θηβαῖος, καὶ Θηβαιεύς. 544.
Θῆβαι ἑκατόμπυλοι αἱ Αἰγύπτιαι. 544.
Θήβη Ἀτραμυττηνή. 689. 690. ἡ αὐτὴ καὶ ὑποπλακία λεγομένη. 690. Θήβη ἄλλη καὶ ἐν Παμφυλίᾳ. 689.
θηλύπρινος, ὁ παρ' Ἀρκάσι φελλὸς, μέσον τι πρίνου, καὶ δρυός. 642.
Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι, πόλις Βοιωτίας πολυτρήρων. 540.
Θοαὶ νῆσοι παρ' Ὁμήρῳ, αἱ Ὀξεῖαι. 649.
Θαύμακιον, πόλις Θετταλική, ἡ καὶ Ἰθώμη. 709.
Θρᾷκες καὶ οἱ ἔπηλυδες, καὶ οἱ Ἑλλησπόντιοι. 775.
Θρᾴκη σύμπασα ἐκ δύο, καὶ εἴκοσι ἐθνῶν συνεστηκυῖα. 775. Θρᾴκη παρ' Εὐριπίδῃ, Ἄρεος οἰκητήριον. 775. Θρᾴκης τὰ ὄρη. ibid.
Θρᾷξ τὸ ἐθνικὸν ἐκ τοῦ Θρᾷξ βαρυτόνου ὀνόματος, κατὰ συναίρεσιν. 776.
Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 576.
Θρύον, πόλις Ἤλιδος ἡ καὶ Θρυόεσσα. τὸ ἐθνικόν, Θρυιεύς. 628.

I

Ἰάλυσος, κώμη Ῥόδου. 671. 672. Ἰάλυσος ἄλλη ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἄλλη ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κόλπῳ. 672.
Ἴασον Ἄργος ἡ Πελοπόννησος, ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως τῆς Ἰοῦς. 839.
Ἴασος, εἷς τῶν Φορωνέως παίδων, ἀφ' οὗ τὸ Ἄργος ὠνομάσθη Ἴασον. 839.
Ἰάσων ὁ Θετταλός. 713.
Ἰδαῖοι, ἀπὸ ἀριθμοῦ καλούμενοι Δάκτυλοι, οἳ σίδηρόν τε ἐξεῦρον, καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι. 764.
ἰδέαι τῶν λόγων, ἡ μιμητική, δευτέρα ἡ ἀμίμητος, καὶ τρίτη ἡ μικτή. 524.
Ἴδη, ὄρος Τροίας, καὶ Κρήτης. 763. 764. λέγεται Ἴδη παρὰ τὸ ἰδεῖν. 769. Ἴδη, πᾶν ὄρος ὑψηλόν. 763.
ἰδιόξενοι οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. 877.
ἰδρῶτες γῆς αἱ πηγαί. 660.
Ἱεράπυτνα, πόλις Κρητική. 664.
Ἰθάκη νῆσος, ἧς ὁ κύκλος, ὀγδοήκοντα στάδια. τὸ ἐθνικὸν, Ἰθακήσιος, καὶ Ἴθακος. 651. Ἰθάκη, πόλις Συρίας. 651.
Ἰθώμη ἀκρόπολις Μεσσήνης τῆς πόλεως. 624. 709. Ἰθώμη, πόλις Θετταλική, ἡ καὶ Θούμαιον. τὸ ἐθνικόν, Ἰθωμαῖος, καὶ Ἰθωμήτης. 709.
Ἰόλη, θυγάτηρ Εὐρύτου, τὸ τοῦ Ἡρακλέους τελευταῖον ἆθλον. 632.
ἱππιοχάρμης ὁ χαίρων τῇ ἱππικῇ, ἢ ἱππόμαχος. 638.
ἱππόβοτον Ἄργος ἡ Πελοπόννησος, ἢ, κατά τινας, ἡ Θεσσαλία. 839.
Ἱπποθόων, νόθος υἱὸς Οἰβάλα. 619.
ἱππότης, ὁ ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος, ἱππηλάτης. 647.
ἴρινον μύρον. 849.
Ἶρις καὶ μυθικῶς, καὶ ἀλληγορικῶς. 849. Ἶρις, βαρυτόνως, ἡ κατὰ μῦθον, καὶ ἡ κατὰ ἀλληγορίαν. Ἰρὶς, ὀξυτόνως, μυρεψικὸν εἶδος. ibid.
Ἶρος ὁ Ἰθακήσιος. ibid.
Ἶρος πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἴρου τοῦ κτίσαντος αὐτήν. ibid.
Ἰσμηνίας αὐλητὴς, Θισβεύς. 540.
Ἶσος, ἢ Ἴσος, πόλις Μεγαρική, καὶ Βοιωτική. 550.
ἱστία Ἰωνικῶς ἡ Ἀττικῆς ἑστία. 583.
Ἱστίαια ἡ καὶ Ἑστίαια, πόλις Εὐβοϊκή. ὁ πολίτης, Ἱστιαιεύς, καὶ Ἑστιαιεύς. Ἱστιαῖος, ἢ Ἑστιαῖος. 583.
Ἱστιαία, ἢ Ἑστιαία, γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρινή. 584.
Ἱστιαία, ἢ Ἱστιαιῶτις, ἡ καὶ Ἑστιαία, ἢ Ἑστιαιῶτις, Θετταλικὴ μοῖρα. 583. 584. τὸ ἐθνικόν, Ἱστιαιώτης, ἢ Ἑστιαιώτης. 584.
ἱστὸς τῆς Πηνελόπης, διά τινα ὁμοιότητα, εἰς φιλοσόφους λόγους ἐκλαμβανόμενος. 879. ἱστοὶ ὠνομασμένοι οἱ συντιθέμενοι στίχοι, ὡς ἐν τύπῳ ὑφάνσεως. 879.

Ἴτων, ἢ Ἰτών, ὁ καὶ Σιτών, καὶ Ἴτωνα πετρώδης, πόλις Θετταλική, ἀφ' ἧς Ἀθηνᾶ Ἰτωνία. 693. 694. ἄλλαι Ἴτωναι. 694.
Ἰφιμέδων ὁ ποδωκέστατος, κατὰ τὴν ἱστορίαν. 692.
Ἰφιτ@ Εὐρυτίδης. 559.
ἰχθυέσσα ἡ Ἴκαρος νῆσος. 649.
Ἰωλκὸς ἢ καὶ Ἰαωλκὸς, πόλις Θετταλική. 702.
Ἰωνία ἐκλήθη ἡ Αἰγιαλέων χώρα ἡ κατὰ τὴν Πελοπόννησον, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική. 617.

Κ

Καδμεία νίκη, ἐν παροιμίᾳ, ἡ ἡ ἀπέραντος, καὶ ἀκερδής, ἢ ἡ μεγάλη. 781.
Κάδμος ὁ τὴν πόλιν Θήβας κτίσας. 555. ἀπὸ τοῦ Κάδμου ἡ αὐτὴ πόλις, Καδμεία. 546. Καδμεία, ἀκρόπολις τῶν καινῶν Θηβῶν. 546.
Καιάδας, ὁ Καιάδας, ὁ καὶ Κεάδας, τόπος ἀπερρωγμένος ἐν Λακωνικῇ, ὅπου τοὺς κακούργους ἐκέλευον ῥίπτειν. 625.
Καιέτας τὰ ῥήγματα. ibid.
καιετάεσσα ἡ Λακεδαίμων, ἤγουν καλαμινθώδης. 621.
καιετοὶ, οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοί. ibid.
Καίρα, τὸ θηλυκὸν ἐθνικὸν τοῦ Κὰρ ἀρσενικοῦ, κατὰ τέχνην. ὅθεν, κατὰ συγκοπὴν, Καῖρα. κατὰ χρῆσιν ἐν διὰ διφθόγγου αι, Καίειρα. 798.
κακὸς θάνατος πρὸς διαστολὴν καλοῦ θανάτου. 866.
καλαθίσκοι τὰ ὀρχηστικά, ὥσπερ ἀσίτια λεγόμενα ἔπη τὰ ὀνειδιστικά. 819.
καλαθοι χορεύοντες κατὰ τὰς τῆς Καλοννῆς Ἀρτέμιδος ἑορτάς. 796.
καλαμαία ἀκρὶς παρὰ Θεοκρίτῳ ἡ ἀρουραία. 858.
καλαμαῖος τεττίγιον ὁ κερκώπη. 858.
καλασίρις, λεπτὸς χιτὼν ἱερατικός. 850.
Καλαύρεια νῆσος. 602.
Κάλας ποταμὸς Εὐβοικός. 584.
Καλλίαρος πόλις Λοκρική, ἢ καὶ Καλλίαρα οὐδετέρως. τὸ ἐθνικὸν, οἱ Καλλιαρεῖς. 579.
Καλλίας Ἀθηναῖος ὁ τὴν τῆς μίλτου, ἢ μᾶλλον τοῦ ἀμμίου ἐργασίαν πρῶτος νομίσας. 661. 662.
κλισμοί, ὑψηλὸς τόπος. 758.
Καλύδναι νῆσοι αἱ καὶ Καλύμναι διὰ τοῦ μ. 680. 681. κατὰ Σκῆψιν, μία νῆσος Καλύδνα πληθυντικῶς. 681.
Καλύδνιον μέλι τὸ καὶ Καλύμνιον. 680. 681.
Καλύδνιον, ἢ Καλλίδιον, χωρίον καρτερώτατον. 681.
Καλάμινος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ οἶνος, ὁ καὶ Καλυμνιος. 681.
Καλυδών, πόλις Αἰτωλίας. 664. 665. Καλυδών, καὶ Πλευρών, πρόσχημά ποτε τῆς Ἑλλάδος. 665.
Καλυδώνιος σῦς. 664.
Κάμειρος τὸ κύριον, διὰ διφθόγγου. Κάμιρος, πόλις Ῥόδου, διὰ τοῦ ι, πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου. 672.
Κανδαύλης ὀρχηθεὶς τῆς ἑαυτοῦ γυναικός. 926.
Κάρπαθος νῆσος τετράπολις, ἀφ' ἧς Καρπάθιον τὸ ἐκεῖ πέλαγος. 678.
Καρπάθιος τὸν λαγωόν. παροιμία. 679.
Κὰρ, υἱὸς Φορωνέως, ἀφ' ἡ Καρία ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. 798.
Κὰρ τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. 798. ἐν Καρὸς τὴν κίνδυνον. παροιμία. 802. 799.
Καραμβὶς, ἄκρα μεγάλη τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἀντικειμένη τῷ τοῦ Κριοῦ μετώπῳ. 786.
Καρβᾶνες, ἢ Κάρβανοι, οἱ Βάρβαροι οἱ ἔχοντες Καρὸς φωνήν. 801.
καρβανίζειν τὸ Καρικῶς λαλεῖν, καὶ βαρβαρίζειν. ibid.
Κάρβανοι οἱ μιξοβάρβαροι βάρβαροι, καὶ ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. 802.
καρδία δένδρου, τὸ ἐντός. 658.
Καρδία, πόλις Θρᾳκική, ὥσπερ ὁμώνυμος ὁ Καρδίας κόλπος, ὁ καὶ παρωνύμως Καρδιανὸς λεγόμενος. 658.
Κᾶρες, ἔθνος πολεμικόν. 798. 799. Κᾶρες βαρβαρόφωνοι. 798. 799. Κρητῶν ἄποικοι. 799.
Καρία ἐκλήθη ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. καὶ Καρία, ἡ Καρὶς ἡ Κῶς νῆσος. 798.
Καρικὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα, καὶ σημεῖα. Καρικοὶ λόφοι. 798.
Καρικὴ μοῦσα ἡ βάρβαρος, καὶ ἀσαφής. 799.
καρπὸς ὁ ἐν τῇ χειρὶ, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ φυτὸν καρποῦ. 658.
Καρύστιος οἶνος ἀπὸ Καρύστου τοῦ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπου πρὸς Ἀρκαδίαν. 585.
Καρύστιος καλούμενος λίθος ὁ ἀμίαντος. 586.
Καρυστίων κιόνων λατόμιον τὸ Μαρμάριον. 586.
Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. 585. 586. ἐκλήθη ἀπὸ Καρύστου, υἱοῦ Χείρωνος. 586.
Κατακεκαυμένη λεγομένη χώρα, ἀφ' ἧς ὁ Κατακεκαυμενίτης οἶνος. 750.
καταικοῦ Δωρικώτερον ἡ ἀναφθορά. καταικοῦν τὸ καταδῦναι. 829.
Κατάλογος νεῶν ὠνόμασται τὸ ἐφεξῆς τῆς β' ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος. 522.
καταρρῶγες πέτραι αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορρηγνῦσαι εἰς ῥωχμούς. 719.
καντίκυα, ἀντικρὺ ἐκ τοῦ ἔμπαιν. 675.
Κατοπτήριον χωρίον ἀπερραιμένον τῆς Ἀνημωρείας πόλεως. 554. 555.
Καύκων ποταμὸς ἐν τῇ Δυμαίᾳ. 640.
Καύκωνες ἔθνος. 640. 786. 787. Καύκωνες τοῖς Τρωσὶ σύμμαχοι. 786. 787.
Καυκωνίται τινὲς Μαριανδυνοῖς ὅμοροι. 787.
Καύλιος πετρωπημενὸν τοῦ Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ Καίας κυρίου. 777.
κεγχρῶν ὁ κατὰ τὸ λαγῶν τόπος, ἡ λαπάρα, παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων. 912.
κεγχρῖο, παλαιὰς ὀνοχρείας τῆς διὰ τοῦ κέρατος ὄνομα. 907.
κεραὸς ἔλαφος, ὁ ἤδη τέλειος, καὶ μηκέτι νεβρός. 819.
Κερασοῦς κατοικία παρατεταμμένη ἀπὸ τῶν κεράσων. 784.
κέρατα τροπικῶς αἱ καμπαὶ, καὶ κλάσεις ποταμῶν. 658.
Κερβέας ὁ νομοθετῆς τῇ πατρίδι. 525.
Κερκαφίδαι αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἀπὸ Κερκάφου τοῦ Ἡλίου, καὶ Ῥόδου νύμφης. 672.
κερκώπη, μικρὸν τεττίγιον τὸ καλαμαῖον λεγόμενον. 858.
κεστὸς, ἐπίθετον ἱμάντος ὄνομα, λείποντος τοῦ προσηγορικοῦ. 915. κεστὸς, ἔνδυμα Ἀφροδίτης. 916.
Κεφαλαί, καὶ Κεφαλὴ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. 657.
Κεφαλλῆνες, ἔθνος. 650. 651. Κεφαλλῆνες παρ' Ὁμήρῳ πάντες οἱ ἐν τόποις τοῖς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ. 650.
Κεφαλληνία νῆσος. 650. 651. 655.
Κέφαλος, ἀφ' οὗ Κεφαλλῆνες φερώνυμοι. 651. 655.
Κέως νῆσος ἐγγίζουσα τῇ Ἑλένῃ. 680. Κέως λεγομένη καὶ ἡ Κῶς. 679. τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος, κατὰ ὕφεσιν, Κῷος, ἐν συναιρέσει Κῷος. 680.
Κηλώσση ὁ καὶ Κοιλώσση, ὄρος, ὅθεν λαμβάνει τὰς ἀρχὰς Ἀσωπὸς ποταμός. 613.
Κήρινθος, πόλις Εὐβοική. 584.
κητώεσσα Λακεδαίμων, ἡ μεγάλη, παρὰ τὸ κῆτος τὸ μέγα τῶν ἐνύδρων. 621.
Κηφισὶς λίμνη Βοιωτική. 537. 567.
Κηφισσὸς ποταμὸς Φωκικός. 566. 567. Κηφισσοὶ ἄλλοι ποταμοί. 567.
κιβώτ@ θάλαμος ὁ ἀκάθιον ἔχων ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ κειμένων ἐσθημάτων. 918.
κίδαρις, γένος πίλου. 828.
κίθαρος παρωνυμουμένη ἐκ τοῦ κιθάρου. 828.
Κίκονες, ἔθνος Θρᾳκικόν. 777.
Κιλίκιον ἄρτον, οἱ ψωμαροὶ, καὶ φασί. 583.
Κιλλικύριοι οἱ καὶ Κιλλύριοι καὶ Καλλικύριοι, δοῦλοι, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι. 625.
Κηρεὺς, καὶ Νηλεὺς, ποταμοὶ ἐν Εὐβοίᾳ. 579. 580.
κίρκος, ἡ καὶ κίρρις, καὶ κιρρὶς, εἶδος ὀρνέου. 849.
Κίῤῥα ἡ καὶ Κρίσα, πόλις Φωκική, ἀφ' ἧς πεδίον Κιῤῥαῖον τὸ καὶ Κρισαῖον. 528.
Κίχυρος μετονομασθεῖσα ἡ Ἔφυρα, πόλις Θεσπρωτική. 638. 673. 674.
Κλέων, ὁ ἀπὸ Γόρδου κώμης, τῶν λῃστηρίων ἡγεμών. 681.
Κλεωναὶ, πολισμάτιον ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον. 611. ἕτεραι Κλεωναὶ, πόλις ἐν τῷ Ἄθῳ. 612.
Κλεωνὴ ἡ Ἀπεσᾶ, καὶ Μυκαίνης. 611.
Κλυσώνη, ἢ Κλεώνη νῆσος. 612.
κλῆρος μεταφορικῶς ἡ κατὰ βίον λαχοῦσά τινι περιουσία. 903.
κλώμακες αἱ ὑποβαρβάρως παρὰ Παφλαγόσι κρώμακες, αἱ τραχεῖαι, καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, κατακλῶσαι τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας. 709.
κλωμακόεν χωρίον, τὸ κρημνῶδες, δύσβατον, ἐν ᾧ εἰσὶ κλώμακες. 709. κλωμακόεσσα Ἰθώμη, ἡ τραχεῖα, ὀρεινή. ibid.
κνάμιν Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ κνημῖδα. 529.
κνημῖδες, ὅπλον, σκέπον τὰς κνήμας. 905.
κνημοὶ ὄρος. 531. 764.
κνυμὶς Ἀργείοις ἡ ὀρίγανος. 535.
Κνωσσὸς, πόλις Κρήτης. 666. 667. βασίλειον τοῦ Μίνω. 666.
Κοίλη Λακεδαίμων, καὶ Κοίλη Συρία, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. 619. 644. Κοίλη Ἦλις ὅθεν τὸ αὐτὸν λέγειν. 644.
κοιλίαι γῆς, αἱ ὑπὸ γῆν κοιλότητες, ὧν παρώνυμος ὁ κοιλάς. 659.
Κολόη λίμνη ἐν Λυδίᾳ ἡ καὶ Γυγαία. 795.
Κολοηνὴ Ἄρτεμις. 795.
κόλπος, κυρίως, θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. 557.
Κολωνὸς, δῆμος ἐν Ἀθήναις. δημόται, Κολωνιᾶται. Κολωνηθεν ἐλέγοντο φῦναι οἱ ἐκεῖθεν δημόται. 759.
Κολώτης τεχνίτης ἀγάλματος Διονύσου. 637.
κόμαι δένδρων τροπικῶς τὰ φύλλα. 656.
κομήτης λειμὼν τροπικῶς παρ' Εὐριπίδῃ. ibid.
κονίεσθαι τὸ ἀγωνίζεσθαι. 833.
κονίστρα ὁ κατὰ τὴν παλαίστραν. ibid.
κίον, κατὰ γλῶσσαν, τὸ πρόβατον. 679.
κόραι Φαλακραῖαι αἱ νῆες παρὰ Λυκόφρονι. 655.
κόρη Βροντῆς, ἡ ἀπλῶς θυγάτηρ. 915.
κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπεύειν, ἢ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. 610.
Κορινθιουργὴς λεγομένων χαλκουργῶν. 610.
Κόρινθος, πόλις περιώνυμος, ἔσω τὸ ἐν Πελοποννήσῳ ἰσθμοῦ κειμένη. 609. 610. 611.
Κορίννη ποιήτρια. 699.
Κορσεία πόλις Περραιβίας, ἡ Θετταλίας, ἡ καὶ Ὀρθὴ, ἀκρόπολις Φαλαννιαίων. 716.
κορυθάϊξ ὁ τῆς περικεφαλαίας σείοντος ἔχων, ἢ κινῶν, οἷον πολεμικός. 762.
κορυθαιόλος ὁ ἔχων αἰόλας κόρυθας. 762.
Κορώνεια, πόλις Βοιωτική. ὁ πολίτης, Κορωνεύς, Κορωναῖος, Κορωνεῖς. 540. ἄλλαι Κορώνεια. ibid.
Κορώνη, πόλις Μεσσηνιακή. 540. 541. οἱ πολῖται, Κορωνεῖς. 541.
κόσσυφοι λευκοὶ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας. 637.
Κοτύωρα, κώμη Ποντική. 783. 784.
Κουρῆτες. 588. 589. 664.
Κρᾶθις ποταμὸς ὁ τοὺς ἀνθρώπους ξανθοτριχοῦν, καὶ λευκοτριχεῖν ποιῶν λουομένους. 580.
Κρανάη νῆσος, κρανάη ὀνομαστικῶς ἡ τραχεῖα. 930.
Κράπαθος ἡ Κάρπαθος, μετατεθέντος τοῦ ρ, δι' εὐχρηστίαν μέτρου. 678.
Κρεμαστὸς ὁ ποταμός. 836.
Κρέουσα, ἐπίνειον Θεσπιέων πρὸς τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ. 553.

Κρέω.

Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ὁ ξενίᾳ ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον. 709. 710. Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. ibid.

Κρῆτα ἡ νῆσος, ἑκατόμπολις, ἢ ἐνενηκοντάπολις. 668. 669. Κρῆτες ψεῦσται, καὶ ἀπαιδεύτως. 669. ὁ Κρὴς τὸν θάλασσαν. παροιμία. πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. ἑτέρα παροιμία. ibid.

Κρῖσα, πόλις Φωκίδος, διὰ ἑνὸς σ', καὶ προπερισπωμένως γραφομένη, ἡ καὶ Κρίσσα. 557. 558.

Κρίσσα πόλις ἡ καὶ Κίῤῥα, ἀφ' ἧς τὸ πεδίον Κρισαῖον τὸ καὶ Κιῤῥαῖον. 557. 558. ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισαῖος. 558. 559.

Κρίσσα, πεδίον, καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς. 461.

Κρισαῖος κόλπος ὁ καὶ, κατά τινας, Κιῤῥαῖος. 557. 558.

Κρισαῖος πόλεμος. 558. 562.

Κρητικοὶ οἱ κατὰ τὴν γραμματικὴν παρφύλασσον αὐτῆς κρίνειν τὰ ποιήματα. 496.

Κρουνίλαια τὰ ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. 650. καὶ ἑνικῶς Κρουνίλαιον. τὸ ἐθνικὸν, Κρουνιλεῦς. 653.

Κρωνίλασιο, μέρος Ἰδαίας. 653.

Κρωβίαλος, πολίχνιον πρὸς τῷ Ποντικῷ. 785.

κρυμματικοὶ τόποι παρὰ τοῖς Παφλαγόσιν, οἱ πεζῶδεις, καὶ ἡ ῥίζα ἀνηβωνόμενοι. 709.

Κρῶμνα πόλις Παφλαγονίας. 785. ἄλλη Κρῶμνη Θεσσαλικὴ, καὶ ἄλλη Πελοποννησία. 785.

Κτίλος Διὸς ἀπείρονος. 873.

κτίσας ὁ ποίσας, καὶ ἔλαφεν τὸ σ'. 591. 702.

Κύδωνες ἔθνος Κρητικὸν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Κυδωνεῖται. 621.

Κυδωνία, πόλις Κρητικὴ ἐπιφανής. 667.

Κύθηρα. νῆσος Ἀφροδίτης ἱερά. 970.

Κυκλώπεια, ἔργα τῶν Κυκλώπων τῶν Χειρογαστόρων, τὰ σπήλαια, καὶ αἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομηταὶ λαβύρινθοι. 620.

Κύκλωπες οἱ Ἐγχειρογάστορες, καὶ Χειρογάστορες. 599. 600.

Κυλλήνη, ὄρος, καὶ πόλις ὁμώνυμος Ἀρκαδίας. 637. Κυλλήνη Κώμης. Κυλλήνη Ἠλείων ἐπίνειον. 637.

Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὁ καὶ Κύλλιος κατὰ συγκοπήν. 637.

Κύμη, πόλις Αἰολικὴ, Ἡσιόδου πατρίς. 774. οἱ πολῖται ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο. 774.

κυνῆ, ἡ περικεφαλαία, ὃ τὸ ἁπλῶς ἔρυμα τῆς κεφαλῆς, διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν. 906.

κυνῆ Ἄιδος, παροιμιακῶς. 905.

Κῦνος, ἄκρα περατίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον, ἐπίνειον Ὀπόεντος πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων. 573.

Κυπαρισσήεις, πόλις Μεσσηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσηέντιος, καὶ Κυπαρισσεύς. 629. 630. Κυπαρισσήεις ποταμός. 630.

Κυπαρισσία, πόλις Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτή. 630.

Κυπάρισσος. πόλις, ἡ κώμη τῆς Φωκίδος. 557. 560. 629.

Κύπρος, πόλις Παφλαγονίας. 783. 784. Κύπρος τὸ καὶ Κύπρον, ὀχυρώτερος, Σινωπέων ἐμπόριον. Κύπρος πυξοφόρος. 784.

Κῦφος, πόλις Περῤαιβίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 719.

Κῶες οἱ ἐν Κῷ τῇ ἐν Κορίνθῳ ἀναβαθμοὶ πως. 680.

Κωλιὰς Ἀφροδίτη, ἡ ἀπολύουσα δεσμῶν τὰ κάλλη. 692.

κῶος τὸ κοίλωμα γῆς, ἢ τὸ σπήλαιον. 621. 680.

Κῶπαι, πόλις Βοιωτική. 538. 539.

Κωπαῒς λίμνη μεγάλη τῆς Βοιωτίας. 538. 539.

Κῶς νῆσος ἡ καὶ Κόως, καὶ Κόος, καὶ Κέος, ὅσα, κατὰ συναίρεσιν, Κῶς. τὸ ἐθνικὸν, Κῷος. 679. τὸ κτητικὸν, Κωακός. 680. ἡ αὐτὴ νῆσος καὶ Κέως λεγομένη. 679.

Κῶς τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, ὃ καθείργνυον τὰς φῶρας, καὶ τοὺς δραπέτας. 680.

κώς τὸ τῶν προβάτων δέρμα, 679.

Λ

Λ τὸ στοιχεῖον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσι τῶν Λακεδαιμονίων ὡς παράσημον γραφόμενον. 620.

Λᾶ θηλυκῶς, καὶ Λᾶς ἀρσενικῶς, πόλις Λακωνική, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Λάαν, κατὰ διάλυσιν. 626. οἱ πολῖται, Λαοὶ, ἢ Λᾶοι. 626.

Λαβύρινθοι οἰκοδομηθέντες ὑπὸ Κυκλώπων τῶν Χειρογαστόρων. 600.

Λαβύρινθος ὁ κατὰ Κρήτην, καὶ ὁ Αἰγύπτιος, λόγου μείζων. 600.

Λαγοῦσαι νῆσοι, αἱ τῶν ἐν τοῖς ἑπτὰ λαγουῶν. 649.

Λακεδαίμων υἱὸς Διὸς, ἀφ' οὗ ἡ Λακεδαίμων ὠνόμασται. 619.

Λακεδαίμων, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις. 620. 622. 623. τὸ ἐθνικὸν, Λακεδαιμόνιος, καὶ συγκοπῇ, ὃ ὑποκοριστικῶς, Λάκων, τὸ θηλυκὸν, Λάκαινα, κτητικὸν, Λακωνική. 621. ἄλλη πόλις Λακεδαίμων ἐν Κύπρῳ. 621.

Λακεδαίμων κοίλη ἐπιθετικῶς ἡ χώρα 619. 620. ἡ αὐτὴ ἑκατόμπολις. 620.

Λακωνικὴ χώρα ἑκατόμπολις. 620. ὁ αὐτὴ εὔτυχος. 621.

Λακωνικὴ κλεὶς. Λακωνική, εἶδος ὑποδήματος. Λακωνικὴ ὄρχησις. Λακωνικοὶ μουσικοί. 621.

Λακωνικὸν σιδήριον, χρήσιμον εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροξόστας, καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά. 621.

Λαοδάμεια ἡ Ακάστου, Πρωτεσιλάου γυνή, φίλανδρος πάνυ. 696.

λάπαθος, φυτὸν ἐλθὸν εἰς γαστρὸς ὑπαγωγήν. 912.

λαπάρα ὁ κενεών, ὁ κενὸς τῶν ὀστῶν τόπος, ὁ ὑποκάτω τῶν πλευρῶν κείμενος. 911.

Λαπέρσαι Διόσκουροι, οἱ τὴν Λᾶν πόλιν πορθήσαντες. 626.

Λαπίθαι, ἔθνος Θεσσαλίας. 718.

Λάρισσα πόλις Θεσσαλική, καὶ ἑτέρα Τρῳαδική. 773. 774. Λάρισσαι πολλαί. 773. Λάρισσα ἡ περὶ τὴν Κύμην Φρικωνὶς καλουμένη. 774. ἔνθεν Λαρισσαῖοι. 774.

Λάρισσα, θυγάτηρ τινὸς Πελασγοῦ Πιάσου θυγάτηρ. 774.

λάσιον πῦρ ἡ πυκνὴ τριχί, καὶ συνετά. 780. λάσιοι, οἱ πολύτριχες, ἢ συνετοί. 781.

λάσταυρος ὁ λαστόταυρος, ἢ δασὺς τὸν ταῦρον. 781.

Λαυρεῖα, ἃς λαμπάδας ἔχουσα, καλοῦσα ἡ Ἐπίδαυρος. 603.

Λεκτὸν ἀκρωτήριον. 681. 764.

Λεοντάριον, κώμη περὶ τὸν Ἐλευσῖνα, ἢ κρήνη. 548.

λεοντῆ, καὶ λεοντέη, ἡ τοῦ λέοντος, κατὰ ἔλλειψιν τοῦ δορά. 816.

λέοντος ἰδίωμα, ὅτι οὐ δύναται ταχὺ σώματος. 819. καὶ ὅτι χαλεπὸς ἔσται, πανὸν, ὅσον ἥμερος βεβρωκώς. ibid.

Λέσβου ἄλφιτα λευκότατα αἰθερίας χιόνος. 583.

λευκάλφιτος ἡ Ἐρέτρια. 583.

Λευκὰς, τὸ παλαιὸν χεῤῥόνησος τῆς Ἀκαρνανίας. 650. Λευκὰς πόλις ἡ πρότερον Νήρικος. 651. 652.

Λευκάσιος ὁ Ἀρκαδικός. 656.

Λεύκος ὁ Κρὴς ὁ θρεπτὸς δράκων παρὰ Λευκόφρυϊ. 669.

Λευκόφρυς καλοῦσα ἡ Τένεδος. 656.

λεύκωμα, πάθος ὀφθαλμοῦ, τὸ λεγόμενον ἄργεμον. 920.

λεχεποίης, ὁ πολλὴν πόαν ἔχων, καὶ βαθεῖαν, ἐν ᾗ ἐστι καὶ λέξασθαι. 694.

Λεωνίδας ζωγράφος Ἀνθηδόνιος, μαθητὴς Εὐφράνορος. 552.

λιθοβόλος παροξυτόνως, ὁ λίθον βάλλων· λιθόβολος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ λίθῳ βεβλημένος. 911.

Λίλαια, πόλις Φωκικὴ, ὁμώνυμος Λιλαίᾳ τῇ τοῦ Κηφισοῦ. 566.

Λίνδος, πόλις Ῥοδίων. 671. 672. ἐντεῦθεν Λινδία Ἀθηνᾶ. 671. ἄλλη πόλις Λίνδος ἐν Σικελίᾳ. 672.

λίνδος, ὀρχηστικόν τι εἶδος. 672.

λίνου ἡ χορδὴ, ἐν τῆς παλαιᾶς χρήσεως. 907.

Λῖνος ὁ ἱστορικός, Οἰχαλιεὺς. 673.

λόγων τρεῖς ἰδέαι, ἡ μιμητική, ἀμίμητος, ἡ μικτή. 524.

Λοκρὶς χώρα. 576. Λοκροὶ ἔθνος. 569. 570. 571. 573. τέσσαρα γένη τῶν Λοκρῶν, καὶ Λοκρίδες τέσσαρες. 570. Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. 574.

Λοκρὸς ὁ Φύσκου, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Λοκροί. 573.

Λοκρῶν σύνθημα. παροιμία ἐπὶ ἀπατωμένων. 569.

λοπὶς, καλαμίσκος τις, συστελλομένης τῆς ἀρχούσης παρά τισι. 746.

λοφνίδος αἱ ἐξ ὅρους λαμπάδες. 908.

λόφοι εὕρημα Καρῶν. 798.

λόφος ὁ ἀκρωτήριον σώμας, ὁμωνύμως τῷ τοῦ ὄρους λόφῳ. 908.

Λύδιον στόμωμα, χρήσιμον εἰς ῥίνας, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, καὶ ξυστῆρας. 621.

Λυδοὶ οἱ Μῄονες πρότερον καλούμενοι. 795. Λυδῶν πλοῦτος. 799. 797.

Λύκαστος, πόλις Κρητική, ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος. ἑτέρα Λύκαστος Ποντική. 668.

Λυκαῖον κύριον. 765.

Λύκειος ἀγορὰ ἡ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, διὰ διφθόγγου. 766. Λύκειος Ἀπόλλων ὁ καὶ Λύκιος. ibid.

λυκάβας ἐνθάδε παροιμιωδῶς λέγεται ὁ ἐπιπολῆς ἄρπαξ. 817.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων. 754. 765. 766.

Λυκία χώρα ἡ ὑπὸ Πανδάρῳ. Λυκία ἡ ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ. 764.

Λυκία χώρα, καὶ Λύκιοι τὸ ἔθνος. ἀπὸ Λύκου υἱοῦ Πανδίονος. 802.

Λύκιοι οἱ Τρωϊκοί, καὶ ὄντες πρὸς τῷ Καρίῳ. 755.

Λύκιος Ἀπόλλων, 765.

Λύκος Ἀπόλλων. 766.

Λύκτος, ἢ Λύττος, πόλις Κρητική. 667.

Λυρνησσὸς. πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν, Λυρνήσσιος, παρ' Αἰσχύλῳ Λυρναῖος. 690. ἑτέρα Λυρνησσὸς ἐν Παμφυλίᾳ. 689.

λυτοὶ, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. 667.

λωτὸς, εἶδος βοτάνης. 745. λωτὸς ὁ αὐλὸς, ἐξ οὗ καὶ λάταξ, ἡ περὶ τοιῶν πινόμενος. 746.

Μ

Μ τὸ στοιχεῖον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσι τῶν Μεσσηνίων ὡς παράσημον γραφόμενον. 620.

Μάγνης εἷς τῶν Αἰολιδῶν, ὁ Μελίβοιαν πόλιν κτίσας. 731.

Μάγνης λίθος ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. 732.

Μαγνησία χώρα Θεσσαλική. 731.

Μαγνησία πόλις ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, καὶ ἑτέρα ἡ πρὸς Σιπύλῳ. 730. Μαγνησία ἡ πρὸς Σιπύλῳ ἡ καὶ Ἡράκλεια. 732.

Μάγνητες Εὐρωπαῖοι, καὶ ἕτεροι Ἀσιανοί. 730. Μάγνητες Εὐρωπαῖοι παρ' Ὁμήρῳ οἱ ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσης ἕως Πηλίου. 731. Μάγνητες Ἀσιανοὶ οἱ μὲν πρὸς Σιπύλῳ, οἱ δὲ πρὸς Μαιάνδρῳ. 732.

Μαίανδρος, Καρικὸς ποταμός. 800.

Μαλιεὺς ἔθνος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ τῶν Θερμοπυλῶν. 683. 685.

Μάνης ἐπονομαζόμενος ὁ Βοάγριος ποταμὸς τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων. 576.

Μαντίνεια, ἢ καὶ Μαντίνη, πόλις Ἀρκαδίας. 640.

Μάντουα, πόλις Ἰταλίας. ὅθεν Βιργίλιος ὁ Ποιητής. 640. 641.

Μαραθὼν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ Μαραθώνιος ταῦρος. 595.

Μαραφίων γένος ἐν Πέρσαις ἀπὸ Μαραφίου υἱοῦ Μενελάου, καὶ Ἑλένης. 857.

Μαριανδυνοὶ δουλεύσαντες ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. 625.

Μαριεὺς. βάρβαρον ὄνομα. 636.

Μαρμάριον τὸ κατέναντι Καρυστίων κείμενον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου. 586.

μάρ-

μάρμαρος λίθος, ὁ στιλπνός, μαρμαίρειν, φαλυνεῖν μαρμαρία. 852.
Μαρώνεια, πόλις Κικονίας. οἱ πολῖται, Μαρωνῖται. 777.
Μάσης ἡ καὶ Μάσητος πόλις, ἧς πολῖται, Μασῆτες. 604. 601.
Μασσύτες καὶ κώμη, καὶ λίμνη, καὶ νῆσος. 605.
Μάσιον, ὄρος Μεσοποταμίας. 605.
Ναύπακτος, κύριον, προπαροξυτόνως. 663.
Μεγαλάρτιον, ἑορτὴ ἐπὶ ἄρτῳ τινὶ μεγάλῳ πλημμέλειον. 530. 531.
Μεγάλαρτος Δημήτηρ ἡ τιμωμένη ἐν Σκώλῳ οὔσῃ τῆς Βοιωτίας. 530.
Μεγάλη πόλις, ἡ καὶ Μεγαλόπολις, Ἀρκαδίας. 641.
Μεγαλόμαζος Δημήτηρ ἡ καὶ Μεγάλαρτος. 530.
Μέγης υἱὸς Φυλέως. 646. 647.
Μεδεών, πόλις Βοιωτίας. ἑτέρα Φωκικὴ, καὶ τρίτη Ἠπειρωτική. 538.
μεζέω παρ' Ἡσιόδῳ, τὰ αἰδοῖα. 879.
Μεθύμνα, πόλις Λέσβου, ἡ καὶ ἐντεῦθεν τῆς ἀρχαίας, Μεθύμνα. 704.
Μεθυμναῖος ὁ Διόνυσος ὁ ἐν Μεθύμνῃ τιμώμενος. 704.
Μεθώνη πόλις ἡ καὶ, ἐντεῦθεν τῆς ἀρχαίας, Μεθώνη. 703. τέσσαρες Μεθῶναι, ἡ Θρᾳκική, ἡ Μακεδονική, καὶ ἡ ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ ἐν Μαγνησίᾳ, καὶ ἡ Λακωνική, ἡ Μεσσηνιακή, καὶ ἡ μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος. 703. ἄλλαι δύο Μεθῶναι, ἡ μὲν Πιερίδος, ἡ δὲ Εὐβοίας. ibid.
Μεθώνη ἡ περὶ Μακεδονίαν ἡ αὐτὴ τῇ Θρᾳκικῇ. 703. 704.
Μεθώνης τῆς Λακωνικῆς ὁ πολίτης Μεθωναῖος. 704. τῆς Μαγνητικῆς, καὶ τῆς Θρᾳκικῆς τὸ ἐθνικὸν, Μεθωναῖος. 704.
Μελάμπους ὁ μάντις ὁ καθάρας τὰς μανίας τῶν Προιτίδων. 606.
Μέλας ποταμὸς ὁ ῥέων διὰ τῆς Ἀλιαρτίας. 541. Μέλας, ποταμὸς μέγας, ὁ καὶ Πύρρος, παρ' Ὠλένῳ ἐν Πελοποννήσῳ. 616.
Μελέαγρος φερωνύμως ὠνομασμένος, διὰ τὸ μέλειν αὐτῷ τῆς ἄγρας. 665.
μελίαι, τὰ δόρατα. 489.
Μελίβοια πόλις Μαγνητική. 704. 731.
Μενέλαος, ὁ τῆς Ἑλένης ποιμὴν ὀνομαστός. 867.
Μενεσθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεύς. 588. 593.
Μέντης ἡγεμὼν Κικόνων. 777.
Μερόπη, ἡ καὶ Μεροπὶς λεγομένη ἡ Κῶς νῆσος. 679.
μέρος ποιητικοῦ συγκαταλεγόμενον τῷ ὅλῳ. 647. 648.
Μέροψ, κύριον. 679. 767.
μεσόγραιον, ἄδης ἀσφαλής, ἐν μέσῳ, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. 744.
Μεσσήνη δὲ ἐνὸς σ', χώρα μέση τοῦ Τάγητος ποταμοῦ. 623.
Μέσση, ἡ Μέσπη, πόλις Λακωνική. 623. Μέσση, ἀντὶ τοῦ Μεσσήνη, κατὰ ἀποκοπήν. 623.
Μεσσήνη χώρα ἡ ὑπὸ Νηλέῳ, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς. 624. Μεσσήνη πόλις, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη. 624.
Μεσσήνη πόλις Σικελική, κτίσμα Μεσσηνίων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ. 623.
μεσαίχμιον τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων, οἱονεὶ μεσαίχμιόν τι ὄν. 837. καταχρηστικῶς μεσαίχμιον τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν. 837.
μετασχηματισμοῦ παραδείγματα πολλά, 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661.
μηλέα, ὁμώνυμος λέξις. 879.
Μήθυμνα πόλις Λέσβου ἡ καὶ Μέθυμνα. 704.
Μηθώνη πόλις ἡ καὶ Μεθώνη. 703. 704.
Μηκώνη πόλις ἡ ὕστερον Σικυὼν καλουμένη. 613.
Μηλιεῦς. 720.
Μήονες. οἱ Μύσιοι, οἱ καὶ Μαίονες, τριφθόγγως. 794. οἱ αὐτοὶ παρὰ τοῖς ὕστερον, Μαίονες. 795.
Μηριόνης φίλος ἑταῖρος Ἰδομενέως. 802.
Μηρός, ὄρος ἐν Ἰνδικῇ, ὅθεν μηροτραφὴς ὁ Διόνυσος. 660.
μήστωρ ὁ πρὸς μάχας ἐθέλων. 673. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ πρὸς μάχας παρασκευαστικός. 674.
μίγνυσθαι εὐνῇ ἀντὶ τοῦ κοιτῶν. μίγνυσθαι ἔργῳ ἀντὶ τοῦ ἐργάζεσθαι. 833.
Μίδεα, ἡ Μιδέα, ἡ καὶ Μίδεια, πόλις Ἀργολική, ὅθεν καὶ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνη. 549.
Μίδεια, πόλις Βοιωτική, ἡ καὶ Μίδεα, χωρὶς τοῦ ι, προπαροξυτόνως. 549.
Μίλητος πόλις Κρητική. 667. Μίλητος πόλις περιώνυμος Ἀσιανή, ἡ Ἰωνική. 667. 801. πολλαὶ Μίλητοι. 667.
μιλτοπαρῄους ναῦς, καὶ ἐν συναιρέσει, μιλτοπάρῃους. 665.
μιλτοπάρῃος, ἐπίθετον νηὸς ἐν πρώρᾳ. 662. μιλτοπάρῃος ξύλα παρειάς. 661. μιλτοπάρῃοι αἱ τοῦ Ὀδυσσέως νῆες. 655.
μίλτος, χρῶμα ἐρυθρόν. 655. μίλτῳ συμμιγνύμενον τὸ κιννάβαρι. 661. μίλτου ἐργαστήριον πρῶτος εὗρε Κυδίας Ἀθηναῖος. 662.
μίλτος λεγομένη καὶ ἡ ἐρυσίβη. 662.
μιλτωρυχία, ὁ τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται. 662.
Μιλύαι οἱ Σόλυμοι οἱ τῆς Λυκίας. 556.
Μίμας, ὄρος τῆς Ἰωνίας ὑψηλόν. 537.
Μινώα πόλις. 544.
Μινύαι, γένος λαμπρὸν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Βοιωτίῳ, τῷ καὶ Μινυείῳ. 554. 555. 556.
Μινύαι οἱ Ἀργοναῦται παρὰ Λυκόφρονι. 556.
Μινύειος ποταμός, παραρρέων Ὀρχομενὸν τὸν Βοιώτιον. 556.
Μινύειος Ὀρχομενὸς ὁ Βοιώτιος. 554. 555. Μινύειος Ὀρχομενὸς χαρακτηριζόμενος τῷ Βοιωτικῷ ἔθνει ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ. 556.
Μινύειος ποταμός, ὁ καλούμενος ὕστερον Ἄνιγρος. 628.
μινύθω τὸ μικρόν. 556.
Μοῖρα Αἰολικῶς ἡ μοῦσα. 891.
Μοσυνοὶ ἀρχαῖοι Θρᾶκες. 534.
Μυκάλη καὶ ὄρος, καὶ πόλις Καρίας. 535. 801.
Μυκαλησσός, ἡ καὶ Βοιωτικὴ Μυκαλησσός, πόλις, ἢ κώμη Βοιωτίας. 535. ὁ πολίτης, Μυκαλήσσιος. 535.
Μυκῆναι, ἡ καὶ Μυκήνη, πόλις Πελοποννήσου. 608. 609. ὁ πολίτης Μυκηναῖος, καὶ Μυκηνεύς. 609.
Μύκης, λέξις πολυσήμαντος. 608. μύκητες ξιφῶν. 591.
μύκης τοῦ ἐλλυχνίου. 608. 609. 665.
Μύνης ὁ ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος. 690.
μύξα γλαυκώπιδα παρ' Ὀππιανῷ. 660. 661.
Μύρινα Ἀμαζών. 759. 760. Μύρινα λεγομένη παρά τισιν Τεύκρου θυγάτηρ, γυνὴ Δαρδάνου. 759.
Μύρινα ἡ καὶ Μύρινα, καὶ Μυρίνη, πόλις Αἰολική. 755. 760.
Μύρλεια πόλις, Ἀπάμεια μετονομασθεῖσα. 750.
Μύρμηξ ὁ Ἐξακέστου. διαλεκτικὸς φιλόσοφος. 781.
Μυρμιδόνες, ἢ ἀπὸ μυρμήκων, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος υἱοῦ Διός. 685.
Μυρμιδονία ἡ Αἴγινα ἐκλήθη. 685.
Μυσίων ἡ μυθική. 760. 751.
μυρσίνη ἡ καὶ μυρρίνη, δένδρον. ibid.
Μύρσινος πόλις, ἡ ὕστερον Μυρτούντιον. 645.
Μυρτὼ ποντία, ἡ εἰς Ποσειδῶνα χρήματα ἔχουσα. 700.
Μυσοὶ οἱ μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἱ Ὀλύμπιοι, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι οἱ πρὸς τῷ Ἴστρῳ. 791. Μυσοὶ οἱ πέραν Ἴστρου. 791. 792. παροιμία ἐπὶ ἀσθενοῦς ἔθνους· ἐσχάτη Μυσῶν· ἅτε Μυσίας ὄντος. 792.
μυχαίτατα Δύμασος τοῦ ἐν Ἄχαις. 783.
μῶ τὸ ζητῶ, ἀντὶ τοῦ μῶ, αἰνιττομένου ὑπὸ Δημητρίου. 808.

N

Ναίειν ἀντὶ τοῦ ναίεσθαι. 650.
Ναρκισσὸς Θεσπιεύς, κάλλος ἔχων ἀμύθητον. 532. Ναρκίσσου τὸ Ἐρετριέως μνῆμα. 534.
Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, ὁ Ὁμήρου ὑπομνηματίσας. 536.
Ναύπακτος, πόλις, παρὰ τὸ ναυπήγιον γενέσθαι τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ. 571.
ναύφιν, ἤγουν ἀπὸ τῶν νηῶν. 753.
νεβρίδα φορῶν, παροιμιακῶς. 817.
νεκυάρπας πέπλος, φοινικοῦς ὁ ὕφος, ἀπὸ τοῦ νέκταρος. 920.
Νεμέα, χωρίον μεταξὺ Κλεωνῶν, καὶ Φλιοῦντος, περὶ ὃ τὰ Νέμεα συνετελεῖτο. 611.
Νεμέσεως ξόανον ἐν Ῥαμνοῦντι. 595.
Νεμέσεως ἱερόν. 767. 768. Νέμεσις Ἀδράστεια. 768.
νέμεσις ὁ ἐκ τοῦ τοιούτου δίκαιος μῦθος. 524.
νεογνός, ὁ νεόγονος ὤν, καί, κατὰ συγκοπήν, νεογνός. 666.
Νέστωρ πρόγονος τῆς βασιλείας. 627. Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἱπποδρομικός. 627.
Νεσσωνὶς λίμνη Θετταλική. 702.
νευρὰ τόξου, τμῆμα δέρματος βοός, κατάχρησις ἐκ τῆς παλαιᾶς χρήσεως. 507.
νεῦρα τοῦ πολέμου τὰ χρήματα. 655.
νεῶν ἐπίθετα. 662.
νὴ συλλύων, ἀντὶ τοῦ νῦν. 817.
νήιον ξύλον, ἤγουν ἐπιτήδειον εἰς ναῦν. 834.
Νηλεύς, καὶ Κηρεύς, ποταμοὶ Εὐβοΐτικοί. 580.
Νήρικος, ἢ Νήρικον, ἡ ὕστερον Λευκάς. 651. 652. 653.
Νήριτον ὄρος Ἰθακικός. 651. 652.
Νίκαια ἡ μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ. 794.
Νῖσα ἡ καὶ Νίσαια, πόλις Μεγαρική. 549. 550. Νῖσα ἑτέρα Βοιωτική. ibid.
Νίσαια, πόλις Μεγαρική, παρωνύμως Νίσου. 597.
Νισαῖοι ἵπποι, ἀπὸ τοῦ πεδίου Νισαίου. 550. 597.
Νίσυρος νῆσος μία τῶν Σποράδων. 678. ἡ αὐτὴ καλουμένη Πορφυρίς. 679. τῆς αὐτῆς Μεσσήνης οἶκος. 678.
Νίσυρος μία τῶν τῆς Καρπάθου πόλεων, ὁμωνύμως τῇ νήσῳ Νισύρῳ. 678.
νόμισμα ἀργυροῦν πρῶτον κοπὲν ὑπὸ Φείδωνος ἐν Αἰγίνῃ. 624.
νύμφη ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα κόρη, ἢ ἡ νῦν φαινομένη. 812.
νυὸς ἡ υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρί, καὶ τῇ μητρί, ἣ ἡ ἁπλῶς νύμφη. 852.
Νώνακρις πόλις Ἀρκαδίας, ἔνθα τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. 638.

Ξ

Ξανθίζειν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς. 928.
Ξάνθος ποταμὸς Λυκίας, καὶ πόλις, ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς οἰκιστοῦ. καὶ ἑτέρα πόλις Ξάνθος ἐν Λέσβῳ, καὶ Ξάνθος ποταμὸς Τρωϊκὸς ὁ καὶ Σκάμανδρος. 803.
ξεναγὸν τὸ ἀρξενικόν, γενικῇ συντασσόμενον παρ' Ἀρριανῷ. 875.
ξεινοδόκος προπαροξυτόνως ὁ ξένους δεχόμενος. 911.
ξένος, φιλικὴ λέξις, παρὰ τῷ Ποιητῇ. παρὰ δὲ ἄλλοις, ξένος ὁ ἀλλόφυλος. 911. ξένοι παρὰ τοῖς Λάκωσιν οἱ βάρβαροι. 911.
ξίφος, φυτὸν φαρμακικόν. 850.

O

Ὀβελὸς τὸ νόμισμα, καὶ ὀξὺ λέγεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τὰς ὀβελοὺς. 907.
Ὀγχηστός, πόλις Βοιωτίας, ἡ Ποσειδῶνος. 546.
Ὀγχηστός, ἄλσος Ποσειδῶνος ἱερόν, καὶ πόλις Βοιωτίας. 546. Ὀγχηστὸς ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. 546.
ὀδυνήφατος, ἐκ τοῦ ὀδυνᾶν, διὰ ἐπιθέσεως τοῦ ι. 925.
ὀδυνηρός, ἐκ τοῦ ὀδυνηρός. 929.
Ὀζόλαι Λοκροί. 569. 570. 571. αἱ τῶν ἐτυμολογίαι. 569.
Οἴβαλος βασιλεὺς Λακεδαιμονίων. 619.
Οἰλεὺς ξενοδόκος ὁ καὶ διοκλείδης Ἰλεύς. 573.

Οἰνόη

Digitized by Google

Οἰνώνη πρότερον καλουμένη ἡ Αἴγινα νῆσος. 604.
οἰς, καὶ ὀϊδοῖς ὀνόματα παρὰ Ἀττικοῖς μονοσυλλαβά. 874.
Οἴτυλος, πόλις Λακωνική. 626.
Οἰχαλία, πόλις Εὐρύτου. 632. 633. 710. ὁ πολίτης, Οἰχαλιεύς, καὶ Οἰχαλιάτης, καὶ Οἰχάλιος. 633. Οἰχαλίαι πέντε, καὶ ὑπὲρ πέντε. 632. 633.
Οἰχαλία ἡ Θετταλική. 709. Οἰχαλίας ἅλωσις, ποίημα Ὁμήρου, ἢ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου. 709. 710.
Οἰωνός, υἱὸς Λικυμνίου, θεράπων ἑταῖρος τοῦ Ἡρακλέους. 619.
ὄλβιος ὁ τὸν ὅλον βίον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. 870.
ὀλιγομηβρία μία τῶν κακιῶν τοῦ ἔτους. 754.
Ὀλιζὼν πόλις Θετταλική. 704. 705. ὁ πολίτης, Ὀλιζώνιος. 705.
ὅλμος, ἐν ᾧ αἱ ὀλαὶ φώνονται. 870.
Ὀλοοσσών, πόλις Περραιβική, ἡ ὕστερον λεγομένη Ἐλασσών. 717.
Ὄλυρις, ἢ Ὄλυρα, παρέσω ἐν τῷ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας. 632.
Ὀλυσσεὺς ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ Ὀλύσσεα ὁ Ὀδύσσεα. 608.
ὅμαιμοι πολλαχοῦ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς. 886.
Ὁμήρου διδάσκαλος, κατά τινας, Κρεώφυλος ὁ Σάμιος, ἢ Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος. 710.
ὀμίχλη ἐξ ὑγρότητος, καὶ ἀπὸ γῆς ἀρθεῖσα. 815.
ὀμφαλὸς γῆς ὁ περὶ Πυθῶνα τόπος. 659.
Ὀξεῖαι νῆσοι. 648.
Ὀπόεις, ἢ Ὀποῦς, πόλις Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ἀπὸ Ὀπόεντος ἄρξαντος ἐν αὐτῇ. 573. τὸ ἐθνικὸν τοῦ, Ὀπόεις, Ὀπούντιος, τοῦ Ὀποῦς, Ὀπούντιος. ibid.
Ὄρβος, ποταμὸς Βιθυνίας. 705.
Ὀρμένιον, πόλις Θετταλική. 712. μία τῶν συνοικισμένων πόλεων εἰς τὴν Δημητριάδα. 712. 713.
Ὄρμενος, πατὴρ Ἀμύντορος. 712.
Ὀρμίνιον τὸ πρότερον Ὀρμένιον. 712.
Ὀρνεαί, αἱ καὶ Ὀρναί, κώμη Ἀργείας. 612. Ὀρνεαί, πόλις μεταξὺ Κορίνθου, καὶ Σικυῶνος. ibid. Ὀρνεαῖος Πρίαπος. 612.
Ὀρνέας ποταμός. ibid.
Ὀρόντης ποταμὸς ὁ πλησίον Ἀντιοχείας. 751.
ὄροβος, λεπτὸς δόναξ, δι' οὗ τὰ θύματα ὀροβοῦνται. 715.
Ὀρφεὺς ὁ Κίκων. 634. δύο Ὀρφεῖς Κίκονες. 777.
Ὀρχομενὸς ὁ Βοιώτιος ὁ καὶ Μινύειος. 554. 555. 556. χωρίζει αὐτὸν ὁ Ποιητὴς τοῦ Βοιωτιοῦ ἔθνους. 556. ἄλλοι τινὲς πόλεις Ὀρχομενοί. 554. 619. Ὀρχομενὸς ὁ Ἀρκαδικός. 554. 555. 639.
Ὄσιρις Αἰγυπτιστὶ, ὁ Διόνυσος. 850.
ὀστᾶ γῆς οἱ λίθοι. 659.
Οὐ σίμαιτες, καὶ τὰ ἑξῆς, παροιμιακῶς. 860.
οὖθαρ ἀρούρης, τὸ τῆς γῆς πίονον, καὶ ξηρὸς συνδεκτικόν. 658.
Οὐκαλέγων, ὁ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ γ'. 855. ἕτερός τις ἀρχαιότερος, ὅς ἐγημεν Ἴλιον τὴν Λαομέδοντος. 755.
Οὖλος Ἀπόλλων ὁ ὑγείας ποιητικός. 740.
οὐρανὸς καὶ ὁ ὑπὸ τὰ νέφη τόπος. 810.
ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ νοῦν, καὶ φαντασίαν ἰδεῖν. 810.
ὀφρῦς τροπικῶς, ὀρειναί τινες ἐξοχαί. 656.
ὀχεύς, ἱμὰς ὁ συνεκτικὸς τῆς περικεφαλαίας. 915.
Ὄχη τὸ μέγιστον ἐν Εὐβοίᾳ ὄρος τὸ κατὰ Κάρυστον. 579. 585. Ὄχη καὶ ὀνομαζομένη ποτὲ ἡ Εὔβοια. 585.
ὀχὲ ὀξυτόνως παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ἡ τροφή. 585.

Π

Πάγγαιον, ὄρος Παιονίας. 778.
παθημάτοις ἀντὶ τοῦ παθήμασι, παρ' Αἰτωλοῖς. 582.
Παίονες ἔθνος. 777. 778. 779. Παιονία χώρα. ibid.
Παισός, πόλις καὶ ποταμὸς μεταξὺ Λαμψάκου, καὶ Παρίου. 769.
Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας. 796.
Παλαιπερκώτη, πόλις Τρῳάδος, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς Παλαιπερκώσιος. 771.
Παλαισκήψις, πόλις. ibid.
παλίντονον τόξον τὸ εἰς πλέον ὀπίσω τῇ ἀνέσει ῥαιβούμενον. 817.
Παλλήνη, πόλις Θρᾳκική. 664.
Παμβοιώτια, ἑορτὴ κοινὴ πάντων Βοιωτῶν. 541.
Παναθήναια. 541.
Πανδίονος υἱοί. 597.
Πάνδωρος ὁ Εὐβοίας οἰκίσας. 588.
Πανίωνος. 573.
Πανιώνια, ἡ τῶν Ἰώνων πάντων ἑορτή. 541.
Πανοπεύς, πόλις Φωκική, ἡ καὶ Πανόπη. 555. 564. Πανοπεύς, ὕστερον Φανοτεύς. 564.
παραιβάτης ὁ σὺν τῷ ἡνιόχῳ. 890.
παραιβάτες παρὰ Θεογένει ἡ μισθωτροι. 890.
παραμάχουσιν, κατὰ τὴν κατὰ τινὰ γλῶσσαν, ὁ παρεξιεῖς. 891.
Παραποτάμιοι, πόλις Φωκίδος, ἡ καὶ Παραποταμία. 567.
παρασάγγης ὁ Περσικός, μέτρον διαστήματος κοινὰ πορευθέντων. 782.
παρατρέψασθαι τὸ μέτωπον. 789.
πάρδαλις, δορὰ παρδάλεως. 816. παρδαλέην ἐνάπτου. παροιμιακῶς. 817.
Παρθένιον, ὄρος Πελοποννήσου. 785.
Παρθένιος ποταμὸς Παφλαγόνων. 784.
πάρθεινον τριήρεις αἱ πρωτόπλοοι. 662.
παροινομανίας τὰ χώματος παραδείγματα. 730. 754.
Παῤῥασία, πόλις Ἀρκαδική. 641.
Παῤῥάσιος εἷς τῶν Λυκάονος παίδων. 641.
παστὰς γαμική. 850.
πάτρως παρ' Ἡροδότῳ ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ θεῖος. 673. πάτρως παρὰ Στησιχόρῳ ὁ τοῦ πάππου πάππος πρὸς πατρός. 674.
Παφλαγόνες, ἔθνος, ἀπὸ Παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ κληθέντες. 780.
Πάφος, πόλις Κύπρου, ὀνομασθεῖσα ποτὲ Ἐρυθραί. 536.
Πάραλος, ὁμώνυμος τοῦ Ἀττικοῦ Παραλίου. μετονομασθεῖσα Ἀμισὸς πόλις ἡ Ποντική. 395.
Πειρήνη κρήνη ὑπὸ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἀκροκορίνθου. 610. 611.
Πείσανδρος, διασημότατος Ποιητής, Καμιρεύς. [illegible]72.
Πελαγονία χώρα ἡ Τριπολῖτις. 779.
πελαγοκρατεῖς τριήρεις. 662.
Πελασγικὸν Ἄργος τὸ Θετταλικόν. 682. 688. Πελασγικὸν Ἄργος καὶ τὸ κατὰ Πελοπόννησον. 682. 819.
Πελασγοὶ ἔθνος. 681. 773. 775.
Πελασγὸς ὁ Αἵμονος, καὶ Λαρίσσης. 688. Πελασγὸς εἷς τῶν Φορωνέως παίδων. 819.
Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικόν, Πελληνεύς, καὶ Πελληναῖος. 616.
Πελληνικοὶ χλαῖναι. Πελληναῖοι χιτῶνες. 615.
Πελοπόννησος, ἀκρόπολις συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. 686. εἰς ἓξ δυναστείας διῃρέθησαν. 606. 607. Πελοπόννησος, ἡ τοῦ Πέλοπος ἐπικράτεια, χερρόνησος οὖσα. 735.
πέλυξ παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ πέλεκυς. 834.
Πενέστου παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένει δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. αὐτῶν ἐτυμολογία. 625.
πέρα ἡ γῆ, κατὰ γλῶσσαν. 650.
περισσοφυλάκων διαφοραί. 916.
Περκώτη πόλις Τρῳάδος, ἧς πολίτης, Περκώσιος. 767. 770. ἡ αὐτὴ καὶ Παλαιπερκώτη λεγομένη. 771.
Περραιβοί, ἔθνος. 732. 733.
Περσίας πόλις ἡ Μίδου. 549.
Πετεών, κώμη Θηβαΐδος ἐν Βοιωτίᾳ. 557.
πηκτὸν ἄροτρον. 675.
Πηλεὺς πατὴρ Ἀχιλλέως. 687.
Πήλιον, ὄρος Θετταλικόν, καὶ πόλις Θετταλίας ἡ καὶ Πηλία. 717.
Πηνειός, ποταμὸς Θετταλικός. 688. 728.
πηοὶ οἱ ἐξ ἀγχιστείας οἰκεῖοι. 864.
Πήρεια, χωρίον Θετταλικόν. τὸ ἐθνικὸν Πηρεύς. 739.
Πίασος ἄρχων τις Πελασγῶν. 774.
πίναξ ἐπὶ βιβλίου, παλαιὰς ἐγκεκολλημένη χρήσεως. 906.
Πιτύεια, ἡ Πιτύουσα, πόλις μεταξὺ Πριάπου, καὶ Παρίου. 769.
Πιτύη, πόλις Καρίας ἡ καὶ Πιτύα. 769.
Πιτυοῦσα κληθεῖσά ποτε ἡ Σαλαμὶς νῆσος. 598. Πιτυοῦσαι, ἡ Πιτυοῦσσαι, λεγόμεναι νῆσοι διάφοροι. 769.
Πλάταια, ἢ πληθυντικῶς Πλαταιαί, πόλις Βοιωτική. οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς. 539. 542. Πλαταιαί, δῆμος Σικυωνίας. 543.
πλευρὰ τοπικῶς τὰ πλάγια. 659. πλευραὶ ἐν χρήμασι μαθηματικοῖς. ibid.
Πλευρών, πόλις Αἰτωλίας. 664. 665. ὁ πολίτης, Πλευρώνιος, καὶ Πλευρωνεύς. 664.
Ποιάντιος υἱός, Φιλοκτήτης. 638.
ποικιλοφύλλος ναοῦ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ὁ πολλοῖς χρώμασι ποικιλλομένων. 662.
πολιήτης ἀντὶ τοῦ πολίτης, πλεονασμῷ τοῦ ἡ. 753.
πόλις ἡ Ἀλεξάνδρεια κατ' ἐξοχήν. 756.
πολυδαίδαλος ἀσπὶς ἡ ποικίλη, κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. 905.
πολύκεστος ἱμὰς ὁ πολυκέντητος. 955.
πολυμετρία μία τῶν ἓξ κακιῶν ἔτους. 765.
Πολυποίτης υἱὸς Πειρίθου. 718.
Πολύπτυχον χρῆμα. 756.
πολύσκαρθμος Μυρίνη ἡ ἀκροχειρικὴ, καὶ πολυκίνητος. 751.
Πορφυρὶς ἡ Νίσυρος νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων. 679.
Ποσείδιον, ἢ Ποσείδιον. 546.
Ποσειδωνία, ἢ Ποσειδωνίας κληθεῖσά ποτε ἡ Τροιζὴν πόλις, ὡς ἱερὰ Ποσειδῶνος. 604.
Πότνιαι, αἱ καὶ Πότνιον, χωρίον Βοιωτίας, ὅθεν Ποτνιάδες πῶλοι, καὶ Ποτνιάδες θεαὶ παρ' Εὐριπίδῃ. 544. Ποτνιεὺς Γλαῦκος. 544.
Πράκτιος ποταμὸς Τρῳάδος. 771.
Πραξιτέλους Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς. 552.
Πρίαμος, οὕτω κληθεὶς παρὰ τὸ πρίασθαι. 855.
πρόθεσις μεταξὺ κειμένη κυρίου, καὶ προσηγορικοῦ. 804. προθέσεως ἀναστροφή. 804.
πρόπολος ἐπὶ ἀῤῥένων, ἀμφίπολος ἐπὶ γυναικῶν. 854.
Προσέληνοι λεγόμενοι οἱ Ἀρκάδες. 636. Προσεληνίδες, αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι. 635.
πρόσπολος ἡ θεράπαινα. 854.
πρόσωπα τῶν νεῶν, αἱ πρῷραι. 655.
πρῷρα, ἐν τῷ πρυμνῷ, ὁρᾶσθαι τῶν ἐνὸς εἰς ὁ μέγα. 655.
Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, καὶ Ἀστυόχης. 692. αὐτοῦ γυνή, Λαοδάμεια ἡ Ἀκάστου. μῦθος, καὶ ἱστορία. 696. Πρωτεσιλάου φερώνυμον. 697. ἐτυμολογία. 698.
πρωτονίκης, ὁ πρώτως νικήσας· πρωτοίκτωρ, ὁ πρῶτος τυχθείς. 911.
Πτελέα, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Ἀττικῆς. 630.
Πτελεάσιμον, δρυμῶδες χωρίον ἀοίκητον. 6[illegible]0.
Πτελεός, ἢ Πτελεόν, πόλις Πελοποννήσου, καὶ Ἰωνίας, καὶ Τρῳάδος, καὶ τῆς περὶ Θετταλίαν Ἀχαΐας. 630. 694. ποίου Πτελεοῦ μέμνηται ὁ Δωριεύς. 695.
πτέρνα πόλεως, ὁ βάσις, παρὰ Λυκόφρονι. 660.
Πυανεψιών, μηνὸς ὄνομα παρ' Ἀττικοῖς. 595.
Πύγελα, ἢ Πύγελα, πόλις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, ἡ ὕστερον λεγομένη Φύγελα. 660.
πυγὴ σῆμαι παροιμιακῶς. 659.
Πυγμαῖοι. ἐτυμολογία, καὶ ἱστορία. 855. 812. Πυγμαῖοι Βόρειοι περί που τὰ τῆς Θούλης ἀντιπέρασιν. 812.
πυγμὴ ὁ πῆχυς, κεκλεισμένων τῶν δακτύλων. 811. 812. πυγμαῖς, καὶ πυγόνος, ἡ πυγούσια διαφορά. ibid.
πυθιάζειν τὸ μαντεύεσθαι. 561.
Πύθια, ἀγὼν ἐν Πυθοῖ, καὶ ἑορτὴ λαμπρά. 561.

Πυθία, ἡ Πυθιάς, ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις. 561. Πυθιάς πανήγυρις, βοῦ, ὁδός. ibid.
Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ καὶ Πυθῷος. 561.
Πύθιος ὁ Ἄτυος, ἀνὴρ Λυδὸς παμπλούσιος. 797.
Πυθὼ, ἡ καὶ Πυθὼν, πόλις. 560. 561. Πυθὼν, κληθεῖσα ὕστερον Δελφὶς, ἢ Δελφοί. 561. ἡ αὐτὴ Πυθία. ibid.
Πυθῶδε ὁδός. παροιμία. 562.
πυκινὸ, ἢ πυκινὴ, ψυχὴ ἡ συνετή. 780. πυκνὰ μήδεα τὰ συνετά. 882.
Πυλήνη, πόλις Αἰτωλικὴ. τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. 664.
πύλος ἀντὶ τοῦ πύλη. 717.
Πύλος πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πατρὶς τοῦ Νέστορος. 627. 628. Πύλοι τρεῖς, Μεσσηνίας, Τριφυλίας ἢ κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν, Ἤλιδος. 627.
πυξίον ἐπὶ βιβλίου, παλαιᾶς ἐγκατάλειμμα χρήσεως. 906.
πύξος πλείστη, καὶ ἀρίστη κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. 784.
Πυραίχμης παλαιός τις Αἰτωλὸς, σφενδονήτης ἄριστος. 663.
Πύρασος, πόλις Φθίας. 693. ἡ αὐτὴ καὶ Πύῤῥασος. 691.
πυριγενὴς Διόνυσος. 750.
πυῤῥίαι οὐκ ὀρθοῦ οἱ δῆλοι παρὰ τοῖς Κωμικοῖς. 928.
Πώγων, λιμὴν Τροιζῆνος. 602. 656.

Ρ

Ρ τὸ στοιχεῖον πλεονάζον ἐν τῇ τῶν Ἐρετριέων διαλέκτῳ. 582.
ῥὰ σύνδεσμος ἐπιτιθέμενος μυριαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. ὄγκου φωνῆς χάριν. 651.
Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. 595.
ῥάχας πεζόδους, ὡς οἷα πρηωνώδεις τινὰς ὄρους ἐξοχαί. 668.
ῥῆξαι τὸ βίᾳ ἑλκυσμῷ διακόψαι τὸ συνεχές. 907.
ῥηξήνωρ ὁ ῥηγνὺς τὴν ἐνστάσιν. 590.
ῥόωφ, ἐκ τοῦ ῥέω, ὡς ῥόθου χέων αὐδήν. 858.
Ῥίπη, Ἀρκαδικὴ πόλις. οἱ πολῖται, Ῥιπαῖοι. 639.
Ῥόδος, νῆσος, καὶ πόλις ὁμώνυμος. 627. Ῥόδιοι θεοφιλεῖς, καὶ πλούσιοι. 676.
Ῥοίτειον, ἄκρα, καὶ πόλις Τρῳάδος. τὸ ἐθνικὸν, Ῥοιτειεὺς, καὶ Ῥοιτειάς, καὶ Ῥοιτεΐς. 668.
ῥόπτρον, ῥόπαλον. 830. ῥόπτρον δίκης. ibid.
Ῥύπες, ἢ Ῥύπαι, ἢ καὶ Ῥύπαι, πόλις Ἀχαϊκή. ἡ χώρα, Ῥυπίς. αἱ πολῖται. Ῥύπες, καὶ πλεονασμῷ παρὰ Φερεκύδῃ, Ἄρυπες. 619.
Ῥύτιον, πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν, Ῥυτιεύς. 658.
ῥῶ Ἐρετριέων ἐν παροιμίᾳ, ἐπὶ τῶν καταπέζως τισὶ χρωμένων. 582.

Σ

Σάγρα, ἢ Σάγρας, ποταμὸς τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, περὶ οὗ παροιμία· ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. 576. 577.
Σαλαμὶν, ἢ Σαλαμὶς, νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ. 596. 597. 598. Σαλαμὶν πόλις ἐν Κύπρῳ. 597.
Σάμος, ἡ νῦν Κεφαλληνία. 654. Σάμος, ἡ νῆσος· Σάμη, καὶ Σάμος, ἡ πόλις. ὁ πολίτης, Σαμαῖος. Σάμος Ἰωνικὴ, καὶ Σάμος Θρηϊκίη. ibid.
Σάρδεις πόλις, τὸ τῶν Λυδῶν βασίλειον. 756.
Σαρπηδόνες δύο, ὁ μὲν Λύκιος, ὁ δὲ Κρητικός. 802.
Σαρωνία κληθεῖσά ποτε ἡ Τροιζὴν πόλις. 601.
σαφηνέας χάριν, διηγήμασι πρέπον. 761.
σέλινον ἐλευθέριον. 776.
Σελινοῦς ποταμὸς, ῥέων διὰ τῆς Αἰγιέων πόλεως. 617.
Σελλήεις ποταμὸς, ῥέων ἐκ Φολόης Ἀρκαδικοῦ ὄρους. 637. Σελλήεις ποταμὸς ἐν ταῖς ὑπὸ τὸν Ἄσιον πρὸς τῇ Ἀρίσβῃ, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις. 772.
Σελλοὶ ἔθνος Ἠπειρωτικὸν ἢ Θεσπρωτίας. 723.
Σηπιάς ἄκρα οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς αὐτόθι σηπίας. 625.
Σήσαμος, ἀκρόπολις Ἀμάστρεως. 784. Σήσαμος νῆσος. ibid.
Σηστὸς, πόλις Ἑλλησποντιακὴ, ἀντικρὺ Ἀβύδου. 771.
Σίβυλλα ἡ μάντις, ἀφ' ἧς καὶ ἄλλαι γυναῖκες μαντικαὶ, Σίβυλλαι λεγόμεναι. 760.
σιγὴ, γυναικὶ καλλίστη. 857.
Σιγῆλα καλούμενον μνῆμα Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως, διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ παριόντας σιγᾶν. 534.
σίγυμνον παρὰ Λυκόφρονι, σιδηροῦν ἀκόντιον. 744. ὃ καὶ σίγυννον. 829.
σίδηρος διαφόρως στομώμενος, καὶ αὐτοῦ ὀνομασίαι διάφοροι. 621.
Σικελοὶ μὲν λεγόμενοι παρ' Ὁμήρῳ, Σικελία δὲ οὒ, ἀλλὰ Σικανία. 587.
σικυοὶ ὀξυτόνως, καὶ σίκυοι προπαροξυτόνως, καὶ σίκυς. 614.
σικυὼν, περιεκτικοῦ τύπου, ὅπου περιέχονται σικυοί. 614.
Σικυὼν πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. 613. 614.
Σινώπιον ἐμπόριον ἡ Κύτωρος. 784. Σινώπη ἐνευθηνουμένη ἐλαίαις. 784. Σινωπικὸν στόμωμα. 621.
Σῖρις, πόλις Ἰταλικὴ, καὶ ποταμός. 849.
Σιτὼ Δημήτηρ τιμωμένη παρὰ Συρακουσίοις. 431.
Σκαιαὶ πύλαι, αἱ τῆς Ἰλίου. 855.
σκαρθμὸς ἐκ τοῦ σκαίρω τὸ πηδῶ, πλεονασμῷ τοῦ θ. 761.
Σκάρφη, πόλις Βοιωτίας, ἡ πρότερον κληθεῖσα Ἐτεωνός. 531.
Σκάρφη ἡ καὶ Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. 575. 576.
σκαρδαμύττειν παρὰ τὸ σκαίρειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς. 665.
σκερβόλλειν τὸ ἐς νεῖκος βάλλειν. 665.
Σκόλλις ἡ Πέτρα Ὠλενία, ὄρος πετρῶδες, κοινὸν Δυμαίων, καὶ Ἠλείων. 645.
σκοπὴ ἡ κοινῶς λεγομένη βίγλα. 795.
σκοπὸς ὁ κατάσκοπος. 753.
σκορπανίζειν τὸ ἐς κόρακας πέμπειν. 655.
Σκύλλαιον, τόπος ἐν τῇ Ἑρμιονικῇ. 600.
Σκύλλαιον, πέτρα χεῤῥονησίζουσα, ἡ ἄκρον Βρεττίων. 600. 601.
Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας χώρας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι. 530. καὶ Σκῶλος Ὀλυνθιακή. ibid.
σκῶλος, εἶδος ἀκάνθης, ἢ σκάνδαλον, τὸ καὶ σκῶλον οὐδετέρως. 530.
σκωρία τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ σκῶρ. 660.
σολοικισμὸς ὁ τοῦ οὐκ λόγου αἰνισμός. 800.
Σόλοικοι λεγόμενοι παρά τισιν οἱ Βάρβαροι. 800.
σόλος, ὁ δίσκος σιδηροῦς. 743.
Σόλυμοι ἔθνος. 802.
Σπήλαιον ἀπέχον τοῦ Καλκιδικοῦ Εὐρίπου στάδια π. 529.
σπίσμα Θετταλὸν, παροιμία. 710. 711.
σπάρτα τὰ χοινία. 623. 907.
σπαρτζίον κατὰ παραφθορὰν λεγόμενον τὸ σπαρτίον. 907.
Σπάρτη πόλις ἐνδοξοτάτη τῆς Πελοποννήσου ἡ καὶ Λακεδαίμων. 622. 623. Σπάρτη ἡ πόλις, Λακεδαίμων ἡ χώρα. ibid. Σπάρτη κώμη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 623.
Σπάρτον ὄρος περὶ Εὔξεινον. 623.
σταδία μάχη ἡ συστάδην, καὶ ἐκ χειρὸς γινομένη. 590.
στάθμη, τὸ σπαρτίον, ἐν ᾧ ἀπευθύνουσιν οἱ τέκτονες. 740.
σταφύλη, βαρυτόνως, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐξετάζον τὰ ὑποκείμενα. 738. σταφύλη, βαρυτόνως, ἡ καθιεμένη μόλυβδος παρὰ τῶν τεχνιτῶν. 739. σταφυλὴ, ὀξυτόνως, ἡ ὄπωρα. 738. 739.
στάχυς ὀρθὸς, ἢ προβάτων, τὰ περὶ τὰς ψόας. 885.
στεῦται, ὑπισχνεῖται. 634. 842.
στεῦτο, ὑφίστατο, ἢ ὑπέστη, καὶ ἐνστατικῶς ἔλεγε. 634.
στίχες αἱ στρατιωτικαὶ τάξεις. 688.
στόμαχος τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ. 898.
στομώματα σιδήρου διάφορα. 621.
στραβὸς καὶ στρεβλὸς ἐκ τοῦ στρέφειν. 527.
Στρατία, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. ὁ πολίτης, Στρατιεὺς, καὶ Στρατιάτης. 639.
Στράτιον, πόλις Ἀκαρνάνων. ὁ πολίτης, Στρατιώτης, καὶ Στράτιος. 639.
Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ λίμνη, καὶ γυνή. 641.
Στυμφαλὶς λίμνη, ὅπου αἱ Στυμφαλίδες ὄρνεις. 641.
Στύμφαλος, ὁ Στύμφηλος, πόλις Ἀρκαδικὴ, καὶ πεδίον ὁμώνυμον, καὶ πηγὴ, καὶ ὄρος, καὶ ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Στυμφάλιος. 642.
Στὺξ, θεοῖς ὅρκος. 725. 726. Στυγὸς ὕδωρ περὶ Νώνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ὀλίγον φαινόμενον στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. 638.
Στύρα, πόλις Εὐβοϊκή. 586. 587. ἡ αὐτὴ καὶ Στύραξ. 587.
Στυράκιον, ὄρος Κρήτης, ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Στυρακίτης. ibid.
στύραξ, φυτὸν, οὐκ ἢ ἀκοντίσματι στυράκια. 587. στύραξ παρὰ Σουίδᾳ ἀρχὴ τοῦ δόρατος. 587.
συγκρίνειν τὸ συγχέειν ἐναντίον πρὸς τὸ διακρίνειν. 843.
συμβάλλειν ἐπὶ ὑδάτων. 838. συμβολὴ ἡ πολεμική. ibid.
Σύμη νῆσος Καρική. 551. 678. καὶ πόλις ὁμώνυμος. 678. τὸ ἐθνικὸν, Συμαῖος. 678. Σύμη ἡ Ἰαλυσσή. 678. Σύμης ἐραστὴς Γλαῦκος ὁ Πόντιος. 551.
σφραγίζειν τὴν σφραγίδα οἱ Αἰολεῖς. 529.
σχῆμα Θετταλὸν, παροιμιακῶς. 711.
Σχοινεὺς πατὴρ Ἀταλάντης. 530. Σχοινεὺς ποταμὸς Βοιωτίας. ibid.
σχοῖνος, μεῖζον ἄσπαρον παρ' Αἰγυπτίοις. 782.
σχοῖνος τὸ σχοινίον, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἐκ φυτῶν σχοίνων ἐπλέκοντο τὰ πλείστα. 907.
Σχοῖνος, χώρα Βοιωτική. 529. 530. τὸ ἐθνικὸν, Σχοινεύς. 530.
Σχοινοῦς, Ἀρκαδίας χωρίον. 529. 530.

Τ

Ταίναρον, τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον κατάγον εἰς ᾅδου. 600.
Ταλαὸς υἱὸς Βίαντος. 626.
ταμὼν ὅρκια, ἀντὶ τοῦ φιλίαν, καὶ ὅρκους ποιῆσαι διὰ ἐντόμων. 838.
τάμνειν, Ἰωνικὴ λέξις, ἐπὶ τοῦ θύειν. 888.
Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ἡ αὐτὴ τῇ Γραίᾳ. 532. 533. 534. ἡ αὐτὴ καὶ Ταναγραία. 533. οἱ πολῖται, Γραῖος, καὶ Ταναγραῖος. 532. 533.
Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν εἰς Τροίαν. 533.
τανύπεπλος Ἑλένη, ὡς εὔσαρκος. 883.
Τάρνη πόλις Ἀχαΐας, καὶ ἄλλη Λυδίας. 548. 769. Τάρνη, ἢ Τάρνα, πόλις Λυδίας, καὶ Ἀτάρνα, ἢ Ἀταρνεὺς, ἡ αὐτή. 769.
Τάρσιος ποταμὸς περὶ Ζέλειαν πόλιν. 765.
ταρταρίζειν ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων. 914.
Τάρφη, πόλις Λοκρίδος. 575. 576.
τάρφος τὸ δάσος. 576.
ταὼν, ἢ ταῶς, παρ' Ἀττικοῖς ταὼς, περισπωμένως, καὶ δασέως. 749. περισπώδαρος ἢ τοῦδε τοῦ ζώου θέα. ibid.
Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας. 639. 640.
Τεγέα πόλις Κρητικὴ, ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. 640.
Τειρία, Λακωνικῶν πόλις, ἧς ὁ πολίτης, Τειριεύς. 770.
τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. 696. τέλος ὁ γάμος. ibid.
Τέμπη Θεσσαλικά. 722. 728. 331.
Τενέα, ἢ, κατά τινας, Γενεά, κώμη Κορινθίας, ἐν ᾗ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. 640.
τέρεν δάκρυ, τὸ ἐκ ταρομένης ψυχῆς. 852.
Τερμίλαι, ἔθνος Κρητικὸν εἰς Λυκίαν μετοικισθέν. 803.
τέττιγες, ἄναιμοι, καὶ ᾠδικοὶ, καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ ἠχοῦντες. 857. 858. τέττιγες ἀῤ-

ῥεῖοις

ῥινὸς φίδικοί, ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος. 857.
τεττιγόνια, εἶδος τεττίγων. 857.
τεττιγοφόροι οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ τέττιγας χρυσοῦς φορεῖν. 857.
τεττίγων εἴδη τρία. 858.
Τεχνικός, κατ' ἐξοχὴν, ὁ Ἡρωδιανός. 800.
τήθη ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ. 673.
τηθὶς, ἀνάλογόν τι τῷ θείῳ, ἡ πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἀδελφή. 674.
Τῆϊον, Καυκώνων πόλις. 787.
Τηλεβόαι οἱ τὰς τῶν Κεφαλλήνων νήσους κατῳκηκότες. 655.
Τῆλος, νησίδιον ἐγγίζον τῇ Κνίδῳ. 699.
Τῆνος νῆσος. 742.
Τήρεια, ὄρος ὑψηλὸν, ἡ μακρὰν τῆς Προποντίδος. 769.
τιγγάβαρι, τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. 661.
τιγγαβάρινον τὸ καλούμενον χρῶμα. ibid.
τίθη ἡ καὶ τήθη, ἡ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ. 673. 674.
τιθὶς, ἢ τιτθὶς, ἢ καὶ τηθὶς, ἡ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, ἀδελφή. 674.
Τιθωνὸς, ἀνὴρ Τρωϊκὸς, μεταβληθεὶς εἰς τέττιγα. 859.
τιμὴ, ἡ ποινή. 856. 897. 932.
Τίμωλος κοινῶς ὁ Τμῶλος τόπος. 794.
Τίρυνς, πόλις ὑπὸ Κυκλώπων τειχισθεῖσα τῶν κατὰ τὸ Ἄργος. 599. 600.
Τισαμενὸς, υἱὸς Ὀρέστου, φερωνύμως κληθείς. 718.
Τιτᾶνες, οἱ καταχθόνιοι δαίμονες. 714.
Τιτάνη, χωρίον Σικυωνίας. 715.
Τίτανον ὄρος Θεσσαλικόν. 712. 714. Τίτανος, χωρίον Θεσσαλικόν. 714.
τίτανος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἄσβεστον. 714.
Τιταρήσιος ποταμὸς τὸν Πηνειὸν ἐπιτρέχων ἐπιπολαστικῶς. 725. 726. 742.
Τίταρον ὄρος συμφυὲς τῷ Ὀλύμπῳ. 726.
τιτιγόνιον, εἶδος τι τέττιγος, ἢ ζωύφιον ὅμοιον τέττιγι. 858.
τιτύσκω ἐκ τοῦ τύκω, τύσκω, κατὰ ἀναδίπλωσιν. 842.
τίω τὸ τιμωρῶ, ἢ τὸ ἀνταποδίδωμι. 897.
Τμῶλος, ὄρος εὔδαιμον. 795.
τόλμα Ἰωνικῶς ἡ τόλμη. 853.
τόξα ἡ τοξεία. 705. 766. τόξα καμπύλα, ἀγκύλα, ῥαιβὰ, σκολιὰ, παλίντονα. 817.
τραγὴ, ἡ τοῦ τράγου ὀχεία. 569. 816. 817.
Τράμβηλος ὁ τῶν Λελέγων βασιλεύς. 742.
τραπείομεν, ἀντὶ τοῦ τραπῶμεν, ἢ τερφθῶμεν. 929.
Τραχεῖα, ὄνομα τόπου. 653.
Τραχεῖα, ἢ Τραχειῶτις, μερὶς Κιλικίας τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου. 653.
Τραχὶν, ἢ Τρηχὶν, πόλις Θετταλική, περίπυστος διὰ τῆς Ἡρακλείας. 684. 685.
τρίγωνον σχῆμα λόγου. 861.
Τρίκαλα, οὐδετέρως, πόλις Σικελίας. 708. 709.
Τρίκκη πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τρίκκαλα, ἢ Τρίκαλα, τινὲς φασιν ἄρτι καλεῖσθαι. 708. περὶ Τρίκκην ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἀρχαιότατον. 709.
τριχθὰ, καὶ τετραχθὰ, ἐκ τοῦ τρίχα, καὶ τοῦ τέτραχα. 913.
Τροιζὴν πόλις οὐκ ἄσημος Πελοποννήσου. 601. πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα, παροιμία ἐπὶ τῶν κακογενῶν. 602. ἄλλη Τροιζὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μασσαλιωτική. 602.
Τροιζήνιος οἶνος. 602.
τροπικῶν, ἤτοι μεταφορικῶν λέξεων παραδείγματα. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661.
τρυφάλεια ἡ περικεφαλαία. 915.
Τρῶες καὶ οἱ ὑπὸ Πανδάρῳ Λύκιοι, ἐπωνύμως. 764.
Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, πατὴρ Διομήδους. 605.
Τυλησὸς, ὄρος Ἰταλίας. 626.
Τύλις, πόλις Θρᾴκης. 626.
Τυνδάρεως, ἢ Τυνδάρεος, υἱὸς Οἰβάλου, πατὴρ Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους. 619.
Τυρταῖος ποιητὴς ἐρεθιστικὸς εἰς μάχην. 839.
Τυφαονία πέτρα ἐν τῷ Καυκάσῳ. 749.
τυφλοστόματα Νείλου. 656.
Τυφώϊος εὐναί. 747. 748.
Τυφωεὺς ὁ καὶ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καλούμενος Τυφὼς, καὶ Τυφῶν, καὶ, κατὰ διαίρεσιν, Τυφάων. 749.
Τυφὼν, ἢ Τυφωεὺς δαίμων ὁ ἑκατογκέφαλος. 748. μῦθος, καὶ ἀλληγορία. 748. 751. ἱστορία. 750.
Τυφῶν καλούμενος ὁ περὶ Ἀντιόχειαν ποταμὸς Ὀρόντης. 751.
Τυφωνικὰ πνεύματα. 748.

Υ

Ὑάκινθος ἄνθος ἐκ τοῦ ῥεύσαντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς αἵματος φυέν. 598.
Ὑάμπολις, πόλις Φωκίδος, ἡ καὶ Ὑάμπολις, Ὑάντων κτίσμα. 565. 565. Ὑαμπόλεως ξύς, ἢ τε Βοιωτικὴ, ἡ τε μετονομασθεῖσα ἐξ Ἀνεμωρείας, καὶ ξένη ἡ Παρνασσία. 565.
Ὕαντες, Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον, ὅθεν καὶ παροιμία· Βοιωτία ὗς. 565. ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀπελθόντες, καὶ ἄποικοι τοῖς Αἰτωλοῖς γενόμενοι. 566.
Ὑαντία ἡ καὶ Ὑάνθεια, πόλις Λοκρῶν Ὀζολῶν. 566.
Ὑάντις πρότερον καλουμένη ἡ Αἰτωλία. 663.
Ὕδη, πόλις Λυδίας. 537. τῶν Σάρδεων ἀκρόπολις. 796.
ὕδρα Λερναία, ὅθεν παροιμία· ὕδραν τέμνεις. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. 706.
ὕδρος, εἶδος ὄφεως. 706. 707.
Ὕλη ἡ Βοιωτική, ἀπὸ Ὕλης θυγατρὸς Θεσπιέως, ἢ ὅτι ὑλώδης ἐστί. 537. ὕλη τὸ ξηρὸν δάσος. 858.
Ὑπαίπη, πόλις Αἰνιάνων. 570.
Ὕπατος, ὄρος Βοιωτικὸν, ἐφ' ᾧ Διὸς Ὑπάτου ναὸς, καὶ ἄγαλμα. 543.
ὑπερβασία, ἡ ἀδικία, καὶ ἡ ἁπλῶς κακία. 846. ὑπέρβασις, παράβασις ὅρκων. 846.
Ὑπέρεια κρήνη περὶ Φερὰς πόλιν Θετταλικήν. 615. πλησίον Μεσσηΐδος. 615. 713.
Ὑπέρεια, πόλις Σικελικὴ ἡ ὕστερον Καμαρίνα. 615.
Ὑπερησία, πόλις Ἀχαΐας ἀπὸ Ὑπέρητος ὀνομασθεῖσα, ὑπὸ Λυκάονος. 614. 713.
ὑπερμετρία, μία ἐστὶ τῶν πέντε, ἢ ἓξ κακιῶν τοῦ ἔπους. 764.
ὑπέρμηκες πάθος στιχηρὸν, τὸ καὶ δολιχοῦρον, τὸ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζον συλλαβῇ. 886.
ὑπεροπλίζεσθαι τὸ καταθρασύνεσθαι. 846
ὑπερφίαλος, ὁ παραβαίνων τοὺς διὰ φιαλῶν γινομένους ὅρκους. 846. ὑπερφίαλος, μέση λέξις. ibid.
ὑπερῷον τὸ δίστιχον, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. 553.
Ὑποθῆβαι, πολισμάτιόν τι, διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομασμένον. 543. 544. 545.
Ὑποπλακία Θήβη. 650.
Ὑποχαλκίς, πόλις Αἰτωλίας. 543. 544.
ὑπόψιος, ἢ ὁ ἐπονείδιστος, καὶ ὕποπτος, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενος. 827.
Ὑρία, χώρα καὶ πόλις Βοιωτική. 527. 528. ὁ πολίτης, Ὑριάτης. 527.
Ὑρία ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια. 527.
Ὑρία, Καλαβρικὴ περὶ Ἰαπυγίαν πόλις, Κρητῶν κτίσμα. 527. 528.
Ὕριον οὐδετέρως, ἢ Ὕριος, θηλυκῶς, παρὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπον. 528.
Ὑρμίνη, πολίχνιόν τι, καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης, ἢ καὶ Ὅρμινα, ἢ Ὕρμινα. 645. Ὑρμῖναι δύο ἀπὸ Ὑρμίνης τῆς Ἐπειοῦ, ὕστερον κληθεῖσαι Ὅρμιναι. ibid.
ὑσμῖνι δοτικὴ ἐκ τῆς ὑσμίνη, κατὰ μεταπλασμόν. 794.

Φ

Φαεινὸς ὁ λεπτὸς, ἢ ὁ λευκὸς, καὶ διαφανής. 920.
Φαιστὸς, πόλις Κρητική, ὀξυτόνως, πρὸς διαστολὴν τοῦ Φαίστου τοῦ κτίσαντος αὐτήν. 668. Φαιστὸς ἑτέρα Πελοποννήσου ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη. ibid.
φάλαγγες τὰ ζωύφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα, καὶ τὰ ὑποτιθέμενα ἑλκομένοις ναυσί. 508.
φαλακρὸς ὁ τὴν κάραν φαλιός. 913.
Φάλαννος, ἢ Φάλαννα, Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ. 716
φαληριόωντα κύματα, τὰ λευκανθίζοντα, ἢ λευκαινόμενα. 913.
φαληριῶσα πέλος, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ λευκὴ νόσος. 913.
φαλιὸν τὸ λευκόν. 913.
φάλος, ἢ φαλός, ἀσπιδίσκιόν τι μικρὸν, καὶ λαμπρόν. 91..
φάραγξ ἡ κρημνή, παρωνυμία τῆς ἐν ζώοις φάρυγγος. 658. διττὴ ἐτυμολογία. ibid.
Φάρη πόλις Λακωνική, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Φῆρις. οἱ πολῖται, Φαρῖται, καὶ Φαριᾶται, καὶ Φαραῖται. 622
Φαρύγαι, πόλις Λοκρίδος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Τάρφη· ἀπὸ Φαρυγαίας Ἥρας ἱερόν. 576.
φὰς, φίλη λέξις τοῖς Ποιηταῖς· φάμενος, τοῖς Ἀττικοῖς. 828.
φελλόδρυς, ἡ ἀνὰ μέσον πρίνου, καὶ δρυός. 642.
φελλός τις φερόμενος Ἀρκάς. ibid. μέσον τι πρίνου, καὶ δρυὸς, ὃ ἔνιοι θηλύπρινον καλοῦσιν. ibid.
Φενεός, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, πόλις Ἀζανίας, ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. 638
φέρειν τὸ βαστάζειν, ἐξ οὗ τὸ φερνὴ ἐπίρρημα. 888.
φεύγειν τὸ συντόνως τρέχειν. 741.
φθὰρ, ἡ ἀπὸ φθορᾶς σωματικῆς γινομένη. 801.
φθὰρ ὁ τῆς πίτυος καρπός, τὰ λεγόμενα στροβίλια. 800.
φθὰρ ὁ φθαρτικὸς ληστής. 801.
Φθεῖρες, ὄρος Καρίας, τὸ καὶ φθειρῶν ὄρος. 800. 801. φθεῖρες τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα, ὡς ὅμοια φθειρσί. 800.
φθεῖρες οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθείρειν. 801.
Φθία, πόλις, καὶ μοῖρα Θεσσαλική, ἀπὸ Φθίας γυναικὸς, ἢ ἀπὸ Φθίου τοῦ Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης, Φθιώτης, καὶ Φθῖος. 685.
φθίμενος κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ φθιόμενος. 901.
Φθὶρ, ὄρος Καρίας, τὸ καὶ φθειρῶν ὄρος. οἱ κατοικοῦντες, Φθῖρες. 800.
Φθὶρ υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὁ καὶ, κατά τινας, Φθὴρ, διὰ διφθόγγου. 800.
φθισήνωρ. καὶ φθισίμβροτος ἡ φθείρων τοὺς ἄνδρας. 770.
Φιλαδέλφεια πόλις, σεισμῶν πλήρης. 750.
Φίλιππος Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης, κάλλιστος. 835.
φίλοι οἱ ἀφ' αἵματος. 854.
Φιλοκτήτης ἐρώμενος Ἡρακλέους, καὶ περὶ αὐτοῦ ἱστορία. 705. 706. 707. 708.
φιτρὸς ὁ κορμὸς, ἐκ τοῦ φύω. 891.
φίτυς ὁ πατὴρ, ἐκ τοῦ φύω. 891.
φλέβες ὑδάτων, σύριγγες γῆς, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὕδατα. 619.
Φλέγρα λεγομένη ἡ Παλλήνη χερρόνησος Θρᾳκική, ἢ Μακεδονική. 616.
Φλεγύαι πρότερον κληθέντες οἱ Γυρτώνιοι. ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἰξίονος ἀδελφοῦ. 716. 729.
Φλιοῦς υἱὸς Διονύσου. 612. 613.
Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα. 612. 613. ἡ αὐτὴ καὶ Φλιασία. 613.
Φολόη, Ἀρκαδικὸν ὄρος, ἐξ οὗ ῥεῖ ὁ Σελλήεις ποταμός. 637.
Φόρβας ὁ Ὠλένου. 642.
Φόρκυν, Φόρκυνος. Φόρκυς, Φόρκυος. 793.
Φορωνέως παῖδες τρεῖς, Πελασγὸς, Ἴασος, Ἀγήνωρ. 819.
Φρίκιον, ὄρος Λοκρικόν. 774.
Φρικωνίδες πόλεις ἥ τε Κύμη, καὶ ἡ Λάρισσα. 774.
Φρυγία διττή, ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρὰ ἡ καὶ Ἑλλησποντιακή, καὶ Ἐπίκτητος. 793.
φυὴ, ἡ φύσις, ἡ εὐφυΐα, ἡ κατὰ σῶμα ὑπεροχή, καὶ γεραρότης. 878.
Φυλάκη, πόλις Θεσσαλική, κτίσμα τοῦ Φυλάκου ἑνὸς τῶν Αἰολιδῶν. 692. ὁ πολίτης, Φυλακήσιος. 693.

Φυ-

Φυλεὺς ὑὸς Αὐγέα. 647.
Φυλὴ δῆμος τ Ἀττικῆς. 595.
Φυλλὶς, χώρα Θρᾴκης, περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος. 778.
φύσαι ἐλέγοντο βόθροι ξῦς τὰ γηγενῆ πυρὸς ἐν Ἀριμοις. 751.
φυσίζοος ἡ γῆ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ. 887.
Φύσκοι πρότερον ἀπὸ Φύσκου οἱ ὕστερον ἀπὸ Λοκρῶ Λοκροὶ ὀνομασθέντες. 573.
φύτλη ἡ ἡ φύξα. 795.
Φώκαια, πόλις Ἀσιανή, Ἰωνίας ἀρχὴ, Αἰολίδος πέρας. 622.
Φωκὶς, ἔθνος μέγα, ἀπὸ Φώκου ὑῦ Αἰακοῦ κληθέν. 559.
Φωκὶς, μετὰ Βοιωτίαν, ἡ Ὀρχομενία, πρὸς ἄρκτον παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ. 559.
φὼς ἀρσενικῶς, ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω. 857.

X

Χαίρομαι παθητικῶς, ἀντὶ τ χαίρω, ἡ ἐλληνικῶν. 820.
Χαιρώνεια, πόλις Βοιωτίας, ἡ ἡ Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. 948.
χάλκεα ὅπλα τὰ ἐκ σιδήρου, διὰ τὸ ἀρχαῖον. 906.
Χάλκεια, ἑορτὴ ἀρχαία δημοτελής. 596. Χάλκεια, ἡ Χαλκεῖα, ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαίστῳ ἱερά. 580. 596.
χαλκεῖα, τὰ χαλκουργεῖα. 580.
χαλκεῖς, οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι. 906.
χάλκεος Ἄρης, διὰ τὸ φόρημα. 836. χαλκεος ὕπνος. 906.
χαλκεύειν τὸ σιδηρεύειν. 906.
Χαλκιδεῖς οἱ Εὐβοεῖς, οἱ ἀνδρεῖοι. 581. ἐπὶ φιλαργυρίᾳ κωμῳδηθέντες. ibid.
χαλκιδίζειν παροιμιακῶς τὸ γλισχρεύεσθαι, τὸ πανδερκτῶν, τὸ ῥωπικίζειν. 581.
Χαλκιδικὰ ποτήρια παρὰ τῷ Κωμικῷ. 580.
Χαλκὶς πόλις ἡ ἡ πρότερον Εὔβοια, ἡ Στύμφαλος, ὁ πολίτης, Χαλκιδεὺς, 580. ἄλλαι πόλεις Χαλκίδος, ἡ Κορινθία, ἡ Αἰτωλική, ἡ Συριακή, ἡ Θρᾳκική. 580.
Χαλκὶς, μητρόπολις Εὐβοέων. 581. 583.
Χαλκὶς, ὄρος Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχελῷος ἔρχεται. 580. 664. ἀπὸ Χαλκίδος ὄρους πόλις Αἰτωλικὴ κέκληται Ὑποχαλκὶς, ἡ ἡ Χαλκίς. ibid.
Χαλκωδοντίδαι οἱ Εὐβοεῖς. Χαλκωδοντὶς ἡ Εὔβοια. 588.
Χαλυβδικὸν στόμωμα, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά. 621.
Χαρίξενα, ποιήτρια κρουμάτων. 699.
χάρις, κατὰ παρωνυμίαν, ἐκ τῆ, χαρά. 828.
Χάροπος, κύριον, βαρυτόνως, πρὸς διαστολὴν τῆ ἐπιθέτου. 677.
χαμὰν ἐκ τῆ χεύματος. 891.
Χαρμαρσέγορος, ἡ Ἐγχαραγέσορος Κύλλωνος οἱ τὴν Τέρενθα τειχίσαντες. 599. 600.
χέλυδρος, ὄφις, ὁ ἡ δρυίνας, ὃς ἐν αὐσταίῳ λίμνῃ διατρίβει, ἡ ἐν δρυοῖ. 706.
Χεῤῥόνησος ἐπίνειον τῆς Λύκτου, Κρητικῆς πόλεως. 667.
χέρσυδρος, εἶδος ὄφεως, ὁ παρὰ τῷ Διοσκορίδῃ ὕδρος. 706. θεραπεία τῆ ἐξ αὐτῆ δήγματος, 707.
χηρεία πόλεως ἡ λειπανδρία. 548.
χηρὸς ἡ αἱ χηρῶσται, ἡ ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ σύστημα τῶν χηρωστῶν, ἡ τὸ χηρεύειν. 921.
χοῦς θηλυκῶς παρὰ τῷ Γεωγράφῳ. 648.
Χρυσέα κόμη, ἡ ξανθή. 918.
χρυσοκόμας ὁ χρυσέαν κόμην ἔχων. 918.
Χρύση Ἀθηνᾶ. 707. 708. Χρύση ἀκρωτήριον περὶ τὴν Ἡφαιστίαν, ἡ νῆσος πλησίον Λήμνου. ibid.
Χρύση πόλις Ἀπρομυτικοῦ, Ἀπόλλωνος ἱερά. ibid. Χρῦσαι πολλαί. 707.
Χρύση νύμφη, ἡ ἐρασθεῖσα τὸ Φιλοκτήτου. 706. 708.
Χρυσῆ Ἀφροδίτη, ἡ χρυσοφόρος. 836. Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν τῷ Χρυσῷ καλουμένῳ πεδίῳ, 836.
χωλὸς ἄρχει οἰφεῖ. παροιμία. 892.

Ψ

Ψύχαι αἱ ἀποσπασταί. 921. ψυχῆς αἴνιγμα; ὅθεν παροιμία ἡ ἐπ' ἀνθρώπων λέγεται, θέων τὸν περὶ ψυχῆς. 741.

Ω

Ω, εὐθεῖα ... ἡ γενικῇ συνταττόμενον. 585.
Ὠκαλέα ἡ ἡ Ὠκάλεια, πόλις Βοιωτική, ὅπω κληθεῖσα, ἢ διὰ τὸ ὠκα ... θεν εἰς Θήβας προσιέναι, ἢ ἀπὸ ποταμῦ παῤῥέοντος. 538.
Ὠκεανὸς, πᾶν ὕδωρ. 763.
Ὠλένη, ἡ Ὤλενος ἀρσενικῶς, πόλις Ἀχαΐας. 617.
Ὠλενία Πέτρα, ἡ τινὰ Σκόλλις, ὄρος Τριφυλίας, κοινὸν Δυμαίων, ἡ Ἠλείων. 645.
Ὠλενία αἲξ παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν Δία θρέψασα. 617.
Ὤλενος, ἀρσενικῶς, ἡ θηλυκῶς, πόλις Ἀχαΐας, μεταξὺ Πατρῶν, ἡ Δύμης. 617. 645. 646. 654. Ὤλενος πόλις Αἰτωλικὴ ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένῃ. 617. 646. 664.
Ὤλενος ὑὸς Διός. 645.
Ὤλερος, πόλις Κρητική, ἔνθα Ἀθηνᾶ Ὠλερία, ἐφ' ᾗ ἑορτὴ τὰ Ὠλέρεια. 664.
Ὠρεός, Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὅμηρος Ἱστίαιαν φησί. 583. αἱ πολῖται, Ὠρεῖται. 584.
Ὠρεῖον ἐν τῷ Ὠρεῷ, Εὐβοϊκῇ πόλει, φρεῖς. 584.
Ὧρος ὁ Ὀσίριος παῖς, ὃν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι. 750.
ὦς, ὤτων ὦτος, ἀξυνόμενον, ἐκ τῦ τῦς, ἀφαιρέσει τῦ τ'. 923.
ὦτα, ἢ ὠτίς, μυὸς, εἶδος βοτάνης. 656.

I N D E X

Rerum, & verborum maximè memorabilium.

A

ABa, ſeu Abæ, urbs Phocidis, a qua Abantes. 579. Ἄβαι apud Sophoclem, & alios. *ibid.*
Abantes Euboici. 577. 578. 579. 587. 588. Abantes etiam in Macedoniâ. 578. Eorum urbs Abantia, corruptè Amantia. *ibid.* Abantes, ſeu Amantes Illyrici, proximi Oriciis. 579.
Abantes a tergo comati. 588. 589. ἀγχέμαχοι. 590.
Abantides, ſeu Abantiades plures. 578.
Abdera in honorem Abderi Locri ab Hercule condita. 544.
Abderus Locrus a Diomedis equabus diſcerptus. 544.
Abortus a vino quodam Achaico, itemque ab uvâ. 602.
Academia Athenis. 555.
Acarnanes appellati Curetes, qui trans Acheloum habitarent. 589.
Accentus diverſitas a diverſitate ſignificationis. 529. 561. 578. 658.
Achaja, quæ ab Iſthmo incipit, vocata antiquitus Ægialus. 613. 614. pars Peloponneſi. 614.
Achelous fluvius. 580.
Acontius mons Bœotiæ. 556.
Acrocorinthus. 610.
Acta Apoſtolorum citata. 833.
Actorum locus illuſtratus. 561.
Adamas Cyprius. 585.
Adraſti currus. 535. Adraſtus quo ſenſu dicatur ab Homero πρῶτα regnaſſe Sicyone. 614. primùm rex Sicyonis, poſtea Argorum. 614.
Æga urbs, quæ & Ægæ. 616.
Ægialea, pars Peloponneſi, non tota Peloponneſus. 613. 614. Ægialea, poſtea Achaia. 614.
Ægialus, primus rex Sicyonis. 614.
Ægialus, maritimum latus Peloponneſi a Sicyone uſque ad Elidem. 617. Ægiali multi. 618.
Ægina inſula ſita ante Epidaurum. 603. 604. Æginæ inſulæ circuitus multò major, quàm definitus ſit a Strabone. 604. Ægina Oenopia. 604.
Æginæ per Jovem raptus inſpectus a Siſypho. 610.
Æginæus obolus, argentum ſelectiſſimum. 604.
Ægium, urbs Achajæ. 616. 617.
Ælianus reſtitutus. 680. emendatus. 706.
Ænea, urbs Macedonica apud Livium. 570. Αἰνεια. cives Αἰνεᾶται. 570.
Ænia, urbs Perrhæborum. Αἰνία. 570.
Ænianes, Αἰνιᾶνες. 570. 720. Plura de Ænianibus apud veteres ſcriptores. 570. Ænianes circa campum Dotion. 570. iidem Homero Ἐνιῆνες, aliis Αἰνιᾶνες. 570.
Ænianus ſinus apud Livium. 570.
Æoles gaudent accentu gravi. 529.
Ærarium primò conſtructum a Minyâ rege Orchomeni. 555.
Æs primùm repertum apud Chalcidem. 596.
Æſchylus ſuppletus. 563. illuſtratus. 657. 661. 665. 690. 723. 762. 829. 920.

Æſchyli Scholiaſta tentatus. 829.
Æſculapii templum celebre Epidauri. 603.
Ætoli funditores. 569. Ætolorum aliena, & abſurda vocabula. 582.
Agamemnon dictus etiam Agamedon. 608.
Agamemnonis latè patens imperium. 606. 607.
Agni in deliciis apud veteres. 548.
ἄγρωστις herba comeſa a Glauco Marino. 552.
Ajacis Minoris thorax linteus. 568. 571.
Ajacum duorum imagines apud Opuntios Locros. 569.
Ajax Locrenſis an par ſtaturâ Ajaci Salaminio. 572. patriâ Narycius. 574.
Ajax Salaminius. 595. Ajacis cadaver minimè ex more combuſtum. 598.
αἰχμὴ propriè τὸ ἐπιδορατίς. 587.
Alcmena Μιδεᾶτις ex Argolide. 549.
Ἀλιάρτος ἀρχαϊκῶς τι, καὶ θηλυκῶς. 526.
Almon, & Olmon, oppidum idem Bœotiæ. 554.
Amantia, urbs Oreſtidis. Amantiæ dux in Macedoniâ. 578.
Amphiarai fanum in loco Græâ, ſeu agro Tanagræo. 534. 535. prope ab Oropo duodecim ſtadiis. 531. Amphiarai currus. 535. Amphiarai Balnea. 536. eadem atque Fons Amphiarai. 536. alia omnino ab Harmate ſeu Bœotico, ſeu Attico. 536.
Amphiaraus ſubito terræ hiatu abſorptus. 536.
Amphictyones totius Græciæ. περίοικοι τῶν Δελφῶν. 547. Ἀμφικτυόνες, quaſi ἀμφικτιόνες, & ἀμφίοικοι. *ibidem.* Delphos & Pylas conveniebant. *ibid.* Amphictyonum concilium, Πυλαία. 547. Amphictyones, Πυλαγόραι dicti, & Πυλαγόροι. 547. an Amphictyones vocati de nomine Amphictyonis, qui filius fuit Deucalionis. *ibid.* Amphictyonibus curæ erant rerum ſacrarum commentarii. 547. Amphictyones, ἱερομνήμονες. *ibid.*
Amphictyonici ordinis origo ab Acriſio. 547.
Amphictyonicus cœtus ſeptem civitatum ad fani Neptunii aſylum. 547.
Amphictyonum cœtus convenire ſolitus in Oncheſtum. 546. Alii hi a communi Græciæ concilio. 547.
Amphiſſenſes Criſſæ finitimi. 562. Locri Ozolæ. *ibid.*
Amiantus lapis Caryſtius vocatus, non Cyprius. 586. multus in Cypro. 586.
Amiſus Pontica denominata Piræeus. 595.
Amyclæ urbs. 620.
Anacreon illuſtratus. 798.
Anagallis Corcyræa Grammatica. 584.
Anaphlyſtus, populus Atticæ. 595.
Anchoë, locus, itemque lacus Bœoticus. 566.
Anemorea urbs Phocidis. 564. 565. 566.
Anemurium, urbs & promontorium Ciliciæ. 565.
Anguillæ Copaides in pretio. 538.
Anthedon, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας. 526. 534. Anthedonis etymologia. 550. Anthedon nympha. 551.

Antigonus Caryſtius reſtitutus. 579. illuſtratus. 727. emendatus. 727.
Ἀντίκιρρα. aliis Ἀντίκυρρα, ſeu Ἀντίκυρα. 518.
Antiope Nyctei filia. 528.
Aonium ferrum, Bœotium. 523.
Apamea in Coeleſyriâ ab Apamâ uxore Seleuci. 585.
Aphidna, populus Atticæ. 595.
Apia, Peloponneſus. 572. 613. 614.
ἀνῳκισμένη civitas ex uno loco in alium tranſlata. 550.
Apollo Eutreſites. 539. Pythius. 551. Lycorenſis. 561. Marmarinus. 586. Styracites. 586. Κυρσεφόρος. XVIII.
Apollonia urbs Phocidis. 560.
Apollonius illuſtratus. 682. 744. 785. 786.
Apollonii Scholiaſta notatus. 551. 573. emendatus. 613. reprehenſus. 613. 680. 682. illuſtratus & emendatus. 785.
Apollodorus emendatus. 633. illuſtratus. 669.
Aræthyrea urbs, quæ poſtea Phlius. 612. 613 eadem etiam Arantia. 613.
Aratus illuſtratus. 608. 617.
Aratus Sicyonis tyrannus. 614.
Archeſtratus. 583.
Arethuſa, fons regionis Chalcidenſis in Eubœâ. 581. 588.
Argentum cudi cœptum a Phidone in Æginâ. 604.
Argivæ ſpeluncæ a Cyclopibus denominatæ. 599.
Argivus proventus in proverbio. 599.
Argonautæ, Minyæ apud Lycophronem. 555.
Argonis navis architectus Glaucus Marinus. 551.
Argos muro circumdatum a Cyclopibus. 599. dictum ab Argo, Phoronei nepote. 206
Argos, univerſa Peloponneſus. 206.
Argos Theſſalicum. 615.
Argos Achaicum, ſpeciatim Laconica. 620.
Ariartus idem, qui Haliartus. 548.
Ariſtippi dictum de Laide. 611.
Ariſtophanes illuſtratus. XVIII. 573. 580. 616. 657. 658. 659. 662. 663. 712. 762. 782. 783. 789. 820. 826. 833. 889. 918. 9 1. 9 8.
Ariſtophanis Fabula *Equites* quando edita. 581.
Ariſtophanis Scholiaſta notatus. 593. idem defenſus. *ibid.* emendatus. 657. 749.
Arne, urbs Bœotica, cognominis heroinæ. 547. vocata prius Sinouſſa, vel Sinoëſſa. 547. Arnæ quatuor. 548. Arne ἀπὸ τῶν ἀρνῶν. 547. 548. Arne Bœotiæ, poſtea Chæronea. 548. Arne, & Midea abſorptæ a Copaide. 549. Arne fons in Arcadiâ. 548.
Ariſtoteles illuſtratus. 726. 727. 825. 857. 894.
Ariſtotelis error de Oropo unde natus. 533.
Arrianus illuſtratus. 657.
Arrianus in Periplo Ponti Euxini illuſtratus. 783.
Artus, rex Meſſapiorum. 530.
Aſcra urbs ad dextram Heliconis. 532. minimè vitifera, ægrè habitabilis. 548. πολυληϊος. *ibid.*
Aſina urbs, unde ſinus Aſinæus. 601.

Aſine Homerica ἡ πρὸς Ἑρμιόνῃ. Alia Aſine ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ. 601.
Aſinæus ſinus, pars ſinûs Meſſeniaci. 601.
Aſini circa Potnias inflammati rabie. 544.
Aſopia regio. 613.
Aſopus fluvius prope Platæas. 543. alius amnis Phliaſius, alius Bœoticus. 545. 615. Aſopi amnes quatuor. 613.
Aſpledon urbs Orchomeniæ. 555. Σπληδὼν χωρὶς τ͂ α. ibid.
Aſſus fluvius. 568.
Atheonæ Diades. 585.
Athenæ, populus Erechthei. 591 Athenarum laus. 594. Muſeum Græciæ, Græcia Græciæ. 594.
Ἀθῆνα ἱππικὴ, καὶ Ἀθήνας πλαθυντικῶς. 531.
Athenæ, quæ poſtea Panathenæa. 592.
Athenæus illuſtratus, & emendatus. 530. defenſus. 532. emendatus. 583. illuſtratus. 591. emendatus. 631. reſtitutus. 672. 712. illuſtratur. 727. 742. emendatus. 742. illuſtratus. 749. emendatus. 771. 812.
Athenienſes, Cecropidæ. 588. 591. γηγενεῖς, & αὐτόχθονες. 591. Erechthidæ. 592. appellati cœpti Athenienſes ſub Erechtheo Minore. 592. Athenienſes Erechthidæ, Codridæ, Cecropidæ, Theſeidæ. 592. navalibus in certaminibus mortalium celeberrimi. 593. eorum triremes uſque ad quadringentas. 593.
Athenienſes populari regimine maximè delectati. 594. omnes regendi formas experti. 591. Athenienſium diſtinctæ ab Euſtathio urbes, populi, & univerſè loca. 594. Athenienſium coloniæ plures. 595. primi æra fabricant. 596.
Atticæ δῆμοι quatuor, & ſeptuaginta. 594.
Augeæ Locricæ, & Laconicæ. 576.
Auguſtini libri de Civitate Dei laudati. in *Dedic.*
αὐλητικὸς αὐλαμὸς, *calamus tibialis*. 541.
Aulis unde appellata. 523. 525. ſita e regione Eubœæ. 529. Aulide Græci coacti. 529. Aulidis etymologiæ tres. 529. portus duo. 529. epitheton proprium, πετρήεσσα. ibid. Aulis a porto magno celebrata. *ibid.*
Aulis, Euonymi filia. 529.
Αὐλὶς εὐλίμενος. 529.
Aulis Πολυμαθία, hoc eſt, Τανάγραια. 534. Aulidi portus proximus, profundus. 534.
Autolycus ab Eupolide arriſus, tamquam Εὐξείνιος. 539.

B

BAcchylidis verba apud Euſtathium teſtimonia. 785.
Barbari error ad Plinium. 554.
Barbarus ad Plinium notatus. 652. reprehenſus. 658.
Bellona ſacrum duplex, utrumque decennale. 562.
Berkelius ad Stephanum reprehenſus. 584. 644. 651.
Beſſa urbs Locrorum, Βῆσσα, aliis Βήσσα. 569. 575. Βῆσα, populus Atticæ. populares Βησαιεῖς. 575.
Beſſi, gens Thraciæ. 575.
Boagrius fluvius. 576.
Bœotia Homerica, pars omnium difficillima, & maximè operoſa. I. peregrinationis fortaſſe Homericæ hiſtoria. *ibid.* Bœotiæ Homericæ tractatio variè diſtincta. 553
Bœotia. Navium Catalogus, unde ei nomen. 522. cur Catalogi initium a Bœotis duxerit Poeta. 523.
Bœotia a bove Cadmeâ nominata. 545.
Bœotiæ deſcriptio. 523. Bœotia aliquando Aonia. *ibid.* Bœotiæ maritimus ora bifariam diviſa. 529.
Bœotica ſus in proverbio. 565.
boreas, Iſmaricus. 574.
bos dux Cadmo, a qua bove Bœotia. 585.
Bovis aula, antrum in Eubœâ. 745.

C

CAdmea, ipſa Thebæ. 546. Cadmea, ἀκρόπολις Thebarum. 546.
Cadmus Europæ frater. 545.
Calauria inſula. 601. 608.
Calliarus, urbs Locrica. 575. Καλλίαρα item οὐδετέρως. 575.
Callimachus illuſtratus. 766.
Callimachus παιδοφιλής. 8.6.
Calliſthenes res Græcorum decem libris complexus. 562.
Calydon in Æoliorum cenſu. 524.
Cares ſermone barbari. 582.
Carpaſium linum apud Pauſaniam quodnam intelligatur. 586.
Caryſtiæ columnæ. 586. Caryſtius lapis. 586. Caryſtium vinum non ex Caryſto Eubœæ; ſed ex Caryſto Arcadiæ. 586.
Caryſtus Eubœæ. 583. 586. capes apud Caryſtum, ex quo crutus amiantus. 585.
Caſaubonus ad Strabonem improbatus. 562. Caſaubonus confutatus 567. reprehenſus. 572. 575. confutatus. 579. notatus. 584 624.
Catalogus Homericus cum Virgiliano comparatus. 524. Catalogi Homerici auctoritas. *ibid.* Catalogus Navium, non Virorum inſcriptus. 525. Catalogus Homericus memoriter in ſcholis a pueris recitatus. ejus varii uſus. *ibid.* De Catalogo qui ſcripſerint. *ibid.* Urbes in Catalogo non ordine relatæ, ſed gentes. 528.
Catoptrium imminens Anemoreæ. 564. 565.
Catullus illuſtratus. 788.
Cecrops, juxta nonnullos, patriâ Ægyptius. 591.
Celoſſa mons, ex quo oritur Aſopus fluvius Sicyonius. 615.
Cephiſſis, Bœotiæ palus. 537 538. Κηφισσὶς paludem quam dicat Homerus. 558. Cephiſſis palus, quæ & Hylica. 567.
Cephiſſus, Bœotiæ fluvius. 538. Cephiſſus non niſi unus in Phocide. 566. ejus curſus. 566. 567. Cephiſſi plures. 566. 567. Cephiſſi ſeptem. 568. Cephiſſi fluvii accolæ, Epicephiſſii, non Parapotamii. 568.
Ceres Mygalartos, & Megalomazos. 530. Cereri, & Proſerpinæ poſita in Scolo ſimulacra. 530. Ceres Sitæ in honore apud Syracuſanos. 531. Ceres Κυρηφόρος. XVIII.
Cerinthus, urbs Eubœæ. 584. 585.
Cerne inſula ultimi Oceani πρὸς νότον. 612. de ejus ſitu variæ veterum ſententiæ. 612.
Certaminis ſingularis modus. 590. locus dimenſus. 901.
Chæronea, urbs vicina Orchomeno. 548 556. Chæronenſis clades. 549.
Chalcea, feſtum ſacrum Vulcano. 595.
Chalcidenſes Eubœæ, viri fortes. 581. avaritiæ notati. 581. puerorum amoribus infames. 581. Chalcidenſes Thraciæ. 581.
Chalcidica pocula. 580.
Chalcidiſſare, χαλκιδίζειν, triplici ſenſu acceptum. 581.
Chalcis Æolica. 544. Chalcis Euboica, etiam Hypochalcis. *ibid.* colonia Athenienſium. 595.
Chalcis, prius Eubœa. eadem antiquitus Stymphelus. 580. Ejus civis, Chalcidenſis. 580. Chalcidis coloniæ. Chalcides plures. 580. Chalcidis Eubœicæ ſitus 581. Chalcidiæ, & Eretriæ perpetua de Lelantio campo contentio. 581. Chalcis metropolis Eubœæ. 581. 582.
Charondæ, & Zaleuci leges. 575.
Cherſoneſus, quæ dicitur Thracia, alia a Pallene. 616.
Chloris, Neſtoris mater. 555.
Chorographia, & Geographia quid inter ſeſe differant. 525.
Chriſti Domini ſententia explicata de cavendo omnino jurejurando. 723.
Chryſermus Corinthius apud Plutarchum in libro de Fluminibus illuſtratus. 608.
Cicero a Grammaticorum criminatione defenſus. 594.
Cireus, & Neleus, fluvii Eubœæ. 579. 580.
Cirrha, Criſſa, Anticirrha, urbes tres Phocidis. 518. Cirrha eadem, ac Criſſa, contra Leocrinem. *ibid.* 562.
Cirrha Locridi aliquando attributa, itemque Delphidi. 562.
Cirrhæi in vicinos maximè injurioſi. 562.
Clemens XII. Pont. Max. patriâ Florentinus. in *Dedic.*
Clemens Alexandrinus emendatus. 783.
Cleonæ, oppidum. 611. 612.
Cleonæ inſula. 612.
Cliſthenes Sicyonis tyrannus. 606.
Clymenus rex Minyarum. 555.
Colias, promontorium, & ora Atticæ. 595.
Columbarum copia apud Thiſbenſes 540.
Conon illuſtratus. 781.
Conſonantium geminatio Æolica. 615.
Conſtantinus Porphyrogennetus a Salmaſii reprehenſione vindicatus. 685. 686. reprehenſus. 686.
Contorum duplex uſus. 589.
Copæ, urbs Bœotica. 538. 539.
Copais palus varias appellationes ſortita. 518. Eadem palus Ἀνδηΐς. itemque Κηφισσίς. *ibid.* 566. Copaidi paludi nomen ab urbe Copis. 538. urbes circumjacentes. *ibid.* Copais eadem, quæ Hylica. Aliis videtur diverſa. Sententiæ conciliatæ. 567.
Corinthium æs. 610. Ordo columnarum Corinthius. 610. Corinthiacarum meretricum rapacitas. 610. Corinthius ager ſuperciliosus. 611.
Corinthus Pindaro, & aliis celebrata. 609. dicta etiam Heliopolis. 609. 610. portuum duorum domina. 610. a Cæſare inſtaurata. 611. de eâ proverbium. 610.
Corone, urbs Meſſeniorum. 540. dicta etiam Coronea. 541. ejus cives, Κορωνεῖς. 540. 541.
Coronea, urbs Bœotiæ. Aliæ Coroneæ. 540. Κορώνεια per paragogen ex Κορώνη. *ibid.* Coroneæ Bœoticæ cives, Κορώνειοι, Κορωναῖοι, & Κορωνεῖς. 540.
Corſinæ Familiæ laudes. in *Dedic.*
Corſino Cardinali inſcriptus liber de Vitâ Homeri. VII.
Cranaë inſula, Κρανάη προσεχὲς τινος. 578.
Crathis, & Sybaris, fluvii in Thuriis mirabiles. 580.
Creta ἑκατόμπολις. 583. 666.
Creuſa, Theſpienſium navalia. 550.
Criſſa urbs, & Cirrha. 567. Criſſa alia a Cirrhâ. Aliis una eademque urbs Phocidis. 558. Criſſa ab Amphiſſenſibus refecta. 562. Criſſa prius a Cirrhæis, deinde Cirrha ab Eurolyto exciſa. 562. Criſſa, navalia Delphorum. *ibid.*
Criſſæi olim opulenti. 559.
Criſſæus campus, & ſinus. 557. Criſſæus campus, qui & Cirrhæus. 557. 558. Criſſæus ſinus non ab urbe illâ Criſſâ, ſeu Cirrhâ, a qua campus Criſſæus; ſed ab aliâ urbe Criſſâ. 557. 558.

Criſ-

Criſſaicum, & Criſſæum bellum, quod geſtum eſt adverſus Cirrhæos. 558. antiquum Phocico. 559. 562.
Critias qui dicantur. 595.
Cuma, urbs Æolica, de nomine Cumæ Amazonis. XII.
Cumæ cur Euboicæ apud Virgilium. 580.
Curetes ἀπὸ τῆς κουρᾶς. 589. Curetum ſtatuæ. 589.
Cyclopes Argivi ἐγχειρογάστορες, & χειρογάστορες. 559.
Cyclopes Heſiodei diverſi a Cyclopibus Argivis. 599. Cyclopum Siculorum nomina. 599. Cyclopum Argivorum ſpeluncæ, & labyrintha. 600.
Cynus promontorium. 573.
Cypariſſus Pauſaniæ eadem, quæ poſtea Anticyra. 630. urbs Phocidis. ejus etymologia. ibid.

D

DAphnus Locridis. 566. quondam Phocidis. ibid.
Datis, dux Perſarum. 581.
Δαυλὶς νομίον ἀπὸ δαυλῶν. 563. Δαυλιάδες ſorores duæ mutatæ in aves. ibid.
Daulæ urbs unde appellata. 562. eadem Δαυλία. 563. Daulæ Phocicæ adſcripta a Thucydide fabula de Procne, & Philomela. 563.
Decelea, populus Atticæ. 595.
Delium propinquum Aulidi. 519.
Delphi in medio totius Græciæ, & orbis terrarum umbilicus. 547. Delphi communem Phocenſium appellationem reſpuerunt. 558. 560. Delphi urbs, quæ Pythia, & Python. 561. Delphi apud Ptolemæum forteſſe Lycurea. 561. Delphi, Lycorenſes. 562. Delphi ad latus auſtrale Parnaſſi. 571.
Δῆμοι Atticæ utrum eſſent oppida, a veteribus dubitatum. 594.
Demoſthenes illuſtratus. 695. 703. 714. 716. emendatus. 716. illuſtratus. 880. 911.
Demoſthenes, & Laidis hiſtoria. 611.
Deucalion regnavit Lycoreæ. 561.
Diana Κορυτρίφος. XVIII. culta in triviis. XVIII.
Dicæarchus emendatus. 571.
Diodorus illuſtratus. 657.
Diomedes, genere Ætolus. 605
Diomedis Thraciis equæ. 544.
Dionyſius Periegetes ſupplicatus. 556. 613. illuſtratus. 650.
Dionyſius Halicarnaſſenſis notatus. 616. illuſtratus & defenſus. 701.
Dioſcorides defenſus. 661. illuſtratus. 662. 705.
Dioſcuri dati per ludibrium Locris Epizephyriis. 577.
Divinorum librorum teſtimonia citata ab Euſtathio. II.
Divinorum librorum editio Latina vulgata pro authenticâ habenda. in Dedic.
Dium Euboeæ. alia oppida hoc nomine. 585. Dii aquæ in Coeleſyriâ morboſæ. 585.
Dium, & Pella, urbes duæ in Coeleſyriâ. 585.
Dotion, urbs Theſſaliæ, & regio campeſtris cognominis. 570.
Dramatica Poëſis, μιμητική. 524.
Dryopes. 601.
Duellorum origo a barbaris. 857.
Dyme, urbs & regio. 626.

E

EJones urbes plures. 602. Ejones pagus. 602. Ejon Cherſoneſia apud Thucydidem non alia a Strymonicâ. 602. 618.
Ἴασμος, & ἰάσιμος, etymologicè explicata. III. 809.
Elatea urbs unde appellata. 539. urbium Phocicarum maxima. 542. Homeri tempore nondum ædificata. 542. Elatea, Lilæa, & Hyampolis in Locris a Plinio collocatæ. 576.
Eleon, pagus Boeotiæ. 537. 541.
Eleutheria, gymnicum certamen. 542.
Ellopia Euboica. 584. Ellopia, χωρίον Euboeæ, ipſaque Euboea. 585.
Ennius illuſtratus. 918.
Ephorus reprehenſus a Strabone. II.
Epicephiſſii. 567. 568.
Epicnemidii πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ dicti univerſè Locri Epicnemidii, & Opuntii. 570.
Epidamnus urbs Illyrica, nunc Dyrrhachium. 604.
Epidaurus ἡ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Ἀργείας. 602. 603. Aliæ duæ Epidauri. 602. Epidauri duæ, altera Laconica in ſinu Argolico ἡ Λιμηρά altera in ſinu Saronico Argiæ. 605. Epidaurus Meliſſia. 603. Epidaurus alia atque Epidamnus. 604.
Epiri initium, Acroceraunia. 578.
Epizephyrii, Locri Italiæ, a Zephyrio promontorio. 574. dicti etiam Zephyrii. ibid. a genere probroſi. 574. a bonis legibus commendati. 574. 575. macula ab eorum genere abſterſa. 575. Eorum laudes prædicatæ a Pindaro. 575. Locri Epizephyrii. 576. Eorum bellum adverſus Crotoniatas. 577.
Equæ Thraciæ Diomedis actæ in furorem. 544.
Equi agitati furore, qui de fonte Potnio biberent. 544. equi circa Abderam inflammati rabie. ibid.
Eraſmus reprehenſus. 616. 710.
Erechthis tribus. Erechthia, Ἐρεχθηΐ, δῆμος Atticus. 592.
Erechtheus, Athenienſium rex. 591. pleriſque Erichthonius. 591. Erechtheus alter, nepos Erechthei majoris. 591.
Ereſus urbs Lesbi. 583.
Eretria, urbs inſignis Euboeæ. 581. 581. 583. Eretriæ multæ. Eretria Theſſalica, una & eadem, quæ circa Pharſalum, contra Euſtathium. 582. Eretria Euboica λευκάλοφος. 583.
Eretria Athenienſis. 582. 584.
Eretriacæ mazæ. 583.
Eretriacorum Philoſophorum Schola. 581.
Eretrienſes veluti indagine cincti, ac capti a Dati. 581. Comicè notati a frequenti uſu litteræ ρ. 582.
Erginus Orchomenius. 555.
Erichthonius γηγενής. 591. idem qui Erechtheus. 592. Unde ei nomen Erichthonio. 592.
Eriphi locus in Peltaſto apud Athenæum. 710.
Ἔρως Πραξιτέλους. 532.
Erotianus reprehenſus. 912.
Erythræ plures. Erythræ Boeotiæ. 535. 537.
Eteocles rex Orchomeni. 555.
Eteonus, poſtmodum Scarphe. Nomen ejus gentile, Eteonius. 531.
Etruſca Academia Cortonæ. VI.
Etymologi error. 572. 686.
Etymologorum aliquando nugæ. 542.
Etymologus reſtitutus. 541. 542. emendatus. 545. latè defenſus. 558. emendatus, & explicatus. 563. illuſtratus. 577. 578. improbatus. 590. defenſus. 591. 608. reprehenſus. 646. emendatus. 647. 724. reſtitutus. 737. illuſtratus. 761. emendatus. 800. 801. improbatus. 812. illuſtratus. 820. emendatus. 835. 841.
Etymologus illuſtratus. 912. emendatus. 919.
Euboea unde nominata. 577. 588. Euboea Chalcodontis, Abantis, Aſopis. 577. 588. dicta etiam Macris, ſeu Macra. 578. & Δολίχα. ibid. ponte juncta Boeotiæ. 578. Euboea, Oche. 579. ejus flumina. 579. Euboea, etiam Chalcis. 580. Euboea urbs. 587.
Euboeæ plures. 578. Euboeæ duæ in Macedoniâ. 578.
Euripides emendatus. 588. illuſtratus. 595. 665. 711. 717. 722. 732. 744. 775. 781. 782. 815. 815. emendatus. 825. illuſtratus. 829. 834. 835. notatus. 877. illuſtratus. 894. 895. 902. 919. 930.
Euripidis Scholiaſtes improbatus. 819.
Euripus Chalcidicus. 529.
Eurylochus Theſſalus. 558. 581.
Euſebius in Chronico impugnatus. 613.
Eutræ urbs Arcadiæ. nomen ejus gentile, Εὐτραιεύς. 539.
Eutreſis, urbs Boeotica. 539. nomen ejus gentile, Εὐτρησίτης. ibid. Eutreſis, viculus Theſpienſium. 540.
Euſtathiani MSS. codices Veneti. V. Euſtathianus codex Bononienſis. ibid. 791.
Euſtathius alicubi lapſus. I. a quorumdam criminatione defenſus. III. in omnibus doctrinis, atque artibus verſatiſſimus. ibid. confutatus. 528. 530. reprehenſus. 535. notatus. 565. impugnatus. 566. graviter reprehenſus. 574. defenſus. 575. cum Geographo conciliatus. 581. impugnatus. 581. reprehenſus. 603. 611. 614. ſuppletus. 612. emendatus, & defenſus. 637. correctus. 650. notatus. 656. in citandis Poëtarum locis rationis metricæ ſæpe negligentior. 657. 876.
Euſtathius ad Periegetam emendatus. 638.
Euſtathius reprehenſus. 658. ſuppletus. 690. reprehenſus. 693. correctus. 717. ſuppletus. 718. correctus. 728. 739. 751. 789. reprehenſus. 803. pleraque veterum ſcriptorum memoriter recitat. 894. ab iniquâ Victorii cenſurâ vindicatus. 894. 930. reprehenſus. 914. Euſtathius ſcriptor lepidus, & feſtivus. 921.
Euſtathii in Homerum Commentarii, theſaurus omnis generis doctrinæ. IV. Euſtathii error. 528. 534. negligentia. 556. pudor, & verecundia in turpibus rebus enarrandis. 591. error. 674. 684. 793. Commentarii ex variis ſcriptoribus excerpti. 687. ἁμάρτημα μνημονικόν. 823. error. 830.

F

FAbra Daceria a Salvinio laudata. 584.
Flaris poſt Ajacis interitum enati deſcriptio ex Pauſaniâ. 598.
Freſuæ conjectura. 661.
Fruges primum apud Atticos. 591. Unde Attica ζείδωρος. 591.
Fungi lepidè dicti terrigenæ. 591.

G

GAleuus illuſtratus. 721.
Gellius defenſus. 612.
Gentilia aliquando nomina pluribus modis terminata. 554.
Geographia Homerica a Polito illuſtrata. I. 525.
Gephyra eadem, quæ Græa, & Poemandria. 533.
Gephyræi ab Eretriâ oriundi. 553. iidem, ac Tanagræi. ibid. unde Gephyræi appellati. 534.
Glareanus ad Livium improbatus. 564.
Glaucus Potnienſis ab equabus diſcerptus. 544. Glaucus Potnienſis, Tragoedia Æſchyli. ibid.

Glau-

Glaucus Anthedonius, qui & Marinus. 551. Γλαύκου πήδημα. 551. De Glauci Marini patre variæ ſententiæ. 551.
Gliſſas, colonia Thebanorum. 543. Gliſſa urbs. *ibid.*
Gonenſes, ſeu Gonuenſes, civitas Thraciæ, qui & Adrianopolitæ. 616.
Gonoëſſa, promontorium, & urbs Pellenes. 615.
Gonnus, ſeu Gonus, urbs Perrhæbiæ, eadem, quæ Gonuſa. 615.
Gorgophonus Epidauriorum rex alius a Perſeo. 608.
Græa an Tanagra. 532. 533. 534. Græa an Oropus Boeoticus. *ibid.* Græa, πόλις Ἐρετρικῆς. 532. Γραῖα per aphæreſin ex Ταναγραῖα. 533. Græa Homero, ipſa Tanagra. *ibid.* locus Oropo vicinus. 534.
Græa, Æoli filia. 534.
Græcorum duces ſeptem & quadraginta. 525. Græcorum res nihilò minùs mirabiles, quàm exterorum. 555.
Grammatica, doctrinarum omnium veluti ſinus. III.
Grammaticus, πολυΐστωρ. III.
Gratiarum fanum ab Eteocle dedicatum. 555.
Gregorius Magnus illuſtratus. 686.
Gronovius ad Herodotum probatus. 622. ad Gellium notatus. 657.

H

HAlæ Boeoticæ in confinio Locridis. 567. Halæ Atticæ Araphenides. 567.
Haliartus Coroni frater. 541. Therſandri filius. 542.
Haliartus, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, urbs Boeotiæ. 541. Haliartius ager Athenienſibus conceſſus. *ibid.* Haliarti etymologia. 542.
Harduini error ad Plinium notatus. 533. 554. 566.
Harduinus ad Plinium reprehenſus. 555. 577. falſitatis notatus. 579. reprehenſus. 588. 651. notatus. 652. 661. reprehenſus. 790.
Harma, pagus prope Mycaleſſum. ejus etymologia. 535. 536. Harma non eſt populus Atticæ. 535. Harma Atticum περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς. 536. *Quandocumque in Harmate fulguraverit.* Proverbium. *ibid.*
Harpocration illuſtratus. 592. emendatus. 720. illuſtratus. 758.
Haſtæ ex fraxino. ideo μελίαι. 589. haſtarum duplex uſus. 589.
Hecate Κουροτρόφος. XVIII.
Hedylius mons. 567. 568.
Helena inſula. 578.
Helice, urbs Achaica, aquis abſorpta. 618. Helice Theſſalica. 618.
Helicon, mons Boeotius. 523.
Heliodorus emendatus. 557.
Hellanicus a Stephano reprehenſus. 554.
Hellas, regio, & urbs Theſſalica. 572. tota Theſſalia, ſecundùm Ariſtarchum. 572.
Hellenes, Theſſali, a quibus appellatio ad univerſos populos Græciæ. 572. Hellenes Homerici, ii, qui ſub Achillis imperio. 573.
Hellenum appellatio tempore Homeri nondum ad omnes Græciæ populos propagata. 571.
Helos Boeotiæ. 542.
Henrici Stephani error. 587.
Henricus Stephanus notatus. 611. 820. 890.
Heraclea Trachinia. 613.
Herculis octavus labor, victoria de Diomede. 544.
Hermione brevis ad inferos deſcenſus. 600.
Hermionicus ſinus. 601.
Hermus fluvius, ortùs e Phrygiâ, Myſiam attingit. 706. Per errorem in Notis pro *Hermo* ſcriptum *Pactolus*.
Herodianus rejectus. 800.
Herodotus an auctor Vitæ Homeri. IX. XXIII. XXIV.
Herodotus tacitè perſtrictus a Pauſaniâ. 555. illuſtratus. 591. 601. reſtitutus. 638. illuſtratus. 670. 682. 777. 792. 803. 815. 887.
Heſiodus illuſtratus. XVIII. 528. emendatus. *ibid.* illuſtratus. 548. 599. 605. 820. 904.
Heſtiæa, Euboeæ urbs, unde abductus populus in Theſſaliam. 579. 584. eadem etiam Hiſtiæa. 579. 584. Utroque modo ſcriptum, Ἱστίαια, & Ἑστίαια. Oppidani, Ἑστιαιεῖς, & Ἱστιαιεῖς. 579. 583. 584. Heſtiæa Euboeæ, urbs & regio. Ἑστίαια, nomen urbis. Ἑστιαία, nomen regionis. 580. Ἑστιαία, pars Theſſaliæ. Heſtiææ Euboicæ nomen gentile, *Heſtiaenſis*, & *Heſtians*; Theſſalicæ gentile nomen, Heſtiæotes. 583. 584. Heſtiæa Euboeæ, poſtea Oreus. 583. 584.
Heſtiæa, ſeu Hiſtiæa, Grammatica Alexandrina. 581.
Heſtiæotis in Euboeâ, contra Harduinum. 579. eadem Hiſtiæotis. *ibid.* Heſtiæotis, pars Theſſaliæ, quæ etiam Hiſtiæotis. 579. 583. 584.
Heſychius defenſus. 543. emendatus. 560. 559. defenſus. 673. illuſtratus. 576. emendatus 589. defenſus. 621. emendatus. 623. 625. illuſtratus. 628. emendatus. 632. illuſtratus. 649. emendatus. 651. 659. ſuppletus. 674. illuſtratus. 732. emendatus. 745. 758. 770. 795. 801. explicatus. 802. emendatus. 859. 897. 910.
Hieremiæ locus illuſtratus. 548.
Hieroclis ſententia aurea de jurejurando. 725.
Hiſtiæa, & Hiſtiæotis. *Vide* Heſtiæa, & Heſtiæotis.
Holſtenius reprehenſus. 542. notatus. 548. 567. 584. 651. 704.
Homeri Vita, Herodoto auctore, Latinè primùm verſa ab Allio. VII. IX. Homeri verſus a Polito refectus. II. 615. 783. lectio a Polito reſtituta. 622.
Homeri antiqua lectio a Strabone aſſerta. 517.
Homerica editio a Polito emendata. II. Homerica Poëſis, totius Philoſophiæ ſeminarium. IV.
Homericæ parodiæ frequentes apud ſcriptores. 884.
Homerici quidam Scholiaſtæ emendati. 800.
Homericus quidam Scholiaſta reprehenſus. 625. Homerici verſus ab Ephoro immutati. II. 684. Homericus verſus immutatus a Demetrio Scepſio. 712.
Homero additus verſus a Solone, ſeu Piſiſtrato. 595. gratia ab Argivis relata. 606. verſus duo additi a Calliſthene. 786. 787.
Homerus in Boeotiâ Geographus ſimul, & Chorographus. I. in Navium Catalogo quàm artificioſus, & varius. 524. nullum locis epitheton fruſtra adjicit. 526. 540. 583. aliter a Polito intellectus, atque ab Euſtathio. 614. Homerus φιλαίτιος. 734. emendatus. 771. ſæpe ſui paraphraſtes. 821. bene de aliis ſolitus loqui. 823.
Horatius illuſtratus. 597.
Hudſonis ad Thucydidem conjectura rejecta. 564.
hyacinthus flos ex cruore cæſi Ajacis. 598.
Hyampolis utrum ab Hyantibus. 565. Hyampoles tres. Straboni duæ. *ibid.* Hyampolis, quam dicit Homerus, Parnaſſia. *ibid.* 566. Hyampolis, ab Hyantibus ædificata, finitima Opunti. 565. Hyampolis a Plinio adſcripta Locridi. 566. Hyampoles duæ in Phocide. 565. 555. Hyampolis Homerica alia ab Anemoreâ. 565. 566.
Hyantes, gens Boeotica. 565. 566. ὕες vocati. 565.
Hyda, urbs Lydiæ. 537.
Hyle Boeotica. etymologia. 537.
Hylica palus. 538. 567.
Hymni in Apollinem quis auctor. 566.
Hypata urbs Ænianum. 570.
Hyperea fons. 614. Hypereæ fontes plures. 615. Hyperea numquam legitur fons Meſſeidis. 615. Hyperea, & Meſſeis fontes percelebres in Theſſaliâ. 615. Hyperea fons Pheræis. 615. Hypereæ fontis mentio apud Pindarum, ſed non Meſſeidis. 615 Hyperea, & Meſſeis. fontes inter ſe vicini. 615.
Hyperea, oppidum Siciliæ. 614. 615.
Hypereſia, urbs Achajæ. 614.
Hypochalcis Ætolica, eadem & Chalcis. 541. 580.
Hypothebæ. 443. 544. 545.
Hyria, regio prope Aulidem, & oppidulum. 527. 528. Hyria dicta etiam Seleucia Iſauriæ. 527. Hyria in Japygiâ. *ibid.* 528. Hyriæ Homericæ nomen gentile Ὑριεύς. *ibid.* Hyria prope Aulidem condita ab Hyrieo. 528.
Hyſiæ, κτίσμα Nyctei. 528. Hyſiæ ad Aſopum. 528.

I

JAmblichus patriâ Chalcidenſis ex Coeleſyriâ. 580.
Ἰάμνεια, aliis Ἰάμνια. 531.
Japyges Meſſapii. 527.
Ileſium in Boeotiâ. 537. 542.
Illyricum poſt Liburnos littus ad montes uſque Ceraunios. 578.
Interpretes ſeptuaginta citati. III. 614. 834.
Joſephus Scaliger reprehenſus. 592. notatus. 613 probatus. 614.
Iſaaci Voſſii ad Melam error. 534. 627.
Iſidorus notatus. XV. 579.
Iſmenias, tibicen Thisbenſis. 540.
Iſus, urbs Megarica. 549. 550. Ἶσος, ἀρσενικῶς, locus Boeotiæ. Ἶσος, θηλυκῶς, urbs antiqua prope Anthedonem. 550.
Juno Pharygæa. 576. Virgo. 600.
Juppiter Μηχανεύς. 535. Juppiter Fulguralis. 536. Eleutherius. 543. Ægiochus. 585.

K

KΑττιτήριον τὸ πορθεῖν. 600.
Κεφαλος fluvius, aliis Κεφαλιος. 540.
Κουροτρόφος quis, aut quænam intelligatur in Vitâ Homeri. XVIII.
Κεῖρος, Phoci filius, a quo urbs Κεῖρον. 558.
κτίσται, κτίσορες. κτίσται Euripidi, habitatores. 591.
Κυρβαίη μᾶζα. XX.
Kuſterus ad Suidam improbatus. XVIII. 686. 680. 8.9. 900.

L

LAbyrinthus Etruſcorum. 600. Labyrinthus Cretenſis, itemque Ægyptius. 600.
Lacedæmon κοίλη. 619. Lacedæmon urbs, & regio. 620. 621.
Lacedæmoniorum pectora loco moenium. 620. inſigne in clypeis τὸ Λ. 620.

Laco.

Laconice ἑκατόμπολις. 523.
Lais meretrix Corinthia. 651.
Larymnæ duæ, altera Locrica ſuperior, altera Bœotica. 566. Larymna Bœotica. 567.
Latona ἀμφίφωνος. XVIII.
Lebadea, ſeu Lebadia. 564. 566.
Lelantius campus, de quo Cretum dimicatio. 581. 588.
Leucrines ab Etymologo jure reprehenſus, contra doctos viros. 558.
Leonidas pictor, Anthedonius. 552.
Leontarne, pagus, & fons circa Heliconem. 548.
Lilæa urbs Phocidis. 566.
Linteus thorax Conradi Montisferratenſis. 268. geſtatus etiam aliquando ab Alexandro. ibid. de hujuſcemodi thoracibus monitum Pauſaniæ. ibid. lintei thoracibus qui uſi in bello Trojano. 568. 571.
linum asbeſtinum, quod naſcitur in India. 585.
Lipſius reprehenſus. 640.
Livius defenſus. 564. tentatus. 570. illuſtratus. 684. reſtitutus, & illuſtratus. 720. 721. 722. defenſus. 721. emendatus 722. illuſtratus. 777.
Livii lectio reſtituta. 570.
Locri Opuntii, Epicnemidii, & Ozolæ. 566. 570. 571. Locri funditores. 568. Locrorum pactum in proverbio. 565. Locrorum alii Epicnemidii, alii Ozolæ. 569. Locri Epizephyrii, ſeu Italici, quartum genus Locrorum. 570. Locrorum Ozolarum inſigne, ἀςὴρ ἐγκεχαραγμένος. 571.
Locri in Italiâ Epizephyrii utrum ἄποικοι Ozolarum, an verò Opuntiorum. 574. cur dicti Epizephyrii. 574.
Locridi pleraque adſcripta, quæ erant Phocidis. 565.
Locris bifariam diviſa. 566. 570. Locrides quatuor. 570.
Longinus illuſtratus. 930.
Loricæ Græcorum æreæ. 572.
Luci Poëtis, ipſa fana. 546.
Lycophron illuſtratus. 533. 578. 655. 742. 759. 785. 802. 829. 873. 885. 886. 913.
Lycorea urbs antiqua Delphorum. ejus etymologia. 561.
Lyſias illuſtratus. 830.

M

MAcedonia ſequiori ætate confuſa cum Theſſaliâ. II.
Macrobius emendatus. 561.
Manes, torrens. 576.
Marathon, populus Atticæ. 595.
Μαρμάρεος ἀπὸ τῆς αἰ, minus rectè. 545.
Marmarium, lapicidina columnarum Caryſtiarum. 586.
Maſes, ſeu Maſetus, pagus, lucus, inſula. 605.
Maſium, mons Meſopotamiæ. 605.
Matthæi locus apud Euſtathium. 833.
Maza diverſa a pane. 583. Mazæ Eretriacæ, Teiæ, Lesbiæ. 583.
Medeon, alias Phocienſis, alius Bœoticus. 538.
Μηδικὴ herba, quæ equos maximè alit. 597.
Megalartia Deliorum, ταῖς Θεσμοφόροις ſacra. 530. Megalartia Meſſapiorum. ibid. Megalartia, feſta Magni Panis. 531.
Megarenſes cum Athenienſibus in Catalogo Homerico intelligendi. 595.
Megareus Oncheſtius. 550.
Megarica urbs, Niſæa, a Niſo Pandionis filio. 549.
Mela contra Salmaſium defenſus. 536. 612. reprehenſus. 652. 654. reſtitutus. 668. illuſtratus. 679.
Melas, Bœotiæ fluvius. 541. Melas alius fluvius, qui & Πείρως. 616.
Memnon illuſtratus, & emendatus. 790.
Meneſtheus in Melo inſulâ poſt Trojanum bellum demortuus. 595.
Menuthias maxima inſula in ſinu Barbarico, credita quibuſdam Cerne. 612.
Μεσάνεισι, aliis Μεσσάνειοι. 530.
Meſſeis, & Hyperea fontes in Theſſaliâ. 615. cognomines fontes excogitati apud Argos. 615. Meſſeis, & Hyperea fontes attributi Peloponneſo a Valerio Flacco. 615.
Midea, urbs Bœotica. Μίδεα, προπαροξυτόνως urbs Argolica, Μιδεία, παροξυτόνως. 549. 600. Midea Argolica, prius Perſepolis. 549. Midea, mater Licymnii. ibid.
Milyæ, Solymi populi Lyciæ. 556.
Mimas mons. XIV. 537.
Minervæ victimæ feminæ Athenis mactatæ. 593. ſacrificatæ in Panathenæis boves feminæ. 593. Minervæ Iliacæ boves mille a Xerxe immolatæ. 591.
Minya, & Orchomenus Bœoticus, una, & eadem urbs. 554. Minya Stephani quærenda in Bœotiâ. ibid. Minyidæ iidem, atque Orchomenii. ibid.
Minyæ, perilluſtris familia. 555. Minyæ circa Jolcum. 555.
Minyas rex Orchomeni. ibid. 556. Minyas amnis. 555. Minyæ etymologia. 556.
Minyeius fluvius Homericus in Triphyliâ. 555.
Mneſalcæ Sicyonii epigramma contra voluptariam Philoſophiam. 597.
Moneta ſignata, νόμισμα κεχαραγμένον. 604.
Morborum curationes perſcriptæ in columnis in templo Æſculapii. 603.
Μύνητος Jonicè Lycophroni, qui communiter Μύνητος. 527.
Mycale Mileſiis adjudicata. 525. Mycale, urbs, & mons Cariæ. ejus etymologia. 535.
Mycaleſſus, urbs Bœotiæ. ejus etymologia. 535. Bœoticè Μυκαλησσός. ibid. Mycaleſſus Cariæ non alia a Mycale. ibid.
Mycarna, urbs Ætolica. 544.
Mycenæ conditæ a Perſeo. earum etymologia. 608. 609. urbs chara Junoni. 609.

N

NArciſſus Theſpienſis. Ejus fabula. 532. Narciſſi monimentum. 534.
Narycii apud Virgilium Opuntii. 574.
Narya urbs alia ab Oponte. 570.
Naucrates, Commentariorum in Homerum ſcriptor. 536.
Naupactus dicta ἀπὸ ναυπηγίας. 571.
Nelei, & Cirei fluviorum mira vis in mutando ovium colore. 579. 580.
Nemeæus leo. 611.
Nemeſis Rhamnuſia. 595.
Neptunus ἱπποσείγαιος. 618. Heliconius. 618.
Nicander illuſtratus. 603. 706.
Nicolaus Heinſius ad Silium reprehenſus. 652.
Nicon Pancratiaſtes Anthedonius. 552.
Niſa, alia Bœotica, alia Megarica, quæ Megarica etiam Niſæa. 549. Niſæa Megarica. 557.
Niſæi equi a campo Mediæ Niſæo. 550. 597.
Νισαία, arx navalium Megaricorum. 549.
Niſus Pandionis filius. 549.
Nomina προληπτικῶς impoſita. 526.
Nonnus Panapolita illuſtratus. 884.
Numiſma primùm percuſſum ab Æginetis. 604. primùm cuſum a Phidone in Æginâ argenteum. 605. aureum primum cuſum in Eubœâ, loco Argiæ. 605. Numiſma Euboicum aureum. ibid. Numiſmata ex auro atque argento primum cuſa apud Lydos. 797.
Nyſa, pagus Heliconis. 550.

O

OCale, Ocalea, Ocalia, urbs Bœotiæ. 538.
Oche, mons maximus Eubœæ. 579. ejus etymologia. ibid. 585.
Oenoë, populus duplex Atticæ. 604.
Olene, ſeu Olenus, oppidum inter Patras, & Dymen. 617.
Olenia capra. 617.
Olmones, pagus Bœoticus. 544.
Oluros, Pellenæorum caſtellum. 616.
Olympia Piſa apud Ptolemæum urbs una, duplici nomine diſtincta. 561.
Oncheſtus, filius Neptuni, ſeu Bœoti. 545.
Oncheſtus, lucus in Haliartiâ regione, itemque urbs magna, & fluvius. 546.
Oppianus illuſtratus. 829.
Oppidi, & loci aliqua diſtinctio. 594. Oppidis non facilè addenda præpoſitio. 594.
Opuntii nonnulli in Eleâ. 573. 575. Opuntii, Epicnemidiorum nomine comprehenſi. 570. 574. 575. diverſi ab Ozolis. 570. 574.
Opus, urbs Locrorum Epicnemidiorum, Ὀπόεις, & Ὀποῦς. 573. metropolis Epicnemidiorum. 575. urbs item Eleæ. ibid.
Orationum formæ tres. 524.
Orchomenia adjuncta poſtea Bœotiæ. 553.
Orchomenii tranſlati in Acontium montem. 556. ſegregati apud Homerum a gente Bœoticâ. 553. 556.
Orchomenius calamus. 541. Orchomenius lacus non alius a Copaide. 555.
Orchomenus Minyeus, non Theſſalicus, ſed Bœoticus, contra Plinium. 554. Orchomeni plures. ibid. 555. Orchomeniorum potentia. 555.
Orchomenus fluvius nuſquam gentium. ibid.
Ordo in partitionibus membrorum quis ſervatus a Latinis, & Græcis ſcriptoribus. 562.
Oreus, urbs Eubœæ, quondam Heſtiæa. 584.
Orion in Oreo Eubœæ nutritus. 584.
Ormenium ad lacum Bœbeidem, quod etiam Armenium. 615.
Orneæ urbs ſita inter Corinthum, & Sicyonem. 612. Orneæ fluvius. 612. Aliæ Orneæ, pagus Argivus. 612.
Orneus, Petei pater. 588.
Oropus Bœoticus, ſitus a regione Eretriæ. 532. in confinio Tanagræorum, & Atticæ. 533. an olim Græa. 533. 534. Oropus Macedonicus. 532.
Ovidius explicatus. 550. illuſtratus. 592. defenſus. 604. illuſtratus. 617. reprehenſus, & illuſtratus. 652. illuſtratus. 654. reſtitutus, illuſtratus. 679. illuſtratus. 746.
Ozolæ Locri Occidentales. Ozolarum etymon. 569. Ozolæ ad ſinum Criſſæum. 574.

P

PAgaſæ, ἐπίνειον Pheræorum. 615.
Pallene, urbs, & peninſula Macedoniæ inter Toronaicum, & Thermaicum ſinum. 616.
Pallium malacum apud Plautum. 616.
Palmerii ad Strabonem conjectura probata. 789.
Pambœotia. 540. 541.

Panathenæa. 592. Quis eorum auctor. 592. Παναθήναια ſub Erichthonio Ἀθήναια appellata. Panathenæa inſtituta a Theſeo. ibid. quinto quoque anno celebrata. 593. Panathenæa majora quinquennalia. Minora quotannis celebrata, & aliquando triennalia. ibid. Majora concurrebant in annum tertium cujuſque Olympiadis. ibid.
Panes optimi in Scolo Boeotiæ. 530. panes forenſes. 531. Panes Cilicii. panes puri. 583.
Panis Ἀχαΐνας. 550. Panis hyeme in cibum; vere, atque æſtate minus præclara. 585.
Panopeus urbs Phocidis. 563. 564. aliis Phanoteus. 564.
Παραποταμία, πόλις Φωκίδος Παραποτάμιοι. 543. Parapotamiorum graphica ex Plutarcho deſcriptio. 567. Parapotamiæ urbis ſitus. 568.
Paraſopii, pagus. 613.
Parnaſſus mons, Lycoreus. 561. medius Locrorum Ozolarum, & Epicnemidiorum. 565.
Partheniæ, ſeu Virginales filii qui dicerentur. 552.
Patroclus patria Opuntius. 573.
Pauſaniæ lectio defenſa. 542. interpretatio Latina reprehenſa. 545.
Pauſanias emendatus. 547. 550. 551. illuſtratus. 574. emendatus. 575. illuſtratus. 585. emendatus. ibid. illuſtratus. 591 emendatus. 613. 611. defenſus. 621. 624. emendatus. 624. 708. 747.
Pauſanias in Lexico explicatus. 800.
Pegaſus captus a Bellerophonte. 611.
Pella urbs in Coeleſyria, eadem atque Apamea. 585.
Pellene, urbs Achaiæ. 616. Lenæ Pellenicæ, ſeu Pellenææ, in proverbio. 616.
Peloponneſiacæ δυναστῶν ſex. 606. 607. gentes ſeptem Herodoto. 607.
Peloponneſus nunc in plures, nunc in pauciores partes diviſa 607. Peloponneſi totius deſcriptio apud Pauſaniam. 607.
Pentheus a Bacchis diſcerptus. 530.
Peplii auctor an Ariſtoteles Stagirita. 597.
Petcon, pagus Boeotiæ. 537. 538.
πεύκη, larix, alia a picea. XV. alia πεύκη, alia πίτυς. ibid. πεύκαι Idææ. ibid.
Phæaces in Scheria collocati. 610.
Pharygæ, urbs eadem, atque Tarphe. 576.
Pheræ, pagus territorii Tanagrici. 550.
Phidon Argivus, primus monetæ argenteæ cuſor. 604. 605. itemque aureæ. 605.
Philiadis Megarenſis Epigramma. 532.
Philo emendatus. 680.
Phlegra, eadem quæ Pallene, peninſula Macedoniæ. 616.
Phocenſes, magna ac valida gens. 559. ita vocati a Phoco, Æaci filio. ibid. Phocenſes aliquando etiam ad mare Euboicum. 576.
Phocicum, ac ſacrum bellum. 559.
Phocidis ſitus. ibid. Phocidis, & Locridis fines alii alias. 565. 575.
Phocion Peripateticus. 610. 611.
Phthia, urbs & pars Theſſaliæ. 572.
Phyle, populus Atticæ. 533. 536. 595.
Pilum, telum propriè Romanorum. 589. Pilorum duplex uſus. 589.
Pindarus illuſtratus. 545. 611. 615. 616. 638. 674. 675. 732. 761. 830. 854. 855. 867. 897.
Pindari Scholiaſta reprehenſus. 554. notatus. 556. 560.
Piræeus, locus Ciceroni, non oppidum. 594.
Pirene fons ſub vertice Acrocorinthi. 610. 611.
Pityuſa inſula maris Ægæi. 612.
Platæa Aſopi filia, Πλαταιαὶ οἰκιστῶνος, ad differentiam urbis τῆς Πλαταιάς. 542.
Platææ Boeoticæ unde appellatæ. 539. 542. Πλάταια ἑνικῶς, Πλαταιαὶ πληθυντικῶς. 542. urbs Boeotiæ celebris. Trophæa fortium virorum Platææ. ejus civis, Plataeenſis. 542.
Platææ, pagus Sicyonius. 543.
Plato reprehenſus ab Heſychio. 732. Idem ab Heſychii reprehenſione vindicatus. 731. illuſtratus. 877.
Plato Comicus. 642.
Plinii locus diſcuſſus. 528.
Plinius contra Salmaſium defenſus. 533. notatus. 554. emendatus. ibid. emendatus, ac reſtitutus. 566. 579. 587. 612. notatus. 642. emendatus. 651. reprehenſus. 652. emendatus. 652. reprehenſus. 654. illuſtratus, & defenſus. 661. illuſtratus. 665. 679. emendatus, & illuſtratus. 684. illuſtratus & defenſus. 725. defenſus contra Salmaſium. 732. emendatus. 784. 857.
Plutarchus emendatus. 563. 907.
Poemandria, Tanagra. 533. Ποιμανδρία quæ intelligatur apud Lycophronem. ibid. Ποιμανδρία & nomen urbis, & nomen gentile θηλυκῶν. 534. Ποιμανδρεὺς ἡ Ποιμανδρία. ibid.
Poenitentia, peccati remedium. 619.
Pogon, portus Troezenis. 602.
Polteri a Salvinio diſſenſio. 500. 553. 571. 574. 595. 614. 626. 629. 632. 636. 655. 673. 675. 698 704. 718. 774. 777. 789. 817. 822. 839 390. 898. 899 900 905. 906. 916. 919.
Politi a Salmaſio diſſenſio. 651.
Politi retractatio 918
Pollux emendatus. 604. 659.
Polybius tentatus. 570. ſuppletus 582.
Polydeucea fons Laconicæ, quibuſdam Meſſeis. 611.
Polyænus illuſtratus. 568.
Porphyrii in Homerum commentarius. 597.
Porticus Poecile Athenis. 595.
portorium demortuis impoſitum. 600.
Potniades equæ. 544. Potniades deæ, Eumenides. 544.
Potniæ Boeotiæ. ibid.
Potnius fons in Boeotia. ibid.
Praxitelis Cupido dedicatus Theſpiis a Glycera. 532.
Priapus Orneata. 612.
Proverbiorum collectanea edita primùm ab Aldo. 902.
Pſalmorum locus citatus ab Euſtathio. 825.
Ptolemæus notatus. 533. emendatus. 879.
Ptolemæi numeri reſtituti. 523. locus diſcuſſus. 561.
Ptolemæi Aſcalonitæ Προσῳδία Ὁμηρικὴ. 739.
Pyanepſion menſis Atticus unde denominatus. 595.
Pylagoræ a principio ex duodecim Græciæ civitatibus. 547.
Pythia apud Ptolemæum alia urbs a Delphis. 561.
Pythia, Pythici ludi. 551.
Pythias vates, quæ & Pythia. Πυθιὰς προφῆτις. βοῦ. ὁδὸς. 561.
Pytho urbs, antiquitus Parnaſſis Nepe, poſtea Python. 560. Πυθὼν, urbs; πύθων, ſerpens. 561. Pytho urbs, Delphis, & Delphi. 561.
Πύθων, δαίμων μαντικός. item qui afflatus eſt fatidico Pythone. 581. Πύθων, Byzantius Orator. nomen item Iatrouis. 561.
Pythonis etymologiæ tres. 560.

Q

Quinctiliani præceptio de Paronomaſia. 730.

R

Rhamnus, populus Atticæ. 534. 595. Rhamnus proxima Oropio agro. 536.
Rhapſœdi Sicyone canere prohibiti a Cliſthene. 606.
Romani ex Germania Imperatores nihil magis juris habent in Florentinos, quam in Gallos, Hiſpanos, Britannos, aut Venetos. in Dedic. Eorum Imperatorum eſt, Eccleſiam Romanam ex officio tueri, non jus ſibi uſurpare in populos non ſuos. ibid.
Romani Imperii dignitas regibus Germanis delata, beneficio Pontificis Romani. in Dedic.

S

S apud veteres Latinos in fine eliſum. 589.
Sagittis uti turpe apud Abantas. 589.
Sagra fluvius Locrorum Epizephyriæ. 576. 577. Inde proverbium. ibid.
Salamin Athenienſibus adjudicata. 595. 596. 597. Salamin etiam in Cypro. 597. Salamin inſula vocata etiam Pityuſa. 598.
Salmaſius confutatus. 536. 386. 612. 721. 732. 907.
Salvinus probatus. 621. 634.
Sariſſa, haſta Macedonica. 589. Sariſſarum duplex uſus. 589.
Scarphe, urbs Boeotiæ ad Aſopum amnem. 528.
Scarphe prope Thermopylas, eadem & Scarphea. 570. 576.
Schœneus, Boeotiæ fluvius. 530.
Schœnus, locus Boeoticus. 529. 530. ejus nomen gentile, Σχοινεύς. 530.
Σχοινοῦς, Ἀρκαδίας χωρίον, a Schœneo patre Atalantæ. 530.
Scholarum Piarum inſtitutum, de Litteris Græcis ſimul ac Latinis benè promereri. V.
Scholiaſta Homericus emendatus. 544. ſuppletus. 562. citatus ab Euſtathio. 602. emendatus 620. 673. 707. 724. muttilatus a Schrevelio. 854.
σκολιὰ tellus, obliqua, & clivoſa. 611.
Scolus, ἀρσενικῶς, nomen pagi. 530. qui ex eo pago, Scolius, & Scolienſis. 530. de Scolo adagium. ibid.
Scylax defenſus. 576.
Scylla Hedyles Poetriæ. 551.
Scyllæum, locus agri Hermonini. 600. item Scyllæum in freto Siculo. 600. 601.
Servii error in Geographia. 529. 574.
Sextus Empiricus illuſtratus. 710.
Siciliæ nomine deſignata etiam Campania. 580.
σικυώλαγον, ſeu σικυήρατον apud 70. interpretes. 614.
Siculi, Σικελοὶ apud Homerum; non tamen Sicilia, ſed Sicania. 587.
Sicyon urbs, Σικυὼν, ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. varia ejus nomina. 613. ædificata a Demetrio Poliorcete, & vocata Demetrias. 614.
Sigonius ad Livium improbatus. 564.
Silius notatus. 652. illuſtratus. 654.
Simmias explicatus. 556.
Solini error. 703.
Solinus contra Salmaſium defenſus. 536. reprehenſus. 576. explicatus. 586. illuſtratus, & defenſus. 679. explicatus. 727.
Solymi, Milyæ. 556.
Sophiæ templum. 594.
Sopater Comicus. 583. Sopater Apamenſis Philoſophus. 583.
Sophocles illuſtratus. 563. 564. 579. 621. 650. 659. 706. 707. 708. 717.

Digitized by Google

717. 723. 726. 754. 762. 772. 782. 783. 796. 855. 846. 854. 865. 876. 877. 885. 886. 893. 895. 902. 905. 917.
Sophoclis Scholiaſtarum error. 579. Sophoclis parœdia. XVIII.
Sotionis liber de ſucceſſione Philoſophorum. 611.
Sparta nullis mœnibus cincta. 610.
σφάλματα quædam typographica in hac noſtrâ editione. V.
Statius illuſtratus. 533. emendatus. 549. illuſtratus. 564. 613. 635. emendatus. 638.
Stephani lectio reſtituta. 527. De Stephani Epitome judicium. 531. Ea omnis in arctum contracta ab Hermolao. 542. Stephani locus diſcuſſus. 544. tentatus. 551. Epitome notata. 585. locupletata. 603. mutila. 612. 615. locus tentatus. 813. diſcuſſus. 614. 615. epitome valde corrupta. 648. fragmentum de Ephyrâ urbe mutilum. 673.
Stephani Epitome negligenter ſcripta. 715. error. 719.
Stephanus emendatus. 529. 530. reprehenſus. 531. emendatus. 532. reprehenſus. 554. explicatus. 535. 536. nimis mutilatus ab Hermolao. 556. ſuppletus. 556. emendatus. 538. ſuppletus. 539. explicatus. ibid. emendatus. 541. reſtitutus. 543. emendatus. 549. reprehenſus. 357. illuſtratus, & reprehenſus. 554. emendatus. 560. illuſtratus. 563.
Stephanus emendatus. 564. explicatus. 565. illuſtratus. 578. emendatus. 582. 583. 584. improbatus, & explicatus. 584. reſtitutus. ibid. ſuppletus. 585. defenſus. 600. ſuppletus, & illuſtratus. 608. emendatus. 610. ſuppletus. 615. emendatus, & ſuppletus. 620. emendatus. 623. illuſtratus. ibid. emendatus. 624. reprehenſus. 625. 627. impugnatus. 628. 629. emendatus. 630. reſtitutus, & illuſtratus. 630. cum Strabone conciliatus. 630. emendatus. 632. 636. 642. 644. explicatus. 651. emendatus. ibid. reſtitutus. 657. 667. ſuppletus. 668. illuſtratus. 668.
Stephanus defenſus. 680. illuſtratus. 682. 684. illuſtratus. 693. emendatus. 694. reprehenſus. 703. 704. emendatus. 707. reprehenſus. 707. improbatus, & defenſus. 709. emendatus. 710. 713. 714. 716. emendatus, & illuſtratus. 720. ejus locus latè diſcuſſus. 720. 722.
Stephanus ſuppletus, & emendatus. 723. emendatus. 724. explicatus. ibid. emendatus. 762. ſuppletus. 765. illuſtratus. 767. emendatus. 772. emendatus, & ſuppletus. 781. emendatus. 784. 785. reprehenſus. 788. emendatus. 798. 803.
Stiria, θύμος Atticus. 552.
Strabo emendatus, & illuſtratus. 528. emendatus. 530. contra Holſtenium defenſus. 534. emendatus. 535. illuſtratus. 537. contra Palmerium defenſus. 559. explicatus. ibid. defenſus. 549. illuſtratus. ibid. ſuppletus, & emendatus. 550. defenſus. 559. emendatus. ibidem. explicatus. ibid. 560. 562. defenſus. 564. illuſtratus. 564. 567. ſuppletus, & emendatus. 567.
Strabo emendatus. 568. 569. 572. illuſtratus. 574. 573. emendatus. 575. illuſtratus. 576. 577. 378. 779. emendatus. 557. illuſtratus. 597. 601. ſuppletus. 602. reſtitutus. 603. impugnatus. 604. reſtitutus. 804. magnam partem ab Euſtathio interpolatus. 609. emendatus. 611. defenſus. 611. illuſtratus. 612. emendatus. 615. 616. 612. ſuppletus. 623. illuſtratus. 624. emendatus. 818. illuſtratus. 632. 639. 650. defenſus. 652. ſuppletus. 654. emendatus. 657. illuſtratus. 660. 666. 667. reſtitutus. 667.
Strabo illuſtratus. 668. 669. 674. emendatus. 684. cum Livio conciliatus. 685. emendatus. 689. explicatus. 700. illuſtratus. 703. defenſus. 709. emendatus. 712. illuſtratus. 713. tentatus. 713. emendatus. 722. illuſtratus. 723. emendatus. 731. 752. 764. 765. 770. 772. 773. 784. illuſtratus, & emendatus. 786. 787. 788.
Strabo illuſtratus, & defenſus. 789. illuſtratus. 793. 799. reprehenſus. 803. illuſtratus. 921.
Strabonis locus illuſtratus, ac defenſus. 513. locus tentatus. 518. reſtitutus. 554. diſcuſſus. ibid. diſcuſſus, & emendatus. 549. reſtitutus. 555. 561. Strabonis error. 565. Strabonis lectio reſtituta. 570. 581. varia lectio. 617. locus ſuſpectus. 644. locus reconcinnatus. 685. Excerpta explicata. 719. emendata. 779.
Styra, urbs prope Caryſtum in Eubœâ. civis, Styricuſis. 586. urbs dicta etiam Styras. 587.
Styraſium, mons Cretæ. 588.
ςυράκιον ἀκοντία apud Thucydidem τὸ κάτω τῆς δόρατος ξυγχάλκιον. 587.
Styrax arbor, unde ſpicula ſtyracis. 587. ςύραξ ἀρωματικὸς, arbor, & lacryma ejuſdem arboris. 587. ὁ ςύραξ, pars haſtæ, ipſaque lancea. 587. ςύραξ apud Suidam ἀρχὴ τῆς δόρατος, non αἰχμή. 587.
Suidæ error. 552. 556.
Suidas emendatus. 547. defenſus. 587. illuſtratus. 592. 612. explicatus. 616. emendatus. 616. 632. explicatus. 642. emendatus. 659. 668. illuſtratus. 679. 680. emendatus. 693. 699. emendatus. 709. illuſtratus. 721.
Suidas reprehenſus. 732. explicatus. 829. emendatus. 841. illuſtratus ac reſtitutus. 881. defenſus. 900.
Supercilia dicta loca ad breve ſpatium devexa. 681.
Syme rapta a Glauco Marino. 551. Syme inſula Cariæ. ibid.
Syneſius illuſtratus. 741.

T

TÆnarus ſpecus apud Laconas. 600.
Talpæ nullæ in Lebadiâ Bœotiæ. 540. nec etiam ullæ in Coroneâ. ibid.
Tanagra, urbs Bœotiæ. 535. olim Ταναγραία. ibid. Tanagræ urbis ſitus. ibid. Tanagrica territoria pagi quatuor. 550.
Tanagra, Pœmandri uxor. 533.
Tanagræa, urbs & regio appellata. 555.
Tanagræi minimè profecti ad bellum Trojanum. 533.
Tarne, urbs Achajæ. 548. fons item Lydiæ. ibid.
Tarphe, urbs Locrica. 573. 576.
Telamonis cantio. 596.
Telchin, tertius rex Sicyoniæ. 613. Telchines homines famoſi. 614.
Tellus ἀργυροφόρος. XVIII.
Tereus an in Megaride regnaverit. 563.
Theagenes Thaſius. 532.
Thebæ in Mediâ Bœotiâ. 534. Thebæ Bœotiæ, heptapylæ. 544. Thebæ minores. ibid. Thebarum etymologia. 545. Thebæ aliæ ab Hypothebis. 546.
Thebæ Ægyptiæ, hecatompylæ. 544.
Thebani ad Trojam minimè militarunt. 544. 545. an in parte fuerint belli Trojani. 546. tributum coacti pendere Orchomeniis. 555.
Thebe in Ciliciâ Ὑποπλακίῳ. 544.
Thebe, Aſopi filia, unde Thebanæ urbi nomen inditum. 545.
Themiſtius Philoſophus ex Paphlagoniâ. 874.
Theocritus illuſtratus. 598. 613. 656. 858. 890. 908.
Theocriti Scholiaſta emendatus. 556.
Theon, Arati interpres, emendatus. 812.
Theophraſti locus tentatus. 602.
Theophraſtus illuſtratus. 661. 682. reſtitutus. 712.
Therapne locus Laconicæ. 615.
Theſeus Erechthides, παρωνυμικῶς, ab abavo. 592.
Theſpiæ, urbs Bœotiæ. 523. Theſpia ſita ad Heliconem, νοτιωτέρα αὐτοῦ. 551. Theſpia, & Theſpiæ. ἑνικῶς, Θέσπεια, προπαροξυτόνως· πληθυντικῶς, Θεσπιαί, ὀξυτόνως. 331.
Theſpiæ urbi Bœoticæ quis nomen dederit. 538. Theſpia Theſſalica, Sardoa, Bœotica. ibid.
Theſſalia in partes quatuor diviſa. 572. diviſa ab Homero in decem, aut duodecim partes. ibid. Helladi adſcribenda. ibid.
Theſſaliæ nomine vocata ab imperitioribus Græcis Theſſalonica. II.
Theſſalus, Hippocratis filius. 518. 559.
Thiſbe, Aſopi filia. 540. Thiſbe, urbe Bœotiæ. Ejus civis, Θισβαῖος, & Θισβεύς. ibid. Θίσβη, καὶ πληθυντικῶς Θίσβαι. ibid.
Thronium in regione Cnemidis mediterraneâ. 576.
Thucydides emendatus. 580. illuſtratus. 587. 599. 799.
Thucydidis locus caſtigatus. 535. varia lectio. 587. ſententia probata contra Strabonem. 759.
Thucydidis Scholiaſta reprehenſus. 879.
Thyeſtes πολύσπορος. 548.
Tiryns mœnibus communita a Cyclopibus. 599. 600. alia urbs, atque οἱ καλούμενοι Ἁλιεῖς. 599. alia atque Halica. ibid.
Tityi fabula. 564.
Tityus γαίας υἱός. 591.
τόμουρα Heſiodeum. 605.
Tonſura Euboica. 577.
τρώγημα, quidquid bellariorum in ſecundis menſis apponitur. 530.
Trœzen urbs. 601. 605. alia Maſſaliotica. 602.
Troja minor ἡ περὶ Σέλλην. 587.
Τζέλεμοι βαρβαρισμῶν. 556.
Tzetzes ad Tzetzem impetubatus. 708. a reprehenſione docti viri vindicatus. 719.

V

VAlerius Placcus illuſtratus. 785.
Vellejus illuſtratus. 640.
Veneris templum Corinthi locupletiſſimum. 610.
Venus Κωλιάς. 595. πορφυρέης. XVIII.
Victorii ad Varchium Epiſtola. IV.
Victorius notatus. 854. 931.
Vinum Trœzenium. 602. Vinum in Achajâ, quod abortum importat prægnantibus. 602.
Virgilii varia lectio. 621. elogium. 640. poëtica errandi licentia. 721.
Virgilius illuſtratus. 374. explicatus. 580. illuſtratus. 626. 651. reprehenſus. 651. illuſtratus. 654. Virgilius Homerum imitatus. 668. 677. 691. 819. 840. illuſtratus. 708. a reprehenſione noſtrorum Grammaticorum vindicatus. 714. 747. explicatus. 721.
Virgilius de urbe Æneæ errandi princeps, & auctor aliis ſcriptoribus. 722. illuſtratus. 750.

Vir-

Virginibus ſummæ ædium partes ad habitandum aſſignatæ. 553.
Urbium quarumdam nomina utroque numero prolata. 532. 336. 540. 579. 609. 616.
Urbium viduitas, λειπανδρία. 548.
Urbs vix appellanda, quæ mœnibus caret. 620.

X

Xylander ad Strabonem improbatus. 562. 585. probatus. 621. improbatus. 789.

Υ

Ὑαντία, quæ etiam Ὑάνθεια, urbs Locrorum Ozolarum. 565.
Ὕριος θολωνὶς apud Periegetam, urbs in Apuliâ, aliis Ὕριον ἀστίρως. 528.

Z

Zaleuci, & Charondæ leges. 575.
Zea, genus frugis. 591.
ζείδωρος, vox propria Atticorum. 591. ζείδωρος ἄρουρα, quòd zeam producat. ibid.
Zenobius emendatus. 633.
Zenodoti varia in Homero lectio. 564. Verſus rejecti a Zenodoto. 571.
Zephyrium promontorium. 574.
Zephyrus ventus, Locricus. 574.

MAG 2013057

Digitized by Google

Digitized by Google

Google